Giới thiệu

Giữa màn sương mù mịt của lịch sử, vào một chiều thu hiu hắt tại Tiêu Tử Lĩnh, Trường Sa, bốn gã trộm mộ đang nín thở nhìn chằm chằm vào chiếc xẻng Lạc Dương cắm sâu vào lòng đất.

Một cuộc đào bới vội vã diễn ra, và rồi, từ dưới hố sâu, tiếng hét xé lòng vang lên: "Huyết thi!

Chạy mau!" Đó là khởi đầu của một huyền thoại, nhưng không phải là huyền thoại mà người đời vẫn biết.

Giữa cơn hoảng loạn, cậu bé trộm mộ trẻ nhất, Ngô Tam Nhi – sau này chính là Ngô Lão Cẩu lừng danh Cửu Môn – đã kéo lên từ địa ngục không phải một đồng bọn, mà là một sinh mệnh dị thường.

Một thiếu niên mình trần, tóc dài tán loạn, người phủ đầy bùn đất và tử khí, tự xưng là Tô Mộc.

Tô Mộc không thuộc về thế giới này.

Anh là một người đến từ thế kỷ 21, vì một lý do bí ẩn mà xuyên không và bị kẹt lại trong một ngôi mộ Huyết thi suốt nhiều năm ròng.

Trong bóng tối vô tận, đối mặt với những sinh vật khủng khiếp như Huyết thi, thi miết và tộc quỷ động, Tô Mộc đã không chết.

Anh không chỉ sống sót mà còn trở nên mạnh mẽ hơn nhờ một hệ thống thần bí mang tên "Tà Hóa Huyết Mạch" – một sức mạnh vừa ban phước vừa nguyền rủa, biến đổi mọi thứ anh chạm vào, kể cả chính bản thân anh.

Khi được Ngô Tam Nhi kéo lên, Tô Mộc mang theo mình một hình xăm Tà Hóa Kỳ Lân trên cánh tay phải, một phiên bản hắc ám và cuồng bạo hơn của ấn ký nhà họ Trương, cùng dòng máu kịch độc có

thể ăn mòn cả tử thi ngàn năm.

Bước ra khỏi ngôi mộ, Tô Mộc nhận ra mình đã rơi vào thế giới của "Đạo Mộ Bút Ký", nhưng lại ở một thời điểm hỗn loạn và sơ khai hơn rất nhiều, khi mà những nhân vật huyền thoại của Lão Cửu Môn chỉ là những đứa trẻ.

Trường Sa lúc bấy giờ là một thành phố đói nghèo, loạn lạc, nơi mạng người rẻ như cỏ rác.

Với thân thể của một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi nhưng mang linh hồn của hai kiếp người, Tô Mộc nhanh chóng thích nghi.

Anh thoát khỏi âm mưu của một mụ tú bà định bán anh vào Hoắc gia làm "đồng dưỡng tức", rồi tình cờ gặp gỡ Hắc Bối Lão Lục khi y vẫn còn là một thiếu niên cầm đầu đám trẻ lang thang.

Bằng trí tuệ vượt thời đại và sức mạnh kinh người từ hệ thống, Tô Mộc đã thu phục Hắc Bối Lão Lục, cùng với cậu thiếu niên nhút nhát nhưng uyên bác Tề Thiết Chủy, từng bước xây dựng nên thế lực của riêng mình tại khu chợ đen hỗn tạp của Trường Sa.

Danh tiếng của Tô Mộc nhanh chóng lan xa sau cuộc phiêu lưu đầu tiên cùng Nhị Nguyệt Hồng thời niên thiếu.

Được mời tham gia một cuộc đổ đấu trong ngôi mộ cổ thời Tống như một thử thách của Hồng gia, Tô Mộc đã không ngần ngại dùng hệ thống để "tà hóa" cả ngôi mộ, biến một cuộc thám hiểm đơn giản thành một tử địa đầy rẫy hiểm nguy.

Từ khí độc chết người, bầy mèo xá lỵ hung tợn cho đến Bạch mao tống tử (cương thi lông trắng), mọi thứ đều trở nên đáng sợ hơn gấp bội.

Nhưng cũng chính tại đây, Tô Mộc đã thể hiện sức mạnh không tưởng của mình: anh dùng máu độc tiêu diệt cương thi, dùng dị năng

điều khiển cây cối vượt qua đầm lầy, khiến những tên tuổi lừng lẫy tương lai như Nhị Nguyệt Hồng phải kinh ngạc và thán phục.

Sự trỗi dậy của các thế lực mới như Tô Mộc, Ngô Lão Cẩu, Bán Tiệt Lý đã phá vỡ thế cân bằng cũ của Trường Sa, buộc hai đại gia tộc Hồng – Hoắc phải hành động.

Nhưng thời thế đã thay đổi.

Khi quân đội của Trương Khải Sơn tiến vào Trường Sa, một trật tự mới được thiết lập.

Trong buổi hội ngộ định mệnh, chính Tô Mộc đã đề xuất và đặt tên cho liên minh các thế lực này là "Cửu Môn", đưa bản thân lên vị thế ngang hàng với Trương Đại Phật Gia.

Cũng tại đây, bí mật về hình xăm Tà Hóa Kỳ Lân của anh được hé lộ, gây nên sự nghi ngờ và kinh ngạc cho Trương Khải Sơn cùng Trương Phó Quan, những người mang huyết mạch của gia tộc họ Trương.

Câu chuyện tiếp tục leo thang khi Tô Mộc, cùng với những thành viên cốt cán của Cửu Môn và các môn phái đạo mộ lừng danh khác như Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu và Bàn Sơn Chá Cô Tiếu, dấn thân vào một cuộc phiêu lưu đến Bình Nhi Sơn ở Tương Tây, theo lời mời của quân phiệt La Lão Oai.

Một lần nữa, Tô Mộc lại đi trước một bước.

Anh một mình tiến vào cổ mộ, "tà hóa" nó, đối đầu và tiêu diệt Lục sí ngô công đã biến dị thành Cửu sí thất thải ngô công, thu phục vong hồn của Quan Sơn Thái Bảo, và bình định toàn bộ địa cung trước khi những người khác kịp đặt chân đến.

Sức mạnh và sự bí ẩn của anh đã trở thành một huyền thoại sống, một bức tường thành không thể vượt qua trong mắt các cao thủ đạo

mộ đương thời.

Trở về Trường Sa, cục diện đã bắt đầu thay đổi.

Một chuyến tàu ma quái chở đầy xác chết quân Nhật tiến vào nhà ga, báo hiệu sự khởi đầu cho một âm mưu lớn hơn.

Cùng lúc đó, Nha Đầu, người vợ yêu dấu của Nhị Nguyệt Hồng, đột ngột lâm bệnh nặng.

Tô Mộc, với ký ức của người đến từ tương lai, biết rằng đây chính là những mắt xích đầu tiên, khởi động cho chuỗi sự kiện bi thương và hào hùng của Lão Cửu Môn.

Anh đứng trước một lựa chọn: đứng nhìn lịch sử tái diễn hay dùng chính bàn tay mình để xoay chuyển bánh xe định mệnh.

Và với một người chưa bao giờ cúi đầu trước số phận, câu trả lời đã quá rõ ràng.

Cuộc hành trình đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình, và những trận chiến khốc liệt hơn nữa, chỉ mới bắt đầu.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 1

Mùa thu, tại đồi Tiêu Tử ở Trường Sa, bốn gã trộm mộ đang đứng trên một gò đất, không ai nói lời nào, mắt cứ dán chặt vào cây xẻng Lạc Dương trên mặt đất.

Mấy người già trẻ nhà họ Ngô đang vội vã đào bới thứ gì đó trên một khoảng đất trống.

Một lát sau, mấy người lớn tuổi hơn men theo dây thừng xuống hố, chỉ để lại cậu bé nhỏ tuổi nhất tên là Tam nhi, nắm chặt dây thừng, không biết đang suy nghĩ vẩn vơ điều gì.

"Tam nhi!

Chạy mau!

Huyết, huyết thi…!" Dưới hố vang lên một tiếng hét thảm thiết chói tai.

Cậu bé được gọi là 'Tam nhi' run rẩy một lúc, nhưng vẫn không kìm được mà kéo người lớn tuổi ở dưới lên.

Nhưng đúng lúc này, sợi dây thừng trong tay Tam nhi đang kéo bỗng giật mạnh, một bóng máu vụt nhanh qua trước mặt cậu.

Tam nhi trừng lớn hai mắt, mặt trắng bệch.

Vừa rồi, vừa rồi đó là huyết thi sao?

Không đúng!

Sợi dây thừng buộc trên cây sao vẫn còn động đậy?

Những người khác cũng biến thành huyết thi, sắp bạo động chui ra rồi sao?

Tam nhi rất thông minh, cậu chạy đến bên cạnh sợi dây đang rung

lên, rút con dao nhỏ mang theo bên mình, định chém đứt sợi dây nối xuống hố.

"Đừng!

Tôi là người, đừng cắt dây." Một giọng nói của con người vang lên từ trong hố một cách gấp gáp.

Tam nhi sững sờ, lúc này mới dừng động tác trong tay, từ từ kéo sợi dây lên.

"Vượn lông?" Tam nhi nhìn bóng hình giống vượn được mình kéo lên từ dưới hố.

"Phì!

Cậu mới là vượn, tôi bị kẹt trong động huyết thi nhiều năm rồi, cảm ơn cậu đã kéo tôi lên, không nói nhiều nữa, cáo từ." Tô Mộc gạt mái tóc dài bù xù sang một bên, liếc nhìn cậu bé một cái, rồi cất bước đi về phía xa.

Tô Mộc.

Người của thế kỷ 21, vì một lý do không rõ, khi tỉnh lại đã rơi vào cảnh bị chôn sống.

Sau khi rơi xuống cái hố huyết thi đó, với suy nghĩ chết cũng phải kéo theo một kẻ đệm lưng, thế là không biết đã sống trong động huyết thi này bao nhiêu năm.

Cuối cùng, vào ngày hôm nay, đã được thấy lại ánh mặt trời.

"Hệ thống, máu Kỳ lân thì máu Kỳ lân, tại sao phải thêm hai chữ 'tà hóa' vào?" Trên đường xuống núi, Tô Mộc khó hiểu hỏi. [Tà hóa Kỳ lân: Do một đặc tính nào đó trên người ký chủ, nên phần thưởng nhiệm vụ vốn là máu Kỳ lân đã bị biến dị mà thành.] Tô Mộc liếc nhìn bảng hệ thống, bất lực thở dài.

Bởi vì suốt ngày ở trong hố cùng với huyết thi đáng sợ, còn có vô số thi miết, đám tà túy của tộc Quỷ Động, nên lúc này trên người Tô Mộc chỉ có một chiếc quần rách nát che thân, cả người bẩn thỉu không chịu nổi.

Tô Mộc đi đến bên một con suối trong núi, nhảy thẳng vào dòng nước trong vắt.

Trong nháy mắt, dòng suối trong vắt liền biến thành màu đen kịt bẩn thỉu, đồng thời, một cậu bé tuấn mỹ với làn da trắng nõn, tóc dài ngang lưng bước ra từ dòng suối.

Trên cánh tay của cơ thể sạch sẽ của cậu bé, có một hình xăm Kỳ lân nhe nanh múa vuốt, miệng há to như chậu máu.

Nhưng cậu không phải là Tiểu Ca trong truyền thuyết, cậu tên là Tô Mộc.

Sau khi Tô Mộc rơi vào cái hố sâu thẳm đó, cậu đã trói buộc với một hệ thống bí ẩn.

Hệ thống tên là 'Hệ thống huyết mạch tà hóa'.

Dựa vào hệ thống này, Tô Mộc mới có thể sống sót trong ngôi mộ huyết thi đó cho đến hôm nay, rồi tình cờ được đứa trẻ do đám trộm mộ bỏ lại kéo lên.

"Phải rồi, cảnh tượng vừa rồi quen quá, hình như đã thấy ở đâu đó?" "Mộ huyết thi, Đạo Mộ Bút Ký???" "Mình xuyên thẳng vào thế giới của series Đạo Mộ rồi sao?" Tô Mộc kinh ngạc, sau khi hiểu ra chuyện gì đã xảy ra trong cảnh tượng vừa rồi.

"Chả trách, mình cứ thắc mắc tại sao sau khi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ lại xuất hiện huyết mạch hình xăm Kỳ lân." Tô Mộc sờ cằm, cuối cùng cũng đã hiểu ra mọi chuyện. [Hệ thống tà hóa trói buộc nhân vật chính duy nhất: Tô Mộc.

Giới tính: Nam.

Tộc: Người.

Sức mạnh: 5 (người thường là 1).

Nhanh nhẹn: 5 (người thường là 1).

Thể lực: 10 (người thường là 1).

Huyết mạch đặc biệt: Tà hóa hình xăm Kỳ lân.

Vật phẩm sở hữu: Không.

Thú cưng sở hữu: Không.

Năng lực đặc biệt: Có thể thông qua hệ thống tà hóa Kim hồn tệ để có được năng lực tà hóa vật phẩm, vật phẩm sau khi tà hóa sẽ được tăng cấp độ nhất định, nếu tà hóa cổ mộ, sẽ nhận được kho báu phong phú hơn!] Tô Mộc liếc nhìn bảng hệ thống hiện tại của mình, hài lòng gật đầu.

Sức mạnh này chắc cũng đủ để cậu tung hoành trong thế giới đạo mộ rồi nhỉ?

Cậu bé tên Tam nhi vừa rồi, nếu Tô Mộc không nhớ nhầm, thì người đó chính là Ngô Lão Cẩu sau này, là ông nội của Ngô Tà ngây thơ.

Câu chuyện của Tam Thúc bắt đầu từ ngôi mộ huyết thi đó.

Và lúc này, Tô Mộc đã xuất hiện ở nơi câu chuyện bắt đầu.

Tô Mộc xuống núi, thấy trên đường có rất nhiều đàn ông, con trai không mặc quần áo tử tế, dù có mặc thì phần lớn cũng rách nát tả tơi.

Ngay cả Ngô Lão Cẩu, người xếp thứ năm trong Cửu Môn, cũng còn nhỏ như vậy, tự nhiên đây là một thời đại rất xưa cũ.

May mắn là, sau nhiều năm ở trong môi trường tối đen không thấy

năm ngón tay, chiến đấu với huyết thi, với tộc Quỷ Động, với thi miết và các loại độc vật, Tô Mộc đã từ bỏ một số thói quen cũ.

Không còn cảm thấy khó chịu nếu một lúc không cầm điện thoại như kiếp trước.

Tắm rửa xong, xuống núi.

Tô Mộc đi về phía thành trì khổng lồ ở phía xa.

Nếu không có gì bất ngờ.

Thành trì phía trước hẳn là thành Trường Sa nơi Cửu Môn tụ tập sau này.

Và lúc này, các gia chủ Cửu Môn trong ký ức của Tô Mộc, e rằng đều còn nhỏ như Ngô Lão Cẩu mà cậu vừa gặp khi mới ra ngoài.

Cậu đã xuất hiện quá sớm.

Cổng thành Trường Sa, lính gác lỏng lẻo, ai nấy đều uể oải, giống như những người nghiện thuốc phiện trong sách lịch sử.

Tô Mộc, một kẻ lang thang không có giấy tờ tùy thân, cũng có thể đi vào thành Trường Sa này.

Lúc này, thành Trường Sa còn lâu mới phồn hoa như thời Cửu Môn, vẫn chỉ ở cấp độ của một thị trấn ở kiếp trước, người qua lại đa phần là dân làng gần đó, đến mua đồ dùng sinh hoạt hoặc lo liệu việc lớn khác.

Trên đường, Tô Mộc còn thấy có người dùng dây rơm khô buộc tóc những đứa bé trai bé gái, bày bán ở chợ.

Thời này, đói kém, hạn hán, lũ lụt thường xuyên xảy ra khắp nơi.

Dân làng ngày thường rảnh rỗi không có việc gì làm, cứ ở nhà sinh con, một nhà có bảy tám đứa trẻ là chuyện thường.

Thức ăn vốn đã không nhiều, dân số lại tăng lên, tự nhiên là đem những đứa trẻ dư thừa này ra bán đi.

Tô Mộc liếc qua, có vẻ cũng không đắt lắm.

“Cậu em, có phải là chạy nạn đến không?

Có chỗ ở chưa?

Chương 2

Bà già này tốt bụng, chuẩn bị cho cậu một nơi nghỉ ngơi, rồi đưa cậu đi tìm người nhà, thế nào?" Một bà mập mạp chặn đường Tô Mộc.

Tô Mộc khẽ nhếch mép.

Thân thể này của cậu tuy chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, nhưng cậu đã có kinh nghiệm sống hai đời.

Ở cái thời đại mà con người có thể bị mua bán như súc vật này, còn tin rằng thế giới này thật sự tồn tại người tốt sao?

"Dạ được ạ." Tô Mộc miệng nói vậy.

"Ha ha ha ha, nào, đi theo dì, nhà dì ở ngay phía trước không xa, dì dẫn con đi ăn chút gì trước đã." Bà mập liếc nhìn Tô Mộc một cách quái dị, lộ ra vẻ hơi hài lòng.

Tay chân lành lặn.

Vẻ ngoài tuấn tú.

Tuy có một hình xăm Kỳ lân cổ quái, đầu óc có vẻ cũng không thông minh lắm, nhưng loại trẻ con này dễ bán được giá cao nhất!

Tô Mộc dù sao cũng không có nơi nào để đi, liền đi theo bà mập, hướng về phía tòa nhà giống như tửu lâu khách sạn thời cổ đại ở phía trước.

Tô Mộc dám đánh dám giết cả huyết thi độc trùng, huống chi là người thường, cậu tự nhiên không sợ.

Bà mập dẫn Tô Mộc đến tửu lâu náo nhiệt, ghé tai nói mấy câu với tiểu nhị, rồi dẫn Tô Mộc lên lầu.

Tô Mộc quan sát hoàn cảnh hiện tại.

Lầu hai của tửu lâu này chắc là khu vực phòng riêng.

Bà mập này thật sự tốt bụng vậy sao?

Vô duyên vô cớ mời một đứa trẻ lang thang đến tửu lâu ăn cơm?

Còn bao cả phòng riêng?

Tô Mộc giấu đi suy nghĩ trong lòng, theo bà mập lên phòng riêng ở lầu hai.

"Nào nào nào, mau ngồi xuống, muốn ăn gì thì cứ gọi." Bà mập ra vẻ hiền lành, đưa cho Tô Mộc một cuốn thực đơn.

Tô Mộc liếc nhìn thực đơn, nước miếng suýt nữa chảy ra.

Bao nhiêu năm rồi, bị nhốt trong mộ huyết thi, thức ăn hàng ngày của Tô Mộc đa phần là các loại độc trùng, không có gia vị gì, càng không có cảm giác ngon miệng nào.

Cuối cùng, sau bao nhiêu năm nhẫn nhịn, cũng được ăn một bữa no nê.

"Món này, cả món này nữa, đều cho tôi một phần, à phải rồi, cơm mang lên nhanh lên, tôi muốn ăn cả thùng!" Tô Mộc khoa trương gọi món.

Bà mập mắt vẫn cười nhìn Tô Mộc, vẻ mặt an tường ngồi bên cạnh.

Một lúc sau.

Cơm nước thịnh soạn được tiểu nhị bưng lên, Tô Mộc không hề câu nệ, một mình ăn ngấu nghiến.

Bà mập kia nhìn là biết không có ý tốt, Tô Mộc cũng chẳng buồn khách sáo với đối phương.

Quả nhiên.

Một lát sau.

Một người phụ nữ dẫn đầu, mang theo năm sáu người ăn mặc như hộ viện, đến phòng riêng của Tô Mộc và bà mập.

“Là đứa bé này sao?” Người phụ nữ xinh đẹp nhíu mày, nhìn về phía Tô Mộc.

Thời này, nhà giàu ăn uống rất cầu kỳ, càng từ tốn, thân phận càng cao quý.

Dáng vẻ ăn như hổ đói của Tô Mộc, trông chẳng khác gì ăn mày.

“Vâng vâng, Hoắc môn chủ, chính là nó, ngài thấy thế nào?” Bà mập chỉ về phía Tô Mộc.

Tô Mộc nghe cuộc trò chuyện bên tai, tiếp tục một mình ăn.

“Trông cũng được, tay chân có vẻ khỏe khoắn, ngoại hình cũng không tệ, nhưng sao trên người lại có một hình xăm Kỳ lân đen?” “Nhưng thôi kệ, thời buổi này, con trai sạch sẽ khó tìm, tiền ta bảo hạ nhân đưa cho ngươi, người, ta dẫn đi.” “Cảm ơn Hoắc môn chủ.” Bà mập đắc ý cười, vẫy vẫy tay với Tô Mộc vẫn đang ăn.

Tô Mộc nhếch miệng cười, tay cầm xương thịt cũng giơ lên chào đối phương.

Bà mập sững sờ, rồi bỗng cười nói: “Ha ha ha, Hoắc môn chủ, ngài xem thằng nhóc ngốc này cũng thú vị phải không?

Vậy các vị cứ tự nhiên, tôi đi trước.” “Ừm.” Người phụ nữ xinh đẹp gật đầu.

“Bà là người nhà họ Hoắc?

Nhà họ Hoắc đã định cư ở thành Trường Sa sớm vậy sao?

Hoắc Cẩm Tích (gia chủ nhà họ Hoắc thời Cửu Môn, không phải Hoắc Tiên Cô) là gì của bà?" Tô Mộc cảm thấy mình ăn gần no rồi, bèn nghi hoặc ngước đôi mắt sâu thẳm lên.

"Cẩm Tích?

Đó là con gái ta, sao ngươi lại biết con gái ta?" Môn chủ nhà họ Hoắc đời này nghi hoặc hỏi.

"Quả nhiên." Tô Mộc thu lại ánh mắt, gật đầu.

Hoắc Cẩm Tích vẫn còn là một đứa trẻ.

Giai đoạn này, Lão Cửu Môn đều vẫn còn là những đứa trẻ vị thành niên.

Trương Khải Sơn chắc vẫn đang trong quân đội, những người khác cũng chưa lộ diện trong thành Trường Sa hỗn loạn này, chưa có thân phận địa vị gì.

"Các ngươi định để tôi làm gì?" Tô Mộc hỏi tiếp.

"Nhà họ Hoắc ta từ trước đến nay đều do nữ tử làm chủ, những người có bối cảnh thân phận khác trong Trường Sa đều không thích hợp để ở rể nhà họ Hoắc, vì vậy, nhà họ Hoắc ta trước nay đều tự mình bồi dưỡng con rể nuôi từ nhỏ." "???

Bắt tôi làm con rể ở rể cho nhà họ Hoắc các ngươi?

Long vương trở về à?" Trong đầu Tô Mộc dấy lên sóng to gió lớn.

Hóa ra nhà họ Hoắc đều dùng cách này để đứng vững ở thành Trường Sa sao?

"Ngươi nói sai rồi, người được chọn không chỉ có mình ngươi, ngươi còn cần phải so tài với rất nhiều người cùng tuổi, huyết mạch xuất sắc nhất mới được chúng ta giữ lại, nếu không, sẽ bị phái vào hầm mỏ khai thác khoáng sản, nhà họ Hoắc ta không nuôi người vô

dụng.” “Xin lỗi, thật sự không có hứng thú.” Tô Mộc lắc đầu, nếu Tô Mộc thật sự là một đứa trẻ lang thang thân phận bình thường, có lẽ cũng sẽ thật sự đi làm con rể ở rể cho nhà họ Hoắc.

Chương 3

Nhưng cậu không phải.

“Tiền người ta đã nhận rồi, bây giờ không phải do ngươi quyết định.” Môn chủ nhà họ Hoắc vừa nói, các hộ viện bên cạnh liền áp sát Tô Mộc.

Tô Mộc khóe miệng nở nụ cười lạnh, thân hình cường tráng nhanh nhẹn lao ra ngoài cửa sổ, nhảy thẳng từ cửa sổ lầu hai cao mấy mét xuống.

Các hộ viện sắc mặt kịch biến, cùng môn chủ nhà họ Hoắc đi đến bên cửa sổ.

Dưới đất, Tô Mộc một gối chạm đất, rồi nhanh chóng đứng dậy: “Có duyên gặp lại, các vị, cảm ơn bữa cơm no này.” Nói xong, Tô Mộc nhanh chóng lách vào đám đông hỗn loạn, trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của người nhà họ Hoắc.

“Thằng nhóc đằng kia, chạy cái gì thế?

Bị bọn côn đồ khác đuổi à?

Có muốn gia nhập bọn tao không, gia nhập bọn tao, bọn tao sẽ bảo vệ mày!” Một cậu bé khác trông trạc tuổi Tô Mộc, khoảng mười bốn mười lăm tuổi, dẫn theo một đám đàn em hét về phía Tô Mộc từ phía xa.

Tô Mộc liếc nhìn đối phương, nghi hoặc hỏi: “Cậu tên gì?” Cậu bé kia đặt thanh đao vác trên vai xuống đất, đứng thẳng người cười nói: “Ở nhà tao xếp thứ sáu, nên người trên giang hồ đều gọi tao một tiếng Lục ca.” “Hắc Bối Lão Lục?

Trẻ thế.” Tô Mộc liếc nhìn đối phương, bước chân không hề dừng

lại.

Lúc này Hắc Bối Lão Lục còn kém xa danh tiếng của một trong Cửu Môn, một đao khách cô độc trong tương lai, trông chỉ như một đám trẻ lang thang không cơm ăn không cha mẹ nuôi dưỡng mà thôi.

“À phải rồi, có biết chợ đen Trường Sa đi đường nào không?” Tô Mộc gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói.

“Chợ đen?

Người bình thường không được vào chợ đen đâu, trên người mày có bảo bối à?” Hắc Bối Lão Lục hai mắt sáng lên.

“Anh bạn, thế này nhé, bọn tao hộ tống mày vào chợ đen bán bảo bối, tiền kiếm được, mày chia cho bọn tao một nửa, thế nào?” Hắc Bối Lão Lục dẫn theo mấy cậu bé cùng tuổi đi đến bên cạnh Tô Mộc.

Tô Mộc dựa vào sức mạnh cường tráng của mình, tự nhiên không sợ đám thiếu niên trước mắt.

Thực tế, đa số côn đồ đều sợ đám côn đồ nhóc con này, bởi vì những côn đồ khác khi ra tay ít nhiều cũng sẽ nể mặt.

Nhưng những cậu bé ngây ngô này thì không hiểu, gặp chuyện, chúng chỉ biết liều mạng trước, rồi dùng mạng đổi mạng.

Cách chiến đấu quyết liệt này khiến rất nhiều côn đồ trưởng thành phải đau đầu.

“Được.” “Nhưng tôi có một điều kiện, đến đó rồi, tự bảo vệ mạng mình, tôi không bảo vệ nổi các cậu đâu.” Tô Mộc trầm giọng nói.

“Cái gì?

Mày không phải đi bán bảo bối sao?” Hắc Bối Lão Lục thời niên thiếu ngạc nhiên hỏi.

Tô Mộc nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Cậu vừa mới ra khỏi mộ huyết thi, không có tiền bạc gì của thời đại này, cũng không thể có ai vô cớ cưu mang cậu.

Muốn sống trong thời loạn lạc này, chỉ có thể dùng thủ đoạn quyết liệt mới có thể đứng vững, sống sót.

Lúc này Trường Sa cá rồng lẫn lộn, vẫn chưa đến thời kỳ Trương Khải Sơn thống trị.

Vì vậy thời điểm này, chính là giai đoạn Tô Mộc có thể dùng thủ đoạn cứng rắn để đứng vững.

Tô Mộc vẫy tay với Hắc Bối Lão Lục, ra hiệu đối phương ghé tai lại gần.

"Tôi có một ý này, nhưng không biết bên cậu có đủ người không, có đủ khí phách không." "Anh cứ nói, chỉ cần có cơm ăn, bọn tôi cái gì cũng nguyện ý làm, người của tôi có mặt khắp thành, nhưng đa phần đều là thiếu niên lang thang." "Chợ đen có phải là nơi giao dịch tấp nập nhất trong thành Trường Sa không?

Có phải là nơi hỗn loạn mà ngay cả quan phủ cũng không muốn quản lý không?" "Đúng vậy!

Chợ đen Trường Sa không biết tồn tại từ bao giờ, ở đó loạn lắm, có rất nhiều thế lực phức tạp chiếm cứ, không ai muốn nhúng tay vào." "Người khác có thể chiếm một phần lợi ích ở chợ đen đó, tại sao chúng ta lại không thể?" "…" Khi gặp Hắc Bối Lão Lục, Tô Mộc bỗng nảy ra một ý nghĩ.

Thành Trường Sa là thành trì lớn gần động huyết thi nhất, trong một thời gian dài, thành Trường Sa sẽ bị các gia tộc đạo mộ thống trị.

Các vật phẩm giao dịch trong chợ đen, đa phần đều là đồ cổ, đồ chơi văn hóa.

Hệ thống trên người Tô Mộc cần những thứ này mới có thể khiến

cậu trở nên mạnh mẽ hơn.

Do đó, Tô Mộc muốn đứng vững ở thành Trường Sa này.

Hắc Bối Lão Lục dù là thời niên thiếu hay là thân phận Lục gia của Cửu Môn trong tương lai, thực ra đều không thông minh lắm, chỉ nổi tiếng với võ nghệ cao cường, tâm ngoan thủ lạt.

Thời kỳ này, người như Hắc Bối Lão Lục cơm còn không đủ ăn, tự nhiên mục tiêu hàng đầu là tìm cách đứng vững ở thành Trường Sa, có được nguồn cung cấp vật phẩm sinh hoạt ổn định.

"Thằng nhóc nhà cậu tâm địa độc ác thật!

Phải biết rằng, ở đó có cả thế lực của quan phủ tham gia đấy." Hắc Bối Lão Lục nghe xong, kinh hãi.

Tô Mộc ngẩng đầu, nhìn trời sắp tối, thấp giọng nói: "Không cần sợ, trời này, sắp thay đổi rồi." Lúc này, triều Thanh đã đi đến hồi kết.

Quân Thanh quanh năm hút thuốc phiện, liên tục bị các thế lực nước ngoài xâm lược, sỉ nhục, năng lực đối ngoại không còn, năng lực thống trị trong nước tự nhiên cũng nhanh chóng suy giảm.

Không bao lâu nữa, thành Trường Sa này sẽ bị các tổ chức thế lực dân gian thống lĩnh.

Sau đó, lại rơi vào tay Cửu Môn Trường Sa.

Vào thời điểm này, Tô Mộc đã đến đây, tự nhiên có thể chen vào chia một chén canh.

"Trời sắp thay đổi?" "Ý gì?

À phải rồi, cậu tên gì, cậu quyết định gia nhập bọn tôi rồi sao?" Hắc Bối Lão Lục không hiểu ý của Tô Mộc lắm.

Gia nhập?

Không.

Là thống lĩnh.

Trong một khoảng thời gian tiếp theo.

Tô Mộc dựa vào thân thủ của mình và sức mạnh cường hãn từ hình xăm Kỳ lân đen tà hóa, dẫn dắt Hắc Bối Lão Lục và thuộc hạ của hắn, chiếm được một mảnh lãnh địa ở chợ đen thành Trường Sa.

Thân thủ của Hắc Bối Lão Lục không biết truyền thừa từ đâu, một tay đao pháp quyết liệt, rất nhanh đã có danh tiếng đáng sợ 'đi qua phố chợ, đầu người rơi ven đường'.

Vững vàng ngồi vào vị trí một trong những tay trùm của thời kỳ hỗn loạn này ở Trường Sa.

Thằng nhóc Hắc Bối Lão Lục này nói ra cũng thật thảm.

Chương 4

Trong ký ức của Tô Mộc, đây là người duy nhất trong Lão Cửu Môn không có hậu duệ, hơn nữa các loại hành động của hắn khiến hậu thế rất chê bai.

Thời kỳ đỉnh cao, Hắc Bối Lão Lục thích một cô gái thanh lâu, vì cô gái đó mà phạm phải vô số tội ác, bất chấp tất cả.

Nhưng cô gái thanh lâu đó lại chỉ coi hắn là một khách qua đường bình thường, chẳng có tình cảm gì.

Sau này Hắc Bối Lão Lục chết dưới họng súng của binh lính thời kỳ thống trị.

Tô Mộc lúc này lại không cảm thấy Hắc Bối Lão Lục này có gì khó nói chuyện.

Mọi việc của đối phương đều nghe theo sự sắp xếp của mình.

Chỉ khi những người anh em vì tranh giành địa bàn mà chết, Hắc Bối Lão Lục mới lộ ra vẻ bi thương trầm mặc.

Những lúc khác, đều vui vẻ đếm tiền.

Quanh thành Trường Sa có rất rất nhiều trộm mộ, đa số cổ mộ đều bị đám người này đào sạch, dùng để đổi lấy nhu yếu phẩm sinh hoạt trong thời kỳ cuối nhà Thanh này.

Hôm nay.

Hắc Bối Lão Lục bỗng vội vã tìm đến Tô Mộc đang ngồi trong sân không biết suy nghĩ gì.

“Không hay rồi, có người trong địa bàn của chúng ta chọc phải người nhà họ Hồng!” Hắc Bối Lão Lục gấp gáp nói với Tô Mộc.

“Nhà họ Hồng?” Tô Mộc nhíu mày.

Giống như nhà họ Hoắc, nhà họ Hồng cũng là một gia tộc đã sớm xây dựng thế lực của riêng mình ở thành Trường Sa.

Gia tộc này có tiền có thế, cả hắc đạo bạch đạo đều thông ăn.

Là một đối tượng mà đa số thế lực trong thành Trường Sa không dám trêu chọc, giống như nhà họ Hoắc.

“Chuyện gì vậy?” Tô Mộc thu lại cuốn sách cổ trong tay.

Tô Mộc đang nhanh chóng tiêu hóa những tư liệu xung quanh và tư liệu về đại cục của thế giới hiện tại.

“Có người nói người nhà họ Hồng bán hàng giả trên địa bàn của chúng ta, đã bắt được rồi, nhưng đối phương không nhận, bây giờ bắt chúng ta là người quản sự ra mặt xử lý, nhưng xử lý thế nào đây, nếu đúng là hàng giả chúng ta động vào nhà họ Hồng sao?

Nếu thiên vị người nhà họ Hồng, những người khác lại coi chúng ta là thế lực bình thường sợ hãi hai nhà Hồng, Hoắc, ai...” Hắc Bối Lão Lục sau khi làm đại ca, cũng có phiền não của đại ca.

Tô Mộc đứng dậy, phủi bụi trên áo dài: “Dẫn tôi đi xem.” Một lát sau.

Hắc Bối Lão Lục dẫn Tô Mộc đến nơi xảy ra tranh chấp trên địa bàn của họ.

Mọi người thấy người quản sự Hắc Bối Lão Lục đến, liền rẽ ra một lối đi.

Giữa đám đông, người đàn ông trung niên trông khoảng bốn mươi tuổi, vẫn đang lải nhải không ngừng, ngón tay suýt nữa thì chọc vào mặt thiếu niên nhà họ Hồng.

Tô Mộc nhanh chóng liếc nhìn tình hình, bước lên phía trước.

“Tránh ra, tránh ra, Lục gia và Tô gia đến rồi.” Thuộc hạ nhanh chóng xua đuổi đám đông vây xem gần đó.

“Lục tử!

Chuyện này mày phải cho bọn tao một lời giải thích chứ!

Không thể vì là người nhà họ Hồng mà thiên vị họ được?

Thế thì bọn tao là dân thường sau này làm sao tiếp tục giao dịch sinh sống ở đây được?” “Đúng vậy!

Lục tử, nếu thật sự như vậy, thì bọn tao chỉ có thể chọn địa bàn của nhà khác thôi.” “Lục tử, mày xem chuyện này xử lý thế nào đi…” “…” Hắc Bối Lão Lục còn nhỏ tuổi, nhiều người vẫn không thể gọi là Lục gia.

Vì vậy mới có cách gọi Hắc Bối Lục tử.

“Tất cả im miệng cho lão tử!

Chuyện này, để đại ca ta xử lý.” Hắc Bối Lão Lục hung hãn trừng mắt nhìn những người vây xem đang lải nhải.

Bình thường vì phải quản lý công việc địa bàn, Hắc Bối Lão Lục thường giao tiếp với những người này như vai vế ngang hàng, gọi một tiếng Lục tử cũng không sao.

Nhưng bây giờ Tô Mộc đang ở đây, đám người này lại còn gọi mình là Lục tử, điều đó khiến Hắc Bối Lão Lục có chút khó chịu.

“Đại ca?

Mày nhận đại ca từ bao giờ thế?” “Ha ha ha, trông thằng này còn không hung dữ bằng mày, làm đại ca kiểu gì?” “Tiểu Lục, mày không phải là đồ vô dụng thật đấy chứ?” “…” Khi câu nói cuối cùng vang lên, cảnh tượng ồn ào ban đầu lập tức yên tĩnh lại, mọi người đều nhìn về phía người đàn ông trung niên vừa nói câu đó.

Người đàn ông đó cũng có chút gia thế, có chút tiền, bình thường ở thanh lâu và những nơi khác, nhiều người đều gọi một tiếng "gia".

Nhưng có lẽ đã quen được người khác tôn trọng.

Ở địa bàn của Hắc Bối Lão Lục, vẫn không nhịn được mà buột miệng chế giễu Hắc Bối Lão Lục một câu.

Nhưng đa số mọi người đều biết, lý do Hắc Bối Lão Lục còn trẻ mà đã chiếm được một mảnh địa bàn ở chợ đen Trường Sa, đó là vì hắn có chỗ hơn người.

Nhớ lại ngày đó, Hắc Bối Lão Lục đã giết cả một con phố người, mới được những người trên giang hồ khác công nhận.

"Chim ưng sống mấy chục năm, trên trời không có đối thủ, rùa tuy thọ, nhưng chỉ là món ăn trên bàn." "Tiểu Lục mười sáu tuổi, chiếm cứ một góc Trường Sa, các người mười sáu tuổi, e rằng còn đang ở nhà chờ bú sữa mẹ nhỉ?" Tô Mộc phất tay áo, đi vào giữa đám đông.

Mọi người im lặng, sắc mặt phức tạp.

Hắc Bối Lão Lục quả thực rất giỏi, tuổi còn nhỏ đã làm ăn phát đạt ở thành Trường Sa, nhưng còn những người dân bản địa Trường Sa này thì sao?

Những người sống trong gia đình mấy trăm năm này thì sao?

Lại có bản lĩnh gì?

Tuổi lớn thì giỏi giang sao?

Từ bao giờ, thế giới cá lớn nuốt cá bé này lại xem trọng tuổi tác, vai vế?

"Tô gia, người nhà họ Hồng này đến địa bàn của các vị bán hàng giả, ngài phân xử cho công bằng chứ?" Người đàn ông trung niên đã mua phải 'hàng giả' của người nhà họ Hồng bán ra, được lý không tha

người nói trước mặt Tô Mộc.

Thiếu niên nhà họ Hồng im lặng không nói, chỉ tiếp tục nhìn tình hình trước mắt, trong đôi mắt hiện lên vẻ mệt mỏi.

Tô Mộc liếc nhìn thiếu niên nhà họ Hồng này một cái, liền nhận ra thân phận của cậu ta.

Gia chủ tương lai của nhà họ Hồng, Hồng Quan.

Chương 5

Cái tên Hồng Quan, có lẽ đa số mọi người đều không biết, nhưng một danh xưng khác của cậu ta, sau này cả thành Trường Sa đều biết.

Nhị Nguyệt Hồng, xếp thứ hai trong Thượng Tam Môn của Cửu Môn.

Tô Mộc nhìn chằm chằm vào món đồ ngọc tròn trịa, đưa tay ra.

Vốn dĩ trong giao dịch ở chợ đen có quy tắc, hàng hóa một khi đã rời tay, người bán không chịu trách nhiệm, thật giả cũng vậy, chỉ dựa vào phán đoán của bản thân.

Vì vậy rất ít người sẽ tranh cãi về thật giả của hàng hóa, dù sao mua đồ cổ loại này, đa phần đều cần một chút kiến thức và mắt nhìn.

Nhưng lần này là một ngoại lệ, giá của món đồ mà Nhị Nguyệt Hồng bán ra rất đắt, nhưng khi người kia cầm trên tay, bỗng cảm thấy mình bị lừa.

Nhưng hắn ta lại không thể đối phó với thế lực sau lưng Nhị Nguyệt Hồng, thế là tìm đến Hắc Bối Lão Lục, một người trẻ tuổi.

Hắc Bối Lão Lục nào có biết lai lịch bảo bối gì, bình thường chỉ làm công việc thu phí bảo kê, hắn tự nhiên không có cách nào.

Nếu là lúc khác, người khác, Hắc Bối Lão Lục sớm đã đuổi hai người gây mâu thuẫn ra ngoài.

Nhưng lần này khác, đối phương là người nhà họ Hồng.

“Chuyện gì vậy?” Tô Mộc tiếp tục hỏi.

“Trong chợ đen vốn có người chuyên giám định vật phẩm, nhưng người nhà họ Hồng này không cho tôi đi giám định ngay, anh nói xem

có phải là có ý đồ xấu không?" Người đàn ông trung niên mặt mày khó coi nói.

Trong giao dịch ở chợ đen.

Để tránh xảy ra những mâu thuẫn như vậy, khi mua hoặc bán những món đồ đắt tiền.

Thường sẽ tìm tiên sinh giám định của người phụ trách thị trường này đến giám định thật giả của bảo bối.

Nhưng Nhị Nguyệt Hồng không cho đối phương cơ hội giám định, trực tiếp ép mua ép bán, đối phương sau đó càng nghĩ càng thấy không đúng, thế là mới có mâu thuẫn hiện tại.

Tô Mộc cầm món đồ ngọc nhỏ, mân mê trong tay một lúc. [Tượng Phật ngọc trắng Nam Triều: Có thể đổi lấy 10 Kim hồn tệ của hệ thống.] Tô Mộc nhướng mày, món đồ này quả thực là đồ vật thời Nam Bắc triều, Nhị Nguyệt Hồng không hề làm giả.

Chỉ là không cho giám định, đây lại là chuyện gì?

Tô Mộc sắp xếp lại những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này trong đầu, sau đó nhanh chóng đưa ra một kết luận.

Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc vẫn chưa hoàn toàn đứng vững ở thành Trường Sa, lần này, là nhà họ Hồng phái người đến cố tình gây khó dễ.

Dù sao cũng là địa bàn mới, thế lực chưa vững chắc, người thống trị lại là một thiếu niên như Hắc Bối Lão Lục, miếng mồi ngon này, rất nhiều thế lực đều muốn nuốt chửng.

Nhưng những gia tộc thế lực khác mà Hắc Bối Lão Lục lo lắng, Tô Mộc lại không sợ hãi bao nhiêu.

Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Tô Mộc tùy ý ném món đồ cổ vào

tay người đàn ông trung niên, sau đó chắp tay sau lưng, đi về phía con đường lúc đến.

"Cứ làm theo quy tắc, ai không phục, cứ đến thị trường này thách đấu." Nói xong, bóng dáng Tô Mộc đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hắc Bối Lão Lục từ trước đến nay đều nghe theo sự phân phó của Tô Mộc, vì vậy khi gặp chuyện, người đầu tiên tìm đến chính là Tô Mộc.

Không phải hắn không quyết đoán, mà là phải chờ Tô Mộc lên tiếng.

Đánh hay không đánh, lúc đó mới dễ dàng sắp xếp những chuyện tiếp theo.

"Nghe Tô gia nói chưa!

Nhà họ Hồng thì sao?

Ở địa bàn của chúng ta, đều phải theo quy tắc của chúng ta, không nghe, đuổi ra ngoài cho lão tử!" Hắc Bối Lão Lục nghe Tô Mộc lên tiếng, cười toe toét nhe nanh, những đao khách ẩn mình trong đám đông lần lượt rút đao hiện thân.

Thiếu niên Nhị Nguyệt Hồng và hộ vệ sau lưng, sắc mặt đều biến đổi.

Thiếu niên Nhị Nguyệt Hồng thấp giọng cười nói: "Đùa thôi mà, cứ mang đi giám định, nếu là giả, đến nhà họ Hồng ta đòi bồi thường gấp mười!

Nhà họ Hồng ta cũng làm nghề này, muốn đứng vững trong lòng mọi người, tự nhiên phải làm gương." "Tề Vũ, ngẩn ra làm gì, đi giám định đi!" Hắc Bối Lão Lục vỗ vào lưng thiếu niên mặt trắng, thiếu niên suýt nữa thì ngã sấp xuống đất, vội vàng tiến lên giám định

thật giả của món đồ đó.

Một lát sau.

Thiếu niên tên Tề Vũ gật đầu: "Lục ca, là thật." "Món đồ này đến từ thời Nam Bắc triều…" Tề Vũ bắt đầu giải thích cho mọi người về lịch sử liên quan của món đồ cổ trong tay.

Những lời này lọt vào tai thiếu niên Nhị Nguyệt Hồng, lại khiến đôi mắt hắn ta sáng lên.

Thiếu niên thư sinh mặt trắng này, những gì cậu ta nói lúc này về lịch sử của món đồ cổ mà hắn bán ra, giống hệt nhau, chỉ nhìn một cái, đã có thể giám định thật giả, có thể nói ra bối cảnh lịch sử liên quan của nó.

Học thức của thiếu niên thư sinh mặt trắng này, lại lợi hại đến vậy!

Lúc này Nhị Nguyệt Hồng không biết rằng, thiếu niên tên Tề Vũ này, không hề đơn giản.

Người này chính là người xếp thứ tám trong Cửu Môn sau này, Tề Thiết Chủy, Tề Bát gia, có danh xưng là Tề môn bát toán.

Khi người này sa cơ lỡ vận, vô tình gặp phải thế lực thiếu niên lang thang do Hắc Bối Lão Lục thống trị, thế là bị lôi kéo vào.

Sau đó Hắc Bối Lão Lục thấy Tề Vũ yếu đuối như không chịu nổi gió, vốn định đuổi ra khỏi đội, nhưng sau đó gặp được Tô Mộc, Tô Mộc vừa nghe người này chính là Tề Thiết Chủy sau này, mới giữ lại.

Tề Thiết Chủy không chỉ có kiến thức phong thủy của Kỳ môn bát toán, mà nhãn giới và kiến thức về đồ cổ của cậu ta, còn mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

"Ha ha ha ha, mọi người yên tâm, thằng nhóc Tề Vũ này đã giám

định vô số đồ cổ, lời nó nói ra, chắc chắn là thật, không tin, các người có thể hỏi những người làm nghề giám định khác, xem xem, có ai còn lợi hại hơn tiểu Vũ nhà ta không!" Hắc Bối Lão Lục rất hài lòng cười, khen ngợi Tề Thiết Chủy, Tề Vũ trước mắt.

Thiếu niên Tề Thiết Chủy không biết rằng sau này mình sẽ phong quang thế nào, cùng với Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng trở thành những nhân vật lớn ở Trường Sa.

Lúc này, cậu ta cũng vì không đủ ăn, không đủ mặc, mà gia nhập vào tổ chức thiếu niên của Hắc Bối Lão Lục.

Dựa vào kinh nghiệm và học thuật phong phú của mình, cậu ta nhanh chóng được những người đứng đầu tổ chức của Hắc Bối Lão Lục trọng điểm bồi dưỡng.

Toàn bộ địa bàn do Hắc Bối Lão Lục thống trị, ngoài Tô gia và Hắc Bối Lão Lục, đều lấy cậu ta làm trọng.

Từ một thiếu niên lang thang sa cơ, đến tầng lớp cao tầng của tổ chức hô mưa gọi gió, thiếu niên Tề Thiết Chủy cảm thấy tương lai của mình đầy hứa hẹn.

Cùng lúc đó.

Có một thiếu niên không gia nhập tổ chức của Hắc Bối Lão Lục, cũng đang nhanh chóng phát triển thế lực của riêng mình ở thành Trường Sa.

Do tổ tiên có kinh nghiệm đạo mộ phong phú, cộng thêm thiếu niên cũng có một số kinh nghiệm đạo mộ, thế là nhanh chóng kiếm tiền và thành lập thế lực của riêng mình.

Lúc này trong thành Trường Sa, các gia tộc thế lực lớn lộ diện, chỉ có nhà họ Hồng của Nhị Nguyệt Hồng, và nhà họ Hoắc do Hoắc Tiên Cô thống trị sau này.

Chương 6

Các môn khác của Cửu Môn, đều vẫn đang trong giai đoạn phát triển.

Thiếu niên bí ẩn vừa nhắc đến, chính là thiếu niên Ngô Lão Cẩu đã kéo Tô Mộc ra khỏi động huyết thi.

Tổ tiên của Ngô Lão Cẩu có kinh nghiệm đạo mộ phong phú, sau khi anh em và gia đình chết vì ngôi mộ huyết thi đó, cậu ta đã thừa kế những kỹ năng phân kim định huyệt của gia đình, và dùng nó để nhanh chóng tạo ra một thế lực của nhà họ Ngô ở thành Trường Sa.

Danh tiếng của Ngô Cẩu nhanh chóng nổi lên như một cơn bão ở thành Trường Sa.

Sau cuộc tranh chấp ở địa bàn lần trước mấy ngày, thiếu niên nhà họ Hồng lại tìm đến Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Nguyên nhân là, nhà họ Hồng phát hiện một ngôi mộ cổ, nhưng lần này những người khác trong nhà họ Hồng sẽ không tham gia giúp đỡ, chỉ để thiếu niên Nhị Nguyệt Hồng một mình đi.

Nhị Nguyệt Hồng trước đó đã phát hiện ra học thức phong phú của Tề Thiết Chủy, và sự quyết đoán của Tô Mộc, thế là muốn tìm hai người này hợp tác.

Mục đích không phải để lấy bảo bối trong mộ cổ, mà chỉ để vượt qua thử thách lần này của nhà họ Hồng mà thôi.

Tin tức truyền đến tai Tô Mộc, Tô Mộc quả quyết đồng ý.

Địa bàn tuy cũng đã bắt đầu kiếm tiền, nhưng thứ Tô Mộc cần là đồ cổ, chứ không phải tiền tài thế tục.

Chỉ là lúc đầu Tô Mộc lầm tưởng rằng Hắc Bối Lão Lục cũng biết

thủ đoạn tìm mộ, thế là mới cùng đối phương tạo dựng địa bàn này.

Khi địa bàn bắt đầu kinh doanh bình thường.

Tô Mộc hỏi, Hắc Bối Lão Lục ngượng ngùng gãi đầu, hỏi ba câu không biết một câu.

Lý do Hắc Bối Lão Lục có thể đứng vững trong Lão Cửu Môn, hoàn toàn là vì gã này là một kẻ tàn nhẫn, chém từ phố Nam đến phố Bắc, mắt không chớp một cái.

Nhưng nói về chuyện đạo mộ, vẫn phải là các môn khác chuyên nghiệp hơn.

"Đó là một ngôi mộ cổ thời Bắc Tống, người của tôi đã phát hiện ra, nhưng hành động lần này chỉ có một mình tôi, nên đến mời các vị giúp đỡ." "Có thù lao, sau khi thành công, tất cả mọi thứ trong mộ thất thuộc về các vị, nhưng tôi muốn đồng tiền trong miệng của chủ nhân mộ thất." Hồng Quan (Nhị Nguyệt Hồng) cao giọng nói.

Hắc Bối Lão Lục đứng bên cạnh Tô Mộc, mặt hơi ửng hồng.

Chuyện nhà họ Hồng dựa vào đạo mộ để phất lên, những người già ở Trường Sa đều biết, rất nhiều người đã dò la nội tình nhà họ Hồng đều biết.

Hồng Quan (Nhị Nguyệt Hồng) muốn nhờ Tô Mộc giúp đỡ đạo mộ, Hắc Bối Lão Lục tự nhiên rất kích động.

"Nhưng bên các vị, tôi hy vọng Tề Vũ cũng đi cùng, cậu ta biết nhiều hơn, còn những người khác, thì chỉ có Tô gia và Lão Lục thôi." Hồng Quan (Nhị Nguyệt Hồng) đã điểm danh, chỉ cần ba người trong địa bàn của Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu: "Được." "Khi nào bắt đầu hành động?

Vị trí đó khoảng ở đâu?

Chúng ta đi ít người như vậy, có xảy ra chuyện gì không?" Hắc Bối Lão Lục lúc này vẫn chưa từng đạo mộ lần nào, có vẻ hơi kích động.

Hồng Quan (Nhị Nguyệt Hồng) híp mắt: "Chập tối tôi sẽ qua, lúc đó tôi sẽ nói cho các vị biết tình hình cụ thể, chờ tin nhé." "Này!

Cậu còn chưa nói vị trí ở đâu?

Keo kiệt thế, sợ chúng tôi đi trước cướp mất à?" Hắc Bối Lão Lục bĩu môi bực bội.

Tuy nhiên Nhị Nguyệt Hồng đã đi về phía xa.

Sau khi Nhị Nguyệt Hồng đi.

Thiếu niên Tề Thiết Chủy đến bên cạnh Tô Mộc, suy nghĩ rồi nói: "Tô gia, trong chuyện này có gian trá gì không?" Sự suy nghĩ của Tề Thiết Chủy, tự nhiên phải nhiều hơn so với gã đầu óc đơn giản như Hắc Bối Lão Lục.

Tô Mộc lắc đầu.

Các thiếu niên môn chủ của Cửu Môn thời kỳ này, thật sự chưa có ai lợi hại.

Nhị Nguyệt Hồng nhà họ Hồng coi như có chút bản lĩnh, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên non nớt, Hắc Bối Lão Lục còn đang chìm đắm trong cuộc tranh giành địa bàn, Tề Thiết Chủy vẫn chưa hoàn toàn bộc lộ tài năng của mình.

Trương Khải Sơn thậm chí còn chưa đến thành Trường Sa.

Vì vậy, Nhị Nguyệt Hồng hiện giờ không có tâm tư tính toán gì, có lẽ thật sự chỉ đến cầu cứu.

Dù sao danh tiếng nhà họ Hồng ở ngoài, có thể làm bạn, kết giao với Nhị Nguyệt Hồng, thời kỳ này không có mấy người.

Cùng là những nhân vật thiếu niên kiệt xuất, Tô Mộc tự nhiên xứng với thân phận thiếu gia của Nhị Nguyệt Hồng.

"Một lát nữa sẽ biết." Tô Mộc không giải đáp nghi hoặc của hai thiếu niên bên cạnh, chỉ tiếp tục nhìn cuốn sách cổ trong tay.

Rất nhanh, đã đến chập tối.

Nhị Nguyệt Hồng một mình đến địa bàn của Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục, vào sân nhà mà Hắc Bối Lão Lục mua cho Tô Mộc.

Lần nữa đến sân nhà của Tô Mộc, Nhị Nguyệt Hồng từ trong tay áo lấy ra một tấm bản đồ cũ, trải ra trước mặt mọi người, chỉ vào một vị trí được đánh dấu nói: "Nơi này cách Trường Sa không xa, nhưng nơi này trước đây bị người tộc Hắc Kiều chiếm cứ, chuyến đi này của chúng ta sẽ có chút nguy hiểm." "Người Hắc Kiều?

Là đám bà đồng già đó sao?" Hắc Bối Lão Lục sắc mặt thay đổi.

Ngoài thành Trường Sa có rất nhiều thôn làng nhỏ, trong những thôn làng bình thường này, có hai chủng tộc rất đặc biệt tồn tại.

Hắc Kiều, Bạch Kiều.

Người của hai chủng tộc này đều rất bí ẩn, cách ăn mặc ngày thường đều khác với người Hán địa phương, và truyền thuyết Hắc Kiều giỏi điều khiển vu thuật, cổ trùng, rất tà môn.

Rất ít người Hán dám đến trêu chọc họ.

Nhị Nguyệt Hồng lần này đến, lại bảo họ đến lãnh địa của tộc Hắc Kiều để đạo mộ!

"Sợ rồi à?" Nhị Nguyệt Hồng liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục rút thanh đao sau lưng ra, cười lạnh nói: "Bất kể tà ma ngoại đạo gì, lão tử chỉ tin vào con dao trong tay này, sợ?

Lão Lục ta chưa bao giờ sợ gì cả!" "Vậy thì tốt." Nhị Nguyệt

Hồng gật đầu, nhìn về phía Tô Mộc trong ba người trước mặt.

Mấy người này có đi hay không, có sợ hay không, đều phải do thiếu niên ở giữa quyết định.

Tô Mộc sớm đã thèm muốn đồ cổ trong mộ cổ từ lâu, chỉ là bình thường không có cơ hội, lần này Nhị Nguyệt Hồng chủ động đến tìm, cậu tự nhiên sẽ không từ chối.

Với sự giúp đỡ của hệ thống tà hóa, tất cả mọi thứ của Tô Mộc đều có thể biến dị tiến hóa.

Ngay cả cổ mộ cũng vậy.

Trước đây trong mộ huyết thi đó, vốn chỉ có một mối đe dọa là huyết thi, nhưng Tô Mộc để có được nhiều phần thưởng hơn, đã nâng cấp mộ thất lên một cấp độ tà hóa, vì vậy mới có được sự gia trì của hình xăm Kỳ lân.

Chương 7

Sự tồn tại của 'hệ thống tà hóa', có thể khiến vật phẩm và năng lực trên người Tô Mộc biến dị tiến hóa.

Tương tự, có thể khiến Tô Mộc khi gặp những thứ tương tự như cổ mộ, dùng Kim hồn tệ của hệ thống để nâng cấp cổ mộ lên một cấp, từ đó nhận được phần thưởng phong phú hơn.

Ở thành Trường Sa nhiều ngày như vậy, Tô Mộc cũng đã tích lũy được không ít Kim hồn tệ, chắc là đủ để nâng cấp một lần cho ngôi mộ cổ thời Tống không mấy nổi tiếng này.

"Khi nào xuất phát." Tô Mộc nói.

"Bây giờ." Nhị Nguyệt Hồng thu lại bản đồ.

"Được." Tô Mộc đứng dậy, dẫn theo Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy, đi theo hướng của Nhị Nguyệt Hồng, nhanh chóng ra khỏi thành Trường Sa hỗn loạn.

Khi đi, Hắc Bối Lão Lục dặn dò những người khác trong địa bàn, quản lý tốt công việc, rồi mới cùng Tô Mộc và những người khác rời đi.

Nhà họ Hồng biết Nhị Nguyệt Hồng tìm Tô Mộc giúp đỡ, cũng phái người trông chừng địa bàn của Tô Mộc, để phòng sau khi những người đứng đầu như Tô Mộc đi, địa bàn bị người khác nuốt chửng.

Có nhà họ Hồng giúp đỡ, địa bàn của Tô Mộc tự nhiên vững như bàn thạch.

Ra khỏi thành Trường Sa, mọi người cùng nhau đi về phía trước, đi qua mấy thôn làng của người bình thường, lại lần nữa thấy những người dân nghèo khổ không đủ ăn, không đủ mặc.

Dân tị nạn thấy Tô Mộc và những người khác ăn mặc sang trọng, ánh mắt liền thay đổi.

Tô Mộc giải thích: "Xem ra không chỉ người trại Hắc Kiều sẽ tìm chúng ta gây phiền phức, dân làng gần đó, cũng có thể sẽ động thủ với chúng ta." Nhị Nguyệt Hồng khó hiểu nhíu mày: "Chúng ta và họ không thù không oán, tại sao…" Tô Mộc vỗ vỗ vào áo dài trên người: "Vì, tiền." Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy ba người nghe xong, đều hít một hơi khí lạnh.

Khi ở trong thành, họ đã nghe nói về tin đồn người ăn thịt người ở các thôn làng bên ngoài, nhưng không ngờ, mình lại gặp phải chuyện phiền phức như vậy.

Hắc Bối Lão Lục từ sau lưng rút thanh đao ra.

Thanh đao sáng loáng dưới ánh trăng, tỏa ra khí lạnh vô biên.

Mấy người họ tuy có dáng vẻ thiếu niên, nhưng cũng tỏ ra không dễ trêu chọc.

Nhờ vậy mới tránh được một số dân tị nạn vốn định ra tay với họ.

Dù sao đồ sắt các thứ, những người dân tị nạn này sớm đã bán hết.

Nếu không phải thật sự không còn gì để bán, họ cũng sẽ không đến mức kéo con mình vào thành bán.

Một thanh đao, lúc này đã đủ sức uy hiếp.

Cứ như vậy, mấy người Tô Mộc cùng nhau đến phạm vi lãnh địa của trại Hắc Kiều.

Gần trại Hắc Kiều, không có thôn làng nào có thể định cư ở đây, những người dân làng gần đó cũng không dám tùy tiện đến gần nơi được đồn là rất tà môn này.

Bởi vì trước đây có người từng đến đây, sau đó được phát hiện đã chết do bị trăm con trùng cắn xé.

Từ đó, Hắc Kiều và Bạch Kiều trở thành vùng cấm địa ngoài thành Trường Sa.

Sau khi đến gần trại Hắc Kiều, bước chân của mọi người dần dần chậm lại, bắt đầu cảnh giác với mọi động tĩnh xung quanh.

Dù sao những truyền thuyết bí ẩn thời này, vẫn rất có sức uy hiếp.

Không lâu sau, mọi người đã đến rìa một vùng đầm lầy.

Nhị Nguyệt Hồng chắc là đã phái người dò la tình hình trước đó, khi đến vùng đầm lầy, đã nhắc nhở những người bên cạnh, không được tùy tiện vượt qua lãnh địa hiện tại.

Nhị Nguyệt Hồng giải thích xong, lại một mình nhảy lên thân cây trong vùng đầm lầy, rồi dựa vào khoảng cách giữa các cây, nhảy thẳng qua phạm vi vùng đầm lầy.

Đối phương đã nói rõ nơi này có nguy hiểm từ vũng lầy, nhưng không nói hai lời đã đi thẳng.

Ý tứ đã trở nên rất rõ ràng.

Nhị Nguyệt Hồng muốn xem xem, ba người Tô Mộc có năng lực gì, có thể vượt qua vùng đầm lầy này, có đủ tư cách, thật sự cùng hắn xuống mộ đạo mộ hay không.

Thân thủ gia truyền của nhà họ Hồng đều rất phi thường.

Truyền thuyết người nhà họ Hồng đạo mộ, chỉ dựa vào một cây tre là có thể tùy ý xuyên qua bất kỳ cơ quan nguy hiểm nào trong cổ mộ.

Hắc Bối Lão Lục không có bối cảnh thân phận gì, chỉ là một đao khách tự mình xông pha tạo nên danh tiếng, nhìn vùng đầm lầy trước

mắt, liền cảm thấy khó khăn.

Thiếu niên Tề Thiết Chủy càng như vậy, cậu ta căn bản không có thân thủ gì, làm sao vượt qua vùng đầm lầy này?

Tô Mộc hai mắt lóe lên, cắn rách ngón trỏ, nhanh chóng vẩy mấy giọt máu tươi lên một cây cổ thụ trong đầm lầy.

Cùng lúc đó.

Tô Mộc ra lệnh cho hệ thống trong lòng. 'Tà hóa cổ thụ' 'Ting!' 'Tà hóa cổ thụ chia làm các mức 20, 50, 100, 200, 500 Kim hồn tệ, ký chủ cần đổi loại nào?' 'Tiêu tốn 50 Kim hồn tệ, đổi tà hóa cổ thụ, tà hóa thành công, chúc mừng ký chủ nhận được một cây 'Cửu đầu xà bách'.' '…' Hệ thống nhanh chóng phản ứng.

Trong tầm mắt của mọi người.

Cành lá của cây cổ thụ vốn bình thường, bỗng nhiên nhanh chóng chuyển động, như một sinh vật giống rắn, vươn đến trước mặt Tô Mộc.

"Còn không mau theo tôi." Tô Mộc dặn dò hai người bên cạnh một câu.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy lúc này mới phản ứng lại, đứng lên cành cây cổ thụ kỳ quái, rồi trực tiếp vượt qua vùng đầm lầy.

Cảnh tượng này, trực tiếp khiến ba người bên cạnh sững sờ.

Tô Mộc không giải thích nhiều, chỉ liếc nhìn Nhị Nguyệt Hồng một cái.

Cây cổ thụ bị tà hóa thành Cửu đầu xà bách, tiếp tục đung đưa trong đêm tối, tỏa ra khí tức quỷ dị, nhưng lại không thể đi cùng Tô Mộc.

Thứ Tô Mộc đổi, chỉ là một số cành lá trên cây cổ thụ bị tà hóa, chứ không phải toàn bộ thân cây.

Nhị Nguyệt Hồng thu lại ánh mắt kinh hãi, chỉ vào một hướng ở phía xa nói: "Chính là ở đó, thủ đoạn này của Tô gia, e rằng trên đời không ai sánh kịp!" "Đại ca, lợi hại thật!

Không ngờ đại ca còn là thuật sĩ!" Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc.

Tề Thiết Chủy thì nhíu mày.

E rằng trong ba người, chỉ có cậu ta nhận ra sự quỷ dị của Cửu đầu xà bách, cành lá cây cổ thụ dính đầy khí tức tà túy.

Trên người Tô Mộc cũng có một luồng khí tức tà túy mà Tề Thiết Chủy không nói rõ được.

Chỉ là giữa lựa chọn chính nghĩa và sống sót, Tề Thiết Chủy đã chọn về sau.

Chương 8

Tô Mộc nhìn hướng Nhị Nguyệt Hồng chỉ, gật đầu, tiếp tục theo bước chân của Nhị Nguyệt Hồng, cùng nhau đi về phía xa.

Một lát sau.

Bốn người cùng nhau đến vị trí ngôi mộ cổ thời Bắc Tống mà Nhị Nguyệt Hồng biết. [Phát hiện ngôi mộ cổ thời Bắc Tống.] [Mộ cổ Bắc Tống: Cụ thể không rõ; Cấp độ nguy hiểm: Cấp F; Bảo vật mộ thất: Cấp F; Tiêu tốn 500 Kim hồn tệ có thể tà hóa +1 cấp, có thể nhận được bảo vật +1 cấp.] Giống như Tô Mộc tưởng tượng, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Ngôi mộ cổ thời Bắc Tống này, thực ra không nguy hiểm lắm, vì thời Bắc Tống suy tàn, có thể xây dựng được một mộ thất hoàn chỉnh đã là rất lợi hại rồi, chỉ là trong mộ thất e rằng có tà túy khác, nên mới mời các vị đến giúp." Nhị Nguyệt Hồng giải thích.

Tô Mộc khóe miệng giật giật.

Không nguy hiểm?

Đó là trước đây. [Tiêu tốn 500 Kim hồn tệ, nhận được cấp độ mộ thất tà hóa +1.] [Có tiếp tục tà hóa cấp độ mộ thất không?] [Lần sau tà hóa mộ thất hiện tại, cần tiêu tốn 1000 Kim hồn tệ.] […] Từ chối.

Tô Mộc đã không còn nhiều Kim hồn tệ của hệ thống, và Tô Mộc còn có rất nhiều cảm giác nguy hiểm không rõ, vì vậy không thể tiêu hết toàn bộ Kim hồn tệ của hệ thống trên người.

Nhưng dù vậy, mối đe dọa trong ngôi mộ trước mắt cũng đã được Tô Mộc nâng lên một cấp.

Theo lời của Nhị Nguyệt Hồng, ngôi mộ cổ này chỉ là một thử

thách mà nhà họ Hồng dành cho hắn, mức độ nguy hiểm không cao, không thể cướp đi tính mạng của mấy người, chỉ là có một số cửa ải cần mọi người vượt qua.

Nhưng hiện giờ, mức độ nguy hiểm của ngôi mộ này đã được Tô Mộc nâng lên.

Tình hình đã trở nên khác đi.

"Khụ khụ, tôi thấy, mọi người vẫn nên chuẩn bị trước để đối phó với nguy hiểm thì hơn." Tô Mộc cảm thấy mình có thể đã hại mấy người trước mắt, nên nhắc nhở một câu.

"Yên tâm, Tô gia, không sao đâu." Nhị Nguyệt Hồng cười nhạt.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy thì bắt đầu cảnh giác, dù sao họ cũng là người của Tô Mộc, nên vẫn cảm thấy tin tưởng Tô Mộc hơn là Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng thấy mọi người cảnh giác, khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

Thử thách mà nhà họ Hồng chuẩn bị cho Nhị Nguyệt Hồng lần này, đường hầm của ngôi mộ cổ Bắc Tống này đã sớm được đào xong, chỉ là bị những thứ khác che đậy, người bình thường không thể phát hiện.

Nhị Nguyệt Hồng đi đến giữa đám cỏ dại, ngồi xổm xuống sờ sờ mặt đất gồ ghề, sau đó đứng dậy nói: "Chính là chỗ này." Nói rồi, hắn từ trong ba lô sau lưng lấy ra một cái xẻng nhỏ, xúc hết những thứ che đậy đường hầm đi, một đường hầm tối om đủ cho một người trưởng thành đi vào, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Đợi đã." Ngay khi Nhị Nguyệt Hồng định vào đường hầm, Tô Mộc bỗng nhiên lại lên tiếng.

Thông tin mà Nhị Nguyệt Hồng nhận được chắc là, trong mộ

không có nhiều hung thú nguy hiểm, trong mộ thất có đủ dưỡng khí, không có bất kỳ độc khí nào.

Nhưng điều này có liên quan gì đến việc Tô Mộc tà hóa mộ thất?

Nhị Nguyệt Hồng khó hiểu nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc bảo Hắc Bối Lão Lục từ trong ba lô lấy ra một con gà nhỏ, con gà còn sống, rồi thả nó vào trong đường hầm, dùng dây thừng buộc vào chân nó.

"Yên tâm, trong mộ thất này không có bất kỳ…" "Khí độc cực mạnh!" Câu nói phía trước của Nhị Nguyệt Hồng còn chưa nói xong, thì đã thấy con gà mà Tô Mộc kéo ra, toàn thân đen kịt mà chết.

Tề Thiết Chủy và Hắc Bối Lão Lục nhìn nhau, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Đây mà là không có nguy hiểm gì?

Nếu vừa rồi Nhị Nguyệt Hồng đi vào, e rằng bây giờ họ chỉ có thể thấy xác của Nhị Nguyệt Hồng thôi!

"Chuyện gì vậy!" Nhị Nguyệt Hồng cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, đây không phải là ngôi mộ mà người trong nhà nói cho hắn biết sao???

Tại sao lại có thêm khí độc này?

"Mở cửa mộ thất trước, để khí xác bên trong bay ra đã." Tô Mộc vẻ mặt bình thản, dường như đã biết bên trong chắc chắn có rất nhiều nguy hiểm.

Nhị Nguyệt Hồng im lặng một lúc, mặt hơi ửng đỏ giải thích: "Xin lỗi các vị, tôi cũng không biết bên trong có thi khí kịch độc.

Tiếp theo cứ để tôi đi đầu, yên tâm, nếu có chuyện gì thì tôi sẽ là người gặp trước." Nghe vậy, Tô Mộc bật cười.

Mức độ nguy hiểm của hầm mộ đã bị Tô Mộc tà hóa.

Cứ thế này, nếu Nhị Nguyệt Hồng thật sự coi đối phương là một ngôi mộ bình thường đơn giản để vào, e rằng cửa ải tiếp theo, Nhị Nguyệt Hồng vẫn phải chết.

Nhìn dáng vẻ lúng túng của Nhị Nguyệt Hồng, Tô Mộc ho khan vài tiếng: "Hay là đi cùng nhau đi, dù sao tình hình trong mộ cổ không ai biết cả.

Nếu cậu xảy ra chuyện, chúng tôi cũng không cách nào lấy được bảo vật." "Cũng phải, yên tâm, tôi sẽ bảo vệ mọi người chu toàn." Nhị Nguyệt Hồng vẫn giữ dáng vẻ tự phụ đó.

Thấy Nhị Nguyệt Hồng vẫn tự tin như vậy, Tô Mộc nén lại, không nói ra sự nguy hiểm của hầm mộ trước mắt, chỉ bắt đầu trở nên tập trung hơn.

Sau khi mấy người nói chuyện một lúc, Hắc Bối Lão Lục lại thả một con gà con khác vào trong đường hầm, một lúc sau kéo về, thấy con gà không sao, mọi người lúc này mới xuống ngôi mộ cổ thời Bắc Tống.

Đường hầm của ngôi mộ nằm ở vị trí khá sâu trong lòng đất, phía sau minh điện, rất khó tìm ra.

Nhưng tiền điện và nhĩ thất phía trước minh điện lại rất sơ sài, chỉ cần bị phát hiện và đào bới một lát là đã tạo ra được đường hầm.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy châm đuốc, soi sáng không gian tối tăm xung quanh, mọi người lúc này mới có thể nhìn thấy địa hình của hầm mộ nơi mình đang đứng.

Nguyên bản, trong ngôi mộ cổ Bắc Tống này chỉ có một cửa ải, sau đó Nhị Nguyệt Hồng là có thể tiến vào vị trí minh điện của hầm mộ.

Cửa ải đó chính là sự nguy hiểm đến từ những con mèo hoang trong hầm mộ.

Ngôi mộ cổ Bắc Tống này có lẽ do sự dịch chuyển của vỏ trái đất trước đây, các phần khác của hầm mộ đã lộ ra trên mặt đất, bên trong có một số con mèo hoang bị người ta bỏ rơi sinh sống.

Sau khi mèo hoang vào hầm mộ, chúng thay đổi một số thói quen sinh hoạt trước đây, lấy thịt thối làm thức ăn.

Rất nhiều người vô tình vào ngôi mộ cổ này đều sẽ bị những con mèo hoang hung dữ tấn công, nuốt thịt, ăn xương.

Trong thời đại người ăn thịt người này, mèo hoang không hiền lành như những con mèo cưng trong ký ức ở kiếp trước của Tô Mộc.

"Meo…" Tiếng mèo kêu chói tai, khàn khàn vang lên, đáng sợ như tiếng khóc của một bà lão.

Thiếu niên Tề Thiết Chủy sợ đến mặt trắng bệch, trốn ngay sau lưng Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục tay cầm đại đao, ánh mắt lạnh lẽo.

Nhị Nguyệt Hồng cũng từ từ cau mày, tiếng mèo kêu này có vẻ hơi kỳ quái.

Tô Mộc hít sâu một hơi, đâu chỉ là kỳ quái!

Chương 9

Nếu Tô Mộc không nghe nhầm, đây đã không phải là tiếng mèo hoang bình thường nữa, mà là của sinh vật họ mèo có tên là 'Xá Lỵ'.

Năng lực chiến đấu của các loài họ mèo không cùng một đẳng cấp.

Mèo nhà bình thường một chân là có thể đạp chết, nhưng trong các loài họ mèo còn có những hung thú như báo, hổ.

Con 'Xá Lỵ' này tuy không to lớn như hổ báo, nhưng cũng là một con quái vật có thể giết người.

"Người trong nhà cậu có phải đã nói với cậu rằng trong hầm mộ này có một số con mèo hoang, và chúng có thể có tính công kích không?" Tô Mộc đột nhiên hỏi.

Thiếu niên Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, vẻ mặt nghi hoặc: "Người nhà tôi quả thật nói như vậy, nhưng tiếng mèo kêu này hình như có chút khác biệt…" "Đâu chỉ là khác biệt…" Tô Mộc lộ vẻ khổ sở.

Đây hoàn toàn không phải là hung thú cùng đẳng cấp.

Mọi người lại đang ở trong không gian tối tăm không nhìn thấy gì, không biết trong không gian này có bao nhiêu con 'Xá Lỵ', sao có thể không sợ hãi. 'Vút' một tiếng.

Con 'Xá Lỵ' đang ẩn nấp ở đâu đó nhanh chóng lao tới, móng vuốt sắc bén trong ánh sáng yếu ớt của ngọn đuốc toát lên vẻ lạnh lẽo.

Hắc Bối Lão Lục vung đao chém xuống, bổ con 'Xá Lỵ' từ trên không rơi xuống, một mình trấn giữ quan ải.

Tô Mộc nhớ rằng, trong ký ức, Hắc Bối Lão Lục còn có một truyền thuyết.

Đó là khi các môn khác trong Cửu Môn đi trộm mộ, đều sử dụng bản lĩnh và năng lực của riêng mình, dùng thuật phong thủy và thể thuật để vượt ải.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục thì khác.

Người này xuống mộ không có kỹ thuật gì đáng nói, cứ cưỡng ép phá vỡ lối đi của hầm mộ, sau đó cùng thuộc hạ cầm đao, gặp quái vật nguy hiểm trong hầm mộ thì chém, cứ thế chém thẳng vào chủ mộ thất.

Gặp tống tử, họ cũng chém.

Có thể nói là liều mạng đến cực điểm!

"Đây không phải mèo hoang!" Tề Thiết Chủy nhìn xác con 'mèo hoang' bị Hắc Bối Lão Lục chém rơi từ trên không, căng thẳng nói.

"Đây là một loại hung thú tên là Xá Lỵ, khác với mèo hoang thông thường, thứ này bình thường chỉ ăn thịt các động vật khác, lớn lên bằng thịt." Tề Thiết Chủy nói ra những thông tin về 'Xá Lỵ'.

Trong hầm mộ, mọi người đều sững sờ, rồi lần lượt nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng.

Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng đã không thể dùng từ lúng túng để hình dung nữa, mà là cực kỳ khó coi.

Đây là người nhà đang hại cậu ta sao?

Hầm mộ nguy hiểm như vậy mà lại nói là hầm mộ bình thường!

"Đao trong tay, theo tôi đi." Hắc Bối Lão Lục thấy Tề Thiết Chủy mặt mày sợ hãi, liền đứng che trước mặt mọi người.

Tô Mộc chưa từng thể hiện thân thủ, Nhị Nguyệt Hồng lại không phải người của mình, nên lúc này chỉ có hắn đứng ra.

Nhị Nguyệt Hồng nghiến răng: "Sau khi ra khỏi hầm mộ, tôi nhất

định sẽ để người nhà gửi tặng các vị đại lễ!" "Dễ nói." Hắc Bối Lão Lục cầm đao, không ngừng đề phòng những cặp mắt xanh lè trong bóng tối.

Vì trong hầm mộ tối đen có ánh lửa từ ngọn đuốc, nên đôi mắt của những con Xá Lỵ trong bóng tối tự nhiên phản chiếu ánh sáng xanh lục, điều này lại rất dễ phát hiện.

Chỉ là tốc độ của Xá Lỵ rất nhanh, con Xá Lỵ vừa rồi có lẽ đói hoa cả mắt nên mới nhảy ra mà không phòng bị gì.

Thấy đồng loại chết, những con Xá Lỵ khác trở nên cẩn thận hơn.

Bầy Xá Lỵ không tấn công nữa, ngược lại càng tạo áp lực tâm lý lớn hơn cho đám người Tô Mộc.

Dù sao cũng cần phải liên tục đề phòng sự tấn công của Xá Lỵ xung quanh, chứ không phải chỉ có một mục tiêu tấn công duy nhất.

Hắc Bối Lão Lục đi trước, Tề Thiết Chủy đi sau lưng hắn, Nhị Nguyệt Hồng đi song song với Hắc Bối Lão Lục, chỉ để lại một mình Tô Mộc đi sau cùng.

Tô Mộc nhìn những đốm sáng xanh lục trong bóng tối, nheo mắt lại.

Meo!!!

Meo!!!

Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng nhanh chóng quay lại, đều tưởng Tô Mộc bị tấn công.

Nhưng khi họ dùng đuốc soi sáng không gian phía sau, họ mới phát hiện, Tô Mộc với bộ thanh sam dính vài vết máu tươi từ trong góc bước ra.

Trong góc đó, đầy rẫy xác những con Xá Lỵ lớn hơn mèo hoang

một chút.

Ba người không hề thấy bất kỳ dấu vết vũ khí nào trên người Tô Mộc.

Vậy những cái xác Xá Lợ nằm trên đất là sao?

Chẳng lẽ bị Tô Mộc tay không tóm lấy, vặn gãy cổ mà chết?

Nhị Nguyệt Hồng nhìn những cái xác Xá Lợ đã chết, đột nhiên trừng lớn mắt.

Không đúng.

Cách chết của những con Xá Lợ này rất thảm khốc, phần lớn đều bị xé rách thân thể, chảy hết máu mới chết!

Vì có con Xá Lợ vẫn đang giãy giụa trên đất, tuy bị xé thành hai nửa nhưng vẫn chưa chết hẳn.

"Không sao rồi, đi tiếp thôi." Tô Mộc nhún vai, nhắc nhở mấy người bên cạnh.

Tô Mộc nhìn vẻ mặt có chút kỳ dị của Nhị Nguyệt Hồng, lúc này mới nhớ ra, hình như vừa rồi mình quá dũng mãnh.

Dù sao thì lúc này hắn đang sống trong thế giới của con người, chứ không phải trong Huyết Thi Động.

Bên cạnh hắn đều là người bình thường, thứ hắn đối mặt chỉ là một bầy Xá Lợ có chút uy hiếp, chứ không phải Huyết Thi. 'Xem ra, sau này phải kiềm chế một chút.' Tô Mộc thầm nghĩ trong lòng, tiếp tục đi về phía trước.

Không còn sự uy hiếp của Xá Lợ, mọi người đi thẳng đến minh điện của ngôi mộ cổ Bắc Tống.

Chính giữa minh điện có một cỗ quan tài bằng gỗ màu tím, dưới đáy quan tài được kê bằng những khối đá dày.

Hai bên trái phải minh điện, đáng lẽ phải là một số vật tế tự, nhưng bây giờ lại biến thành hai kiến trúc hình đầu rắn.

Trên bức tường đá phía sau quan tài, vốn dĩ cũng chỉ là một bức tường bình thường, nhưng hiện tại lại có thêm những hình vẽ totem loài rắn chi chít, trông vô cùng quỷ dị, tà môn.

Chương 10

Nhị Nguyệt Hồng đi đến minh điện này, sắc mặt hơi thay đổi, điều này đã vượt ra ngoài những gì người nhà nói với cậu về tình hình của hầm mộ này.

Nơi này đã hoàn toàn trở thành một ngôi mộ cổ khác.

Tô Mộc và hai người kia đã bắt đầu tìm kiếm cổ vật trong hầm mộ.

Hắc Bối Lão Lục cầm một cái hộp đá, cười không ngớt, trông rất vui vẻ.

Tề Thiết Chủy vừa cầm lên một miếng ngọc bội, thấy Hắc Bối Lão Lục cầm hộp đá, sắc mặt sa sầm xuống: "Thứ đó là dùng để đựng các chi thể không nguyên vẹn của người chết ngày xưa." "A!" Hắc Bối Lão Lục sững sờ, ném thẳng hộp đá xuống đất.

Hộp đá rơi xuống đất, vỡ tan tành, lộ ra mấy khúc xương ngón tay người.

Mọi người cười khổ một trận.

Bên kia.

Ngón tay Tô Mộc vừa chạm vào một món cổ vật, món cổ vật đó lập tức biến mất trong tay hắn. 【Ting!】 【Nhận được cổ vật thời Bắc Tống X1, có thể đổi lấy 50 Kim hồn tệ.】 【Ting!】 【Nhận được cổ vật thời Bắc Tống X1, có thể đổi lấy 100 Kim hồn tệ.】 【...】 Tô Mộc không có kiến thức như Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng, không biết những cổ vật này có giá trị hay không, nhưng hệ thống lại có thể phán đoán chuyên biệt cho hắn, quy đổi ra giá trị Kim hồn tệ.

Thông thường, những thứ có thể đổi được nhiều Kim hồn tệ đều là vật phẩm cực kỳ hiếm có và quý giá.

Vì vậy, tốc độ thu thập của Tô Mộc là nhanh nhất, không cần nhìn, gặp thứ gì cảm thấy là cổ vật liền ném thẳng vào hệ thống, đổi lấy Kim hồn tệ.

Tô Mộc sờ vào bức tường đá bên cạnh. 【Ting!】 【Phát hiện có thể đổi lấy 10 Kim hồn tệ, tường đá thời Bắc Tống.】 "Thế này cũng được à?" Tô Mộc hơi kinh ngạc.

Chẳng phải điều này có nghĩa là hắn có thể dùng cả hầm mộ này để đổi lấy Kim hồn tệ sao?

Tô Mộc thử một chút. 【Ting!】 【Bức tường đá có chủ, ký chủ không thể dùng để đổi lấy Kim hồn tệ.】 Ngay sau đó.

Nhị Nguyệt Hồng vừa mở nắp quan tài, đã bị một con tống tử toàn thân mọc đầy lông trắng đè xuống đất.

Keng!!!

Hắc Bối Lão Lục lại vung đại đao trong tay, chém thẳng vào lưng con tống tử, nhưng chỉ thấy một loạt tia lửa tóe ra.

Lưỡi đao sắc bén không thể xuyên vào cơ thể con tống tử lông trắng chút nào.

Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc, bất giác kéo Tề Thiết Chủy lùi nhanh lại mấy bước.

Dù sao thì đạo lý 'đạo hữu chết chứ bần đạo không chết' ai cũng hiểu.

Tô Mộc sắc mặt biến đổi, nhanh chân bước tới.

Dù sao hầm mộ tà hóa này là do hắn gây ra, nếu vì chuyện này mà hại chết Nhị Nguyệt Hồng, người đã tốt bụng dẫn họ đến đây, thì

không hay rồi.

"Đưa cho tôi." Tô Mộc nhận lấy đại đao của Hắc Bối Lão Lục. 【Phát hiện vật phẩm có thể tà hóa, trường đao chế tạo thông thường.】 【Tiêu hao 10 Kim hồn tệ, tà hóa đẳng cấp thành công.】 【Nhận được 'Hung sát cổ đao' X1.】 【Hung sát cổ đao: Bên trong đao thai nghén một đạo hung linh, tấn công kèm theo sức mạnh tà túy.】 Tô Mộc nhận lấy thanh trường đao bình thường trong tay Hắc Bối Lão Lục, dùng Kim hồn tệ của hệ thống để tà hóa thanh đao này, nhận được 'Hung sát cổ đao'.

Trường đao sau khi tà hóa không còn là vật phàm bình thường nữa.

Tô Mộc vung đao chém xuống, bổ thẳng vào con tống tử lông trắng vẫn đang đè trên người Nhị Nguyệt Hồng, thân đao đột nhiên tuôn ra một luồng sương đen.

Sương đen nhanh chóng chui vào cơ thể con tống tử lông trắng.

Con tống tử hơi sững lại, Nhị Nguyệt Hồng nhanh tay nhanh mắt lăn sang một bên.

"Tống tử!" Nhị Nguyệt Hồng kinh hãi.

Lúc đến, người nhà đều nói thi thể ở đây chưa hề bị thi biến, chỉ là xác khô bình thường, chỉ là để thử thách lòng dũng cảm và năng lực của Nhị Nguyệt Hồng mà thôi.

Nhưng đây đã không phải là khảo hạch bình thường gì nữa, đây là đang lấy mạng của Nhị Nguyệt Hồng để thăm dò ngôi mộ cổ này ư?!

"Tất cả lùi lại." Tô Mộc gầm nhẹ một tiếng, quần áo trên người đã bị con tống tử lông trắng xé nát.

Hình xăm Kỳ Lân màu đen xuất hiện ở vai phải của hắn.

Tô Mộc dùng ‘Hung sát cổ đao’ trong tay hộ trước ngực, lúc này mới chặn được cú vồ cắn của con tống tử lông trắng.

Thi khí nồng nặc đến buồn nôn ập tới.

Tô Mộc đã có phần quen với việc sinh tồn trong môi trường khắc nghiệt này.

Hắc Bối Lão Lục nghiến răng, định xông lên, nhưng bị Tề Thiết Chủy níu lấy vạt áo, giãy giụa hồi lâu mà vẫn không thoát ra được.

Nhị Nguyệt Hồng tự biết là mình đã đưa mọi người vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, nên không nói hai lời mà xông tới.

Tô Mộc tay phải cầm chuôi đao, đột ngột dùng sức đẩy mạnh, đẩy thẳng con tống tử lông trắng vào tường: “Tất cả ra ngoài đợi tôi.” Nhị Nguyệt Hồng nghiến răng nói: “Là tôi đưa các người đến đây, muốn đi thì cùng đi.” Tô Mộc vung tay đánh bay con tống tử lông trắng, chống mũi đao xuống đất, sắc mặt đột nhiên trở nên xa lạ, lạnh lùng: “Tôi không có ý định cùng tiến cùng lui với cậu, Lão Lục, Tiểu Vũ, đưa cậu ta đi!” Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy đều đứng về phía Tô Mộc, nghe lệnh của hắn, theo bản năng xông lên, khiêng thẳng Nhị Nguyệt Hồng chạy ra khỏi hầm mộ.

Nhìn bóng lưng mấy người rời đi, Tô Mộc lúc này mới từ từ thở ra một hơi trọc khí: “Chủ yếu là sợ dọa các người thôi.” Con tống tử lông trắng lại lao tới, Tô Mộc tay phải cầm đao, chém thẳng vào vai đối phương, mặc kệ móng tay mang kịch độc của con tống tử cắm vào cơ thể mình, máu chảy đầm đìa.

“So độ ác à?

Huyết Thi còn không phải đối thủ của tôi, ngươi, còn chưa đủ tư cách.” Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên, trong cảm giác đau đớn tột cùng như vậy mà vẫn có thể cười được.

Sau khi ra khỏi Huyết Thi Động, đã rất lâu rồi Tô Mộc không phải chịu đựng sự đau đớn đến mức này, điều này khiến hắn đột nhiên có chút nhớ nhung những ngày tháng ở trong Huyết Thi Động, mỗi ngày đều chiến đấu với Huyết Thi.

Khi đó, hắn đã nhiều lần cận kề cái chết.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn kiên cường sống sót.

"Thi độc?

Để xem ai độc hơn ai." Tô Mộc cười, móng tay và bàn tay của con tống tử lông trắng cắm vào cơ thể hắn đang nhanh chóng tan chảy.

Hình xăm Tà túy Kỳ Lân trên người Tô Mộc có năng lực khác với hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Khởi Linh.

Hình xăm Kỳ Lân tà hóa có các hiệu ứng tăng cường: các thuộc tính cơ thể của Tô Mộc; thuộc tính máu kịch độc; tác dụng phụ bao gồm: Tô Mộc phải dùng mạng sống của sinh vật để nuôi dưỡng linh thể của hình xăm Kỳ Lân trên người; Tô Mộc mất khả năng giao tiếp bình thường với người khác (vì trong cơ thể Tô Mộc có kịch độc); một phần tính cách không thể kiểm soát (nhiễm tà hóa).

Nói chung, hình xăm Tà túy Kỳ Lân này không chỉ mang lại lợi ích, và khác biệt rất lớn so với hình xăm trên người Trương Khởi Linh.

Loại độc có thể độc chết cả tống tử lông trắng, e rằng trên đời này hiếm thấy.

Chương 11

Nhưng lúc này, nó lại xảy ra trên người Tô Mộc.

Máu chảy ra từ người hắn đã biến con tống tử lông trắng thành một vũng nước mủ, chết không có chỗ chôn.

Tô Mộc nhìn quanh, thấy không còn sinh vật sống nào, liền chống tay lên tường đá: "Chuyển hóa thành Kim hồn tệ của hệ thống." 【Ting!】【Hầm mộ Bắc Tống cấp E, chuyển hóa Kim hồn tệ hệ thống +1000.】【Chuyển hóa thành công.】【...】Toàn bộ hầm mộ được bố trí chu đáo, chế tác tinh xảo đã bị Tô Mộc thu hết vào hệ thống, chuyển hóa thành Kim hồn tệ.

Tô Mộc nhìn những vũng đất lồi lõm xung quanh hầm mộ, xoay người bước ra khỏi minh điện tối tăm.

Bên ngoài hầm mộ.

Nhị Nguyệt Hồng vẫn đang giãy giụa, muốn xuống mộ cứu Tô Mộc, nhưng không phải là đối thủ của Hắc Bối Lão Lục, làm thế nào cũng không thoát khỏi tay hắn.

Hắc Bối Lão Lục quen dùng trọng đao, sức lực vô cùng mạnh mẽ.

Còn Nhị Nguyệt Hồng thường chỉ dùng xảo kình.

"Đây, là đồng tiền trong miệng người chết mà cậu muốn đúng không." Giọng của Tô Mộc vang lên từ vị trí đường hầm, sau đó một tiếng xé gió vang lên, Nhị Nguyệt Hồng bắt lấy đồng tiền mà Tô Mộc ném tới.

Nhị Nguyệt Hồng không thèm liếc nhìn đồng tiền, cùng với hai người xung quanh đều kinh ngạc nói: "Tô Mộc, cậu không sao chứ?" "Con tống tử lông trắng kia đâu?" "Tiểu Vũ, mày ngốc à?

Con tống tử đó chắc chắn bị Tô Mộc tiêu diệt rồi!" "..." Tô Mộc không để ý đến hai tên đàn em đang lải nhải, mà nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng nói: "Hy vọng lần sau còn có chuyện trộm mộ như thế này, nhớ gọi chúng tôi, khá thú vị đấy." "Thú vị…" Nhị Nguyệt Hồng lẩm bẩm một câu.

Đây đâu phải là thú vị, đây rõ ràng là nhảy múa trên lưỡi dao!

Sinh tử chỉ trong gang tấc!

Tuy nhiên, Tô Mộc này quả thực lợi hại, lại có thể đánh ngang ngửa với con tống tử lông trắng, còn trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã thoát khỏi hầm mộ này.

Chắc hẳn đã hoàn toàn thoát khỏi sự bám đuổi của con tống tử lông trắng!

"Người Hán từ đâu đến, lại dám làm những việc đào mộ người khác đầy ác độc trong phạm vi quản hạt của tộc ta!" Ngay khi mọi người tưởng đã thoát hiểm, một giọng nói già nua khàn khàn vang lên từ phía xa.

Ngay sau đó, một nhóm người mặc những bộ trang phục tương tự như của các tế sư thời cổ đại xuất hiện trong tầm mắt của đám người Tô Mộc.

Người dẫn đầu cầm một cây quyền trượng bằng xương dê, cái đầu lâu dê trắng hếu hiện ra trước mắt mọi người.

"Tiền bối." Nhị Nguyệt Hồng tiến lên vài bước, muốn khách sáo nói gì đó với đối phương.

Đúng lúc này, tiếng sột soạt đột nhiên vang lên.

Ánh mắt Tô Mộc khẽ động, nhìn thấy dưới màn đêm đen kịt, những con côn trùng chi chít đang từ vị trí của người tộc Hắc Kiều nhanh chóng tiến lại gần bọn họ.

Những con côn trùng này, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn mang kịch độc, và bị người tộc Hắc Kiều khống chế.

"Tiền bối, chúng tôi tự ý xông vào nơi này, quả thực có chút mạo phạm, nhưng mong tiền bối tha thứ, ngày mai tôi sẽ cho người đến xây đường, bắc cầu cho trại Hắc Kiều." Những lời này của Nhị Nguyệt Hồng là do trưởng bối trong nhà đã chuẩn bị sẵn cho cậu lúc đi, dùng để đối phó với người của trại Hắc Kiều có thể gặp phải.

Nhưng tình huống đột ngột xảy ra có lẽ không giống như trưởng bối nhà họ Hồng tưởng tượng.

Dù sao người của trại Hắc Kiều đã nhìn thấy cảnh đám người Tô Mộc chui ra từ đường hầm kia.

Tiến hành trộm mộ trên lãnh địa của trại Hắc Kiều, chuyện này đặt ở bất kỳ thôn làng nào khác cũng là một tội lớn.

Nhị Nguyệt Hồng từng bước lùi lại, nhanh chóng đến bên cạnh mấy người Tô Mộc.

Người của trại Hắc Kiều này rõ ràng không muốn tha cho họ, những con độc trùng chi chít từ bốn phía kéo đến, không chừa cho họ bất kỳ lối thoát nào!

"Làm sao bây giờ!" Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía Tô Mộc.

Sau chuyện trộm mộ lần này, Hồng Quan của nhà họ Hồng, vốn là một thiếu niên hào kiệt hàng đầu ở thành Trường Sa, lúc này cũng bất giác coi thiếu niên này trong đám người là người đứng đầu.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy tự nhiên cũng không ngoại lệ, lần lượt tiến lại gần Tô Mộc.

Tô Mộc không rõ sắc mặt, khóe miệng hơi nhếch lên, cất bước đi về hướng lúc đến, mấy người bên cạnh đi theo sau Tô Mộc, không rời nửa bước.

Ngay sau đó, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Nơi Tô Mộc đi qua, những con độc trùng như gặp phải đại địch, lũ lượt tản ra, nhường thẳng cho Tô Mộc một con đường an toàn dẫn ra ngoài.

Phía người trại Hắc Kiều.

"Đại tế ti, có chuyện gì vậy?

Cứ thế tha cho mấy người họ đi sao?" Có người tộc Hắc Kiều không hiểu hỏi.

Đại tế ti cầm quyền trượng đầu dê nhìn bóng lưng mấy người Tô Mộc đi xa, sắc mặt phức tạp nói: "Vừa rồi đám độc trùng truyền cho ta một ý thức, người đó còn đáng sợ hơn cả độc trùng!" "Cái này, điều này không thể nào chứ?

Độc trùng này là cổ trùng mà tộc ta đã nuôi dưỡng hàng trăm năm qua, dính vào là chết chắc a!" "Lúc còn nhỏ, ta từng nghe các trưởng bối nói, trên đời này, người duy nhất không sợ cổ trùng chỉ có hai loại, loại thứ nhất là người mang trên mình vật khắc chế độc trùng, loại thứ hai chính là Độc Vương!" "Nếu ta không nhìn lầm, độc trên người thiếu niên kia còn lợi hại hơn độc trùng rất nhiều, mới có cảnh tượng trước mắt." Đại tế ti thở dài, rồi nói tiếp: "Ta nghe các bậc cha chú nói, loại Độc Vương này một khi chết đi, trong vòng mười dặm không một ai sống sót!" "Thiếu niên này tuổi còn trẻ, sao lại luyện được một thân Độc Vương?" "Chuyện này, ngươi phải đi hỏi cậu ta, nhưng xem ra cậu ta cũng không có địch ý gì với chúng ta, thôi bỏ đi, mau đi xem sau khi họ xuống mộ có còn sót lại thứ gì khác không." "Vâng, Đại tế ti." "..." Người của trại Hắc Kiều sở dĩ tránh mà không đánh nhóm Tô Mộc là vì tình hình của họ cũng không khác mấy so với phỏng đoán của vị đại tế ti.

Tô Mộc, người mang hình xăm Tà túy Kỳ Lân này, một khi thật sự

chết đi, trong vòng mười dặm sẽ không còn một ai sống sót.

Đến lúc đó độc huyết ngập trời, sẽ nhanh chóng lan rộng, không có bất kỳ thuốc giải nào.

May mắn là lần này Tô Mộc gặp được một người hiểu chuyện.

Nếu không, trại Hắc Kiều e là không còn một ai sống sót.

"Đại ca uy vũ!" "He he he, không ngờ sức mạnh tà túy trên người đại ca lại còn đáng sợ hơn cả độc trùng." "Phiền Tô gia ra tay giúp đỡ." Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng lần lượt cảm ơn Tô Mộc đã có thể đưa họ thoát khỏi sự uy hiếp của những người trại Hắc Kiều quỷ dị.

Tô Mộc sắc mặt không đổi, tiếp tục đi về phía thành Trường Sa.

Một lúc sau, mọi người đã đến cổng thành Trường Sa.

Hồng gia nơi Nhị Nguyệt Hồng ở và địa bàn của Tô Mộc không cùng một hướng, nên ngay tại nơi này, cậu ta từ biệt ba người Tô Mộc.

"Ân tình hôm nay, Hồng Quan ngày sau sẽ báo đáp, đa tạ các vị ra tay tương trợ, sau này có việc gì cần đến Hồng gia, cứ việc lên tiếng, Hồng gia và địa bàn của Tô gia coi như cùng một phe." "Cáo từ, các vị." Nhị Nguyệt Hồng chắp tay, đi về phía Hồng gia.

"Hồng Quan này xem ra cũng là người trọng tình nghĩa, cũng khá tốt, không giống như người nhà họ Hoắc, từng người một đều âm hiểm, cả ngày chỉ nghĩ đến việc nuốt chửng địa bàn của người khác." Hắc Bối Lão Lục khinh thường nói.

"Nhị Nguyệt Hồng… Hồng Quan là người quang minh lỗi lạc, quả thực có thể kết giao sâu, sau này chúng ta cũng có lúc cần đến đối phương." Tô Mộc gật đầu.

“Nè, đao trả lại cậu.” Tô Mộc ném ‘Hung sát cổ đao’ cho Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục nhận lấy thanh trường đao đã được tà hóa, sững sờ, buột miệng nói: “Thanh đao này, hình như có chút không giống.” Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

Thiếu niên Tề Thiết Chủy ở bên cạnh nói nhỏ: “Trong thanh đao này ẩn chứa một đạo tà linh, và dường như sẽ tích tụ ngày càng nhiều, sau này có thể ít giết người thì ít giết đi, nếu không thanh đao này sẽ chỉ càng trở nên hung sát vô biên.” “Cậu nói gì?

Giết người càng nhiều, thanh đao này sẽ càng lợi hại?

Chương 12

Hắc hắc hắc, tiểu Vũ tử, không hổ là cậu, huynh đệ tốt của tôi." Hắc Bối Lão Lục cười hắc hắc, vỗ vai thiếu niên Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy: "..." Tô Mộc: "..." Tính cách của Hắc Bối Lão Lục hoàn toàn không quan tâm đến những khái niệm đạo đức mà người thường quan tâm.

Đối với Hắc Bối Lão Lục mà nói, giết người hay không giết người hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ là xem đối phương có chọc giận mình hay không mà thôi.

Khoảng một hai giờ sáng, mấy người Tô Mộc mới trở về nơi ở trong địa bàn của mình.

Trong sân nhà Tô Mộc.

Tô Mộc đi về phía phòng ngủ của mình, còn Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy thì đi về các phòng khách khác nhau.

Bây giờ họ chỉ mới vừa đặt chân đến thành Trường Sa, nên không có tiền dư và điều kiện để mua đủ sân viện, chỉ có thể tạm sống chung trong một sân.

Sáng hôm sau tỉnh dậy.

Tô Mộc nhận được một tin nhắn từ thuộc hạ.

Bên cạnh địa bàn của Tô Mộc, có thêm một địa bàn khác do người khác kiểm soát, người đó tên là Ngô Cẩu gia.

Một thời gian sau.

Một người ngoại lai tàn tật nhưng ý chí kiên cường họ Lý cũng chiếm một địa bàn ở chợ đen Trường Sa.

Một thương nhân họ Giải, cũng đến từ ngoài thành Trường Sa, cũng chiếm một địa bàn trong chợ đen.

Thành Trường Sa vốn do Hồng gia và Hoắc gia thống trị bắt đầu trở nên phức tạp.

Điều này, Hồng gia và Hoắc gia tự nhiên không thể nhịn được.

Trong số các thế lực mới nổi này, địa bàn của 'Bán Tiệt Lý' và 'Ngô Cẩu gia' là dễ đối phó nhất, vì vậy, cuộc tranh giành thế lực trong thành Trường Sa bắt đầu.

Người nhà họ Hoắc tự phụ thanh cao nhất, liền phái người ra tay với địa bàn của 'Bán Tiệt Lý' trước, còn Hồng gia thì đi đối phó với địa bàn của 'Ngô Cẩu gia'.

Ngày hôm đó, 'Bán Tiệt Lý' với thân thể tàn tật nửa người, dẫn đầu một đám người tàn tật lang thang, khốn khó trong thành Trường Sa, liều chết phản kháng, đánh đuổi người nhà họ Hoắc ra khỏi địa bàn của mình.

Hoắc gia, hay nói đúng hơn là các gia đình quyền quý ban đầu ở Trường Sa dường như đã quên.

Theo sự sụp đổ của triều Thanh, một số quan niệm cao thấp sang hèn trước đây đã đột ngột thay đổi.

Trong thành Trường Sa, dân tị nạn đông hơn rất nhiều so với dân bản xứ.

Trong số những người tị nạn này, phần lớn là những người tứ chi không lành lặn, nghèo khổ, sa cơ lỡ vận.

Lúc này châm ngòi mâu thuẫn giữa người giàu và người nghèo, Hoắc gia tự nhiên chịu thiệt lớn!

Chuyện Hồng gia phái người đi đối phó với địa bàn của Ngô Cẩu

gia lại kỳ lạ không gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Thậm chí, ngày hôm sau, Hồng gia còn tuyên bố, địa bàn của Ngô Cẩu gia được Hồng gia bảo hộ, bất kỳ ai chọc giận họ cũng tương đương với việc chọc giận Hồng gia.

Vì vậy, cuộc tranh chấp này kết thúc bằng việc Hoắc gia thất bại.

Nhưng đại cục tranh đấu kết thúc, tiểu cục tranh đấu lại mới bắt đầu.

Ngô Cẩu gia đứng ngoài cuộc, không tham gia vào cuộc tranh đấu tiếp theo.

Bán Tiệt Lý thì dẫn chúng, bắt đầu mở rộng thế lực hơn nữa, đồng thời, người nhà họ Hoắc cũng chĩa mũi nhọn cuối cùng vào địa bàn của Tô Mộc.

Địa bàn của Tô Mộc phần lớn do người trẻ tuổi nắm quyền, thiếu niên quản lý.

Điều này không nghi ngờ gì đã cho rất nhiều người một tín hiệu, địa bàn của Tô Mộc trông có vẻ ra tay ác độc nhất, nhưng thực ra lại dễ đối phó nhất.

Nhưng, sự thật có phải như vậy không?

Người nhà họ Hoắc thu hồi hành động nhắm vào Bán Tiệt Lý, chuyển mũi nhọn sang địa bàn của Tô Mộc.

Ngày hôm đó, người của các địa bàn dưới trướng Hoắc gia lần lượt bao vây toàn bộ lãnh địa của Tô Mộc, từng người đàn ông thân hình cường tráng, đen nghịt tiến về phía địa bàn của Tô Mộc.

Ngay từ khi Hoắc gia và Hồng gia muốn chỉnh đốn thế lực trong thành Trường Sa, thực ra Tô Mộc đã có một số chuẩn bị.

Đám thuộc hạ đông như kiến của Hoắc gia bao vây địa bàn của Tô

Mộc, điểm danh yêu cầu Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục ra mặt.

Hắc Bối Lão Lục đi ra trước, vác thanh Hung sát cổ đao đã bị Tô Mộc tà hóa, bước vào tầm mắt của người nhà họ Hoắc.

"Sao?

Đánh không lại gã Bán Tiệt Lý kia, liền tính đến chuyện đánh lên đầu gia gia ta à?" Hắc Bối Lão Lục vừa ra, đám người phía Hoắc gia lập tức hoảng loạn một lúc.

Nếu nói thủ đoạn của Bán Tiệt Lý độc ác dị thường, vô nhân tính, thì Hắc Bối Lão Lục trước mắt chính là một sát thủ máu lạnh điển hình.

Trước đây, đội ngũ của Bán Tiệt Lý và Hoắc gia trong lúc tranh đấu đã đến địa bàn của Tô Mộc.

Sau đó liền bị Hắc Bối Lão Lục hung hăng dẫn người đánh đuổi ra khỏi lãnh địa, bất kể đối phương là thế lực nào.

Thi thể và mảnh vỡ trên cả con phố đó, đến giờ vẫn còn như in trong trí nhớ.

Hơn nữa, vì sức mạnh oán linh tích tụ trên thanh 'Hung sát cổ đao' của Hắc Bối Lão Lục ngày càng nhiều, hắn chỉ đứng đó thôi cũng đã mang lại cho người ta một cảm giác sợ hãi từ sâu trong tâm hồn.

"Quy củ của thành Trường Sa, trước nay đều do Hoắc gia ta định đoạt, các người không được sự đồng ý của Hoắc gia ta, tự ý chiếm đoạt địa bàn ở chợ đen, đã vi phạm quy củ." "Vì vậy, lần này chúng ta đến, là để trả lại cho Trường Sa, quy củ vốn có của nó." Người của Hoắc gia dẫn đội đến nói những lời đường hoàng, đám thuộc hạ đông nghịt nhanh chóng rút đao.

Đội ngũ bên cạnh Hắc Bối Lão Lục cũng lần lượt rút trường đao trên người.

Đại chiến sắp nổ ra.

“Người của Hoắc gia đến rồi à.” Giọng nói trầm ấm đầy từ tính vang lên sau lưng đám người Hắc Bối Lão Lục.

Ngay sau đó, một thiếu niên áo xanh cùng thiếu niên áo trắng đi sau lưng, cùng nhau từ trong góc bước ra.

“Đến rồi, Tô gia.” Hắc Bối Lão Lục kéo đao, đi đến bên cạnh Tô Mộc.

Tô Mộc liếc nhìn đám người đông như kiến của Hoắc gia.

Hoắc gia và Hồng gia là những thế lực gia tộc sơ khai và nguyên thủy nhất trong thành Trường Sa, nên lần này đám tay sai đến rất đông.

Khoảng gấp mười lần số người trong địa bàn của Tô Mộc.

Đối phương chắc chắn cũng đã hạ quyết tâm, nếu lần này không chiếm được địa bàn của Tô Mộc, thì sẽ mất hết mặt mũi ở thành Trường Sa.

Chương 13

"Hóa ra là nhóc con nhà ngươi." Tên tiểu đầu mục của Hoắc gia dẫn chúng đến dường như nhận ra Tô Mộc.

Sau khi Tô Mộc ra khỏi Huyết Thi Động, đã gặp qua rất nhiều người trong và ngoài thành Trường Sa, đã có chút không nhớ ra người trước mắt này đã gặp lúc nào.

Tô Mộc nhíu mày.

Tên tiểu đầu mục của Hoắc gia cười mỉa mai: "Hóa ra là nhóc con suýt bị bán vào Hoắc gia ta làm nô lệ, sao, nô bộc tốt của Hoắc gia không làm, lại chạy đến đây làm lão đại của địa bàn này à?" "Chỉ bằng thân phận của ngươi, ngươi, có xứng không?" "Ha ha ha ha ha ha." "Ha ha ha ha ha ha ha." "Ha ha ha ha ha ha." Đám người Hoắc gia nghe vậy, lập tức cùng nhau cười ồ lên.

Hóa ra lão đại của một trong những thế lực mới nổi này lại là kẻ suýt vào Hoắc gia làm nô bộc?

Sắc mặt của Hắc Bối Lão Lục và những người khác tái mét, thân phận của nhóm người họ quả thực không có gì danh giá.

Nhưng bị người của Hoắc gia công khai hủy hoại danh dự của Tô Mộc như vậy, họ tự nhiên không thể chịu đựng được.

Ngay khi Hắc Bối Lão Lục và những người khác chuẩn bị ra tay, Tô Mộc lên tiếng: "Ủa, không phải nói là muốn chiêu mộ tôi làm con rể ở rể cho Hoắc gia các người sao?

Sao bây giờ lại đổi thành nô bộc?" "Nực cười, hai vị đại nhân nhà họ Hoắc các người đức hạnh thế nào, tôi còn không biết sao?

Lòng dạ đàn bà là độc nhất a, cổ nhân thành không lừa ta." Tô Mộc

cười nói.

Vẻ mặt của Hắc Bối Lão Lục và những người khác giãn ra, bắt đầu trở nên có chút kỳ quái.

“Chỉ bằng đức hạnh của ngươi, có xứng với tiểu thư nhà ta không!” Tên tiểu đầu mục của Hoắc gia dẫn chúng đến đột nhiên nổi giận, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Điều đó chưa chắc.” Tề Thiết Chủy mím môi, đứng bên cạnh Tô Mộc nói theo.

“Tô gia trẻ tuổi tài cao như vậy, cộng thêm vẻ ngoài tuấn tú của Tô gia, cả thành Trường Sa này có thiếu niên nào bì kịp?” Tề Thiết Chủy miệng lưỡi sắc bén nói.

Đám người Hoắc gia im lặng một lúc.

Họ không ngờ sau khi Tô Mộc và Tề Thiết Chủy xuất hiện, lại trực tiếp khẩu chiến quần hùng, dùng lời lẽ áp đảo họ.

“Còn ngây ra đó làm gì, còn không ra tay!” Tên tiểu đầu mục của Hoắc gia lạnh mặt quát.

“Ra tay?” Khóe miệng Tô Mộc nhanh chóng nhếch lên.

“Về xem Hoắc gia các người còn lại mấy người đi, Hoắc gia kiêu ngạo hống hách bao nhiêu năm nay, sớm đã gây ra chúng nộ, vốn dĩ nếu các người không ra mặt, những địa bàn mới như chúng tôi còn có thể nể mặt các người vài phần, dù sao các người cũng là thế lực lâu đời ở Trường Sa.

Nhưng các người không những ra mặt, mà còn định dẹp hết các địa bàn của chúng tôi, vậy thì không thể trách chúng tôi được.” “Chết rồi!” “...” Ngay khi Tô Mộc nói ra câu này, đám người Hoắc gia vội vàng phản ứng lại.

Sau một thời gian tranh đấu, người nắm quyền của Hoắc gia đã có chút hồ đồ, thật sự cho rằng ở thành Trường Sa không ai dám động đến họ.

Nhưng hiện tại, thế lực của tiểu Cửu Môn nổi lên, Hồng-Hoắc hai nhà, ai còn coi họ ra gì?

Người của Hoắc gia đến hùng hổ, cảm nhận được kế điệu hổ ly sơn, lúc này mới vội vã chạy về đường cũ.

Hắc Bối Lão Lục ngạc nhiên nói: "Đại ca, chúng ta không phải đã nói với Bán Tiệt Lý và Hồng gia rồi sao, chúng ta sẽ cầm chân đám người này của Hoắc gia mà?" Không đợi Tô Mộc lên tiếng, Tề Thiết Chủy đã ở bên cạnh giải thích: "Nếu thật sự làm theo lời họ nói, chúng ta cầm chân đại quân của Hoắc gia, họ đi chiếm Hoắc gia, e rằng đến lúc đó dù thật sự chiếm được Hoắc gia, thế lực của chúng ta cũng sẽ tổn thất nặng nề, vẫn chỉ là một đám lưu manh côn đồ không được ai coi trọng." "Như vậy có chút không trượng nghĩa lắm nhỉ?" Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

"Trượng nghĩa mỗi đa đồ cẩu bối, thân phận chúng ta không giống nhau nữa rồi, Lục gia." Thiếu niên Tề Thiết Chủy lắc đầu cười.

"Giết chó gì?

Giết cái gì?

Chó gì?" Hắc Bối Lão Lục chưa từng đọc sách, có chút không hiểu ý trong lời nói của Tề Thiết Chủy.

Trong ký ức của Tô Mộc, kiếp trước Hắc Bối Lão Lục có thân phận không mấy nổi bật trong Cửu Môn chính là vì đối phương không có tâm cơ gì.

Cửu Môn bề ngoài đều là những nhân vật lớn có tiếng tăm ở thành Trường Sa, nhưng thực chất bên trong tranh đấu nghiêm trọng.

Nhưng kiếp này, người đầu tiên trong Cửu Môn mà Tô Mộc gặp sau khi vào thành Trường Sa là Hắc Bối Lão Lục, vậy thì, tương lai của người này đã có thêm rất nhiều biến số.

Sở hữu thanh Hung sát cổ đao mà Tô Mộc ban cho, Hắc Bối Lão Lục hoàn toàn có thể thay đổi số phận bi thảm của kiếp trước, sau khi đạt đến đỉnh cao lại không để lại bất kỳ danh tiếng hay hậu duệ nào.

Một ngày trước đó.

Bán Tiệt Lý và thiếu niên Nhị Nguyệt Hồng đã tìm đến Tô Mộc, đưa ra đề nghị liên thủ chống lại Hoắc gia.

Trong đề nghị, yêu cầu thế lực địa bàn của Tô Mộc kiềm chế lực lượng chủ yếu của Hoắc gia, sau đó thế lực của Hồng gia và Bán Tiệt Lý sẽ tấn công căn cứ địa của Hoắc gia.

Kế hoạch này nhìn thế nào cũng thấy tốt.

Nhưng trên thực tế, thế lực địa bàn của Tô Mộc sẽ phải đối mặt trực tiếp với sự tấn công của Hoắc gia thời kỳ thịnh vượng, đến lúc Hồng gia và Bán Tiệt Lý đến, e rằng Tô Mộc đã ngã xuống trong vũng máu.

Ý đồ này không biết là do người của Hồng gia hay Bán Tiệt Lý đưa ra, vô cùng độc ác!

Họ có lẽ chỉ nhớ đến sự dũng mãnh vô song của Hắc Bối Lão Lục những ngày qua, mà quên mất sau lưng Hắc Bối Lão Lục còn có Tề Thiết Chủy với thân phận mưu thần, còn có Tô Mộc là người nắm quyền.

Cùng lúc đó.

Ngay khi hai nhà Hồng-Hoắc và Bán Tiệt Lý còn đang tranh đấu, bên ngoài thành Trường Sa, một đội quân lớn đã bắt đầu tiến vào thành.

Cũng từ lúc này, thiên hạ bắt đầu bước vào một cục diện mới.

Cuộc tranh đấu giữa hai nhà Hồng-Hoắc và Bán Tiệt Lý kết thúc vào khoảng cuối tháng này, Hoắc gia hoàn toàn bị mọi người kéo xuống khỏi thần đàn ở thành Trường Sa.

Rơi xuống thành thế lực hạng hai bình thường, không còn là thế lực gia tộc cổ xưa siêu việt trong thành Trường Sa nữa.

Hồng gia cũng xảy ra biến cố trong tháng này, trưởng bối trong nhà mất tích, chỉ còn lại Hồng Quan (Nhị Nguyệt Hồng) trẻ tuổi bắt đầu nắm quyền.

Thiếu niên Nhị Nguyệt Hồng nghe tin các trưởng bối mất tích, lập tức phái ra một lượng lớn người, bắt đầu tìm kiếm tung tích của các trưởng bối trong nhà ở khắp nơi.

Không còn tâm tư nào để tranh đấu với các thế lực trong thành Trường Sa nữa.

Mặt khác, sau khi hình thành thế lực sơ khai của Cửu Môn, họ bắt đầu đến phủ của thủ lĩnh đội quân đã tiến vào thành Trường Sa, lần lượt bái kiến các quan viên chủ chốt.

Dù sao mọi người đều biết, cuộc tranh đấu trong thành Trường Sa đối với quân đội mà nói chỉ là trò trẻ con.

Nếu thật sự chọc giận vị quan viên trẻ tuổi dẫn đầu đội quân lớn đến, e rằng trong khoảnh khắc, thành Trường Sa sẽ không còn tồn tại!

Thành Trường Sa còn có thể bị đối phương đánh cho tan nát, cuộc tranh đấu giữa các thế lực trong thành tự nhiên cũng tạm thời dừng lại.

“Lão đại, chúng ta có cần qua bái kiến Trương tiểu gia đó không?

Các thế lực lớn trong thành Trường Sa, chỉ còn chúng ta là chưa

đến bái kiến đối phương.” Hắc Bối Lão Lục lo lắng đến thư phòng của Tô Mộc.

Trong thư phòng, Tô Mộc đang viết gì đó trên giấy tuyên.

Chương 14

“Chuyện làm ăn bảo cậu bàn với Giải lão bản, bàn thế nào rồi?” Tô Mộc đột nhiên hỏi một chuyện khác.

“Giải lão bản đó đã đồng ý hợp tác với chúng ta, nhưng nói rằng chúng ta cần phải bảo vệ an toàn cho công việc kinh doanh của họ ở thành Trường Sa, không ai được can thiệp vào việc kinh doanh của họ.” Hắc Bối Lão Lục nhíu chặt mày nói.

“Đồng ý là được rồi.” Tô Mộc gật đầu.

Hắc Bối Lão Lục tiếp tục không hiểu hỏi: “Giải lão bản đó là cái thá gì, mà lão đại lại phải tận tâm đi giao lưu, nói chuyện với đối phương như vậy?” “Ở trong thành Trường Sa thì đúng là không là gì, nhưng ở ngoài thành Trường Sa thì khác, việc kinh doanh của Giải gia trải rộng khắp cả nước, chúng ta hiện đang trong giai đoạn phát triển, có thể không gây thù chuốc oán với ai thì tốt hơn.” Tô Mộc đặt bút xuống.

“Cậu vừa nói gì?

Đi bái kiến Trương tiểu quân gia kia?

Ừm, vừa hay viết xong một bức thư pháp, cầm lấy, cùng đi xem xem.” Nói xong Tô Mộc chắp tay sau lưng, đi trước ra khỏi thư phòng.

Hắc Bối Lão Lục cầm bức thư pháp, đi theo sau Tô Mộc, cùng nhau đi về phía cổng sân.

Tề Thiết Chủy không biết vừa từ đâu về, thấy hai người Tô Mộc định ra ngoài, liền đi theo sau lưng.

Phủ Phật Gia, à, lúc này còn chưa gọi là Phật Gia.

Phủ Trương tiểu quân gia.

Trương tiểu quân gia này vừa vào thành Trường Sa, đã cho người mua lại một khu sân viện ở vị trí trung tâm nhất trong thành.

Thế lực trong thành Trường Sa phức tạp, người bình thường dù có tiền cũng không mua được sân viện ở đây, nếu không thì cứ chờ bị người của tiểu Cửu Môn lần lượt đến cửa đòi tiền bảo kê.

Nhưng Trương tiểu quân gia thì khác, khi đến phủ của vị Trương tiểu quân gia này, tất cả mọi người đều phải bị kiểm tra, lục soát xem trên người có giấu vũ khí nguy hiểm hay không.

Người Hoắc gia?

Người Hồng gia?

Bán Tiệt Lý?

Những người này đến cửa bái kiến Trương tiểu quân gia đều phải bị kiểm tra, không có ngoại lệ.

Không phục?

Không phục cũng phải nhịn.

Tô Mộc sớm đã biết sự không cân xứng giữa quân đội và thế lực dân gian, nên không có bất kỳ gánh nặng lão đại nào, nhẹ nhàng thông qua kiểm tra.

Không giống như người của Hoắc gia ở không xa, lúc bị binh lính dưới trướng Trương tiểu quân gia kiểm tra, còn la lối 'Đây là thành Trường Sa!

Có mắt không thế!'Đại loại vậy.

Nói chuyện thế lực với quân đội?

Bất kể lúc nào cũng không được.

Quả nhiên.

Tên nhóc do Hoắc gia phái đến, bị binh lính đá thẳng ra ngoài.

Không cho kiểm tra trên người có mang vũ khí hay những thứ có thể uy hiếp tính mạng Trương tiểu quân gia mà đòi vào phủ của Trương tiểu quân gia?

Nằm mơ giữa ban ngày.

"Mấy người các ngươi cũng biết điều đấy, không mang vũ khí gì, cũng không dẫn theo nhiều người, vào đi, quân gia cũng đang ở trong đó đợi các ngươi đấy." Mấy binh lính phụ trách lục soát đám người Tô Mộc ôn hòa cười, nhường đường.

"Đa tạ." Tề Thiết Chủy chắp tay với mấy người họ.

Sau đó cùng với Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục, cùng nhau bước vào cổng lớn của phủ Phật Gia tương lai.

Trương Khải Sơn vừa mới từ nơi khác chuyển đến, nhận lệnh cấp trên đến đây trấn thủ thành Trường Sa, phủ đệ vừa mua còn chưa sửa sang, trông có vẻ bừa bộn.

Tô Mộc vừa bước vào cổng lớn, đã nghe thấy một giọng nói vừa quen vừa lạ: "Mấy người các ngươi, cẩn thận một chút, đừng làm vỡ bình hoa đó, đó là đồ từ thời Càn Long, bên kia các ngươi không cần đến dọn dẹp, ta sẽ phái thân binh đến, mấy người các ngươi cũng đừng cứ đi theo sau ta, yên tâm, thân thủ của ta không đến nỗi tệ…." "Quân gia, lại có người đến bái kiến ngài." Thuộc hạ nhỏ giọng bẩm báo.

"Không rảnh, không rảnh, lại là thế lực địa bàn cũ nào trong thành Trường Sa chứ gì?

Không gặp, không gặp." Thiếu niên Trương Khải Sơn phẩy tay.

“Lần này đến là người của địa bàn Lục gia, Tô gia cũng đến cùng.” Thuộc hạ nhíu mày, nhắc nhở một câu.

“Ồ, chính là cái địa bàn mà các ngươi nói, toàn bộ nhân lực đều là người trẻ tuổi đó hả?

Thú vị, để họ vào đi, vừa hay có chút chuyện muốn bàn bạc với họ.” Trương Khải Sơn nghe là đám người Tô Mộc đến bái kiến, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, liền cho người mời ba người Tô Mộc vào.

“Tô gia thật có khí phách, ngài là người đầu tiên đến đây mà không hoảng sợ hay lộ ra những cảm xúc phức tạp khác, a.” Thiếu niên Phật Gia nheo mắt, nhìn về phía mấy người Tô Mộc trong đại sảnh.

“Trương tiểu quân gia khách sáo rồi.” Tô Mộc gật đầu với đối phương.

Tô Mộc nhìn thiếu niên Trương Phật Gia, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới.

Lúc này Trương Khải Sơn vẫn chưa có khí chất trầm ổn của tương lai, có phần tự phụ, khinh suất, trong ánh mắt nhìn người khác mang theo vẻ khinh thường nhàn nhạt.

Dù sao cũng là tuổi trẻ tài cao, ở tuổi này đã có thân phận và năng lực lãnh đạo quân đội, người trẻ tuổi đắc ý thường sẽ có khí chất này.

“Tên thật của ta là Trương Khải Sơn, còn Tô gia?” Trương Khải Sơn phẩy tay, ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

“Tô Mộc.” Tô Mộc cầm chén trà mà thuộc hạ của Trương Khải Sơn bưng lên, nhẹ nhàng thổi một hơi.

“Tô Mộc… Tô gia, lần này đến đây có lời gì muốn nói với Khải Sơn không?” Ánh mắt của Trương tiểu Phật Gia nhìn chằm chằm vào người Tô Mộc.

Khi đến, Trương Khải Sơn đã nhanh chóng thu thập một số thông tin ở thành Trường Sa.

Trong đó có một thông tin liên quan đến ba người trước mắt hắn.

Hắc Bối Lão Lục thống lĩnh một đám thiếu niên lang thang ở thành Trường Sa, lấy đó làm nền tảng thế lực, nhanh chóng bén rễ ở thành Trường Sa.

Còn lai lịch, năng lực, thân phận của Tô Mộc này đều không rõ, nhưng lại ở vị trí cao, khiến cho một sát thủ như Hắc Bối Lão Lục cũng nguyện ý bán mạng cho.

"Những người khác đều đến bái kiến tiểu quân gia, Tô Mộc cũng theo phong trào thôi." Tô Mộc cười nhẹ.

"Theo phong trào?" Thiếu niên Phật Gia hơi nhíu mày.

"Ừm, chính là học theo họ làm cùng một việc." Tô Mộc uống một ngụm trà, giải thích một chút về từ ngữ có phần hậu hiện đại này.

Chương 15

“Ha ha ha ha, có gì hay mà học, những người khác đến, chẳng qua là thăm dò ý tứ của ta, xem tiếp theo ta sẽ làm gì với thành Trường Sa thôi.” Khóe miệng Trương Khải Sơn hơi nhếch lên, cười có phần tà mị.

“Vậy thì sao, tiếp theo cậu định làm gì?

Chiêu cũ giết gà dọa khỉ?

Hay là tân quan tiền nhiệm tam bả hỏa?” Tô Mộc sắc mặt bình thản nói.

Nụ cười trên mặt Trương Khải Sơn cứng lại.

Lúc này hai người họ tuy đều đang trong bầu không khí trò chuyện thoải mái như những người cùng trang lứa, nhưng thực tế, trong lời nói của nhau đều ẩn chứa những huyền cơ.

Trương Khải Sơn dừng một chút, sờ sờ sống mũi cao thẳng cười nói: “Nếu để các ngươi đoán được, vậy ta ở thành Trường Sa này chẳng phải là mất mặt sao?” “Tôi lại có một ý tưởng.” Tô Mộc tiếp tục nói.

“Ồ?

Tô gia mời nói.” Trương Khải Sơn cầm chén trà bên cạnh, ánh mắt vẫn đặt trên người Tô Mộc.

“Tiểu quân gia lần này đến, hẳn là được phái đến địa phương quản hạt thành Trường Sa.

Có lẽ quân gia cũng biết, đất nước chúng ta bây giờ trong mắt người ngoài chính là một miếng mồi ngon, ngoại hoạn chưa yên, tự nhiên không thể để nội loạn phát sinh nhiều hơn; cục diện thế lực

trong thành Trường Sa phức tạp, Phật gia, à, tiểu quân gia ngài nếu muốn nhanh chóng thu phục, trấn áp, e là không thể; cường long bất áp địa đầu xà, lúc đó các thế lực trong thành Trường Sa tranh đấu không ngừng, nhưng một khi có ngoại lực xâm nhập, tất cả mọi người sẽ đoàn kết lại thành một khối, giải quyết người ngoài trước; thay vì phá vỡ cục diện vốn có, không bằng tham gia vào trong đó, nhận được sự công nhận của các thế lực khác, đồng thời lấy thế lực quân phương của tiểu quân gia làm chủ, ngài thấy thế nào." Tô Mộc nói xong, đặt chén trà đã uống hết lên bàn gỗ bên cạnh.

Trương tiểu Phật Gia nhíu chặt mày, vẫn đang suy nghĩ về một loạt vấn đề trong lời nói của Tô Mộc.

Hắn hoàn toàn không ngờ, người bạn đồng trang lứa này, tâm tư lại có thể tỉ mỉ đến vậy, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với tổ chức thế lực của Hắc Bối Lão Lục chỉ biết đánh nhau giết người trong lời đồn.

Cũng chẳng trách, Tô Mộc có thể thống lĩnh đám người trong địa bàn dưới trướng Hắc Bối Lão Lục.

"Xem ra Tô gia cũng là người thẳng thắn, vậy Trương mỗ cũng nói thật, lần này ta đến, người ta coi trọng nhất chính là thế lực dưới trướng Tô gia.

Thiếu niên mạnh thì quốc gia mạnh.

Trong thành Trường Sa hỗn loạn như vậy, thế hệ thiếu niên chúng ta còn có thể có thành tựu như vậy, thực sự khiến người ta có chút không thể tưởng tượng nổi." "Các ngươi, còn có Ngô Cẩu gia, đều là những nhân tài kiệt xuất của một thế hệ ở Trường Sa." Thiếu niên Trương Khải Sơn không hề keo kiệt lời khen ngợi dành cho đám người cùng trang lứa này, trên mặt nở một nụ cười.

Sự rộng lượng của Trương Khải Sơn nằm trong dự liệu của Tô

Mộc.

Nếu Trương Khải Sơn là một người không dung nạp được những anh hùng cùng trang lứa, thì sau này hắn cũng không thể quản lý được Cửu Môn.

Thế lực quân phương nói ra tuy ghê gớm, nhưng thực chất được lòng dân thì được thiên hạ.

Đám người Tô Mộc, những thế lực mới nổi trong thành Trường Sa, chính là dân trong thành, Trương Khải Sơn muốn bén rễ hoàn toàn ở Trường Sa, ít nhất phải thu phục một số thế lực dân gian.

Không thể quét sạch toàn bộ.

Quét sạch toàn bộ dễ gây ra chuyện khác.

"Quân gia quá khen rồi." Khóe miệng Tô Mộc nhếch lên, lộ ra thái độ hòa nhã.

"Chỉ là hai nhà Hoắc-Hồng kia…" Trương Khải Sơn đột nhiên nhíu mày.

"Trưởng bối Hồng gia mất tích, Hồng Quan một mình nắm quyền, rất nhanh sẽ suy yếu, không tạo thành uy hiếp quá lớn.

Hoắc gia, ha ha, Hoắc gia tự gánh hậu quả, đắc tội với toàn bộ thế lực ở Trường Sa, cũng không ngang ngược được mấy ngày nữa đâu." Tô Mộc giải thích.

"Ta đột nhiên có một ý tưởng." Trương Khải Sơn nhìn Tô Mộc rất có ý tứ, "Không biết Tô gia có ý định đi lính không, nếu có thể, ta rất muốn Tô gia có thể cùng ta tham gia quân đội, ta sẽ làm người tiến cử." Tô Mộc sắc mặt phức tạp lắc đầu.

Thời bình đi lính thì còn được, thời loạn lạc phức tạp này đi lính, chỉ cần không cẩn thận chọn sai phe, sẽ rước lấy rất nhiều phiền

phức tai họa.

“Vẫn là làm một người bình thường sống tiêu sái hơn.” Tô Mộc cười nói.

“Úi, đây không phải là nô tài của Hoắc gia ta sao?

Sao lại chạy đến đây rồi?” Ngoài cửa phòng khách, đột nhiên vang lên một tiếng chế giễu chói tai.

Tô Mộc dùng ngón chân cũng nghĩ ra được người đến bên ngoài là ai.

Người của Hoắc gia, không biết bằng cách nào, cũng đã vào được phủ đệ của Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nhướng mày, thiếu niên phó quan bên cạnh lập tức lên tiếng: “Người nào ở ngoài kia, ồn ào cái gì, đuổi ra ngoài cho ta!” Mệnh lệnh của Trương phó quan, trong quân đội ở thành Trường Sa này, giống như của một người.

Thiếu niên Trương Khải Sơn không chỉ một lần nói trước mặt mọi người, Trương phó quan cũng giống như chính hắn.

Vì vậy, binh lính ngoài cửa không dám không nghe.

“Ai ai ai!

Các người đẩy tôi làm gì!

Tôi, tôi sai rồi, quân gia, tôi sai rồi, tất cả đều là thù hận giữa tôi và Tô Mộc kia, không liên quan đến các quân gia, các quân gia tha cho tôi đi…” “A!

A!

A!

A!

A!” “...” Tiếng kêu thảm thiết vang lên ngoài phòng khách.

Tô Mộc và thiếu niên Trương Khải Sơn nhìn nhau, đều thấy được tia âm hiểm trong mắt đối phương.

Thiếu niên Trương Khải Sơn đang thiếu một đối tượng để giết gà dọa khỉ, thì người của Hoắc gia lại ló đầu ra, ở trên phủ của Phật Gia tương lai mà ăn nói ngông cuồng!

Dám động đến cả người của Hoắc gia, là để thể hiện cho các thế lực khác trong thành Trường Sa thấy, hắn Trương Khải Sơn đến đây, không sợ bất kỳ thế lực gia tộc nào ở Trường Sa!

Bất kỳ ai dám bất kính với Trương Khải Sơn, người của Hoắc gia đang bị đánh trong sân phủ của Trương Khải Sơn lúc này chính là kết cục.

Tô Mộc sau khi nói chuyện với Trương Khải Sơn một lúc, liền đứng dậy từ biệt.

Lần này đến rất đơn giản, chỉ là để thăm dò thái độ và con người thật sự của Trương Khải Sơn.

Nhưng sau lần thăm dò này, Tô Mộc phát hiện, Trương Khải Sơn và Trương Phật Gia trong tưởng tượng của hắn khá giống nhau, không chỉ có cảm giác hiệp nghĩa khiến nhiều người nguyện ý đi theo, mà còn có tầm nhìn xa trông rộng.

Là một người lãnh đạo mới của thành Trường Sa không tồi.

Tô Mộc đi đến sân sau của Trương Khải Sơn, liếc nhìn tên thuộc hạ của Hoắc gia vẫn đang bị treo lên đánh, khóe miệng hơi nhếch lên, đi ngang qua trước mặt đối phương.

Thế lực cũ của thành Trường Sa vẫn chưa thoát ra khỏi tư tưởng cũ, thật sự cho rằng thế lực địa phương thì không ai dám động vào.

Chương 16

Chọc giận Trương Khải Sơn, Trương Khải Sơn bẩm báo lên trên, nói Hoắc gia có ý định phản quốc, tiếp theo cứ chờ bị tru di cửu tộc.

Tô Mộc bước ra khỏi phủ đệ của Trương Khải Sơn, liền cảm nhận được ánh mắt của những binh lính này nhìn mình khác với trước đây.

Có lẽ Trương Khải Sơn vừa nói gì đó với thuộc hạ, những binh lính này khi nhìn Tô Mộc, không còn vẻ cảnh giác và địch ý như trước nữa.

Lại qua thêm một thời gian, sau khi Trương Khải Sơn dẫn quân đến trấn thủ thành Trường Sa, thành Trường Sa không còn bất kỳ thế lực nhỏ nào có thể ngóc đầu lên được.

Dưới sự quản lý và thống trị nghiêm ngặt, ngày đêm đều có người tuần tra canh gác, thành Trường Sa vững như thùng sắt.

Chẳng còn những nơi có thể kiếm chác lợi lộc như ngày trước.

Lúc này, Cửu Môn đã bắt đầu hình thành và dần dần đi đến thời kỳ đỉnh cao.

Tô Mộc thì thu nạp Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng kế thừa gia thế và thế lực của Hồng gia, Trương Khải Sơn ngồi vững ở vị trí cao nhất, Ngô Cẩu gia (Ngô Lão Cẩu) tự lập một phe, Bán Tiệt Lý nổi danh vì sự tàn độc, Hoắc gia sa sút thành thế lực hạng hai và bắt đầu suy tàn, Giải Cửu thì bắt đầu kinh doanh buôn bán trong thành Trường Sa.

Thượng tam môn: Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý; Bình tam môn: thế lực cũ bí ẩn ở Trường Sa, Ngô Lão Cẩu, Hắc

Bối Lão Lục; Hạ tam môn: Hoắc gia, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu.

Hắc Bối Lão Lục, vốn thuộc Bình tam môn, và Tề Thiết Chủy, vốn là một trong Hạ tam môn, đều sớm đã đi theo Tô Mộc.

Tô Mộc không nhớ rõ cái danh xưng 'nhà khảo cổ học' trong kiếp trước rốt cuộc từ đâu mà ra, nhưng lúc này Trương Khải Sơn chính là đang dùng thân phận và thủ đoạn như vậy.

Đạo mộ chính danh.

Giai đoạn đầu của Cửu Môn, rất nhiều thế lực không có đủ của cải và nhân lực để phát triển, phần lớn đều dựa vào đạo mộ hoặc kinh doanh chợ đen để phất lên.

Hồng gia của Nhị Nguyệt Hồng vốn đã có thể tẩy trắng từ lâu.

Sau khi Nhị Nguyệt Hồng chứng kiến các bậc trưởng bối trong nhà bị kẹt trong một ngôi mộ cổ ở khu mỏ và không còn bất kỳ tin tức nào, anh ta cũng nảy sinh ý định tẩy trắng.

Bán Tiệt Lý đã phấn đấu cả nửa đời người, sớm đã không còn tâm tư gì với chuyện đạo mộ nữa.

Trong Bình tam môn, thế lực cũ bí ẩn của thành Trường Sa vẫn tiếp tục tham gia vào chuyện đạo mộ và chợ đen.

Ngô Lão Cẩu thì không biết làm gì khác, chỉ đành tiếp tục đạo mộ để làm giàu.

Hắc Bối Lão Lục vốn dĩ cũng sẽ đi con đường giống như Ngô Lão Cẩu, vì ngoài đánh nhau ra, hắn chẳng biết làm gì cả.

Muốn củng cố địa vị và thân phận hiện tại, chỉ đánh nhau thôi là không đủ, dù sao hai tay khó địch bốn tay, cho nên mới có truyền thuyết ở kiếp trước rằng Hắc Bối Lão Lục cũng là nhờ đạo mộ mà phất lên.

Hoắc gia vốn có thời gian và vốn liếng để tẩy trắng, nhưng lại quá ngông cuồng, bị các thế lực khác chèn ép, thế lực lại quay về mức như thời mới gây dựng gia tộc, đành phải tiếp tục tham gia vào chuyện đạo mộ.

Việc Giải Cửu, Giải lão bản, được liệt vào Cửu Môn khiến Tô Mộc vô cùng nghi ngờ.

Dù sao thì Giải Cửu này đến từ nơi khác, và không một thế lực nào ở thành Trường Sa từng chứng kiến vị Giải lão bản này dẫn người xuống mộ đạo đấu.

Thế là, địa bàn của Tô Mộc cũng trở thành một trong những thế lực tẩy trắng.

Không tham gia giao dịch chợ đen, không tham gia các vụ đạo mộ, chỉ trông coi địa bàn, thu một khoản phí bảo kê nhất định.

Tô Mộc từng quát mắng thuộc hạ, không cho phép họ tham gia vào chuyện đạo mộ, cũng bắt đầu dần dần từ bỏ những ngày tháng chém giết.

Vì Tô Mộc không phải người của thời đại này, anh có thể nhìn xa trông rộng hơn...

Muốn giữ vững danh tiếng của Cửu Môn cho đến tận thời hiện đại mà không suy tàn, thì bản thân phải định vị cho đúng... ....

“Khụ khụ, thế này có hơi khó chịu không?” Hắc Bối Lão Lục nhìn bộ y phục thư sinh trên người, vẻ mặt kỳ quái nói.

“Tô gia bảo cậu làm thì cứ làm theo đi, ở đó mà lắm lời.” Tề Thiết Chủy hừ hừ hai tiếng.

“Không phải, không đánh nhau thì chúng ta làm gì?

Làm sao kiếm tiền, làm sao phát tài?” Hắc Bối Lão Lục chất vấn.

“Hơn nữa, rất nhiều người trên các địa bàn khác đều tham gia đạo mộ, còn giao dịch ở chợ đen nữa, tại sao chúng ta lại không được?” Hắc Bối Lão Lục hỏi liên tục.

Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ thở dài, không biết là do lời nói của mình không có tác dụng, hay là do Hắc Bối Lão Lục này thật sự ngu hết thuốc chữa.

Tề Thiết Chủy giải thích: “Cậu xem bọn họ bây giờ đang làm gì?

Lão đại của địa bàn tự mình dẫn người đi đạo mộ, nguy hiểm không nói, toàn là mấy ngôi mộ nhỏ, kiếm được bao nhiêu tiền chứ?” “Cậu nhìn chúng ta xem, bây giờ có giống thiếu tiền không?” “Cái này gọi là ‘tầm nhìn’, hiểu không?

Đây là do Tô gia dạy tôi đấy, thân phận chúng ta khác rồi, đừng có chuyện gì cũng tự mình làm, hơn nữa chúng ta đang dần phát triển theo hướng tốt đẹp hơn.” Tề Thiết Chủy hất cằm, đắc ý nói.

Chỉ tiếc là Hắc Bối Lão Lục vẫn nghe hiểu lơ mơ.

Ai bảo hắn không phải là người đi theo con đường chính quy này.

Thực ra, Tô Mộc không quá ràng buộc Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy.

Những người khác Tô Mộc còn có thể quản lý, còn hai người này thì anh trực tiếp thả rông.

Hai chữ ‘tầm nhìn’ cũng là do Tô Mộc thuận miệng nói ra, không ngờ lại được Tề Thiết Chủy ghi nhớ trong lòng.

Giống như lời Tề Thiết Chủy nói lúc này, không phải Tô Mộc không muốn tham gia vào những nơi có thể kiếm được tiền tài và các vật phẩm thần bí khác chỉ bằng việc xuống một ngôi mộ.

Chỉ là những ngôi mộ nhỏ đó, Tô Mộc thật sự không thèm để vào

mắt.

Lãng phí Kim hồn tệ của hệ thống để nâng cấp ngôi mộ nhỏ đó rồi thu về bảo vật hậu hĩnh hơn cũng chẳng có ý nghĩa gì lớn.

Tô Mộc bây giờ không còn thiếu tiền nữa.

Vì vậy, anh chuyển tầm mắt sang những chuyện khác.

Nhị Nguyệt Hồng vì gia tộc mà nỗ lực phấn đấu bao nhiêu năm, cuối cùng lại chỉ còn một mình anh ta có thể tận hưởng cuộc sống, cú sốc này khiến anh ta trực tiếp mất đi mục tiêu tương lai.

Cả ngày u u mê mê, máy móc quản lý công việc trong gia tộc.

Cho đến một ngày, Tô Mộc dẫn theo Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy tìm đến thiếu niên đang lạc lối này.

"Lâu rồi không gặp, Tô gia, lần này ngài đến đây có cần giúp đỡ gì không?" Hồng Quan, người vẫn chưa lấy nghệ danh Nhị Nguyệt Hồng, nói chuyện vô cùng lễ phép và khách sáo.

"Đi, dẫn cậu đi chơi." Tô Mộc nói một tiếng rồi quay người rời đi.

Chương 17

"?" Hồng Quan nhíu mày, vội vàng đứng dậy nói: "Tại hạ còn nhiều việc gia đình phải lo, e là không thể đi chơi cùng Tô gia được." "Chỉ lần này thôi." Giọng nói của Tô Mộc từ xa vọng lại.

Hồng Quan nhíu mày, vô thức đi theo bước chân của ba người Tô Mộc.

Một lát sau, Tô Mộc dẫn Hồng Quan theo sau đến dưới sân khấu của một gánh hát cũ trong thành Trường Sa.

"Làm gì vậy?" Hồng Quan hỏi.

"Lớp trang điểm đậm khiến người ta không thể nhận ra diện mạo và thân phận của người hát trên sân khấu.

Người đến đây nghe hát cũng sẽ không còn bận tâm xem trước kia họ có phải là danh nhân tướng soái gì không.

Vào cửa này rồi, trên sân khấu chỉ có người hát, dưới sân khấu đều là người nghe hát xem kịch, cậu không thấy rất thoải mái sao?" Tô Mộc cười nói.

Hồng Quan như được khai sáng, đôi mắt vốn mệt mỏi vì công việc gia đình bận rộn dần dần sáng lên.

Phía sau Tô Mộc.

Tề Thiết Chủy ghé tai giải thích với tên ngốc Hắc Bối Lão Lục bên cạnh: "Hồng gia này trúng kế của Tô gia rồi, nhưng đây chưa chắc đã là chuyện xấu.

Nếu cậu ta có thể gạt bỏ hết phiền não trước đây thì sẽ sống vui vẻ hơn.

Chỉ có điều cái địa bàn của cậu ta ấy mà, khụ khụ, Lục à, không phải trước đây cậu muốn chiếm địa bàn sao?

Chiêu này của Tô gia, không tốn một binh một tốt, đã trực tiếp chiếm được rồi!" "Hay!" Hắc Bối Lão Lục sáng mắt lên.

Tề Thiết Chủy dùng ánh mắt như nhìn một đứa trẻ có thể dạy dỗ, liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục một cái.

Nhưng cái nhìn này lại phát hiện ra chữ 'hay' của Hắc Bối Lão Lục phát ra từ đâu.

Trong tầm mắt hắn, Hắc Bối Lão Lục đang nhìn chằm chằm vào thân hình của một cô gái trên sân khấu, đánh giá từ trên xuống dưới, vẻ mặt vô cùng bỉ ổi.

Tề Thiết Chủy: "....." Thấy dáng vẻ chìm đắm của Nhị Nguyệt Hồng, Tô Mộc dẫn hai người bên cạnh lặng lẽ rời đi.

Sau khi Tô Mộc rời đi, anh ra lệnh cho Hắc Bối Lão Lục chuẩn bị tiếp quản địa bàn của Hồng gia, sớm đã cho người chuẩn bị sẵn sàng.

Tô Mộc biết rằng Nhị Nguyệt Hồng không có nhiều tâm tư kinh doanh thế lực, sau này địa bàn của anh ta cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay Trần Bì A Tứ.

Thay vì để Trần Bì đi gây họa cho dân chúng, thà rơi vào tay Tô Mộc còn tốt hơn.

Lúc này, chẳng có mấy ai biết rằng thế lực Hồng gia lại có thể tan rã như vậy chỉ vì tính cách của Nhị Nguyệt Hồng.

Những người khác đều chưa kịp chuẩn bị.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Ngày hôm sau, Hồng Quan một mình vào ở trong gánh hát cũ đó, thậm chí còn bỏ ra một số tiền lớn mua lại gánh hát, xây dựng lại từ

đầu.

Hồng gia bây giờ chỉ còn một mình Nhị Nguyệt Hồng nắm quyền, anh ta vừa đi, thế lực Hồng gia lập tức trở thành một đám cát rời.

Sáng sớm hôm sau, Hắc Bối Lão Lục dẫn đầu thuộc hạ trực tiếp chiếm lấy địa bàn của Nhị Nguyệt Hồng, không đổ máu, không có bất kỳ tranh chấp nào.

Chỉ một câu nói: Nhị Nguyệt Hồng đã từ bỏ rồi, các người còn cố chấp làm gì?

Sau đó, phần lớn người trong địa bàn của Hồng gia đều quay sang đầu quân cho Tô Mộc.

Thân phận của Tô Mộc, vì được Trương Khải Sơn coi trọng, nên cả thành đều biết.

Ai cũng biết, bây giờ đi theo Tô Mộc hoặc Trương Khải Sơn là lựa chọn tốt nhất cho mọi người ở thành Trường Sa.

Cùng ngày, vào buổi chiều.

Hồng Quan, lúc này đã lấy nghệ danh Nhị Nguyệt Hồng, nghe tin Tô Mộc tiếp quản địa bàn của mình, trên mặt không vui không buồn, chỉ tiếp tục học hỏi nghệ thuật hát kịch của thế hệ trước, không quan tâm đến chuyện bên ngoài.

Nhị Nguyệt Hồng là người thích hồng trang không thích nhung trang, những thuộc hạ khác thấy vậy, tự nhiên cũng lần lượt giải tán.

Cuối cùng, để bảo toàn một gốc rễ thuộc về thế lực Hồng gia, Nhị Nguyệt Hồng đã tìm một cậu bé trong dân gian, để cậu ta tiếp quản thế lực cuối cùng của mình.

Cậu bé đó tên là Trần Bì.

Nhị Nguyệt Hồng vào gánh hát, thiếu niên Trần Bì bắt đầu với thế

sét đánh, thu phục lại toàn bộ thế lực cũ của Hồng gia vốn suýt nữa đã giải tán hết.

Nhưng tâm tư của Trần Bì không chỉ dừng lại ở đó.

Sau khi Trần Bì tiếp nhận thế lực Hồng gia và xuất hiện ở thành Trường Sa với thân phận là đệ tử thân truyền duy nhất của Nhị Nguyệt Hồng, hắn đã trực tiếp chĩa mũi dùi vào Tô Mộc.

Bởi vì phần lớn thế lực và địa bàn của Hồng gia đã rơi vào tay người này.

Tối hôm đó.

Trần Bì dẫn theo một đám người, trực tiếp tìm đến sân nhà của Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục nghe tin, cũng dẫn người đi ra.

Hai bên vừa gặp mặt, không khí đã tràn ngập mùi thuốc súng.

"Lục gia, mọi người đều là dân giang hồ ở thành Trường Sa này, các người làm vậy có phần không trượng nghĩa cho lắm phải không?

Nhân lúc sư phụ ta nhà có biến cố, liền cướp đi thế lực thuộc về Hồng gia, xét về tình về lý, đều có chút không nói nổi." Ánh mắt Trần Bì hung tợn, tuổi còn trẻ nhưng lại tỏ ra già dặn hơn Nhị Nguyệt Hồng rất nhiều.

Hắc Bối Lão Lục vác đao: "Trượng nghĩa toàn phường chó lợn, thời thế thay đổi rồi, tiểu Trần Bì." Sắc mặt Trần Bì thay đổi, thấp giọng nói: "Tô Mộc đâu, tôi muốn nói chuyện với hắn." "Tô Mộc?

Tô Mộc cũng là cái tên mày xứng gọi sao?

Ngay cả sư phụ mày là Hồng Quan, à, bây giờ là Nhị Nguyệt Hồng, gặp Tô gia cũng phải gọi một tiếng 'gia', mày là cái thá gì?" Hắc Bối Lão Lục và đám sát thủ bên cạnh đều tỏa ra một luồng sát khí

lạnh lẽo.

Một tên chân chó của lão đại địa bàn khác mà cũng có thể trèo lên đầu lão đại của hắn mà ị sao?

“Lần này cho mày một bài học nhỏ trước, nếu không phải Tô gia nói không nên làm cạn tàu ráo máng, hôm nay Trần Bì mày đã phải bỏ mạng ở đây rồi.

Mày nên biết rõ, mày dẫn theo đám người ít ỏi này đến địa bàn của ai.” Hắc Bối Lão Lục nói xong, dưới những mái hiên đen kịt xung quanh đột nhiên xuất hiện vô số người của địa bàn Tô Mộc, trực tiếp lao về phía đám người Trần Bì.

Những tranh chấp nhỏ giữa các địa bàn sẽ không bao giờ dừng lại.

Trần Bì quên mất rằng, dù Trương Khải Sơn có trấn giữ thành Trường Sa, ông ta cũng không thể quản được những cuộc tranh đấu giữa các địa bàn với nhau.

Ngay cả Bán Tiệt Lý hay người của Ngô Cẩu gia cũng không dám tự ý dẫn người xông vào địa bàn của Tô Mộc.

Chương 18

Huống chi, lúc này Trần Bì chỉ là mượn danh Nhị Nguyệt Hồng, ai mà coi trọng hắn?

Một lát sau, Trần Bì và đám thuộc hạ bị đánh cho bầm dập mặt mày, bị ném ra khỏi địa bàn của Tô Mộc.

"Thằng nhóc!

Bọn tao không cướp cái bến tàu trong tay mày là tốt lắm rồi, mày còn dám lật lại chuyện cũ với bọn tao, thiên hạ này vốn dĩ là của lão hoàng đế kia kìa!" Hắc Bối Lão Lục khinh bỉ mỉa mai một câu, rồi dẫn đám người sau lưng quay đi.

Sắc mặt Trần Bì khó coi, má phải vừa bị một quyền trong lúc hỗn loạn, lúc này bắt đầu sưng lên.

Hắn nhìn bóng lưng của Hắc Bối Lão Lục và những người khác, trong mắt ánh lên một tia lạnh lẽo.

Chỉ tiếc là, hiện giờ hắn thực sự không phải là đối thủ của Hắc Bối Lão Lục, dù là solo hay hội đồng.

"Trần Bì gia, có cần tiếp tục quấy rầy bọn họ không?" Một thuộc hạ có chút sợ hãi nhìn Trần Bì.

Trần Bì đứng dậy, phủi bụi trên người: "Rầy, sao lại không quấy rầy, một ngày bọn họ chưa trả lại địa bàn của sư phụ, chúng ta sẽ quấy rầy bọn họ một ngày!" "Nhưng Trần gia, bên phía Lục gia có vẻ không dễ chọc vào đâu..." Có người không nhịn được mà than một câu.

Thế lực của Hắc Bối Lão Lục bây giờ mạnh hơn thế lực của Hồng gia rất nhiều.

Giống như so sánh thế lực của Hồng gia và Hoắc gia ngày trước với những thế lực mới nổi vậy.

Lấy đầu mà đấu với Tô Mộc sao?

Trần Bì nghiến răng, hung hăng trừng mắt nhìn tên thuộc hạ vừa nói câu đó, rồi đi về phía bến tàu.

Hồng gia đã không còn mấy ai ở, ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng đã chuyển đến ở trong gánh hát.

Nhưng Trần Bì không thích môi trường ở đó, nên đã tìm một chỗ ở bến tàu.

Ngày hôm sau.

Nhị Nguyệt Hồng với vẻ mặt nghiêm trọng, đột nhiên lại tìm đến Tô Mộc.

Anh ta đưa ra một vài suy nghĩ của mình.

Trong những manh mối mà trưởng bối Hồng gia để lại, họ bị mắc kẹt trong ngôi mộ cổ ở khu mỏ.

Nhị Nguyệt Hồng đã một mình xông vào mấy lần, nhưng đều không có kết quả.

Lần trước Nhị Nguyệt Hồng xuống mộ là đi cùng Tô Mộc và những người khác, vì vậy lần này đột nhiên tìm đến Tô Mộc là muốn mời đối phương cùng xuống ngôi mộ cổ ở khu mỏ, tìm kiếm tung tích của các trưởng bối mất tích.

Tô Mộc biết rằng trong ngôi mộ cổ ở khu mỏ đó ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, cũng là ngôi mộ lớn nhất xoay quanh thời đại Cửu Môn.

Vì vậy lần này anh không đồng ý nhanh chóng như lần trước.

Tại phòng khách phủ Tô Mộc, Tô Mộc lên tiếng: “Chuyện ở bên đó, tôi sẽ đến xem, nhưng không phải lúc này.

Hồng Quan, chính cậu cũng nên biết, bây giờ xuống ngôi mộ đó là cửu tử nhất sinh.” Nhị Nguyệt Hồng thở dài: “Ừm, ngay cả trưởng bối nhà tôi cũng bị kẹt trong ngôi mộ đó, quả thực vô cùng nguy hiểm, là tôi đường đột rồi.” Nhị Nguyệt Hồng vẻ mặt tang thương thở dài một tiếng rồi rời khỏi phủ Tô Mộc.

Anh ta và Tô Mộc tuy là bạn bè, nhưng đều là thủ lĩnh của các thế lực ở Trường Sa.

Nhị Nguyệt Hồng có thể từ bỏ mọi thứ để đi tìm bí ẩn về sự mất tích của các trưởng bối.

Nhưng những người khác không thể cùng anh ta hồ đồ như vậy.

Nhị Nguyệt Hồng đã một mình thử thăm dò ngôi mộ cổ ở khu mỏ, không thể vào sâu bên trong.

Lần này đến tìm Tô Mộc, cũng chỉ là muốn xem thử tình hình bên Tô Mộc thế nào.

Tô Mộc được thiếu niên Ngô Lão Cẩu kéo ra từ Huyết Thi Mộ, đến thành Trường Sa, trong nháy mắt đã qua một năm.

Trương Khải Sơn đến thành Trường Sa cũng đã được nửa năm.

Tô Mộc không biết Trương Khải Sơn dựa vào thế lực nào mà có thể dẫn quân đến thành Trường Sa, nơi chiến tranh tạm thời chưa lan tới, để làm thổ hoàng đế của đám côn đồ.

Nhưng nhờ sự tồn tại của Trương Khải Sơn, ngoài Cửu Môn ban đầu, các thế lực khác đều nhanh chóng bị thế lực Cửu Môn thôn tính và lôi kéo.

Hôm đó.

Trương Khải Sơn nhân lúc rảnh rỗi sau Tết, triệu tập mọi người đến phủ, bắt đầu chính thức xác nhận thân phận của những người

quản lý các khu vực trong thành Trường Sa.

Một khi lần này đã xác định xong, chỉ cần Trương Khải Sơn còn ở thành Trường Sa, vậy thì, trong một thời gian dài sắp tới, sẽ không cho phép bất kỳ thế lực mới nào xuất hiện.

Bởi vì chỉ có những lão đại địa bàn được quyết định lần này mới là sự tồn tại được nhân vật chính quyền như Trương Khải Sơn công nhận.

Có chút khác biệt so với ký ức của Tô Mộc, lần này người được Trương Khải Sơn gọi đến không chỉ có thế lực Cửu Môn ban đầu, mà còn có cả thủ lĩnh của một số thế lực nhỏ chưa bị thôn tính.

Như thường lệ, Trương Khải Sơn ngồi ở ghế chủ trong phòng khách phủ đệ, vị trí bên phải trống không, không ai dám ngồi.

Sau đó, hai hàng ghế bên trái và phải dưới ghế chủ là vị trí của Tô Mộc và những người khác.

Người đầu tiên đến phủ Trương Khải Sơn vẫn là Hoắc gia, nhưng lần này lại là tiểu gia chủ của Hoắc gia, Hoắc Cẩm Tích.

Hoắc Cẩm Tích và mẹ cô trông rất giống nhau, đều là tiểu thư nhà giàu có danh tiếng trong thành Trường Sa, chỉ là tính cách cũng tương tự, đều có chút ngang ngược.

Hoắc Cẩm Tích vừa đến, dưới sự hộ tống của thuộc hạ, đã tự mình ngồi vào chiếc ghế khách gần nhất với ghế chủ của Trương Khải Sơn, hai thuộc hạ đứng sau lưng cô.

Tiếp theo là Bán Tiệt Lý.

Bán Tiệt Lý nhìn vị trí của Hoắc Cẩm Tích, nhếch miệng cười khà khà, tìm một vị trí ở giữa ngồi xuống.

Bán Tiệt Lý khi suy tính chuyện gì đều rất cẩn trọng, tâm cơ rất

sâu.

Sau đó nữa, là gia tộc bí ẩn từng ngang hàng với hai nhà Hồng-Hoắc, Vương gia.

Người của Vương gia vừa đến, Hoắc Cẩm Tích lập tức đứng dậy, nhường lại vị trí ban đầu.

Cô cũng không ngờ Trương Khải Sơn lại có thể mời cả 'Tứ gia' bí ẩn đến.

Tứ gia gật đầu, ngồi vào vị trí vừa rồi của Hoắc Cẩm Tích: "Tiểu cô nương nhà họ Hoắc trước sau như một rất biết quy củ lễ phép, điểm này lại không thay đổi, không tệ không tệ.

Không giống như một số người, mới ra đời, lại tưởng mình là hổ trong thành này, ha ha." Khi Tứ gia bí ẩn nói câu này, cả đại sảnh lập tức trở nên yên tĩnh một cách kỳ quái.

Câu này kẻ ngốc cũng hiểu, đối phương đang mỉa mai Trương Khải Sơn.

Khóe miệng Trương Khải Sơn vẫn giữ nụ cười, dường như không hề để tâm đến đối phương.

Chương 19

Binh lính có chút bất bình, nhưng do Trương Khải Sơn không ra lệnh, nên chỉ có thể đứng thẳng tắp.

Một lát sau.

Ngô Cẩu gia dẫn theo hai thuộc hạ phong trần mệt mỏi vội vã chạy tới, cười chắp tay với mọi người trong phòng khách, rồi cũng tìm một vị trí ở giữa ngồi xuống.

Tính cách Ngô Cẩu gia thích âm thầm phát tài, không thích gây chuyện thị phi, là người hòa giải nổi tiếng trong thế hệ trẻ ở thành Trường Sa.

Nhưng rất nhiều người đều biết, đừng nhìn vẻ ngoài hòa nhã của Ngô Cẩu gia, sự tinh ranh trong xương cốt là không thể giấu được.

Ngô Cẩu gia, chính là Ngô Lão Cẩu trong ký ức về Cửu Môn của Tô Mộc, cũng chính là ông nội của Ngô Tà, cha của Ngô Tam Tỉnh.

Người này có thể một mình đứng vững trong thành Trường Sa hỗn loạn, và nhanh chóng chiếm được vị trí Ngũ gia, tâm cơ thủ đoạn tự nhiên không đơn giản.

Ngay sau đó, một số tiểu đầu mục mặt mày xanh mét, trên mặt có sẹo dao, cánh tay xăm hình nhện độc, bọ cạp, đầu sói, cũng theo đó đến phòng khách phủ Trương Khải Sơn.

Bọn họ trực tiếp ngồi vào vị trí phía trước Ngô Cẩu gia và Bán Tiệt Lý, cạnh Hoắc gia của Hoắc Cẩm Tích.

Thậm chí, còn có người không để ý đến những người có mặt, buông lời trêu ghẹo Hoắc Cẩm Tích mấy câu.

“Cô nương xinh tươi quá, lát nữa họp xong đi với gia nhé, thế

nào?

Gia bao em nửa đời sau cơm áo không lo!

He he!" "Gia, vị đó, vị nữ tử lạ mặt đó, hình như, hình như là người của Hoắc gia..." "Mày nói gì!" "....." Con lạc đà gầy vẫn lớn hơn con ngựa.

Đám tiểu đầu mục côn đồ ở thành Trường Sa này tính đi tính lại cũng không ngờ cô gái này lại chính là Hoắc Cẩm Tích, người vừa mới kế thừa địa vị môn chủ của Hoắc gia cách đây không lâu.

"Hoắc môn chủ, vừa rồi có nhiều điều đắc tội, mong người rộng lòng tha thứ." "Đúng vậy đúng vậy!

Không biết là Hoắc tiểu môn chủ ở đây, xin hãy bao dung nhiều hơn." "....." Thực ra, Hoắc Cẩm Tích không hề để tâm đến những lời của đám côn đồ này, cô có tầm nhìn và lòng bao dung hơn mẹ mình rất nhiều.

Hoắc gia ở thế hệ của mẹ cô đã nhanh chóng từ thịnh vượng đến suy tàn.

Cô kế thừa vị trí gia chủ chính là để lấy lại tất cả những gì vốn thuộc về Hoắc gia.

"Tứ gia ngồi vị trí đầu tiên, vậy Hoắc tiểu môn chủ ngồi vị trí thứ hai là tốt nhất rồi, ha ha, vậy chúng ta ngồi vị trí thứ ba..." "Khoan đã, kia không phải là Ngô Cẩu gia sao?

Sao ông ta lại ngồi ở đó?" "Người kia, người kia là lão đại Bán Tiệt Lý, vãi!

Ngồi cái quái gì ở vị trí thứ ba nữa!

Tất cả cút sang bên kia cho tao." Mấy tên tiểu đầu mục côn đồ nhìn thấy Bán Tiệt Lý và Ngô Lão Cẩu, sợ đến mặt mày tái mét, ngơ

ngác ngồi xuống vị trí cuối cùng.

Những người có mặt ở đây, dường như không có một ai là bọn họ có thể chọc vào nổi!

Ngay sau đó, Nhị Nguyệt Hồng dưới sự hộ vệ của Trần Bì và một thuộc hạ khác, đi đến phòng khách.

Trần Bì vừa bước vào, cả đại sảnh lập tức tràn ngập một luồng khí tức lạnh lẽo, sát phạt.

Sau khi Trần Bì được Nhị Nguyệt Hồng giao cho quyền chưởng quản địa bàn của Hồng gia, hắn đã tạo dựng được một mảnh trời riêng.

Cả Trường Sa này, ngoài Trương Khải Sơn ra, không có một ai là Trần Bì không dám đắc tội.

Vốn dĩ Trần Bì võ nghệ cao cường, ra tay vô cùng tàn độc, quả thực đã giúp Hồng gia tạo dựng được một thế giới khác.

Khi thấy Trần Bì bước vào, sắc mặt Hoắc Cẩm Tích trở nên có chút khó coi.

Vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng các thế lực ở thành Trường Sa, hiện giờ cô cho rằng đó là Hoắc gia của cô và Hồng gia, hai gia tộc thế lực cũ này.

Nhưng với tư cách là gia chủ của Hoắc gia thế hệ này, cô tự nhận mình vẫn không tàn nhẫn bằng Trần Bì, không muốn đắc tội với hắn.

Toàn bộ thế lực trong tay Trần Bì đều là của gia tộc Hồng gia, nói trắng ra hắn chỉ là làm công cho Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng Nhị Nguyệt Hồng lại là người không có bất kỳ cảm giác thắng thua hay quyền lực nào, trực tiếp giao hết thế lực gia tộc cho Trần Bì quản lý.

Trần Bì thì hay rồi, coi thuộc hạ của Hồng gia không ra gì, nổi điên lên đến người của mình cũng giết!

Loại điên này, Hoắc Cẩm Tích không muốn chọc vào.

Quả nhiên.

Trần Bì vừa đến, liền đi đến trước mặt Trương Khải Sơn chắp tay nói: "Quân gia chào ngài." Trương Khải Sơn gật đầu.

Sau đó, Trần Bì nhìn về phía thế lực bí ẩn nhất thành Trường Sa 'Tứ gia': "Vị trí này, cũng là thứ mày có thể ngồi sao?

Còn không mau cút sang một bên cho sư phụ tao." 'Tứ gia' ngây người, câu này cho dù là người của Hồng gia cũng không dám nói với ông ta như vậy?

Sắc mặt Hoắc Cẩm Tích căng thẳng, dùng sức nắm chặt tay vịn ghế giải thích: "Tứ gia, người này là đồ đệ của Hồng Quan." "Hồng gia..." Tứ gia híp mắt lại.

Trong số các thế lực cũ ở thành Trường Sa, ai cũng biết rõ gốc gác của nhau.

Hồng gia chưa thực sự suy tàn, chỉ là người Hồng gia thế hệ này không thích tranh đấu mà thôi.

Nếu thực sự muốn xảy ra xung đột, Hồng gia lúc này không cần phải sợ bất kỳ thế lực nào.

Nhị Nguyệt Hồng không biết đang nghĩ gì, không hề tham gia vào.

Trần Bì lại nhếch miệng cười: "Tứ gia, nhà ngài gần đây hình như mới sinh một cặp long phụng phải không?

Vậy ngài phải trông chừng cẩn thận đấy, thành Trường Sa của chúng ta bây giờ loạn lắm." "Trần Bì!" Sắc mặt Tứ gia đại biến, gầm lên.

Hoắc Cẩm Tích dường như muốn lôi kéo Tứ gia bí ẩn này về phe mình, bèn đứng dậy: "Nhị gia đã muốn vị trí này, vậy ngồi chỗ của tôi là được rồi.

Tứ gia đã lớn tuổi, không nể mặt sư thì cũng phải nể mặt Phật chứ." Nói xong, Hoắc Cẩm Tích đứng dậy, nhường chỗ cho Trần Bì.

Nhưng Trần Bì không muốn vị trí thứ hai đó, mà tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tứ gia bí ẩn, mắt không chớp.

Người trong thành Trường Sa đều biết, hai lão đại địa bàn làm việc tuyệt tình và tàn độc nhất chính là Bán Tiệt Lý và Trần Bì dưới trướng Nhị Nguyệt Hồng.

Bán Tiệt Lý còn đỡ, thuộc hạ của ông ta không nhiều, thuộc loại thế lực nhỏ mới nổi, miễn cưỡng còn đối phó được.

Bên Trần Bì thì khác, lưng dựa vào Hồng gia, một gia tộc lớn chưa từng bị tổn thất nặng nề.

Tứ gia nghiến răng, sắc mặt tái mét đứng dậy, nhường chỗ cho Trần Bì.

Trần Bì quay người, đi đến bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng đang ngơ ngác, chắp tay nói: "Sư phụ, mời ngài ngồi." Nhị Nguyệt Hồng hoàn hồn, có chút ngơ ngác gật đầu.

Chương 20

“Uầy, náo nhiệt quá!

Mọi người đến đủ cả chưa?

Vừa cùng lão đại ăn một bát mì bên kia, đến muộn rồi, xin lỗi các vị, mì Trường Sa cũ ngon thật, ha ha ha ha.” Giọng nói sang sảng, người nói còn chưa xuất hiện, đã truyền đến tai mọi người trong đại sảnh.

Ngay sau đó.

Hắc Bối Lão Lục, Tô Mộc, Tề Thiết Chủy ba người một trước một sau đi vào đại sảnh.

Tô Mộc vừa đến, nụ cười trên mặt Trương Khải Sơn càng thêm rõ rệt, đứng dậy nói: “Tô gia, mời ngài ngồi ghế trên.” “Hít—” Lặng.

Lặng như tờ!

Hóa ra, vị trí bên cạnh Trương Khải Sơn lại là dành cho người trẻ tuổi Tô Mộc này, chứ không phải là một nhân vật nào đó trong quân đội.

Bởi vì sau một năm quen biết, các thế lực trong thành Trường Sa đều biết, bên cạnh Trương Khải Sơn có một vị phó quan họ Trương vô cùng lợi hại.

Võ nghệ của người này vượt xa phần lớn cao thủ trong thành Trường Sa, hành sự quyết đoán.

Thường thì khi Trương Khải Sơn có hành động gì, đều là vị phó quan này dẫn đội, truyền thuyết nói hai người thân như huynh đệ.

Nhưng vị Trương phó quan đó cũng chỉ đứng sau lưng Trương

Khải Sơn, Tô Mộc này đức hạnh tài năng gì mà có thể ngồi ở vị trí chủ nhân trong phòng khách?

Thật ra, Tô Mộc cũng không ngờ Trương Khải Sơn lại mời mình ngồi vào vị trí cao nhất trước mặt mọi người.

Trước đó cũng không hề báo trước.

Rất rõ ràng, anh cũng đã bị Trương Khải Sơn lừa.

Lúc này, nếu Tô Mộc từ chối không ngồi vào vị trí đó, chính là không nể mặt vị quân gia Trương Khải Sơn này, chắc chắn những người khác cũng sẽ vì nịnh bợ Trương Khải Sơn mà thừa cơ dậu đổ bìm leo.

Nhưng nếu Tô Mộc ngồi vào vị trí đó, thành Trường Sa gần đây lại phải dấy lên một trận mưa máu gió tanh.

Thế là, Tô Mộc giả vờ làm một thiếu niên ngây thơ trong sáng, tùy ý nói với hai người bên cạnh: "Quân gia khách sáo quá, vậy tôi qua trước nhé, hai người cứ tùy tiện tìm một chỗ mà ngồi." Lời này của Tô Mộc, trực tiếp dấy lên một trận sóng to gió lớn trong phòng khách này!

Cái gì???

Tô Mộc một mình giành được một suất trong danh sách lão đại địa bàn tương lai của thành Trường Sa cũng thôi đi.

Lại còn để hai thuộc hạ của mình cũng tham gia vào?

Chuyện này, coi những người ở thành Trường Sa bọn họ là cái gì?

Bọn họ, trong mắt Tô Mộc, đều không phải là người sao?

Ngay khi những người đó định quát mắng lời Tô Mộc vừa nói, Hắc Bối Lão Lục híp mắt, liếc nhìn một lượt những người có mặt.

Lúc này, họ đột nhiên phát hiện, hóa ra họ đã bỏ qua một điểm.

Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc tuy cùng một thế lực, nhưng Tô Mộc là người bí ẩn kín đáo, rất ít người biết anh có thủ đoạn và thân thủ gì.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục quanh năm thay Tô Mộc xử lý công việc trong địa bàn, thanh đại khảm đao đó, không biết đã giết bao nhiêu người trong các thế lực địa bàn ở thành Trường Sa.

Bọn họ, dám nói một chữ 'không' trước mặt Hắc Bối Lão Lục sao?

Ngày trước khi các thế lực khác xảy ra xung đột với Hắc Bối Lão Lục, hắn đã đuổi theo giết đám người đó cả một con phố mà mắt không thèm chớp.

Bây giờ Hắc Bối Lão Lục vì đi theo Tô Mộc nên tính tình đã thu liễm lại một chút, nhưng không phải là đám người trước mắt này có thể nói lời châm chọc trước mặt được.

Chỉ có điều Tề Thiết Chủy thì không như vậy, cậu ta rụt rè e ngại, vẫn không dám giành lấy một vị trí, vẻ mặt sợ hãi đi theo Hắc Bối Lão Lục.

Tính cách của Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy là hai thái cực, một người chí cường chí cương, một người văn nhược yếu đuối.

Hắc Bối Lão Lục ngớ người, trời ạ, Tiểu Vũ này làm bằng nước à?

Vẫn còn bám dính lấy mình?

Nhưng vị trí này đều là do chính mình giành được, lúc này, dù là Tô Mộc cũng không thể can thiệp quá nhiều, chỉ nhắc nhở họ một câu.

Trên đường đến đây, Tô Mộc đã từng nói với hai người bên cạnh, sau này muốn đứng vững ở thành Trường Sa, hôm nay ở phủ Trương Khải Sơn phải có biểu hiện.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy, cũng làm theo.

Nhưng Tề Thiết Chủy không có gan đó.

“Quên lời Tô gia nói trên đường đến đây rồi sao?” Hắc Bối Lão Lục đen mặt, trầm giọng nói.

“Nhưng, nhưng tôi...” Tề Thiết Chủy có vẻ hơi nhát gan.

Những người có mặt ở đây, ai mà dưới chân không đạp lên vô số xương trắng để đi đến vị trí này, nhưng Tề Thiết Chủy ngay cả một con gà cũng chưa từng giết.

“Tiểu Vũ, cậu quên lúc đầu đã nói gì mới được Tô gia thu nhận sao?

Nếu không làm được, lúc đầu Tô gia đã không nên thu nhận cậu.

Đã đến vị trí này, không phải cậu và tôi nói từ bỏ là có thể từ bỏ!

Vì Tô gia, vì chính chúng ta.” Hắc Bối Lão Lục tiếp tục nói.

Tề Thiết Chủy, Tề Vũ, lúc này mới nghiến răng, ngừng bước theo Hắc Bối Lão Lục, trực tiếp ngồi xuống vị trí trước mặt.

Tề Vũ nhíu chặt mày, sắc mặt tái nhợt.

Người khác còn chưa bàn tán gì về cậu, cậu đã tự mình căng thẳng đến chết.

Ngay sau đó, tiếng cười nhạo từ những người xung quanh vang lên.

“Ha ha ha, thuộc hạ của Lục gia cũng xứng ngồi cùng một vị trí với Lục gia sao?” “Xuống đi!

Tiểu bạch kiểm, đây không phải là nơi mày có thể ngồi đâu.

Nghe anh khuyên một câu, hay là để anh ngồi vào vị trí của mày đi.” “Cút xuống đi!

Đồ mất mặt!

Vị trí ở đây, cũng là thứ mà một thằng nhóc như mày có thể ngồi sao?" "....." Thiếu niên Tề Thiết Chủy nhanh chóng nhắm mắt lại, hai tay đặt bên cạnh ghế bất giác run rẩy, rõ ràng vẫn không thể chống lại sự chế giễu của mọi người, khuôn mặt trắng bệch 'phụt' một tiếng, nhanh chóng đỏ bừng lên.

Chương 21

Mọi người thấy thiếu niên Tề Vũ da mặt mỏng như vậy, không khỏi càng thêm lời chế giễu.

Hắc Bối Lão Lục nhìn mà hai mắt đỏ ngầu, ánh mắt quét đến đâu không một thằng nhóc nào dám nhìn thẳng, nhưng lạ thay những người khác lại không có thái độ gì với hắn, chỉ nhắm vào Tề Vũ.

Tề Vũ đang nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, thực ra sau khi đi theo Tô Mộc, cậu đã chứng kiến không ít tranh chấp máu me, cũng coi như đã thấy Hắc Bối Lão Lục từng bước đạp lên xương máu mà leo lên.

Cậu tuy chưa từng cầm đao, nhưng thực tế rất nhiều lúc đều là cậu bày mưu tính kế, cũng coi như có tham gia vào trong đó.

Mưu sĩ giết người vốn không cần dùng đao, hơn nữa số người bị giết còn xa hơn và tàn nhẫn hơn những kẻ có thân phận đao khách như Hắc Bối Lão Lục.

Thêm vào đó, thiếu niên Tề Thiết Chủy cũng nghĩ đến, nếu năm đó không phải Tô Mộc thu nhận mình, bây giờ mình e là đã chết ở thành Trường Sa rồi, không chỉ không có bất kỳ địa vị danh tiếng nào, có lẽ chết rồi cũng không có ai chôn cất.

Vì Tô Mộc, vì Hắc Bối Lão Lục, vì chính mình.

Cậu, nhất định phải thay đổi.

Tề Vũ hít một hơi thật sâu, lại mở mắt ra, phớt lờ những kẻ đang chế giễu mình xung quanh, yên ổn ngồi trên ghế của mình.

Đám người này cũng chỉ dám nói xấu mình vài câu, chứ nếu thật sự động thủ, thì chẳng ai dám chọc vào cậu.

Dù sao sau lưng cậu chính là Hắc Bối Lão Lục, là Tô Mộc.

“Thôi được rồi, lại đến một tên thư sinh mặt trắng, loại người này cũng xứng tham gia vào những dịp có mặt mũi như thế này ở thành Trường Sa của chúng ta sao?” “Kia, kia là ai?

Giải lão bản...

Hít...

Mày ngậm miệng lại đi, Giải lão bản này không thể chọc vào đâu.” “Giải lão bản này đến Trường Sa của chúng ta được bao lâu rồi?

Nửa năm, đã kết nối được với tất cả các lão đại thế lực, thậm chí giao dịch ở phủ Quân gia ông ta cũng tham gia, mày nói người này là thư sinh mặt trắng à?” “Chọc vào tên này, cả đám lão đại ở thành Trường Sa đều sẽ tìm mày tính sổ!” “Tên tiểu bạch kiểm này, lợi hại đến vậy sao?” “.....” Ngay sau đó, một thư sinh mặt trắng khác mặc áo xanh, một mình đi vào đại sảnh ồn ào của phủ Trương Khải Sơn, hoàn toàn thu hút ánh mắt của mọi người.

Giải Cửu đến, mặt đầy ý cười chắp tay với những người có mặt: “Tiểu nhân Giải Cửu, vừa nhận được thư mời của Trương quân gia, nên đến tham gia tụ họp.” “Hít... thư mời của Quân gia?” “Đây là lời mời đầu tiên mà Quân gia gửi đi sao?” “Có lão đại nào nhận được thư mời chưa?” “.....” Nghe Giải Cửu giải thích lý do đến, mọi người lập tức ngây người, bởi vì ngay cả Hoắc gia và Hồng gia cũng không nhận được lời mời của Trương Khải Sơn.

Giải Cửu đến cũng không chọn vị trí cao thấp gì, không hề câu nệ, trực tiếp ngồi vào vị trí cuối cùng.

Điều này khiến mấy tên tiểu đầu mục côn đồ lúc trước bắt đầu có chút khó chịu.

Thân phận của bọn họ, lại ngồi ở vị trí phía trước Giải Cửu?

Lấy đâu ra mặt mũi?

"Khụ khụ, Giải lão bản, ngài ngồi lên trên đi, mấy anh em chúng tôi ngồi đâu cũng không sao, chủ yếu là đến nghe xem Trương quân gia sau này có kế hoạch gì cho thành Trường Sa, he he." Mấy tên tiểu đầu mục côn đồ biết điều nhường chỗ cho Giải Cửu.

Giải Cửu lắc đầu: "Không cần, vị trí này rất tốt, thân phận của tôi khác với các vị lão đại, tôi ngồi đây là được rồi." "Chuyện này..." Mấy tên đầu mục côn đồ lộ vẻ lúng túng.

Thấy phần lớn mọi người đã đến đủ, Trương Khải Sơn và Trương phó quan đi đến trước mặt mọi người: "Lần này gọi mọi người đến, chủ yếu là có mấy việc muốn thương lượng với mọi người.

Sau khi chúng tôi khảo sát tình hình trong thành Trường Sa, phát hiện trước đây thành Trường Sa hỗn loạn không chịu nổi, khiến dân chúng lầm than..." "Vì vậy, vì lợi ích của thành Trường Sa, tôi đã phân chia thành chín lãnh địa trong thành.

Điều này vừa không cản trở mọi người làm ăn kiếm tiền, vừa không làm phiền đến dân chúng trong thành.

Nhưng tám vị trí này, mọi người xem thử thương lượng một chút, vị trí cụ thể nên do ai quản lý?" "....." Thiếu niên Trương Khải Sơn vừa nói xong câu này, lập tức khiến cả đại sảnh im lặng.

Lúc này các thế lực trong thành Trường Sa không chỉ đơn giản là có chín thế lực, mà lớn nhỏ có đến mấy chục.

Nhưng Trương Khải Sơn muốn thống nhất quy hoạch, vậy thì nhiều thế lực như vậy làm sao phân chia vị trí địa bàn của mình?

"Lão Lục tôi nói trước, bên tôi một cái cũng đừng hòng động vào, dám động thủ thì cứ thử xem." Hắc Bối Lão Lục là người đầu tiên

bày tỏ thái độ, hung hăng nhìn chằm chằm tất cả mọi người có mặt.

Nhị Nguyệt Hồng không cần mở miệng, Trần Bì đứng bên cạnh liếc nhìn mọi người một cái, mọi người theo phản xạ không còn hứng thú gì với địa bàn của Nhị Nguyệt Hồng nữa.

Hoắc gia và Tứ gia cũng vậy, căn bản không cần nói gì, tất cả mọi người đều biết họ không thể chọc vào.

Nhị Nguyệt Hồng, Hoắc gia, Tứ gia, thế là đã mất ba phần chín.

Cộng thêm Tô Mộc là bốn phần chín, còn lại năm địa bàn, thì lại thừa ra.

"Giải gia tôi chỉ làm ăn buôn bán, nếu đã vậy, thì xin một địa bàn nhỏ nhất vậy." Giải Cửu chắp tay nói.

Mọi người lúc này mới phát hiện, họ đã bỏ qua sự tồn tại của Giải Cửu.

Sau khi Giải Cửu lên tiếng, chín địa bàn mất đi năm phần chín.

"Tôi lấy một cái, không quá đáng chứ?" Ngô Cẩu gia cười hì hì nói, cũng không ai dám phản bác.

Sáu phần chín.

"Địa bàn của tôi cũng không muốn rơi vào tay người khác." Bán Tiệt Lý híp mắt lại.

Bảy phần chín.

Trong nháy mắt.

Chín khu vực mà Trương Khải Sơn nói đã phân chia, đã mất đi bảy cái, còn lại hai cái, đám côn đồ nhỏ có mặt ở đây dám mở miệng đòi sao?

Bọn họ đều biết, với thế lực hiện tại của mình, không thể bảo vệ

được việc kinh doanh trên địa bàn lớn như vậy.

Lúc này nếu họ đòi, thì sau này cứ chờ bị các lão đại địa bàn khác quấy rối và khống chế vô hạn đi.

"Tôi và Tiểu Vũ nhà tôi, muốn hai cái." Hắc Bối Lão Lục trầm giọng nói.

Mọi người im lặng một lúc, các đầu mục thế lực nhỏ mặt mày âm u, nhìn về phía các đầu mục thế lực lớn, lúc này họ thật sự không chen vào được.

"Lục gia, ngươi cũng quá đáng quá rồi phải không?

Mở miệng là đòi hai cái, ngươi quản lý nổi không?" Tùy tùng sau lưng gia chủ Hoắc gia mỉa mai.

"Có thể thử xem, dù sao các người cũng không lấy được quả núi thơm ngon này.

Rơi vào tay ta, mọi người cứ đến thử xem, lão Lục ta có quản nổi địa bàn dưới tay không." Hắc Bối Lão Lục nhếch miệng cười, vậy mà không một ai có thể phản bác.

Trương Khải Sơn nhìn bộ dạng ngông cuồng của Hắc Bối Lão Lục, ha ha cười lớn: "Còn lại một cái, ta giữ lại để đóng quân." Hắc Bối Lão Lục ngớ người, nhìn Tề Thiết Chủy cách đó không xa gãi đầu nói: "Vậy để lại một cái cho quân gia, ta và Tiểu Vũ lấy một cái." "Chuyện này, các người tự xem đi." Trương Khải Sơn nhún vai.

Những người khác nhìn nhau, nhưng đều không nói thêm gì nữa.

Chương 22

Có những chuyện không tiện nói thẳng ra mặt, chỉ có thể hành động trong bóng tối.

Trương Khải Sơn lại lên tiếng: "Ta không quan tâm các người là Hoắc gia hay Hồng gia, hay là vị Tứ lão gia tử này, chín địa bàn mà Trương Khải Sơn ta phân chia, không thể thừa một cái, cũng không thể thiếu một cái.

Cuộc sống của dân chúng thành Trường Sa sau này, đều trông cậy vào các vị cả." "Quân gia khách sáo rồi." "Quân gia sắp xếp hợp lý." "Sau này chúng tôi còn phải trông cậy vào quân gia mới phải." "....." Cửu Môn lần lượt chắp tay, nói những lời không thật lòng, tâng bốc Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nâng chén trà trong tay, khóe miệng khẽ nhếch lên nói: "Còn một vài quy tắc nữa, ta nói hết luôn vậy." "Ta và thuộc hạ đều đến từ nơi khác, hành sự trong thành có nhiều bất tiện, vì vậy ta sẽ mời Tô gia thay ta quản lý một số việc trong thành.

Những vụ ẩu đả trên trăm người, một khi bị ta bắt được, quyết không tha nhẹ." "Bình thường các người đánh nhau vài người gì đó, ta sẽ mắt nhắm mắt mở, nhưng nếu có hành vi ức hiếp dân chúng trong thành ta, ta sẽ xử lý theo luật, đến lúc đó các vị đừng trách ta vô tình." "....." Những quy tắc ngông cuồng tương tự, từ miệng Trương Khải Sơn nói ra, sắc mặt mọi người hơi thay đổi, nhưng vẫn không tìm được lời nào để phản bác.

Các thế lực địa phương trong thành Trường Sa cộng lại cũng không đủ để đánh lại quân đội của tổ chức mà Trương Khải Sơn thuộc về.

Một bên là quân đội quốc gia, một bên chỉ là những thế lực nhỏ phức tạp trong một thành trì nào đó trên mảnh đất này, so sánh thế nào được?

Chỉ có điều khiến mọi người lại một lần nữa cảm thấy bất ngờ là Trương Khải Sơn lại cho Tô Mộc quyền lực lớn như vậy.

Vậy sau này chẳng phải tất cả mọi người đều phải trông cậy vào Tô Mộc sao?

Nhưng mặt khác, mọi người đều cho rằng, Tô Mộc là do làm chân chó cho Trương Khải Sơn tốt, làm chó cho Trương Khải Sơn, mới có được thân phận địa vị này.

Bọn họ ai mà không phải là đầu mục một phương thế lực, thuộc hạ tay chân hàng trăm hàng nghìn?

Sao có thể quỳ gối trước thế lực ngoại lai, làm nô làm tỳ?

Tô Mộc từ đầu đến cuối không nói một lời nào, đến khi mọi người im lặng, mới lên tiếng: "Tôi, Tô Mộc, không có bản lĩnh gì, cũng sẽ không quản chuyện tranh đấu của các vị.

Nhưng nếu có người thật sự ức hiếp dân chúng trong thành, bất kể đối phương là ai, bất kể trong thành này ai là người đứng đầu, tôi đều sẽ không tha." "Tôi và Lục tử, Tiểu Vũ đều xuất thân hàn môn, khác với các vị là, tôi không quên gốc, vì vậy mong các vị giơ cao đánh khẽ, đừng để tôi bắt được cơ hội này." "Ha ha ha ha, Tô gia thật có khí phách!" Trương Khải Sơn híp mắt, đánh giá Tô Mộc.

Trương Khải Sơn không ngừng nâng cao thân phận của Tô Mộc, khiến mọi người tưởng Tô Mộc đã đầu quân cho mình, để ép Tô Mộc thực sự đầu quân cho mình, làm tai mắt cho mình trong thành Trường Sa.

Nhưng thực tế, hắn không thể khống chế được Tô Mộc, và những

người có mặt ở đây cũng không một ai có thể khống chế được.

"Năm năm sau, nếu các vị vẫn còn sống khỏe, cùng nhau gánh vác trách nhiệm bảo vệ an toàn cho dân chúng thành Trường Sa, tôi, Trương Khải Sơn, nguyện cùng các vị kết bái, cắt máu ăn thề." Trương Khải Sơn phất tay áo, mạnh mẽ đứng dậy.

Năm năm sau, danh tiếng của Cửu Môn sẽ vang dội khắp thế gian... ....

Mọi người lần lượt rời khỏi phủ Trương Khải Sơn, mỗi người đều có những suy tính phức tạp, giữa họ cũng không tồn tại bất kỳ mối quan hệ nào, vì vậy đều giữ vẻ mặt nghiêm túc, ai về địa bàn của người nấy.

Chuẩn bị tiếp quản các địa bàn của những thế lực nhỏ khác ngoài Cửu Môn.

Trương Khải Sơn đã nói, trong thành Trường Sa chỉ cho phép xuất hiện chín lão đại địa bàn, vậy thì hành vi thôn tính này đã trở thành hoạt động do chính quyền tổ chức.

Lúc này, chỉ cần không phải là kẻ ngốc, đều sẽ ra tay trước để củng cố thế lực của mình.

Tô Mộc cũng chuẩn bị đứng dậy rời đi, nhưng lại bị Trương Khải Sơn giữ lại.

Tô Mộc nhíu mày, Trương Khải Sơn không thể không biết tình hình cấp bách của các thế lực lúc này.

Nếu Tô Mộc hành động chậm một chút, có thể địa bàn của anh cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hơn nữa, Hắc Bối Lão Lục tiếp quản một địa bàn mới, lúc này không đi, đợi đến khi Hắc Bối Lão Lục qua đó, e là địa bàn đó chỉ còn lại cái vỏ rỗng.

“Tô gia, tôi có một việc muốn nhờ.” Trương Khải Sơn chắp tay nói.

Tô Mộc nhíu mày: “Hơi bận a...” Trương Khải Sơn vẫy tay với binh lính sau lưng: “Tôi biết Tô gia bận làm gì, người của tôi, hôm nay có thể vì Tô gia mà phục vụ một ngày.” Tô Mộc nghe vậy, đôi mày nhíu chặt mới nhanh chóng giãn ra.

“Vậy được, để binh lính của anh đến địa bàn của Lão Lục đóng quân trước.

Trước khi tôi trở về, địa bàn của tôi và của Lão Lục, không ai được động vào.” “Được.” “Được rồi, nói điều kiện của anh đi.” “Ha ha ha ha, điều kiện của tôi rất đơn giản, đó là, Tô gia, ngài cởi áo trên người ra...” Tô Mộc nhíu mày.

Hình xăm Kỳ Lân trên người anh, người nhà họ Hoắc đã thấy, lúc tranh giành địa bàn với Hắc Bối Lão Lục và những người khác cũng đã lộ ra.

Cũng có nghĩa là, Trương Khải Sơn có thể biết trên người Tô Mộc có hình xăm Kỳ Lân.

Nhưng trùng hợp ở chỗ, cả hắn và Trương phó quan hai người đều có.

Tô Mộc cởi áo, để lộ hình xăm Kỳ Lân màu đen trên cánh tay phải.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy sớm đã biết chuyện Tô Mộc có hình xăm, dù sao Tô Mộc cũng là người trong giang hồ, có một hình xăm cũng không có gì lạ.

Điều kỳ lạ là, Trương Khải Sơn và Trương phó quan đồng thời cởi áo trên, đều để lộ hình xăm trên người mình.

Hắc Bối Lão Lục vừa nhìn, lập tức hứng thú, cũng cởi áo của mình ra.

Trên vai Hắc Bối Lão Lục, một con rồng qua vai hàng chợ lộ ra.

Ở thời đại này, phàm là dân giang hồ, đều sẽ có loại biểu tượng này.

Tô Mộc, Trương Khải Sơn và Trương phó quan đều liếc mắt, nhìn hình xăm rồng qua vai của Hắc Bối Lão Lục một cái, khóe miệng khẽ giật giật.

"Hắc, Lục gia ta cũng có." Hắc Bối Lão Lục đắc ý khoe hình xăm rồng qua vai, không ngừng cử động cánh tay phải, khiến con rồng qua vai trở nên cụ thể hơn.

"Hình xăm Kỳ Lân trên người Tô gia, từ đâu mà có?" Vị phó quan trẻ tuổi bên cạnh Trương Khải Sơn đi đến bên cạnh Tô Mộc, đánh giá từ trên xuống dưới, xác nhận không nghi ngờ.

Hình xăm Kỳ Lân của Trương gia có kỹ thuật độc đáo, trong dân gian hiếm có người nào sánh kịp.

Hơn nữa, vị trí và hình dạng của hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc, không có bất kỳ sự khác biệt nào so với trên người Trương phó quan.

"Xăm cùng Lão Lục, sao vậy?" Tô Mộc giả vờ không biết.

"Ơ..." Trương phó quan sững sờ.

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra, hình xăm trên người Hắc Bối Lão Lục là hàng chợ, còn trên người Tô Mộc lại là hàng tinh phẩm.

Một con rồng qua vai mà người bình thường cũng có thể vẽ ra, một con Kỳ Lân mà vảy tinh xảo như vật sống, sao có thể so sánh được?

Hắc Bối Lão Lục không biết nguyên do trong đó, nhưng nghe Tô Mộc nói vậy, cũng nhếch miệng cười nói: "Ừ ừ, Tô gia lúc đầu xăm

cùng tôi, lúc đó đã nói là cùng nhau xăm một con rồng, nhưng Tô gia thấy quá bình thường, nên đã đổi một con, ừm, đây là con quái gì vậy?" Lời của Hắc Bối Lão Lục không thể gỡ gạc lại được nữa.

Bởi vì Hắc Bối Lão Lục chưa từng thấy người trong nghề xăm Kỳ Lân.

Thường thì đều là rồng qua vai, hoặc xăm một con bọ cạp, nhện trên tay.

Nếu không thì là xăm một con đầu sói nhe nanh trên cánh tay.

Chương 23

“Sự việc đến nước này, Tô gia vẫn không chịu thừa nhận sao?

Ngài, chắc cũng là một thành viên của Trương gia chúng tôi phải không?

Hơn nữa còn là huyết mạch trực hệ, vì chỉ có huyết mạch trực hệ của Trương gia mới có thể có hình xăm Kỳ Lân, như trên người Trương ca, chỉ là Cùng Kỳ.” Trương phó quan không sợ đắc tội Trương Khải Sơn mà lên tiếng.

Trương Khải Sơn không phải là người Trương gia thực sự, chuyện này là lần đầu tiên được nói ra trước mặt người khác ở thành Trường Sa.

“Không phải.” Tô Mộc lắc đầu, anh không có sở thích tùy tiện đổi họ.

“Giao thủ là biết.” Trương phó quan không do dự nữa, mạnh mẽ đấm một quyền về phía Tô Mộc.

Tô Mộc híp mắt, nhìn cú đấm sắp trúng mặt, nhanh chóng lùi lại một bước, sau đó chân phải mạnh mẽ đá về phía sau, xoay người một cước đá vào cánh tay Trương phó quan.

Trương phó quan cảm nhận được sức mạnh từ cú đá này của Tô Mộc, hai tay che trước ngực khẽ run rẩy.

Quả nhiên.

“Sức mạnh khủng khiếp như vậy, ngoài người Trương gia ra, thế gian này, tôi không nghĩ ra còn có ai khác sở hữu, được huyết mạch Kỳ Lân gia trì, phải không, Tô gia.” Trương phó quan thẳng thắn nói.

Tô Mộc thu chân lại, trở lại vẻ ngoài vân đạm phong khinh thường

ngày, tiếp tục lắc đầu: "Huyết Kỳ Lân gia trì không sai, nhưng không phải người Trương gia." "Không thể nào!" Sắc mặt Trương phó quan đại biến.

Thế giới này, sao có thể có người không phải người Trương gia mà lại có được huyết Kỳ Lân?

Chẳng lẽ, Tô Mộc có liên quan đến truyền thuyết thần bí kia?

Bởi vì nguyên nhân Trương gia có được sức mạnh gia trì này, chính là có liên quan đến một việc.

"Những người khác có thể lui ra." Trương phó quan thấp giọng nói.

Trương Khải Sơn tò mò lắng nghe, nhìn Hắc Bối Lão Lục và thiếu niên Tề Thiết Chủy: "Hai người ra ngoài đợi trước đi, yên tâm, sẽ không làm hại Tô gia nhà các người đâu, chỉ là có một số chuyện, chúng tôi bắt buộc phải biết." "Ừm, ra ngoài trước đi." Tô Mộc vẫy tay.

Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt khó hiểu dẫn thiếu niên Tề Thiết Chủy cùng nhau đi ra khỏi phòng khách của Trương quân gia.

"Ngài đã đến núi Trường Bạch." Trương phó quan thẳng thắn nói.

"Cửa Đồng?

Vẫn chưa đi, sau này sẽ đến tranh giành một chuyến." Tô Mộc lắc đầu.

"Ngài biết Cửa Đồng!!!" Trương phó quan kinh hãi.

Trương Khải Sơn không phải là người Trương gia huyết mạch thuần khiết, đối với những chuyện nội bộ của Trương gia, hắn biết rất ít, vì vậy đối với nội dung cuộc nói chuyện giữa Tô Mộc và Trương phó quan lúc này, hắn cũng chỉ nghe hiểu lơ mơ.

Nhưng Trương phó quan là người có huyết mạch Trương gia thuần khiết, lại là dòng chính, có Trương gia chống lưng.

Có những lúc, Trương Khải Sơn cũng không thể không nể mặt người anh em họ này, dù sao cũng liên quan đến Trương gia.

"Ừm, biết thì sao, không biết thì sao?" Tô Mộc vẻ mặt thản nhiên.

Trương phó quan nhíu mày: "Còn có người nào khác biết chuyện về Cửa Đồng và Trương gia không?" Tô Mộc lắc đầu: "Câu hỏi ngu ngốc." Trương phó quan gật đầu: "Xin lỗi, trước đó có nhiều điều đắc tội quấy rầy, mong Tô gia thứ lỗi.

Chuyện này tôi phải báo cáo về Trương gia, sau này mong Tô gia cẩn thận hơn, bên Trương gia, có thể sẽ đến quấy rầy Tô gia." "Đến thì đến, ở nơi Trường Sa này, còn có thể dấy lên sóng gió gì được chứ." Tô Mộc vẫy tay.

Thực ra, Tô Mộc cũng rất muốn xem, Trương Khởi Linh lúc này cũng là thiếu niên, rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Nếu có thể thu nhận Trương Khởi Linh về dưới trướng, thì Tô Mộc cảm thấy, để người Trương gia biết chuyện hình xăm Kỳ Lân của mình, cũng không có gì không ổn.

"Nhật Sơn (tên của Trương phó quan), hình xăm của Tô gia, hình như có chút không giống của cậu..." Trương Khải Sơn ngớ người, liên tục đánh giá hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc và Trương Nhật Sơn (phó quan), đột nhiên đưa ra một kết luận không thể tưởng tượng nổi.

Trương Nhật Sơn lúc này mới thấy, hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc, quả thực có sự khác biệt với huyết mạch Trương gia.

Hình xăm Kỳ Lân của huyết mạch Trương gia, trông chỉ dữ tợn hơn một chút, nhưng vẫn là hình xăm của loài thú cát tường, nhưng

trên người Tô Mộc thì khác.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc, miệng há to như chậu máu, bốn chân chạm đất, không phải đạp trên mây lành, mà là những vũng máu tươi.

Nhìn kỹ có thể phát hiện, bên cạnh vũng máu dưới chân Tà Kỳ Lân, có những hình xăm hình dạng thi thể người nhỏ li ti.

Loài thú cát tường, trên người lại bao trùm bởi một luồng khí tức máu tanh ô uế ập vào mặt.

Chuyện này, và hình xăm của huyết mạch Trương gia, căn bản không phải là cùng một loại hình.

Tô Mộc mặc lại áo, bước ra ngoài: "Hình xăm Tà Kỳ Lân, tự nhiên không giống với hình xăm của Trương gia các người..." ... .

Sau khi Tô Mộc đi khỏi, thuộc hạ của Trương Khải Sơn lấy bức thư pháp mà Tô Mộc tặng ra, đặt lên bàn gỗ trước mặt Trương Khải Sơn và phó quan rồi mở ra.

Trương Khải Sơn chau mày: "Ta muốn cưỡi gió bay về, lại sợ lầu quỳnh gác ngọc..." Sắc mặt Trương phó quan biến đổi: "Ở trên cao lạnh lẽo không sao chịu nổi..." Trương Khải Sơn hít một hơi thật sâu: "Vị Tô gia này dường như có một sự tự tin đặc biệt trong việc nắm bắt cục diện thành Trường Sa, mỗi một bước đi đều nằm trong tính toán của hắn, thậm chí cả việc chúng ta đến, dường như hắn cũng đã dự cảm được." Trương phó quan thở dài: "Khi còn ở Trương gia tôi từng nghe nói, có những thuật sĩ giang hồ lợi hại có thể thông qua thuật chiêm bốc để dự đoán tương lai, biết được thiên mệnh." Trương Khải Sơn dường như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên lên tiếng: "Bên cạnh Tô Mộc luôn có một thiếu niên áo trắng, người đó dường như không biết chút công phu nào, nhưng rất nhiều người nói rằng hắn có một vài thuật của thuật sĩ." "Là Tề Vũ sao?

Quả nhiên, bên cạnh Tô Mộc không có người bình thường." Trương phó quan lắc đầu.

Lúc này, danh tiếng của Tề Thiết Chủy vẫn chưa được nhiều người trong thành Trường Sa biết đến, nhưng Trương Khải Sơn vẫn luôn chú ý đến Tô Mộc và những người xung quanh anh, vì vậy đã biết đến sự tồn tại của Tề Thiết Chủy từ trước.

Sau đó dựa vào nhiều manh mối, ông ta đã suy đoán ra rằng thiếu niên Tề Thiết Chủy cũng không phải là người bình thường.

Sau khi Tô Mộc rời đi, thiếu niên Tề Thiết Chủy và Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng đến địa bàn thuộc về hai người họ trong số chín địa bàn do Trương Khải Sơn phân phát.

Hắc Bối Lão Lục tiếp tục dùng sự tàn nhẫn để quản lý thuộc hạ, còn thiếu niên Tề Thiết Chủy thì dần dần nổi danh trong cái giang hồ nhỏ bé của thành Trường Sa.

Do Tô Mộc không còn can thiệp vào chuyện địa bàn của Hắc Bối Lão Lục và thiếu niên Tề Thiết Chủy, cộng thêm trải nghiệm lần này tại phủ của Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy buộc phải nhanh chóng phát huy tài năng của mình để trấn áp bọn tiểu nhân.

Tề Thiết Chủy tìm một vị trí trong địa bàn của mình và Hắc Bối Lão Lục, treo lên một tấm biển bói toán xem mệnh.

Rất nhanh chóng, một tin tức được lan truyền trong thành Trường Sa.

Tề Thiết Chủy bói toán, bất kể người đến là ai, bất kể thân phận địa vị, hễ gặp được quầy của hắn đều có thể đến xem quẻ cầu họa phúc, hỏi tương lai.

Sự chính xác trong việc bói toán của Tề Thiết Chủy nhanh chóng vang danh khắp thành Trường Sa.

Ngay cả Trương Khải Sơn cũng từng dẫn người đến tìm Tề Thiết Chủy, hỏi về một quẻ liên quan đến chuyện quan trường, sau đó rời đi với vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Tin tức kinh người này lan ra, nhanh chóng củng cố địa vị của Tề Thiết Chủy trong thành Trường Sa.

Vì vậy, Hắc Bối Lão Lục không cần phải nghĩ cách để duy trì địa vị và bảo vệ Tề Thiết Chủy trong địa bàn nữa.

Chương 24

Thiếu niên Tề Thiết Chủy đã nhanh chóng dựa vào năng lực của chính mình để thực sự đứng vững ở thành Trường Sa.

Ở một diễn biến khác.

Gần đây còn lan truyền một chuyện kỳ lạ.

Nghe nói Trương Khải Sơn cùng vài người bạn trong thành Trường Sa đi chơi, đã nhìn thấy một pho tượng Phật lớn trên một ngọn núi hoang.

Trương Khải Sơn đánh cược với mấy người bạn rằng ông ta có thể chuyển pho tượng Phật về nhà trong một đêm.

Pho tượng Phật đá nặng mấy tấn đó, những người khác đương nhiên không tin.

Thế nhưng vào sáng hôm sau, tin tức Trương Khải Sơn chỉ trong một đêm đã vận chuyển pho tượng Phật từ trong núi sâu về nhà nhanh chóng lan truyền.

Cùng lúc đó, danh xưng Phật Gia của Trương Khải Sơn bắt đầu xuất hiện trong thành Trường Sa và lan rộng nhanh chóng.

Cũng trong khoảng thời gian này, Hắc Bối Lão Lục lại dẫn Tề Thiết Chủy đến tìm Tô Mộc.

"He he, đại ca, anh đoán xem em tìm được gì ở địa bàn bên kia?

Một ngôi mộ cổ được cho là từ thời Tây Chu!

Bất ngờ không!

Ngạc nhiên không!" Hắc Bối Lão Lục cười một cách gian xảo.

Nội dung giao dịch ở chợ đen không chỉ có đồ cổ, đồ chơi, vũ khí,

nô tỳ, mà còn có cả giao dịch thông tin và manh mối.

Ví dụ, tại chợ đen của một địa bàn nào đó, nếu có người muốn bán bí mật không thể cho ai biết của Trương Khải Sơn, sẽ có rất nhiều người sẵn lòng trả giá cao để mua!

Nếu bí mật này là thật và có thể ảnh hưởng, thao túng được Trương Khải Sơn, thì vài câu nói ngắn gọn đó đôi khi còn đắt hơn cả những món đồ cổ, đồ chơi.

Đây chính là phương diện giao dịch thông tin.

Khi Hắc Bối Lão Lục đang kinh doanh địa bàn của mình, gã vô tình phát hiện có người muốn bán manh mối về một ngôi mộ thời Tây Chu, vì vậy đã ra tay trước để độc chiếm, lấy được nó.

Sau đó liền hăm hở đến tìm Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục cũng tự biết mình đánh đấm chém giết thì được, nhưng về khoản xuống mộ thì phải cần những người như Tô Mộc và Tề Thiết Chủy.

"Mộ Tây Chu?" Tô Mộc nhướng mày.

Những ngôi mộ nhỏ bình thường, Hắc Bối Lão Lục trước đây cũng từng tìm đến anh, nhưng Tô Mộc đều lắc đầu từ chối.

Vì anh đã từ chối trộm những ngôi mộ nhỏ thông thường, nên lần này sau khi có được thông tin về ngôi mộ cổ Tây Chu này, gã mới đặc biệt đến báo cho Tô Mộc.

Tô Mộc nhìn vẻ mặt đầy ý chí chiến đấu của Hắc Bối Lão Lục, biết rằng lần này dù mình không tham gia, Hắc Bối Lão Lục chắc chắn cũng sẽ lén lút dẫn Tề Thiết Chủy đi.

Vì vậy, anh gật đầu.

Dù sao thì trong khoảng thời gian này anh cũng đã tích lũy được

không ít ‘Kim hồn tệ của hệ thống tà hóa’, đủ để nâng cấp ngôi mộ cổ, sau đó thu được kho báu hậu hĩnh.

Lý do Tô Mộc từ chối những ngôi mộ nhỏ là vì lần trước sau khi xuống ngôi mộ Bắc Tống cùng Nhị Nguyệt Hồng, chẳng thu hoạch được gì mà còn gặp vô số nguy hiểm, vì vậy Tô Mộc đã từ bỏ ý định trộm những ngôi mộ nhỏ bình thường.

“Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đi.” Tô Mộc gật đầu nói.

“Hây!

Được thôi!” Hắc Bối Lão Lục gật đầu mạnh.

“Lần này Tiểu Vũ ở nhà trông coi, cậu ta không cần đi.” Tô Mộc tiếp lời, dặn dò.

Hắc Bối Lão Lục sững người, gãi đầu: “Vì sao không cho Tiểu Vũ đi?

Dạo này Tiểu Vũ nổi tiếng lắm, đi cùng không phải sẽ tốt hơn sao?” Thiếu niên Tề Thiết Chủy phe phẩy chiếc quạt giấy trong tay, vẻ mặt trầm ổn nói: “Tôi đi rồi, ai trông coi đại bản doanh của chúng ta?” “Bọn chúng, bọn chúng dám sao?” Mặt Hắc Bối Lão Lục lập tức đen lại.

Chỉ là khi nói ra câu này, chính Hắc Bối Lão Lục cũng trở nên thiếu tự tin.

Thời hạn năm năm chưa hết, các thế lực trong thành Trường Sa vẫn chưa ổn định, vào lúc này, không ai dám chắc mình sẽ là một trong Cửu Môn tương lai.

Mặc dù Tề Thiết Chủy đã bói cho Hắc Bối Lão Lục rằng gã sẽ là một trong Cửu Môn tương lai, nhưng trong quẻ tượng này cũng tồn tại biến số, chứ không phải đã hoàn toàn củng cố được vị trí trong tương lai.

“Vậy Tiểu Vũ ở lại trông nhà đi, tôi với đại ca qua xem thử, phải nhanh lên, không thì tôi sợ tin tức này bị người khác biết, đó là mộ Tây Chu đấy!

Nghe nói niên đại xa lắm.” Hắc Bối Lão Lục nhướng mày, có vẻ hơi kích động.

Bỗng nhiên, Tô Mộc dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt trở nên kỳ quái.

Hắc Bối Lão Lục, cái tên này từ đâu mà có? *** Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục, theo con đường được ghi trên tấm bản đồ cũ nát, rất nhanh đã ra khỏi thành.

Để che mắt thiên hạ, Hắc Bối Lão Lục chỉ mang theo hai tên tiểu đệ vẫn luôn đi theo mình, chủ yếu là để khuân vác đồ đạc.

Phía Tô Mộc thì không mang theo ai.

Vì Tô Mộc không giống những người bình thường này, hệ thống thần bí trên người anh có thể chứa rất nhiều đồ lặt vặt, không cần những người bình thường mang ba lô hành lý.

Hắc Bối Lão Lục vác đao, vuốt mái tóc dài bù xù cả tháng không gội, nhìn vào bản đồ trong tay nói: “Cái bản đồ rách này cũng không biết chỉ đường đến nơi nào, may mà cái gã có được bản đồ này đã nghiên cứu ra vị trí của ngôi mộ Tây Chu đó, và đánh dấu cả cảnh vật địa danh của thời chúng ta.” “Lục gia, anh nói xem chúng ta có bị lừa không?

Gã đó có bản đồ mộ Tây Chu này, tại sao không tự mình đi trộm mộ, mà còn phải bán nó đi?” Một tên tiểu đệ không hiểu hỏi.

Hắc Bối Lão Lục vỗ vào đầu gã tiểu tử này: “Xem mày ngốc chưa kìa, người bình thường ai mà xuống được ngôi mộ Tây Chu đó?

Tao nghe nói, mộ cổ càng lâu đời thì mức độ nguy hiểm càng hung

ác lợi hại, có ngôi mộ chứa độc thủy ngân, phủ kín phía trên mộ thất, một khi mở nhầm mộ thất là có thể bị vật kịch độc làm bị thương; còn nữa, có mộ thất được thiết lập cơ chế tự hủy, một khi làm sai, mộ thất đó sẽ bị hủy hoại hoàn toàn." Hắc Bối Lão Lục xem ra đã tìm hiểu từ trước, lúc này nói năng ra dáng, huênh hoang bên cạnh Tô Mộc.

Tô Mộc khẽ nhếch mép, cười bất đắc dĩ.

Mặc dù mộ Tây Chu có thể tồn tại một số nguy hiểm to lớn, nhưng người sở hữu tấm bản đồ này ban đầu chắc chắn đã đến đó rồi.

Chỉ là sau khi đến được hướng đại khái của ngôi mộ Tây Chu, đối phương lên trời không có đường, xuống đất không có lối, không tìm được cách vào mộ thất, nên mới vứt tấm bản đồ mộ Tây Chu ra.

Nếu không, đứng trước của cải khổng lồ và mạng người, con người thời đại này, rất nhiều người sẽ chọn cái trước.

Giết người cướp của mới đeo được đai vàng.

Leo qua một ngọn núi, đi qua một cây cầu, xuyên qua bốn năm thôn làng, Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục cùng hai người nữa, tổng cộng bốn người, đã đến gần khu vực có ngôi mộ cổ Tây Chu.

Chương 25

Đến nơi này, tấm bản đồ cũng không còn nhiều tác dụng, vì bản đồ chỉ ghi lại một cách đại khái.

Do thời đại biến thiên, năm tháng đổi thay, rất nhiều cảnh vật địa hình thời Tây Chu đã thay đổi, không thể từ hình vẽ trên bản đồ mà tìm ra vị trí đại khái của ngôi mộ Tây Chu này.

"Mộ Tây Chu?" Tô Mộc ngẩn người, nhìn ngọn núi trọc mọc vài ngọn cỏ nhỏ trước mắt.

Nơi đây trong vòng mười dặm không có một con sông, không có một cảnh vật nào coi được, thôn làng cũng vô cùng nghèo nàn, một nơi rách nát như vậy, lại có thể tồn tại ngôi mộ cổ từ thời Tây Chu?

Hắc Bối Lão Lục và hai thuộc hạ cũng đồng thời ngẩng đầu, nhìn ngọn núi trọc lóc, chìm vào im lặng.

"Hây!" Một trong hai thuộc hạ của Hắc Bối Lão Lục lấy chiếc xẻng sau lưng xuống, cắm mạnh vào đất dưới chân, rồi bắt đầu tự mình đào bới.

Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục cứng đờ, từ từ quay đầu nhìn tên thuộc hạ vẫn đang đào đất: "Mày, mày đang làm cái gì vậy?" "Lục gia không phải nói đến trộm mộ sao?

Đào thôi!

Sớm biết đã gọi thêm mấy anh em nữa, một ngọn núi lớn thế này, đến bao giờ mới đào xong đây!" Tên thuộc hạ thở dài, vẻ mặt tang thương.

Hắc Bối Lão Lục mặt đen sì, đá văng chiếc xẻng đi: "Động não đi, động não đi!

Mẹ kiếp, thuộc hạ của Lục gia tao sao toàn một lũ vô dụng thế này!" "Tao hận mà!" "Không phải, Lục gia, mấy anh em chúng tôi đánh đấm giết người thì được, ngài bảo chúng tôi đến trộm mộ... cái này, cái này có hơi làm khó chúng tôi rồi." Tên thuộc hạ gãi đầu, cười ngượng nghịu.

Hắc Bối Lão Lục sững người, gật đầu, quả thực hình như là vậy.

Sau đó, Hắc Bối Lão Lục mới nhìn về phía Tô Mộc.

Đúng rồi, có Tô Mộc ở đây!

Anh ấy chắc có thể tìm được vị trí ngôi mộ Tây Chu trên ngọn núi trọc lóc này chứ? [Phát hiện mộ huyệt, tình hình mộ thất chưa rõ, cấp B.] [Sau khi tà hóa cấp độ mộ huyệt, có thể nhận được phần thưởng cấp độ tương ứng.] Bên phía Tô Mộc, anh đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống bên tai, đồng thời, cũng thông qua hệ thống nhìn thấy được vị trí lối vào ngôi mộ.

Tô Mộc nhìn mấy người bên cạnh, chỉ vào vị trí lối vào ngôi mộ nói: "Bắt đầu đi, ở vị trí đó." "Được thôi!

Tô gia!" "Ha ha ha, có mục tiêu rồi, chúng ta cứ thế mà làm thôi!

Lục gia, ngài có cùng làm không?" "Cút!

Lão đại của mày là tao hay là lão đại?" "..." Hắc Bối Lão Lục phái hai thuộc hạ qua đó, rồi nhìn chằm chằm vào hướng sườn núi mà thuộc hạ đang đào: "Đại ca, thật sự không cần gọi thêm người sao?" Tô Mộc lắc đầu: "Lát nữa mấy người ở ngoài đợi tôi đi." "A, cái này..." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, "Không được, nếu người kia nói không sai, bên trong chắc là rất nguy hiểm, đại ca một mình xuống đó không xoay xở kịp đâu, hay là để Lão Lục này giúp anh một tay." Tô Mộc hít một hơi thật sâu: "Cũng được, hai người kia thì không cần xuống, kẻo lúc đó không chăm sóc nổi." "Được!" Hắc Bối Lão Lục

gật đầu mạnh.

Gần đến chạng vạng, hai tên thuộc hạ đào bới nửa ngày trên bãi cỏ sườn núi cuối cùng cũng đào ra được một cánh cửa đá khổng lồ bịt kín.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đi tới.

Cánh cửa đá này được điêu khắc hình rồng phượng tinh xảo.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục chỉ liếc nhìn qua loa, rồi không tiếp tục chú ý đến tình hình điêu khắc trên cửa đá nữa.

Nhìn cánh cửa đá khổng lồ treo hai vòng kéo bằng đá, Hắc Bối Lão Lục và hai thuộc hạ thử kéo, nhưng không hề nhúc nhích.

Có thể tưởng tượng, vào thời đại đó, muốn mở và đóng cánh cửa đá này, chắc chắn cần rất nhiều người mới có thể thực hiện được.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Hay là, tôi xuống núi tìm vài người dân làng?" "Không cần." Tô Mộc tiến lên, hai tay mỗi tay nắm một vòng đá, rồi đột nhiên dùng sức!

Hắc Bối Lão Lục và hai thuộc hạ bị tiếng động rung chuyển mặt đất dọa cho lùi lại mấy bước, lúc này mới nhìn lại vị trí cửa đá vào mộ thất.

Tô Mộc vậy mà một mình đã kéo được cánh cửa đá cần ít nhất năm sáu tráng sĩ mới có thể kéo nổi!

Từ trước đến nay, Hắc Bối Lão Lục rất ít khi thấy Tô Mộc ra tay.

Nhưng lúc hai người mới kết minh, Hắc Bối Lão Lục bị các thế lực khác tấn công ban đêm, suýt chết ngay tại chỗ, sau đó đã kinh động Tô Mộc đang ngủ say...

Đêm đó, Tô Mộc một mình kéo Hắc Bối Lão Lục, trực tiếp phá vỡ vòng vây của cả trăm người.

Cảnh tượng đó, Hắc Bối Lão Lục đến nay vẫn khó mà quên được.

Tất cả mọi người ở thành Trường Sa chỉ biết đến sự thần bí và tài trí đa mưu của Tô Mộc, cho rằng việc Hắc Bối Lão Lục bị Tô Mộc khống chế cũng chỉ là sự hợp tác giữa một người thông minh và một kẻ cầm đao mà thôi.

Nhưng điều mà không ai ngờ tới là, lý do Hắc Bối Lão Lục một lòng một dạ đi theo Tô Mộc không phải vì bất kỳ nguyên nhân nào khác, mà là vì Tô Mộc có thể đánh bại gã, và đánh cho gã tâm phục khẩu phục, chỉ vậy mà thôi.

Ai có thể ngờ rằng, Tô Mộc trông có vẻ gầy gò, sức mạnh lại còn kinh khủng hơn cả Hắc Bối Lão Lục, một kẻ quanh năm cầm đao.

Khi cánh cửa đá được Tô Mộc kéo ra, một lối đi đen kịt, tỏa ra hơi lạnh âm u, lập tức hiện ra trước mắt Tô Mộc và mọi người. *** "Hai người các cậu, ở ngoài canh gác, một khi bên ngoài có động tĩnh gì khác, nhớ vào báo cho chúng tôi." Hắc Bối Lão Lục dặn dò, rồi cùng Tô Mộc bước vào lối vào mộ thất đen kịt.

Khi bước vào lối vào ngôi mộ cổ này, một luồng khí lạnh lẽo đã lâu không cảm nhận được lập tức ập vào mặt.

Tô Mộc hít một hơi thật sâu.

Không gian tối tăm mà người khác cảm thấy vô cùng khó chịu và ngột ngạt, anh lại cảm thấy thoải mái hơn cả bên ngoài.

Sự gia tăng sức mạnh từ hình xăm Tà Kỳ Lân đã cho Tô Mộc khả năng nhìn trong đêm như ban ngày, không cần một chút ánh sáng cũng có thể nhìn rõ tình hình bên trong lối đi của mộ thất.

Hắc Bối Lão Lục thì không như vậy.

"Đại ca, anh ở đâu vậy?" Hắc Bối Lão Lục mò mẫm trong bóng tối, mãi không thấy động tĩnh gì xung quanh, không khỏi sợ hãi kêu

lên.

Tô Mộc ho khan một tiếng, sau đó bảo Hắc Bối Lão Lục lấy ra một cây gậy gỗ quấn vải dầu, đốt lên, chiếu sáng hoàn toàn không gian lối đi của mộ thất xung quanh.

Đây là một lối đi giống như hành lang, xung quanh đều được xây bằng đá, có hiệu quả ngăn chặn áp lực từ mặt đất tứ phía, không đến mức theo thời gian trôi đi khiến mộ thất biến dạng, méo mó, thậm chí sụp đổ.

Rõ ràng, đây là một ngôi mộ cổ được tu sửa trong thời gian dài, thân phận người thường căn bản không thể có được đãi ngộ như vậy.

Trong ánh lửa chập chờn, Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc đi xuống cuối lối đi này.

Trước mặt là một cầu thang đá không biết thông đến đâu, cuối cầu thang không thể nhìn thấy, ít nhất là Hắc Bối Lão Lục dựa vào cây đuốc trong tay cũng không thể nhìn thấy.

Tô Mộc thì khác, anh giơ tay lên, dùng cánh tay phải che đi cây đuốc trong tay Hắc Bối Lão Lục, nheo mắt nhìn về phía cuối cầu thang đá dẫn xuống dưới.

Cầu thang đá này dài khoảng hai ba mét, sau đó là đến một nền đất khác.

Xung quanh cầu thang đá đều là tường đá kiên cố, không có bất kỳ vật gì giấu trong đó, có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Để tôi đi trước mở đường cho đại ca." Hắc Bối Lão Lục tay kia rút đao ra, nói xong liền đi đến trước mặt Tô Mộc.

Chương 26

Tô Mộc kéo đối phương lại: “Hay là để tôi đi, cậu ở phía sau chặn hậu, có thể phía sau sẽ nguy hiểm hơn một chút.” “Vậy được.” Hắc Bối Lão Lục gật đầu.

Tô Mộc đi đầu đến một lối đi khác ở cuối cầu thang đá, sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Ở cuối cầu thang đá là một công trình cửa chính của minh điện khổng lồ, hai bên trái phải phía sau cửa chính lần lượt có năm sáu pho tượng đá có hình thù kỳ quái, mặt mũi hung tợn.

Ngay sau đó, Hắc Bối Lão Lục cũng đến chỗ cửa chính của minh điện này, nhìn vào hình dạng khổng lồ của minh điện, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

“Phát tài rồi, phát tài rồi!” Hắc Bối Lão Lục kích động kêu lên.

Tô Mộc bất đắc dĩ lắc đầu, anh vừa mới cảm khái về công trình quỷ phủ thần công của các thợ thủ công thời cổ đại, nhưng lại đột nhiên bị Hắc Bối Lão Lục cắt ngang suy nghĩ.

Phát tài rồi...

Trong mắt những người như Hắc Bối Lão Lục, bất kỳ thứ gì đẹp đẽ, tuyệt mỹ, gã đều sẽ vô thức liên hệ với tiền bạc.

Theo lời của Hắc Bối Lão Lục, đàn bà đẹp có ích gì?

Còn không bằng mấy bà mông to dễ đẻ.

Về điều này, Tô Mộc giữ lại ý kiến.

“Đại ca, anh có cảm thấy sau khi chúng ta vào đây, sau lưng âm u, giống như có người đang đứng sau lưng chúng ta không?” Hắc Bối

Lão Lục sau khi bước vào cửa chính minh điện, đột nhiên cảm giác được điều gì đó, nhỏ giọng nói.

Tô Mộc nheo mắt, đôi mắt của hình xăm Tà Kỳ Lân dưới lớp áo nhanh chóng trở nên đỏ rực.

Tô Mộc gật đầu: "Ừm, có người bồi táng, đang ở sau lưng chúng ta quan sát, nhưng người quỷ hai cõi, họ không làm hại được..." Lời của Tô Mộc còn chưa nói hết, liền nhìn thấy một bóng đen đặt tay lên sau lưng Hắc Bối Lão Lục.

Vai của Hắc Bối Lão Lục đột nhiên trĩu xuống, sắc mặt có chút hoảng sợ nói: "Đại ca, đại ca, vai tôi nặng quá, giống như bị thứ gì đó đè lên vậy, sao thế này?" "Đao, đưa cho tôi." Tô Mộc nhận lấy thanh trường đao trong tay Hắc Bối Lão Lục, đột nhiên chém thẳng xuống cánh tay của bóng đen đang đặt trên vai Hắc Bối Lão Lục.

Hóa ra, đây chính là ngôi mộ khởi nguồn cho cái tên Hắc Bối Lão Lục sao?

Tô Mộc trầm tư một lát.

Trong ký ức của Tô Mộc, lý do Hắc Bối Lão Lục được gọi là Hắc Bối Lão Lục là vì gã này từng xuống một ngôi mộ cổ tà môn, sau khi ra ngoài, sau lưng liền có thêm một dấu tay đen vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Vì vậy, những người biết chuyện này đều ngầm gọi Lão Lục là Hắc Bối Lão Lục.

Đây không phải là một cái tên hay, mà là một cái tên mang tính miệt thị.

Thanh đao trong tay Hắc Bối Lão Lục đã không còn là vật tầm thường, mang danh hung sát, có thể giúp người cầm đao chiến đấu với tà vật.

Sau khi Tô Mộc chém bay bóng đen quỷ dị đó, bóng đen quay người định chạy vào chỗ tối.

Tô Mộc nhếch mép cười lạnh, ném con đao lại cho Hắc Bối Lão Lục: "Gã kia vừa định hại cậu, cậu tự xử lý đi." Nói xong, Tô Mộc đưa tay quệt ngang mắt Hắc Bối Lão Lục.

Cả người Tô Mộc mang theo sức mạnh tà túy, mồ hôi chảy trên người cũng không phải tầm thường.

Khi mồ hôi trên tay Tô Mộc quệt qua mắt Hắc Bối Lão Lục, Hắc Bối Lão Lục ngay lập tức nhìn thấy bóng đen bị cụt một tay đang nhanh chóng hợp lại với các bóng đen khác.

Nếu thật sự gặp phải tà túy các loại, Hắc Bối Lão Lục bình thường thật sự không có cách nào đối phó với chúng.

Loại này không giống như tống tử, không cho Hắc Bối Lão Lục cơ hội giao thủ.

Đối phương vô thanh vô tức vỗ một phát vào sau lưng Hắc Bối Lão Lục, trực tiếp dập tắt một trong hai ngọn đèn dương khí trên vai gã.

Sau khi ngọn đèn này tắt, Hắc Bối Lão Lục sau này sẽ bắt đầu đi xuống dốc cuộc đời, và là một cục diện không thể cứu vãn.

Thực ra, những người thường xuyên xuống mộ, làm những chuyện gian trá phạm pháp, đều sẽ gặp phải tình huống này.

Bề ngoài trông không có vẻ gì, nhưng thực ra có một sức mạnh huyền bí nào đó đã kéo nửa người họ vào vực sâu.

Nếu Tô Mộc nhớ không lầm, trong ký ức kiếp trước, sau khi trên người Hắc Bối Lão Lục có thêm dấu tay đen đó, nửa đời sau của gã sống rất thê thảm, và không còn bất kỳ thành tựu vẻ vang nào nữa.

Theo lý mà nói, Hắc Bối Lão Lục võ nghệ cao cường, môn đồ dưới trướng lại đa phần là những đao khách tàn nhẫn, đáng lẽ phải có được thành tựu ở thành Trường Sa mới đúng.

Nhưng trong Cửu Môn, Hắc Bối Lão Lục và vài người khác lại là những người vô danh nhất.

"Bà nội nó!

Đứng lại cho lão tử!" Hắc Bối Lão Lục quay người, cũng không quan tâm bóng đen đó là người hay quỷ, xách đao xông tới.

"Oan có đầu, nợ có chủ, kiếp trước là ngươi hại người này sa sút đến chết, kiếp này, thì tự mình trả đi." Tô Mộc thở dài.

Trong ký ức kiếp trước, chính dấu tay đen này đã khiến Hắc Bối Lão Lục mất hết vận khí, cuối cùng già yếu vô lực đến chết trong tay những người trẻ tuổi khác.

Lục gia có võ lực bùng nổ nhất, sau này lại bị mấy tên công tử bột đánh cho đến chết, nói ra cũng thật nực cười. *** Nhân kiếp trước, quả hôm nay.

Nếu con người thật sự có cơ hội giao thủ với tà linh, thì sự sợ hãi của con người đối với tà linh sẽ giảm đi vô hạn.

Trước đây con người sợ hãi loại yêu ma quỷ quái này, là vì nghe nói loại tồn tại này có thủ đoạn thần kỳ, và không phải là người bình thường có thể khống chế đối phó được.

Nhưng lúc này, Hắc Bối Lão Lục không còn rơi vào cảnh chỉ có thể bị đối phương bắt nạt.

Thanh đao trong tay gã đã được Tô Mộc tà hóa, có thể làm tổn thương bóng đen tồn tại trong mộ thất quỷ dị này, như vậy, gã trở nên dễ dàng hơn.

Sắc mặt Tô Mộc bình tĩnh.

Thực ra khi anh nhận được sự gia trì của hình xăm Tà Kỳ Lân, anh đã đại khái hiểu được, tại sao kiếp trước Trương Khởi Linh đối với bất kỳ tà vật nào trong mộ thất đều không hề sợ hãi.

Bởi vì Trương Khởi Linh có thủ đoạn đối phó với loại tà vật này, anh ta tự nhiên không hề sợ hãi.

Trương Khởi Linh thậm chí còn có thể giao tiếp với tống tử thần bí, cũng có nghĩa là, tà linh tống tử, đối với Trương Khởi Linh mà nói, có thể chỉ giống như những người bình thường khác trên thế gian.

Lúc này, Tô Mộc đối mặt cũng là tình huống này.

Vì vậy bất kể là mộ cổ triều đại nào, tà linh tống tử nào, đối với họ, ngược lại không khó đối phó bằng những cơ quan cạm bẫy kia.

Cơ quan cạm bẫy đôi khi còn có thể giam cầm, làm tổn thương được những người như Tô Mộc, Trương Khởi Linh, nhưng tà linh tống tử, hoàn toàn chỉ xem vào năng lực chiến đấu của bản thân họ.

Tô Mộc là người từ Huyết Thi Mộ đi ra, cả ngày chiến đấu với những thứ như huyết thi, tuy không có huấn luyện chiến đấu chính quy nào.

Nhưng người mỗi ngày đều chiến đấu trên lằn ranh sinh tử, ý thức chiến đấu của họ chỉ có thể mạnh hơn.

Bên kia, Hắc Bối Lão Lục đã đuổi theo bóng đen đó chém giết.

Chương 27

Tô Mộc thì đưa mắt nhìn về phía lối vào thực sự của chủ mộ thất minh điện trước mắt.

Tô Mộc cất bước đi về phía cửa chính của chủ mộ thất minh điện.

Sau khi bước vào cửa chính của minh điện, Tô Mộc đã đến không gian quảng trường rộng lớn của minh điện.

Cũng chính là nơi có các loại tượng đá kỳ quái được dựng lên ở cả hai bên trái phải.

Tô Mộc vừa mới cất bước.

Hai cặp tượng đá đầu tiên ở hai bên trái phải lập tức 'cạch' một tiếng, quay đầu lại, sau đó từng mũi tên xuyên tim, lập tức từ trong môi trường tối tăm, từ miệng của hai cặp tượng đá đó bắn ra.

Tô Mộc nhíu mày, nhanh chóng muốn vượt qua cơ quan mũi tên này.

Nhưng anh kinh ngạc phát hiện, đường đi phía trước của mình đã bị cơ quan mũi tên này chặn lại, hoặc là chống lại cuộc tấn công dày đặc của cơ quan mũi tên để tiến lên, hoặc là lùi lại.

Đối mặt với loại cơ quan bắn tên độc này, lựa chọn của những kẻ trộm mộ thông thường chỉ có dùng mạng người để lấp, hoặc là lùi lại.

Dùng mạng người để lấp, thì phải mang theo rất nhiều thuộc hạ, đồng bạn, phòng cụ, dùng thi thể của các đồng bạn khác, che chở cho mình tiến lên.

Cửa ải này, cũng chính là lời cảnh cáo của chủ nhân ngôi mộ đối với những kẻ trộm mộ đời sau, muốn tự tiện xâm nhập vào lãnh địa của người chết, thì phải trả một cái giá nào đó!

Trước khi Tô Mộc tà hóa cấp độ mộ thất, cơ quan tên độc này đáng lẽ không nhiều như vậy, cũng không nguy hiểm như vậy.

Sau khi Tô Mộc tà hóa, nó mới trở nên khiến Tô Mộc không còn đường lui.

"Lão Lục, đừng chém nữa, bóng ma đó biến mất rồi, ném đao cho tôi." Tô Mộc gọi Hắc Bối Lão Lục một tiếng.

Hắc Bối Lão Lục không nghĩ ngợi, quay người ném con đao về phía Tô Mộc.

Tô Mộc nắm chặt thanh cổ đao tràn ngập hung sát khí, đôi mắt lóe lên ánh hồng nhàn nhạt, trong tầm nhìn, cuộc tấn công của những mũi tên lúc này mới trở nên chậm lại một chút.

Tô Mộc kéo lê đao, nhanh chóng chạy về phía cuộc tấn công dày đặc của những mũi tên.

Mũi đao kéo trên mặt đất, tóe ra một trận tia lửa.

Tô Mộc chân phải mạnh mẽ đạp xuống đất, quay người lao về phía một trong những pho tượng đá bắn ra mũi tên.

Thanh trường đao nặng trịch trong mắt Hắc Bối Lão Lục và những người khác, trong tay Tô Mộc lại xoay tròn nhanh chóng, chặn đứng toàn bộ mũi tên xung quanh.

Sau đó, Tô Mộc thành công đến được bên cạnh pho tượng đá quái vật, mượn lực đạo đã bắt đầu rơi xuống, giơ cao thanh trường đao trong tay qua đầu.

Tô Mộc nhướng mày, dùng trường đao chặn miệng pho tượng đá bắn ra mũi tên, sau đó đứng trên đỉnh pho tượng.

Cảm nhận sự rung động không ngừng của thanh trường đao trong tay, Tô Mộc hít một hơi thật sâu, rút trường đao ra, dùng sức chém vào

vị trí đầu của pho tượng đá, trực tiếp chém đầu nó rơi xuống đất.

Không biết là vì Tô Mộc đã phá hủy một cơ quan quan trọng nào đó hay vì nguyên nhân nào khác, sau khi đầu của pho tượng quái vật rơi xuống đất, cơ quan mũi tên liền dừng lại.

Cùng lúc đó.

Bên tai Tô Mộc vang lên một tiếng thông báo quen thuộc của hệ thống. [Mức độ hoàn thành mộ thất cấp A 10%.] [Nhận được phần thưởng Hắc kim cốt tán.] [Hắc kim cốt tán: Nguyên mẫu là bảo vật Kim cương tán trên người Chá Cô Tiếu, do túc chủ tà hóa cấp độ mộ thất mà nhận được phần thưởng.] [Hắc kim cốt tán: Xương ô do xương ngón tay của ngàn người chế tạo, toàn thân đen kịt, mặt ô do da người chế tạo, họa tiết trên mặt ô là hình Thiên Nha.] [...] Tô Mộc sững sờ.

Dưới chân đã rơi xuống một chiếc ô xương đen kịt toàn thân.

Tô Mộc cầm chiếc ô màu đen này trong tay, lập tức cảm nhận được cái lạnh thấu xương tỏa ra từ trong ô.

Tô Mộc thử mở chiếc Hắc kim cốt tán ra, bên tai lập tức xuất hiện một tiếng kêu khẽ của đàn quạ, cảm giác rất không lành.

Đồng thời, Tô Mộc cũng chú ý thấy, mặt ô và xương ô của chiếc Hắc kim cốt tán này đều vô cùng chắc chắn, dường như có thể chống lại một số đòn tấn công bằng dao kiếm.

Đầu nhọn của ô là một khúc xương đen vàng sắc bén, cũng có đủ sức phá hoại.

Tô Mộc trở tay ném trường đao lại cho Hắc Bối Lão Lục, sau đó nhìn về phía cửa ải thứ hai.

Nếu tình hình giống như cặp tượng đá bị Tô Mộc phá hủy, thì các pho tượng đá trong đại điện này, đáng lẽ đều là cơ quan.

Nhưng phần lớn thân của các pho tượng đá lại liền với tường đá, muốn đi đường vòng lại không thể.

"Chú ý." Tô Mộc nhắc nhở Hắc Bối Lão Lục phía sau một câu, sau đó tự mình mở chiếc Hắc kim cốt tán ra, che ô, bắt đầu công phá cơ quan cửa ải thứ hai của mộ thất.

Hắc Bối Lão Lục vừa mới bị cảnh tượng tấn công của vô số mũi tên cơ quan làm cho kinh ngạc, lúc này không khỏi tập trung tinh thần mười phần, trợn to hai mắt, theo sát phía sau Tô Mộc.

Cặp tượng đá thứ hai.

Khi Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục vừa mới đi qua, trong miệng pho tượng đá đã nhanh chóng chảy ra một chất lỏng sền sệt, lấp lánh ánh kim loại của thủy ngân.

Thủy ngân nhanh chóng chảy xuống đất, Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đều lùi lại mấy bước.

Phải biết rằng, vào thời điểm này mọi người đa phần chỉ đi giày vải, một khi bị thủy ngân thấm vào, rất dễ bị nhiễm độc thủy ngân, thậm chí mất mạng trong biển thủy ngân sắp tràn tới.

Nếu như chưa nhận được chiếc Hắc kim cốt tán, Tô Mộc nhìn vào cơ quan thủy ngân này thật sự không có cách nào đối phó.

Rốt cuộc tốc độ chảy của thủy ngân quá nhanh, Tô Mộc không thể nào bơi qua cơ quan thủy ngân này như bơi trong sông được.

Tô Mộc hướng chiếc Hắc kim cốt tán trong tay xuống dưới, sau đó đạp lên vị trí đáy của mặt ô, nắm lấy cán ô đang lật ngược, dùng trường đao trong tay Hắc Bối Lão Lục chống đỡ, nhanh chóng lướt về phía trước. *** Bên trong mộ thất luôn có không khí lưu thông, không ngột ngạt như tưởng tượng, có lẽ người xây dựng lăng mộ này đã thiết kế sẵn các lỗ thông gió bên trong.

Sau khi thủy ngân từ miệng tượng đá tuôn xuống như thác nước, không khí lập tức xuất hiện mùi hăng khó tả.

Hắc kim cốt tán là phần thưởng của hệ thống, tự nhiên không phải tầm thường.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đạp lên Hắc kim cốt tán, mặt dù chắc chắn của nó chống đỡ hai người, nhanh chóng tiến về phía cửa chính của chủ mộ thất.

Khi đã qua khỏi phạm vi của hai pho tượng đá, thủy ngân trong miệng tượng đá quỷ dị lập tức ngừng chảy.

Dường như trong đôi mắt của tượng đá có công cụ quét giống như tia hồng ngoại, có thể phán đoán khi nào nên dừng cơ quan, khi nào nên kích hoạt cạm bẫy.

Trí tuệ của người xưa, hậu thế không thể tưởng tượng nổi.

Tô Mộc cũng không có ý định so sánh trí tuệ với người xưa.

Tô Mộc thu lại Hắc kim cốt tán, cùng Hắc Bối Lão Lục nhảy trở lại mặt đất phía trước chủ mộ thất.

Nhìn thủy ngân nhanh chóng bị hút vào khe hở trên sàn, Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục nhìn nhau, gật đầu, tiếp tục tiến lên.

Chương 28

Rõ ràng, hai cặp tượng đá cơ quan vừa rồi có hệ thống tuần hoàn thu hồi và tái sử dụng.

Chứ không phải là loại cơ quan kém chất lượng, một khi có người vào mộ thất là sẽ phá hủy luôn cả mộ.

Tô Mộc đứng tại chỗ chờ đợi một lát.

Không nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống nữa, anh chau mày đi vào phạm vi bao phủ của cặp tượng đá thứ ba.

Cặp tượng đá thứ ba đột ngột quay người lại, trong miệng đột nhiên phun ra ngọn lửa nóng rực, ập về phía Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Tô Mộc mở Hắc kim cốt tán trong tay ra, dùng nó để chặn lại ngọn lửa đang ập tới.

Hắc Bối Lão Lục động tác chậm hơn một chút, khi chạy qua cơ quan này, toàn bộ lông tóc lộ ra bên ngoài đều bị cháy sạch.

Bàn tay đầy chai sạn vỗ lên ngọn lửa đang cháy trên tóc, Hắc Bối Lão Lục không hề lộ ra vẻ đau đớn nào.

Chỉ là, trông có hơi xấu một chút.

Hắc Bối Lão Lục cười hề hề: "May mà không mang thêm người vào, không thì thật sự đã ngã gục trong những cơ quan này rồi." Những cơ quan này đều nhắm vào số đông những kẻ trộm mộ, bất kỳ một cơ quan nào cũng có thể khiến một nhóm lớn những kẻ trộm mộ tổn thất quá nửa, sau đó buộc họ phải rút khỏi ngôi mộ cổ.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục thân thủ phi phàm, và cả hai đều mang theo vũ khí lợi hại, nên mới có thể vượt qua ba cửa ải này.

Sau ba cửa ải.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đã đến trước cánh cửa lớn đang đóng chặt của chủ mộ thất.

Cánh cửa này có lẽ được thiết kế với một cơ quan huyền bí để mở, trên đó không có bất kỳ tay nắm nào, trơ trụi, chỉ có những hình khắc phức tạp.

Rõ ràng, người thiết kế cánh cửa chủ mộ thất này không có ý định cho người khác vào đây.

Tô Mộc sờ cằm, nghĩ đến một chuyện khác.

Thông thường, những cánh cửa đá của các ngôi mộ lớn như thế này đều sẽ được thiết kế có đá sập.

Cái gọi là đá sập, chính là một khi kích hoạt cơ quan, cửa mộ thất sẽ bị những tảng đá nặng hàng tấn chặn lại, cả đời này không thể dùng sức người mở ra được nữa.

Tô Mộc không có khả năng tìm kiếm cơ quan, cũng không biết những thuật phong thủy gì đó, nhìn cánh cửa đá mộ thất đang đóng chặt trước mắt, không khỏi chau mày.

"Đại ca, sớm biết đã mang Tiểu Vũ theo rồi, nếu cậu ta ở đây, chắc chắn có thể phát hiện ra cơ quan của cánh cửa đá này." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu. *Rắc rắc rắc...* Ngay lúc này, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Tô Mộc đã tà hóa cấp độ của mộ thất này, từ mộ thất cấp B ban đầu, nâng lên cấp A, sau đó Tô Mộc nhận được phần thưởng đầu tiên, Hắc kim cốt tán.

Nhưng mức độ nguy hiểm, tự nhiên cũng sẽ từ cấp độ ban đầu, nâng lên một cấp độ khác.

Theo tiếng rắc rắc vang lên, những pho tượng đá ban đầu, đột nhiên từng cái một từ từ rơi xuống đất, như vật sống, bắt đầu gầm gừ về phía Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Quái vật đầu hổ thân người, quái vật tay người thân ngựa, đại bàng mặt người.

Hắc Bối Lão Lục mặt đầy kinh ngạc.

Mẹ kiếp, mấy pho tượng đá này không có cái nào thấp hơn hai mét, đối với người bình thường, chúng đều là những con hung thú khổng lồ.

Tô Mộc liếm đôi môi khô khốc, nhìn nguy hiểm đột nhiên xuất hiện trước mắt, tâm thái lại có chút khác với Hắc Bối Lão Lục.

Sự xuất hiện của nguy hiểm, đi kèm với đó là phần thưởng hậu hĩnh.

"Đại ca, hay là chúng ta chạy..." Lời của Hắc Bối Lão Lục còn chưa nói hết, Tô Mộc tay cầm Hắc kim cốt tán đã một mình xông lên.

Hắc Bối Lão Lục ở thành Trường Sa, luôn bị người ta gọi là kẻ lỗ mãng.

Nhưng vào lúc này, Hắc Bối Lão Lục cảm thấy, cái danh kẻ lỗ mãng của mình thực sự có chút yếu đuối, vị trước mắt này, mới là kẻ thực sự lỗ mãng đến cực hạn chứ?

Đối mặt với nhiều hung thú quái vật như vậy, không lùi đã đành, còn trực tiếp xông lên.

Tô Mộc rút Hắc kim cốt tán ra, dùng mặt dù chặn lại đòn tấn công của hung thú trước mặt, sau đó hai tay dùng sức xoay cán dù.

Ở đầu của mặt dù hình tròn, từng chiếc gai xương nhanh chóng duỗi ra, như một chiếc máy cắt sắt xé nát da thịt của con hung thú

trước mặt.

“Két!!!” Trên không trung, móng vuốt sắc bén của con đại bàng mặt người nhanh chóng hạ xuống, quắp lấy vai Tô Mộc, trực tiếp nhấc bổng anh lên khỏi mặt đất.

“Đại ca!” Hắc Bối Lão Lục kinh hãi kêu lên, không nghĩ ngợi, trực tiếp ném thanh trường đao trong tay về phía con đại bàng mặt người đang quắp lấy Tô Mộc.

Thanh trường đao lao đến trong không trung suýt nữa đâm vào lưng con đại bàng, dọa cho con đại bàng mặt người nhanh chóng thả Tô Mộc ra, một lần nữa lượn vòng trên không trung chờ thời cơ. *Xoẹt* một tiếng, quần áo trên người Tô Mộc đều bị xé rách, trên vai trái phải xuất hiện mấy vết máu do móng vuốt đại bàng cào.

Cùng lúc đó, đôi mắt của hình xăm Tà Kỳ Lân trở nên đỏ hơn, như màu máu, xuyên thủng không gian tối tăm.

Tô Mộc ném chiếc Hắc kim cốt tán trong tay, cắm nó vào ngực con quái vật đầu hổ thân người trước mặt, sau đó nhảy lên lưng con quái vật tay người thân ngựa, bắt đầu vung vẩy đôi quyền.

Hắc Bối Lão Lục vốn định tham gia vào trận chiến hỗn loạn này, nhưng lúc này, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện trước mắt gã.

Trong tầm mắt của Hắc Bối Lão Lục, hình xăm kỳ lân của Tô Mộc di chuyển theo Tô Mộc, hiện ra như một vật sống.

Trong không gian mộ thất đen kịt, Hắc Bối Lão Lục chỉ thấy mấy con hung thú đang chém giết lẫn nhau, mà không còn thấy bóng dáng Tô Mộc đâu nữa.

Con Tà Kỳ Lân toàn thân được bao bọc bởi lớp vảy đen, trên đầu có hai sừng, đôi mắt đỏ rực giáng thế. *** Trong không gian mộ thất không có chút ánh sáng nào, trên người Tô Mộc, hình xăm Tà Kỳ Lân

hiện lên một cách hung tợn như vật sống, vật lộn cùng với con quái vật khổng lồ.

Một lát sau.

Tô Mộc ôm một con chó con, từ trong đống hài cốt của trấn mộ thú đã ngã xuống, bước vào vòng ánh sáng của cây đuốc mà Hắc Bối Lão Lục đang cầm.

Hắc Bối Lão Lục sững sờ.

Hóa ra đó không phải là thần thú kỳ lân giáng lâm, mà là con kỳ lân trong không gian tối tăm sẽ tỏa ra ánh sáng vàng sẫm, cộng thêm thân hình Tô Mộc không ngừng di chuyển, mới tạo cho Hắc Bối Lão Lục một ảo giác, rằng đó là kỳ lân giáng thế.

Hắc Bối Lão Lục nhìn con chó ba đầu trong lòng Tô Mộc, gãi đầu: "Đại ca, anh đây là, đi đỡ đẻ cho con hung thú đó sao?" Tô Mộc nhấc chân, trực tiếp đá ngã Hắc Bối Lão Lục xuống đất.

"Cậu xem tôi có giống người vừa đi đỡ đẻ về không?" Tô Mộc chau mày.

Hắc Bối Lão Lục sờ sờ sau lưng mình, rồi vẫn gật đầu.

Đừng nói nữa, Tô Mộc tay đầy máu, trong lòng ôm một con chó ba đầu trông như vừa mới sinh, rất giống người đi đỡ đẻ.

Chương 29

Ngay sau đó, Hắc Bối Lão Lục cầm đuốc đi đến vị trí con hung thú ngã xuống, rồi nhìn thấy cảnh tượng máu me ghê rợn.

Những con quái vật khổng lồ này, tất cả đều chết vì bị người ta xé xác bằng tay không, rất giống hiện trường sau khi chiến đấu với hung thú cùng loại cùng kích cỡ.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục đã tận mắt chứng kiến, làm gì có con hung thú nào giúp họ chiến đấu với mấy con hung thú này, đó hoàn toàn là do Tô Mộc một mình giải quyết.

Tô Mộc ho khan một tiếng: "Khụ khụ, làm việc chính quan trọng hơn." Hắc Bối Lão Lục lúc này mới hoàn hồn, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tô Mộc từ trên xuống dưới.

Đây là chuyện mà người có thể làm được sao?

Tô Mộc nhìn con chó ba đầu trong lòng, ánh mắt phức tạp.

Vừa mới đánh bại mấy con hung thú đó, Tô Mộc đã nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống bên tai. [Chúc mừng Tô Mộc đã hoàn thành 70% mộ thất tà hóa, nhận được phần thưởng Chó ba đầu Địa Ngục.] [Chó ba đầu Địa Ngục: Ấu thể.

Năng lực: Lửa.] Đây là giới thiệu ngắn gọn từ hệ thống tà hóa, giới thiệu về con chó ba đầu này.

Đối với cái gọi là Chó ba đầu Địa Ngục, Tô Mộc thật sự không xa lạ.

Trong các loại tiểu thuyết, phim ảnh, game kiếp trước, đều có cảnh con vật này xuất hiện, có vẻ như đều rất lợi hại.

Nhưng thực tế, khi Tô Mộc nhận được con chó con ba đầu này, lại

cảm thấy nó không lợi hại và đặc biệt như trong ký ức.

Đây chỉ là một con chó ta bị đột biến gen, toàn thân lông đen, đôi mắt đen.

Con vật này lớn lên có trộm được Kasha không?

Tô Mộc suy nghĩ lung tung, rồi cùng Hắc Bối Lão Lục nhìn về phía cánh cửa đá đang đóng chặt trước mắt.

Nếu vẫn không tìm được cách mở cánh cửa đá này, Tô Mộc chỉ có thể dẫn Hắc Bối Lão Lục trở về, thời gian cũng không còn sớm, cả hai đều có chút mệt mỏi và đói bụng.

Thêm vào đó, Tô Mộc vừa mới có được con chó ba đầu, nên muốn nhanh chóng trở về xem thử, con chó ba đầu này rốt cuộc có gì khác biệt.

Nhưng ngay lúc này, chuyện kỳ lạ lại xảy ra.

Con chó ba đầu nhỏ trong lòng Tô Mộc, dường như cảm ứng được ý niệm muốn vào chủ mộ thất của Tô Mộc, ba cái mũi trên đầu ngửi ngửi trong không khí, sau đó đột nhiên hắt hơi một cái.

Trong cái hắt hơi mang theo một tia lửa, trúng ngay vào một chỗ nào đó trên cánh cửa mộ thất.

Ngay sau đó, ở chỗ tia lửa trúng vào, một khối chất lỏng trong suốt giống như sáp, từ trên chảy xuống.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục mắt sáng lên, nhìn thấy cơ quan của cánh cửa đá này.

Cơ quan mở cửa của cánh cửa đá này, bị người xưa dùng sáp bịt kín, ở vị trí khoảng hai mét rưỡi.

Người bình thường vào đây, nhìn lên nhìn xuống cánh cửa đá, không thể thấy được cơ quan bị sáp trong suốt bịt kín, chỉ có thể dùng

lửa đốt, làm cho nó tan chảy, sau đó mới hiện ra.

Người thiết kế mộ thất này có lẽ nghĩ rằng, nếu thật sự có người thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, thì cứ để lộ cơ quan cửa mộ thất ra.

Lấy đi một vài món đồ bồi táng cũng được, nhưng đừng để chủ nhân mộ thất phải chịu cảnh phơi thây nơi hoang dã là được.

"Đại ca, lại đây, đạp lên vai tôi mà lên..." Lời của Hắc Bối Lão Lục còn chưa nói hết, Tô Mộc đã từ trên cao nhảy xuống, phủi tay nói: "Xong rồi." *Ùng ùng ùng...* Cánh cửa đá trước mắt nhanh chóng rung chuyển, bụi đất bay mù mịt.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục theo phản xạ lùi lại mấy bước, giữ một khoảng cách an toàn.

Ngay sau đó, cánh cửa đá từ từ thu về hai bên trái phải, tình hình bên trong chủ mộ thất, lập tức hiện ra trong tầm mắt của Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Cách bài trí của chủ mộ thất này, có lẽ giống như cảnh thư phòng thời cổ đại.

Thứ đầu tiên lọt vào mắt Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục, chính là những thứ như văn phòng tứ bảo.

Khi chủ mộ thất được mở ra, không khí bên ngoài nhanh chóng tràn vào, rất nhiều đồ cổ trên bàn thăng long cũng trong khoảnh khắc tan rã, hóa thành tro bụi.

Những ngôi mộ cổ trong thực tế, không hề huyền bí như trong phim ảnh, tiểu thuyết ghi lại.

Dù sao thì Tô Mộc cũng chưa từng gặp ngôi mộ nào mà sau khi được chôn cất nhiều năm, mở ra mọi thứ bên trong vẫn còn nguyên vẹn, trừ khi là người mới chết gần đây, được chôn xuống đất.

“Tôi đi gọi hai người họ dậy.” Hắc Bối Lão Lục cười, chạy ra ngoài.

Khi đến, Hắc Bối Lão Lục đã bảo hai thuộc hạ chuẩn bị những chiếc bao bố lớn, dùng để đựng bảo vật trong mộ thất này.

Trước khi vào ngôi mộ cổ này, do không biết bên trong có bao nhiêu cơ quan nguy hiểm, nên không cho hai thuộc hạ đó theo vào.

Nhưng bây giờ mối đe dọa từ cơ quan dường như đã không còn, nên Hắc Bối Lão Lục liền muốn ra ngoài thông báo cho hai thuộc hạ đó vào đựng bảo vật.

Tô Mộc gật đầu, thuận tiện đưa con chó con ba đầu cho Hắc Bối Lão Lục: “Cầm trước đi, ở ngoài đợi tôi, tôi xem bên trong còn có cơ quan nào không, rồi mới ra ngoài.” “Được.” Hắc Bối Lão Lục gật đầu, ôm con chó con ba đầu nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Sau khi Hắc Bối Lão Lục đi.

Tô Mộc cất bước đi vào chủ mộ thất trước mắt.

Thực ra, nguy hiểm thực sự, chính là nơi có chủ mộ thất này.

Tô Mộc trước đó đã nghe thấy thông báo của hệ thống, còn 30% mộ thất chưa được hoàn thành.

Cũng có nghĩa là, 30% nguy hiểm còn lại, đều ở trong chủ mộ thất trước mắt này.

Để đảm bảo an toàn, Tô Mộc đã bảo Hắc Bối Lão Lục và con chó con ba đầu cùng ra ngoài, rồi mới bước vào chủ mộ thất này.

Hắc Bối Lão Lục lúc đi không nghĩ đến việc để lại cho Tô Mộc một chút lửa, chạy được một đoạn, mới nhớ ra bên Tô Mộc không có vật gì chiếu sáng, liền định quay lại.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một con quái vật khổng lồ toàn thân mọc đầy lông đỏ, từ không xa bay ngược lại, suýt nữa thì đập trúng Hắc Bối Lão Lục... *** Vốn dĩ không phải tất cả người chết trong mộ đều có khả năng 'thi biến', nhưng Tô Mộc hai lần xuống mộ đều gặp phải tống tử.

Đó là vì trước khi xuống mộ, Tô Mộc đã sử dụng sức mạnh hệ thống trên người, cường hóa cấp độ mộ thất, từ đó nhận được kho báu hậu hĩnh.

Ai cũng biết, giới tống tử có một quy tắc bất thành văn.

Đó là, chết càng sớm, sau khi hồi sinh sức mạnh càng mạnh.

Nhưng theo Tô Mộc thấy, con tống tử lông đỏ này, thực lực thực ra không khác mấy so với con tống tử trong mộ Bắc Tống.

Chỉ là vì cuối đời gặp chuyện không may, nên mới biến thành bộ dạng tống tử lông đỏ này.

Chương 30

"May mà không có năng lực độc đoán vạn cổ." Tô Mộc khẽ nhếch mép, tự mình cười một tiếng.

Tống tử lông đỏ, vừa nhìn thấy bộ dạng của con tống tử này, trong đầu Tô Mộc liền nghĩ đến một vị thần linh trong thần thoại truyền thuyết kiếp trước.

Tống tử lông đỏ sau khi bị Tô Mộc đá bay ra ngoài, ngay lập tức đứng dậy, lao về phía Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục ném con chó con ba đầu trong tay đi, sắc mặt biến đổi, ngay lập tức rút đao.

Trong chủ mộ thất.

Tô Mộc bắt đầu quan sát cách bài trí xung quanh, sau đó trong những bức điêu khắc trên tường đá, nhìn thấy hình ảnh của từng người phụ nữ béo tốt.

Những người phụ nữ có thân hình mập mạp này, tay làm điệu hoa lan, vẻ mặt e thẹn, khiến Tô Mộc cảm thấy một trận ngán ngẩm buồn nôn.

Xem ra, đây có lẽ chỉ là một ngôi mộ khoảng thời nhà Đường, vì thời đại đó nổi tiếng với những người phụ nữ có thân hình đầy đặn như vậy.

Cũng có nghĩa là, Hắc Bối Lão Lục đã bị lừa.

Dùng bản đồ có giá trị của mộ nhà Đường, rao bán với giá bản đồ mộ Tây Chu.

Bị lừa thảm rồi.

Tô Mộc thu lại tầm mắt, con chó ba đầu dưới chân đang cắn ống quần của mình, vẻ mặt tinh nghịch.

Tô Mộc khẽ đá đối phương một cái, không ngờ gã tiểu tử này lại bám người như vậy.

"Đại, đại ca..." "Giúp, giúp với..." "Lão Lục, Lão Lục sắp không chịu nổi rồi..." Giọng nói bi thảm của Hắc Bối Lão Lục vang lên bên ngoài chủ mộ thất.

Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm lên, mở chiếc Hắc kim cốt tán ra, che trên đầu.

Tiếng quạ đen kêu chói tai lại vang lên.

Cùng lúc đó.

Từng chiếc lông vũ màu đen hư ảo, nhanh chóng rơi xuống từ mặt dù, khiến Tô Mộc đang đứng trong đó trở nên thần bí lạ thường, tỏa ra tà khí ngút trời.

Nói cũng lạ.

Ngay khi Tô Mộc mở chiếc Hắc kim cốt tán này ra, con tống tử lông đỏ đột nhiên ngừng tấn công Hắc Bối Lão Lục, cả con tống tử ngây người ra một lát, sau đó chậm rãi đi đến sau lưng Tô Mộc.

Tô Mộc thú vị nhìn con tống tử lông đỏ như một tên tiểu đệ theo sau mình, lại nhìn chiếc Hắc kim cốt tán trong tay.

Tác dụng của chiêu hồn tán sao?

Tô Mộc chớp mắt, thu lại Hắc kim cốt tán.

Khoảnh khắc mặt dù của Hắc kim cốt tán được thu lại, con tống tử lông đỏ lại một lần nữa nổi điên, gầm lên muốn xé xác kẻ đã làm phiền giấc ngủ dài của nó, Tô Mộc.

Tô Mộc dùng đầu nhọn của chiếc Hắc kim cốt tán trong tay, chống

vào ngực con tống tử lông đỏ, tay phải từ quyền hóa thành chưởng, một chưởng vỗ vào cuối cán dù.

Đầu nhọn sắc bén của Hắc kim cốt tán lập tức xuyên thủng ngực con tống tử lông đỏ, cả chiếc ô nhanh chóng xuyên qua lỗ hổng trên người con tống tử, bay qua.

Tống tử lông đỏ kinh ngạc nhìn phần cơ thể đã mất, từ từ ngã về phía sau.

Tô Mộc khi chiếc Hắc kim cốt tán còn chưa rơi xuống đất, đã lao tới, một lần nữa nắm lấy cán dù.

Tô Mộc còn chưa quay người lại, bên tai đã vang lên tiếng con tống tử lông đỏ ngã xuống đất. [Hoàn thành 100% mộ thất cấp A, nhận được phần thưởng sau: U Minh Kỵ x1.] [U Minh Kỵ: Sự tích và niên đại khi còn sống chưa rõ, binh sĩ tử trận sa trường, có năng lực trinh sát, ẩn nấp, thực thể hóa tạm thời.] Tô Mộc cầm Hắc kim cốt tán trong tay, nhìn 'U Minh Kỵ' đang quỳ một gối trước mặt mình, mặc áo giáp màu đen, gật đầu.

U Minh Kỵ đứng dậy, để lộ ra chuôi của một thanh trường đao cắm ở bên hông.

Khuôn mặt của U Minh Kỵ không thể nhìn thấy, hoàn toàn ẩn trong bóng tối bên trong áo giáp, trừ bộ áo giáp màu đen trông giống như vật thật, toàn bộ cơ thể của U Minh Kỵ mờ ảo như khói.

Đối với loại thuộc hạ giống như vong linh này, Tô Mộc không hề cảm thấy khó chịu.

Những người bên cạnh anh, trừ Tề Thiết Chủy, đều không phải là người tốt.

Hơn nữa, Tô Mộc cũng chưa bao giờ cảm thấy, con người thật sự tốt hơn những tà vật như vong linh, tống tử, đôi khi, lòng người mới

là đáng sợ nhất...

Sau khi hoàn thành ngôi mộ này.

Tô Mộc nhận được một con chó con ba đầu, một U Minh Kỵ, một chiếc Hắc kim cốt tán.

Thu hoạch lần này vượt ngoài sức tưởng tượng của Tô Mộc khi đến, cũng coi như là khá hậu hĩnh.

Sau khi con tống tử lông đỏ cuối cùng trong mộ thất ngã xuống, Hắc Bối Lão Lục không chút do dự, trước tiên ra ngoài gọi hai tên tiểu đệ đang vác bao bố vào.

Tô Mộc cầm Hắc kim cốt tán, dưới chân có con chó con ba đầu theo sau, sau lưng có U Minh Kỵ mà người thường không thể nhìn thấy, đi ra ngoài trước.

Khi đến lối ra của mộ thất, sắc mặt U Minh Kỵ biến đổi, dùng ý niệm đặc biệt giao tiếp với Tô Mộc.

U Minh Kỵ nói với Tô Mộc, chỉ có buổi tối, nó mới có thể ra ngoài hoạt động, khi mặt trời mọc, nó chỉ có thể tìm nơi trốn tránh ánh sáng.

Vì nó tổng thể vẫn không thoát khỏi quan hệ với tà linh, không thể như người bình thường, đi lại trên thế gian.

Tô Mộc gật đầu, sau đó đứng ngoài cửa mộ thất chờ đợi ba người Hắc Bối Lão Lục trở về.

Một lát sau, Hắc Bối Lão Lục mặt đầy phấn khích dẫn theo hai tiểu đệ, vác hai bao tải đồ, từ cửa mộ thất đi ra.

“Cậu bị lừa rồi.” Tô Mộc nhìn vẻ mặt vui vẻ của đối phương, nhỏ giọng nói.

“A?” Hắc Bối Lão Lục sững sờ.

“Đây có lẽ là mộ thời nhà Đường, và thân phận của chủ nhân ngôi

mộ này vào thời đó cũng chỉ là bình thường." Tô Mộc cười, giải thích.

Nhà Đường thịnh thế, rất nhiều người đều rất có tiền và thế lực, xây dựng một ngôi mộ như thế này, không có gì đáng ngạc nhiên.

Huống hồ, nơi này dường như không thuộc lãnh thổ trung tâm của thời Đại Đường, mà còn là nơi khá hẻo lánh.

Nụ cười trên mặt Hắc Bối Lão Lục đột nhiên cứng lại, trực tiếp đập vỡ một món đồ sứ trong tay xuống đất: "Mẹ kiếp, về tìm thằng đó tính sổ!" Tô Mộc nhìn chiếc bình sứ đã vỡ, mím môi nói: "Lục gia, thứ cậu đập, có vẻ như là thứ đáng giá nhất trong ngôi mộ này đấy, còn nữa, tôi không nói đồ thời nhà Đường không có giá trị." "Tôi..." Hắc Bối Lão Lục một bụng chửi thề đang ấp ủ, nhưng thấy đối phương là Tô Mộc, mới nén lại trong cổ họng.

"Đại ca, cái này vá lại, chắc vẫn bán được chút tiền chứ?" Hắc Bối Lão Lục nhìn chiếc bình sứ vỡ dưới chân.

"Cậu đoán xem." Tô Mộc cười, đi trước về phía thành Trường Sa.

Tô Mộc không có nhiều hứng thú với vàng bạc thế tục này, thứ duy nhất có thể khiến anh động lòng, là những tồn tại như Hắc kim cốt tán, chó con ba đầu, U Minh Kỵ.

Chương 31

"Đại ca, đợi tôi với..." … Trước mặt Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục tỏ ra ngốc nghếch là thế, nhưng khi trở về thành Trường Sa, hắn liền tìm ra tên bán hàng rong đã bán bản đồ cho mình.

Sau đó, hắn triệu tập tất cả mọi người trong địa bàn lại, đạp tên bán bản đồ tin tức giả dưới chân.

Trước mặt tất cả mọi người, hắn trực tiếp chém đầu đối phương.

May mắn lần này có Tô Mộc ở đó, nên Hắc Bối Lão Lục mới có thể trở về bình an vô sự.

Nếu không có Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục cầm bản đồ 'mộ táng Tây Chu' nhưng lại mở ra ngôi mộ thời Đường, với rất nhiều thông tin sai lệch, rất dễ gặp phải những nguy hiểm khác.

Hắc Bối Lão Lục nhìn cái đầu của tên bán hàng rong rơi trên đất, trầm giọng nói với đám người vây xem: "Sau này, trong địa bàn của lão Lục ta, nếu còn ai làm ăn kiểu lừa lọc này, thì đừng trách lão Lục ta vô tình." "Chúng tôi đương nhiên không dám..." "Tên này cũng thật không biết điều, lại dám lừa cả Lục gia, chậc chậc." "Với thủ đoạn này, e rằng sau này người của các địa bàn khác đều sẽ đến địa bàn Lục gia làm ăn." "Lời này nói thế nào?" "Ha ha, các địa bàn ở thành Trường Sa, ngay cả địa bàn của Trương Phật gia, ít nhiều cũng có những kẻ lừa đảo, nhưng rất ít người đứng ra chấn chỉnh, dù sao rừng lớn thì chim gì cũng có.

Nhưng hiện tại, Lục gia ra tay quyết đoán, trực tiếp bày tỏ thái độ...

Sau này, các giao dịch lớn chỉ có thể xuất hiện ở địa bàn của Lục gia thôi." "Thì ra là vậy, kẻ vũ phu cũng có cái hay của kẻ vũ phu." …

Hắc Bối Lão Lục để thuộc hạ dọn dẹp thi thể của tên bán hàng rong rồi ném ra ngoài thành.

Người của Trương Phật gia theo lệ đến kiểm tra tình hình, sau khi biết là Hắc Bối Lão Lục giết một tên lừa đảo giang hồ thì cũng hậm hực bỏ về.

Hắc Bối Lão Lục không dễ đụng vào.

Mà người bị giết lại là kẻ đáng chết.

Ngay cả Trương Khải Sơn cũng không tiện chấn chỉnh.

Cứ như vậy, thành Trường Sa lại trở lại vẻ yên bình thường ngày, chỉ là bên trong ẩn chứa sóng ngầm cuộn trào mà người thường không thể nhìn thấu.

Sau khi Trương Khải Sơn lập ra chín địa bàn, ngoài địa bàn của hắn ra, lãnh địa của những người khác đều đang diễn ra những cuộc đấu đá lừa lọc lẫn nhau.

Nếu đã không thể tranh giành địa bàn, vậy thì lôi kéo người của các địa bàn khác trong thành Trường Sa, thu nạp vào địa bàn của mình.

Dùng một phương thức khác để bành trướng thế lực.

Sau vài năm tranh giành ồn ào, cuộc đấu đá ở thành Trường Sa đã đến mức không đổ máu.

Về phương diện này, Hắc Bối Lão Lục thật sự không có cách nào.

Võ nghệ của Hắc Bối Lão Lục thuộc hàng đầu trong Cửu Môn, nhưng tại sao cuối cùng chỉ xếp thứ sáu?

Xếp sau hắn là Hoắc gia, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu.

Hoắc gia tạm thời không nói.

Tề Thiết Chủy và Giải Cửu thì không có hứng thú tranh giành địa

bàn.

Nói cách khác, hắn, người xếp thứ sáu, thực tế lại là bên yếu thế nhất trong cuộc tranh đấu thế lực ở thành Trường Sa.

Nhưng may mắn thay, ở kiếp này, bên cạnh Hắc Bối Lão Lục có Bát gia Tề Vũ bày mưu tính kế cho hắn.

Cùng lúc đó, Tô Mộc cũng trở lại với những ngày tháng bình lặng của mình.

Sau khi được Ngô Lão Cẩu kéo ra khỏi Huyết Thi Mộ, Tô Mộc đã có chút chán ghét việc tranh đấu.

Vừa hay, anh vô tình chiếm được một thân phận địa vị trong thành Trường Sa, thế là cứ thế sống những ngày không tranh với đời.

Lúc rảnh rỗi còn có thể đến gánh hát xem Nhị Nguyệt Hồng diễn tuồng.

Nhìn dáng vẻ vô lo vô nghĩ của Nhị Nguyệt Hồng, khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên.

Đây có lẽ là khoảng thời gian mà Nhị Nguyệt Hồng yêu thích và thoải mái nhất.

Chỉ tiếc là những ngày tháng này sẽ không kéo dài quá lâu.

Nhị Nguyệt Hồng giao 'quyền' trong tay cho Trần Bì quản lý, dần dần có ý định rút lui khỏi giang hồ trong thành Trường Sa.

Nhưng có những chuyện lại trùng hợp đến vậy.

Hôm nay, Nhị Nguyệt Hồng bước ra khỏi gánh hát.

Đã lâu không ra ngoài, anh vừa đi vừa ngắm người và cảnh vật trong thành Trường Sa, mua một ít đồ ăn vặt rồi định trở về gánh hát nghỉ ngơi.

Nhưng đúng lúc này, ở cổng gánh hát xảy ra một trận náo loạn.

Nhị Nguyệt Hồng xách tay áo, tay cầm hộp giấy đựng bánh ngọt, nhíu chặt mày bước tới.

"Tránh ra!" Nhị Nguyệt Hồng vừa đi tới thì bị một gã đàn ông to con tiện tay đẩy ra sau.

Vì người xem náo nhiệt quá đông, cổng gánh hát có cảm giác như bị tắc nghẽn giao thông.

Thân hình Nhị Nguyệt Hồng không động, bàn tay đang xách tay áo đột nhiên nắm lấy cánh tay trên của gã to con, vừa vặn bấm trúng huyệt đạo yếu hại của đối phương.

Sắc mặt gã to con trắng bệch, người đột nhiên chùng xuống, suýt chút nữa đã quỳ thẳng trước mặt Nhị Nguyệt Hồng.

"Chặn ở cổng gánh hát của ta, ta còn không được xem à?" Nhị Nguyệt Hồng ung dung nói.

Gã to con liếc nhìn người vừa tới, phát hiện là Nhị Nguyệt Hồng thì vội cầu xin: "Nhị gia, Nhị gia, đau, đau quá.

Lúc nãy không thấy Nhị gia tới, xin lỗi, xin lỗi..." Nhị Nguyệt Hồng buông tay đang bấm huyệt của đối phương ra, lúc này mới nhìn thấy cảnh tượng trong đám đông náo nhiệt.

Một cô gái có gương mặt quen thuộc đang bị một đám người quát mắng.

Cô gái đã khóc, nhưng không một ai trong đám người vây xem có ý định xông vào vì hồng nhan.

Kẻ bắt nạt cô gái đó có bối cảnh thế lực cũng khá đặc biệt, nhiều người biết chuyện đều hiểu là không thể dây vào.

"Nha Đầu?" Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng thay đổi, "Tránh ra." Đám

người chắn trước mặt Nhị Nguyệt Hồng dường như không nghe thấy tiếng của anh, vẫn đang bàn tán cười cợt, xem cảnh cô gái bên trong bị quát mắng.

Nhị Nguyệt Hồng vén vạt áo hồng sam, đột nhiên tung một cước đá kẻ chắn đường bay vào bên trong.

“Thằng nào thế!

Muốn chết à!

Dám đánh cả lão tử!” “Đúng vậy, đúng vậy, dám gây sự trước mặt Lý đại nương, chắc là không muốn sống nữa rồi!” “Ai thế?

Sao bạo lực vậy?” “Áo đỏ...

Nhị Nguyệt Hồng, Nhị gia...” Lúc này mọi người mới quay lại, nhìn bóng dáng người đàn ông áo đỏ không cao không khỏe kia.

Chương 32

Người phụ nữ được gọi là Lý đại nương sắc mặt hơi biến đổi.

Nơi này vừa hay lại là địa bàn của Hồng gia, địa bàn của tên Trần Bì kia, đắc tội với Nhị Nguyệt Hồng ở đây chẳng phải là tìm chết sao?

Nhưng lúc đến bà ta đã nói chuyện với Trần Bì, chuyện này Trần Bì sẽ không quản.

Nhưng Trần Bì không quản, mà Nhị Nguyệt Hồng, vị thiếu gia của Hồng gia này lại nhúng tay vào, phải làm sao?

Lý đại nương nheo mắt, quát mắng thuộc hạ vài câu vì hành động vô lễ, sau đó đến trước mặt Nhị Nguyệt Hồng hơi cúi người: "Thì ra là Nhị gia, thật ngại quá, gây náo ở trước cổng gánh hát của Nhị gia, làm phiền rồi." "Chúng ta đi!" "Buông tôi ra, buông tôi ra, tôi sẽ trả tiền cho các người, đừng bắt tôi đi bán thân, tôi không bán thân..." Cô gái khóc lóc thảm thiết, bị thuộc hạ của Lý đại nương lôi đi.

"Buông cô ấy ra!" Nhị Nguyệt Hồng sao có thể trơ mắt nhìn chuyện như vậy xảy ra ngay trước mặt mình!

"Nhị gia." Lý đại nương quay người, chặn đường của Nhị Nguyệt Hồng, bà ta biết Nhị Nguyệt Hồng không đánh phụ nữ, "Nhị gia làm vậy là gây khó cho lão bà này rồi.

Nhị gia cũng biết lão bà này trước giờ vẫn làm nghề ép gái nhà lành làm kỹ nữ, cho vay rồi đòi nợ.

Con bé này không có tiền trả tôi, tôi chỉ có thể kéo nó đi lấy thân trả nợ.

Nhị gia, ngài đừng phá vỡ quy tắc của thành Trường Sa chúng ta nha~" Quy tắc của thành Trường Sa.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng lập tức trở nên khó coi.

Quy tắc của thành Trường Sa là do thế hệ trước lập ra, trong đó cũng có bóng dáng của Hồng gia anh.

Một số quy tắc bất thành văn, người khác phá thì không sao, nhưng Nhị Nguyệt Hồng anh không thể dùng thân phận người của Hồng gia để phá vỡ.

Đây chẳng phải là tự vả vào mặt tổ tiên mình sao?

"Nợ bao nhiêu!" Nhị Nguyệt Hồng lạnh mặt.

Lý đại nương giơ hai tay lên: "Con số này.

Sao nào, Nhị gia định trả nợ thay cho con bé này sao?

Ha ha ha, đây đúng là chuyện tốt cầm đèn lồng cũng không tìm thấy được a." Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng cứng lại, bây giờ trên người anh không còn nhiều tiền.

"Đợi tôi một chút, tôi đi tìm Trần Bì." Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày nói.

"Trần gia à?

Lúc tôi đến thấy cậu ta hình như ở bến tàu.

Vậy Nhị gia cứ đi tìm Trần gia đi.

À phải rồi, động tác phải nhanh lên một chút, nếu không con bé này bị người khác để ý, đến lúc đó lão bà này cũng khó xử lắm.

Nhị gia là gia, các gia khác cũng là gia, phải không?" Bà lão mồm mép lanh lợi cười nói, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ dẫn cô gái đi.

Nha Đầu vừa rồi vì sự xuất hiện của Nhị Nguyệt Hồng, vẻ tuyệt vọng thê thảm trong lòng đã dịu đi một chút, nhưng bây giờ, nhìn mình

cứ thế bị đám người lòng dạ đen tối này lôi đi, dáng vẻ bất lực của Nhị Nguyệt Hồng, mặt Nha Đầu xám như tro tàn, hai mắt đầy tuyệt vọng.

"Quy tắc?" Ngay sau đó, một giọng nói không quá lớn vang lên từ đầu con phố thưa người.

Tiếp theo, một thiếu niên dắt theo một con chó con 'đột biến gen' ba đầu, sau lưng cõng một chiếc ô đen, chậm rãi bước ra từ trong đám đông.

"Bà cũng biết đây là thành Trường Sa, bà cũng biết anh ta là Nhị Nguyệt Hồng, Nhị gia, bà cũng biết quy tắc." Người đến nói một cách thong thả.

Thuộc hạ bên cạnh Lý đại nương như gặp phải đại địch, lén nắm chặt vũ khí mang theo người.

Nhị Nguyệt Hồng tính tình mềm mỏng, dễ nói chuyện nhất trong các vị gia, nói cách khác, có khi bị người ta được đằng chân lân đằng đầu, Nhị Nguyệt Hồng cũng chẳng có phản ứng gì.

Đây là lẽ số dưới sự gia giáo nghiêm khắc của Hồng gia anh.

Nhưng thiếu niên cõng ô đen trước mặt này lại khác.

Người này và người của hắn không nói lý lẽ, là điều nổi tiếng khắp thành Trường Sa.

Nói quy tắc, nói lý lẽ với vị này ư?

Mọi người vẫn còn nhớ, cách đây không lâu, có một tên đầu lĩnh côn đồ nhỏ dẫn người xông vào địa bàn của Hắc Bối Lão Lục, còn nói ra quy tắc mà Trương Phật gia đã lập ra từ sớm.

Chín địa bàn ở thành Trường Sa có thể đổi chủ, nhưng không được loạn.

Thế là hắn nói lý lẽ với Hắc Bối Lão Lục, dù sao địa bàn mà Hắc Bối Lão Lục đang chiếm giữ, ban đầu thật sự không phải là của hắn.

Nhưng đúng lúc đó, Hắc Bối Lão Lục trực tiếp gọi hết thuộc hạ của mình đến, ngay trên phố chém đầu đám côn đồ nhỏ kia.

Quy tắc?

Quy tắc chính là, đừng nói quy tắc với Hắc Bối Lão Lục, và người của địa bàn Hắc Bối.

Người xuất hiện trước mắt mọi người, chính là Tô Mộc đang dắt chó đi dạo, vô tình đi ngang qua.

Danh của người, bóng của cây.

Hắc Bối Lão Lục nhận Tô Mộc làm đại ca, là chuyện mà tất cả những người trên giang hồ ở thành Trường Sa đều biết.

Hắc Bối Lão Lục không mấy khi nói đạo lý quy tắc, vị gia trước mặt này, sẽ nói đạo lý với bà sao?

Tầm mắt lại một lần nữa quay về phía Tô Mộc.

Tô Mộc huýt sáo, gọi con chó ba đầu con vẫn đang ngơ ngác đi về phía trước lại, sau đó lại ngẩng đầu lên: "Thú vị thật.

Nếu đây là địa bàn của tôi, người tôi muốn, ai dám đến nói đạo lý quy tắc với tôi?

Cả cái địa bàn này là của tôi, tôi thích lập quy tắc gì thì lập quy tắc đó." "Nói đạo lý, chỉ có kẻ bất tài mới nói đạo lý khi tranh chấp với người khác." Tô Mộc nhún vai, liếc nhìn mọi người trước mặt.

"Tôi chỉ đi ngang qua dắt chó đi dạo, tiện thể nghe Nhị gia hát một khúc.

Làm lỡ thời gian của tôi, đám người các người tốt nhất đừng đi qua địa bàn của tôi, nếu không..." "Ha ha ha ha ha, đại ca hơi đâu nói

nhảm với bọn họ.

Thanh lâu của Lý đại nương đúng không?

Là ở địa bàn của lão tử kiếm tiền, lát nữa ta về, dỡ luôn là xong.” Hắc Bối Lão Lục lén lút bước ra từ trong đám đông.

Mọi người câm nín.

Lý đại nương: “...” Hôm nay ra đường không xem hoàng lịch sao?

Chương 33

Lại gặp phải hai vị sát thần mặt đen này.

Trần Bì chậm rãi bước ra từ đám đông, liếc nhìn Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục một cái: "Ở địa bàn của sư phụ tôi, vẫn nên để sư phụ tôi xử lý.

Hai vị nếu đi ngang qua, thì cứ tiếp tục đi dạo đi." Thực ra, những lời vừa rồi, Tô Mộc chính là nói cho Trần Bì nghe.

Lúc Tô Mộc đến đây, thấy Nhị Nguyệt Hồng bị người ta làm khó, Trần Bì lại trốn trong đám đông, vẻ mặt quỷ dị quan sát tình hình, lập tức tức điên lên.

Nếu là anh, Trần Bì đã sớm bị đuổi khỏi nhà, hoặc trực tiếp giết chết.

Trần Bì lúc nhỏ đã sống đủ những ngày khổ cực, sau khi theo Nhị Nguyệt Hồng, có được quyền thế của Hồng gia, dần dần có chút bay bổng.

Nhân cơ hội này, hắn cũng muốn xem xem, Nhị Nguyệt Hồng rốt cuộc còn bao nhiêu chí khí.

Nếu Nhị Nguyệt Hồng thật sự không có chút khí phách nào, vậy thì hắn lấy đi thế lực của Hồng gia, cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng không ngờ, Tô Mộc lại đến nhúng tay vào chuyện này, khuấy đục vũng nước này.

Tô Mộc nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm, xoay người đi về hướng khác.

Hắc Bối Lão Lục cười khẩy: "Tiểu Trần Bì, đây cũng là do Phật gia đã định sẵn quy tắc trò chơi, nếu không hôm nay mày dám nói

chuyện với đại ca tao như vậy, hắc hắc hắc.” Hắc Bối Lão Lục nói xong câu đó, cũng đi theo Tô Mộc xoay người rời đi.

Sắc mặt Trần Bì khó coi, bị Hắc Bối Lão Lục uy hiếp công khai như vậy, mà hắn lại chẳng làm gì được Hắc Bối Lão Lục.

Trải qua một thời gian đấu tranh giữa các thế lực, mọi người đều nhìn ra, chỉ có Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục là đánh hăng nhất, mà thế lực lại là lớn nhất, sau lưng còn có Trương Khải Sơn che chở.

Gặp phải thứ này, ai mà không đau đầu?

“Sư phụ, chuyện này con vừa mới nghe nói.

Lý đại nương, người cứ để lại đi.

Tiền, bà đi theo con đến lĩnh.” Trần Bì nheo mắt.

Lý đại nương nghe vậy, sợ đến mức quỳ thẳng xuống đất: “Trần gia, Trần gia gia, tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi đi ngay đây, đi ngay đây...” Nói đùa.

Đi theo Trần Bì lĩnh tiền ư?

E là mạng cũng không giữ được.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn mọi chuyện phức tạp trước mắt, khẽ thở dài.

Anh há nào không nhìn ra trong cuộc tranh đấu này, tại sao Lý đại nương lại sợ Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục, và cả tên đồ đệ Trần Bì của mình.

Chỉ vì, những người này rất nhiều người sợ dính vào, đều là những kẻ ra tay không biết nặng nhẹ.

Nhưng mà...

“Nha Đầu, theo ta vào đi.” Nhị Nguyệt Hồng có chút chán ghét liếc

nhìn mọi người có mặt, trực tiếp dắt tay Nha Đầu, xoay người bước vào gánh hát.

"Sư phụ..." Sắc mặt Trần Bì thay đổi, nhìn bóng lưng Nhị Nguyệt Hồng biến mất, bất lực thở dài.

Trần Bì hắn không phải là không thể làm chó cho Nhị Nguyệt Hồng cả đời!

Mạng này của Trần Bì hắn là do Nhị Nguyệt Hồng nhặt về.

Vấn đề là Nhị Nguyệt Hồng có muốn hắn làm chó hay không.

Nhưng nhìn bộ dạng đó của Nhị Nguyệt Hồng, cho dù Trần Bì có chịu thương chịu khó bán mạng cho Nhị Nguyệt Hồng thì sao?

Đến cuối cùng, cùng sư phụ bị người khác bắt nạt, sỉ nhục?

Cửu Môn không có kẻ ngốc thật sự.

Nhị Nguyệt Hồng cũng không ngốc, anh có thể nhìn rõ rất nhiều chuyện, chỉ là có làm hay không mà thôi.

Sự giáo dưỡng và lễ tiết đã trói buộc anh.

Nhưng cũng chính vì vậy, Nhị gia mới là Nhị gia khác biệt với mọi người, chứ không phải là một tên đại ca côn đồ ở địa bàn nào đó.

Đa số Cửu Môn trong mắt thế nhân, đều là thân phận kiểu như đầu lĩnh côn đồ đương thời, chỉ có Nhị Nguyệt Hồng là đặc biệt hơn.

Một công tử thế gia hào môn thực thụ.

Loại người này, Cửu Môn cần phải trải qua mấy đời bồi dưỡng, mới có thể xuất hiện khí chất như vậy.

Ví dụ như Giải Vũ Thần của đời sau, chính là như thế. … "Đại ca, anh nói xem Nhị Nguyệt Hồng kia cũng lạ, thuộc hạ của mình cũng quản lý không tốt, ngay trong địa bàn của mình mà suýt chút nữa bị

người ta bắt nạt, chậc chậc.” Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Tô Mộc dắt con chó ba đầu con, ngước đôi mắt sâu thẳm lên: “Người với người không giống nhau, Lục à.

Cho nên nói, làm người không thể quá tốt, người tốt dễ bị bắt nạt.” “He he, lão Lục tôi từ nhỏ đã chẳng phải người tốt gì.

Lát nữa về tôi phải dạy dỗ lại tiểu Vũ, cậu ta cũng là một người tốt đến ngốc nghếch, sau này dễ xảy ra chuyện.” Hắc Bối Lão Lục toe toét cười, nghĩ đến một người bạn đồng hành khác, Tề Vũ, Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy cũng là một thư sinh mặt trắng nho nhã trong mắt mọi người, đặc biệt dễ bị bắt nạt.

Nếu không phải có Hắc Bối Lão Lục trấn giữ, nhiều lúc thuộc hạ cũng không mấy nghe lời cậu ta.

“Ừm.” Tô Mộc gật đầu.

“Tô gia, đã lâu không gặp.” Đúng lúc này, một nhân vật khác đã lâu không xuất hiện, đã lên sàn.

Ngô Cẩu gia dắt theo mấy con chó săn mặt mũi hung dữ, vừa hay đi tới đối diện với Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Nếu không phải Hắc Bối Lão Lục thấy bên cạnh Ngô Lão Cẩu không có tùy tùng nào, e là vừa gặp mặt đã xông lên rồi.

Trong thời kỳ nhạy cảm này, các lão đại của các địa bàn đều không mấy hòa thuận, nhiều khi gặp nhau là rút đao tương hướng.

“Cẩu gia, không thể nào trùng hợp như vậy chứ?

Dẫn theo bao nhiêu người, nói cho lão Lục biết đi.” Hắc Bối Lão Lục vẫn có chút không tin, nhìn quanh quất.

Ngô Lão Cẩu có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Không dẫn người, không dẫn người, chỉ là muốn gặp Tô gia một chút, đây cũng là ý nghĩ tôi đã có từ rất lâu rồi.” Tô Mộc và Ngô Lão Cẩu trước mặt, có lẽ cũng coi như là người quen cũ.

Mặc dù không có nhiều giao thiệp trong thành Trường Sa, nhưng dù sao ngày đó, chính là Ngô Lão Cẩu đã kéo Tô Mộc ra khỏi Huyết Thi Mộ.

Chương 34

“Vừa đi vừa nói chuyện đi.” Tô Mộc lên tiếng.

“Vâng, vâng.” Ngô Lão Cẩu đi đến vị trí ngang hàng với Tô Mộc, tay dắt bốn năm sợi dây xích chó, cuối dây buộc mấy con chó săn.

Lũ chó săn hung dữ không ngừng gầm gừ.

Chủ chó và chủ chó đi song song, nhưng con chó dưới chân họ lại không mấy yên phận.

Chó săn luôn giữ bản tính mạnh được yếu thua, bảo tồn phần lớn sự hoang dã, khi rơi vào tay Ngô Lão Cẩu, mới có thể được huấn luyện trở nên lợi hại hơn một chút.

Thế là, lũ chó săn nhìn con chó ba đầu nhỏ con kia, liền nhe nanh múa vuốt, một bộ dạng như chỉ cần Ngô Lão Cẩu thả dây xích là sẽ lập tức xông tới, cắn chết nuốt chửng con chó ba đầu nhỏ.

Con chó ba đầu nhỏ tính tình khá hiền hòa, bước đi bằng bốn cái chân ngắn cũn, hoàn toàn không để ý đến lũ chó săn đang gầm gừ hung tợn bên cạnh.

Mãi cho đến khi một con chó săn thật sự sắp xông đến bên cạnh nó, cái đầu bên trái nhất của con chó ba đầu mới quỷ dị nhếch miệng, trong con ngươi đen lóe lên một tia sáng đen.

“Gâu gâu gâu ~” Con chó săn kia như gặp phải đại địch, tru lên thảm thiết, không ngừng giằng co sợi dây xích trong tay Ngô Lão Cẩu, trực tiếp quay người chạy về hướng không người.

Các con chó săn khác cũng cảm nhận được luồng áp chế đến từ huyết mạch, liền giãy thoát khỏi sự trói buộc của dây xích, nhanh chóng biến mất.

Ngô Lão Cẩu kinh ngạc, mặt đầy ngỡ ngàng nhìn con chó ba đầu con: "Tô gia, ngài tìm đâu ra con chó ba đầu này vậy, thật là hung mãnh uy vũ!" "Nhặt được trong mộ." Tô Mộc nhún vai.

"Tô gia, tại hạ có một yêu cầu bất quá, mong Tô gia đồng ý...

đó là, liệu Tô gia có thể đợi sau khi con chó ba đầu này sinh con, tặng cho tôi một con được không?" Ngô Lão Cẩu chắp tay.

Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật giật, nhìn con chó ba đầu mới sinh không lâu kia.

May mà tuổi thọ của chó không dài, giai đoạn trưởng thành rất nhanh, nếu không Ngô Lão Cẩu cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Tô Mộc: "Chuyện sau này hãy nói sau, chuyện tương lai ai có thể nói chắc được." Ngô Lão Cẩu gãi đầu: "Ha ha ha ha, Tô gia nói cũng phải, đúng rồi Tô gia, tôi cứ thấy ngài có chút quen mặt, chúng ta có phải là..." Tô Mộc: "Huyết Thi Mộ, ngày đó đa tạ Cẩu gia cứu mạng." Đôi mắt Ngô Lão Cẩu khẽ run lên, nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng lại một lần nữa xông lên não.

Sau khi Ngô Lão Cẩu rút khỏi Huyết Thi Mộ, đến thành Trường Sa, đã rất lâu rồi không gặp phải ngôi mộ cổ nào tà môn và đáng sợ như vậy.

Đồng thời, Huyết Thi Mộ cũng là một trải nghiệm mà Ngô Lão Cẩu cả đời này không bao giờ có thể quên được.

Dù sao thì tổ tiên và huynh đệ của ông ta đều chết trong Huyết Thi Mộ đó.

Ngô Lão Cẩu nghe Tô Mộc giải thích xong, mặt đầy kinh hãi.

Một trưởng bối, mấy huynh đệ của ông ta, đều bị huyết thi giết chết ngay lúc xuống Huyết Thi Mộ, nhưng Tô Mộc thì sao?

Tô Mộc dường như là một con người đã sống rất lâu trong Huyết Thi Mộ!

Người như thế nào!

Lại có thể sống sót trong Huyết Thi Mộ tà môn và đáng sợ đó!

Thành Trường Sa đầy rẫy nguy hiểm, nhưng Huyết Thi Mộ thì sao?

Ngô Lão Cẩu nhanh chóng rút ra một kết luận, điều mà trước đây ông ta không phát hiện ra ở Tô Mộc.

Chẳng trách Tô Mộc luôn có vẻ ung dung khi gặp bất cứ chuyện gì, thì ra Tô Mộc còn có trải nghiệm như vậy.

Không trải qua nỗi khổ của người khác à!

Sự đấu tranh giữa người với người, dù có hung hiểm đến đâu, cũng không bằng một phần của Huyết Thi Mộ!

"Ha ha, cái này..." Ngô Lão Cẩu không biết nên nói gì.

"Cẩu gia đã kết hôn chưa?" Tô Mộc đột nhiên hỏi.

Ngô Lão Cẩu gãi đầu: "Gần đây, gần đây đang tìm.

Tô gia cũng biết, lão Cẩu tôi bình thường không thích chưng diện, sở thích duy nhất là nuôi chó, chẳng có cô gái nào để mắt đến." Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên, anh còn nhớ trong 《Đạo Mộ Bút Ký》, Ngô Tà có nói, trong cuốn bút ký mà ông nội cậu ta để lại có ghi chép, Ngô Lão Cẩu thời trẻ rất đắc ý, ngay cả con gái nhà họ Hoắc cũng theo đuổi, làm mê đảo vạn thiên thiếu nữ...

Lúc này xem ra, toàn là Ngô Lão Cẩu lừa con cháu mình.

Đứa trẻ Ngô Tà đó, trong nhà không một ai là không lừa nó, thì ra là bắt đầu từ đời ông nội này.

Khổ cho đứa trẻ ngây thơ đó.

Tô Mộc cười khổ.

“Với thân phận của Cẩu gia, lẽ ra có thể dễ dàng tìm được chứ?” Tô Mộc tâng bốc đối phương.

Ngô Lão Cẩu mặt hơi đỏ: “Cũng có để ý mấy người, nhưng còn phải nghiên cứu kỹ một phen.

Còn Tô gia thì sao?

Có để ý cô gái nhà nào trong thành này không?

Với tướng mạo và thân phận của Tô Mộc, ở thành Trường Sa, e là không mấy ai xứng với Tô gia đâu nhỉ?” “À phải rồi, con gái nhà họ Hoắc trước giờ không tệ, không biết Tô gia...” Ngô Lão Cẩu nháy mắt với Tô Mộc, một bộ dạng gian xảo.

“Ha ha ha ha, đùa chút thôi.

Lục à, đừng làm phiền Tô gia, hai chúng ta đi dạo đi.” Ngô Lão Cẩu đột nhiên gọi Hắc Bối Lão Lục một tiếng.

Hắc Bối Lão Lục mặt đen sì, sau khi từ biệt Tô Mộc, liền đi cùng với Ngô Lão Cẩu.

“Cẩu à, gọi tôi có chuyện gì?” Hắc Bối Lão Lục ngẩng đầu.

“Tô gia có kể cho cậu nghe chuyện trước đây của anh ấy không?” Ngô Lão Cẩu dò hỏi.

“Trước đây?

Không có.

Loại người như chúng ta, làm gì có quá khứ gì, không nhắc cũng được.” Hắc Bối Lão Lục xua tay.

“Ồ ồ, vậy cậu có biết không, Tô gia trước đây là ở trong mộ, bị tôi

kéo ra ngoài?" Ngô Lão Cẩu nheo mắt.

Hắc Bối Lão Lục mím môi, vừa rồi hắn có nghe Ngô Lão Cẩu và Tô Mộc nói chuyện, đại khái hiểu được hai người này có quen biết.

Chỉ là không ngờ sự quen biết này lại kỳ quặc như vậy.

Ngô Lão Cẩu kéo Tô Mộc ra khỏi mộ?

Chương 35

Vậy Tô Mộc là đi trộm mộ, bị kẹt trong mộ thất sao?

Ngô Lão Cẩu nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Hắc Bối Lão Lục, tiếp tục tự nói: "Lục à, lúc tôi đến, Tô gia chắc là đã bị kẹt trong mộ rất lâu rồi.

Cậu và tôi đều biết, trong mộ làm gì có đồ ăn bình thường cho người, cậu nghĩ xem, lúc đó Tô gia đã sống sót như thế nào?" Hắc Bối Lão Lục nhíu mày: "Ý cậu là, Tô gia ăn thịt người?" Khóe miệng Ngô Lão Cẩu khẽ co giật, nhưng cũng không thể xác định có phải là tình huống như vậy không.

Nhưng nếu thật sự như ông ta nghĩ, vậy thì Tô Mộc cũng quá tàn nhẫn rồi?

"Khó nói, nhưng cậu theo Tô gia lâu như vậy, không thấy Tô gia có điểm gì đặc biệt khác thường sao?" Ngô Lão Cẩu tiếp tục dò hỏi.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu: "Rất khác thường.

Chẳng trách sao tôi cứ thấy đại ca lợi hại như vậy, thì ra là từ trong đống người chết bò ra, Diêm Vương cũng không thu được." Ngô Lão Cẩu cắn răng, lời này, Hắc Bối Lão Lục nói thật sự không sai.

Cảm giác mà Tô Mộc mang lại cho Ngô Lão Cẩu, chính là người mà Diêm Vương cũng không thu được, từ trong đống người chết bò ra.

Loại người này, không có cách nào đối phó.

"Lục à, sau này hai chúng ta lén lút kết minh nhé.

Có chỗ nào cần, cứ việc cho người gọi một tiếng, bất kể là tranh địa bàn hay là đổ đấu, tôi chắc là có thể giúp được một tay." Ngô Lão

Cẩu lắc đầu nói.

"Đánh nhau không cần cậu.

Còn về đổ đấu, nghe nói mấy con chó cậu nuôi đều khá lợi hại, không biết thịt có ngon không..." Hắc Bối Lão Lục sờ cằm, một bộ dạng suy tư.

"Cút!" Sắc mặt Ngô Lão Cẩu thay đổi.

"He he, đùa chút thôi, đùa chút thôi.

Ăn chó nhà ai, cũng không thể ăn chó của Cẩu gia gia cậu được, phải không." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, cũng đã dò ra được một số thông tin của Ngô Lão Cẩu.

Vũ khí lợi hại của Ngô Lão Cẩu là những con chó mà ông ta nuôi, nhưng điểm yếu cũng chính là ở đây.

Dù sao trong ý thức của người bình thường, chó được nuôi thường không có liên quan gì đến chủ nhân của chúng, cho dù có ra tay đối phó với những con chó được nuôi, cũng không thể làm tổn thương chủ nhân của chúng dù chỉ một chút.

Nhưng bên Ngô Lão Cẩu lại không phải như vậy.

Tô Mộc còn nhớ, kiếp trước có một truyền thuyết, nói rằng một trong những con chó mà Ngô Lão Cẩu nuôi, để báo thù cho Ngô Lão Cẩu vào một thời điểm nào đó, đã giết chết một tên đại ca côn đồ ở một địa bàn.

Thế là, đám côn đồ đó đã giết con chó đó, hầm canh ninh thịt.

Sau khi Ngô Lão Cẩu nghe được chuyện này, đã tìm Trương Khải Sơn lúc đó, trả một cái giá rất lớn, để Trương Khải Sơn lấy danh nghĩa quan phương, giết sạch đám côn đồ đã giết con chó của ông ta!

Đây chính là một trong số ít những bí mật ít người biết về Ngô

Lão Cẩu.

Tô Mộc hiện tại không coi Ngô Lão Cẩu là đối thủ của mình, nên có một số chuyện, Tô Mộc cũng không suy nghĩ trước.

Dù sao thì, hiện tại ở thành Trường Sa, không ai dám chọc vào Tô Mộc cả.

Lại một thời gian nữa trôi qua, Tô Mộc nhận được thiệp cưới từ Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng, quả nhiên vẫn giống như trong cốt truyện gốc, dự định thành hôn với Nha Đầu.

Tô Mộc là một trong số ít đối tượng được Nhị Nguyệt Hồng mời trong ngày thành hôn.

Do Nhị Nguyệt Hồng suốt ngày chìm đắm trong chuyện ở gánh hát, ngày càng không quan tâm đến chuyện trong địa bàn, dẫn đến bạn bè bên cạnh ngày càng ít.

Đến lúc anh sắp thành hôn, những người anh muốn mời, chỉ còn lại vài người ít ỏi đó.

Hắc Bối Lão Lục nghe được chuyện này, liền vội vàng dẫn theo Tề Thiết Chủy, cùng nhau đến nơi ở của Tô Mộc, muốn cùng Tô Mộc đi xem hôn lễ của Nhị Nguyệt Hồng.

Dù sao đây cũng là hôn lễ của gia chủ đương đại của Hồng gia ở thành Trường Sa, chắc là sẽ rất náo nhiệt, huống hồ, đến địa bàn của người khác, lỡ như Tô Mộc xảy ra chuyện gì thì sao?

Thế là, sau một lát chỉnh trang y phục, ba người Tô Mộc cất bước, đi về phía gánh hát của Nhị Nguyệt Hồng.

Khi đến địa bàn của Nhị Nguyệt Hồng, trước mặt ba người Tô Mộc, lại một lần nữa xuất hiện gương mặt quen thuộc của chàng trai

đó, Trần Bì.

Trần Bì nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục còn đeo đao, liền dẫn người chặn ba người Tô Mộc lại.

Trần Bì chắp tay với Tô Mộc: "Tô gia đại giá quang lâm, tiểu Trần Bì có lỗi vì không đón từ xa.

Ngày tân hôn của sư phụ, mong Lục gia đừng mang vũ khí vào gánh hát." Hắc Bối Lão Lục cười khẩy: "Mày bảo tao giao an nguy của đại ca và tiểu Vũ cho mày à?

Tin mày, còn không bằng tin vào con dao sau lưng tao.

Dù sao thì, dao không biết lừa người." Sắc mặt Trần Bì khó coi, quay ánh mắt về phía Tô Mộc.

Tô Mộc nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt bình tĩnh, một bộ dạng như không nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi.

Lúc này Trần Bì mới nhường đường, cắn răng, hung hăng nhìn chằm chằm ba người Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục quay lưng về phía Trần Bì, cùng Tô Mộc và Tề Thiết Chủy đi về phía gánh hát: "He he, tên này còn không biết, ta đây đều học từ đại ca, đúng không đại ca.

Tin vào những người ngoài này, còn không bằng tin vào chính chúng ta." Trên mặt Tề Vũ lộ ra một tia lạnh lùng, thay đổi khá lớn.

Tề Vũ cười lạnh nói: "Yên tâm, tôi đã sắp xếp người tiếp ứng, chỉ cần có người muốn nhân hôn lễ của Nhị gia gây sự, người của địa bàn chúng ta, trong khoảnh khắc là có thể đến." "Tiểu Vũ à, bây giờ không có người ngoài, đừng tỏ vẻ nữa.

Làm như ai không biết ai vậy, hễ đánh nhau là cậu chắc chắn chạy đầu tiên." Hắc Bối Lão Lục vỗ vỗ vào lưng Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy suýt chút nữa không thở nổi, lúc này mới trở lại bộ dạng thiếu niên có chút nội tâm như thường ngày.

Bộ dạng mặt lạnh đó, đều là do Hắc Bối Lão Lục dạy.

"Ừm." Tô Mộc gật đầu, bước vào cánh cổng gánh hát dán chữ song hỷ đỏ thẫm.

Nhị Nguyệt Hồng mặc dù đã lâu không kinh doanh thế lực địa bàn của mình, nhưng danh tiếng của gia chủ đương đại Hồng gia, vẫn khiến nhiều người tự mình đến tham dự đại hôn của anh.

Tô Mộc vừa mới bước vào, Nhị Nguyệt Hồng ngực đeo một đóa hoa đỏ lớn đã bước tới: "Đến đúng lúc lắm, Tô gia cho tôi mượn tiểu Vũ nhà anh dùng một chút.

Tề gia, phiền anh làm chủ hôn cho Nhị Nguyệt Hồng một lần." Tề Thiết Chủy mặt đỏ bừng, một dịp lớn như vậy, Nhị Nguyệt Hồng lại để mình làm chủ hôn?

Sau đó cậu ta theo bản năng nhìn về phía Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu.

Tề Thiết Chủy lúc này mới ngượng ngùng gật đầu theo.

Chương 36

Trong Cửu Môn, người thực sự có học không nhiều, mà trên tay không dính máu tươi lại càng ít.

Tề Thiết Chủy tuy là người của Tô Mộc, nhưng thân phận đã không thấp.

Cả thành Trường Sa, ngoài cậu ta ra, không còn ai thích hợp với thân phận chủ hôn trong ngày đại hôn của thiếu chủ Hồng gia.

"Đại ca, ngày đại hôn của Nhị Nguyệt Hồng sao lại lạnh lẽo thế này.

Nếu là lão đại của địa bàn khác, cho dù không phải là thế lực cũ ở Trường Sa, cũng phải náo nhiệt hơn thế này chứ?" Hắc Bối Lão Lục lẩm bẩm khó hiểu.

Tô Mộc vẻ mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Đỉnh cao sinh ra những kẻ ủng hộ giả dối, hoàng hôn chứng kiến những tín đồ thật sự." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, lần này hắn không hỏi Tô Mộc câu đó có ý gì.

Ở bên cạnh Tô Mộc và Tề Thiết Chủy lâu, Hắc Bối Lão Lục hễ gặp phải điều gì không hiểu, đều bắt đầu giả vờ như đã hiểu.

Nếu không hỏi nhiều lần, sẽ tỏ ra mình rất ngốc.

Đây là điều mà Hắc Bối Lão Lục đã sâu sắc cảm nhận được.

Thực ra, không chỉ là Nhị Nguyệt Hồng hiện tại, thời đại của Cửu Môn cũng như vậy. 'Đỉnh cao sinh ra những kẻ ủng hộ giả dối, hoàng hôn chứng kiến những tín đồ thật sự', khi Cửu Môn suy tàn, những người ban đầu ủng hộ họ, đã đi đâu?

Cho nên, Tô Mộc trước giờ không mấy tin tưởng người khác.

Đồng thời, Tô Mộc cũng qua thời gian tiếp xúc với mọi người trong Cửu Môn, hiểu được rằng, thực ra những người như Hắc Bối Lão Lục, thật sự không thể coi là người xấu.

Giết chóc để sinh tồn, không phải là tội.

Đừng nhìn thấy thành Trường Sa trước mắt một mảng phồn hoa, qua mười mấy năm nữa, ai còn nhớ được tất cả những chuyện đã từng xảy ra ở đây?

"Hoắc gia, tiểu thư Hoắc Cẩm Tích đến thăm!" "Trương gia, quân gia Trương Khải Sơn đến thăm!" "Cẩu gia, phỉ, Ngô gia, Cẩu gia đến thăm!" "Giải gia, Giải lão bản đến thăm!" … Rất nhanh, những người nhận được thiệp mời của Nhị Nguyệt Hồng, những người không nhận được thiệp mời nhưng muốn đến, lần lượt đều đến gánh hát này.

Sau Tô Mộc, họ đã đến hiện trường đại hôn của Nhị Nguyệt Hồng.

Trần Bì cởi bỏ bộ dạng sát thủ máu lạnh thường ngày, vội vã chạy qua lại trong ngoài gánh hát, vừa đón tiếp khách đến thăm cho Nhị Nguyệt Hồng, vừa duy trì trật tự của hôn lễ, và cả đạo tiếp khách.

Những người có vai vế như Tô Mộc và những người khác, lần lượt được sắp xếp vào một bàn tiệc, ở vị trí cao nhất gần đại sảnh nhất.

Thông thường mà nói, vị trí này, chỉ có trưởng bối trong tông tộc của Nhị Nguyệt Hồng mới có thể ngồi, nhưng Nhị Nguyệt Hồng không có trưởng bối nào, nên đã sắp xếp các vị đại lão trong thành Trường Sa, ngồi ở vị trí này.

Trương Khải Sơn, Giải Cửu, Hoắc Cẩm Tích, Ngô Lão Cẩu, Tô Mộc, những người này đều biết, đây là địa bàn của Nhị Nguyệt Hồng,

cũng là ngày đại hôn của anh, nên cố ý để trống vị trí chủ nhân, lần lượt ngồi vào các vị trí khác trên bàn ăn.

Nguyên bản, những vị trí này cũng có quy tắc.

Bên cạnh vị trí trống của Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu, bên trái là Trương Khải Sơn, bên phải là Tô Mộc.

Thân phận địa vị của Trương Khải Sơn, người ở bàn này đều biết, đáng lẽ phải ngồi ở vị trí đó.

Nhưng Tô Mộc ngồi ở vị trí có thân phận địa vị gần như Trương Khải Sơn, điều này rất dễ gây ra lời ra tiếng vào.

May mà, những tên lão đại địa bàn gai góc ở thành Trường Sa không đến, nếu không e là bây giờ đã có người lật bàn rồi.

Hoắc Cẩm Tích nhìn Tô Mộc.

Nếu Tô Mộc chỉ là một người bình thường không có gì nổi bật, e là bây giờ Tô Mộc đã là vị hôn phu của cô ta, con rể ở rể của Hoắc gia.

Nhưng Tô Mộc lại không phải là một người bình thường, không chỉ từ chối lời mời của Hoắc gia ngày đó, mà còn tự mình tạo dựng được danh tiếng ở thành Trường Sa, sở hữu thế lực không kém gì Hoắc gia lúc này.

Giải Cửu cũng đang đánh giá Tô Mộc.

Giải Cửu là người kín đáo nhất, nhưng Tô Mộc luôn cho anh cảm giác, anh làm gì cũng có thể bị Tô Mộc nhìn thấu, một cảm giác quỷ dị.

“Người nào cũng xứng ngồi ở vị trí này sao?

Lục tử.” Hoắc Cẩm Tích nheo mắt, liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục luôn tự nhận mình là thuộc hạ của Tô Mộc,

nhưng người ở bàn này, đều là những đại lão độc lập một phương ở thành Trường Sa, có thể coi là cùng thế hệ với Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục vốn dĩ khi có Tô Mộc ở đây, có vẻ hơi gò bó, hắn cũng biết, mình là thuộc hạ của Tô Mộc.

Nhưng cách cư xử của Tô Mộc, lại khác với người của thời đại này, không có nhiều quy tắc tôn ti trật tự, nên Hắc Bối Lão Lục cũng trở nên tùy ý hơn.

Ở trong một dịp như thế này, nghe Hoắc Cẩm Tích nói vậy, Hắc Bối Lão Lục lập tức tỏ ra có chút ngượng ngùng.

Tề Thiết Chủy lúc này lại không ở bên cạnh hắn, khi hắn đối phó với những lúc đấu trí này, trông rất bất lực.

Hắn chỉ mong Hoắc Cẩm Tích đến tát hắn một cái, hắn còn có thể rút đao chém đầu bà cô này, nhưng đối phương lại ngồi yên không động, một câu nói đã khiến hắn cả người khó chịu.

"Trương phó quan còn chưa ngồi, ngươi, có đức có tài gì?" Hoắc Cẩm Tích lại nói.

"Tôi, là đại ca tôi bảo tôi ngồi..." Hắc Bối Lão Lục bất lực, chỉ có thể lôi Tô Mộc ra, như một tấm bùa hộ mệnh.

Tiếp đó, Hoắc Cẩm Tích hướng ánh mắt về phía Tô Mộc, cười lạnh nói: "Tô gia thật có khí phách, một thuộc hạ tùy tiện, cũng có thể cùng chúng ta kết giao cùng thế hệ, ngồi chung một bàn ăn cơm sao?" "Lão Lục, nghe nói bên cậu gần đây lại thu nhận một nhóm thuộc hạ? Bây giờ địa bàn có bao nhiêu người?" Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm lên.

Hắc Bối Lão Lục trả lời thật thà: "Một trăm đao khách, loại côn đồ bình thường thì khoảng hơn sáu trăm." "Vậy phí bảo kê hàng tháng, khoảng bao nhiêu rồi?" "Khoảng..." "Nhiều như vậy, nếu đặt ở

trước đây, có lẽ phải được coi là địa bàn của một gia tộc lớn ở thành Trường Sa rồi nhỉ?" "Cũng gần như vậy..." "Gia chủ của ta đang nói chuyện với ngươi!

Tô Mộc!" Tên thuộc hạ đứng sau lưng Hoắc Cẩm Tích hét lên.

"Tô Mộc, cũng là ngươi có thể gọi sao?" Trương Khải Sơn cười nói một câu.

Sắc mặt Hoắc Cẩm Tích đại biến, vội quát mắng thuộc hạ: "Câm miệng!

Ở đây có chỗ cho ngươi nói chuyện sao!" "Vâng, vâng, gia chủ, Phật gia..." Tên thuộc hạ của Hoắc gia mặt mày trắng bệch.

"Ồ, vừa rồi là đang nói chuyện với tôi sao?

Xin lỗi, không nghe thấy." Tô Mộc phản ứng lại, "Cô vừa nói lão Lục không đủ vai vế, phải không?" "Bên kia có một bàn, đều là những người thuộc thế hệ trước trong thành Trường Sa, Hoắc tiểu thư sao không qua bên đó?" Tô Mộc chỉ về phía không xa, một bàn toàn là những ông lão, bà lão lang thang ăn xin.

Vai vế của đám người đó thật sự không thấp, đều là tuổi ông tuổi bà rồi.

Hoắc Cẩm Tích đỏ mặt: "Lời này của Tô gia, có phải là quá bắt nạt người khác rồi không." Tô Mộc lắc đầu cười: "Ha ha ha, đùa chút thôi.

Nhưng vấn đề thân phận mà Hoắc tiểu thư nói, thực ra rất dễ trả lời.

Cửu Môn Trường Sa, người nào thuộc thế hệ trước có thể ngồi vững?

Chương 37

Chẳng phải là các vị, mới là chủ nhân của Cửu Môn sao?

Trong Cửu Môn, lão Lục cũng chiếm một môn, ngồi ở vị trí này, ai nói không được?" Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu, Trương Khải Sơn đều sáng mắt lên.

Cửu Môn?

Đây là một từ mới.

"Hoắc gia nếu thật sự có bản lĩnh, chiếm lấy tám môn trong đó, Hoắc gia chiếm tám trong chín môn, cũng không phải là không thể." Tô Mộc vẻ mặt bình tĩnh nói.

"Ha ha ha ha, Hoắc tiểu thư chấp nhất rồi, nếu Lục gia không thể ngồi bàn này, vậy lão Cẩu tôi cũng chẳng có thân phận gì, tôi cũng phải xin lỗi Hoắc tiểu thư mới phải." Ngô Lão Cẩu cười, làm bộ muốn đứng dậy.

Giải Cửu vừa nhìn đã hiểu rõ cục diện trước mắt, trực tiếp đứng dậy chắp tay nói: "Tôi Giải Cửu là một thương nhân, người nhẹ lời mỏng, càng không xứng ngồi cùng bàn với Hoắc gia chủ." "Khụ khụ, tôi Trương Khải Sơn cũng chỉ là một quân nhân, không có bối cảnh gia tộc lớn gì, chỉ là sớm đi lính, được cấp trên coi trọng, có phải cũng nên xin lỗi Hoắc tiểu thư không?" Trương Khải Sơn cười như không cười nói.

Hoắc Cẩm Tích: "..." Cô ta quên mất, bàn này, ngoài cô ta là thế lực gia tộc cũ ở thành Trường Sa, những người khác đều là những người trẻ tuổi kiệt xuất thế hệ mới.

Cô ta đã quen dùng thân phận Hoắc gia để đè người, nhưng cô ta

đã nhìn nhầm dịp.

Dịp này, là người Hoắc gia cô ta có thể trấn giữ được sao?

"Ai, lúc đầu tranh địa bàn, Hoắc gia vẫn là giết ít quá." Hắc Bối Lão Lục rất phối hợp thở dài một tiếng, một bộ dạng tang thương, lúc này, chỉ thiếu một điếu thuốc.

Hoắc Cẩm Tích hung hăng lườm Hắc Bối Lão Lục một cái.

Tên này không biết lựa lời, cứ xát muối vào vết thương.

Hoắc gia lúc đầu muốn loại bỏ những thế lực nhỏ mới nổi như Tô Mộc, Ngô Lão Cẩu, lần nào cũng thất bại, thương vong vô số.

Đến nỗi mới rơi vào tình cảnh trở thành một gia tộc có thế lực ngang bằng với Ngô Lão Cẩu, Tô Mộc và những người khác như hiện nay.

Lúc đầu, chính tên Hắc Bối Lão Lục này là hung hãn nhất.

Đám đao khách thuộc hạ của hắn, mỗi người đều có thể đánh mười đối thủ, suýt chút nữa đã chém thẳng đến cổng lớn Hoắc gia.

"Ha ha ha, trong ngày vui thế này, vẫn nên bớt nói chuyện chém chém giết giết đi." Tô Mộc nhắc nhở Hắc Bối Lão Lục một câu.

Hắc Bối Lão Lục lúc này mới ngừng nói.

"Tô gia, Cửu Môn mà anh vừa nói, là gì vậy?" Trương Khải Sơn đột nhiên có hứng thú.

Tô Mộc ngẩn ra, lúc này Cửu Môn hình như vẫn chưa thành lập, thành Trường Sa không có cách nói Lão Cửu Môn.

Lão Cửu Môn là để chỉ những người nghề nghiệp xuất sắc nhất trong giới trộm mộ quản lý, song hành cùng Tứ Môn.

Nhưng trình độ chuyên nghiệp của Tứ Môn, lại lợi hại hơn Cửu

Môn rất nhiều.

Bất kể là Bàn Sơn, Tá Lĩnh, hay là Phát Khâu, Mạc Kim, những người này đều có thủ pháp đổ đấu độc quyền của riêng mình, và truyền thừa lâu dài.

Cửu Môn thì khác.

Cửu Môn chỉ là sản vật chiến thắng của những thổ phu tử trong thời đại này, là những thế gia đổ đấu lợi hại nhất đương thời.

Và cũng chính từ thời điểm này, truyền thừa của Cửu Môn, mới tiếp tục kéo dài.

"Tôi chỉ tiện miệng nói thôi, chúng ta không phải có chín thế lực địa bàn, vừa hay tương ứng với chín môn sao; lai lịch của chín môn này, bắt nguồn từ kinh thành, trong kinh thành chia thành chín môn, lần lượt là, phía bắc có Đức Thắng Môn, An Định Môn; phía đông có Đông Trực Môn, Triều Dương Môn; phía nam có Sùng Văn Môn, Chính Dương Môn, Tuyên Vũ Môn, còn gọi là Tiền Tam Môn; phía tây có Tây Trực Môn, Phụ Thành Môn... chín môn này chính là huyết mạch của cả kinh thành, chín môn còn, hoàng thành vô ưu, chín môn phá, thương sinh họa!

Chúng ta là chín thế lực địa bàn của thành Trường Sa, chúng ta ngã xuống, ngày tháng bách tính thành Trường Sa chịu khổ chịu nạn, sẽ đến..." "Chín môn này còn được người ta gọi là Cửu Môn Đề Đốc." Tề Thiết Chủy chậm rãi đi tới từ xa, bên cạnh chính là đôi tân hôn Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu.

Vừa rồi khi Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu bái đường thành thân, Trương Khải Sơn, Tô Mộc và những người khác đều không tham dự.

Những người như họ đều biết, trên người họ mang quá nhiều nhân mạng và tai họa, trong ngày vui như thế này, chủ nhà sẵn lòng

mời họ đến.

Vậy thì tìm một chỗ uống rượu, chúc mừng là được rồi, những chuyện khác, không cần tham gia.

"Tên này hay." Đôi mắt Trương Khải Sơn sáng lên.

Tô Mộc: "..." Tên này sao có thể không hay, mẹ nó đây vốn là tư liệu về lai lịch của Lão Cửu Môn mà...

Tô Mộc cười khổ, không đi sâu vào vấn đề này nữa.

Nhưng chính vì chuyện Cửu Môn Đề Đốc mà Tô Mộc vô tình nhắc đến, lại bắt đầu lan truyền trong thành Trường Sa sau ngày hôm nay.

Thứ hạng của Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu và những người khác, thật sự không phải do họ xếp.

Và thứ hạng này có liên quan đến thân phận hay không, cũng không phải như trong ký ức của Tô Mộc.

Trương Phật gia quyền lực lớn nhất, ông ta là môn thứ nhất của Cửu Môn, hiển nhiên không có gì bất ngờ.

Nhị Nguyệt Hồng chỉ vì có chữ 'Nhị', nên mới được người ta gọi là Nhị gia, thứ hạng không có nhiều quan hệ với thân phận địa vị.

Tầm mắt lại quay về phía Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy và đôi tân hôn Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu đi tới, đến bên cạnh bàn của Tô Mộc và những người khác: "Hôm nay là ngày lành cảnh đẹp, đôi tân hôn Hồng Quan và Nha Đầu, đến kính mọi người một ly rượu." Tô Mộc, Trương Khải Sơn và những người khác lần lượt đứng dậy, nâng ly rượu trước mặt.

"Đa tạ mọi người trong lúc bận rộn có thể đến tham dự đại hôn của tôi và Nha Đầu.

Sau này mong các vị chiếu cố nhiều hơn, Hồng Quan xin cạn trước.” Nhị Nguyệt Hồng mặt đỏ bừng, anh vốn không phải là người ham rượu, tửu lượng không cao.

Uống cạn một ly, lập tức bắt đầu cảm thấy có chút chóng mặt hoa mắt.

“Bộ dạng này của Nhị gia, nếu kính hết rượu của tất cả mọi người có mặt, tối nay e là phải khó chịu cả đêm rồi.” Trương Khải Sơn bất lực cười nói.

“Nha Đầu, cô thật có phúc khí, gặp được Nhị gia.

Nhị gia văn võ song toàn, lại không có sở thích xấu nào, hai người thật là trai tài gái sắc, một đôi lương duyên trời sinh đất tạo!” Ngô Lão Cẩu khen ngợi.

“Nhị gia, Cẩm Tích lần này đến, mong Nhị gia nhớ đến tình nghĩa của hai nhà Hồng-Hoắc, chuyện cũ bỏ qua, hai nhà chúng ta, vẫn là thế giao như trước.” Hoắc Cẩm Tích anh tư hiên ngang uống cạn ly rượu trong tay, nhìn Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, hai má lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt.

“Vậy tôi cũng nói...” “Lục à, cậu đừng nói nữa.” Hắc Bối Lão Lục cũng muốn nói gì đó, Tề Thiết Chủy hiểu rõ hắn liền nhanh chóng cướp lời.

Tên Hắc Bối Lão Lục này đã quen với giang hồ, không biết tiếp theo sẽ nói ra những lời giang hồ vị mười phần nào, Tề Thiết Chủy sợ hắn dọa đến Nha Đầu.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: “Cạn ly này, Nhị gia sớm sinh quý tử!” “Phụt!” Nha Đầu nghe thấy lời chúc mừng rất dân dã này, không nhịn được cười thành tiếng.

Chương 38

Nụ cười của Nha Đầu, khiến Hắc Bối Lão Lục lập tức đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Khụ khụ, lão Lục tôi không học hành gì nhiều, không biết ăn nói, mong chị dâu đừng trách." "Lục gia khách sáo rồi, sau này mong Lục gia chiếu cố Nhị gia nhà tôi nhiều hơn mới phải." Nha Đầu cúi người.

"Xuân phong nhiễm tẫn mạch thượng hoa, xuân thủy trường lưu tự thiên nhai, xuân thảo thiển lộ bích ngọc nha, xuân vũ miên miên thấu giao sa...

Phù dung trướng noãn tối tiện sát." Tô Mộc ngắm nghía ly rượu đã uống cạn trong tay, vẫn ngồi ở vị trí cũ, vẻ mặt mơ màng lẩm bẩm.

Tiếp đó, Tô Mộc đứng dậy, cười nói: "Nhị gia vào thời thiếu niên phong hoa chính mậu, gặp được người mình yêu thích nhất, thật khiến chúng ta ghen tị a." "Ha ha ha ha ha." Trương Khải Sơn vốn tưởng Tô Mộc còn muốn nói thêm vài câu thơ cổ, nhưng không ngờ Tô Mộc lại đột nhiên nói đến chuyện ghen tị, thế là cũng cười khổ theo.

Những người khác cũng lần lượt nở nụ cười vui vẻ.

Thực ra, mọi người nghĩ lại, thật sự như lời Tô Mộc nói, thật có chút ghen tị với Nhị Nguyệt Hồng.

Họ là những người sáng lập Cửu Môn, là thế hệ trẻ kiệt xuất nhất của thành Trường Sa, nhưng đại đa số mọi người vẫn đang bận rộn với công việc kinh doanh trong địa bàn, bận rộn với chuyện giang hồ.

Nhưng một người trong số họ, Nhị Nguyệt Hồng lại vào lúc này gặp được người con gái mình yêu, và sớm kết hôn, thật hạnh phúc.

“Đa tạ lời chúc của các vị, và cả sự ghen tị của Tô gia, ha ha ha, Tô gia nếu muốn thành hôn, cả đám con gái thành Trường Sa, chẳng phải sẽ đạp nát cửa nhà Tô gia sao?” Nhị Nguyệt Hồng cười nhẹ đáp lại.

Trong số mấy người họ, người xấu nhất có Hắc Bối Lão Lục, Bán Tiệt Lý một người, miễn cưỡng coi được là Ngô Lão Cẩu, tướng mạo khá thư sinh, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Phật gia thì có vẻ bảnh bao, nhưng thiếu niên tuấn tú nhất, thực ra vẫn là Tô Mộc.

Không biết là do hình xăm Kỳ Lân tà dị gia trì hay vì lý do nào khác, mặt của Tô Mộc giống như được ngọc điêu khắc, phù hợp với thẩm mỹ của các thời đại.

Thêm vào đó, thế lực của Tô Mộc là kiệt xuất nhất đương thời, gần nhất với sự tồn tại của Trương Khải Sơn.

Có tiền có thế lại có nhan sắc, nếu Tô Mộc thật sự muốn thành hôn, e là đại đa số con gái trong thành Trường Sa đều nguyện ý hiến thân.

“Nhị gia nói đùa rồi.” Tô Mộc lắc đầu cười khổ. … Rất nhanh, mọi người ăn uống đến tối.

Vừa rồi Nhị Nguyệt Hồng thật sự say rượu, vào phòng nằm một lúc, bên ngoài hoàn toàn giao cho đồ đệ Trần Bì và Nha Đầu lo liệu.

Tề Thiết Chủy, người làm chủ hôn, sau khi thấy Nhị Nguyệt Hồng tỉnh lại, vội vàng gọi anh và Nha Đầu lại một lần nữa ra trước mặt các vị khách.

Sau đó, từ trong tay áo lấy ra một mảnh giấy nhỏ vừa mới xin chỉ giáo của Tô Mộc.

Tề Thiết Chủy nhìn mảnh giấy trong tay, nhanh chóng liếc qua

một cái, sau đó ngẩng đầu cười với các vị khách, cuối cùng đặt ánh mắt lên người Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu.

"Nguyện quân phúc mãn thân thường kiện; Nguyện y bất cải chu nhan diện; Nguyện hoa thường khai nguyệt trường viên; Nguyện hữu tình nhân cộng thiền quyên; Thử sinh bất phụ quân chi luyến; Thử thế bất phụ y chi nguyện; Kim nhật tức định tam sinh ước; Hoàng tuyền bích lạc vĩnh tương bạn." "Hay!" "Hay hay hay!" "Chúc mừng chúc mừng!" "Chúc mừng Nhị gia!

Chúc mừng Nha Đầu tẩu tử!" "Ha ha ha ha, chúc mừng Nhị gia chúc mừng tẩu tử!" … Các vị khách lần lượt vỗ tay, mặt đầy tươi cười nhìn về phía Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu, lộ ra vẻ mặt chúc phúc.

Nhị Nguyệt Hồng dắt tay Nha Đầu, cúi người chào mọi người: "Mọi người có thể đến, Hồng Quan cảm kích vô cùng, đồng thời, cũng cảm tạ Tô gia đã mang đến cho tôi một Thiết Chủy ăn nói khéo léo như vậy, ha ha ha." "Ha ha ha ha, Tề Thiết Chủy, cái biệt hiệu này hay, lão Lục tôi nghiên cứu một thời gian, vẫn là Nhị gia nghĩ chu đáo." Hắc Bối Lão Lục đột nhiên có chút bất ngờ cười lên, vì cái tên này của Tề Thiết Chủy.

Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn có ý định tìm cho Tề Thiết Chủy một biệt hiệu vang dội, dù sao mọi người đều là dân giang hồ, biệt hiệu dù hay hay dở, đều thể hiện là người có thân phận nhất định.

Nhưng hắn nhiều lần muốn tìm biệt hiệu cho Tề Thiết Chủy, đều bị Tề Thiết Chủy từ chối.

Hắc Bối Lão Lục cũng không ít lần làm chuyện thất đức.

Ví dụ như cứ nhất quyết kéo Tề Thiết Chủy đi học theo hắn và Tô Mộc, xăm một hình xăm trên người.

Trước đó còn đặt lịch với thợ xăm, muốn xăm cho Tề Thiết Chủy một con hổ xuống núi trên lưng.

Lần đó suýt chút nữa đã dọa Tề Thiết Chủy chạy mất.

Tô Mộc cũng có chút bất ngờ.

Không ngờ cái tên Tề Thiết Chủy này, lại là từ miệng Nhị Nguyệt Hồng nói ra.

"Được rồi các vị, cũng không còn sớm nữa, để lại chút thời gian động phòng cho đôi tân hôn, chúng ta xin cáo từ trước." Tề Thiết Chủy nói theo quy củ, lúc này cũng không sợ đắc tội với ai nữa.

Mọi người đứng dậy, lần lượt đi ra ngoài gánh hát.

Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu và Trần Bì ba người, nhìn mọi người rời đi, lúc này mới thở phào một hơi.

Một ngày náo nhiệt, cũng đi kèm với sự bận rộn không ngừng, cuối cùng cũng đã qua.

Trần Bì cũng chắp tay từ biệt Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu, định đến bến tàu tiếp tục làm việc của mình.

Nhị Nguyệt Hồng mở miệng: "Trần Bì, mệt thì nghỉ sớm đi.

Chuyện ở bến tàu, làm không hết, ngày mai ta sẽ cho người gửi một số lễ vật họ tặng ta đến chỗ con, hưởng phúc nhiều hơn." Trần Bì vừa đi đến cửa khựng lại một chút, sống mũi cay cay, gật đầu.

Nhị Nguyệt Hồng đối với Trần Bì luôn là bộ dạng nghiêm sư, rất ít khi quan tâm đến Trần Bì.

Sau khi thu nhận Trần Bì, giao chuyện ở bến tàu cho đối phương, liền làm một ông chủ khoán trắng.

Nhưng bản thân Trần Bì cũng biết, Nhị Nguyệt Hồng có thể coi trọng mình đã là phúc lớn.

“Ai...” Trần Bì thở dài, bước ra khỏi gánh hát.

Đi suốt con đường, chưa từng có ai thật sự quan tâm đến Trần Bì, ngoại trừ Nhị Nguyệt Hồng.

Trần Bì vốn còn định lén lút làm gì đó, đột nhiên lại bắt đầu trung thành tận tụy.

Hắn chính là như vậy, ăn mềm không ăn cứng.

Bên trong gánh hát, Nhị Nguyệt Hồng dắt tay Nha Đầu, nhìn ánh trăng sáng, mỉm cười với nhau.

Từ hôm nay, họ đã là vợ chồng.

Lời hẹn ba sinh, hoàng tuyền bầu bạn.

Bên kia, Tô Mộc đi phía trước, Tề Thiết Chủy dìu Hắc Bối Lão Lục say khướt, cùng nhau đi về hướng địa bàn của Tô Mộc.

Đúng lúc này, một người bí ẩn, chặn trước mặt ba người Tô Mộc.

Tô Mộc nhận ra, người trước mặt chính là sự tồn tại của lão đại địa bàn đặc biệt nhất trong thành Trường Sa, Giải Cửu, Giải lão bản.

Giải Cửu quay lưng về phía Tô Mộc, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trong vắt, thở dài: “Tô gia, trời của thành Trường Sa, sắp thay đổi rồi.” “Hửm?” Tô Mộc nhíu mày.

“Tôi nhận được tin tức, có người nước ngoài, sắp vào thành Trường Sa, với thân phận thương hội.

Tôi còn nhận được tin tức từ những nơi khác, gần đây thời cục có chút hỗn loạn, e rằng, chiến tranh sắp xảy ra.” Giải Cửu vẻ mặt tang thương nói.

Người quen biết Giải Cửu đều biết, Giải Cửu là một người kỳ quặc, trên người người này chưa từng xuất hiện bất kỳ khí chất thời thiếu niên nào.

Chương 39

Vừa mới thành niên, đã khiến người ta cảm thấy vô cùng trầm ổn, chín chắn, phảng phất như mọi thứ đều nắm trong lòng bàn tay.

Khi Giải Cửu buồn chán, cũng sẽ đến tìm Tô Mộc đánh cờ, vì kỳ nghệ của anh ở thành Trường Sa, thậm chí ở những nơi khác đều chưa gặp đối thủ.

Nhưng lần đầu tiên tìm Tô Mộc đánh cờ, đã bại trong tay Tô Mộc.

Sau đó hai người đã có một số giao thiệp.

"Đã nói với Phật gia chưa?" Tô Mộc thấp giọng hỏi.

Giải Cửu gật đầu: "Tin tức vừa đến tay, tôi đã báo cho Phật gia trước, sau đó mới đến tìm anh.

Chuẩn bị trước đi." "Ừm, đa tạ." Tô Mộc gật đầu.

Giải Cửu nói xong chuyện, liền một mình rời đi.

Tô Mộc và Tề Thiết Chủy khiêng Hắc Bối Lão Lục ném vào phòng trong khách phòng, lúc này mới cùng nhau đi ra, ngồi trong sân.

Tề Thiết Chủy pha trà, rót cho Tô Mộc và mình một ly, để giải rượu.

"Đại ca, thời gian trôi nhanh thật, mấy năm nay xe lửa cũng có rồi, người nước ngoài cũng xuất hiện, mọi thứ đều đang thay đổi, không biết thành Trường Sa khi nào cũng sẽ thay đổi." Tề Thiết Chủy có chút tang thương nói.

"Tiểu Vũ, vốn không muốn để cậu tham gia vào những cuộc tranh đấu phức tạp này, nhưng rất nhiều chuyện, không đẹp như chúng ta tưởng tượng.

Tiếp theo, cậu cũng nên rèn luyện một chút, sau này mới có sức tự vệ.” Tô Mộc đột nhiên lên tiếng.

Tề Thiết Chủy ngẩn ra, kinh ngạc nói: “Đại ca, anh định đi xa sao?

Định rời khỏi Trường Sa?” Tô Mộc lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ sợ đến một ngày nào đó, chúng ta mất liên lạc, lão Lục không ở đây, tôi không ở đây, một mình cậu khó tránh gặp phải phiền phức khác.” Tề Thiết Chủy gãi đầu: “Cái này đại ca không cần lo, tiểu Vũ đã học được cách bảo vệ mình, cho dù rời khỏi thành Trường Sa, cũng đủ sức tự vệ.” “Vậy thì tốt.” Tô Mộc uống trà, cầm chén trà tiếp tục nghĩ về những chuyện khác.

Một lát sau, Tề Thiết Chủy thật sự có chút không chịu nổi, ngáp một cái, đứng dậy từ biệt Tô Mộc.

Bên cạnh không còn ai, Tô Mộc nhìn về phía U Minh Kỵ đang đứng bên cạnh.

“Chúa công, có chuyện gì cần phân phó tại hạ không?” U Minh Kỵ một gối quỳ xuống đất.

“Nghe nói có người nước khác muốn đến Trường Sa, ngươi đi xem đến đâu rồi, gặp thì giết đi.” Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm lên.

“Vâng.” U Minh Kỵ chắp tay, biến mất tại chỗ.

Việc truy tìm thuật trường sinh đã được ghi nhận từ rất sớm trong lịch sử, ngay cả thời của Long Quân cũng đang theo đuổi nó.

Người càng có nhiều của cải và quyền lực thì càng khao khát chiếm hữu chúng lâu hơn.

Tô Mộc nhớ rằng, những kẻ ngoại lai này đã có được một loại thông tin nào đó cho thấy gần thành Trường Sa có dấu vết của thuật trường sinh.

Cùng lúc đó, bức màn bí ẩn về Thanh Đồng Môn cũng sẽ dần được vén lên trong những ngày sắp tới.

Tô Mộc chưa từng vào Thanh Đồng Môn, cũng không biết bên trong rốt cuộc chôn giấu bí mật gì.

Cậu biết vị trí của Thanh Đồng Môn là ở núi Trường Bạch, nhưng chưa bao giờ có ý định đến đó xem thử, vì cậu biết vị trí tồn tại của nó rất đặc thù, trừ phi là người biết rõ vị trí, nếu không người ngoài căn bản không thể tìm ra được.

Điều này phải nhắc đến một gia tộc cổ xưa có truyền thuyết lâu đời, Trương gia.

Trương gia đời đời canh giữ bí mật của Thanh Đồng Môn, người Trương gia phần lớn đều rất trường thọ, thậm chí có người tồn tại qua mấy thế kỷ mà vẫn giữ được dung mạo thời trẻ.

Quốc gia phương Đông thần bí luôn là một nơi mà những kẻ ngoại lai vô cùng ngưỡng mộ.

Nhân lúc chiến tranh còn chưa bùng nổ, rất nhiều người nước ngoài đã đổ xô đến phương Đông tìm kho báu.

Trong lịch sử có không ít người nước ngoài thích đến phương Đông tìm báu vật, rồi viết lại các du ký liên quan mang về nước, kể cho người dân nước họ nghe về một phương Đông thần bí đầy rẫy châu báu.

Nhưng trên thực tế, chính những du ký của các nhà thám hiểm này đã mang đến vô số tai họa cho vùng đất phương Đông thần bí về sau này.

Sau khi ra lệnh cho U Minh Kỵ điều tra hành tung của những người nước ngoài gần đây ở thành Trường Sa, Tô Mộc một mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Có lẽ vì được hình xăm Tà Kỳ Lân tăng phúc nên dù uống nhiều rượu như vậy trong đám cưới của Nhị Nguyệt Hồng, Tô Mộc vẫn không hề có chút men say nào.

Hôm sau.

Tô Mộc tỉnh dậy, thấy trên bàn có một phong thư chứa thông tin do U Minh Kỵ để lại từ tối qua.

U Minh Kỵ không thể ra ngoài vào ban ngày, chỉ có thể hành động vào ban đêm.

Tô Mộc mở phong thư ra, liền thấy lời nhắc nhở mà U Minh Kỵ để lại.

Hóa ra không chỉ gần đây mới có người nước ngoài đến Trường Sa, mà từ trước đó, ở một số nơi trong thành đã xuất hiện bóng dáng của họ.

Nói cách khác, khi Cửu Môn còn chưa chú ý, các thế lực khác đã xâm nhập vào thành Trường Sa rồi, chỉ là chưa kịp phát triển mà thôi.

U Minh Kỵ đã dò ra được vị trí cụ thể mà những người nước ngoài đó đang ẩn náu trong thành, nhưng vì sự việc không hoàn toàn giống với lệnh của Tô Mộc, nên họ chưa ra tay.

Tô Mộc ngáp một cái, vừa rửa mặt xong thì nhận được thông báo từ phía Trương Khải Sơn, mời cậu đến phủ tụ họp.

Tô Mộc đoán rằng chắc là có liên quan đến chuyện mà Giải Cửu nói tối qua, bèn một mình đến phủ Phật gia.

Trong đại sảnh phủ Phật gia, Trương Khải Sơn trông như cả đêm không ngủ, ngồi trên ghế không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thấy Tô Mộc xuất hiện, hắn vội vàng lên tiếng: “Vừa nhận được tin, Trường Sa của chúng ta có thể có gián điệp của người nước

ngoài.” Tô Mộc đi đến ghế ngồi xuống, không vội trả lời Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nói tiếp: “Vì một số lý do đặc biệt, bây giờ chúng ta vẫn chưa thể động đến những người này, chủ yếu là phía tôi không tiện ra tay, nên mới mời Tô gia đến.” “Đây là danh sách và vị trí, mong Tô gia giúp tôi một tay.” Trương phó quan đưa một tờ giấy cho Tô Mộc.

Tô Mộc mở ra xem, thông tin không khác mấy so với những gì U Minh Kỵ để lại tối qua, chỉ có một vài tên người và địa danh có chút khác biệt.

Tô Mộc liếc nhìn qua.

Trong tờ giấy mà Trương Khải Sơn và U Minh Kỵ đưa cho cậu, đều không có thông tin của Cừu Đức Khảo và Điền Trung Lương Tử.

Điều đó có nghĩa là, hai vị này có lẽ vẫn chưa đến Trường Sa, và nhóm đến thành Trường Sa đầu tiên này chỉ là đội tiên phong.

“Được, tôi sẽ để Lão Lục xử lý.” Tô Mộc gật đầu.

“Còn một chuyện nữa, hy vọng Tô gia có thể giúp thêm một lần.

Chuyện này hơi phức tạp, tôi sẽ nói ngắn gọn.

Gần đây tôi nghe thuộc hạ báo cáo, có một tên trùm quân phiệt sắp dẫn quân đi ngang qua Trường Sa, đến lúc đó tôi sẽ dẫn người ra ngoài gặp mặt đối phương, đồng thời ngăn chặn hành vi càn quét dọc đường của chúng, không cho chúng vào thành Trường Sa...

Chương 40

Nhưng trong khoảng thời gian tôi đi vắng, mong Tô gia tạm thời giúp tôi trông chừng Trường Sa.

Tôi không muốn mình vừa đi khỏi thì thành Trường Sa lại loạn lên, dân chúng lầm than...” Trương Khải Sơn cau mày nói.

Thời kỳ này, quân phiệt nổi lên khắp nơi, chỉ cần có chút nhân lực vũ khí là đều dựng cờ khởi nghĩa.

Nhưng thực tế, chẳng có mấy ai thật sự nghĩ cho dân.

Đa số đều giương ngọn cờ cứu giúp chúng sinh, rồi làm thổ hoàng đế ở địa phương.

Tên trùm quân phiệt mà Trương Khải Sơn nói, có lẽ là đã thua trận ở phương Bắc, nên mới vội vàng chạy về phương Nam.

Dọc đường đi tự nhiên sẽ giở trò, xem có thành trì nào khác có thể an doanh đóng trại để tiếp tục làm thổ hoàng đế hay không.

Trương Khải Sơn dĩ nhiên không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Và nếu nói về phương diện đánh trận, lúc này trong Cửu Môn ở thành Trường Sa, ngoài Trương Khải Sơn ra thì không có ai có thể đánh được.

Nói ra thật nực cười.

Cửu Môn danh tiếng vang dội trong thành Trường Sa, nhưng nếu gặp phải đội quân chính quy như của quân phiệt, e rằng sẽ bị tiêu diệt trong chốc lát.

Cho nên, chuyện này chỉ có thể do Trương Khải Sơn đứng ra gánh

vác.

Sau đó, Trương Khải Sơn gọi Tô Mộc đến, để Tô Mộc trông chừng nội bộ thành Trường Sa, không để xảy ra biến cố.

Tô Mộc gật đầu, uống một ngụm trà, vẻ mặt có chút phức tạp.

Xem ra, mọi chuyện sắp bắt đầu khớp với những gì trong ký ức của cậu.

"Yên tâm đi đi, nếu Phật gia đã có hùng tâm tráng chí như vậy, thì Trường Sa bên này, không loạn nổi đâu." Tô Mộc lên tiếng.

"Đa tạ Tô gia." Trương Khải Sơn chắp tay.

"Ừm, không có chuyện gì thì tôi về trước đây.

À phải rồi, tôi ra tay không biết nặng nhẹ đâu, đến lúc Phật gia trở về, thấy có người nào xảy ra chuyện, thì đừng trách tôi...

Tôi chỉ muốn sống yên ổn, nhưng không muốn người khác giẫm lên đầu mình." Tô Mộc nhắc nhở Trương Khải Sơn một câu.

Trương Khải Sơn nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân trong thành, Tô gia cứ tự nhiên ra tay." "Có câu này của cậu là được rồi.

Đi đây." Tô Mộc gật đầu, đứng dậy rời đi.

Tô Mộc rời khỏi phủ Phật gia, sau đó gọi Hắc Bối Lão Lục, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu và những người khác đến.

Những người này có chút giao tình với Tô Mộc, có thể coi là bạn bè.

Nhị Nguyệt Hồng vừa mới kết hôn, khóe miệng vẫn còn vương nụ cười nhàn nhạt, những người khác thì mặt đầy khó hiểu, không biết Tô Mộc triệu tập mọi người đến có chuyện gì.

Giải Cửu có lẽ biết rõ ngọn ngành câu chuyện nên vẫn giữ được vẻ trấn tĩnh vốn có.

“Phật gia có việc phải ra ngoài một chuyến, vừa mới gọi tôi qua, nhờ chúng ta tạm thời thay cậu ấy bảo vệ hòa bình trong thành Trường Sa, các vị có ý kiến gì không?” “Phật gia phải đi sao?” “Cậu ta có trở về không?” “Cậu ta đi rồi, e rằng những người khác sẽ không nhịn được mà ra tay.” “Lại sắp loạn rồi...” Với Tô Mộc dẫn đầu, Hắc Bối Lão Lục, Ngô Lão Cẩu, Nhị Nguyệt Hồng, Giải Cửu, Tề Thiết Chủy và những người khác cùng tham gia vào việc trấn thủ thành Trường Sa trong lúc Trương Khải Sơn đi vắng.

Hình thái sơ khai của Cửu Môn, chỉ có bọn họ là những người sẵn sàng làm gì đó để bảo vệ thành Trường Sa.

Còn về Bán Tiệt Lý, Tứ gia thần bí và tam môn của Hoắc gia, thì trước giờ vẫn không có giao du liên hệ gì với nhóm Tô Mộc.

Trong ba môn này, chỉ có Hoắc gia thừa nhận thân phận của Nhị Nguyệt Hồng, còn những người khác trong mắt Hoắc gia vẫn là tiểu bối, là đám lưu manh nổi lên nhờ thời loạn.

Có lẽ, Tứ gia thần bí kia cũng nghĩ như vậy.

Còn Bán Tiệt Lý.

Tại địa bàn của Bán Tiệt Lý, Tô Mộc vừa đến đã bị một đám côn đồ ăn mặc như phu xe chặn trước mặt.

“Xin lỗi, Lý gia không thích lão đại của địa bàn khác đến thăm, có gì đắc tội, mong Tô gia rộng lòng bỏ qua.” Đám phu xe này cũng biết thân phận của Tô Mộc, trong lời nói không dám quá nặng lời.

“Là sợ tôi coi thường ông ta bị liệt nửa người sao?” Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên.

“Tô gia!

Ăn nói cho khách sáo một chút!

Tuy ngài là một lão đại trong Cửu Môn, nhưng Lý gia cũng vậy." Có người bất mãn nói.

Tô Mộc cười như không cười, nói tiếp: "Quả nhiên là lo lắng về điểm này.

Bảo ông ta ra đây đi, tôi biết ông ta chắc chắn đã đến, dọc đường không ít người theo dõi tôi." Đám côn đồ nhìn nhau, nhưng không ai có thể đưa ra quyết định.

Ngay sau đó, một người đàn ông ngồi trên xe lăn, được thuộc hạ đẩy ra khỏi đám đông, xuất hiện trong tầm mắt của Tô Mộc.

Kinh ngạc thay, đó chính là Bán Tiệt Lý trong truyền thuyết.

Sắc mặt Bán Tiệt Lý có chút tái nhợt, trông như người ốm yếu, hốc mắt trũng sâu với quầng thâm đậm.

Nhưng chính người đàn ông trông có vẻ không ổn này lại là một trong những lão đại có địa bàn ở thành Trường Sa.

Tô Mộc trước đó nói đối phương là người liệt nửa thân, Bán Tiệt Lý hẳn cũng đã nghe thấy, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Tô Mộc nhìn Bán Tiệt Lý hiện thân, cười nhẹ nói: "Lý gia khí sắc thật tốt, Tô Mộc tôi nếu không nói vài lời khó nghe, e rằng không thể dùng phép khích tướng khiến ông xuất hiện được rồi.

Nói thật, có việc quan trọng cần thương lượng." "Nói." Bán Tiệt Lý mặt âm trầm.

"Trong thời gian này các địa bàn có thể sẽ xảy ra một số xáo trộn, nên mong Lý gia cùng chúng tôi dẹp yên lần náo loạn này, tạm thời gác lại chuyện nội đấu." Tô Mộc trầm giọng nói.

"Liên quan gì đến tôi?" Bán Tiệt Lý tiếp tục nhìn Tô Mộc.

Không khí xung quanh, theo lời nói của Bán Tiệt Lý, lập tức trở nên kỳ quái.

Tính tình Bán Tiệt Lý thất thường, hỉ nộ không lộ ra mặt, nổi tiếng khắp cả thành Trường Sa.

"Đúng là không liên quan nhiều đến Lý gia, chẳng qua lần này tôi đã rủ Lão Cẩu, Giải lão bản, Nhị gia bọn họ cùng liên thủ, nên tôi cũng chỉ qua đây thông báo cho ông một tiếng, đừng để đến lúc thật sự xảy ra chuyện, lại trách tôi không nể mặt Lý gia." Sắc mặt Tô Mộc bình tĩnh.

Thuộc hạ bên cạnh Bán Tiệt Lý bắt đầu bất an xôn xao.

Dáng vẻ này của Tô Mộc đâu phải là đến cầu xin người khác?

Chương 41

Đây rõ ràng là đến ra lệnh cho Bán Tiệt Lý, bảo Bán Tiệt Lý làm việc!

"Tô gia." Ngay lúc Tô Mộc chuẩn bị xoay người rời đi, Bán Tiệt Lý cuối cùng cũng lên tiếng: "Theo tôi được biết, Tô gia chưa đi thông báo cho Tứ gia và đám đàn bà Hoắc gia kia phải không?

Tại sao lại thừa thãi đến đây một chuyến?" "Ha ha." Tô Mộc quay lưng về phía Bán Tiệt Lý và mọi người, cười nói: "Người ta gia nghiệp lớn, chúng ta không giống vậy.

Chúng ta khó khăn lắm mới đứng vững được, lỡ như xui xẻo mất hết tất cả, sẽ khó chịu lắm." Sắc mặt Bán Tiệt Lý dịu đi một chút, trầm tư hồi lâu rồi nói tiếp: "Nguyện nghe Tô gia sắp xếp.

Chân cẳng tôi không tiện, có lúc không thể tham gia hoạt động cùng Tô gia và mọi người, mong được lượng thứ.

Lần trước Cẩu gia cũng qua tìm tôi, nghe cậu ấy nhắc đến, Tô gia ngài được xem là lão đại thấu tình đạt lý nhất trong thế hệ chúng ta.

Sau này, có chỗ nào cần đến tại hạ, cứ việc phân phó." "Không có gì là phân phó hay không, mọi người đều là bạn bè.

Lý gia sau này nên dưỡng bệnh nhiều hơn, tại hạ xin cáo từ trước." Tô Mộc xua tay, trực tiếp đi ngược lại con đường đã đến.

Nhưng ai ngờ, ngay khi Tô Mộc một mình đi ra từ địa bàn của Bán Tiệt Lý, đột nhiên xuất hiện một đám sát thủ mặc đồ đen, vây chặt lấy cậu.

Tô Mộc rút cây dù Hắc Kim Cốt sau lưng ra, sắc mặt khẽ biến đổi.

Cậu không biết những người đang vây khốn mình là thế lực nào,

vì không có ai đứng ra, không có gì chứng minh thân phận.

Hơn nữa, số lượng rất đông.

“Hoắc gia?” Tô Mộc khẽ nói.

Trong thành Trường Sa, người cậu đắc tội hẳn chỉ có Hoắc gia.

Nhưng Tô Mộc đã từng giao thủ với người của Hoắc gia, đám sát thủ áo đen trước mắt lại có vẻ không giống người của họ.

Đám sát thủ áo đen không nói một lời, chỉ cầm trường đao trong tay, nhanh chóng lao về phía Tô Mộc.

Tô Mộc cầm dù Hắc Kim Cốt, đi đầu chặn được một nhóm.

Trường đao chém xuống, cây dù trong tay Tô Mộc chặn được mấy thanh đao, lập tức trĩu nặng, suýt nữa tuột khỏi tay cậu.

Tô Mộc dùng tay phải nâng mạnh lên, hất văng cả những thanh trường đao đang chém vào dù lẫn những người cầm đao.

Sau đó, cậu đổi tay nắm lấy cán dù, đâm đầu dù sắc bén vào ngực một tên sát thủ áo đen trước mặt. *Cót két cót két* ~ Bán Tiệt Lý được thuộc hạ đẩy từ trong địa bàn ra, nhìn thấy cảnh Tô Mộc bị vây khốn, nheo mắt lại: “Dám giết người ngay trên địa bàn của lão tử.” “Lý gia, trong số những người này có mấy kẻ tôi quen, hình như là thuộc hạ của Tứ gia, có kẻ lại là người của Hoắc gia.

Xem ra Tô gia bị người ta nhắm vào rồi.” “Hừ, Tô gia lần này đến đây là để báo cho ta, bảo ta cẩn thận đề phòng những gia tộc lớn này, không ngờ lại gặp nạn.

Các người còn ngơ ra đó làm gì, kệ mẹ nó là Tứ gia hay Hoắc gia, đến địa bàn của chúng ta gây sự, đến một đứa giết một đứa.” “Vâng.” Người của địa bàn Bán Tiệt Lý nhanh chóng xông lên.

Đám sát thủ áo đen vốn có thể giải quyết Tô Mộc trong chốc lát,

giờ đây lại bị cầm chân tại địa bàn của Bán Tiệt Lý.

Tin tức nhanh chóng lan truyền.

Hắc Bối Lão Lục đang ở trong địa bàn của mình nghe tin từ phía Bán Tiệt Lý, sắc mặt đại biến, xách đao chạy ra khỏi nhà.

Trên đường, đám đao khách thuộc hạ trong địa bàn nhanh chóng đi theo sau.

Ngô Lão Cẩu cũng nhận được tin, không nghĩ ngợi gì, dẫn người đi về phía địa bàn của Bán Tiệt Lý.

Nhị Nguyệt Hồng đang nói cười với Nha Đầu trong lê viên, đột nhiên nghe thuộc hạ báo cáo tình hình của Tô Mộc, lập tức đứng dậy, bỏ đi.

Giải Cửu đang làm ăn, vừa nghe tin Tô Mộc bị vây giết, liền cười lạnh một tiếng rồi biến mất tại chỗ.

Tứ gia thần bí kia vốn tưởng rằng, giết Tô Mộc là có thể đạt được hiệu quả giết gà dọa khỉ, khiến các lão đại địa bàn khác đều phải khuất phục trước thế lực gia tộc lớn của mình.

Nhưng không ngờ, thứ hắn châm ngòi lại là một tai họa diệt môn.

Tứ gia thần bí của thành Trường Sa trước giờ chưa từng ra tay với ai, cũng không tham gia vào tranh đấu giữa các thế lực, là thế lực gia tộc lâu đời lớn nhất trong thành lúc bấy giờ.

Vì vậy, cũng chưa từng xảy ra xung đột với thế lực nào khác.

Theo tưởng tượng của Tứ gia, hắn ra tay với Tô Mộc, cùng lắm là đắc tội với Tô Mộc, dù sao thì Tô Mộc và những người khác trong mắt hắn cũng chẳng là gì.

Nhưng hắn không ngờ rằng, một hòn đá lại làm dấy lên ngàn lớp sóng.

Đám sát thủ áo đen đột nhiên phát hiện, Tô Mộc không dễ đối phó như vậy, cảm giác hoàn toàn khác với khi đối phó với những lão đại địa bàn bình thường.

Tô Mộc bị ám sát, một mình chống cả đám, khiến cho đám sát thủ này không chiếm được chút lợi thế nào.

Ngay sau đó, Bán Tiệt Lý dẫn người đến, mọi người đánh vào nhau, trực tiếp biến thành một trận hỗn chiến.

Sau đó, Hắc Bối Lão Lục đằng đằng sát khí kéo đao xông tới, dọc đường chém ngã một đám sát thủ áo đen, xông thẳng đến bên cạnh Tô Mộc.

Tô Mộc hơi sững sờ, thu lại cây dù Hắc Kim Cốt.

Hay thật, trận chiến tiếp theo không còn chỗ cho cậu tham gia nữa rồi.

Hắc Bối Lão Lục dẫn theo một đám đao khách đến, Ngô Lão Cẩu dẫn theo thuộc hạ địa bàn đến, Giải Cửu một tay cầm khẩu súng không biết lấy từ đâu, đứng ở xa, một phát một mạng.

Nhị Nguyệt Hồng hóa thân thành Sát Thần áo đỏ, khiến tất cả mọi người đều chứng kiến được bản lĩnh thật sự của Nhị gia yếu đuối kia.

Trần Bì bảo vệ bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng, thủ đoạn cũng tàn nhẫn không kém.

Các lão đại địa bàn nhanh chóng đến bên cạnh Tô Mộc, bảo vệ cậu chu toàn.

Một lát sau.

Đám sát thủ áo đen phần lớn đã ngã xuống, bắt được mấy tên còn sống, bị Hắc Bối Lão Lục áp giải, ném đến trước mặt Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục đặt đao lên cổ một trong mấy tên còn sống sót, trầm giọng nói: “Nói!

Ai phái các ngươi tới!” “Hà, đấng trượng phu đội trời đạp đất, một người làm một người...” *Phụt!* Hắc Bối Lão Lục lười nói nhảm với tên này, vung đao chém bay đầu hắn, rồi đặt lưỡi đao lên cổ một tên khác: “Nói.” “Tôi...” *Phụt!* “Lục, Lục gia, hắn còn chưa nói gì mà, sao anh lại chém nữa rồi...” Tề Thiết Chủy trán nổi mấy vạch đen.

Hắc Bối Lão Lục hừ một tiếng: “Lúc nãy đến đây, thấy bọn chúng vây công đại ca, bực cả mình, chém mấy tên cho hả giận đã.

Mấy đứa còn lại, các ngươi nói hay không?” “Tôi nói, tôi nói, tất cả đều là Tứ gia bảo chúng tôi làm, nói là sau khi ám sát Tô gia, địa bàn của Tô gia sẽ giao cho chúng tôi quản lý.” Nhìn Hắc Bối Lão Lục giết người như ăn cơm uống nước, mấy tên sát thủ áo đen còn sống cuối cùng cũng không nhịn được mà khai ra kẻ chủ mưu.

“Tứ gia?” Hắc Bối Lão Lục nhíu mày, “Lão già đó sống chán rồi sao.” “Đứng lại.” Tô Mộc thấy Hắc Bối Lão Lục định cứ thế xông qua, liền lên tiếng.

“Đại ca!

Chương 42

Người ta đã bắt nạt đến tận đầu anh rồi, sao anh còn nhịn được, anh có còn là đại ca mà tôi quen biết không!" Hắc Bối Lão Lục gầm lên như hận rèn sắt không thành thép.

Tô Mộc lau vết nước bọt của Hắc Bối Lão Lục dính trên vạt áo, khóe miệng vô thức giật giật: "Tôi không nói là không cho cậu đi, tôi chỉ cảm thấy, một mình cậu đi cũng chẳng có tác dụng gì.

Đợi đã, tôi về gọi người." "!" Hắc Bối Lão Lục đột nhiên kinh ngạc.

"!!!" Mọi người có mặt đều sững sờ.

Hay thật, trước đó còn nói mọi người ở thành Trường Sa đừng loạn, không ngờ liên quan đến Tô Mộc, cậu lại là người đầu tiên dẫn đầu xông lên.

Tô Mộc cảm nhận được sự ngạc nhiên của các lão đại địa bàn xung quanh, bèn giải thích: "Không trách tôi được, là ông ta ra tay trước.

Nếu các vị đến muộn một chút, có lẽ tôi đã bị đánh chết rồi.

Là ông ta ra tay đó các vị, sau khi Phật gia trở về, nhớ làm chứng cho tôi." "Lão Lục, Tiểu Vũ, còn ngơ ra đó làm gì, đi." Tô Mộc vẫy tay.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy ngơ ngác đi theo sau Tô Mộc, rất nhanh đã biến mất.

Nhị Nguyệt Hồng, Trần Bì, Bán Tiệt Lý, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu, lần lượt trở về địa bàn của mình, kiềm chế sự xáo trộn của thuộc hạ trong ngày hôm nay.

Bởi vì một trận gió tanh mưa máu sắp nổi lên trong thành Trường Sa.

Tô Mộc trở về địa bàn, không nói hai lời, trực tiếp gọi mấy tên tâm phúc đến: "Vừa suýt bị người ta giết, tập hợp anh em, theo tôi." Hắc Bối Lão Lục cũng quay về địa bàn của mình, kéo theo những người có thể gọi được dưới trướng.

Một đám đông đao khách, sát thủ, côn đồ đen nghịt đi theo sau Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy, nhanh chóng hợp quân với đội của Tô Mộc.

Ngay khi Tô Mộc đang trên đường đến địa bàn của Tứ gia, giữa đường đột nhiên gặp một đội ngũ khác, người dẫn đầu là Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu cười hắc hắc, đi đến sau lưng Tô Mộc, đứng ngang hàng với Hắc Bối Lão Lục: "Chuyện náo nhiệt thế này, sau này có thể sẽ lưu danh ở Trường Sa, Cẩu gia tôi cũng tham gia một chút." "Coi như cậu thức thời, xem sau này còn ai dám ra tay với đại ca." Hắc Bối Lão Lục liếc Ngô Lão Cẩu một cái.

"Nhị gia lệnh cho tôi đến giúp đỡ, ngài ấy vừa mới đại hôn, không nên tham gia vào chuyện này." Vẻ mặt Trần Bì không có biến đổi cảm xúc, bình tĩnh dẫn người, đi vào đội ngũ sau lưng Tô Mộc.

"Các vị đừng hiểu lầm, Lý gia nói, Tứ gia kia dám không coi ông ấy ra gì, ngay cả địa bàn của ông ấy cũng dám xông vào, nên lệnh cho tôi dẫn người qua đây đáp lễ, chỉ vậy thôi nha." Người của Bán Tiệt Lý theo sát phía sau, xuất hiện trong đội ngũ của Tô Mộc, gia nhập vào đội quân của cậu.

Trời đột nhiên đổ mưa phùn lất phất.

Khi những hạt mưa rơi xuống đám người đông nghịt, phần lớn

đều bị hơi nóng từ thân thể những con người nhiệt huyết này làm bốc hơi, hóa thành từng làn khói mờ nhạt.

Tô Mộc đi đầu đám đông mở cây dù Hắc Kim Cốt ra, che dù đen, một mình đi trước mọi người.

Những người qua đường bình thường ở Trường Sa thấy cảnh tượng này, sợ hãi vội vàng chạy sang một bên, tò mò nhìn đội ngũ khổng lồ do Tô Mộc dẫn đầu.

Từ khi Trương Khải Sơn đến thành Trường Sa, đã lâu lắm rồi không có chuyện lớn như vậy xảy ra.

Hôm nay, sao lại xuất hiện một đám đông côn đồ, sát thủ, đao khách như vậy?

Thế là có người đi thông báo cho một số thuộc hạ của Trương Khải Sơn đang ở lại trong thành.

Những thuộc hạ mặc quân phục của Trương Khải Sơn lập tức đến trước mặt Tô Mộc và những người khác.

Vốn định khuyên bảo Tô Mộc đừng nhân lúc Trương Khải Sơn không có ở đây mà làm càn, thì người dẫn đầu đột nhiên nhận ra là Tô Mộc.

Rồi hắn nhớ lại trước khi đi, Trương Khải Sơn đã nói, sau khi ông đi, binh lính ở lại thành Trường Sa đều nghe theo chỉ huy của Tô Mộc.

Thế là, đội binh lính vốn định ngăn cản Tô Mộc, lại gia nhập vào đội ngũ của cậu, cùng tiến về lãnh địa của Tứ gia.

Tứ gia thần bí kia nghe tin thuộc hạ ám sát thất bại, rồi ngay sau đó, tin Tô Mộc dẫn người đến địa bàn của hắn lại truyền đến.

Nghe tin Tô Mộc dẫn theo toàn bộ thế lực mới của thành Trường Sa, tập hợp các lão đại địa bàn cùng đến nơi ở của gia tộc mình, hắn

sợ đến mức phun ra một ngụm máu tươi, mặt trắng bệch.

Chuyện, chuyện này...

"Làm sao bây giờ?

Tứ gia?" Thuộc hạ trong địa bàn của Tứ gia này nghe tin Tô Mộc sắp đến, cũng tập trung bên cạnh hắn.

Nhưng khác với trước đây, ngày xưa là bọn họ coi trời bằng vung ở Trường Sa, giờ đây ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi, căng thẳng.

Đám người bên ngoài, ít nhất cũng phải có năm sáu ngàn người, còn trong địa bàn của họ cộng lại chưa đến một ngàn.

Hơn nữa, người của Tứ gia vì quanh năm ở vị trí cao, đã rất ít tham gia vào những cuộc tranh đấu, lúc này vội vàng gọi người đến, cũng chỉ có chưa đến bảy trăm người.

"Bên Hoắc gia nói sao?" Tứ gia nghiến răng, lau đi vết máu ở khóe miệng.

"Người phái đến Hoắc gia trở về nói, Hoắc tiểu thư trước đó chỉ cho chúng ta mượn người, coi như đã trả xong ân tình giữa họ và chúng ta bao nhiêu năm nay, chuyện tiếp theo không liên quan đến cô ấy." Thuộc hạ cau mày nói.

Tứ gia mặt mày xanh mét: "Con ranh con này, thật đúng là không nể nang chút tình nghĩa nào!

Ta hận a!" "Đưa người nhà ta đến phủ Hoắc gia, cho dù nó không niệm tình cũ thế hệ trước, chuyện nhỏ này, chắc là có thể làm cho ta chứ?" Tứ gia nhanh chóng phân phó.

Thành Trường Sa đã lâu lắm rồi không có chuyện dẫn theo một đám lớn thuộc hạ đến tận cửa khiêu khích như vậy.

Mà một khi đã làm chuyện này, thì chính là không chết không thôi.

Tứ gia khác với các lão đại địa bàn mới, thành viên gia tộc rất đông, trên có già dưới có trẻ, loại tranh đấu này rất dễ liên lụy đến người nhà.

Vì vậy, hắn định đưa người nhà đến Hoắc gia, nhờ bên đó tạm thời che chở.

Sau đó, bắt đầu chuẩn bị nghênh đón Tô Mộc.

Chuyện ám sát Tô Mộc là do một mình hắn toàn quyền sắp xếp, cũng không thể trách người Hoắc gia không giúp.

Chỉ là hắn không ngờ, động đến một Tô Mộc cỏn con, lại kéo theo nhiều người ra mặt giúp sức như vậy.

Đây đều là những nhân vật lợi hại nhất của thành Trường Sa thời đại này.

Tứ gia sau khi ra lệnh cho thuộc hạ đưa người nhà đi, liền dẫn theo hơn một trăm người còn nguyện ý chết vì hắn, ra đến trước cửa nhà.

Hơn bảy trăm thuộc hạ, chỉ có hơn một trăm người sau khi nghe tin, vẫn nguyện ý không chạy không trốn, nguyện ý chết vì hắn.

Bởi vì ai cũng hiểu, đây là một cuộc đấu không có một chút cơ hội thắng nào.

Nhưng hắn cũng không còn đường lui.

Nhà cửa đều ở Trường Sa, hắn chạy đi đâu được.

Một lát sau, Tứ gia cảm nhận được áp lực khổng lồ như trời sập xuống.

Chương 43

Cuối tầm mắt, hắn thấy Tô Mộc che cây dù đen, một mình đi trước đám đông.

Tô Mộc tuổi không lớn, trông trắng trẻo non nớt, rõ ràng không giống người trong giới giang hồ.

Nhưng trớ trêu thay, chính thiếu niên này lại làm lung lay địa vị của Tứ gia hắn ở thành Trường Sa.

Tứ gia nhìn Tô Mộc đến, dừng lại một chút, rồi nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn: "Tô gia, tôi..." *Vù* ~ Cây dù đen được Tô Mộc nâng lên một chút, rồi từ từ hạ xuống.

Thân hình Tô Mộc đã đến trước mặt Tứ gia vừa mới mở miệng, đế đôi giày vải dính chút bùn đất ẩm ướt, trực tiếp đá thẳng vào mặt Tứ gia.

Ai rảnh mà nói nhảm với ngươi?

Khoảng một trăm người vốn chuẩn bị cùng Tứ gia liều chết, trong nháy mắt sững sờ.

Người của Tô Mộc phía sau cũng sững sờ trong cùng một lúc.

Từ xưa đến nay hai quân giao chiến, không phải đều có lời qua tiếng lại sao?

Cảnh tượng này... là sao vậy...

Một cú đấm của Tô Mộc còn có thể đục thủng một lỗ trên tường, Tứ gia đã có tuổi này làm sao chịu nổi một cước của cậu.

Tô Mộc kéo lê chân Tứ gia như một con chó chết, đi về phía cây dù Hắc Kim Cốt của mình bị rơi trên đất.

Hơn trăm người sau lưng Tứ gia, không một ai nhúc nhích, vẫn còn bị hành động vừa rồi của Tô Mộc làm cho chấn động.

Tô Mộc nhặt cây dù Hắc Kim Cốt rơi trên đất lên, kéo lê Tứ gia đã thần trí không rõ, đi trở lại trước mặt mọi người.

Mưa vẫn rơi.

Tô Mộc lắc mái tóc dài ẩm ướt, thở dài một hơi.

Tất cả mọi người đều đồng loạt im lặng, đôi mắt đỏ ngầu nhìn thiếu niên trước mặt.

Địa vị của thiếu niên này vào lúc này, là điều mà phần lớn người có mặt đều mong muốn có được, chỉ là, lúc này họ chỉ là người tham gia, là kẻ đi theo.

Tô Mộc ngẩng đầu lên, cảm nhận những hạt mưa li ti táp vào mặt: "Nể mặt ngươi, ta gọi ngươi một tiếng Tứ gia.

Không nể mặt, ta từ trong nhà ngươi lôi ra, không ai cản được.

Muốn giết ta, xuống dưới đó nhớ nói với Diêm Vương một tiếng, cái mạng này của ngươi, ta lấy đi, không tiễn..." Hơn trăm người của Tứ gia cứ thế trơ mắt nhìn Tứ gia bị Tô Mộc kéo đi, rồi bị Tô Mộc đập vào tường phủ đệ, lún vào trong, kẹt giữa bức tường, không nhúc nhích, trông như đã chết.

Đây đã không còn là cuộc tranh đấu giữa các thế lực mới cũ của thành Trường Sa nữa rồi, đây là Tô Mộc đang nói cho tất cả mọi người ở Trường Sa biết.

Ai, mới là trời của thành Trường Sa!

Tứ gia vừa chết.

Hoắc Cẩm Tích đã đích thân dẫn theo người nhà của Tứ gia, cùng đến trước mặt Tô Mộc.

Mặc một bộ sườn xám màu đen, tôn lên vóc dáng thon thả đầy đặn, Hoắc Cẩm Tích đẩy mấy người già trẻ phụ nữ bị trói ở phía trước, đẩy đến trước mặt Tô Mộc.

"Tô gia, đây là những người mà Tứ gia trước đó cho người đưa đến phủ của tôi, nhờ tôi che chở.

Hiện giờ, giao cho ngài xử lý." Hoắc Cẩm Tích bình tĩnh nói.

Tô Mộc còn không thèm liếc nhìn Hoắc Cẩm Tích lấy một cái, trực tiếp đi về phía đám đông đang chen chúc.

Các lão đại địa bàn nhìn cảnh Hoắc Cẩm Tích vì để lấy lòng Tô Mộc mà mang người nhà của Tứ gia vốn có giao tình với Hoắc gia đến, trên mặt ai nấy đều lộ vẻ khinh bỉ.

Bọn họ ai mà không phải là người lăn lộn giang hồ, ai lại muốn thấy người nhà mình không được bảo vệ sau khi mình chết?

Tô Mộc đi rồi, đám người phía sau tự nhiên cũng dần dần tự giải tán.

Sắc mặt Hoắc Cẩm Tích khó coi, nghiến chặt răng.

Vốn định thuận nước đẩy thuyền tạo cơ hội để Tô Mộc nợ mình một ân tình, không ngờ đối phương không thèm để ý đến mình.

Hơn nữa, dường như cô ta đã vô tình đắc tội với những người khác.

Nhìn những ánh mắt khinh miệt kia, cô ta bất đắc dĩ thở dài, xoay người rời đi.

Tô Mộc vừa về đến sân, chuẩn bị tắm rửa gột sạch vết máu và nước mưa trên người, bên tai đột nhiên vang lên tin tức từ thuộc hạ của Trương Khải Sơn.

"Báo, có tin từ Phật gia truyền đến, nói tên trùm quân phiệt kia

muốn dẫn thuộc hạ vào thành mấy ngày.

Phật gia đặc biệt lệnh cho tại hạ gấp rút đưa tin đến cho Tô gia, để Tô gia mau chóng loan tin này ra." Một binh lính thuộc hạ của Trương Khải Sơn, sau khi được cho phép, đã đến sân trong phủ đệ của Tô Mộc để thông báo.

Tô Mộc nhíu mày, dùng khăn khô lau mặt.

Quân phiệt khác với đám côn đồ trong thành Trường Sa.

Trương Khải Sơn đã thông báo trước cho Tô Mộc, chính là để Tô Mộc chuẩn bị, báo cho những người khác trong thành biết, đừng gây chuyện thị phi vào lúc tên trùm quân phiệt kia đến, để tránh hắn trút giận lên người dân trong thành.

"Tên trùm quân phiệt đó thuộc đội nào?" Tô Mộc dùng khăn lau mái tóc ẩm ướt, đi ra khỏi phòng.

"Tôi, tôi cũng không biết bên nào, nhưng nghe Phật gia nói, người đó hình như tên là gì đó, La Lão Oai..." "La Lão Oai?

Gã này sao lại chạy đến Trường Sa?" Tô Mộc sững sờ. 'La Lão Oai' là nhân vật trong《Nộ Tình Tương Tây》, cũng là một nhân vật phụ quan trọng trong chuỗi câu chuyện của Chá Cô Tiếu, có thân phận là một quân phiệt vô danh.

Địa điểm trong《Nộ Tình Tương Tây》vốn cùng một tỉnh với thành Trường Sa, việc đối phương xuất hiện gần Trường Sa, lẽ ra Tô Mộc không nên kinh ngạc như vậy.

Điều Tô Mộc kinh ngạc là, La Lão Oai này không ở yên trong lãnh địa của mình, chạy qua đây làm gì?

Thật là rảnh rỗi sinh nông nổi?

Nhưng ngay sau đó, Tô Mộc lại nghĩ đến một chuyện khác.

Loại quân phiệt như La Lão Oai, phần lớn đều tự mình phất lên.

Nhưng tiền bạc rồi cũng có lúc dùng hết, tiền đâu phải từ trên trời rơi xuống.

Thế là, rất nhiều quân phiệt bắt đầu nhắm đến người dân địa phương, đương nhiên, cũng có một bộ phận lớn đi làm nghề trộm mộ.

Chương 44

Lịch sử chẳng phải đã từng ghi lại, ngay cả Tào Tháo Tào Mạnh Đức của phe Ngụy thời Tam Quốc, chẳng phải cũng làm chuyện này để phất lên sao?

Cho nên, nghề này không mất mặt.

Tô Mộc lau mặt, cho thuộc hạ truyền tin ra ngoài.

La Lão Oai không dễ đối phó, lão già đó thông minh lắm, hơn nữa lại vô cùng tham lam.

Thế là, thuộc hạ nhanh chóng truyền tin của Trương Khải Sơn đến cho các lão đại địa bàn của Cửu Môn.

À không, bây giờ chỉ có thể tính là Bát Môn.

Một môn trong đó đã bị Tô Mộc nhổ cỏ tận gốc.

Sau khi Tô Mộc rời khỏi địa bàn của Tứ gia, những người khác theo tiềm thức đã quy địa bàn của Tứ gia vào địa bàn của Tô Mộc, đây cũng coi như là ngầm thừa nhận việc Tô Mộc có được địa bàn của Tứ gia.

Sau khi phân phó thuộc hạ truyền tin của Trương Khải Sơn ra ngoài, Tô Mộc cho người gọi Tề Thiết Chủy đến.

Tề Thiết Chủy với vẻ mặt nghiêm trọng cùng Hắc Bối Lão Lục lại một lần nữa đến nơi ở của Tô Mộc.

Tề Thiết Chủy có lẽ khi đến đã nghĩ rằng, mình sắp được giao nhiệm vụ hành động một mình.

Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục nở nụ cười: "Đại ca vừa rồi uy vũ bá khí thật!

Đánh còn không cần đánh, đã chiếm được địa bàn của Tứ gia." Tô Mộc lắc đầu: "Quy củ đã định trước, ông ta ra tay trước, không trách tôi được.

Lần này gọi các cậu đến, chủ yếu là để Tiểu Vũ đi quản lý địa bàn của Tứ gia." Tề Thiết Chủy do dự nói: "Tôi sợ tôi quản lý không tốt, đại ca..." Hắc Bối Lão Lục vỗ vai Tề Thiết Chủy, trầm giọng nói: "Tiểu Vũ à!

Cái chức lão đại địa bàn này đã đưa đến tận miệng cậu rồi, nếu cậu còn không ăn, thật sự là không nể mặt tôi và đại ca rồi.

Chúng ta bao nhiêu năm huynh đệ, cậu cũng nên trưởng thành, gánh vác trách nhiệm của mình." Hắc Bối Lão Lục khổ tâm khuyên bảo Tề Thiết Chủy.

Cả khuôn mặt Tề Thiết Chủy xụ xuống.

Do tính cách, thực ra Tề Thiết Chủy không hợp làm lão đại địa bàn, lãnh đạo người khác.

Ít nhất, biểu hiện trước mặt Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục là như vậy.

Tề Thiết Chủy thấy không thể từ chối, thở dài nói: "Vậy tôi cố gắng thử xem sao." Hắc Bối Lão Lục cười hắc hắc: "Sợ gì!

Bây giờ những người khác đều biết sự lợi hại của đại ca, ai dám gây sự với chúng ta?

Yên tâm làm việc của cậu, không những không có ai tìm cậu gây phiền phức, mà cậu cần giúp đỡ, rất nhiều người đều sẵn lòng giúp." Hắc Bối Lão Lục bình thường tuy có chút ngốc nghếch, nhưng có một số chuyện, lại nhìn thấu đáo hơn Tề Thiết Chủy.

Chuyện giang hồ, Tề Thiết Chủy còn phải học hỏi Hắc Bối Lão Lục ở nhiều phương diện.

“À phải rồi, vừa rồi bên Trương Khải Sơn có tin đến, nói La Lão Oai sắp vào thành, mọi người chuẩn bị, quản lý tốt thuộc hạ của mình, đừng đắc tội đối phương.

La Lão Oai kia, có cả một đoàn quân vạn người, hơn nữa trang bị tinh nhuệ, so với thế lực bên Trường Sa chúng ta.” Tô Mộc nói về chuyện liên quan đến La Lão Oai.

“Chính là tên trùm quân phiệt mà Phật gia đi gặp?

La Lão Oai?

Tên ngốc thật.” Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

“Tô gia!” “Tô gia, Lục gia, Tề gia...

Giải lão bản cầu kiến.” Thuộc hạ vào sân, thông báo.

“Để cậu ấy vào đi.” Tô Mộc xua tay.

“Vừa nhận được tin, tôi liền chạy đến.

La Lão Oai kia trước đây tôi có quen, trên đường đến, còn bị ông ta thu phí bảo kê.

Gã đó đúng là một con gà sắt!” Giải Cửu có vẻ khá phiền não bước vào, cười khổ nói.

“Chỉ cần là thương hội đi qua địa bàn của ông ta, dù tốt hay xấu, cứ giao một khoản tiền trước rồi nói chuyện.

Đó là quy củ bên đó.” Giải Cửu tiếp tục nói.

Tề Thiết Chủy nghĩ một lúc: “Vậy lần này ông ta đến, cũng là nhắm vào việc kinh doanh bên chúng ta?” Giải Cửu gật đầu: “Khả năng lớn là vậy.

Chỉ tiếc là Phật gia đến sớm hơn, có cậu ấy ở đây, bên chúng ta sẽ không xuất hiện sự thống trị của quân phiệt khác.” “Cũng phải.” Tề

Thiết Chủy cũng gật đầu theo.

"Lão Lục, cho người chuẩn bị trà, chúng ta xem xem sẽ biết, La Lão Oai rốt cuộc đến đây làm gì." Tô Mộc phân phó.

Một lát sau, Ngô Lão Cẩu và Bán Tiệt Lý cũng đến thăm Tô Mộc.

Cũng là vì chuyện của La Lão Oai mà đến.

Nhị Nguyệt Hồng không có hứng thú với những chuyện khác, nên không đến.

Thế là, tám môn trong Lão Cửu Môn ban đầu lại một lần nữa tụ tập lại, uống trà trong sân của Tô Mộc, chờ đợi La Lão Oai vào thành.

Cửa nam thành Trường Sa.

Trương Khải Sơn và phó quan cưỡi ngựa, dẫn theo tùy tùng cùng một người đàn ông mặc quân phục khác cũng cưỡi ngựa, tiến vào thành.

Người đàn ông trung niên có thể đi ngang hàng với Trương Khải Sơn này, chính là La Lão Oai.

La Lão Oai cưỡi ngựa, sau khi vào thành không ngừng nhìn đông ngó tây, ra vẻ chưa từng thấy việc đời, bên cạnh là một đội thuộc hạ trang bị tinh nhuệ, mặc trang phục khác biệt rõ ràng với đội của Trương Khải Sơn.

"Đây chính là thành Trường Sa do Trương tướng quân quản lý?" La Lão Oai tò mò hỏi.

"Ừm, La soái thấy thế nào?

Cũng tạm được chứ?" Trương Khải Sơn cười nói.

"Nơi này tốt hơn chỗ của tôi nhiều quá, bên tôi chỉ có mấy cái thành rách nát, chúng ta làm ăn nhỏ lẻ thế này, thật sự không bì được với thành Trường Sa do Trương tiểu tướng quân quản lý a." La Lão

Oai vuốt râu, vết sẹo trên má phải vì nụ cười mà trở nên có chút dữ tợn.

"Chào Phật gia." "Phật gia ra ngoài đi săn à?" "Chào Phật gia." Dọc đường, người dân thành Trường Sa lần lượt chào hỏi Trương Khải Sơn.

Dù sao từ khi Trương Khải Sơn đến, thành Trường Sa đã thái bình một thời gian dài, người dân đều rất cảm kích vị tiểu quân gia này.

"Ừm, ra ngoài đón một người bạn, các vị cứ làm việc của mình đi." Trương Khải Sơn cười, chào hỏi những người đi đường.

Chương 45

“Phật gia?” La Lão Oai sững sờ.

“Ha ha ha, La soái ngài không biết đó thôi, quân gia nhà tôi ở thành Trường Sa có một biệt danh, rất nhiều người đều gọi là Phật gia.” Trương phó quan cười giải thích.

“Trương tiểu tướng quân còn có sở thích này?” La Lão Oai ngạc nhiên.

Bọn họ là những người có thực quyền, có đội quân súng thật đạn thật dưới trướng, sao Trương Khải Sơn lại giống như đám côn đồ, còn có cả biệt danh.

“Sở thích gì chứ, tôi, Trương Khải Sơn là người ngoài, đến nơi này thì phải tuân thủ quy củ của nơi này.

Đi, La soái, đưa ngài về phủ của tôi, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa nguội sẽ không ngon.

À phải rồi, lát nữa sẽ giới thiệu ngài làm quen với mấy người bạn...” Trương Khải Sơn dường như cũng biết, không thể đắc tội với loại quân phiệt thời loạn như La Lão Oai, nên đã bày yến tiệc lớn.

Thuộc hạ của La Lão Oai thì được sắp xếp đến tửu lâu, La Lão Oai chỉ mang theo vài cận vệ đến phủ Phật gia.

Trương phó quan tuy là người nhà của Trương Khải Sơn, nhưng có thân phận phó quan, nên nhiều lúc không tỏ ra có địa vị ngang bằng với Trương Khải Sơn, chỉ như thường lệ đứng bên cạnh ông, lặng lẽ bảo vệ Trương Khải Sơn, người vốn không thuộc huyết thống Trương gia.

“Mẹ kiếp, vết sẹo trên mặt lão tử đây là do hồi còn làm thổ phỉ để

lại, gần thành Trường Sa có sơn phỉ không?" La Lão Oai thấy không khí có chút yên tĩnh, bèn tự mình khơi mào một chủ đề.

Trương Khải Sơn khẽ cười.

Thực ra nhóm người của Trương Khải Sơn đều có thể coi là người trong giang hồ, nên xung quanh thành Trường Sa không có chuyện sơn phỉ.

Bọn người giang hồ kia, nghe danh một môn nào đó trong Cửu Môn Trường Sa, chẳng phải đều phải nể mặt, gọi một tiếng gia sao.

"Bên này thì không có, La soái mời ngồi." Trương Khải Sơn sau khi ngồi xuống, liền mời La Lão Oai.

La Lão Oai gật đầu, sau khi cùng mấy thuộc hạ ngồi vào chỗ, cười ha hả: "Không có là tốt rồi, nếu có sơn phỉ nào khó tiêu diệt, Trương tiểu tướng quân cứ nói một tiếng, lão Oai bên kia bất cứ lúc nào cũng dẫn người qua giúp." "Làm phiền rồi." Trương Khải Sơn cười nói, "Đi, gọi Tô gia, Cẩu gia, Cửu gia cùng qua đây." "Vâng, Phật gia." Thuộc hạ nhanh chóng đi ra ngoài cửa.

Lần này Trương Khải Sơn gọi đến tiếp La Lão Oai, đều là những lão đại địa bàn trong thành Trường Sa, khí chất không tồi, ba người này đều sẽ không dễ dàng xảy ra mâu thuẫn với người khác.

Đúng lúc này, có một hạ nhân đi đến bên cạnh Trương Khải Sơn, đang chuẩn bị ghé tai nói gì đó.

Trương Khải Sơn hào sảng xua tay: "La soái không phải người ngoài, cứ nói thẳng." Trương Khải Sơn cảm thấy, trong thành chắc không có chuyện gì lớn, lúc này thuộc hạ đến báo cáo, chắc chỉ là những chuyện liên quan đến thành Trường Sa mà ai cũng có thể nghe được.

Thuộc hạ do dự một lúc, rồi khẽ nói: "Tô gia sau khi Phật gia đi đã

xử lý Tứ gia, địa bàn của Tứ gia, hiện giờ đã rơi vào tay Tề gia." Trương Khải Sơn sững sờ.

"Gã này..." Trương Khải Sơn cười khổ, rồi giải thích với La Lão Oai: "Tô Mộc đó là một người bạn của tôi trong thành Trường Sa, tuổi còn trẻ, rất có thủ đoạn, để La soái chê cười rồi." La Lão Oai dường như cũng cảm nhận được phong tục trong thành Trường Sa có điểm khác biệt so với những thành trì khác mà hắn từng gặp, mày dần dần nhíu lại.

"Tôi nói này Trương lão đệ, chuyện trong địa bàn của cậu, cậu không quản à?" "Tình hình Trường Sa không giống vậy." "Có gì mà không giống?

Cậu đợi đấy, lát nữa người đó có phải sẽ qua đây ăn cơm không?

Lão La tôi thay cậu dạy dỗ hắn, để hắn xem xem thân là người lãnh đạo quân đội, nên có thân phận và khí phách như thế nào." La Lão Oai vỗ ngực, bảo đảm nói.

"Ha ha ha ha, cái này..." Trương Khải Sơn bất đắc dĩ cười, nhưng thấy có người muốn thử Tô Mộc, ông cũng mặc kệ.

Dù sao ở thành Trường Sa, La Lão Oai cũng không làm được chuyện gì lớn.

Cùng lắm là hai người cãi nhau một chút, sau này Tô Mộc có thể sẽ đắc tội với La Lão Oai mà thôi.

Nhưng chỉ cần Tô Mộc không ra khỏi thành Trường Sa, La Lão Oai cũng không làm gì được cậu.

Hai người tiếp tục trò chuyện một lúc.

Tô Mộc và những người khác cùng đến phủ Phật gia.

Tô Mộc đi đầu, bên cạnh là Ngô Lão Cẩu, Hoắc Cẩm Tích, Tề

Thiết Chủy, Giải Cửu.

Hoắc Cẩm Tích là gặp Tô Mộc và những người khác giữa đường, rồi cùng đến.

Những người khác thì đã đợi ở phủ Tô Mộc từ lâu, chỉ để xem xem tên trùm quân phiệt từ bên ngoài này, rốt cuộc có thân phận, địa vị và thế lực như thế nào.

Trương Khải Sơn thấy mọi người đã đến, vội vàng đứng dậy, vẫy tay với mọi người: "Tất cả ngồi xuống đi, vị này chính là La soái." "Vị này là Tô Mộc, Tô gia.

Vị này là Ngô Lão Cẩu, Cẩu gia.

Vị này là Tề Thiết Chủy, Tề gia..." Khi thân phận "Tề gia" của Tề Thiết Chủy được Trương Khải Sơn nói ra, Tề Thiết Chủy và những người bên cạnh như Ngô Lão Cẩu đều khẽ biến sắc.

Trương Khải Sơn nói như vậy, thì thân phận của Tề Thiết Chủy cũng được xác nhận.

Về sau, bên cạnh Tô Mộc lại có thêm một vị "gia" dưới trướng.

"Ừ ừ, chào mọi người, tôi và Trương lão đệ đã đợi các vị từ lâu, mặt mũi cũng lớn thật đấy nhỉ." La Lão Oai ngồi trên ghế, cười nhạt buông một câu.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu và những người khác thay đổi, đều thu lại nụ cười trên mặt, ngồi vào chỗ.

La Lão Oai tuy là thế lực bên ngoài, nhưng tình hình giống như Trương Khải Sơn, đều có một đám lớn thuộc hạ sở hữu vũ khí nóng.

Những người này, không phải là người mà Ngô Lão Cẩu và những người khác có thể công khai đắc tội.

Vì vậy mọi người cũng không phản bác gì, chỉ ngồi xuống.

“Các vị thật có phúc khí!

May mà người đến thành Trường Sa là Trương tiểu tướng quân, nếu là ở địa bàn của lão La tôi, ai dám ngồi cùng bàn với tôi.” La Lão Oai bắt đầu nói những lời chèn ép các lão đại địa bàn Cửu Môn.

Mọi người im lặng, sắc mặt ngày càng khó coi.

“La soái.” Tô Mộc ngồi trên ghế, khóe miệng khẽ nhếch cười: “Lời này của La soái có chút quá đáng rồi, mọi người đều là người giang hồ, thêm một người bạn bớt một kẻ thù, ai mà không muốn.” La Lão Oai nhìn về phía Tô Mộc, phát hiện Tô Mộc chính là kẻ cầm đầu trong đám người này!

“Cũng phải xem, có được coi là kẻ thù hay không.

Chênh lệch quá lớn, làm bạn hay làm thù, cũng không khác gì nhau.” La Lão Oai tùy ý nói.

“Bên của La soái, dân tị nạn có nhiều không?” Tô Mộc đột nhiên hỏi.

Sắc mặt La Lão Oai thay đổi: “Bên thành Trường Sa này thật kỳ lạ, một người dân tị nạn cũng không thấy, Trương lão đệ có biện pháp gì cứu giúp dân tị nạn không?” Ánh mắt Trương Khải Sơn lướt qua từng người trong nhóm Tô Mộc: “Đấy, Trường Sa không có dân tị nạn, chính là vì có bọn họ.

Thời buổi này, chắc không ai có thể nuôi nổi đám dân tị nạn không ngừng kéo đến, nhưng có họ ở đây, chuyện này tôi căn bản không cần quản.” “Địa chủ...

Hít...” Sắc mặt La Lão Oai thay đổi, thái độ có phần thu lại.

Người có tiền và đám côn đồ, trong mắt La Lão Oai là hai loại tồn tại khác nhau.

Đám côn đồ dù có làm ăn tốt đến đâu, cũng không lọt vào mắt xanh của hắn.

Chương 46

Nhưng người có tiền thì khác.

Những địa chủ này, nếu quan hệ tốt, thì gốc rễ của những kẻ cầm đầu quân phiệt như bọn hắn có thể đứng vững hơn!

“Hóa ra đều là một đám ông chủ lớn, là lão La trước đó sơ suất rồi.

Các ông chủ sau này cũng có thể đến địa bàn của lão La chơi, lão La không dám đảm bảo cái khác, nhưng ăn uống vui chơi, cái gì cũng có!” La Lão Oai trực tiếp lôi kéo nhóm Tô Mộc ngay trước mặt Trương Khải Sơn, thái độ thay đổi liên tục, trực tiếp trở nên thân thiết như thể quan hệ rất tốt với họ.

“La soái uy vũ như vậy, chúng tôi e là có chút nhát gan a.” Tô Mộc cười nói.

La Lão Oai mặt sầm lại.

Thằng nhóc Trương Khải Sơn này, sao trước đó không nói bọn Tô Mộc rất có tiền?

Khiến cho mình vốn định dằn mặt bọn họ, không ngờ lại trực tiếp đắc tội với những ông chủ thương gia, người của gia tộc lớn này.

“La soái, tôi thấy mấy vị gia này không đơn giản, không chỉ là thân phận địa chủ gia tộc lớn đâu nhỉ?” Một trong những thuộc hạ của La Lão Oai đột nhiên lên tiếng.

“Lời này là sao?” Ngô Lão Cẩu nghi hoặc hỏi.

“Âm khí trên người mấy vị rất nặng, không có ý hủy hoại danh tiếng các vị, chỉ là La soái lần này, có lẽ đã tìm được người muốn tìm.” Thuộc hạ của La Lão Oai lắc đầu, khẽ nói.

“La soái muốn tìm người gì?” Trương Khải Sơn truy hỏi.

Thuộc hạ kia của La Lão Oai ngậm miệng lại, nhìn về phía ông ta.

Có một số chuyện, vẫn phải để La Lão Oai tự mình nói ra mới được tính.

“Chắc chắn không?” La Lão Oai nhíu mày nói.

Thuộc hạ kia rất chắc chắn gật đầu: “Ừm, chắc chắn.

Trên đường đến đây tôi cũng đã dò hỏi một phen, Cửu Môn rất nổi tiếng, có thể so sánh với công tử Trần Ngọc Lâu ở chỗ chúng ta.” “So được với gã Trần Ngọc Lâu kia à?

Hay thật, Cửu Môn nổi tiếng như vậy sao không nói sớm, hóa ra đều là người trong nghề!

Vậy Phật gia...” La Lão Oai ngạc nhiên nói.

“Ừm, Phật gia chắc cũng vậy.” Thuộc hạ kia tiếp tục gật đầu.

“Hóa ra đều đã từng làm chuyện này, vậy lão La tôi không nói nhảm nữa.

Phật gia, các vị gia, lão La tôi lần này chạy loạn ở vùng Tương Tây chúng ta, mục đích thực ra rất đơn giản, đó là, tôi đã phát hiện một ngôi mộ lớn ở một nơi, nhưng không có cách vào, muốn mời vài cao thủ...

Trần Ngọc Lâu là khôi thủ của phái Xả Lĩnh đời này, tôi thấy gã đó chắc chắn sẽ đòi giá rất cao, hơn nữa không dễ dàng đồng ý, nên muốn xem xem còn có cao nhân nào khác không.

Hay thật, hóa ra những người ngồi đây đều là cao thủ!” La Lão Oai nói ra mục đích của mình.

Chuyện trộm mộ, vốn không phải là chuyện quang minh chính đại, người bình thường nói ra rất dễ gây phản cảm, chán ghét cho người

khác.

Nhưng Cửu Môn nếu đã làm nghề này, thì La Lão Oai cũng không cần kiêng dè gì.

Ngay sau đó, La Lão Oai từ trong túi móc ra một món đồ cổ có được từ tay người khác, đặt lên bàn trước mặt.

Trương Khải Sơn liếc nhìn, rồi nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy quan sát một lúc, khẽ nói: "Đồ vật thời Nguyên.

Vật này tên là Bảng phù tròn đầu hổ văn Phags-pa.

Văn Phags-pa là loại văn tự độc quyền của thời Nguyên, các triều đại khác rất hiếm thấy." La Lão Oai thấy Tề Thiết Chủy chỉ một câu đã nói ra lai lịch của vật này, càng chứng thực thêm nghi ngờ rằng những người trong Cửu Môn trước mắt đều là cao thủ trộm mộ.

La Lão Oai trầm giọng nói: "Không sai, món đồ quý này là tôi tìm được từ tay một người trong trại Miêu, hơn nữa cũng đã dò hỏi được một số thông tin bên đó, xác thực tồn tại một ngôi mộ lớn." "Chắc các vị đều biết, thời buổi thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, dân tị nạn nổi lên khắp nơi, người sống không bằng thú dữ.

Muốn cứu tế dân tị nạn, lão La tôi chỉ có thể nghĩ đến cách này, không sợ mọi người chê cười." La Lão Oai nghiêm túc nói.

Mọi người có mặt không ai lộ vẻ chê cười, mà đều nhíu mày lại, nhìn chằm chằm vào Bảng phù tròn đầu hổ văn Phags-pa kia.

Lãnh thổ triều Nguyên vô cùng rộng lớn, dân tộc thống trị thế giới lúc đó đã tập trung toàn bộ của cải của cả quốc gia vào tay họ.

Sau khi triều Nguyên diệt vong, rất nhiều bảo vật vốn thuộc về Trung thổ cũng theo đó biến mất.

Mà người triều Nguyên, phần lớn đều không thích xây dựng lăng

mộ gì cả, rất ít người có thể thông qua phương pháp này để có được cổ vật thất lạc thời Nguyên.

Cho nên bất kể là giá trị sưu tầm hay giá trị mua bán, đều vô cùng cao.

Bản thân Trương Khải Sơn cũng không ngờ, mình đưa La Lão Oai qua đây, lại vô tình để La Lão Oai thuyết phục được một bộ phận lão đại địa bàn trong Cửu Môn.

Vì tiền mà chết, vì miếng ăn mà vong.

Trương Khải Sơn tuy không thiếu tiền đến mức đó, nhưng những người khác trong Cửu Môn, có lẽ không nghĩ như vậy.

"Trần Ngọc Lâu." Sau khi mọi người im lặng hồi lâu, Tô Mộc đột nhiên lên tiếng.

Trần Ngọc Lâu người này không đơn giản, là một khôi thủ (ý là lão đại) của phái Xả Lĩnh khá nổi tiếng trong lịch sử trộm mộ.

Bàn Sơn, Xả Lĩnh, Phát Khâu, Mô Kim.

Bốn phái đều có những thủ đoạn trộm mộ xuất sắc.

Hơn nữa, lại có tin tức về một ngôi mộ lớn xuất hiện, đã thu hút sự chú ý của Tô Mộc.

Tô Mộc biết tình hình của ngôi mộ Nguyên ở núi Bình Nhi, nhưng cũng giống như cậu biết về mộ Hiến Vương, mộ Tinh Tuyệt nữ vương, Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mộ dưới biển, mộ Vân Thiên Cung ở núi Trường Bạch đều là những ngôi mộ lớn, nhưng Tô Mộc không có cách nào đi tìm dấu vết của những ngôi mộ lớn trong ký ức kiếp trước này.

Trong ký ức của Tô Mộc, cậu chỉ biết, mộ Nguyên ở núi Bình Nhi thuộc vùng Tương Tây, nhưng vùng Tương Tây lớn như vậy, Tô Mộc

lại không có bất kỳ vị trí chính xác nào, làm sao đi tìm?

Giống như những ngôi mộ Hiến Vương, Thất Tinh Lỗ Vương Cung, vị trí được ghi lại trong《Bút ký》lại rất mơ hồ.

Tô Mộc không thể nào lãng phí nhiều thời gian và công sức để đi tìm những ngôi mộ lớn này.

Nếu có người có thể cung cấp thông tin cho Tô Mộc, thì lại khác.

Trương Khải Sơn nhìn Tô Mộc, nghi hoặc hỏi: "Cậu quen người đó?" Tô Mộc gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Khôi thủ của phái Xả Lĩnh Lực Sĩ.

Phái Xả Lĩnh, có nguồn gốc từ giang hồ trong núi, sau thời gian trôi qua, tự mình trở thành một phái trộm mộ.

Những ngôi mộ mà họ trộm, dù có dời non lấp biển cũng có thể đào ra." "Anh hùng như vậy, tiếc là không sinh ở Trường Sa, haizz." Trương Khải Sơn có chút tiếc nuối nói.

Chương 47

Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật giật.

Bàn Sơn, Xả Lĩnh, Phát Khâu, Mô Kim... bốn phái này nếu thật sự xuất hiện ở Trường Sa, thì thành Trường Sa e rằng sẽ không đơn giản như Cửu Môn trước mắt.

Hơn nữa, ngoài những người mà Tô Mộc quen thuộc, tính cách của những người còn lại trong bốn phái này Tô Mộc cũng không thể nắm bắt được.

Nếu thật sự xuất hiện ở Trường Sa, e rằng khó tránh khỏi lại là một trận đại chiến.

"Các vị, có muốn giúp lão La một tay không?" La Lão Oai tiếp tục quan sát mọi người trước mắt, "Đồ vật có được, lão La nguyện ý chia với các vị ba bảy.

Các vị lấy bảy, lão La chỉ lấy chi phí cung cấp địa điểm và hộ tống dọc đường, ba phần thu được, chắc không quá đáng chứ?" Những lời này của La Lão Oai lại một lần nữa lay động những người Cửu Môn trước mắt.

Trương Khải Sơn nhìn sắc mặt của mọi người, giơ đôi đũa trong tay lên nói: "Vừa ăn vừa nói, lát nữa thức ăn nguội hết.

La soái, vừa ăn vừa nói." "Được." La Lão Oai tiếp tục nhìn mọi người trước mắt, rồi giơ đũa lên.

"Tôi thấy có thể được." Ngô Lão Cẩu gật đầu.

"Dù sao gần đây cũng không có việc gì." Giải Cửu cũng gật đầu theo.

La Lão Oai nhìn về phía hai người cuối cùng, Tề Thiết Chủy và Tô

Mộc.

Tề Thiết Chủy không nói gì, chỉ đợi Tô Mộc lên tiếng.

Tô Mộc cũng gật đầu nói: "Giải lão bản nói phải, dù sao gần đây cũng không có việc gì, đi một chuyến thì có sao?" "Ha ha ha ha ha, các vị gia, tuyệt vời!" La Lão Oai giơ ngón tay cái lên.

Trương Khải Sơn cuối cùng lắc đầu nói: "Tôi không thể tự ý rời khỏi Trường Sa, vậy thì nhờ La soái giúp chăm sóc những huynh đệ này.

Những gì La soái nói hôm nay, Khải Sơn đều ghi nhớ trong lòng.

Sau khi xong việc, tôi sẽ cho thuộc hạ qua đón người." Trương Khải Sơn cuối cùng lên tiếng, vừa cung cấp sự che chở cho những người Cửu Môn, vừa uy hiếp La Lão Oai.

Một khi La Lão Oai có bất kỳ ý định nào bất lợi với những người khác trong Cửu Môn, Trương Khải Sơn sẽ có lý do chính đáng để xuất quân, tiêu diệt tên trùm quân phiệt La Lão Oai này thì có sao!

Thấy Ngô Lão Cẩu và mấy người kia đều tỏ ra hứng thú, Tô Mộc chợt ngẩn ra.

Cửu Môn liên hợp với nhánh Xá Lĩnh để trộm mộ ư?

Đây là chuyện mà Tô Mộc chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Trong «Đạo Mộ Bút Ký», không hề có ghi chép về chuyện này, câu chuyện trong «Ma Thổi Đèn» cũng không có miêu tả tương tự.

Nhưng trong «Đạo Mộ Bút Ký» có ghi chép về nhánh Xá Lĩnh và Bàn Sơn, lại cùng thời với Lão Cửu Môn.

Thật trùng hợp, một bên ở Tương Tây, một bên ở Trường Sa, sau này đều thuộc địa phận tỉnh Hồ Nam.

Vừa hay, Tô Mộc đã dọn dẹp Hoắc gia và Tứ gia, hai nhà không

yên phận nhất thành Trường Sa.

Tứ gia đã chết, chắc chắn không gây ra được chuyện gì nữa.

Còn Hoắc Cẩm Tích của Hoắc gia, thấy Tô Mộc như thấy quỷ, tự nhiên cũng không dám giở trò gì.

Thêm cả Trương Khải Sơn đã trở về trấn giữ.

Cả thành Trường Sa sẽ không nổi lên sóng gió gì nữa.

Vì mọi người cũng muốn đến vùng Tương Tây xem thử tình hình ngôi mộ cổ nhà Nguyên kia, nên bữa rượu này uống rất vui vẻ.

La Lão Oai tuy có chút thủ đoạn, nhưng cũng là một gã đàn ông thô lỗ, càng nói chuyện, mọi người càng cảm thấy hợp nhau, có vẻ như hận không gặp được sớm hơn.

Thế là, ngay trong ngày hôm đó, mọi người quyết định cùng La Lão Oai đến khu trại người Miêu ở Tương Tây, nơi phát hiện ra món đồ nhà Nguyên kia, xem thử có tìm được mộ cổ hay không.

Lúc Tô Mộc trở về sân nhà mình, đã là mười một, mười hai giờ đêm.

Một đêm không có gì để nói.

Sáng hôm sau, Tô Mộc còn chưa tỉnh, Hắc Bối Lão Lục nghe nói Tô Mộc và những người khác định đến Tương Tây, cùng La Lão Oai tìm kiếm tin tức về ngôi mộ cổ nhà Nguyên, liền tự mình vác hành lý đến gõ cửa sân nhà Tô Mộc.

“Đại ca, đại ca!

Khi nào chúng ta đi?

Giờ này là giờ nào rồi, đi sớm về sớm chứ!” “Đại ca, đại ca!

Vẫn chưa ngủ dậy à?

Mặt trời chiếu tới mông rồi, dậy thôi!!!" "..." Tô Mộc nửa tỉnh nửa mê, bị tiếng ồn ào đánh thức, mặt vẫn bình tĩnh nằm trên giường, không biết đang nghĩ gì khác.

Một lát sau, Ngô Lão Cẩu và những người khác cũng thu dọn xong đồ đạc, tìm đến chỗ Tô Mộc.

Tô Mộc lúc này mới rửa mặt dậy, ra gặp mọi người.

La Lão Oai không ngừng đi đi lại lại trong sân nhà Tô Mộc, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

Tối qua uống hơi nhiều, chém gió hơi quá, lúc này đối mặt với mọi người trong Cửu Môn, bỗng nhiên có chút ngại ngùng, nhưng khi thấy Tô Mộc xuất hiện, vẻ ngượng ngùng đó liền biến mất.

"Tô lão đại, đến lúc đi rồi!

Mọi người đợi cậu cả buổi rồi, đã bảo tối qua đừng uống nhiều thế mà, cậu xem." La Lão Oai tiến lên, gãi đầu cười nói.

"Ủa, con gấu đen này ở đâu ra vậy?

Trông giống người thế!" La Lão Oai nhìn thấy bóng dáng của Hắc Bối Lão Lục, giật nảy mình.

Hắc Bối Lão Lục không có thói quen chải chuốt, cộng thêm Tô Mộc và Tề Thiết Chủy không ở địa bàn của hắn, nên cả ngày hắn cứ để đầu tóc rối bù, người cao ngựa lớn, quần áo bốc mùi chua, da dẻ ngăm đen.

Cả người trông như một con gấu.

"Mở to mắt ra mà nhìn!

Mày nói ai là gấu hả!" Hắc Bối Lão Lục quay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn La Lão Oai.

"Ồ, lại là người à ~" La Lão Oai tiếp tục kinh ngạc.

“Ha ha ha ha ha, La soái, vị trước mắt ngài là Lục gia, tối qua có chút việc nên không đi ăn với chúng tôi, cũng là một cao thủ đấy.” “Ha ha ha ha ha, Lục gia, cậu xem cậu kìa, cũng không chải chuốt gì cả, sắp đi xa rồi mà vẫn như người da đen thế này.” “Đây là người à?

Chương 48

Còn là Lục gia của Cửu Môn Trường Sa các người?" La Lão Oai tỏ vẻ như gặp ma.

"La soái, xuất phát thôi." Tô Mộc lên tiếng, làm tan đi không khí ồn ào, mọi người bắt đầu nhìn thẳng về phía trước, đi theo sau La Lão Oai và Tô Mộc, cùng hướng về phía cổng nam thành Trường Sa.

Trước cửa sân nhà Tô Mộc, những người trong Cửu Môn tham gia hành động lần này đã chuẩn bị sẵn ngựa.

Tô Mộc hơi ngẩn ra, trước đây anh chưa từng cưỡi ngựa.

Hắc Bối Lão Lục nhảy lên một con ngựa đen, dường như cũng cảm nhận được sự do dự của Tô Mộc.

Tề Thiết Chủy đã đến bên cạnh Tô Mộc, thấp giọng nói: "Tô gia hình như chưa từng cưỡi ngựa, trước đây chưa cưỡi bao giờ sao?" Tô Mộc gật đầu.

"Vậy, cái này..." Sắc mặt Tề Thiết Chủy thay đổi.

"Không sao." Tô Mộc xua tay, tung người nhảy lên lưng một con ngựa đen cao lớn uy vũ mà Tề Thiết Chủy và Hắc Bối Lão Lục dắt đến cho anh.

Khoảnh khắc Tô Mộc nhảy lên lưng ngựa, anh cảm nhận được con ngựa đen muốn giãy giụa, vội vàng kéo dây cương.

Nhưng con ngựa đen này dường như cảm nhận được động tác cưỡi ngựa vụng về của Tô Mộc, vẫn tiếp tục dậm chân tại chỗ, tỏ vẻ không muốn nghe theo chỉ huy của anh.

Tô Mộc mặc một bộ đồ đen, sau lưng đeo cây ô Hắc kim cổ tán đã dần quen thuộc với mọi người, trong lòng ôm ba con chó con đang thò

đầu ra nhìn ngó xung quanh.

Những người khác đều đang đợi Tô Mộc đi trước, nên cũng dừng lại tại chỗ, nhìn Tô Mộc có vẻ không rành cưỡi ngựa.

Tô Mộc nhìn con ngựa đen to lớn vẫn đang giãy giụa, tay phải chống lên lưng ngựa. 【Phát hiện sinh vật có thể tà hóa, ngựa đen cấp thường, có tà hóa không?】 【Các cấp tà hóa gồm '100 Kim hồn tệ', '500 Kim hồn tệ', '1000 Kim hồn tệ'.

Do vật chủ chưa mở khóa năng lực tà hóa cao cấp, nên chỉ có thể tiến hành hai cấp đầu.】 【Tiêu tốn '500 Kim hồn tệ', tà hóa ngựa đen cấp thường thành công.】 【Nhận được sinh vật họ ngựa 'Kim Tông Đạp Tuyết' x1.】 Ngay sau đó, trong tầm mắt của Tô Mộc và mọi người, sự thay đổi đột ngột diễn ra.

Con ngựa đen dưới thân Tô Mộc, bộ lông bờm vốn màu đen bỗng nhiên thay đổi, lấp lánh những tia sáng vàng dưới ánh nắng yếu ớt, bốn móng ngựa đen nhanh chóng bong ra, để lộ màu trắng như tuyết.

Đồng thời, Tô Mộc cũng cảm nhận được ý niệm phục tùng của 'Kim Tông Đạp Tuyết' đối với mình, liền khẽ thúc vào lưng ngựa: "Đi." "Ha ha ha ha, đi thôi, đi thôi!" "Tất cả xuất phát!" "Sao Tô gia chạy nhanh thế, con ngựa này ăn phải thuốc à?" "Không đúng, không đúng, các người nhìn xuống đất xem, dấu móng ngựa hằn sâu cả một đoạn đường, con ngựa này chạy phải mạnh đến mức nào chứ!" "Lục gia, ngài tìm con ngựa này cho Tô gia ở đâu vậy?

Bữa nào tìm cho tôi một con với." "Cút." "Được rồi, đi thôi." "..." Con ngựa đen dưới thân Tô Mộc chạy như bay, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người, dẫn đầu ra khỏi thành Trường Sa.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, lúc này mới vội vàng thúc ngựa, rất nhanh đã đến cổng thành Trường Sa hội hợp với Tô Mộc.

La Lão Oai thấy con ngựa đen dưới thân Tô Mộc tốc độ phi thường, liền nổi hứng.

“Tô công tử, hay là chúng ta thi một trận?

Xem ai đến sườn đồi kia trước, nếu cậu thua, con tuấn mã này của cậu thuộc về tôi, thế nào?” La Lão Oai vuốt bộ râu quai nón, cười gian.

“Ghê thật, thế nếu Tô gia thắng thì sao?

La soái, ngài nói chuyện cũng không nói cho hết.” Mọi người trong Cửu Môn hùa theo.

La Lão Oai nghĩ một lúc, nghiêng đầu nói: “Nếu Tô công tử thắng, khẩu súng lục bên hông tôi sẽ tặng cho Tô công tử!” “Thi không?” Tô Mộc vỗ vỗ vào cổ ‘Kim Tông Đạp Tuyết’. -- “Hí!!!” ‘Kim Tông Đạp Tuyết’ hí dài một tiếng, dường như cũng cảm nhận được sự khiêu khích từ con ngựa của La Lão Oai, nó chồm hai chân trước lên, đôi mắt trở nên có chút tà mị, lạnh lùng quét qua con ngựa của La Lão Oai.

“Vậy thì thử xem.” Tô Mộc cười lớn, vỗ vào con ‘Kim Tông Đạp Tuyết’ dưới thân.

“Đi!” La Lão Oai vung roi dài, quất mạnh vào con chiến mã dưới thân, con ngựa hí lên một tiếng đau đớn, lao vút đi.

Tô Mộc nhìn lão già La Lão Oai này, không ngờ còn giở trò khôn vặt ở đây, bất đắc dĩ cười một tiếng, giật nhẹ dây cương.

“Đi.” “...” Những người khác trong Cửu Môn và thuộc hạ của La Lão Oai cũng thúc ngựa tiến về phía trước, muốn cùng chứng kiến người chiến thắng cuối cùng của cuộc đua này.

Mấy chục con ngựa phi nhanh trên đồng cỏ, nhưng vẫn không thể đuổi kịp tốc độ của ‘Kim Tông Đạp Tuyết’.

Sau khi Tô Mộc để ‘Kim Tông Đạp Tuyết’ bắt đầu chạy, trong tầm mắt của những người khác, chỉ còn thấy một bóng đen xen lẫn bộ lông bờm vàng óng.

Cùng với tốc độ nhanh như ngựa đạp phi yến.

Thế là, Tô Mộc rất nhanh đã đến sườn đồi mà La Lão Oai chỉ, trước mọi người một bước.

La Lão Oai mồ hôi đầm đìa chạy tới, thở hổn hển, như thể vừa rồi chính gã vác ngựa chạy, mặt lộ vẻ bất lực.

“Con ngựa của Tô công tử chạy nhanh quá đi mất, tìm đâu ra con thiên lý mã này vậy?” La Lão Oai tò mò hỏi.

“Thiên lý mã?

Tôi không biết!

Tôi chỉ tiện tay dắt một con ngựa trông có vẻ khỏe trong địa bàn thôi.” Hắc Bối Lão Lục ngơ ngác nói.

“Ngựa tốt thật!

Con ngựa này trông còn nhanh hơn cả con Tiểu Hồng của Nhị gia.” “Tôi cũng thấy vậy, không ngờ Tô gia còn có kỹ thuật cưỡi ngựa như thế.” “...” Mọi người đều lộ vẻ ngưỡng mộ tán thưởng.

“Cho cậu, cầm lấy mà dùng cho tốt, khẩu súng này theo tôi bao nhiêu năm, chưa từng chịu khổ đâu đấy.” La Lão Oai ném khẩu súng lục về phía Tô Mộc.

Tô Mộc vung roi ngựa trong tay, quất khẩu súng lục của La Lão Oai bay ngược trở lại, rơi vào tay gã.

“Xin lỗi, tôi không có thói quen cướp đồ của người khác, La soái vẫn nên tự mình giữ lấy mà dùng.” Tô Mộc cười, ánh mắt nhìn về phía xa.

Đây là một trong số ít những chuyến đi ra khỏi thành Trường Sa của Tô Mộc kể từ khi ra khỏi Huyết Thi Mộ.

Hơn nữa, lần này khác với mấy lần trước, lần này có thể sẽ đi xa, còn phải đến những nơi chưa biết, để tìm kiếm tung tích của ngôi mộ nhà Nguyên.

Không biết trên đường sẽ gặp phải cảnh sắc như thế nào.

Tô Mộc đối với điều này có chút mong chờ.

Vùng đất Tương Tây, từ xưa đến nay đã lưu truyền vô số truyền thuyết thần bí, không chỉ là những ngôi mộ cổ trong thế giới trộm mộ, mà còn có những màu sắc phong phú khác thuộc về nơi này.

Tô Mộc, La Lão Oai và những người khác lại lên đường, hướng về phía trại người Miêu nơi La Lão Oai có được món đồ nhà Nguyên.

Trên đường.

Mấy người không nhịn được mà nói về những nhận thức và quan điểm của mình về vùng đất Tương Tây.

Trong đó, những gì Ngô Lão Cẩu nói là tiêu biểu nhất.

Ngô Lão Cẩu nhìn những ngọn núi và cánh rừng dọc đường ngày càng nhiều, trong rừng bị bao phủ bởi một lớp sương mù bảy màu nhàn nhạt, không khỏi thấp giọng nói: "Xem ra sắp đến nơi rồi, Tương Tây này, vẫn luôn có truyền thuyết về cổ độc và cản thi, không biết lần này qua đó, có may mắn được thấy không." Hắc Bối Lão Lục đen mặt: "Xem mấy thứ đó mà là chuyện may mắn à?" "Tôi nghe nói, cổ trùng là thủ đoạn mà người ở Tương Tây dùng để khống chế và hãm hại người khác, cản thi lại càng tà môn hơn, khiến thi thể 'chết đi sống lại', bị người ta dẫn đi, tóm lại chỉ có một chữ, tà môn!" Hắc Bối Lão Lục lẩm bẩm một câu.

Chương 49

Mọi người nghe xong, nụ cười trên mặt dần tắt.

Vì phải đi gấp, mọi người không định tìm những thôn trại đông người để nghỉ ngơi, chỉ muốn xem có thể đến gần trại người Miêu được bao nhiêu.

Thế là bất giác, họ đã đến trước một trạm dịch cổ.

Trong thời đại cũ chưa hoàn toàn lụi tàn này, nhiều nơi vẫn còn có những nơi như trạm dịch, dùng để cho những người đi đường đưa thư nghỉ ngơi, cung cấp đồ ăn.

Nhưng trong thời đại giao thoa cũ mới này, những nơi như vậy đa phần đã bị bỏ hoang, ít người ở và hoạt động.

Trên đường mọi người đều đang nói về chuyện ma quỷ cản thi ở Tương Tây, khi thấy một ngôi nhà cũ trơ trọi như vậy xuất hiện dưới màn đêm bao phủ, không khỏi cảm thấy có chút rợn người.

La Lão Oai có lẽ cả nửa đời người chưa từng thấy chuyện tà môn, tự mình dẫn người đi trước.

Reng reng reng ~ Đúng lúc này, tiếng chuông đồng trong trẻo bỗng vang lên.

Tô Mộc, Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục và mấy người khác, đều sáng mắt lên.

"Âm nhân đi đường, dương nhân tránh lối ~" Giọng nói già nua kéo dài, từ trong trạm dịch truyền ra, nhắc nhở La Lão Oai đừng tiếp tục đến gần.

"Dương nhân?

Dương nhân ở đâu?" Hắc Bối Lão Lục thắc mắc.

Mọi người đều cạn lời, gân xanh trên trán nổi lên.

Tề Thiết Chủy đi đến bên cạnh Hắc Bối Lão Lục, sắc mặt có chút kỳ quái nói: "Lục gia, dương nhân mà người kia nói, là chỉ người ở dương gian, chứ không phải người nước ngoài." "Người dương gian?

Huyền bí vậy sao?" Hắc Bối Lão Lục ngạc nhiên.

Tề Thiết Chủy và Tô Mộc bỗng nhiên có chút hối hận, hối hận vì đã mang theo Hắc Bối Lão Lục, một kẻ không tin vào bất cứ mê tín phong kiến nào, không có kiến thức gì ra ngoài.

Mất mặt quá!

Phía trước mọi người.

La Lão Oai không tin tà, rút khẩu súng lục bên hông, dẫn theo mấy thuộc hạ đi qua.

Một lát sau.

La Lão Oai hai chân run rẩy từ phía trạm dịch đi về, mặt mày trắng bệch, trán rịn mồ hôi lạnh.

"Mẹ nó chứ xui xẻo thật, nơi này lại có người cản thi thật, trong trạm dịch một hàng dài người chết, chết đứa nào đứa nấy đều kỳ quặc!" La Lão Oai giả vờ không sợ chút nào.

"Cái nơi thối hoắc như vậy mà cũng có người ở được, tiền của người chết đúng là mẹ nó không dễ kiếm!" La Lão Oai tỏ vẻ buồn nôn.

Vừa rồi La Lão Oai vào xem một cái, phát hiện bên trong toàn là những người chết được đặt trong những cỗ quan tài chất lượng kém.

Một số quan tài, vì đường xa và xóc nảy, đã mục nát quá nửa, để lộ ra thi thể và dịch thi thối rữa bên trong.

La Lão Oai liếc một cái, quay đầu đi về.

Đúng là xui xẻo.

Tề Thiết Chủy nhìn về phía Tô Mộc: "Tô gia, trên đời thật sự có cản thi tượng sao?" Tô Mộc lắc đầu, chuyện này anh quả thực cũng không hiểu lắm: "Tôi cũng chưa từng thấy, lần đầu tiên đến Tương Tây." Reng ~ Ngay sau đó, tiếng chuông lại vang lên, một người đàn ông đội nón, mặc áo gai, kéo một chiếc xe ngựa chở mấy cỗ quan tài đi ra.

Người cản thi có lẽ đều đi đường vào ban đêm, nên đối phương thấy trời tối, liền từ trong trạm dịch đi ra, định tiếp tục công việc của mình.

"Trong này, có cương thi gì không?" Hắc Bối Lão Lục tò mò dùng sống dao gãi đầu.

Mọi người lại im lặng, có chút cạn lời nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Tên này thật sự không sợ tà ma chút nào, miệng lưỡi không kiêng nể, lời gì cũng dám nói.

Cản thi tượng từ trong trạm dịch đi ra, hướng đi có lẽ là vị trí của Tô Mộc và những người khác, đi thẳng tới. -- Khi thấy cản thi tượng đang tiến về phía mình, La Lão Oai vội vàng dẫn thuộc hạ nhanh chóng né tránh, đồng thời cũng nhắc nhở Tô Mộc và những người khác, tạm thời nhường đường cho đối phương đi qua.

Mọi người trong Cửu Môn đều là những người thường xuyên tiếp xúc với người chết, vốn cảm thấy không có gì phải kiêng kỵ, nhưng nhìn vẻ mặt âm trầm của cản thi tượng, cũng không khỏi lùi sang một bên.

Cản thi tượng quất con vật kéo xe ngựa phía trước, không biết là ngựa hay la, chậm rãi đi qua trước mặt mọi người.

Vừa đến gần Tô Mộc và những người khác, mọi người liền ngửi thấy mùi thi thể thối rữa lan tỏa trong không khí, sắc mặt đều kịch biến.

Không chỉ có thiên tai, mà còn có nhân họa do con người gây ra, khiến nhiều người chết ở nơi khác không thể 'áo gấm về làng', chết ở tha hương.

Thế là, ở vùng Tương Tây, cản thi tượng dần dần nhiều lên.

Cái gọi là cản thi, chính là vận chuyển thi thể của những người chết ở nơi khác về quê hương an táng, để người ta có thể được chôn cất ở nơi mình sinh ra.

Vì người Trung Quốc đa phần có quan niệm lá rụng về cội, nên nghề này ở vùng này rất thịnh hành.

Trong đám đông.

Sắc màu trong đôi mắt Tô Mộc thay đổi, ánh lên một màu đỏ hồng.

Ngay sau đó, anh nhìn thấy những vong hồn oán linh với ánh mắt ngây dại, đi theo sau xe ngựa của cản thi tượng, cùng hướng về phía xa.

Trên người cản thi tượng tỏa ra âm khí nồng nặc, che chở cho những oan hồn đi theo sau.

Lần trước Tô Mộc thấy oán khí nồng đậm như vậy xuất hiện trên người một người sống, là trên người một thuộc hạ không sống qua nổi ngày hôm đó.

Dương khí trên người sống tiêu tan, âm khí nồng đậm, điều đó có nghĩa là người này không còn xa cái chết.

Cản thi tượng có âm khí nồng đậm như vậy, có nghĩa là những người làm nghề này thường không sống thọ.

Reng ~ "Âm nhân đi đường, dương nhân tránh lối..." Người đàn ông ăn mặc như đạo sĩ ngồi trên đầu xe ngựa, dọc đường rắc tiền giấy màu vàng, miệng lẩm nhẩm khấn vái, rồi tiếp tục đi về phía xa.

Tô Mộc nhíu mày một lúc.

Không biết tại sao, trên người cản thi tượng này, vào lúc này anh bỗng nhiên thấy được bóng dáng của Cửu thúc Lâm Chính Anh ở kiếp trước.

Cùng là vì giúp đỡ một số người, mà hy sinh bản thân.

Tuy Cửu thúc và cản thi tượng này có khác biệt, cản thi tượng vì tiền mà chuyện gì cũng sẵn lòng làm, còn Cửu thúc chỉ vì chính đạo trong lòng.

Tề Thiết Chủy nhìn những tờ tiền giấy bay lơ lửng trong không trung, bỗng nhiên lên tiếng: "Người này là đạo sĩ giả." Mọi người đều nhíu mày, nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Chương 50

Tề Thiết Chủy giải thích: "Phù văn trên lá bùa này, căn bản không phải là phù văn của chính phái Mao Sơn, trông như vẽ bừa viết bậy, các người có phát hiện ra không?" Cửu Môn đều là những người thường xuyên xuống mộ đổ đấu, quan sát kỹ một lúc, quả thật nhận ra nét bút xa lạ trên lá bùa này.

Đa số những mộ thất có chút tiền của, đều sẽ xuất hiện một số loại giấy bùa trấn thi, nhưng phù văn trên lá bùa trước mắt, trông rất xa lạ.

"Nói cách khác, người này chỉ có thể làm nghề này một hai lần, sau đó sẽ bị trời phạt, hoặc chết vì thiên tai, hoặc chết vì nhân họa." "Lừa người sống thì dễ, lừa người chết mới khó." Tề Thiết Chủy dõng dạc nói.

Lớp học nhỏ của Tề Thiết Chủy lại mở, mọi người nghe mà không ngớt lời khen ngợi, không ngờ đối phó với người chết lại có nhiều điều phải chú ý như vậy.

Tô Mộc khẽ gật đầu.

Rất nhiều chuyện, thực ra cũng giống như những gì Tề Thiết Chủy nói lúc này.

Người sống còn lừa được, nhưng người chết thì không lừa được.

Một khi anh đã hứa với người chết sẽ làm gì đó, mà không làm, nhẹ thì xui xẻo, nặng thì mất mạng.

Trên đầu ba thước có thần minh.

Chỉ là Tô Mộc không ngờ, cản thi tượng vừa rồi lại là một đạo sĩ giả. ...

“Việc làm ăn ngon như vậy đều bị đám thuật sĩ giang hồ này giành mất, vùng Tương Tây này, không còn đạo sĩ thật nào sao?” La Lão Oai bĩu môi.

“Thực ra không phải vậy.” Tề Thiết Chủy lắc đầu, “Với thân phận người thường, thật giả khó phân biệt, họ chỉ nhìn vào tiền nhiều hay ít mà thôi, đôi khi người lấy nhiều tiền chưa chắc đã là đạo sĩ thật, có khi người lấy ít tiền, cũng chưa chắc đã là đạo sĩ giả.” “Nói thế nào?” La Lão Oai tò mò hỏi.

“Lúc ở thành Trường Sa, tôi có nghe nói về vùng đất Tương Tây, nơi này có một vị đạo sĩ họ Lâm rất được tôn kính, có lẽ, vùng này cũng chỉ còn lại một nhánh đó, là chính thống của Mao Sơn.” Tề Thiết Chủy không khỏi thở dài.

“Phái Mao Sơn ít vậy sao?” La Lão Oai ngạc nhiên.

“Tên là gì?” Tô Mộc thì giật mình.

“Rất ít, những người thật sự có bản lĩnh, thường rất ít.

Người đó thì, tôi chỉ nghe giang hồ đồn đại, người đó tên là Lâm Cửu Thúc, còn tên thật, thì thực sự chưa nghe nói qua.” Tề Thiết Chủy lắc đầu, dường như đối với người trong truyền thuyết đó có một cảm giác đồng cảm.

Dù sao thì người thực sự hiểu về kỳ môn bát quái, trên đời rất ít.

Mà ở vùng Tương Tây này, lại lấy người đó làm nổi danh nhất.

“Cửu thúc?” Tô Mộc ngẩn ra.

“Đại ca quen biết à?” Tề Thiết Chủy và những người khác, đều quay sang nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc dừng lại một lúc, lắc đầu: “Tôi cũng có nghe nói, nhưng không biết Cửu thúc mà tôi biết, có phải là người mà cậu nói không,

nếu thật sự là một người, thì người này không chỉ đơn giản là chính thống Mao Sơn của vùng Tương Tây, mà là chính thống Mao Sơn kiệt xuất nhất trong trăm năm qua." Mọi người nghe Tô Mộc tán thưởng người này như vậy, đều tỏ ra tò mò về Lâm Cửu Thúc chưa từng lộ diện này.

"Chuyện tôi biết cũng không nhiều, nên cũng không nói nhiều nữa." Tô Mộc lắc đầu.

"Ừm, bên tôi cũng vậy, dù sao chúng ta cũng đã đến Tương Tây, nếu thật sự có thể gặp được, đó là duyên phận của chúng ta, nếu không gặp được, cũng không thể cưỡng cầu." Tề Thiết Chủy cũng gật đầu.

Mọi người thở dài.

Một kỳ nhân như vậy, nếu lần này thật sự không gặp được, đó sẽ là điều hối tiếc nhất trong đời họ.

Nhưng La Lão Oai lăn lộn ở nơi này bao nhiêu năm, thật sự chưa từng nghe nói về Lâm Cửu Thúc nào.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan đến việc gã lăn lộn trong giới quân đội, ít tiếp xúc với người dân bình thường.

"Hì, tôi cho thuộc hạ đi tìm, được Tô gia và Tề gia khen ngợi như vậy, nếu có thể mời ông ấy đến cùng thì tốt quá, vậy thì thật sự là vạn vô nhất thất rồi." La Lão Oai vuốt cằm, vẻ mặt suy tư.

Tô Mộc cạn lời.

Cười khổ không thôi.

Nếu thật sự có thể tìm được Lâm Cửu Thúc đó, còn để ông ấy tham gia vào chuyện đổ đấu, e rằng La Lão Oai chắc chắn sẽ gặp rắc rối to.

Cái gọi là chính thống Mao Sơn, chính là đặc biệt phản đối người khác làm những việc phá vỡ luân lý đạo đức của trời đất.

Chính thống Mao Sơn thường là để trừ tà dương chính đạo, để chính thống Mao Sơn đi trộm mộ ư???

Lâm Cửu Thúc đó không lột da La Lão Oai mới lạ.

Đương nhiên, đây chỉ được coi là một câu chuyện phiếm trong hành trình của họ đến mộ cổ Bình Nhi Sơn, chuyện cụ thể, không thể coi là thật.

Vì vậy, Tô Mộc cũng không đi tính toán vấn đề được mất trong đó. -- Sau khi đi qua cản thi tượng, mọi người lại lên đường, hướng về phía trại người Miêu.

Trước khi sắp đến trại người Miêu, La Lão Oai vẫn còn chút không tin tưởng vào năng lực của Tô Mộc và những người khác, liền đến một thành trì đi ngang qua, mời thủ lĩnh Xá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu.

Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên Cửu Môn gặp mặt nhánh Xá Lĩnh trong tứ phái.

Cửu Môn là thế lực ở khu vực thành Trường Sa, còn nhánh Xá Lĩnh lại thuộc về Tương Tây.

Hơn nữa, nhân thủ của nhánh Xá Lĩnh này, là môn phái có số người đông nhất trong tứ phái Bàn Sơn, Xá Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim, trực tiếp chiếm giữ cả một tòa thành.

Trong thành không có phe phái nào khác, không có người khác thống lĩnh, cả thành đều biết, lý do họ có thể sống đến bây giờ.

Chính là vì đám người Xá Lĩnh này, mở kho phát lương, cứu tế cho toàn bộ dân trong thành.

Tuy nhiên, dạo này nhánh Xá Lĩnh cũng không dễ chịu gì, vì một lượng lớn dân tị nạn tràn vào thành, không ngừng mở kho phát lương, khiến cho thủ lĩnh Xá Lĩnh đời này đã có chút thu không đủ chi.

Vừa hay, lần này La Lão Oai đến, mời y cùng tham gia đổ đấu.

Thế là, Trần Ngọc Lâu mở cổng thành, cho La Lão Oai, Tô Mộc và những người khác cùng vào thành.

Thân phận của La Lão Oai, có lẽ cả vùng Tương Tây đều biết, là một quân phiệt nổi tiếng nhất địa phương, dưới trướng có mấy ngàn binh sĩ, trang bị tinh nhuệ.

Bên phía Trần Ngọc Lâu, đồ đệ Xá Lĩnh có mấy vạn, nhưng đa phần đều là hảo hán lục lâm, và không có vũ khí nóng trong tay.

Thế lực này nếu dám xung đột với La Lão Oai, mấy quả pháo bắn xuống, là có thể trực tiếp tiêu diệt đối phương.

Nhưng trên tinh thần hợp tác, người đứng đầu hai bên đều tỏ ra rất khách khí.

Trên tường thành cổ kính.

Trần Ngọc Lâu dẫn mọi người tham quan một số tình hình trong thành lúc này, và ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài thành.

Chương 51

Cùng lúc đó.

Mọi người cũng thấy được cảnh Trần Ngọc Lâu cứu tế tai dân trong thành, đồng thời cũng đại khái biết được Trần Ngọc Lâu, vị thủ lĩnh Xá Lĩnh này, là người có tính cách và thân phận như thế nào.

"Phù bài đầu hổ văn Bát Tư Ba." Trần Ngọc Lâu nhìn tấm lệnh bài bằng ngọc thời nhà Nguyên mà La Lão Oai đưa cho, nói chính xác ra lai lịch của món đồ này.

"Trần lão đại, thế nào?

Có muốn đi xem cùng không?" La Lão Oai vuốt bộ râu dưới cằm.

"Ngài nói vị trí đó là ở một trại người Miêu thuộc khu Lão Hùng Lĩnh?" Trần Ngọc Lâu đeo kính râm, tay phe phẩy chiếc quạt ngọc, trầm ngâm nói.

"Nơi đó, nghe cha tôi nói, rất nguy hiểm." Trần Ngọc Lâu nhớ lại những lời mà thủ lĩnh Xá Lĩnh đời trước, cũng chính là cha y từng dặn dò, không khỏi nhíu mày.

La Lão Oai có lẽ đã nắm được tính cách của Trần Ngọc Lâu, tiếp tục vuốt cằm cười nói: "Ha ha ha, hiện nay cả giang hồ ai mà không biết, bản lĩnh vào núi tìm báu của thủ lĩnh Xá Lĩnh, chính là niềm tự hào của vùng Tương Tây chúng ta!

Một Lão Hùng Lĩnh cỏn con, Trần lão đại không lẽ sợ rồi sao?" Trần Ngọc Lâu trẻ tuổi thành danh, tính khí khá cao, ghét nhất chính là phép khích tướng.

"Hơn nữa, lão La tôi có súng có người, còn có các cao thủ Cửu Môn từ thành Trường Sa bên kia trợ giúp, Trần lão đại có thể yên

tâm.” La Lão Oai tiếp tục nói, đồng thời cũng giới thiệu thân phận lai lịch của Tô Mộc và những người khác.

“Tôi nếu muốn đi, thì đi thôi, cần gì La soái nhiều lời, để tôi về triệu tập nhân thủ, ngày mai chúng ta xuất phát, còn về Cửu Môn gì đó, hừ, đến lúc đó hy vọng có thể cho Trần Ngọc Lâu tôi đây, thể hiện tài năng một chút.” Trần Ngọc Lâu phe phẩy chiếc quạt ngọc, từ trên tường thành đi xuống.

Trần Ngọc Lâu ngay cả những người trong tứ môn đồng bối cũng có chút coi thường, huống chi là người của phái hệ Cửu Môn, trực tiếp làm lơ tại chỗ.

La Lão Oai ha ha cười một tiếng, nhìn Trần Ngọc Lâu xuống tường thành.

“Các vị đừng giận, Trần tổng đà chủ là thủ lĩnh Xá Lĩnh của vùng này, dưới trướng có mấy vạn môn đồ, là một nhà tìm báu rất có tiếng, khẩu khí có cao ngạo một chút, cũng là chuyện bình thường!” La Lão Oai giải thích với Tô Mộc và những người khác.

“Trẻ tuổi thành danh, có chút ngạo khí là bình thường, nhưng tôi thấy đám người Xá Lĩnh này, hình như chỉ được cái đông người thôi.” Ngô Lão Cẩu khoanh tay trước ngực, nhìn đám môn đồ Xá Lĩnh bên dưới, tự mình lên tiếng.

Những người khác trong Cửu Môn cũng cảm nhận được tình hình này, liền gật đầu.

“Ha ha ha ha, các vị không biết đấy thôi, nhánh Xá Lĩnh này, vốn dĩ nổi tiếng về đông người, nên cũng không có gì lạ, nhưng thủ lĩnh Xá Lĩnh Trần Ngọc Lâu lại không đơn giản như các vị nghĩ...

Nghe nói tôi đã cho người đi dò la, Trần Ngọc Lâu này trời sinh đã có một đôi dạ nhãn, có thể nhìn thấy vật trong bóng tối, tổ tiên y đều

là thủ lĩnh Xá Lĩnh, là nhà nghề vào núi tìm báu, cũng có chút bản lĩnh." La Lão Oai lắc đầu nói.

"Đi rồi sẽ biết." Tô Mộc lên tiếng.

Trần Ngọc Lâu này, dường như anh thật sự không coi ra gì.

Trong bốn môn Bàn Sơn, Xá Lĩnh, Mạc Kim, Phát Khâu, thì nhánh Xá Lĩnh là kém cỏi nhất, chỉ dựa vào đông người mà thôi, chỉ có thủ lĩnh Trần Ngọc Lâu là có chút kinh nghiệm và kiến thức đổ đấu.

Những người khác, đều chỉ là phàm phu tục tử bình thường.

Trần Ngọc Lâu xuống tường thành, rất nhanh trở về nhà, nói với cha mình muốn đến khu Lão Hùng Lĩnh xem tình hình.

Sau đó liền bị lão thủ lĩnh mắng cho một trận, nói y quá trẻ tuổi ngông cuồng, có những chuyện, không hề đơn giản như y nghĩ.

Nhưng lúc này thủ lĩnh Xá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu, chứ không phải lão thủ lĩnh, nên Trần Ngọc Lâu đã hạ quyết tâm, cha y tự nhiên không thể ngăn cản.

Hai cha con im lặng một lúc, Trần Ngọc Lâu trực tiếp ra khỏi nhà, cho thuộc hạ triệu tập nhân mã, bắt đầu nói về mục tiêu của hành động lần này tại một khu đất rộng trong thành.

La Lão Oai được mời đến, còn Tô Mộc và những người khác thì đợi ở cổng thành.

"Thằng nhóc này, chậc chậc chậc, thật sự là cao ngạo quá mà!" Ngô lão Cẩu cười khổ.

"Bốn môn Bàn Sơn, Xá Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim, đều là bốn môn có truyền thừa lâu đời, đến đời này, có ngông cuồng một chút cũng không có gì." Giải Cửu, Giải lão bản giải thích.

Kiến thức của mọi người về những chuyện bên ngoài Trường Sa,

chắc chắn không phong phú bằng Giải Cửu, một người từ bên ngoài đến.

"Mô Kim giáo úy, có từ thời Tam Quốc của Tào Tháo, Bàn Sơn, Xá Lĩnh, Phát Khâu, có lẽ đều thuộc về các triều đại đó, nên truyền thừa và nội tình có chút ghê gớm." Tề Thiết Chủy theo sau giải thích.

Tô Mộc đối với điều này, không có gì để nói.

Những người trong Cửu Môn trước mắt, hiểu biết về tứ môn còn xa mới bằng Tô Mộc.

Chỉ là có một số chuyện, không tiện nói cho người trong Cửu Môn ở giai đoạn này.

Tứ môn tự nhiên rất lợi hại, trong đó môn Phát Khâu, Phát Khâu trung lang tướng Trương tiểu ca, chính là người thần thoại nhất trong thế hệ sau của Cửu Môn.

Sau này, cũng sẽ là người đó, vén lên bức màn bí mật của một số chuyện thần bí mà thời kỳ Cửu Môn chưa vén được.

Xá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, Bàn Sơn Giá Cô Tiếu, Mạc Kim Hồ Bát Nhất, Phát Khâu Trương Khởi Linh.

Bốn người này, đều không hề thua kém bất kỳ môn nào trong Cửu Môn.

Chỉ là, những người trước mắt còn chưa tận mắt thấy được phương pháp đổ đấu của người trong tứ môn, nên đối với điều này vẫn còn nghi ngờ. -- Vì La Lão Oai mang theo một đám thuộc hạ, thủ lĩnh Xá Lĩnh Trần Ngọc Lâu cũng mang theo một đám thuộc hạ, mà lại cần đến trại người Miêu để tìm tung tích mộ cổ nhà Nguyên, nên những người khác chỉ có thể hạ trại ở nơi không xa trại người Miêu, chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai.

Sau đó La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu, Tô Mộc và mấy người khác,

đi đầu đến trại người Miêu.

Vốn dĩ, thủ đoạn tìm mộ này, Trần Ngọc Lâu không rành, nhưng Ngô Lão Cẩu có thể dùng chó săn của mình.

Nhưng nghe lời dặn của Tô Mộc, Ngô Lão Cẩu mới bỏ ý định cho chó săn tìm tung tích của ngôi mộ nhà Nguyên kia.

Nguyên nhân là, vùng Tương Tây, độc trùng độc vật rất nhiều, chó săn tuy có năng lực tác chiến đơn lẻ rất mạnh, nhưng trong rừng rậm lại không phải là đối thủ của những độc trùng độc vật kia.

Thế là, mọi người chỉ có thể giống như người bình thường, trước tiên đến trại người Miêu để dò la tin tức cụ thể về ngôi mộ nhà Nguyên.

Trần Ngọc Lâu có khả năng tìm hiểu tình hình các trại người Miêu gần đó, trước khi đi, y đã bảo mọi người lấy thân phận 'thương nhân đi đường' để vào trại người Miêu.

Nhưng khi mọi người vào trại người Miêu, họ bỗng nhiên nhận ra, họ đã bỏ qua một tình huống trước đó.

Đó là, La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu và những người khác căn bản không hiểu tiếng Miêu, vào trại người Miêu, đừng nói là tìm người hỏi thăm tung tích mộ cổ nhà Nguyên, ngay cả lời nói chuyện của những người xung quanh, họ cũng không hiểu.

Mọi người đi một lúc, rồi đều im lặng.

Khóe miệng Giải Cửu nở một nụ cười nhẹ, từ trong đám đông bước ra: "Không phải chỉ là tiếng Miêu thôi sao?

Để tôi." La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu đều ngẩn ra, họ đều là người Hán chính gốc, không hiểu tiếng Miêu, nhưng Giải Cửu này trông thế nào cũng giống người Hán.

Sao lại có thể hiểu được?

Tô Mộc cười nhẹ nói: "Xem ra cũng chỉ có Giải lão bản có bản lĩnh này, nhưng không cần Giải lão bản ra tay, các người nhìn thằng nhóc bên kia kìa." 【Vinh Bảo Diểu Hiểu: thiếu niên người Miêu trong tình tiết Nộ Tình Tương Tây, thông thạo tiếng Hán, thông minh lanh lợi, nhưng nhát gan.】 Vinh Bảo Diểu Hiểu vốn đang nói chuyện cười đùa với mấy chú bác trong trại, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát, da đầu tê dại.

Quay đầu lại, vừa hay thấy Tô Mộc chỉ vào vị trí của mình.

Chương 52

Sắc mặt Vinh Bảo Diểu Hiểu thay đổi, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

"Đứng lại!" "Đừng chạy!" "Thằng nhóc!" La Lão Oai khó khăn lắm mới thấy được một thiếu niên trong trại người Miêu có thể nói tiếng Hán, không nhịn được cùng Trần Ngọc Lâu đuổi theo.

Nhưng vừa mới bước chân, những người dân trong trại xung quanh, đều dừng tay lại, ánh mắt lộ vẻ lạnh lùng, nhìn về phía La Lão Oai và những người khác.

Đây là một trại người Miêu cực kỳ đoàn kết.

Mấy người họ công khai đuổi theo thiếu niên trong trại như vậy, e là sống không biết chán rồi.

"Ơ ơ, ơ ơ..." La Lão Oai theo bản năng sờ vào khẩu súng lục bên hông, lùi lại mấy bước.

Chuyến đi này họ không mang theo nhiều người và vũ khí, muốn thoát thân trong trại người Miêu này, thật sự không phải là một chuyện đơn giản.

Sắc mặt La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu trong phút chốc trở nên khó coi.

Tô Mộc và những người khác cũng bị ánh mắt lạnh lùng của người trong trại bao vây, đều đề phòng.

Cây đao trên người Hắc Bối Lão Lục chưa từng cất đi, tay phải liền nắm lấy cây trường đao sau lưng.

Đối với Hắc Bối Lão Lục mà nói, nhiều người hay ít người cũng không quan trọng, chỉ cần đi theo Tô Mộc, cần ra tay thì cứ ra tay, một

khi không chết được, thì trại người Miêu này cứ đợi bị Cửu Môn của họ diệt tộc đi.

La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng không hề nao núng.

Chỉ là trận thế trước mắt của đối phương, rất dễ khiến họ bị bao vây.

Hơn nữa mục đích của họ cũng không phải đến đây để đánh nhau giết người, nên có một số chuyện, có thể tránh thì nên tránh.

Cuối cùng Giải Cửu vẫn bước ra, dùng tiếng Miêu nói: "Chúng tôi đến đây để làm ăn, trước đây tôi có tiếp xúc với người trong trại các vị, biết các vị đều là hảo hán, nên đừng căng thẳng, các vị thiếu một số đồ dùng hàng ngày của chúng tôi, chúng tôi cũng thiếu dược liệu và những thứ khác trong núi của các vị, nên, mọi người vẫn nên hòa hoãn một chút." Người trong trại nghe Giải Cửu lại có thể nói tiếng Miêu, không khỏi dịu đi, sau đó một ông lão có thân phận giống như trưởng thôn, đến trước mặt Tô Mộc và những người khác.

"Thì ra là khách từ xa đến, vừa rồi có chút hiểu lầm, mong thứ lỗi. (Tiếng Miêu)" "Mọi người ai làm việc nấy đi, không phải người xấu đâu! (Tiếng Miêu)" "Vinh Bảo Diểu Hiểu, lại đây, con nói tiếng Hán khá chuẩn, nói chuyện với các vị khách đi. (Tiếng Miêu)" Ông lão gọi Vinh Bảo Diểu Hiểu đang lấm lét đến bên cạnh, đến trước mặt Tô Mộc và những người khác.

Lúc này Giải Cửu mới lui xuống.

"Các vị, các vị đến trại chúng tôi muốn giao dịch gì, tôi nghe hiểu tiếng Hán, cũng có thể nói một ít." Thiếu niên tên Vinh Bảo Diểu Hiểu gãi đầu.

Lúc này Hắc Bối Lão Lục mới thu đao, đứng cùng những người

khác.

Ông lão thấy mọi người đều bắt đầu nói tiếng Hán, có chút bất đắc dĩ quay người đi, tiếp tục làm việc của mình.

Tiếng Hán rất nhiều người trong trại đều không hiểu.

"Hì hì." La Lão Oai toe toét cười.

Sắc mặt Vinh Bảo Diểu Hiểu kỳ quái, lùi lại mấy bước.

"Cậu nhóc, chúng tôi tìm cậu có chút việc muốn hỏi, sau khi hỏi xong, số tiền này trên người tôi đều cho cậu, còn có số muối mà chúng tôi chuẩn bị mang đến lần này cũng thuộc về một mình cậu." Trần Ngọc Lâu cũng đang cười, vỗ vỗ vào vai thiếu niên.

Vinh Bảo Diểu Hiểu nhìn số tiền Trần Ngọc Lâu lấy ra, còn có những thứ như muối mà trong trại rất thiếu, không khỏi sáng mắt lên, đến gần Trần Ngọc Lâu, Tô Mộc và những người khác.

"Các vị nói đi, chỉ cần là tôi biết, không làm hại trại chúng tôi, tôi đều có thể nói cho các vị." Vinh Bảo Diểu Hiểu nhận tiền, mắt hau háu nhìn mấy túi muối lớn.

"Chắc chắn không phải đến để làm hại các vị, cậu xem thứ này, có phải là từ trại các vị không?" Trần Ngọc Lâu đưa món đồ nhà Nguyên, đến tay thiếu niên trong trại.

Vinh Bảo Diểu Hiểu vừa nhìn, liền chắc chắn gật đầu: "Thứ này, trong trại chúng tôi có rất nhiều, đều là do mọi người lúc lên núi hái thuốc săn bắn, tìm được." "Khoảng ở đâu?" Trần Ngọc Lâu hỏi dồn.

"Ở vị trí Bình Nhi Sơn..." Vinh Bảo Diểu Hiểu chỉ về một hướng.

"Dẫn chúng tôi đi xem, chúng tôi sẽ cho cậu hết những thứ này." Trần Ngọc Lâu.

Vinh Bảo Diểu Hiểu lắc đầu lia lịa: "Không được, nơi đó rất nguy

hiểm, nghe người lớn trong trại nói, bên đó có thi vương, người trên núi nếu gặp phải sẽ bị ăn thịt!" "Chúng tôi chỉ nhìn từ xa một cái, rồi về ngay, nói thật với cậu, thứ này hình như là của mấy người bạn bị lạc của tôi, haiz, chúng tôi muốn tìm lại hài cốt của họ." Trần Ngọc Lâu nói rất khéo léo, làm lay động lòng thiếu niên trong trại.

Vinh Bảo Diểu Hiểu gật đầu, về nhà nói với người nhà một tiếng, rồi dẫn La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu, Tô Mộc và những người khác, cùng đi về hướng Bình Nhi Sơn.

Nhưng vừa ra khỏi trại người Miêu, Vinh Bảo Diểu Hiểu liền phát hiện đám người bên cạnh không đơn giản.

La Lão Oai đã không còn kiên nhẫn để giả vờ nữa, cho binh sĩ bên cạnh canh chừng Vinh Bảo Diểu Hiểu, rút súng ra.

Những người khác cũng lần lượt lộ ra bộ dạng hung thần ác sát ban đầu, dọa cho đứa trẻ suýt nữa khóc thét lên.

"Tôi không dẫn đường, không dẫn đường, tôi muốn về nhà, tôi không cần gì hết, hu hu hu..." Vinh Bảo Diểu Hiểu bỗng nhiên quay người, muốn chạy đi, liền bị Hắc Bối Lão Lục dùng một đao chặn trước mặt.

Vinh Bảo Diểu Hiểu ngẩng đầu nhìn bộ dạng như muốn ăn thịt người của Hắc Bối Lão Lục, sợ đến mức khóc òa lên. -- Ầm ầm ầm ~ Trời không chiều lòng người, bỗng nhiên vang lên tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Chuyến đi này của Tô Mộc và mọi người còn chưa đến gần Bình Nhi Sơn, đã bị những đám mây đen trên cao và cảnh tượng những con rắn bạc lượn lờ làm cho kinh hãi.

Nhưng họ đã rời khỏi trại người Miêu được một đoạn đường, lúc này nếu muốn quay về, e rằng cũng phải bị dính một trận mưa.

La Lão Oai xách cổ áo thiếu niên trong trại kéo lại: “Thằng nhóc, gần đây có chỗ nào trú mưa không?

Đừng nghĩ đến chuyện quay về nữa, nếu chỉ đường tốt, sau này theo gia, bao cho mày ăn uống vui chơi, tiêu sái vô biên, thấy đồng bạc này không?

Tìm được chỗ trú mưa, sẽ cho mày.” Vinh Bảo Diểu Hiểu từ từ nín khóc, nhìn đồng bạc trong tay La Lão Oai, sụt sịt mũi rồi chỉ về một con đường: “Bên kia có một nghĩa trang bỏ hoang, nhưng người trong trại nói, ở đó có yêu tinh chuột ăn thịt người, yêu tinh chuột, các người đối phó được không?” Vinh Bảo Diểu Hiểu có lẽ nhìn thấy Côn Luân, gã trai tráng bên cạnh Trần Ngọc Lâu, còn có bộ dạng to lớn của Hắc Bối Lão Lục, bỗng nhiên cảm thấy, yêu ma quỷ quái trên thế gian này, có lẽ còn không đáng sợ bằng đám người bên cạnh!

Cái gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, có lẽ, đám người hung dữ này có thể có cách đối phó với con yêu tinh chuột ăn thịt người kia?

“Yên tâm, có chúng tôi ở đây, không sợ yêu quái gì cả, cứ dẫn đường là được.” Tô Mộc lên tiếng.

Tô Mộc suốt đường đi không nói nhiều, nên khiến Trần Ngọc Lâu tưởng rằng, Tô Mộc chỉ là một người tham gia bình thường trong đám người này.

Nhưng đến lúc này, Trần Ngọc Lâu bỗng nhiên phát hiện, đám người Cửu Môn này, dường như đều lấy thiếu niên trước mắt làm đầu.

“Cảm ơn ca ca, vậy thì đến nghĩa trang bên kia đi, nghĩa trang bên kia trước đây dùng để chứa xác chết, nói chung là rất đáng sợ.” Sắc mặt Vinh Bảo Diểu Hiểu ấm lại, nhanh chóng chỉ cho mọi người, đi về hướng nghĩa trang.

Một lát sau.

Mọi người dưới sự chỉ đường của Vinh Bảo Diểu Hiểu, đã đến nghĩa trang được xây dựng trơ trọi trong một khe núi.

Đồng thời, trời cũng tối hẳn, mưa lớn đã đến.

Chương 53

Tô Mộc nhìn những giọt mưa lớn rơi dày đặc trên đầu, không nhanh không chậm mở cây ô Hắc kim cổ tán.

Những người khác nhìn nhau, rồi nhanh chóng chạy về phía nghĩa trang.

Chuyến đi này họ không có ai chuẩn bị ô dù, đồng thời, cũng không có ai kỳ quặc như Tô Mộc, vũ khí lại là một cây ô.

Tô Mộc che ô Hắc kim cổ tán, ung dung đi trong cơn mưa lớn, khiến những người xung quanh phải ghen tị.

Rất nhanh, mọi người đã đến lối vào nghĩa trang.

Ầm ầm ầm!

Theo sau một tiếng sấm lớn, một dải rắn bạc lại bắt đầu lượn lờ trên cao, tạm thời chiếu sáng thế giới dưới màn đêm đen kịt này.

Ngay sau đó, tấm biển cũ kỹ với bốn chữ 'Lâm Cửu Nghĩa Trang' xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tô Mộc hơi ngẩn ra, nhìn nghĩa trang cũ kỹ này, bỗng nhiên nhớ lại lúc mọi người nói chuyện phiếm trên đường, đã nhắc đến Lâm Cửu, Cửu thúc ở Tương Tây.

Không lẽ nào?

Nghĩa trang này chính là nơi Lâm Cửu từng ở?

Két ~ Phía trước, La Lão Oai và thuộc hạ bên cạnh đã đẩy cửa nghĩa trang, đi vào bên trong.

Mọi người đi dọc theo mái hiên hai bên sân, đến phòng khách ở sân trước và các phòng khách khác, tìm kiếm một nơi thoải mái để

nghỉ ngơi qua đêm.

Rất nhanh, đội quân lớn đã đốt lửa trại trong phòng khách hoang phế ở sân trước, quây quần bên đống lửa sưởi ấm.

Các thuộc hạ khác nhanh chóng bắt đầu thu thập tình hình ở những nơi khác trong tòa nhà, rồi báo cáo lại cho các vị đại lão đang sưởi ấm.

Tô Mộc không cùng những người khác sưởi ấm ở phòng khách sân trước, mà đi thẳng từ phòng khách sân trước, về phía sân sau.

"Tô gia, nghỉ ngơi ở đây trước đi, những nơi khác cứ để thuộc hạ đi xem là được." Ngô Lão Cẩu tốt bụng nhắc nhở.

"Đúng vậy đại ca!

Lạnh chết người!

Trước tiên cùng họ sưởi ấm ở đây đi?" Hắc Bối Lão Lục run lên vì lạnh, chen vào giữa mọi người.

Thân thể Tề Thiết Chủy cũng không được tốt lắm, nhưng thấy Tô Mộc có ý định rời khỏi đây, liền cũng đứng dậy.

Tô Mộc xua tay: "Tôi đi dạo xung quanh, các người ở đây đợi tôi." Nghe lời Tô Mộc, Tề Thiết Chủy và Hắc Bối Lão Lục mới yên tâm ngồi xuống lại.

Ngô Lão Cẩu và những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ra ngoài, họ chính là chỗ dựa của nhau, không thể có lòng dạ khác.

Tô Mộc cầm ô Hắc kim cổ tán, đi thẳng qua phòng khách sân trước, cùng mấy thuộc hạ của những người khác, đi về hướng sân sau.

Ầm ầm ầm ~ Tiếng sấm đinh tai nhức óc lại vang lên, ánh bạc lấp lánh.

Tô Mộc và mấy người bên cạnh nhìn thấy sân sau tĩnh lặng và tối tăm, rồi tiếp tục đi tới với vẻ mặt không cảm xúc.

Két ~ Tô Mộc đẩy cửa phòng chứa đồ lặt vặt ở sân sau, trong phòng chất đầy những bàn gỗ hỏng và cỏ dại, trông không khác gì những nơi khác trong nghĩa trang.

Mấy thuộc hạ bên cạnh Tô Mộc đi vào trước, quan sát không gian tĩnh lặng trước mắt.

Ngay khi họ chuẩn bị quay về, báo cáo tình hình trong sân sau cho đám đại lão đang sưởi ấm ở phòng khách sân trước, họ bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người đen kịt đứng sau cánh cửa.

Tia chớp lóe lên, chiếu sáng căn phòng chứa đồ lặt vặt tĩnh lặng ở sân sau, khuôn mặt dữ tợn của một người chết, hiện ra trong mắt mấy người này.

"A!" "Ma, ma à!" "Ma ơi!" Tiếng hét thất thanh, vang lên cùng lúc với tiếng sấm, mang lại cho cả sân một cảm giác da đầu tê dại.

Lẽ nào nơi này thật sự có yêu tinh chuột ăn thịt người?

Tô Mộc cầm ô Hắc kim cổ tán, đi vào bên cạnh mấy thuộc hạ bị dọa đến ngã sõng soài tại chỗ, rồi quay người, nhìn về phía bà lão đã chết với đôi mắt trợn trừng, khuôn mặt vô cùng xấu xí kỳ dị.

Tô Mộc giẫm lên mấy tờ giấy bùa cũ nát, ngước đôi mắt sâu thẳm lên, nhìn bà lão đã chết một cách tà môn này.

Gương mặt vô cùng xấu xí của bà lão đã chết, cũng lọt vào mắt Tô Mộc.

"Tô, Tô gia, đây là người hay ma vậy..." Các thuộc hạ từ từ đứng dậy, sợ hãi né tránh ánh mắt của bà lão đã chết.

"Chuyện gì vậy?" "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Sao thế, sao thế!

Là đao của tôi không còn sắc nữa, hay là con ma này quá ngông cuồng?" "..." Những người khác vốn đang sưởi ấm ở sân trước, lần lượt đi đến phòng chứa đồ lặt vặt ở sân sau, rồi cùng chứng kiến bộ dạng đáng sợ của bà lão đã chết từ lâu, đang đứng sau cánh cửa.

Tề Thiết Chủy từ trong đám đông bước ra, nhặt một lá bùa bên cạnh chân Tô Mộc, sắc mặt hơi thay đổi: "Trấn thi phù." "Tề gia?

Trấn thi phù là gì?" Ngô Lão Cẩu nghi hoặc hỏi.

"Thường thì những nơi xuất hiện loại bùa này, có nghĩa là thi thể ở đây đã xảy ra thi biến, cần dùng bùa để trấn áp." "Nhìn khắp phòng đều là trấn thi phù, e rằng mức độ thi biến của bà lão này có chút lợi hại." Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng nói.

Trần Ngọc Lâu ha ha cười một tiếng, có chút kiêng kỵ liếc nhìn bà lão đã chết: "Trên đời này làm gì có ma quỷ tà vật gì, các vị đừng dọa mấy đứa nhỏ này, phải không La soái?" -- Trần Ngọc Lâu trước đây đổ đấu hạ mộ, chưa từng gặp phải chuyện tà môn nào.

Nói cũng thật trùng hợp, sau chuyến đi Bình Nhi Sơn của Trần Ngọc Lâu, nửa đời sau của y toàn gặp phải những chuyện tà môn, tên này cũng đủ xui xẻo.

Nhưng trước đó, Trần Ngọc Lâu cũng giống như những người bình thường khác, không hề tin trên thế giới này thật sự tồn tại chuyện tà môn.

Bà lão mặt mèo?

Chẳng qua chỉ là một bà lão chết đi có dung mạo xấu xí mà thôi.

La Lão Oai trầm tư, không vội trả lời câu hỏi của Trần Ngọc Lâu, mà nhìn về phía Tô Mộc: "Tô gia ngài thấy sao?" Tô Mộc thu lại ô Hắc kim cổ tán, cắm nó ra sau lưng, nhún vai nói: "Vừa hay mọi người đều ở đây, vậy thì cùng xem thử, những chuyện này là thật hay

giả, cử người đem hết bùa chú ở đây vứt ra ngoài đi, cả trên trán bà lão mặt mèo nữa." "Cái này, cái này..." La Lão Oai bỗng nhiên do dự.

Không vì gì khác, chỉ vì sợ chết.

Trần Ngọc Lâu xua tay: "Tôi cũng thấy nên để mọi người hiểu rõ, thế giới này không hề có quỷ thần, Côn Luân, Hồng Cô, cùng những người khác đem hết bùa chú ở đây vứt ra ngoài." "Vâng." "Ừm." Hồng Cô và Côn Luân cao to, cùng các môn đồ Xá Lĩnh khác nhanh chóng thu dọn bùa chú trong phòng, ném ra ngoài.

Ngay sau đó, chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Khi những lá bùa trong phòng chứa đồ lần lượt bị môn đồ Xá Lĩnh ném ra, ngọn gió âm u càng thổi mạnh hơn, thổi làm những cánh cửa sổ cũ kỹ kêu ken két, thổi làm mọi người một trận da đầu tê dại.

Hồng Cô và Côn Luân, là hai đại tướng bên cạnh Trần Ngọc Lâu.

Hồng Cô tuy là phận nữ nhi, nhưng một tay roi tiên và phi đao, không ai địch nổi, truyền thuyết từng vì báo thù cho cha, mà tàn sát cả một sơn trại mấy chục hộ.

Chương 54

Côn Luân người cao ngựa lớn, một quyền có thể đánh chết một con trâu.

Hồng Cô nhìn bộ dạng xấu xí dữ tợn của bà lão mặt mèo, vẫn có chút e dè, liền giao nhiệm vụ xé lá bùa trấn thi trên trán đối phương cho Côn Luân.

Côn Luân sải bước lớn, đi thẳng đến trước mặt bà lão mặt mèo, xé đi lá bùa trấn thi dán trên trán đối phương.

Vù!

Gió lớn gào thét.

Những ngọn đuốc trong tay mọi người, bỗng nhiên lắc lư dữ dội, có mấy cây bị gió lạnh thổi tắt ngấm, cả căn phòng chứa đồ chìm vào một vùng tối đen không thấy năm ngón tay.

Đôi mắt Trần Ngọc Lâu ánh lên ánh sáng xanh lục, bắt đầu thể hiện khả năng nhìn trong đêm, quan sát sự thay đổi trên người bà lão mặt mèo.

Lá bùa trấn thi vừa xé, biểu cảm và cơ thể vốn cứng đờ của bà lão mặt mèo, bỗng nhiên mềm nhũn.

Keng!

Ánh đao lạnh lẽo, lóe lên trong mắt mọi người, tầm mắt mọi người chuyển hướng, nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục trong đám đông.

Hắc Bối Lão Lục 'phì' một tiếng, tay phải nắm đao đi về phía bà lão mặt mèo: "Là người hay ma, cứ chém trước rồi nói." Mọi người: "..." Đây, quả thật là một cách rất hay...

Hắc Bối Lão Lục đi được hai bước, bỗng nhiên cầm đao ngã quỵ trước mặt bà lão mặt mèo: "Mẹ kiếp!

Chân gia mềm nhũn..." "Ặc..." "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha." "Ha ha ha ha ha ha ha!" "..." Mọi người còn tưởng Hắc Bối Lão Lục thật sự định chém bà lão mặt mèo, nhưng không ngờ, lại bị 'dọa' đến mềm chân?

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu, Ngô Lão Cẩu và những người khác, lần lượt ngã quỵ xuống đất.

Lúc này mọi người mới nhận ra, có gì đó không ổn.

"Trong không khí có độc!" Ngô Lão Cẩu kinh ngạc nói.

Rắc, rắc, rắc rắc ~ Cùng lúc đó.

Bà lão mặt mèo bị xé đi lá bùa trấn thi trên trán, bỗng nhiên cử động cánh tay cứng đờ, cả người ngồi xổm xuống như một con mèo, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía mọi người có mặt.

Hít!

Không biết là ai đầu tiên phát ra tiếng hít một hơi khí lạnh, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy da đầu tê dại.

Bà lão mặt mèo này, lại thật sự chết đi sống lại!

"Thì ra chỉ là một con ly miêu thôi sao?" Đúng lúc này, một giọng nói bình thản, vang lên trong căn phòng chứa đồ tối đen không thấy năm ngón tay.

Mọi người cố gắng quay đầu lại, lúc này mới phát hiện trong số họ còn có một người vẫn duy trì tư thế đứng, và trông như không bị ảnh hưởng gì.

Tô Mộc.

Tô Mộc tự nhiên không thể bị nhiễm độc tố gây ảo giác trong nước tiểu của ly miêu, nên không có bất kỳ biến đổi nào.

Tô Mộc còn nhớ, gần nghĩa trang này quả thực có một tà vật, đó chính là một con ly miêu sống trong một ngôi mộ nào đó.

Ly miêu ăn nội tạng động vật, có móng vuốt sắc bén, có thể dễ dàng xé rách da của bất kỳ động vật nào.

Đồng thời, nước tiểu của nó cũng chứa độc tố gây ảo giác, có thể khiến người ta bất giác tứ chi vô lực, đầu óc mê man.

Đây vốn là cách mà con ly miêu này dùng để săn các động vật thông thường khác, nhưng lần này không cẩn thận, lại bắt được một đám người sống.

Xem ra, con ly miêu này ăn thịt người cũng không phải một hai lần, tỏ ra rất thành thạo, ngụy trang rất khéo léo.

"Ưm ~" Một giọng nói khàn khàn trầm thấp, phát ra từ cổ họng bà lão mặt mèo, đôi mắt người chết ngây dại của nó, cũng chuyển hướng nhìn về phía Tô Mộc, phát hiện ra sự kỳ lạ của người này.

Tô Mộc đi mấy bước, đến bên cạnh Hắc Bối Lão Lục, rồi cầm lấy cây đao trong tay Hắc Bối Lão Lục.

"Lão Lục nói không sai, dù là thật hay giả, chém trước rồi nói." Tô Mộc nói xong, tiếp tục đi về phía bà lão mặt mèo.

Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục vui mừng.

Những người khác chỉ biết đến vẻ ngoài nho nhã của Tô Mộc, nhưng rất ít người biết, vị đại ca này của hắn, cũng là một kẻ tàn nhẫn không hề thua kém hắn!

Về phương diện đánh nhau chém người, nửa đời trước của Hắc Bối Lão Lục, chỉ phục một mình Tô Mộc.

Đừng nhìn đại ca của hắn có vẻ ngoài văn nhã, ngày đó cùng hắn xông vào chém giết, luôn là người xông lên đầu tiên.

Ngày đó khi giết Tứ gia của thành Trường Sa, cảnh tượng đáng sợ Tô Mộc đá bay Tứ gia rồi chém vào tường, vẫn còn hiện rõ trước mắt.

Xoạt!

Có lẽ con ly miêu hóa thành bà lão mặt mèo đã cảm nhận được sự nguy hiểm từ trên người Tô Mộc, liền trực tiếp phá cửa lao ra, chạy ra ngoài.

"Tô, Tô gia..." Tô Mộc đuổi theo ra ngoài, rồi nhìn thấy một trong những thuộc hạ mà Hắc Bối Lão Lục mang theo, đang dùng sức ấn vào bụng mình, khóe miệng lộ ra nụ cười trắng bệch gọi một tiếng 'Tô gia'.

"Khụ khụ...

Tô gia, kiếp này tiểu nhân có thể theo bên cạnh Tô gia và Lục gia, là điều may mắn lớn nhất..." Tên thuộc hạ này ôm bụng, máu tươi chảy ra không ngừng, rồi hòa vào nước mưa trên mặt đất, tan biến không thấy.

"Đừng nói nữa, chịu được không?" Tô Mộc nhíu mày.

"Khụ khụ, Tô gia, đừng đuổi theo con quái vật đó, Tô gia và Lục gia không sao, tiểu nhân đã yên lòng, các huynh đệ đã chết trước đây đang gọi tôi, tôi cũng đến lúc đi theo họ rồi..." Tên thuộc hạ tiếp tục cười một cách trắng bệch, trán lăn những giọt mồ hôi khi chịu đựng cơn đau kịch liệt.

Tô Mộc liếc nhìn vết thương rách bụng dài đến hai mươi centimet, thấp giọng nói: "Các ngươi còn sống, còn chưa uống đủ rượu với tôi, đợi một lát." Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trên nền sân đã phủ một lớp nước mỏng, Tô Mộc kéo lê cây đao, vậy mà lại kéo ra cả một vệt lửa hoa! -- Tô Mộc quay trở lại nghĩa trang.

Nghĩa trang này có lẽ đã bị mụ già mặt mèo do con ly miêu hóa thành chiếm cứ từ lâu, trở thành địa bàn của nó.

Khi Tô Mộc ra ngoài, anh phát hiện tất cả mọi người trong nghĩa trang đều đang trong tình trạng chân tay bủn rủn, mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Sau khi Tô Mộc quay lại khu rừng cách nghĩa trang không xa, mụ già mặt mèo đột nhiên từ phía bên phải khu rừng lao ra một cách bất ngờ, có lẽ nó cho rằng trong bóng tối, giữa môi trường rừng rậm phức tạp này, nó mới có ưu thế lớn nhất.

Thực tế, Tô Mộc chỉ đang chờ đợi khoảnh khắc đối phương cảm thấy yên tâm nhất.

Tay phải Tô Mộc cầm đao, dùng sống đao đánh thẳng vào cơ thể đang lao tới của mụ già mặt mèo, trực tiếp đập ngã nó xuống đất, sau đó chân phải mạnh mẽ giẫm lên lưng đối phương.

Chương 55

"Ngươi vẫn chưa đến lúc chết đâu." Tô Mộc trầm giọng nói, con đao trong tay phải trực tiếp chém đứt cánh tay của mụ già mặt mèo, sau đó anh kéo chân đối phương, nhanh chóng quay trở lại nghĩa trang. "Tên cướp từ đâu đến, lại hung hãn với một bà lão như vậy?" Cùng lúc giọng nói của một người đàn ông lạ vang lên, tiếng mũi tên xé gió cũng vang lên theo.

Tô Mộc vung ngược con đao dài trong tay, chém rơi mũi tên xuống đất, sau đó trong tầm mắt anh xuất hiện bóng dáng ba người đang đi trong núi rừng.

Tô Mộc nhìn người ăn mặc như đạo sĩ vẫn đang giương cung lắp tên, trầm giọng nói: "Ta khuyên các người đừng xen vào chuyện của người khác, ta bây giờ không có thời gian để đùa giỡn với các người đâu." Nói rồi, Tô Mộc tiếp tục kéo chân mụ già mặt mèo, tiếp tục nhanh chóng chạy về phía nghĩa trang.

Vút!

Tô Mộc vừa mới bước đi, bên tai đột nhiên lại vang lên tiếng mũi tên xé gió.

Sắc mặt Tô Mộc thay đổi, anh trực tiếp ném con đao dài trong tay về phía ba người kia.

Con đao dài nhanh chóng chém đứt mũi tên giữa không trung, sau đó mang theo một lực cực lớn, tiếp tục xé gió lao về phía ba vị đạo sĩ.

Vị đạo sĩ dẫn đầu sắc mặt biến đổi, rút ra cây ô đen sau lưng, che chắn trước mặt hai vị sư đệ sư muội.

Con đao không hề nương tay mà cắm thẳng vào cây Kim Cương

Tán đó, vị đạo sĩ dẫn đầu nhanh chóng lùi lại mấy bước, hổ khẩu tê dại, sắc mặt đột biến.

Người này có sức mạnh thật kỳ quái.

Con đao này thật tà môn, lại có thể chém nứt cả Kim Cương Tán.

Đợi đến khi ba vị đạo sĩ kịp phản ứng, Tô Mộc đã biến mất khỏi tầm mắt của họ, tốc độ đó cũng là sự tồn tại mà họ không thể nào sánh kịp.

Rầm!

Cánh cổng nghĩa trang bị cơ thể của mụ già mặt mèo sắp chết đập nát, trực tiếp rơi xuống trước mặt những người đã dần hồi phục. "Sao mụ già mặt mèo này lại ra nông nỗi này?" "Tô gia lợi hại vậy sao, lại chém đứt cả hai tay của đối phương?" "Tô gia đâu rồi?" "Không đúng, đại ca thường không ác như vậy..." "..." Vì các vị lão đại đều chỉ chú ý đến Tô Mộc và mụ già mặt mèo, nên không ai phát hiện ra người thuộc hạ đang hấp hối nằm ở góc sân.

Ngay sau đó, giọng nói của Tô Mộc vang lên từ bên ngoài nghĩa trang: "Làm bị thương một người của ta, cả đời này của ngươi cũng đáng giá rồi." "Chá Cô Tiếu, bảo sư muội của cậu qua xem, có thể chữa khỏi cho thuộc hạ của ta không." "Sao cậu biết tên tôi?" "Hoa Linh!

Mau cứu người!" "Ra đây là một tà vật, thảo nào thiếu niên này lại nổi giận đến vậy, tà vật hại người, trời đất không dung." "..." Ba người Chá Cô Tiếu đuổi theo Tô Mộc đến đây, sau đó bị Tô Mộc vạch trần thân phận và yêu cầu cứu người, thế là họ vội vã chạy vào trong sân.

Tô Mộc đi sau ba người, có cảm giác hơi thần xuất quỷ một.

Hoa Linh nhanh chóng đi đến chỗ người thuộc hạ có một vết

thương lớn ở bụng, sau đó bảo những người bên cạnh khiêng anh ta đến bên đống lửa, bắt đầu khâu lại vết thương.

Trong sân, những người khác vẫn đang nhìn mụ già mặt mèo đã bị chặt đứt hai tay. "Chậc chậc, thật là tà môn, người chết sao có thể sống lại được?" La Lão Oai chậc lưỡi kinh ngạc. "Các người đều nhìn nhầm rồi, đây đâu phải là mụ già mặt mèo gì, các người đều trúng độc của ly miêu, đây là một con ly miêu." Chá Cô Tiếu giải thích. "Đây lại là một con ly miêu?" Mọi người kinh ngạc nói.

Chá Cô Tiếu gật đầu, đưa cây Kim Cương Tán trong tay về phía Tô Mộc: "Đao của cậu." Sau đó, những người khác nhìn thấy trên mặt cây Kim Cương Tán trong tay Chá Cô Tiếu, có một con đao dài đã chém vào nửa xương ô của cây Kim Cương Tán.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, chạy lon ton tới: "Của tôi, là của tôi, hì hì, xin lỗi huynh đệ nhé, chất lượng cây ô này của cậu cũng kém quá rồi." Khóe miệng Chá Cô Tiếu giật giật.

Nếu anh ta nói rằng cây ô này là vật hiếm thấy trên đời, có khả năng đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, là Kim Cương Tán, thì những người trước mắt này sẽ nghĩ gì?

Chá Cô Tiếu nghiến răng nói: "Là do đao của cậu quá sắc bén." Hắc Bối Lão Lục rút con đao dài đã chém sâu vào xương Kim Cương Tán ra, nhìn lên nhìn xuống một lượt, lẩm bẩm: "May quá may quá, không có sứt mẻ gì." Cả người Chá Cô Tiếu cảm thấy không ổn.

Cây Kim Cương Tán này được làm từ thép tinh luyện trăm lần trộn với kim loại quý hiếm đó!

Con đao của Hắc Bối Lão Lục chém sâu như vậy mà không hề có một vết sứt mẻ nào!

Đây là đang sỉ nhục cây Kim Cương Tán trong tay anh ta sao?

"Mấy vị là..." Trần Ngọc Lâu phủi sạch bụi đất trên người lúc nãy, lại khôi phục dáng vẻ công tử hào hoa, đi đến trước mặt Chá Cô Tiếu. "Chỉ là những kẻ vô danh thôi, tại hạ là Chá Cô Tiếu, vị này là sư đệ tôi Lão Dương Nhân, còn người đang băng bó vết thương kia là sư muội tôi Hoa Linh." Chá Cô Tiếu chắp tay.

Phái Bàn Sơn Đạo Nhân cực kỳ kín tiếng, đi lại trên thế gian, rất ít người biết đến sự tồn tại của họ, như vậy họ hành sự cũng tiện hơn.

Điều này tạo thành sự đối lập rõ rệt với phái Xá Lĩnh Lực Sĩ.

Phái Xá Lĩnh Lực Sĩ thì chỉ sợ cả thế giới không biết đến họ, không tham gia cùng họ, càng đông người, sức mạnh hạ mộ đổ đấu của họ càng mạnh. "Chá Cô Tiếu, vết thương của thuộc hạ ta thế nào rồi?" Tô Mộc đi tới. "Hoa Linh chắc là chữa được, trước đây tôi từng bị thương như vậy, là Hoa Linh chữa cho." Chá Cô Tiếu nhìn về phía Tô Mộc. "Không biết vị huynh đài đây cao danh quý tính?" Chá Cô Tiếu hỏi lại. "Tô Mộc, Tô trong Tô Châu, Mộc trong mộc tú vu lâm." Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm lên. "Mộc tú vu lâm?" Trần Ngọc Lâu ngẩn ra, rồi bất giác cười nói: "Tô gia thật xứng với cái tên này, biết rõ cây cao hơn rừng ắt bị gió quật ngã, nhưng vẫn muốn cao hơn rừng, đây chính là chữ Mộc của Tô gia sao?" "Trần Ngọc Lâu, đại ca của ta thì sao?

Thật sự nghĩ rằng trên đời này chỉ có người của phái Xá Lĩnh Lực Sĩ các ngươi là lợi hại à?" Hắc Bối Lão Lục ha hả cười.

Sắc mặt Chá Cô Tiếu biến đổi, liếc nhìn Trần Ngọc Lâu một cái.

Người của phái Xá Lĩnh?

Ngô Lão Cẩu vuốt ve con chó nhỏ trong lòng, rồi cười bất đắc dĩ: "Tô gia đúng là nói ra lời nào cũng kinh người, ha ha ha ha, hay cho một câu mộc tú vu lâm, không hổ là người xuất chúng nhất trong thế hệ Cửu Môn của chúng ta." Cửu Môn?

Sắc mặt Chá Cô Tiếu lại thay đổi.

Cửu Môn và Xá Lĩnh Lực Sĩ, anh ta đều đã tìm hiểu qua khi bôn tẩu giang hồ.

Xá Lĩnh Lực Sĩ là một trong bốn phái Bàn Sơn, Xá Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim, còn Cửu Môn kia, nghe nói là nhóm người đổ đấu xuất sắc nhất của Nam phái.

Chá Cô Tiếu thầm hô trong lòng, đúng là dân chuyên nghiệp!

Khó khăn lắm mới tìm được manh mối về Mộ Trần Châu có thể ở trong ngôi mộ cổ tại Bình Nhi Sơn, không ngờ vừa đến nơi đã toàn gặp người trong nghề.

Xá Lĩnh Lực Sĩ, Cửu Môn Trường Sa.

Chẳng có ai là không chuyên nghiệp cả. "Lúc trước có nhiều điều đắc tội, mong Tô gia rộng lòng bỏ qua." Lão Dương Nhân đi đến trước mặt Tô Mộc, chắp tay nói, dáng vẻ vô cùng thành khẩn.

Tô Mộc thấy đối phương cũng là người quang minh lỗi lạc, lúc trước ra tay tập kích, chỉ vì tưởng Tô Mộc là một kẻ rác rưởi đến cả người già cũng bắt nạt, nên mới ra tay.

Chương 56

Nhưng không ngờ, Tô Mộc lại đang vì dân trừ hại.

Đương nhiên, họ không thấy được những lúc Tô Mộc thực sự đến cả người già cũng không tha.

Nếu không, họ sẽ cảm thấy việc Tô Mộc ra tay tàn nhẫn như vậy, thực sự là chuyện bình thường.

Lần diệt Tứ gia ở thành Trường Sa, Tô Mộc không hề để tâm đến thân phận tuổi tác của đối phương, đánh thì đánh, giết thì giết.

Trong mắt Tô Mộc, chưa bao giờ có khái niệm già yếu phụ nữ trẻ em.

Chỉ có sự phân biệt giữa kẻ thù và bạn bè. "Lần sau chú ý một chút là được." Tô Mộc gật đầu, đi đến bên cạnh người thuộc hạ vừa mới tỉnh lại. "Không sao rồi." Tô Mộc dịu dàng nói. "Tô gia, ha ha ha, tôi vừa mới mơ một giấc mơ, tôi còn tưởng mình thật sự chết rồi, tôi còn chưa thấy được ngày Tô gia trở thành người đứng đầu thành Trường Sa vạn người có một, sao tôi có thể chết được chứ, ha ha ha ha." Người thuộc hạ cười rất vui vẻ, vô tình làm động đến vết khâu, sắc mặt hơi biến đổi.

Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu nghe xong, đều im lặng.

Thuộc hạ của Tô Mộc, nói những lời như vậy ngay trước mặt những người trong Cửu Môn như họ, vốn dĩ có chút phạm húy.

Nhưng lúc này, là một trong Cửu Môn, họ lại không hề phản bác. "Vất vả rồi." Tô Mộc cười đứng dậy.

Cơn mưa bão đã tạnh.

Sau một đêm náo loạn, mọi người đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi,

nói chuyện thêm một lúc nữa rồi ai nấy tự tìm chỗ nghỉ ngơi, định bụng qua đêm nay rồi tính tiếp.

Chá Cô Tiếu tò mò tìm đến Tô Mộc, vì anh ta cũng thấy cây ô sau lưng Tô Mộc.

Ban đầu, Chá Cô Tiếu còn tưởng cây ô sau lưng Tô Mộc chính là cây Kim Cương Tán kia được đồn là đã mất, nhưng sau khi xem kỹ mới phát hiện, đây đâu phải là một cây Kim Cương Tán khác!

Đây hoàn toàn là một món vũ khí hình ô khác. "Có thể cho tại hạ xem cây Hắc Kim Cốt Tán này của Tô gia không?" Chá Cô Tiếu hỏi xin Tô Mộc cây ô sau lưng anh.

Tô Mộc rút Hắc Kim Cốt Tán ra, đưa cho Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu nhận lấy Hắc Kim Cốt Tán, ngay khoảnh khắc chạm vào, sắc mặt đột nhiên biến đổi, lập tức trả lại: "Cây ô này của Tô gia, quá hung lệ, Tô gia lấy được từ đâu vậy?" Ánh mắt Tô Mộc bình tĩnh: "Nhặt được." "Tô gia có biết mặt ô này làm từ chất liệu gì không?

Xương ô này làm từ chất liệu gì không?" Chá Cô Tiếu nhíu chặt mày.

Tô Mộc thản nhiên gật đầu: "Da người, xương người." Chá Cô Tiếu nghe Tô Mộc nói vậy, thở dài lắc đầu: "Vật hung sát như thế này, có lẽ có điểm độc đáo, nhưng tại hạ vẫn muốn khuyên Tô gia một câu, cái gì nên vứt thì vứt đi, đừng để tà vật này hại đến Tô gia." Tô Mộc mím môi: "Đa tạ lời khuyên." "Haizz..." Chá Cô Tiếu lắc đầu, nhìn bộ dạng này của Tô Mộc, có lẽ anh sẽ không thực sự nghe lời anh ta.

Thế là anh ta tự mình tìm một chỗ, bắt đầu ngồi khoanh chân nghỉ ngơi.

Tô Mộc thu lại Hắc Kim Cốt Tán, khi anh đưa nó cho Chá Cô Tiếu

xem, có lẽ anh đã biết đối phương sẽ nói những lời như vừa rồi.

Nhưng Tô Mộc đã sớm liệu trước, nên không có gì bất ngờ.

Binh khí, xưa nay không có phân biệt tốt xấu thiện ác.

Chỉ có người sử dụng binh khí đó mới có sự phân biệt.

Sáng hôm sau.

Đợi Tề Thiết Chủy và Hắc Bối Lão Lục tỉnh dậy tìm Tô Mộc thì anh đã biến mất.

Tề Thiết Chủy tìm thấy một dòng chữ được khắc trên vách tường nơi Tô Mộc nghỉ ngơi: Đừng tìm ta, ta đi rồi sẽ về, có chút việc riêng.

Mọi người đều lấy làm lạ về hướng đi của Tô Mộc, nhưng thấy Bình Nhi Sơn đã ở ngay trước mắt, hành trình của họ tự nhiên không thể vì sự vắng mặt của Tô Mộc mà dừng lại, thế là họ chỉ có thể tiếp tục tiến về phía Bình Nhi Sơn.

Đợi đến khoảng gần trưa, cuối cùng mọi người dưới sự dẫn dắt của thiếu niên người Miêu, đã tìm thấy vị trí của Bình Nhi Sơn.

Nhìn lên bầu trời trên đỉnh Bình Nhi Sơn, một luồng sáng độc nhất xuyên qua mây đen, chiếu rọi vào một nơi nào đó trên đỉnh núi.

Trần Ngọc Lâu không nhịn được mà cảm thán: "Đó chính là bảo quang!" Mọi người vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, và trong khoảnh khắc tiếp theo, cũng nhìn thấy luồng bảo quang lấp lánh đặc biệt đó.

Bầu trời xung quanh khu vực Bình Nhi Sơn đều bị mây đen dày đặc che phủ, chỉ riêng đỉnh Bình Nhi Sơn có một tia nắng xuyên qua mây đen chiếu vào, khiến người ta phải kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Trần Ngọc Lâu đột nhiên thay đổi, kinh ngạc nói: "Sao bảo quang lại biến thành huyết quang?" Ngay khi mọi người nhìn về phía luồng ánh nắng chói mắt đặc biệt chiếu rọi

trên đỉnh Bình Nhi Sơn, màu sắc của ánh nắng đột nhiên thay đổi, biến thành màu máu.

Cùng lúc đó, mây đen trên bầu trời Bình Nhi Sơn cũng dần dần lộ ra màu máu đặc trưng.

Bình Nhi Sơn, phía trên vực sâu nơi có địa cung.

Tô Mộc tay cầm Hắc Kim Cốt Tán, một mình đứng trên vực sâu, quần áo trên người khẽ lay động trong gió nhẹ.

Nơi huyết quang chiếu rọi, chính là địa cung dưới đáy vực sâu trước mặt anh.

Bảo quang?

Tô Mộc không hề hiếm lạ những thứ bảo bối thế tục đó, khi đến đây, anh đã dùng Kim Hồn Tệ của hệ thống trên người để tà hóa ngôi mộ đại tướng quân nhà Nguyên ở Bình Nhi Sơn này.

Lần trước, sau khi Tô Mộc tà hóa ngôi mộ không rõ tên thời nhà Đường, anh đã nhận được Hắc Kim Cốt Tán, chó con ba đầu và những vật phẩm khác, khiến Tô Mộc khá tò mò.

Nếu tà hóa ngôi mộ nổi tiếng này, sau khi mình thông quan, sẽ nhận được thứ gì?

Tuy rằng sau khi tà hóa, những biến hóa nguy hiểm trong đó cũng sẽ khiến Tô Mộc có chút bất ngờ.

Nhưng Tô Mộc vẫn luôn dựa vào nghệ cao gan lớn, nên không có những e dè như người khác.

Như đã nói trước đó, Hắc Kim Cốt Tán trong tay Tô Mộc, dù gặp phải đao thương thủy hỏa cũng sẽ không bị phá hủy, độ cứng rắn của nó gần như đạt đến một cực hạn nào đó.

Thế là, Tô Mộc mở Hắc Kim Cốt Tán ra, tay phải cầm ô, cứ thế

nhảy từ trên cao xuống vực sâu.

Ngôi mộ cổ dưới vực sâu Bình Nhi Sơn này khác với những ngôi mộ cổ mà Tô Mộc từng gặp trước đây, đây là một địa chỉ mộ táng rất rõ ràng trong ký ức của anh.

Mộ cổ Bình Nhi Sơn, Nộ Tình Tương Tây, Quỷ Xuy Đăng.

Mộ cổ Bình Nhi Sơn là sự kiện mộ cổ đầu tiên mà hai phái Bàn Sơn và Xá Lĩnh lần đầu tiếp xúc trong cốt truyện Quỷ Xuy Đăng.

Những nguy hiểm tồn tại trong mộ cổ Bình Nhi Sơn, đại khái có mấy loại sau: một ngôi mộ giả, bên trong toàn là cát lún, tên lửa và các loại cơ quan, vào mộ giả thì bán thân bất toại.

Lục Sí Ngô Công quỷ dị, một con rết khổng lồ độc hại to như cột nhà, sức mạnh vô cùng.

Chương 57

Bầy rết nhỏ kịch độc, nọc độc vào cơ thể, trong khoảnh khắc có thể khiến sinh vật chết ngay lập tức, thối rữa thành nước mủ.

Thi vương của đại tướng quân nhà Nguyên đã chết...

Tô Mộc tay cầm Hắc Kim Cốt Tán, nhanh chóng từ trên vực sâu rơi xuống dưới.

Giữa không trung, Tô Mộc đột nhiên cảm thấy một mùi hôi thối xộc vào mũi, ngay sau đó biến cố đột ngột xảy ra.

Một con rết khổng lồ có chín cặp cánh bảy màu, to như giao long, đang treo ở một nơi nào đó bên vách đá, bất ngờ lao về phía Tô Mộc.

Tô Mộc nhíu mày, nhanh chóng thu lại Hắc Kim Cốt Tán, tốc độ rơi xuống đột ngột tăng lên hơn gấp đôi, vừa vặn tránh được đòn tấn công của con Cửu Sí Thất Thải Ngô Công.

Tô Mộc nhìn xuống đáy vực đen kịt, vung ngược Hắc Kim Cốt Tán, cắm mũi ô vào vách đá, lúc này mới ngăn được đà rơi xuống.

Ngay sau đó, tiếng xé gió ập tới.

Tay phải Tô Mộc dùng sức chống một cái, trực tiếp nhảy lên cán ô thẳng tắp của Hắc Kim Cốt Tán đang cắm vào vách đá, tiếng xé gió vừa xuất hiện đã rơi xuống, ăn mòn mấy cái hố sâu trên vách đá. "Nọc độc của con Cửu Sí Thất Thải Ngô Công này lại có thể hòa tan cả đá..." Tô Mộc hơi sững sờ.

Lần tà hóa mộ thất này, hình như chơi hơi quá rồi?

Nhưng nguy hiểm đi kèm với phần thưởng, thấy Cửu Sí Thất Thải Ngô Công trở nên lợi hại như vậy, Tô Mộc ngược lại cảm thấy sau khi công phá mộ cổ ở đây, phần thưởng nhận được mới là phong

phú nhất. "May mà lúc đi đã lấy đao của lão Lục, nếu không thì thật sự không có cách nào đối phó với tên này rồi." Tô Mộc rút thanh hung sát cổ đao từ sau lưng ra, rồi không lùi mà tiến, lao về phía Cửu Sí Thất Thải Ngô Công.

Cửu Sí Thất Thải Ngô Công không hề có chút sợ hãi nào, thấy miếng thịt bình thường này lại còn dám phản kháng, nó không nghĩ ngợi gì mà vươn ra những chiếc chân dày đặc, vây lấy Tô Mộc.

Tô Mộc vung tay rút Hắc Kim Cốt Tán, sau đó thành công nhảy lên lưng của Cửu Sí Thất Thải Ngô Công.

Cửu Sí Thất Thải Ngô Công sững sờ, tên nhóc vốn là thức ăn của nó, lại không bị nó giết chết trong khoảnh khắc?

Trên lưng Cửu Sí Thất Thải Ngô Công, Tô Mộc đã giơ cao cổ đao trong tay phải.

Cảm nhận được nguy hiểm từ sau lưng, Cửu Sí Thất Thải Ngô Công nhanh chóng lao xuống đáy vực, liên tục lật người, cố gắng hất Tô Mộc trên lưng xuống.

Nhưng ai ngờ Tô Mộc lại trực tiếp chém con cổ đao vào lưng nó, dựa vào lực cắm vào lớp giáp thịt, anh vẫn không bị đối phương hất văng xuống.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc đó, Tô Mộc đã cảm nhận được sự giảo hoạt của con Cửu Sí Thất Thải Ngô Công này.

Đối phương liên tục lộn nhào trên không trung, thấy không thể hất được Tô Mộc trên lưng, nó lại trực tiếp lao về phía vách đá.

Cửu Sí Thất Thải Ngô Công này là hình thái tiến hóa của Lục Sí Ngô Công, sức phòng ngự tăng cường không ít, đâm vào vách đá, e rằng đến lớp vảy trên người nó cũng không thể bị phá hủy.

Nhưng nếu Tô Mộc bị kẹp ở giữa mà va chạm một cái, e rằng sẽ

lập tức biến thành thịt nát!

Trong đôi mắt Tô Mộc phủ lên một lớp màu đỏ mỏng, nhìn rõ tình hình bên dưới, biết rằng từ vị trí này nhảy xuống khỏi người Cửu Sí Thất Thải Ngô Công cũng sẽ không bị thương quá nặng.

Thế là anh từ bỏ việc dây dưa với đối phương trên không trung, trực tiếp cầm cổ đao, nhảy thẳng từ lưng Cửu Sí Thất Thải Ngô Công xuống.

Nhưng điều Tô Mộc không lường trước được là, anh không ngờ những viên ngói trên nóc Minh Điện này lại giòn đến vậy.

Ngay khoảnh khắc đáp xuống, Tô Mộc cảm thấy những viên ngói dưới chân mềm như bùn, sau đó mang theo anh tiếp tục chìm xuống.

Rào rào!

Tô Mộc đập vỡ những viên ngói trên nóc Minh Điện, rơi xuống một nơi nào đó trong địa cung Minh Điện tối đen, tình hình xung quanh hiện rõ trong đôi mắt đỏ hoe của Tô Mộc.

Bầy rết kịch độc dày đặc, vì trong không gian địa cung này có động tĩnh khác thường, nên nhanh chóng lao về phía Tô Mộc.

Bầy rết kịch độc này, chỉ cần nọc độc chạm vào con người, là có thể hòa tan cơ thể con người, kịch độc vô cùng.

Chỉ là thân hình không đáng sợ bằng Cửu Sí Thất Thải Ngô Công, nhưng lại đông vô số kể.

Tô Mộc liếc nhìn một lượt bầy rết kịch độc xung quanh, đột nhiên dùng cổ đao rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Máu tươi từ vết thương trên lòng bàn tay Tô Mộc tuôn ra như không cần tiền.

Tô Mộc dùng máu tươi của mình bôi lên lưỡi cổ đao, sau đó quét

một vòng trên mặt đất.

Tất cả bầy rết kịch độc chạm phải nhát đao của Tô Mộc đều chết ngay tại chỗ, giống như con người gặp phải thạch tín vậy!

So kịch độc à?

Máu của cả người Tô Mộc đều là kịch độc, chạm vào là chết!

Cổ đao dính máu của Tô Mộc, vẽ một vòng tròn trên mặt đất, tất cả rết kịch độc đều nhanh chóng tránh xa vòng tròn, tiếp tục quan sát con hung thú đột ngột rơi xuống từ xa.

Đúng vậy, là hung thú.

Bầy rết kịch độc và con Cửu Sí Thất Thải Ngô Công đều phát hiện ra, kẻ vừa nhảy xuống từ vách đá trên cao, chỉ có hình dạng con người, nhưng thực chất là một hung thú có thực lực không thua kém gì trấn mộ thú ở đây.

Ầm ầm ầm!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Cửu Sí Thất Thải Ngô Công theo đó cũng rơi từ trên nóc Minh Điện xuống, đáp xuống trước mặt Tô Mộc.

Xèoooo!

Cơ thể của Cửu Sí Thất Thải Ngô Công vừa chạm phải vệt máu Tô Mộc để lại dưới đất, lớp vảy cứng rắn của nó lập tức bị ăn mòn thành một vết máu.

Cửu Sí Thất Thải Ngô Công đau đớn, nhanh chóng lùi lại, nhìn sinh vật nhỏ bé Tô Mộc với ánh mắt quái dị.

Tô Mộc cảm thấy vết thương trên tay máu chảy không ngừng, thế là không chần chừ một khắc, cầm đao lao về phía Cửu Sí Thất Thải Ngô Công một lần nữa.

Trước khi chết, dù thế nào cũng phải giết chết tên to xác này!

Đã từng có lúc, Tô Mộc chính là như vậy mà sống sót trong Huyết Thi Mộ, mang theo tâm thế quyết tử, giết địch.

Hoặc là mình chết, hoặc là địch chết.

Ngoài ra, không có bất kỳ lựa chọn nào khác.

Một lúc sau.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai, Ngô Lão Cẩu và những người khác cùng nhau đến bên vách đá, nhìn thấy phong thủy của vị trí lối vào mộ cổ ở đây.

Chương 58

Trước đó Trần Ngọc Lâu vẫn còn chưa chắc chắn, quan sát đi quan sát lại ở mấy nơi, nhưng vì có sự trợ giúp của Cửu Môn và Chá Cô Tiếu bên cạnh, nên đã phát hiện ra trên vách đá có một trong những lối vào của địa cung mộ cổ.

Sau đó, người của Xá Lĩnh bắt đầu lấy ra thang Ngô Công treo trên núi, không vội vàng chuẩn bị xuống mộ cổ Bình Nhi Sơn, ba người Chá Cô Tiếu thì lấy ra dây thừng dài, cũng chuẩn bị bắt đầu xuống mộ cổ Bình Nhi Sơn.

Những người khác trong Cửu Môn cũng đang nghĩ cách khác, xem có thể có cách nào khác an toàn và nhanh chóng hơn để xuống mộ cổ Bình Nhi Sơn không.

Đến nơi này, Ngô Lão Cẩu cuối cùng cũng có chút yên tâm thả chó săn ra, bắt đầu tìm kiếm những lối vào khác của địa cung.

Sau đó, liền phát hiện ra bóng dáng của những con vượn trắng đang canh giữ trên Bình Nhi Sơn.

Vượn trắng hú một tiếng dài, bầy chó săn lập tức như chó nhà có tang, nhanh chóng lùi về bên cạnh Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu nhìn những người còn đang ở trên vách đá, nhíu chặt mày nói: "Trong rừng có một bầy vượn trắng, dường như là trấn mộ thú ở đây." "Đâu?

Đâu?" La Lão Oai rút súng ngắn bên hông ra, nhìn xung quanh.

Những người khác cũng dừng kế hoạch muốn men theo vách đá đi xuống, bắt đầu đề phòng khu rừng phía sau.

Một khi họ thực sự men theo vách đá, dùng thang treo và dây

thừng đi xuống, đến lúc đó những người ở lại trên vách đá bị bầy vượn trắng tấn công thì phải làm sao?

Đến lúc đó chúng phá hủy hết thang treo và dây thừng của họ.

Vậy thì, sẽ hoàn toàn cắt đứt đường lui của họ.

Thế là, mọi người bắt đầu quay lại, giao chiến với những con vượn trắng thông minh và đặc biệt kia trong rừng.

Trên vách đá, đánh nhau long trời lở đất.

Dưới vách đá, Tô Mộc cũng không hề nghỉ ngơi một khắc nào.

Cửu Sí Thất Thải Ngô Công cuối cùng vẫn bị Tô Mộc chém ngã trong mộ thất, đào lấy nội đan, nuốt ngay tại chỗ.

Sau khi giao thủ với Cửu Sí Thất Thải Ngô Công tiến hóa từ Lục Sí Ngô Công, Tô Mộc bị thương nặng, mất máu quá nhiều.

Để tiếp tục vượt qua mộ cổ Bình Nhi Sơn này, Tô Mộc bất đắc dĩ, chỉ có thể đào nội đan trong bụng con Cửu Sí Thất Thải Ngô Công ra, sau đó nuốt vào luyện hóa.

Cơ thể của Tô Mộc, chính anh cũng không biết rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào, dù sao huyết thi cũng không độc chết được, bị thương nặng đến đâu cũng sẽ nhanh chóng hồi phục.

Thế là, khi Tô Mộc nhớ lại những điều nhiều người ở kiếp trước từng nói về sự thần kỳ của nội đan Lục Sí Ngô Công, anh liền nuốt nó.

Sau khi nuốt nội đan của Cửu Sí Thất Thải Ngô Công, cơ thể Tô Mộc bắt đầu trở nên nóng ran.

Trong không gian mộ thất tối đen, áo trên người Tô Mộc rách nát, để lộ ra làn da trắng mờ mờ, và hình xăm kỳ lân tà mị phát ra ánh sáng đỏ.

Nội đan nhanh chóng được Tô Mộc hấp thụ, trên hình xăm kỳ lân tà mị đó đột nhiên có thêm một vệt màu máu, trông càng thêm yêu dị.

Tô Mộc ngồi khoanh chân trên đất, bên trái đặt Hắc Kim Cốt Tán, bên phải cắm thanh hung sát cổ đao dính máu, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi như mưa.

Một lúc sau.

Tô Mộc lại đứng dậy, sau đó mở Hắc Kim Cốt Tán ra, tay phải cầm đao.

Khoảnh khắc Hắc Kim Cốt Tán mở ra trong Minh Điện, âm phong trong Minh Điện nổi lên từng đợt, bên cạnh Tô Mộc đột nhiên xuất hiện thêm mấy bóng đen.

Bóng đen dẫn đầu, chính là hình bóng của 'U Minh Kỵ' mà Tô Mộc đã nhận được từ mộ thất khác trước đây.

Còn những bóng đen khác, tự nhiên là những người đã chết ở đây, vong linh bị trói buộc, lúc này cảm nhận được sự triệu hoán của Hắc Kim Cốt Tán trong tay Tô Mộc, xuất hiện sau lưng anh.

Tô Mộc liếc nhìn mấy bóng đen sau lưng, phát hiện trong đó có một bóng đen đặc biệt nhất. "Quan Sơn Thái Bảo?" Tô Mộc sững sờ, buột miệng nói.

Vong linh người đàn ông mặc y phục giống Hắc Bạch Vô Thường, đội mũ quan triều Minh có màn che mỏng, không phải là Quan Sơn Thái Bảo đã chết ở một nơi khác trong mộ thất này sao? "Tại hạ Phong Dạ, bái kiến Tô Vương." Vị Quan Sơn Thái Bảo ăn mặc như Hắc Bạch Vô Thường quỳ xuống trước mặt Tô Mộc.

Tô Mộc giao đao cho 'U Minh Kỵ', sau đó nhíu mày, cúi đầu nhìn vị Quan Sơn Thái Bảo Phong Dạ này: "Ngươi sao lại chết ở đây?" Phong Dạ chắp tay nói: "Tô Vương, năm xưa tôi lỡ lạc vào mộ cổ

Bình Nhi Sơn, vốn tưởng rằng ở đây cất giấu một số cổ tịch tiên thư đã thất lạc, không ngờ lại gặp phải Lục Sí Ngô Công, đại chiến với Lục Sí Ngô Công, không địch lại mà chết." Tô Mộc tiếp tục tò mò hỏi: "Nhưng thi thể của ngươi dường như không bị thối rữa?

Hơn nữa đi vào nơi đó, tất cả mọi người đều sẽ bị nhiễm chứng điên cuồng?" Phong Dạ nghe vậy, gật đầu: "Trong tộc Phong có bí thuật đan dược, có thể nuốt trước khi chết, sau khi chết cơ thể không bị thối rữa, đồng thời sẽ khiến người tiếp xúc với thi thể bị nhiễm chứng điên cuồng." 【Phong Dạ: Vì tìm kiếm tiên thư cổ tịch, lỡ lạc vào mộ cổ Bình Nhi Sơn, đại chiến với Lục Sí Ngô Công mà chết, sau khi chết thi thể bị buộc phải ở lại nơi này, thân phận trước khi chết là truyền nhân của phái 'Quan Sơn Thái Bảo'.】【Quan Sơn Thái Bảo: Một nghề đổ đấu khác với Cửu Môn tứ phái, là chức quan trong triều, trực thuộc quản lý của hoàng gia thiên tử, khi Lưu Bá Ôn chém long mạch, đã tìm đến một thế gia đổ đấu truyền thừa để giúp đỡ.】 Tô Mộc gật đầu.

Những oán linh vong hồn khác trong mộ thất này được Hắc Kim Cốt Tán triệu hồi đến, chỉ là một số người bình thường, một số thợ thủ công đã chết ở đây sau khi xây dựng lăng mộ.

Tô Mộc lại nhìn mấy người sau lưng một lần nữa, cất bước đi về phía trước: "Oan có đầu nợ có chủ, tên tướng quân nhà Nguyên đó đã hại mạng các ngươi, cùng ta đi báo thù đi." "Vâng, Tô Vương." "Vâng, Tô công tử." "Vâng, chúa công." "..." Đại điện phía sau Minh Điện, chính giữa đặt một chiếc quan tài bằng gỗ đàn khổng lồ, bốn phía quan tài được cố định bằng xích sắt, khóa vào vách đá xung quanh, không để quan tài chạm đất, trông có chút quỷ dị. "Nghe người bên ngoài nói, ngươi thường ở đây ăn thịt người đi lại?

Còn bị người dân Miêu trại ở đây gọi là Tương Tây Thi Vương?

Chỉ bằng ngươi, cũng xứng sao?" Tô Mộc chống Hắc Kim Cốt Tán, bên cạnh quỷ quái âm u, cùng nhau nhìn về phía chiếc quan tài bằng gỗ đàn.

Nguy hiểm tồn tại trong mộ cổ Bình Nhi Sơn, so với những ngôi mộ lớn khác trong Bút Ký và Quỷ Xuy Đăng, thì dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng đây là ngôi mộ lớn đầu tiên trong cốt truyện mà Tô Mộc trải qua, nên có vẻ hơi cẩn thận và dè dặt, đồng thời cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Rất khó tưởng tượng, Trương Khởi Linh kia không có hệ thống gì, cũng chỉ là thân xác phàm trần, con đường này rốt cuộc đã đi qua như thế nào.

Người đời chỉ thấy được tư thế vô địch của cậu ta, nhưng lại chưa từng có ai nhắc đến, Trương Khởi Linh đã từng bước leo lên đỉnh cao như thế nào.

Đến lúc này, Tô Mộc tin rằng, Trương Khởi Linh tuyệt đối không phải một ngày mà leo lên đỉnh cao, quét sạch vô địch, sau lưng không biết đã chịu bao nhiêu khổ nạn.

Chỉ là, người khác không biết mà thôi.

Giống như Tô Mộc trong mắt người khác.

Người ngoài luôn cảm thấy sự xuất hiện của Tô Mộc đặc biệt quỷ dị, tuổi còn trẻ, thủ đoạn tàn nhẫn, tâm trí hơn người.

Nhưng không ai biết được chuyện Tô Mộc sống hai kiếp, cũng sẽ không ai biết được những nguy hiểm dằn vặt mà Tô Mộc đã trải qua từng giờ từng khắc khi rơi vào động huyết thi năm đó.

Người bước ra từ vực sâu vô tận, đối mặt với những chuyện mà người đời cho là nguy hiểm khó khăn, đều nhìn nhận một cách khá bình thản.

Tầm mắt lại quay về chiếc quan tài bị treo lơ lửng trên không trung bằng xích sắt.

Trên đường đến, Tô Mộc từng nghe thiếu niên người Miêu nhắc đến, trong mộ cổ Bình Nhi Sơn này có một Tương Tây Thi Vương, người dân gần đó đều không dám đặt chân đến nơi này.

Nhưng thực tế, Tương Tây Thi Vương, dường như chỉ là một cách gọi đặc trưng của vùng Tương Tây này đối với loại tống tử này.

Chứ không phải chủ nhân của ngôi mộ cổ Bình Nhi Sơn trước mắt, chính là thi vương thực sự của vùng Tương Tây.

Chương 59

Phía trên vực sâu.

Chá Cô Tiếu và những người khác đã giải quyết được nguy cơ từ bầy trấn mộ thú vượn trắng, lại bắt đầu quan sát tình hình ngôi mộ cổ dưới vực sâu trước mắt, sau đó bắt đầu lần lượt men theo vực sâu đi xuống.

Người của La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu đến ngôi mộ cổ Bình Nhi Sơn đã bị Tô Mộc tà hóa này đầu tiên, sau đó liền nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng trong địa cung.

Các thủ lĩnh còn chưa tới, đám thuộc hạ bọn họ cũng không dám đi lại lung tung, thế là chỉ có thể giữ nguyên hiện trạng môi trường xung quanh, đợi các thủ lĩnh đầu mục xuống rồi tính tiếp.

Ba người Chá Cô Tiếu đến đầu tiên, sau đó cũng nhìn thấy địa cung tan hoang đó.

Trần Ngọc Lâu cùng La Lão Oai, Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục và những người khác cùng nhau đi xuống, đến bên cạnh ba người Chá Cô Tiếu, với vẻ mặt kỳ quái quan sát địa cung tan hoang này. "Mộ thất này có một con trâu vào à?" Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, kinh ngạc nói.

Trên mặt đất địa cung, đâu đâu cũng thấy thi thể của bầy rết kịch độc đang giãy giụa những hơi sức cuối cùng.

Cách đó không xa, thân hình khổng lồ của Cửu Sí Thất Thải Ngô Công nằm ngang trên mặt đất, máu xanh chảy đầy đất, không hề động đậy.

Trên đại điện Minh Điện của địa cung, chiếc lò luyện đan nặng cả ngàn cân cũng bị lật đổ trên mặt đất, nhìn dấu vết còn rất mới.

Một số cột trụ trong địa cung cũng có những vết đao dữ tợn, dường như chỉ cần đẩy nhẹ một cái, những cột trụ trong địa cung này sẽ sụp đổ hết. "Đây là cảnh tượng của hung thú đấu đá." Trần Ngọc Lâu biểu cảm nghiêm túc, quan sát xung quanh một lượt, sau đó phân tích có lý có cứ. "Chắc là hung thú trong mộ thất vì tranh giành thứ gì đó, nên đã gây chiến trong mộ thất, thân hình của con Cửu Sí Thất Thải Ngô Công này to lớn như vậy, đối thủ của nó chắc cũng rất đáng sợ, nhưng, chúng ta dường như đã nhặt được một món hời, xem ra trận đại chiến này chắc vừa mới xảy ra không lâu." Trần Ngọc Lâu lý trí nói, sau đó bắt đầu bảo đám môn đồ Xá Lĩnh dọn dẹp chiến trường địa cung trước mắt, xem có manh mối gì khác không.

Chá Cô Tiếu đi đến bên một cây cột, sờ vào vết lõm to bằng nắm tay trên cây cột, rồi lắc đầu: "Con hung thú này chắc là loài chim, nếu không sẽ không có cách tấn công bằng vũ khí sắc nhọn như vậy." Trần Ngọc Lâu nhìn vết đao trên cây cột bên cạnh, nghi hoặc nói: "Không đúng lắm, con hung thú này chắc có móng vuốt sắc bén, như đao tựa kiếm." "Vậy rốt cuộc đây là sinh vật loài chim, hay là loài thú?

Các người có từng gặp quái vật có hình thể to lớn như vậy chưa?" La Lão Oai không hiểu hỏi.

Tề Thiết Chủy huých vai Hắc Bối Lão Lục, nhỏ giọng nói: "Lục gia, ông xem cảnh này có quen không?" Hắc Bối Lão Lục nhíu chặt mày, lắc đầu rồi lại gật đầu: "Ai, ông đừng nói, cảnh này hình như thật sự có chút quen thuộc, lần trước tôi và đại ca xuống một ngôi mộ thời Đường, lúc đó chúng tôi và tống tử thi biến trong mộ đánh nhau, cũng là cảnh tượng như thế này...

Ngày đó, tôi và đại ca một trước một sau, trực tiếp chém xuyên ngôi mộ thời Đường đó, hung thú cơ quan gì, hì hì, chẳng có tác dụng gì." Hắc Bối Lão Lục vô thức nói ra một thông tin như vậy, sau đó một số người trong đám đông đột nhiên sắc mặt thay đổi, dường như

đều nhớ ra điều gì đó.

Sắc mặt Chá Cô Tiếu biến đổi: "Đây là vết lõm do Hắc Kim Cốt Tán tạo ra!" Ngô Lão Cẩu nheo mắt: "Đao của Lục gia, hình như cũng bị Tô gia lấy đi rồi!" Hắc Bối Lão Lục gãi đầu tiếp tục lẩm bẩm: "Ngày đó đại ca một cước đã đá con tống tử đó dính vào vách đá, sống chết cũng không giãy ra được!

Lúc đó tôi cũng không ngờ, đại ca lại có sức mạnh đáng sợ như vậy, chậc chậc chậc." Được rồi.

Bằng chứng thép rồi.

Các loại dấu vết chứng cứ được mọi người nói ra, đều chỉ về cùng một người.

Người đàn ông tên Tô Mộc tự xưng có chút việc riêng phải làm, sau đó một mình càn quét toàn bộ mộ cổ Bình Nhi Sơn. "Kỳ lạ, Tô gia đi đâu rồi, sao không ở đây?" Ngô Lão Cẩu nhìn địa cung tĩnh lặng, không hiểu nói.

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn của địa cung trước mắt, trận chiến chắc đã xảy ra trong vòng nửa canh giờ, nhưng địa cung lớn như vậy, lại không có bóng dáng của Tô Mộc. "La soái!

Bên kia có tiếng đánh nhau!" "Bả đầu, bên kia hình như có người đang đánh nhau!" "..." Thuộc hạ của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai rất nhanh đã dò la được nơi có tiếng đánh nhau, sau đó truyền tin tức về.

Mọi người vội vàng cất bước, nhanh chóng đi về phía nơi mà thuộc hạ đã chỉ. "Tô Vương, trong cơ thể của thi vương ngàn năm này có thi đan biến dị, sau khi dùng, có thể chuyển hóa người sống thành hành cương, có năng lực bất lão." Hậu duệ của Quan Sơn Thái Bảo, Phong Dạ, sau khi nhìn thấy con tống tử ngã xuống, đã nhắc nhở Tô Mộc.

U Minh Kỵ nghe vậy, tiến lên dùng đao phá ngực của thi vương đã ngã xuống không dậy nổi, lấy ra thi đan phát ra ánh sáng xanh.

Tô Mộc thì có chút ngơ ngác, không biết suy nghĩ đã bay đi đâu. 【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ đã công phá mộ cổ sau khi tà hóa, nhận được phần thưởng tương ứng!】【Đinh!】【Chúc mừng ký chủ đã công phá một trong những ngôi mộ cổ thuộc series cốt truyện 'Quỷ Xuy Đăng', nhận được phần thưởng thêm!】【...】【Nhận được 'Mạc Kim Lệnh' X1, nhận được thi nô Quan Sơn Thái Bảo X1, nhận được bản đồ vị trí thi vương vùng Tương Tây X1.】Tô Mộc trước tiên nhìn vào tấm lệnh bài màu vàng đen vừa xuất hiện trong tay, trên lệnh bài có khắc bốn chữ 'Mạc Kim Giáo Úy'.

Mạc Kim có phù, vật đó được làm từ móng vuốt tê tê.

Ban đầu có chín cái, sau bị người ta phá hủy sáu cái, chỉ còn lại ba cái của ba người Mạc Kim Giáo Úy sau này.

Mạc Kim Phù được đồn là có tác dụng trừ tà bảo bình an.

Mạc Kim Giáo Úy là một đội quân chuyên làm nhiệm vụ đổ đấu dưới trướng của Tào Tháo, thống lĩnh quân Ngụy thời Tam Quốc, nhưng Mạc Kim Lệnh này lại là thứ gì? 【Mạc Kim Lệnh: Phái Mạc Kim Giáo Úy, có chín người là người mang thiên mệnh của Mạc Kim Giáo Úy, sau khi chết không vào luân hồi, khi ký chủ sử dụng lệnh bài này, có thể điều khiển vong hồn của chín người, để ký chủ sử dụng.

Vong hồn Mạc Kim Giáo Úy đã ký gửi: 6/9.

Chú thích: Hồn phách của ba người còn lại vẫn chưa được ký gửi vào lệnh bài này.】Tô Mộc sững sờ.

Mạc Kim Giáo Úy lại cũng có thể thừa hưởng thiên mệnh?

Là con của trời?

Sau khi chết không vào luân hồi, có thể cùng với lệnh bài này tồn

tại vĩnh viễn?

Nhìn chú thích phía sau ‘Mạc Kim Lệnh’, Tô Mộc hiểu ra, đó là ba Mạc Kim Giáo Úy cuối cùng vẫn chưa chết, nên lệnh bài này mới thiếu ba vong linh.

Còn về thi nô ‘Quan Sơn Thái Bảo’, khi Tô Mộc chém chết thi vương của mộ cổ Bình Nhi Sơn, bóng dáng của nó đã biến mất.

Điều khiến Tô Mộc không ngờ tới là, trong phần thưởng của hệ thống, lại còn có phần thưởng là thi nô Quan Sơn Thái Bảo.

Phải biết rằng, tộc Quan Sơn Thái Bảo trong lịch sử vô cùng thần bí, ngay cả những ghi chép trong Quỷ Xuy Đăng cũng rất hiếm hoi.

Chỉ biết đối phương là đại tướng dưới trướng của Lưu Bá Ôn, nhưng lại không biết năng lực cụ thể của họ.

Theo miêu tả trong Quỷ Xuy Đăng, tộc Quan Sơn Thái Bảo là một phái tà môn.

Nơi chôn cất tổ tiên của Quan Sơn Thái Bảo, lại còn sinh ra cả địa tiên, một sinh vật quỷ dị.

Ngay khi Tô Mộc vừa xem qua những vật phẩm nhận được từ phần thưởng của hệ thống, người bên ngoài đã đẩy cửa chủ mộ thất, xuất hiện trong tầm mắt của Tô Mộc.

Tô Mộc định thần lại, mỉm cười thoải mái với mọi người: "Chào buổi chiều mọi người nhé ~" "Tô, Tô gia quả nhiên là anh!" "Mộ cổ Bình Nhi Sơn này hung hiểm như vậy, địa hình phức tạp như thế, Tô tiên sinh anh vào bằng cách nào?" "Đúng vậy, Tô gia, sao anh lại một mình chạy đến đây?

Sợ chúng tôi cướp mất những thứ khác ở đây sao?

Ha ha ha ha." "Đại ca!

Em biết ngay là anh mà, ngoài anh ra, trên đời này không ai có thể làm được chuyện lợi hại như vậy!" "Chậc chậc, Tô gia thật đúng là trâu con ghé thăm nhà, ngầu đến tận nóc rồi." "..." Nghe những lời tâng bốc của mọi người, Tô Mộc cười khổ bất đắc dĩ, những bóng ma bên cạnh cũng đang nhanh chóng tan biến.

Cùng lúc đó.

Chương 60

Mọi người đột nhiên cảm thấy một sự nhẹ nhõm không tên, không gian trong mộ thất dường như cũng trở nên ấm áp như nhiệt độ bên ngoài.

Phía trên địa cung, những đám mây màu máu và ánh sáng đang nhanh chóng trở nên sáng sủa.

Trong tầm mắt của Tô Mộc.

Trong địa cung của ngôi mộ thời Nguyên này, đột nhiên xuất hiện một đám lớn vong linh bóng đen, những oán hồn vong linh này đồng loạt quỳ lạy Tô Mộc, ba lạy chín khấu sau đó biến mất.

Tô Mộc nhíu mày, lẩm bẩm: "Đây, chính là những người dân tộc Hán bị chủ nhân ngôi mộ này bức hại lúc sinh thời sao..." Tô Mộc đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Đó là vào thời nhà Nguyên, quốc gia đó lấy dân tộc Mông Cổ làm tôn, địa vị của người dân tộc Hán không bằng trâu bò.

Thời đó, mặc dù lịch sử ghi chép chiến quả của nhà Nguyên phong phú thế nào, diện tích quốc thổ rộng lớn ra sao, nhưng có một số chuyện lại không thể thay đổi.

Đó chính là những người dân đã chết thảm trong tay quân thần nhà Nguyên lúc đó.

Tô Mộc thở dài: "Các vị vất vả rồi." Những người sống khác đều thấy Tô Mộc đang nói chuyện với một khoảng không không có người, còn có bộ dạng từ bi hiền hòa đó, đều kinh ngạc.

Tề Thiết Chủy tiến lên, giải thích: "Tô gia có lẽ đã nhìn thấy những oán hồn bị giam cầm ở đây, đây là mộ của tướng quân nhà

Nguyên, năm xưa khi nhà Nguyên kiến quốc..." Lớp học nhỏ của Tề Bát gia, lại một lần nữa khai giảng.

Đồng thời, cũng thu hút sự chú ý của mọi người khỏi người Tô Mộc.

Vị trí đại điện địa cung.

Binh lính dưới trướng La Lão Oai, và môn đồ Xá Lĩnh dưới trướng Trần Ngọc Lâu, đều đang nhanh chóng dọn dẹp chiến trường địa cung, thu gom tất cả những vật phẩm có giá trị.

Cùng lúc đó.

Khi đám người này đang tìm kiếm những cổ vật còn lại, đột nhiên phát hiện chiếc lò luyện đan ngàn cân đang nằm trên mặt đất đại điện địa cung, từ từ rung lên.

Mọi người hơi sững sờ, sau đó liền nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc như thư sinh thời cổ từ từ bò ra từ dưới chiếc lò luyện đan ngàn cân đó.

Da của người đàn ông này có màu nâu đất, trên mặt và làn da lộ ra ngoài đều có thể thấy những vết nứt dữ tợn như đất khô cằn.

Nhìn qua không giống như một người sống bình thường. "Làm gì đó!" "Ngươi, ngươi đừng động đậy nữa!

Động nữa lão tử, lão tử bắn đó!" "..." Môn đồ Xá Lĩnh và binh lính đều cảnh giác, nhìn thi nô Quan Sơn Thái Bảo Phong Dạ đang bò ra từ dưới lò luyện đan.

Phong Dạ đứng tại chỗ, liếc nhìn một lượt những người có mặt, trong đôi mắt hiện lên một vệt máu quỷ dị.

Chỉ cần anh ta muốn, đám người có mặt ở đây, không một ai có thể sống sót trong mấy phút tới.

Chỉ là, mục tiêu anh ta bò ra từ dưới đất, không phải là giết người.

Phong Dạ tháo lệnh bài bên hông xuống, tay cầm lệnh bài, đứng trước mặt mọi người.

Môn đồ Xá Lĩnh và binh lính nhanh chóng báo cáo tình hình cho các lão đại khác.

Trong chủ mộ thất.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người trong Cửu Môn vừa nghe Quan Sơn Thái Bảo xuất hiện, đều kinh ngạc, nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong truyền thuyết, Quan Sơn Thái Bảo và chuyện Lưu Bá Ôn chém đứt long mạch thiên hạ có liên quan mật thiết, đều là những sự tồn tại vô cùng thần bí và mạnh mẽ.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Đại ca, họ đều đi xem Quan Sơn Thái Bảo kia, chúng ta không đi xem sao?" Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên, lắc đầu.

Tề Thiết Chủy sắc mặt ngưng trọng: "Lục gia, Quan Sơn Thái Bảo đó không đơn giản đâu, không ngờ trên đời thật sự tồn tại Quan Sơn Thái Bảo, tôi cũng rất tò mò, đại ca, anh không tò mò sao?" Tô Mộc cất Mạc Kim Lệnh và bản đồ thi vương vùng Tương Tây, sau đó phủi bụi trên người cười nói: "Nếu các cậu tò mò, vậy thì cùng đi xem đi, có lẽ, Quan Sơn Thái Bảo đó thật sự rất mạnh mẽ..." Quan Sơn Thái Bảo, truyền thuyết thân mang thiên thư dị khí, dùng giấy vẽ người, xua côn trùng giăng khói, một tay vu thuật tung hoành thiên hạ!

Thi nô Phong Dạ tay giơ lệnh bài Quan Sơn Thái Bảo, cứ thế bị mọi người vây xem, cho đến khi Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu và những người khác xuất hiện. "Quan Sơn Thái Bảo!" Trên mặt Trần Ngọc Lâu không nhìn ra được biến hóa cảm xúc,

nhưng dường như có chút kiêng dè. "Quan Sơn Thái Bảo dường như đã thất truyền từ lâu rồi mà?

Sao ở đây lại còn có một vị như vậy?" Chá Cô Tiếu nhíu mày nói. "Không đúng lắm, nhìn người này không phải người sống!" "Đúng vậy!

La soái, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút." "Trần bả đầu, sao con quái vật này không động đậy gì cả, là đang đợi cái gì sao?" "..." Những người đến đại điện địa cung trước một bước, rất nhanh đã phát hiện ra bộ dạng quỷ dị không động đậy của Quan Sơn Thái Bảo Phong Dạ, và cơ thể làn da như người chết của anh ta. "Ồ, náo nhiệt thế, Quan Sơn Thái Bảo đó có gì lợi hại?" Giọng nói của Hắc Bối Lão Lục vang lên sau lưng mọi người.

Những người biết về nghề Quan Sơn Thái Bảo này, đều ném cho Hắc Bối Lão Lục một cái nhìn như nhìn kẻ nhà quê.

Nếu Quan Sơn Thái Bảo trước mắt này còn sống, vậy thì, lúc này mọi người có lẽ đã rơi vào một tình thế khó khăn khác. "Phong Dạ, qua đây." Giọng nói của Tô Mộc vang lên.

Cuối cùng.

Phong Dạ vẫn luôn giơ lệnh bài 'Quan Sơn Thái Bảo', lúc này mới hạ tay xuống, treo lệnh bài bên hông, đi về phía Tô Mộc. "Thuộc hạ khác của Tô gia ư???" "Cái này... người cuối cùng của phái Quan Sơn Thái Bảo được đồn là đã thất truyền, lại là thuộc hạ của Tô tiên sinh?" "Không thể nào!

Lúc chúng ta cùng Tô gia ở Trường Sa, chưa từng thấy qua... không đúng, rốt cuộc Tô gia còn có bao nhiêu thủ đoạn, ai mà biết được chứ... cười khổ." "..." Mọi người đều kinh ngạc nhìn Quan Sơn Thái Bảo Phong Dạ đang từ từ đi về phía Tô Mộc.

Không ngờ người chỉ một mình đã khiến cho đội ngũ đổ đấu hàng chục thậm chí hàng trăm người phải nhíu mày, sắc mặt trầm trọng đối đãi, lại nghe theo lời gọi của Tô Mộc mà đi qua như vậy?

La Lão Oai ra hiệu cho một thuộc hạ.

Người thuộc hạ đó gật đầu, đột nhiên mang theo mấy người chặn trước mặt Phong Dạ, và mở miệng nói: "Tô gia cẩn thận, người này nguy hiểm." Nói xong, liền lao về phía Phong Dạ.

La Lão Oai rất muốn biết, người có thể khiến cho đám chuyên gia đổ đấu bên cạnh này đều sợ hãi rốt cuộc lợi hại đến mức nào, đồng thời, La Lão Oai dựa vào thân phận, đối với Tô Mộc cũng chỉ là khách sáo, không hề có chút cung kính nào.

Đôi mắt ngây dại của Phong Dạ lướt qua mấy người trước mắt, nhìn về phía Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu với Phong Dạ.

Đôi mắt Phong Dạ trong phút chốc bị một lớp màu xanh nhạt bao phủ, sau đó hai tay đột nhiên vung lên, một làn khói màu xanh lục nhanh chóng xuất hiện trước mặt mấy tên lính kia.

Chương 61

"Thứ quái quỷ gì vậy!" "Không ổn, chân tôi sao không nghe lời..." "A, cổ họng của tôi, cổ họng đau quá, hình như có thứ gì đó muốn chui ra..." "..." Trong miệng mũi của một tên lính đang cản đường Phong Dạ, đột nhiên bò ra từng con côn trùng nhỏ màu trắng, sau khi côn trùng bò ra, chúng tùy ý gặm nhấm trên mặt anh ta.

Mọi người thấy vậy, đều lùi lại mấy bước.

Quan Sơn Thái Bảo này thật tà môn!

Nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc.

Mấy tên lính trước mặt Quan Sơn Thái Bảo Phong Dạ ngã xuống một lúc, đột nhiên đôi mắt đỏ ngầu đứng dậy, sau đó không nói một lời lao về phía La Lão Oai.

Một người trong số đó thậm chí còn rút súng ra, nhắm về phía La Lão Oai.

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Một loạt tiếng súng vang lên, vệ sĩ bên cạnh La Lão Oai đã bắn hạ mấy người đồng đội đã trở nên điên cuồng mất ý thức.

Sau đó, chĩa họng súng về phía Quan Sơn Thái Bảo Phong Dạ.

Khi bị những họng súng đen ngòm chĩa vào, Phong Dạ dường như vẫn không cảm thấy sợ hãi chút nào, chỉ tiếp tục ngơ ngác nhìn về phía Tô Mộc.

Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm lên, tạm thời không có bất kỳ ánh mắt ra lệnh nào.

Tô Mộc đang đợi.

Đợi quyết định của La Lão Oai.

Nếu La Lão Oai biết rõ Phong Dạ là thuộc hạ của Tô Mộc, mà vẫn muốn nổ súng, vậy thì hoàn toàn xé rách mặt mũi thì sao?

Nếu La Lão Oai biết điều...

La Lão Oai giữ tay một phó quan lại: "Làm gì đấy làm gì đấy!

Các người không nghe Tô gia vừa nói gì sao?

Người này là người của Tô gia, các người làm gì đấy!" La Lão Oai kịp thời ngăn chặn hành vi tiếp tục nổ súng của thuộc hạ.

Sắc mặt Phong Dạ không đổi, tiếp tục chậm rãi đi về phía Tô Mộc.

Sau khi đến bên cạnh Tô Mộc, anh ta đi thẳng đến vị trí ngang hàng với Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy, đứng sau lưng Tô Mộc, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không còn động tĩnh gì nữa.

Trần Ngọc Lâu chắp tay sau lưng đi ra: "Không ngờ bên cạnh Tô tiên sinh còn có người của phái Quan Sơn Thái Bảo, thật lợi hại." Chá Cô Tiếu im lặng lắc đầu, thở dài.

Hắc Kim Cốt Tán mà Tô Mộc sử dụng vốn đã đủ tà môn, có thương thiên hại lý, nhưng không ngờ bên cạnh Tô Mộc lại còn có một thuộc hạ quỷ dị như vậy.

Con người Tô Mộc này, quả thực là tập hợp tất cả sức mạnh tà mị

của thế gian vào một người. "Kết giao nhiều bạn bè, luôn không sai." Tô Mộc gật đầu. "Nếu đã giúp La soái phá được Bình Nhi Sơn này, vậy bọn tại hạ xin phép về Trường Sa trước, việc nhà bận rộn, mong La soái và Trần bả đầu thông cảm." Tô Mộc chắp tay, thay mặt những người khác trong Cửu Môn lên tiếng. "Ha ha ha ha, vội gì chứ, thật là, Tô gia, anh đã giúp lão La tôi phá được Bình Nhi Sơn này rồi, vậy mọi người thu dọn đi, ra ngoài uống rượu, chuyện ở đây cứ giao cho thuộc hạ xử lý, đúng rồi, chuyện đã nói trước không thay đổi nhé, đợi thuộc hạ thu dọn xong, bảy phần vật phẩm đều thuộc về Tô gia và Cửu Môn..." La Lão Oai ha hả cười lớn.

Đám người Xá Lĩnh sững sờ.

Hay thật, bọn họ đông người như vậy, thu hoạch được lại còn không bằng một nửa của đám người Cửu Môn này?

Vậy La Lão Oai gọi họ đến làm gì?

Xem Tô Mộc biểu diễn sao?

Môn đồ Xá Lĩnh đều quay đầu nhìn về phía vị khôi thủ Trần Ngọc Lâu, xem ông ta quyết định thế nào.

Không đợi Trần Ngọc Lâu lên tiếng, bên Tô Mộc đã có quyết định.

Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu và những người khác đều gật đầu, lúc này Tô Mộc mới lên tiếng: "Vừa rồi chúng tôi đã thương lượng một chút, bảo bối ở đây tuy nhiều, nhưng sau khi xem xét tình hình dân bị nạn trong thành của Trần bả đầu, Cửu Môn chúng tôi quyết định, sẽ dành năm phần thu hoạch ở đây cho Trần bả đầu." "Trời đất bất nhân coi vạn vật như chó rơm, quốc nạn trước mắt, Cửu Môn nghĩa bất dung từ." Tô Mộc trầm giọng nói. "Cửu Môn đại khí!" Trên mặt Trần Ngọc Lâu cuối cùng cũng lộ ra một tia nhẹ nhõm, từ từ thở ra một hơi trọc khí, đồng thời cũng vô cùng cảm kích chắp tay với những người trong Cửu Môn. "Tô

gia đại khí, sau này Cửu Môn Trường Sa nếu có gặp khó khăn gì, cứ đến địa giới Tương Tây của tôi gọi người, chuyện lớn đến đâu, tôi La Lão Oai và Trần bả đầu, đều có thể giúp Tô tiên sinh và các vị trong Cửu Môn giải quyết." La Lão Oai vô cùng tự hào nói, mà không biết cục diện bên ngoài lúc này đã thay đổi.

Quân phiệt cuối cùng cũng chỉ là quân phiệt, chỉ là thổ hoàng đế ở địa phương, không phải là người thống trị thế giới này.

Nguy cơ thực sự, mới chỉ vừa xuất hiện trong thời đại này.

Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và những người khác đã phải vật lộn rất lâu với bầy vượn trắng gác mộ ở bên ngoài.

Nhưng khi họ xuống mộ cổ nhà Nguyên ở Bình Nhi Sơn, họ mới nhận ra rằng chỉ một bầy vượn trắng tầm thường đã cầm chân họ lâu đến thế, vậy còn Tô Mộc ở dưới mộ thì sao?

Tô Mộc đã đối phó với con ngô công chín cánh bảy màu khổng lồ, tiêu diệt bầy ngô công kịch độc dày đặc, còn thu phục một tiểu đệ Quan Sơn Thái Bảo trong địa cung, và đánh bại thi vương được cho là lợi hại nhất ở Tương Tây.

Cả nhóm bọn họ tốn bao nhiêu thời gian chỉ để đối phó với bầy vượn trắng bình thường, còn Tô Mộc cũng chỉ tốn chừng đó thời gian đã phá xong mộ cổ Bình Nhi Sơn.

Sự so sánh đó đã nói lên tất cả!

Trần Ngọc Lâu chỉ cảm thấy Tô Mộc lợi hại hơn một chút, không có gì to tát.

Nhưng La Lão Oai lại nảy sinh ý định lôi kéo, dù sao trong lòng lão ta vẫn luôn cho rằng thời đại quân phiệt sẽ còn rất dài, biết đâu đây lại là xu thế của thế giới tương lai.

Nếu có thể lôi kéo được Tô Mộc, sau này có gặp phải mộ cổ nào,

lão ta vẫn có thể mời Tô Mộc đến giúp.

Nhưng điều mà nhiều người lúc này không biết là thế giới sắp sửa nghênh đón một biến động lớn.

Chẳng cần nói đâu xa.

Ngay khi Tô Mộc và mọi người cùng nhau bước ra khỏi địa cung của tướng quân nhà Nguyên, người của La Lão Oai ở lại canh gác quanh miêu trại đã chật vật chạy đến báo tin.

Có quân phiệt khác đã đánh đến địa giới Tương Tây, vì hành động thăm dò mộ cổ Bình Nhi Sơn của La Lão Oai, thuộc hạ của lão như rắn mất đầu, cục diện đã nghiêng hẳn về một phía.

Chương 62

"La soái... chúng ta, chúng ta có nên đầu hàng không?" Một binh sĩ dưới trướng La Lão Oai đỏ mặt hỏi.

Theo tin tức từ bên ngoài, tên cầm đầu quân phiệt lần này tấn công lãnh địa của La Lão Oai tên là Mã Chấn Bang.

Người này là kẻ thù cũ của La Lão Oai, hai người trước đây đã đánh nhau mấy trận, nhưng phần lớn La Lão Oai đều chiếm thế thượng phong.

La Lão Oai tuy có chút tham tài háo sắc, nhưng trong cốt tủy cũng là người lương thiện, đối xử rất tốt với thuộc hạ và bá tánh.

Điều La Lão Oai ghét nhất chính là loại quân phiệt như Mã Chấn Bang, ức hiếp dân lành, không coi thuộc hạ và bá tánh ra gì.

Quốc nạn trước mắt, không bảo vệ dân chúng trong địa bàn của mình, lại còn cướp bóc giết chóc, đúng là táng tận lương tâm. "Đầu hàng?" La Lão Oai tát mạnh một cái vào mặt tên thuộc hạ vừa mở miệng, tức đến mức bộ râu mép run lên: "Lão tử này dù có chết cũng không để thằng Mã Chấn Bang đó đứng trên đầu lão tử mà đi vệ sinh!" "Nhưng La soái, bọn chúng đông người, lại còn lần này có chuẩn bị mà đến, vũ khí tinh nhuệ, chúng ta chỉ còn lại từng này người thôi." Tên thuộc hạ bị tát vẫn tiếp tục nói với vẻ mặt vô tội.

La Lão Oai biết rõ sự nghiêm trọng của vấn đề.

Tô Mộc và những người bên cạnh cũng đã nghe được tin tức này, mỗi người một vẻ mặt khác nhau.

Dưới trướng Trần Ngọc Lâu có mấy vạn môn đồ, nhưng nói về đánh trận, chút người này của ông ta còn không đủ cho mấy ngàn quân

của Mã Chấn Bang đánh, vì vậy cũng có chút chùn bước.

Dù sao thì bây giờ họ và La Lão Oai đang ở cùng nhau, mà Mã Chấn Bang đang truy sát từ bên ngoài lại quyết lấy bằng được cái đầu trên cổ La Lão Oai.

Liệu họ có thể thoát khỏi kiếp nạn này không?

Những người khác của Cửu Môn đều đồng loạt nhìn về phía Tô Mộc.

Giải Cửu nhướng mày: "Tô gia, có cần gọi người hộ tống chúng ta về Trường Sa không?

Chuyện này dù sao cũng là chuyện ở Tương Tây, không liên quan đến chúng ta." Ngô Lão Cẩu gật đầu lia lịa, đạo lý "đạo hữu chết chứ bần đạo không chết", bọn họ đều hiểu.

Hơn nữa, họ thật sự chẳng có giao tình gì với La Lão Oai.

Hắc Bối Lão Lục lôi đao ra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Tô Mộc, có vẻ hơi kích động, vì sắp tới chắc chắn lại là một trận chém giết.

Hắn, kích động...

Tề Thiết Chủy nhìn mây đen ở phía xa, mím môi: "Giải Cửu gia có cách nào tìm được người không?

Tôi thấy, bây giờ có lẽ không còn nhiều người có thể giúp chúng ta được nữa rồi.

Trời cao hoàng đế xa, chỉ tiếc là Phật gia bọn họ sẽ không biết chuyện xảy ra ở đây." Thời đại này, không phải ai cũng có một chiếc điện thoại, cũng không có tin tức nhanh chóng có thể truyền đi khắp thiên hạ trong chớp mắt.

Muốn Trương Khải Sơn và những người khác biết chuyện ở đây, e rằng phải nửa tháng sau.

Nhưng, liệu cả nhóm bọn họ có thể cầm cự được nửa tháng dưới họng súng của Mã Chấn Bang không?

Sắc mặt Giải Cửu thay đổi, ông ta vốn định bỏ tiền ra nhờ người trong miêu trại lén hộ tống mấy người họ ra ngoài, nhưng xem ra lúc này, e rằng miêu trại cũng chẳng có người nào để hộ tống họ.

Trước ngưỡng cửa sinh tử, tiền bạc thật sự chẳng còn quan trọng.

Nhưng, vậy thì phải làm sao? "La soái, hay là để tôi hộ tống các vị ra ngoài vậy." Trần Ngọc Lâu cứng rắn mở miệng. "Vậy thì làm phiền Trần bả đầu." La Lão Oai gật đầu với vẻ mặt cay đắng.

Vút...

Bùm...

Rầm rầm rầm...

Ngay sau đó, tiếng đạn pháo xé gió vang lên inh tai nhức óc, rồi đến tiếng nổ khi đạn pháo rơi xuống đất. "A!!!" "La soái!!" "Tô gia!!" "Bả đầu..." Vị trí đứng của Tô Mộc và những người khác còn khá gần mộ cổ, nhưng các thuộc hạ khác thì không may mắn như vậy, bị đạn pháo bắn trúng, trong nháy mắt tan thành từng mảnh, máu thịt văng tung tóe.

Mọi người đều sững sờ, sau đó ai nấy đều tái mặt.

Nhưng trong đám đông có hai người, sắc mặt lại vì thế mà trở nên hồng hào.

Người đầu tiên, dĩ nhiên là Hắc Bối Lão Lục đang nắm chặt đao, người thứ hai chính là Tô Mộc. "Lão đại!" Hắc Bối Lão Lục chỉ chờ một câu của Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu, nói nhỏ với những người bên cạnh: "Mọi người ở đây chờ, tôi và Lão Lục đi một lát rồi về." "Phong Dạ, đi theo chúng

ta." "Tôi cũng đi với các anh một chuyến, tài bắn súng của tôi không tồi." Chá Cô Tiếu từ trong đám đông bước ra, rút ra khẩu súng lục luôn mang theo bên mình. "Ừm." Tô Mộc gật đầu.

Người khác đều nghĩ Chá Cô Tiếu ăn mặc như một đạo nhân thời phong kiến thì chắc chỉ biết dùng đao kiếm thông thường, nhưng Tô Mộc lại biết, tài bắn súng của người này quả thực rất đỉnh. "Lão đại!" "Tô gia!" "Tô tiên sinh!" "..." Những người còn lại hoảng hốt kêu lên, nhìn bóng lưng ba người Tô Mộc, bỗng có cảm giác gió hiu hắt chốn Dịch Thủy, tráng sĩ một đi không trở về.

Chỉ tiếc là Tô Mộc không hề để ý đến đám người phía sau, mà chỉ cúi đầu, tiếp tục chạy nhanh về phía trước. "Mẹ nó chứ, không biết lão tử đang ở đây à?

Còn bắn phá!" "Đúng là tìm chết!" Hắc Bối Lão Lục gào lên, thực ra trong lòng cũng không có nhiều tự tin.

Phong Dạ gật đầu với Tô Mộc, rồi biến mất trước mặt họ, thân hình ẩn nấp trong bóng tối, nhanh chóng lao về phía nơi vừa bắn pháo.

Thi nô Phong Dạ của Quan Sơn Thái Bảo sở hữu một thân vu thuật độc kế quỷ dị.

Lúc này, quả là có đất dụng võ. --- Nhưng sự việc lại thay đổi ngoài tầm kiểm soát của Tô Mộc.

Ba người Tô Mộc vừa rời đi, La Lão Oai đã tự mình dẫn theo mấy người bên cạnh, cũng rời khỏi vị trí mộ cổ, đi thẳng về phía lãnh địa của Mã Chấn Bang, không mang theo bất kỳ người thừa hay vũ khí nào.

Tô Mộc nhíu mày, ra hiệu cho Phong Dạ dừng hành động lại, nhìn về phía La Lão Oai đang có hành động kỳ quặc dưới sườn núi.

Một lát sau.

La Lão Oai đi đến vị trí của đội quân Mã Chấn Bang, sau đó bị một đám binh sĩ cầm súng trường tước vũ khí, đẩy vào trong.

Mã Chấn Bang ngồi trên chiếc ghế thái sư do thuộc hạ khiêng tới, nhìn La Lão Oai và phó quan của lão đang đứng trước mặt.

Chương 63

Hai người nhìn nhau một lúc, tóe ra tia lửa, khói thuốc súng mờ mịt. "La soái, thật trùng hợp, lại gặp ngài ở nơi này." Mã Chấn Bang cười như không cười nói. "Bớt nói nhảm đi, lần này ta nhận thua, nhưng ta có một việc muốn nhờ, đám người sau lưng ta không phải là người của ta, mong ngươi có thể tha cho họ một mạng!" La Lão Oai nghiến răng.

La Lão Oai nếu không phải vì tính cách trượng nghĩa này, cũng sẽ không quen biết đám người bên cạnh, cũng sẽ không có nhiều binh sĩ dưới trướng như vậy.

Nhưng lão lại thất bại chính vì sự trượng nghĩa, rất nhiều người chỉ cảm thấy đi theo La Lão Oai vừa trượng nghĩa vừa hào phóng, đi theo lão có thể kiếm tiền, nên mới theo.

Nhưng thực tế, La Lão Oai kết giao quá nhiều người, nhưng rất nhiều người không thật lòng với lão.

Mã Chấn Bang này trước đây cũng là một trong những người bạn của La Lão Oai, nhưng xung đột lãnh địa giữa các quân phiệt vốn thường xuyên xảy ra, chỉ một chút sơ sẩy, La Lão Oai đã bị Mã Chấn Bang này chơi một vố.

Giống như lần La Lão Oai vào Bình Nhi Sơn này vậy.

Mã Chấn Bang trực tiếp chiếm lãnh địa của La Lão Oai, đánh bại hoặc thu phục thuộc hạ của lão, sau đó trực tiếp tìm đến La Lão Oai đang chỉ có một nhóm nhỏ người bên cạnh. "Cái gì, đến lúc này rồi, ngươi vẫn còn nghĩ cho người khác sao?

Hahaha, Lão La à, đã bao nhiêu tuổi rồi, vẫn còn tin tưởng người bên cạnh." Mã Chấn Bang nheo mắt, nói tiếp: "Cũng được thôi, nhưng

tất cả những gì các người thu được lần này đều phải nộp cho ta, nếu giữ lại một món bảo bối..." La Lão Oai do dự một lát.

Những thứ trong mộ cổ Bình Nhi Sơn, lúc đến lão và hai thế lực của Tô Mộc, Trần Ngọc Lâu đã nói rõ, một phần sẽ thuộc về họ.

Mặc dù trước đó Tô Mộc đã nói, những thứ bên trong đều dùng để cho Trần Ngọc Lâu cứu tế nạn dân.

Nhưng phần lớn đều nằm trong tay Trần Ngọc Lâu và người của ông ta. "Chuyện này, ta còn phải thương lượng với họ một chút." La Lão Oai suy nghĩ rồi nói. "Hahaha, được thôi, vậy thì đi cùng nhau, dẫn đường đi." Mã Chấn Bang gật đầu.

La Lão Oai nhíu mày, nghiến răng nói: "Được!" Tại lối vào nơi quân đội của Mã Chấn Bang đóng quân.

Tô Mộc dẫn Phong Dạ đến đây.

Các binh sĩ cầm súng trường, thấy chỉ có hai người Tô Mộc và Phong Dạ một mình đến, lại không thấy mang theo vũ khí gì, liền vô thức thả lỏng cảnh giác, liếc nhìn hai người Tô Mộc một cách khinh thường. "Dân quê ở đâu ra, cút sang một bên cho gia!

Mù rồi à, lạc đường sao?" Một binh sĩ cười lạnh mỉa mai.

Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm lên: "Mô Kim Giáo Úy, ở đâu." Mô Kim Lệnh màu vàng sẫm ở bên hông Tô Mộc lóe lên, trước mặt đám binh sĩ của Mã Chấn Bang đột nhiên xuất hiện một đám quỷ ảnh quỳ một chân xuống đất.

Mô Kim Lệnh có thể triệu hồi sáu oán linh Mô Kim Giáo Úy đã chết mang theo Mô kim phù, nhưng những vị tiền bối Mô Kim Giáo Úy này không giống với bộ ba Hồ Bát Nhất.

Mô Kim Giáo Úy trước đây không chỉ là một cá nhân, mà là một đội quân quan chức.

Các vong linh Mô Kim Giáo Úy dưới trướng Tào Tháo hóa thành quỷ ảnh, quỳ một chân xuống đất, đồng loạt ngẩng đầu nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc chắp tay sau lưng, gật đầu: "Ra tay đi." "Vâng, đại nhân." Các Mô Kim Giáo Úy tuân lệnh, rút đao đứng dậy. "Quỷ gì vậy?" "Sao những người này lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" "Các ngươi, các ngươi làm gì!" "..." Những Mô Kim Giáo Úy này, có lẽ thành tựu về trộm mộ hạ đấu không bằng một số người cùng nghề, nhưng nói về tài đánh đấm.

Họ đều là những mãnh tướng thời Tam Quốc!

Hơn nữa, bây giờ họ đều là oan hồn, không sợ bất kỳ loại vũ khí nóng nào.

Phong Dạ đứng sau lưng Tô Mộc, ánh mắt bình tĩnh nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt. "Tô, Tô gia... ngài sao lại đến đây, mau chạy đi!" La Lão Oai vừa được đưa đến rìa chiến trường nơi các oan hồn và binh sĩ đang chiến đấu, vội vàng kêu lên.

Xoẹt!

Mấy binh sĩ bên cạnh La Lão Oai còn chưa kịp phản ứng, đã bị oán linh của Mô Kim Giáo Úy chém bay đầu.

Mã Chấn Bang đi cùng La Lão Oai đến đây, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Đây là cái gì!

Sao đánh không chết!

La Lão Oai, ngươi, ngươi giở trò!" La Lão Oai ngẩn ra, lão nào biết bên ngoài thay đổi nhanh như vậy.

Nhưng những người khác đều không ở đây, chỉ có Tô Mộc đứng cách đó không xa.

Vậy thì, tất cả những chuyện này hẳn là do Tô gia kia làm ra.

Ba ngàn âm binh!

Tô Mộc nhìn trận chiến một chiều, sắc mặt hơi ngưng lại, hắn cũng không ngờ lại triệu hồi ra nhiều anh linh Mô Kim Giáo Úy đến vậy.

Hệ thống trong Mô Kim Lệnh không phải chỉ ghi có sáu người sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện ba ngàn?

Tô Mộc liếc nhìn ba ngàn âm binh, sau đó thấy được dữ liệu của hệ thống quỷ dị. 【Âm binh - Vô danh - Một trong những tử sĩ dưới trướng Mô Kim Giáo Úy Thường Đức.】【Âm binh - Vô danh - Một trong những tử sĩ dưới trướng Mô Kim Giáo Úy Thường Đức.】【Âm binh - Vô danh - Một trong những tử sĩ dưới trướng Mô Kim Giáo Úy Thường Đức.】【Âm binh - Vô danh - Một trong những tử sĩ dưới trướng Mô Kim Giáo Úy Thường Đức.】【...】 Thường Đức?

Tô Mộc nhìn về phía một anh linh Mô Kim Giáo Úy có vẻ ngoài hơi khác biệt, mặc bộ khôi giáp kiểu tướng quân cổ đại. 【Mô Kim Giáo Úy thứ nhất, Thường Đức.】 "Người này lợi hại vậy sao, sau khi chết còn có ba ngàn binh sĩ đi theo..." Tô Mộc hơi sững sờ.

Ba ngàn âm binh này đều đi theo Mô Kim Giáo Úy tên là Thường Đức.

Nhìn dáng vẻ ăn mặc của người này lúc này, hẳn là một Mô Kim Giáo Úy từ rất sớm.

Mô Kim Giáo Úy thời Tào Tháo? "Tô, Tô gia..." La Lão Oai với vẻ mặt kỳ quái đi đến bên cạnh Tô Mộc, dáng vẻ vô cùng cung kính. "Ừm, về rồi." Tô Mộc bị cắt ngang dòng suy nghĩ, gật đầu. "Những vị này là..." La Lão Oai vô thức hỏi. "Tôi cũng không biết, tôi qua đây thì

thấy rồi.

Chương 64

Nếu đã về rồi, vậy thì đi thôi, lúc trước không phải nói muốn mời chúng ta uống rượu sao?" Tô Mộc quay người, đi về phía đường lúc đến.

Phong Dạ đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

La Lão Oai đi nhanh mấy bước, theo sau Tô Mộc.

Vốn dĩ, với vị trí trước đây của lão, lão sẽ đi song song với Tô Mộc.

Nhưng sau khi nhìn thấy ba ngàn âm binh, lão đột nhiên không dám đi ngang hàng với Tô Mộc nữa, mà giống như Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy trước đây, đi sau một bước, theo sau Tô Mộc.

Cảnh này, rất nhanh đã bị Trần Ngọc Lâu và những người khác nhìn thấy... --- "Bả đầu, sắc mặt của La soái kia hình như có chút không giống bình thường?" "Lúc đến thấy lão ta hiên ngang lắm, sao bây giờ lại đi sau Tô gia, trông như cháu con vậy?" "Đúng vậy!

Bả đầu, La Lão Oai kia hình như có chút không ổn." "..." Người của T Tá Lĩnh liếc mắt một cái đã nhận ra sự thay đổi cảm xúc của La Lão Oai trước khi đi và sau khi về, ngay cả ánh mắt nhìn Tô Mộc cũng khác.

Trước khi đi, La Lão Oai nhìn Tô Mộc và những người khác đều mang theo vẻ khinh thường ngầm, dù sao một người là đại ca quân phiệt, một người chỉ là đám đầu sỏ du côn bình dân.

Nhưng lúc này, ánh mắt La Lão Oai nhìn Tô Mộc, giống như nhìn thần linh, mang theo vẻ kính sợ cung kính. "Chuyện bên đó giải quyết thế nào rồi?" Nhìn Tô Mộc và La Lão Oai đi về như không có chuyện

gì xảy ra, mọi người vội vàng nhiệt tình tiến lên hỏi.

La Lão Oai vô thức nhìn Tô Mộc, không biết nên nói chuyện bên đó như thế nào.

Không thể nào nói với mọi người ở đây rằng, Tô Mộc vừa qua đó, liền xuất hiện ba ngàn âm binh, trong nháy mắt đã đánh tan tác đội quân của sư trưởng Mã chứ?

Nhưng không nói như vậy, thì làm sao giải thích được cục diện sư trưởng Mã vừa rồi không đánh mà tan? "Sư trưởng Mã đó quen biết Phật gia, tôi qua đó rồi mới biết, là bạn của Phật gia, sau đó nghe nói chúng ta là người của Phật gia, nên đã thả chúng ta đi.

Còn những chuyện khác, chỉ có thể để cho La soái tự mình giải quyết." Tô Mộc bình tĩnh mở miệng.

Lời này của Tô Mộc đã giữ đủ mặt mũi cho La Lão Oai trước mặt mọi người, còn có một số lợi ích mà người khác không thể thấy được.

Nếu sư trưởng Mã chết trên địa bàn của La Lão Oai, vậy thì địa bàn của sư trưởng Mã, La Lão Oai có thể thuận thế chiếm lấy.

Hơn nữa, chuyện này sẽ không có người thứ ba nào biết ngoài Tô Mộc và La Lão Oai. (Phong Dạ là thi nô, không tính là người.) "Ồ ồ." Mọi người gật đầu, quy công chuyện này cho Trương Khải Sơn. "Nếu đã không có chuyện gì, vậy chúng ta đi thôi, không làm phiền La soái giải quyết chuyện trong lãnh địa của mình nữa." Tô Mộc tiếp tục nói. "Hahahaha, vậy thì tốt quá rồi, chúng ta xin cáo từ La soái trước!" "Trần mỗ cũng đi đây, La soái bảo trọng!" "Cáo từ, có duyên sẽ gặp lại các vị!" "..." La Lão Oai đắc ý không kể xiết!

Lão ta kiếm được nhiều như vậy, nhưng lại không ai biết đây là tài sản kếch sù mà Tô Mộc để lại cho lão.

Tô Mộc đã làm như vậy, La Lão Oai cũng không phải là người

không biết điều!

Sau này, chỉ cần Tô Mộc có chuyện gì tìm đến La Lão Oai, cho dù là đánh chiếm thành Trường Sa, đắc tội với Trương Khải Sơn và thế lực sau lưng hắn, thì đã sao?

Cảnh tượng kinh hoàng khi ba ngàn âm binh xuất hiện, e rằng La Lão Oai cả đời này sẽ không bao giờ quên.

Mọi người đi được một lát.

Chá Cô Tiếu chắp tay với Tô Mộc và những người khác nói: "Núi cao sông dài, các vị hảo hán, sau này chúng ta có duyên gặp lại, sẽ cùng nhau uống rượu trò chuyện." "Các vị Bàn Sơn, cáo từ!" Những người khác của Cửu Môn cũng chắp tay nói.

Tô Mộc gật đầu: "Mộ Trần Châu, ở mộ Hiến Vương." Nói xong, hắn là người đầu tiên cất bước đi về phía trước.

Sắc mặt vốn bình tĩnh của ba người Chá Cô Tiếu, như gặp phải cuồng phong, nhanh chóng hiện lên một vệt máu đặc biệt, đôi mắt đỏ ngầu.

Mộ Trần Châu!

Tô Mộc lại biết tin tức về Mộ Trần Châu!

Mộ Hiến Vương!

Mộ Hiến Vương rốt cuộc ở đâu! "Sư huynh!

Em đi hỏi Tô gia kia." Lão Dương Nhân có vẻ không nhịn được nữa.

Chá Cô Tiếu nắm lấy tay áo Lão Dương Nhân: "Đợi đã, Tô tiên sinh đã nói như vậy, có thể là biết thân thế của phái Bàn Sơn chúng ta, cũng có thể không biết mộ Hiến Vương rốt cuộc ở đâu, chỉ có thể do chúng ta tự đi tìm!" "Nhưng!

Nếu Tô tiên sinh đã nói ra vị trí cụ thể của Mộ Trần Châu, vậy thì chúng ta có cơ hội rồi!

Cuối cùng, thế hệ chúng ta cũng có thể hoàn thành di nguyện của tổ tiên!" Chá Cô Tiếu cũng rất kích động, nhưng lý trí của ông ta còn lại nhiều hơn Lão Dương Nhân, nên đã ngăn cản hành động đi hỏi Tô Mộc của Lão Dương Nhân.

Ở một bên khác.

Sau khi Tô Mộc và mọi người rời đi, tiếp tục đi về phía thành Trường Sa, trên đường Ngô Lão Cẩu và những người khác cũng tò mò hỏi về Mộ Trần Châu và mộ Hiến Vương, cùng với một số chuyện lặt vặt của phái Bàn Sơn.

Tô Mộc biết rằng, Cửu Môn và Tứ Phái ít có liên hệ, cơ bản không đi chung đường, thế là bèn mượn cớ đọc được trong sách cổ, kể ra những gì mình biết.

Mọi người trong Cửu Môn lập tức kinh ngạc tột độ!

Rất nhiều người trong Cửu Môn không được học hành nhiều, đều là những kẻ thô kệch không biết chữ, họ vốn nghĩ Tô Mộc cũng như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra, là họ đã nghĩ sai!

Tô Mộc tuổi còn trẻ mà lại có học thức, kinh nghiệm phong phú như vậy!

Mọi người cưỡi trên lưng ngựa, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ và sùng bái.

Tô Mộc cưỡi con tuấn mã cao lớn vạm vỡ, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thẳng tắp, dường như không hề có chút hư vinh nào khi được người khác tâng bốc.

Cảnh này được mọi người nhìn thấy, thái độ đối với Tô Mộc lại thay đổi thêm mấy phần.

Rất nhiều người đời vì có chút tài năng, học thức, năng lực mà trở nên tự phụ tự cao, nhưng Tô Mộc ở trước mặt họ, chưa bao giờ biểu lộ thái độ khinh thường ngạo mạn với những người xung quanh.

Người như vậy, so với Trương Khải Sơn còn thích hợp hơn, để trở thành nhân vật lãnh đạo của Cửu Môn.

Tô Mộc nhìn về phía xa nơi có thành Trường Sa, trong lòng lại đang nghĩ đến những chuyện khác.

Sau chuyến đi Tương Tây lần này, Tô Mộc đã hiểu ra một điều.

Cửu Môn sau này suy tàn là điều tất yếu, thành Trường Sa thất thủ cũng là điều được ghi lại trong lịch sử kiếp trước trong đầu Tô Mộc.

Chương 65

Vậy nếu hắn đã đến thế giới này, quen biết Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy và những người khác, mà vẫn để những bi kịch đó xảy ra với họ, thì hắn xuất hiện ở thế giới này để làm gì?

Tô Mộc cũng là sau khi đến thành Trường Sa mới cảm nhận được, cái khí chất giang hồ của thời đại này, cái khí chất giang hồ mà đời sau không còn nữa.

Cảm giác này khiến Tô Mộc cảm thấy vô cùng thoải mái.

Xa xa.

Tô Mộc và mọi người đã nhìn thấy trước cổng thành Trường Sa, Trương Khải Sơn và đội quân của hắn đang đứng đó, những người ở lại thành Trường Sa mặt mày tươi cười, xếp hàng hai bên chào đón.

Chuyến đi này của Tô Mộc và mọi người dĩ nhiên không phải tay không trở về, Trần Ngọc Lâu vẫn đưa cho họ một số thứ trong mộ tướng quân nhà Nguyên. "Cung nghênh các vị gia về thành." Binh sĩ dưới trướng Trương Khải Sơn cười nói, đồng thanh cất tiếng.

Tô Mộc cười khổ, nhìn Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng cũng đang cưỡi ngựa trong đám đông.

Họ chỉ rời đi mấy ngày thôi mà, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đã nhớ họ đến vậy sao?

Chắc hẳn là sau khi họ đi, thành Trường Sa lại xảy ra một số rối loạn.

Những rối loạn đó, chỉ có mấy người họ trở về mới có thể giải quyết được. --- Mặc dù Trương Khải Sơn xếp hàng chào đón, chỉ là vì

một số rối loạn trong thành Trường Sa không thể kiểm soát, chỉ chờ Tô Mộc và những người khác đến giải quyết.

Nhưng trong mắt Tô Mộc và mọi người, đây đã là sự khách sáo tột cùng.

Người bình thường, ai có thể làm được việc khiến quan lớn mở cổng thành, xếp hàng chào đón, xuống ngựa tương kiến?

Cảnh này, bỗng khiến Tô Mộc cảm thấy mình như vừa ra sa trường chém giết, rồi lại trở về thành Trường Sa.

Thành Trường Sa, bất tri bất giác, đã là nhà của những kẻ không nhà như họ. "Thế nào, La Lão Oai đó không bắt nạt các cậu chứ." Trương Khải Sơn xuống ngựa, nhìn Tô Mộc và những người khác trước mặt.

Tô Mộc lắc đầu: "Dĩ nhiên là không dám, gần đây trong thành Trường Sa có chuyện gì lớn xảy ra không?" "Chuyện lớn thì không có nhiều, chuyện nhỏ thì không ngừng.

Sau khi các cậu đi, thế lực mà Tứ gia để lại trong thành Trường Sa bắt đầu nổi loạn..." Trương Khải Sơn dắt ngựa đi cùng Tô Mộc ở phía trước, Ngô Lão Cẩu và những người khác cũng xuống ngựa, cùng dắt ngựa đi vào thành Trường Sa. "Tô gia vẫn khỏe chứ?" Nhị Nguyệt Hồng chắp tay, khóe miệng nở nụ cười lúm đồng tiền nhẹ.

Tô Mộc chắp tay: "Rất khỏe, Nhị gia trông có vẻ rất vui, sao vậy, gặp chuyện vui gì à?" "Tên Nhị Nguyệt Hồng này, gần đây gánh hát ngày càng náo nhiệt, ngay cả tôi bình thường không có việc gì, cũng đến nghe khúc, xem kịch, nghiễm nhiên trở thành nghệ sĩ kịch lớn nhất trong thành Trường Sa chúng ta rồi, hahaha." Trương Khải Sơn trêu chọc.

Nhị Nguyệt Hồng mặt đỏ lên, cúi đầu: "Hồng Quan không giống

các vị, không thích tranh đấu giang hồ, hát kịch ngược lại là nơi chốn tốt nhất, còn phải cảm ơn ơn chỉ điểm của Tô gia lúc đầu." "Hahahaha, thì ra là Tô Mộc chỉ điểm cho cậu, Hồng Quan à, cậu từ bỏ cả một thế lực lớn đó!" "Vậy thì có sao?

Dù sao tôi cũng quyết định nửa đời sau sẽ ở lê viên, sống vui vẻ tiêu sái là được rồi." "..." Ba người Tô Mộc, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khải Sơn vừa đi vừa trò chuyện ở phía trước, cùng nhau đi về phía phủ Phật gia.

Những người phía sau cũng không rảnh rỗi.

Ngô Lão Cẩu đánh giá Hắc Bối Lão Lục, vuốt râu nói nhỏ: "Lục gia, thanh đao trên vai này, Lão Cẩu tôi ra giá này, có thể đổi không?" "Đổi cái đầu bà nội nhà ngươi!" Hắc Bối Lão Lục vội nắm chặt đao, vẻ mặt không nỡ. "Cẩu gia, đao là mạng của Lục gia đó, nếu có người đổi con chó nhỏ trong lòng ngài, ngài nghĩ ngài có đổi không?" Tề Thiết Chủy tiến lên nói đùa.

Sắc mặt Ngô Lão Cẩu lập tức sa sầm xuống, lắc đầu: "Dĩ nhiên là không đổi." "Vậy thì đúng rồi còn gì." Tề Thiết Chủy cười gật đầu. "Đao của Lục gia lợi hại thật, chém đá cũng không thấy mẻ, sứt lưỡi, lấy từ đâu ra vậy?" Giải Cửu tiến lên, tò mò hỏi. "Tổ truyền!" Hắc Bối Lão Lục thấy cả người mặt lạnh như Giải Cửu cũng qua đây, vội ôm đao vào lòng, như thể sợ mọi người xung quanh sẽ cướp. "Hahahaha." "Hahahahahaha." "Lục gia, ngài... hahahaha." Ba người nhìn bộ dạng keo kiệt của Hắc Bối Lão Lục, không nhịn được cùng nhau cười phá lên.

Sắc mặt Giải Cửu thay đổi, biểu cảm trở nên nghiêm túc: "Lục gia, tại hạ có một việc, mong Lục gia giúp đỡ." "Đao, không cho mượn, không bán, hừ hừ!" Hắc Bối Lão Lục rất 'thông minh' nhìn ra mưu kế của Giải Cửu. "Ờ, tôi không nói chuyện đao của ngài, tôi

muốn nói, Lục gia có thể giúp tôi huấn luyện một nhóm đao khách không." Đôi mắt Giải Cửu sáng lên. "Ngươi cần đao khách làm gì?

Chuẩn bị lật đổ Phật gia à?" Hắc Bối Lão Lục ngơ ngác nói. "..." Ngô Lão Cẩu. "..." Tề Thiết Chủy. "..." Giải Cửu.

Cũng không biết từ lúc nào.

Cửu Môn trong ký ức của Tô Mộc đã xảy ra một số thay đổi.

Cửu Môn trong ký ức của Tô Mộc, không ai coi ai ra gì, mỗi người một phách, phân tranh không ngớt.

Nhưng hiện tại, Cửu Môn không như vậy, mối quan hệ giữa các môn trở nên vi diệu.

Một bộ phận người lấy Tô Mộc làm đầu, bình thường không có việc gì thì tụ tập trò chuyện uống rượu, một bộ phận làm người nhàn rỗi, không quan tâm đến chuyện thế giới bên ngoài, tự làm việc của mình.

Không còn cảnh phân tranh loạn lạc đó nữa.

Nhất trí đối ngoại.

Tô Mộc và Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng trò chuyện, cũng phát hiện ra sự thay đổi này, đồng thời cũng nhớ đến một câu hát trong bài hát "Điển Ngục Ti" kiếp trước, thái bình lê viên hí.

Chỉ có trong thời đại thái bình, lê viên của Nhị Nguyệt Hồng mới có thể mở được, và có được cảnh náo nhiệt trước mắt, Cửu Môn cũng mới ở trong thành Trường Sa này, có nhiều chuyện như vậy, để cho người đời sau biết đến.

Nhưng những ngày tháng thái bình này, dường như đã không còn dài.

Rất nhanh.

Tô Mộc và mọi người cùng nhau đến phủ Phật gia, thương nghị việc quét sạch toàn bộ thế lực còn sót lại của Tứ gia, đồng thời, vị trí của Tứ gia, đương nhiên trở thành địa bàn của Tô Mộc.

Chín địa bàn, Tô Mộc chiếm hai, Hắc Bối Lão Lục một, Tề Thiết Chủy một, nghiễm nhiên đã chiếm bốn phần chín, còn lớn hơn cả địa bàn của Trương Khải Sơn.

Đồng thời, một tin tức khiến Trương Khải Sơn càng bất ngờ hơn, trong mấy ngày này, đã truyền đến thành Trường Sa.

Trương Khải Sơn nhận được tin tức do quân phiệt lớn nhất địa giới Tương Tây là La Lão Oai gửi đến, nhờ Trương Khải Sơn giúp đỡ trông chừng người anh em Tô Mộc này, vì Tô Mộc là huynh đệ sinh tử của La Lão Oai.

Đây là đang nhắc nhở Trương Khải Sơn, đồng thời cũng là đang cảnh cáo Trương Khải Sơn.

Chương 66

Hiện nay, thân phận bối cảnh của Tô Mộc đã khác, không chỉ có thế lực trong thành Trường Sa, mà còn có La Lão Oai chống lưng.

Trương Khải Sơn ngồi ở sảnh khách trong phủ đệ, nghe tin tức thuộc hạ mang đến, bất đắc dĩ cười khổ với phó quan bên cạnh: "Vị Tô gia này, bây giờ đã thật sự trở thành Tô gia của chúng ta rồi, hahaha." "Phật gia, tôi càng lúc càng cảm thấy Tô gia thật sự rất giống huyết mạch của Trương gia chúng ta, vì trong khoảng thời gian này, tôi nghe tin tức từ gia tộc truyền đến, nói rằng Trương gia chúng ta cũng xuất hiện một thiếu niên phi thường, tuổi còn trẻ, đã giành được vị trí tộc trưởng Trương gia." Trương phó quan nhíu mày nói. "Ồ?

Thiếu niên bao nhiêu tuổi, tên là gì." Trương Khải Sơn tò mò hỏi.

Trương phó quan nhìn ra xa ngoài sân, trầm ngâm nói: "Tám tuổi, Trương Khởi Linh." ...

Tô Mộc vẫn luôn không đặc biệt quan tâm đến chuyện trong phủ Phật gia, dĩ nhiên cũng không biết, lúc này Trương Khải Sơn và Trương phó quan đã so sánh mình với Trương Khởi Linh.

Sau khi trở về thành Trường Sa, Tô Mộc bận rộn xử lý chuyện thế lực dưới trướng của Tứ gia đã chết.

Tô Mộc không ngờ, người thời đại này lại chân thành đến vậy, sau khi Tứ gia chết, những người trước đây đi theo hắn, lại không sợ chết mà tiếp tục gây sóng gió trong thành Trường Sa, cố gắng báo thù cho Tứ gia.

Dĩ nhiên rồi, kết cục của những người này chỉ có một, đó là chết.

Hôm nay Tô Mộc rảnh rỗi, nhìn những hạt mưa chậm rãi rơi

xuống từ trên cao, che chiếc ô Hắc kim cốt, mặc một bộ thanh y, đi về phía lê viên của Nhị Nguyệt Hồng. --- Rảnh rỗi không có việc gì, đi nghe kịch ở lê viên của Nhị Nguyệt Hồng.

Trời mưa luôn là lúc phiền phức nhất, thời tiết âm u lạnh lẽo của Trường Sa càng khiến cho những người đóng cửa không ra ngoài trong lòng phiền não.

Nhưng Tô Mộc đối với cuộc sống luôn rất lạc quan, thấy không thể đi xử lý chuyện khác, liền định đến lê viên của Nhị Nguyệt Hồng, xem gần đây Nhị Nguyệt Hồng có những vở kịch hay nào không. "Tô gia, ra ngoài sao?

Định đi đâu vậy." Thuộc hạ vẫy tay về phía xa, người phu xe dầm mưa lập tức chạy tới.

Tô Mộc nhìn người đàn ông trung niên kéo xe khoảng bốn mươi tuổi, tiện tay ném cho đối phương một ít tiền: "Hôm nay tôi tự đi, trời mưa rồi, về nhà với vợ con nhiều hơn đi, đứng ở cửa nhà ta làm gì.

Sau này trời mưa không cần qua đây, lĩnh tiền theo tháng, nghỉ hai ngày một tuần, trời mưa cũng nghỉ." "Cái này, đa tạ Tô gia, đa tạ Tô gia..." Phu xe trực tiếp trong cơn mưa lớn, bất chấp tất cả mà dập đầu lạy Tô Mộc trên đất.

Thời đại này, rất nhiều người còn tự xưng là tiện dân, con người sinh ra đã có ba bảy loại.

Nhưng Tô Mộc thường xuyên không vừa mắt những chuyện như vậy xảy ra trước mặt mình.

Sau khi để phu xe về nhà với vợ con, Tô Mộc đạp nước mưa, che ô Hắc kim cốt, nhanh chóng đi về phía lê viên, một lát sau đã đến nơi.

Trời mưa, rất ít người ra ngoài, người đi đường trên phố thưa thớt, lê viên càng không có buôn bán gì.

Nhưng điều này không thay đổi được thói quen luyện tập hàng ngày của Nhị Nguyệt Hồng.

Quả nhiên, Tô Mộc vừa đến cửa lê viên, đã nghe thấy Nhị Nguyệt Hồng ở bên trong đang hát những làn điệu kịch cổ truyền thống.

Tô Mộc lắc đầu, hắn bình thường không có thói quen nghe kịch, cũng không thích loại nhạc cũ kỹ này cho lắm. "Tô gia đến rồi, mau đi báo cho Nhị gia!" "Không cần đâu, tôi tự vào được rồi." Tô Mộc ngăn cản tiếng gọi của hạ nhân ở cửa, tự mình cất bước đi vào trong lê viên.

Do sân khấu nơi Nhị Nguyệt Hồng đang ở khá ồn ào, nên cũng không nghe thấy tiếng gọi của người gặp Tô Mộc ở cửa.

Sau khi vào lê viên, tiếng mưa bên ngoài dần dần trở nên yên tĩnh.

Trên sân khấu cao.

Bình thường sẽ có một số nhạc cụ ở bên cạnh đệm nhạc cho Nhị Nguyệt Hồng, nhưng hôm nay mưa lớn, nên các sư phụ nhạc cụ chắc chắn đều đã nghỉ ngơi, chỉ có một mình Nhị Nguyệt Hồng trên sân khấu cao luyện tập một loạt vở kịch nào đó.

Tô Mộc thu ô Hắc kim cốt, tìm một vị trí tùy ý ngồi xuống, ngay sau đó có hạ nhân mang lên cho Tô Mộc hạt dưa và các món ăn vặt khác.

Nhị Nguyệt Hồng trên sân khấu cao cũng nhìn thấy Tô Mộc, nhưng do một số nguyên nhân, anh không thể dừng luyện tập để chào hỏi Tô Mộc, nên chỉ đưa mắt nhìn nhau một cái, gật đầu với Tô Mộc.

Kịch một khi đã bắt đầu, dù dưới sân khấu có người hay không, đều không thể ngừng hát, đây là quy củ bên Nhị Nguyệt Hồng, Tô Mộc cũng hiểu.

Nghe một lúc, Tô Mộc bỗng cảm thấy có chút nhàm chán.

Dù sao những gì Nhị Nguyệt Hồng học đều là những vở kịch truyền thống cũ, tương tự như Bá Vương biệt cơ, Võ Tòng đả hổ, Lâm Xung phong tuyết sơn thần miếu, Tô Mộc dù sao cũng còn trẻ, không thích lắm.

Kịch tuồng, có lẽ chính là hình thức sơ khai của điện ảnh và phim truyền hình sau này, dùng phương thức biểu diễn để ghi lại một số lịch sử đã xảy ra trước đây, hoặc là truyện ký.

Tô Mộc xem một lúc, bỗng nhiên có hứng thú. "Tô gia, hôm nay sao có rảnh qua lê viên của tôi dạo chơi vậy?" Nhị Nguyệt Hồng biểu diễn xong, cúi chào, xuống sân khấu, đi về phía Tô Mộc.

Tô Mộc sắc mặt có chút ngây ngẩn, lắc đầu, sau đó cất bước đi ra ngoài.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn biểu cảm ngây ngẩn của Tô Mộc, nghĩ rằng có lẽ Tô Mộc có chuyện gì khác cần bận, thế là chỉ lắc đầu cười khổ rồi quay người đi vào hậu trường, không nghĩ nhiều.

Tô Mộc vừa bước ra khỏi nhà hát, đôi môi mỏng khẽ động, giọng nói đầy từ tính cất lên: "Mưa giăng giăng, cố hương xưa cây cỏ rậm, ta nghe rằng, người vẫn giữ một tòa thành đơn côi..." "Mình vốn dĩ vẫn là một thanh niên của thế kỷ 21." Tô Mộc thở dài.

Hắn phát hiện ra lý do tại sao mình không nghe lọt được khúc hát của Nhị Nguyệt Hồng, không hòa nhập được vào cuộc sống khô khan của các lão đại địa bàn khác.

Còn có rất nhiều điểm mà người khác cảm thấy hắn thần bí kỳ lạ.

Giống như khúc hát nhỏ mà hắn vừa ngâm nga, cũng không thuộc về thời đại này.

Đúng lúc này, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đám người, cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của Tô Mộc.

Một đám du côn không rõ lai lịch, dưới sự dẫn dắt của một gã đầu trọc, giận dữ đi về phía cửa lê viên nơi Tô Mộc đang đứng. "Mẹ nó!

Trần Bì đó cũng quá đáng rồi!

Lại dám cướp cả đồ của lão tử!" "Nhị Nguyệt Hồng là sư phụ của mày đúng không?

Tao sẽ ị lên đầu sư phụ mày đấy!

Mày làm gì được tao?" "..." Đám du côn vừa đi vừa chửi bới về phía Tô Mộc. "Thằng nhóc không có mắt ở đâu ra, cút sang một bên cho gia!" Gã đầu trọc hung tợn trừng mắt nhìn Tô Mộc, cũng tiện thể kéo cảm xúc 'nhớ nhà' của Tô Mộc trở về hiện thực, về tòa thành cổ này, Trường Sa. "Các người có hiểu 'lắng nghe thanh xuân đón chào tiếng cười, khiến bao người ghen tị' là gì không?" Tô Mộc đột nhiên cười. "Cái gì mà khiến bao người ghen tị, nghe không hiểu, thằng ngốc ở đâu ra, quả nhiên đến lê viên này không có ai bình thường cả.

Người đâu, ném thằng này xuống sông cho cá ăn đi." Gã đầu trọc tùy ý ra lệnh cho thuộc hạ.

Chương 67

Tô Mộc lại cười nói: "Màu trời xanh chờ cơn mưa bụi, còn ta thì đang đợi người." "%#*#@%#¥... (Ở đây lược bỏ một trăm câu chửi thề)." Gã đầu trọc.

Đám du côn nhanh chóng tiến lên, đưa tay ra định xốc Tô Mộc ném xuống sông, nhưng không ngờ, khi đến gần, chúng mới phát hiện, chúng không thể làm Tô Mộc di chuyển dù chỉ một phân.

Người trong lê viên rất nhanh đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, nhanh chóng chạy đến cửa, đứng sau lưng Tô Mộc: "Thả Tô gia ra!" "Các người là ai!" "Gia?

Thằng nhóc này cũng xứng được gọi là gia?

Nói cho chủ tử nhà ngươi biết, hôm nay chúng ta đến đây là để đập phá!" "Chỉ với từng này người, các ngươi làm được gì?" "..." Gã đầu trọc khinh thường nói, đồng thời ra hiệu cho thuộc hạ tạm thời thả Tô Mộc, sau đó từng tên một rút ra dao dài từ bên hông.

Vệ sĩ trong lê viên không nhiều, chủ yếu là vì Trần Bì và Nhị Nguyệt Hồng đều không nghĩ rằng, sẽ có người đến đây tìm phiền phức cho Nhị Nguyệt Hồng.

Gã đầu trọc có khoảng mười bảy mười tám người, ai nấy đều hung thần ác sát, trừng mắt nhìn Tô Mộc và những người khác.

Tô Mộc nhún vai: "Đầu trọc, lăn lộn ở đâu vậy?" Gã đầu trọc nheo mắt: "Thì ra thằng nhóc nhà ngươi cũng là người trong giang hồ, tao nói cho mày biết!

Lão tử lăn lộn bên Lục gia!

Lục gia thì các ngươi biết rồi chứ?" "Người của Lục gia?" Mọi

người trong lê viên kinh ngạc, người ở địa bàn của Hắc Bối Lão Lục nổi tiếng là mặt đen lòng dạ độc ác.

Nhưng khi mọi người trong lê viên nhìn thấy Tô Mộc, lại nảy sinh nghi ngờ khác.

Những người này là người của Hắc Bối Lão Lục, sao lại không nhận ra vị gia này?

Tô Mộc cũng tò mò, tên Lão Lục đó từ lúc nào lại thu nhận một đám vô lễ như vậy, hay là, một số thuộc hạ của hắn đã kiêu ngạo đến mức, đi đến địa bàn khác để dẫm lên đầu lão đại?

Tô Mộc mở ô Hắc kim cốt, tay phải cầm ô, đi ra ngoài mái hiên lê viên: "Các vị trong lê viên, đều nghỉ ngơi đi, nếu đã là người của Lão Lục, thì giao cho tôi xử lý." "Vâng, Tô gia." Mọi người trong lê viên gật đầu, không quan tâm đến đám người bên ngoài nữa.

Sau khi các vệ sĩ trong lê viên đều đi, Tô Mộc trực tiếp đi đến trước mặt đám du côn này.

Đám du côn không biết thân phận của Tô Mộc, hoặc có thể biết, nhưng lúc này dựa vào đông người, nên cũng không coi Tô Mộc ra gì, trực tiếp ra tay.

Tô Mộc tay phải cầm ô, tay trái nắm lấy một cú đấm đang lao tới, chân phải nhanh chóng tung ra, một cước đá bay kẻ trước mặt ra ngoài.

Gã trọc thấy Tô Mộc thân thủ có vẻ rất lợi hại, nghiến răng: "Các ngươi, các ngươi giữ chân nó lại, tao đi gọi người!

Mẹ nó, hôm nay phải giết chết thằng nhóc này, không thì ai cũng nghĩ có thể dẫm lên đầu lão tử!

Lên đi!

Lên đi!" Bên trong lê viên, những người vừa chứng kiến đám côn đồ đến gây rối, đã báo tin cho Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng cười khổ, sai người đi cửa sau, chạy đi báo tin cho Trần Bì và Hắc Bối Lão Lục.

Trước lê viên.

Sau khi Tô Mộc đẩy lùi mấy người, hơn chục người này cũng không dám tiếp tục tiến lên, nhưng vẫn chặn đường Tô Mộc, không cho hắn thoát khỏi vị trí hiện tại.

Tô Mộc cũng không có ý định chạy trốn, cứ thế tiếp tục cầm ô, chậm rãi đi về phía trước, tâm trạng khá tốt.

Một lát sau.

Gã trọc không biết đã tập hợp được năm sáu mươi người từ đâu, một đám đen kịt đi nhanh dưới mái hiên, rất nhanh đã bao vây vị trí của Tô Mộc.

Gã trọc thấy phe mình đông người như vậy, mới từ trong đám đông lén lút bước ra: "Thằng nhóc, quỳ xuống dập đầu nhận lỗi!

Nếu không hôm nay đừng hòng bước ra khỏi nơi này!" Sắc mặt Tô Mộc hơi thay đổi, bàn tay trái đang chắp sau lưng lại buông xuống bên hông, hắn mím môi. "Ở địa bàn của sư phụ ta, còn có người gây sự!" Giọng của Trần Bì vang lên bên ngoài đám người này.

Sau khi Trần Bì nhận được tin, đã nhanh chóng tập hợp thuộc hạ ở bến tàu, khoảng hai trăm người, trực tiếp chặn đường lui của đám du côn này.

Trần Bì vừa nhận được tin từ thuộc hạ, có một tên không phục sự quản giáo của hắn, đã phản bội, muốn dùng Nhị Nguyệt Hồng để uy hiếp hắn.

Thế là, hắn vội vàng chạy đến.

Cuộc tranh đấu thuộc về Trần Bì, hắn không muốn để Nhị Nguyệt Hồng biết, cho dù hắn bị người ta chém chết ở bên ngoài, cũng tuyệt đối không thể ảnh hưởng đến tâm trạng của sư phụ. "Mẹ nó!

Lại dám nói là người của tao trước mặt lão đại của tao!

Trần Bì, cút sang một bên cho lão tử, để tao xem thằng nhóc nào, lại dám đánh cả lão đại!" Một giọng nói còn kiêu ngạo hơn vang lên sau lưng Trần Bì và những người khác, mang theo lệ khí nồng nặc. --- Khoảng năm mươi người do gã đầu trọc mang đến, giữa đám người của Trần Bì và Hắc Bối Lão Lục, nhỏ bé như hạt bụi.

Vẻ mặt hung thần ác sát ban đầu, trong nháy mắt trở nên ủ rũ. "Tô gia... vị này chính là Tô gia của Cửu Môn, sao trông không giống lắm..." "Đúng vậy!

Lão đại địa bàn nào mà bên cạnh không có mấy thuộc hạ đi theo, Tô gia này cũng quá lừa người..." "Sớm biết như vậy, cần gì phải làm thế, nhận thua đi các vị..." "..." Gã đầu trọc nhìn Hắc Bối Lão Lục đang giận dữ xách đao xông tới, lập tức dẫn đầu quỳ xuống, vừa khóc vừa cầu xin Tô Mộc tha thứ.

Trời ạ, chỉ là muốn đi dẫn mặt Nhị Nguyệt Hồng thôi, ai ngờ lại gặp phải đại lão Tô Mộc này. "Này." Tô Mộc đứng cách đó không xa, giọng nói không lớn, khẽ gọi một tiếng.

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển sang Tô Mộc, đồng loạt ngẩng đầu, nhìn về phía người đàn ông mặc thanh y đang che ô đen. "Đừng cản đường tôi." Tô Mộc khẽ nói. "Ờ, lão đại, cái này... cái này không hay cho lắm... còn ngây ra đó làm gì, còn không mau nhường đường cho lão đại!" Hắc Bối Lão Lục có chút lúng túng gãi đầu.

Trần Bì mặt mày tái mét, cũng nghiến răng nói: "Mau nhường

đường cho Tô gia!

Các ngươi còn chưa thấy ta và sư phụ đủ mất mặt à!

Cút đi!" Tô Mộc không để ý đến cuộc cãi vã ồn ào trước mắt, chỉ tiếp tục che ô Hắc kim cốt, cất bước, đi xuyên qua đám đông náo nhiệt.

Nếu Hắc Bối Lão Lục và Trần Bì đều đã xuất hiện, vậy thì chuyện ở đây, cứ để cho đám tiểu đệ này xử lý là được rồi, dù sao gã đầu trọc đó cũng không phải nhân vật gì to tát.

Chương 68

Tô Mộc vừa rời đi, đám tay chân mà gã đầu trọc mang đến, lập tức cảm thấy trời đất tối sầm lại.

Mặc dù Tô Mộc không dặn dò Hắc Bối Lão Lục và Trần Bì phải làm gì với gã đầu trọc, nhưng trong thành Trường Sa ai mà không biết, đắc tội với Trần Bì đã đủ cho bọn chúng chịu rồi, lúc này lại còn thêm một Hắc Bối Lão Lục.

Chuyện này, ai mà chịu nổi.

Tô Mộc vừa về đến cửa phủ đệ của mình, đã thấy có người đang tụ tập ồn ào trước cửa.

Tô Mộc khẽ nhíu mày, từ khi Cửu Môn đặt chân ở Trường Sa, chưa có người nào trong thành dám làm ồn trước cửa phủ đệ của hắn.

Ngay cả những người cùng thế hệ như Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý cũng không được.

Tô Mộc nhìn trời đã tạnh mưa, thu ô lại, tiến lại gần đám người đang ồn ào trước cửa. "...Đã nói Tô gia không có ở phủ, Tô gia bình thường đi đâu không có quy củ, tôi cũng không biết ngài ấy ở đâu?" "Tiểu huynh đệ, ngươi mở to mắt ra mà nhìn, vị trước mặt ngươi đây, là người mang huyết thống đế quốc Đông Dương của chúng ta, bảo cái tên Tô Mộc gì đó của các ngươi mau ra nghênh tiếp." "Thằng nhóc mày sống không kiên nhẫn nữa rồi phải không?

Bảo Tô gia ra nghênh tiếp?

Đừng nói là Tô gia bây giờ không ở phủ, cho dù ngài ấy có ở đây, nghe được câu này của mày, thì mày đừng hòng lăn lộn ở thành Trường Sa nữa!" "Đế quốc Đông Dương thì sao?

Là tổ tông của mày à?" "Mày nói chuyện kiểu gì thế?

Bọn mắt cóc mày, chắc chắn chưa từng thấy thế giới bên ngoài Trường Sa phải không?

Một lũ bị tư tưởng phong kiến độc hại!" "Ha ha, vậy cũng còn tốt hơn mày nhận người Đông Dương làm tổ tiên." "..." Tô Mộc nghe sơ qua, cũng đã thấy được nhóm người Đông Dương (Nhật Bản, sách này hoàn toàn hư cấu, đừng liên hệ với thế giới thực) và mấy người trong nước.

Thì ra, là người Đông Dương muốn gặp mình, sau đó đã xảy ra xích mích với vệ sĩ trong phủ.

Tô Mộc nghe một lúc, cũng đã hiểu sơ qua tình hình.

Đối với sự thay đổi của thế giới bên ngoài, nói thật, Tô Mộc hiểu biết không nhiều, vẫn luôn không quan tâm lắm.

Tô Mộc thở dài: "Vẫn là xảy ra rồi, lịch sử à..." "Đừng cản đường, cảm ơn." Tô Mộc chắp tay sau lưng, cất bước đi về phía phủ đệ. "Thằng tạp chủng ở đâu ra, không thấy chúng ta ở đây à?

Đi đường vòng không được sao?" Một người dân thành Trường Sa biến sắc, chửi rủa. "Tô, Tô gia, ngài về rồi." Vệ sĩ trong phủ nhìn thấy Tô Mộc, sắc mặt cũng thay đổi. "Ửa, mày chính là cái tên Tô Mộc gì đó à?

Lão bản của chúng ta đang có việc tìm mày, chờ mày nửa ngày rồi, mặt mũi lớn thật, mau dẫn lão bản chúng ta vào trong... ba." Lời của người này còn chưa nói xong, Tô Mộc đã tự mình đi về phía cổng lớn phủ đệ, như thể không hề nhìn thấy, nghe thấy những người này. "Này!

Tô Mộc!

Đừng có được voi đòi tiên!" Người đó tiếp tục gào lên. "Lão đại,

đừng đóng cửa, đợi em với..." "Ủa, chó ở đâu sủa vậy?" "Sao trước cửa nhà lão đại lại có một con chó ngoại quốc?

Các ngươi còn ngây ra đó làm gì, đuổi nó ra ngoài cho ta, chó ngoại quốc đúng là khác, toàn mùi chó hôi!

Phì!" Hắc Bối Lão Lục vội vàng chạy đến, vừa hay nhìn thấy bóng lưng Tô Mộc đi vào cổng, đồng thời cũng phát hiện ra nhóm người Đông Dương. "Lục tử, mày đừng học theo Tô Mộc, được voi đòi tiên, cái thành này vẫn là do Phật gia quản, Phật gia còn không dám đắc tội với lão bản của tao, chỉ các người..." Bốp!

Hắc Bối Lão Lục vung tay tát một cái, trực tiếp đánh bay mấy chiếc răng của kẻ còn đang lải nhải.

Người đàn ông đó ngã lăn trên đất, má phải nhanh chóng sưng lên.

Hắc Bối Lão Lục sắc mặt âm trầm liếc nhìn người Đông Dương đang lộ vẻ sợ hãi, khẽ nói: "Ai nói Trương Khải Sơn đó nể mặt các ngươi, thì tao và lão đại cũng phải nể mặt các ngươi?" "Thế lực quân đội sau lưng Trương Khải Sơn không quản được các ngươi, bản thân Trương Khải Sơn cũng không quản được các ngươi, nhưng lão tử thì có thể!

Sao nào!" Hắc Bối Lão Lục đi đến chỗ người đàn ông đang ngã trên đất, dẫm lên đầu đối phương, hung hăng nói.

Hắc Bối Lão Lục cũng đã biết được cục diện đang dần thay đổi từ Tề Thiết Chủy, Tô Mộc và những người khác, biết rằng chiến sự trong và ngoài nước đang căng thẳng, rất nhiều người nước ngoài ở trong nước đều có địa vị thân phận rất cao.

Nhưng phải hiểu rõ, đây là Cửu Môn ở Trường Sa!

Đây không phải là nơi khác! "Nhìn cái gì mà nhìn?

Thật sự nghĩ lão tử không dám đập phá thương hội Đông Dương

của các ngươi à?

Còn đứng ngây ra đó, một lát nữa nhà ngươi sẽ không còn đâu." Hắc Bối Lão Lục trừng mắt nhìn người Đông Dương.

Người Đông Dương đó lập tức dẫn theo những thuộc hạ khác, nhanh chóng chạy ra khỏi phạm vi phủ đệ của Tô Mộc.

Sự hung hãn của Hắc Bối Lão Lục, cả Trường Sa đều nổi tiếng, hơn nữa hắn chẳng có cái gọi là đại cục.

Chọc giận tên này, e rằng ngay cả Phật gia Trương Khải Sơn hắn cũng dám động thủ, huống chi bọn họ chỉ là người ngoài Cửu Môn.

Sau khi người Đông Dương sợ hãi bỏ chạy, Hắc Bối Lão Lục mới nhấc chân khỏi người đang bị dẫm, trầm giọng nói: "Cha ông mày không dạy được mày, lão tử bây giờ sẽ dạy mày cho tốt, ai mới là bố mày!" --- (Lời nhắc trước: Sách này hoàn toàn hư cấu, đừng liên hệ với thế giới thực!!!

Nếu muốn xem lịch sử thực, có thể đi xem chính kịch...

Tác giả thật sự không dám viết bừa chính sử!!!

Hoàn toàn hư cấu!!!

Hoàn toàn hư cấu!!!) ...

Hắc Bối Lão Lục vào phủ đệ của Tô Mộc, kể lại chuyện vừa rồi ở ngoài cửa cho Tô Mộc nghe.

Hắc Bối Lão Lục nghiến răng nghiến lợi nói: "Thật là kỳ lạ, ta phát hiện ngày càng có nhiều người, bắt đầu nhận giặc làm cha!

Còn chưa đánh nhau mà đã hèn như vậy!" "Ai mà chẳng có một cái đầu một cái mạng, sợ cái búa!" Hắc Bối Lão Lục đôi mắt đỏ ngầu, nghĩ đến chuyện xảy ra trước phủ đệ của Tô Mộc, lại càng tức giận.

Tô Mộc lắc đầu, đi đến giá gỗ treo khăn, lấy chiếc khăn khô trong

tay, lau mái tóc ướt: "Đừng tức giận nữa, tiếp theo ngươi sẽ phát hiện, người nhận giặc làm cha sẽ ngày càng nhiều.

Có những người chính là như vậy, người khác chưa bắt nạt đến đầu mình, thì họ đã cảm thấy thế giới hòa bình, liếm gót chân người khác cũng cam lòng sống, tưởng rằng dựa vào những người Đông Dương đó, thân phận của mình cũng sẽ nước lên thuyền lên." "Hán gian!

Chó săn!

Chương 69

Bán nước!" Hắc Bối Lão Lục chửi rủa. "Chờ xem, xem Trương Khải Sơn tiếp theo có động tĩnh gì, nếu hắn không thể can thiệp vào loại chuyện này, vậy thì để chúng ta làm." Tô Mộc sắc mặt bình tĩnh, khẽ nói.

Tô Mộc hắn không giống những người như Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, hắn tay trắng dựng nghiệp, nhiều nhất cũng chỉ có thêm hai thuộc hạ sống là Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy.

Cho dù có làm một số chuyện không thể tiếp tục đứng vững ở thành Trường Sa, thì đi là được.

Nhưng những người như Trương Khải Sơn thì khác, gánh vác quá nhiều thứ, đôi khi ràng buộc cũng càng nhiều. "Lục à, sau này gặp phải loại người như ở cửa, cứ trực tiếp ra tay là được, đừng sợ, đắc tội với người khác, sau lưng có lão đại ta chống lưng cho ngươi." Tô Mộc nói với vẻ mặt nhẹ nhõm.

Hắc Bối Lão Lục cười hắc hắc: "Ta đây không sợ đắc tội với ai cả, dám bắt nạt đến đầu chúng ta, đánh rồi giết rồi hãy nói, chuyện lớn bằng trời, Lục tử này sẽ là người đầu tiên xông lên." Tô Mộc cười khổ liên tục.

Có một số chuyện, không đơn giản như Hắc Bối Lão Lục nghĩ.

Vốn dĩ.

Theo tiến trình lịch sử, sau khi thương hội Đông Dương đến thành Trường Sa, sẽ rất nhanh chóng đứng vững, đồng thời bắt đầu tiếp xúc với các môn khác của Cửu Môn, và có mối quan hệ giao dịch không thể cắt đứt với một bộ phận người trong Cửu Môn.

Nhưng cảnh vừa rồi, lại khiến tiến trình lịch sử này đi theo một hướng khác.

Người của thương hội Đông Dương gây rối trước cửa nhà Tô Mộc, đắc tội với Tô Mộc, chuyện này rất nhanh đã lan truyền khắp thành Trường Sa.

Ngay cả Tô Mộc cũng dám đắc tội, thương hội Đông Dương ít nhất là khi Tô Mộc còn có thân phận như hiện tại, sẽ không nhận được sự ủng hộ của bất kỳ môn nào trong Cửu Môn.

Cùng lúc đó.

Sau khi biết được thương hội Đông Dương bắt đầu dần dần trỗi dậy trong thành Trường Sa, Tô Mộc lại nhớ đến một chuyện khác.

Nếu đã chuẩn bị sau này sẽ xé rách mặt với người Đông Dương, không hòa thuận với những người khác, Tô Mộc cũng không cần phải giấu giếm gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộc gọi Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy đến, lặng lẽ rời khỏi thành Trường Sa.

Trên mặt Nhị Nguyệt Hồng không còn vẻ nhẹ nhõm vui vẻ như ngày thường, vẻ mặt nghiêm trọng mở miệng nói: "Đa tạ Tô gia đã đồng ý ra tay giúp đỡ, đa tạ các vị đã cùng nhau ra sức tìm kiếm tung tích của trưởng bối Hồng gia mất tích." Tô Mộc nhìn thẳng về phía trước, sắc mặt không đổi.

Ngô Lão Cẩu tò mò nói: "Ngoài thành Trường Sa chúng ta có mộ cổ sao?

Sao trước đây ta không biết, Nhị gia giấu kỹ thật đấy." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu, thở dài nói: "Không phải ta giấu kỹ, mà là mộ cổ trong khu mỏ đó thực sự quá hung hiểm.

Mấy vị tổ tiên của ta, sau khi vào mộ cổ trong khu mỏ đó, không một ai có thể sống sót trở ra, ta mấy lần đi sâu vào, đều vô công mà về!" "Nguy hiểm như vậy?" Ngô Lão Cẩu nhíu chặt mày. "Đúng vậy, không biết trong mộ cổ đó rốt cuộc cất giấu thứ gì, bên trong cơ quan trùng trùng, cho dù biết ở đó có một ngôi mộ cổ, cũng không thể đi sâu vào trong." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu mạnh. "Đi thôi." Tô Mộc gật đầu, dẫn đầu đi về phía vị trí của ngôi mộ cổ.

Hôm qua Tô Mộc phát hiện thương hội Đông Dương bắt đầu có động tĩnh, liền nhớ đến chuyện mộ cổ trong khu mỏ.

Trong một khoảng thời gian tới, mộ cổ trong khu mỏ sẽ là tiêu điểm của toàn bộ cục diện Trường Sa.

Nhưng Tô Mộc không đợi được đến lúc đó.

Thế là nghĩ rằng, không bằng ra tay trước, trực tiếp chiếm lấy ngôi mộ cổ này, sau đó chờ những người khác sau này loạn lên, hắn tiếp tục đứng ngoài quan sát.

Mộ cổ trong khu mỏ là một ngôi mộ cổ khá nổi tiếng trong thời đại Cửu Môn, trong đó cất giấu thiên thạch vẫn thiết.

Thiên thạch vẫn thiết này có mối liên hệ kỳ diệu với Tây Vương Mẫu, Vạn Nô Vương, huyết mạch Trương gia, nghe nói người có được vẫn thiết, sẽ có được năng lực trường sinh bất lão.

Hắn không có ham muốn gì với năng lực trường sinh bất lão đó, nhưng nghĩ đến việc người Đông Dương và lão già ngoại quốc Cừu Đức Khảo tìm mọi cách để có được, thì lúc này cứ đi làm trước đã.

Nhưng Tô Mộc đã bỏ qua một chuyện khác.

Khi Tô Mộc, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác đến ngôi làng trước mộ cổ, đã phát hiện ra sự kỳ quái của ngôi làng tĩnh lặng này.

Hắc Bối Lão Lục vác đao, dẫn một nhóm đao khách đi đầu vào ngôi làng trước mắt, một lát sau quay lại báo tin cho Tô Mộc và những người khác đang ở lại. "Người cả làng đều bị diệt khẩu!" Hắc Bối Lão Lục có chút kinh ngạc nói ra tin tức mình thăm dò được. "Đều chết vì súng, hơn nữa thời gian chết không lâu, xem ra có người đã nhanh chân đến trước." Hắc Bối Lão Lục tiếp tục nói, mọi người bên cạnh không khỏi sắc mặt ngưng lại.

Súng.

Vừa chết không lâu.

Có thể làm ra hành động diệt làng, tuyệt đối không phải là đội ngũ đạo mộ giả bình thường.

Huống chi, đội ngũ đạo mộ giả lớn nhất trong thành Trường Sa chính là Cửu Môn Trường Sa, sẽ không có người ngoài nào dám làm ra chuyện như vậy dưới mắt Cửu Môn. "Lão đại!" Hắc Bối Lão Lục nhìn Tô Mộc, những người khác cũng đang nhìn Tô Mộc, chờ đợi quyết định tiếp theo của hắn.

Tô Mộc đại khái biết được là ai đã diệt ngôi làng nhỏ này, cũng biết bọn họ sắp phải đối mặt với cái gì.

Tô Mộc nhíu mày: "Đi lên phía trước xem sao đã." Ngay vừa rồi, thính giác nhạy bén của Tô Mộc đột nhiên nghe thấy trong tiếng gió thổi từ hướng mộ cổ, mang theo một số tiếng la hét và kêu thảm chói tai.

Không có gì bất ngờ, chiếc xe lửa chở đầy sắt vụn chính là vào buổi tối này, tiến vào thành Trường Sa.

Cũng có nghĩa là, kịch bản Cửu Môn sắp sửa bắt đầu.

Các công nhân trong khu mỏ, cũng sắp sửa phải trả giá bằng sinh mạng quý báu của mình cho tiến trình lịch sử này!

Trong ký ức của Tô Mộc, hắn chỉ nhớ rằng tình tiết của Lão Cửu Môn bắt đầu bằng một đoàn tàu bọc thép kỳ dị chứa đầy người chết chạy vào ga xe lửa thành Trường Sa.

Nhưng điều hắn không biết là, chính tại thời điểm này, đoàn tàu ma quái do người Nhật tạo ra đã bắt đầu chuẩn bị tiến về thành Trường Sa.

Tô Mộc nhớ rằng, trong đoàn tàu bọc thép chạy đến ga Trường Sa này còn có một chiếc quan tài từ thời Nam Bắc triều, bên trong chứa manh mối về khu mỏ cổ mộ.

Mục đích chính là để người Cửu Môn giúp đỡ người Nhật và Cừu Đức Khảo mở khu mỏ cổ mộ, tiện cho chúng lấy được thiên thạch từ bên ngoài vũ trụ.

Sự kiện đoàn tàu bọc thép kỳ dị, khi mới nghe thấy thì khiến người ta tê cả da đầu, nhưng một khi đã biết rõ nội tình, thực ra cũng chỉ có vậy.

Thí nghiệm virus.

Khi Tô Mộc và mọi người cùng đến vị trí khu mỏ, xung quanh tĩnh lặng như tờ, dường như những tiếng la hét thảm thiết trước đó chưa từng xuất hiện.

Vì có ký ức biết rõ tình tiết của Cửu Môn, Tô Mộc dĩ nhiên không thể để những người bên cạnh mình cùng bước vào khu mỏ đang bị tấn công bởi thí nghiệm virus.

Tô Mộc lên tiếng: "Mọi người ở đây đợi một lát, tôi đi rồi sẽ về ngay, xem bên trong rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì." Mọi người nhìn nhau, thấy Tô Mộc đã lên tiếng trước, dĩ nhiên không dám nói gì thêm.

Chương 70

Nếu ngay cả Tô Mộc cũng không thể dò la được tin tức, vậy thì mấy người họ cũng chẳng có cách nào.

Mọi người gật đầu, dặn dò Tô Mộc mọi sự cẩn thận, nếu gặp nguy hiểm thì nhanh chóng rút về Trường Sa.

Những nơi khác họ không dám nói, nhưng chỉ cần Tô Mộc an toàn về đến thành Trường Sa, thì chuyện lớn đến mấy họ cũng có thể lo được!

Tô Mộc gật đầu, đứng dậy và biến mất khỏi tầm mắt của những người phía sau.

Trước cổng khu mỏ, có mấy người Nhật cầm súng trường canh gác, ánh mắt lạnh lùng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Đây đã không phải là đội quân địch đầu tiên sử dụng vũ khí nóng mà Tô Mộc gặp phải, và sau này, kẻ địch sử dụng vũ khí nóng sẽ ngày càng nhiều.

Thân thủ nhanh nhẹn, sức bộc phát kinh người của Tô Mộc, trước những vũ khí nóng này đã có vẻ hơi lép vế.

Nhưng khi ở trong Huyết Thi Mộ, Tô Mộc đã biết hệ thống tà hóa khi tà hóa chính mình, nhược điểm của nó là rất lớn!

Lúc tà hóa mộ thất, Tô Mộc đã biết, hệ thống tà hóa này vô cùng tà môn, đặc biệt là khi Tô Mộc dùng nó lên chính mình.

Lần trước Tô Mộc sử dụng sức mạnh hệ thống để cường hóa bản thân, tác dụng phụ mang lại chính là hình xăm Tà túy kỳ lân kia.

Nếu nói hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Khởi Linh có năng lực tăng phúc cực mạnh đối với người thường.

Thì hình xăm Tà túy kỳ lân trên người Tô Mộc lại đang dẫn dắt hắn đi theo con đường tà dị không thể làm người.

Máu lạnh, giết chóc quyết đoán.

"Hệ thống, còn lại bao nhiêu Kim hồn tệ." Tô Mộc khẽ nói. 【Phát hiện ký chủ hiện có 1 vạn Kim hồn tệ.】 【Có tà hóa các phương diện năng lực cơ thể của ký chủ không?】 【Xác nhận thành công.】 【Đang tà hóa.....】 【.....】 Một khoảnh khắc nào đó.

Tim Tô Mộc đột ngột ngừng đập, hai mắt hắn trợn trừng, vô hồn!

Vẻ trắng nõn vốn có trên da cũng dần trở nên tối sầm lại.

Nếu người của Cửu Môn phía sau nhìn thấy cảnh này, sẽ biết đây chính là cảnh tượng của người sắp chết.

Tô Mộc không biết cực hạn của tà hóa là như thế nào, nhưng mức độ tà hóa của một vạn Kim hồn tệ lại khiến hắn trực tiếp trải nghiệm cảm giác cái chết ngay tại chỗ.

Một lát sau, Tô Mộc, với cơ thể đã như một người chết, từ từ mở mắt ra, đôi mắt vẫn vô thần trống rỗng như vậy.

Tô Mộc xòe hai tay mình ra, nhìn một lúc rồi lẩm bẩm: "Chỉ có người chết, mới không thể chết được sao....." Tô Mộc phát hiện tình trạng cơ thể mình lúc này đã bị hệ thống tà hóa đến mức tương tự như cơ thể tống tử mà hắn từng thấy, tuy vẫn giữ được ngoại hình đặc trưng của người bình thường, nhưng thực tế, tim hắn đã ngừng đập, ngũ tạng lục phủ cũng đã dừng lại ở trạng thái trước đó. 【Tên: Tô Mộc.

Chủng tộc: Chưa rõ.

Sức mạnh: 50.

Nhanh nhẹn: 20.

Thể lực: 50.

Huyết mạch đặc biệt: Tà Kỳ Lân, Cương Thi.

Vật phẩm sở hữu: Hắc kim cốt tán, Hung sát cổ đao.

Thuộc hạ tà túy sở hữu: U Minh Kỵ x1, Quan Sơn Thái Bảo thi nô x1.

Thú cưng sở hữu: Chó ba đầu con non x1.

Năng lực đặc biệt: 1, Có thể thông qua Kim hồn tệ tà hóa của hệ thống, nhận được năng lực tà ác hóa vật phẩm, sau khi tà hóa, cấp bậc và chủng loại vật phẩm sẽ có tỷ lệ nhất định được nâng cao. 2, Tà Kỳ Lân, sao Thiên Sát cô tinh, số mệnh gập ghềnh, nhưng có thể hấp thu khí vận của người khác để bản thân sử dụng (tiềm ẩn). 3, Huyết mạch Cương Thi, bất lão bất tử, lấy oán làm lực, lấy huyết làm thức ăn.....】 Đây là bảng thuộc tính cá nhân mới của Tô Mộc.

Tô Mộc liếc nhìn một cái, khẽ nói: "Được rồi, lần sau vào mộ đổ đấu, có thể giống như lão Lục, trực tiếp dùng thân thể cứng chọi với tống tử tà linh trong mộ, dù sao mọi người đều là người chết cả rồi, ai sợ ai chứ?" Tô Mộc tự giễu cười một tiếng, rồi bước về phía cổng khu mỏ.

"%#¥@#&%***....." "%#¥@#&%***....." "%#¥@#&%***....." Tô Mộc không hiểu tiếng Nhật.

Khi hắn xuất hiện trước mặt mấy tên lính Nhật đang canh giữ cổng khu mỏ, bọn chúng liền nói xì xồ một tràng.

Nghe ngữ khí, nhìn sắc mặt, Tô Mộc cũng đoán được đại khái, đối phương đang bảo mình cút đi.

Tô Mộc nhún vai, chỉ vào ngực mình: "Nào, bắn thử một phát vào đây xem." Pằng!

Tô Mộc: "....." Đừng nói nữa, mấy tên lính Nhật này cũng không nhiều lời, thấy Tô Mộc vẫn tiếp tục đi về phía mình, liền nổ một phát súng, trúng ngay ngực hắn.

Tô Mộc hơi sững sờ.

Hay thật, phát súng này trực tiếp bắn thủng một lỗ trên áo hắn, nhưng lại chẳng làm hắn bị thương chút nào.

Nơi bị đạn bắn trúng truyền đến cảm giác đau rát như bị bỏng, nhưng cũng chỉ có vậy.

Tô Mộc đã có kinh nghiệm đối phó với tống tử khá phong phú, hắn biết rằng, đối với loài tống tử, rất nhiều vũ khí nóng đều không thể giết chết chúng.

Trừ phi dùng đến các loại vũ khí bom đạn cỡ lớn.

Nhưng người bình thường dù nghĩ thế nào, cũng sẽ không nghĩ đến việc dùng tên lửa, pháo cối để tấn công một người.

Tô Mộc vỗ vỗ vào vị trí ngực bị trúng đạn, giũ đầu đạn rơi ra, sau đó, hóa thành một bóng mờ biến mất trước mặt mấy tên lính Nhật.

Lần thứ hai Tô Mộc cường hóa cơ thể mình sau khi ra khỏi Huyết Thi Mộ, chỉ số tăng thêm đã vượt qua sức mạnh kinh hoàng của đại đa số nhân loại!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!

Tiếng súng dày đặc vang lên, khiến bước chân của Tô Mộc hơi khựng lại.

Chương 71

Nhưng đạn rồi cũng có lúc hết.

Mà Tô Mộc lại không hề bị đạn bắn ngã dù chỉ một giây.

Tô Mộc tiến một bước, đám lính Nhật canh giữ khu mỏ cổ mộ liền không kìm được sợ hãi mà lùi lại một bước.

Như gặp phải quỷ thần.

"Mở, mở cửa!

Mở cửa ra!!!" "Người bên trong mau mở cửa!!" "Mở cửa ra, khốn kiếp!" "....." (Tiếng Nhật.) Lính Nhật trực tiếp vứt súng trong tay, ra sức đập vào cánh cửa mỏ đang đóng chặt.

Chỉ tiếc là, bên trong không có bất kỳ động tĩnh nào, dường như không nghe thấy tiếng kêu gào của chúng ở bên ngoài.

Cánh cửa đá bị những tên lính Nhật đang sợ hãi tột độ này đập đến mức tay đầy máu, có kẻ còn bị Tô Mộc dọa cho sợ đến vãi cả ra quần.

"Gì cơ?" Tô Mộc dường như nghe thấy gì đó, làm động tác nghiêng tai lắng nghe, rồi lấy ra chiếc Hắc kim cốt tán từ sau lưng, mở ra.

Vài bóng đen lập tức xuất hiện trong tầm mắt của mấy tên lính Nhật.

Nhìn kỹ lại, cách ăn mặc và dáng vẻ kia, chẳng phải là những công nhân trong mỏ sao?

"Các người nói, muốn tự tay báo thù, đúng không?" Tô Mộc tiếp tục lẩm bẩm một mình.

Mấy bóng ma bị Hắc kim cốt tán ảnh hưởng, hiện hình ra và gật

đầu lia lịa.

Vừa rồi, Tô Mộc nghe thấy tiếng kêu gào mãnh liệt bên tai, đồng thời cảm nhận được sự rung động của Hắc kim cốt tán sau lưng, sau khi mở ô ra thì nhìn thấy mấy công nhân mỏ vừa mới chết không lâu.

Thực ra, Tô Mộc phát hiện lúc này bên cạnh hắn còn có rất rất nhiều hồn ma.

Tất cả bọn họ đều chết dưới tay lính Nhật.

Khi họ thấy Tô Mộc có thể xử lý đám lính Nhật này, liền tập trung lại bên cạnh hắn, hy vọng được chứng kiến cảnh tượng sắp xảy ra.

Nhưng điều họ không ngờ tới là, Tô Mộc lại có thể thông qua chiếc ô đen này mà nhìn thấy họ, thậm chí có thể khiến một phần trong số họ hiện hình ra được.

"Muốn làm, thì đi làm đi." Tô Mộc khẽ nói.

Các bóng đen gật đầu, lao về phía đám lính Nhật trước mặt như hổ đói.

Âm linh và người sống không cùng một không gian, trong tình huống bình thường, không thể làm hại người sống, trừ phi vận khí của bạn cực kỳ thấp.

Hoặc là, khi bạn ở trong trạng thái cận kề cái chết, mới có thể nhìn thấy và tiếp xúc được với họ.

Mấy tên lính Nhật trước mắt, lúc này chính là đang ở trong trạng thái cận kề cái chết.

Bóng ma của những công nhân mỏ bị hại lao tới, ăn thịt, lột da, rút xương chúng.....

Tô Mộc liếc nhìn cảnh tượng máu me tàn bạo, tay phải dùng sức đẩy mạnh cánh cửa mỏ đang đóng chặt.

Trong không khí của khu mỏ, tràn ngập một mùi hăng nồng khó chịu, các công nhân trong mỏ lúc này đều đang bị thứ virus lan tỏa trong không khí hành hạ.

Tô Mộc đi được vài bước, liền nhìn thấy những tên lính Nhật mặc đồ cách ly màu trắng, và những công nhân mỏ ngã trên mặt đất, miệng sùi bọt mép.

Tô Mộc nhướng mày, bàn tay vừa mới thu về khỏi cửa mỏ lại đặt lên cạnh cửa lần nữa.

Rồi đột ngột giật mạnh.

Rầm rầm rầm!

Cánh cửa đá khổng lồ bên phải khu mỏ bị Tô Mộc trực tiếp kéo sập xuống đất, làm tung lên từng lớp bụi đất.

Đồng thời, không khí bên ngoài cũng nhanh chóng tràn vào, thay thế cho bầu không khí đầy virus này, không để virus tiếp tục xâm nhập vào cơ thể các công nhân.

"Baka yarou!" Câu này Tô Mộc nghe hiểu được.

"%#%#¥@%@....." Những lời chửi rủa tiếp theo, Tô Mộc vẫn không hiểu.

Đám lính Nhật trong mỏ này, đa số đều không mang vũ khí, chỉ cầm những bình chứa có thể phun virus, và mặc bộ đồ cách ly màu trắng cồng kềnh.

Chắc là lúc các công nhân không để ý, chúng đã thả virus vào không gian kín của khu mỏ, dùng cách này để đầu độc các công nhân.

Vù vù vù Đám lính Nhật hướng vòi phun virus về phía Tô Mộc và phun tới tấp.

Tô Mộc mặt không đổi sắc.

Có thấy người chết bị nhiễm độc tố mà còn giãy giụa được không?

Tô Mộc đưa tay ra, nắm lấy ống nhựa phun virus, rồi mạnh mẽ đâm nó vào bên trong bộ đồ bảo hộ của tên lính Nhật.

Thí nghiệm virus.

Kế hoạch bom virus.

Trong đầu Tô Mộc hiện lên một vài ký ức không mấy tốt đẹp từ kiếp trước, hắn trực tiếp nắm lấy đầu tên lính Nhật, ấn đầu gã vào vòi phun virus.

"A a a a a!!!" Tên lính Nhật la hét thảm thiết, rất nhanh đã sùi bọt mép ngã xuống đất.

Những tên lính Nhật khác còn sống trong mỏ nhìn thấy cảnh này, lũ lượt bắt đầu nhanh chóng lùi lại.

Nhưng ngay sau đó, đám lính Nhật đang lùi lại này phát hiện ra những công nhân mỏ đang từ từ sống lại, nắm lấy ống quần của mình.

Khu mỏ vốn là nơi vô cùng nguy hiểm, những người đến đây làm việc đa phần đều là dân nghèo, dân quê.

Họ, chỉ là vì muốn kiếm thêm chút tiền để nuôi vợ con trong nhà mà thôi.

Vậy mà đám người Nhật này, lại muốn hại chết họ ở nơi đây!

Phải biết rằng!

Sau khi họ ngã xuống, cha mẹ vợ con của họ cũng mất đi nguồn sống, sẽ có thêm nhiều người vì thế mà bị hại chết, nhà tan cửa nát!

Xé xác bọn quỷ Nhật!

Từng công nhân mỏ đứng dậy, mắt đỏ ngầu, nghiến răng kèn kẹt, trực tiếp xé nát tứ chi của đám người Nhật này, sau đó đấm đá loạn xạ cho đến chết!

Ngay sau đó, những công nhân còn sống trong mỏ nhanh chóng tập trung trước mặt Tô Mộc, rồi đồng loạt quỳ xuống.

Chương 72

"Đa tạ tiên sinh cứu mạng!" "Đa tạ tiên sinh....." "Hu hu hu, đa tạ tiên sinh, nếu không có ngài, e rằng đám người chúng tôi đã chết một cách oan uổng ở đây rồi....." "....." Tô Mộc nhìn đám người đàn ông quần áo rách rưới, chắp tay sau lưng, giọng trầm xuống: "Có kẻ muốn hại chết các người ở đây, sau đó chất lên xe lửa, vận chuyển thi thể các người về Trường Sa, đem bộ dạng chết thảm của các người ra trước mặt toàn thể người dân Trường Sa." "Các người, có suy nghĩ gì khác không?" "....." Sau khi Tô Mộc lên tiếng, các công nhân trong mỏ đều im lặng, đôi mắt đen trắng rõ ràng chăm chú nhìn vào hắn.

"Nếu không có, vậy thì, cầm vũ khí trong tay các người lên, đi giết hết đám quỷ Nhật bên ngoài kia!

Vận chuyển thi thể của chúng về Trường Sa, để cho những tên quỷ Nhật khác ở Trường Sa thấy rõ, dòng máu sắt của đàn ông Trường Sa chúng ta!" "Vâng!" "Xông lên anh em!

Giết chết cái lũ chó má này!

Mẹ kiếp!" "Lát nữa tên thủ lĩnh quỷ Nhật chúng mày đừng giành với tao nhé, tao phải bắt nó ăn cứt!" "Hahahaha, được được được, không giành với mày!" "....." Tô Mộc đứng bên phải cánh cửa mỏ đã sập, nhìn bóng dáng các công nhân trong mỏ chen chúc lao ra ngoài.

Một lát sau, khi người công nhân cuối cùng cũng sắp lao đi, Tô Mộc gọi người đó lại.

Tô Mộc: "Này, lát nữa quay lại thì bảo mọi người giải tán đi, nơi này không an toàn." "Vâng, tiên sinh." Người công nhân đó gật đầu thật mạnh, rồi quay người chạy đi.

Khi Tô Mộc đến bên cạnh đoàn tàu bọc thép trong ký ức, hắn nhìn

thấy bóng dáng của Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác trong đám đông.

Trên mặt đám người này nở nụ cười vui vẻ không khác gì những người khác, mồ hôi đầm đìa.

Tô Mộc đứng ở xa, bất đắc dĩ cười một tiếng.

"Ê, đại ca về rồi!" "Tô gia về rồi, đi, đi báo tin tốt cho anh ấy!" "....." Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy bốn người nhanh chóng chạy đến bên cạnh Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt hưng phấn nói: "Đại ca đại ca, anh đi không lâu, bên khu mỏ đột nhiên xông ra một đám công nhân, sau đó giết hết đám quỷ Nhật ở lại đây, hahahaha." "Đúng vậy, Tô gia, cũng không biết nhân tài nào nghĩ ra cách, nói là vừa hay đoàn tàu bọc thép này chở quặng đến thành Trường Sa, thế là ném hết xác bọn quỷ Nhật vào, khởi động xe lửa, chạy về Trường Sa!

Hahahahaha." "Sướng thật." "Lần này đám người Nhật trong thành Trường Sa có trò vui để xem rồi." "....." Tô Mộc: "....." Tu tu tu!

Đoàn tàu bọc thép khởi động thành công, trong ánh trăng mờ ảo nhả ra những cuộn khói đen, lảo đảo chạy về phía thành Trường Sa.

Có một bộ phận công nhân mỏ phát hiện ra bóng dáng Tô Mộc, bèn nhanh chóng chạy đến cảm kích nói: "Đa tạ tiên sinh cứu mạng, theo lời tiên sinh căn dặn, chúng tôi đã hoàn thành như ý muốn." "Bây giờ chúng tôi sẽ bảo mọi người giải tán, để tránh bị người khác phát hiện." "Ừm, đi đi, sắp tới chắc sẽ có một thời gian dài không được yên bình đâu." Tô Mộc cảm thán một câu, nhìn các công nhân mỏ rời đi.

Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc: "Hóa ra là đại ca căn dặn!

Tôi đã nói rồi, ai lại có ý hay như vậy, chất xác người Nhật vào xe lửa chở quặng, vận chuyển về Trường Sa, hahahaha." Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên, nhìn về phía đoàn tàu bọc thép biến mất trong màn đêm.

Đây, có lẽ được coi là việc đầu tiên hắn làm cho người dân của thời đại này sau khi đến đây.

Để đồng bào bên cạnh mình bớt đi những tổn thương và đau khổ, để nhiều người Nhật hơn nữa, ngã xuống dưới tay hắn.

Tề Thiết Chủy nhíu mày nói: "Chúng ta cũng phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi, nếu không đến lúc đó lại sinh ra chuyện khác, không dễ giải quyết." "Ừm." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Vốn dĩ mọi người định đến đây giúp anh tìm tin tức về trưởng bối Hồng gia mất tích trong khu mỏ cổ mộ, nhưng lúc này họ đã không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa.

Dù sao thì bây giờ chiến sự căng thẳng, rất nhiều nơi đã xuất hiện tình trạng 'thất thủ'.

Lúc này nếu Trường Sa xác nhận họ đã giết nhiều lính Nhật như vậy, đến lúc đó Trương Khải Sơn sẽ không dễ ăn nói với cấp trên.

Đồng thời, quân đội Nhật khác cũng sẽ rất nhanh chóng đến Trường Sa.

Đến lúc đó, tình hình sẽ trở nên phức tạp hơn. .....

Thành Trường Sa.

Phật Gia Trương Khải Sơn vừa chuẩn bị đi ngủ, không ngờ, Trương phó quan bước những bước chân vang dội, đẩy cửa phòng ông ra.

"Phật gia, ở ga xe lửa phát hiện một đoàn tàu tình hình đặc biệt,

mời Phật gia nhanh đến xem.” Trương phó quan chắp tay nói.

Sắc mặt Trương Khải Sơn thay đổi, tình hình bên ngoài gần đây ngày càng phức tạp, sao thành Trường Sa lại cũng xảy ra chuyện gây rối loạn thế này?

“Chuyện gì?” Trương Khải Sơn cầm lấy chiếc áo khoác quân đội trên đầu giường, khoác lên người, nhanh chóng cùng Trương phó quan đi ra khỏi phòng.

Trương phó quan đơn giản rõ ràng giải thích tình hình đoàn tàu bọc thép kỳ dị cho Trương Khải Sơn.

Đoàn tàu đó đã dừng lại ở ga xe lửa Trường Sa, sau đó người ở ga phát hiện, trong tàu chứa đầy xác chết của lính Nhật!

“Khoảng bao nhiêu?” Trương Khải Sơn nhíu chặt mày.

“Khoảng trăm người, chết rất thảm, không giống như chết trong giao chiến với đội ngũ khác, mà giống như bị một đám người xé xác vậy, không có vết thương do súng hay dao, nhưng có dấu quyền và dấu chân.” Trương phó quan nhanh chóng phân tích.

“Thảm vậy sao?” Khóe miệng Trương Khải Sơn hơi nhếch lên.

Trương phó quan sững sờ: “Phật gia ngài cười gì vậy?” “Ta cười sao?

Chuyện nghiêm trọng như vậy, sao ta có thể cười được, không có, ngươi nhìn nhầm rồi, ta đang sầu đây, haiz, sao lại chỉ chết có chút người Nhật thế này.....” Trương Khải Sơn thở dài.

Trên trán Trương phó quan xuất hiện mấy vạch đen.

Khi Trương Khải Sơn và Trương phó quan cùng đến ga xe lửa, họ nhìn thấy rất đông người dân thành Trường Sa đã vây quanh xem.

Nhưng có lẽ là do lệnh của Trương phó quan trước đó, những

người dân này không được phép vào khu vực gần đoàn tàu, chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Khi Trương Khải Sơn nhìn thấy cảnh này, ông phất tay với những người lính canh gác: "Chết cũng không phải người của chúng ta, mọi người muốn xem thì cứ để họ xem cho vui, dù sao cũng không phải chúng ta làm." "Phật gia, cái này, cái này không hay lắm đâu?" Trương phó quan có suy nghĩ của riêng mình.

"Không có gì không hay cả, cứ xem đi, thời gian này chúng ta bị chèn ép đến mức không còn bao nhiêu khí phách rồi." Trương Khải Sơn thở dài.

Lúc này Trương phó quan mới cho thuộc hạ nới lỏng vòng vây, để những người xem náo nhiệt được thấy rõ cảnh tượng thảm khốc của những tên lính Nhật chết trong đoàn tàu.

"Hay!" Bốp bốp bốp bốp bốp bốp!

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp bốp!

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp!

Không có lời thừa thãi, người dân thành Trường Sa chỉ nói một chữ "hay", nhưng đôi mắt đỏ ngầu của họ cho thấy họ căm ghét người Nhật đến mức nào.

Chỉ tiếc là, nhiều người trong số họ bất lực trước điều này, chỉ có thể nhìn người Nhật tiếp tục áp bức đồng bào.

Cuối cùng, một đoàn tàu đầy người Nhật đã chết!

Thật là hả lòng hả dạ!

Tin tức cũng nhanh chóng truyền đến tai Tô Mộc và những người khác đã trở về phủ của mình.

Là những người tham gia vào vụ việc này, Tô Mộc và những

người khác dĩ nhiên không có gì ngạc nhiên.

Chỉ là nghe thấy hành động vỗ tay reo hò của những người dân thành Trường Sa vây xem, trong lòng cũng ấm lên.

Chương 73

Đêm đó, Trương Khải Sơn không làm phiền những người khác trong Cửu Môn, sau khi trở về phủ Phật gia, một số tâm sự vốn khiến ông không ngủ được, cũng vì đoàn tàu bọc thép chở đầy xác chết người Nhật này mà khiến ông có được một giấc ngủ ngon hiếm hoi vào lúc trời tờ mờ sáng.

Ngày hôm sau.

Hội trưởng thương hội do người Nhật thành lập ở Trường Sa, từ sớm đã đến trước phủ của Trương Khải Sơn, vẻ mặt giận dữ.

"Phật gia vừa mới ngủ, mời các vị đợi một lát, lát nữa hãy quay lại." Người lính gác cổng nhíu mày, bất mãn nhìn đám người Nhật này.

Mấy tên thuộc hạ bên cạnh hội trưởng thương hội người Nhật lớn tiếng nói: "Chuyện lớn đến mấy cũng phải nhường đường cho chúng tôi, chết nhiều người như vậy, Trương Khải Sơn không ra giải thích sao?

Không quản lý sao?" "Ừm, đây đều là trách nhiệm của Phật gia, ngài ấy tỉnh dậy sẽ đi quản." Lính gác gật đầu.

"Chúng tôi không quan tâm, hôm nay, không, ngay bây giờ, Trương Khải Sơn phải cho chúng tôi một câu trả lời!

Nếu không, thì cứ đợi người của chúng tôi chất vấn cấp trên của các người đi!

Đến lúc đó, sẽ không phải là ba câu hai lời là có thể nói rõ được." "Đi đi, Phật gia đang nghỉ ngơi, đã nói một lần rồi, nếu còn muốn ồn ào ở đây, chuyện Tô gia đã làm trước đây, đám thuộc hạ chúng tôi

cũng có thể làm, cùng lắm là không làm quan nữa." "Hít" "Vậy thì cứ đợi Trương Khải Sơn bị đuổi ra khỏi thành Trường Sa đi!" "Còn lằng nhằng nữa, tin là tao giết chết mấy đứa mày ở đây trước không?" "Cút cho tao!" "....." Mọi người trong thương hội Nhật Bản thấy lính gác ở cổng của Trương Khải Sơn có vẻ thực sự không dễ đối phó, lúc này mới nén giận, tức tối quay người rời đi.

Nói cho cùng, đây vẫn là Việt Nam, vẫn là thành Trường Sa.

Người Nhật những năm gần đây ở một số nơi đã trở thành khách quý của người Việt Nam, không ai dám đắc tội.

Nhưng tình hình ở thành Trường Sa lại không đơn giản như vậy.

Người dân thành Trường Sa, dưới sự lãnh đạo của Cửu Môn, ai nấy đều đầy khí phách, họ chỉ nghe lời của các môn chủ Cửu Môn, còn những tập đoàn quân phiệt khác, thương hội nước ngoài, đừng hòng có được chút địa vị nào ở Trường Sa dưới sự thống trị của Cửu Môn!

Danh người, bóng cây.

Chuyện Tô Mộc trước đây đã ra tay trấn áp thương hội người Nhật ngay trước cửa, vì thế người Nhật cũng đại khái hiểu ra, đám người Cửu Môn này chính là một lũ không tin vào tà ma, không thấy quan tài không đổ lệ.

Sau khi Trương Khải Sơn ngủ dậy, nghe nói thương hội người Nhật đến tìm mình gây phiền phức, không khỏi cảm thấy bực bội.

Những năm gần đây, địa vị của người nước ngoài trong nước ngày càng cao, không thể đắc tội.

Chuyện này nếu thực sự bị đâm lên cấp trên, e rằng Trương Khải Sơn cũng không yên ổn được.

Nhưng Trương Khải Sơn là ai, nếu ông là người vì thế mà cam

tâm tình nguyện quỳ xuống đất làm chó cho người Nhật, thì ông đã không phải là Phật gia của Cửu Môn.

Rất nhanh, Trương Khải Sơn đã nhận được điện thoại từ cấp trên, yêu cầu ông nhanh chóng giúp người Nhật ở đây giải quyết xong chuyện này.

Trương Khải Sơn miệng thì đồng ý, nhưng sau khi cúp điện thoại liền tạm thời gác chuyện này sang một bên.

"Phó quan, đi, đi nghe Nhị gia hát hí kịch." Trương Khải Sơn cầm áo khoác quân đội, gọi Trương phó quan đang bận rộn việc gì đó trong sân.

Vẻ mặt Trương phó quan có chút kỳ quái đi đến cửa phòng khách: "E là phải để Phật gia thất vọng rồi, Nhị gia gần đây không mấy khi hát, nghe thuộc hạ nói, hình như là vợ của Nhị gia bị bệnh rồi." "Nha Đầu bị bệnh?" Trương Khải Sơn hơi sững sờ.

"Vâng, nghe thuộc hạ nói Nhị gia thường xuyên ra ngoài mua thuốc, Nhị gia thân thể không sao, vậy chắc là vợ ngài ấy bị bệnh rồi." Trương phó quan gật đầu.

"Được thôi, vậy đi với ta một chuyến, mang thuốc đến cho Nha Đầu." Trương Khải Sơn nói xong, dẫn Trương phó quan cùng rời khỏi phủ Phật gia.

Cùng lúc đó.

Bên phía Tô Mộc, cũng vừa mới biết tin vợ của Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu, gần đây bị bệnh.

"Bệnh rồi?" Tô Mộc sững sờ.

"Ừm, nghe nói là bị bệnh, đã tìm một số đại phu, đều không chữa khỏi, xem ra tình hình có chút phiền phức." Hắc Bối Lão Lục ngơ ngác gật đầu.

Tề Thiết Chủy phất tay áo, cầm chén trà trước mặt lên: "Thực ra lúc hai người họ kết hôn, ta đã nhìn ra một số chuyện, mệnh cách của Nha Đầu không tốt, đã định sẵn là chết yểu, chỉ là vẫn luôn không dám nói ra." Tô Mộc biết, Tề Thiết Chủy đối với chuyện bói toán xem tướng này đặc biệt linh nghiệm, có một số chuyện y thật sự có thể tính ra được.

Lại có thể nghĩ đến cùng một chỗ với Tô Mộc.

Nhưng Tô Mộc không phải là thông qua xem tướng mặt, hay bói toán mà tính ra, mà là vì hắn căn bản không phải người của thời đại này, hắn đối với những chuyện xảy ra với Cửu Môn, dĩ nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Tô Mộc vừa nghe chuyện Nha Đầu bị bệnh, liền thầm nghĩ: Hỏng rồi!

Bệnh của Nha Đầu không phải chuyện đùa, căn bệnh này sẽ trực tiếp kết thúc sinh mệnh vốn đã không dài của cô, đồng thời, Nhị Nguyệt Hồng cũng sẽ vì thế mà chịu tổn thương tâm lý nặng nề, hoàn toàn rút lui khỏi giang hồ.

Khi Tô Mộc bị Tứ gia trấn áp, bị Hoắc gia sỉ nhục, Nhị Nguyệt Hồng đã nhiều lần đứng sau lưng hắn, chống lưng cho hắn.

Đã nghiễm nhiên trở thành bạn tốt của Tô Mộc.

Nghĩ đến những gì Nhị Nguyệt Hồng có thể sẽ phải trải qua tiếp theo, Tô Mộc thở dài một hơi.

"Đi xem một chút đi." Tô Mộc cuối cùng quyết định, vẫn là đi kiểm tra xem độc tố mà Nha Đầu phải chịu rốt cuộc là thứ gì, xem có cơ hội chữa khỏi được hay không.

"Lục, ngươi trông nhà, mấy chuyện tình cảm thế này ngươi không rành, cứ ở nhà đi, ta và lão Bát qua đó một chuyến." Tô Mộc nói xong,

đứng dậy đi ra ngoài sân.

Trương Khải Sơn trước đây đã định ra ước hẹn năm năm sau Cửu Môn mới chính thức xác nhận thân phận môn chủ, nhưng vì sự cố khác, đành phải đẩy sớm hơn.

Tề Thiết Chủy không có gì tranh cãi, nhận được ghế Bát gia.

Địa vị của Tô Mộc thì vẫn chưa rõ ràng, vì gã này trong tay có địa bàn của Tứ môn trong Cửu Môn, địa vị có thể so sánh với Trương Khải Sơn.

Vì vậy, rất nhiều người bắt đầu đổi cách gọi Tề Thiết Chủy thành Tề Bát gia.

Sau khi Tô Mộc và Tề Thiết Chủy ra ngoài, trên đường gặp phải hai người Trương Khải Sơn cũng đang định đến Lê viên nơi Nhị Nguyệt Hồng ở.

Sau một lúc tiếp xúc, Tô Mộc và Trương Khải Sơn đều biết mục đích giống nhau của đối phương.

Trương Khải Sơn cảm thán nói: "Trong đám người chúng ta, chỉ có Nhị Nguyệt Hồng là tay không dính máu tươi, thế mà sao gã này lại xui xẻo như vậy, gặp phải chuyện này." Tô Mộc bất đắc dĩ nhún vai: "Đúng vậy, thiên đạo bất công, Nha Đầu cũng là mệnh bạc." "Đi xem trước đã, đám người chúng ta cũng không có mấy ai biết y thuật, haiz." Trương Khải Sơn thở dài.

Một lát sau.

Tô Mộc và Trương Khải Sơn cùng đến Lê viên nơi Nhị Nguyệt Hồng ở, đồng thời cũng nhìn thấy Nha Đầu vì hai người họ đến mà ra ngoài bưng trà mời.

Trên mặt Nha Đầu không có chút huyết sắc nào, trông như một con búp bê giấy.

“Đệ muội mệt thì cứ đi nghỉ trước đi, không cần tiếp đãi chúng ta đâu.” Trương Khải Sơn cười nhẹ nói.

Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày: “Đi nghỉ trước đi, không sao, Phật gia và Tô gia đến xem bệnh tình của em thôi, chúng ta tự mình nói chuyện một lúc.” “Vậy được, em về nghỉ trước đây, Phật gia, Tô gia, tiếp đãi không chu đáo, mong hai vị lượng thứ.” Nha Đầu cúi người, lễ phép chào một tiếng rồi quay người rời đi.

Sau khi Nha Đầu đi, mấy ông lớn còn lại nói chuyện cũng thoải mái hơn nhiều.

Trương Khải Sơn đẩy chén trà bên cạnh ra, đặt tay phải lên tay vịn ghế: “Tình hình của Nha Đầu thế nào rồi?

Có cần ta tìm một số danh y từ nơi khác đến không?” Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày nói: “Nếu có thể, vậy thì tốt quá.” “Chúng ta từ chỗ Lão La trở về, khoảng bao lâu rồi?” Tô Mộc đột nhiên hỏi một câu kỳ lạ.

Chương 74

Nhị Nguyệt Hồng nghĩ một lúc: "Chắc cũng gần một tháng rồi nhỉ." "Vậy thì cũng gần rồi, gần đây vừa hay có một y sư lợi hại sẽ đến tìm ta, đến lúc đó ta sẽ hỏi người đó, xem có cách nào chữa cho Nha Đầu không." Tô Mộc suy tính nói.

"Y sư lợi hại nào?

Ta đã gặp qua?" Nhị Nguyệt Hồng vẻ mặt ngạc nhiên.

"Ừm, lần trước chúng ta chẳng phải đã gặp Chá Cô Tiếu bọn họ ba người sao?

Trong ba người họ, y thuật của cô gái kia rất cao minh." Tô Mộc gật đầu.

"Ngươi nói Hoa Linh?

Sao họ lại quay lại tìm chúng ta?

Người Bàn Sơn, trông có vẻ rất bận." "Khụ khụ, trước đây ta đã cho họ manh mối tìm kiếm cách giải trừ lời nguyền số mệnh, nhưng thực tế, họ có thể không tìm được nơi có manh mối đó, đây, chính là mệnh đi.....

Phái Bàn Sơn, tìm khắp thiên hạ, lần duy nhất tiếp cận cơ hội giải trừ số mệnh, lại bị họ từ chối, chính là lúc Trần Ngọc Lâu nhờ ba người Chá Cô Tiếu giúp đỡ, cùng đi phá một ngôi mộ cổ, nhưng Chá Cô Tiếu vì muốn tìm Mộc Trần Châu, nên đã từ chối, ai ngờ lần từ chối này, trực tiếp suýt chút nữa khiến mạch của ba người Chá Cô Tiếu hoàn toàn đoạn tuyệt." Tô Mộc giải thích.

Nhị Nguyệt Hồng nghi hoặc nói: "Ý ngươi là, ngôi mộ cổ mà Trần Ngọc Lâu phát hiện, chính là nơi có Mộc Trần Châu?

Mà vừa hay ba người Chá Cô Tiếu lại không biết, nên không đi?" "Đúng vậy, phảng phất như trời đã sắp đặt vậy, để cho Chá Cô Tiếu xuất sắc nhất của phái Bàn Sơn Đạo Nhân, đến gần Mộc Trần Châu nhất, nhưng cuối cùng vẫn không thể có được." Tô Mộc thở dài.

"Cũng không biết Nha Đầu bị nhiễm chứng phong hàn kỳ quái này như thế nào, đã mời rất nhiều y sư trong thành, đều không thể chữa khỏi." Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày thở dài.

"Anh nghĩ đó thật sự là phong hàn sao?" Tô Mộc cười nhạt, nhướng đôi mắt sâu thẳm: "Trước đây tôi cứ nghĩ bệnh của Nha Đầu là 'phá thương phong', nhưng bây giờ xem ra, hẳn là đã nhiễm một loại virus khác." "Phá thương phong là gì?" Trương Khải Sơn nghi hoặc.

"Virus khác là gì?" Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày.

Tô Mộc sững sờ, hắn vô thức nói ra một số từ ngữ mà đối với người thời này mà nói, rất khó giải thích.

Hắn ngừng một chút, khẽ nói: "Tôi quan sát thời tiết hôm nay không có sự thay đổi lớn về nhiệt độ, nên có lẽ Nha Đầu không phải bị nhiễm phong hàn." Thực tế, Tô Mộc với tư cách là một người thông thạo tình tiết của Đạo Mộ Bút Ký, dĩ nhiên hiểu rõ, lúc này Nha Đầu rốt cuộc đang bị loại virus nào hành hạ.

Trần Bì không biết từ đâu đào được chiếc trâm cài cổ vật, rồi dùng nó để hiếu kính sư nương Nha Đầu.

Ai ngờ chiếc trâm đó đâm rách da của Nha Đầu, rồi từ đó Nha Đầu mắc phải căn bệnh kỳ lạ, không thể chữa khỏi, chỉ có thể theo thời gian, cơ thể ngày càng yếu đi, cho đến khi chết.

Chỉ là những chuyện này, Tô Mộc không thể nói thẳng ra, dù sao nói ra cũng chẳng có ai tin.

“Tô gia còn thông thạo y thuật?” Trương Khải Sơn ngạc nhiên nói.

“Biết một chút, biết một chút.” Tô Mộc có chút lúng túng xua tay, “Đừng quá khoa trương, chỉ là lúc rảnh rỗi đọc một số y thư cổ tịch, chỉ là người mới học thôi.” Biểu hiện của Tô Mộc trước đây đã nhiều lần vượt xa dự đoán của mọi người trong Cửu Môn, không ngờ ngay cả y thuật cũng biết!

Rất lâu trước đây, mọi người trong Cửu Môn chỉ nghĩ, Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục cũng na ná nhau, đều là kẻ vũ phu mặt đen, không biết chữ.

Sau này qua tiếp xúc mới dần dần biết, hóa ra Tô Mộc trông cũng có chút phong thái văn nhã, và không thô tục như Hắc Bối Lão Lục.

Không nói là văn võ song toàn, nhưng cũng là một trong số ít người trong Cửu Môn trông có vẻ nho nhã, nói chuyện cũng tương đối tao nhã.

Lúc này lại thêm cả việc biết một chút y thuật.

Điều này có chút toàn tri toàn năng.....

“Nhị gia, anh không hỏi Nha Đầu, rốt cuộc là bị bệnh này từ khi nào sao?” Tô Mộc lại một lần nữa nhắc nhở.

Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày: “Cái này, thật sự chưa hỏi kỹ, các người cũng biết, Nha Đầu ngày thường không thích tôi đặt trọng tâm vào cô ấy, chuyện cô ấy bị bệnh, cũng là do tôi tự phát hiện.” “Vậy anh vẫn nên hỏi kỹ đi, tôi cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.” Tô Mộc liếc nhìn Trần Bì đang đứng bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng.

Trần Bì cảm nhận được ánh mắt của Tô Mộc, ánh mắt lảng tránh cúi đầu xuống.

Nếu là ngày thường, Trần Bì tuyệt đối sẽ không có vẻ lảng tránh

như vậy.

Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Sau khi Nhị Nguyệt Hồng từ bỏ quyền lực trong tay, trọng tâm của anh chỉ còn ở Lê viên và Nha Đầu, nhưng ngay cả Lê viên, cũng không bằng một phần mười tâm tư anh dành cho Nha Đầu.

Mấy người lại nói chuyện một lúc, Tô Mộc và Trương Khải Sơn liền đứng dậy rời đi.

Nha Đầu bệnh nặng, tâm tư của Nhị Nguyệt Hồng vẫn luôn không đặt vào chuyện khác, ngay cả ăn cơm cũng không yên lòng, để không làm phiền hai người, cả hai liền biết ý mà rời đi.

Tô Mộc và Trương Khải Sơn chân trước vừa đi, Trần Bì đột nhiên quỳ xuống sau lưng Nhị Nguyệt Hồng.

Sau những lời nhắc nhở liên tục của Tô Mộc vừa rồi, Trần Bì nghĩ đến chuyện chiếc trâm cài cổ vật mà mình đào được từ chợ đen.

"Sư phụ, xin người hãy trách phạt Trần Bì." Vẻ mặt Trần Bì thành khẩn, gỡ bỏ hết mọi lớp ngụy trang trước mặt người ngoài.

Nhị Nguyệt Hồng không hiểu quay người lại, nhíu mày nhìn Trần Bì.

Trần Bì nghiến răng nói: "Chuyện sư nương bị bệnh có lẽ liên quan đến Trần Bì, hôm đó Trần Bì ở chợ đen được một chiếc trâm cài cổ vật từ tàu chìm, sau đó tặng cho sư nương, sư nương chính là bị chiếc trâm đó làm bị thương, sau này mới mắc bệnh." Pằng!

Lời của Trần Bì còn chưa nói xong, Nhị Nguyệt Hồng đột nhiên vỗ một chưởng vào chiếc ghế gỗ bên cạnh.

Chiếc ghế gỗ vốn chắc chắn trong mắt người thường, lập tức vỡ nát trên đất.

Nhị Nguyệt Hồng khẽ nói: “Chuyện còn chưa xác định, đừng tự nhận tội về mình!

Chuyện chiếc trâm, ta sẽ điều tra, nhưng chuyện ngươi gần đây thường xuyên tiếp xúc với người Nhật, có phải ngươi nên cho ta một lời giải thích không.....” Trần Bì sững sờ.

Không ngờ Nhị Nguyệt Hồng không trực tiếp truy cứu chuyện chiếc trâm, mà lại trách mắng chuyện tiếp xúc với người Nhật.

Trần Bì dập đầu mấy cái với Nhị Nguyệt Hồng: “Trần Bì thấy sư phụ tìm khắp danh y, nhưng không thể chữa khỏi cho sư nương, nên đã tìm người Nhật, thương hội Nhật Bản đó thật sự có cách chữa cho sư nương, sư phụ, thật đó.....” “Cút đi!” Nhị Nguyệt Hồng phất tay áo, trực tiếp đi vào nội viện.

Vẻ mặt Trần Bì phức tạp quỳ trên đất một lúc, sau đó mới từ từ đứng dậy, đi ra khỏi Lê viên.

Trần Bì hắn không giống Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tô Mộc và những người khác, hắn không có cái gọi là đại cục, trong mắt hắn chỉ có sư phụ và sư nương mà thôi.

Nếu bắt hắn lựa chọn, để đất nước này diệt vong, hay để sư phụ sư nương cả đời khỏe mạnh không lo âu.

Hắn sẽ chỉ chọn vế sau.

Mà những người như Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, lại là một đám người đại nghĩa, vì cái gọi là chính nghĩa công đạo, có thể hiến thân vì nó.

Cho nên, hắn không hiểu rõ điểm này lắm, người Nhật cũng được, người trong nước cũng được, ai có thể giúp được hắn chính là người tốt, ngoài ra, hắn không hề có một chút lòng thương hại nào.

Chưa từng trải qua nỗi khổ của người khác, đừng khuyên người

khác lương thiện!

Nỗi khổ mà Trần Bì phải chịu lúc nhỏ, nhiều hơn Nhị Nguyệt Hồng rất nhiều, đây cũng là nguyên nhân khiến hắn sau khi trưởng thành, trở nên lạnh lùng với tính mạng của người khác.

Nhị Nguyệt Hồng đi vào nội viện, đến bên cạnh Nha Đầu đang ngồi một mình trên ghế đá, đặt hai tay lên vai Nha Đầu, từ từ xoa bóp.

Chương 75

"Yên tâm, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, Tô Mộc đã quyết định giúp đỡ rồi, ta tin rằng, trên người cậu ấy tuyệt đối sẽ xuất hiện kỳ tích, người này, ha ha, luôn có thể tạo ra kỳ tích." Vẻ mặt Nhị Nguyệt Hồng dịu dàng, giọng ấm áp lẩm bẩm.

Nha Đầu đưa tay phải ra, nắm lấy tay Nhị Nguyệt Hồng trên vai, vẻ mặt tái nhợt gật đầu: "Không biết tại sao Nhị gia lại tin tưởng vị Tô gia này như vậy." Nha Đầu chưa bao giờ tham gia vào chuyện nội bộ của Cửu Môn, có lúc ngay cả khi Trần Bì hỏi cô một số chuyện liên quan đến Cửu Môn, cô thông minh đều sẽ tránh không bàn.

Đây, là lần đầu tiên cô mở miệng nói về chuyện trong Cửu Môn, và, còn là về người đó.

Nhị Nguyệt Hồng cười nhẹ nói: "Người này à, ta cũng không biết nên nói thế nào, nói sao nhỉ, chỉ cần có cậu ta ở đó, thì không có bất kỳ khó khăn nào có thể làm khó được cậu ta.

Chuyện của Tứ gia em cũng biết chứ?

Ban đầu không ai dám chọc vào Tứ gia, một là sợ thế lực của Tứ gia phản công, hai là sợ Phật gia trách mắng, ba là sợ liên lụy đến hai nhà Hồng, Hoắc chúng ta, dù sao cũng là thế lực lâu đời ở thành Trường Sa, có chút giao tình với nhau; nhưng cậu ta lại làm, rất đột ngột, lúc đó, liền trực tiếp chạy đến nhà Tứ gia, lôi ông ta ra ngoài, giết chết trước mặt mọi người; chúng ta những người này đã quen với việc nghĩ mọi chuyện phức tạp hóa, nên có lúc bó tay bó chân, thế mà khi cậu ta gặp phải chuyện như vậy, lại làm rất tự nhiên; Tứ gia đắc tội cậu ta, muốn đẩy cậu ta vào chỗ chết, cậu ta không có bất kỳ chứng cứ nào, nhưng mọi người đều biết là Tứ gia muốn hại cậu ta,

sau đó cậu ta giết Tứ gia trước mặt mọi người, không ai có thể nói gì.....” Bên phía Tô Mộc, dĩ nhiên không biết mình từ khi nào đã có một fan hâm mộ nhỏ là Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng có một số chuyện, nghĩ lại cũng rất bình thường.

Biểu hiện và việc làm của Tô Mộc, trong Cửu Môn rất ít người có thể sánh bằng.

Về phía Trương Khải Sơn, thì vẫn luôn nghi ngờ Tô Mộc là người có huyết mạch thuần chính của Trương gia, nên vẫn luôn có nhiều chiếu cố, không dám chọc vào.

Trương Khải Sơn chỉ là một nhánh của Trương gia, nhưng chính ông cũng biết, nội tình của Trương gia rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Đây là một gia tộc đáng sợ mà ngay cả thế lực sau lưng Trương Khải Sơn cũng phải kiêng dè.

Tô Mộc đối với những lời bình phẩm của người ngoài, chưa bao giờ để tâm.

Có thêm người tâng bốc hắn, thực lực của hắn cũng không có bất kỳ thay đổi nào, có thêm người phỉ báng hắn, hắn cũng sẽ không vì người khác phỉ báng mà đi xin lỗi nhận sai.

Xin lỗi, sinh ra làm người, hắn thích làm gì thì làm, không ai, có thể chỉ tay năm ngón trên con đường đời của hắn.

Sau khi Trương Khải Sơn trở về phủ, quả nhiên nhận được lệnh chỉ thị từ cấp trên, yêu cầu ông phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện của thương hội Nhật Bản, đừng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến việc hai bên chung sống hòa bình.

Trương Khải Sơn bất đắc dĩ, chỉ có thể theo manh mối của đoàn tàu bọc thép, bắt đầu dò tìm theo hướng khu mỏ.

Sau khi Tô Mộc trở về phủ, đã kể lại chuyện xảy ra bên phía Nhị Nguyệt Hồng cho Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy.

Trong lòng Hắc Bối Lão Lục ngoài đao ra, chưa bao giờ có tình cảm gì với phụ nữ.

Cái gọi là trong lòng không gái gú, rút đao tự thành thần, có lẽ là đang nói về người như Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục lẩm bẩm: "Phụ nữ chết thì chết, thế giới lớn như vậy, chẳng lẽ không tìm được người khác sao?" Tề Thiết Chủy cười khổ: "Hahaha, nếu người đời, ai cũng như Lục gia, vậy thì đàn ông làm nên sự nghiệp sẽ ngày càng nhiều, Lục gia đối với tình cảm phụ nữ phương diện này, thật sự là tấm gương của Cửu Môn!" Tề Thiết Chủy giơ ngón tay cái lên.

Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục hơi giật giật: "Lão Bát, vậy ngươi nói xem, chuyện này nên xử lý thế nào?

Theo ta nói, Nhị Nguyệt Hồng vốn dĩ là lòng dạ quá mềm, người quá tốt, ngươi xem, như chúng ta loại độc thân này, có nhược điểm gì để người ta nắm được không?" Tề Thiết Chủy gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta dĩ nhiên không có khuyết điểm nhược điểm gì, nhưng chuyện này không thể nói như vậy, Nhị gia cũng là người trọng tình cảm, mới biểu hiện như vậy." "Trước đây ngươi đã nói gì?" Tô Mộc đột nhiên lên tiếng, nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy sững sờ: "Nói gì cơ?

Đại ca, tôi có nói gì đâu?" Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Tề Thiết Chủy, Tô Mộc lắc đầu: "Ta đang nói, lời bình của ngươi cho Nha Đầu trước đây là gì ấy nhỉ?" Tề Thiết Chủy "ồ" một tiếng, gật đầu nói: "Tướng mạo của Nha Đầu không tốt lắm, tuy có kỳ ngộ, nhưng phúc trạch quá ngắn, lại gặp phải bệnh nặng thế này, e rằng....." "Đây là thiên mệnh của cô ấy, phải không." Tô Mộc nhìn về phía xa, đôi mắt

sâu thẳm.

“Ừm.” Tề Thiết Chủy gật đầu.

“Lão Bát, ngươi cứ lẩm bẩm thần thần bí bí, ta không quan tâm cũng thôi, thằng nhóc ngươi thật sự tin vào cái thuyết vận mệnh này à?” Hắc Bối Lão Lục hừ hai tiếng.

Tề Thiết Chủy thân là một thuật sĩ, biết càng nhiều, lại càng cảm thấy thế gian tồn tại nhiều ràng buộc, nên làm người rất hòa nhã đạm nhiên.

Ngược lại chính là loại như Hắc Bối Lão Lục, đa số chuyện đều không hiểu, nhưng lại chưa bao giờ tin vào bất kỳ thuyết số mệnh nào.

“Số mệnh của ta thì sao?” Tô Mộc tiếp tục lên tiếng.

Tề Thiết Chủy trầm ngâm một lát, mày nhíu chặt lại, có một số lời y không biết có nên nói ra trước mặt Tô Mộc không.

Số mệnh của Tô Mộc trong mắt Tề Thiết Chủy, còn thê thảm hơn!

Tô Mộc thân mang hình xăm Tà túy kỳ lân, cả mệnh cách của hắn đều theo đó thay đổi, nếu Tề Thiết Chủy có thể xem lòng bàn tay của Tô Mộc sẽ biết, hai đường đại diện cho nhân duyên và tuổi thọ, rất ngắn.

Cũng có nghĩa là, tuổi thọ của Tô Mộc sẽ không dài.

Ừm, hắn bây giờ cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, cách đây không lâu đã chết một lần.

Về phương diện nhân duyên, cũng sẽ không tồn tại.

Tô Mộc có lẽ cũng sẽ không gặp được cô gái nào phù hợp mà mình yêu thích.

“Nói đi, ta và lão Lục giống nhau, chưa bao giờ tin vào những thứ

linh tinh này.” Tô Mộc cười nhẹ nói.

“Mệnh cách của đại ca rất không tốt, không có kỳ ngộ, không có phúc trạch, tuổi thọ cũng.....” “Cút!

Có ai nói về đại ca mình như vậy không?” “Ách, đại ca bảo tôi nói mà.....” “Bảo ngươi nói cho đúng, chứ không bảo ngươi nói bậy!” “.....” Tô Mộc nhìn Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy đang cãi nhau, bất đắc dĩ cười một tiếng.

Quả nhiên, lời của thuật sĩ, có thể nhìn ra chính xác sự thay đổi mệnh cách của Tô Mộc.

“Dĩ nhiên rồi, đại ca, mệnh cách loại này không phải là cả đời đã định sẵn, trong sách có nói, đại đạo năm mươi, trời diễn bốn chín, còn lại một biến số, thuật sĩ lợi hại nhất, cũng không thể định được cả đời của một người.” Tề Thiết Chủy lại một lần nữa lên tiếng giải thích.

“Nói hay lắm, có lẽ ta chính là biến số đó của đại đạo các ngươi, hahahaha.” Tô Mộc cười sảng khoái.

Vận mệnh của Cửu Môn, vốn sẽ là một kết cục vô cùng bi thảm, nhưng Tô Mộc xuất hiện, đã thay đổi quỹ đạo số mệnh vốn có của một số người.

Đã có chuyện đã làm, vậy thì không bằng tiếp tục làm.

Lại qua mấy ngày.

Ba người Chá Cô Tiếu cuối cùng cũng chật vật được La Lão Oai hộ tống, đến thành Trường Sa.

Nhìn thành Trường Sa phồn hoa này, ba người Chá Cô Tiếu bất đắc dĩ thở dài.

Họ đi tìm lăng mộ Hiến Vương đã được một thời gian, nhưng manh mối mờ mịt, người đời biết đến tên lăng mộ Hiến Vương vốn

dĩ đã không có mấy ai.

Vị Hiến Vương đó rốt cuộc là ai, Chá Cô Tiếu cũng không thể tìm thấy bất kỳ dấu vết nào trong các cổ tịch, cổ thư lịch sử khác.

Thế là, bất đắc dĩ, họ chỉ có thể quay lại thành Trường Sa, xem có thể để Tô Mộc trực tiếp nói ra một kết quả hay không.

Phủ Tô Mộc.

Biết ba người này đến, Tô Mộc mời mấy người bạn cùng là Cửu Môn, qua đây cùng đón tiếp ba người.

Ba người Chá Cô Tiếu tuy không có ý niệm về nhân tình thế thái của thế tục, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi yên.

Khi Ngô Lão Cẩu và những người khác còn chưa đến, Tô Mộc đã trực tiếp lên tiếng trước mặt ba người Chá Cô Tiếu: "Lăng mộ Hiến Vương hung hiểm, e rằng ba người các vị đi cũng chỉ có đi không có về, các vị cứ ở lại đây một thời gian, đợi ta tìm được phương pháp thích hợp, chúng ta sẽ cùng đi." "Vậy thì, đa tạ Tô gia." Chá Cô Tiếu chắp tay.

Chương 76

Không biết vì sao, khi y đến thành Trường Sa, nhìn thấy Tô Mộc có khuôn mặt hiền hòa, lòng đang nóng như lửa đốt bỗng trở nên bình tĩnh lại.

Đồng thời, cũng cảm nhận được sự tự tin mà Tô Mộc mang lại cho họ.

Một lát sau.

Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu và những người khác lần lượt đến phủ Tô Mộc, chào đón ba người Chá Cô Tiếu là những gương mặt quen thuộc.

Đồng thời, bên phía Trương Khải Sơn cũng nhận được tin tức, nói rằng ba người của phái Bàn Sơn Đạo Nhân đã đến Trường Sa, thế là từ hướng khu mỏ nhanh chóng trở về Trường Sa.

Ông cũng muốn xem, phái Bàn Sơn trong truyền thuyết của tứ phái.

Nhiều cao thủ đổ đấu như vậy tập trung lại một chỗ, không làm chút chuyện lớn thì sao được?

Vì đang ở phủ Tô Mộc, nên Tô Mộc ngồi, dĩ nhiên là vị trí chủ nhân độc nhất vô nhị, nhìn xuống đám tân khách bên dưới, Tô Mộc suy nghĩ lung tung.

Vừa hay, khoảng thời gian này có một ngôi mộ lớn trong ấn tượng của Tô Mộc vẫn chưa bị người ta phát hiện và khai quật.

Hay là, đi thử xem?

Tô Mộc đột nhiên nghĩ đến.

Ngôi mộ lớn mà Tô Mộc đang nghĩ đến lúc này, không phải là những ngôi mộ cổ bình thường khác, mà là một ngôi mộ cổ mà mọi người đều biết đến nhưng lúc này vẫn chưa bị phát hiện và khai quật.

Lăng mộ Long Quân!

Lăng mộ Long Quân ngay cả ở thế giới kiếp trước của Tô Mộc, cũng không thể khai quật khảo cổ được, chỉ có thể đào được đội quân đất nung, nhưng không thể đào được minh điện thực sự của lăng mộ Long Quân.

Còn những ngôi mộ cổ khác, Tô Mộc có lẽ không có nhiều ý niệm.

"Phật gia đến ~" Ngay lúc Tô Mộc đang suy nghĩ lung tung, ngoài cửa truyền đến tiếng thông báo của hạ nhân.

Sau đó, Trương Khải Sơn và phó quan của ông được hạ nhân của phủ Tô Mộc mời vào.

Sau khi Trương Khải Sơn đến, Cửu Môn của cả Trường Sa gần như đã đông đủ.

Chá Cô Tiếu vốn không phải là người thích náo nhiệt, nhìn những người Cửu Môn bên cạnh, vẻ mặt vẫn như giếng cổ không gợn sóng, vẫn là biểu cảm đạm mạc đó.

Y cũng không thích uống rượu, chỉ ăn cơm cùng mọi người, sau đó được những người khác giới thiệu một phen với thân phận là Bàn Sơn Đạo Nhân, rồi không còn chuyện gì khác để làm.

Những người khác trong Cửu Môn cũng cảm nhận được tính cách đạm nhiên xử thế của Chá Cô Tiếu, cùng với ánh mắt thân thiện, nên hảo cảm đối với y tăng lên rất nhiều.

Không giống những người có năng lực đổ đấu lợi hại khác, vì có chút thân phận địa vị quyền lực rồi, liền trở nên cao ngạo.

Trong yến tiệc.

Ngô Lão Cẩu không ngừng nghe những lời giới thiệu về thân phận của ba người Chá Cô Tiếu bên tai, sau đó từ từ ghi nhớ trong lòng, định bụng về nhà sẽ viết ra, để truyền lại cho con cháu đời sau.

Điều mà Tô Mộc lúc này không biết còn có, hắn cũng đang âm thầm thay đổi một số vận mệnh của hậu duệ Cửu Môn.

Ngô Lão Cẩu với tư cách là ông nội của Ngô Tà sau này, kinh nghiệm đổ đấu được truyền lại, sẽ khiến ba người con nhà Ngô trở nên lợi hại hơn, tương tự, Ngô Tà cũng sẽ tiếp tục kế thừa mạch này.

Có lẽ, cháu trai Ngô Tà của Ngô Lão Cẩu trong tương lai, sẽ không còn cần bất kỳ sự che chở bảo vệ của ai, một mình, cũng có được thành tựu phi thường.

Dĩ nhiên rồi, đây là chuyện của sau này, chuyện của sau này, không ai trong Cửu Môn đang ngồi đây biết được.

Mọi người ăn cơm uống rượu xong, tan tiệc, ba người Chá Cô Tiếu liền ở lại phủ Tô Mộc nghỉ ngơi, chuẩn bị xem khi nào Tô Mộc mới cho họ biết, thông tin về lăng mộ Hiến Vương, vị trí chính xác của Mộc Trần Châu.

Sau khi yến tiệc tan.

Chá Cô Tiếu không nhịn được lại một lần nữa tìm đến Tô Mộc, mày chau lại nghiêm nghị nói: "Nếu Tô gia có chuyện khác, vậy xin Tô gia hãy cho chúng tôi biết thông tin về lăng mộ Hiến Vương, chúng tôi tự mình đi tìm, tuy có thể vô cùng nguy hiểm." "Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh....." Tô Mộc vừa mới bận xong, nhìn ba người trước mặt trong thư phòng, lẩm bẩm.

Đồng thời, ánh mắt lần lượt lướt nhanh qua ba người.

"Ba người xuất sắc nhất của phái Bàn Sơn trên đời, tìm khắp cổ

mộ thiên hạ, mà không được gì, sau đó đến lăng mộ Bình nhi sơn, Lão Dương Nhân chết trong miệng con rết kịch độc, Hoa Linh chết dưới tay người bị tà linh phụ thể, còn ngươi, Chá Cô Tiếu, sẽ ở Hắc Thủy thành của Tây Hạ, mất một cánh tay, từ đó đi xa ra nước ngoài, sống nốt quãng đời còn lại." Tô Mộc tiếp tục chậm rãi nói, đặt cuốn cổ tịch trong tay xuống.

Sắc mặt Lão Dương Nhân thay đổi: "Lời này của Tô gia có phải nói hơi quá đáng rồi không, chỉ là một lăng mộ Nguyên ở Bình nhi sơn, sao có thể....." "Im miệng." Chá Cô Tiếu khẽ nói, "Tô gia làm sao biết ta có ý định đi đến cổ mộ Hắc Thủy thành ở Tây Hạ?" "Mệnh." Tô Mộc chỉ vào hai chữ bút mực trên bìa cuốn cổ tịch trong tay.

Ba người Chá Cô Tiếu cúi đầu nhìn.

Cuốn sách mà Tô Mộc vừa xem không phải là cổ thư cổ tịch gì, mà càng giống như một thứ gì đó Tô Mộc vừa mới viết xong, trên bìa sách có hai chữ lớn Vận Mệnh.

"Ba người các vị, vốn dĩ kiếp này đã định không tìm được Mộc Trần Châu, và vận mệnh của cả ba đều sẽ rất thê thảm, nhưng may mắn, các vị đã gặp ta." Tô Mộc chắp tay sau lưng đứng, nhìn những vì sao lấp lánh ngoài cửa sổ.

"Chúng tôi cần phải làm thế nào, mới có thể thoát khỏi số mệnh này." Vẻ mặt Chá Cô Tiếu ngưng trọng, nhìn bóng lưng thon dài kia.

"Vị trí cụ thể của lăng mộ Hiến Vương, ta cũng không rõ, chỉ biết đó là lăng mộ của Điền vương nước Cổ Điền, các vị chỉ cần đi theo hướng này tìm, là có thể tìm được manh mối về Mộc Trần Châu, không có gì bất ngờ, Mộc Trần Châu đó ở trong quan tài của Hiến Vương.....

Chỉ là Hiến Vương tín phụng tà thần cổ đại, mộ táng của ông ta, mức độ nguy hiểm khá cao, Trần Ngọc Lâu không phải đã đi rồi sao?

Đợi mấy ngày, chắc là sẽ có kết quả.” Tô Mộc tiếp tục nói.

Chá Cô Tiếu kinh ngạc.

Khi họ và Trần Ngọc Lâu chia tay, quả thực đã nhận được lời mời của Trần Ngọc Lâu, muốn đi về hướng Điền tìm một ngôi mộ cổ.

Nhưng vì họ phải tìm Mộc Trần Châu và thông tin về lăng mộ Hiến Vương, nên đã từ chối lời mời của đối phương.

Không ngờ, ngôi mộ cổ mà Trần Ngọc Lâu tìm kiếm, chính là nơi có lăng mộ Hiến Vương.Một khi Trần Ngọc Lâu đã đi, vậy chắc là trong khoảng thời gian này sẽ có manh mối về Mộc Trần Châu.

Nếu Trần Ngọc Lâu thành công trở về, vậy Chá Cô Tiếu sẽ có cơ hội được nhìn thấy Mộc Trần Châu trong đời này, nếu thất bại, Chá Cô Tiếu cũng có thể từ miệng đối phương, biết được thông tin về mức độ nguy hiểm của lăng mộ Hiến Vương.

Chẳng trách, Tô Mộc bảo họ đừng vội, cứ tiếp tục chờ đợi ở thành Trường Sa là được.

Hóa ra, Tô Mộc đã sớm chuẩn bị mọi thứ cho họ.

Lòng Chá Cô Tiếu lại một lần nữa trở nên bình tĩnh, nhìn Tô Mộc đang ngắm sao trời, cùng hai vị sư đệ sư muội sau lưng chắp tay: “Đa tạ Tô gia, vậy chúng tôi đi nghỉ trước, không vội nữa, hahahaha.” Chá Cô Tiếu đột nhiên có cảm giác như trút được gánh nặng.

Áp lực đè nặng trên vai y nửa đời người, vào khoảnh khắc này, cuối cùng cũng được giải tỏa.

Sau khi ba người Chá Cô Tiếu rời đi.

Gió từ cửa sổ chỗ Tô Mộc đứng, vô tình thổi lật cuốn bút ký ‘Vận Mệnh’ mà Tô Mộc đã viết, trên đó ghi lại từng dòng chữ, chính là Tô Mộc sợ sau này quên, về quỹ đạo vận mệnh của những người bên

cạnh hắn ở thời đại này.

Chá Cô Tiếu, cụt một tay, đi xa ra nước ngoài, từ đó biến mất không tăm tích, để lại dòng máu ngoại tôn Shirley Dương, sau này đã có được Mộc Trần Châu.

Trần Ngọc Lâu, hỏng đôi mắt trời sinh nhìn đêm, đồ đệ dưới tay kẻ chết người bị thương, trở thành một ông già bói toán bên đường bị Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và những người khác chán ghét.

Chương 77

Nhị Nguyệt Hồng, vợ chết, cô độc đến già.

Hắc Bối Lão Lục, chết dưới loạn đao của tiểu nhân sau này.

Trương Khải Sơn, sau khi ra chiến trường, không còn tung tích.. .....

Cửu Môn, hết.

Trang cuối cùng của cuốn bút ký 'Vận Mệnh' đó, viết một cái tên không có bất kỳ giới thiệu nào về quỹ đạo vận mệnh.

"Tô Mộc....." "Tiểu thư Nha Đầu không phải bị cảm mạo thông thường, mà là trúng một loại thi độc." Hôm sau, Hoa Linh đến Lê viên nơi Nhị Nguyệt Hồng ở, chẩn đoán được bệnh tình của Nha Đầu, đưa ra kết quả khác với đa số y sư trong thành Trường Sa.

Dù sao Hoa Linh cũng đã đi theo Già Cô Tiếu một thời gian dài, lại là người của dòng dõi Bàn Sơn đạo nhân, nên biết nhiều chuyện hơn đám lang băm thông thường.

"Bệnh này rất khó chữa khỏi, chắc hẳn các vị cũng biết, khi chúng ta thường xuyên xuống mộ đều phải cẩn thận bị đồ vật trong mộ thất làm bị thương, và đây chính là căn bệnh gây ra bởi việc bị minh khí trong ngôi mộ bị phong ấn dưới lòng đất làm bị thương." Hoa Linh cau mày, thả tay đang bắt mạch trên cổ tay Nha Đầu ra rồi đứng dậy.

Ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng đột ngột quay lại, nhìn về phía Trần Bì đang quỳ sau lưng.

Trần Bì đã nói, bệnh của Nha Đầu có thể liên quan đến cây trâm hắn tặng cô.

Sự thật chứng minh, đúng là như vậy.

Nhưng đây là chuyện nhà của Nhị Nguyệt Hồng, nên anh không quở trách đồ đệ duy nhất của mình trước mặt mọi người.

“Làm sao mới chữa được?” Nhị Nguyệt Hồng nhìn Hoa Linh với ánh mắt nóng rực.

Hoa Linh khẽ nhếch mép: “Chuyện này không làm khó được tôi.

Nhị gia cần tìm một đàn chó trong thành, sau đó tiêm độc trên người tiểu thư Nha Đầu vào chúng, để chúng đi tìm thảo dược có thể chữa bệnh cho mình.

Bởi vì loại độc mà tiểu thư Nha Đầu trúng phải, tôi nhất thời cũng không thể phân biệt rõ ràng được… Tốt nhất là chó săn…” … Ngày hôm đó, Ngô Lão Cẩu vẫn như thường lệ, thức dậy, ăn uống xong xuôi rồi định dắt bầy chó trong sân đi dạo một vòng quanh địa bàn của mình, ngắm nghía phong cảnh.

Giây tiếp theo, anh ta bỗng nhiên hắt hơi liên tục mấy cái.

Ngô Lão Cẩu vẻ mặt kỳ quái nhìn quanh, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ có mỹ nhân nào thấy được tướng mạo anh tuấn của Cẩu gia ta nên thầm thương trộm nhớ?” “Chậc chậc, quả nhiên, người đẹp trai đi đến đâu cũng là tâm điểm.” “Khụ khụ…” Ngô Lão Cẩu đang tự lẩm bẩm, vừa định ra cửa thì nghe thuộc hạ đến báo, Tô Mộc và Nhị Nguyệt Hồng dẫn theo một số người đến thăm.

Ngô Lão Cẩu ngẩn người.

Lâu như vậy rồi, Nhị Nguyệt Hồng và Tô Mộc, cũng là người trong Cửu Môn, chưa từng đến địa bàn của anh ta, huống chi là ghé thăm.

Với sự khôn ranh của mình, anh ta lập tức khẳng định nhóm người này tìm mình chắc chắn không có chuyện gì tốt đẹp!

Chỉ là, trong số những người đến có tên Tô Mộc, anh ta lại không

thể không ra đón.

“Haiz, chỉ cần không đụng đến chó của tôi, muốn tôi làm gì thì làm vậy…” Ngô Lão Cẩu thở dài, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Cẩu gia.” “Cẩu gia.” Tô Mộc và Nhị Nguyệt Hồng chắp tay chào.

“He he, Nhị gia và Tô gia hiếm khi ghé thăm, mời vào, mời vào.

Mấy người còn không mau đi chuẩn bị đồ ăn thức uống, cứ theo tiêu chuẩn của phủ Phật gia mà làm…” Ngô Lão Cẩu ra vẻ hào phóng vung tay chỉ huy thuộc hạ.

Nhị Nguyệt Hồng không nhịn được, cau mày tiến lên một bước: “Cẩu gia, Nhị Nguyệt Hồng lần này đến đây chỉ muốn nhờ Cẩu gia giúp một việc.” “À, chuyện này, vừa ăn vừa nói đi…” Sắc mặt Ngô Lão Cẩu thay đổi, quả nhiên như anh ta dự đoán.

“Thật không dám giấu, Nhị Nguyệt Hồng lần này đến là muốn mượn chó săn của Cẩu gia dùng một lát.” “…” Ngô Lão Cẩu nhíu chặt mày, anh ta lo cái gì thì cái đó lại đến.

Phải biết rằng, người trong Cửu Môn chưa từng có ai mượn được chó của anh ta.

Ai trong Cửu Môn cũng biết, bầy chó của Ngô Lão Cẩu đều có tài tìm mộ, cũng có năng lực tác chiến đơn lẻ cực mạnh.

Vì vậy đây không phải là lần đầu tiên người của Cửu Môn đến mượn chó.

Thế nhưng, chó của Ngô Lão Cẩu chính là mạng sống của anh ta.

“Chúng tôi định dùng một loại thi độc lên người chó của Cẩu gia, sau đó để chúng vào núi tìm thảo dược có thể giải loại thi độc này.” Hoa Linh không hiểu rõ tình hình của Cửu Môn nên nói thẳng.

Cả khuôn mặt Ngô Lão Cẩu xanh mét.

Mượn chó của anh ta!

Dùng độc trên người chó của anh ta!

Nụ cười trên mặt Ngô Lão Cẩu dần biến mất, trở nên nghiêm túc và nặng nề.

Anh ta liếc nhìn Tô Mộc đang im lặng trong đám người, sắc mặt khó coi.

Lại cứ phải dẫn Tô Mộc theo làm gì không biết, nếu Tô Mộc không ở đây, mọi chuyện còn dễ thương lượng.

Cho dù là Nhị Nguyệt Hồng cũng không đủ mặt mũi để khiến anh ta hy sinh chó của mình.

"Đừng bận tâm, tôi chỉ đến xem thôi.

Bọn họ thường ngày đều nói Cẩu gia trượng nghĩa, mặt mũi hiền lành, là người làm nhiều việc thiện nhất trong Cửu Môn, nên tôi đến xem thử." Tô Mộc nhún vai, ra vẻ 'Ngô Lão Cẩu cậu đừng áp lực'.

Khóe miệng Ngô Lão Cẩu giật giật.

Người nhà họ Ngô của anh ta chẳng có mấy ai là người tốt đúng nghĩa, Tô Mộc vừa đến đã tặng cho anh ta cái mác người tốt, khiến anh ta biết mở miệng thế nào bây giờ.

"Tô gia à, ngài đúng là một người lương thiện, quá coi trọng tại hạ rồi." Ngô Lão Cẩu bất đắc dĩ thở dài, "Đàn chó săn của tôi đều phải qua nhiều năm huấn luyện mới có được bản lĩnh như ngày hôm nay.

Ngài vừa đến đã muốn tuyệt đường sống của chúng, chuyện này…" "Con tam đầu khuyển nhà tôi cậu vẫn luôn thèm muốn đúng không?

Sau này nó đẻ, hứa cho cậu một con." Tô Mộc ngắt lời Ngô Lão Cẩu.

Hai mắt Ngô Lão Cẩu sáng lên, nước miếng suýt chảy ra: “Chuyện này, chuyện này dễ nói!

Chẳng phải chỉ là mấy con chó săn huấn luyện nhiều năm thôi sao?

Tôi đây còn một lứa mới mua chưa kịp huấn luyện, Tô gia muốn thì cứ lấy đi!

Khách sáo với tôi làm gì, quan hệ của chúng ta thế nào cơ chứ!

He he he.” Tô Mộc: “…” “Còn nói nhảm gì nữa, chuẩn bị đi rồi ra tay, Nha Đầu còn đang chờ thuốc cứu mạng đấy.” Vầng trán Tô Mộc xuất hiện mấy vạch đen.

“Được được được, tôi cho người dẫn đàn chó săn đó qua ngay, các người muốn hành hạ thế nào cũng được.

Chương 78

Hê, sau này có con tam đầu khuyển nhà Tô gia rồi, mình không đau lòng." "Đa tạ Cẩu gia." "Không cần tạ tôi, tạ Tô gia đi.

Nếu hôm nay không phải Tô gia đến, các người thật sự không thể lấy được con chó nào từ tay tôi đâu.

Dù sao các người cũng biết, chó nhà tôi chính là mạng của tôi." "Đa tạ Tô gia và Cẩu gia.

Đợi Nha Đầu khỏe lại, tôi, Nhị Nguyệt Hồng, nhất định sẽ lại mang đại lễ đến tận cửa cảm tạ Tô gia và Cẩu gia." "Dễ nói, dễ nói." … Già Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Dương Nhân, ba người tuy chỉ mượn thân phận đạo sĩ để hành tẩu giang hồ, nhưng cũng hiểu một vài đạo thuật.

Họ luôn tin vào đạo lý thiên đạo luân hồi, sinh sôi không ngừng.

Đa số sinh vật trong núi khi bị bệnh sẽ không giống con người, không thể tìm được thầy thuốc chữa trị, chúng chỉ có thể tự tìm cách, hoặc là chờ chết.

Mà chó săn thì tương đối đặc biệt, chúng quanh năm đi săn trong núi, một khi trúng phải loại độc nào đó, sẽ dựa vào ký ức và kiến thức được truyền thừa trong huyết mạch để tìm kiếm thảo dược giải độc trong núi.

Nhưng cụ thể có tìm được thảo dược cứu Nha Đầu hay không, lúc này mọi người vẫn chưa biết.

Ở một diễn biến khác.

Vì Trương Khải Sơn cãi lệnh cấp trên, cấp trên đã phái một quân nhân khác đến, định để người này 'hỗ trợ' Trương Khải Sơn quản lý

tình hình ở Trường Sa.

Dù sao Trương Khải Sơn một mình nắm quyền, khó tránh khỏi những tình huống bất lợi cho quân đội.

Thế là, ngay trong ngày hôm đó, người tên Lục Kiến Huân, một đồng liêu có thân phận tương đương Trương Khải Sơn, đã đến thành Trường Sa.

Lục Kiến Huân vốn là lãnh đạo quân đội của một khu vực, giống như thân phận của Trương Khải Sơn ở thành Trường Sa.

Hắn và Trương Khải Sơn tuổi tác tương đương, thân phận địa vị cũng ngang nhau.

Cả hai đều là những người trẻ tuổi thành đạt.

Chỉ khác với Trương Khải Sơn ở chỗ, hắn tương đối coi trọng việc tuân lệnh cấp trên, không bao giờ có chuyện vi phạm mệnh lệnh.

Nói đơn giản, chính là làm một con chó, và hắn có đủ tự giác để làm con chó đó.

Lần này hắn đến thành Trường Sa là nhận lệnh cấp trên đến điều tra Trương Khải Sơn.

Sau này Trương Khải Sơn có thể thăng quan hay không, hoặc có còn giữ được địa vị hiện tại ở Trường Sa hay không, đều do Lục Kiến Huân hắn quyết định.

Chỉ có điều, điều khiến Lục Kiến Huân kỳ lạ là, rõ ràng Trương Khải Sơn cũng biết điều này, nhưng khi hắn đến ngoài cổng thành Trường Sa, Trương Khải Sơn lại không ra đón?

Không chỉ vậy, người đi đường trong thành Trường Sa dường như cũng không mấy quan tâm đến kẻ nắm quyền quân đội mới đến là hắn?

Lục Kiến Huân cưỡi trên lưng con ngựa cao lớn, dưới sự dẫn dắt của binh sĩ, thong thả đi dạo trong thành Trường Sa, xem xét tình hình.

"Tiểu Vũ, cậu nói xem cách quản lý thành Trường Sa này sao lại kỳ quái như vậy?

Chúng ta đi qua một số nơi, phát hiện trong thành chia thành mấy thế lực, mỗi nơi quản lý một kiểu.

Chẳng lẽ quyền lực của Trương Khải Sơn đã hữu danh vô thực rồi?" Lục Kiến Huân nghi hoặc hỏi.

Lục Kiến Huân đến từ nơi khác, dân chúng trong phạm vi cai quản của hắn cũng giống như bên La Lão Oai, đều là vạn người kính nể, lấy hắn làm đầu.

Nhưng thành Trường Sa lại có một bộ mặt hoàn toàn khác.

"Lục trưởng quan, tôi cũng không biết." Binh sĩ dắt ngựa lắc đầu.

"Lúc đến tôi có nghe ngóng được một số tin tức, nói là bên Trường Sa này có chín thế lực, còn được gọi là Cửu Môn.

Chậc chậc, Trương Khải Sơn này cũng thật là, thành trì dưới quyền quản lý của quân đội chúng ta mà lại để cho đám thế lực cỏ dại này ngóc đầu lên." Lục Kiến Huân khinh bỉ liếc nhìn người đi đường bên cạnh.

"Thôi không dạo nữa, đến thẳng phủ đệ của Trương Khải Sơn đi.

Dẫn đường." "Vâng, Lục trưởng quan." … Lục Kiến Huân dưới sự dẫn dắt của thuộc hạ, đi về phía nơi ở của Trương Khải Sơn.

Từ xa, hắn đã thấy được tòa kiến trúc cao lớn chiếm diện tích cực rộng, không khỏi cảm thán: "Trương Khải Sơn này thật xa xỉ, ở trong phủ đệ lớn như vậy, xem ra có nhiều thứ để tra rồi." Lục Kiến Huân nheo mắt, nhìn về phía phủ Phật gia ở xa.

Không biết vì sao, Lục Kiến Huân còn chưa gặp Trương Khải Sơn, nhưng nhìn tình hình thành Trường Sa như vậy, đã có chút bực bội và bất mãn với anh ta.

Hận không thể lập tức xông vào phủ Phật gia chất vấn Trương Khải Sơn một trận.

Nhưng sự tình thay đổi vượt xa dự liệu của Lục Kiến Huân.

Khi Lục Kiến Huân đến trước cửa phủ đệ của Trương Khải Sơn, lại bị binh sĩ gác cổng báo rằng Trương Khải Sơn gần đây đang bận một số việc, không tiếp khách.

"Cái gì?" Lục Kiến Huân biến sắc, rồi nghiến răng nói: "Ngươi đã nói cho hắn biết thân phận của ta chưa?

Ta là người được cấp trên phái đến điều tra Trương Khải Sơn, ha ha, làm như vậy không sợ ta báo cáo lên cấp trên, nói Trương Khải Sơn hắn từ chối mệnh lệnh, muốn mất chức quan sao?" "Chúng tôi chỉ nghe lệnh Phật gia, những chuyện khác không quan tâm.

Xin lỗi, Lục trưởng quan." Binh sĩ gác cổng phủ Phật gia mắt nhìn thẳng, mặt không đổi sắc.

"Khi nào hắn có thời gian?" Sắc mặt Lục Kiến Huân khó coi.

Đây là cái gì?

Hắn, Lục Kiến Huân, lặn lội đường xa đến đây, nhận lệnh cấp trên đến điều tra tình hình của Trương Khải Sơn.

Mà Trương Khải Sơn thì sao?

Ngay cả cửa cũng không cho hắn vào!

"Cái này chúng tôi không biết.

Nhưng nghe nói Phật gia đang điều tra thông tin về những người Đông Dương đã chết lần trước, xin Lục trưởng quan đừng vội.

Lục trưởng quan đã có chỗ ở chưa?

Nếu chưa có, Phật gia đã sắp xếp rồi, mời các vị theo tôi.” Binh sĩ gác cổng bình tĩnh nói, rồi cất bước đi ra ngoài.

Sắc mặt Lục Kiến Huân tái mét, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo đi theo binh sĩ của Trương Khải Sơn, rời khỏi phủ đệ.

Sau khi Lục Kiến Huân đi.

Trương Khải Sơn và Trương Phó quan từ sau cánh cửa lớn đi ra, hai người nhìn nhau, cười bất đắc dĩ.

“Lục Kiến Huân này không biết bản lĩnh thế nào, tính tình thì khá lớn.

Cấp trên chỉ nói để hắn đến hỗ trợ Phật gia, không ngờ tên này lại nói thẳng là đến điều tra Phật gia, ha ha.” Trương Phó quan cười lạnh.

Chương 79

Trương Khải Sơn nhún vai: "Mặc kệ hắn đi.

Người này mang ý của cấp trên đến, không thể làm quá đáng.

Cậu cho người chú ý hắn một chút, đừng để hắn gây chuyện ở Trường Sa." "Còn nữa, đi thông báo cho người của Cửu Môn một tiếng, Lục Kiến Huân có thể không đắc tội thì cố gắng không đắc tội." Trương Khải Sơn lắc đầu.

"Vâng, tôi đi thông báo cho các môn khác ngay." Trương Phó quan gật đầu, đi ra ngoài.

Một lát sau.

Lục Kiến Huân vừa được binh sĩ của Trương Khải Sơn dẫn đến khách sạn nghỉ ngơi thì thấy một người đàn ông đặc biệt đang ngồi trên chiếc xe do phu xe kéo.

Khi người đàn ông này xuất hiện, bên cạnh có một đám thuộc hạ mang theo vũ khí, vội vã chạy qua trước khách sạn.

Lục Kiến Huân là ai chứ?

Nhìn thấy kẻ có vẻ là đầu sỏ côn đồ này và đám người kia, hắn lập tức không nhịn được mà xông ra khỏi hàng ngũ binh sĩ của Trương Khải Sơn, chặn ngay trước mặt đám người đó.

Vung roi dài trong tay, hắn quất mạnh vào người phu xe: "Các ngươi có biết đây là đâu không mà còn dám mang theo vũ khí đi nghênh ngang ngoài đường!" *Vút!* Ngọn roi quất vào người phu xe, người này lập tức ngã xuống đất kêu la, từ mặt đến ngực hiện lên một vệt máu hằn sâu.

Người đàn ông trên xe và thuộc hạ bên cạnh đều sững sờ.

Ghê gớm thật.

Thành Trường Sa từ khi nào lại có một kẻ không sợ chết như vậy? *Keng!

Keng!

Keng!

Keng!

Keng!

Keng!

Keng!* Thuộc hạ của người đàn ông trên xe đồng loạt rút trường đao, ánh mắt lạnh băng nhìn Lục Kiến Huân.

Lục Kiến Huân không hề sợ hãi, trở tay rút khẩu súng lục bên hông, tay phải nắm chặt, chĩa về phía người đàn ông trên xe: "Cử động nữa, lão tử bắn chết nó trước." Người đàn ông ngồi trên xe dường như chân cẳng không tiện, vẫn không có động tĩnh gì, ngồi trên xe, đối mặt với tình huống này, trên mặt không lộ ra chút cảm xúc nào.

"Hít… tên này là ai vậy?

Dám chặn cả đường của Tam gia!" "Xong rồi xong rồi, chuyện này e là Phật gia cũng không quản được, đó là Tam gia đấy…" "Đắc tội với vị Tam gia Bán Tiệt Lý này, e là kẻ này sống không lâu." "…" Người qua đường xung quanh bàn tán xôn xao, nhưng đa số đều là những lời châm chọc, không coi trọng Lục Kiến Huân.

Lục Kiến Huân nghe mà khó chịu, đột ngột bắn một phát súng lên trời. *Đoàng!* "Người không liên quan, cút hết cho lão tử!

Đây là chuyện của ta và tên què kia, các ngươi đừng có xen vào!" Lục Kiến Huân gằn giọng.

"Què…" "Nói Tam gia là đồ què…" "Chạy mau!

Tên này không biết là trâu ngựa từ đâu đến!" "…" Khoảnh khắc Lục Kiến Huân thốt ra từ "què", người qua đường xung quanh lập tức chạy tán loạn tứ phía như thể không cần mạng, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi tột độ.

Sự tàn nhẫn của Hắc Bối Lão Lục là khi gặp chuyện không quyết được, liền rút đao chém giết.

Sự tàn nhẫn của Trần Bì là giết sạch người trong thiên hạ để phát tiết hận thù trong lòng.

Còn sự tàn nhẫn của Bán Tiệt Lý này, lại là sự tàn nhẫn không chết không thôi, kẻ nào đắc tội với hắn, dù chết rồi cũng phải lôi ra quất xác.

Cửu Môn Trường Sa có ba kẻ tàn nhẫn, vậy mà Lục Kiến Huân lại gặp phải kẻ có tính tình quái gở nhất.

Lúc này, Lục Kiến Huân chỉ có hai lựa chọn.

Hoặc là, nổ súng giết chết Bán Tiệt Lý ngay bây giờ, hoặc là, chờ đợi sự báo thù không ngừng nghỉ của hắn.

May mắn thay, Trương Phó quan đã kịp thời đến hiện trường.

Trương Phó quan nhìn cảnh hai bên đối đầu, cau mày đi đến bên cạnh con ngựa Lục Kiến Huân đang cưỡi: "Lục trưởng quan, tại hạ là Phó quan của Phật gia, Trương Nhật Sơn.

Có một số chuyện, chúng ta vẫn nên về khách sạn rồi nói.

Lục trưởng quan mới đến, có một số việc còn chưa rõ." Lục Kiến Huân dường như cũng cảm nhận được bầu không khí quỷ dị xung quanh.

Quán rượu bên kia đã định đóng cửa, các tiểu thương trong các cửa hàng xung quanh cũng nhanh chóng rời đi, một đám đông đen kịt

đang tập trung ở không xa.

Mà hắn, lần này đến chỉ mang theo vài binh sĩ vệ thân.

Chút đạn dược này, làm sao đối phó với đội ngũ cả trăm người?

Hơn nữa, ánh mắt những người này hung ác, trên người vô thức toát ra luồng khí hung lệ, là loại lính đánh thuê thực sự không sợ chết.

Nếu hắn, Lục Kiến Huân, thật sự nổ một phát súng, bất kể trúng Bán Tiệt Lý hay người khác, e rằng giây tiếp theo, hắn sẽ bị đám người này phanh thây tại chỗ.

Lục Kiến Huân nghiến răng: "Hừ!

Chuyện này, Trương Khải Sơn dù thế nào cũng phải cho ta một lời giải thích!

Còn tên què bên kia, đừng đắc ý quá lâu, nếu ở địa bàn của lão tử, lão tử xử lý ngươi ngay tại trận!" Trương Phó quan há miệng, định ngăn Lục Kiến Huân nói những lời cay độc đó, nhưng Lục Kiến Huân nói quá nhanh, anh không kịp.

Thế là, Trương Phó quan cũng chỉ có thể thở dài lắc đầu, dẫn Lục Kiến Huân quay người đi vào quán rượu.

Sau khi Trương Phó quan dẫn Lục Kiến Huön vào quán rượu, tiểu nhị của quán lén lút chạy đến bên đám người vẫn còn đang đứng tại chỗ, quỳ một gối xuống nói: "Xin Tam gia quyết định, có cần giữ lại mạng của người này không?" Bán Tiệt Lý ngồi trên xe, nhìn người phu xe bị thương đã được thuộc hạ đỡ dậy, nheo mắt: "Nếu là khách của Phật gia, vậy thì tạm thời giữ lại cho hắn một mạng." "Vâng." Tiểu nhị gật đầu, đứng dậy chạy về quán rượu.

"Đi thôi, mối thù này, ta sẽ báo giúp ngươi.

Người của Tam gia ta, sẽ không vô cớ bị người khác ức hiếp."

Bán Tiệt Lý mặt mày âm trầm, ra lệnh cho một người khác kéo xe, sau đó biến mất ở cuối phố.

Trong quán rượu, sau khi Trương Phó quan sắp xếp xong chỗ ở sau này cho Lục Kiến Huân ở Trường Sa, anh đã giải thích cho Lục Kiến Huân một số tình hình về Cửu Môn.

Lục Kiến Huân vốn đã bất mãn với những lời đồn về Cửu Môn, liền lên tiếng châm chọc: "Chỉ là một đám côn đồ lưu manh, chỉ có Trương Khải Sơn mới sợ bọn chúng, ta, Lục Kiến Huân, có gì phải sợ!" "Trương Phó quan, anh vẫn nên quan tâm đến quân gia nhà anh đi, gan của hắn không nhỏ đâu, lại dám cãi lệnh cấp trên…" Lục Kiến Huân chuyển chủ đề sang Trương Khải Sơn, người mà hắn quan tâm nhất.

Trương Phó quan chắp tay: "Lục trưởng quan bảo trọng, tại hạ còn có việc khác, xin cáo từ trước." Nói xong, anh quay người đi ra cửa quán rượu.

Lục Kiến Huân lại hừ lạnh một tiếng, đối với Cửu Môn, đối với thành Trường Sa, đối với đội ngũ của Trương Khải Sơn, hắn càng thêm khinh bỉ từ tận đáy lòng.

Chương 80

Một kẻ đến côn đồ lưu manh cũng sợ, chẳng ra gì.

Không lâu sau, màn đêm buông xuống.

Quán rượu vốn nên rất náo nhiệt, vì Lục Kiến Huân vào ở mà trở nên vắng vẻ.

Lục Kiến Huân đại khái biết là tình hình gì, trước khi định nghỉ ngơi, hắn ra lệnh cho thuộc hạ đề phòng các cuộc tấn công có thể xảy ra, bố trí xong lính gác, mới đi tắm rửa, định nghỉ ngơi.

Nhưng ngay khi Lục Kiến Huân vừa nằm xuống, bên tai hắn đột nhiên nghe thấy tiếng chiêng trống từ ngoài cửa sổ.

Lục Kiến Huân tưởng chỉ là chuyện vặt vãnh gì đó, tình cờ đi qua quán rượu, nên không để ý nhiều.

Nhưng tiếng chiêng trống đó, theo thời gian trôi đi, lại càng lúc càng vang dội.

Lục Kiến Huân không nhịn được, khoác vội áo, đi đến trước cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống nguồn gốc tiếng ồn ào trên con phố tối đen.

"Tổ chức tang lễ ở đây?" Lục Kiến Huân nhíu mày, nhìn rõ đội ngũ đang tổ chức tang lễ bên dưới.

Trong dân gian, tang lễ sau khi người chết thường cần có chiêng trống thế này, và sẽ kéo dài khá lâu, thường là tổ chức thâu đêm.

Lục Kiến Huân xui xẻo chửi thầm một tiếng, đóng cửa sổ, quay lại giường.

Đêm đó, mắt Lục Kiến Huân không thể nhắm lại được, khi tỉnh dậy, trong đầu vẫn là tiếng chiêng trống ong ong.

Chờ đến rạng sáng, ngay khi Lục Kiến Huân tưởng rằng tiếng chiêng trống cuối cùng cũng có thể dừng lại, để hắn nghỉ ngơi một chút, thì tiếng kèn xôna chói tai lại vang lên.

Lục Kiến Huân tóc tai bù xù, mặt mày trắng bệch, dưới mắt có quầng thâm nặng trĩu, điên cuồng lao đến bên cửa sổ, nhìn lại lần nữa.

"Lại đổi một đám thổi kèn xôna!" "Đợi đã!

Bức chân dung trên quan tài đó, lại là lão tử!" "Mẹ kiếp!

Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!" "…" Khi màn đêm qua đi, Lục Kiến Huân cuối cùng cũng nhìn thấy chủ nhân của đám tang tổ chức dưới lầu tối qua.

Bức chân dung đặt trên quan tài, chẳng phải là hắn, Lục Kiến Huân, sao?

Không chỉ là chân dung, câu đối trên bức trướng cũng có tên Lục Kiến Huân của hắn.

Thì ra, cái đám tang ồn ào cả đêm, là do đám người này tổ chức cho hắn, một người còn sống sờ sờ?

Lục Kiến Huân tức giận đùng đùng dẫn thuộc hạ lao xuống lầu, một cước đá văng cỗ quan tài.

Nhưng chưa kịp để Lục Kiến Huân mắng chửi đám côn đồ nghi là thuộc hạ của Bán Tiệt Lý, thì biến cố xảy ra.

Trong cỗ quan tài đó lại thật sự có một xác chết.

Sắc mặt Lục Kiến Huân thay đổi, vẻ mặt kinh ngạc.

Không xa, một cậu bé mặc đồ tang trắng, ra vẻ con hiếu cháu thảo đã chạy tới, ôm lấy chân Lục Kiến Huân bắt đầu gào khóc với mọi người xung quanh: "Hu hu hu, mọi người mau đến xem đi!

Vị quân gia này lại phá hủy di thể của cha tôi, hu hu hu, mọi người

mau đến phân xử đi, thiên hạ này còn có công đạo không, còn có vương pháp không?" Lục Kiến Huön sững sờ tại chỗ, da đầu tê dại, mồ hôi lạnh túa ra.

Hắn chợt hiểu ra, hắn đã trúng kế!

Nhìn những người qua đường xung quanh không ngừng nhổ nước bọt về phía mình, chỉ vào đầu mình mắng chửi, Lục Kiến Huân lùi từng bước, mặt mày trắng bệch, nhưng không thể nói được lời nào để phản bác.

Ngay sau đó, Lục Kiến Huân đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông, Bán Tiệt Lý đang ngồi trên chiếc xe kéo.

Lục Kiến Huân hận đến nghiến răng, rút súng lục, chĩa về phía Bán Tiệt Lý.

Nhưng đám đông vây xem quá đông, đã chặn cứng vị trí đường đạn của hắn.

"Quỳ xuống xin lỗi người ta!" "Quỳ xuống dập đầu xin lỗi!" "Tên lính đểu từ đâu đến, còn không mau quỳ xuống dập đầu xin lỗi!" "Quỳ xuống!

Quỳ xuống!

Quỳ xuống!" "…" Môi Lục Kiến Huân không kìm được run rẩy, muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy toàn thân vô lực. hắn chợt nhớ lại những truyền thuyết về các môn chủ của Cửu Môn mà hắn đã thu thập được khi đến đây.

Bán Tiệt Lý chính là nổi tiếng với sự âm hiểm độc ác này.

Người này không ra tay thì thôi, một khi đã thực sự muốn làm gì, thì đó là không chết không thôi!

Tên Bán Tiệt Lý này không đối đầu trực diện với hắn, mà lại dùng

chiêu trò âm hiểm này để đối phó, khiến Lục Kiến Huân vô cùng khó chịu.

Đồng thời, hắn cũng bắt đầu nhận ra, chỉ một môn trong Cửu Môn đã khó đối phó như vậy, vậy còn những người khác trong Cửu Môn thì sao?

Chẳng trách Trương Khải Sơn ở đây lại để cho người của Cửu Môn tiếp tục tồn tại, hóa ra là thật sự không có cách nào với bọn họ.

Lục Kiến Huân bắt đầu hiểu ra, muốn giải quyết vấn đề nội bộ của Trương Khải Sơn ở Trường Sa, Cửu Môn có lẽ là một đột phá khẩu.

Chuyện Lục Kiến Huân đá vỡ quan tài của cha một người dân bình thường ngày càng ầm ĩ, sau đó đã kinh động đến đội tuần tra của Trương Khải Sơn trong thành Trường Sa.

Các binh sĩ biết đám người đó đều là thuộc hạ của Bán Tiệt Lý, nên đã báo tin cho Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nghe xong, liền ra lệnh cho Trương Phó quan đến giải quyết vấn đề mà Lục Kiến Huân đang gặp phải.

Cũng coi như là một đòn phủ đầu cho tên Lục Kiến Huân này.

Khi Trương Phó quan đến, vừa hay thấy Lục Kiến Huân bị mọi người vây quanh, bộ dạng ấm ức mặt mày trắng bệch, không khỏi bật cười một tiếng.

Lục Kiến Huân này là người ngoài, lại thật sự nghĩ rằng Cửu Môn Trường Sa dễ bắt nạt.

Giờ thì khổ rồi chứ?

Trương Phó quan dẫn thuộc hạ đi từ trong đám đông ra, nhìn mọi người xung quanh, nhỏ giọng nói: “Tam gia, Lục trưởng quan dù sao

cũng là người cấp trên phái tới, có nhiều chỗ đắc tội, mong Tam gia nể mặt Phật gia, tha cho Lục Kiến Huân lần này.

Ngày khác Phật gia sẽ đến tận cửa tạ lỗi với Tam gia." Sau khi Trương Phó quan xuất hiện, đám đông ồn ào xung quanh bắt đầu trở nên yên tĩnh.

Bán Tiệt Lý cũng được thuộc hạ từ từ đẩy ra khỏi đám đông.

Bán Tiệt Lý ngồi trên xe lăn, mân mê chiếc nhẫn ngọc trên ngón trỏ tay phải, cười nói: "Ha ha ha ha, nếu Phật gia đã ra mặt, vậy thì tha cho tên nhóc này.

Nếu có lần sau, ta sẽ không tha nhẹ đâu." "Đa tạ Tam gia." Trương Phó quan chắp tay, liếc nhìn Lục Kiến Huân mặt trắng như tờ giấy: "Lục trưởng quan, lần này coi như xong, mong lần sau cẩn thận hơn." Lục Kiến Huân nghiến răng: "Trương Phó quan, chuyện xảy ra ở đây, ta sẽ báo cáo trung thực lên cấp trên." "Tùy anh." Trương Phó quan mặt mày thản nhiên quay người, dẫn người biến mất trong đám đông.

Bán Tiệt Lý đã nể mặt Trương Khải Sơn, không tiếp tục động đến Lục Kiến Huân.

Chương 81

Lục Kiến Huân bực bội cả đêm, lại bị dọa một phen mồ hôi lạnh, lúc này đã mệt mỏi rã rời, nên cũng quay người về khách sạn, định nghỉ ngơi cho khỏe.

Không ngờ hắn, Lục Kiến Huân, vừa đến Trường Sa đã gặp phải chuyện hoang đường như vậy. … "Ha ha ha, lão đại, tôi vừa nhận được tin, nói là cái tên từ nơi khác đến, muốn cùng Phật gia quản lý thành Trường Sa, vì đắc tội với Bán Tiệt Lý mà bị dạy dỗ một trận giữa chốn đông người, ha ha ha ha." Hắc Bối Lão Lục vừa nhận được tin, lập tức chạy đến phủ Tô Mộc, báo cho Tô Mộc tin tức thú vị này.

"Đồng liêu của Trương Khải Sơn?

Tên Lục Kiến Huân đó đến rồi à." Tô Mộc nghe tin, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh của Lục Kiến Huân, cùng một số ký ức liên quan.

Lục Kiến Huân, một quan chức quân đội mang nặng tư tưởng quan liêu đến từ bên ngoài Trường Sa, nghe nói đến thành Trường Sa là để phụ tá Trương Khải Sơn.

Nhưng thực chất là cấp trên không yên tâm với một số việc làm của Trương Khải Sơn ở thành Trường Sa, nên điều hắn đến để chia sẻ quyền lực và đồng thời giám sát.

Người này lòng dạ hẹp hòi, sau khi đến thành Trường Sa, thấy Trương Khải Sơn tuổi còn trẻ đã có cơ nghiệp lớn, muốn tiền có tiền, muốn người có người, nên muốn thay thế.

"Lục Kiến Huân?

Lão đại quen hắn à?" Hắc Bối Lão Lục dùng sống đao gãi đầu.

"Cẩn thận một chút, không cẩn thận chém bay đầu mình thì vui."

Tô Mộc lườm Hắc Bối Lão Lục một cái.

Lắc Bối Lão Lục cười hì hì, không hề để ý mà tiếp tục vác đao.

“Không quen, nhưng có nghe nói qua.

Thân phận địa vị của người này tương đương với Phật gia.

Đương nhiên, đó là ở bên ngoài, ở thành Trường Sa này, nếu hắn chọc đến cậu, cứ chém là được.” Tô Mộc đang chăm sóc mấy cây hoa cỏ trong sân, ra vẻ một lão cán bộ về hưu.

“Đó là chắc chắn rồi.

Lão Lục tôi không chơi cái trò của Bán Tiệt Lý, cái gì mà hành hạ người sống mới vui, nghĩ đến đã thấy ngứa ngáy khắp người, tà môn.” Hắc Bối Lão Lục lẩm bẩm.

“Lão đại, gần đây bọn họ đang cổ xúy tư tưởng mới gì đó, về việc này, anh có cách nhìn gì không?” Hắc Bối Lão Lục thuận miệng hỏi.

Động tác của Tô Mộc hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt: “Lục à, những chuyện bên ngoài đó thì bớt quản đi.

Gần đây có phải ngày càng nhiều người muốn phản kháng chúng ta không?” “Đúng vậy!

Lão đại, bây giờ có một số người đi ra ngoài một chuyến, về lại rất chống đối những người như chúng ta, không biết tại sao.

Vua ra vua, tôi ra tôi, cha ra cha, con ra con, đây không phải là quy củ từ xưa đến nay sao?” “Vậy thì thu hẹp thế lực lại đi.

Thuộc hạ nếu có suy nghĩ đó, thì cứ để bọn họ tự chơi một mình, đừng vì nhỏ mà mất lớn.” “Hiểu rồi lão đại.” “Đúng rồi, lão đại, chó của Ngô Lão Cẩu không tìm được thảo dược tự cứu trên núi, đã chết một lứa rồi.” “…” Khi chủ đề chuyển sang bệnh tình của Nha Đầu, sắc mặt Tô Mộc thay đổi, vứt chiếc kéo trong tay xuống: “Lấy áo

khoác và ô của tôi, đến Lê viên xem sao." Tô Mộc biết, bệnh của Nha Đầu không sống được bao lâu, cứ kéo dài mãi, e rằng tình hình sẽ ngày càng phức tạp.

Cách của Hoa Linh xem ra đã thất bại.

Cách này có thể chữa được những bệnh thông thường, nhưng mệnh cách của Nha Đầu, trước đây Tề Thiết Chủy đã đoán rằng không sống được lâu.

Nói cách khác, cách của Hoa Linh không hiệu quả.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng đến Lê viên, thì thấy Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu đang chuẩn bị ra ngoài.

Cả hai đều mang nụ cười gượng gạo.

Nhị Nguyệt Hồng không muốn Nha Đầu thấy mình sầu não, nên gượng cười.

Nha Đầu thì không muốn Nhị gia của cô lo lắng, nên cũng cười gượng.

Tô Mộc vừa đến, thấy bộ dạng giả vờ của hai người, bất đắc dĩ thở dài: "Thôi bỏ đi, hay là nghĩ cách khác.

Nghe nói ở Bắc Bình có một nơi đang chuẩn bị đấu giá một loại thuốc quý, có thể trị bách bệnh." Tô Mộc muốn nhân cơ hội này kéo dài thời gian, xem còn có cách nào khác không.

Nhị Nguyệt Hồng cũng là người quen cũ của Tô Mộc, được Tô Mộc dìu dắt từ đầu, ngày đại hôn cũng được Tô Mộc và mọi người chứng kiến.

Nếu có cách giúp được Nha Đầu và Nhị Nguyệt Hồng, Tô Mộc tuyệt đối sẽ không đứng ngoài cuộc.

"Còn có cách khác sao?" Nhị Nguyệt Hồng kinh ngạc, sắc mặt lúc

này mới trở nên hồng hào.

"Tôi sẽ đấu với căn bệnh này của Nha Đầu đến cùng.

Tôi, Tô Mộc, không tin là mình không thể thay đổi được vận mệnh của Nha Đầu!

Mẹ kiếp!" Tô Mộc nhướng mày.

Trong cõi u minh, dường như có một sức mạnh bí ẩn nào đó đang chống lại những việc Tô Mộc làm, không cho Tô Mộc thay đổi quỹ đạo vận mệnh đã định sẵn của một số người trong thế giới này.

Nhưng điều này lại không hợp với tính cách của Tô Mộc, việc hắn muốn làm, cho dù trời có sập xuống, hắn cũng sẽ làm.

Dù cho phải trả giá.

Vận mệnh của Nha Đầu, chính là khởi đầu của cả chuỗi sự kiện này… Tô Mộc vỗ vỗ đầu, đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cô bé thích Trương Khải Sơn trong ký ức.

Nếu trước đó Tô Mộc thật sự dùng cách của Hoa Linh, tìm được thuốc chữa khỏi cho Nha Đầu, vậy thì Trương Khải Sơn và mọi người sẽ không có chuyến đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình.

Cũng có nghĩa là sẽ không tồn tại một người như Doãn Tân Nguyệt xuất hiện trong thời đại của Lão Cửu Môn.

"Phải rồi, làm sao có thể thiếu chuyến đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm được." Tô Mộc tự lẩm bẩm.

"Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu, Hắc Bối Lão Lục và những người khác đều nhìn Tô Mộc với vẻ mặt khó hiểu.

“Ừm, Tân Nguyệt Phạn Điếm…” Tô Mộc lộ vẻ hồi tưởng, từ từ gật đầu.

Ở một diễn biến khác, do cách của Hoa Linh không hiệu quả, Trương Khải Sơn cũng nhận được tin tức về sự tồn tại của Lộc Hoạt Thảo ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau đó đã báo tin cho Tô Mộc, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác.

Trong cốt truyện gốc, Trương Khải Sơn vì muốn nhờ Nhị Nguyệt Hồng giúp việc, mới phải đi xa đến Bắc Bình để tìm Lộc Hoạt Thảo.

Nhưng trong tình hình hiện tại, lại là Trương Khải Sơn vì tình nghĩa với Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, hoàn toàn vì lý do tình cảm, mới định đi xa đến Bắc Bình để giúp Nhị Nguyệt Hồng tìm Lộc Hoạt Thảo.

Thực ra không chỉ một mình Trương Khải Sơn có sự thay đổi suy nghĩ này, mà đa số những người khác trong Cửu Môn cũng vậy.

Nhị Nguyệt Hồng không còn cô độc, cách biệt với đời, bên cạnh đã có thêm những người bạn như Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu.

Chương 82

Bán Tiệt Lý cũng không còn bí ẩn như vậy, chỉ là một lão đại địa bàn tàn nhưng không phế, luôn muốn tham gia vào các chuyện khác của Cửu Môn, nhưng chân cẳng không tiện.

Trần Bì không xứng với đức hạnh của thân phận Tứ gia, nên mất đi thân phận Trần Bì A Tứ.

Khóe miệng Ngô Lão Cẩu luôn treo nụ cười hòa nhã, ra vẻ có thể kết giao với bất kỳ ai, chỉ cần không liên quan đến lợi ích cốt lõi của anh ta, có một số chuyện anh ta cũng có thể làm vì người khác.

Hắc Bối Lão Lục, vị đao khách này, cũng không còn lạnh lùng vô tình như trong ký ức kiếp trước của Tô Mộc, mà trở nên có máu có thịt hơn, chỉ là một thiếu niên lầm đường lạc lối, sau đó dần dần cảm nhận được sự ấm áp của gia đình thuở nhỏ ở thành Trường Sa, trở nên vui vẻ hơn.

Hoắc gia thì trở nên kín đáo hơn, không còn ý niệm độc ác muốn hãm hại Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng như trong ký ức kiếp trước của Tô Mộc, chủ yếu là vì bây giờ họ không dám.

Tề Thiết Chủy, danh tiếng của vị Bát gia này dần dần lộ ra, người ngoài chỉ biết Bát gia bí ẩn, tài hoa, chứ không biết rằng, Tề Thiết Chủy là người nhát gan nhất, yếu đuối nhất trong đám người này.

Giải Cửu, Giải lão bản cũng đã hòa nhập vào thành Trường Sa, vì anh ta đã tìm được một người có thể áp đảo mình về mặt kỳ nghệ, đó là Tô Mộc.

Nói chung, mối quan hệ giữa các môn trong Cửu Môn lúc này trở nên hòa thuận hơn, khác xa một trời một vực so với trong ký ức kiếp trước của Tô Mộc.

Do sự kiện xe lửa da sắt, người chết toàn là binh sĩ Đông Dương, Trương Khải Sơn lười đi tìm người chết, nên cứ lần lữa mãi.

Vừa hay bên Bắc Bình có tin tức về thuốc quý cứu được Nha Đầu, nên bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường đến Bắc Bình tìm thuốc.

Khi Tô Mộc nhận được tin tức, anh cũng đã sớm chuẩn bị hành lý đồ đạc.

Tuy nhiên, trước khi mọi người khởi hành, Tô Mộc vẫn có chút không yên tâm về Lục Kiến Huân.

Thế là, anh ra lệnh cho người gọi Lục Kiến Huân đến phủ của mình, định 'thương nghị' với đối phương một chút, về việc sau khi bọn họ rời đi, hắn có 'ngoan ngoãn' ở lại thành Trường Sa hay không.

Ngày hôm đó, nắng đẹp, trời trong xanh không một gợn mây.

Lục Kiến Huân sau khi biết được sự lợi hại của Cửu Môn ở thành Trường Sa, vốn cũng định đi bái kiến mọi người trong Cửu Môn, xem có đối tượng nào có thể lôi kéo được không, để mình có thể đứng vững ở thành Trường Sa, rồi mới xé rách mặt tranh đoạt địa bàn với Trương Khải Sơn.

Nhưng chưa kịp hành động, hắn đã nhận được thư mời của Tô Mộc.

Trong quán rượu, cách ngày Lục Kiến Huân bị Bán Tiệt Lý uy hiếp lần trước đã ba ngày.

Lục Kiến Huân đột nhiên lại cảm thấy mình được rồi, đang định đứng dậy đi bái kiến các môn khác của Cửu Môn, thì đột nhiên nhận được thư mời do Trương Phó quan chuyển đến.

Nói là có một người tên Tô Mộc, muốn gặp vị trưởng quan quân đội là hắn một lần.

Lục Kiến Huân vốn không có hứng thú với việc này, nhưng nghe thuộc hạ nói, Tô Mộc gửi thư mời cho hắn không đơn giản, đó là lão đại địa bàn bí ẩn nhất và có thế lực lớn nhất trong Cửu Môn.

Lục Kiến Huân nghe xong, mặt mày vui mừng.

Quả nhiên, với thân phận và địa vị của hắn, rất dễ dàng được những người có quyền cao chức trọng để ý, dù sao thì ngưu tầm ngưu, mã tầm mã mà.

Đây là chuyện rất bình thường.

Lục Kiến Huân biết được Tô Mộc lại là lão đại địa bàn có thế lực lớn nhất trong Cửu Môn, hơn nữa còn mời mình đến phủ của anh ta tụ tập, mặt cười tươi như hoa cúc.

Vì việc này, hắn đặc biệt tắm rửa trong quán rượu, thay một bộ quân phục sạch sẽ khác, mới dưới sự dẫn dắt của thuộc hạ, cất bước đi về phía địa bàn của Tô Mộc.

“Thấy chưa?

Bán Tiệt Lý gì đó, loại người đó không xứng tiếp xúc với quân gia ta.

Ta không làm gì cả, Tô Mộc đó đã đến mời ta đến phủ của anh ta.

Đây mới là người có kiến thức, không giống những người khác trong Cửu Môn, thiển cận như vậy!” Lục Kiến Huân đi trên đường, đều cảm thấy có chút lâng lâng.

Sau khi đến thành Trường Sa, bị đè nén lâu như vậy, khiến hắn khó chịu lâu như vậy.

Mọi chuyện trong quá khứ, đều sẽ vì cuộc gặp mặt hôm nay với Tô Mộc mà có sự thay đổi!

“Đúng vậy, bản lĩnh của Lục gia, là do những người khác trong

Cửu Môn bao gồm cả Trương Khải Sơn mắt mù, nên mới không nhìn thấy.

Không giống vị Tô gia này, người ta là người có kiến thức.

Lục gia hôm nay một khi đến, Tô gia đó nhất định sẽ bị thân phận và tài trí của Lục gia khuất phục.

Đến lúc đó, trong Cửu Môn, ai còn dám không tôn trọng Lục gia!" "Đúng thế, bản lĩnh của Lục trưởng quan chúng ta lớn như vậy, Tô Mộc đó chẳng phải sẽ bị Lục trưởng quan khuất phục sao?

Thư mời lần này đã có thể thấy được." "…" Người bên cạnh rất biết điều mà tâng bốc Lục Kiến Huân.

Dường như sau lần gặp Tô Mộc này, thân phận địa vị của Lục Kiến Huân ở thành Trường Sa sẽ một bước lên trời.

Một lát sau, Lục Kiến Huân và vài vệ sĩ bên cạnh đã đến trước cửa phủ Tô Mộc.

Nhìn thấy sự yên tĩnh trước phủ Tô Mộc, cùng với sự phân bố thế lực gọn gàng trong địa bàn, khiến Lục Kiến Huân không khỏi càng thêm mong đợi Tô Mộc.

Đồng thời, Lục Kiến Huân cũng cảm nhận được áp lực khác với khi đến phủ Trương Khải Sơn, đột nhiên giáng xuống vai hắn.

Nói một cách thông tục, Tô Mộc này chính là người ngầu nhất toàn Trường Sa hiện nay.

Nếu hắn muốn làm gì đó ở thành Trường Sa, nếu có thể nhận được sự giúp đỡ của Tô Mộc, không nghi ngờ gì sẽ là một bước lên trời.

"Tiểu nhân Lục Kiến Huân xin yết kiến, Tô gia có ở trong phủ không?" Lục Kiến Huân chắp tay.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt đại biến: "Phỉ!

Ta, Lục Kiến Huân, đến rồi, bảo Tô Mộc đó ra tiếp kiến ta đi." Hắn đột nhiên nhớ ra, mình là một lão đại quản lý quân đội ở bên ngoài!

Sao đột nhiên lại trở nên nhỏ mọn như vậy?

Lục Kiến Huân vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, mình là thân phận đại lão, sau đó lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía cánh cửa lớn của phủ Tô Mộc trước mặt. *Vù~* Sắc mặt Lục Kiến Huân thay đổi, né người sang một bên, lúc này mới tránh được cái tát trời giáng vào mặt.

"Tên nhóc từ đâu đến, mở to mắt ra xem đây là đâu!" Hộ vệ ở cửa phủ Tô Mộc không quan tâm người đến là ai, ở ngoài có thân phận gì.

Dù sao thì, cả thành Trường Sa không có mấy ai dám kiêu ngạo, ngang ngược trước cửa phủ Tô Mộc như vậy, ngay cả Trương Khải Sơn cũng không dám.

Sắc mặt Lục Kiến Huân thay đổi, vừa rồi nếu hắn phản ứng chậm một chút, cái tát đó đã giáng thẳng vào mặt hắn.

Người của phủ Tô Mộc này, lại còn ngang ngược, coi trời bằng vung hơn cả Bán Tiệt Lý?

"Đây là phủ Tô Mộc à?

Đây là thư mời của Tô gia, các người xem kỹ đi, đây là thư mời mà Tô gia các người gửi cho Lục gia chúng tôi!" Thuộc hạ của Lục Kiến Huân đưa thư mời qua.

Chương 83

Hộ vệ ở cửa phủ Tô Mộc nhận lấy thư mời xem, sắc mặt hơi thay đổi: "Hóa ra thật sự là Tô gia gọi đến, vào đi.

Tô gia đang đợi ngươi ở bên trong.

Tên nhóc ngươi tên Lục Kiến Huân đúng không?" Nhìn hộ vệ ở cửa cũng dám gọi thẳng tên húy của mình, Lục Kiến Huân nghiến răng nói: "Tô Mộc khá lắm, hóa ra cũng chỉ giống những người khác, là ta đã đánh giá cao hắn." "Ha ha." Hộ vệ ở cửa phủ Tô Mộc cười lạnh, mở miệng nói: "Chúng tôi biết ngươi ở ngoài có thân phận gì, nhưng có lẽ ngươi chưa hiểu rõ, phủ Tô Mộc ở thành Trường Sa có thân phận gì đúng không?" "Tô gia sớm đã kết giao với các quân phiệt xung quanh.

La Lão Oai biết chứ?

Đó là huynh đệ của Tô gia ở bên ngoài.

Ngươi có thân phận tương đương với Phật gia thì sao, thân phận của Tô gia cũng không thấp.

Tên nhóc, tiếp theo hãy xem cho kỹ nội tình của phủ Tô Mộc đi." Hộ vệ ở cửa phủ Tô Mộc, từng chữ một giải thích.

Lục Kiến Huân đột nhiên sững sờ, bước chân vừa nhấc lên liền khựng lại, thần sắc trở nên có chút thu liễm.

Sao cơ, Tô Mộc lại còn có thân phận bối cảnh quân phiệt?

Chẳng trách, trong thành Trường Sa không có mấy ai dám đắc tội với người này.

Trong đầu Lục Kiến Huân bắt đầu hiện ra một bức tranh thuộc về Tô Mộc.

Tuổi ngoài năm mươi, nửa đời chinh chiến, lui về Trường Sa, rửa tay gác kiếm… Lục Kiến Huân bắt đầu nghiêm túc trở lại, nhỏ giọng nói: "Hóa ra, Tô gia này lại là người có thân phận như vậy, trước đây, có lẽ là ta đã trách lầm hắn." Lục Kiến Huân ngẩng đầu, ưỡn ngực, lúc này mới bước qua ngưỡng cửa phủ Tô Mộc, đi vào trong.

Trong sân trước của phủ Tô Mộc, có một hòn non bộ, trên hòn non bộ có dòng nước nhỏ chảy, xung quanh được trang trí bằng hoa cỏ rực rỡ, ra dáng một phủ đệ của nhà quyền quý.

Lục Kiến Huân liếc nhìn trong phủ Tô Mộc một lát.

Trong phủ có một số thanh niên đi lại vội vã, đang bận rộn với những việc khác.

"Lục Kiến Huân đến thăm!" Hộ vệ ở cửa phủ Tô Mộc lớn tiếng hét vào trong một câu.

Mọi người trong sân lúc này mới hơi khựng lại, quay người nhìn về phía Lục Kiến Huân đang ở cửa.

Nhưng cũng chỉ nhìn một cái, rồi lại tiếp tục làm việc của mình.

Sau đó, Tô Mộc lưng đeo ô đen mặc một bộ đồ màu xanh cùng Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy phía sau, cùng nhau đi từ phòng khách ra.

Lục Kiến Huân tưởng ba người Tô Mộc ra đón mình, sắc mặt trở nên dịu đi một chút, thần sắc ấm áp.

Nhưng ai ngờ, ba người Tô Mộc đi ngang qua hắn mà không hề dừng lại, ra vẻ như không nhìn thấy hắn.

Lục Kiến Huân ho khan hai tiếng: "Tô Mộc đúng không?

Ta chính là Lục Kiến Huân." Tô Mộc đã đi đến cửa, mở miệng nói: "Ừm, biết ngươi là Lục Kiến Huân.

Gọi ngươi đến, chỉ là để ngươi xem cho kỹ tình hình trong thành Trường Sa này.

Chúng ta có việc phải ra ngoài, hy vọng khi ta trở về, Trường Sa không bị ngươi làm cho rối tung lên." "Bất kể trong lòng ngươi nghĩ gì, bất kể ngươi đến Trường Sa với mục đích gì, nhưng đừng liên lụy đến chuyện của Cửu Môn, hy vọng ngươi tự biết chừng mực." Tô Mộc nói xong, dẫn hai người phía sau, cùng nhau đi ra khỏi phủ Tô Mộc.

Lục Kiến Huân sững sờ tại chỗ.

Tô Mộc lặn lội xa xôi gọi hắn đến, chỉ là để nghe dặn dò thôi sao?

Sự đối xử này, ngay cả nhiều cấp trên của hắn cũng chưa từng có!

Tô Mộc!

Khinh người quá đáng!

Lục Kiến Huân mặt mày tái mét, nhìn ba người Tô Mộc rời đi, cùng với vệ sĩ bên cạnh nghiến răng, bước nhanh ra khỏi phủ Tô Mộc.

Lục Kiến Huân cuối cùng cũng hiểu ra, đám người Cửu Môn căn bản không coi hắn ra gì, đặc biệt là Tô Mộc này.

Hóa ra người chống lưng cho Cửu Môn không phải là Trương Khải Sơn, mà chính là vị thiếu niên ngông cuồng trước mắt!

Tuổi của Tô Mộc, cộng với địa vị siêu phàm này của Tô Mộc, đã trực tiếp kích phát tất cả những oán khí của Lục Kiến Huân sau khi đến Trường Sa.

Hắn dồn hết hận thù trong lòng vào Tô Mộc.

Nếu người của Cửu Môn đều cho rằng hắn không có tác dụng gì, không có quyền lực nhân thủ gì, vậy thì, cứ mở to mắt ra mà xem cho kỹ.

Xem xem, sau này thành Trường Sa rốt cuộc là ai nói ai nghe!

Sau khi ba người Tô Mộc ra khỏi phủ đệ, Hắc Bối Lão Lục ngạc nhiên nói: "Lão đại, vừa rồi sao không trực tiếp giết tên đó luôn đi?

Cho đỡ phiền." Tề Thiết Chủy lắc đầu, coi như đã hiểu được suy nghĩ của Tô Mộc: "Lục Kiến Huân tạm thời không thể giết được, ít nhất trong thời gian ngắn hắn vẫn sẽ bị cấp trên chú ý.

Chỉ có thể nhắc nhở hắn, thành Trường Sa không phải là vũng nước cạn, và hắn, Lục Kiến Huân, cũng không phải là rồng lượn." "Đã đến chỗ của chúng ta, thì phải tuân theo quy tắc của chúng ta." "Lão đại đã nhắc nhở hắn một lần rồi, người của Cửu Môn đều sẽ nhận được tin tức.

Một khi hắn thật sự muốn làm gì bất lợi cho Cửu Môn, vậy thì cứ chờ mọi người cùng ra tay, khiến hắn hoàn toàn biến mất tăm tích." "Ồ ồ, hóa ra là vậy.

Cách đối phó của các người có học thức đúng là khác.

Nhưng, cách này có vẻ cũng an toàn hơn.

Nghe nói Lục Kiến Huân đó…" "…" Ba người Tô Mộc đến Lê viên của Nhị Nguyệt Hồng.

Trước cửa Lê viên, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đã đợi sẵn.

Trương Khải Sơn nhìn ba người Tô Mộc, đột nhiên cười nói: "Đúng rồi, gần đây các cậu nghe nói chưa?

Cẩu gia hình như đã tìm được người con gái trong lòng, chuẩn bị đại hôn trong vài ngày tới." "Tên Ngô Lão Cẩu đó cũng tìm được vợ!" Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc.

"Chúc mừng, Cẩu gia bận rộn nửa đời người, cuối cùng cũng có

thể an gia lạc nghiệp, Cửu Môn lại ổn định thêm một môn." Tề Thiết Chủy cười nhẹ nói.

"Nhanh vậy sao…" Tô Mộc có chút thất thần, lẩm bẩm một câu, "Vậy chúng ta đi nhanh về nhanh đi." "Ừm, đi thôi, vé tàu hỏa tôi đã cho người mua trước rồi." Trương Khải Sơn gật đầu, Nhị Nguyệt Hồng ở bên cạnh sắc mặt không tốt lắm.

Hy vọng Nha Đầu có thể sống sót hay không, chỉ có thể biết được sau chuyến đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình lần này.

"Ừm." Tô Mộc gật đầu, cùng Trương Khải Sơn và những người khác quay người rời khỏi thành Trường Sa.

Tin tức Ngô Lão Cẩu thành hôn khiến sự chú ý của Tô Mộc đột ngột chuyển từ những chuyện xảy ra gần đây sang chuyện của nhà họ Ngô.

Đời của Ngô Lão Cẩu tuy không có danh tiếng gì lớn trong Cửu Môn, nhiều người chỉ biết Cẩu gia nhờ vào bản lĩnh của mình mà gây dựng được sự nghiệp ở thành Trường Sa, có gia sản, chen chân vào Cửu Môn.

Nhưng dòng dõi của Ngô Lão Cẩu lại không hề đơn giản như những gì người ta nghĩ lúc này.

Chương 84

Nhà họ Ngô.

Bắt đầu từ đời Ngô Lão Cẩu, đến đời Ngô Tam Tỉnh, đều là những nhân vật kiệt xuất nhất trong giới trộm mộ.

Đến đời con trai thì đã không còn mấy ai bì kịp.

Tới đời cháu là Ngô Tà, trên đời lại càng chẳng có mấy tay trộm mộ có kinh nghiệm và truyền thừa lợi hại bằng cậu ta.

Đây chính là sức mạnh của việc truyền từ đời này sang đời khác.

Nhưng Tô Mộc biết rõ, mấy đứa con của Ngô Lão Cẩu chẳng có đứa nào đơn giản cả, nói không chừng đến lúc Tô Mộc sống tới thời đó, cũng sẽ bị mấy đứa nhóc nhà họ Ngô tính kế.

Đồng thời, thời đại của Ngô Tam Tỉnh cũng là thời của một thế hệ trộm mộ kiệt xuất khác.

Bộ ba Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử, Tuyết Lê Dương.

Trục thời gian chỉ lùi về sau một chút mà thôi.

Cửu Môn thường trú ở thành Trường Sa, phạm vi thăm dò cũng chỉ là những ngôi mộ cổ xung quanh thành Trường Sa, dù sao thì thời cuộc cũng đang rối ren.

Nhưng sau khi thế hệ mới xuất hiện, phạm vi mộ cổ mà họ thăm dò đã trở nên rộng lớn hơn rất nhiều.

Tô Mộc cuối cùng cũng đợi được đến lúc thế hệ mới sắp xuất hiện, những ngôi mộ lớn mới xuất hiện.

Trên chuyến tàu hỏa vỏ sắt, ánh mắt Tô Mộc lộ vẻ hồi tưởng, nhìn ra khung cảnh hai bên đang lướt qua ngoài cửa sổ.

Nhị Nguyệt Hồng tưởng Tô Mộc đang lo lắng cho Nha Đầu, không khỏi nói nhỏ: “Tô gia đừng quá lo lắng, lần này chúng ta nhất định sẽ thành công.” “Ừm.” Tô Mộc khẽ đáp.

Thực ra điều anh nghĩ không phải là chuyện liên quan đến Nha Đầu.

Tô Mộc đến đây đã có dự tính, sau khi có được Lộc Hoạt Thảo, anh sẽ xem có thể dùng hệ thống tà hóa để nâng cấp nó lên không, chế tạo ra liều thuốc cứu được Nha Đầu.

Nếu không được, vậy cũng chỉ đành phó mặc cho số trời.

Chuyến tàu vẫn tiếp tục lao đi vun vút.

Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng bắt đầu tỏ ra hơi căng thẳng.

Tuy mọi người đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình để tìm thuốc cứu Nha Đầu, nhưng ba người họ rất ít khi rời khỏi Trường Sa.

Càng đừng nói là đến một nơi lớn như Bắc Bình.

Hắc Bối Lão Lục liếm đôi môi khô khốc: “Đại ca, nghe nói nơi đó đã hoàn toàn bị quân đội kiểm soát rồi phải không?

Có phải sau này nơi nào cũng sẽ như vậy, bị quân đội quản chế không?” Tô Mộc liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục, vẻ mặt có chút phức tạp.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy cũng đang nhìn Tô Mộc, chờ đợi câu trả lời của anh.

Những người bên cạnh Tô Mộc, đa phần đều không được trải qua những năm tháng phồn hoa hòa bình trong tương lai, họ sinh ra đã quen tự do, nên có chút phản kháng với những nơi bị quân đội quản lý bằng vũ lực.

Nói một cách dễ hiểu, họ đều là một đám người chưa từng thấy

sự đời.

“Phải, sau này đều sẽ như vậy.

Đến lúc đó không cần những thế lực như Cửu Môn mưu cầu hòa bình cho bá tánh nữa, sẽ có người quản.

Khi đó chúng ta cũng không cần lo không có cơm ăn, chạy nạn, bán vợ bán con nữa...” Tô Mộc tiết lộ trước cho những người bên cạnh một chút về cuộc sống hòa bình trong tương lai.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy, hai mắt bỗng đỏ hoe: “Đại ca, anh nói thật không?

Sau này thật sự sẽ không có trẻ con chết đói sao?

Nhà nhà đều có đủ cơm ăn?

Sẽ không có chuyện mua bán trẻ con nữa ư?

Sẽ không vứt bỏ con mình nữa sao?” Tô Mộc liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy bên cạnh.

Thân thế của Tề Thiết Chủy, Tô Mộc vẫn chưa nghe cậu ta kể.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục lại giống như đa số trẻ con nhà nghèo thời này, lúc nhỏ không có cơm ăn, gia đình không nuôi nổi, rồi hoặc là bị bán đi, hoặc là bị vứt bỏ.

Hắc Bối Lão Lục không biết cha mẹ mình là ai, từ khi có ý thức, gã đã ở trong thành giành cơm với ăn mày.

Sau này học võ, cuộc sống mới khá hơn một chút.

Cuối cùng mới đến thành Trường Sa, trở thành Hắc Bối Lão Lục của Cửu Môn Trường Sa.

Những người bên cạnh anh đương nhiên không thể biết được, thời đại hòa bình trong tương lai hạnh phúc và đáng mơ ước đến

nhường nào.

Tô Mộc cũng không nói quá nhiều, dù sao thì với người thời này, chỉ riêng việc nhà nhà đều có cơm ăn đã giống như thần thoại rồi.

Huống chi là những chuyện khác.

Trương Khải Sơn cũng cảm thấy những gì Tô Mộc nói có chút hoang đường, thế giới tương lai liệu có thật sự tốt đẹp như lời Tô Mộc nói không?

Tô Mộc nhìn những khuôn mặt đầy tò mò bên cạnh, cười ha hả: "Cho nên, việc chúng ta cần làm, là sống cho thật tốt, sống để thấy được ngày thịnh thế đó đến!

Nếu không thì dù thịnh thế có tốt đẹp đến đâu, chúng ta cũng chỉ có thể lặng lẽ quan sát dưới lòng đất thôi, mọi người nói có phải không." "Ừm, cố gắng sống sót." Nhị Nguyệt Hồng ánh mắt đầy mong đợi, đồng thời cũng nghĩ đến Nha Đầu, nghĩ rằng nhất định phải cùng Nha Đầu sống thật tốt, cùng nhau chứng kiến thời thái bình thịnh vượng mà Tô Mộc đã miêu tả.

Trương Khải Sơn vẻ mặt có chút tang thương cảm thán: "Nếu thật sự có lúc đó, tôi sẽ không làm gì cả, làm quan mệt rồi, ha ha ha." Hắc Bối Lão Lục liếm đôi môi khô khốc: "Lúc đó, ngày nào tôi cũng ăn thịt, ăn từng miếng lớn, ha ha ha, tôi cũng cho con tôi ăn mỗi ngày, để chúng nó còn khỏe hơn cả tôi!" Tề Thiết Chủy cười nhẹ: "Thật sự đến lúc đó, e là đám người chúng ta đều đã già cả rồi." Mọi người nghe vậy, nhìn nhau rồi đều bật cười sảng khoái.

"Ha ha ha ha ha, nếu thật sự có một thời thịnh thế như vậy, già thì đã sao." "Đúng vậy!

Chẳng lẽ già rồi, bọn họ dám coi thường lão Lục này sao?!" "Đợi chiến tranh kết thúc, tôi và phó quan sẽ lui về ở ẩn." "Tôi cũng vậy,

lúc đó tôi sẽ đưa Nha Đầu đến vùng Giang Nam...” “Tôi cũng vậy, lúc đó tôi sẽ đưa Nha Đầu đến vùng Giang Nam...

Nha Đầu vẫn luôn muốn đến đó xem thử, nghe nói ở đó ít có chiến tranh, lại non xanh nước biếc, phong cảnh hữu tình.” Đôi mắt Nhị Nguyệt Hồng lộ ra vẻ khao khát, dường như đã nhìn thấy một ngày không xa trong tương lai, anh và Nha Đầu tựa vào nhau bên bờ liễu, bên dòng nước êm đềm của Giang Nam, ngắm hoàng hôn buông xuống, mái tóc đã điểm bạc.

“Ai...” Ngay sau đó, Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu, hình ảnh khao khát trong tầm mắt hóa thành ảo ảnh.

Nếu Nha Đầu không thể cứu sống, vậy thì những gì anh nghĩ lúc này đều là vô ích.

“Được rồi, chúng ta đều ở đây cả, than thở cái gì, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.” Trương Khải Sơn trừng mắt nhìn Nhị Nguyệt Hồng.

Lúc này Trương Khải Sơn vẫn chưa trải qua bất kỳ chuyện tình cảm nào, tự nhiên không hiểu được thâm tình vạn chủng trong đó.

Tô Mộc dời tầm mắt khỏi Nhị Nguyệt Hồng và những người khác.

Chương 85

Nếu thật sự không có cách nào cứu sống Nha Đầu, vậy thì cả đời Nhị Nguyệt Hồng sẽ chìm đắm trong ký ức của khoảng thời gian này, không thể thoát ra, cho đến khi chết đi.

Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác hiếm khi có được khoảnh khắc rảnh rỗi tán gẫu như vậy, mấy người nói chuyện một hồi thì đã đến Bắc Bình.

Trên đường đi, Trương Khải Sơn cũng đã giải thích tình hình cho mọi người.

Buổi đấu giá do Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình tổ chức, hắn không có tư cách tham gia, nên tạm thời không thể vào được Tân Nguyệt Phạn Điếm, không thể có được tư cách tham gia đấu giá Lộc Hoạt Thảo.

Vì chuyện này chỉ liên quan đến một mình Nhị Nguyệt Hồng, nên tám môn còn lại trước đó không mấy để ý.

Tô Mộc nghe xong, nhíu mày: "Tiền có mua được một vị trí không?" Trương Khải Sơn gật đầu: "Đương nhiên là được, chỉ là nơi này không giống chỗ chúng ta, muốn dùng tiền giải quyết, e là..." Trương Khải Sơn biết mình có bao nhiêu gia sản, nhưng hắn cũng sẽ không vì vợ của Nhị Nguyệt Hồng mà tán gia bại sản.

Nhưng thu nhập từ địa bàn của Nhị Nguyệt Hồng đã rất ít, muốn Nhị Nguyệt Hồng trong một thời gian ngắn bỏ ra nhiều tiền như vậy, tự nhiên cũng là không thể.

"Tiền giải quyết được là được, bảo người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đến gặp tôi đi." Tô Mộc nói xong, quay người đi vào phòng khách sạn mà Trương Khải Sơn đã sắp xếp cho họ.

Về chuyện Tô Mộc rốt cuộc có bao nhiêu gia sản, cả thành Trường Sa không một ai biết, ngay cả những người thân cận nhất bên cạnh anh là Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy cũng không hay.

Nhưng chỉ có Tô Mộc biết, phàm là chuyện có thể dùng tiền giải quyết, đối với anh đều không phải là chuyện gì to tát.

Chuyện này phải kể từ lúc Tô Mộc rơi vào Huyết Thi Mộ.

Vì lúc đó Tô Mộc chỉ là một trạch nam bình thường đến từ thế kỷ 21, nên sau khi trải qua một lần ở Huyết Thi Mộ, Tô Mộc đã quyết định tiếp tục tiêu tốn kim hồn tệ của hệ thống, nâng cấp Huyết Thi Mộ, sau đó lại vượt ải, thăng cấp, giành lấy bảo bối.

Khoảng thời gian đen tối đó, Tô Mộc không biết đã trải qua bao lâu, tóm lại mỗi ngày tỉnh dậy, mỗi ngày đi ngủ, đều ở trong đống huyết thi.

Khi anh được Ngô Lão Cẩu kéo ra khỏi Huyết Thi Mộ, lúc đó Tô Mộc thực ra đã có phần vô địch.

Đồng thời, mang trên người vô số cổ vật bảo bối.

Chỉ là chúng được cất trong không gian hệ thống, chưa từng lấy ra cho người khác xem.

Hơn nữa, sau khi Tô Mộc đến thành Trường Sa, anh cũng không thiếu tiền, nên càng không có chỗ nào cần dùng đến chúng.

Đồng thời, Tô Mộc cũng đã xuống vài ngôi mộ, tuy lúc đó không đề cập đến, nhưng vì anh đã có được những bảo vật quý giá hơn, nên những thứ đó luôn bị anh bỏ qua.

Tô Mộc vừa cởi áo khoác, ngồi trên chiếc giường mềm mại, định nằm nghỉ một lát.

Cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ.

“Vào đi.” Tô Mộc lên tiếng.

“Tô gia.” Nhị Nguyệt Hồng vẻ mặt nghiêm trọng đẩy cửa bước vào phòng Tô Mộc.

Tô Mộc đứng dậy, đi đến bên bàn trà trong phòng, đưa tay phải làm động tác mời ngồi.

Nhị Nguyệt Hồng cau mày ngồi xuống, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Tô Mộc rót trà cho hai người, sau đó ngước đôi mắt sâu thẳm lên nhìn Nhị Nguyệt Hồng: “Có chuyện gì thì nói đi, ấp a ấp úng không phải tính cách của tôi.” “Vậy tôi nói đây, Tô gia, lần này muốn lấy được Lộc Hoạt Thảo, e là cần một cái giá không nhỏ.

Tôi đã bảo Trần Bì sắp xếp sổ sách kinh doanh ở bến tàu, giao cho thuộc hạ của Tô gia, xem còn đáng giá bao nhiêu tiền...

Phần còn lại, e là chỉ có thể nhờ Tô gia giúp đỡ.” “Nhị Nguyệt Hồng tại đây...” Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy, chắp tay về phía Tô Mộc, quỳ một gối xuống.

Tô Mộc đỡ lấy tư thế sắp quỳ của Nhị Nguyệt Hồng, tay phải cầm tách trà, nhẹ nhàng thổi một hơi: “Nam nhi gối vàng há dễ quỳ, chút tiền này đối với tôi không là gì cả.” “Tô gia kiếm tiền cũng không dễ dàng, Nhị Nguyệt Hồng sau này không biết cần bao lâu mới có thể trả hết số tiền Tô gia ứng trước lần này.

Ngài xem bến tàu của tôi còn đáng giá bao nhiêu, sau khi trở về lần này, việc kinh doanh ở bến tàu của Nhị Nguyệt Hồng sẽ do Tô gia quản lý.” Nhị Nguyệt Hồng vẫn dùng sức ấn tay Tô Mộc xuống, quỳ một gối trên đất.

Tô Mộc nhìn đối phương quỳ trên đất, vẻ mặt thành khẩn, bèn buông tay đang đỡ cánh tay đối phương ra, thở dài.

“Đừng để người ngoài nhìn thấy chê cười, Nhị Nguyệt Hồng, cậu

là Nhị gia của Cửu Môn, hãy vực dậy tinh thần lên!" Giọng Tô Mộc đột nhiên trở nên nghiêm nghị.

Hai mắt Nhị Nguyệt Hồng đỏ hoe.

Anh đâu không biết mình ở thành Trường Sa là Nhị gia được mọi người kính trọng.

Nhưng điều đó có ích gì.

Nếu ngay cả người con gái mình yêu cũng không cứu được, danh xưng Nhị gia này, thân phận này, cần để làm gì!

"Yên tâm đi, tôi sớm đã xuống rất nhiều mộ cổ, có được rất nhiều cổ vật bảo tàng, chỉ là vẫn luôn không có chỗ tiêu, bây giờ khó khăn lắm mới tìm được nơi có thể cho tôi trải nghiệm thú vui tiêu tiền, cậu đừng làm tôi mất hứng." Tô Mộc lắc đầu.

Nhị Nguyệt Hồng không nhịn được mà khóe miệng nhếch lên.

Không ngờ Tô gia thần bí sâu sắc lại có một mặt như vậy.

"Được rồi, không có chuyện gì thì về nghỉ ngơi đi.

Lần này cậu mời tôi đến, tôi đã đến, tự nhiên sẽ giúp cậu giải quyết những chuyện này.

Cậu chỉ cần chuẩn bị sẵn sàng, về nhà sinh con với Nha Đầu của cậu đi." Tô Mộc nhìn đối phương với ánh mắt đầy ẩn ý.

Gò má Nhị Nguyệt Hồng ửng hồng, sau khi cảm ơn vài câu nữa thì đứng dậy rời đi.

Sau khi Nhị Nguyệt Hồng rời đi.

Tô Mộc nhìn mặt bàn sạch sẽ chỉ có ấm trà và tách trà, đưa tay vơ một cái vào hư không, rồi đặt lên bàn.

Một miếng ngọc bội không rõ niên đại.

Mấy chục thỏi vàng.

Một món đồ sứ của quan diêu nào đó. ...

Một lát sau.

Tô Mộc nhìn những món đồ cổ bày đầy cả bàn, sờ cằm trầm tư: "Trời ạ, kiếp trước mà có nhiều tiền thế này, cũng không đến nỗi lúc đó không có tiền ăn cơm ở trường, suýt nữa thì chết đói." Cốc cốc cốc ~ Ngay sau đó.

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

"Vào đi." Tô Mộc lên tiếng.

Trương Khải Sơn đang nói chuyện với ai đó, vô thức đẩy cửa phòng Tô Mộc ra.

Ngay sau đó, Trương Khải Sơn và người hắn dẫn theo, lập tức bị những thứ trên bàn bên cạnh Tô Mộc thu hút ánh mắt.

Chương 86

Này, không biết là không nên để lộ của cải sao?

“Đến rồi.” Ánh mắt Tô Mộc lướt qua ba người Trương Khải Sơn đang ngây người trước cửa.

“Những thứ này là tôi vừa bảo thuộc hạ mang đến, cậu xem có đủ không.” Tô Mộc nhún vai, chỉ vào những thứ trên bàn gỗ bên cạnh.

Trương Khải Sơn vẻ mặt lúng túng nhìn người của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà hắn mời vào, rồi trả lời: “Đủ rồi, đủ rồi, nhiều thế này, đừng nói là tư cách đấu giá và đấu giá được Lộc Hoạt Thảo, e là ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có thể mua được một phần.” “Nếu những thứ này đều là hàng thật, thì quả thực là đủ rồi.” Người đàn ông đến từ Tân Nguyệt Phạn Điếm gật đầu, cùng Trương Khải Sơn và những người khác đi đến trước mặt Tô Mộc.

Người đàn ông này cầm bình sứ lên, nói nhỏ: “Tôi sẽ mang món này về giám định trước, nếu là thật, các vị sẽ được cấp tư cách tham gia buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm.” “Được.” Tô Mộc gật đầu.

“Vậy được, các vị cứ nói chuyện, tôi đi trước, nếu Trương tiên sinh không yên tâm, có thể đi cùng tôi.” Người đàn ông nhìn Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn gật đầu với phó quan bên cạnh, Trương phó quan đứng dậy, cùng nhân viên liên quan của buổi đấu giá Tân Nguyệt Phạn Điếm đi ra ngoài.

“Tô gia đây là khuynh gia bại sản rồi sao?” Trương Khải Sơn nhìn Trương phó quan và nhân viên đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm rời đi, ngạc nhiên hỏi.

“Khuynh gia bại sản?

Chắc không đến nỗi.” Tô Mộc lắc đầu, “Đây là một số cổ vật có được từ những năm đầu, vẫn luôn không tìm được chỗ tiêu tiền, nên mới tích trữ lại.” “Buổi đấu giá khi nào bắt đầu.” Tô Mộc hỏi.

“Ngày mai bắt đầu.” Trương Khải Sơn nhìn sâu vào những thứ trên bàn gỗ bên cạnh Tô Mộc, nói với vẻ đầy ẩn ý: “Có những thứ này của Tô gia, lần đấu giá này chắc chắn rồi.” “Hy vọng, đừng xảy ra biến cố gì khác.” Trương Khải Sơn híp mắt lại.

Tất cả bọn họ đều biết, đây là Bắc Bình, chứ không phải Trường Sa, nếu xảy ra sự cố ngoài ý muốn, họ sẽ gặp rắc rối lớn trong một thời gian ngắn.

Rơi vào tình thế khó khăn.

Về điều này, Tô Mộc lại không mấy lo lắng.

Trương Khải Sơn đợi đến khi nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm mang thiệp mời đấu giá đến mới đứng dậy rời khỏi phòng Tô Mộc.

Sau khi Trương Khải Sơn đi.

Tô Mộc ngáp một cái, chuẩn bị lên giường đi ngủ, chờ đợi buổi đấu giá ngày mai.

Nhưng đúng lúc này, anh đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào từ dưới lầu.

Thời đại này, những nơi như tửu lầu dành cho người ngoài nghỉ ngơi, hiệu quả cách âm không tốt lắm.

Sảnh lớn của tửu lầu dành cho người khác ăn uống, các tầng trên mới là phòng ở.

Tô Mộc nghe tiếng ồn ào bên tai, đoán rằng có lẽ là ai đó say rượu,

đang gây rối ở dưới.

Một lát sau, tửu lầu lại trở lại vẻ yên tĩnh trước đó.

Tô Mộc nằm trên giường, nửa mơ nửa tỉnh, đột nhiên nghe thấy tiếng gì đó, bật người nhảy khỏi giường, đứng bên cạnh giường, vẻ mặt đột ngột thay đổi nhìn đám người đang đạp cửa xông vào.

"Thằng nhóc, vừa rồi có thấy một người mặc đồ đen đi qua đây không?" Người đến mở miệng đã là giọng chất vấn, đồng thời liếc nhìn phòng của Tô Mộc.

Tô Mộc nhíu mày, nhìn ông chủ tửu lầu mặt mày bầm dập chạy đến xin lỗi.

Ông chủ tửu lầu mặt mũi bầm tím, liên tục ra hiệu bằng mắt cho Tô Mộc, bảo anh đừng hoảng sợ, rồi cười làm lành nói tốt với đám người kia.

Có lẽ nghe thấy tiếng ồn ào từ phía phòng Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục và mấy người khác mặc đồ lót vội vàng chạy đến.

Nhưng lại bị đám người đột ngột đến chặn ở ngoài, tạm thời không vào được.

Trương Khải Sơn biết rõ tình hình ở Bắc Bình phức tạp, nên đang trấn an cảm xúc của Hắc Bối Lão Lục, không để gã hành động lung tung.

Trong phòng.

Tô Mộc sau khi bị đánh thức đột ngột, không trả lời câu hỏi của người kia ngay lập tức, mà đứng ngây tại chỗ một lúc.

Vừa bị đánh thức, khiến Tô Mộc cảm thấy như quay trở lại những ngày tháng ở trong động Huyết Thi.

Lưng của Tô Mộc, nơi người khác không nhìn thấy, đã ướt đẫm

mồ hôi lạnh.

Tô Mộc còn tưởng rằng, anh lại quay trở lại những ngày tháng mỗi ngày đều phải sinh tử chiến với đám tà vật huyết thi quỷ động tộc.

Tô Mộc mím môi: "Thấy thì sao?

Không thấy thì sao?" "Báo cáo, đại ca, bên này không phát hiện dấu vết của người áo đen nào, nhưng những món đồ cổ trên bàn của người này trông có vẻ rất quý giá, là công tử nhà giàu." Thuộc hạ báo cáo tình hình trong phòng Tô Mộc cho kẻ cầm đầu.

"Con cháu nhà giàu thì sao?

Đây là Bắc Bình, Bành công tử vừa say rượu bị người ta đánh một trận, chuyện này dù thế nào cũng phải có một kết quả, nếu không tửu lầu của các ngươi, sau này đừng mong tiếp tục kinh doanh ở Bắc Bình nữa!" Người đàn ông mũi diều hâu mặt mày âm trầm, vẻ mặt khinh thường.

"Bành công tử là con cháu thế gia, há có thể so sánh với đám nhà giàu mới nổi này sao?" "Nhóc con, mau nói, rốt cuộc mày có thấy tên du côn đã đánh Bành công tử không!

Nếu dám biết mà không báo, lão tử không tha cho mày!" Gã mũi diều hâu hung hăng trừng mắt nhìn Tô Mộc.

Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên: "Bành công tử đó trả bao nhiêu tiền để thuê đám rắn rết địa phương các người đến báo thù cho hắn?" "Đây là vấn đề tiền bạc sao?

Bành công tử là con trai của nhà họ Bành ở vùng Tây Bắc, nói một là một, các người là cái thá gì." Trong lời nói của gã mũi diều hâu, lúc nào cũng thể hiện sự tâng bốc Bành công tử, đồng thời cũng hạ thấp những thương nhân bình thường không có danh tiếng gì ở Bắc Bình

như Tô Mộc.

"Đừng cản tôi!" Hắc Bối Lão Lục không nhịn được nữa, đẩy thẳng Trương Khải Sơn trước mặt ra, trở tay kề dao vào cổ một tên thuộc hạ của gã mũi diều hâu.

"Chúng tao là cái thá gì?

Tốt, hôm nay tao sẽ cho bọn mày biết, chúng tao là cái gì!" Soạt!

Phụt!

Hắc Bối Lão Lục trước nay là người tàn nhẫn ít lời, nói ra tay là không chút do dự, chém thẳng đầu tên thuộc hạ kia xuống.

Cảnh tượng, trong chốc lát trở nên hỗn loạn.

Ông chủ tửu lầu thấy tình hình này xảy ra, quay đầu bỏ chạy, những nhân viên phục vụ như tiểu nhị cũng nhanh chóng lẩn trốn.

Gã mũi diều hâu nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục ra tay, rồi Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và những người khác cùng ra tay, chém giết toàn bộ người bên cạnh hắn xuống đất, hoàn toàn sững sờ.

Đám người này!

Hóa ra không phải thương nhân bình thường!

Hắc Bối Lão Lục một cước đá gã mũi diều hâu quỳ thẳng xuống đất: "Phỉ!

Nếu ở Trường Sa của chúng tao, thằng nhóc mày đã chết mấy trăm lần rồi!

Chương 87

Bây giờ đã biết chúng tao là ai chưa?" Giải Cửu từ trong đám người đi ra, đến bên cạnh Tô Mộc, người đã tự mình ngồi xuống, đang uống trà, sắc mặt không tỏ rõ vui buồn.

"Tô gia, có cần loan tin chúng ta đến đây không, nếu không chuyện này sẽ tiếp tục lan rộng, e là sẽ có chút phiền phức cho buổi đấu giá ngày mai." Giải Cửu hơi nhíu mày.

"Ừm." Tô Mộc gật đầu.

Giải Cửu luôn giữ thái độ của người ngoài cuộc, tự nhiên nhìn ra được một số thân phận thế lực ẩn giấu của Tô Mộc mà người khác không biết.

Cửu Môn tuy ở Trường Sa, không ảnh hưởng nhiều đến Bắc Bình, nhưng Tô Mộc lại có một người bạn là quân phiệt.

Đồng thời, Tô Mộc cũng là hạt nhân của Cửu Môn.

Động đến Tô Mộc, không nghi ngờ gì là đang động đến Cửu Môn.

Nếu Cửu Môn bị người khác bắt nạt ở bên ngoài như vậy mà không trả đũa, sau này về Trường Sa, họ còn mặt mũi nào để đối diện với đám thuộc hạ?

Trong ký ức của Tô Mộc, sau khi Cửu Môn đến Bắc Bình, họ đã trở nên yếu thế, còn suýt bị Bành Tam Tiên dạy dỗ một trận.

Nhưng lúc này khác với ký ức của Tô Mộc.

Uy danh của Cửu Môn không chỉ ở Trường Sa.

Cửu Môn luôn tiếp nhận nạn dân từ những nơi khác, có ảnh hưởng rất lớn trong dân gian.

Hơn nữa, Hắc Bối Lão Lục là từ Tây Bắc giết đến.

Trương Khải Sơn cũng từ phương Đông Bắc đến.

Ngô Lão Cẩu dường như cũng không phải người địa phương Trường Sa.

Các thành viên khác của Cửu Môn, đa số đều là sau khi trải qua một số chuyện ở nơi khác mới đến Trường Sa.

Nếu những người này thật sự muốn sử dụng các thủ đoạn thế lực khác, tuyệt đối không chỉ đơn giản là dương oai diễu võ ở thành Trường Sa.

Hơn nữa, thế lực bình thường làm sao có tiền bằng Cửu Môn?

Có tiền có người, dưới chế độ hiện tại, chẳng lẽ không nên bùng nổ sao?

Chỉ là Cửu Môn biết rõ mình có một số bối cảnh và thủ đoạn không thể để quảng đại nhân dân biết, nên không có tâm tư khuếch trương thế lực.

Nhưng lần này thì khác.

Người ở Bắc Bình đã giẫm lên đầu Cửu Môn của họ.

Băng đảng nhỏ ở Bắc Bình lại dám chất vấn Cửu Môn của họ là cái thá gì?

Tốt thôi, người Cửu Môn sẽ dùng hành động thực tế để nói cho các người biết, họ là sự tồn tại như thế nào. ... ...

Còn một đêm nữa là đến buổi đấu giá ngày mai.

Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục và những người khác tập trung lại, định để người ở đây xem, rốt cuộc thế nào là người của Cửu Môn.

Sau một hồi thương nghị.

Tề Thiết Chủy phất tay áo, mỉm cười đi ra khỏi phòng Tô Mộc.

Cậu ta có năng lực giám định bảo vật rất lợi hại, không có thứ gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của cậu, hơn nữa còn có bản lĩnh thuật sĩ mà người thường không có.

Vì vậy, cậu ta sắp đi dạo chợ đen ở Bắc Bình, thể hiện một chút năng lực của Bát gia Cửu Môn này.

Trương Khải Sơn vì thân phận đặc thù, nên không tiện ra ngoài lộ diện, cũng không đi ra ngoài.

Nhị Nguyệt Hồng bước về phía hí viện nổi tiếng nhất Bắc Bình, với tài nghệ hí kịch nhiều năm của mình, ở Bắc Bình này, có lẽ cũng không có ai là đối thủ.

Hắc Bối Lão Lục thì làm lại nghề cũ của mình, túm cổ áo tên đầu sỏ côn đồ mũi diều hâu, cùng với thi nô Quan Sơn Thái Bảo, xông thẳng về phía thế lực ngầm của Bắc Bình.

Giải Cửu không có sở trường gì đặc biệt, nhưng nghe Tô Mộc nói, muốn để Cửu Môn lưu lại một dấu ấn kinh hồng ở Bắc Bình, nên nghĩ ngợi một hồi, cũng làm lại nghề cũ của mình, bắt đầu đến những nơi như sòng bạc ở Bắc Bình, nhanh chóng thu gom tiền bạc.

Sau khi mọi người đi.

Chỉ còn lại một mình Tô Mộc trong phòng.

Nếu không có gì bất ngờ, ngày mai cả Bắc Bình sẽ biết được thân phận và một số năng lực của những vị đại lão Cửu Môn vừa ra ngoài.

Kỳ môn bát toán, Tề Thiết Chủy.

Sát phạt hung lệ, Hắc Bối Lão Lục.

Hí tử vô song, Nhị Nguyệt Hồng.

Cao thủ liễm tài, Giải Cửu gia.

Bốn người này, với năng lực và thành tựu lúc này, thực ra dù ở đâu cũng là những tồn tại rất nổi bật, là những nhân tài mà những người có quyền cao chức trọng rất muốn thu nạp.

Họ đều có thể gây dựng nên danh tiếng ở bất kỳ đâu.

Chứ không chỉ đơn thuần là xưng vương xưng bá ở thành Trường Sa.

Còn về Tô Mộc, Tô Mộc thì đang yên tâm chờ đợi buổi đấu giá ngày mai đến.

Vừa rồi lúc mọi người thương nghị, vốn dĩ Tô Mộc cũng muốn tham gia, nhưng đáng tiếc là bị đám người bên cạnh giữ lại.

Trương Khải Sơn cười nói: "Tô gia, chúng ta đến Bắc Bình để làm việc, để họ đi là được rồi, anh thật sự định khuấy động phong vân ở Bắc Bình sao, theo tôi biết, không chỉ có một hai vị quan lớn trấn giữ ở đây, đến lúc chuyện lớn lên, sẽ không tốt cho danh tiếng của Cửu Môn chúng ta." Tô Mộc nghĩ lại, lúc này mới thôi.

Trong chín người họ, cũng chỉ có Trương Khải Sơn dựa vào quan lại, có suy nghĩ như vậy.

Nếu không có Trương Khải Sơn ở đây, một số người trong Cửu Môn của họ, đến đâu cũng là những kẻ vô pháp vô thiên.

Đương nhiên, đây cũng là do Tô Mộc nghĩ đến một số nguyên nhân không thể chạm tới, nên mới không cùng ra tay.

Yên tâm, chờ đợi ngày mai đến.

Sau khi Hắc Bối Lão Lục và mấy người đi ra ngoài, tửu lầu lại trở lại vẻ yên tĩnh như lúc Tô Mộc và những người khác mới đến.

Chương 88

Ngày hôm sau.

Trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình, từ sớm đã có một đám quan to quý tộc từ khắp nơi đến tham gia buổi đấu giá lần này.

Tô Mộc và Trương Khải Sơn hiển nhiên cũng có mặt trong số đó.

Những người khác cả đêm qua không về, nếu không phải họ cử người mang tin tức về, Tô Mộc còn tưởng họ đã mất tích.

Mãi đến khi trời tờ mờ sáng, tên Hắc Bối Lão Lục đó mới mình đầy máu cùng thi nô Quan Sơn Thái Bảo từ ngoài về.

Lúc này, gã đang ngủ say trong phòng khách sạn.

"Đông người thật, may mà có Tô gia ở đây, nếu không buổi đấu giá này, thật sự là nguy hiểm." Trương Khải Sơn cảm khái nói.

Nhiều quan to quý tộc từ khắp nơi cùng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, điều đó có nghĩa là những vật phẩm được đấu giá tiếp theo sẽ được bán với giá cao.

Nếu không có sự chắc chắn mười phần, họ sẽ không thể có được Lộc Hoạt Thảo.

"Hai vị cũng đến sớm vậy, mời vào trong." Một nhân viên đón khách ở cửa cười với hai người Tô Mộc, mời họ vào trong.

"Nghe nói ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm này có một cô con gái xinh đẹp, sao, Phật gia có hứng thú không?" Tô Mộc trêu chọc.

Trương Khải Sơn ra vẻ nghiêm nghị, ưỡn ngực: "Gia quốc chưa yên, sao có thể thành gia." Tô Mộc nén cười, liếc nhìn tên này một cái, rồi ngồi vào vị trí phòng riêng trên lầu hai, chờ đợi buổi đấu giá sắp

diễn ra.

Tô Mộc đến đây cũng đã có dự tính.

Nếu vì mình can thiệp mà khiến Trương Khải Sơn mất đi cô gái Doãn Tân Nguyệt đó, thì lần này sau khi trở về, sẽ bảo Lão Lục bắt Doãn Tân Nguyệt về.

Nếu trời không chiều lòng người, vậy thì ta sẽ dùng biện pháp mạnh.

Tô Mộc cũng đã nghĩ kỹ, sau này nếu Hắc Bối Lão Lục thật sự không tìm được vợ, vậy thì ta sẽ đến nhà giàu, bắt một cô về cho Lão Lục làm áp trại phu nhân.

Trương Khải Sơn không biết suy nghĩ của Tô Mộc lúc này, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy một trận lạnh sống lưng, khi quay đầu lại, vừa hay thấy Tô Mộc đang cười âm hiểm với mình, không khỏi ngạc nhiên.

Bành Tam Tiên, con trai của một nhà giàu có ở Tây Bắc, từ nhỏ đã được nuông chiều, ở vùng Tây Bắc hoành hành ngang ngược, không việc ác nào không làm.

Vì mối quan hệ của cha mẹ, ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm định gả cô con gái duy nhất của mình cho Bành Tam Tiên, con trai của nhà giàu Tây Bắc này, qua đó khiến mối quan hệ giữa hai thế lực trở nên khăng khít hơn.

Bành Tam Tiên ở vùng Tây Bắc đã quen thói kiêu ngạo, đến Bắc Bình sau khi uống rượu gây sự, bị một người áo đen nào đó đánh cho một trận.

Sau đó thuộc hạ kéo đến, gần như lật tung cả Bắc Bình, thề phải tìm ra kẻ áo đen đã đánh Bành Tam Tiên.

Nhưng đúng đêm qua, người còn chưa tìm thấy thì đã bị hai người

xông vào tửu lầu nơi họ ở, dạy dỗ cho một trận tơi bời.

Thế lực côn đồ địa phương ở Bắc Bình mà họ thuê trước đó, cũng bị lật đổ trong đêm qua, kẻ chết người bị thương.

Bành Tam Tiên lẽ ra phải xuất hiện một cách rực rỡ nhất trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, với thân phận con rể tương lai của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng ngày hôm đó, hắn lại đợi đến khi tất cả mọi người đã đi hết mới lộ diện trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cả đầu Bành Tam Tiên quấn băng gạc dày cộm, nói chuyện có chút ngọng nghịu: "Phỉ!

Cái gì mà Cửu Môn Hắc Bối Lão Lục, xì, bọn mày ăn hại à!

Đêm qua chỉ có hai người, hai người thôi đấy!

Lại dám xông đến trước mặt tao, đạp lên đầu tao, bắt tao xin lỗi cái thằng họ Tô gì đó!" "Mẹ kiếp, hôm nay đừng để tao thấy cái thằng họ Tô đó, nếu thấy, lão tử nhất định sẽ băm vằm nó thành vạn mảnh!" Bành Tam Tiên nói những lời chỉ mình hắn nghe hiểu, được thuộc hạ dìu, bước vào cửa lớn của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong hành lang lầu hai của Tân Nguyệt Phạn Điếm, một cô gái cải trang nam đang tò mò nhìn xuống đám đông.

Khi thấy Bành Tam Tiên cả đầu quấn băng vải bước vào, cô không nhịn được mà 'phụt' một tiếng, che miệng cười khúc khích.

"Cười gì vậy." Một giọng nam trầm ấm đầy từ tính vang lên sau lưng cô.

"Các anh xem người kia kìa, quấn cả cái đầu, như thể không dám cho ai thấy mặt, ha ha ha." Cô gái cải trang nam cười không chút che giấu.

“Người đó, chẳng lẽ là Bành Tam Tiên?” Trương Khải Sơn đứng sau lưng Tô Mộc nghi ngờ hỏi.

“Sao các anh biết người đó là Bành Tam Tiên?

Các anh quen à?” Cô gái cải trang nam sắc mặt thay đổi, vẻ mặt cảnh giác.

Trương Khải Sơn giải thích: “Sao lại không biết, đêm qua tên đó dẫn người đến, suýt nữa thì đuổi chúng tôi ra khỏi tửu lầu đang ở, nói là bị ai đó đánh, rồi trút giận lên những người ‘không có thân phận’ như chúng tôi.” “Chuyện này, xin lỗi, không ngờ lại liên lụy đến các vị.” Cô gái cải trang nam chắp tay.

“Phật gia, vợ cậu đến rồi, tôi về trước đợi tin tức Lộc Hoạt Thảo đây, hai người cứ từ từ nói chuyện.” Tô Mộc vốn còn đang tò mò, sao lại có một người đàn ông ẻo lả như vậy, đứng bên lan can lầu hai cười nhạo Bành Tam Tiên.

Nhưng khi lại gần tiếp xúc, anh mới biết, hóa ra người này chính là chủ nhân tương lai của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Tân Nguyệt.

Tô Mộc không biết người khác làm thế nào mà khi một người phụ nữ, lại còn là một cô gái xinh đẹp, cải trang nam mà lại không nhận ra.

Nhưng Tô Mộc lại có thể nhìn ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Cái gì?

Cái gì?

Tô Mộc anh nói bậy bạ gì vậy?” Trương Khải Sơn ngạc nhiên.

“Vợ gì chứ?

Người này thật kỳ lạ, bạn của anh à?” Doãn Tân Nguyệt lườm Tô Mộc một cái, rồi lại nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Khi Tô Mộc và Trương Khải Sơn từ trong phòng riêng đi ra, Doãn

Tân Nguyệt đã chú ý đến.

Không nói những cái khác, trong số những người có mặt, không ai đẹp trai tuấn tú bằng hai người này, lại còn trẻ như vậy.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt cảm thấy, Tô Mộc dường như rất khó tiếp xúc, ngược lại với Trương Khải Sơn, cô đột nhiên có một cảm giác khó tả.

Ngay sau đó.

Buổi đấu giá bắt đầu.

Đối với những vật phẩm khác trong buổi đấu giá, Tô Mộc tự nhiên không có hứng thú, đa số đều lười liếc mắt một cái.

Mãi đến khi Lộc Hoạt Thảo được đem ra đấu giá.

Tô Mộc lúc này mới bảo nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm trong phòng riêng báo giá cho mình.

Chương 89

“Tô lão bản ra giá hai mươi đại dương.” Nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm báo giá.

“Tô lão bản ra giá hai mươi đại dương lần thứ nhất, Tô lão bản...” Trên sân khấu, nhân viên đấu giá đang báo giá theo thông lệ.

Ở một phòng riêng nào đó trên lầu hai, khi nghe thấy cái tên ‘Tô lão bản’ xuất hiện, chủ nhân của phòng đó đột nhiên nổi giận.

“Lại là họ Tô!

Mẹ kiếp, muốn thứ này đúng không, vậy thì mở to mắt ra mà xem, cái gì mới là hào môn!” Bành Tam Tiên tức điên lên.

Đêm qua uống rượu không hiểu sao bị Doãn Tân Nguyệt mặc đồ đen đánh cho một trận trước, sau đó lại bị Hắc Bối Lão Lục và thi nô Quan Sơn Thái Bảo xông vào tửu lầu đạp cho một trận.

Mà Hắc Bối Lão Lục lại còn ấn đầu hắn xuống, bắt hắn xin lỗi một người đàn ông họ Tô nào đó không có mặt ở đó.

Lúc đó Bành Tam Tiên nhận thua, đã dập đầu rồi.

Nhưng sau đó nghĩ lại, hắn là thân phận gì, lại đi dập đầu xin lỗi một kẻ họ Tô.

Đây là chuyện quái gì vậy!

“Bành lão bản ra giá năm mươi mốt đại dương.” “...” Tô Mộc ngáp một cái, cũng không ngờ Bành Tam Tiên lại vì mình họ ‘Tô’ mà nhắm vào mình, bèn lên tiếng lần nữa: “Tôi muốn nghỉ ngơi sớm, cậu cứ xem mà hét giá, mỗi lần thêm mười đại dương.” “Vâng, Tô gia.” Thuộc hạ kính cẩn gật đầu.

Người khác sẽ không biết những vị khách đấu giá trong Tân Nguyệt Phạn Điếm lúc này rốt cuộc có bao nhiêu tài sản.

Nhưng người của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại biết đại khái, số tiền mà những người này mang đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đây là quy tắc từ trước đến nay của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tránh có người vào đây lung tung, báo giá bừa bãi, mà không có khả năng lấy được vật phẩm đấu giá, làm mất hứng của mọi người.

Đồng thời, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng biết, trong một phòng riêng nào đó trên lầu hai, người đang ngáp ngủ là Tô Mộc, rốt cuộc có bao nhiêu tài sản.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã cử người đi điều tra thông tin, thân phận bối cảnh của Tô Mộc.

Rồi đột nhiên kinh hãi.

Thư mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm chưa bao giờ được gửi đi một cách bừa bãi, đa số đều dành cho hào môn quý tộc, quan lớn.

Rất nhiều hào môn là thế tập, nên rất dễ phân biệt thân phận.

Nhưng Tô Mộc lại khác.

Cửu Môn ở thành Trường Sa mà Tô Mộc thuộc về, đều là một tổ chức do một nhóm người trẻ tuổi sáng lập, và Cửu Môn này, mỗi một môn đều vô cùng giàu có.

Trẻ tuổi như vậy, tài lực chấn động như vậy!

Cuộc đấu giá giữa Tô Mộc và Bành Tam Tiên vẫn đang tiếp diễn.

Ngoài phòng riêng lầu hai.

Doãn Tân Nguyệt cũng đã hỏi về thân phận của Trương Khải Sơn và những người khác.

Trương Khải Sơn không hề che giấu mà nói ra Cửu Môn.

Doãn Tân Nguyệt hơi sững sờ, buột miệng nói: "Đêm qua tôi nhận được tin, ở sòng bạc có người một mình đã thắng được lợi nhuận một tháng của sòng bạc, có người ở chợ đen giám định trăm món bảo vật, không sai một món nào, có một người lên sân khấu hát một khúc hí, đã khiến cả hào môn Bắc Bình phải rung động..." "Và những người này, trong thông tin mà thuộc hạ của tôi thu thập được, đều cho thấy họ đến từ thành Trường Sa, đều có một danh hiệu chung, Lão Cửu Môn." "Quân gia hí tử quải trung tiên, diêm la lãng tử tiếu diện phật, mỹ nhân toán tử kỳ thông thiên." Trương Khải Sơn nhún vai, "Không sai, chính là Lão Cửu Môn." Cửu Môn, bắt đầu từ khi Trương Khải Sơn từ bên ngoài đến thành Trường Sa.

Trong Cửu Môn, ngoài Hồng gia, Hoắc gia và Tứ gia thần bí có nền tảng truyền thừa ở thành Trường Sa, tất cả còn lại đều là do tự mình gây dựng nên giang sơn.

Họ không phải là hào môn thế gia gì, cũng ít được người ngoài biết đến.

Nhưng chính họ là hào môn, chính họ là những nhân vật cấp thủy tổ của một thế gia hùng mạnh.

Vì vậy, họ không sợ những hào môn thế gia bên ngoài.

Những hào môn thế gia này chẳng qua là nhờ sự nỗ lực của tiền bối, rồi từ từ tích lũy lại, mới thành danh hào môn như ngày nay mà thôi.

Họ, đều dựa vào chính mình.

Loại người như Bành Tam Tiên, điển hình là phú nhị đại, tam đại sau khi thế tập của hào môn thế gia, không có bản lĩnh gì, nhưng khoe khoang thì số một.

Một thế gia như vậy, có lẽ cũng chỉ có thể kéo dài đến đời hắn là cùng. ... ...

"Có gì đó không ổn." "Tô lão bản đó dường như đang đối đầu với Bành công tử." "Tâm tư của Tân Nguyệt Phạn Điếm này dường như cũng rất khó đoán, vốn dĩ không phải nên bảo vệ Bành công tử sao?

Sao bây giờ lại bênh vực người ngoài?" "Đúng vậy!

Tô lão bản đó từ đâu đến, làm gì có nhiều tiền để so với Bành công tử chứ?

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã tra chưa?" "Tôi nghe được tin tức nội bộ, Bành Tam Tiên này đến đây là để cưới con gái cưng của ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm, nghe nói lần đấu giá này ai ra giá cao nhất, sẽ có cơ hội cưới con gái của ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm." "Vậy ý của Tô lão bản này là..." "Ai, mau nhìn kìa, Bành công tử đó đứng dậy rồi, là định đi điểm thiên đăng sao?" "..." Tình hình lại có chuyển biến.

Bành Tam Tiên đó lại đứng dậy đi về phía vị trí 'điểm thiên đăng', rồi ngồi xuống.

Hành động này, không nghi ngờ gì là đang chứng minh với Tô Mộc, với tất cả mọi người có mặt.

Hôm nay, hắn mới là nhân vật chính!

Hắn mới là phú hào giàu có nhất trong buổi đấu giá này!

Ai có thể so sánh với hắn?

Trong phòng riêng lầu hai.

Tô Mộc cũng không ngờ Bành Tam Tiên lại có gan lớn như vậy.

Có tiền thì điểm thiên đăng, không có tiền thì bị người khác điểm.

Vị trí điểm thiên đăng đó không dễ ngồi như vậy đâu.

Cùng lúc đó.

Bành Tam Tiên, sau khi ngồi vào vị trí 'điểm thiên đăng' mà một khi đã ngồi xuống thì phải ra giá cao nhất toàn trường, bất kể người khác ra giá bao nhiêu, lại đứng dậy lần nữa.

Hắn hít một hơi thật sâu, ánh mắt chỉ thẳng vào phòng riêng của Tô Mộc: "Vị ở trên lầu kia, ngươi chính là Cửu Môn Tô Mộc đã cử người đánh ta một trận đêm qua đúng không, ta thừa nhận Cửu Môn các ngươi có lẽ có chút thế lực côn đồ địa phương, nhưng về tiền bạc, Cửu Môn các ngươi cộng lại, cũng không có một ai là đối thủ!" Trương Khải Sơn vẫn đang nói chuyện với Doãn Tân Nguyệt ở đầu cầu thang lầu hai, sững sờ.

Tin hay không, chỉ riêng tài sản của một mình Trương Khải Sơn hắn, đã đủ đánh bại ngươi, Bành Tam Tiên?

Chương 90

Còn cộng thêm tám môn khác!

"Giọng điệu của người này, có chút lớn quá rồi." Trương Khải Sơn có chút bất mãn lẩm bẩm một câu.

Doãn Tân Nguyệt ngạc nhiên hỏi: "Cửu Môn các anh mỗi môn đều rất giàu có sao?" Trương Khải Sơn cười cười, không giải thích nguyên do trong đó.

Cửu Môn khởi nghiệp từ trộm mộ, rất nhiều thương nhân thời đại này vẫn chưa có thủ đoạn kinh doanh trải rộng toàn cầu, thương nhân có cửa hàng trên toàn quốc lại càng hiếm thấy.

Loại như nhà họ Bành, cùng lắm là thế tập tài sản của tiền bối làm quan trong triều đình, nhưng thần tử nhà Thanh thì có bao nhiêu tiền?

Còn Cửu Môn thì sao?

Cửu Môn không nói những cái khác, dù là Hắc Bối Lão Lục có thủ đoạn trộm mộ kém nhất, xuống một ngôi mộ, tài sản thu được cũng đã vượt xa tài sản cả đời của một thương nhân bình thường.

"Tô lão bản, chuyện này, hay là chúng ta tạm thời nhận thua đi?

Cần gì phải tranh giành với hắn, mục đích của hắn là con gái của ông chủ chúng ta, chắc chắn là mang theo rất nhiều tiền đến, nên không sợ bất kỳ ai ở đây." Nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm nhắc nhở Tô Mộc, cũng đang quan sát sắc mặt của anh.

"Giọng điệu thật lớn, ha ha ha, tại hạ bất tài, chính là Giải Cửu xếp hạng thứ chín trong Cửu Môn, đêm qua ở sòng bạc thắng được một ít tiền, không nhiều, khoảng vài vạn đại dương, lần này xin tặng hết cho Tô gia, để tranh giành chút thể diện cho Cửu Môn chúng ta."

Giải Cửu chậm rãi bước vào từ cửa của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

"Người này, chính là nhân vật đã khuấy động giới sòng bạc ngầm của Bắc Bình đêm qua?" "Trời ạ, vài vạn đại dương, chỉ để tranh giành thể diện?" "Điên rồi, điên rồi!

Đám người Cửu Môn này điên rồi!" "..." Những người xem xung quanh, sắc mặt đột ngột thay đổi.

"Ừm, đêm qua lên sân khấu hát một lúc, cũng được hơn một vạn đại dương tiền thưởng, à đúng rồi, tôi cũng là người Cửu Môn, đến vừa đúng lúc, lần đấu giá này của Tô gia, tôi xin ứng trước một ít." Nhị Nguyệt Hồng vừa lau sạch lớp trang điểm trên mặt, liền đi vào theo.

"Vị này là..." "Mẹ ơi!

Vị danh ca này cũng đến!

Lại còn là người Cửu Môn?" "Vị này có thân phận gì vậy?" "Anh không biết sao?

Đêm qua hí viện lớn nhất Bắc Bình đột nhiên có một vị danh ca đến, trong giới hí viện danh tiếng rất lớn, bình thường mời cũng không được, đám quan to quý tộc ở Thượng Kinh đã mời nhiều lần nhưng đều bị từ chối, không ngờ đêm qua lại lộ diện ở Bắc Bình." "Một kẻ hát xướng thì có bao nhiêu tiền chứ?" "Nhìn anh là biết không xem kịch rồi, anh biết cái quái gì, có biết thời của Từ Hi thích gì không?

Trong cung lúc đó, những người hát xướng, thân phận còn cao hơn cả một số thần tử!" "Cái này, cái này..." Những người xem mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhìn Nhị Nguyệt Hồng có vẻ yếu đuối.

Danh ca (chữ giác trong giác sắc).

Trước khi Tân Quốc thành lập, địa vị xã hội của nghề này rất cao,

rất nhiều người giàu có đều coi việc theo đuổi những danh ca như vậy là vinh quang và niềm vui.

"Khụ khụ, may mà đến vẫn chưa muộn." Tề Thiết Chủy cũng phong trần mệt mỏi chạy đến.

Những người khác, những người trong Tân Nguyệt Phạn Điếm này có lẽ vẫn chưa rõ lắm, nhưng Tề Thiết Chủy này, đêm qua ở chợ đen đã giám định không ít cổ vật gây tranh cãi, danh tiếng vang dội khắp nơi!

"Bát gia cũng đến rồi." Giải Cửu nhìn Tề Thiết Chủy phong trần mệt mỏi.

Tề Thiết Chủy gật đầu với Giải Cửu và Nhị Nguyệt Hồng, rồi lên tiếng: "Tại hạ là Tề Thiết Chủy, xếp hạng thứ tám trong Cửu Môn, ở đây cũng có chút tiền bạc, có thể giúp Tô gia một tay." "Ha ha ha ha, tôi biết ngay mà, người này chắc chắn cũng là Cửu Môn!" "Cửu Môn ai nấy đều lợi hại, mỗi người đều có một mặt kiệt xuất độc đáo, chỉ trong một đêm, đã chấn động cả Bắc Bình!" "Danh ca, cao thủ toán thuật, đại sư giám định bảo vật... chậc chậc chậc." "..." Không nói đến những người khác.

Chỉ riêng năng lực và câu chuyện của Tề Thiết Chủy, cũng đã đủ để viết riêng một cuốn 《Giám Bảo Lục》, tự nhiên không phải là người tầm thường có thể so sánh.

Trương Khải Sơn hoàn toàn có thể viết một cuốn 《Cuộc Sống Quân Lữ Của Tổng Tài Bá Đạo》.

Nhị Nguyệt Hồng thì có thể viết một cuốn 《Bá Vương Biệt Cơ》.

Hắc Bối Lão Lục, 《Lão Đại Xã Hội Đen Được Rèn Luyện Như Thế Nào》.. ...

Cửu Môn ở thời đại này có lẽ không quá kiệt xuất, có danh tiếng.

Nhưng ở những thời đại sau Cửu Môn, rất nhiều người khi nghe đến danh xưng Cửu Môn, đều sẽ phải rung động.

Mặt Bành Tam Tiên hoàn toàn sụp đổ, số tiền mà Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng, Giải Cửu vừa đề cập, đã gần đến giới hạn của hắn lúc này.

Dù là kẻ phá gia chi tử, cũng không thể nào mang theo toàn bộ gia sản của cả nhà ra ngoài làm công tử ăn chơi được.

Nhưng vị trí điểm thiên đăng này không dễ ngồi như vậy.

Bành Tam Tiên đại khái đã biết được, mình sắp phải đối mặt với tình cảnh gì, nên nhân lúc hỗn loạn, lén lút rời khỏi vị trí điểm thiên đăng.

Nhưng đúng lúc này, một số người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đột nhiên từ trong góc đi ra, ấn Bành Tam Tiên trở lại vị trí đó.

Đã ngồi rồi, thì hãy ngồi cho tử tế.

"Các người..." Bành Tam Tiên sắc mặt đột ngột thay đổi, người của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, lại bắt đầu không nể mặt hắn?

Không bảo vệ hắn?

Một phòng riêng ở lầu hai.

Một ông lão râu tóc bạc phơ, chậm rãi đẩy cửa phòng riêng của Tô Mộc ra.

"Vị này là ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta, Tô gia." Thuộc hạ của ông lão, mặt mày nghiêm túc giới thiệu thân phận của ông lão.

"Vị này là Tô gia của Cửu Môn đến từ thành Trường Sa, Tô Mộc." Nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm trong phòng riêng, cũng

giới thiệu thân phận của Tô Mộc.

Nhìn thấy dáng vẻ già nua của ông lão, Tô Mộc đứng dậy, chắp tay làm lễ của văn bối, cúi người nói: "Không biết ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm đại giá quang lâm, văn bối Tô Mộc có thất lễ không đón tiếp từ xa, thất lễ rồi." Ông lão có chút bất ngờ nhìn Tô Mộc một cái.

Không ngờ một thiếu niên trẻ tuổi thành danh như vậy, lại còn có lễ tiết lễ phép như thế, chứ không giống những người khác ở tuổi này có chút bản lĩnh đã mắt cao hơn đầu.

"Văn bối Trương Khải Sơn, bái kiến Doãn lão gia tử." Trương Khải Sơn cũng từ bên ngoài đi vào phòng riêng của Tô Mộc.

"Văn bối Tề Vũ, kiến qua Doãn lão bản." "Văn bối Giải Cửu, bái kiến Doãn lão bản." "Văn bối Nhị Nguyệt Hồng, bái kiến Doãn lão gia tử." "..." Những người khác của Cửu Môn đi cùng Tô Mộc lần này, lần lượt lên phòng riêng lầu hai, rồi đi đến sau lưng Tô Mộc, cùng mỉm cười nhìn ông lão già nua này.

Ông lão khá hài lòng gật đầu với mọi người: "Không tệ, không tệ, các cậu còn trẻ tuổi đã có bản lĩnh như vậy, lại còn có khí độ lễ tiết như thế, thật là tấm gương của đương thời." Ông chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đến phòng riêng của Tô Mộc.

Buổi đấu giá dưới lầu, tự nhiên đã không còn là tâm điểm chú ý của Tô Mộc và những người khác.

Lộc Hoạt Thảo, đã là vật trong túi của họ.

Còn về Bành Tam Tiên, chỉ là một tên hề nhảy nhót, cần gì phải bận tâm?

"Con gái, lại đây." Lão gia tử vẫy tay với Doãn Tân Nguyệt đang cải trang nam bên cạnh Trương Khải Sơn.

Doãn Tân Nguyệt tinh nghịch cười, tháo dải lụa buộc mái tóc dài trên đầu, rồi khẽ cúi người: “Doãn Tân Nguyệt, kiến qua các vị Cửu Môn, Tô gia.” “Các vị lần này đến đây là vì Lộc Hoạt Thảo?” Ông lão nghi ngờ hỏi.

Chương 91

Nhị Nguyệt Hồng từ sau lưng Tô Mộc đi ra, chắp tay nói: "Nương tử của tại hạ mắc phải bệnh nan y, nghe nói trong vật phẩm đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm có thuốc hay, nên đã nhờ các vị Cửu Môn đến giúp đỡ." "Là để cứu nương tử của cậu?

À à, vậy thì có thể thông cảm được, ha ha ha, nếu các cậu đã muốn Lộc Hoạt Thảo đó, cứ lấy đi." Ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm rất tùy ý xua tay, thuộc hạ liền bưng khay đựng Lộc Hoạt Thảo đến trước mặt Tô Mộc và những người khác.

"Nếu các vị đã có được thứ mình muốn, vậy, có thể rút khỏi buổi đấu giá lần này, không tham gia nữa không?

Thật không giấu giếm, buổi đấu giá lần này lão phu đã loan tin trong giới, ai giành được vị trí đầu, sẽ có thể cưới con gái nhỏ của ta." Ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm không hề che giấu mà nói thẳng ra, đồng thời cũng nói rõ mục đích.

Bành Tam Tiên vẫn còn đang khó xử dưới lầu, hắn là chủ nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm này, tự nhiên cũng không muốn con trai của người bạn nhiều năm giao hảo bị mất mặt.

Nhị Nguyệt Hồng và những người khác không vội gật đầu, mà cùng nhau quay người lại, nhìn về phía Tô Mộc.

Còn có chuyện gì khác cần giải quyết không, chuyện này họ không thể tự quyết định, vẫn phải hỏi Tô Mộc.

Tô Mộc nhìn thẳng về phía trước, cười nhẹ nói: "Lời này của Doãn lão gia tử, là sợ Cửu Môn chúng ta không thể giành được vị trí đầu, không xứng với con gái ngài sao?" Ông lão cười ha hả, ánh mắt lộ vẻ ranh mãnh: "Tô Mộc cậu nói quá lời rồi, chỉ là sợ các cậu không

biết những chuyện này, nên ta mới đến đây giải thích cho rõ ràng mà thôi." "Vậy nếu đã như vậy, các vị có thể tiếp tục, rồi Tô Mộc cậu hãy chuẩn bị cho tốt, để cưới con gái nhỏ của ta đi." Lão gia tử nhìn Tô Mộc một cách nghiêm túc.

"Ha ha ha ha, không ngờ lần này Tô gia lại kiếm được cả một cô vợ!" "Đúng vậy!

Lão gia tử thật có mắt nhìn, gả cho Tô gia nhà tôi, tiểu cô nương sau này sẽ có phúc rồi." "..." Những người khác của Cửu Môn đang nói đùa, nói những lời trêu chọc Tô Mộc.

Doãn Tân Nguyệt cũng nhìn về phía Tô Mộc.

Thực tế, dựa vào một loạt biểu hiện của Tô Mộc trong buổi đấu giá lần này, anh cũng xứng với cô, con gái của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng cô không có cảm giác gì đặc biệt với Tô Mộc.

Thuộc loại gả cũng được, không gả cũng chẳng sao.

Tô Mộc mặt lộ vẻ tang thương lắc đầu: "Chuyện này, tại hạ không có bất kỳ ý định hôn phối nào, chẳng qua chỉ là thấy Bành Tam Tiên đó không vừa mắt mà thôi." "Ồ?" Lão gia tử sắc mặt trầm xuống, "Tô Mộc cậu thấy gia thế bối cảnh của Bành Tam Tiên đó thế nào?" Tô Mộc trầm giọng nói: "Đó tự nhiên là kiệt xuất nhất trong thế hệ này." Khóe miệng lão gia tử hơi nhếch lên: "Vậy cậu dựa vào đâu mà thấy người ta không vừa mắt?

Có bản lĩnh đó không?

Tuy hắn dựa vào gia thế của mình, nhưng đó cũng là một loại vốn liếng và chỗ dựa." "Có chứ, lão gia tử ngài xem, tôi, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Lão Bát, Giải lão bản, chúng ta có ai đã quá ba mươi tuổi chưa?

Thời đại đã thay đổi, Bành Tam Tiên đó chắc chắn không thể giàu có qua thế hệ này, hắn lấy gì để so sánh với đám người chúng ta?" Tô Mộc nhún vai.

Tự tin, về điểm này anh không thua bất kỳ ai.

"Cậu thiếu niên, nói chuyện đừng có gắt gỏng như vậy, gia thế của Bành Tam Tiên thật sự không phải thứ mà các cậu có thể so bì được đâu, tuy các cậu tuổi trẻ hiếu thắng, cũng có chút bản lĩnh." Lão gia tử sắc mặt thay đổi, bắt đầu ra vẻ nghiêm nghị dạy đời.

Tô Mộc lúc này mới hiểu ra.

Trong ký ức, tại sao Doãn Tân Nguyệt lại phải trốn đến Trường Sa, theo đuổi ngược lại Trương Khải Sơn, thì ra người nhà cô ấy toàn là một đám lão cổ hủ.

Vẫn còn lấy chuyện của thế hệ trước để đè nén thế hệ sau.

"Thế này đi, lão gia, ông cứ nói một việc, xem chúng tôi có làm được không, có được sức uy hiếp lớn như nhà họ Bành không.

Nếu làm được, con gái của ông phải gả cho Cửu Môn chúng tôi, đương nhiên, không phải là tôi." Tô Mộc nhướng mày.

Lão gia tử họ Doãn tuổi tác lớn hơn Tô Mộc và mọi người, Tô Mộc cũng nể mặt ông ta vài phần, gọi một tiếng lão gia tử.

Nhưng lúc nào cũng có một đám người già, cậy mình sống lâu hơn vài năm, là lại không ngừng dạy dỗ 'lũ trẻ' chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm.

Những gì họ cho là đúng, thì mới là đúng, còn những gì người trẻ tuổi cho là đúng, đều là sai.

Con đường họ đi qua rất dài, nên người trẻ tuổi bắt buộc phải nghe lời họ, đi theo ý đồ của họ.

Tính cách có phần phản nghịch của Doãn Tân Nguyệt, không phải là không có nguyên nhân từ gia đình.

“Chàng trai trẻ, lần này để hạ bệ Bành Tam Tiên, chắc các cậu đã dốc hết toàn bộ tài sản của Cửu Môn rồi phải không?” Lão gia tử cười như không cười nói.

“Cái đó thì thật sự không có, chỉ một mình tôi bỏ tiền thôi, à phải rồi, chút tiền này đối với tôi mà nói, thật sự chẳng đáng là bao.” Tô Mộc thản nhiên nói.

“Việc gì phải cố đấm ăn xôi, haiz...” Lão gia tử thở dài, bỗng cảm thấy Tô Mộc có phần quá hiếu thắng.

“Con gái của tôi, xem ra các cậu không thể cưới được rồi, cầm Lộc hoạt thảo rồi đi đi.

Ra khỏi khách sạn Tân Nguyệt, chỉ cần các cậu có thể sống sót về đến Trường Sa, khách sạn Tân Nguyệt này tôi giao cho các cậu thì đã sao?” Lão gia tử cuối cùng cũng chính diện trả lời câu hỏi của Tô Mộc.

Tô Mộc im lặng.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cũng im lặng.

“Đi.” Tô Mộc chắp tay sau lưng, Nhị Nguyệt Hồng cầm Lộc hoạt thảo, Trương Khải Sơn và những người khác đi theo, cứ thế từ phòng riêng trên tầng hai đi ra, xuống đại sảnh tầng một.

Mọi người ở đại sảnh tầng một, vì nhiều lý do khác nhau, đã nảy sinh cảm xúc bất mãn với Tô Mộc và nhóm của anh, từng cặp mắt đều mang theo vẻ lạnh lẽo.

“Sao thế?

Cứ thế bị đuổi ra ngoài à?" "Ha ha ha ha, có tiền thì sao chứ?

Các người có thân phận như tôi không?" "Là Tô Mộc phải không, tao lại muốn xem, bọn mày làm sao sống sót rời khỏi Bắc Bình, quay về Trường Sa!" Bành Tam Tiên mặt mày tái mét.

Ngay lúc Tô Mộc và những người khác đang tiếp xúc với ông chủ Tân Nguyệt, hắn đã phái người chuẩn bị sẵn một loạt nhân lực bên ngoài khách sạn Tân Nguyệt để đối phó với họ.

Đồng thời, rất nhiều người bị Tô Mộc và nhóm của anh làm mất mặt trong buổi đấu giá lần này cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, để dạy dỗ cho đám người đến từ Cửu Môn một bài học.

Tô Mộc không thèm liếc nhìn đám người này một cái, mắt hướng thẳng về phía cổng lớn của khách sạn Tân Nguyệt, trực tiếp đi tới.

Khi đến cửa, bước chân của Tô Mộc hơi khựng lại, anh cười khẽ nói: "Sau chuyện này, ai không phục có thể đến Trường Sa chơi, còn về Bành Tam Tiên, Tây Bắc Vương phải không." Tô Mộc nói xong câu này, liền bước ra khỏi cổng lớn của khách sạn Tân Nguyệt.

Bên ngoài cổng lớn khách sạn Tân Nguyệt, những người bán hàng rong và người qua đường thường ngày đã sớm biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại con phố vắng lặng, lạnh lẽo.

Sau khi Tô Mộc và nhóm của anh bước ra khỏi khách sạn Tân Nguyệt, một đám đông đen nghịt bắt đầu nhanh chóng kéo đến từ bốn phía con phố, rồi chen chúc đến trước mặt họ với vẻ mặt lạnh lùng.

Bọn chúng chỉ chờ một câu lệnh là sẽ chém giết Tô Mộc và nhóm của anh ngay tại chỗ.

Tô Mộc liếc nhìn đám du côn lưu manh ở Bắc Bình, rút Hắc kim cốt tán từ sau lưng ra: "Đây là toàn bộ côn đồ ở Bắc Bình rồi sao?" "Còn ai chưa đến không?" "Hừ!

Đối phó với mấy người các ngươi, đám người bọn ta là đủ rồi!

Cần gì thêm người nữa?" "Nhóc con, mù rồi à?

Chỉ bằng mấy người các ngươi?" "Không hổ là các lão đại của Cửu Môn, tiếc là, đây là Bắc Bình, không phải Trường Sa của các ngươi!" "Lũ con cháu Trường Sa, hãy ở lại Bắc Bình mãi mãi đi!" "..." Tiếng chế nhạo nổi lên khắp nơi, hợp thành một làn sóng âm thanh ồn ào vang lên trước mặt Tô Mộc và nhóm của anh.

Trương Khải Sơn sờ vào khẩu súng lục bên hông, đang tính toán xem số đạn trên người có đủ để bắn chết hết đám người này không.

Chương 92

Trương Phó quan nắm chặt nắm đấm, bỗng nhớ lại những năm tháng cùng Trương Khải Sơn lăn lộn giang hồ, cũng đã lâu không gặp phải cảnh tượng này, có chút hoài niệm.

Nhị Nguyệt Hồng từ tốn xắn tay áo lên, lần này mọi người đến đây là vì anh, cũng đến lúc buông bỏ những ràng buộc trong lòng, trở về dáng vẻ Hồng y sát thần năm xưa.

Tề Thiết Chủy mím môi, không biết đang tìm kiếm ai trong đám đông.

Giải Cửu nhíu chặt mày, anh nhìn những người Cửu Môn bên cạnh, trong lòng lẩm bẩm: "Sao vậy, lẽ nào chỉ có mình mình thấy rén thôi à?

Cả đám này, đều là lũ điên!" "Nghe nói." "Có người muốn làm hại Phật gia nhà ta?" Một đám đàn ông mặc thường phục thay vì quân trang, dáng người thẳng tắp, bước chân đồng đều, tay cầm súng, từ một con phố nào đó phía sau đám du côn lưu manh bước ra.

"Bắc Bình?

Muốn giữ lại mạng của sư phụ ta?

Vậy thì xem các ngươi có đủ tư cách không, Trần Bì ta, chỉ có thể ngã xuống trước mặt sư phụ." Trần Bì mặt lạnh như tiền, dẫn theo một nhóm người khác, từ một đầu phố khác bước ra.

"Chúng ta là người của Tam gia!

Nghe nói bên Bắc Bình có người không phục Cửu Môn chúng ta phải không!" Người của Bán Tiệt Lý cũng theo sát phía sau.

"Cẩu gia không có thời gian qua, Cẩu gia bảo tôi mang tin đến cho

các vị lão đại Bắc Bình, lũ phế vật Bắc Bình, có bản lĩnh thì đến Trường Sa thử xem!" Người của Ngô Lão Cẩu cũng xuất hiện.

"Người Hoắc gia không gây sự, nhưng cũng không sợ sự, lần này nếu thật sự để các ngươi bắt nạt người Cửu Môn chúng ta, Cửu Môn ta làm sao tiếp tục đứng vững trên giang hồ?" Người của Hoắc gia cũng xuất hiện ngay sau đó.

Hắc Bối Lão Lục vác đao, bên cạnh là thi nô Quan Sơn Thái Bảo, theo sau là một đám đao khách cũng là thuộc hạ đã tức tốc đến Bắc Bình trong đêm qua.

Hắc Bối Lão Lục nhếch miệng cười nói: "Đại ca, Phật gia, Nhị gia... chúng ta, đến đón các người về nhà!" Lũ côn đồ Bắc Bình ngây người.

Đám người Trường Sa này dẫn người qua đây từ lúc nào?

Chẳng lẽ nói, từ tối qua đã bắt đầu chuẩn bị cho chuyện hôm nay.

Hơn nữa, Cửu Môn Trường Sa giàu đến vậy sao?

Lại có thể bỏ ra nhiều công sức và phương tiện như vậy để đến Bắc Bình của họ đánh một trận?

Phải biết rằng, bất cứ người trưởng thành nào cũng biết, việc điều động nhân lực vượt qua các khu vực là một chuyện vô cùng phiền phức.

Điên rồi điên rồi!

Đám người Cửu Môn này điên thật rồi!

Người của khách sạn Tân Nguyệt cũng lần lượt đi ra từ bên trong, nhìn đám người của Cửu Môn.

"Bành Tam Tiên!

Còn nhớ ông nội mày không?" "Đợi tao một lát, lát nữa sẽ giết

mày.” “...” Hắc Bối Lão Lục và những người khác đã xông vào chém giết, Hắc Bối Lão Lục nhìn thấy Bành Tam Tiên trong đám người đi ra từ khách sạn Tân Nguyệt, liền cười khẩy.

Bành Tam Tiên cả người ngây dại.

Gã Hắc Bối Lão Lục hôm qua đã đánh hắn một trận tơi bời.

Bây giờ dẫn người qua đây, người đầy máu, giống như một sát thần, càng khiến hắn kinh hãi.

Hắn chỉ là một công tử nhà giàu, làm sao từng trải qua cảnh tượng như thế này.

Rất nhiều người đi ra từ khách sạn Tân Nguyệt đều cảm thấy sợ hãi, kinh hoàng từ tận đáy lòng.

Hầu hết bọn họ đều là kế thừa gia nghiệp mới có được thân phận như ngày hôm nay, chưa từng đích thân tham gia vào những cuộc hỗn chiến sinh tử như thế này!

Nhưng các môn chủ của Cửu Môn thì khác.

Ngay cả Nhị Nguyệt Hồng khi còn nhỏ cũng thường xuyên tham gia vào các cuộc ẩu đả, chém giết do nội loạn ở Trường Sa gây ra.

Những người khác càng là chém giết ra một con đường máu, mới có được danh tiếng và địa vị của Cửu Môn Trường Sa.

Trong mắt những người có tiền này, địa vị và thân phận là do tiền bạc mang lại, nhưng Cửu Môn thì khác, thân phận của Cửu Môn không liên quan đến tiền bạc, không phải có nhiều tiền nhất là có thể hô phong hoán vũ ở Trường Sa.

Tô Mộc mở Hắc kim cốt tán, tránh cho những giọt mưa máu rơi xuống người mình, đứng một bên, yên lặng nhìn cảnh tượng chém giết trước mắt.

Chuyện này, những năm đầu anh đã làm qua rồi, đã xem nhẹ từ lâu.

Trong thành Bắc Bình thực ra cũng có quân đội khác đóng quân bảo vệ, nhưng thế lực của Bành Tam Tiên lớn, đã sớm cho đội tuần tra trong thành nghỉ ngơi trước.

Mục đích chính là để chặn giết Tô Mộc và nhóm của anh hôm nay.

Điều hắn không ngờ là, Tô Mộc và nhóm của anh cũng đã sớm chuẩn bị, hôm nay lại chặn giết hắn.

Nhân viên của khách sạn Tân Nguyệt, mặt mày nghiêm nghị bảo vệ bên cạnh ông chủ và Doãn Tân Nguyệt, vẻ mặt căng thẳng.

Nếu đám người này thật sự xông qua đây, đám người bọn họ nhét kẽ răng cũng không đủ.

Ông chủ khách sạn Tân Nguyệt mặt mày tái mét, vô cùng bất mãn với cách làm của Tô Mộc và nhóm của anh hiện tại, nhưng lúc này, ông ta cũng không dám nói nhiều.

Bởi vì ông ta cũng sợ.

Ông ta cũng sợ nói thêm một câu, đắc tội với Tô Mộc và người Cửu Môn, bị đám người này chém chết ngay tại chỗ!

Tô Mộc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của lão già chủ khách sạn Tân Nguyệt, quay người lại cười nhẹ nói: "Xin lỗi, bọn trẻ chúng tôi có lẽ hơi bốc đồng, làm kinh động đến lão gia rồi, chúng tôi còn trẻ, chân cẳng nhanh nhẹn, gặp chuyện không quyết, rút đao tương trợ, rất bình thường." Không cần khoe khoang thuộc hạ của Cửu Môn lợi hại đến đâu, nhưng trên người họ có một điểm khác biệt so với thuộc hạ của các thế lực khác.

Cửu Môn thường xuyên trộm mộ, thường xuyên xuống mộ.

Nhánh của Hắc Bối Lão Lục, thấy tống tử cũng chém, khỏi phải nói là hung hãn và dũng mãnh đến mức nào.

Thuộc hạ của các môn khác, cũng đều có những bản lĩnh siêu phàm.

Đối phó với đám du côn lưu manh bình thường, tự nhiên không thành vấn đề.

Một lúc sau.

Tô Mộc và những người khác đạp lên vũng máu dưới đất, đã bắt đầu đi về phía con đường lúc đến.

Thuộc hạ của Cửu Môn đến trước cửa khách sạn Tân Nguyệt, lôi người đàn ông tên Bành Tam Tiên ra như một con chó chết.

"Tô, Tô Mộc..." Hướng khách sạn Tân Nguyệt, có người gọi một tiếng.

Chương 93

Tô Mộc dừng bước, bóng lưng cao gầy, che chiếc Hắc kim cốt tán, cũng không vì thế mà quay người lại.

"Có thể nể mặt lão già này một chút, tha cho công tử Bành được không..." Lão già chủ khách sạn Tân Nguyệt, đưa ra yêu cầu cuối cùng.

"Nể mặt." Tô Mộc dừng lại một chút, "Nghe thấy chưa lão Lục, nể mặt lão gia một chút." "Được thôi!" Hắc Bối Lão Lục gật đầu, nháy mắt, ra hiệu cho thuộc hạ vây chặt Bành Tam Tiên lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, đao hạ thủ khởi.

Phụt!

Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng lau vệt máu trên mặt, cười khẩy nói: "Đại ca, xem này, đã nể mặt lão gia rồi, không để ông ta thấy cảnh này, he he." "Phụt!" Doãn Tân Nguyệt không nhịn được bật cười.

Hắc Bối Lão Lục giấu đầu hở đuôi đúng là làm rất đẹp.

Không để cha cô thấy Bành Tam Tiên bị giết, cũng có nghĩa là, đã nể mặt cha cô, không giết Bành Tam Tiên trước mặt ông.

Ít nhất, là thật sự không giết trước mặt ông.

Mà là bị che khuất tầm nhìn.

Lão gia tử trừng mắt nhìn Doãn Tân Nguyệt, nghiến răng nói: "Nghiệt súc à!

Nghiệt súc!

Lão phu đây là vì tốt cho con!

Đắc tội với Bành gia, cả con và ta đều sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục đó!" "Vậy sao." Tô Mộc che ô, hoa văn màu vàng trên mặt ô loé lên như một luồng sáng.

Đây là Hắc kim cốt tán đang hấp thu oán linh của những người chết gần đó.

Sự thay đổi này, cũng là gần đây Tô Mộc mới phát hiện ra.

"Các người, có sợ không?" Tô Mộc hỏi những người bên cạnh.

Trương Khải Sơn nhún vai, trong Cửu Môn ai mà không phải đạp lên vạn xương trắng để đi đến vị trí hiện tại.

Những người khác cũng đồng loạt nhún vai.

Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên, cười nói: "Ha ha ha, Tây Bắc Vương à... sợ quá, ha ha ha." "Ha ha ha ha ha, Tây Bắc Vương sao?

Danh hiệu thật vang dội!" "Ha ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha." "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha." "Ha ha ha ha ha ha ha." "..." Doãn Tân Nguyệt nghe tiếng cười vang, nghiêm túc nói với cha: "Cha, cha nhìn xem dưới chân họ dính gì kìa." "Hửm?" Lão già chủ khách sạn Tân Nguyệt hơi ngẩn ra.

"Người bình thường, đạp lên máu người, đạp lên thi thể, thế nào cũng sẽ có chút sợ hãi, nhưng mấy người họ thì sao, họ đi trên con đường máu, đạp lên thi thể người chết, từng bước tiến về phía trước, họ, đã trải qua quá nhiều chuyện như hôm nay rồi." "Cha, cha vẫn chưa hiểu sao?

Cửu Môn, khác với những thế lực bình thường ở nơi khác, đây là chín người mà nếu thả ra ngoài cũng sẽ là những nhân vật chư hầu tướng lĩnh ở khắp nơi." Doãn Tân Nguyệt dùng con mắt tinh tường của mình, giải thích về thân phận lai lịch của Tô Mộc và nhóm của anh.

“Bọn họ... lẽ ra phải xem thường nhau, chém giết lẫn nhau, cho đến khi tranh đoạt ra một thủ lĩnh lợi hại duy nhất mới đúng, nhưng cha nhìn người cầm chiếc ô đen kia xem, trên người anh ta, con thấy được khí chất của cha năm xưa, cái khí chất một đi không trở lại, mang lại cảm giác an tâm cho người bên cạnh.” Đôi mắt Doãn Tân Nguyệt sáng lên, cuối cùng cũng cảm nhận được khí chất khác biệt của Tô Mộc.

Ông chủ của khách sạn Tân Nguyệt, vị lão gia tử trước mắt này, năm xưa nào có khác gì một thiếu niên anh dũng, quyết đoán và tàn nhẫn như vậy.

Chỉ là, năm tháng cuối cùng cũng đã mài mòn đi những góc cạnh của đối phương.

Phải biết rằng, khách sạn Tân Nguyệt ở Bắc Bình trước nay luôn có bản lĩnh thông ăn cả hắc bạch.

Nhưng bây giờ thì sao?

Lại bị người từ nơi khác đến, dẫm lên đầu.

Vì sao?

Bởi vì, người nắm quyền của khách sạn Tân Nguyệt, đã tin nhầm người.

Muốn giao phó thế lực cho một thế lực khác ở vùng Tây Bắc quản lý.

Cuộc tranh đấu xảy ra lúc này, tính ra chỉ là cuộc tranh đấu giữa người Cửu Môn và người nhà họ Bành, đối với tầng lớp cao ở Bắc Bình mà nói, đều là người ngoài.

Đã là người ngoài, thì không tồn tại việc phải thiên vị bên nào.

Đều là thế lực từ bên ngoài đến, vậy thì chết bao nhiêu thì tính bấy

nhiêu thôi.

Mọi người trước cửa khách sạn Tân Nguyệt, ở cuối tầm mắt, Tô Mộc và những người khác của Cửu Môn, đã từng bước đi về phía xa, một lúc sau bóng dáng đã biến mất.

Do sự việc xảy ra quá nhanh, rất nhiều thế lực ở Bắc Bình còn chưa kịp phản ứng, Tô Mộc và nhóm của anh đã trở về Trường Sa.

Nhưng chuyện này vẫn chưa hoàn toàn kết thúc.

Sau khi nhà họ Bành biết tin Bành Tam Tiên bị giết ở Bắc Bình, liền phái người đến Trường Sa, yêu cầu bên này giao người.

Chuyện, bỗng nhiên trở nên thú vị.

Nhà giàu ở vùng Tây Bắc, đến thành Trường Sa, yêu cầu thành Trường Sa giao ra Tô Mộc...

“Cái gì, Phật gia Cửu Môn đó lại là quan chức?

Sao lúc chúng ta đến không ai nói cho chúng ta biết?” “Tô Mộc kia, lại là bạn của đại quân phiệt?

Lão đại Bành không nói cho chúng ta biết!” “Thành Trường Sa này binh lực hùng hậu, thế lực phân bố như vậy, bảo chúng ta đòi người thế nào?” “...” Người nhà họ Bành ở Tây Bắc quả thật đã đến Trường Sa, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng binh lính canh gác nghiêm ngặt trong ngoài thành Trường Sa, lại đột nhiên cảm thấy một trận bi ai.

Đột nhiên cảm thấy, suy nghĩ trước đây của mình và mọi người, thật sự quá ngây thơ, quá ngu xuẩn.

Tây Bắc Vương thì sao chứ?

Ở Tây Bắc có thể thông ăn cả hắc bạch, ở thành Trường Sa, vị quân gia Trương Khải Sơn này sẽ không nể mặt bất cứ người Tây Bắc nào.

Dám bước vào thành một bước.

Giết không tha.

Đừng nói là Tây Bắc Vương gì đó, cho dù là Đông Bắc Vương Nam Bắc Vương cùng đến, cũng không đủ cho một mình Trương Khải Sơn đánh.

Trương Khải Sơn có thế lực quốc quân chống lưng.

Cửu Môn Trường Sa, chỉ là ông ta cảm thấy xứng với thân phận của mình, có thể kết giao, làm bạn, nên mới không ra tay đàn áp.

Chương 94

Nếu không, cho dù thật sự phải khai chiến với loại quân phiệt như La Lão Oai, ông ta cũng không sợ.

Chỉ cần báo cáo một câu, kẻ nào đó, đã gây sự với quân đội quốc dân.

Quân đội quốc dân trực tiếp điều động trọng binh đến, nghiền ép mạnh mẽ.

Thời kỳ này, thế lực quốc quân vẫn còn rất mạnh.

Nhưng nếu không đưa Tô Mộc về, đám người bọn họ, e rằng cũng không thể sống sót trở về vùng đất Tây Bắc.

Ngay lúc đám người Tây Bắc này đang trăm bề không có lời giải, một người trong số họ bỗng nghĩ ra một cách.

Đó chính là hẹn gặp riêng Tô Mộc!

Không cần kinh động đến thế lực của Trương Khải Sơn, cứ thế đưa Tô Mộc đi!

Đây, là cách tốt nhất!

Nhưng, làm thế nào để không vào thành Trường Sa, mà có thể hẹn Tô Mộc ra ngoài gặp mặt?

Một vấn đề nan giải khác lại xuất hiện. ... ...

Tô phủ.

Hắc Bối Lão Lục cười hì hì chạy đến, kể cho Tô Mộc nghe tin tức ngoài thành.

Hắc Bối Lão Lục: "Đại ca, đám người Tây Bắc kia không dám vào thành, đang la ó ngoài thành, đòi anh ra ngoài gặp mặt đấy." Tề Thiết

Chủy tò mò ghé lại gần: “Bọn họ nói sao?

Lục gia.” Hắc Bối Lão Lục ho vài tiếng, éo éo giọng, bắt chước một cách rất ra dáng: “Tô Mộc!

Mày có bản lĩnh giết thiếu gia nhà tao!

Có bản lĩnh thì ra đây đánh một trận!

Sao nào, bọn tao đã đến tận địa bàn của mày rồi, mà vẫn sợ thế à?

Rén thế thì việc gì lúc đầu phải làm tuyệt tình như vậy?” “Có bản lĩnh giết người, có bản lĩnh thì ra đây!” “Ha ha ha ha ha.” Hắc Bối Lão Lục tự mình nói, tự mình cũng không nhịn được cười.

Vầng trán Tề Thiết Chủy lộ ra vài vạch đen: “Bọn họ mang theo bao nhiêu người?” Hắc Bối Lão Lục nghĩ một lát: “Khoảng một trăm người, xa xôi như vậy, mang theo nhiều người thế là đủ rồi.” “Đi, Lục gia, đi gặp bọn họ.” Tề Thiết Chủy cười, bước về phía cổng sân.

“Ha ha ha, ta cũng có ý này, đi gặp bọn họ, đừng để bọn họ tưởng, Trường Sa chúng ta thật sự không có ai.” Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn Tô Mộc đang im lặng, rồi nhanh chóng chạy theo bước chân của Tề Thiết Chủy.

Sau khi từ Bắc Bình trở về.

Tô Mộc đã lấy Lộc hoạt thảo từ chỗ Nhị Nguyệt Hồng trước, không để Nha Đầu uống ngay.

Bởi vì Tô Mộc biết, bệnh của Nha Đầu, Lộc hoạt thảo không thể chữa khỏi, uống cũng vô ích. 【Phát hiện vật phẩm có thể tà hóa Lộc hoạt thảo (vật phẩm thường, dược liệu).】 【Cấp độ tà hóa là 100 Kim hồn tệ, 500 Kim hồn tệ, 1000 Kim hồn tệ ba cấp...】 【Số Kim hồn tệ còn lại của ký chủ trong hệ thống tà hóa, 583 Kim hồn tệ.】 Tô Mộc nhíu mày.

Từ trước đến nay, anh đều có thói quen giữ lại một ít đồ cổ trên người, không đổi toàn bộ thành Kim hồn tệ tà hóa của hệ thống.

Nhưng chuyến đi Bắc Bình lần này, đã tiêu tốn gần một nửa số đồ cổ trên người anh, để có được Lộc hoạt thảo ở khách sạn Tân Nguyệt, để cho tên ngốc Bành Tam Tiên kia mất đi quyền giao phối. 【Xác nhận thành công, đang tà hóa...】 【Ting!】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được Bỉ ngạn hoa cấp thấp X1.】 【Bỉ ngạn hoa: Nó là loài hoa nở trên thiên giới, nở vào tháng bảy âm lịch, mọc vào mùa hè, kết hoa vào mùa thu, là loài hoa tiếp dẫn mọc bên bờ sông Tam Đồ, hương hoa truyền thuyết có ma lực, có thể đánh thức ký ức tiền kiếp của người chết.】 Tô Mộc: "..." Tô Mộc bắt đầu thấy hơi đau đầu.

Trong tiềm thức, anh đã sớm biết hệ thống tà hóa này sẽ không tạo ra thứ gì tốt đẹp.

Biến bản thân thành không người không quỷ thì thôi, nào là hung sát cổ đao, nào là hắc kim cốt tán, đều là những thứ tà môn.

Lần này tà hóa Lộc hoạt thảo, không ngờ lại ra một đóa bỉ ngạn hoa.

Cái này, có tác dụng quái gì với bệnh tình của Nha Đầu?

Chẳng lẽ để Nha Đầu chết sớm hơn?

"Xem ra, chỉ có thể xem xem thiên ngoại vẫn thiết ở khu mỏ kia, có tác dụng không." Tô Mộc nhíu chặt mày.

Bí mật của thiên ngoại vẫn thiết, là khởi đầu của bí mật trường sinh.

Theo những gì Tô Mộc biết, Tây Vương Mẫu, Vạn Nô Vương, đều không thể thoát khỏi mối liên hệ với thiên ngoại vẫn thiết này.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, Tô Mộc cũng đã bắt đầu tính toán tương lai cho Cửu Môn.

Bởi vì trong ký ức của Tô Mộc, kết cục của người Cửu Môn đều rất thảm, hơn nữa, rất nhiều người trong số họ không sống được đến thời thịnh thế tương lai đó.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Tô Mộc biến mất trong sân.

Vẫn như mấy lần trước, Tô Mộc không muốn đưa bất kỳ người nào bên cạnh mình đi cùng xuống mộ trộm đồ.

Bởi vì những ngôi mộ cổ có sự hiện diện của Tô Mộc, đều sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm, không phải là thứ mà những người này có thể giải quyết được.

Tô Mộc ra khỏi thành Trường Sa, vừa định đi về hướng khu mỏ, nhưng khi nhìn thấy cảnh hỗn loạn không xa, lại hơi dừng lại, đứng tại chỗ, nhìn về phía xa.

Lại đánh nhau rồi.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy dẫn người từ địa bàn của mình ra thành nghênh chiến với thuộc hạ của nhà họ Bành từ Tây Bắc xa xôi kéo đến.

"Phong Dạ." Tô Mộc khẽ lẩm bẩm.

Một bóng đen từ hướng cổng thành Trường Sa bước ra với vẻ mặt ngây dại, quỳ một gối xuống đất: "Thuộc hạ có mặt." "Vùng đất Tây Bắc, đã yên bình quá lâu rồi, nếu họ đã nóng lòng muốn cái đầu trên cổ của Tô Mộc ta như vậy, vậy thì qua đó, giết hết những người liên quan đến chuyện này đi." "Ai, vốn còn nghĩ sau này họ còn có thể cống hiến cho quốc dân, nhưng giờ xem ra, là ta đã nghĩ nhiều." "À phải rồi, sau khi giết họ, giữ lại thi thể của họ, có thể sau này sẽ có chút tác dụng." Tô Mộc nói, lại liếc nhìn cuộc ẩu đả của mọi người ở không xa, nhún vai với vẻ bất đắc dĩ, tiếp tục bước về phía khu mỏ.

Trước cổng mộ cổ khu mỏ.

Tô Mộc lấy ra viên thi đan có được từ mộ Bình Nhi Sơn lần trước, cho vào miệng, nuốt xuống.

Sương mù đen vô cớ lan tỏa ra từ xung quanh người Tô Mộc, bao phủ toàn bộ cơ thể anh, hình dáng Tô Mộc bắt đầu trở nên mơ hồ.

Cùng lúc đó.

Một số tà linh tà vật tồn tại trong mộ cổ khu mỏ, bỗng nhiên bắt đầu run rẩy không tự chủ.

Chương 95

Nỗi sợ hãi từ sâu thẳm linh hồn.

Giống như có một thứ gì đó vô cùng đáng sợ, sắp giáng xuống.

Về thời đại của Cửu Môn, trong mộ cổ khu mỏ này tồn tại ba khối (cụ thể có phải chỉ có ba khối hay không, vẫn chưa có ai xác định được) thiên ngoại vẫn thiết, và tác dụng của chúng.

Tô Mộc lúc này cũng chỉ biết một cách mơ hồ.

Nếu như, trong mộ cổ khu mỏ này tồn tại một bảo bối lợi hại như vậy.

Vậy thì, sau khi tà hóa mộ thất, phần thưởng nhận được, e rằng cũng sẽ trở nên phong phú hơn?

Nguyên nhân Tô Mộc muốn có được thiên ngoại vẫn thiết trong mộ cổ khu mỏ này, không chỉ đơn thuần là vì vợ của Nhị Nguyệt Hồng là Nha Đầu, mà còn vì nhiều thứ khác.

Tô Mộc giáng lâm đến thời đại Cửu Môn, tuy không thể làm ra những chuyện vi phạm quá lớn các sự kiện lịch sử, nhưng ít nhất, những chuyện có lợi cho bản thân, anh vẫn có thể làm được.

Thế lực của Cửu Môn, hiện nay khá đáng kể, và rất nhiều người đều vô cùng lợi hại.

Nếu như, thời đại Cửu Môn được duy trì đến thời đại tương lai thì sao?

Trong mộ cổ không chỉ tồn tại những bảo vật quý giá, mà còn tồn tại nguy cơ từ những chủng tộc sinh vật bí ẩn đang cố gắng nhòm ngó thế giới này.

Cửu Môn có thể bảo vệ sự an toàn của người dân thời đại này, nhưng chưa chắc có thể bảo vệ được hòa bình của thế giới tương lai.

Trong mắt Tô Mộc, người chết, thì phải có dáng vẻ của người chết.

Đừng có chết cả ngàn năm, mà vẫn muốn ảnh hưởng đến cục diện thế giới.

Gặp phải sự tồn tại như vậy, Tô Mộc chỉ có thể một cước đá nó trở lại quan tài.

Mải mê suy nghĩ.

Tô Mộc đã một lần nữa bước vào ngôi mộ cổ khu mỏ có phần quen thuộc này.

Tô Mộc lấy toàn bộ số đồ cổ còn lại trong không gian hệ thống, đổi hết thành Kim hồn tệ tà hóa của hệ thống vào lúc này. 【Mộ cổ khu mỏ; Chủ mộ: Không (Mộ chôn y phục) Mức độ nguy hiểm mộ thất: A Yêu cầu tà hóa: 1000 Kim hồn tệ Kho báu mộ thất: Cấp A Kho báu mộ thất sau khi tà hóa: Cấp S.】 Đây chính là bảng hệ thống của Tô Mộc sau khi tà hóa mộ cổ khu mỏ hiện tại.

Tương tự, Tô Mộc cũng đang sắp xếp lại những thông tin ký ức về mộ cổ khu mỏ này trong đầu.

Tô Mộc đi đến bên cạnh một cái hố bị che hờ, một cước đạp nát tấm đá che hờ, rồi từ lối vào thực sự của mộ cổ khu mỏ, nhảy xuống.

Tô Mộc đáp đất.

Xung quanh là những pho tượng Phật nhỏ phát ra ánh sáng yếu ớt, ngay lập tức bắn ra hàng loạt mũi tên sắc bén có tẩm kịch độc.

Tô Mộc đã kích hoạt cơ quan tên độc.

Vút ~ Một trong những mũi tên độc tình cờ bắn trúng ngực Tô

Mộc, Tô Mộc không lùi bước, nắm lấy mũi tên cắm vào quần áo mình, tiện tay vứt xuống đất.

Nhìn những mũi tên độc này phiền phức không ngừng va vào cơ thể rắn chắc của mình, Tô Mộc mở Hắc kim cốt tán.

Mặt ô của Hắc kim cốt tán lập tức như bị mưa rào tấn công, phát ra tiếng sột soạt.

Tô Mộc cầm Hắc kim cốt tán, che chắn những mũi tên độc không có chút uy hiếp nào đang bắn tới, thong thả bước về phía không gian tối tăm.

Một lúc sau.

Tô Mộc đi đến một không gian có những bức tường đầy những thứ giống như tơ nhện.

Không cần Tô Mộc kích hoạt cơ quan khác, những con bướm đêm màu trắng có kịch độc dày đặc đã bay về phía anh.

Tô Mộc không thèm để ý đến những con bướm đêm trắng độc bay bên cạnh mình, không ngừng vỗ cánh, tiếp tục đi về phía trước.

Một khoảnh khắc nào đó.

Một con bướm đêm trắng bay đến khóe miệng Tô Mộc, khóe miệng Tô Mộc động đậy, nuốt chửng nó vào miệng: "Ngon hơn nhiều so với rệp." Đám bướm đêm trắng độc vây quanh Tô Mộc vỗ cánh một lúc, phát hiện người này như thể được đúc bằng sắt, không sợ bất kỳ loại độc tố nào, lại còn ăn cả đồng loại của chúng, thế là, tần suất tấn công Tô Mộc lại tăng thêm vài phần.

Tô Mộc không để ý đến những con bướm đêm trắng độc đang tiếp tục vỗ cánh bên cạnh, đưa tay gạt đi những con che khuất tầm nhìn, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Sự cường hóa từ thi đan của mộ Bình Nhi Sơn, khiến Tô Mộc ở cấp độ 'thi', lại tiến bộ thêm một chút.

Lúc này đã không còn sợ những đòn tấn công vật lý thông thường, trừ khi là vũ khí hạng nặng.

Điều duy nhất khiến Tô Mộc kiêng dè ở mộ cổ khu mỏ này, chỉ có hai thứ.

Một, là con quái vật tóc, có thể thông qua da người tiến vào cơ thể con người, và nhanh chóng phá vỡ lớp vỏ cơ thể, xé xác người từ trong ra ngoài.

Hai, chính là tình hình bên trong chủ mộ thất của mộ cổ khu mỏ.

Trong ký ức của Tô Mộc, trong Cửu Môn chỉ có Nhị Nguyệt Hồng thật sự từng vào chủ mộ thất của mộ cổ khu mỏ đó, lúc trở về tuy đã có được thiên ngoại vẫn thiết, nhưng lại bị trọng thương. ... ...

Trong thành Trường Sa.

Tô Mộc và những người Cửu Môn khác, thực ra đã sớm bị những người Đông Dương trà trộn ở Trường Sa để mắt tới.

Trước đây khi Tô Mộc và những người khác rời Trường Sa đến Bắc Bình, sự việc xảy ra đột ngột, họ không nhận được bất kỳ tin tức nào, nên cũng không làm gì.

Nhưng lần này, sau khi Tô Mộc và những người khác trở về, tin tức ba người đứng đầu phe Tô Mộc đều đã ra khỏi thành, đã nhanh chóng bị Lục Kiến Huân nắm được.

Lục Kiến Huân mấy ngày nay đã bị lão già ngoại quốc Cừu Đức Khảo thu phục, thật sự tin rằng Cừu Đức Khảo và những người khác có thể giúp hắn ta chiếm được Trường Sa, tước đoạt quân quyền trong tay Trương Khải Sơn.

Thế là, vừa mới biết tin, Lục Kiến Huân liền phái người thông báo cho đám đặc vụ Đông Dương như Điền Trung Lương Giới đang trà trộn trong thành Trường Sa.

Điền Trung Lương Giới lập tức phái người chuẩn bị, thẳng tiến đến phủ đệ của Tô Mộc.

Rất nhiều người trong thành Trường Sa đều rất muốn biết, Tô gia trong truyền thuyết đó, rốt cuộc cất giấu bí mật gì.

Điền Trung Lương Giới phái người lẻn đến cổng phủ đệ của Tô Mộc, nhìn thấy lác đác vài người lính gác, liền thả lỏng cảnh giác.

Chương 96

Lúc này, hầu hết mọi người trong thành đều biết, Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy đều đã ra ngoài thành nghênh chiến với người Tây Bắc.

Còn Tô Mộc thì một mình ra khỏi thành.

Địa bàn của Tô Mộc thiếu hụt nghiêm trọng thuộc hạ trấn áp quản lý, thế là, đã tạo ra một lỗ hổng cho đám đặc vụ Đông Dương này.

Theo lẽ thường của nhiều người, nhà của những người lợi hại, chắc chắn cất giấu bí mật không thể cho ai biết.

Suy nghĩ của đám đặc vụ Đông Dương này cũng vậy.

Các đặc vụ tìm một góc tường không người, rồi lặng lẽ bắc thang người, nhanh chóng nhảy lên tường Tô phủ.

Nhân lúc trong sân ít người, các đặc vụ nhảy xuống tường, dự định chia nhau ra các phòng tìm kiếm, xem có bí mật gì của Tô Mộc không.

Đúng lúc này, tiếng chó sủa non nớt vang lên.

"Gâu gâu gâu, gâu gâu gâu, gâu gâu gâu..." Tiếng chó con, trong không khí căng thẳng này, trông đặc biệt đột ngột.

Ánh mắt của các đặc vụ nhanh chóng tập trung vào bóng dáng ba đầu chó con chạy ra từ một căn phòng nào đó.

Ba chú chó con chỉ dài bằng đứa trẻ sơ sinh, vẻ mặt hung dữ, không ngừng sủa những tiếng non nớt.

Tên đặc vụ cầm đầu ra hiệu một động tác cắt cổ cho thuộc hạ.

Tên thuộc hạ nhanh chóng tiến lên, rút thanh trường đao sắc bén

bên hông ra, giơ qua đầu, nhìn con chó con ba đầu kỳ quái vẫn đang ngốc nghếch sủa inh ỏi, liền chém xuống.

Chó con ba đầu ngơ ngác.

Nó đã lâu lắm rồi không được ra ngoài dạo chơi, vừa nãy nghe thấy tiếng động, còn tưởng là Tô Mộc trở về, quyết định lần này sống chết cũng phải bắt Tô Mộc dắt nó ra ngoài đi dạo.

Nhưng không ngờ, nó vừa mới ra khỏi phòng, đã có người vung đao về phía nó?

Nó khó khăn lắm mới từ địa ngục đến được nhân gian, đây là, có người muốn tiễn nó về lại?

"Đội trưởng Kida, con chó ba đầu này chỉ là chó ta của nước đó thôi sao?

Trông sao mà kỳ quái vậy?" "Tôi cũng không biết, giết nó đi là được, nói nhảm nhiều thế làm gì?" "Vâng, đội trưởng Kida!" (tiếng Nhật) Đám đặc vụ Đông Dương được phái đến Trường Sa này, có lẽ đã học qua văn hóa Việt Nam và một số tài liệu liên quan, nhưng họ cũng không ngờ, chó ta mà người Việt Nam nuôi, lại là một sự tồn tại đặc biệt như vậy.

Chó ba đầu, chẳng phải là chó ba đầu Cerberus trong thần thoại địa ngục sao?

Không hổ là Việt Nam, chó ta cũng khác biệt như vậy, đúng là một quốc gia có nền tảng phong phú.

"Chó ta?" Chó ba đầu địa ngục con có thần thông to lớn, có thể hiểu được hầu hết các ngôn ngữ giao tiếp của con người.

Nó bỗng nghe thấy mình bị đám người mặc đồ đen này gọi là chó ta, lập tức nổi điên.

Xông vào địa bàn của nó, muốn giết nó, còn nói nó là chó ta?

Chó ba đầu địa ngục con lập tức không nhịn được lao về phía người trước mặt.

Thân hình nhỏ bé của nó, chứa đựng sức mạnh và tốc độ mà ngay cả sư tử, hổ trưởng thành cũng chưa chắc bì được, đột nhiên nhảy đến vị trí đầu gối của tên đặc vụ Đông Dương cầm đao.

Mở cái miệng như chậu máu ra ngoạm mạnh một cái.

Nhảy lên, trực tiếp cắn vào đầu gối của tên đặc vụ Đông Dương này!

"Baka!" Tên đặc vụ Đông Dương cầm đao sững sờ, cảm nhận được cơn đau từ vùng da ở đầu gối bị xé toạc, thanh đao Đông Dương trong tay lập tức rơi xuống đất.

Các đặc vụ khác cũng phản ứng lại, sắc mặt đột biến.

Sinh vật nhỏ bé như vậy, tốc độ nhanh nhẹn, sức tấn công mạnh mẽ, quả thật có chút khó đối phó.

Tên đặc vụ Đông Dương bị cắn mất miếng da trên đầu gối, lộ ra xương gối trắng hếu, nghiến răng, dù trán không ngừng đổ mồ hôi hột, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng đau đớn, không la hét.

Bởi vì hắn biết, một khi phát ra bất kỳ âm thanh nào, e rằng những người bên ngoài sân sẽ xông vào.

Đến lúc đó họ bị phát hiện, bị bắt sống, sẽ gây ra rắc rối lớn cho kế hoạch của họ.

"Mấy người các ngươi, mau đi xử lý con chó ta nhỏ kia đi, ta vào nhà xem trước, xem có tìm được bí mật nào khác của Tô Mộc không. (tiếng Nhật)" Tên đặc vụ Đông Dương tên Kida ra lệnh, rồi dẫn theo hai người còn lại, chạy vào mấy căn phòng trong sân.

Hai tên đặc vụ Đông Dương trong sân bắt đầu rút đao, mặt mày nghiêm nghị đối đầu với chó ba đầu địa ngục con.

Trong nội dung huấn luyện trước đây của họ, không có nội dung giao đấu với chó.

Cả đời này, đây cũng là lần đầu tiên họ giao đấu với chó.

Kida chạy vào một căn phòng không người, đẩy cánh cửa gỗ không khóa, bước vào căn phòng không có nhiều ánh sáng.

Trong góc.

U Minh Kỵ đang ngủ say từ trước, từ từ mở đôi mắt màu máu, lạnh lùng quan sát tên mặc đồ đen xông vào phòng nghỉ của mình.

Dùng ngón chân cũng có thể đoán ra, ban ngày mặc trang phục này, xông vào Tô phủ, rốt cuộc là loại người gì.

U Minh Kỵ là lệ quỷ, người thường không thể nhìn thấy.

Ngay lúc Kida còn đang lục lọi trên giá sách, một bóng đen, lặng lẽ đến sau lưng hắn.

Kida bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát, lúc quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy người lính cổ đại mặc trang phục tướng sĩ, giơ cao thanh trường đao trong tay.

Người ta trước khi chết, có thể nhìn thấy những sự tồn tại như U Minh Kỵ.

Xoẹt ~ U Minh Kỵ nhìn Kida đầu lìa khỏi cổ, biến mất trong căn phòng.

Hai căn phòng khác, dường như cũng có bóng dáng của đám người này vào.

Trong sân.

Chó ba đầu địa ngục con lắc đầu vẫy đuôi, dùng sức kéo lê thi thể người chết, muốn đi về phía cổng, để cho lính gác ở cổng biết, Tô phủ có trộm vào.

Két.

Cổng lớn Tô phủ bị ai đó đẩy ra từ bên trong.

Lính gác ở cổng sững sờ, trong tầm nhìn ngang của họ, không thấy ai cả.

Chương 97

Ngay lúc họ tưởng là gió đẩy cửa, có người bỗng cúi đầu nhìn xuống, lập tức da đầu tê dại.

Con chó con ba đầu thường hay chơi với họ, kéo lê một thi thể đầy máu, đến trước mặt họ, vẫy cái đuôi ngắn cũn.

"Không hay rồi!

Trong phủ có trộm!" "Mau đi gọi Lục gia và Bát gia qua đây!

Tô gia trước khi đi có dặn, tạm thời không về được!" "Các người, mau phong tỏa các con phố xung quanh, mấy người các ngươi, mau đi gọi người!" "..." ... ...

Mộ cổ khu mỏ.

Tô Mộc đến nơi có sinh vật tóc kỳ quái mà anh kiêng dè nhất trước đây.

Lẽ dĩ nhiên, trên mặt đất không chỉ xuất hiện một búi cơ thể sinh vật tóc kỳ quái, mà là khắp nơi đều là những búi tóc dày đặc giống như tóc người.

Cửa ải này sau khi bị tà hóa, nếu đổi lại là Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác đến, e rằng không có cách nào vượt qua.

Nhưng Tô Mộc không phải người thường.

Anh thử thăm dò, đưa chân ra, đạp lên một búi sinh vật tóc kỳ quái.

Trong nháy mắt, những sợi tóc dày đặc lập tức men theo cơ thể Tô Mộc, điên cuồng chui vào trong cơ thể anh.

Tô Mộc hơi nhíu mày, nhìn cảnh tượng những sinh vật tóc kỳ quái

trên đất tiến vào cơ thể mình, rồi lại chui ra, một hồi im lặng.

Khoảng mấy chục sợi tóc, lượn một vòng trong cơ thể Tô Mộc, không tìm được nơi nào có thể phá hoại, bỗng nhiên chui ra từ mũi Tô Mộc.

Giống như Tô Mộc đột nhiên biến thành một tên đồ tể, lông mũi mọc dài đến khóe miệng.

Ngay sau đó, có mấy sợi tóc, chui vào trong mắt Tô Mộc, cố gắng phá hoại đôi mắt anh.

Tô Mộc nhắm mắt lại, toàn thân run rẩy nhẹ.

Nghe nói Hạn Bạt vừa xuất hiện, đất đai nghìn dặm khô cằn chưa?

Hướng trưởng thành của Tô Mộc, chính là tiến hóa theo hướng Tứ đại Thi Vương.

Tô Mộc dùng sức, cơ thể lập tức như một lò luyện ngục, nhiệt độ đột ngột tăng nhanh, cho đến khi đẩy những hạt bột màu đen ra khỏi da.

"Ợ ~" Tô Mộc ợ một tiếng, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, liếc nhìn mấy búi sinh vật tóc kỳ quái còn sống sót, đi chân trần qua, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Nhiệt độ cao vừa bùng phát trong cơ thể Tô Mộc, cũng đã thiêu rụi toàn bộ quần áo trên người anh.

May mắn là, trong ngôi mộ cổ khu mỏ này có lẽ không còn ai, Tô Mộc không hề ngại ngùng để lộ hình xăm kỳ lân, tiếp tục từng bước đi vào bên trong.

Một lúc sau.

Tô Mộc đã đến trước cửa chủ mộ thất mà trong ký ức, Nhị

Nguyệt Hồng phải trọng thương mới có thể lấy được thiên ngoại vẫn thiết.

Đây là một ngôi mộ chôn y phục của một người nào đó thời cổ đại.

Tô Mộc không nhớ rõ đây là mộ chôn y phục của ai, nhưng vẫn nhớ, thiên ngoại vẫn thiết chính là do người đó giấu ở đây.

Ban đầu là để tránh cho thiên ngoại vẫn thiết xuất hiện trên đời, mang lại tai họa cho thế gian.

Nhưng bây giờ Tô Mộc không thể quản nhiều như vậy, người khác không dùng được, tà môn cổ quái, âm tà, rơi vào tay anh, đều là bảo bối.

Nghĩ vậy, Tô Mộc đẩy cánh cửa chủ mộ thất trước mặt.

Tô Mộc vừa bước vào chủ mộ thất của mộ cổ khu mỏ, viên gạch dưới chân lập tức lún xuống.

Ngay sau đó, một kỳ môn trận pháp, lập tức xuất hiện trong đôi mắt đặc biệt của Tô Mộc.

Đôi mắt kỳ lân xiên từ vai đến ngực phải của Tô Mộc lại một lần nữa lóe lên ánh sáng đỏ.

Trong đôi mắt nhuốm đầy máu của Tô Mộc, cảnh vật trước mắt thay đổi, một chiếc la bàn hoa văn vàng khổng lồ, tỉ mỉ, từ từ hiện ra trước mặt anh.

Khai môn, Hưu môn, Sinh môn, Thương môn, Đỗ môn, Cảnh môn, Tử môn, Kinh môn.

Kim mộc thủy hỏa thổ.

Bảy mươi hai thiên cương, ba mươi sáu địa sát.

Thuật toán phức tạp, theo sự chuyển động của la bàn, thay đổi mọi

lúc mọi nơi.

Đôi mắt Tô Mộc sáng lên.

Người thiết kế chủ mộ thất của ngôi mộ cổ này, ở thời đại đó chắc chắn rất lợi hại, mỗi bước đi trong chủ mộ thất đều có những biến hóa khôn lường.

Cũng chỉ có những người như Nhị Nguyệt Hồng, mới có thể vượt qua được cửa ải này.

Trừ Cửu Môn và Tứ Phái, những kẻ trộm mộ khác vào đây, chỉ có vào mà không có ra.

Tô Mộc không có truyền thừa tốt như Cửu Môn, cũng không có tay nghề trộm mộ lợi hại như Tứ Phái...

Tô Mộc bước về phía trước một bước, vô số mũi tên độc lại một lần nữa bay đến, mang theo tiếng xé gió.

Vút vút vút vút vút.

Bụp bụp bụp bụp bụp.

Tô Mộc nhíu mày, nhìn thân thể phía trước đã bị cắm đầy như một con nhím, lại bước tiếp, đi về phía trước một bước nữa.

Lần này là mũi tên dính dầu hỏa long có lửa.

Sắc mặt Tô Mộc thay đổi.

Lửa không phải là thứ dễ chơi, Tô Mộc tuy không sợ đao kiếm, nước lửa, nhưng tóc thì không chịu được lửa cháy.

Anh không muốn vì vào mộ cổ khu mỏ, ra ngoài lại thành đầu trọc.

Chương 98

Tô Mộc mở vũ khí duy nhất trên người, Hắc kim cốt tán, che chắn những mũi tên lửa dính dầu hỏa long bằng mặt ô.

“Lúc đầu Nhị Nguyệt Hồng làm sao vượt qua cửa ải này?” Tô Mộc hơi ngạc nhiên. ... ...

“Cái gì?

Có người xông vào phủ đệ Tô Mộc, muốn trộm thứ gì đó?” “Tô Mộc không có ở phủ đệ à?” “Bị chó trong phủ đệ Tô Mộc cắn chết?” “Tô Mộc có nuôi chó, sao trước đây tôi không biết... không đúng, ý anh là, con chó con đó?

Con chó con đó làm sao cắn chết hai tên người Đông Dương cầm đao?” Trương Khải Sơn nhận được tin tức từ thuộc hạ, mặt đầy kinh ngạc.

Trong phủ đệ Tô Mộc không có phòng bị gì, tự nhiên có mấy đặc vụ Đông Dương vào, còn bị con chó con đó tấn công đến chết?

“Ừm.” Trương Phó quan gật đầu, “Còn có ba người, chết vì đao thương, đầu bị chém rơi xuống đất, nhưng theo tôi được biết, lúc đó trong phủ đệ Tô Mộc không có cao thủ nào, Lục gia và Bát gia đều còn ở ngoài thành, Tô gia cũng ở ngoài thành.” “Vậy, là do ai làm...” Trương Khải Sơn nghi hoặc.

Trương Phó quan phân tích: “Phật gia, ngài có cảm thấy, trước đây chúng ta có phải đã nghĩ Tô gia quá đơn giản không?

Ngay cả chúng ta cũng biết bồi dưỡng thân vệ của mình, Tô gia lại vẫn luôn không có thủ đoạn bồi dưỡng người nào, có phải là, anh ta ngầm đã có một đội cao thủ thuộc hạ?” Đồng tử trong mắt Trương

Khải Sơn hơi co lại.

Đúng vậy, người Cửu Môn đều có thân vệ, thân binh, ngay cả Ngô Lão Cẩu cũng có một đám chó săn trung thành, chỉ có Tô Mộc trông có vẻ không có thân vệ nào.

Nhưng, điều này có bình thường không?

Có phải thân vệ của Tô Mộc lợi hại hơn, ẩn giấu sâu hơn?

"Ý anh là, người của Trương gia, đang đứng sau giúp đỡ Tô Mộc?" Trương Khải Sơn nhìn Trương Phó quan trước mặt, lại một lần nữa nhớ đến sự nghi ngờ về thân thế của Tô Mộc của hai người họ lúc đầu.

Trên thế giới này, người có hình xăm kỳ lân có lẽ rất nhiều, nhưng có hình xăm kỳ lân, lại còn lợi hại như vậy, chỉ có một mạch Trương gia.

Trong một mạch Trương gia, nổi bật nhất có lẽ là Tiểu Ca Trương gia mà họ còn chưa gặp mặt, cách xa ngàn dặm, Trương Khải Sơn đã nhận được tin tức Tiểu Ca Trương gia thống nhất Trương gia.

Vậy, một người nữa, chính là vị Tô gia bên cạnh họ.

Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục, Tề Thiết Chủy ba người đều không có ở nhà, phủ đệ Tô Mộc có mấy đặc vụ tinh anh Đông Dương vào, và tin tức bị chém đầu một cách bí ẩn.

Rất nhanh đã truyền đến tai các thủ lĩnh của Cửu Môn.

Mọi người trong Cửu Môn ở những vị trí khác nhau, có những thế lực khác nhau, năng lực khác nhau, nhưng đều thống nhất nghĩ đến.

Đây, có phải là một trong những thủ đoạn không ai biết của Tô Mộc.

Một đội quân bóng tối, thuộc hạ bí ẩn?

Chỉ là, điều mà những người này không biết là, đội quân bóng tối này của Tô Mộc, thực ra chỉ có một người.

Tuy nhiên, hướng suy đoán của họ cũng chính xác.

Bởi vì Tô Mộc vẫn luôn có ý định tạo ra một đội quân âm binh, tương tự như Bất Ngôn Kỵ...

Phía bên kia.

Trần Bì thấy Tô Mộc mang Lộc hoạt thảo đi, nhưng mãi không đến cứu trị Nha Đầu, liền tức giận nghĩ ra cách khác.

Vừa hay, hắn gặp được một lão già ngoại quốc, lão già ngoại quốc đó tự xưng có thần dược có thể chữa khỏi bệnh tình của Nha Đầu.

Trần Bì lừa Nhị Nguyệt Hồng đi, đang định dẫn đội ngũ của Cừu Đức Khảo vào Lê viên của Nhị Nguyệt Hồng, 'cứu trợ' Nha Đầu, thì Nhị Nguyệt Hồng bỗng nhận được tin tức gì đó, cùng Tề Thiết Chủy vội vã chạy về, chặn bước chân của Trần Bì và những người khác.

"Sư phụ!

Người đã tin nhầm Tô Mộc rồi!

Người xem bao nhiêu ngày qua rồi, Tô Mộc kia nói chắc như đinh đóng cột là sẽ cứu sư mẫu, nhưng người đâu?

Đi Bắc Bình chơi một chuyến, về rồi thì trực tiếp biến mất!" "Người ngoại quốc sau lưng con, có lương dược có thể cứu sư mẫu, ông ấy đã mang đến rồi!

Người phải tin Trần Bì!" Trần Bì căng thẳng chắn trước mặt Cừu Đức Khảo, bảo vệ Cừu Đức Khảo, Điền Trung Lương Giới và những người khác.

"Có phải là morphine không?" Sắc mặt Tề Thiết Chủy lạnh lùng,

ánh mắt chỉ vào lão già ngoại quốc Cừu Đức Khảo.

Sắc mặt Cừu Đức Khảo đột biến, ông ta còn chưa hành động, sao đã bị phát hiện?

Trần Bì cũng thấy sắc mặt kỳ quái của Cừu Đức Khảo, nghi hoặc nhìn Tề Thiết Chủy: "Morphine là gì?" "Nhóc con nhà cậu biết gì, cách cứu Nha Đầu, đại ca đã tìm khắp nơi rồi, loại morphine này trước đây đại ca đã nói trước mặt chúng ta, nói rằng trong các loại thuốc cứu bệnh của Nha Đầu chỉ có loại này, chỉ là, tác dụng phụ của thuốc này quá lớn, không chỉ có tác dụng gây ảo giác, mà còn khiến người ta nghiện." "Ngươi, đây là muốn Nhị gia trở thành con rối của người khác sao?" Tề Thiết Chủy chắp tay sau lưng, giọng nói không lớn, nhưng như sấm sét nổ tung trong đầu Trần Bì.

Nhị Nguyệt Hồng cũng hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Tề Thiết Chủy một cái.

Tề Thiết Chủy, người vẫn luôn bị Cửu Môn họ xem nhẹ, vốn tưởng chỉ là một cậu bé bình thường đi theo Tô Mộc lên vị, không ngờ lúc này lại có thể bộc phát ra khí chất như vậy.

Trần Bì không có lời nào để phản bác, thở dài, quỳ xuống trước mặt Nhị Nguyệt Hồng.

Cừu Đức Khảo nhìn xung quanh, rút súng lục chĩa vào Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy, lúc này mới căng thẳng từ từ rời khỏi Lê viên.

"Bát gia, vì sao không ra tay giết tên ngoại quốc này?" Nhị Nguyệt Hồng nghi hoặc hỏi.

"Đại ca nói, mạng của mấy tên ngoại quốc này cứ giữ lại, sau này có ích." Tề Thiết Chủy giải thích.

"Thì ra là vậy." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu. ... ...

Mộ cổ khu mỏ.

Tô Mộc đã đến cửa ải ảo cảnh.

Chương 99

Đầu tiên xuất hiện trước mặt anh, là những ngọn núi vàng, ngọc bích trong tầm tay, khắp nơi là châu báu.

Khóe miệng Tô Mộc hơi co giật: "Đây chính là dục vọng trong lòng tôi?

Phát tài?" Khóe miệng Tô Mộc hơi co giật: "Đây chính là dục vọng trong lòng tôi?

Phát tài?" "Xin lỗi, tôi không có hứng thú với tiền bạc." Tô Mộc nhún vai, núi vàng, sông bạc, châu báu trước mắt, lập tức biến mất không còn dấu vết.

Ngay sau đó, từng người phụ nữ thân hình thon thả, quyến rũ, không một mảnh vải che thân, xuất hiện trong tầm mắt Tô Mộc, bước những bước nhẹ nhàng, đang đi về phía anh.

Tô Mộc cúi đầu nhìn tiểu đệ của mình, ho khan hai tiếng: "Yêu nhưng không thể giúp gì được..." Ngay sau đó, những người phụ nữ nhanh chóng tan biến.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong tầm mắt Tô Mộc, xuất hiện một vùng khói lửa, khói lửa bao trùm cả thành Trường Sa, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục và những người khác, đang bị một đám người Đông Dương vây khốn, khắp nơi là thi thể.

Lần này, sắc mặt Tô Mộc thay đổi.

Ngay sau đó, Tô Mộc nhắm mắt lại.

Trong thành Trường Sa bị khói lửa bao trùm, bên cạnh Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác đang bị vây khốn,

bỗng nhiên đứng dậy những thi thể của người dân thành Trường Sa vốn đã ngã xuống.

Các thi thể bất chấp thân mình đứng dậy, rồi điên cuồng lao vào quân địch bên cạnh, lột da rút gân.

Khóe miệng Tô Mộc động đậy: "Thuật của thuật sĩ sao." Các tử thi rất nhanh đã chém giết toàn bộ binh lính Đông Dương trong ảo cảnh, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, lần lượt nhìn về phía Tô Mộc đang đứng tại chỗ, nhắm chặt hai mắt.

Tô Mộc khẽ nói: "Kỳ môn độn giáp chú trọng phương vị cát hung, vừa hay, mạch của ta, lại không tin những thứ này, mạch của ta, chính mình là phương vị, chính mình là cát hung, bất kỳ kỳ môn cục nào, trên người ta, ta mới là chúa tể..." Nói xong.

Toàn bộ không gian ảo cảnh bỗng nhiên vỡ tan như gương.

Tô Mộc lúc này mới từ từ mở đôi mắt đen trắng rõ ràng.

Kỳ môn cục, đối với mạch thi tộc của Tô Mộc, không có bất kỳ tác dụng nào.

Tô Mộc tự mình đi đến bên cạnh chiếc quan tài duy nhất trong mộ thất, đẩy nắp quan tài ra, đưa tay vào, lấy thiên ngoại vẫn thiết vào tay. 【Thiên ngoại vẫn thiết: Ghi lại pháp môn của thuật trường sinh (không hoàn chỉnh) (1/3).】 【Thiên ngoại vẫn thiết: Ghi lại pháp môn của thuật trường sinh (không hoàn chỉnh) (1/3).】 【Thiên ngoại vẫn thiết: Ghi lại pháp môn của thuật trường sinh (không hoàn chỉnh) (1/3).】 "Ồ, không ngờ lại trực tiếp có được ba khối thiên ngoại vẫn thiết." Tô Mộc có chút bất ngờ xòe tay ra, nhìn ba khối thiên ngoại vẫn thiết trong lòng bàn tay.

Sau đó, biến hóa đột ngột xảy ra.

Ba khối thiên ngoại vẫn thiết (hai khối đến từ hệ thống, trong thế

giới thực còn tồn tại hai khối khác) bỗng nhiên hút chặt vào nhau, trông như đã dung hợp.

Trước mắt Tô Mộc, nhanh chóng hiện lên từng hình ảnh hư ảo.

Kê quan xà, du diên, hình xăm kỳ lân...

Cuối cùng, thiên ngoại vẫn thiết trong lòng bàn tay Tô Mộc trở nên u ám không còn ánh sáng, đôi mắt Tô Mộc lại trở nên sâu thẳm hơn.

Tô Mộc lẩm bẩm: "Thì ra, thuật trường sinh thực sự, lại là như vậy... khó trách những tên đó, lại tự tìm đến diệt vong." Nói xong câu đó, Tô Mộc biến mất trong mộ cổ khu mỏ.

Khi Tô Mộc trở về thành Trường Sa, liền nghe nói nhà mình suýt bị trộm.

Tô Mộc hơi ngẩn ra, cười ngồi xổm xuống, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của chó ba đầu địa ngục con: "Làm tốt lắm, lát nữa thưởng cho mày thịt ăn, đi thôi, nếu mày đã muốn ra ngoài đi dạo, vậy thì đi dạo thôi." Nói rồi, Tô Mộc lấy sợi dây xích chó đã chuẩn bị từ trước, buộc vào cái cổ chung của ba cái đầu chó ba đầu địa ngục, rồi dắt nó, đi ra khỏi cổng Tô phủ.

Một lúc sau.

Tô Mộc đến vị trí của thương hội người Đông Dương và người Mỹ ở thành Trường Sa.

Tô Mộc vừa đến, cả con phố nơi có thương hội lập tức trở nên căng thẳng, những người qua đường vốn đang đi lại, những người bán hàng rong ven đường, động tác bắt đầu trở nên cứng nhắc, chậm chạp, ánh mắt đồng loạt đổ dồn về phía Tô Mộc vẫn đang ung dung dắt chó đi dạo trên phố.

Tô Mộc giật giật sợi dây xích trong tay, tự mình nói khẽ: "Đói chưa?

Đừng vội đừng vội, sau này sẽ có thịt ăn, đợi đã, không vội được không?" Giọng nói của Tô Mộc, đột ngột vang lên trong không khí tĩnh lặng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng mọi người ven đường.

Tô Mộc đã lâu không đi dạo phố phường.

Lần trước ra ngoài đi dạo, đã chết mấy chục tên côn đồ, đến đâu, là đến đó có núi thây biển máu!

Chuyến đi Bắc Bình lần này, càng suýt nữa giết sạch đám du côn lưu manh ở đó.

Cho nên, bất cứ ai có chút ý đồ xấu với Tô Mộc, khi Tô Mộc đột nhiên đến trước mặt họ, đều sẽ không nhịn được mà căng thẳng, sợ hãi.

Cộp cộp cộp cộp ~ Tiếng bước chân dồn dập vang lên, một đám thủ lĩnh thương hội người Đông Dương mặc kimono, dẫn người chặn đường đi của Tô Mộc.

Tô Mộc không thèm liếc nhìn đám người này một cái, mà tiếp tục ngân nga một khúc nhạc mà người thời đại này không hiểu, rồi nhìn ngang ngó dọc.

Điền Trung Lương Giới dẫn đầu, nhìn thấy bộ dạng của Tô Mộc không thèm liếc nhìn mình và mọi người, cảm thấy áp lực vô cùng, không nhịn được mở miệng nói: "Không biết ngài Tô Mộc đến, có điều chi thất lễ, mong ngài Tô Mộc đừng trách." Tô Mộc ngân nga khúc nhạc, lời ca bỗng trở nên rõ ràng hơn vài phần.

Chỉ nghe anh ta ngân nga: "Đại đao hướng, quỷ tử môn đầu thượng khảm khứ..." (Đại đao hướng, chém vào đầu lũ quỷ...) Điền Trung Lương Giới: "??????????" Rầm.

Đám người trong đội ngũ thương hội do Điền Trung Lương Giới dẫn đầu, đột nhiên đồng loạt quỳ rạp xuống trước mặt Tô Mộc, cả

con phố hoàn toàn trở nên tĩnh lặng như chết.

“Ủa...” Tô Mộc ra vẻ vừa mới nhìn thấy Điền Trung Lương Giới trước mặt.

“Tô gia, chuyện do thám Tô phủ, không phải do người của tôi làm, mong Tô gia minh xét!

Tô gia!

Thật sự không phải người ở đây làm, không tin ngài có thể phái người đến thương hội chúng tôi tra xét, xem có thiếu người không!” Điền Trung Lương Giới vô cùng nghiêm túc nói.

Tô Mộc ‘ha’ một tiếng, vẻ mặt có chút ngạc nhiên: “Hội trưởng Điền Trung, các vị đang làm gì vậy?

Cái gì không phải người của các vị làm?

Ồ, ngài nói có người lén lút vào phủ đệ của tôi?

Ngài hiểu lầm tôi rồi, lần này tôi qua đây, chỉ là dắt chó đi dạo, không phải điều tra, chuyện điều tra, tự nhiên có người chuyên môn làm, Phật gia đã đi làm rồi.” Điền Trung Lương Giới mặt đầy ngơ ngác: “Vậy vừa rồi Tô gia nói, đại đao hướng, quỷ tử môn đầu thượng khảm khứ...” Tô Mộc ho khan một tiếng: “Ồ, ngài nói cái này à?

Đây là khúc nhạc của địa phương chúng tôi, ‘quỷ tử’ ở đây, chỉ những con lợn, con bò, không phải nói đến hội trưởng Điền Trung và các vị, các vị là người mà, sao lại sợ mình bị ví như những con súc sinh vậy?” Điền Trung Lương Giới: “...” “Đứng dậy cả đi, ha ha ha ha, nếu các vị đã sợ tôi như vậy, vậy tôi đổi chỗ khác dắt chó đi dạo, vô vị.” Tô Mộc quay người, vẻ mặt thản nhiên đi về phía con đường lúc đến.

Điền Trung Lương Giới từ từ đứng dậy, nheo mắt, nghiến răng

nói: “Tô Mộc người này, muốn chiếm được thành Trường Sa, không thể không trừ!

Phải trừ khử đầu tiên!

Việt Nam, không thể để loại người này nhiều lên...” Tiếng ngân nga khúc nhạc của Tô Mộc, từ không xa nhẹ nhàng truyền vào con phố bị thương hội người Đông Dương chiếm đóng này.

Chương 100

"Lang yên khởi, giang sơn bắc vọng, long kỳ quyển, mã trường tê, kiếm khí như sương..." (Khói lang nổi, trông về giang sơn phương bắc, cờ rồng cuốn, ngựa hí dài, kiếm khí như sương...) "Hận dục cuồng, trường đao sở hướng, đa thiếu thủ túc trung hồn mai cốt tha hương, hà tích bách tử báo gia quốc; nhẫn thán tích, canh vô ngữ, huyết lệ mãn khuông..." (Hận đến cuồng, trường đao chỉ hướng, bao nhiêu huynh đệ trung hồn chôn xương nơi đất khách, tiếc gì trăm lần chết báo đền tổ quốc; nén tiếng than, càng không lời, máu lệ đầy ngực...) "Nhân bắc vọng, thảo thanh hoàng, trần phi dương, ngã nguyện thủ thổ phục khai cương, đường đường việt nam yếu nhượng tứ phương lai hạ..." (Người trông về bắc, cỏ úa vàng, bụi bay mịt mù, ta nguyện giữ đất mở cõi, đường đường Việt Nam phải khiến bốn phương đến chầu...) Điền Trung Lương Giới nghe giọng nam trầm ấm vang vọng trên phố, không nhịn được run rẩy toàn thân, trong lòng càng thêm quyết tâm, phải sớm trừ khử Tô Mộc, kẻ độc hại có thể cản trở kế hoạch cộng vinh của họ!

"Tô Mộc đã tới con phố của thương hội bọn họ sao?" Trương Khải Sơn vừa mới nhận được tin tức, "Cụ thể là đi làm gì?" Trương phó quan vô cùng chắc chắn, giải thích: "Vâng, nghe nói là đi dạo chó, đến đó cũng không nói gì, cũng chẳng tìm ai, chỉ dắt chó đi một vòng rồi về.

Nhưng anh ta vừa đi, con phố nơi thương hội nước ngoài đóng đô liền giới nghiêm ngay lập tức, không cho người ngoài vào, chắc là cảm nhận được Tô Mộc đã nhắm vào bọn họ." Trương Khải Sơn nheo mắt, khoát tay: "Vậy không cần tra nữa, Tô Mộc có lẽ đã tìm ra thông tin của kẻ đột nhập vào sân viện của anh ta rồi, đúng là đám

thương hội nước ngoài kia không sai." "Đúng rồi." Trương phó quan dường như nhớ ra điều gì, nói tiếp: "Nghe người ta kể, lúc Tô gia rời khỏi nơi đó, anh ta có ngân nga một khúc nhạc lạ." Trương Khải Sơn lấy làm hứng thú, bưng chén trà lên: "Hát thế nào?

Tên này bình thường đi lại rất gần với Nhị Nguyệt Hồng, chẳng lẽ học được từ bên đó?" Trương phó quan hơi nhíu mày: "Điều đó thì không phải, lời bài hát thì người báo tin không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ được câu cuối cùng." "Nói đi." Trương Khải Sơn hớp một ngụm trà nóng.

"Trung Hoa đường đường, phải để bốn phương tới chầu." Trương phó quan gằn từng chữ, nói khẽ.

Chén trà trong tay Trương Khải Sơn khẽ run rẩy, anh đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt bắn ra một tia tinh quang chưa từng có.

"Cái người báo tin đâu, gọi anh ta lại đây." Trương Khải Sơn dặn dò.

Trương phó quan gật đầu, quay người đi ra ngoài, lát sau liền gọi thuộc hạ đang tiềm nhập trong thương hội nước ngoài tới.

Trương Khải Sơn tò mò đặt chén trà xuống, nhìn thuộc hạ đó hỏi: "Khúc nhạc Tô Mộc ngân nga cậu còn nhớ đại khái không?

Hát thế nào, hát cho tôi nghe xem." "Khúc nhạc Tô gia ngân nga đại khái điệu là... nhưng nội dung có chút không nhớ rõ, chỉ thấp thoáng vài từ...

Khói lửa nổi lên, nhìn về phía bắc giang sơn...

Hận muốn điên cuồng, mũi đao hướng tới...

Máu lệ đẫm lòng..." Sau khi Tô Mộc dạo chó về, liền thấy Trương Khải Sơn và Trương phó quan đang đứng chờ trước cửa.

Tô Mộc có chút nghi hoặc nhìn cặp đôi này, hai người này bình thường vốn là 'vô sự bất đăng tam bảo điện', lần này qua đây, chẳng lẽ là vì chuyện anh vừa tới thương hội nước ngoài?

“Khói lửa nổi lên, nhìn về phía bắc giang sơn, cờ rồng cuộn, ngựa dài hí, kiếm khí tựa sương...” Trương Khải Sơn tự ý ngân nga, đôi mắt đỏ hoe nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc hơi ngẩn ra, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

“Tô gia, khúc nhạc này từ đâu ra vậy, hay lắm, rất hợp với những người tòng quân như chúng tôi, cờ rồng cuộn, ngựa dài hí, kiếm khí tựa sương!” Trương Khải Sơn hát xong một đoạn, có chút kích động hỏi Tô Mộc.

“Nhạc ở quê nhà tôi thôi, sao vậy, Phật gia thích à?” Tô Mộc cười cười nói.

“Vâng, rất thích, nếu Tô gia có đầy đủ nhạc phổ và lời ca, xin hãy cho Khải Sơn học với.

Sau này tôi sẽ để toàn bộ thuộc hạ đều học bài hát này, phải để tất cả mọi người biết rằng, Trung Hoa đường đường, nhất định phải để bốn phương tới chầu!” Trương Khải Sơn đỏ mắt, nghiến răng nói.

Chiến sự trong và ngoài nước đã nổ ra, đất nước từ thời Thanh đã bị người nước ngoài đánh cho tan tác, trở thành thân phận nô lệ trong mắt kẻ khác.

Thân là quân nhân, Trương Khải Sơn khi nghe bài hát Tô Mộc tùy ý ngân nga, lập tức cảm nhận được sự nhiệt huyết đã mất đi bấy lâu.

“Vào trong rồi nói.” Tô Mộc nhún vai, tháo xích cho con chó ba đầu địa ngục, rồi cùng Trương Khải Sơn đi vào sân.

Tề Thiết Chủy vào viện liền đi vào thư phòng lấy bút mực giấy nghiên.

Tô Mộc viết từng lời bài hát ‘Tinh Trung Báo Quốc’ ra, rồi đưa cho Trương Khải Sơn bên cạnh.

Trương Khải Sơn lướt mắt nhìn qua, lẩm bẩm: “Hai mươi năm tung hoành ngang dọc, ai kẻ địch lại; hận muốn điên cuồng, mũi đao hướng tới, bao nhiêu huynh đệ trung hồn vùi cốt nơi tha hương.” Trương Khải Sơn ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Tô Mộc: “Tô gia trước đây từng đi lính sao?” Tô Mộc lắc đầu: “Đừng đoán mò, trước đây tôi chỉ là một kẻ lang thang bình thường, khúc nhạc này là ở quê nhà.” “Vậy quê nhà Tô gia chắc chắn đã trải qua chiến tranh, nếu không sao có thể viết ra lời ca như thế này.

Đa tạ Tô gia về bài hát này, tôi về đây, sẽ để thuộc hạ đều đọc thuộc lòng, nhất định phải ghi nhớ trong tâm.

Chúng ta không chỉ là người của đất nước này, chúng ta còn là một quốc gia có truyền thừa lịch sử mấy ngàn năm, đâu phải hạng tạp chủng ngoại bang nào cũng có thể nhục mạ và giày xéo được!” Trương Khải Sơn yêu thích không rời tay bản lời ca Tô Mộc viết, vội vàng dắt Trương phó quan chạy lẹ ra ngoài.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy ngẩn ngơ nhìn cảnh này, sắc mặt hơi biến đổi.

“Lão đại đúng là lão đại nha, lần nào ra tay cũng không tầm thường.

Trước đây em còn tưởng lão đại cũng giống em, đều là hạng ít học chứ, xem ra lão đại còn giấu nhiều bí mật lắm!” Hắc Bối Lão Lục cảm thán một câu.

Tề Thiết Chủy thở dài, nhìn về phương xa với vẻ mặt phong trần: “Nếu ai ai cũng như lão đại, ai ai cũng như rồng, vậy thì chúng ta làm sao mà cứ thất bại liên miên được chứ.” Tô Mộc im lặng, cũng chậm rãi nhìn về phía xa.

Bầu trời xa xăm đã bị những đám mây xám bao phủ, khói lửa nổi lên, Trường Sa còn có thể trụ vững được bao lâu nữa đây?

Ngày hôm sau.

Một toán binh lính khác hẳn với quân phòng thủ của Trường Sa, cưỡi ngựa cao to, chậm rãi tiến vào từ cửa Nam thành Trường Sa.

Cùng lúc đó tại phủ Trương Khải Sơn, một gương mặt quen thuộc dưới sự hộ tống của thuộc hạ, nghênh ngang đi vào.

Thuộc hạ của Trương Khải Sơn sắc mặt nghiêm trọng nhưng lại không làm gì được đối phương.

Kẻ này không có bất kỳ thông báo nào đã tự ý xông vào phủ Phật gia, vốn là đại kỵ, nhưng hiện nay thời cục đã khác, bọn họ không thể làm gì được, cảm thấy vô cùng uất ức.

"Trương Khải Sơn, lão tử đã nói rồi, Trường Sa không phải do một mình anh quyết định đâu.

Thấy chưa, cấp trên đã bắt đầu không tin anh, để trú quân của tôi vào thành Trường Sa rồi." Kẻ đến chính là Lục Kiến Huân.

Trương Khải Sơn từ thư phòng đi ra, thuộc hạ bên cạnh đang nhanh chóng đốt hoặc dọn dẹp các tài liệu văn kiện trước đó.

Trương Khải Sơn cũng đã nhận được tin từ cấp trên, để anh và Lục Kiến Huân cùng quản lý Trường Sa, hơn nữa còn phái bộ đội của Lục Kiến Huân từ nơi khác đến.

Lúc này dù là thực quyền hay thân phận, Lục Kiến Huân trước mắt đã ngang hàng với anh.

Nói cách khác, từ nay về sau, phủ Phật gia sẽ đón một chủ nhân mới, Lục Kiến Huân.

Phủ Phật gia sẽ trở thành nơi làm việc chung của Lục Kiến Huân

và Trương Khải Sơn tại Trường Sa, không còn thuộc riêng về Trương Khải Sơn nữa.

Trương Khải Sơn vẫn như cũ, không thèm liếc nhìn Lục Kiến Huân một cái, chỉ chuyển các văn kiện trong thư phòng sang bên kia sân, nhường chỗ làm việc và nghỉ ngơi cho Lục Kiến Huân.

Nhìn căn phòng đầy tạp vật, Trương Khải Sơn nhìn phó quan bên cạnh, trầm giọng nói: "Đi, truyền tin cho những người khác trong Cửu Môn đi, mọi người chỉ có thể tự cầu phúc thôi, ai..." "Vâng." Trương phó quan gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, khi quân mã của Lục Kiến Huân kéo đến trước cửa Tô phủ, vừa vặn thấy Nhị Nguyệt Hồng bước ra từ trong đó.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn thấy đại đội binh mã bao vây Tô phủ, đôi mày khẽ nhíu lại.

"Thằng hát xướng kia, ở đây không có việc của mày, cút sang một bên, đừng có cản trở quân gia làm việc!" Một tên thuộc hạ của Lục Kiến Huân đội mũ quân phục lệch lạc trên đầu, quát Nhị Nguyệt Hồng một tiếng.

Nhị Nguyệt Hồng nghe xong dặn dò của Tô Mộc, vốn định không quan tâm chuyện xảy ra ở đây, vội vàng về xử lý việc khác.

Nhưng nghe xong câu nói của tên này, anh bỗng sững người, đứng im tại chỗ.

"Này, bảo mày cút mày không nghe thấy à?" Tên đàn ông đội mũ lệch đó huơ huơ khẩu súng ngắn trong tay, chỉ thẳng vào Nhị Nguyệt Hồng.

Chương 101

Đôi mắt Nhị Nguyệt Hồng sâu thẳm, chắp tay đứng đó.

“Đã vậy thì đừng trách chúng tao vô tình, người đâu, lôi thằng ranh này đi, tống giam vào ngục, để xem thằng này còn bản lĩnh gì!” Thuộc hạ của Lục Kiến Huân vẫy vẫy tay với thuộc hạ bên cạnh.

Mấy binh sĩ cầm súng dài lập tức nhận lệnh rời khỏi hàng ngũ, cùng đi về phía Nhị Nguyệt Hồng.

“Tôi xem xem, ai dám!” Trần Bì một mình một ngựa bước ra từ trong đám quân đang bao vây Tô phủ, đi tới bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng.

Hung danh của Trần Bì thì ai từng thu thập thông tin về anh ta đều biết.

Nhớ khi xưa, có kẻ không phục sự quản lý của Nhị Nguyệt Hồng, đã nói lời phỉ báng Nhị gia và Nha Đầu ngay tại bàn khẩu.

Trần Bì đã giết sạch đám thuộc hạ lẻo mép đó trên bến tàu.

Lúc đó, chỉ cần có người nhìn Trần Bì thêm một cái là anh ta đã xuống tay giết người rồi.

Trần Bì một mình xông tới, quả thực đã trấn áp được đám thuộc hạ của Lục Kiến Huân tại trường.

“Trần Bì, cho mày hai lựa chọn, một là đưa lão ta cút đi, hai là cả hai đứa mày cùng ở lại.” Thuộc hạ của Lục Kiến Huân sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Trần Bì đã tới, chuyện bắt giữ Nhị Nguyệt Hồng đã trở nên khác hẳn.

Trần Bì nhìn Nhị Nguyệt Hồng một cái, tiến lên đỡ lấy cánh tay phải của anh: "Sư phụ..." Nhị Nguyệt Hồng mắt nhìn thẳng: "Hãy nhớ lấy dáng vẻ của chúng ngày hôm nay." Trần Bì gật mạnh đầu: "Vâng." Trần Bì quay người lại, đôi mắt độc ác quét qua từng khuôn mặt đang có mặt, khiến nhiều kẻ da đầu tê dại, sống lưng lạnh toát.

"Tô gia đã tìm ra cách cứu Nha Đầu rồi, chúng ta về trước đã." Nhị Nguyệt Hồng tiếp lời ngay sau đó.

"Vâng." Trần Bì gật đầu, dìu Nhị Nguyệt Hồng cùng rời khỏi vòng vây.

Tên thuộc hạ bên cạnh gã cầm đầu bao vây Tô phủ không nhịn được tiến lên lẩm bẩm: "Đại ca, tại sao lại thả Trần Bì và Nhị Nguyệt Hồng?

Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội bọn họ đi lẻ..." *Bốp!* Lời của tên thuộc hạ chưa dứt đã bị một bạt tai đánh bay đi.

Nhìn tên thuộc hạ đang ngã nhào ôm má đau đớn, gã đàn ông lau mồ hôi trên trán: "Nhị Nguyệt Hồng thì còn dễ đối phó, chứ thằng Trần Bì đó là một kẻ điên, một khi không bắt được nó thì đám người chúng ta sẽ gặp họa, không chỉ chúng ta mà còn liên lụy đến cả gia đình...

Lần trước tôi thu thập tin tức về đám người này, nghe nói Trần Bì ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng không tha, giết sạch cả nhà người ta đấy." "Suỵt!" Tên thuộc hạ ôm má run rẩy đứng dậy, nhìn cánh cổng đóng chặt của Tô phủ: "Vậy còn vị này?

Nếu Trần Bì còn lợi hại như vậy, chẳng lẽ chúng ta cũng không được đắc tội vị này sao?" "Đúng thế!" Gã đàn ông chỉnh lại mũ quân phục, "Đừng quên lần này chúng ta tới đây là để mời Tô tiên sinh, Lục trưởng quan đã nói rồi, Cửu Môn trừ Tô Mộc ra, những người khác chúng ta đều không cần để vào mắt, duy chỉ có người này là không thể

đắc tội.” Nói xong, gã dẫn mấy thuộc hạ đi tới trước cổng Tô phủ.

“Tại hạ là thuộc hạ của Lục Kiến Huân, thụ mệnh của trưởng quan, tới mời Tô tiên sinh qua phủ tụ họp.” Gã đàn ông chắp tay, tỏ vẻ vô cùng lịch sự khách khí.

Vệ sĩ cổng Tô phủ lạnh lùng quét mắt nhìn đám người này một cái, nếu không phải nhận được tin tức từ trước, chỉ bằng đám người này mà cũng dám bao vây Tô phủ?

Chết giữa đường từ lâu rồi!

“Tô gia đã nói, ngoại trừ Cửu Môn, miễn tiếp khách.” Vệ sĩ trầm giọng.

“Cái gì?” Gã đàn ông ngẩn ra, bỗng nhiên cười lớn: “Có hiểu rõ tình hình không vậy?

Các người thật sự tưởng vẫn là thời Trương Khải Sơn làm chủ sao?

Bây giờ là trưởng quan nhà tôi quyết định, bảo Tô Mộc đứng sau các người ra gặp tôi đi, tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với anh ta.” Gã đàn ông có vẻ rất tự tin, ưỡn ngực, gã nói chuyện vẫn còn tính là khách khí, chắc là không đắc tội Tô Mộc, không làm trái mệnh lệnh cấp trên.

“Cái gì?

Bảo Tô gia ra gặp mày?” “Ha ha ha ha ha, đây là chuyện cười hay nhất mà tôi nghe được trong ngần ấy thời gian trông cổng ở Tô phủ, ha ha ha ha.” “Ha ha ha ha ha ha.” Vệ sĩ cổng Tô phủ nghe vậy không nhịn được cười rộ lên.

Một tên vệ sĩ mỉa mai: “Ngay cả Lục Kiến Huân tới đây cũng không có cái mặt mũi đó để Tô gia nhà tôi ra nghênh đón, mày thì tính là cái thứ gì!” “Chúng mày... tìm chết à!” “Người đâu!” “Tất cả im mồm hết cho lão tử!” Lục Kiến Huân mang ủng quân đội chậm rãi đi

tới từ đằng xa, sắc mặt vô cùng khó coi.

Gã từng đắc tội Tô Mộc một lần, sau đó bị Cửu Môn chèn ép đến mức đi trên phố không ai thèm nhìn.

Lần này, nếu tên thuộc hạ này còn dám gây chuyện trước cửa nhà Tô Mộc, e rằng mối quan hệ của gã và Tô Mộc sẽ thực sự rơi vào cảnh một mất một còn.

Mà điều Lục Kiến Huân muốn là thực sự trấn áp Cửu Môn, thống trị Trường Sa, chứ không phải chỉ là hư quyền và thân phận như lúc này.

"Cút hết cho lão tử, về rồi tao sẽ xử mày sau!" Lục Kiến Huân đá tên thuộc hạ một cái, sau đó mới chắp tay cúi người: "Tại hạ Lục Kiến Huân, có việc yếu sự cầu kiến Tô gia, mong Tô gia nể mặt bách tính Trường Sa mà gặp tôi một lần." "Mau đi thông báo cho Tô gia." Vệ sĩ cổng biết chuyện bắt đầu trở nên phức tạp.

Lát sau, thuộc hạ Tô phủ nhanh chóng chạy ra, chắp tay với Lục Kiến Huân: "Tô gia nói ông có thể vào, nhưng hôm nay ông làm loạn trước cửa Tô phủ như vậy, sau này truyền ra ngoài chẳng lẽ người ta lại bảo Tô phủ sợ Lục Kiến Huân ông sao?" Lục Kiến Huân nhíu mày: "Vậy tôi phải làm thế nào thì Tô Mộc mới chịu gặp tôi?" "Cõng gai nhận lỗi." Vệ sĩ cổng nhìn mũi chân, bình thản nói.

Lúc gã ở trong phủ nghe Tô Mộc nói ra cụm từ này cũng không nhịn được mà thấy da đầu tê dại.

Giỏi thật, Lục Kiến Huân hiện giờ đang là người nắm quyền ở Trường Sa mà!

Ánh mắt Lục Kiến Huân đảo liên hồi, vẫy tay: "Tất cả về hết cho tôi, chuẩn bị roi mây tới đây!" Lục Kiến Huân lần này có chuẩn bị mà tới, quyết tâm phải gặp được Tô Mộc, sau đó thiết lập quan hệ với

anh để cùng quản lý Trường Sa.

Đó là ý đồ của gã.

Lục Kiến Huân cho rằng Tô Mộc coi trọng Trương Khải Sơn chỉ vì anh ta dựa vào thân phận quân quyền.

Vậy thì gã hiện giờ cũng có quyền, chẳng lẽ không thể kiếm chác được chút dầu mỡ nào ở Trường Sa này sao?

Lục Kiến Huân sống ở Trường Sa một thời gian, biết rõ hễ là đồ cổ minh khí lưu thông trên thị trường, mười món thì có chín món phải qua tay đám người Trường Sa này!

Lợi ích trong đó còn phong hậu hơn nhiều so với lương quân đội khi gã làm quan.

Ở thời đại này, cái lợi của việc làm quan không bằng cái nguy hiểm của nó.

Thiên hạ nhộn nhịp đều vì lợi mà đến, thiên hạ tấp nập đều vì lợi mà đi.

Cho nên Lục Kiến Huân cảm thấy Tô Mộc có bản lĩnh đó, có thể giúp gã kiếm được nhiều tiền hơn, dẫu có mất đi chức quan hiện tại thì đã sao?

Cùng lắm thì sau khi có tiền, gã tự nuôi một đội tư binh, lúc đó gã vẫn là một quân phiệt trên vạn người!

Người thời này không thể dự đoán được những biến hóa của tương lai.

Khi Tô Mộc nghe thuộc hạ báo cáo rằng Lục Kiến Huân thực sự đang cõng gai, quỳ một chân trước cửa Tô phủ, chính anh cũng phải ngẩn người.

Giỏi thật, tên Lục Kiến Huân này nhẫn nhịn tốt thế sao?

Không hề nổi nóng chút nào à?

Đường đường là một quân gia mà lại quỳ trước cửa phủ của một kẻ thị thiềng như anh?

Thuộc hạ Tô phủ lại bước ra, nhìn Lục Kiến Huân đang quỳ, trầm giọng nói: "Tô gia bảo quân gia hà tất phải làm vậy, quân gia thân phận như thế, Tô gia anh ấy chỉ là một người bình thường mà thôi." "Tại hạ có việc yếu sự cầu kiến Tô gia, mong hãy thông báo một tiếng." Sắc mặt Lục Kiến Huân không đổi.

"Thế...

Chương 102

được rồi, tôi lại vào hỏi xem." Thuộc hạ sắc mặt hơi biến, lại quay người đi vào cổng Tô phủ.

Cùng lúc đó, người của Cửu Môn cũng nhận được tin tức này, tin về việc Lục Kiến Huân quỳ trước cổng Tô phủ.

Đám người Cửu Môn khi nhận được tin không hề có vẻ châm chọc hay cười cợt như người đi đường, mà chỉ có vẻ mặt nghiêm trọng.

Bọn họ ít nhiều đều đã đắc tội với Lục Kiến Huân.

Một khi Lục Kiến Huân thực sự vì những chuyện này mà đi cùng một phe với Tô Mộc, vậy thì những người khác trong Cửu Môn sau này sẽ đi đâu về đâu?

Bán Tiệt Lý nghe tin xong liền bảo thuộc hạ đẩy mình về phía Tô phủ.

Ngô Lão Cẩu cũng nghiêm nghị bước ra khỏi phủ, đi về phía Tô phủ.

Những người khác trong Cửu Môn, trừ Trương Khải Sơn, đều nhanh chóng có mặt tại cửa Tô phủ.

Tô Mộc biết tin người của Cửu Môn đã tụ tập đông đủ trước cổng phủ mình mới bước ra.

Dưới sự chú ý của vạn người, Tô Mộc vẫn bộ dạng như trước, một bộ áo dài xanh, lưng đeo chiếc ô đen cổ quái, chắp tay bước tới trước cổng.

Lục Kiến Huân thấy Tô Mộc ra liền vội vàng đứng dậy: "Tô gia, rốt cuộc anh cũng chịu ra rồi." Tô Mộc bình tĩnh liếc nhìn Lục Kiến

Huân một cái, khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía những người khác trong Cửu Môn đang đứng không xa.

"Tô gia, hiện giờ Trường Sa do tôi nắm quyền, tôi cũng muốn giống như Trương Khải Sơn hợp tác với Tô gia.

Tô gia có thể cho tôi một thân phận, một bàn khẩu trong Cửu Môn không?" Lục Kiến Huân nói ra mục đích của mình.

Ở thời đại này, có quyền lực nhất định, nếu cộng thêm tài sản phong phú thì rất dễ dàng tiến tới vị trí cao hơn, sở hữu nhiều nhân mã thế lực hơn.

"Cửu Môn quả thực vẫn khuyết một môn." Tô Mộc bình thản nói.

"Đúng!

Tôi biết Cửu Môn còn khuyết một môn, Tứ môn vẫn chưa có ai quản lý nên mới tới đây khẩn cầu Tô gia cho tôi một cơ hội." Lục Kiến Huân tỏ ra rất kích động.

Tô Mộc nhìn về phía Ngô Lão Cẩu và những người khác: "Chuyện này tôi nói không tính, ông đi hỏi đám người đằng kia xem bọn họ có đồng ý không, nếu họ đồng ý thì để Tứ môn cho ông cũng chẳng sao."
"Bọn họ?" Lục Kiến Huân nghe vậy sắc mặt liền biến đổi.

Gã có thể cúi đầu trước Tô Mộc, có thể làm chó cho Tô Mộc, nhưng những người khác trong Cửu Môn thì gã thực sự không coi ra gì.

"Được!" Lục Kiến Huân nghiến răng.

Ngô Lão Cẩu cùng Bán Tiệt Lý, Hoắc Tiên Cô lúc trẻ và Giải Cửu bàn bạc một lát rồi tự ý bước tới trước mặt Tô Mộc.

Vừa vặn lúc này Lục Kiến Huân cũng bắt đầu đứng dậy đi về phía đám người Cửu Môn phía sau.

“Tô gia.” Ngô Lão Cẩu nghiêm túc chắp tay với Tô Mộc.

Tô Mộc không chủ động nhắc đến chuyện trước mắt, mà cười hỏi: “Cẩu gia định lên xe trước rồi mới mua vé sao?” Ngô Lão Cẩu ngẩn ra: “Cái gì?” Tô Mộc: “Chuyện kết hôn của anh ấy.” Ngô Lão Cẩu có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Cái đó...

đoạn thời gian trước chẳng phải uống say sao, đừng nhắc chuyện này, đừng nhắc chuyện này nữa.” Tô Mộc: “Cẩu gia đã nghĩ ra tên cho đứa con sắp chào đời chưa?” Ngô Lão Cẩu ấp úng: “Cái này... thực ra đã có ý tưởng rồi, vốn định nhờ Tô gia hoặc Phật gia giúp một tay đây, hi hi.” “Anh định đặt thế nào?” Tô Mộc nghiêng đầu.

“Tôi nghĩ được một cái tên nhưng bà vợ ở nhà không thích, tôi nói với thuộc hạ thì họ cũng thấy không ổn lắm.” Ngô Lão Cẩu thở dài.

“Tên là gì?” Tô Mộc tiếp tục truy vấn.

“Nhất Cùng, Nhị Bạch.” Mặt Ngô Lão Cẩu đỏ lên, giải thích tiếp: “Tôi định có hai đứa con, một đứa gọi là Ngô Nhất Cùng, một đứa là Ngô Nhị Bạch, dù sao thế hệ chúng ta đều đi lên từ hai bàn tay trắng, để chúng đừng quên gốc gác.” Tô Mộc hơi ngạc nhiên: “Chỉ muốn hai đứa thôi sao?” Anh thầm nghĩ trong lòng: “Hóa ra Ngô Tam Tỉnh là ngoài ý muốn mà sinh ra...” “Vâng!

Hai đứa là đủ rồi.” Ngô Lão Cẩu có vẻ rất mãn nguyện.

“Tôi thấy tên này cũng hay, nhưng vẫn thiếu một cái cuối cùng.” Tô Mộc chắp tay sau lưng, cười khẽ.

“Cái cuối cùng?” Ngô Lão Cẩu ngẩn người.

“Đúng vậy, cái cuối cùng.

Nhất Cùng Nhị Bạch đúng là nói về con người thời đại chúng ta, hoàn cảnh lúc chúng ta khởi nghiệp, để con cái không quên gốc.

Nhưng còn thiếu một chữ: Tam Tỉnh.

Không chỉ để con cái nhớ về cảnh nghèo khó ban đầu, mà còn phải để chúng khắc ghi: Mỗi ngày phải tự xét mình ba lần (Ngô nhật tam tỉnh ngô thân), Ngô Tam Tỉnh!" Đôi mắt Ngô Lão Cẩu sáng rực lên.

Trước đây anh cũng cảm thấy đặt tên Nhất Cùng Nhị Bạch cho con sắp chào đời có thể khiến nhiều người hiểu lầm, cũng sợ sau này con cái thấy không hài lòng.

Nhưng khi cái tên 'Ngô Tam Tỉnh' trong 'Ngô nhật tam tỉnh ngô thân' ra đời, Ngô Lão Cẩu cuối cùng đã hạ quyết tâm cuối cùng!

Nhất Cùng, Nhị Bạch có lẽ nghe hơi vô học, hơi quê mùa, nhưng nếu đứa con thứ ba tên là Ngô Tam Tỉnh thì sao?

"Bất kể sau này gia cảnh có tốt đến đâu cũng phải nhớ tổ tiên từng trải qua cảnh nghèo khó, cần phải tự xét mình mỗi ngày, không thể vì tổ tiên giàu có mà thay đổi sơ tâm, đừng quên tâm nguyện ban đầu." "Hay, hay tuyệt!

Đa tạ Tô gia." Ngô Lão Cẩu kích động chắp tay với Tô Mộc, chốt luôn tên cho đứa con sắp chào đời.

"Đúng rồi..." Ngô Lão Cẩu cười khổ, "Tôi tới đây không phải để nói chuyện đứa con chưa chào đời của mình, bên kia chúng tôi bàn bạc xong rồi, bảo tôi qua hỏi Tô gia xem anh có ý kiến gì về Lục Kiến Huân." "Ồ?

Các anh nghĩ sao." Tô Mộc thu lại nụ cười trên mặt.

Ngô Lão Cẩu nghiêm túc nói: "Cửu Môn tuy luôn khuyết vị trí Tứ môn môn chủ, nhưng Lục Kiến Huân này dù sao cũng là người ngoài, hơn nữa ông ta cũng không xứng với Cửu Môn." "Nếu các anh đã nói vậy thì ông ta tự nhiên là không xứng rồi." Tô Mộc gật đầu.

Ngô Lão Cẩu nghi hoặc: "Vậy sao ban nãy Tô gia còn để Lục Kiến

Huân làm nhiều việc như thế?" Tô Mộc nhún vai: "Tôi chỉ muốn xem tại sao ông ta lại khúm núm muốn tìm tôi như vậy thôi." Ngô Lão Cẩu chậm rãi gật đầu: "Giờ thì sao?" Tô Mộc chậm rãi thở ra một hơi đục: "Hóa ra là vì muốn chia một chén canh ở thành Trường Sa, ông ta thực sự tưởng bề trên cho ông ta thực quyền là ông ta có thể đứng vững ở Trường Sa sao?" "Ồ?" Ngô Lão Cẩu lộ vẻ kinh ngạc.

"Để ông ta biết ở đây ai mới là người quyết định đi, quẳng cho các anh chơi đấy.

Cách đây không lâu Trần Ngọc Lâu có gửi thiếp tới, nói vài ngày nữa sẽ tới Trường Sa tìm tôi, chắc là sắp tới rồi, tôi và Chá Cô Tiếu ba người đi đón người trước." Tô Mộc lần này ra cửa không phải vì Lục Kiến Huân.

Nếu không có việc gì khác, Lục Kiến Huân dẫu có quỳ chết trước mặt thì Tô Mộc cũng chẳng thèm động lòng.

Anh ra ngoài là vì Trần Ngọc Lâu từ mộ Hiến Vương trở về, gửi tin nhắn muốn tới Trường Sa tụ họp.

Bên cạnh Tô Mộc, ba bóng người của Chá Cô Tiếu chậm rãi hiện ra, bước ra khỏi đại môn, cưỡi ngựa cùng hướng về phía cổng thành Trường Sa.

Sau khi Tô Mộc đi, Lục Kiến Huân nhíu mày đi tới trước mặt Nhị Nguyệt Hồng.

Lục Kiến Huân chắp tay: "Lúc trước có nhiều đắc tội, Nhị gia mong hãy lượng thứ, sau này mọi người đều là người một nhà, hãy hỗ trợ giúp đỡ nhau." Nhị Nguyệt Hồng cũng giống như những người khác, đang đợi Ngô Lão Cẩu quay lại.

Ngô Lão Cẩu mang theo nụ cười trở về hàng ngũ Cửu Môn, rồi nháy mắt với mọi người một cái đầy gian trá.

Mọi người hiểu ý gật đầu, đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Chương 103

Tô Mộc không có ý định trọng dụng Lục Kiến Huân, vậy thì chuyện tiếp theo dễ giải quyết rồi.

Trần Bì bước ra từ bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng: "Lúc trước chính ông nói muốn bắt sư phụ tôi tống vào đại lao đúng không?" Phía sau Trần Bì cũng bước ra một đám thuộc hạ, thần thái lạnh lẽo, đầy sát khí.

Lục Kiến Huân ngây người.

Gã đã rút bớt phần lớn cận vệ, gã tưởng Tô Mộc đã là bạn của gã, gã tưởng sau khi gã có quyền lực như vậy thì Cửu Môn không dám làm gì gã.

Nhưng gã đâu biết, trước khi Trương Khải Sơn tới Trường Sa, Cửu Môn đã có hình hài, đồng thời bọn họ mới là những người thực sự cai quản Trường Sa.

Trương Khải Sơn tình cờ xuất hiện ở Trường Sa vào lúc đó, hơn nữa cũng khởi nghiệp từ nghề đổ đấu nên mới đứng vững được.

Nếu lúc đó người tới là Lục Kiến Huân, gã cũng không đời nào được tám môn còn lại chấp nhận.

Cho nên, không ai có thể thay thế địa vị của Cửu Môn tại Trường Sa lúc này.

Vì vậy, Lục Kiến Huân không có tư cách gia nhập Cửu Môn.

Hắc Bối Lão Lục cười hì hì, nói cho Lục Kiến Huân biết một sự thật: "Trương Khải Sơn sợ ông, ông tưởng Cửu Môn chúng tôi cũng sợ ông chắc?" "Làm tốt việc của ông đi, đừng có ý định can thiệp vào sự vụ của Cửu Môn, Cửu Môn không phải là nơi ông có thể tham gia

đâu.” Tề Thiết Chủy trầm giọng.

“Cửu Môn à... tôi cũng không biết tại sao lại bị họ lôi vào Cửu Môn, nhưng giờ xem ra, người bình thường đúng là không có tư cách thật.” Giải Cửu gãi gãi đầu.

Giải Cửu lúc mới tới Trường Sa có thể nói là cực kỳ bình thường, nhiều người cứ tưởng anh ta chỉ là một tiểu thương, nhưng lại được Tô Mộc mời vào Cửu Môn.

Nhưng thân phận thực sự của Giải Cửu quả thực không đơn giản như mọi người vẫn tưởng.

Trong Cửu Môn, chính thế lực của anh ta là phân bố rộng nhất, lớn nhất, trải khắp các nơi chứ không chỉ ở Trường Sa.

Bán Tiệt Lý lạnh lùng cười: “Chỉ bằng thằng ranh con như ông mà đòi tiếp quản việc ở hắc thị Trường Sa sao?

Da trắng thịt mềm thế kia không sợ bị ăn thịt à?” Ngô Lão Cẩu ha ha cười một tiếng: “Đồ ngốc, đi làm việc của ông đi, ông thực sự không xen vào được việc của Cửu Môn đâu.” Hoắc Tiên Cô lúc này đã lộ rõ tư sắc mỹ nhân, cô khẽ mím đôi môi đỏ mọng nói: “Lục Kiến Huân, ông chỉ là một người tình cờ đi ngang qua thành Trường Sa thôi, còn chúng tôi là những người sẽ mãi mãi đóng chốt ở đây.

Ông đối với chúng tôi chỉ là một khách qua đường mà thôi, vì thế, không vào được Cửu Môn đâu.” Những người khác phân phân liếc nhìn vị gia chủ thế hệ mới của nhà họ Hoắc này, một cô nương vô cùng xinh đẹp.

Nhà họ Hoắc trước đây vì đắc tội với Tô Mộc nên rất ít khi lộ diện trong Cửu Môn.

Không ngờ lần lộ diện này, mọi người đều thấy người nắm quyền mới của nhà họ Hoắc thể hiện rất tốt, không còn vẻ nhỏ mọn, khắc

bạc như Hoắc Cẩm Tích nữa.

"Nhị gia." Hoắc Tiên Cô quay người, chắp tay với Nhị Nguyệt Hồng: "Hoắc Cẩm Tích nói, vốn dĩ bà ấy và anh có một đoạn lương duyên, chỉ là anh đã cưới vợ hiện tại, bà ấy giờ cũng đã nghĩ thông suốt rồi, hi vọng quan hệ giữa hai nhà Hồng - Hoắc đừng vì bà ấy mà thay đổi." Nhị Nguyệt Hồng chắp tay cúi người đáp lễ: "Hai nhà Hồng - Hoắc xưa nay chưa từng có hiềm khích gì, Cẩm Tích đa nghi quá rồi." "Vậy thì tốt." Hoắc Tiên Cô gật đầu.

Lục Kiến Huân lại ngây người lần nữa.

Gã quay đầu lại muốn tìm bóng dáng Tô Mộc thì phát hiện anh đã biến mất tự bao giờ.

Nhìn tư thế của đám người Cửu Môn trước mắt, gã bỗng nhận ra kẻ hề chính là mình?

Tại sao khi gã đã có thực quyền như vậy mà Cửu Môn vẫn không thèm để gã vào mắt?

Tại cửa Tây thành Trường Sa.

Tô Mộc cùng nhóm ba người Chá Cô Tiếu tới đây.

Từ xa, bốn người Tô Mộc đã thấy một đám đàn ông lấm lem bụi trần, mệt mỏi.

Kẻ dẫn đầu cũng không còn dáng vẻ thiếu niên kiêu ngạo như lúc trước Tô Mộc từng thấy.

Chá Cô Tiếu nhướng mày: "Đó... là Trần Ngọc Lâu, Trần khôi thủ mà chúng ta từng quen sao?" Hoa Linh và Lão Dương Nhân cũng nhíu mày.

Đội ngũ trước mắt này đâu có chút gì giống với phái Tá Lĩnh Lực Sĩ bất khả chiến bại lúc trước?

Đám người này mà nói là dân tị nạn, kẻ lang thang hay nạn dân từ nơi khác tới thì chắc cũng có người tin.

"Ừ, đó là Trần Ngọc Lâu, đó là môn đồ của Tá Lĩnh." Tô Mộc ngồi trên ngựa, sắc mặt cũng có chút bùi ngùi.

Kiếp trước, Tô Mộc chỉ nhớ phái Tá Lĩnh Lực Sĩ sa sút rất nhanh, kết cục cũng rất thảm, gần như bị tiêu diệt toàn bộ.

Người duy nhất sống sót là Trần Ngọc Lâu thì cũng bị mù mắt.

Chứng kiến thời thịnh thế của Tá Lĩnh, nay nhìn đám người này ủ rũ, cô độc, Tô Mộc dường như thấy được tương lai của Cửu Môn.

Bởi vì trong ký ức của Tô Mộc, tương lai Cửu Môn hình như cũng sa sút như thế này.

"Hối hận không kịp, lúc trước không nghe lời khuyên của Tô gia, làm tổn thất hơn nửa số huynh đệ, ai..." Trần Ngọc Lâu dẫn theo những môn đồ Tá Lĩnh còn lại đi tới, thở dài trước mặt Tô Mộc, thần sắc phức tạp.

Chỉ mới vài tháng không gặp, trên người Trần Ngọc Lâu không còn chút khí huyết kiêu ngạo của tuổi trẻ, đuôi mắt đã thêm vài nếp nhăn, lưng hơi còng xuống.

Sự tự cao của Trần Ngọc Lâu xây dựng trên hàng vạn môn đồ Tá Lĩnh và đôi mắt đêm bẩm sinh cùng truyền thừa của khôi thủ Tá Lĩnh.

Nhưng chuyến đi tới mộ Hiến Vương lần này đã hủy diệt tất cả.

Vị khôi thủ Tá Lĩnh trước đây chẳng sợ cả La Lão Oai, giờ trông già nua, phong trần như một ông lão.

Lúc trước khi Trần Ngọc Lâu định đi mộ Hiến Vương, gã cũng gửi lời mời tới Tô Mộc, muốn Cửu Môn cùng tham gia.

Nhưng lại bị Tô Mộc từ chối, hơn nữa còn nhắc nhở đối phương

vài câu.

Mộ Hiến Vương không đơn giản như thế.

Lúc đó Trần Ngọc Lâu chẳng nghe lời ai cả, dù sao nửa đời trước của gã quá suôn sẻ, chưa từng gặp trở ngại nào.

"Về được là tốt rồi." Tô Mộc gằn từng chữ, giọng nói đầy cảm khái.

Vị khôi thủ Tá Lĩnh trước mặt này đôi mắt vẫn chưa hỏng, tức là khi đi mộ Hiến Vương, gã vẫn còn giữ tâm thế đề phòng, không dốc hết vốn liếng phá mộ mà biết khó mà lui.

"Mộ Hiến Vương đó, so với việc chiến đấu với một đạo quân vạn người trang bị tinh nhuệ còn không hề đơn giản hơn chút nào." Trần Ngọc Lâu hít một hơi thật sâu.

Nhóm ba người Chá Cô Tiếu nhìn cảnh tượng tàn tạ của đám người Trần Ngọc Lâu, nghe những lời phong trần đó, trong lòng cũng dâng lên nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng đối với mộ Hiến Vương.

"Nghỉ ngơi một thời gian đi, sau này chúng ta sẽ cùng đi xem xem." Tô Mộc gật đầu nói.

"Cần phải nghỉ ngơi một thời gian dài rồi, giờ tôi ngay cả mặt mũi về nhà cũng không còn nữa, ai, thật hổ thẹn với những anh em đi theo mình.

Là Trần Ngọc Lâu tôi quá cuồng vọng rồi, tôi sai rồi, anh em ơi, Trần Ngọc Lâu tôi sai rồi..." Trần Ngọc Lâu đôi mắt lăn dài hai hàng lệ, khiến những người xung quanh không khỏi xót xa.

Chương 104

Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim.

Trần Ngọc Lâu vốn là khôi thủ Tá Lĩnh lẫy lừng, môn đồ hàng vạn, vậy mà lúc này lại ra nông nỗi này.

"Yên tâm, tôi sẽ giúp anh đưa những anh linh đã khuất ở ngoài kia về nhà." Tô Mộc nheo đôi mắt sâu thẳm, nhìn về phía xa.

Môn đồ Tá Lĩnh đa phần là hảo hán lục lâm, khi chiến sự nổ ra cũng có thể che chở cho dân chúng một phương, đều là một lũ nam nhi nhiệt huyết.

Trước cửa Tô phủ, người của Cửu Môn vẫn đang đợi Tô Mộc quay về.

Lục Kiến Huân thì mang bộ mặt như hề, tự mình đi về.

Gã đã hiểu ra rằng gã thực sự không làm gì được Cửu Môn, một khi Cửu Môn bị chèn ép thì không chỉ là Cửu Môn đối phó với gã đơn giản như vậy.

Cho nên Cửu Môn chẳng thèm đếm xỉa gì tới gã.

Gã chỉ có thể chọc tức được Trương Khải Sơn.

Trước đây Lục Kiến Huân còn thấy Nhị Nguyệt Hồng dễ bắt nạt, hơn nữa thế lực bàn khẩu đa phần không phục sự quản lý của anh.

Nhưng gã không ngờ rằng Trần Bì vốn lạnh lùng vô tình với người ngoài lại tốt với Nhị Nguyệt Hồng như thế.

Cửu Môn có ai là hạng vừa đâu?

Trừ Nhị Nguyệt Hồng?

Ngô Lão Cẩu ư?

Xin lỗi, có lời đồn Ngô Lão Cẩu nuôi chó bằng xác người mà lớn đấy.

Hay là Giải Cửu?

Giải Cửu trông hiền lành, rất an phận, dù Lục Kiến Huân có muốn tìm rắc rối cũng chẳng nắm được thóp gì của anh ta!

Hay là Bát gia Tề Thiết Chủy?

Thật sự tưởng thanh đao của tên mãng phu Hắc Bối Lão Lục không còn sắc bén nữa chắc?

Lục Kiến Huân suy đi tính lại, chợt nhận ra nếu cả Nhị Nguyệt Hồng gã cũng không động vào được thì những người khác trong Cửu Môn gã càng không đắc tội nổi.

Đám người này chẳng có điểm yếu gì, một khi dây dưa vào, ngay cả gia đình Lục Kiến Huân ở nơi xa cũng có thể bị vạ lây.

Đám người Cửu Môn đợi tại chỗ, thấy Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu bên cạnh Tô Mộc đều ngẩn người.

Một số người đã từng thấy Trần Ngọc Lâu, nhưng sau vài ngày không gặp, sao Trần Ngọc Lâu lại trở nên tàn tạ thế kia, và đám môn đồ Tá Lĩnh của gã sao ai nấy đều thê thảm như vậy?

Chỉ là Tô Mộc không nói thì bọn họ cũng chẳng hỏi.

Sau khi Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu vào phủ Tô Mộc, họ được thuộc hạ sắp xếp đi nghỉ ngơi trước, dù sao họ cũng là người ngoài Cửu Môn, không tiện tham gia cuộc tụ họp của Cửu Môn.

Một lúc sau, Trương Khải Sơn và Trương phó quan cùng tới phủ Tô Mộc.

Cửu Môn tề tựu, vẫn như lúc trước khi Trương Khải Sơn chưa lớn mạnh thế này, đám người này nếu muốn ra tay, chúng ta lúc nào

cũng có thể dẹp bỏ hết.” Trương Khải Sơn khẳng định.

Tô Mộc lắc đầu: “Không vội, đám người đó vẫn còn chút tác dụng.” Tô Mộc nhìn về phía Ngô Lão Cẩu: “Mà nói mới nhớ, đại hôn của Cẩu gia định vào ngày nào vậy?

Sao mọi người ở đây đều nhận được tin, chỉ mỗi tôi là không có?” Chủ đề vừa chuyển, mọi người không nhịn được cười rộ lên, nhìn về phía Ngô Lão Cẩu với mái tóc bù xù.

Ngô Lão Cẩu cũng giống Hắc Bối Lão Lục, bình thường không mấy sạch sẽ, cũng chẳng thích chải chuốt.

Mọi người không ngờ sau Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu lại là người kết hôn sớm nhất.

Những người đẹp trai hơn Ngô Lão Cẩu như Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Giải Cửu (Giải Cửu rốt cuộc có vợ con chưa thì hiện tại chưa ai biết) vẫn chưa nghe nói có ý trung nhân nào.

Ngô Lão Cẩu hơi ngượng ngùng gãi đầu: “Cái đó... tôi còn chưa kịp mời mọi người, chắc trong một hai ngày tới thôi.” “Ha ha ha ha ha ha.” Nhìn vẻ lúng túng của Ngô Lão Cẩu, mọi người lại cười rộ lên lần nữa.

Tô Mộc nghe tiếng cười của mọi người, khóe miệng cũng nhếch lên.

Thế hệ thứ hai của nhà họ Ngô sắp ra đời rồi, thời gian trôi nhanh thật đấy.

“Lão đại!” Sau khi mọi người Cửu Môn đi hết, Hắc Bối Lão Lục ở lại, có chút thẹn thùng gãi đầu nhìn Tô Mộc.

“Hửm?” Tô Mộc nghi hoặc.

“Em nghe nói anh viết cho Phật gia một bài thơ rất lợi hại, em...

em cũng muốn có một cái.” Hắc Bối Lão Lục đỏ mặt.

Gần đây anh nghe nói thuộc hạ của Phật gia đang ngân nga một khúc nhạc, nghe bảo rất nhiệt huyết và oai phong.

Tô Mộc đã là lão đại của họ, đã cho người ngoài lợi ích thì người nhà mình sao có thể thiếu được chứ?

“Ừm, để tôi nghĩ xem, vậy cũng tặng cậu một cái.” Tô Mộc xoa cằm, dường như đã nghĩ ra gì đó.

“Bút mực giấy nghiên phục vụ đi.” Tề Thiết Chủy dặn dò thuộc hạ Tô phủ.

Thuộc hạ nhanh chóng mang giấy mực bút nghiên tới.

Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh mài mực cho Tô Mộc, nhìn Tô Mộc đã nhấc bút lên.

Tô Mộc rất ít khi viết lách, nhưng mỗi lần viết ra 'văn tự' đều khiến anh thấy chấn động, ví như bản 《Tinh Trung Báo Quốc》 tặng Trương Khải Sơn lần trước.

Cho nên Tề Thiết Chủy rất mong chờ.

Hắc Bối Lão Lục tuy chẳng biết mấy chữ nhưng cũng rất tò mò xem Tô Mộc sẽ viết gì cho mình.

Tô Mộc phất tay áo, chấm bút lông vào nghiên mực trước mặt Tề Thiết Chủy, rồi bắt đầu đặt bút lên tờ giấy trắng.

Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh nhìn Tô Mộc hạ bút, lẩm bẩm: “Một lòng xông pha tới núi hổ, cái này quả thực rất hợp với Lục gia, ha ha ha.” Hắc Bối Lão Lục đọc theo: “Một lòng xông pha tới núi hổ.” Tề Thiết Chủy nhìn câu tiếp theo Tô Mộc viết, liền ngâm khẽ: “Một lòng xông pha tới núi hổ, gạt bỏ mây mù thấy quang minh.

Mơ thấy hoa nở Mẫu Đơn đình, ảo tượng thành chân ca múa thái

bình.” Tề Thiết Chủy đọc trọn vẹn lời thơ ra.

Giọng của Tề Thiết Chủy hơi nhẹ, đọc ra giống như cảnh tượng văn nhân đọc thơ từ bình thường, nếu có văn nhân khác ở đó nghe chắc sẽ cảm nhận được chút ý cảnh.

Nhưng đây không phải thơ Tô Mộc viết cho anh ta, nên rõ ràng Tề Thiết Chủy không nói lên được cái 'vibe' của câu thơ đó.

Chương 105

Ngay sau đó, Hắc Bối Lão Lục lên tiếng.

Hắc Bối Lão Lục là kẻ thô kệch, bình thường nói tục quen rồi, vừa mở miệng đã mang đậm phong vị lão giang hồ, giọng nói hùng hồn trầm thấp, hơi khàn: "Một lòng xông pha tới núi hổ, gạt bỏ mây mù thấy quang minh; mơ thấy hoa nở Mẫu Đơn đình, ảo tượng thành chân ca múa thái bình..." Tô Mộc dừng bút, nghe giọng nói đầy chất giang hồ của Hắc Bối Lão Lục vang lên bên tai, cười gật đầu: "Chính là cái vị này." "Hắc!" Hắc Bối Lão Lục cười theo, tuy không hiểu hết ý nghĩa của câu này nhưng chỉ thấy đọc lên rất thuận miệng, hơn nữa câu đầu tiên 'Một lòng xông pha tới núi hổ' rất giống tính cách của anh.

Biết rõ trên núi có hổ, vẫn cứ hướng núi hổ mà đi.

"Sau này mình cũng là người có văn hóa rồi, ha ha ha ha." Hắc Bối Lão Lục cầm bản chữ Tô Mộc tặng, vô cùng kích động cười lớn.

"Diệu quá lão đại." Tề Thiết Chủy ngẫm nghĩ một hồi, dường như cảm nhận được ý nghĩa trong đó.

"Ha ha." Tô Mộc cười cười.

Nếu không phải anh đang sống ở thời đại không còn phong kiến vương triều, nếu không dựa vào ký ức kiếp trước, anh chắc chắn sẽ là một văn nhân lỗi lạc, có thành tựu lớn trên văn đàn.

Lại qua ba ngày.

Ngô Lão Cẩu cuối cùng cũng phái người đi khắp nơi báo cho các đại ca của các bàn khẩu Cửu Môn tới tham gia lễ cưới của mình.

Ngô Lão Cẩu có quan hệ rất tốt với mọi người trong Cửu Môn, tin

tức vừa tung ra, ngay cả người nhà họ Hoắc cũng bắt đầu chuẩn bị quà cáp.

Đám cưới của Ngô Lão Cẩu náo nhiệt hơn của Nhị Nguyệt Hồng nhiều, và cũng không có nhiều quy tắc như vậy.

Ngô Lão Cẩu tuyên bố, hôm nay chỉ cần ai tới bàn khẩu của anh ta, nói một câu chúc mừng là có thể vào bất kỳ tửu lầu quán ăn nào trong bàn khẩu ăn một bữa miễn phí, tiền nong anh ta lo hết.

Thế là cả thành Trường Sa rầm rộ kéo đến.

Tô Mộc vốn không có thói quen dắt theo một đám thuộc hạ, nên khi tới chỉ đi cùng Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy.

Hai người này chuẩn bị một ít lễ vật cho Ngô Lão Cẩu, bởi vì với thân phận như bọn họ, tặng tiền chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Hắc Bối Lão Lục không nhịn được tò mò hỏi: "Đúng rồi lão đại, anh định tặng món gì thế?

Sao không thấy anh bảo thuộc hạ chuẩn bị quà?

Hay là không tìm được đồ gì tốt, hôm trước em cảm thấy tên Ngô Lão Cẩu đó cứ nhắm nhe con chó của anh..." "Dừng lại." Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật, liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục một cái khiến anh ta thấy khó chịu.

Lúc này Hắc Bối Lão Lục mới bất lực nói: "Hai hôm trước Ngô Lão Cẩu tới tìm em uống rượu, nhờ em thuyết phục anh hôm nay tặng con chó đó cho nó, ha ha, lúc đó em uống hơi nhiều nên..." Tô Mộc bước tiếp về phía trước: "Ai hứa thì người đó đi mà đưa, tôi không có hứa." Hắc Bối Lão Lục vội đuổi theo: "Đừng mà lão đại!

Chẳng phải chỉ là một con chó thôi sao..." Tề Thiết Chủy đứng bên cười khẽ, cùng đi tới.

Khi cả ba tới bàn khẩu của Ngô Lão Cẩu, liền thấy khắp nơi treo đèn lồng đỏ, mọi người ai nấy đều hớn hở trong khung cảnh đại hỷ thịnh đại.

Nhà Ngô Tà khởi đầu từ Ngô Lão Cẩu, và cũng chính thế hệ Ngô Lão Cẩu là lợi hại nhất.

Thực tế nếu Cửu Môn không chịu ảnh hưởng của chiến tranh và biến cố, Cửu Môn sẽ là một tổ chức có tầm ảnh hưởng cực lớn sau này.

Nếu thực sự như vậy thì đến đời Ngô Tà, cậu ta chỉ việc hưởng phúc thôi.

"Không nói gì khác, Ngô Lão Cẩu này đúng là hào phóng, mời cả thành ăn cơm, chậc chậc chậc." Hắc Bối Lão Lục xuýt xoa, thấy các môn chủ Cửu Môn cứ lần lượt kết hôn, anh ta bỗng thấy hơi đố kỵ.

Chỉ tiếc là danh tiếng của anh ta quá lớn, đừng nói là phụ nữ, ngay cả đàn ông thấy anh ta cũng sợ đến nhũn chân, đái ra quần.

Dù sao lúc trước anh ta đã giết quá nhiều người.

"Chưa chắc cả thành đều tới đâu chứ?

Lục Kiến Huân chẳng thấy bóng dáng tên nào cả." Tề Thiết Chủy đứng bên lên tiếng.

Hắc Bối Lão Lục ha ha cười: "Tên đó còn mặt mũi nào mà xuất hiện trước mặt chúng ta?

Chắc chắn còn đang bận đối phó Phật gia kìa, tiếc là Phật gia sau khi bị chèn ép liền mặc kệ chuyện cấp trên, Lục Kiến Huân đấm một cú vào bông, đang chẳng có chỗ phát hỏa kìa, ha ha ha." Tô Mộc nhướng mày, khóe miệng nhếch lên, anh bỗng thấy một gương mặt quen thuộc trong đám đông, vẫn là bộ dạng cải nam trang như lúc trước.

“Ơ.” Y Tân Nguyệt ngạc nhiên nhìn Tô Mộc vừa đi tới bên cạnh mình.

Lần này Y Tân Nguyệt tới mang theo một vài thuộc hạ, những thuộc hạ này ở nhà họ Y có một cái tên rất đặc biệt là ‘Thính Nô’.

Đúng như tên gọi, những thuộc hạ này có thính lực cực kỳ nhạy bén.

Sao Tô Mộc đi tới mà ngay cả tiếng bước chân Thính Nô cũng không phát hiện ra?

“Chủ... chủ tử...” Trong đó có một Thính Nô còn phát hiện ra một điểm cổ quái tà môn khác trên người Tô Mộc.

“Vị này là người quen của tôi, không cần căng thẳng.” Y Tân Nguyệt xua tay.

Thính Nô nghiến răng nhưng vẫn không nói cho chủ tử mình biết rằng Tô Mộc vậy mà không có cả tiếng tim đập.

Bởi lẽ một người sống sao có thể không có tiếng tim đập?

Nhưng trong thính giác đặc biệt của gã, quả thực không nghe thấy tiếng tim Tô Mộc đập.

“Qua đây tìm Phật gia à?” Tô Mộc nhìn đám người huyên náo trước mặt, mỉm cười nói.

“Cũng đúng mà cũng không đúng, ở Bắc Bình chán quá, chẳng đâu thú vị bằng Trường Sa của các anh.

Anh nhìn xem, tổ chức hôn lễ mà có bao nhiêu người chúc phúc, ngưỡng mộ thật đấy.” Y Tân Nguyệt chỉ vào những dãy đèn lồng đỏ và những chữ hỷ lớn đằng xa.

“Tô gia rảnh rỗi thật nha, lại đi tán dóc với người qua đường thế này.” “Tô gia chào anh.” Hoắc Tiên Cô bước ra từ đám đông, khẽ cúi

mình chào Tô Mộc, tò mò nhìn anh.

Trước khi tiếp quản công việc nhà họ Hoắc, Hoắc Tiên Cô đã nghe Hoắc Cẩm Tích kể về Tô Mộc, bà ấy dặn cô phải cảnh giác với người này.

Nhưng cũng chính vì thế mà Hoắc Tiên Cô lại càng tò mò về Tô Mộc hơn.

Một thiếu niên không có gia thế bối cảnh, từng suýt bị nhà họ Hoắc chiêu làm con rể, vậy mà lại đánh bại được nhà họ Hoắc lúc bấy giờ, dựa vào sức một người mà chỉnh đốn lại toàn bộ cục diện thế lực ở Trường Sa.

"Cô bảo ai là người qua đường hả!" Thính Nô sắc mặt biến đổi, lườm Hoắc Tiên Cô một cái.

Thuộc hạ bên cạnh Hoắc Tiên Cô cũng lộ ra ánh mắt lạnh lùng, ở thành Trường Sa này quả thực chẳng có mấy người dám xảy ra xung đột với nhà họ Hoắc.

"Ồ, hóa ra là một cô gái, sao thế, Tô gia lại thích kiểu con gái thế này à?" Hoắc Tiên Cô cười khẽ.

"Tôi thì sao?

Liên quan gì đến cô?

À, tôi nhớ ra rồi, cô chính là người ở một trong chín môn đã dẫn họ đi lần trước đúng không?

Chương 106

Con gái con lứa mà tối ngày cứ đàn đúm với đám đàn ông này, ha ha.” Y Tân Nguyệt mồm mép lanh lợi đáp trả.

“Cô là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm?” Hoắc Tiên Cô cau mày, thuộc hạ bên cạnh nghe vậy đã bao vây nhóm Y Tân Nguyệt lại.

Lần trước Tân Nguyệt Phạn Điếm suýt nữa đã khiến người của Cửu Môn tổn thất ở đó.

Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, người Bắc Bình, mà cũng dám tới Trường Sa?

Đây chẳng phải là chui đầu vào rọ, tìm đường chết sao?

“Lần trước đâu phải người của chúng tôi ra tay, cô đừng có hiểu lầm.” Y Tân Nguyệt bắt đầu thấy lo lắng.

“Náo nhiệt quá, cô nhóc cũng chạy tới đây à, đang tán chuyện gì thế, Tô gia, Hoắc môn chủ.” Trương Khải Sơn mặc thường phục cùng Trương phó quan đi tới.

Hoắc Tiên Cô chào Trương Khải Sơn một tiếng, Tô Mộc cũng gật đầu chào lại.

Trương Khải Sơn nhìn tình hình trước mắt, nhíu mày, bước tới trước mặt Y Tân Nguyệt: “Hoắc môn chủ, vị này là bạn của tôi và Tô gia, cô làm gì thế này?” Hoắc Tiên Cô nhếch môi: “Chính vì chuyện ở Bắc Bình mà Cửu Môn tổn thất bao nhiêu người, Phật gia đây là muốn có tình yêu mà bỏ tình nghĩa sao?” Sắc mặt Trương Khải Sơn hơi biến đổi.

Câu nói này của Hoắc Tiên Cô rất nặng nề, buộc Trương Khải Sơn phải chọn phe giữa Cửu Môn và Y Tân Nguyệt.

“Chuyện Bắc Bình tôi đã phái người xử lý xong rồi.” Tô Mộc nhẹ giọng nói.

Trương Khải Sơn và Hoắc Tiên Cô đều kinh ngạc.

Gần đây họ cũng nhận được tin tức từ phía Tây Bắc.

Kể từ khi nhóm Tô Mộc từ Bắc Bình về, người Tây Bắc bám theo đòi họ giao nộp Tô Mộc, sau đó phía Tây Bắc đã xảy ra một loạt chuyện quái dị.

Hào môn nhà Bành Tam Tiên chỉ trong một đêm đã bị thần bí nhân diệt môn.

Khi trời sáng mọi người phát hiện ra thì nhà họ Bành không còn một ai sống sót!

Sau ngày đó, những ai từng tiếp xúc với nhà họ Bành hay tham gia vào chuyện ở Bắc Bình đều gặp nạn, đa phần mất tích kỳ lạ không rõ tung tích.

Nhưng cả Trương Khải Sơn và Hoắc Tiên Cô đều không ngờ rằng chuyện này lại do Tô Mộc ra tay.

Người Cửu Môn đều biết họ ở Trường Sa quả thực có chút ảnh hưởng, nhưng đó là Tây Bắc, cách xa ngàn dặm chứ không phải một thị trấn gần Trường Sa.

Vậy mà nhà họ Bành bị diệt môn, lại do Tô Mộc làm.

Nghĩ vậy, cái nhìn của Trương Khải Sơn và Hoắc Tiên Cô về Tô Mộc lại thay đổi thêm một lần nữa.

Người này chẳng lẽ quá đáng sợ sao?

Y Tân Nguyệt tự nhiên cũng nghe chuyện nhà họ Bành, nghe là do Tô Mộc làm liền ngỡ ngàng: “Không thể nào, anh có muốn lừa người cũng phải tìm cái cớ tốt hơn chứ!

Anh thử nói xem, cách xa ngàn dặm, làm sao anh khiến nhà họ Bành bị diệt môn được?" "Cô nhóc mới tới Trường Sa hả?

Nếu mới tới thì đúng rồi, người ngoài Trường Sa các người làm sao biết được lão đại của tôi lợi hại thế nào." Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy đi tới.

Vừa nãy Hắc Bối Lão Lục thấy có người làm bao kiếm nên dắt Tề Thiết Chủy qua xem chút rồi mới quay lại.

"Ha ha ha, hôm đó tôi đã đoán là nhà họ Bành sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, Tô gia làm đẹp lắm!" Trương Khải Sơn phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

Trương Khải Sơn vẫn rất bảo vệ người của mình, đặc biệt là người bên cạnh.

Y Tân Nguyệt rõ ràng tới đây tìm họ, anh đương nhiên không thể để cô ta đắc tội với Tô Mộc.

Y Tân Nguyệt ngạc nhiên nhìn Trương Khải Sơn, Tô Mộc và những người khác.

Không ngờ tầm ảnh hưởng của Tô Mộc trong Cửu Môn ở Trường Sa lại lớn đến thế, ngay cả Trương Khải Sơn cũng tin tưởng tuyệt đối.

"Tô gia, Phật gia, Lục gia, Hoắc môn chủ, Bát gia, các vị tới rồi, mời đi lối này." Thuộc hạ của Ngô Lão Cẩu trong bàn khẩu phát hiện nhóm Tô Mộc tụ tập ở đây liền dẫn người tới, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của người đi đường, dẫn họ đi vào bên trong.

Tô Mộc gật đầu, sải bước đi trước.

Trương Khải Sơn gọi Y Tân Nguyệt một tiếng rồi đi sau.

Tiếp đó là Hoắc Tiên Cô, Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy.

Hắc Bối Lão Lục thấy Hoắc Tiên Cô trông khá xinh đẹp, răng lợi cũng tốt, nhìn là biết tướng vượng phu, sinh con chắc chắn cũng rất lợi hại, thế là cười hì hì đi tới bên cạnh.

"Hoắc tiểu nương tử, đã có hôn ước chưa?

Hắc hắc hắc." Hắc Bối Lão Lục đỏ mặt hỏi.

"Chưa." Hoắc Tiên Cô mắt nhìn thẳng, mặt bình thản, dù sao đây cũng là Lục gia của Cửu Môn nên phải giữ thể diện chút ít.

"Ha ha, tôi cũng chưa có, khéo thật, khi nào rảnh cùng nhau sinh con đi..." "Tề Bát gia, con gấu đen này các anh nhặt được ở đâu vậy?" Hoắc Tiên Cô cau mày thanh tú.

"Gấu đen?" Tề Thiết Chủy ngẩn người, nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Vì những lời vừa rồi là Hắc Bối Lão Lục nói thầm với Hoắc Tiên Cô nên Tề Thiết Chủy không nghe thấy, cũng không biết Hoắc Tiên Cô đang ám chỉ Hắc Bối Lão Lục giống như một loài động vật, mở miệng ra là bàn chuyện duy trì nòi giống.

"Hoắc tiểu môn chủ thích gấu sao?" Hắc Bối Lão Lục dùng hết trí khôn cả đời để kiểm soát cục diện lúc này.

"Vậy người ta chính là gấu nhỏ đáng yêu đây." Hắc Bối Lão Lục làm bộ dáng thẹn thùng.

"Oẹ!" Tề Thiết Chủy không nhịn được nữa.

Cổ họng Hoắc Tiên Cô cử động, bước nhanh vài bước: "Tô gia!" Bước chân Tô Mộc dừng lại.

Hoắc Tiên Cô chạy nhỏ đến bên cạnh Tô Mộc, sắc mặt lúc này mới tốt hơn một chút.

Hắc Bối Lão Lục thấy Hoắc Tiên Cô chạy đến bên cạnh Tô Mộc, tự nhiên không dám làm càn thêm, chỉ hơi khó hiểu gãi đầu nói: "Lão

Bát, hồi đó đại ca chẳng phải đã nói, đối diện với con gái thì mặt dày một chút, phải biết nói lời hoa mỹ sao?

Tôi vừa mới...” Tề Thiết Chủy nén cơn buồn nôn, ôm bụng cười nói: “Anh vừa mới, anh vừa mới là mặt dày một chút sao?

Anh nói đó có phải lời tiếng người không?

Còn lời hoa mỹ nữa, ha ha ha ha.” Hắc Bối Lão Lục hung hăng lườm Tề Thiết Chủy một cái: “Sao nào, gia đây không xứng nối dõi tông đường chắc?

Gia thấy Hoắc tiểu môn chủ trông rất xinh đẹp, tán tỉnh một chút thì sao, nam chưa vợ nữ chưa chồng, chẳng phải rất bình thường à?” Hắc Bối Lão Lục thắc mắc.

Cùng lúc đó, Hoắc Tiên Cô cũng kể lại chuyện vừa xảy ra cho Tô Mộc.

Tô Mộc nghe xong, không nhịn được lắc đầu cười khổ.

Chương 107

Anh cuối cùng cũng hiểu tại sao trong ký ức, dòng dõi Hắc Bối Lão Lục lại bị tuyệt hậu, với tính cách này của hắn thì làm sao tìm được cô gái tâm đầu ý hợp.

Tô Mộc còn nhớ trong ký ức về Cửu Môn, Hắc Bối Lão Lục là người rất khó tiếp xúc, tàn nhẫn và ít nói.

Nhưng khi tiếp xúc rồi mới biết, vị này không phải tàn nhẫn ít nói, mà là hoàn toàn không biết giao tiếp với người khác thế nào.

"Hoắc môn chủ đừng sợ, lão Lục không phải hạng người tốt lành gì." Tô Mộc cười mở miệng, rồi chợt phản ứng lại: "Nói sai rồi, lão Lục không phải người xấu." Hoắc Tiên Cô hừ hừ hai tiếng, chống nạnh nói: "Tôi tự nhiên biết hắn không phải người tốt, Cửu Môn làm gì có ai là người tốt, Tô gia nói đúng không?" "Ồ?" Tô Mộc vừa đi vừa tiếp tục trò chuyện với Hoắc Tiên Cô.

Đôi mắt đầy linh khí của Hoắc Tiên Cô đảo quanh: "Cửu Môn chúng ta không có một ai tốt cả, nên người nhà dặn dò tôi, tương lai tìm phu quân cũng phải tìm người bên ngoài." Tô Mộc hơi cau mày: "Người nhà cô nói vậy là không đúng rồi.

Nếu Cửu Môn không phải người tốt, thì thế đạo này thật sự chẳng còn ai tốt cả.

Cô thử nghĩ kỹ xem, những việc Cửu Môn làm, việc nào không phải là việc tốt hàng đầu?

Chẳng qua chúng ta giết một người cứu nghìn người, trong mắt người đời mới cảm thấy những người như chúng ta là kẻ xấu, kẻ xấu xa từ tận xương tủy." "Cũng đúng, có điều Cửu Môn không có lấy một người đàn ông nào bình thường cả, cái này thì không được." "Lời

này nói cứ như đàn ông Cửu Môn đều không...

Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ." Tô Mộc tán gẫu với Hoắc Tiên Cô, sau đó được thuộc hạ của Ngô Lão Cẩu dẫn đến hiện trường hôn lễ.

Ngô Lão Cẩu nghe tin Tô Mộc và những người khác đã đến, sớm đã đợi ở cửa cùng với người vợ vốn rất xa lạ với nhóm Tô Mộc.

Tô Mộc liếc nhìn vợ Ngô Lão Cẩu một cái, cảm thấy đối phương rất nội tâm, tướng mạo cũng bình thường, có thể thấy không phải đại gia khuê tú gì.

Thân phận địa vị của các môn chủ Cửu Môn lúc này thực ra đều xứng với những thiên kim tiểu thư trong thành Trường Sa.

Chỉ là Nhị Nguyệt Hồng chọn một người vợ bình thường, Ngô Lão Cẩu cũng chỉ nhìn trúng một nữ tử bình thường.

Đến địa vị như họ, suy nghĩ tự nhiên khác hẳn với lúc còn ở tầng lớp thấp kém.

Cái họ cần không phải là người khác có xứng với mình hay không, cái họ cần chỉ là bản thân mình thích.

Điều không làm Tô Mộc ngạc nhiên chút nào là bụng vợ Ngô Lão Cẩu đã lộ rõ, đang mang thai, bụng lớn vượt mặt mà vẫn đứng ngoài đón tiếp họ.

"Để chị dâu đi nghỉ ngơi trước đi, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn để ý đến mấy lễ tiết trong mắt người ngoài này." Tô Mộc cau mày.

Ngô Lão Cẩu gãi đầu cười hì hì, lúc này mới để vợ mình đi nghỉ trước.

Thật ra không phải Ngô Lão Cẩu không hiểu chuyện, mà thực sự là lần này Tô Mộc tới, nếu hắn và vợ không ra đón, các môn chủ Cửu Môn khác sẽ nghĩ sao.

Ngô Lão Cẩu cũng không ngờ Tô Mộc lại hiểu chuyện như vậy, không khỏi tăng thêm vài phần thiện cảm.

"Đa tạ Tô gia đã bớt chút thì giờ đến đây.

Lão Cẩu tôi bỗng có một ý tưởng, không biết có nên nói hay không." Ngô Lão Cẩu chớp chớp mắt, lộ vẻ giảo hoạt.

"Hôm nay là ngày đại hôn của anh, anh cứ nói đi." Tô Mộc cùng Ngô Lão Cẩu đi vào trong.

Ngô Lão Cẩu cười hì hì: "Chính là tôi muốn sau này con trai tôi ra đời, tôi muốn nó nhận Tô gia làm cha đỡ đầu thì thế nào?" Tô Mộc hơi ngẩn người.

Giỏi thật, mình đây là gián tiếp trở thành ông nội nuôi của Ngô Tà sao?

Vai vế này loạn quá.

Tuy nhiên, Ngô Lão Cẩu đúng là biết lo xa, lại muốn mượn thế của Tô Mộc để con trai tương lai của hắn có thể tiếp tục duy trì địa vị trong Cửu Môn, sau này sống thật tốt.

Tất nhiên, họ sẽ không biết rằng thế lực Cửu Môn lúc này đã đạt đến đỉnh cao.

Dù là vì sự tồn tại của Tô Mộc hay Cửu Môn trong ký ức của anh, thời đại Cửu Môn đến giai đoạn chiến tranh đã đi đến giới hạn.

"Chuyện này cũng giống như việc anh bảo lão Lục đến xin con chó nhà tôi vậy, thật vô liêm sỉ." Tô Mộc nhìn thấu suy nghĩ của Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu cười hì hì: "Vậy thì nhận anh làm sư phụ, tôi không quan tâm, dù sao Cửu Môn cũng đừng hòng ai chạy thoát.

Tôi còn chuẩn bị giao hảo với người nhà họ Hoắc trước, tương lai

để con cháu tôi cưới con gái nhà họ Hoắc nữa.

Đừng nói chứ, môn chủ nhà họ Hoắc thế hệ này trông thật tuấn tú.” Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật giật.

Những gì anh biết về mưu tính tương lai của Ngô Lão Cẩu không chỉ dừng lại ở đó.

Trong Cửu Môn chỉ có Ngô Lão Cẩu để lại sổ tay cho con cháu, Đạo Mộ Bút Ký chính là tạo phúc cho con cháu đời sau.

Điều này mới giúp nhà họ Ngô sau này có thành tích vượt xa các nhà khác trong Cửu Môn.

Tuy nhiên phần lớn là do những người khác trong Cửu Môn không có nhiều con cháu.

Lúc này, Tô Mộc đã có thể tưởng tượng ra một khung cảnh nào đó trong tương lai.

Hơn bốn mươi năm sau, tại Tây Lãng Xã phố Hà Phường, Ngô Tà vắt chéo chân mở cuốn sổ tay của Ngô Lão Cẩu ra, nhìn thấy nội dung trang đầu tiên không còn là ghi chép về mộ Huyết Thi ở đèo Quan Vũ nữa, mà là thế này: 50 năm trước, đèo Biểu Tử ở Trường Sa.

Bốn tên thổ phu tử đang ngồi xổm trên một gò đất, tất cả đều im lặng, nhìn chằm chằm vào cái xẻng Lạc Dương trên mặt đất...

Ai ngờ, cú kéo của Tam Tử lại kéo ra một nhân vật huyền thoại sau này, Tô Mộc...

“Nhị gia, khung cảnh thế này, ngài có nên hát một khúc cho mọi người không?” Ngô Lão Cẩu làm bộ dáng hận không thể vắt kiệt giá trị của những người khác trong Cửu Môn vào ngày cưới của mình, quay đầu nhìn Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh Tô Mộc.

Nhị Nguyệt Hồng mím môi cười.

Những người khác nghe tin Nhị Nguyệt Hồng sẽ hát trong đám cưới Ngô Lão Cẩu, không khỏi vây quanh.

Từ khi Nhị Nguyệt Hồng có Nha Đầu, thời gian biểu diễn bình thường lại ngắn đi, một khúc nhạc của Nhị gia đã là thứ khó cầu.

Mọi người không ngờ lần này tham gia đám cưới Ngô Lão Cẩu, không chỉ có rượu ngon thức nhắm tốt, mà còn được nghe danh ca Trường Sa Nhị Nguyệt Hồng cất giọng.

Nhị Nguyệt Hồng nhớ lại đoạn khúc nhỏ Tô Mộc từng ngân nga cho mình nghe trên đường đi, không khỏi thể hiện sự vượt trội của hậu bối, dùng giọng hí hoàn mỹ của mình hát vang: "Có những đỉnh núi kỳ vĩ nhất, đã từng tác thành cho sự ngông cuồng của đôi ta; ánh trăng sáng trên biển rót đầy chén rượu; có những ngọn núi tuyết cô độc nhất, đã từng lắng nghe chúng ta tụng chương; thế nhân kinh ngạc khen ngợi những đoạn tình, nhưng đối với ta cũng chỉ là thường thôi..." Nhị Nguyệt Hồng vừa hát vừa nâng ly rượu thuộc hạ của Ngô Lão Cẩu đưa tới, hướng về phía Ngô Lão Cẩu nâng ly: "Thế nhân kinh ngạc khen ngợi những đoạn tình, đối với chúng ta chẳng qua cũng chỉ là thường thôi, chúc Cẩu gia sớm sinh quý tử." "Ha ha ha ha ha, hát hay lắm!

Không hổ danh là Nhị gia." Ngô Lão Cẩu hiểu được dư vị của khúc nhạc này, cười gật đầu, cạn một ly với Nhị Nguyệt Hồng.

"Khúc nhạc thật bá khí, có những đỉnh núi kỳ vĩ nhất tác thành sự ngông cuồng của đôi ta...

Lời này chỉ có thể thốt ra từ miệng các vị môn chủ Cửu Môn thôi!" "Ánh trăng sáng trên biển rót đầy chén rượu...

Diệu thay, diệu thay!

Đâu như hạng người chúng ta, uống rượu chỉ biết là uống rượu,

làm sao hiểu được thế nào là ánh trăng sáng rót đầy chén." "Thế nhân kinh ngạc khen ngợi những đoạn tình, nhưng cũng chỉ là thường thôi...

Chứng kiến sự phong quang của các vị môn chủ Cửu Môn, không ngờ đối với họ, đây cũng chỉ là chuyện thường tình." "Nhị gia lại có khúc mới sao?

Hôm nào mở màn lại, để mọi người cùng đi nghe nhé!" "Đúng vậy, đúng vậy!

Chương 108

Hiếm thấy Nhị gia lại sáng tác ra khúc nhạc mới.” Nhị Nguyệt Hồng nghe những lời tán thưởng bên tai, khẽ cười nói: “Cái này phải hỏi Tô gia của các người rồi.

Khúc nhạc này là do Tô gia vừa ngân nga cho tôi nghe, tôi chỉ học được chút lông lá thôi.

Chờ ngày nào Tô gia bằng lòng truyền thụ hết thì sẽ mở màn.” “Ơ, Tô gia cũng biết hát sao?” “Anh đúng là ít nghe thấy rồi.

Đã nghe qua khúc ‘Khói lửa nổi lên, nhìn về phương bắc, cờ rồng cuốn, ngựa hí dài, kiếm khí như sương’ chưa?

Khúc nhạc của Tô gia bá khí như thế đó.

Tôi đã thắc mắc sao Nhị gia lại sáng tác ra điệu nhạc kiểu này, hóa ra là học từ Tô gia.” “Anh đang nói đến bài Tinh Trung Báo Quốc đó sao?” “Nước Việt hiên ngang, để bốn phương đến chầu...

Bài đó quả thực rất bá khí, nghe là biết phong cách hành sự của Tô gia.” “Tô gia thật sự lợi hại, văn võ song toàn đã đành, khúc nhạc còn sáng tác hay đến vậy.” Cả hội trường cùng cười rộ lên, nhìn về phía Tô Mộc đang bình thản, càng thấy anh uy vũ lợi hại.

Trường Sa có một vị như thế này tọa trấn, thật là phúc của dân chúng thành Trường Sa!

Tô Mộc lúc này lại không dám nói gì nhiều.

Tinh Trung Báo Quốc và Thập Niên Nhân Gian đều không phải ca khúc anh tự nghĩ ra, chỉ là thấy hợp cảnh nên ngân nga ra thôi.

Đây cũng coi như một thói quen xấu của người ở thời đại anh.

Tuy nhiên thấy mọi người đều rất thích, Tô Mộc cũng thấy vui lòng.

Nếu người dân lúc này ai nấy đều có tâm cảnh như trong bài Tinh Trung Báo Quốc miêu tả, thì lo gì cường địch không lui, lo gì gia quốc không tồn.

Ngay lúc này, một thuộc hạ của Trương Khải Sơn đột nhiên từ xa đi tới, rỉ tai nói gì đó với hắn.

Trương Khải Sơn cau mày, sau đó đi đến bên tai Tô Mộc, thì thầm: "Vừa rồi thuộc hạ báo tin, một số người từ Tương Tây đã đến, có tộc trưởng Miêu trại và cả La Lão Oai nữa." La Lão Oai đến, Trương Khải Sơn có chút ngạc nhiên.

Nhưng tộc trưởng Miêu trại lúc này đến đây là vì lẽ gì?

Chẳng lẽ là vì lần trước mấy người họ bắt cóc thiếu niên Miêu trại đó, giờ biết Ngô Lão Cẩu đại hôn nên đến tìm rắc rối?

Trương Khải Sơn hiện tại không có thực quyền gì nên đã thông báo cho Tô Mộc một tiếng.

Tô Mộc nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt, gật đầu với Trương Khải Sơn, rồi cùng hắn tạm thời biến mất trong đám đông.

Tại cổng thành.

Tô Mộc dẫn theo một nhóm người ở địa bàn của mình, vẻ mặt lạnh lùng bước ra khỏi thành Trường Sa.

Nếu đám người Miêu trại thực sự đến quấy rối, vậy đối phương sẽ không bước vào được thành Trường Sa.

Nhưng vì không biết đối phương đến vì việc gì, nên thuộc hạ phía sau Tô Mộc chưa vội mở bao đao trên lưng, chỉ theo Tô Mộc và Trương Khải Sơn đi tới cổng thành, nhìn người đang tới không xa.

La Lão Oai tươi cười, xuống ngựa: "Vừa nghe nói Cẩu gia đại hôn, tôi liền gác lại mọi việc để chạy tới đây, Tô lão đại." "Vất vả cho anh rồi." Tô Mộc nheo đôi mắt sâu thẳm.

"Đúng rồi!

Đám người Miêu trại kia không biết nhận tin tức từ đâu mà cứ bám theo sau đội ngũ của tôi.

Muốn đánh thì Miêu trại ở vùng lãnh địa của tôi có ảnh hưởng rất lớn, các anh cũng biết vùng Tương Tây người Miêu rất đông." La Lão Oai hơi bối rối gãi đầu.

Tiếp theo, một lão già mặc trang phục nam giới Miêu trại dẫn theo tộc nhân cùng đi tới trước mặt Tô Mộc.

Tô Mộc cũng nhìn thấy đứa bé lần trước bị La Lão Oai bắt dẫn đường, Vinh Bảo Di Hiểu.

Vinh Bảo Di Hiểu hơi rụt rè bước ra từ đội ngũ tộc nhân: "Chào Tô tiên sinh." Thấy đứa trẻ khá lễ phép, thần sắc Tô Mộc dịu đi.

Vinh Bảo Di Hiểu cúi người chắp tay nói: "Lần trước Tô tiên sinh giúp tộc Miêu tôi đuổi địch, tôi đã nói với người trong tộc rồi.

Lần này tộc trưởng nghe nói bạn của Tô gia đại hôn nên đặc biệt tới tặng quà chúc mừng." "Những người này là tinh anh của phần lớn ba bộ tộc Miêu: Bạch, Hồng, Hắc Cửu Lê ở vùng Tương Tây chúng tôi.

Chúng tôi đến đây là vì chuyện trước đó, đến xin lỗi Tô tiên sinh và cũng muốn kết bạn với ngài." Vinh Bảo Di Hiểu nói rất rõ ràng.

Trương Khải Sơn nghe xong, thần sắc hơi biến đổi.

La Lão Oai bên cạnh cũng ngẩn người.

Cửu Lê Tam Miêu chính là lực lượng chủ chốt ở vùng Tương

Tây, ngay cả La Lão Oai cũng không dám đắc tội tộc người này.

Không ngờ đối phương lặn lội tới đây chỉ để làm bạn với Tô Mộc?

La Lão Oai trước đây từng cố gắng thu phục chủng tộc này nhưng hoàn toàn thất bại, họ rất kiêu ngạo khó thuần.

Nhưng một khi tộc người này đã lập giao tình với ai thì sẽ không bao giờ có sự giả dối trong đó.

Nghĩa là sau này Tô Mộc lại có thêm người để sai phái, hơn nữa còn là tộc Miêu có tầm ảnh hưởng khổng lồ ở vùng Tương Tây.

"Ha ha ha, chư vị từ xa tới, Cẩu gia không tiện ra thành đón khách nên tôi tự mình tới đây, mời chư vị vào thành." Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên, cảnh tượng trước mắt khiến anh nhớ tới một câu nói ở kiếp trước: Bắt đầu từ nhan sắc, chìm đắm bởi tài hoa, trung thành vì nhân phẩm.

Ngô Lão Cẩu kết hôn sau Nhị Nguyệt Hồng, vào lúc thế lực Cửu Môn ở Trường Sa đạt đến đỉnh cao, nên cũng được hưởng sự đãi ngộ khác hẳn Nhị Nguyệt Hồng.

Không chỉ toàn thành ăn mừng, mà ngay cả La Lão Oai và người Miêu trại Tương Tây cũng đến chúc mừng hắn.

Sau khi Tô Mộc dẫn người Miêu trại và La Lão Oai vào tiệc, những người này liền đi tìm Ngô Lão Cẩu trước.

Tô Mộc đứng trước cổng lớn phủ đệ Ngô Lão Cẩu, nhìn cảnh náo nhiệt trong ngoài phủ, khóe miệng khẽ nhếch: "Nếu tên Bàn Tử kia biết ông nội Ngô Tà ngày xưa có tiền có thế như vậy, e là muốn sinh con cho Ngô Tà luôn quá." Vì thân phận đặc biệt của Ngô Lão Cẩu nên khi hắn kết hôn, trong đầu Tô Mộc vô thức hiện lên hình ảnh bộ ba sắt thép Ngô Tà, Bàn Tử, Trương Khởi Linh sau này.

Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu, Tề Thiết Chủy, những người Cửu Môn này không khác gì trong ký ức của Tô Mộc, từ tính cách đến ngoại hình.

Nhưng Ngô Tà trong ký ức Tô Mộc lại có rất nhiều khuôn mặt.

Tất nhiên, đối với Trương Khởi Linh, Tô Mộc đã vô thức mặc định anh ta có ngoại hình giống một ngôi sao nào đó ở kiếp trước.

Bởi vì chỉ có người như vậy mới xứng với Trương Tiểu Ca trong ký ức của Tô Mộc.

Ngô Lão Cẩu mặt đỏ gay vì uống rượu, đang đứng nói gì đó với tộc trưởng Miêu trại và La Lão Oai.

Ánh mắt Tô Mộc lướt qua, mỉm cười lắc đầu.

Ngô Lão Cẩu thực ra không xấu, dù sao thì ngoại hình của Ngô Tà đã nằm ở đó rồi.

Chỉ là bình thường hắn cũng giống Hắc Bối Lão Lục, ăn mặc không chỉnh tề, lại thích nuôi chó nên người đầy mùi chó.

Vì thế mới bị Hắc Bối Lão Lục khoác vai bá cổ, bị gọi là đôi bạn nối khố bẩn thỉu.

Chương 109

Nhưng chính người anh em tốt trong miệng Hắc Bối Lão Lục, người mà Lão Lục nghĩ sẽ giống mình, sẽ độc thân cả đời, hôm nay lại thành hôn sớm như vậy.

Ngô Lão Cẩu sau khi uống rượu với tộc trưởng Miêu trại và La Lão Oai, lại đi tới bàn của Cửu Môn.

Những người khác chưa kịp mở lời, Hắc Bối Lão Lục đã đứng bật dậy.

Hắc Bối Lão Lục hôm nay không biết thế nào cũng đã uống đến mức hơi say khướt, nâng ly rượu đầy hướng về phía Ngô Lão Cẩu nói: "Cẩu à, anh không trượng nghĩa nhé!

Tìm vợ ở đâu vậy?

Kiếm cho lão Lục tôi một người với, thấy anh hạnh phúc thế này, gia cũng muốn sinh con quá." Trương Khải Sơn ngồi cùng bàn không nhịn được cười: "Sinh con?

Tính cách Lục gia vẫn hào sảng như vậy, ha ha ha, có điều sau này Lục gia nếu gặp được cô gái tâm đầu ý hợp mà cứ hào sảng thế này, e là làm con nhà người ta sợ hãi đấy." "Im miệng đi!

Phật gia, anh có rồi thì đừng nói nữa, sao nào, anh cũng định tìm cho lão Lục một người à?

Lão Lục tôi không kén chọn đâu, một người cũng là cưới, hai người cũng là lấy, càng nhiều càng tốt, đến lúc đó một bà vợ sinh mười đứa con, tôi khỏi cần tìm thêm thuộc hạ nữa." Hắc Bối Lão Lục nói năng lảo đảo, rượu trong ly tràn ra đầy đất.

"Ha ha ha ha ha ha, Lục gia..." Tề Thiết Chủy cười đến chảy cả

nước mắt.

Những người khác cũng chỉ biết cười khổ.

“Mọi người, mọi người thật sự đừng cười.” Hắc Bối Lão Lục bất mãn liếc nhìn mọi người xung quanh, “Mọi người xem các người kìa, đại ca, Phật gia, Nhị gia, Hoắc tiểu môn chủ, lão Bát, ngay cả lão Cửu nữa, không ai trong các người xấu cả...

Chỉ có tôi và người anh em tốt Cẩu gia của tôi...” “Dừng lại, lão Lục à, anh xem tôi, chỗ nào trông xấu chứ?” Ngô Lão Cẩu vỗ vỗ bộ y phục đỏ thắm, ưỡn ngực.

Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục đen thui: “Thế chẳng phải còn lão Tam sao?

Ha ha ha ha, lão Tam cũng giống tôi.” “Tôi có người mình thích rồi, người đó cũng thích tôi.” Bán Tiệt Lý đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu, hắn vốn luôn im lặng giờ cũng mở miệng.

Hắc Bối Lão Lục ngẩn người.

Hóa ra kẻ đáng thương chỉ có mình tôi?

Mọi người thấy Hắc Bối Lão Lục không tìm được ai để 'làm bạn' nữa, lại một lần nữa không nhịn được đồng thanh cười rộ lên.

Ai thèm xấu như anh chứ, Hắc Bối Lão Lục?

“Khụ khụ, lão Bát...” Hắc Bối Lão Lục cảm thấy hơi xấu hổ, nhìn sang Tề Thiết Chủy.

Nhị Nguyệt Hồng không nhịn được cười nói: “Được rồi Lục gia, khí chất của Bát gia thế kia, nếu không phải e ngại thân phận của ngài ấy, e là cửa nhà ngài ấy đã bị các thiên kim tiểu thư trong thành đạp nát rồi, ha ha ha.” “Được rồi được rồi, mọi người đừng trêu Lục gia nữa, xem kìa, anh ấy sắp phát khùng rồi.” “Phụt.” Tề Thiết Chủy vừa

nói vừa không nhịn được bật cười thành tiếng.

Hắc Bối Lão Lục bị mọi người trêu chọc như vậy, mắt đã đỏ lên, đúng là dáng vẻ sắp phát khùng.

"Đại ca..." Hắc Bối Lão Lục nhìn về phía Tô Mộc vừa chắp tay từ ngoài đi vào như tìm kiếm sự trợ giúp.

Tề Thiết Chủy đứng dậy, đi tới chỗ trống duy nhất, kéo ghế ra.

Sau khi Tô Mộc ngồi xuống, Tề Thiết Chủy mới trở về chỗ của mình.

Tô Mộc vừa đến, mọi người tuy vẫn cười nhưng cũng bắt đầu im lặng lại.

"Nghe thấy mọi người đang bàn chuyện gì rồi, chẳng phải là chuyện vợ con sao?

Hôm nào đại ca tôi đi bắt cho anh một người, Miêu trại được không?" Tô Mộc ngồi xuống, đặt tay phải lên mặt bàn, khẽ gõ.

"Miêu trại..." Hắc Bối Lão Lục bỗng nhớ lại trải nghiệm ở Miêu trại núi Bình Nhi lần trước.

Hôm đó, Hắc Bối Lão Lục cũng thấy con gái Miêu tộc xinh đẹp, nhưng đồng thời cũng thấy người phụ nữ Miêu trại hung dữ cầm cây cán bột đuổi đánh chồng con suốt quãng đường.

Nghĩ đến việc sau này mình phải lập gia đình với một người phụ nữ như vậy, Hắc Bối Lão Lục suýt chút nữa bật khóc.

"Thôi thôi, không tìm nữa, không tìm nữa.

Cẩu gia à, vẫn là anh hạnh phúc, nhớ để ý giúp anh em nhé!

Chị dâu, bên đó còn chị em họ nào không, tệ lắm thì cô dì gì cũng được." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

Ngô Lão Cẩu gật đầu đầy ẩn ý: “Có một đứa cháu gái họ.” “Thật sự có sao?

Cẩu gia à!

Hai ta sau này là thông gia nhé!” Hắc Bối Lão Lục phấn khích.

“Có điều...

đứa bé đó mới tròn tháng, cách đây không lâu tôi còn đi tặng quà.” Ngô Lão Cẩu nén cười.

“Phụt.” “Ha ha ha ha ha ha ha.” “Anh nói Giang Nam khói mưa bao phủ, Ải Bắc lẻ loi chân trời, mồ hoang mả mới ai để ý, sử quan đã đặt bút...” Tô Mộc gõ nhịp ngón trỏ lên mặt bàn, tự mình ngân nga một đoạn nhạc, thần sắc mơ màng.

Lúc này mọi người trong Cửu Môn coi như đã viên mãn.

Sau ngày này, 'sử quan' sẽ đặt bút, để lại một nét vẽ đậm nét lên sự viên mãn này của Cửu Môn, rồi tất cả sẽ tan rã!

Đám cưới của Ngô Lão Cẩu hội tụ đủ yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa của Cửu Môn nên được tổ chức vô cùng hoành tráng.

Đêm nay, hầu hết mọi người trong Cửu Môn đều uống say, Tô Mộc cũng uống chút rượu mừng nhưng không uống nhiều, bởi vì anh có tâm sự mà người ngoài không thể hiểu được.

Từ trước đến nay, mọi người chỉ thấy khía cạnh vui vẻ, tự tại của Tô Mộc.

Người ngoài chưa bao giờ thấy bất kỳ sự ưu sầu nào ở anh, chứ đừng nói đến tâm sự.

Trong đêm tối, Tô Mộc một mình bước ra khỏi thành Trường Sa.

“Quốc phá sơn hà tại, thành xuân thảo mộc thâm.” Tô Mộc lẩm bẩm, đi xa dần.

Đội quân người Nhật đang nhanh chóng lan rộng ra nhiều nơi trên đất nước này, giống như loài sâu mọt gặm nhấm quốc gia vừa thoát khỏi triều đại phong kiến.

Chẳng mấy chốc, lửa chiến tranh sẽ lan đến thành Trường Sa.

Nhưng Tô Mộc sẽ không làm gì quá nhiều.

Nếu lịch sử vì anh mà thay đổi quá lớn, thì thời thịnh thế tương lai không biết có còn tồn tại hay không.

Cái thời mà người dân không còn bị chiến tranh bủa vây, mọi người đi làm đi học mỗi ngày, những ngày hòa bình vui chơi nô đùa, Tô Mộc không muốn thay đổi.

Cũng có chút bất lực.

Chương 110

Hơi mệt mỏi.

Anh...

Tô Mộc vừa đi vừa bước đến một vùng mộ hoang, cỏ dại mọc um tùm, một vài bia mộ sứt sẹo phản chiếu ánh sáng trắng dưới ánh trăng hiện ra trước mắt.

Tô Mộc vốn dĩ không hề sợ hãi người chết.

"Phần lớn mộ hoang xung quanh đều bị dân chúng đào sạch rồi, sao mộ ở đây lại còn nguyên vẹn thế này." Tiếp theo, Tô Mộc phát hiện ra một số điểm kỳ quái.

Trong thành Trường Sa tuy phồn hoa, nhưng không có nghĩa là Cửu Môn sẽ phát tiền cho dân mỗi ngày, sự phồn hoa đó chỉ dành cho người của Cửu Môn.

Rất nhiều dân chúng vẫn còn rất nghèo khổ.

Nhiều người trong thành Trường Sa đều biết một số người trong Cửu Môn phất lên nhờ đổ đấu.

Vì vậy nhiều người không ngại thử vận may, nghĩ rằng sau khi nỗ lực đổ đấu, họ cũng sẽ có thân phận như người của Cửu Môn.

Nhưng đáng tiếc, nhiều người đã không thể trở thành Cửu Môn của thời đại này, hoặc Cửu Môn của thành Trường Sa thế hệ tiếp theo.

Tô Mộc nhìn qua một lượt, không phát hiện điểm gì kỳ lạ khác, đành cho rằng nơi này quá hẻo lánh nên chưa bị ai phát hiện.

Thế là anh định đi hướng khác.

Nhưng đúng lúc này, Tô Mộc chợt thấy hai người đàn ông lén lút từ đằng xa đi tới.

Người đi phía trước trông có vẻ đã có tuổi, râu ria đầy mặt, vẻ mặt phong trần, quần áo rách rưới.

Người đàn ông đi phía sau thì sạch sẽ hơn nhiều, giữa lông mày toát ra vẻ tinh anh, bước chân vững chãi.

"Này cậu bé, mau qua đây, chỗ đó nguy hiểm lắm!" Người đàn ông rách rưới đi phía trước vội vàng vẫy tay với Tô Mộc, vẻ mặt rất gấp gáp.

Tô Mộc không hiểu, đôi mày từ từ nhíu lại.

Anh nhìn quanh quất, không cảm thấy có bất kỳ ai khác tồn tại, nguy hiểm ở đâu ra?

Và khi người đàn ông rách rưới bước ra từ chỗ tối, Tô Mộc bỗng cảm thấy môi trường xung quanh thay đổi.

Tô Mộc xòe tay ra, cảm nhận được những giọt mưa rơi xuống từ trên cao.

Trời mưa rồi.

Tô Mộc mở chiếc ô cốt đen kim đen sau lưng ra.

Giây tiếp theo.

Trong đôi mắt Tô Mộc bỗng xuất hiện dày đặc những âm linh.

Oán linh của những người chết ở nơi này, trong đó dẫn đầu là một nữ quỷ tóc xõa rượi, khuôn mặt thối rữa hoàn toàn nhưng đường nét cơ thể vẫn có thể nhận ra là phụ nữ.

"Thuật sĩ?" Tô Mộc nhìn về hướng hai người đàn ông lén lút kia.

Trên đời này chỉ có những thuật sĩ thực sự có bản lĩnh mới có thể

biết trước nơi này đầy rẫy những oán linh hung dữ như vậy.

"Ôi, vẫn bị phát hiện trước rồi, phen này rắc rối đây." "Hồ Quốc Hoa, mau kéo cậu ta chạy đi, đừng quay đầu lại, chạy càng xa càng tốt.

Nhớ kỹ, sau này làm nhiều việc thiện vào, truyền thừa của môn phái tôi đành nhờ anh giúp truyền lại vậy!" Người có vẻ là thuật sĩ mà Tô Mộc vừa nghĩ tới vội vàng hét lên với người bạn đồng hành phía trước.

Tô Mộc hơi ngẩn người.

Hồ Quốc Hoa?

Ông nội ăn chơi trác táng của Hồ Bát Nhất sao?

Tô Mộc lại nhìn nữ quỷ cầm đầu đám oán linh đang bao vây mình.

Đây chính là con nữ quỷ ăn tim người ở đoạn đầu cốt truyện Ma Thổi Đèn sao?

Còn thuật sĩ kia, chính là đỉnh cao của ba người Mạc Kim giáo úy đầu tiên, Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ sao?

Tô Mộc hít một hơi lạnh.

Anh vốn tưởng mình trở thành bậc ông nội của Ngô Tà đã đành, không ngờ còn là bậc ông nội của Hồ Bát Nhất nữa.

Có điều dường như cha Hồ Bát Nhất kết hôn khá sớm nên thời đại của Hồ Bát Nhất không trùng lặp với thời đại của Ngô Tà.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, xem kịch à?

Giết chúng cho ta!" Nữ quỷ tóc xõa nhìn đám lệ quỷ thuộc hạ đang múa may quay cuồng tại chỗ, nghiến răng nói.

Tô Mộc đã bị tất cả bọn chúng bao vây rồi.

Thế này mà còn không ra tay, đợi cái gì nữa?

Nữ quỷ ra lệnh, đồng thời cũng kéo Tô Mộc từ những suy nghĩ vẩn vơ trở lại thực tại.

Anh bị đám lệ quỷ này bao vây sao?

Xin lỗi nhé, phải nói là một mình anh bao vây đám lệ quỷ này mới đúng...

Trong lúc Tô Mộc đang đi dạo ra ngoài thành Trường Sa.

Ở một phía khác.

Trương Khải Sơn và Trương phó quan trở về phủ đệ cũng đang bàn luận về một chuyện liên quan đến Tô Mộc.

Trương Khải Sơn hiện tại không còn bao nhiêu quyền lực, tuy bị Lục Kiến Huân chèn ép nhưng đồng thời cũng trở nên thong thả, tự do hơn.

Sau đó, hắn và Trương phó quan muốn đưa Tô Mộc trở về nhà họ Trương để xác thực xem Tô Mộc có phải là huyết mạch nhà họ Trương bị thất lạc bên ngoài hay không, để anh nhận tổ quy tông.

Chiến sự nổ ra, thành Trường Sa này cũng sẽ không yên bình được bao lâu nữa.

Nhưng nếu Tô Mộc được xác thực là người nhà họ Trương, thì tính mạng của anh sẽ không phải lo lắng, sẽ được bảo vệ.

Trương Khải Sơn và Trương phó quan sớm đã biết về hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc, nên mới nghĩ ra cách này.

Trong thư phòng không mấy sáng sủa.

Chương 111

Trương phó quan cau mày nói: "Nhưng làm sao để thuyết phục Tô gia lên phương Bắc với chúng ta?" Trương Khải Sơn cũng cau mày chặt chẽ, tính cách của Tô Mộc không phải hạng người nghe vài lời của người ngoài mà ngoan ngoãn nghe lời.

"Có một cách." Trương Khải Sơn chợt nghĩ ra điều gì đó.

"Cách gì?" Trương phó quan truy hỏi.

"Trước đây anh ấy cũng từng thấy hình xăm Kỳ Lân trên người cậu, hình xăm Kỳ Lân trên người hai người rất giống nhau, anh ấy chắc chắn sẽ tò mò (Tô Mộc: ...Tôi cảm ơn anh nhé)." Trương Khải Sơn nghĩ ra một cách.

"Phật gia, ngài có bao giờ nghĩ rằng, tính cách của Tô gia thực ra không hợp với nhà họ Trương.

Quy củ nhà họ Trương rất nhiều, hơn nữa còn có nhiệm vụ đặc biệt.

Nếu anh ấy thực sự được xác thực là người nhà họ Trương, với tính cách đó, liệu anh ấy có chịu ngoan ngoãn ở lại nhà họ Trương, chấp nhận sứ mệnh của dòng tộc không?" Trương phó quan đưa ra ý kiến khác.

Trương Khải Sơn thở dài một tiếng, vẻ mặt phong trần nói: "Người nhà họ Trương tự có cách của mình, chỉ cần xác định được thân phận của Tô Mộc, sau này anh ấy có thể kê cao gối mà ngủ rồi.

Anh ấy là người tốt, nên được sống tốt, sống thật lâu." "Đúng rồi, thời gian trước anh chẳng phải nói nhà họ Trương có một tộc trưởng nhỏ mới sao?

Hay là để cậu ta đến giám định huyết mạch của Tô Mộc?" Trương Khải Sơn nhớ lại chuyện xảy ra ở nhà họ Trương thời gian trước.

Nhà họ Trương đột nhiên tuyển chọn một đứa trẻ còn rất nhỏ làm tộc trưởng thế hệ này.

Trương phó quan gật đầu: "Để tôi hỏi xem." Phương Bắc.

Tại cổng tòa lầu cổ nhà họ Trương u ám, không có chút hơi người nào, một người bước ra.

Thiếu niên mặc y phục đen, trên đầu đội nón lá đen, mái tóc phía trước che khuất đôi mắt sâu thẳm, không nói một lời, toàn thân toát ra khí tức lạnh lùng.

Sau lưng thiếu niên đeo một vật hình 'cây gậy' được quấn bằng vải đen.

"Trường Sa, Cửu Môn, Tô Mộc." Thiếu niên nói từng chữ một rồi biến mất trước cổng lầu cổ nhà họ Trương.

Quay lại thành Trường Sa.

Ngoài thành, tại một bãi mộ hoang vô danh.

Tô Mộc che chiếc ô cốt đen kim đen, đôi mắt sâu thẳm lướt qua từng con lệ quỷ xung quanh, U Minh Kỵ đã xuất hiện sau lưng anh.

Thuật sĩ Tôn Quốc Phụ sở hữu âm dương nhãn, vừa nhìn đã thấy U Minh Kỵ bên cạnh Tô Mộc, còn có lệ khí ngút trời tỏa ra sau khi Tô Mộc mở chiếc ô cốt đen kim đen kia.

Tôn Quốc Phụ vốn tưởng Tô Mộc chỉ là một người bình thường vô tình rơi vào nguy hiểm ở nơi này.

Nhưng lúc này, Tôn Quốc Phụ chợt thấy mình đã nghĩ quá nhiều.

Tô Mộc không phải người bình thường!

Không!

Nói chính xác thì hung sát chi khí trên người Tô Mộc còn hung mãnh hơn cả lũ lệ quỷ ở bãi mộ hoang này!

Khi khí tức trên người Tô Mộc hoàn toàn tỏa ra, Tôn Quốc Phụ cảm thấy con nữ quỷ mà ban nãy ông nghĩ là khó đối phó, bỗng chốc chỉ là hạng tép riu.

Và sự thật đúng là như vậy.

U Minh Kỵ rút bội đao bên hông ra, một mình đồ sát đám ác linh đang dòm ngó Tô Mộc.

Con nữ quỷ cầm đầu kia hoàn toàn ngây người.

Lệ khí ngút trời này là thứ mà một người sống nên có sao?

Nữ quỷ nhìn thấy tư thế vô địch của U Minh Kỵ, đôi mắt âm hiểm đảo quanh rồi biến mất tại chỗ.

U Minh Kỵ khi vung đao chém giết lũ lệ quỷ xung quanh cũng cảm nhận được nữ quỷ kia đã âm thầm tiếp cận Tô Mộc.

Nhưng hắn không hề phân tâm, trái lại khóe miệng ẩn trong bóng tối từ từ nhếch lên.

Vị chủ công có thể khiến hắn liều mình, tâm phục khẩu phục mà thần phục, lẽ nào lại yếu đuối đến mức trở thành điểm yếu của hắn sao?

Tô Mộc vẻ mặt bình thản, mắt nhìn phía trước.

Anh biết con nữ quỷ kia đã đến sau lưng mình, đang vươn bộ móng tay đen kịt định vồ lấy cổ mình.

Vầng trăng sáng trên trời bỗng bị mây đen che khuất.

Nơi ánh trăng biến mất, âm sát chi khí tức khắc được tăng cường

đáng kể.

Nữ quỷ với khuôn mặt hung tợn vừa vươn móng vuốt định làm hại Tô Mộc, trên người Tô Mộc bỗng bùng ra một luồng sương đen.

Trong màn sương đen mờ ảo, một con hắc lân kỳ lân cấu thành từ sương đen, đôi mắt đỏ rực gào thét lao ra.

Cảnh tượng này làm Tôn Quốc Phụ đứng cách đó không xa mặt cắt không còn giọt máu.

Đây là cảnh tượng mà ông chỉ có thể nhìn thấy vì sở hữu âm dương nhãn.

Thực tế vừa rồi chỉ là động tác phản kích của Tô Mộc, nhưng lại kéo theo khí tức Tà Kỳ Lân.

Vì vậy trong mắt lũ quỷ hồn và thuật sĩ, đó chính là hình dáng của Tà Kỳ Lân.

Con nữ quỷ bị quật ngã trực diện càng lộ vẻ ngỡ ngàng.

Rốt cuộc nó là lệ quỷ hay Tô Mộc mới là lệ quỷ đây?

Sao Tô Mộc không hề nao núng, còn nó lại bắt đầu thấy sợ hãi?

Trong tầm mắt của nữ quỷ.

Một bàn tay của Tô Mộc bóp chặt cổ nó ấn xuống đất, chiếc ô cốt đen kim đen vẫn đang từ từ rơi xuống từ trên không.

Ngay sau đó, chiếc ô rơi vào tay Tô Mộc, anh thu tán lại, mũi ô đâm thẳng vào ngực nữ quỷ.

“Làm sao có thể...” Nữ quỷ càng lúc càng hoảng loạn.

Lẽ ra nó là sinh vật không thể chết thêm lần nữa, nhưng lúc này, nó bỗng cảm thấy một năng lực hấp thụ khổng lồ truyền đến từ mũi chiếc ô đen kỳ quái kia!

Không sai!

Đó là một sức mạnh khủng khiếp đang kéo nó vào vị trí mũi ô.

Chương 112

Xoạt!

Những hoa văn màu vàng ám trên mặt chiếc ô cốt đen kim đen lóe lên một tia lưu quang.

Tô Mộc thu lại chiếc ô, U Minh Kỵ hoàn thành nhiệm vụ cũng biến mất tại chỗ.

Tôn Quốc Phụ nhìn Tô Mộc, từng bước lùi lại.

Đây đâu phải là người!

Tô Mộc trước đó đã thấy Tôn Quốc Phụ ném cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật cho Hồ Quốc Hoa đang chạy trốn.

Hồ Quốc Hoa, ông nội ruột của Hồ Bát Nhất.

Vị lão gia hỏa này không hề anh dũng như Hồ Bát Nhất, không chỉ hút thuốc phiện, phá sạch gia sản, mà còn lừa tiền người thân, việc ác lớn không dám làm nhưng mấy việc trộm gà bắt chó thì không thiếu.

Vừa rồi khi Tôn Quốc Phụ bảo chạy, tên đó chẳng chút nể tình, cái gì cũng không quản, quay đầu đi thẳng.

Nghĩa là Tôn Quốc Phụ hiện tại và Hồ Bát Nhất chưa có chút liên quan gì.

"Người trẻ tuổi, xin dừng bước." Tôn Quốc Phụ thấy Tô Mộc định rời đi, liền cau mày nói.

"Hửm?" Bước chân Tô Mộc khựng lại.

"Lệ khí trên người cậu nặng như vậy, e là không sống được lâu, nhìn ấn đường của cậu đen kịt, hơi thở yếu ớt, chắc hẳn là đã mắc bệnh lao, lão phu nói có đúng không?" Tôn Quốc Phụ có chút kiêng dè

đi tới bên cạnh Tô Mộc.

Sắc mặt Tô Mộc lập tức trở nên khó coi.

Ấn đường đen kịt?

Hơi thở yếu ớt?

Bệnh lao?

Đây là buổi tối, nhìn ai mà chẳng thấy ấn đường đen kịt?

Anh vốn không có hơi thở của người sống, lấy đâu ra khí tức?

Bệnh lao?

Thân hình này của anh trông giống người bệnh sắp chết sao?

"Có gì nói thẳng." Tô Mộc trầm giọng.

"Cậu thanh niên, chiếc ô đen này của cậu có lẽ mang nhiều năng lực thần kỳ, nhưng lại bị ám bởi oán khí cực lớn, ảnh hưởng không tốt đến người dùng.

Hơn nữa sát khí trên người cậu đã đến mức khủng khiếp, nếu không sửa đổi, sau này e là sẽ xảy ra chuyện lớn..." Tôn Quốc Phụ nhìn Tô Mộc với vẻ mặt từ bi.

"Đại thúc, tôi cũng nhìn ra một vài chuyện trên người ông đấy." Tô Mộc bắt chước điệu bộ của Tôn Quốc Phụ, cau mày nói.

"Ồ?" Tôn Quốc Phụ ngẩn người.

"Nếu ông còn nói nhăng nói cuội nữa thì e là không sống nổi qua đêm nay đâu.

Nếu ông giữ mồm giữ miệng thì có lẽ còn được trường mệnh bách tuế." Tô Mộc lắc đầu, sải bước đi vào bóng tối.

"Cậu... cậu... cậu..." Tôn Quốc Phụ suýt chút nữa tức đến hộc máu.

“Cái cậu thanh niên này, không nghe lời người già, sớm muộn gì cũng gặp chuyện!” Tôn Quốc Phụ nghiến răng.

Một luồng gió âm thổi qua mặt.

Sắc mặt Tôn Quốc Phụ thay đổi đột ngột, vội ngậm miệng lại.

Ông cảm giác nếu mình nói thêm một câu nữa, giây tiếp theo đầu sẽ lìa khỏi cổ.

Năng lực thuật sĩ của ông đối phó với mấy con lệ quỷ oán linh thông thường thì được, chứ đối phó với người, nhất là người khỏe mạnh, chỉ cần một đấm là có thể đánh ông bán sống bán chết.

Lúc này Tô Mộc vẫn chưa biết có người đã từ phương Bắc tới tìm mình.

Người đó chính là người đã tồn tại từ thời đại này: Trương Khởi Linh.

“Cậu chính là tộc trưởng nhỏ sao?” Trong sân phủ Phật gia, Trương Khải Sơn và Trương phó quan nhìn thiếu niên mặc áo đen, lưng đeo bọc vải quấn 'cây gậy' với vẻ mặt kỳ quái.

Tộc trưởng nhỏ này chẳng phải quá trẻ sao?

Tuy không nhìn rõ đôi mắt bị mái tóc dài che khuất, nhưng khuôn mặt trắng trẻo, đường nét rõ ràng, vừa nhìn đã biết là một thiếu niên tuấn tú.

Trương tiểu tộc trưởng gật đầu, có vẻ không thích mở lời cho lắm.

Trương phó quan thì khác, sau khi Trương Khởi Linh tới, anh cảm nhận được áp chế huyết mạch hoàn toàn khác biệt từ trên người cậu ta.

Sức mạnh kinh hồn ẩn giấu bên trong cơ thể trông có vẻ mảnh

khảnh, đơn bạc này.

“Mời tộc trưởng đi bên này, tôi sẽ dẫn cậu đến phủ đệ Tô gia ngay.” Trương phó quan đưa tay phải ra làm cử chỉ mời.

Trương Khởi Linh lắc đầu: “Anh ấy, tôi tự đi.” “Ách, chuyện này...” Trương phó quan hơi cau mày, “Được rồi, vậy tôi chỉ cho cậu hướng đại khái.” “Người đâu rồi?” Trương phó quan vừa mới nghĩ xem vị trí Tô phủ đi thế nào, khi ngẩng đầu lên lần nữa, Trương Khởi Linh đứng trước mặt đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Đi rồi.” Trương Khải Sơn cười khổ.

Hắn cũng không ngờ tính cách tộc trưởng nhà họ Trương lại kỳ quặc như vậy, không nói lời nào đã quay đầu đi thẳng.

Tô phủ.

Vì thời gian này thỉnh thoảng sẽ có người đến tìm Tô Mộc nên việc canh gác trở nên nghiêm ngặt hơn một chút.

Trước mặt đám hộ vệ, Trương Khởi Linh mặc áo đen, tóc dài che mắt, lưng đeo bọc vải đen quấn 'cây gậy' bước tới.

“Tô Mộc, có ở đây không?” Trương Khởi Linh tự nhiên đi tới trước mặt đám hộ vệ, rồi vẫn giữ điệu bộ ít nói đó, mắt nhìn thẳng mà mở miệng.

“Lại là thằng nhóc từ xó xỉnh nào tới, dám gọi thẳng danh tính Tô gia nhà ta, chán sống rồi!” Tên hộ vệ nói xong, vung chân đá về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh trông như khúc gỗ nhưng thân hình bên trái lùi lại một bước, cú đá của tên hộ vệ lập tức hụt, suýt chút nữa thì dạng chân ngã tại chỗ.

Chương 113

Tên hộ vệ hụt chân ngã xuống đất, mắt đỏ lên: "Còn đứng đờ ra đó làm gì, có cao thủ đến đây!" Các hộ vệ khác trước cửa Tô phủ lập tức ùa tới bao vây Trương Khởi Linh, ánh mắt lạnh lẽo, rút trường đao tùy thân ra.

Trương Khởi Linh khoanh tay trước ngực, gió nhẹ thổi bay mái tóc dài che mắt, lộ ra đôi mắt sâu thẳm.

"Thằng nhóc từ đâu đến, một mình mà dám tới Tô phủ gây sự?" Giọng nói trầm đục hùng hồn vang lên từ sau cửa Tô phủ, một người bước thẳng tới trước mặt Trương Khởi Linh.

"Lục gia, có cao thủ đến." Thuộc hạ đồng thanh nhắc nhở.

"Cao thủ?

Cao đến mức nào chứ?" Hắc Bối Lão Lục cũng nhận ra thiếu niên này có điểm khác thường, từ từ rút trường đao sau lưng ra.

Bao nhiêu năm nay Hắc Bối Lão Lục chưa từng bị ai đánh bại, trừ phi bị hàng chục người bao vây mới bị thương chút ít.

"Không nói lời nào?

Bị câm à?" Hắc Bối Lão Lục nghi hoặc cau mày.

"Nghe bọn họ nói cậu là cao thủ, không biết cậu đến tìm đại ca có mục đích gì, nhưng Lão Lục tôi lâu rồi không giao thủ với ai, tay hơi ngứa, vậy thì tiếp chiêu đi!" Hắc Bối Lão Lục rút đao, mạnh mẽ chém về phía mặt Trương Khởi Linh, hành động tưởng chừng đơn giản nhưng lại chứa đựng sức bùng nổ hung hãn của hắn.

Võ giả thông thường nếu trúng nhát đao này của Hắc Bối Lão Lục, ít nhất cũng mất một nửa sức chiến đấu, còn nếu đỡ được thì hổ

khẩu cũng phải chấn động đến chảy máu.

Keng!

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh.

Cảnh tượng tiếp theo khiến trong đầu Hắc Bối Lão Lục nổ ra một cảm giác kinh thiên động địa.

Hai ngón tay.

Đã kẹp lấy sống đao của hắn, đỡ lấy thanh cổ đao hung sát đang chém tới với tiếng xé gió.

Đám hộ vệ Tô phủ đứng bên cạnh đều nhìn thấy hai ngón tay thon dài trắng trẻo của thiếu niên, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Hắc Bối Lão Lục tung hoành Trường Sa không đối thủ, chưa bao giờ thấy hắn ra tay mà bị đánh bại, huống chi đối phương chỉ dùng hai ngón tay.

Hắc Bối Lão Lục đỏ mặt, cảm thấy bị sỉ nhục ghê gớm, dùng sức rút đao về.

Bùm!

Sức mạnh to lớn khiến thanh cổ đao hung sát đập xuống đất, bậc thềm Tô phủ tức khắc xuất hiện một vết nứt.

Giỏi thật!

Đám hộ vệ Tô phủ đứng xem đồng loạt hít một hơi lạnh.

Cuộc giao thủ tưởng chừng đơn giản giữa Hắc Bối Lão Lục và thiếu niên vô danh kia hóa ra lại ẩn chứa sức mạnh khổng lồ như vậy.

Nhát đao này mà chém vào người họ, e là xương cốt cũng phải vỡ vụn!

Biết Trương Khởi Linh thực sự có thực lực chiến đấu với Hắc

Bối Lão Lục, đám hộ vệ tản ra nhường một khoảng không gian đủ rộng cho hai người giao đấu, mắt háo hức nhìn cuộc đọ sức kịch liệt sắp diễn ra.

Nhưng tình hình thực tế có đúng như vậy không?

Đao pháp của Hắc Bối Lão Lục tung hoành ngang dọc, nhưng hắn tiến một bước, Trương Khởi Linh lại lùi một bước, hai người luôn giữ khoảng cách an toàn.

Trương Khởi Linh chỉ cảnh giác với thanh đao của Hắc Bối Lão Lục rồi lùi lại, không tốn chút sức lực nào.

Còn Hắc Bối Lão Lục thì chém đến đỏ cả mặt, mồ hôi đầm đìa.

"Thằng nhóc!

Đừng có né nữa!

Có giỏi thì đấu tay đôi đi!

Nam nhi đại trượng phu thì hãy tiếp đao của lão tử!" Hắc Bối Lão Lục nhe răng trợn mắt gào lên.

"Được." Trương Khởi Linh giao thủ với Hắc Bối Lão Lục một lát, cuối cùng Hắc Bối Lão Lục cũng nghe thấy thiếu niên này mở miệng.

"Hắc hắc." Hắc Bối Lão Lục nhe răng cười, thầm nghĩ thiếu niên này cũng có chút cốt cách, nhưng hình như hơi ngốc?

Trương Khởi Linh rút 'cây gậy gỗ' quấn vải đen sau lưng ra, tay phải nắm chặt, chỉ về phía Hắc Bối Lão Lục, ánh mắt sâu thẳm.

Hắc Bối Lão Lục nhướng mày: "Nhóc con, cậu định dùng cây gậy gỗ này đánh với tôi sao?

Không có vũ khí thuận tay à?

Người đâu, mang hàng tới đây, Lão Lục tôi không muốn mang tiếng bắt nạt trẻ con." "Không cần." Trương Khởi Linh vẫn kiệm lời như vàng.

"Thằng nhóc này thật quá ngông cuồng, vậy thì tới đây!

Đấu một trận quang minh chính đại!" Trong phủ họ Tô.

Tô Mộc vẫn đang suy nghĩ về việc gặp Tôn Quốc Phụ và Hồ Quốc Hoa mấy ngày trước.

Đó là lần đầu tiên Tô Mộc nhìn thấy lệ quỷ thực sự ở bãi mộ hoang, loại lệ quỷ hại người.

Chẳng lẽ ở những nơi mà anh không nhìn thấy, vẫn tồn tại những thứ giống như lũ quỷ đói ở bãi mộ hoang kia, đang lang thang nơi nhân gian, mượn sức mạnh quỷ thần để làm chuyện tày đình sao?

Đúng lúc này, thuộc hạ vội vàng chạy tới.

"Tô gia, Tô gia, không xong rồi, Lục gia bị người ta đánh ở cửa, ngài mau ra xem đi.

Lục gia bị đánh đến mức không cầm nổi đao nữa rồi nhưng vẫn muốn tiếp tục!" "Hửm?" Tô Mộc ngẩn người.

Giá trị võ lực của Hắc Bối Lão Lục anh biết rõ, vả lại với thân phận hiện tại của Hắc Bối Lão Lục ở thành Trường Sa, ai dám giao thủ với hắn?

Huống chi còn đánh hắn đến mức không ra hình người.

Nghĩ vậy, Tô Mộc rửa tay rồi bước ra khỏi Tô phủ.

"Đừng cản tôi!

Đừng cản tôi!

Tôi...

Chương 114

tôi vẫn còn đánh được.

Hôm nay Lục gia tôi không tin vào tà thuyết đó nữa, thằng nhóc này như con bò tót vậy, không đánh ngã nổi...” Tô Mộc vừa bước ra đã nghe thấy tiếng thở dốc hồng hộc của Hắc Bối Lão Lục truyền đến bên tai, rõ ràng là đã mệt lử rồi.

Chỉ một cái nhìn.

Chỉ bằng một ánh mắt, Tô Mộc đã cảm nhận được người đến không hề tầm thường.

“Áo đen, tóc đen che mắt, lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao...

Tên này sao đột nhiên lại đến đây.” Tô Mộc hơi ngạc nhiên.

Lúc này người trong Cửu Môn ở Trường Sa phần lớn sẽ không nhận ra thiếu niên trước mặt.

Nhưng Tô Mộc thì khác, anh đã nghe danh vị này từ lâu.

Người sở hữu hình xăm Kỳ Lân, Trương Khởi Linh.

“Tô Mộc.” Trương Khởi Linh thu lại bao thanh Hắc Kim Cổ Đao vừa mới nện cho Hắc Bối Lão Lục một trận, ngẩng đầu nhìn Tô Mộc.

“Đến tìm tôi?” Tô Mộc nghe Trương Khởi Linh gọi tên mình thì mặt đầy ngơ ngác.

Xoẹt...

Trương Khởi Linh trước mặt mọi người kéo cổ áo mình ra, lộ ra hình xăm Kỳ Lân đen kịt.

Tô Mộc cau mày, nhớ lại chuyện mình vừa đến Trường Sa không lâu, bị Trương Khải Sơn và Trương phó quan lầm tưởng là người nhà

họ Trương.

Nhà họ Trương đến thế hệ này coi như chẳng còn mấy người.

Sau thế hệ này, chỉ có một mình Trương Khởi Linh canh giữ cánh cổng Thanh Đồng.

Một mình canh giữ hết mười năm cô độc này đến mười năm cô độc khác.

Nếu Tô Mộc thực sự là huyết mạch nhà họ Trương, thì Trương Khởi Linh sau này có thể có thêm một người cùng bảo vệ cánh cổng Thanh Đồng rồi.

"Mẹ nó, tiếp tục đi!" "Cái này..." Hắc Bối Lão Lục vừa rồi còn muốn tiếp tục phân cao thấp với Trương Khởi Linh, nhưng khi đứng dậy thì nhìn thấy hình xăm Kỳ Lân trên người Trương Khởi Linh.

Những người khác không biết, nhưng Hắc Bối Lão Lục đã từng thấy hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc.

Nhớ hồi đó, hắn còn xúi giục Tề Thiết Chủy cùng đi xăm một con rồng vắt vai.

Lúc đó Tề Thiết Chủy đã từ chối, nếu không bây giờ Hắc Bối Lão Lục chắc chắn cũng có một hình xăm, nhưng chắc là kiểu rồng vắt vai hay hổ xuống núi gì đó, chứ không phải Kỳ Lân.

"Tất cả lui xuống hết đi." Hắc Bối Lão Lục đứng dậy, bảo thuộc hạ tạm thời lui ra.

Một khi người sở hữu hình xăm Kỳ Lân khác đã xuất hiện, thì chuyện tiếp theo không phải là thứ mà những người ngoài như họ có thể can dự vào.

Hắc Bối Lão Lục lau mồ hôi trên trán, gật đầu với Tô Mộc rồi cũng lui ra theo.

Cuối cùng.

Trước cổng Tô phủ chỉ còn lại Tô Mộc và Trương Khởi Linh.

Tô Mộc đưa tay từ từ cởi cúc áo trên.

Kỳ Lân thật hay giả, người nhà họ Trương chỉ cần nhìn một cái là biết ngay.

Tô Mộc đã biết đối phương tìm đến vì hình xăm Kỳ Lân trên người mình nên cũng không phí lời, trực tiếp để lộ hình xăm Tà Kỳ Lân thuộc về mình.

Hình xăm Kỳ Lân của Tô Mộc vừa hiện ra, Trương Khởi Linh lập tức lắc đầu.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc khác với trên người Trương Khởi Linh.

Hình xăm của Trương Khởi Linh cần máu nóng lên mới hiện ra, còn Tô Mộc thì khác, vén áo lên là có ngay.

Nhưng ngay sau đó, Trương Khởi Linh lại lộ vẻ thắc mắc.

Hình xăm Kỳ Lân trên người Tô Mộc trông không giống loại người thường xăm, mà rất giống của nhà họ Trương, thật sự rất giống.

"Ở lại đi, sau này anh sẽ biết bí mật mà anh muốn biết, dù sao kỳ hạn mười năm vẫn còn một khoảng thời gian nữa." Tô Mộc chỉnh lại quần áo, nháy mắt.

"Được." Trương Khởi Linh gật đầu, cũng kéo cổ áo mình lại.

"Các người...

Tô gia, ngài..." Tề Thiết Chủy vừa từ trong Tô phủ đi ra, nhìn thấy cảnh Trương Khởi Linh và Tô Mộc đang kéo áo lại, sắc mặt sợ hãi đến trắng bệch.

Hắn và Hắc Bối Lão Lục theo Tô Mộc bấy lâu chưa bao giờ thấy Tô Mộc thích người phụ nữ nào.

Thực ra bấy lâu nay luôn có người nói xấu sau lưng rằng Tô Mộc có lẽ chỉ có hứng thú với đàn ông, nhưng khổ nỗi Tô Mộc chưa bao giờ có biểu hiện đó.

Tề Thiết Chủy vừa ra đã thấy hai người đang chỉnh áo, cái này... cái này...

Tô Mộc nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch của Tề Thiết Chủy, gân xanh trên trán giật giật: "Hình xăm Kỳ Lân, anh ta cũng có." Tô Mộc giải thích một câu.

"À à, tôi còn nói chứ, sao đại ca lại thích kiểu này...

Phi, sai rồi, tôi vừa mới nghĩ sao hai người mới gặp đã cởi áo, dù là... cũng không nên tiến triển nhanh thế chứ?" Tề Thiết Chủy ôm chặt lấy áo mình.

"Anh đi theo lão Lục lâu quá nên đầu óc toàn chuyện tào lao rồi.

Đi sắp xếp một căn phòng cho vị tiểu ca này đi, sau này anh ta sẽ ở lại Trường Sa một thời gian." "Đúng rồi, dặn dò xuống dưới, tuyệt đối không được đắc tội người này." Tô Mộc mở miệng nói.

"Tại sao?" Tề Thiết Chủy không hiểu.

"Khụ khụ, chuyện này anh đi mà hỏi lão Lục." Tô Mộc bước qua bên cạnh Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh thu lại tấm vải đen bọc Hắc Kim Cổ Đao, theo Tề Thiết Chủy đi vào Tô phủ.

Tô Mộc đi được vài bước, thần sắc thay đổi.

Vừa rồi khi anh giao tiếp với Trương Khởi Linh, anh đã đưa ra một số nghi vấn, người bình thường nghe lời đó của Tô Mộc đều sẽ

vô thức truy hỏi đến cùng.

Chương 115

Nhưng Trương Khởi Linh thì không.

Sao Tô Mộc biết chuyện cánh cổng Thanh Đồng?

Sao biết về kỳ hạn mười năm?

Sao biết về hình xăm Kỳ Lân?

Sao biết về nhà họ Trương ở phương Bắc?

Nhưng Trương Khởi Linh không hề hỏi bất kỳ câu nào, dường như cũng không có chút thắc mắc nào, chỉ gật đầu rồi đồng ý ở lại đây một thời gian.

Trong ký ức của Tô Mộc, Trương Khởi Linh là một ẩn số, cánh cổng Thanh Đồng mà anh ta bảo vệ phía sau lại càng là bí ẩn trong các bí ẩn.

Vừa rồi thử thách một phen, quả nhiên đúng như Tô Mộc dự đoán, Trương Khởi Linh giống như một người máy không có cảm xúc.

Ngoại trừ khi đối mặt với 'người đó'.

“Chỉ tiếc là đến hơi sớm, cha của Ngô Tà còn chưa sinh ra nữa mà.” Tô Mộc mỉm cười, thong dong bước về phía trước.

Sắp sửa đánh nhau rồi, Tô Mộc cần bắt đầu mưu tính một số chuyện tương lai ở thành Trường Sa này.

Một lát sau.

Tô Mộc đến phủ Phật gia.

Lục Kiến Huân hớn hở ra đón, nhưng khi nghe Tô Mộc nói là đến tìm Trương Khải Sơn, nụ cười trên mặt hắn lập tức đông cứng lại, trông như một đóa hoa cúc héo.

Trương Khải Sơn và Trương phó quan nghe tin Tô Mộc đến tìm mình, bèn vội vàng ra khỏi phủ, đón Tô Mộc vào trong.

Đi đến thư phòng chất đầy đồ đạc, Tô Mộc không hề do dự, mở miệng hỏi: "Có kênh nào kiếm được quân nhu không?" Trương Khải Sơn ngẩn người: "Tô gia định làm gì..." "Chuẩn bị đánh nhau chứ sao." Tô Mộc nhún vai.

"Đánh...

đánh ở đâu?" Trương Khải Sơn mặt đầy ngơ ngác.

Đây là kẻ nào không biết trời cao đất dày đã chọc giận Tô Mộc, khiến Tô Mộc định san phẳng vùng đó sao?

"Y Tân Nguyệt đâu rồi?" Tô Mộc nhìn quanh thư phòng của Trương Khải Sơn, có vẻ không thấy bóng dáng Y Tân Nguyệt.

"Cô ấy đi chơi với Hoắc môn chủ rồi.

Sao vậy, cô ấy có thể...

à đúng rồi, cô ấy là người Bắc Bình, con gái ông chủ khách sạn Tân Nguyệt..." Trương Khải Sơn phản ứng lại.

"Để chuẩn bị cho sau này, đã đến lúc nhập một lô hàng rồi." Tô Mộc gật đầu. "Tân Nguyệt, Tô gia tìm cô." Y Tân Nguyệt được Trương Khải Sơn phái người mời đến.

Sau khi cô nương này đến Trường Sa, dường như không còn ý định quay về Bắc Bình nữa, ở đây chơi đùa rất vui vẻ. "Hửm?" Y Tân Nguyệt ngạc nhiên nhìn Tô Mộc.

Từ khi đến thành Trường Sa, cô chưa tiếp xúc nhiều với anh.

Lần gặp đầu tiên có lẽ là vài ngày trước, vào ngày đại hôn của Ngô Lão Cẩu.

Sau ngày đó, hai người cũng chưa gặp lại. "Tìm cô có chút việc,

cha cô ở Bắc Bình có nhiều mối quan hệ chứ?" Tô Mộc mở lời. "Là về dược liệu sao?

Hay là thứ gì khác?" Y Tân Nguyệt nghi hoặc hỏi. "Dược liệu chỉ là một phần, tôi còn cần những thứ khác, vật tư quân sự..." Tô Mộc khẽ nheo đôi mắt thâm thúy.

Y Tân Nguyệt hít sâu một hơi.

Tô Mộc cần vật tư quân sự để làm gì?

Hơn nữa, vật tư quân sự lúc này cực kỳ đắt đỏ, bởi vì bên ngoài khắp nơi đang chuẩn bị đánh nhau, không phải người bình thường có thể kiếm được.

Tuy nhiên, thời đại này nhiều người rất nghèo, ngay cả làm quan cũng nghèo.

Vì vậy, tiền có thể dàn xếp được đa số mọi chuyện.

Thật trùng hợp, Cửu Môn không thiếu tiền.

Sau khi nghe kế hoạch của Tô Mộc, đôi mắt Trương Khải Sơn sáng lên, anh bảo Trương phó quan âm thầm điều động một nhóm người ra khỏi thành trước, chuẩn bị đi hộ tống lô vật tư quân sự mua từ bên ngoài về.

Về việc này, Trương Khải Sơn tạm thời tìm một cái cớ, nói là ra thành dẹp phỉ, vì lúc này các băng nhóm thổ phỉ nhiều không đếm xuể.

Đánh ngoại địch thì khó, chứ đánh người mình thì ra tay tàn nhẫn lại rất đơn giản.

Lục Kiến Huân tuy cảm thấy có chút không ổn nhưng cũng không nói gì thêm, vì gã không tìm thấy bất kỳ sơ hở nào.

Tô Mộc đẩy hết dự cảm về cuộc chiến tranh sắp xảy ra lên người Tề Thiết Chủy, nói là do Tề Thiết Chủy bói ra được.

Mọi người cũng không còn tập trung sự chú ý vào việc Tô Mộc tiên tri nữa, vì thực tế anh đã làm quá nhiều việc dự báo tương lai rồi.

Sau khi Tô Mộc đưa ra ý tưởng, đêm đó, Cửu Môn lại triệu tập một cuộc họp nhỏ.

Khi Tô Mộc nói không lâu nữa chiến tranh có thể lan đến Trường Sa, mọi người đều bày tỏ thái độ sẵn sàng cùng xuất tiền mua vật tư quân sự cần thiết.

Giải Cửu cũng khẳng định sẵn sàng góp sức, tìm kiếm các kênh tài nguyên có thể mua vật tư quân sự từ bên ngoài để giúp thành Trường Sa nâng cao năng lực chiến đấu, phòng bị chiến tranh sắp tới.

Gần đến rạng sáng, khi vầng trăng treo cao, Tô Mộc mới tiễn những người khác trong Cửu Môn về.

Hắc Bối Lão Lục nhíu mày: "Đại ca, thật sự sẽ đánh nhau sao?

Tôi không biết dùng súng, tôi vẫn dùng đao được chứ?" Nghe câu này, Tô Mộc bỗng nhớ lại thân thế cuối cùng của Hắc Bối Lão Lục trong ký ức.

Trong ký ức đó, Hắc Bối Lão Lục vì sau khi thế giới hòa bình vẫn giữ thân phận đao khách, khiến người quản lý thành Trường Sa bất mãn, yêu cầu gã giao ra đại đao trên người.

Hắc Bối Lão Lục không giao, thế là xảy ra xung đột với đám binh lính và bị đánh chết tươi.

Chương 116

"Học thêm chút gì đó cũng không hại gì, một thời đại mới sắp đến rồi, người ta dùng súng, cậu dùng đao, chắc chắn sẽ chịu thiệt." Tô Mộc nhẹ giọng nói.

Tề Thiết Chủy đứng bên cạnh khuyên giải: "Đúng vậy Lục gia, không nói đâu xa, nếu anh và Phật gia đánh nhau, Phật gia cách xa trăm mét đã có thể dùng súng bắn trúng đầu anh rồi, còn anh thì sao?" Hắc Bối Lão Lục bỗng sinh ra một cảm giác phiền não. "Tại sao lại có người chế tạo ra loại vũ khí như súng chứ!

Thật là phiền chết đi được!

Mọi người cứ cứng đối cứng không được sao?

Xem nắm đấm ai to hơn, xem đao của ai nhanh hơn!" Lục gia nghiến răng nói. "Lão Bát, cậu nhớ kỹ cho tôi." Tô Mộc thu lại nụ cười, trở nên nghiêm túc.

Tề Thiết Chủy và Hắc Bối Lão Lục đều nghiêm nghị lại, vểnh tai lắng nghe.

Tô Mộc dừng lại một chút rồi nói: "Sau này cậu hãy trông chừng Lão Lục, tên này có dũng không mưu, sớm muộn gì cũng bị kẻ khác tính kế.

Cậu thông minh hơn, hãy giúp đỡ cậu ấy nhiều vào.

Người ở địa bàn của chúng ta, tôi đã tuyển chọn một nhóm tử sĩ, sau này nếu ai thật sự dồn các cậu vào đường cùng, các cậu có thể dùng đến họ." "Chờ đã, đại ca, anh định đi đâu sao?" Tề Thiết Chủy cảm thấy không khí có gì đó kỳ quái. "Không phải, chỉ là Lão Lục cần phải trưởng thành rồi, ngạn ngữ có câu vạn nhất gặp chuyện như vậy

mà tôi không có ở đây thì phải làm sao." Tô Mộc hít một hơi thật sâu. "Tính cách của Lão Lục thế này, chỉ sợ người ta vác pháo, bố trí thiên la địa võng, một mình cậu ấy vác đao cũng muốn xông qua, cho nên Lão Bát cậu hãy chăm sóc cậu ấy một chút." "À à, em hiểu rồi đại ca." Tề Thiết Chủy gật đầu.

Hắc Bối Lão Lục nghe Tô Mộc nói về mình như vậy, bỗng cúi đầu xuống.

Trước đây gã chưa bao giờ cảm thấy mình có gì không tốt hay không lợi hại, ngay cả khi xuống mộ gặp Tống tử gã cũng không sợ.

Nhưng điểm yếu của gã đúng là không được thông minh lắm, rất dễ bị người khác khích tướng, dễ rơi vào bẫy của kẻ khác.

Nếu gã có được tâm cơ của Bán Tiệt Lý và Ngô Lão Cẩu thì gã đã hoàn mỹ hơn rồi.

Nhưng gã không làm được, vì gã là Hắc Bối Lão Lục, gã không phải Trương Khải Sơn, không phải Bán Tiệt Lý, không phải Ngô Lão Cẩu, cũng chẳng phải Tề Thiết Chủy... "Học một lần không được thì mười lần, mười lần không được thì trăm lần, tóm lại đến lúc đánh nhau, tôi muốn thấy cậu có thể dùng súng, chứ không phải chạy đi chém một đường quân địch." Tô Mộc cau mày. "Biết rồi đại ca..." Hắc Bối Lão Lục lộ vẻ hơi ủy khuất. "Vị ở trong phủ kia, chúng ta cũng phải bảo vệ anh ta sao?" Tề Thiết Chủy hỏi một chuyện khác.

Tô Mộc lắc đầu: "Tên đó trời sập cũng không chết được, trái lại nếu các cậu gặp phải kẻ địch không thể chống lại thì có thể đi tìm anh ta." "Nhắc đến người này tôi lại hận!

Mới bao nhiêu tuổi chứ, hừ, mà mạnh đến mức khủng khiếp, y hệt như đại ca hồi trẻ, chỉ là không tàn nhẫn và thông minh bằng đại ca, tôi thấy tên đó hình như có vẻ không được thông minh lắm, hắc hắc hắc." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu cười.

Tề Thiết Chủy và Tô Mộc nhìn nhau, khóe miệng đều nhếch lên.

Thôi đi, lại còn có lúc Hắc Bối Lão Lục chê người khác không thông minh. "Đại ca, Giải lão bản quay lại, nói có việc quan trọng cầu kiến." Đa số người dân trong thành Trường Sa có lẽ đã ngủ, nhưng đúng lúc này Giải Cửu bỗng nhiên lại chạy đến phủ đệ của Tô Mộc.

Tô Mộc bảo Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy đi nghỉ trước, sau đó uống một hụm trà, bảo thuộc hạ mời Giải Cửu vào.

Giải Cửu vừa bước vào phòng khách Tô phủ đã lập tức quỳ sụp xuống đất, trong lòng như đang ôm thứ gì đó. "Giải Cửu có một việc cầu xin, mong Tô gia chấp thuận." Giải Cửu cúi đầu.

Tô Mộc nhìn thấy trong lòng Giải Cửu dường như là một đứa trẻ sơ sinh đang quấn tã, anh nhíu mày.

Tuy Giải Cửu thuộc Cửu Môn, nhưng thân thế của Giải Cửu rất ít người biết rõ, chỉ biết đối phương cũng khởi nghiệp từ nghề đổ đấu, hơn nữa công việc làm ăn rất rộng.

Nhưng không ai biết Giải Cửu đã kết hôn ở bên ngoài, hơn nữa còn có con. "Dưới gối tôi chỉ có một đứa con này, chiến sự sắp nổ ra, tôi hy vọng tạm thời giao con cho Tô gia bảo hộ, Giải Cửu nguyện hy sinh tất cả, chỉ cầu Tô gia có thể hộ trì con bình an." "Đứa trẻ đã có tên chưa?" "Vâng, đặt rồi, tên là Giải Liên Hoàn..." "Giải lão bản sao lại nói vậy?" Tô Mộc ngồi vững trên vị trí cao, chỉ là hơi nhíu mày.

Giải Cửu vẫn giữ tư thế quỳ, cười khổ nói: "Thế đạo gian nan, tôi cũng không biết mình có thể tiếp tục giữ mình trong sạch được không, chỉ có chỗ của Tô gia mới là nơi tôi yên tâm nhất.

Lúc chúng ta thảo luận việc mua vật tư quân sự vừa rồi, tôi đã suy nghĩ rất nhiều.

Trong thời điểm này, tất cả mọi người vẫn đang hưởng lạc, đều

trơ mắt nhìn những nơi khác rơi vào tay địch, ai nấy đều chỉ lo quét tuyết trước cửa nhà mình, nhưng Tô gia lại có toan tính này, hơn nữa còn tập hợp sức mạnh của Cửu Môn để thay đổi trang bị, thành Trường Sa này ai mà đánh cho nổi!" Nhãn giới của Giải Cửu khác với người thường, gã đã để mắt đến Tô Mộc từ rất lâu.

Mỗi việc Tô Mộc làm, sau khi nhận được tin tức gã đều nghiên cứu một lượt để xem Tô Mộc rốt cuộc làm thế nào mà áp chế được quần hùng Trường Sa, ngồi vững trên vị trí cao như vậy.

Nhưng quan sát những hành động của Tô Mộc thời gian qua, Giải Cửu chỉ rút ra được một đáp án.

Những việc vị Tô gia này làm hoàn toàn không có logic gì cả, nhưng lại luôn xen vào đúng lúc mấu chốt, khiến thế lực Cửu Môn nhanh chóng đạt đến đỉnh cao.

Sau đó, khi chiến tranh bên ngoài vừa nổ ra, Tô Mộc đã triệu tập Cửu Môn để mua vật tư quân sự lúc này vẫn còn tương đối dễ mua.

Nếu thành Trường Sa bị chiến tranh lan tới thì vẫn còn một khoảng thời gian dài nữa.

Khoảng thời gian này đủ để Trường Sa chuẩn bị tương đối tốt.

Chỉ cần vũ khí tinh nhuệ, chỉ cần tất cả mọi người trong thành Trường Sa thống nhất nghe theo mệnh lệnh của một người, vậy thì thành Trường Sa sẽ đứng ở vị trí bất bại.

Xung quanh Trường Sa có một số ngọn núi hiểm trở, nếu không giữ được Trường Sa thì trốn lên núi cũng được.

Chỉ cần họ vẫn còn, Cửu Môn vẫn còn, thì Trường Sa sẽ không bại.

Tô Mộc mím môi đứng dậy, đi đến trước mặt Giải Cửu vừa mới đứng lên.

Giải Cửu đưa đứa trẻ trong tã cho Tô Mộc.

Tô Mộc lắc đầu, khí tức trên người anh không thích hợp tiếp xúc với loại trẻ nhỏ vừa mới sinh ra thế này.

Giải Cửu thấy Tô Mộc không muốn bế đứa trẻ nên thu tay lại.

Giải Cửu thở dài: "Tiểu Liên Hoàn vừa mới đầy tháng, Giải Cửu sẽ bảo thuộc hạ tìm vú em chăm sóc nó." Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên: "Cái đó thì không cần, thực ra hôm nay cậu đến sai chỗ rồi." "Hửm?" Giải Cửu không hiểu. "Đi, tôi đưa cậu đến một nơi." Tô Mộc bước đi, ngáp một cái rồi dẫn Giải Cửu rời khỏi Tô phủ.

Đến địa bàn của Ngô Lão Cẩu, trước cửa phủ đệ.

Tô Mộc và Giải Cửu vừa tới nơi, hộ vệ ở cửa lập tức chắp tay nói: "Tô gia, Cửu gia...

Tô gia, Cẩu gia đã đợi ở bên trong từ sớm rồi ạ." Tô Mộc gật đầu, giải thích với Giải Cửu đang đầy vẻ khó hiểu bên cạnh: "Vừa nãy lúc các cậu đi, Ngũ gia cũng bảo tôi qua đây một chuyến, nếu tôi đoán không lầm thì hôm nay chính là ngày đứa con đầu tiên của Ngũ gia chào đời." Sắc mặt Giải Cửu thay đổi: "Tô gia vừa nãy muốn nói là để tôi gửi Liên Hoàn ở chỗ Ngũ gia sao?" "Cậu thấy Ngũ gia thế nào?" Tô Mộc vừa đi vừa hỏi Giải Cửu.

Chương 117

Giải Cửu nheo mắt: "Trong Cửu Môn, tâm cơ của Ngũ gia là thứ khiến tôi không thể nhìn thấu nhất.

Người thường đều thấy Ngũ gia tính tình sảng khoái, hòa nhã nhất, nhưng thực tế tôi cảm thấy tâm tư của Ngũ gia mới là thứ khó đoán nhất; cho nên chỗ Ngũ gia thực sự cũng khá an toàn, đa tạ Tô gia chỉ điểm." Hai người vừa trò chuyện vừa nhìn thấy Ngô Lão Cẩu đang đi đi lại lại trong sân.

Ngô Lão Cẩu cả đời này chưa bao giờ khó chịu như vậy, mày nhíu chặt, đôi tay cứ xoa vào nhau không ngừng.

Ngô Lão Cẩu ngẩng đầu thấy Tô Mộc và Giải Cửu đi tới mới lộ ra một chút nụ cười: "Đến đúng lúc lắm, Tô gia, Cửu gia, lại đây nào, chúng ta uống chút rượu." "Uống thôi." Sau khi Tô Mộc ngồi xuống, Giải Cửu và Ngô Lão Cẩu mới ngồi theo.

Ngô Lão Cẩu đã chuẩn bị sẵn một ít thức ăn, thấy hai người ngồi xuống liền trực tiếp nâng ly rượu trước mặt: "Nào Tô gia, hôm nay tôi không gọi ai cả, chỉ mời anh qua đây, Lão Cẩu tôi trong lòng thực sự thấy khó chịu quá!

Đứa nhỏ này sinh nửa ngày rồi mà vẫn chưa ra, ôi..." Ngô Lão Cẩu có vẻ sốt ruột, trực tiếp nốc cạn một ly. "Hồi thấy cậu gặp nạn cũng chưa thấy cậu cuống thế này." Tô Mộc cười nhạt nói. "Làm sao mà so sánh được, tôi thà bây giờ đi đánh nhau với một đám người, bị người ta vây đánh còn hơn phải trải qua quá trình này.

Là trai hay gái, sinh ra rồi mẹ con có bình an không, tôi đều vô cùng lo lắng." Ngô Lão Cẩu tự mình uống thêm một ly nữa. "Cửu gia lúc đến nói quả không sai, cậu đó, bình thường trông thì giống Lão

Lục, nhưng thực tế lại tâm cơ hơn Lão Lục nhiều.

Đổi lại là Lão Lục, đừng nói là sinh con, trời có sập xuống mà đến giờ này thì cậu ấy cũng đi ngủ cái đã." Tô Mộc cười khổ. "Á, cái này...

Lục gia đúng là không phải người thường có thể so sánh được." Ngô Lão Cẩu gãi đầu. "Được rồi, đừng bốc phét nữa, chúng ta là ai với ai chứ, còn không rõ tình hình sao.

Đúng rồi, Cửu gia vừa đón vợ con từ bên ngoài về, vừa hay đi cùng đường, sao nào, hai người định định ngày kết thông gia à?" Tô Mộc mỉm cười nói. "Ơ, Cửu gia, con của anh là trai hay gái?" Đôi mắt Ngô Lão Cẩu sáng lên, cảm giác sốt ruột lập tức vơi đi không ít.

Đề nghị này của Tô Mộc hay đấy!

Giải Cửu cười đáp: "Con trai!" Ngô Lão Cẩu nhướn mày: "Thế thì không được, thế thì tôi thiệt thòi quá, không được, không được." Khóe miệng Giải Cửu hơi giật giật: "Anh còn chưa sinh ra nữa mà, vạn nhất anh cũng sinh con trai thì sao?" Ngô Lão Cẩu cười lớn, thần bí nhìn Tô Mộc và Giải Cửu một cái, hạ thấp giọng nói: "Hắc hắc, nếu là con trai, tôi sẽ không cho nó tiếp tục làm cái nghề này của chúng ta nữa, tôi sẽ bắt nó đi học, để nó đi làm quan!" "Ha ha ha ha." Tô Mộc và Giải Cửu đều bật cười. "Ngũ gia, hai ta thương lượng chuyện này xem có được không." Giải Cửu thấy chủ đề đã dẫn đến đây nên không nhịn được mở lời: "Anh xem, cả hai chúng ta đều không có kinh nghiệm nuôi con, lại có con cùng thời điểm, hay là chúng ta cứ để chúng ở cạnh nhau mà nuôi chung đi!" "Cái này, ừm, cái này, anh xuất tiền, tôi xuất lực, tôi thấy được đấy." Ngô Lão Cẩu vuốt cằm suy tư một lát.

Giải Cửu: "..." "Oa oa oa oa!" Đúng lúc này, từ một căn phòng trong Ngô phủ bỗng vang lên tiếng trẻ con khóc lớn.

Ngô Lão Cẩu lập tức đứng phắt dậy, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa căn phòng ánh đèn đang lay động.

Ngô Lão Cẩu gã cuối cùng cũng có con rồi!!!

Ngô gia cuối cùng cũng có người nối dõi!!! "Ngũ gia đã nghĩ được tên chưa?" Giải Cửu cười hỏi. "Có rồi, nghĩ sẵn ba cái tên luôn: Nhất Cùng, Nhị Bạch, Tam Tỉnh.

Tô gia đặt cho cái tên cuối cùng đấy." Ngô Lão Cẩu có vẻ rất vui mừng, cười đến mức khóe miệng suýt vẹo đến tận tai. "Ba cái tên..." Giải Cửu ngạc nhiên.

Giỏi thật, gã nuôi một đứa đã thấy khó rồi, Ngô Lão Cẩu vừa mới sinh một đứa đã tính sinh thêm hai đứa nữa.

Tô Mộc nhìn Giải Cửu và Ngô Lão Cẩu bắt đầu bàn luận về chủ đề chăm con, chào hai người một tiếng rồi tự mình rời đi.

Khi trở về viện tử, trời đã mờ mờ sáng.

Chú chó ba đầu nhỏ từ trong phòng chạy ra, lon ton vẫy đuôi.

Tô Mộc ngồi xuống bế nó lên, mệt mỏi cười nói: "Nhóc con, hay là sau này mày theo họ tao luôn đi.

Mày có cơ hội hóa hình người không?

Mày là đực hay cái?

Để tao xem thử..." Một đêm không chuyện gì.

Lại qua ba ngày nữa.

Ngày hôm đó, những người khác trong Cửu Môn đều dậy từ sớm, chuẩn bị đến Bắc Bình áp tải số vật tư quân sự họ đã mua ở đó.

Vật tư quân sự không giống những món đồ khác, không thể giao cho người khác áp tải, tuy họ không sợ ai đến cướp nhưng một khi

xảy ra sự cố thì cũng rất phiền phức.

Vì Ngô Lão Cẩu vừa mới có con, không tiện đi xa nên anh và Giải Cửu không đi cùng mọi người.

Bán Tiệt Lý cũng không định đi cùng, chủ yếu là vì chân tay không thuận tiện.

Còn lại Trương Khải Sơn cần tiếp tục trấn thủ Trường Sa để tránh Lục Kiến Huân lại gây biến (mặc dù Lục Kiến Huân đã là con rối), nhưng để yên tâm, anh vẫn ở lại.

Còn lại chỉ có Tô Mộc, Nhị Nguyệt Hồng, Hắc Bối Lão Lục, Hoắc Tiên Cô và Tề Thiết Chủy, tổng cộng năm người.

Khi Tô Mộc tỉnh dậy, anh nói với Trương Khởi Linh về việc họ sắp đi xa, Trương Khởi Linh gật đầu, không nói lời nào mà đi theo bên cạnh nhóm Tô Mộc.

Nhị Nguyệt Hồng và Hoắc Tiên Cô là lần đầu tiên nhìn thấy Trương Khởi Linh, mặc dù trước đó đã nghe nói Trương Khởi Linh đánh bại Hắc Bối Lão Lục.

Hoắc Tiên Cô quan sát vị Trương gia Tiểu Ca ít nói kia, lẩm bẩm: "Phủ của Tô gia toàn sinh ra mấy thanh niên đẹp trai, ồ, trừ Lục gia ra." "Bộ đao của Lão Lục tôi không còn nhanh nữa sao?" "Đàn ông đích thực cần gì mấy thứ phù phiếm đó, dựa vào khí khái đàn ông là đủ rồi, cô thì biết cái quái gì!" "Hơn nữa, hôm nào tôi rảnh diện đồ lên, chắc chắn cũng đẹp trai như Lão Ngũ thôi!" Hắc Bối Lão Lục hơi cuống, vội vàng giải thích. "Phụt...

Khí khái đàn ông của Lục gia đúng là nặng thật đấy." Hoắc Tiên Cô che miệng cười khẽ, quất roi mã, chạy lên vị trí song hành cùng Tô Mộc. "Đó là đương nhiên, đúng không Lão Bát!" Hắc Bối Lão Lục hừ hừ hai tiếng.

Tề Thiết Chủy bịt mũi nói: "Lục gia, ngài đã bao nhiêu ngày rồi không tắm rửa gội đầu thế?

Cách xa cả đoạn mà vẫn ngửi thấy mùi hôi." "Ha ha, Lão Bát cậu thì không hiểu rồi, có những bà cô lại thích cái mùi này đấy, hắc hắc, tuy nhiên tôi hiện tại vẫn chưa gặp được thôi." Hắc Bối Lão Lục khá đắc ý vuốt mái tóc suýt thành 'tóc tết bẩn' của mình. "Trời ạ!" Tề Thiết Chủy vừa dứt lời cũng chạy theo luôn.

Hắc Bối Lão Lục thấy bên cạnh không còn người quen nào, không nhịn được quay sang lẩm bẩm với Trương Khởi Linh: "Cậu thấy có phải không, tiểu huynh đệ Trương gia..." Trương Khởi Linh không nói lời nào, quất roi ngựa chạy lên bên cạnh Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục: "..." Chẳng mấy chốc, mọi người Cửu Môn lại đến biên giới Bắc Bình.

Đây chính là nơi họ đã hẹn trước với Tân Nguyệt Phạn Điếm để giao dịch vật tư quân sự.

Chương 118

Nhưng mọi người đợi mãi, quá cả giờ hẹn vẫn không thấy người của Tân Nguyệt Phạn Điếm xuất hiện.

Tô Mộc cau mày: "Tôi vào xem thế nào, mọi người ở đây đợi tôi." "Tô gia đợi đã, tôi đi cùng anh cho có bạn." Nhị Nguyệt Hồng nảy ra ý định, nhanh chóng rời đội ngũ.

Những người khác xuống ngựa, vào tửu lâu Thăng Long Địa nghỉ ngơi, đợi Tô Mộc và Nhị Nguyệt Hồng vào Bắc Bình kiểm tra xem tại sao người của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn chưa xuất hiện.

Tô Mộc và Nhị Nguyệt Hồng rời đội ngũ, tiến vào Bắc Bình.

Sau đó họ phát hiện tình hình có gì đó quỷ dị.

Trên đường phố xuất hiện rất nhiều lính canh gác mà lần trước khi nhóm Tô Mộc đến không thấy, dường như đang tìm thứ gì đó trong thành, phố xá vô cùng hiu quạnh, vắng vẻ.

Tô Mộc và Nhị Nguyệt Hồng đi ngang qua một rạp hát, chính là rạp mà lần trước Nhị Nguyệt Hồng đã lên sân khấu.

Nhị Nguyệt Hồng cảm nhận được tiếng ồn ào phát ra từ trong rạp, mày nhíu chặt: "Tôi vào xem thử." Tô Mộc biết những nơi như lê viên, rạp hát là nơi Nhị Nguyệt Hồng bình thường thích nhất, nhưng không ngờ ở rạp hát Bắc Bình này Nhị Nguyệt Hồng cũng có hứng thú.

Khi Tô Mộc và Nhị Nguyệt Hồng vào trong rạp hát rộng lớn, họ thấy một nhóm người đang đập phá đồ đạc bên trong.

Nhìn cách ăn mặc, chắc không phải lính canh giữ thành của quan phủ. "Các người đang làm gì thế?" Sắc mặt Nhị Nguyệt Hồng hơi tái,

nhìn những đạo cụ rạp hát thường ngày bị nhóm người không biết chuyện này đập phá tan tành, lập tức nổi giận. "Cút sang một bên!

Không thấy ông đây đang tìm đồ sao?" Gã đàn ông mặc đồ đen trông vẻ bỉ ổi đáp lại Nhị Nguyệt Hồng một câu, rồi tiếp tục đập phá đồ đạc trong tay.

Nhị Nguyệt Hồng nhanh bước tiến lên phía trước, ánh mắt ngưng tụ.

Rạp hát này không chỉ những đạo cụ tạp kỹ bị hủy hoại, mà ngay cả những người trong gánh hát cũng nằm la liệt dưới gầm sân khấu, trông có vẻ không còn sống được bao nhiêu. "Phi!

Sắp đánh nhau đến nơi rồi mà còn hát hò mấy cái thứ âm thanh ủy mị này, đáng đời các người gặp xui xẻo!" "Lần trước lão tử muốn vào rạp hát nghe thử mà các người không cho, hừ, giờ thì hết hát nổi rồi nhé?" "Tiểu nương tử này trông cũng xinh xẻo đấy, chậc chậc, giờ là thời đại nào rồi mà còn tưởng mấy đứa xướng ca các người vẫn giữ được địa vị mà Lão Phật Gia yêu thích, còn bày đặt làm bộ làm tịch trước mặt lão tử à." "..." Ngay lúc này, Nhị Nguyệt Hồng và Tô Mộc nhìn thấy một người phụ nữ đã trang điểm kỹ càng, mặc y phục đỏ rực, đang khập khiễng bước về phía sân khấu rạp hát.

Một khúc gỗ to bằng bắp chân người lớn ngay sau đó bị ai đó ném ra, mục tiêu nhắm thẳng vào người phụ nữ vẫn đang muốn lên sân khấu.

Bùm!

Đồng tử trong mắt Nhị Nguyệt Hồng co rụt lại.

Tô Mộc đã đến bên cạnh người phụ nữ đó từ lúc nào và đỡ lấy khúc gỗ kia?

Người phụ nữ đó cười gượng gạo với Tô Mộc rồi bước lên đài

cao.

Cánh tay người phụ nữ có lẽ cũng bị thương, cô ta khó khăn vung vẩy đôi ống tay dài, bắt đầu buổi biểu diễn có lẽ là cuối cùng trong đời mình.

Đúng như đám du côn kia nói, loạn thế nổ ra, những đào hát bình thường dựa vào sự săn đón của các hào môn thế gia giờ chẳng còn đáng giá nữa, bị đánh chết cũng không ai quản. "Hai thằng nhóc này từ đâu ra thế?

Cố tình đến tìm cái chết à?" "Đứng ngây ra đấy làm gì!" "..." "Đi đi, tôi canh chừng cho cậu." Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên, nói với Nhị Nguyệt Hồng.

Thần sắc Nhị Nguyệt Hồng hơi ngây dại, từng bước một đi về phía đài cao.

Trong mắt anh, người phụ nữ khóe miệng vướng sợi máu, cận kề cái chết vẫn đang múa thủy tụ kia dường như đã hóa thân thành hình bóng của chính anh.

Liệu có một ngày nào đó, anh cũng sẽ bị đối xử như vậy, bị sỉ nhục như thế này không. "Tướng quân ơi, sớm tháo giáp, nàng vẫn ở tuổi đôi mươi đợi chàng về nhà..." Trên đài cao, người phụ nữ đó cất giọng cao vút, thốt ra những giai điệu bi thảm khiến người nghe không khỏi xót xa.

Nhị Nguyệt Hồng bấm ngón tay hoa lan, bước chân nhẹ nhàng, dưới đài đôi mắt rớm lệ từ từ mở miệng hát họa theo: "Đã xem xong vở kịch cuối của cố nhân, nhạt nhòa là thích hợp nhất, sợ là nhìn thấu khúc lạc mạc, chàng ơi giang hồ từ đây ly biệt..." "Ôi..." "Tướng quân ơi, sớm tháo giáp, nàng vẫn ở tuổi đôi mươi đợi chàng về nhà..." Khi Tô Mộc nghe thấy những lời hát đầu tiên trong đoạn hí khúc mỗ nào đó, anh không khỏi cảm thấy da đầu tê rần.

Hóa ra, phần mở đầu trong bài "Điển Ngục Ty" là đến từ nơi này sao?

Dường như có một ý niệm không mấy đúng đắn cuộn trào trong não bộ của Tô Mộc.

Nhưng nếu đây là một đoạn phim về sự kiện lịch sử có thật, vậy thì cái gã Tam Thúc kia là thế nào?

Sao lão ta lại biết được?

Giỏi thật, Tam Thúc đúng là ngày càng đáng mong đợi rồi.

Tô Mộc không hiểu lắm về chuyện hí khúc, nhưng anh vẫn nhớ rằng hí khúc lê viên về sau thực sự đã lụi tàn.

Không còn mấy ai rảnh rỗi là đến lê viên xem hát nữa.

Con người tương lai sẽ có nhiều lựa chọn hơn: tivi, điện ảnh, tiểu thuyết, Douyin, v.v.

Hí khúc lê viên chỉ phồn thịnh vào thời phong kiến và cuối cùng trong thời kỳ hiện tại đã nhanh chóng suy tàn.

Tô Mộc còn nhớ trong một bộ phim kiếp trước đã xem, có ghi lại rằng trong thời kỳ này, đào hát thực sự không được coi là con người. "Thằng nhóc!

Giờ là lúc nào rồi mà mày vẫn nghĩ thân võ nghệ này có ích sao?

Thời đại thay đổi rồi, ha ha ha ha ha ha." Sau khi Tô Mộc đánh ngã mấy tên du côn, một tên trong số đó rút súng từ thắt lưng ra, nhắm thẳng vào ngực Tô Mộc.

Thời đại đã thay đổi.

Thời đại múa đao lộng thương cũng sẽ dần rút khỏi tầm mắt con người cùng với sự xuất hiện của thời đại mới.

Cho dù là kỳ môn độn giáp hay võ nghệ, tất cả cũng sẽ biến mất trong dòng sông dài của lịch sử.

Thời đại thay đổi rồi.

Nhưng Tô Mộc thì không.

Tô Mộc buông cái chân đang giẫm lên đầu tên du côn kia ra.

Ngay khi tên du côn cầm súng tưởng Tô Mộc sợ hãi, Tô Mộc vừa rời chân khỏi đầu gã đã mạnh bạo giẫm xuống.

Rắc ~ "Mày, mày, mày dám..." Tên cầm súng đôi mắt đỏ ngầu.

Tô Mộc liếc thấy Nhị Nguyệt Hồng đã lên đài, dùng tấm vải trắng trên cạnh đài cao phủ lên thi thể người phụ nữ đã ngã xuống.

Những tên du côn này dựa dẫm có người chống lưng, vào rạp hát tung hoành ngang ngược, đánh giết cướp bóc!

Chương 119

Khi hai người Tô Mộc bước vào, chúng cứ tưởng họ chỉ là người qua đường bình thường nên đã mắng mỏ một trận.

Ai dè, lại đụng phải cao thủ mà chúng không thể đụng vào. "Thời đại thay đổi rồi thật, ôi..." "Trước đây mấy thứ mèo mả gà đồng đều rất im hơi lặng tiếng, giờ thì thứ gì cũng bắt đầu dựa hơi chủ nhân tung hoành ngang ngược rồi." Tô Mộc vừa nói vừa chẳng thèm để ý đến hành động cầm súng của tên du côn đằng kia, cứ thế bước về phía đối phương. "Mày, mày, đừng qua đây, đừng qua đây..." Tên du côn cầm súng bỗng nhiên run rẩy.

Người đàn ông trước mắt bộ dạng không sợ chết này đã dọa gã khiếp vía. "Hai thằng điên!" Một tên du côn khác đứng bên cạnh thấy Nhị Nguyệt Hồng dùng vải trắng phủ lên thi thể người phụ nữ, rồi cúi người chào trước khán đài không người, lập tức thốt lên.

Một kẻ đến súng cũng không sợ, một kẻ bước lên đài cao rạp hát, rõ ràng bên dưới không có ai mà vẫn cúi chào hành lễ, đây không phải kẻ điên thì là gì?

Đoành!

Tiếng súng chói tai vang lên.

Viên đạn trúng ngay ngực Tô Mộc, xuyên thủng lớp áo nhưng sau đó biến mất không dấu vết.

Bước chân Tô Mộc khựng lại, anh cúi đầu nhìn vị trí trúng đạn, rồi thản nhiên phủi phủi, để viên đạn rơi xuống đất. "Mày, mày..." Tên cầm súng hoàn toàn hoảng loạn.

Súng bắn cũng không chết?

Đây còn là người không?

Trong sự hoảng loạn của hai tên du côn còn lại, Tô Mộc đã đi đến trước mặt chúng.

Anh đưa tay ra, bóp cổ tên cầm súng: "Rất muốn xem sau khi chiến tranh bùng nổ, các ngươi sẽ có thành tựu gì, giờ đã dựa hơi chủ nhân thế này, sau này có phải cũng là kẻ phản bội chuyên nghiệp không?" "Cả đời này ta ghét nhất hạng chó dựa hơi người này." "Nói đi, các người đang tìm thứ gì trong khắp thành vậy?" "Tôi, tôi nói, chúng tôi nhận được lệnh từ trên, bảo chúng tôi tìm một lô vật tư quân sự giao dịch trong thành hôm nay, tìm được rồi báo cho người bên trên thì sẽ được một khoản tiền, đồng thời sau này cũng được họ âm thầm che chở, khụ khụ..." Tên du côn bị Tô Mộc bóp cổ nghẹt thở, lắp bắp nói ra sự thật. "Ta biết ngay chuyện không đơn giản thế mà." Tô Mộc nheo mắt.

Hóa ra phía Bắc Bình đã nhận được tin nhóm Tô Mộc mua vật tư quân sự ở đây, nên định chặn đứng để chiếm đoạt không công. "Đại, đại nhân tha mạng, chúng tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, lần trước bên Trường Sa có một đám người đến, đánh cho thế lực ngầm Bắc Bình chúng tôi thảm hại quá, chúng tôi cũng vì mưu sinh thôi, cầu xin đại nhân." Tên du côn cầu xin. "Tô gia, bên ngoài hình như có động tĩnh, rời đi trước thôi." Nhị Nguyệt Hồng nghe thấy tiếng súng nên bắt đầu chú ý đến động tĩnh trên đường phố bên ngoài. "Tô, Tô gia..." "Đại ca, các người có quan hệ gì với Tô Mộc ở thành Trường Sa đó vậy?" Tên du côn trước khi chết không hiểu hỏi một câu. "Anh ấy chính là Tô Mộc." Nhị Nguyệt Hồng nhún vai. "Tô Mộc!!!" "Ngài chính là người đã dẫn người quét sạch thế lực ngầm Bắc Bình, Tô Mộc!!!" "..." Rắc ~ Tô Mộc không có nhiều lời vô ích, trực tiếp vặn gãy cổ tên du côn trước mặt, Nhị Nguyệt Hồng cũng đánh chết kẻ định chạy trốn kia tại chỗ.

Nhìn rạp hát đã trở thành phế tích, Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu, phóng hỏa thiêu rụi mọi thứ.

Lê viên trong lòng Nhị Nguyệt Hồng vốn là một nơi sạch sẽ, thuần khiết, nhưng không ngờ lại bị đám du côn này phá hỏng hình tượng đó.

Tô Mộc và Nhị Nguyệt Hồng nhanh chóng rời khỏi rạp hát.

Cách đó không xa đã có đội ngũ đang tìm kiếm tiến lại gần.

Hai người Tô Mộc trông chẳng giống kẻ có thể quét sạch một nhóm du côn, nên cúi đầu lướt qua nhóm người đó.

Sau đó họ tiếp tục đi về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm trong ký ức.

Nhưng khi sắp đến vị trí của Tân Nguyệt Phạn Điếm, họ bỗng thấy đội ngũ binh lính canh gác nghiêm ngặt bên ngoài.

Rõ ràng, Tân Nguyệt Phạn Điếm đã bị quân đóng giữ trong thành bao vây từ lâu.

Trong thời bình trước kia, ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm có tiền, có thể mua chuộc các mối quan hệ cả hai giới đen trắng nên rất có mặt mũi, cũng có thể làm những việc mà người khác không làm được.

Nhưng khi chiến tranh sắp nổ ra, Tân Nguyệt Phạn Điếm không còn địa vị cao quý như trước nữa, ngược lại trở thành miếng mồi ngon mà cả hai giới hắc bạch đều muốn nhúng tay vào.

Nhị Nguyệt Hồng mày nhíu chặt, nhất thời không nghĩ ra cách nào khác.

Tô Mộc xoa xoa mũi, một mình tiến lên trước, đi đến trạm gác của đám lính ở vòng ngoài cùng. "Này anh bạn, có lửa không?" Tô Mộc rút một điếu thuốc từ trong túi ra. "Có, tôi cũng đang thèm quá, đi, chúng ta sang kia hút..." Tên lính nhìn quanh quất, thấy không có ai để ý mình

nên cười với Tô Mộc, chỉ một hướng rồi cùng Tô Mộc chậm rãi rời khỏi vị trí gác bên ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Anh bạn, nghe nói ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình ta có quan hệ rất rộng, sao hôm nay lại thế này?" Tô Mộc giả vờ như không biết.

Tên lính châm thuốc cho Tô Mộc, rít một hơi sâu rồi khinh miệt nói: "Lúc trước thì đúng, nhưng giờ nhiều sếp lớn bắt đầu gặp xui xẻo rồi, ai còn quản chuyện quan hệ rộng nữa, lão già này không biết đắc tội gì với sếp của chúng tôi, hôm nay kéo đến hình như là để lấy thứ gì đó, bảo anh em chúng tôi canh giữ bên ngoài..." "Tôi nói với anh nhiều thế làm gì, anh cũng chẳng hiểu đâu." Tên lính bỗng nhớ ra Tô Mộc không phải người của mình, rít thêm một hơi thuốc rồi lắc đầu, ngừng nói tiếp.

Tô Mộc đã nắm được tình hình đại khái, gật đầu.

Một lát sau.

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Nhị Nguyệt Hồng, Tô Mộc mặc bộ quân phục của tên lính đó bước ra từ góc khuất.

Tô Mộc nháy mắt với Nhị Nguyệt Hồng, rồi cúi đầu đi vào vòng vây của Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện tại.

Đây chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm huyền thoại có quan hệ rộng khắp sao?

Vì lúc này chế độ binh lính chưa nghiêm ngặt, chủ yếu là do thành phần lính tráng bất nhất, nhiều đội ngũ rất lộn xộn, nên thấy Tô Mộc mặc quân phục đi lại lung tung, những người khác cũng không nói gì.

Chỉ tưởng anh đang tìm nhà vệ sinh hoặc làm việc gì khác.

Cứ thế, Tô Mộc đi thẳng đến cổng lớn của Tân Nguyệt Phạn Điếm. "Các sếp đang bàn chuyện, thằng nhóc mày đến đây làm gì, còn không mau về vị trí gác của mình đi!" Tên lính gác cửa lườm Tô Mộc

một cái, nhưng không hề cảnh giác.

Dù sao lúc này đang ở Bắc Bình, địa bàn của chúng, ai dám làm loạn?

Tô Mộc gật đầu, kéo vành mũ thấp hơn một chút, dáng vẻ gật gù. "Bị điếc à?

Biến mau!

Lát nữa sếp nghe thấy, ra ngoài xử mày bây giờ!" Tên lính gác cửa dùng báng súng vỗ vỗ vào mu bàn tay Tô Mộc.

Đôi mắt Tô Mộc lóe sáng, hai tên trước mặt lập tức đổ gục trong vũng máu.

Chương 120

Tô Mộc vác theo chiếc ô Hắc Kim Cốt Tán vừa rút ra, đẩy cánh cửa đang khép hờ, từng bước đi vào bên trong.

Đầu ô vẫn còn đang nhỏ máu.

Nhị Nguyệt Hồng mày nhíu chặt, lo lắng bất an nhìn về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lần trước Tô Mộc đơn độc gọi anh đến phủ, báo cho anh cách có thể cứu trị Nha Đầu, Nhị Nguyệt Hồng đã biết Tô Mộc không phải người, à không, không phải người bình thường.

Cho nên, vừa nãy thấy Tô Mộc trúng đạn mà không bị thương, Nhị Nguyệt Hồng mới không mấy kinh ngạc.

Khoảng một tiếng đồng hồ trôi qua.

Từ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm bỗng nhiên bước ra một nhóm nhân viên, những người này cúi đầu, bộ dạng vội vã, trên gấu áo còn vương những vết máu chưa lau sạch.

Nhóm người dưới quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm này nhanh chóng tản ra, đi về các hướng đông tây nam bắc của Bắc Bình, không rõ đi làm việc gì.

Ngay sau đó, Nhị Nguyệt Hồng thấy Tô Mộc và ông chủ Tân Nguyệt cười nói bước ra khỏi cửa.

Ông chủ Tân Nguyệt tuy đang cười nhưng sắc mặt tái nhợt không chút máu, dường như chỉ trong chốc lát đã già đi nhiều tuổi, trông như người đã bước vào tuổi xế chiều.

Tô Mộc đứng bên cạnh đang dùng một chiếc khăn sạch lau vết máu trên tay.

Trên trán Tô Mộc vương vài giọt máu tươi nhưng anh không biết, nên cứ ngỡ mình vẫn đang ở trạng thái bình thường, miệng nở nụ cười nhẹ, cố gắng làm cho mình trông thật bình thường trong mắt người ngoài.

Nhưng trong mắt người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, thiếu niên đi song hành cùng ông chủ của họ lúc này đã hóa thân thành một con ác quỷ đáng sợ.

Ngay cả những kẻ luôn sống bằng nghề đâm thuê chém mướn như họ, nhìn cảnh tượng vừa rồi cũng thấy da đầu tê rần, sống lưng lạnh toát.

Tô Mộc ném chiếc khăn đầy máu vào tay thuộc hạ của ông chủ Tân Nguyệt, rồi cười nói: "Tôi cứ tưởng trước đó ông đã kiểm soát được cục diện rồi chứ, xem ra ông vẫn chưa đủ ác đâu, lão già ạ." Khóe miệng ông chủ Tân Nguyệt khẽ giật.

Ông thực ra cũng chỉ là một người làm ăn, làm sao tàn nhẫn được như những người bên Cửu Môn. "Được rồi, đưa đồ cho tôi đi, tôi tự mang về, xem ra thuộc hạ của ông sắp tới phải bận rộn một thời gian rồi." Tô Mộc nhún vai. "Được, tôi sẽ phái người đi lấy ngay, Tô tiên sinh nếu muốn thì đi cùng luôn đi, mấy người này biết chỗ để đồ, đồng thời khi cần thiết, họ có thể liều mạng vì ngài!" Ông chủ Tân Nguyệt nghiến răng nói. "Thế thì được, vậy tôi đi trước đây.

Đúng rồi, con bé Tân Nguyệt đó, nó thích ở lại Trường Sa thì cứ để nó ở đó đi, đừng có làm phiền nó.

Tôi thấy Trường Sa của chúng tôi có vẻ an toàn hơn Bắc Bình của các ông đấy, địa bàn của mình còn không quản được, ông cũng chỉ đến thế thôi." Tô Mộc thu lại nụ cười, thần sắc lạnh băng. "Hiểu rồi, người đâu, tiễn Tô tiên sinh." Ông chủ Tân Nguyệt bất lực thở dài. "..." Nhị Nguyệt Hồng đứng bên cạnh nhìn mà há hốc mồm.

Tô Mộc cứ thế giải quyết xong cuộc khủng hoảng bị cả hai giới hắc bạch thao túng của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Tô Mộc thấy vẻ nghi hoặc trong mắt Nhị Nguyệt Hồng, vừa đi vừa nói: "Nhị gia có điều không biết, Cửu gia bình thường thích đến phủ của tôi đánh cờ với tôi, vô tình đã dạy tôi về những quyết đoán trong nhân tình thế thái này, Nhị gia có muốn nghe không?" Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu nguầy nguậy.

Giải Cửu của Cửu Môn tâm cơ cực sâu, anh không muốn học những thủ đoạn phức tạp đó. "Ha ha ha ha ha." Tô Mộc nhìn đôi mắt ngây thơ thuần khiết của Nhị Nguyệt Hồng, không nhịn được bật cười.

Trên người Tô Mộc có sự tàn nhẫn của Bán Tiệt Lý, sự dũng mãnh của Hắc Bối Lão Lục, và cả tâm cơ của Giải Cửu.

Đó chính là lý do tại sao những môn chủ Cửu Môn vốn xa lạ với người khác lại có quan hệ rất tốt với Tô Mộc.

Vừa nãy khi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Mộc đã giết sạch đám quan binh (đại từ) đang đe dọa ông chủ rạp, rồi nhắc nhở ông ta một câu.

Muốn làm đại sự thì phải không từ thủ đoạn.

Cứ phải nể nang cả hai giới hắc bạch, muốn ăn cả hai bên, thực chất chỉ là nhìn sắc mặt người khác mà kiếm cơm thôi.

Nhân lúc thời đại này chưa hoàn toàn lụi tàn, có thể âm thầm làm gì thì cứ làm, nếu không đợi đến sau này bài trừ cái ác thì thực sự xong đời.

Ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn còn quá yếu, tâm cơ không sâu như Tô Mộc tưởng tượng. "Ông chủ Tân Nguyệt chỉ phái bấy nhiêu người thôi sao?

Chúng ta ra khỏi thành thế nào được..." Nhị Nguyệt Hồng nhìn mấy tên thuộc hạ của Tân Nguyệt Phạn Điếm bên cạnh Tô Mộc.

Trong thành Bắc Bình đâu đâu cũng thấy đội tuần tra, hơn nữa kiểm soát cực kỳ nghiêm ngặt, chỉ dựa vào hai người họ thì làm sao mang số vật tư quân sự đó ra khỏi thành?

Giết ra một con đường máu ư?

Nhị Nguyệt Hồng chưa kịp xắn tay áo học theo Hắc Bối Lão Lục sát phạt bên cạnh Tô Mộc, thì Tô Mộc đã lắc đầu nói: "Chuyện này cậu không cần lo, cậu cứ ra khỏi thành trước đi, ra đó đợi tôi, tôi đã có cách rồi." Một lát sau khi Nhị Nguyệt Hồng đi.

Trên đường phố Bắc Bình vốn vắng lặng bỗng xuất hiện một đội vận chuyển xác chết kỳ quái.

Những xác chết mà đội này vận chuyển chính là một nhóm người chết oan không có người nhận ở Bắc Bình gần đây.

Xác chết nếu không xử lý, để lại ở nơi dân cư đông đúc sẽ dễ sinh dịch bệnh.

Vì vậy mới có một đội vận chuyển xác chết làm việc trong thành như thế này.

Nhưng lần này, người dẫn đầu đội vận chuyển xác chết có chút khác biệt so với trước kia.

Áo xanh tán đen, dáng người thanh mảnh.

Một người, cầm chiếc ô đen, đi trước đội vận chuyển, những người khác thì đẩy xe chở đầy xác chết.

Những người dân đang nhìn qua khe cửa sổ thấy cảnh này đều vội vàng đóng chặt cửa lại.

Người chết = xui xẻo.

Đó là nhận thức của đại đa số mọi người.

Ngay cả đội tuần tra cũng vậy.

Chỉ là vừa nãy bên trên có ban bố tin tức nói lô vật tư quân sự đó sắp được vận chuyển ra khỏi thành, nên một số đội tuần tra buộc phải bấm bụng kiểm tra mọi thứ. "Bên trong chở cái gì?" Người của đội tuần tra sắc mặt khó coi đi đến bên cạnh Tô Mộc, cảnh giác hỏi. "Anh đoán xem." Tô Mộc cầm ô, thần sắc bình tĩnh. "Mấy đứa kia, mau đi kiểm tra xem trên xe chở cái gì, có thứ chúng ta cần tìm không!" "Đội trưởng, thôi đi!

Chương 121

Mấy cái thứ này đang thối rữa rồi, ai mà muốn chạm vào chứ, tôi thấy hay là cho họ đi đi..." "Đúng đấy đội trưởng, thứ này tà môn lắm, thôi thì mắt nhắm mắt mở cho qua đi!" "Tôi không dám lên đâu, các anh muốn đi thì đi đi." "..." Sau khi đội trưởng đội tuần tra ra lệnh, thuộc hạ của gã không một ai dám chạm vào xác chết trên xe.

Thật sự là vô cùng xui xẻo!

Hơn nữa còn rất kinh tởm!

Trái với quan niệm truyền thống của người bình thường! "Cứ tự nhiên kiểm tra." Tô Mộc nhún vai, tỏ vẻ mình chỉ là một người bình thường.

Đội trưởng đội tuần tra nghiến răng: "Mẹ nó!

Hôm nay đứa nào không nghe lời thì trực tiếp cởi bộ đồ này ra, về quê mà cày ruộng đi!" Mệnh lệnh thép vừa ban ra, mọi người trong đội tuần tra không dám coi thường nữa.

Nhưng một lúc lâu sau vẫn không có ai chạm vào chiếc xe chở xác chết. "Mấy người các người, mở ra cho chúng tôi xem." Đội trưởng đội tuần tra nghĩ ra một cách, bảo mấy người đẩy xe xác mở tấm vải bọc thi thể ra để họ đứng xa nhìn một cái.

Mấy thuộc hạ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đứng cạnh xe xác lập tức đứng hình.

Đây đâu phải xe chở xác gì, bên trong toàn là vật tư quân sự mà Tô Mộc cần, một khi mở ra chẳng phải là lộ hết sao?

Lúc đến Tô Mộc tự tin lắm mà, giờ phải làm sao đây?

Ngay khi mấy thuộc hạ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đưa tay sờ

vào súng dắt ở thắt lưng, chuẩn bị xông ra khỏi thành, thì Tô Mộc - chỗ dựa của họ - cuối cùng cũng lên tiếng. "Người cõi âm đi đường, người dương né tránh, đạo lý này các anh không biết sao?" Tô Mộc trầm giọng nói. "Cái thứ ma quỷ thần thánh gì chứ!

Mày tưởng lão tử tin mấy cái đó..." Đội trưởng đội tuần tra chưa nói hết câu, bỗng nhiên cảm thấy trên đường phố từng luồng gió âm u thổi tới, trời vốn không mấy nắng ráo bỗng chốc trở nên âm u xám xịt.

Trước đây Tô Mộc đã biết linh hồn bình thường không thể hại người, không thể xâm nhập vào thế giới loài người!

Nhiều người cũng không thể nhìn thấy linh hồn tồn tại.

Nhưng ngoại trừ những kẻ vận rủi, và những kẻ ác trên tay vương đầy máu tươi.

Thật trùng hợp, thời đại này không thiếu những kẻ ác tay vương đầy máu, và cả những kẻ vận rủi.

Chi chít những âm binh, xếp hàng chỉnh tề sau lưng Tô Mộc, lộ ra đôi mắt trống rỗng, nhìn chằm chằm vào người của đội tuần tra.

Tô Mộc một mình đứng trước âm binh, cầm ô, hắc vụ bao quanh người, khí thế khủng bố. "Ma, ma kìa!" "Giữa ban ngày ban mặt!

Gặp ma rồi!" "Mẹ kiếp!

Đợi tôi với, đừng chạy nhanh thế!" "..." Người của đội tuần tra vắt chân lên cổ mà chạy, tản ra khắp nơi.

Mấy thuộc hạ của Tân Nguyệt Phạn Điếm trông giữ vật tư quân sự nghi hoặc nhìn đám tuần tra như 'gặp ma' kia.

Họ không nhìn thấy đám âm binh đáng sợ đó.

Tô Mộc đã tiên phong bước đi: "Đi thôi." "Vâng, Tô tiên sinh." Người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đồng loạt gật đầu, tăng tốc vận

chuyển những chiếc xe chở vật tư quân sự, nhanh chóng tiến về phía cổng thành.

Tô Mộc nhìn sắc trời bên ngoài tán ô, đôi mắt thâm thúy thì thầm: "Thật khéo, đúng lúc trời âm u." Trên suốt quãng đường, nhóm Tô Mộc không gặp bất kỳ sự cản trở nào nữa.

Nhóm Tô Mộc vừa đến gần cổng thành Bắc Bình, đám lính canh gác bên cổng thành lập tức dụi mắt, kinh ngạc nhìn đội ngũ của Tô Mộc.

Nói chung, Tô Mộc chỉ có năm người.

Nhưng trong mắt đám lính canh này, Tô Mộc không chỉ có bấy nhiêu nhân thủ.

Cái đám âm binh cụt tay cụt chân, nhãn cầu treo lủng lẳng trên mặt kia là cái quái gì vậy??? "Lão Tam, anh có thấy không?" "Cẩu Đản, đó thực sự là linh hồn người chết sao?

Hôm nay bị sao thế này, sao tất cả chúng ta đều thấy vậy?" "Nhị Cẩu, anh cũng thấy à?" "Đội trưởng Vương Cường, không lẽ anh cũng thấy rồi chứ?" "Khụ khụ, còn đứng ngây ra đó làm gì, thấy với chẳng không thấy, còn không mau tránh ra, đứng đực ra đó làm gì!" "..." Người đội trưởng tên Vương Cường sắc mặt tái mét phân phó thuộc hạ.

Thực tế, gã cũng thấy đám âm binh dày đặc phía sau thiếu niên áo xanh cầm ô đen kia, chỉ là gã không muốn nói ra, cứ coi như không thấy, coi như chưa có chuyện gì xảy ra!

Mấy thuộc hạ của Tân Nguyệt Phạn Điếm phía sau Tô Mộc thấy từ xa lính canh cổng thành đã dạt ra nhường đường, liền thầm nghĩ chắc Tô Mộc có người chống lưng bên trên.

Thế nên họ cũng không thấy gì lạ, tiếp tục đẩy xe tiến vào cổng

thành.

Bên trong cổng thành.

Tô Mộc cảm nhận được một linh hồn mang ra từ Bắc Bình phía sau dường như cảm ứng được thứ gì đó trên người một tên lính canh, tự ý rời đội ngũ, đi đến trước mặt tên lính đó đứng ngây ra.

Tô Mộc khẽ ho hai tiếng: "Xin lỗi, làm phiền rồi, hồn về với hồn, đất về với đất, tiếp tục đi theo ta nào." Tô Mộc vừa nói, đôi mắt lóe lên một tia hồng quang.

Linh hồn kia truyền tới một tia sức mạnh kháng cự, nhưng vẫn không địch lại khí tức tà túy trên người Tô Mộc, trong nháy mắt đã quay lại đội ngũ âm binh phía sau.

Vương Cường bỗng nhiên quỳ sụp xuống, dập đầu với Tô Mộc: "Tiên sinh, đó là anh ruột tôi, sau khi ngài đưa anh ấy ra khỏi thành, xin hãy tìm một nơi tốt để an táng, đây là tất cả tiền bạc trên người tôi, tiên sinh, đa tạ tiên sinh đã cho tôi được gặp lại người anh trai đã khuất nhiều năm, hu hu..." Đội trưởng lính canh cổng thành bỗng nhiên khóc rống lên, khiến mọi người xung quanh kinh ngạc, đồng loạt lộ vẻ chấn động.

Quả nhiên!

Linh hồn sau lưng Tô Mộc, họ đều có thể nhìn thấy.

Tô Mộc nhìn mấy đồng đại dương người này đưa ra, lắc đầu, tiếp tục giữ vẻ mặt thản nhiên bước tiếp về phía trước.

Phù ~ Khi nhóm Tô Mộc bước ra khỏi cổng thành Bắc Bình, đám lính canh đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng vừa rồi thật sự quá chấn động!

Khi Tô Mộc đến nơi Nhị Nguyệt Hồng đang đợi bên ngoài Bắc Bình, Tề Thiết Chủy - người đi cùng nhóm Cửu Môn - bỗng nhiên hít

một hơi lạnh. "Tê..." "Tôi đã bảo sao sát khí của đại ca lại nặng thế, giỏi thật, phải có đến hàng ngàn oán linh đi theo đại ca ấy chứ?" Tề Thiết Chủy lẩm bẩm một mình.

Những người khác không có 'đạo hạnh' như Tề Thiết Chủy nên không thấy được đám âm binh đen kịt đi sau Tô Mộc.

Khi Tô Mộc sắp đi đến trước mặt mọi người, anh thu chiếc ô Hắc Kim Cốt Tán lại.

Tề Thiết Chủy hơi ngẩn ra: "Hóa ra là vì chiếc ô đó sao..." Tề Thiết Chủy rất ít khi đi làm việc cùng Tô Mộc, thường ở nhà trấn thủ, những việc đâm thuê chém mướn thường là Hắc Bối Lão Lục đi cùng.

Cho nên anh cũng rất ít khi thấy cảnh tượng Tô Mộc mở chiếc ô Hắc Kim Cốt Tán ra.

Cùng lúc đó.

Chương 122

Mấy thuộc hạ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang đẩy xe vật tư quân sự cũng không khỏi rùng mình một cái.

Ngay khi Tô Mộc thu ô lại, họ bỗng cảm thấy toàn thân ấm áp hẳn lên.

Phải biết rằng, họ đi cùng Tô Mộc từ trong thành Bắc Bình ra, suốt quãng đường cứ như đang có tuyết rơi, lạnh đến mức run rẩy.

Cho đến lúc này.

Những đám mây đen trên bầu trời cũng nhanh chóng tan biến, lộ ra ánh nắng rạng rỡ đã lâu không thấy.

Tô Mộc đi đến nơi mọi người Cửu Môn đang đợi, lật tấm vải đẫm máu ra, một đống lớn vật tư quân sự lập tức hiện ra trước mắt mọi người. "Đến lúc trở về rồi." Tô Mộc nhìn về hướng thành Trường Sa, trầm giọng nói. . . .

Sau khi nhóm Tô Mộc đi, thành Trường Sa cũng không hề yên bình.

Chủ yếu là vì thời gian này có một nhóm người chạy nạn từ nơi khác đến, cảm thấy Cửu Môn thực ra chẳng có gì ghê gớm, bình thường trông thì thư sinh, ra vẻ đạo mạo.

Thế là họ làm loạn ở các địa bàn, đòi chia phần.

Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu vừa mới có con nên tự nhiên không rảnh mà để ý đến đám người này, vì thế chúng càng làm loạn dữ dội hơn.

Đồng thời, lúc này cũng là lúc Bán Tiệt Lý vừa công khai tuyên bố tình cảm với chị dâu góa của mình, thành Trường Sa lập tức rộ lên

những lời đàm tiếu.

Đại khái là do một đám lão già khơi mào.

Những lão già này có người thuộc mạch nhà họ Hoắc, có người nhà họ Hồng, có người thuộc mạch nhà họ Tứ đã khuất, nhưng đa số đều là bàng hệ.

Trong đích hệ, việc quản thúc nội bộ nhà họ Hồng, họ Hoắc và nhà Lão Tứ lại rất tốt.

Một người tàn tật, tìm được một người vợ bình thường, xinh đẹp một chút đã dễ bị người ta bàn tán rồi.

Huống chi, người Bán Tiệt Lý tìm lại chính là chị dâu nuôi từ nhỏ của anh trai đã khuất.

Phụ nữ thời đại này, một khi đã lấy chồng thì cả đời chỉ được phục vụ người đàn ông đó, ngoại tình hay tái giá đều bị người đời phỉ nhổ.

Kẻ tàn nhẫn hơn còn bị lôi ra bờ sông dìm lồng heo!

Người phụ nữ mà Bán Tiệt Lý yêu, tuy chưa có cơ hội làm vợ chính thức, nhưng với danh phận chị dâu nuôi của Bán Tiệt Lý, cho dù anh trai gã đã chết, người phụ nữ này cũng phải thủ tiết cả đời.

Tái giá ư?

Lại còn là với em trai của người chồng quá cố?

Sau khi thế lực Cửu Môn đạt đến đỉnh cao, Bán Tiệt Lý rất ít khi ra ngoài, tuyên bố rằng chỉ muốn cho người phụ nữ mình yêu một danh phận chính đáng.

Gã chưa bao giờ quan tâm đến đánh giá của người ngoài về mình.

Nhưng không ngờ, cơn sóng gió này ngày càng lớn, ngày càng lớn.

Trớ trêu thay, kẻ cầm đầu lại là một đám lão già.

Khi nghe thấy bên ngoài bắt đầu lưu truyền những bài đồng dao, thi từ nhục mạ chuyện tình với chị dâu góa, Bán Tiệt Lý lập tức nổi trận lôi đình, dẫn người san bằng cả nhà đám lão già đó ngay trong đêm!

Lục Kiến Huân nghe tin liền dẫn thuộc hạ vội vàng kéo đến.

Cuối cùng, gã cũng nắm thóp được việc Cửu Môn phạm tội.

Lúc này Lục Kiến Huân đã nắm được phần lớn quyền quản lý thành Trường Sa, một bộ phận binh lính của Trương Khải Sơn cũng phải nghe lệnh gã.

Lục Kiến Huân dẫn người đến, đuổi hết hộ vệ bên cạnh Bán Tiệt Lý ra ngoài, rồi đi đến phía sau chiếc xe lăn của Bán Tiệt Lý đang ngồi với đôi mắt đỏ ngầu, người đầy máu.

Lục Kiến Huân chậm rãi đẩy xe cho Bán Tiệt Lý, trầm giọng cười nói: "Tam gia đây là cho tiểu nhân cơ hội rồi, lần này tôi mà không đưa ngài đi thì khó lòng phục chúng, cho dù là Cửu Môn thì cũng không nên ngông cuồng như vậy chứ?" Dưới sự 'rèn luyện' của Cửu Môn, Lục Kiến Huân đã bắt đầu có chút tâm cơ, lần này gã dẫn theo không nhiều người nhưng xung quanh không một ai dám động vào gã.

Bởi vì trong quan niệm của người bình thường, lần này Bán Tiệt Lý thực sự đã sai.

Người ta chỉ nói vài câu phiếm thôi, cớ sao lại giết cả nhà người ta?

Bán Tiệt Lý cũng không muốn vì chuyện của mình mà ảnh hưởng đến người phụ nữ gã yêu, nên tạm thời cũng không ra tay.

Lục Kiến Huân đẩy Bán Tiệt Lý ra khỏi cổng ngôi nhà cuối cùng bị diệt môn.

Trên đường, thuộc hạ của Cửu Môn đứng chật kín phố, trà trộn vào đám đông đang xem náo nhiệt.

Họ tay lăm lăm đao kiếm, ánh mắt lạnh lùng.

Họ chỉ đợi một lệnh ban xuống là sẽ xông ra tiêu diệt Lục Kiến Huân, giải cứu Bán Tiệt Lý.

Nhưng mệnh lệnh đó mãi vẫn chưa thấy đâu.

Rất lâu, rất lâu sau. "Tôi cứ tưởng Tam gia Cửu Môn cũng là một bậc chính nhân quân tử cơ đấy, ai ngờ lại đồi bại đê tiện thế này!" "Phi!

Lại còn muốn cưới chị dâu góa của mình!

Thật là thiên lý nan dung!" "Loại người này mà không chết thì sau này quy củ Trường Sa loạn hết, cái gì mà anh em, chị em..." "Anh nói không đúng rồi!" "Phi, anh mới không đúng ấy!" "..." Những người đi đường dọc đường không ngừng nhổ nước bọt vào Bán Tiệt Lý, vẻ mặt vô cùng khinh bỉ.

Bình thường, một số người đã thấy chướng mắt với các môn chủ Cửu Môn, cơ hội dậu đổ bìm leo thế này thật khó mà tìm được.

Các thuộc hạ Cửu Môn mai phục trong đám đông, nghe thấy lời lẽ của người đi đường, một số người nhanh chóng quay về chỗ môn chủ của mình để báo cáo tình hình.

Lúc này Cửu Môn ở lại Trường Sa chỉ còn Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu, Hoắc Tiên Cô và Giải Cửu.

Trương Khải Sơn nghe tin liền mày nhíu chặt.

Binh lính dưới quyền anh đa số là những người ghét ác như thù, bình thường anh cũng hiếm khi dẫn người tham gia vào chuyện của Cửu Môn, chuyện này lại do Lục Kiến Huân chủ quản nên anh không

thể can thiệp.

Bên phía Ngô Lão Cẩu chưa nhận được tin tức, tin tức đã bị thuộc hạ trực tiếp chặn lại, không để Ngô Lão Cẩu vừa mới đón con trai tham gia vào chuyện này.

Hoắc Tiên Cô nhận được tin nhưng căn bản không định quản chuyện của Bán Tiệt Lý, cô vốn không mấy hòa hợp với các môn chủ khác của Cửu Môn, vì từ lâu đời chỉ có hai nhà Hồng, Hoắc, những nhà khác đều từ bên ngoài đến.

Chương 123

Giải Cửu nhận được tin nhưng không dám khinh suất, Giải Liên Hoàn vừa mới chào đời, gã cũng không muốn gây thêm rắc rối.

Bản thân Bán Tiệt Lý vẫn còn nỗi lo cuối cùng, gã không biết nếu chuyện này xảy ra, Tô Mộc có đứng về phía gã không.

Nếu gã ra tay, sau khi nhóm Tô Mộc trở về mà Tô Mộc thấy việc gã làm không đúng, lúc đó Cửu Môn sẽ tính sổ một thể, khiến Bán Tiệt Lý gã hoàn toàn thân bại danh liệt!

Cách nhà lao trong thành Trường Sa khoảng năm sáu trăm mét, tin tức cũng đã truyền tới tai đám người Tô Mộc đang trên đường trở về.

Những người khác nghe tin xong không có phản ứng gì lớn, dù sao họ cũng là người của thời đại này, biết rằng có những chuyện nếu thật sự làm thì sẽ vi phạm chuẩn mực đạo đức.

Cửu Môn tuy mỗi người làm chủ một địa bàn, nhưng đa số vẫn tính là người tốt, biết giữ đạo đức.

Thế nhưng, luôn có một hai ngoại lệ.

Hắc Bối Lão Lục quất mạnh roi ngựa, nhe răng mắng: "Mẹ nó!

Đám thuộc hạ của Tam gia làm ăn kiểu gì không biết, để một tên Lục Kiến Huân nhỏ bé cũng dám bắt người!

Thật không coi chúng ta ra gì!" Hắc Bối Lão Lục không xin ý kiến Tô Mộc, cũng không kêu gọi các môn chủ Cửu Môn khác.

Bởi vì hắn cũng biết, có lẽ Bán Tiệt Lý thực sự đã làm sai chuyện này.

Nhưng Bán Tiệt Lý trước đây từng giúp Hắc Bối Lão Lục đánh

chiếm địa bàn.

Hắc Bối Lão Lục không học hành nhiều, không hiểu lễ nghĩa liêm sỉ gì cả.

Trong lòng hắn, bạn bè có nạn thì hắn sẽ giúp.

Những người khác im lặng, nhìn về phía Tô Mộc đang đi đầu.

Tô Mộc không nói nhảm, quất roi ngựa: "Đi!" Tình hình bên phía Bán Tiệt Lý, Tô Mộc đã sớm phái người đi tìm hiểu, người phụ nữ kia căn bản không hề gả cho anh trai của Bán Tiệt Lý, chỉ là có danh phận chứ không có thực chất phu thê.

Người chị dâu đó từ nhỏ đã nhìn Bán Tiệt Lý lớn lên, Bán Tiệt Lý sở dĩ trở thành lão đại Cửu Môn cũng là để bảo vệ người phụ nữ đó.

Người ngoài không hề biết nội tình bên trong.

Chỉ dựa vào dăm ba câu nói mà muốn định tội Bán Tiệt Lý?

Đám phế vật già nua kia, đấu đá nội bộ thì giỏi, nhưng đối ngoại lại chẳng có chút nanh vuốt nào, khi chuyện xảy ra trên người mình thì lại nhát gan.

Trường Sa từ khi nào lại do mấy lão già đó quản sự rồi?

Tô Mộc vừa đi, những người khác không còn do dự nữa.

Bởi vì dù Bán Tiệt Lý có sai, nhưng nếu Tô Mộc đã ra tay, thì cái sai đó trong mắt Cửu Môn cũng chẳng còn là vấn đề gì lớn.

Nhân vô thập toàn, ai mà không có lỗi?

Nhưng nên nhớ, vừa rồi bọn họ không hề nghĩ như vậy.

Đội ngũ vận chuyển quân nhu dần bị đám môn chủ Cửu Môn bỏ lại một khoảng xa.

Con ngựa dưới thân Tô Mộc vốn bất phàm, hắn cưỡi ngựa đi đầu,

nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Tại thành Trường Sa, cách nơi Lục Kiến Huân đưa Bán Tiệt Lý vào ngục không tới hai trăm mét, người dân đứng xem ngày càng đông.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Cửu Môn thành lập, có một môn chủ bị bắt giam vì tội danh chính thức, chuyện này gây chấn động rất lớn.

Già trẻ lớn bé đều đứng trên phố, nhìn Lục Kiến Huân huýt sáo, từng bước áp giải một Bán Tiệt Lý đang im lặng về phía nhà lao.

"Tam gia, người của anh sao vẫn chưa tới?" Lục Kiến Huân cười nói.

Bán Tiệt Lý nheo mắt: "Bắt mình tôi còn chưa đủ?

Còn muốn kéo theo thuộc hạ của tôi xuống nước sao?

Lục Kiến Huân, thật sự tưởng tôi là phế vật à?" "Ha ha ha ha, chính vì biết Tam gia thông minh nên tôi mới thế.

Còn nhớ lúc tôi mới đến Trường Sa, anh đã phái người hành hạ tôi thế nào không?

Tôi đã đợi ngày này lâu lắm rồi." Lục Kiến Huân lộ ra vẻ mặt hồi tưởng.

Hắn nhớ lại lúc mới tới Trường Sa, vì đắc tội Bán Tiệt Lý mà bị gã treo ảnh đen trắng, làm đám tang ngay dưới lầu tửu lâu mình đang ở.

Lúc này, cuối cùng đại thù cũng được báo.

"Yên tâm đi Tam gia, lần này sẽ không có ai giúp anh đâu, anh phạm vào sự phẫn nộ của dân chúng rồi.

Chỉ vì vài câu nói mà giết nhiều người như vậy, hơn nữa anh lại còn thích chị dâu của mình, ha ha ha ha." Lục Kiến Huân đắc ý mỉa

mai sau lưng Bán Tiệt Lý, vừa cười vừa đẩy xe lăn của gã.

Người đi đường không nghe thấy cuộc đối thoại của cả hai, còn tưởng hai người có giao tình, đang trò chuyện vui vẻ.

Bán Tiệt Lý sa sầm mặt, gã không e ngại Lục Kiến Huân, cũng không sợ mất mạng.

Gã chỉ sợ liên lụy đến người phụ nữ của mình, và sợ Tô Mộc.

Lục Kiến Huân không biết những điều này, hắn cũng giống như những người khác, đều tưởng Bán Tiệt Lý bị những lời lẽ thế tục trói buộc nên nhận tội.

Khi cách nhà lao thành Trường Sa còn một trăm mét, người xem dần ít đi, thay vào đó là thuộc hạ của Lục Kiến Huân.

Nhưng vẫn còn không ít người đứng từ xa tò mò quan sát, muốn xem Bán Tiệt Lý rốt cuộc có vào ngục hay không.

Nếu Bán Tiệt Lý vào ngục thật, thì Cửu Môn cũng chẳng lợi hại như lời đồn.

Một số tên du côn nghĩ vậy, đồng thời cũng đang rình rập chờ thời cơ.

Những kẻ thông minh đã âm thầm tìm đến phó quan và thuộc hạ của Lục Kiến Huân, dự định đầu quân cho kẻ trông có vẻ quyền thế hơn này.

Đúng lúc đó, Trương Khải Sơn vẫn không nhịn được mà một mình bước ra khỏi đám đông.

“Sao nào?

Muốn cứu người à?” Lục Kiến Huân nhếch mép cười nhìn Trương Khải Sơn ở cách đó không xa.

Trương Khải Sơn im lặng, ánh mắt đặt lên người Bán Tiệt Lý.

“Lại đây đi, người ở đây, anh muốn thì tôi đưa cho anh.” Lục Kiến Huân từ từ đẩy xe lăn của Bán Tiệt Lý về phía trước rồi buông tay.

Chương 124

Xe lăn trượt về phía Trương Khải Sơn một lúc rồi dừng lại ở giữa hai người.

Trương Khải Sơn lắc đầu: "Tôi chỉ đến tiễn Tam gia một đoạn, Tam gia có lời gì muốn nói không?" Trương Khải Sơn hy vọng hướng đi của sự việc không giống như những gì anh nghe thấy, mà là do tên tiểu nhân Lục Kiến Huân này hãm hại Bán Tiệt Lý.

Bán Tiệt Lý ngẩng đầu nhìn Trương Khải Sơn một cái.

Thật lòng gã không ngờ người ra mặt tìm mình lại là Phật gia Trương Khải Sơn.

Ngày thường gã và Trương Khải Sơn chẳng có giao tình gì.

Bán Tiệt Lý lắc đầu: "Có lần sau, tôi vẫn sẽ giết sạch nhà bọn chúng." Nụ cười trên môi Lục Kiến Huân cứng đờ lại.

Tên Bán Tiệt Lý này quá tàn nhẫn.

Sắp bị tống vào đại lao rồi mà còn muốn giết sạch nhà người ta?

Nếu gã thật sự nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, Lục Kiến Huân sẽ rơi vào cảnh cực kỳ nguy hiểm, ngày thường đi vệ sinh chắc cũng phải cần chục người canh ngoài cửa mới yên tâm.

"Không hổ là anh." Trương Khải Sơn bỗng thở phào nhẹ nhõm.

"Vừa nhận được tin nhắn của Tô gia, bảo tôi qua xem Tam gia thế nào.

Lục Kiến Huân, có cho phép tôi khoác cho Tam gia cái áo không?" Trương Khải Sơn cười nói.

Mặt Lục Kiến Huân khó coi như vừa ăn phải phân.

Tô Mộc!

Tô Mộc thà giúp tên què này cũng không chịu giúp hắn một tay để hắn leo lên vị trí cao hơn!

"Trương Khải Sơn, anh cũng biết đây là việc công, đừng đem người khác ra để gây nhiễu loạn, tên Bán Tiệt Lý này tôi phải đưa đi trước." Lục Kiến Huân cảm thấy có gì đó kỳ lạ, bước nhanh lên nắm lấy tay cầm xe lăn.

"Ngại quá, lời của Tô gia không chỉ nói với mình tôi đâu." Trương Khải Sơn quay người nhìn về phía đám đông đang đứng xem.

Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu, Hoắc Tiên Cô lần lượt không lộ mặt, nhưng thuộc hạ của họ thì tự giác bước ra khỏi đám đông, đồng thời xua đuổi những người dân đang xem náo nhiệt.

"Cửu Môn làm việc, người không phận sự mau rời đi!" Người dân thấy đám môn đồ Cửu Môn bước ra, ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi, do dự một lát rồi quay người rời đi.

Trước đó vì không thấy ai lên tiếng cho Bán Tiệt Lý nên họ mới tò mò, không biết Bán Tiệt Lý có bị đuổi khỏi Cửu Môn hay không, hoặc Cửu Môn không đoàn kết lợi hại như tưởng tượng.

Nhưng sự thay đổi này đã vượt xa dự liệu của họ.

Lục Kiến Huân là ai?

Hắn là quan chức, giống như thân phận trước đây của Trương Khải Sơn, là người không thể trêu chọc.

Nhưng Cửu Môn thì sao?

Người của Cửu Môn vẫn đứng ra.

Bọn họ đấu đá nội bộ thì được, nhưng muốn dựa vào vài lời lẽ mà lật đổ Cửu Môn thì thật là viển vông.

Sắc mặt Lục Kiến Huân biến đổi, nhíu mày nói: “Làm cái gì vậy!

Các người định cướp tội phạm sao?

Thành Trường Sa này không còn vương pháp nữa à!” Hắn sa sầm mặt, đám nhân thủ hắn bố trí trước đó cũng từ các góc phố dần bước ra.

Lúc này thuộc hạ Cửu Môn đa phần chỉ mang theo trường đao, còn thuộc hạ của Lục Kiến Huân thì đã vũ trang đầy đủ.

Đây là lần đầu tiên thế lực ngầm và thế lực quan chức của Trường Sa trực tiếp va chạm!

Nhưng nhìn vẻ mặt của môn đồ Cửu Môn, không một ai tỏ ra sợ hãi!

Những người này đa phần là dân tị nạn đến Trường Sa, suýt chết dọc đường, được Cửu Môn thu nhận che chở mới có ngày hôm nay.

Trước đó họ chẳng có địa vị gì, cơm ăn áo mặc còn khó.

Hiện tại mọi thứ đều do Cửu Môn ban cho, họ việc gì phải sợ chết.

Đám thuộc hạ cầm súng của Lục Kiến Huân thì khác.

Dù sao cũng là làm công ăn lương, cứ tàn tàn là có tiền, chẳng dại gì mà bán mạng vì chút tiền đó.

Nhìn những đôi mắt đỏ ngầu của người bên Cửu Môn, dù bên mình mới là bên cầm vũ khí nóng, nhưng họ bỗng cảm thấy hơi chột dạ.

Khi người của Cửu Môn xuất hiện ngày càng nhiều, Lục Kiến Huân cũng cảm nhận được luồng khí thế hung bạo ập đến như sóng tràn bờ.

Nếu thật sự xảy ra xung đột không thể tránh khỏi với Cửu Môn,

thì sau này Trường Sa chỉ có hai khả năng: Một là Lục Kiến Huân sống sót và triệt để kiểm soát Trường Sa.

Hai là trên đời không còn ai tên Lục Kiến Huân nữa, Trường Sa không còn thế lực quan chức, hoặc nếu có thì cũng chỉ là con rối của Cửu Môn!

"Người đó... người đó nói phải giải quyết thế nào?" Lục Kiến Huân nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn đã đi đến bên cạnh Bán Tiệt Lý, vỗ vai gã rồi mới ngẩng đầu cười: "Anh ấy sắp tới rồi, cứ chờ xem anh ấy nói gì." Lục Kiến Huân cố nén hận thù, bất mãn và đố kỵ trong lòng, nặn ra một nụ cười nhợt nhạt: "Chuyện này hơi khó giải quyết đấy, Khải Sơn huynh đệ.

Chủ yếu là chuyện Tam gia phạm phải quá nghiêm trọng, nếu tôi không bắt anh ta thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự Cửu Môn." "Ai là huynh đệ với ngươi?" Trương Khải Sơn lộ ra nụ cười trêu chọc.

"Khụ khụ, nói gì vậy, chúng ta là đồng liêu mà.

Khải Sơn huynh đệ vẫn còn giận chuyện tôi dọn vào phủ Phật gia sao?

Chuyện này dễ nói, lát nữa tôi sẽ dọn ra ngay..." Thái độ của Lục Kiến Huân quay ngoắt 360 độ, sắc mặt thay đổi vô cùng đặc sắc.

"Đừng sợ, sợ cũng vô ích, chuyện đã làm rồi thì chờ Tô gia về rồi tính." Trương Khải Sơn ôn tồn an ủi tên "huynh đệ" này.

Lục Kiến Huân xị mặt, Tô Mộc còn chưa tới mà hắn đã cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

"Lục gia, việc gì phải sợ đám người này, ông là quan chức chính quy của thành Trường Sa cơ mà." Đúng lúc này, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh thong thả bước ra từ đội ngũ của Lục Kiến Huân.

“Tôi cho rằng ông làm chuyện này không sai, tôi và hội trưởng Tanaka đều nghĩ vậy.

Tên Bán Tiệt Lý đó vi phạm đạo đức thiên lý, đáng bị như vậy.

Ở quê hương chúng tôi, hạng người như thế phải bị đem đi bắn bỏ.” Cừu Đức Khảo bước ra đứng cạnh Lục Kiến Huân, mỉm cười nhìn Trương Khải Sơn.

Chương 125

Khó khăn lắm đám người ngoại quốc này mới đợi được cơ hội lật đổ thế lực Cửu Môn ở Trường Sa, sao có thể bỏ qua chứ?

Tuy số lượng người của Cừu Đức Khảo và Tanaka Ryosuke ít, nhưng lại là nhóm người có sức ảnh hưởng nhất trên mặt sáng của Trường Sa lúc này, dù sao họ cũng là "ngoại khách", cần được đối đãi bằng "nghi thức cao cấp".

Lục Kiến Huân thấy Cừu Đức Khảo ủng hộ quyết định của mình, sắc mặt mới giãn ra một chút.

Hiện tại bên ngoài đang đàm phán, địa vị của người nước ngoài như Cừu Đức Khảo lại tăng cao, rất có sức ảnh hưởng.

"Đa tạ tiên sinh Cừu Đức Khảo đã ra mặt nói giúp.

Thời thế này người tốt hiếm quá, toàn bị đám người xấu này khống chế đại cục." Lục Kiến Huân chắp tay, lộ ra vẻ mặt nịnh bợ.

"Ông nội ngươi còn chưa chết đâu, mà ngươi đã vội nhận người nước ngoài làm cha nuôi thế?" Một tiếng gầm lớn vang lên từ phía xa.

Một lối đi nhanh chóng được mở ra giữa đám môn đồ Cửu Môn, Hắc Bối Lão Lục cưỡi ngựa, kéo theo đao xuất hiện trước mặt Lục Kiến Huân, Trương Khải Sơn và Cừu Đức Khảo.

"Hắc Bối Lão Lục!

Anh nói ai là ông nội hả!

Tiên sinh Cừu Đức Khảo cũng không phải cha nuôi của tôi!" Lục Kiến Huân nghiến răng.

"Tam gia, Lão Lục tôi đến không muộn chứ?

Ha ha ha ha.” Hắc Bối Lão Lục thấy Bán Tiệt Lý vẫn bình an vô sự, liền cười lớn.

“Người của Lục môn đâu!” Hắc Bối Lão Lục hét lớn một tiếng.

Môn đồ Lục môn đồng loạt kéo đao bước ra.

Thuộc hạ của Lục môn khác với các môn khác, đa phần đều là đao khách, là những cao thủ lợi hại, mặc áo đen giày vải, tay cầm khai sơn đao thống nhất.

“Lục gia, ông chỉ cần nói một câu, tiếp theo phải làm thế nào!

Anh em Lục môn không ai sợ cả!” Một tên tâm phúc của Hắc Bối Lão Lục gằn giọng.

“Hắc Bối Lão Lục!

Anh còn dám làm loạn!” Lục Kiến Huân nheo mắt, ra lệnh cho thuộc hạ giương súng nhắm thẳng vào đám người Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục tiến lên một bước.

Phía sau hàng chục đao khách không nói một lời, đồng loạt tiến lên một bước.

Tiếng bước chân đều đặn và mạnh mẽ khiến khí thế của Lục môn xông thẳng lên mây xanh!

Trong số các môn chủ Cửu Môn mà Lục Kiến Huân kiêng dè nhất, có Hắc Bối Lão Lục.

Đa số người Cửu Môn đều nói lý lẽ, sau khi có địa vị đều sẽ vô thức tránh làm những việc mất thân phận.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục thì không đổi, trước khi phất lên hắn là đao khách, là kẻ thô lỗ, sau khi thành danh hắn vẫn vậy, vẫn là gã đao khách hễ gặp chuyện không giải quyết được là rút đao.

Giảng đạo lý với Hắc Bối Lão Lục?

Nói lễ nghĩa liêm sỉ?

Hắc Bối Lão Lục căn bản không quan tâm đến mấy thứ đó.

“Lục gia, tôi nể mặt mới gọi anh một tiếng Lục gia!

Nhưng chuyện này anh không quản được đâu, không chỉ anh, dù Tô gia có tới cũng không quản được.

Các người nên biết đây không còn là chuyện ẩu đả giữa các bàn khẩu nữa.

Những chuyện đó tôi không muốn quản cũng không quản nổi, nhưng đây là chuyện của bách tính Trường Sa, với tư cách là người bảo hộ bách tính, tôi đương nhiên có quyền này, nếu không dân chúng sẽ thất vọng về quan chức như tôi...” Lục Kiến Huân lắc đầu, vẻ mặt đầy trăn trở.

Chẳng biết từ bao giờ, hắn đã tự gắn cho mình cái mác “phụ mẫu chi quan” (quan như cha mẹ dân), nghe rất đường hoàng.

“Đúng!

Lục trưởng quan nói đúng!” “Nếu chuyện này không được giải quyết, bách tính chúng tôi sẽ đau lòng lắm, sau này gặp người Cửu Môn chẳng lẽ phải quỳ xuống dập đầu chào hỏi sao?” “Nực cười, tôi vốn dĩ chẳng coi Cửu Môn ra gì.

Cửu Môn là cái thá gì mà dám thay bách tính đưa ra quyết định?” “Đúng thế đúng thế!” Trong đám dân chúng chưa rời đi bỗng vang lên những tiếng bàn tán xôn xao, mở miệng là chỉ trích Cửu Môn độc đoán.

Nhóm người này chính là do Cừu Đức Khảo đặc biệt mua chuộc để diễn trò.

Họ chỉ cần nhận tiền rồi nói vài câu nhắm vào Cửu Môn là xong, rất nhiều người sẵn lòng làm.

"Mẹ nó!" Hắc Bối Lão Lục cuống lên, mắt đỏ ngầu.

Không phải hắn không dám giết đám dân này, chỉ là giết chóc bừa bãi không phải điều Tô Mộc thích, cũng không phải lý niệm mà Hắc Bối Lão Lục luôn theo đuổi.

Hắn chỉ giết kẻ đáng giết.

Chát chát chát.

Lục Kiến Huân vỗ tay, khóe miệng khẽ nhếch: "Sao nào Lục gia, hay là chức phụ mẫu chi quan này để anh làm nhé?

Ha ha ha ha, anh có cái não đó không?

Anh mà đòi làm!" "Lục Kiến Huân!

Đừng nói năng tuyệt tình quá!" Trương Khải Sơn cau mày.

Lục Kiến Huân đang đắc thế, căn bản chẳng coi đám người Cửu Môn ra gì, hắn nhe răng cười: "Hay là để Trương Khải Sơn anh làm?

Nhưng anh phải được cấp trên coi trọng mới được, cái tính của anh thì ai mà ưa?

Trương Khải Sơn, Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục... mấy người Cửu Môn các anh nói nghe cho sang thì là đại hiệp thành Trường Sa, hành hiệp trượng nghĩa, trọng tình trọng nghĩa, phì... nói thẳng ra các người chỉ là một lũ du côn tầm nhìn hạn hẹp, các người lấy cái gì mà đòi so với tôi?" Lục Kiến Huân càng nói càng đắc ý, khí thế hoàn toàn áp đảo Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục.

Lúc này, Lục Kiến Huân đứng trên điểm cao đạo đức, chỉ điểm giang sơn Trường Sa, phán xét điều gì nên làm, điều gì không.

Kẻ nào vượt qua quy tắc của hắn sẽ phải chịu đối đãi như thế này.

Chương 126

Hắn mới là chúa tể duy nhất của thành Trường Sa.

"Lão đại..." Tai Hắc Bối Lão Lục khẽ động, dường như nghe thấy gì đó, hắn quay đầu lại nhưng tầm nhìn bị đám đông hỗn loạn che khuất.

Lục Kiến Huân nhún vai: "Đừng có giả thần giả quỷ nữa, dù Tô Mộc có tới thì anh ta làm gì được tôi?

Trường Sa là Trường Sa của bách tính, không phải Trường Sa của Cửu Môn các ngươi." "Thế sao?" Một giọng nói thong dong, dễ chịu vang lên theo gió.

"Tô gia." "Tô gia đi xa về rồi à?

Vẫn anh tuấn tiêu sái như vậy, ha ha ha." "Lâu rồi không thấy Tô gia, Tô gia vẫn phong độ như xưa." "Chào Tô gia." Trong đám đông hỗn loạn bỗng bùng nổ những tiếng chào hỏi kèm theo tiếng cười ôn hòa, khác hẳn với bầu không khí đầy lệ khí trước đó.

Ngay sau đó, Tô Mộc thong thả bước ra từ giữa đám dân chúng đang chắp tay cúi chào, vẫn là dáng người cao gầy mặc thanh y, lưng đeo ô đen.

"Lão đại!" Hắc Bối Lão Lục cuối cùng cũng cười.

"Tô gia." Trương Khải Sơn chắp tay.

"Tô gia." Bán Tiệt Lý cũng chắp tay chào.

Lục Kiến Huân nhìn quanh quất, không nhịn được mà nghiến răng chắp tay: "Tô gia." Mặt Cừu Đức Khảo trắng bệch.

Tên Lục Kiến Huân nhát chết này sao vô dụng thế!

Rõ ràng đã đến nước này rồi mà còn phải cúi đầu trước Tô Mộc!

"Khụ khụ." Cừu Đức Khảo ho khẽ hai tiếng, ra hiệu Lục Kiến Huân đừng giữ bộ dạng thấp hèn đó nữa, dù sao lúc này hắn cũng đang nắm thóp Bán Tiệt Lý để lật đổ địa vị của đại nhân vật Cửu Môn.

Lục Kiến Huân nhìn Cừu Đức Khảo một cái, hắn biết ý Cừu Đức Khảo.

Nhưng vừa rồi hắn vô thức làm ra vẻ cung kính.

Mẹ kiếp, thói quen rồi!

Thói quen làm chó cho Cửu Môn rồi!

Nhất thời không kịp phản ứng lại!

"Nghe nói ngươi muốn giảng đạo lý với ta?" Tô Mộc chắp tay sau lưng bước vào bãi đất trống, khẽ ngước đôi mắt sâu thẳm lên nhìn.

"Không dám... khụ khụ, không phải không dám, mà sự thật là như vậy, Tô gia có quyết định nào tốt hơn không?

Cứ để mặc Cửu Môn giết người vô tội sao?

Người Tam gia giết đều là những bậc cao niên đức cao vọng trọng trong thành đấy!" Lục Kiến Huân cuối cùng cũng nén được tâm lý nô lệ, nắm chặt nắm đấm, lấy lại chút tự tin.

"Mấy lão già đó là cha nuôi của ngươi à?" Tô Mộc ngạc nhiên hỏi.

"Không phải." Lục Kiến Huân nghi hoặc lắc đầu.

"Họ cho ngươi bú sữa à?" Tô Mộc bày ra vẻ mặt sửng sốt.

"Phì...

Ha ha ha ha, Tô gia nói chí phải, tên Lục Kiến Huân này hóa ra là cháu chắt của người dân Trường Sa chúng ta à, hèn chi nhìn cái mặt

đúng là đồ cháu chắt.” “Đã cái nệm!” “Tô gia, nện hắn đi!

Tên này vừa nãy kiêu ngạo lắm!” Một lượng lớn người dân bỗng trở lại vị trí cũ, tiếp tục xem náo nhiệt, đồng thời lên tiếng đứng về phía Tô Mộc.

“Tô gia, anh nói vậy là ý gì?

Thật sự không coi Lục Kiến Huân tôi là người à?” Lục Kiến Huân cảm nhận được Tô Mộc đang mỉa mai mình, mặt không khỏi biến thành màu gan gà.

“Thế thì không dám.” Tô Mộc chắp tay sau lưng lắc đầu: “Ngươi có tay có chân lại thông minh thế này, sao lại tự bảo mình không phải người.” “Tô Mộc!

Anh rốt cuộc muốn nói cái gì!

Có gì thì nói mau!” Lục Kiến Huân không nhịn được nữa, Tô Mộc nói chuyện quá chọc tức người ta.

“Ngươi bảo ta cứ thế mà thả ngươi ra à?” Tô Mộc cau mày.

“Ngươi nói ai là... hả?!” Lục Kiến Huân phản ứng lại, chỉ tay vào Tô Mộc.

“Mọi người phổ cập cho cậu chàng này chút lịch sử thành Trường Sa đi, nói xem khi nhà Thanh sụp đổ, là ai đã giúp mọi người được ăn no mặc ấm, không bị chiến hỏa giày xéo, không bị kẻ khác bắt nạt?” Tô Mộc nghiêm nghị nói.

Giảng đạo lý?

Ngươi định giảng đạo lý với ai?

Thành Trường Sa vốn bị các thế gia hào môn thống trị, cảnh tượng “cửa quyền rượu thịt thối, ngoài đường xương chết cóng” dân Trường Sa ai mà không biết.

Mãi đến khi đám người Tô Mộc tới mới có sức mạnh đối kháng hào môn, giúp dân chúng an cư lạc nghiệp, còn có việc làm kiếm tiền (chợ đen tuyển người).

Giờ thì hay rồi, Tô Mộc và mọi người đánh hạ giang sơn, Lục Kiến Huân tới đây xưng vương xưng bá không nói, còn dẫn người bôi nhọ đời tư của một môn chủ Cửu Môn, thổi phồng nó thành chuyện thiên lý bất dung, phải chịu thiên phạt!

"Năm Tuyên Thống cuối cùng, thuế ở Trường Sa quá nặng, dân chúng lầm than, cơm không đủ ăn..." "Mấy năm đó quan chức Trường Sa không ít lần vơ vét của dân, triều đình không trả lương thì họ lấy từ người dân..." "Sau đó có mấy thiếu niên đến Trường Sa, họ lật đổ thế gia hào môn thời đó, mở ra chín bàn khẩu, các bàn khẩu này kinh doanh rộng rãi, thu nhập rất khá..." "Người nghèo trong thành không còn phải đến nhà hào môn làm công dài hạn, làm trâu làm ngựa, làm nô làm tỳ nữa..." "Mọi người có thể vào chợ đen tìm việc sinh nhai, nhờ đó mà phát tài, có tiền nuôi vợ con..." "Cửu Môn càng ngày càng phồn vinh, làm ăn càng ngày càng tốt, đồ cổ lưu thông khắp nơi đều qua tay Cửu Môn, mọi người cũng kiếm chác được một chút từ đó..." "Nói thật lòng, nếu Cửu Môn sụp đổ, bách tính lại quay về cảnh bị quan lại vơ vét.

Quan lại đa phần là người nơi khác, bắt nạt dân xong là chạy, chẳng ai làm gì được..." Người dân đồng thanh nói cho Lục Kiến Huân biết vì sao Cửu Môn lại có địa vị cao như vậy ở Trường Sa.

Bởi vì họ xứng đáng với vị trí đó.

Chưa bàn đến đời tư hay tính cách của từng môn chủ, nhưng chính sự tồn tại của Cửu Môn đã khiến Trường Sa bớt đi rất nhiều cái chết, khiến người từ nơi khác tới đây như tìm thấy đào nguyên mà ở lại, làm lớn mạnh thế lực Trường Sa.

Mắt Lục Kiến Huân trợn tròn, không thể tin nổi những lời bàn tán bên tai.

Cừu Đức Khảo cũng không hiểu lắm, tại sao cùng là nô dịch bách tính mà đám người Tô Mộc lại được công nhận, còn Lục Kiến Huân thì không.

"Đủ rồi." Tô Mộc giơ tay ra hiệu mọi người im lặng.

"Vì chuyện đời tư không ra gì mà bị bắt vào ngục, tôi chưa từng nghe thấy bao giờ, ai cho ngươi cái gan đó?" Tô Mộc nhướng mày.

"Tôi bắt Bán Tiệt Lý vì vấn đề đạo đức của anh ta sao?

Tô Mộc, anh có hiểu rõ vấn đề nằm ở đâu không!" Lục Kiến Huân gầm gừ.

Chương 127

Hắn đã trở mặt với Cửu Môn, lúc này đã cắt đứt ý định hòa giải cuối cùng.

"Ồ, không phải sao?" Tô Mộc gật đầu: "Lão Lục, hắn không muốn giảng đạo lý với chúng ta nữa rồi." "Hắc hắc, không giảng đạo lý là tốt nhất, em vốn chẳng thích giảng đạo lý gì cả.

Lục Kiến Huân, có giỏi thì đứng đó, đừng chạy!" Hắc Bối Lão Lục giơ đao chỉ thẳng vào Lục Kiến Huân.

Chân Lục Kiến Huân bủn rủn, suýt đứng không vững.

"Loạn rồi, loạn hết rồi!

Được, hôm nay tôi sẽ dẹp loạn để lấy lại sự trong sạch!

Tất cả nghe lệnh, nếu người Cửu Môn dám tiến lên một bước thì cứ nổ súng cho tôi, bắn chết đứa nào hay đứa đó, dù sao chúng ta cũng đã đắc tội bọn chúng rồi, hôm nay không phải chúng chết thì là ta vong!" Trên người Lục Kiến Huân cuối cùng cũng lộ ra chút khí khái kiêu hùng.

Nhưng cũng chỉ là một chút.

"Người của Nhị Nguyệt Hồng đâu?" "Chúng em ở đây, Nhị gia!

Đợi ngài lâu rồi, ngài nói một câu đi!" "Người của Ngô Lão Cẩu đâu?" "Ha ha ha ha, Cẩu gia, không phải bảo anh ở nhà trông con sao?

Sao cũng chạy qua đây rồi?" "Người nhà họ Hoắc nghe lệnh, chỉ cần bọn chúng dám nổ một phát súng, dám động đến một người của Cửu Môn, hôm nay cái thành Trường Sa này cứ lật tung lên cho tôi!" "Rõ, môn chủ." "Được rồi, đừng có trốn trong đám đông dắt mũi dư luận nữa, Cửu Môn đều ra mặt cả rồi còn tính toán cái gì.

Người của Giải Cửu tôi tệ thế sao?" "Khụ khụ, lão bản, chẳng phải là chưa tới lúc sao, chúng em chỉ chờ ngài ra lệnh thôi.

Đánh không?

Đánh xong sau này khó làm ăn ở Trường Sa lắm đấy." "Hỏi tôi làm gì?

Đi mà hỏi vị kia kìa." "Người theo Tô Mộc tôi, đều ở đây cả!" Tô Mộc chắp tay sau lưng, một mình đứng giữa bãi trống, trầm giọng nói.

"Tôi đây!" Một người trong đám dân chúng bỗng giơ tay lên, anh ta chính là một người dân bình thường.

"Chúng tôi cũng ở đây!

Chỉ cần Trường Sa còn, chúng tôi vĩnh viễn tin Tô gia!" Càng nhiều người dân giơ tay lên.

Có người bê ghế gỗ, có người cầm đòn gánh từ sạp hàng bên cạnh, có người rút dao phay từ thớt ra...

Những người chưa tìm được vũ khí thì xắn tay áo lên.

Rắc rắc rắc rắc~ tiếng đạn lên nòng vang lên đồng loạt, bảo vệ trước mặt Lục Kiến Huân.

Tô Mộc bị vô số họng súng chỉ vào, mím môi: "Hôm nay nếu dám nổ một phát súng!

Phàm là kẻ đứng về phía Lục Kiến Huân, các ngươi, gia đình các ngươi, bạn bè, con cái, vợ con các ngươi...

đừng hòng sống sót mà bước ra khỏi thành Trường Sa lấy một bước!" "Việc này cứ để Bán Tiệt Lý tôi bao trọn, tôi là thích nhất cái trò diệt môn này đấy, hắc hắc." Bán Tiệt Lý cười hắc hắc khiến nhiều người lạnh sống lưng.

Tô Mộc nói xong, một mình bắt đầu bước về phía Lục Kiến Huân.

Thuộc hạ của Lục Kiến Huân đồng loạt cau mày, nắm chặt súng trong tay, nhất thời trở nên do dự.

“Muốn giết thì cứ giết dân thường Trường Sa chúng tôi trước đi!

Tô gia không thể chết!” “Đúng!

Tô gia không thể chết!

Cả nhà tôi còn trông chờ Tô gia sau này dẫn chúng tôi cùng làm giàu đấy!” “Tô gia mà chết thì cả nhà tôi xong đời, bắt tôi quay lại cảnh gặm vỏ cây, làm chó cho quan chức thì tôi không làm được!” Một lượng lớn người dân từ khắp các ngõ ngách tràn ra, chắn trước mặt mọi người Cửu Môn.

Vũ khí trong tay họ đa phần là đòn gánh, ghế gỗ, dao gọt trái cây, dao phay trông khá buồn cười.

Trong số đó có những ông lão bán hàng rong tóc bạc trắng dáng người còng xuống, có những người phụ nữ bán trái cây bươn chải ngoài đời, có những thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi muốn sớm phụ giúp gia đình.

Họ không đối phó được với Lục Kiến Huân, vũ khí của họ chẳng ra hình thù gì.

Nhưng họ có một thân xác máu thịt, có thể thay những người Cửu Môn đang yếu thế lúc này chắn đợt đạn đầu tiên, giành lấy cơ hội cuối cùng cho Cửu Môn.

“Mẹ kiếp!

Không làm nữa!

Người phụ nữ đó là dì tôi!

Tôi không ra tay được!” “Tôi cũng vậy, ây da, đứa bé đó là con tôi,

tôi chừng này tuổi rồi mà còn không hiểu chuyện bằng con mình." "Lão già đó là cha tôi, trước đây tôi luôn coi thường cha mình, thấy ông không học hành gì, chẳng biết gì ngoài kiếm tiền, hu hu...

Tôi tiêu tiền của lão già, đi làm tay sai cho một con chó, còn định bắt nạt những người già như cha tôi, tôi có tội..." Lạch cạch lạch cạch~ Rất nhiều người bắt đầu vứt súng xuống đất.

Trương Khải Sơn và Lục Kiến Huân tuy là quan từ nơi khác đến, nhưng rất nhiều thuộc hạ là dân chúng được tuyển chọn quanh thành Trường Sa.

Mọi người đều xuất thân từ dân thường, có chút quyền thế rồi lại đi theo kẻ có quyền để bắt nạt dân thường sao?

"Các vị môn chủ, đồ đến rồi." "Đến đúng lúc lắm." Tô Mộc gật đầu, công khai lật mở những chiếc xe ngựa chứa đầy quân nhu, hết chiếc này đến chiếc khác.

Trên xe chất đầy hỏa pháo, súng ống và đạn dược.

Trước đó, Cửu Môn tuy lợi hại nhưng chỉ là tổ chức dân gian, không tạo nên cục diện lớn.

Nhưng khi những vũ khí này được đặt trước mặt người dân Trường Sa, ý nghĩa của Cửu Môn đã thay đổi.

Đây không còn là thế lực nhàn tản dân gian nữa, mà là một đội quân vô cùng thiện chiến.

Nếu là ngày xưa, đây chính là một tiểu Lương Sơn.

Lục Kiến Huân thở dài.

Đánh kiểu gì đây?

Người không đông bằng đối phương.

Đạo lý nói không lại đối phương.

Giờ vũ khí cũng chẳng tinh lương bằng đối phương.

Dù có muốn liều chết một phen thì cũng phải cho hắn chút hy vọng chứ.

Tô Mộc cứ thế từng bước đi tới trước mặt đám thuộc hạ cầm súng của Lục Kiến Huân, nhưng không ai dám nổ súng.

Chương 128

Tô Mộc chẳng thèm nhìn đám người này lấy một cái, đi thẳng tới trước mặt Cừu Đức Khảo: "Kinh ngạc không?" Cừu Đức Khảo đã đại khái đoán được kết cục của mình, khựng lại một chút rồi nói: "Có chút kinh ngạc, trước đây cứ tưởng dòng máu rồng của các người toàn là phế vật, phế vật không chịu nổi một đòn." "Ha ha ha ha." Tô Mộc cười.

"Bốn trăm triệu người." Tô Mộc tiếp tục nói.

"Nơi khác tôi không quản được, nhưng ở đây, muốn nuốt trôi thành Trường Sa thì phải chuẩn bị tâm lý bị lột một tầng da.

Nếu có cơ hội, tương lai ông sẽ thấy thịnh thế vạn quốc lai triều." Tô Mộc chắp tay sau lưng, nhìn về phía xa.

"Các người còn có cơ hội đó sao?" Cừu Đức Khảo bày tỏ sự nghi ngờ cực độ.

"Sẽ có thôi, tin tôi đi, tôi từ tương lai xuyên không tới mà." Tô Mộc cười nói.

"Ha ha." Cừu Đức Khảo tỏ vẻ "tin anh mới lạ" kèm theo sự mỉa mai.

"Thật đấy." Tô Mộc mặt đầy nghiêm túc, "Không tin thì thôi, tôi chỉ nói cho một mình ông biết thôi đấy, suỵt." "Ha ha." Cừu Đức Khảo vẫn giữ vẻ mặt mỉa mai đó.

"Đừng giãy dụa nữa Tô Mộc, anh hoành hành ở đây cũng vô ích thôi.

Anh nhìn ra ngoài xem, người của các anh đi đến đâu gặp chúng tôi mà chẳng phải khách khí?

Hôm nay nếu anh động vào tôi, vài ngày tới Trường Sa sẽ bị binh lính bao vây, tin không?

Hơn nữa, người của các anh cũng sẽ trách tội anh vì đã đắc tội với ngoại khách như tôi." Cừu Đức Khảo rất tự tin, Tô Mộc không dám làm hại lão.

Dù biết những chuyện Lục Kiến Huân làm đều có bóng dáng của lão đằng sau, nhưng Tô Mộc sẽ không dám.

Chát!

Cừu Đức Khảo ngẩn người, ôm lấy má phải, ngỡ ngàng nhìn thiếu niên da vàng trước mặt.

Tô Mộc rất khác với những người da vàng lão từng gặp trước đây.

Người này rất giống một tên du côn bình thường, không có tầm nhìn, nghé con không sợ hổ, nhưng người này lại không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Hắn biết rõ tình hình bên ngoài lúc này nhưng vẫn cứ lao về phía trước.

"Ngoại khách cái thá gì!

Cho mặt mũi mà không biết điều!" Hắc Bối Lão Lục tung một cước đá bay Cừu Đức Khảo đang đứng trước mặt Tô Mộc, cú đá cực kỳ mạnh.

Cừu Đức Khảo lăn lộn trên đất, lồm cồm bò dậy với cái miệng đầy đất, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm nhóm người Tô Mộc.

"Các người sẽ hối hận." Cừu Đức Khảo trầm giọng nói.

"Cùng lắm là mất cái đầu to bằng cái bát thôi, làm như người nước ngoài các người có chín cái đầu không bằng, tới đây, ông đây sợ gì các người?" "Lục gia, người này giao cho em xử lý nhé?

Anh thấy sao?

Còn tên Lục Kiến Huân này nữa, không phải hắn bảo em thiên lý bất dung, thủ đoạn tàn nhẫn sao?" Bán Tiệt Lý dùng tay quay bánh xe lăn đến cạnh Hắc Bối Lão Lục, cười híp mắt nói.

Đoàng!

Không đợi Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đồng ý, Lục Kiến Huân trực tiếp nổ súng tự kết liễu mình.

Đùa à, ai mà chẳng biết trong Cửu Môn Bán Tiệt Lý là kẻ độc ác nhất, rơi vào tay gã thì làm gì còn đường sống?

Lúc đó có khi muốn chết cũng khó!

"Hắc hắc." Nhìn xác Lục Kiến Huân ngã xuống, Bán Tiệt Lý nheo mắt cười.

"Ngoại khách, sao nào?" Bán Tiệt Lý ngẩng đầu nhìn Cừu Đức Khảo.

"Muốn giết thì giết, nói nhảm nhiều thế làm gì!" Cừu Đức Khảo nhắm mắt lại, đã chuẩn bị tâm lý bị giết ngay tại chỗ.

"Khoan đã." Tô Mộc lên tiếng.

"Người này hiện tại chưa được giết, bắt lão và Tanaka Ryosuke lại trước đi, nhớ trông chừng cho kỹ, lão mà chết là tôi bắt các người chịu trách nhiệm đấy." Tô Mộc dặn dò.

"Sao vậy lão đại?" Hắc Bối Lão Lục không hiểu.

"Sắp đánh nhau rồi." Tô Mộc giải thích.

"Rồi sao?" Hắc Bối Lão Lục truy hỏi.

"Đến lúc đánh nhau thì lôi mấy tên này ra treo lên thành, mỗi ngày đánh cho một trận để khích lệ sĩ khí." Tô Mộc thản nhiên nói.

“Cần gì phải khích lệ sĩ khí chứ?

Lão đại, em thấy sĩ khí bên mình đủ lắm rồi, có đến bao nhiêu người chúng em cũng không sợ đâu!” Hắc Bối Lão Lục ưỡn ngực.

Những người khác cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Tô Mộc lắc đầu, không định nói ra tình hình chiến sự sắp xảy ra trong tương lai.

Đến một giai đoạn nào đó, sĩ khí của mọi người sẽ giảm xuống cực độ, lúc đó sẽ có cảm giác như ngoại địch đánh mãi không hết, đánh không lại, cảm thấy bất lực.

Tô Mộc rất nản lòng, nhưng ngày đó rốt cuộc sẽ đến.

“Đưa đi đi.” Tô Mộc xua tay.

“Những người khác thì sao?” Bán Tiệt Lý hỏi, chủ yếu là vì đám người vừa nãy đứng về phía Lục Kiến Huân, chọn nhầm phe.

“Ai muốn ở lại thì ở lại, không muốn thì giết sạch.” Tô Mộc buông một câu khiến ai nấy đều kinh hãi.

Bán Tiệt Lý vừa nãy còn định nói sao Tô Mộc lại tốt bụng thế, bị Lục Kiến Huân dẫn người đe dọa một trận mà còn muốn tha cho kẻ địch.

Hóa ra là ai không muốn ở lại thì giết sạch...

Ngày hôm sau.

Trương Khải Sơn báo cáo lên cấp trên về cái chết của Lục Kiến Huân, nói rằng Lục Kiến Huân bị bọn cướp giết khi đang tuần tra ngoài thành Trường Sa, dù sao nơi thâm sơn cùng cốc này cũng nhiều dân gian xảo.

Cấp trên nghe xong tuy thấy ngỡ ngàng, nhưng trong thời đại hỗn loạn này, người chết cũng không phải chuyện quá kỳ lạ, thế là lệnh

cho Trương Khải Sơn nắm quyền trở lại.

Còn về những "ngoại khách" như Cừu Đức Khảo và Tanaka Ryosuke thì bị Trương Khải Sơn mời vào trong lao, chuẩn bị nuôi cho béo, đợi ngày nào đó lôi ra chém đầu trước thành để tế cờ.

Sóng gió ở Trường Sa do Lục Kiến Huân gây ra cứ thế qua đi.

Chương 129

Những kẻ thuộc phe phản đối do Lục Kiến Huân lôi kéo cũng bị Bán Tiệt Lý lùng sục trong dân chúng và bí mật trừ khử.

Sau chuyện này, thế lực Cửu Môn thực sự đạt đến đỉnh cao cực hạn.

Tô Mộc bước ra từ trong bóng tối, lộ diện công khai, trở thành tiêu điểm của thành Trường Sa.

Sau đó là những ngày huấn luyện toàn dân là binh, Hắc Bối Lão Lục cũng bị Tề Thiết Chủy lôi đi tập luyện vũ khí nóng thời đại mới, dù hắn trăm phương ngàn kế không muốn.

Ở Trường Sa, khi còn hơn một năm nữa mới bùng phát chiến tranh thì đã bắt đầu cơ hội huấn luyện, không khí sôi sục, toàn dân tham gia.

Những nơi khác thì vẫn đang đấu đá nội bộ, vẫn tranh luận không ngớt về việc có nên phục bích xưng đế hay không.

Những chuyện này Tô Mộc đều biết, chỉ là hắn ít khi để tâm đến chuyện bên ngoài.

Lại qua một thời gian.

Tiểu Ca Trương Khởi Linh không nhịn được mà hỏi Tô Mộc một câu.

“Sau khi những chuyện này kết thúc, anh có thể cùng tôi đi canh giữ một nơi không?

Nơi đó nếu xảy ra sơ sót, cả thế giới sẽ bị liên lụy.” Đây là lần đầu tiên kể từ khi xuất hiện, Trương Khởi Linh nói với Tô Mộc một câu dài như vậy.

Nhà họ Trương không biết vì nguyên nhân gì mà phân liệt, huyết mạch nhà họ Trương mỏng manh, không còn mấy người mang dòng máu chính quy.

Ngay cả Trương Khởi Linh lúc này cũng không biết sau này mình còn có thể tiếp tục canh giữ Thanh đồng môn hay không.

Mà Cửu Môn lại lớn mạnh và phồn vinh như thế, nếu người Cửu Môn chịu canh giữ Thanh đồng môn, thì Trương Khởi Linh sẽ không phải lo lắng nhiều nữa.

"Cậu đang chỉ đích danh tôi, hay là nói cả Cửu Môn?" Tô Mộc nghi hoặc.

"Anh, và cả Cửu Môn." Trương Khởi Linh trầm giọng nói.

"Chuyện vô vị như thế, sợ là chẳng có mấy người tình nguyện đâu.

Cậu nghĩ chỉ dựa vào một câu nói mà có thể khiến họ làm chuyện đó sao?" Tô Mộc truy hỏi.

Trương Khởi Linh cau mày.

Y không giỏi giao tiếp, không biết xử lý chuyện nhân tình thế thái như thế nào.

Vừa hay y gặp được một tồn tại đặc biệt nhất trong đời mình, một người sở hữu huyết mạch Kỳ lân khác hẳn với Kỳ lân huyết của y.

Rất may là Tô Mộc rất khác Trương Khởi Linh, hắn cực kỳ giỏi về khoản nhân tình thế thái này.

"Tôi có thể hứa với các anh một số việc, sau khi hoàn thành, hãy đi cùng tôi." Trương Khởi Linh trầm giọng.

Nếu Hắc Bối Lão Lục ở đây, chắc chắn sẽ lại cười nhạo Trương Khởi Linh tự lượng sức mình.

Chỉ là một thiếu niên, dù có giúp đỡ thế nào thì giúp được gì cho đám người Cửu Môn này chứ?

Nhưng Tô Mộc biết Trương Khởi Linh là hạng người gì.

Tô Mộc khựng lại, xoa cằm suy nghĩ một hồi lâu: "Canh giữ Thanh đồng môn cần người như thế nào mới được?" "Không sợ chết, không bị dục vọng thế tục trói buộc, giữ kín bí mật về Thanh đồng môn." Trương Khởi Linh bình tĩnh giải thích.

"Thế thì không được rồi, Cửu Môn đa phần là một lũ người phàm tục.

Sao nào, người nhà họ Trương các cậu chết sạch rồi à?

Chỉ còn lại mình cậu thôi sao?" Tô Mộc tò mò hỏi.

Im lặng.

Nhắc đến chuyện nhà họ Trương, Trương Khởi Linh không nói thêm lời nào.

Y nhìn Tô Mộc: "Còn anh thì sao?" "Tôi không có ý thức trách nhiệm lớn lao như vậy đâu, vì chúng sinh mà hy sinh bản thân, âm thầm làm một vị anh hùng, hắc hắc, tôi cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử thôi." Tô Mộc thản nhiên cười.

Im lặng.

Trương Khởi Linh bỗng nảy sinh cảm giác bất lực đối với Tô Mộc, người này ở lĩnh vực y không giỏi lại cực kỳ tài ba.

Đứng trước Tô Mộc, y chẳng chiếm được chút ưu thế nào.

Nếu có một người giỏi giao lưu thân thiết ở bên cạnh mình thì tốt biết mấy.

Cô độc là kẻ thù lớn nhất của người trường sinh.

Mà Tô Mộc khác Trương Khởi Linh ở chỗ, Trương Khởi Linh luôn ẩn thế, còn Tô Mộc thì nhập thế, sống giữa phố thị, đùa giỡn với đám người phàm tục.

"Còn gì muốn hỏi nữa không?" Tô Mộc nhìn Trương Tiểu Ca bỗng nhiên đến phòng khách phủ đệ của mình.

Trương Tiểu Ca lắc đầu, quay người bước ra ngoài.

Sau khi Trương Khởi Linh đến Trường Sa thì luôn ở trong phủ họ Tô, bình thường cũng không ai quản y làm gì, y cũng không tham gia vào việc của người khác.

Một khoảnh sân, một ngôi nhà gỗ, một hồ sen, đó là nơi y dành cả ngày.

Trước đó Tô Mộc từng thử đưa Trương Khởi Linh tham gia vào việc của Cửu Môn và một số chuyện trong thành, nhưng đều bị y trực tiếp từ chối.

Nhưng sau ngày hôm đó, Trương Khởi Linh bỗng như biến thành một người khác, chỉ cần Tô Mộc ra khỏi phủ là y sẽ đi theo sau, không nói một lời.

Tô Mộc cười khổ lắc đầu, đoán được mục đích hành động này của Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh vẫn chưa từ bỏ ý định kéo Tô Mộc cùng đi canh giữ Thanh đồng môn thần bí kia, vì thế y hy vọng có thể làm giúp Tô Mộc một số việc, sau đó nhận lại sự báo đáp.

Sau một thời gian nữa, Trương Khởi Linh rốt cuộc cũng hiểu ra, cũng giống như mình, Tô Mộc - người sở hữu sức mạnh vượt xa người thường - bao năm qua đã làm những gì.

Người này cậy mình có sức mạnh to lớn, tâm cơ cực sâu, vậy mà lại thống trị một phương thành trì.

Cái quyền thế thế tục chẳng có chút trọng lượng nào trong mắt Trương Khởi Linh, vậy mà Tô Mộc lại chơi đến mức vui quên trời đất.

Thật kỳ quái.

Dần dần, người Cửu Môn đều biết đến vị Tiểu Ca thần bí luôn đi theo Tô Mộc suốt thời gian qua, một thiếu niên luôn mang vẻ mặt lạnh lùng.

“Trương Khởi Linh?

Chưa nghe bao giờ, nhưng mang họ Trương, liệu có phải cùng một mạch với Phật gia không?” “Không thể nào?

Chương 130

Người cùng mạch với Phật gia sao lại đi theo Tô gia?" "Trên người kẻ đó ẩn chứa nguy hiểm cực lớn, không đơn giản đâu." "Cái đó còn phải đợi anh nói à?

Chẳng phải trước đây có người nói rồi sao, Lão Lục nhà mình bị thiếu niên đó đánh cho đứng không vững đấy." "Kỳ lạ, không tính ra được mệnh số của người này, dường như mệnh số trên người y đã bị thuật sĩ cao tay nào đó che đậy rồi." "Trương Khởi Linh trông cũng khôi ngô đấy, tiếc là không phải gu của tôi." Trong sân phủ họ Tô, Hắc Bối Lão Lục bỗng bật dậy từ dưới đất, vỗ sạch bụi đất trên người nói: "Lão tử không phục!

Lại đây!" Nói xong lại lao về phía Trương Khởi Linh một lần nữa.

Tề Thiết Chủy bảo thuộc hạ mang cho Tô Mộc và mình hai cái ghế, sẵn tiện mang thêm chút hạt dưa đậu phộng, rồi cả hai cùng ngồi đằng xa sưởi nắng, xem cảnh Hắc Bối Lão Lục hằng ngày không phục Trương Khởi Linh và hằng ngày bị Trương Khởi Linh bán hành.

Tề Thiết Chủy cắn hạt dưa, cười nói với Tô Mộc: "Lục gia đây là đang trốn tránh huấn luyện đây mà, giỏi thật, thuộc hạ của ông ấy trong vòng trăm mét đều có thể bắn trúng mục tiêu một cách chuẩn xác, vậy mà Lục gia vẫn coi súng như cái gậy để múa." "Cái gã này, kệ đi, thích đánh với Trương Khởi Linh thì cứ để lão tiếp tục, dù sao lão cũng chỉ có hai lựa chọn, một là ngoan ngoãn đi luyện tập vũ khí nóng, hai là đợi bị Trương Khởi Linh thu phục." Tô Mộc khẽ cười, cũng đang cắn hạt dưa.

Cả hai xem vô cùng thích thú, mấy lần thấy Hắc Bối Lão Lục bị Trương Khởi Linh đánh bay, họ không nhịn được mà bật cười.

Hắc Bối Lão Lục cũng chẳng để tâm, ngã rồi lại đánh tiếp, dù sao vẫn đơn giản hơn việc học đống tài liệu súng ống phức tạp kia, đây mới là cách chiến đấu mà lão thích.

Thấm thoát lại một mùa thu nữa trôi qua.

Hắc Bối Lão Lục và Trương Khởi Linh không ngừng giao thủ, võ nghệ trực tiếp thăng hoa lên một tầm cao mới, đao pháp càng thêm xuất thần nhập hóa.

Nhưng lão vẫn chẳng mặn mà gì với việc dùng súng.

Cho đến khi Tô Mộc đưa Hắc Bối Lão Lục đi xem tình hình huấn luyện súng cối.

Nhìn thấy uy lực to lớn sau khi đạn pháo nổ, mắt Hắc Bối Lão Lục sáng lên: "Cái thứ này được đấy, lão đại, mau dạy em cách dùng đi!" Lúc này súng cối ở Trường Sa chẳng qua chỉ là một cái giá sắt trông cực kỳ đơn giản, rồi nhét đạn pháo vào trong để bắn đi.

Tầm bắn khá ngắn, lực giật cực mạnh.

Sau khi nhóm người Tô Mộc mua được số quân nhu này từ Bắc Bình, môn đồ Cửu Môn và binh sĩ dưới trướng Trương Khải Sơn bắt đầu học cách sử dụng loại vũ khí "tiên tiến" này.

Hắc Bối Lão Lục luôn tỏ ra khinh thường việc này, nên đây là lần đầu tiên lão tới xem mọi người huấn luyện.

Thấy uy lực khổng lồ của súng cối, Hắc Bối Lão Lục bỗng cảm thấy thanh đao trên lưng mình không còn thơm nữa.

Dù là ở kiếp trước của Tô Mộc hay ở thế giới này, chỉ cần có tiền thì đa số mọi thứ đều mua được.

Cộng thêm có quyền thế nữa thì việc có được những thứ này lại càng thuận tiện hơn.

“Thế trước đây làm cái gì rồi?

Đánh nhau với Trương Khởi Linh suốt một năm, vui lắm hả?” Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật giật.

“Vui cái con khỉ!

Tên đó đúng là quái vật, dù em có nắm thóp được chiêu số của y thì tốc độ, sức mạnh và phản xạ của y vẫn vượt xa người bình thường, cứ thế là bị y đè xuống đất mà nện, hu hu...

Biết thế này thì đến học bắn súng cối sớm cho rồi, lão đại dạy em đi.” Hắc Bối Lão Lục đi theo Tô Mộc mấy năm nay cũng tiến bộ không ít, không còn cái kiểu mãng phu chỉ biết dùng nắm đấm đánh người hay dùng đao chém người như năm xưa.

“Thích thì học đi, ông là Lục gia danh tiếng lừng lẫy cơ mà, ông muốn học thì chẳng ai dám không dạy cả.” Tô Mộc nhún vai.

“Đúng rồi, đi theo tôi, Giải lão bản vừa mới kiếm được mấy thứ hay lắm.” Tô Mộc rảo bước đi trước.

Hắc Bối Lão Lục ngẩn ra một lúc rồi mới đuổi kịp.

Một lát sau, Hắc Bối Lão Lục đã tới phủ của Giải Cửu, nơi mọi người Cửu Môn đang tập trung.

Những người khác đã đến trước một bước, Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc đến hơi muộn.

“Đây là thứ gì vậy?” Hắc Bối Lão Lục nhìn bộ “quần áo” dày cộm mà thuộc hạ của Giải Cửu đưa cho mình, mặt đầy ngỡ ngàng.

Những người khác thì đã bắt đầu mặc thử xem bộ “quần áo” Giải Cửu chia cho có vừa vặn hay không.

Tô Mộc cầm một bộ rồi đưa cho thuộc hạ cầm giúp, không hề tỏ ra tò mò, kinh ngạc hay ngỡ ngàng như đám người Cửu Môn kia.

Giải Cửu cười nói: "Trước đây mọi người chẳng bảo tôi tìm chút đồ tốt sao?

Đây chính là thứ mà mọi người muốn đấy." "Áo chống đạn." Trương Khải Sơn cau mày.

Loại đồ này hiện tại trong nước chẳng có mấy cái, không ngờ Giải Cửu lại có quan hệ rộng như vậy, ngay cả áo chống đạn cũng mua được.

Mà lại còn mua một lúc tám cái.

"Áo chống đạn là cái gì vậy Phật gia?" Ngô Lão Cẩu ngạc nhiên hỏi.

"Cái này mà anh còn không biết, tôi còn biết đây này, nghe tên là hiểu rồi, chắc là quần áo có thể đỡ được đạn, nhưng sao chỉ có áo mà không có mũ bảo hiểm, quần hay giày nhỉ?" Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

Giải Cửu nghe xong, trán nổi vài vạch đen.

Cái áo chống đạn này lão phải tốn bao nhiêu thời gian và công sức mới kiếm được từ chỗ người nước ngoài.

Vậy mà Hắc Bối Lão Lục còn đòi cả quần chống đạn với mũ bảo hiểm chống đạn...

Cái gã này mơ mộng hão huyền quá rồi đấy...

"Đồ này tốt thì tốt thật, nhưng mặc vào nặng quá, sợ là chẳng mấy ai có thể mặc nó mà chạy như Lục gia được đâu!" Ngô Lão Cẩu cảm thán một câu.

Trong Cửu Môn, thân hình của Hắc Bối Lão Lục là cường tráng nhất.

Thế nhưng ngay cả Hắc Bối Lão Lục mặc vào cũng thấy nặng nề, hơn nữa còn hơi vướng víu khi hành động.

“Thích thì mặc không thích thì thôi.” Giải Cửu phất tay áo, vẻ mặt không hài lòng.

“Mặc chứ!

Sao lại không mặc, đây là đồ Cửu gia đã vất vả tìm cho mọi người, dù có không tốt lắm thì cũng phải mặc!” Ngô Lão Cẩu đảo mắt, cười hắc hắc.

“Đúng rồi Cửu gia, hiện tại tình hình bên ngoài thế nào rồi?” Ngô Lão Cẩu tiếp tục truy hỏi.

“Hiện tại bên ngoài đã bắt đầu đánh nhau rồi, trong vòng trăm dặm quanh đây đều đã xuất hiện quân địch, mọi người phải cẩn thận, cẩn thận và hết sức cẩn thận, bình thường không có việc gì thì đừng ra khỏi cửa.” Giải Cửu nghiêm túc nhắc nhở mọi người.

“Bố trí ngoài thành thế nào rồi?” Tô Mộc hỏi Trương Khải Sơn.

“Mấy ngọn núi xung quanh đều đã được quan sát kỹ, khi cần thiết chúng ta có thể di tản lên núi để lánh nạn.

Đương nhiên nếu đánh lại được thì việc gì phải chạy.

Dây thép gai cũng đã được bố trí xong, chỉ cần có địch áp sát là chúng ta sẽ phát hiện ngay lập tức.

Những gì Tô gia dặn dò trước đó đều đã được chuẩn bị xong xuôi, chỉ đợi quân địch tới thôi.” Trương Khải Sơn nói với vẻ khá hài lòng.

Chương 131

Trong khi những nơi khác vẫn còn đang ngơ ngác trước sự tàn phá của chiến tranh, thì thành Trường Sa đã bố trí thiên la địa võng, chỉ đợi quân địch đến nộp mạng.

Nếu chúng dám đến, chắc chắn sẽ phải trả giá cực kỳ đắt.

"Hay lắm, ha ha ha, nghe nói lần này quân địch thế tấn công rất mạnh, muốn đánh hạ đất nước ta.

Nghe nói lũ giặc lùn đó là một tiểu quốc mà dân số cả nước cộng lại còn không đông bằng dân số một vùng của ta, ha ha ha, thật đúng là gan to tày đình!" Những người khác vẫn đang bàn tán về chiến sự gần đây.

Ngô Lão Cẩu lẻn đến bên cạnh Tô Mộc, nói khẽ: "Tô gia, lát nữa có thể ghé qua phủ tôi họp mặt, uống chút rượu không?" Tô Mộc không hiểu: "Sao vậy Ngũ gia lại có hỉ sự gì à?" Ngô Lão Cẩu cười hắc hắc, gãi đầu: "Chẳng phải sợ đánh nhau rồi không biết mình sống được bao lâu sao?

Thế là lại tạo ra một đứa nhóc, vừa mới chào đời trưa nay xong." "Ngô Nhị Bạch sinh rồi à?" Tô Mộc sững người.

"Đúng vậy, tiểu Nhị Bạch chào đời hôm nay, hi hi." Ngô Lão Cẩu có vẻ hơi ngại ngùng.

Mọi người khác trong Cửu Môn đều không biết, trong khi những người khác vẫn còn là "cẩu độc thân" thì một mình lão đã có hai đứa con.

Hiệu suất này đúng là bỏ xa những người khác trong Cửu Môn vài con phố.

“Cũng đúng.” Tô Mộc gật đầu: “Ngũ gia có dự định gì không?” Sắc mặt Ngô Lão Cẩu thay đổi, trở nên nghiêm túc chân thành: “Tối nay nói chuyện sau nhé, tôi giờ không còn như trước nữa rồi, bỗng nhiên thấy hơi nhát gan, ha ha ha, già rồi già rồi.” “Được.” Tô Mộc gật đầu.

Trong ký ức của Tô Mộc, thời điểm này Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu đã chạy khỏi Trường Sa, nhờ đó mới có Ngô Tà và Giải Ngữ Hoa sau này - hai hậu duệ vẫn còn chút bóng dáng của huyết mạch Cửu Môn.

Những người khác thì bị chiến tranh liên lụy, không nghe nói có hậu duệ nào xuất chúng, hoặc đơn giản là không có người nối dõi.

Tính tình Ngô Lão Cẩu khá thẳng thắn, sau khi kết giao với Tô Mộc, có chuyện gì lão cũng đều báo trước cho hắn, dường như đã coi Tô Mộc là người bạn thân thiết nhất.

Giải Cửu bình thường tỏ ra rất tốt với mọi người, lúc này còn chuẩn bị áo chống đạn cho Cửu Môn, trông như một người tốt.

Nhưng thực tế, Giải Cửu chưa bao giờ nói cho người khác biết về dự tính của mình.

Mỗi môn chủ Cửu Môn đều có suy nghĩ và tính cách khác nhau, đây cũng là chuyện hết sức bình thường.

Màn đêm buông xuống.

Ngô Lão Cẩu lại tìm đến cửa lần nữa, mời Tô Mộc qua phủ tụ họp.

Vì Ngô Lão Cẩu chỉ mời một mình mình, nên lần này Tô Mộc vẫn không gọi Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy theo.

Thế nhưng Trương Khởi Linh vẫn mặc kệ tất cả, tiếp tục lẳng lặng bám theo sau lưng anh.

Tô Mộc lắc đầu: 'Tôi chỉ đi gặp một người bạn thôi, không cần phải bảo vệ nghiêm ngặt thế đâu.' Trương Khởi Linh không nói lời nào, chỉ bình thản nhìn về phía xa. 'Được rồi, không phải cậu muốn tôi giúp cậu đi canh giữ Thanh Đồng Môn sao?

Còn bảo tôi đưa ra một yêu cầu, được, vậy tôi nói thẳng luôn, nếu cậu có thể giúp tôi giữ vững Trường Sa, tôi sẽ cùng cậu đi canh cổng.

Một khi tôi đã đi, người của Cửu Môn đều sẽ đi.' Tô Mộc thở dài, nói ra một chuyện gần như không thể hoàn thành để khiến Trương Khởi Linh từ bỏ ý định.

Đôi mắt Trương Khởi Linh bỗng sáng lên, chậm rãi gật đầu. 'Đồ ngốc.' Tô Mộc lầm bầm một câu.

Thành Trường Sa sau này có giữ được hay không, lúc này Tô Mộc cũng chỉ có năm mươi phần trăm nắm chắc, huống chi Trương Khởi Linh chỉ có một mình.

Trương Khởi Linh rất lợi hại là thật, là tiểu vương tử đạo mộ, tung hoành khắp các cổ mộ không đối thủ.

Thế nhưng đây không phải là đi đổ đấu, cũng không phải giao thủ với Tống tử hay tà linh gì cả.

Đây là 'đánh trận' thực sự! 'Muốn theo thì cứ theo đi, đi thôi, dẫn cậu đi gặp chú hai của cậu.' Tô Mộc lắc đầu, không để tâm đến Trương Khởi Linh bên cạnh nữa.

Trương Khởi Linh hơi chút nghi hoặc.

Chú hai?

Trương gia không có ai là chú hai của anh cả, anh chưa từng có chú hai nào.

Người mà Tô Mộc gọi là chú hai là ai?

Ngay sau đó, Tô Mộc cùng Trương Khởi Linh đã đến phủ đệ của Ngô Lão Cẩu.

Sau lần kinh qua chuyện của con trai Ngô Nhất Cùng trước đó, lần này Ngô Lão Cẩu tỏ ra điềm nhiên hơn nhiều, ông ta ngồi trong sân, một mình thong thả uống rượu, mặt đầy ý cười.

Cách đó không xa, người làm đang đưa tiểu Ngô Nhất Cùng chơi đùa trong nôi. 'Tô gia tới.' Hộ vệ ở cửa lên tiếng.

Ngô Lão Cẩu quay người nhìn về phía Tô Mộc và Trương Khởi Linh.

Tô Mộc chỉ tay vào Ngô Nhất Cùng một tuổi trong nôi: 'Mau gọi nhạc phụ đại nhân đi.' Trương Khởi Linh: '...' Nếu không phải vì anh không muốn rước lấy phiền phức, và muốn Tô Mộc cùng mình đi bảo vệ Thanh Đồng Môn, thì hiện tại anh thật sự muốn một đao chém chết Tô Mộc.

Đó chỉ là một đứa trẻ một tuổi, tại sao lại là nhạc phụ của anh?

Tô Mộc người này, miệng lưỡi không một câu nào đáng tin.

Bùn đất còn có ba phần tính nóng. 'Hại, nói mà không nghe, sau này không còn cơ hội đâu, ha ha ha, Ngũ gia buổi tối tốt lành.' Tô Mộc cười nói, chào hỏi Ngô Lão Cẩu vừa đứng dậy.

Ngô Lão Cẩu chắp tay: 'Tô gia khỏe, Trương tiểu ca cũng tới rồi, Tô gia có người hộ vệ này thật an tâm, nếu Trương tiểu ca có thể vào phủ của tôi thì tốt biết mấy, ha ha, lão Cẩu tôi sẽ chẳng cần lo vấn đề an toàn nữa.' 'Ngũ gia nói đùa rồi, vị Trương tiểu ca này giao cho tôi một nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm và quan trọng, ôi, không dứt ra được.' Tô Mộc cười khổ lắc đầu. 'Ồ, còn có người nào có thể khiến Tô gia phải nghe lệnh sai bảo sao?' Ngô Lão Cẩu kinh ngạc.

Tô Mộc nâng chén rượu trong tay: 'Không nói chuyện đó nữa, chúc

mừng Ngũ gia lại có thêm một quý tử, ha ha ha.' Tô Mộc nâng chén.

Lão mặt Ngô Lão Cẩu đỏ lên: 'Chẳng phải tại rảnh rỗi không có việc gì làm sao?

Hắc hắc, Tô gia nếu muốn, e là giờ đã con cháu đầy đàn rồi, tôi có nghe nói dạo trước Tô gia suýt chút nữa bị Hoắc gia chiêu mộ làm con rể ở rể đấy, ha ha ha.' Tô Mộc nhớ lại những chuyện cũ, cười khổ lắc đầu. 'Tô gia, gần đây tôi và Cửu gia đang bàn bạc một việc, có lẽ phía Cửu gia vẫn chưa kịp báo cho anh, nên tôi mạn phép nói trước với Tô gia.' Ngô Lão Cẩu ngước mắt.

Tính tình Giải Cửu thì người trong Cửu Môn đa phần đều biết, đây là một người che giấu rất sâu, bình thường sẽ không tiết lộ bất kỳ ý nghĩ hay tâm tư nào ra ngoài. 'Vâng.' Tô Mộc cũng thu lại nụ cười trên mặt. 'Tô gia rốt cuộc đối với cuộc chiến này có bao nhiêu phần thắng?' Ngô Lão Cẩu nghiêm túc hỏi.

Chương 132

Tô Mộc cau mày: 'Những gì tôi bố trí vài năm qua đủ để tôi có hơn năm phần thắng đối với cuộc chiến sắp nổ ra tại Trường Sa này.' Ngô Lão Cẩu trầm tư một lát, lại hỏi: 'Vậy xin hỏi Tô gia, một khi tranh đấu bùng nổ, nếu chúng ta thua, chúng ta sẽ phải làm sao?

Lão Cẩu tôi không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi dự tính của Tô gia, nếu thua thì phải làm thế nào?

Tôi và Cửu gia hiện tại không giống mọi người, chúng tôi có con cái, chúng tôi có thể chết, có thể chết vì thành Trường Sa, có thể chết vì bất bình, nhưng chúng tôi không muốn liên lụy đến con cái mình...' Ngô Lão Cẩu nói, đôi mắt dần đỏ lên.

Tô Mộc cũng đầy vẻ chính trực: 'Chỉ cần cuộc chiến chạm đến thành Trường Sa, Tô Mộc tôi sẽ là người đầu tiên bước ra khỏi thành, tôi đi gánh vác, đi đánh, đi giết, nếu tôi ngã xuống, Cửu Môn cứ việc chạy, cứ việc giải tán, tôi không một lời oán trách!' 'Tô gia...' Thần sắc Ngô Lão Cẩu dịu lại.

Trong Cửu Môn, còn ai có thể nói ra được những lời như Tô Mộc lúc này.

Trên thế giới này, những kẻ cầm quyền có được mấy người có can đảm như Tô Mộc. 'Anh cũng biết tôi là Tô gia của Cửu Môn, tôi là Tô Mộc của Cửu Môn!

Yên tâm, sau khi đến Trường Sa tôi đã luôn mưu tính, chỉ chờ ngày này tới, những nơi khác bại hay không tôi không quan tâm, cũng không quản nổi, nhưng thành Trường Sa có Cửu Môn, có anh, có tôi, có chúng ta, chúng ta còn thì thành Trường Sa không thể đổ.' Tô Mộc chậm rãi thở ra một hơi. 'Tô gia, có câu này của anh là lão Cẩu tôi yên

tâm rồi, từ ngày mai trở đi, cái mạng này của lão Cẩu tôi là của Tô gia, người của tôi cũng là người của anh, cứ việc sử dụng, nếu không đủ tôi sẽ tự mình lên, giết sạch lũ xâm lược chó chết đó!' 'Cửu gia, anh còn định nghe đến bao giờ nữa?' Ngô Lão Cẩu nhìn về phía góc tối. 'Ôi...' Giải Cửu thở dài, chậm rãi bước ra từ góc tối.

Ván bài này là do ông ta bày ra, không phải để thiết kế Tô Mộc gì cả, chỉ là muốn nghe xem lời nói thật lòng của Tô Mộc trong giai đoạn này. 'Tôi không giống Cẩu gia có hai đứa con, nhà tôi luôn là độc đinh truyền đời, tôi rất sợ thất bại, từ nhỏ tôi đã luôn lo xa, cho đến khi tới Trường Sa...' Giải Cửu lộ ra vẻ nhẹ nhõm.

Dường như áp lực đè nặng trên vai bao nhiêu năm qua, ngay lúc này đã tan thành mây khói. 'Nhưng lần này tôi muốn đánh cược một lần, tiền cược của tôi chính là Tô gia, cũng là chính bản thân tôi, tôi đặt cái mạng này chỗ Tô gia.' Giọng Giải Cửu không nặng, nhưng lời nói ra lại đầy sức nặng.

Người có thể khiến Giải Cửu ông tâm phục khẩu phục, nửa đời trước chưa gặp được một ai, nhưng nửa đời sau lại rất may mắn gặp được Tô Mộc.

Sau đêm đó, Tô Mộc đã hoàn toàn thu phục được lòng của Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu.

Tối hôm sau, Bán Tiệt Lý cũng dùng cách tương tự để mời Tô Mộc tới.

Lý phủ.

Địa bàn của Bán Tiệt Lý không lớn như các địa bàn khác của Cửu Môn ở Trường Sa, hơn nữa thuộc hạ đa phần đều là những người tàn tật nhưng ý chí kiên cường.

Có người mù mắt nhưng thính lực cực tốt.

Có người cụt chân nhưng lực cánh tay phi phàm.

Có người đầu trọc mặt sẹo nhưng tâm kế sâu xa.

Có người đứt tay nhưng sử dụng đao pháp điêu luyện...

Bán Tiệt Lý rất ít khi có thuộc hạ là người bình thường, người bình thường cũng không muốn đi theo ông ta.

Thế là Bán Tiệt Lý thu nạp một nhóm người như vậy.

Thế nhưng chính những người bị xem là xấu xí trong mắt người thường này lại đẩy Bán Tiệt Lý lên vị trí môn chủ của một trong Cửu Môn.

Những người này đa số đã nhìn thấu nhân tình thế thái, nghị lực cực mạnh, lại vô cùng đoàn kết.

Người dẫn đường cho Tô Mộc là một người câm không thể nói chuyện, người còn lại là một người đàn ông mặt đầy mụn thịt xấu xí.

Tô Mộc trước đây đã từng tiếp xúc với Bán Tiệt Lý, nên đối với những người 'kỳ hình dị dạng' này, anh không hề biểu lộ sự bài xích như những người bình thường khác mà đối diện với phong thái tự nhiên.

Thực ra con người đều chỉ có một cái đầu một cái mạng, có gì mà phân cao thấp quý tiện? 'Tô gia, mời vào trong, chúng tôi không qua đó, Tam gia đang đợi ngài ở bên trong.' Người đàn ông mặt xấu xí mỉm cười với Tô Mộc, nụ cười có chút đáng sợ.

Tô Mộc gật đầu, cất bước lên bậc thềm. 'Tô gia!' Người đàn ông mặt mụn thịt gãi đầu gọi Tô Mộc lại. 'Tô gia quả nhiên giống như trong truyền thuyết, khí vũ bất phàm, ha ha ha, tôi cứ tưởng Tô gia thấy chúng tôi sẽ sợ, sẽ thấy buồn nôn chứ.' Trên mặt người đàn ông lộ ra nụ cười thuần khiết. 'Trường Lục Kiến Đức và mấy tên ngoại bang kia mới khiến tôi thấy buồn nôn.' Tô Mộc nói xong, tiếp tục đi về

phía cổng lớn Lý phủ.

Cả người mặt mụn thịt và anh chàng câm đều sững sờ, sau đó không nhịn được mà cười lên.

Anh chàng câm không thể nói chuyện, tiếng cười có chút chói tai khó nghe, như thể bị ép ra từ trong cổ họng, vô cùng khô khốc.

Rõ ràng cả đời này anh ta chưa cười được mấy lần.

Khi Tô Mộc đi đến cổng lớn, anh dừng bước: 'Đúng rồi, các anh có vợ con chưa?' Người đàn ông mặt mụn thịt gật đầu: 'Tôi và anh Câm đều có rồi, anh Câm còn giỏi hơn tôi, mười sáu tuổi đã có con.' 'Thế thì các anh tự ti cái khỉ gì, nhìn lão Lục nhà tôi xem, cái gì cũng có, chỉ có mỗi vợ là mãi chẳng tìm được...' Tô Mộc nói rồi bước vào trong.

Anh chàng câm và người đàn ông mặt mụn thịt bị lời của Tô Mộc làm cho đứng ngây ra tại chỗ, hồi lâu sau mới cảm nhận được sự tự tôn đã mất bấy lâu.

Đúng vậy!

Họ tuy xấu xí, tuy là người câm, nhưng điều đó chẳng cản trở cuộc sống thường ngày của họ, vợ con có đủ, tiền cũng có, còn cần gì phải tự ti?

Lục gia chẳng phải cũng đâu có tự ti sao?

Tô Mộc vừa bước vào phủ đệ của Bán Tiệt Lý liền nghe thấy tiếng vỗ tay giòn giã.

Ngay sau đó, Bán Tiệt Lý được một người phụ nữ thành thục dáng người mảnh mai, diện mạo xinh đẹp đẩy ra.

Tô Mộc liếc nhìn người phụ nữ ấy một cái rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, chuyển sang nhìn Bán Tiệt Lý.

Mặt Bán Tiệt Lý tràn đầy vẻ cảm kích: 'Người như Tô gia nếu không thống trị Cửu Môn thì ai còn có thể khiến lũ quái vật Cửu Môn chúng tôi ngoan ngoãn nghe lời đây?' Bán Tiệt Lý chắc hẳn đã nghe thấy những gì Tô Mộc vừa nói với anh Câm và người đàn ông xấu xí bên ngoài.

Thuộc hạ của Bán Tiệt Lý phần lớn là người tàn tật, rất thiếu tự tin và tự tôn, nên khi làm việc khó tránh khỏi thủ đoạn tàn độc hơn người thường.

Khả năng ăn nói của Tô Mộc chỉ trong vài câu đã mang lại cho họ cảm giác hiếm hoi rằng mình đang sống hạnh phúc và có tự tôn.

Quả thực không phải dạng vừa.

Hơn nữa, Bán Tiệt Lý đã biết từ sớm, khi Tô Mộc lần đầu gặp ông, anh chưa bao giờ lộ ra ánh mắt khinh miệt vì ông là kẻ tàn tật, một chút cảm xúc như vậy cũng chưa từng thoáng qua. 'Tam gia tìm tôi có chuyện gì?' Tô Mộc ngồi xuống, bưng tách trà nóng người làm vừa mang tới, khẽ thổi một hơi. 'Chẳng phải sắp đánh trận rồi sao, sợ phía anh không đủ nhân thủ, việc trị an trong thành không cần lo nữa, người bên tôi giao hết cho Tô gia sử dụng, họ đều là cao thủ bậc nhất, tinh nhuệ cả đấy.' Bán Tiệt Lý có chút đắc ý nói.

Cửu Môn, thậm chí cả người dân Trường Sa rất ít ai biết thế lực thuộc hạ của Bán Tiệt Lý thực sự thế nào.

Chương 133

Ngoại trừ Hoắc gia.

Phải biết rằng năm xưa Hoắc gia từng ra tay với Bán Tiệt Lý, khi ông chưa có địa vị như bây giờ, suýt chút nữa đã giết sạch nhóm người này.

Nhưng sau đó, Bán Tiệt Lý bằng thực lực của mình, dẫn dắt nhóm người tàn tật này xông pha tạo nên danh tiếng ở Trường Sa, đứng vị trí thứ ba trong Cửu Môn.

Vị trí thứ ba này không phải một mình ông có thể giành được. 'Tam gia yên tâm giao thuộc hạ cho tôi quản lý như vậy sao?' Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm. 'Sắp đánh trận rồi, chân tay tôi không tiện, e là không có nhiều cơ hội kề vai chiến đấu cùng mọi người, vì tôi không đứng lên được, không thể kề vai.' Bán Tiệt Lý tự giễu bằng một câu đùa nhạt nhẽo.

Tô Mộc nhún vai. 'Tuy nhiên, nếu thực sự đánh nhau, đến lúc đó tôi sẽ bảo Hoa Hoa đẩy tôi ra cổng thành, tôi tuy tàn tật nhưng bản lĩnh cho mấy thằng giặc lùn đó xuống lỗ thì vẫn có, phải cho chúng thấy Cửu Môn Trường Sa chúng ta dù có là kẻ tàn tật thì chúng cũng không đụng vào được!' Bán Tiệt Lý trầm giọng nói.

Hoa Hoa chắc hẳn là tên của người phụ nữ thành thục phía sau ông.

Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên Tô Mộc nghe thấy trong bối cảnh thời đại này có người gọi người yêu của mình một cách sến súa như vậy. 'Tam gia nói quá lời rồi, thành Trường Sa ai mà chẳng biết võ nghệ của Tam gia và lão Lục ngang ngửa nhau, e rằng chỉ có người bên ngoài mới không biết, tưởng rằng Tam gia không có bản lĩnh gì.'

Tô Mộc uống một ngụm trà.

Về Bán Tiệt Lý, Tô Mộc đã từng tìm hiểu trước đó.

Hồi trước khi cùng nhau gây dựng sự nghiệp ở Trường Sa, anh đã từng thấy Bán Tiệt Lý ra tay.

Bán Tiệt Lý bị phế hai chân nhưng đôi tay có sức mạnh vô song, chỉ dựa vào đôi tay mà có thể xuống mộ, trèo cây, sức cánh tay khủng khiếp như vậy thực sự hiếm thấy trên đời. 'Ha ha ha, nghe thấy chưa Hoa Hoa, anh vẫn còn lợi hại lắm, Tô gia đã nói vậy mà.' Bán Tiệt Lý quay đầu, đôi mắt tràn đầy nhu tình nói với người phụ nữ phía sau.

Đây chính là một trong những câu chuyện về Bán Tiệt Lý tàn tật, tâm oán hận thâm sâu mà nhiều người thời bấy giờ vẫn hay bàn tán. 'Bát gia, đang nghĩ gì vậy?' Hắc Bối Lão Lục tò mò bước vào thư phòng của Tô Mộc, nhìn Tề Thiết Chủy đang bày biện gì đó trên một bàn sa bàn. 'Tôi đang nghĩ xem có thể dùng Kỳ Môn trận pháp kết hợp với binh lực ngoài đời thực để tạo ra một trận pháp lấy ít địch nhiều hay không.' Tề Thiết Chủy mím môi, ánh mắt vẫn luôn dán vào sa bàn thành Trường Sa trước mặt. 'Uầy, gọi chú em một tiếng Bát gia mà chú em tưởng thật à, cái tài xem bói của chú em thì liên quan gì đến đánh trận?' Hắc Bối Lão Lục hừ hừ hai tiếng. 'Có biết Gia Cát Khổng Minh không?' Tề Thiết Chủy cầm một quân cờ đen đặt vào một vị trí trên sa bàn. 'Khổng Minh?

Tên ngốc nổi danh ở phố Tây ấy hả?

Biết chứ, suốt ngày A A A nước dãi chảy đầy đất, tiểu tiện không tự chủ được, ai mà chẳng biết.' Hắc Bối Lão Lục ưỡn ngực.

Hắn tưởng Tề Thiết Chủy đang kiểm tra hắn về tình hình trong thành Trường Sa. 'Gia Cát Lượng mà anh cũng không biết sao?' Tề Thiết Chủy ngạc nhiên. 'Gia Cát Lượng là ai nữa?

Có quan hệ gì với Gia Cát Khổng Minh không?' Hắc Bối Lão Lục vuốt cằm suy nghĩ. 'Tôi hiểu rồi, Gia Cát Lượng là bố của Gia Cát Khổng Minh đúng không!

Thường thì tên của thế hệ trước hay ngắn hơn!' Đôi mắt Hắc Bối Lão Lục sáng lên. 'Làm khó Lục gia rồi, Lục gia thông minh thế này sao hồi đó không đi thi lấy công danh?' Tề Thiết Chủy vẫn tiếp tục suy nghĩ về việc của mình. 'L lão Bát anh đừng nói thế, năm đó nếu không phải nhà nghèo thì chưa biết chừng giờ tôi cũng làm quan to rồi, ít nhất cũng ngang ngửa trình độ của Phật gia, dù sao tố dưỡng văn hóa của tôi cũng có chút đỉnh.' Hắc Bối Lão Lục đầy vẻ đắc ý. 'Là tố dưỡng văn học.' Khóe miệng Tề Thiết Chủy hơi giật giật.

Chợt mắt ông sáng lên, tự lẩm bẩm: 'Đúng rồi, bên Lão Đại có oan hồn quấn thân, có thể dùng trận pháp này, chỉ là trái với nhân hòa.

Trước đây Lão Đại từng nói, thuật sĩ nên thuận theo tự nhiên, nhưng sau đó Lão Đại lại nói Gia Cát Khổng Minh năm xưa biết rõ sau khi ra khỏi lều cỏ sẽ bị thế tục liên lụy, không có kết cục tốt, nhưng ông ấy vẫn kiên quyết vì đại thế thiên hạ mà xuống núi, vậy nên thuật sĩ không hẳn lúc nào cũng phải thuận theo tự nhiên.' Tề Thiết Chủy nhớ lại những trải nghiệm bên cạnh Tô Mộc.

Nhưng điều này lại làm khó Hắc Bối Lão Lục.

Lục gia gãi tai gãi đầu mãi mới rặn ra được một câu: 'Cái này, cái này sao tôi chưa từng nghe Lão Đại nói với tôi nhỉ?' Tề Thiết Chủy tự gật đầu, dường như đã nghĩ xong những việc tiếp theo mình có thể làm cho Tô Mộc và thành Trường Sa. 'Lão Đại bình thường hay nói gì với anh?' Tề Thiết Chủy tiếp tục hỏi. 'Lão Đại nói với tôi nhiều nhất là: Dùng não chút đi lão Lục, dùng não chút đi được không, sao mà cứ như cái chày gỗ thế này... hắc hắc, đó là Lão Đại không biết thôi, thực ra tôi cố ý giả ngu đấy, như vậy mới thể hiện được sự thông minh

của Lão Đại chứ?

Hắc hắc hắc.' Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười 'tà mị'. 'Thế thì Lão Đại còn phải cảm ơn anh rồi, đại thông minh.' Tề Thiết Chủy lầm bầm một câu. 'Ơ, cái biệt danh này hay đấy, hay hơn Hắc Bối Lão Lục nhiều, Đại Thông Minh Lão Lục, oa, lão Bát, anh đúng là nhân tài!' 'Anh mới là nhân tài ấy!' 'Chú em muốn ăn đòn phải không?' 'Lão Đại về rồi!' 'Đâu đâu đâu, thằng nhóc Trương Khởi Linh có về cùng không, lão tử hôm nay không tới để đánh nhau với chú đâu, hoãn lại, hoãn lại, hôm nay không đánh!' 'Phì, lừa anh thôi...' '...' Rất nhanh sau đó, bỏ ra một chút thời gian, Tô Mộc đã hoàn toàn thống nhất thế lực Cửu Môn, thu về dưới trướng.

Sau đó, anh triệu tập các môn chủ Cửu Môn lại, bắt đầu ban bố các điều lệnh tiếp theo.

Không có quy củ không thành phương viên.

Các môn chủ Cửu Môn hẹn nhau đến phủ đệ của Tô Mộc.

Tô Mộc đứng bên bàn đá, đưa tay chỉ vào mấy người trong số họ: 'Phật gia, lão Lục thủ phía đông thành.

Tam gia, lão Bát, Cửu gia thủ phía tây cửa thành.

Nhị gia, Ngũ gia và Hoắc môn chủ thủ phía nam cửa thành.

Tôi thủ cửa bắc.' 'Tuân lệnh!' 'Rõ!' 'Đã rõ!' '...' Mọi người trong Cửu Môn đều gật đầu, sau đó quay người rời đi, bắt đầu bố trí nhân lực tại các hướng cửa thành.

Như đã nói trước đó, mỗi người trong Cửu Môn có tính cách và thủ đoạn khác nhau, đôi khi điều này không mang lại sức mạnh ngưng tụ mà còn xảy ra tình trạng cản trở lẫn nhau.

Nhưng những người Tô Mộc vừa chỉ định lại không gặp phải tình trạng đó.

Trương Khải Sơn có dũng có mưu, Hắc Bối Lão Lục dũng mãnh vô song, vạn người không thể địch nổi!

Bán Tiệt Lý, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu đều là những môn chủ dùng kế toán tận thiên hạ, ba người liên thủ thì quỷ thần cũng phải kiêng dè ba phần.

Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu và Hoắc Tiên Cô, ba người này từ trước đến nay biểu hiện bình thường, nhưng thuộc hạ dưới trướng ba môn này lại trung thành nhất và số lượng chỉ đứng sau môn của Tô Mộc, ba người này chỉ cần còn sống thì thuộc hạ không một ai phản bội bỏ chạy.

Chương 134

Còn Tô Mộc trấn thủ phía bắc, nơi chiến hỏa ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, quân giặc nam hạ, hướng cửa thành đầu tiên chúng tấn công chính là cửa bắc.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, Cửu Môn Trường Sa bắt đầu thực hiện bố cục của mình.

Hắc Bối Lão Lục trước khi đi đã hỏi xin Tô Mộc mấy khẩu súng cối ít ỏi bên phía anh, bảo dùng xong sẽ trả lại.

Tô Mộc cười khổ nhưng vẫn đưa cho lão Lục dùng, dù sao bản thân anh cũng tương đối an toàn, còn những người khác chỉ là người bình thường nên nguy hiểm hơn.

Tô Mộc trước đây cũng từng chứng kiến lão Lục dùng súng cối, phải gọi là phá gia chi tử, tuy chẳng có độ chính xác mấy nhưng uy lực của súng cối nằm ở đó, nên cứ để lão Lục cầm đi chơi.

Khoảng thời gian tiếp theo, mọi người trong Cửu Môn rất ít có cơ hội gặp mặt, họ phải luôn cảnh giác với cuộc chiến có thể ập đến bất cứ lúc nào, không để mật thám lẻn vào phá hoại phòng tuyến cửa thành mình canh giữ.

Tháng 9 năm 1939, chiến tranh chính thức bùng nổ.

Ngày hôm đó, lòng dân trong thành hoang mang, dân tị nạn từ các vùng phụ cận đổ về ngày càng nhiều, việc kiểm tra cũng ngày càng nghiêm ngặt.

Đại quân giặc lùn nhanh chóng áp sát cửa bắc nơi Tô Mộc đang trấn giữ.

Tô Mộc chậm rãi bước ra khỏi điểm dừng chân ở cửa bắc, tay kéo

theo một chiếc ghế, các thuộc hạ khác nhìn nhau nhưng vẫn tuân lệnh không hành động thiếu suy nghĩ.

Quy tắc cũ khi công thành là bắt đầu bằng đàm phán trước.

Cửa bắc thành Trường Sa chậm rãi mở ra, một đội ngũ lớn túc trực trong thành và trên tường thành, nhưng nếu không có lệnh của Tô Mộc thì không một ai được phép ra ngoài.

Tô Mộc kéo ghế, che chiếc ô đen, vẫn mặc bộ thanh sam đó, cứ thế đi tới trước đội quân giặc dày đặc trên bãi đất trống trước cửa bắc.

Tô Mộc cắm bốn chân ghế xuống đất, nhắm mắt tĩnh tâm ngồi xuống ngay trước mặt kẻ thù.

Tô Mộc ung dung đặt ghế rồi ngồi xuống trước đội quân đen kịt.

Trên đường tới đây, quân giặc cũng đã dò la được một số tình hình về thành Trường Sa và danh tiếng của Cửu Môn.

Tuy nhiên trong mắt chúng, đó cũng chỉ là chuyện bình thường.

Phía chúng cũng có những tổ chức ngầm như Cửu Môn, nhưng trong những sự kiện lớn thường không đóng vai trò gì mấy.

Thông thường, loại tổ chức ngầm này căn bản không quan tâm đến biến hóa cục diện, chỉ cần cho chúng một chút thực quyền, chúng sẽ theo bất kỳ kẻ thống trị nào hiện tại.

Đúng vậy, loại người này khi quân giặc tới thường sẽ mang danh 'ngụy quân', tiếp tục hành vi ức hiếp dân lành và còn ngang ngược hơn.

Cứ như thể khi quân giặc tới, chúng không còn là huyết mạch rồng sinh ra trên mảnh đất này mà là con cháu của Thiên hoàng cao quý vậy.

Thế nên quân giặc cứ ngỡ Cửu Môn cũng như thế.

Chính vì vậy mới có cuộc đàm phán trước trận chiến.

Nhưng điều khiến chúng cảm thấy quái dị là những người khác của Cửu Môn đều không ra 'nghênh đón' quân đội Thiên hoàng, trái lại người đàn ông tên Tô Mộc này lại một mình vác ghế ngồi ngay trước mặt chúng.

Đây là chuyện gì? 'Tô Mộc sang, anh đang học theo nhân vật lịch sử Gia Cát Lượng của các anh dùng Không Thành Kế trong Tam Quốc sao?' Trong đội quân giặc, một kẻ biết nói tiếng người mỉm cười với Tô Mộc.

Tô Mộc không lên tiếng.

Tên đó lại nói tiếp: 'Tô Mộc sang, anh có biết kết cục của Gia Cát Lượng trong lịch sử không?

Không Thành Kế tuy diệu nhưng cũng phải xem chênh lệch thực lực đôi bên, vả lại kẻ trúng kế cũng là những kẻ ngu xuẩn trong lịch sử của các anh, anh nghĩ đội quân Thiên hoàng cao quý sẽ lại trúng cái trò hạ đẳng này của anh sao?

Bảo người của anh mở cửa thành nghênh đón đội quân Thiên hoàng cao quý vào thành đi.

Đúng rồi, trong thành của các anh còn một vị đội trưởng Tanaka của chúng tôi, chính là Tanaka Ryosuke từng vào Trường Sa với thân phận thương hội, không biết ông ấy vẫn khỏe chứ?

Nếu ông ấy có chuyện gì thì thành Trường Sa các anh sẽ gặp rắc rối lớn đấy.' Tô Mộc vắt chân ngồi trên ghế, tay phải vẫy vẫy thuộc hạ trên tường thành.

Tanaka Ryosuke thân hình gầy gò, mặt đầy máu, bị binh sĩ trên tường thành trói dây quăng xuống, treo lơ lửng trên tường thành.

Khi quân giặc thấy cảnh này, sắc mặt đều đại biến, những đôi mắt độc ác đồng loạt đổ dồn vào Tô Mộc. 'Tô Mộc sang, tôi đã cho Cửu Môn các anh cơ hội rồi, cơ hội lựa chọn giữa việc làm người trên kẻ khác và nô lệ, xem ra anh cũng là một kẻ không biết điều.

Anh còn gì muốn nói không?' Tên giặc ra đàm phán nheo mắt, gật đầu với tên chỉ huy béo phía sau, đã chuẩn bị sẵn sàng công thành.

Hai quân giao chiến không chém sứ giả, đó là quy tắc của bên này nhưng chẳng liên quan gì tới đội quân Thiên hoàng của chúng.

Hơn nữa, nếu trước khi công thành mà chém được thủ cấp của Tô Mộc thì đó sẽ là đòn giáng mạnh vào sĩ khí binh sĩ giữ thành. 'Nghe nói các anh đi tới đâu cũng công thành chiếm đất, không làm nổi một chuyện ra hồn người, đốt giết cướp bóc, ác gì cũng làm.' Tô Mộc chậm rãi lên tiếng. 'Vào lúc này chắc hẳn nhiều người biết các anh là lũ hổ đói sói dữ, nhưng phía Cửu Môn chúng tôi cái không sợ nhất chính là người xấu, bởi vì so với đa số người xấu thì Cửu Môn chúng tôi còn xấu hơn, người xấu gặp chúng tôi đa phần đều phải đi đường vòng, nhưng thật không may các anh lại cứ đâm đầu vào.

Nếu sự tà ác là một chương nhạc lộng lẫy và tàn khốc, vậy thì đoạn kết của nó nên để một người tàn khốc và tà ác hơn như tôi tự tay viết lên.' Tô Mộc nói rồi chậm rãi mở chiếc ô xương vàng đen trong tay ra.

Thời gian quay ngược về trước đó.

Năm tháng trước.

Tô Mộc biến mất vài tháng khỏi thành Trường Sa, không ai biết anh đi đâu.

Khi trở về, anh đầy lệ khí, quần áo rách rưới như vừa trải qua một trận đại chiến.

Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy đã thử hỏi Tô Mộc rốt cuộc đi làm chuyện gì, nhưng anh vẫn luôn không nói.

Trương Khởi Linh luôn theo sát Tô Mộc, nhưng khi trở về cũng trong tình trạng thê thảm suýt chết.

Về việc này, anh cũng kín tiếng không nhắc lấy một lời.

Nhưng sau chuyện đó, mọi người đều thấy ánh mắt Trương Khởi Linh nhìn Tô Mộc đã thay đổi, không còn bình thản xa cách như trước nữa.

Thay vào đó, thỉnh thoảng anh lại nhìn Tô Mộc với vẻ mặt khó hiểu, không thể tin nổi.

Tô Mộc đã sớm biết thành Trường Sa sẽ bị chiến loạn ảnh hưởng, và sẽ bị đánh bại giống như những nơi khác không ngoại lệ.

Dù Cửu Môn trong thành nhờ sự xuất hiện của anh mà trở nên khác trước, đã thống nhất lại.

Nhưng thì đã sao.

Người dân Trường Sa lạc hậu về mọi mặt so với kẻ thù, làm sao theo Tô Mộc đánh thắng trận này được.

Chương 135

Hắc Bối Lão Lục dù dũng mãnh cũng chỉ giết thêm được vài tên lính địch.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, Ngô Lão Cẩu và những người khác dù đoàn kết đến đâu cũng giúp ích được rất ít trong việc này.

Vì vậy chỉ còn lại hai biến số là Tô Mộc và Trương Khởi Linh.

Nhưng Trương Khởi Linh không phải thần, Tô Mộc cũng không, họ không thể chỉ dựa vào hai người mà giết tới tận hòn đảo nhỏ đó, kéo cái gọi là Thiên hoàng xuống khỏi đài thần, kéo lũ giặc lùn này xuống chín tầng địa ngục.

Vì vậy để đánh thắng trận chiến chênh lệch thực lực này, Tô Mộc đã quay lại nghề cũ.

Nghề cũ của Cửu Môn.

Giao thiệp với người chết.

Và người chết này không phải ai khác mà chính là vị chủ nhân của lăng mộ hoàng gia nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Hoa.

Để chứng minh bản thân có thể hoàn thành lời thề, Tô Mộc đã dẫn Trương Khởi Linh xông thẳng vào mộ huyệt của vị chủ nhân lăng mộ đó, sau đó suýt chết trong mộ thất.

Sau khi ra ngoài, vị chủ nhân lăng mộ đó đã chấp nhận yêu cầu của Tô Mộc, giao cho anh một số binh sĩ và tướng lĩnh vong hồn tinh nhuệ còn sót lại từ thời đại đó.

Tuy nhiên cũng nói rõ với Tô Mộc rằng chỉ được dùng một lần duy nhất này, sau khi dùng xong Tô Mộc phải giúp ông ta giữ gìn lăng

mộ ngàn năm không bị kẻ ngoại lai quấy nhiễu.

Tô Mộc gật đầu đồng ý, sau đó mang theo các binh sĩ tướng lĩnh vong hồn của thời đại đó giấu vào trong chiếc ô xương vàng đen, cùng Trương Khởi Linh từ bên ngoài trở về thành Trường Sa.

Tô Mộc vừa mở chiếc ô xương vàng đen, sắc trời lập tức biến đổi, ánh nắng trên đầu bị âm khí ngút trời che lấp.

Mây đen áp sát thành.

Từng hàng binh sĩ vong hồn của cổ quốc chậm rãi hiện ra bên cạnh Tô Mộc, mang theo trang phục đặc trưng của thời đại đó.

Tướng lĩnh đội mũ hạt quan, mình khoác giáp vảy cá thất sắc.

Phó tướng đội mũ trường quan hai bản, mình khoác chiến bào.

Trọng giáp binh đội mũ trường quan đơn bản, mặc áo giáp dày.

Binh sĩ đông nghịt, đầu búi tóc hình nón, lưng đeo bao tiễn, tay cầm cung nỗ, một số ít dũng sĩ cầm qua, mâu và các loại binh khí dài.

Nếu những người trong nghề khác của Cửu Môn có mặt ở đây, nhìn thấy hình dáng âm binh dưới làn mây đen này sẽ phải kinh hãi thốt lên: 'Tần quân!!!' Cái gì?

Tương lai ngàn năm có người nào quấy nhiễu được lăng mộ của vị chủ nhân lăng mộ đó sao?

Đùa gì vậy!

Sau khi Tô Mộc đồng ý điều kiện của vị kia, suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Bảo vệ lăng mộ ngàn năm không bị quấy nhiễu.

Thời hạn ngàn năm tuy Tô Mộc không dám đảm bảo chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng ít nhất trăm năm, thậm chí ngàn năm tới lăng mộ của vị

đó cũng chẳng ai quấy nhiễu được.

Sở dĩ Tô Mộc và Trương Khởi Linh có thể đột nhập vào lăng mộ là vì một người là Trương Khởi Linh, một người là Tô Mộc.

Là hai người duy nhất trên thế giới này sở hữu huyết mạch Kỳ Lân và hình xăm Kỳ Lân.

Vị kia bị nhốt trong lăng mộ không biết bao nhiêu năm, sớm đã chẳng biết thế giới bên ngoài thay đổi ra sao.

Tô Mộc còn chẳng biết liệu mình có sống nổi đến ngày lăng mộ Thủy Hoàng lộ diện hay không, nên lời hứa đó chỉ là một thủ đoạn lừa gạt của Tô Mộc mà thôi.

Xin lỗi nhé, Tô Mộc không phải người tốt lành gì.

Theo nghĩa nghiêm ngặt thì anh còn chẳng được tính là người nữa. 'Bắn!' Tên giặc lùn đứng ra đàm phán mặt tái mét lùi lại mấy bước, cùng tên thủ lĩnh béo ra lệnh cho thuộc hạ.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Tiếng súng dày đặc vang lên.

Đúng như Tô Mộc và tất cả những người sau lưng anh tưởng tượng, đạn xuyên qua cơ thể các oan hồn rồi găm xuống đất, tung bụi mù mịt.

Cùng lúc đó có cả lựu đạn bắn trúng Tô Mộc, nhưng anh vẫn vắt chân cầm ô ngồi trên ghế, tư thế không hề thay đổi, ngoại trừ khóe miệng mang nụ cười tà mị vẫn hơi giật giật.

Không Thành Kế?

Không.

Tô Mộc cứ ngồi đó, mặc cho đám người này bóp cò súng, nhưng chúng hoàn toàn bất lực trước Tô Mộc và đám âm binh bên cạnh.

Trên tường thành, sau khi nghe thấy tiếng súng của quân giặc, binh sĩ thủ thành cũng phát động tấn công.

Quân giặc tập trung toàn bộ mục tiêu vào các oan hồn và Tô Mộc trước mặt, hoàn toàn không để ý tới những người trên tường thành, hàng đầu lập tức ngã rạp.

Đây đâu phải thành trì của con người bình thường, đâu phải những người dân lạc hậu?

Đây chẳng phải là quỷ thần trong truyền thuyết sao?

Ngoài cửa bắc, ba cửa thành còn lại cũng phát hiện bóng dáng địch quân và bị tấn công cùng lúc.

Binh sĩ thủ thành ở các cửa đều biểu hiện xuất sắc, chặn đứng đợt tấn công đầu tiên của địch.

Tuy nhiên, dù họ có dũng mãnh giết giặc hay mưu kế đa đoan đến đâu cũng không thể rực rỡ như cửa bắc của Tô Mộc.

Chỉ bằng sức một người mà chặn đứng hàng ngàn quân giặc trang bị tinh nhuệ.

Nhưng rất nhanh sau đó quân giặc phát hiện ra đám anh linh Tần quân này dường như không có mấy sức tấn công thực tế, chỉ được cái trận thế dọa người, rồi mới nhận ra đã trúng kế của Tô Mộc.

Tô Mộc và đám anh linh không mấy sức sát thương này chỉ đóng vai trò thu hút hỏa lực, hoàn toàn không có hiệu quả tấn công.

Trái lại, đạn từ các binh sĩ trên tường thành bắn ra mới là thứ lấy mạng!

Binh sĩ trên tường thành phía sau Tô Mộc chưa bao giờ thấy đánh trận lại thảnh thơi đến thế.

Kẻ thù hoàn toàn không chú ý đến hướng tấn công của họ, không có bất kỳ sự phản kháng nào, cứ thế đứng trước tường thành không xa để làm bia tập bắn.

Chương 136

Sau khi phát hiện đám anh linh và Tô Mộc dường như không có sức tấn công, thủ lĩnh quân giặc thấy thuộc hạ tổn thất quá nhiều liền phất tay, súng cối và các vũ khí hạng nặng bắt đầu oanh tạc về phía cửa thành.

Đồng thời, lợi dụng hỏa lực pháo đạn, quân giặc cũng nhanh chóng xông về phía cửa bắc thành Trường Sa.

Đội lưỡi lê của chúng vốn bất khả chiến bại trong các cuộc chiến trước đây, một chọi mười.

Uy lực pháo đạn tuy lớn nhưng hướng tấn công khá phân tán, chỉ để yểm trợ cho binh sĩ nhanh chóng tiếp cận cửa thành, tránh hướng tấn công của đội ngũ thành Trường Sa vốn có vị trí địa lý đắc lợi.

Đám anh linh tuy không thể chạm vào người sống, nhưng khi từng tên cầm đao chém thẳng vào mặt quân giặc, chúng theo bản năng sẽ nhắm mắt hoặc né tránh.

Nhịp tấn công bị chậm lại.

Chỉ cần đốn tim một nhịp, nhắm mắt lại là binh sĩ trên tường thành lại có thêm nhiều cơ hội để tiêu diệt quân giặc ngay trước cửa thành.

Nhưng nhiều người đã bỏ qua niềm tin mù quáng vào Thiên hoàng của quân giặc lùn, đó cũng là lý do tại sao lũ giặc từ đảo nhỏ này thường thắng được số đông.

Cảnh tượng mà mọi người trong thành Trường Sa mong đợi cuối cùng cũng đến. 'Giết!!!' 'Giết chết lũ cháu chắt này cho tao!!!' 'Xông lên!

Đầu của mấy thằng giặc đó là của tao!!!' Quân giặc lợi dụng pháo đạn yểm trợ, cầm súng xông vào thành.

Tại cửa thành, đội đại đao đã chuẩn bị sẵn cũng xông ra, không hề lùi bước.

Tô Mộc chậm rãi đứng dậy, vẫn là bóng hình thanh y cầm ô đen thon dài.

Anh ngước đôi mắt sâu thẳm, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Cửa nam.

Cửa nam cũng đón nhận đợt tấn công của quân giặc, một khi chúng phá được cửa thành thì trong thành sẽ đại loạn.

Nếu quân giặc tràn vào, thời gian sống của người dân Trường Sa sẽ chẳng còn bao nhiêu.

Hắc Bối Lão Lục giắt một hàng lựu đạn quanh eo, mặc áo chống đạn dày cộm, vác trường đao dẫn theo đám đao khách xông ra. 'Mẹ kiếp!' Hắc Bối Lão Lục vung đao, chém đứt đôi khẩu súng trường gắn lưỡi lê của tên giặc trước mặt, rồi lại vung đao chém như thái rau, xẻ dọc tên giặc đó làm đôi.

Cảm nhận dòng máu nóng bắn ra từ lồng ngực tên giặc, lão Lục cười hắc hắc, tiếp tục ẩn mình trong đội đại đao, tàn sát lũ lính giặc.

Cửa tây.

Quân giặc còn chưa kịp bắn pháo đã giẫm phải mìn đã chôn sẵn, tiếng nổ vang trời!

Chúng hoàn toàn không thể tiến gần cửa tây nửa bước!

Do tầm bắn súng trường có hạn, lại thêm vệ binh đứng trên tường thành cao hàng chục mét, uy lực của đạn bắn lên và bắn xuống tự nhiên khác biệt.

Đồng thời trên tường thành dựng từng hàng bù nhìn mặc quần áo người thật, quân giặc quét đạn một hồi mới phát hiện chẳng hạ được đối thủ nào, ngược lại mình cứ liên tục ngẩng đầu quan sát nên bị đạn bắn tỉa từ bốn phía tiêu diệt.

Binh sĩ thủ cửa tây hóa ra đã ra ngoài thành, phục kích trên các gò đồi bên cạnh!

Cửa tây này hoàn toàn không cho quân giặc cơ hội giao chiến trực diện, chúng tiến từng bước thận trọng nhưng vẫn không tránh khỏi việc bị bắn tỉa và giẫm mìn.

Cuộc chiến thảm khốc nhất chính là ở hướng cửa nam.

Người trấn giữ cửa nam là Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu và Hoắc Tiên Cô.

Ba người này không có nhiều kinh nghiệm hành quân đánh trận, cũng chẳng giỏi mưu hèn kế bẩn, họ giao chiến trực diện với quân giặc ở cửa nam một cách quang minh chính đại, ai chết thì chết, người sống cứ thế tiến lên lấp chỗ trống.

Tuy thiếu mưu lược nhưng vô cùng dũng cảm.

Chiến tranh luôn lạnh lùng và tàn khốc.

Vào lúc này tính mạng con người thực sự rất rẻ mạt.

Bên chiến thắng thường là bên dùng mạng người để đắp lên.

Nhưng mọi người trong Cửu Môn đều là những người sống sót bước ra từ núi thây biển máu, trước đây toàn sống cảnh liếm máu trên đầu đao.

Nhiều người trong số họ không sợ chết.

Họ sợ rằng sau khi thành mất, họ sẽ trở thành nô lệ bị lũ giặc này giày xéo.

Trước khi khai chiến, dưới sự dặn dò của Tô Mộc, Giải Cửu đã đem những tội ác tày trời mà quân giặc phạm phải sau khi quét qua các nơi nói cho binh sĩ thủ thành biết.

Để họ hiểu rõ rằng một khi mình có chút sợ hãi hay lùi bước thì gia đình, vợ con, cha mẹ phía sau họ đều sẽ trở thành đối tượng bị giày xéo.

Vì vậy không một ai được trốn chạy khỏi cuộc chiến này, họ có chết cũng phải kéo theo vài tên giặc để những người còn lại giữ được mái ấm cho mình.

Quay lại hướng cửa bắc.

Để tránh việc cửa thành bị quân giặc công phá, người ở cửa bắc cũng xuống tham gia chiến đấu.

Phần lớn tinh anh đã được Tô Mộc chia cho Tề Thiết Chủy và Hắc Bối Lão Lục, người ở lại chỉ là những người đi theo bình thường.

Tình hình mà Tô Mộc đối mặt lúc này không giống như trong mấy bộ phim kháng chiến thần thánh.

Bên cạnh anh đa phần là những người đàn ông bình thường có thể gặp ở bất cứ đâu, có máu có thịt, không biết bay tường nhảy vách, không thể xé xác quân giặc.

Thế nhưng những người này sau khi ngã xuống trước đội lưỡi lê của quân giặc lại quái dị đứng lên từng người một. 'Võ An Quân, tiếp theo trông cậy vào ông vậy.' Tô Mộc cầm ô, quay người nhìn về phía người đàn ông bình thường vừa 'phục sinh' đó.

Người đàn ông bụng vẫn còn đang chảy máu nhìn Tô Mộc với ánh mắt sâu thẳm rồi gật đầu. 'Ta tới đây chỉ vì mệnh lệnh của Vương, bảo chúng ta tạm thời nghe theo sự điều khiển của ngươi, nhưng

không ngờ kẻ xâm phạm lại là lũ tiểu nhân hèn hạ này!

Các ngươi thực sự quá yếu...' 'Võ An Quân' nghiêm túc lên tiếng với Tô Mộc.

Tô Mộc xoa mũi, không cách nào phản bác.

Nếu thực sự có năng lực trấn áp lũ tiểu nhân, thống nhất thiên hạ như đại Tần thì giờ họ cũng đâu đến nỗi này.

Võ An Quân Bạch Khởi chính là vị tướng để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong số những vong hồn mà Tô Mộc mang tới lần này.

Các Tần quân khác đều là thuộc hạ của Bạch Khởi.

Chương 137

Tô Mộc vừa trao đổi xong với Võ An Quân liền biến sắc quát lớn: 'Trương Khởi Linh, cậu quay lại cho tôi!' Tô Mộc lúc này mới phát hiện trong đám đông vừa xông ra khỏi cửa bắc có lẫn bóng dáng của thằng nhóc Trương Khởi Linh.

Dường như để Tô Mộc giúp mình bảo vệ Thanh Đồng Môn, Trương Khởi Linh đã chờ đợi cơ hội này từ lâu.

Trương Khởi Linh vờ như không nghe thấy, chỉ rút thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra. 'Mẹ kiếp!' Tô Mộc nhìn Trương Khởi Linh bất chấp tất cả, như thể muốn liều mạng giết giặc cùng mọi người, liền nói với thi nô Phong Dạ bên cạnh: 'Kế hoạch có thể khởi động sớm hơn rồi.' 'Rõ.' Thi nô Quan Sơn Thái Bảo Phong Dạ gật đầu rồi biến mất trong đám đông.

Không biết còn ai nhớ không, trước đó khi Tô Mộc chinh phục mộ Nguyên ở Bình Nhi Sơn từng đạt được một bản đồ Thi Vương Tương Tây.

Trên bản đồ đó đánh dấu những nơi chôn cất các Thi Vương thực sự của vùng Tương Tây.

Bấy lâu nay Tô Mộc không động đến tấm bản đồ đó chỉ để chờ ngày này.

Chuyện này Tô Mộc cũng chưa từng nói với bất kỳ ai bên cạnh.

Sau khi thi nô Phong Dạ biến mất, kế hoạch này đã được khởi động.

Kế hoạch này nếu bị những thuật sĩ như Tề Thiết Chủy biết được chắc chắn sẽ ngăn cản, vì Thi Vương là thứ không thể khống chế,

cũng không có ý niệm phân biệt địch ta.

Một khi xuất thế sẽ khiến sinh linh đồ thán!

Nhưng Tô Mộc không thể đợi thêm được nữa, anh không thể để vùng Tương Tây bị quân giặc chiếm đóng hoàn toàn.

Đằng nào cũng phải có người chết, vậy thì hãy để lũ ngoại bang này thấy rõ cái gì gọi là 'quốc túy' của vùng Tương Tây.

Vâng, quốc túy.

Đợt bao vây thành Trường Sa đầu tiên của quân giặc kéo dài một ngày một đêm rồi chúng buộc phải rút lui.

Ngay khi Cửu Môn đang kiểm kê thương vong, ai nấy đều lo lắng không biết nếu quân giặc quay lại thì có đỡ nổi không.

Một luồng khí quái dị bắt đầu lan nhanh khắp vùng Tương Tây.

Sau đó, vùng Tương Tây bắt đầu nổ ra các trận phản công.

Lũ giặc lùn chắc chưa bao giờ thấy Tống tử và tà linh nhiều như thế, hơn nữa còn rất cụ thể.

Nhiều lần chúng tưởng trên núi có người phục kích, phái binh đi vây quét thì bỗng phát hiện trên núi chẳng có người sống nào, hữu, chỉ là những Thi Vương khủng khiếp.

Các trại Miêu Cửu Lê cũng đứng ra trong trận chiến này, cùng Tô Mộc và những người dân Tương Tây chiến đấu với quân giặc.

Quân giặc không quá đông đến mức giết không xuể, nhưng số lượng ngụy quân lại vượt xa chúng, tạo cảm giác vô tận.

Trận chiến này lẽ ra phải đánh mất năm năm, nhưng đến đầu năm thứ ba đã kết thúc.

Vùng Tương Tây trở thành thành phố ma trong mắt quân giặc, có

đánh chết chúng cũng không dám bén mảng tới lần nữa.

Hai năm đuổi giặc.

Ba năm còn lại Cửu Môn lại cắm rễ ở Trường Sa, tiếp tục phát triển thế lực, đồng thời cũng nhờ chiến loạn mà thế lực Cửu Môn phát triển phồn vinh chưa từng thấy.

Năm năm nữa trôi qua.

Cửu Môn rút khỏi vũ đài lịch sử, không tham gia vào bất kỳ cuộc tranh đấu bên ngoài nào nữa, lặng lẽ phát triển ổn định.

Danh xưng Cửu Môn Đề Đốc để lại những truyền thuyết vừa khiến người ta ngưỡng mộ vừa sợ hãi tại vùng đất Tương Giang.

Có người nói Cửu Môn đã rời khỏi Trường Sa sau chiến tranh.

Có người nói Cửu Môn sau trận chiến đó đã sụp đổ mấy môn nên không còn sức ảnh hưởng như trước, đành rút lui.

Lại có người nói Cửu Môn vì thế lực quá lớn, sợ bị đố kỵ nên dần ẩn mình.

Tóm lại là có rất nhiều lời đồn đại, nhưng theo thời gian mười năm trôi qua, thế hệ mới đã không còn nhớ được những chuyện của Cửu Môn năm xưa nữa.

Vậy sự thực là thế nào?

Sau khi đánh xong trận, Cửu Môn vẫn quyết định ở lại Trường Sa, chỉ là lệnh cho thuộc hạ phong tỏa mọi thông tin về mình, cũng không tham gia chính sự, sống những ngày tháng thong dong.

Trong thời gian đó, Nhị Nguyệt Hồng dẫn Nha Đầu đi chơi ở Giang Nam một chuyến, suýt chút nữa định cư luôn ở đó.

Trương Khải Sơn hoàn toàn buông bỏ quyền lực trong tay, giao lại cho những người do cấp trên cử xuống.

Bán Tiệt Lý cũng đã lập gia đình, sinh được một đứa bé béo tốt.

Ngô Lão Cẩu đã có ba con trai, con cả đã mười hai tuổi.

Hắc Bối Lão Lục vẫn chưa tìm được vợ, vì ít khi phải đánh nhau và cũng ít quản lý địa bàn nên lúc rảnh rỗi lão thường đi dạo kỹ viện, uống chút rượu hoa, ngày tháng vô cùng tự tại.

Hoắc Tiên Cô vẫn chưa kết hôn, nhờ sự dẫn dắt của cô mà Hoắc gia đã khôi phục lại sự phồn vinh vốn có, một lần nữa trở thành hào môn thế gia danh tiếng ở Trường Sa.

Tề Thiết Chủy không còn đi xem bói nữa, sau khi cùng Tô Mộc dọn dẹp tàn cục Thi Vương năm xưa thì ông đã rửa tay gác kiếm, cũng tìm được người phụ nữ mình yêu.

Con trai Giải Cửu là Giải Liên Hoàn càng lớn càng khiến những người khác trong Cửu Môn nghi ngờ liệu có phải con riêng của Ngô Lão Cẩu không, làm Giải Cửu suýt nữa nổi đóa không nhận người quen.

Còn về Tô Mộc...

Mười năm trôi qua, đúng vào thời điểm cả nước thống nhất.

Nhìn dòng người tấp nập trên phố, nghe tiếng loa phát thanh vang lên lời tuyên thệ mang theo giọng địa phương, các môn chủ Cửu Môn đều khẽ mỉm cười.

Tuy họ không được tính là nhân vật lớn lao gì, không để lại chiến công hiển hách trong lịch sử, nhưng họ đã giữ vững thành Trường Sa.

Từ khi họ tiếp quản, Trường Sa chưa bao giờ bị thất thủ.

Hắc Bối Lão Lục đứng cùng các môn chủ khác, nghe tiếng loa phát thanh lúc ẩn lúc hiện liền gãi đầu hỏi Tề Thiết Chủy bên cạnh: 'Lão Bát, tại sao chúng ta lại gọi là Chủng hoa (Trồng hoa)?

Trồng loại hoa gì vậy?

Chúng ta dựa vào nỗ lực của nhân dân để đẩy lùi quân giặc, sao lại liên quan đến việc trồng hoa?' Các môn chủ khác khóe miệng giật giật, trên trán xuất hiện mấy vạch đen. 'Cái này, khụ khụ, giọng địa phương thôi, anh không nghe thấy giọng quen thuộc sao?' 'Hình như đúng là giọng mạn Trường Sa mình, ồ, hóa ra không phải trồng hoa thật.' 'Ha ha ha ha ha.' Những người trong Cửu Môn sau khi hiểu ra đó là sự nhầm lẫn do giọng địa phương mang lại đều bật cười, cảnh thái bình này đúng như họ mong đợi.

Không uổng công mười năm qua đã có bao nhiêu dân thường vô tội hy sinh, cuối cùng cũng đón được thắng lợi cuối cùng. 'Đúng rồi, vẫn chưa có tin tức gì của Tô gia sao?' Trương Khải Sơn cau mày nhìn Hắc Bối Lão Lục và Tề Thiết Chủy.

Chương 138

Hắc Bối Lão Lục lắc đầu: 'Năm đó Lão Đại và lão Bát đi trấn áp lũ Thi Vương làm loạn rồi biến mất luôn.' 'Kỳ hạn mười năm sắp tới rồi phải không?' Bán Tiệt Lý chợt thốt lên một câu.

Sắc mặt các môn chủ Cửu Môn đều biến đổi, ai nấy đều thở dài. 'Lần này để tôi đi trước cho, tôi không còn gì vướng bận nữa, ha ha ha, mấy người phải cố gắng lên đấy, mười năm sau tôi ra mà thấy Phật gia chưa sinh đứa thứ hai, Tam gia vẫn chưa có con, lão Lục lão Bát vẫn chưa tìm được vợ thì đừng trách tôi miệng thúi.' Ngô Lão Cẩu cười rất thản nhiên.

Trước khi biến mất, Tô Mộc đã nói với người Cửu Môn về Thanh Đồng Môn và việc luân phiên canh giữ mười năm một lần.

Trương Khởi Linh biến mất chính là để đi canh giữ Thanh Đồng Môn.

Mười năm đã trôi qua, đã đến lúc thay người khác tới đó canh giữ cho anh.

Ngô Lão Cẩu là người hạnh phúc nhất trong Cửu Môn, đã có ba đứa con, đồng thời ông cũng đã nếm trải đủ vinh nhục, không còn tâm trí tranh cường háo thắng như năm xưa nữa.

Ông trở nên điềm đạm với mọi sự.

Ngô Lão Cẩu chính là ứng cử viên thích hợp nhất để canh giữ Thanh Đồng Môn lần này.

Những người khác không nói gì, chỉ nhìn bóng lưng Ngô Lão Cẩu, cảm thấy nó bỗng trở nên vĩ đại cao lớn lạ thường.

Trong mười năm, ai biết thế gian sẽ có những thay đổi gì, ai biết

Thanh Đồng Môn đó thực sự có nguy hiểm hay không.

Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng mười năm cô độc thì có mấy ai chịu đựng nổi? 'Sau này mong mọi người chiếu cố nhiều cho ba đứa nhỏ nhà tôi, lão Cẩu tôi làm phiền mọi người rồi.' Ngô Lão Cẩu chân thành chắp tay chào mọi người, sau đó phất tay áo, quay người rời khỏi Trường Sa.

Phủ đệ Ngô Lão Cẩu.

Ngô Nhất Cùng mới mười một tuổi ngước đôi mắt sâu thẳm nhìn về một hướng nào đó của thành Trường Sa.

Là con trưởng, cậu biết hôm nay chính là ngày cha mình rời đi, sau này có gặp lại được không vẫn là một ẩn số.

Vì vậy, từ giờ cậu sẽ là trụ cột của Ngô gia, phải gánh vác trách nhiệm của con trưởng.

Chỉ là khi nhìn hai đứa em đang chơi đùa trong sân, sắc mặt cậu lại hơi biến đổi.

Qua mười năm tiếp xúc với các em, Ngô Nhất Cùng cảm nhận được hai đứa em này kế thừa sự xảo quyệt và thông tuệ từ cha trong xương tủy.

Cậu cũng không biết liệu sau này mình có thể quản lý nổi Ngô phủ hay không.

Người làm trong Ngô phủ đều biết Ngô Nhất Cùng là một ngoại lệ của Ngô gia.

Ba đứa con Ngô gia, Nhị Bạch và Tam Tỉnh từ nhỏ đã thấy rõ sự kế thừa tính cách đa đoan của cha, duy chỉ có Ngô Nhất Cùng là không, ngược lại trên người cậu còn có chút hình bóng của Phật gia và Lục gia.

Cương trực công minh, nói một là một.

Nhưng Ngô Nhất Cùng cũng là đứa trẻ đặc biệt nhất.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh vì còn nhỏ nên không có nhiều cơ hội tiếp xúc với các môn chủ Cửu Môn, nhưng Ngô Nhất Cùng thì khác, cậu sinh ra khá sớm, đúng vào thời điểm Ngô Lão Cẩu và các môn chủ đang rất thân thiết.

Vì vậy Ngô Nhất Cùng không chỉ do một mình Ngô Lão Cẩu nuôi lớn, nói về ơn dưỡng dục tự nhiên là Ngô Lão Cẩu, nhưng về kỹ năng sinh tồn và bản lĩnh thì đa phần lại kế thừa từ các môn chủ khác.

Trương Khải Sơn đã trải sẵn con đường làm quan cho Ngô Nhất Cùng.

Nhị Nguyệt Hồng có thể để cậu chọn làm một danh ca nổi tiếng.

Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Lão Lục dạy cậu thân pháp võ nghệ.

Hoắc Tiên Cô hứa hẹn thế hệ này của Ngô gia có thể cưới môn chủ tương lai của Hoắc gia làm vợ.

Tề Thiết Chủy dạy cậu bản lĩnh chiêm bặc bói toán.

Giải Cửu thì gửi gắm nhiều hy vọng hơn vào đứa con thứ ba của Ngô gia, bởi Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn giống nhau đến nỗi ngay cả cha đẻ cũng khó lòng phân biệt.

Thế nhưng tất cả những điều đó vài năm sau đều bị Ngô Nhất Cùng từ chối.

Nhìn những lựa chọn phong phú trước mắt, Ngô Nhất Cùng vẫn kiên trì với sở thích của mình, điểm này lại rất giống tính cách của đứa con chưa ra đời của cậu là Ngô Tà.

Không làm quan, cũng không đi kinh doanh, mà trở thành một học giả.

Đến thời của người con thứ hai là Ngô Nhị Bạch, những đứa trẻ Ngô gia không còn được hưởng sự ưu ái đặc biệt từ cả Cửu Môn như Ngô Nhất Cùng nữa.

Chủ yếu là vì nhiều người cũng đã bắt đầu có con cái riêng và không còn tâm trí nuông chiều con nhà người khác như trước.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh lúc nhỏ cực kỳ đố kỵ với người anh cả này.

Thế hệ thứ hai của Cửu Môn, ngoại trừ Ngô Nhất Cùng ra, đa số đều lớn lên theo kiểu thả rông, không được quản lý nhiều.

Mười năm thứ hai.

Ngô Lão Cẩu cuối cùng vẫn không trở về.

Mười năm thứ hai cũng sắp đến kỳ hạn.

Nhưng chính vào năm cuối cùng của mười năm thứ hai, thế hệ thứ ba của Cửu Môn cuối cùng cũng xuất hiện.

Cùng năm đó.

Tô Mộc trở về.

Đồng thời, Ngô Nhất Cùng cũng theo lời dặn của cha lúc ra đi, thỉnh cầu vị trưởng bối Cửu Môn xa lạ này đặt tên cho con mình.

Ngày hôm đó.

Thành Trường Sa một lần nữa đón nhận sự phồn hoa náo nhiệt đã mất từ lâu.

Nhiều người trẻ lúc bấy giờ rất khó hiểu, tại sao người cha mang thân phận quan cao chức trọng của mình lại gác lại công việc bận rộn để đi dự tiệc mừng sinh nhật cho con của một người bình thường.

Khó hiểu tại sao người cha là phú thương của mình lại từ chối các

buổi tiệc tùng giao tế khác để đến mừng sinh cho đứa trẻ đó.

Khó hiểu tại sao người cha vốn rất danh tiếng trên giang hồ, gần như chiếm nửa bầu trời Trường Sa lại không cho thuộc hạ đi theo, kỳ cạch đi mừng sinh cho một đứa trẻ bình thường.

Càng khó hiểu hơn là tại sao tất cả những người thuộc thế hệ cũ trong thành đều đi theo sau một người thanh niên, với vẻ mặt thành kính, gạt bỏ mọi lớp vỏ bọc giả dối, đồng loạt tiến về phía Ngô gia bình thường kia.

Những người có thân phận ở thành Trường Sa đều tập trung tại phủ đệ họ Ngô vốn không còn phồn hoa như trước.

Ngô Nhất Quỳnh khẽ nhíu mày, anh đã sớm chuyển khỏi Trường Sa để định cư ở Giang Nam, chỉ vì nghe theo lời cha dặn nên mới lặn lội đường xa đưa vợ về đây lúc sắp lâm bồn.

Chương 139

Nhưng anh không ngờ cảnh tượng trước mắt lại vượt xa mọi sự tưởng tượng của mình.

Ngô Nhất Quỳnh đã hoàn toàn rũ bỏ thân phận con cháu thế gia đạo mộ, không hề có bất kỳ vết đen nào, hiện là một học giả chính tông.

Vì vậy, anh vốn chẳng có khái niệm gì về thế giới ngầm.

Cho đến lúc này, Ngô Nhất Quỳnh chợt nhớ lại thuở nhỏ, những người như Nhị Nguyệt Hồng mà anh cứ ngỡ là những chú bác bình thường, hóa ra lại có địa vị cao đến vậy.

Mỗi cử chỉ, hành động của họ đều có thể ảnh hưởng đến cục diện cả thành Trường Sa.

"Tô gia." Ngô Nhất Quỳnh khẽ cúi người chào Tô Mộc.

Anh nhớ rõ khi mình còn rất nhỏ, người đàn ông trước mắt đã mang dáng vẻ trẻ trung này rồi, đến khi anh có vợ con, người này vẫn không hề thay đổi.

Dường như dấu vết của thời gian không thể để lại chút sóng gợn nào trên người ông ấy.

"Ừ." Tô Mộc gật đầu: "Đứa trẻ đã chào đời chưa?" Ngô Nhất Quỳnh lắc đầu, thần sắc lo âu: "Đường xá xa xôi xóc nảy, sức khỏe nhà tôi không được tốt, hôm nay lại động thai, không biết có thể bình an vô sự hay không, haiz." Khi bước chân vào giới học thuật, Ngô Nhất Quỳnh đã không mấy thích những việc mà cha và các chú bác từng làm trước đây.

Lần này lặn lội từ xa về còn khiến vợ mình bị nhiễm phong hàn.

Tô Mộc chắp tay sau lưng, quay người nhìn đám đông đang tụ tập trước cửa lão trạch họ Ngô vì sự xuất hiện của mình.

"Người phụ nữ đang sinh con bên trong và đứa trẻ sắp chào đời, tôi muốn họ mẹ tròn con vuông." Tô Mộc trầm giọng nói.

"Rõ rồi, Tô gia." "Ha ha ha, đã lâu lắm rồi không được nghe Tô gia phân phó, việc này tôi đã sớm thu xếp ổn thỏa.

Người đâu, đi mời vị y sư lừng danh từ thủ đô về đây cho ta!" "Người đâu, đi gọi bà đỡ giỏi nhất thành này tới!" "Người đâu, chuẩn bị sẵn những đồ bồi bổ tốt nhất trong nhà cho ta!" "Tất cả nghe cho kỹ, trong vòng mười dặm quanh đây không được để bất kỳ ai lảng vảng, đuổi hết đi, kẻ nào không đi thì các người biết phải làm gì rồi đó." "Dỏng tai lên mà nghe, bảo người của chúng ta lập hàng rào cảnh giới, bán kính mười dặm không được để bất cứ ai làm phiền đến phủ đệ này!" Nghe những nhân vật có máu mặt ở Trường Sa nói vậy, sắc mặt Ngô Nhất Quỳnh cuối cùng cũng khá lên đôi chút.

Không ngờ tầm ảnh hưởng của cha mình lại lớn đến thế!

Chỉ là con của một người bình thường như anh mà lại tác động trực tiếp đến tầng lớp thượng lưu của cả thành Trường Sa.

"Nhị Bạch và Tam Tỉnh đâu?

Cháu trai tụi nó sắp chào đời mà cũng không thèm tới nhìn một cái." Tô Mộc quay sang hỏi Ngô Nhất Quỳnh.

Ngô Nhất Quỳnh lắc đầu: "Hai đứa nó suốt ngày chẳng biết bận bịu cái gì, việc chính không làm, chỉ giỏi rong chơi." "Thôi bỏ đi, chắc hai đứa nhóc đó bị rắc rối gì đó giữ chân rồi, không quản nữa." Tô Mộc nhún vai.

Một lát sau, từ trong lão trạch họ Ngô truyền ra tiếng gọi của phu nhân: "Sinh rồi!

Ngô lão bản, sinh rồi!" "Sinh rồi sao?" Ngô Nhất Quỳnh vội vàng chạy vào nội viện.

Tô Mộc và những người khác vẫn dừng chân tại phủ đệ.

"Ngũ gia ông ấy..." Nhị Nguyệt Hồng, người đã bắt đầu có vết chân chim nơi khóe mắt, nhìn Tô Mộc.

"Tôi đã sai người báo tin cho ông ấy rồi, yên tâm đi, ông ấy và Hoắc muội tử không sao, chỉ là vì một số nguyên nhân, có lẽ một thời gian dài nữa họ không thể trở về Trường Sa." Tô Mộc cười giải thích.

"Lão đại, Tiểu Ca đâu?" Hắc Bối Lão Lục giờ đã trầm ổn hơn nhiều.

Sau khi Tô Mộc trở về, anh không còn vội vàng hỏi Tô Mộc đã đi đâu trong suốt thời gian mất tích như trước nữa.

Tô Mộc nhìn người đàn ông bí ẩn đứng cạnh mình, mặc áo hoodie đen, đội mũ trùm đầu, sau lưng đeo một "thanh gậy" quấn vải đen, hai tay khoanh trước ngực, tóc che khuất đôi mắt, chỉ để lộ nửa khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai.

"Không đánh nữa, không đánh nữa, chỉ hỏi vậy thôi, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, tôi lâu rồi không đánh nhau đấy nhé, ha ha ha." Hắc Bối Lão Lục ngượng nghịu gãi đầu, không ngờ lần này Tô Mộc cũng đưa Trương Khởi Linh đi cùng.

Trương Khởi Linh liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục một cái rồi lại tiếp tục giữ thái độ dửng dưng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, hướng về phía nội viện họ Ngô.

Lần đầu tiên anh canh giữ cửa đồng thay cho người khác chính là vì Ngô Lão Cẩu.

Cũng chính vì việc đó mà Ngô Lão Cẩu không thể chạy về Trường Sa để nhìn mặt đứa con sắp chào đời.

Thế nên đối với đứa trẻ nhà họ Ngô, anh có chút áy náy.

Tai Tô Mộc khẽ động, nghe thấy tiếng trẻ con khóc "oa oa" từ trong nội viện, anh quay người lại nói: "Được rồi mọi người, giải tán đi.

Sau ngày hôm nay, tôi không hy vọng bất cứ ai trải sẵn đường cho đứa trẻ này, nó có tương lai của riêng mình, mong mọi người đừng can thiệp, dù chỉ một chút, rõ chưa?" Những người đứng sau Tô Mộc sững sờ.

Tô Mộc định làm gì vậy?

Mối quan hệ giữa ông ấy và nhà họ Ngô rốt cuộc là tốt hay xấu?

Nếu không tốt, tại sao ông ấy lại lặn lội về chứng kiến đứa trẻ ra đời, còn nếu tốt, sao lại không cho họ dùng các mối quan hệ để giúp đỡ?

Nhưng đa số họ đều đã theo Tô Mộc từ rất lâu nên biết rằng có những chuyện không được hỏi.

Dù có thắc mắc cũng chỉ đành chôn chặt trong lòng, không dám hé răng nửa lời.

"Cháu trai của ông chắc cũng chào đời hôm nay nhỉ." Tô Mộc nhìn vào đám đông, hướng về phía Giải Cửu vốn ngày càng kín tiếng.

Giải Cửu cười khổ gật đầu.

Những người này đều biết Tô Mộc trở về lần này có lẽ là vì Ngô Lão Cẩu đã hy sinh vì đại nghĩa ở Trường Bạch Sơn.

Nhưng Giải Cửu anh chẳng có đại nghĩa gì lớn lao, anh đã tính kỹ rồi, đợi đến lúc thật sự không còn ai đi Trường Bạch Sơn nữa thì anh mới đi.

Làm một người bình thường cũng tốt, những chuyện trượng nghĩa

cứ để những người cao thượng khác làm đi.

Vì vậy, anh không nghĩ Tô Mộc sẽ chú ý đến mình.

“Đi thôi mọi người, sẵn tiện đông đủ cả, đi gặp đứa trẻ còn lại của thế hệ thứ ba nào.” Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên.

“Đã đặt tên chưa?” “Vẫn chưa, nhưng trước đó chúng tôi có thương lượng qua, mọi người đều thấy cái tên Nhị gia đặt rất hay.” “Tên là gì?” “Giải Vũ Thần.” Khi Tô Mộc dẫn theo đám đông đến phủ đệ họ Giải, Giải Vũ Thần đã chào đời.

Vì sự xuất hiện của Tô Mộc, vốn dĩ cũng là ngày vui của đứa trẻ này, nhưng Giải phủ lại trở nên tĩnh lặng lạ thường.

Vì đây là con của con trai mình, nên Giải Cửu thực ra cũng không quá để tâm đến đứa cháu này.

Nhưng Tô Mộc đã dẫn mọi người đến tận nơi.

Trong Giải phủ, Giải Cửu bế đứa trẻ vừa mới chào đời còn đang quấn trong tã ra, đưa cho Tô Mộc.

Tô Mộc lắc đầu, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh bước lên, thay mặt Tô Mộc bế đứa bé vào lòng.

“Trước đây tôi đã hứa với ông sẽ chăm sóc Liên Hoàn, tiếc là lúc đó không có thời gian, lời hứa này tôi vẫn nhớ, đứa trẻ này coi như là lời bù đắp cho cam kết năm xưa của tôi vậy.” Tô Mộc nói thẳng trước mặt mọi người.

Ai nấy đều ngỡ ngàng.

Chương 140

Thế hệ thứ ba nhà họ Giải lại được Tô Mộc coi trọng đến thế!

Mấy năm sau.

"Ông nội, ông nội, tại sao nam giới lại không thể trở thành hoa khôi?

Nhưng cháu nghe nhiều người già nói Nhị ông nội ngày xưa chính là hoa khôi mà." "Đó gọi là kép hát, không phải hoa khôi, hoa khôi là ở lầu xanh, thằng nhóc này suy nghĩ vớ vẩn gì thế?" "Không chịu đâu, hoa khôi nghe hay hơn, sau này Vũ Thần cũng muốn làm hoa khôi, cũng muốn trở thành kép hát~" "Thật là không lo làm việc chính, bài tập tính toán sổ sách ông dạy cháu đã thuộc chưa?" "Thuộc từ lâu rồi, đơn giản thế mà.

Thôi ông nội ơi, cháu đi tìm Ngô Tà chơi đây, rồi còn phải sang học Nhị ông nội cách làm hoa khôi nữa, ha ha ha." Thái dương Giải Cửu nổi đầy gân xanh.

Đứa cháu này của anh sinh ra tại Trường Sa với danh tiếng vô song, được người dân thành Trường Sa cưng chiều hết mực, từ nhỏ đã dưỡng thành tính tình công tử bột, lại còn có vẻ rất hứng thú với bản lĩnh của Nhị Nguyệt Hồng.

Một lát sau, tiểu Giải Vũ Thần chạy đến lão trạch họ Ngô vốn đã suy tàn, tìm con trai của thế hệ thứ ba nhà họ Ngô là Ngô Tà đang bị Tô Mộc cố ý che giấu thân phận để chơi cùng.

Khi Ngô Tà bắt đầu có nhận thức về thế giới bên ngoài, cậu cảm thấy thân phận của mình và Giải Vũ Thần có sự khác biệt, nhưng sự giáo dục nghiêm khắc của cha khiến cậu không đi tìm hiểu tại sao cùng là thế hệ thứ ba của Cửu Môn mà thân phận lại khác trời vực

như vậy.

Cậu bé rất thông minh, ngoan ngoãn ở lại nhà họ Ngô, sống cuộc đời của một người bình thường.

Cùng lúc đó, tiểu Ngô Tà cũng tìm thấy cuốn sổ tay cổ xưa mà ông nội để lại.

Ngay lập tức, cậu bị nội dung trong cuốn sổ tay đó thu hút.

Hóa ra tổ tiên nhà họ Ngô lại có thân phận như vậy, hóa ra lai lịch của Cửu Môn Đề Đốc là thế này, hóa ra cậu chẳng phải con nhà bình dân gì cả.

Ở một diễn biến khác.

Hắc Bối Lão Lục dẫn theo một cậu nhóc béo không biết nhặt được ở đâu, dắt tay đưa đến phủ đệ của Tô Mộc.

Sau khi Tô Mộc trở về, anh ngày càng sống ẩn dật, thành Trường Sa lại khôi phục những ngày bình lặng như xưa, sự hiện diện của anh không còn khiến dân chúng suốt ngày phải dõi theo nữa.

Trước cửa Tô phủ.

Hắc Bối Lão Lục nhìn phủ đệ ngày càng trở nên xa lạ này, thần sắc thương tang thở dài một tiếng.

"Thằng nhóc, ngày xưa Lục gia ta chính là ở đây, lúc đó ai bên ngoài cũng ngưỡng mộ lắm, đều phải nghe theo mệnh lệnh của ta, hắc hắc." Hắc Bối Lão Lục tự lẩm bẩm hồi tưởng lại quá khứ.

"Rồi sao nữa?" Cậu nhóc béo tò mò hỏi.

"Rồi cái đầu bà nội mày ấy, không có rồi sao nữa hết, đi thôi, mày đã muốn theo ta lăn lộn thì ta dẫn mày đi gặp lão đại ngày xưa của ta!

Xin người ban tên cho, sau này mày có thể có một chỗ đứng trong thành Trường Sa này." Hắc Bối Lão Lục không nói hai lời, dắt tay cậu

nhóc béo bước vào đại môn Tô phủ.

Từ sau khi chiến tranh kết thúc mười năm trước, người hầu trong Tô phủ cũng như các phủ đệ Cửu Môn khác dần thưa thớt đi, không còn phô trương như trước.

Trong Tô phủ bình thường chỉ có vài người cũ trung thành của Tô Mộc làm việc quét dọn, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng người hầu mới nào.

"Lão đại!

Lão đại có nhà không!" Hắc Bối Lão Lục gào toáng lên trong phủ.

"Gâu, gâu gâu gâu!" Con chó ba đầu mới khoảng năm sáu tháng tuổi từ viện bên cạnh chạy ra.

"Hắc hắc, cái thằng này vẫn chưa tìm được chó cái à?

Cẩu gia đợi mày nửa đời người rồi đấy, ha ha ha, hồi đó lão đại còn hứa cho Cẩu gia con của mày, mà đợi một phát hơn hai mươi năm rồi." Hắc Bối Lão Lục ngoắc tay với con chó ba đầu.

Con chó ba đầu thấy người quen là Hắc Bối Lão Lục thì vênh váo ngẩng đầu tại chỗ, rồi lại chạy biến vào viện.

"Ơ, thằng nhóc béo kia đâu rồi???" Hắc Bối Lão Lục vừa quay đầu lại thì bóng dáng cậu nhóc béo đã biến mất.

Ngay sau đó, anh thấy một bóng người nhỏ thó không biết đã leo lên đỉnh cột đại môn Tô phủ từ lúc nào.

"Cái thằng nhát chết này!

Cút xuống đây cho lão tử!" "Lục gia gia, con sợ!" "Sợ cái chùy, mau cút xuống cho lão tử, đừng có làm mất mặt lão tử trước mặt lão đại!" "Hu hu hu, không xuống đâu, lúc đi ông có bảo là ở đây có chó lớn đâu, con sợ chó!" Cậu nhóc béo ôm chặt cái cột, chết sống không

buông tay.

Tiếng ồn ào trong viện thu hút Tô Mộc từ phía thư phòng đi tới, và anh bắt gặp cảnh Hắc Bối Lão Lục đang kéo đôi chân mũm mĩm của cậu nhóc béo.

"Xuống đây cho lão tử!" "Không xuống, không xuống!" "Nhanh lên, lát nữa lão đại thấy thì xấu mặt lắm!" "Cái đệch, sao mày lại tè ra rồi, còn tè cả vào mặt lão tử nữa, tao thật là..." "Hu hu hu, Lục gia gia, con sợ mà!" "Sợ cái chùy, có Lục gia gia đây rồi!" Tô Mộc nhìn hai người họ cách đó không xa, sững sờ một lát: "Lục à, cậu đang làm cái trò gì vậy?" "Lão đại!" Hắc Bối Lão Lục không chần chừ nữa, kéo phăng cậu nhóc béo từ trên cột xuống.

Cú kéo này làm tuột luôn cả quần cậu nhóc, thằng bé rơi xuống, ngồi chễm chệ ngay trên cổ Hắc Bối Lão Lục.

"Xuống ngay!" Hắc Bối Lão Lục bực bội đặt cậu nhóc đang cưỡi trên đầu mình xuống, rồi cùng đi đến trước mặt Tô Mộc.

"Lão đại, đứa trẻ này không biết thế nào mà bị lạc trong thành Trường Sa, không tìm thấy cha mẹ, dán cáo thị cũng chẳng ai nhận, anh xem có phải do nạn đói dạo gần đây không?" Hắc Bối Lão Lục nghiêm túc nói.

Thời gian này, khắp nơi trong cả nước đều xuất hiện nạn đói ở các mức độ khác nhau, lũ lụt cũng vừa mới qua đi.

"Chắc là vậy." Tô Mộc trầm ngâm.

"Hắc hắc, thằng nhóc béo này khá hợp ý tôi, hay là lão đại ban cho nó cái tên đi, sau này nếu nó vẫn không tìm được cha mẹ thì theo lão Lục tôi lăn lộn luôn!" Hắc Bối Lão Lục vỗ ngực đôm đốp.

Tô Mộc nhìn cậu nhóc béo đang lộ vẻ sợ hãi, lắc đầu: "Người ta có cha mẹ đàng hoàng, cậu thấy thích là cướp về thì khác gì mấy

phường rác rưởi?

Này nhóc, đừng sợ, cháu tên gì, cha mẹ đâu?" Tô Mộc tiến lại gần.

Khi nghe thấy hai chữ "cha mẹ", cậu nhóc béo lắc đầu lia lịa: "Con không có cha mẹ, con họ Vương, tên là Cẩu Đản." "Họ Vương?" Tô Mộc hơi ngạc nhiên.

"Cẩu Đản nghe xấu chết đi được, nhìn lão đại của ta này, lão đại bụng đầy kinh luân, chắc chắn sẽ đặt cho mày cái tên hay, sau này mày cứ theo Lục gia ta mà sống!" Hắc Bối Lão Lục ưỡn ngực.

Tô Mộc nhìn kỹ cậu nhóc béo này.

Thằng bé này nói dối lẻm mép.

Ở cái tuổi này, một đứa trẻ mất cha mẹ tuyệt đối không có phong thái thế này, vả lại bây giờ nhiều nơi bắt đầu có người học thức, đặt tên không còn tùy tiện như thế hệ trước nữa.

Vương Cẩu Đản?

Nhìn dáng vẻ trắng trẻo mập mạp của thằng bé này thì chắc chắn không phải con nhà thường dân, tuyệt đối không thể có cái tên phổ thông như vậy.

Chỉ là thằng bé không nói, Tô Mộc cũng không thể ép hỏi một đứa trẻ con.

Tô Mộc lắc đầu: "Được rồi, họ Vương, vậy đặt tên cháu là Nguyệt Bán (Bàn Tử) đi, nếu thật sự muốn ở bên cạnh lão Lục thì cứ tử tế mà sống với ông ấy." Tô Mộc đặt cái tên này vì vừa rồi anh thoáng thấy sự tinh quái ẩn giấu trong tính cách nhát gan của cậu nhóc, cùng đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên tia sáng, khiến anh cảm nhận được dường như một "đứa con của vận mệnh" khác đã xuất hiện.

Vương Nguyệt Bán.

Nếu đây thật sự là Bàn Tử trong "Thiết Tam Giác" sau này, Tô Mộc thật khó tưởng tượng cậu ta và Hắc Bối Lão Lục sẽ đối xử với nhau thế nào.

Chương 141

Một người dũng mãnh vô song, một kẻ thì nhát như cáy.

Tô Mộc nghi ngờ nghiêm trọng rằng nếu Bàn Tử trong ký ức kiếp trước thực sự do Hắc Bối Lão Lục nuôi dạy, thì dù Hắc Bối Lão Lục không chết trong vụ tai nạn đó, chắc cũng bị thằng nhóc béo này làm cho tức đến tổn thọ.

Đồng thời, Tô Mộc cũng nghe từ miệng Bàn Tử về nạn đói mới xảy ra gần đây.

Nạn đói là thiên tai mà sức người lúc này không thể tránh khỏi hay có biện pháp ứng phó hữu hiệu nào.

Những người sống sót đa phần đều có mạng rất lớn.

Một lát sau khi Hắc Bối Lão Lục dẫn cậu nhóc béo rời khỏi Tô phủ, thuộc hạ của Trương Khải Sơn trong thành đã đến Tô phủ, báo cho Tô Mộc một số tin tức mà Trương Khải Sơn nắm bắt được.

"...

Người đã vào thành, chúng tôi cũng đã điều tra thân phận của hắn, không sai, hắn chính là một trong những tàn dư của hoàng tộc Mãn Thanh đang nằm trong danh sách truy sát của cấp trên.

Có điều người này khá xui xẻo, là một gã mù, cuộc sống chẳng mấy tốt đẹp, đang tụ tập gây gổ với đám du côn dưới đáy xã hội, xem chừng là muốn trà trộn vào đám đó để lẩn trốn sự truy sát và kiếm kế sinh nhai..." Thuộc hạ của Trương Khải Sơn báo cáo với Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu: "Hắn ở đâu?" "Mời Tô gia đi hướng này." Người của Trương Khải Sơn làm động tác mời.

Một lát sau, người thuộc hạ đó dẫn Tô Mộc đến nơi gã mù mà Tô

Mộc chỉ đích danh đang bị quan sát bí mật.

Trương Khải Sơn và Trương phó quan đã đến đây từ sớm để đợi Tô Mộc.

Khi Tô Mộc đến, Trương Khải Sơn nói nhỏ: "Người mà Tô gia bảo lưu ý đúng là có chút cổ quái, rõ ràng là mù nhưng hành động lại rất tự nhiên, không hề giống trạng thái của lão mù trong phủ Tam gia ngày trước." "Hơn nữa người này cảnh giác rất cao, vừa rồi tôi và Phật gia suýt chút nữa đã bị hắn phát hiện, thân thủ rất khá." Trương phó quan tiếp lời.

"Chỉ tiếc là người Mãn Thanh, đừng nói là thời điểm này, ngay cả thời đại của chúng ta, gặp người có thân phận này đa số đều bị coi thường, huyết mạch cao quý trước kia giờ lại trở thành rào cản để họ sinh tồn trong nhân gian." Trương Khải Sơn cảm thán.

Tàn dư Mãn Thanh!

Ngày xưa là huyết mạch hoàng thất, trên vạn người, là cửu ngũ chí tôn.

Vậy mà giờ đây lại phải lưu lạc khắp nơi, hễ bị phát hiện thân phận là sẽ bị khinh rẻ.

Huống hồ người này còn bị mù cả hai mắt.

Có thể sống sót đến tận bây giờ và vào được Trường Sa quả là một kỳ tích.

"Đi thử thân thủ của hắn xem?" Tô Mộc nhìn Trương phó quan.

Trương phó quan gật đầu, bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

Trương Nhật Sơn dù cũng như Trương Khải Sơn không còn làm quan sai nữa, nhưng vóc dáng và hành động của anh rất dễ khiến người ta nhận ra xuất thân từ quân ngũ.

Trương Nhật Sơn bước ra, hắng giọng vài cái.

"Hỏng bét!" "Bị phát hiện rồi!" "Đồ mù chết tiệt, có phải mày dẫn người từ ngoài vào không, thằng nhóc này là gián điệp đúng không?" Hắc Hạt Tử ngẩn người, vừa rồi hắn quả thực cảm thấy có người bám đuôi nhưng đã cắt đuôi được rồi, sao bây giờ vẫn còn người truy lùng hắn chứ?

Hắc Hạt Tử nhanh tay vơ hết tiền trên bàn đánh bạc vào lòng: "Mặc kệ các ngươi tin hay không, tóm lại người này không phải do tôi dẫn tới, chắc là người trong thành Trường Sa phát hiện ra các ngươi rồi, cuộc vui nào cũng có lúc tàn, tiểu gia xin chuồn trước!" Nói đoạn, Hắc Hạt Tử tự thân chạy về phía nam.

Đám du côn cũng sợ là quan sai trong thành phát hiện nên phân tán chạy trốn.

"Mẹ nó..." Hắc Hạt Tử nhìn Trương Nhật Sơn cứ bám riết không buông, mở miệng chửi thề.

Bao nhiêu đứa du côn không đuổi, sao lại cứ đuổi theo gã mù như hắn chứ?

Hắn đào mộ tổ nhà đối phương chắc?

"Này, anh không đuổi theo bọn chúng mà đuổi tôi làm gì?

Tôi chỉ vừa mới cướp tiền của bọn chúng thôi, bọn chúng mới là du côn ở đây!

Tôi là hảo hán lục lâm, mẹ kiếp, đừng đuổi nữa!" Hắc Hạt Tử thấy mãi không cắt đuôi được Trương Nhật Sơn phía sau, cuối cùng đành dừng lại trong một con hẻm cụt bị phong tỏa.

Trương Khải Sơn chậm rãi thở ra một hơi đục.

Ánh mắt Tô Mộc đúng là độc đáo, trong Cửu Môn e rằng chỉ có

người nhà họ Trương như anh ta mới đuổi kịp gã mù này.

Gã mù này tuy hai mắt thất minh nhưng không hề mất đi khả năng phán đoán phương hướng, thể lực dồi dào, tốc độ cực kỳ nhanh nhẹn.

"Không đúng, có phải anh là quan sai được phái đến bắt tôi không?" Hắc Hạt Tử dường như nghĩ ra điều gì, thần sắc thay đổi.

Tộc người của hắn sau khi sụp đổ bị nhiều người định nghĩa là vong quốc nô, hơn nữa trong thời gian tộc hắn cai trị, dân chúng khổ không thèm nói.

Thế là nhiều người đem nỗi bất mãn trong lòng trút hết lên đầu họ.

Nhưng thực tế, Hắc Hạt Tử chưa từng trải qua thời đại hoàng thất đó, lúc đó hắn còn nhỏ, chỉ là một đứa trẻ không biết gì.

Hắn sinh ra ở đâu, hắn không thể lựa chọn.

Nhưng tương lai của mình, hắn đang nỗ lực thay đổi.

Hắn chỉ muốn sống tiếp với thân phận một người Hán bình thường, sống thật tốt mà thôi.

Nghĩ đến những năm tháng bị truy sát, Hắc Hạt Tử từ từ nắm chặt nắm đấm, tiên phát chế nhân lao về phía Trương Nhật Sơn.

Tô Mộc cùng Trương Khải Sơn đang thở hổn hển cuối cùng cũng đuổi kịp đến hiện trường giao đấu giữa Hắc Hạt Tử và Trương Nhật Sơn.

Trương Khải Sơn còn chưa kịp định thần, ánh mắt đã thay đổi kinh ngạc: "Thân thủ người này vậy mà áp chế được Nhật Sơn!" Tô Mộc không hề ngạc nhiên về điều này.

Dù sao vị này cũng là cao thủ lừng danh cùng thời với Trương Khởi Linh.

Thân thủ của Trương Nhật Sơn lợi hại hơn Trương Đại Phật Gia

nhiều, đồng thời cũng vì huyết mạch nhà họ Trương đặc thù, trước đó chỉ là không tham gia vào việc tranh đoạt môn chủ Cửu Môn mà thôi.

Nếu không, thực lực của Trương Nhật Sơn chắc chắn là tồn tại áp đảo quần hùng.

Trương Nhật Sơn và Hắc Hạt Tử đang giao tay, chiếc kính râm trên hốc mắt Hắc Hạt Tử không ngừng rung động, như sắp rơi xuống.

Tô Mộc không kìm được tự mình bước ra: "Được rồi đó, người này chính là người tôi muốn tìm." Trương Nhật Sơn thu tay, chậm rãi thở ra một hơi, xoa xoa bả vai hơi mỏi, đi về phía Trương Khải Sơn.

Thực lực của gã mù này không thể coi thường.

"Anh tìm tôi?" Hắc Hạt Tử ngạc nhiên quay đầu về phía Tô Mộc.

Trương Khải Sơn hiếu kỳ đưa tay vẫy vẫy trước mặt Tô Mộc, nhưng không thấy Hắc Hạt Tử có bất kỳ biểu hiện phân tâm nào, bèn kinh hô: "Hóa ra là mù thật à?!" "Mắt mù nhưng tâm không mù." Hắc Hạt Tử trầm giọng nói.

"Lên hết cả đi, nếu đã muốn lấy mạng tôi thì để tôi xem các người có đủ tư cách đó không..." "Hậu duệ hoàng tộc Mãn Thanh." "Ngoài việc trốn chui trốn lủi, che giấu thân phận lang thang khắp nơi, anh còn có thể làm được gì nữa." Tô Mộc bước ra khỏi đám đông, nhìn người đàn ông mù đeo kính râm mà sau này sẽ nổi danh với biệt hiệu 'Hắc Hạt Tử'.

Chương 142

“Tôi không thấy có gì không tốt cả, dù là hậu duệ Mãn Thanh thì sao.” Hắc Hạt Tử nhún vai, tỏ vẻ thản nhiên.

Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn đều nhíu mày.

Ở thời đại này, thân phận hậu duệ Mãn Thanh vẫn rất nhạy cảm, nếu ở những nơi như kinh đô thì còn đỡ, nhưng ở những nơi khác, thân phận này rất dễ bị phân biệt đối xử, bị chèn ép sỉ nhục.

“Còn nơi nào khác để đi không?” Tô Mộc nhìn sâu vào mắt Hắc Hạt Tử.

“Thiên hạ bao la, tôi không tin mình không có chỗ dung thân.” Hắc Hạt Tử tự tin nói.

“Chỗ tôi đang thiếu người, nếu thiếu tiền thì có thể đến chỗ tôi làm việc.” Tô Mộc thản nhiên nói.

Người khác không biết những ngày tháng khốn khó của Hắc Hạt Tử, nhưng Tô Mộc thì biết rõ.

Trong tương lai, Hắc Hạt Tử có thể dựa vào thân phận đã được tẩy trắng để nhận lời thuê của người khác, sống một cuộc đời không tệ.

Nhưng lúc này, với thân phận đặc thù nhạy cảm, hắn sẽ chỉ liên tục phải chạy nạn lang thang.

Vả lại, sau lũ lụt, nạn đói sắp kéo đến.

Hắc Hạt Tử không còn nơi nào để đi nữa rồi.

“Các người không phải quan sai?” Hắc Hạt Tử ngẩn ra.

“Cái gã kia, không thể nào, từng làm quan sai sao lại trà trộn với

các người, ồ, đúng rồi, các người chính là Lão Cửu Môn đúng không.” Hắc Hạt Tử dường như nhớ ra điều gì đó, hắn đến đây không phải ngẫu nhiên mà đã dò hỏi được một số tin tức về thành Trường Sa này.

Nghe nói nơi đây từng có Lão Cửu Môn, là một trong số ít nơi không bị quan sai kiểm soát hoàn toàn, còn được mệnh danh là tiểu đào nguyên.

Hắc Hạt Tử không phải Trương Khởi Linh, hắn ích kỷ hơn Trương Khởi Linh, hay nói đúng hơn là ích kỷ hơn đa số những người đang sống.

Vì người khác không có trải nghiệm như hắn, không có thân phận hậu duệ Mãn Thanh như hắn, không có nỗi khổ mù lòa như hắn, cho nên, chưa từng trải qua nỗi đau của người khác thì đừng khuyên người ta lương thiện.

“Cần tôi làm gì, tiền nong thương lượng thế nào.” Thần sắc Hắc Hạt Tử giãn ra, cứ nói đến tiền là dễ nói chuyện.

“Đi theo tôi.” Tô Mộc quay người đi, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn cũng đi theo, Hắc Hạt Tử do dự tại chỗ một lát, thấy xung quanh không còn bất kỳ sự giám sát hay bẫy rập nào nữa mới bước đi theo hướng Tô Mộc vừa rời đi.

“Đợi đã, các người đừng đi nhanh thế, không biết tôi là người mù à?” Khóe miệng Hắc Hạt Tử khẽ nhếch lên, hắn chẳng hề che giấu thân phận mù lòa của mình, cũng không thấy nửa điểm tự ti.

Một lát sau.

Tô Mộc và mọi người đi đến cổng lão trạch họ Ngô.

Đến nơi này, thần sắc Hắc Hạt Tử thay đổi, hắn có thể cảm nhận được hệ thống phòng thủ xung quanh đây là nghiêm ngặt nhất mà hắn từng thấy trong đời.

Ngay sau đó, Hắc Hạt Tử ‘thấy’ trước cửa phủ đệ họ Ngô có ba đứa trẻ đang nô đùa.

Hai trai, một gái (Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú).

Cùng lúc đó, Hắc Hạt Tử cũng ‘thấy’ một người đàn ông bí ẩn đứng cạnh ba đứa trẻ, mặc đồ đen đội mũ đen, tóc che mắt, khoanh tay trước ngực, sau lưng đeo một loại vũ khí ‘đao kiếm’ được bọc trong vải đen.

Hắc Hạt Tử đã bôn ba nửa đất nước, khi xung đột trực diện với người khác, hắn tự nhận mình ít có đối thủ.

Thế nhưng lúc này, hắn lại cảm nhận được một tia nguy hiểm từ người đàn ông mặc đồ đen bí ẩn kia.

“Anh muốn tôi cũng bảo vệ ba đứa nhỏ đó sao?” Hắc Hạt Tử dường như đoán được ý định của Tô Mộc.

“Không phải.” Tô Mộc lắc đầu.

“Tôi nói mà, làm ơn đi, các người là Lão Cửu Môn, ba đứa nhỏ này dù là huyết mạch thế hệ thứ ba nhưng với sự bảo vệ hiện tại chắc là đủ rồi.” Hắc Hạt Tử cười, vẫn là dáng vẻ tự tin đó.

“Tính cách của anh chưa khiến tôi đủ yên tâm để giao chúng cho anh bảo vệ.” Tô Mộc bồi thêm một câu.

Hắc Hạt Tử: “...” Trán Hắc Hạt Tử hiện lên mấy vạch đen.

Cái miệng của Tô Mộc này đúng là độc địa.

Tuy nhiên, điều này cũng đúng với thực tế, vì với tính cách của mình, Hắc Hạt Tử không đời nào vì một số tiền mà đi bảo vệ ai đó cả đời.

“Vậy anh muốn tôi làm gì?” Hắc Hạt Tử lại hỏi.

“Đơn giản thôi, dạy cho thằng nhóc kia bản lĩnh để sinh tồn, cái tôi

cần là những kinh nghiệm bao năm qua của anh, cái bản lĩnh bò ra từ đống xác chết ấy." Tô Mộc chỉ về phía tiểu Ngô Tà.

"Sao anh biết tôi...

đợi đã, thằng bé đó mới bao lớn mà anh đã định dạy nó những thứ đó, nó có chịu nổi không?

Vả lại, sao lại là nó?

Tôi thấy thằng nhóc bên kia cần những thứ này hơn." Hắc Hạt Tử chỉ về phía Giải Vũ Thần.

"Anh nói nó à?

Không cần đâu, nó sẽ có người bảo vệ cả trong sáng lẫn ngoài tối, nó là đứa trẻ có thế lực nhất trong thế hệ thứ ba của Cửu Môn hiện tại, nên nó không cần học những thứ này." Tô Mộc lắc đầu.

"Các người định làm gì vậy?" Hắc Hạt Tử nghi ngờ, nhíu mày.

"Nhận tiền làm việc, chẳng phải đó là tác phong bấy lâu nay của anh sao?" Tô Mộc hỏi ngược lại.

"Được thôi, nếu các người muốn đưa tiền cho tôi thì tôi cũng chẳng từ chối, việc này đơn giản, nhưng lúc tôi dạy nó thì không được có người ngoài đứng xem." Hắc Hạt Tử gật đầu.

Tô Mộc nhìn xung quanh, cười nói: "Anh đang nói đến những vệ sĩ canh gác quanh đây sao?

Không, đó chỉ là để bảo vệ cậu bé mà anh vừa chỉ, Vũ Thần thôi, còn tiểu Ngô Tà thì không có nhiều lớp bảo vệ phức tạp như thế, bên cạnh nó đã có người rồi." "Anh nói cái gã quái dị kia sao?" Hắc Hạt Tử chỉ về phía Trương Khởi Linh đang đứng cạnh ba đứa trẻ.

Tô Mộc gật đầu.

Hắc Hạt Tử cười ngượng nghịu: "Vậy thì chắc chắn là đủ rồi,

cảm giác người này khá lợi hại, một mình chấp trăm người cũng không thành vấn đề." "Đúng rồi, còn một đứa nữa, tôi cần anh dạy võ công cho nó, tiền tính riêng." Tô Mộc nhìn ba đứa trẻ đằng xa một lần cuối rồi quay người rời khỏi lão trạch họ Ngô.

Hắc phủ.

À không.

Phủ đệ Hắc Bối Lão Lục.

Khi bọn Tô Mộc vừa đến nơi, bỗng thấy một cậu nhóc béo mồm đang gặm cái đùi gà, chạy thục mạng về phía họ.

Phía sau cậu nhóc béo truyền đến giọng nói tức giận của Hắc Bối Lão Lục: "Cái thằng nhóc béo kia!

Chương 143

Đã bảo mày phải luyện thân thể, kiểm soát ăn uống, tử tế theo ta học võ công, vậy mà mày lại lẻn vào bếp trộm đùi gà!

Cơm ở chỗ lão tử không đủ cho mày ăn hay sao?

Đứng lại đó cho ta!" "Tô gia, cứu con!" Cậu nhóc béo đã từng gặp Tô Mộc, nên khi thấy đám người Tô Mộc chặn trước mặt, cậu đưa đôi tay nhỏ đầy mỡ, dùng sức giằng cái đùi gà ra khỏi miệng, cắn một miếng thịt thật lớn rồi chạy ra nấp sau lưng Tô Mộc.

Hắc Hạt Tử có chút ghét bỏ đưa tay ra, chặn cái miệng đầy mỡ đang chực chờ quệt vào quần áo mình của cậu nhóc béo, ngạc nhiên nói: "Không phải chứ lão đại, anh định để tôi dắt cái thằng nhóc béo này sao?" "Ơ, lão đại, sao mọi người lại qua đây." Hắc Bối Lão Lục cầm gậy gỗ, đuổi theo ra tận ngoài phủ thì gặp bọn Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu với Hắc Bối Lão Lục: "Người này dũng mãnh vô song, võ nghệ cao cường, nhưng hơi thiếu đầu óc, nên để anh ta giúp cậu dạy dỗ luôn.

Vương Nguyệt Bán, thằng bé này để anh ta dạy chắc sẽ tốt hơn đấy." "Trông cũng thông minh đấy, đúng là nhân tài." Hắc Hạt Tử xoa đầu cậu nhóc béo, mỉm cười nói.

Choảng!

Giây tiếp theo.

Từ trong lớp quần áo trên thân hình béo múp của cậu nhóc béo, một túi tiền lớn bỗng rơi xuống.

Thằng bé vội vàng vứt cái đùi gà đang cầm trên tay, nhét túi tiền lại vào túi quần, gãi đầu cười nói: "Đây là tiền người nhà cho con

trước khi con bỏ nhà ra đi, không quá đáng chứ ạ?" Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục đen lại.

Chẳng trách mấy ngày nay anh cứ thấy thiếu thiếu tiền.

Cậu nhóc béo vừa nhét túi tiền vào túi, thì từ cổ tay áo lại rơi ra một viên hạt ngọc màu xanh, viên ngọc rơi xuống đất rồi lăn ra xa.

Hắc Bối Lão Lục đưa chân chặn viên ngọc lại, cúi người nhặt lên: "Đây không phải là viên dạ minh châu nhỏ tôi và lão đại lấy được từ mộ Bắc Tống sao?

Tôi treo trong thư phòng làm vật trang trí mà, nhóc béo..." Cậu nhóc béo gào lên: "Khụ khụ, cái này con thấy đẹp nên cầm chơi thôi, con định lát nữa mang trả lại thư phòng cho Lục gia mà." Trán Hắc Bối Lão Lục lấm tấm mồ hôi.

"Không quá đáng chứ..." Cậu nhóc béo dường như cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt thay đổi.

Bởi vì Hắc Bối Lão Lục đã dời tầm mắt xuống chuỗi vòng phật bản to chỉ dành cho người lớn đang đeo trên cổ tay mũm mĩm của cậu.

Cậu nhóc béo rụt tay lại, giấu chuỗi vòng phật đi: "Cái này, cái này là con nhặt được, con nhặt được thật mà." Trương Khải Sơn khẽ nhíu mày, nói nhỏ: "Lục gia, số tích cóp của cậu e là không trụ nổi với sự phá gia của đồ đệ này đâu nhỉ?" "Ha ha ha ha ha." "Ha ha ha ha ha ha." Tô Mộc cũng không nhịn được mà nhếch môi cười.

Bản tính của Bàn Tử khi còn nhỏ đã được thể hiện rõ nét, có cơ hội kiếm tiền là phải ra sức mà kiếm.

"Lục gia..." Cậu nhóc béo xị mặt, thở dài: "Ông xem, con đã định theo ông rồi, con lấy số tiền này thực ra cũng chẳng dùng làm gì, con đâu có lo ăn lo mặc, đúng không?

Chỉ là thấy thích nên lấy thôi, thực sự không phải như mọi người

nghĩ đâu.” “Đây, trên người con còn khoảng mười mấy hai mươi thứ đồ lấy từ phủ của Lục gia, trả hết cho ông này.” Cậu nhóc béo như túi thần kỳ của Doraemon, lần lượt lấy ra hết món đồ minh khí này đến vật dụng khác từ trên người.

Nhìn mà Hắc Bối Lão Lục ngẩn cả người.

Khá lắm, nếu không phát hiện sớm thì cái phủ này chắc bị thằng nhóc béo này dọn sạch mất.

“Thật sự hết rồi chứ?” Hắc Bối Lão Lục nghiến răng hỏi, nhìn vào ống quần lùng bùng của cậu nhóc.

“Hình như... còn một ít quên chưa lấy ra, ha ha.” Cậu nhóc béo cười trừ, rũ rũ chân, lập tức những thứ đồ khác theo ống quần rơi xuống đất.

Xung quanh một mảnh lặng ngắt.

Nhìn cậu nhóc béo tuy tuổi nhỏ nhưng lại cực kỳ tham tài này, ai nấy đều chỉ biết cười khổ.

Chuyện này may mà xảy ra với người không thiếu tiền như Hắc Bối Lão Lục, chứ nếu ở nhà thường dân thì chắc Bàn Tử khó tránh khỏi một trận đòn nhừ tử.

“Nhà con nghèo mà!

Cái thói trộm gà bắt chó này xin Lục gia đừng trách con, hu hu hu.” Cậu nhóc béo lấy tay quệt nước miếng lên miệng rồi bôi lên khóe mắt, quỳ xuống ôm lấy chân Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục nhìn bộ dạng ‘thành tâm hối lỗi’ của đứa trẻ, bất đắc dĩ thở dài: “Lần sau không được tái phạm nữa nghe chưa.” “Con biết rồi Lục gia, hu hu hu.” Cậu nhóc béo lau nước miếng nơi khóe mắt rồi đứng dậy.

Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Hắc Hạt Tử đều không phải hạng tầm thường, thấy cậu nhóc béo này hoàn toàn nắm thóp được Hắc Bối Lão Lục thì lại một lần nữa bật cười ngao ngán.

"Khá lắm, thằng nhóc béo này thú vị đấy." Hắc Hạt Tử đẩy gọng kính râm trên mắt, mỉm cười.

Lão trạch họ Ngô.

Không lâu sau khi bọn Tô Mộc rời đi, một người đàn ông trẻ tuổi với vẻ mặt mệt mỏi bỗng nhiên đi tới trước cửa lão trạch.

Anh ta nhìn ba đứa trẻ đang chơi đùa trước cửa, ngoắc tay với cậu bé có ánh mắt linh động: "Lâu rồi không gặp." "Chú Ba?!" Tiểu Ngô Tà ngẩng đầu, thấy người thanh niên quen thuộc liền kinh ngạc reo lên.

Ngô Nhất Quỳnh bình thường phần lớn thời gian đều bận rộn nên rất ít khi về nhà thăm con trai, thỉnh thoảng có về thì hễ thấy Ngô Tà phạm lỗi là lại nghiêm mặt giáo huấn.

Thế nên tiểu Ngô Tà lại thân thiết với người chú Ba này nhất.

Thực ra con cái nhà bình thường cũng tương đương như vậy.

Người chú út trong gia đình thường có quan hệ tốt với đứa cháu đích tôn, tình cảm đôi khi còn khăng khít hơn cả tình cha con.

"Chú Ba, lần này chú lại mang món gì hay ho về cho cháu thế?" Tiểu Ngô Tà mong đợi nhìn Ngô Tam Tỉnh vừa trở về.

Ngô Tam Tỉnh và Ngô Nhị Bạch mỗi lần về đều mang cho cậu những món đồ kỳ lạ.

"Lần này..." Ngô Tam Tỉnh thần sắc phức tạp lắc đầu: "Lần này chẳng kiếm được gì cả, ai, cha cháu có nhà không?

Hay là về Giang Nam rồi?" "Về Giang Nam rồi ạ." Ngô Tà thở dài.

“Ha ha ha, lần sau, lần sau chắc chắn chú Ba sẽ mang đồ chơi hay về cho cháu.

Đúng rồi, kể cho mấy đứa nghe một câu chuyện ma nhé, có muốn nghe không?” “Muốn ạ, cháu thích nhất nghe chú Ba kể chuyện.” “Cháu cũng thế.” “Hắc hắc, chuyện của chú Ba cháu thì nhiều vô kể.” “Nhân vật chính của câu chuyện này tên là Cấm bà.

Cấm bà là sinh vật được tạo ra từ những người phụ nữ chết oan, khi người ta đến gần sẽ ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng trong không khí, ừm, chính là mùi vị này...” “Chú... chú Ba, đây là xương sao?

Là xương trong cơ thể người ạ?” “Ừ, đây chính là xương Cấm bà.” Ngô Tam Tỉnh đang ở trạng thái rất kỳ quái, nếu là người lớn bình thường thì tuyệt đối sẽ không bàn luận chuyện quỷ thần với trẻ con.

Huống hồ còn lấy ra một đốt xương người đặt trước mặt chúng.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh đã làm như thế, và còn không ngừng phổ biến những thông tin về phương diện này cho đứa cháu trai Ngô Tà của mình.

Sau khi giao Vương Nguyệt Bán cho Hắc Hạt Tử chăm sóc, Tô Mộc nhìn sắc trời, khẽ nhíu mày nói: “Tôi còn chút việc, ở đây giao cho các cậu.” “Có chúng tôi ở đây, anh cứ yên tâm.” Trương Khải Sơn gật đầu.

“Lão đại anh lại đi đâu thế?

Cho tôi theo với?” Hắc Bối Lão Lục sốt sắng gọi với theo.

Chương 144

“Muốn đi à?

Được thôi, vậy cậu nhóc béo này thời gian tới giao cho cậu chăm sóc đấy.

Đúng rồi, anh xưng hô thế nào?” Tô Mộc nhìn Hắc Hạt Tử.

“Họ Hán là Tề.” Hắc Hạt Tử gật đầu.

“Tề Hạt Tử, vậy nó giao cho anh trông nom.” Tô Mộc gật đầu.

Hắc Hạt Tử sững sờ.

Hắn bỗng nhận ra dường như trước đây mình đã đi sai đường, hắn luôn là kiểu gặp chuyện bất bình thì ra tay tương trợ.

Nhưng nếu có thể độc mồm độc miệng như Tô Mộc, nhiều khi chẳng cần động thủ cũng có thể khiến đối phương uất ức mà chết?

Cái này phải học mới được!

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục quay người rời đi, bóng lưng dần biến mất trước mắt mọi người.

Vài ngày sau.

Giải Vũ Thần phát hiện dạo gần đây người bạn nối khố Ngô Tà dần có những việc riêng phải làm, Hoắc Tú Tú cũng bị gia đình quản chặt, thế là tiểu Vũ Thần định ra ngoài xem thử có thể tìm những đứa trẻ khác làm bạn không.

Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên Giải Vũ Thần bước ra khỏi lãnh địa dưới hào quang của gia đình để tiến vào chốn thị thành.

Giải Vũ Thần từ nhỏ đã là ngôi sao sáng trong giới quý tộc ở Trường Sa, được cưng chiều hết mực.

Vì tính cách, cậu không thích những trang phục tối màu mà những cậu bé bình thường hay ưa chuộng.

Ngược lại, cậu có phần thiên ái màu đỏ.

Khoác lên mình bộ đồ đỏ rực, làn da trắng trẻo, gương mặt thanh tú, tiểu Vũ Thần trông giống hệt một bé gái xinh xắn.

Cậu tiến lại gần những đứa trẻ bình thường đang chơi đùa gần đó, muốn tìm thêm những người bạn khác ngoài Ngô Tà và Hoắc Tú Tú.

"Phụt, ha ha." "Mọi người nhìn kìa, cái thằng nhóc mặc đồ con gái đang đi tới kìa." "Ha ha ha, trước đây tôi còn nghe người lớn nhà mình nói trong thành có một cậu bé thích mặc đồ con gái, dặn chúng ta khi gặp thì tuyệt đối đừng có dây vào." "Lác mắt luôn, hóa ra là đứa này à!" "Anh ơi anh ơi, sao anh mặc quần áo đẹp thế?" "Cậu chính là tiểu thiếu gia nhà họ Giải trong truyền thuyết đó hả?

Trông xinh thật đấy." "Châu nhi, tránh xa nó ra, đứa này nhìn là biết biến thái rồi!" "Đúng đúng, trông chẳng giống người tốt lành gì!" Đám con trai và con gái có cách nhìn khác nhau về Giải Vũ Thần, nhưng chúng cũng biết Giải Vũ Thần là tiểu thiếu gia nhà họ Giải, gia đình đã sớm dặn dò không được đắc tội.

Nhưng trẻ con thì chẳng nghĩ nhiều như người lớn, thấy Giải Vũ Thần là con trai mà lại mặc quần áo màu sắc sặc sỡ, lập tức coi cậu là kẻ lập dị.

Tiểu Giải Vũ Thần đâu có hiểu những chuyện này, nghe những lời chế giễu phỉ báng của đám con trai, đôi mắt cậu trợn tròn, dường như vừa chứng kiến một điều gì đó không thể tin nổi.

"Ai bảo các người con trai thì không được mặc quần áo đẹp?" "Mặc đồ đẹp là bị tấn công chửi bới sao?

Quả nhiên đúng như lời ông nội nói, bên ngoài đa số đều là hạng

người kiến thức nông cạn, tầm thường vô dụng!

Hừ!" Giải Vũ Thần nghiến răng, không nhịn được mà mắng lại.

"Mày bảo ai là hạng tầm thường?

Đồ phế vật!" "Tao đã thấy ngứa mắt với lũ nhà giàu các người từ lâu rồi!

Nghe nói những nơi khác đã bắt đầu đánh đổ địa chủ, chỉ có chỗ này là chưa thấy động tĩnh gì thôi!" "Đúng đúng!

Loại nhà giàu như bọn mày không vênh váo được lâu đâu!" "Mày chẳng qua cũng chỉ dựa dẫm vào cha mày, ông nội mày thôi!

Không có họ, mày chỉ là một đứa trẻ đáng tởm!" "Loại người như mày xứng đáng không có bạn bè!" Câu nói cuối cùng đã chạm sâu vào tâm hồn non nớt của tiểu Giải Vũ Thần, cậu nắm chặt nắm đấm, không nhịn được mà lao tới đấm vào mặt đứa con trai đang chửi mình.

"Mày còn dám động thủ à?" "Đánh nó đi!

Đồ nhà giàu tai họa!" "Đánh nó!

Đánh nó!" Đám con trai xông lên, vây tiểu Giải Vũ Thần vào giữa.

Nhưng chưa đợi đám trẻ này ra tay, hơn mười người đàn ông mặc đồng phục đen bỗng nhiên từ trong góc bước ra.

"Lời cha các người dặn các người còn nhớ không?" Một người vệ sĩ trầm giọng nói.

Đám trẻ thấy người lớn xuất hiện, mà dường như còn là đến bảo vệ tiểu Giải Vũ Thần, lập tức giải tán chạy trốn.

Tuy nhiên, đám trẻ này vẫn vừa chạy vừa không ngừng mắng nhiếc: "Đồ quái vật nhỏ nhà giàu!" "Đồ quái vật nhỏ!" "Đáng đời không có bạn bè, lêu lêu lêu, các người có bắt được bọn tôi không?" "Quái vật nhỏ!

Các người là người lớn mà còn bắt nạt trẻ con, có giỏi thì đi bắt nạt người lớn nhà bọn tôi đây này!" "Đúng đấy!

Người lớn nhà tôi cũng là dân anh chị đấy, dưới trướng có hơn mười người lận!

Các người cứ đợi đấy, tôi về gọi người ra ngay!" Đám con trai chạy tán loạn nhưng vẫn buông lời mỉa mai Giải Vũ Thần và những người vệ sĩ.

Người vệ sĩ vừa lên tiếng nghe thấy những lời mắng chửi của đám trẻ, khẽ liếc đôi mắt thâm trầm: "Đã qua hai mươi năm rồi, e là có người đã quên mất ai mới là chủ nhân của nơi này." "Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, chẳng phải chúng bảo có giỏi thì bắt nạt người lớn nhà chúng sao?" "Rõ." "Không được!

Các người không được can thiệp vào chuyện này, việc này để cháu làm, sau này chuyện của cháu các người bớt nhúng tay vào, cháu tự quản lý lấy!" Tiểu Giải Vũ Thần có vẻ hơi bực bội, xua tay với đám thuộc hạ.

"Rõ, thiếu gia." Các vệ sĩ nhìn nhau, tuân lệnh gật đầu.

Nhiệm vụ của họ chỉ là bảo vệ an toàn cho Giải Vũ Thần, chỉ vậy thôi.

Với vẻ mặt thất vọng, Giải Vũ Thần đi mãi rồi cũng đến trước cổng một viện lạc quen thuộc là Lê Viên.

Vì những sự việc xảy ra bên ngoài gần đây nên Lê Viên có vẻ vắng lặng hơn, không có mấy người đến xem hát.

"Tiểu thiếu gia nhà họ Giải tới rồi, mau vào báo cho Nhị gia." Vệ sĩ ở cửa Lê Viên mỉm cười dịu dàng với Giải Vũ Thần rồi phân phó thuộc hạ.

"Các chú đợi đã, cháu tự vào tìm Nhị ông nội.

Cháu hỏi các chú một chuyện, nhưng các chú không được nói linh tinh, phải trả lời thật lòng cho cháu!

Nếu không thì... nếu không thì...” Tiểu Giải Vũ Thần nhất thời chưa nghĩ ra cách nào để đe dọa những người lớn trước mắt.

Dù sao đây cũng là thuộc hạ của Nhị ông nội, cậu không có gan đó.

“Ai chà, tiểu thiếu gia họ Giải của tôi ơi!

Cậu có chuyện gì cứ hỏi, chúng tôi nhất định sẽ trả lời thật lòng, cậu cứ yên tâm.” Người vệ sĩ lớn tuổi mỉm cười gật đầu.

Chương 145

“Các chú nói xem, việc cháu bình thường thích mặc những bộ đồ hoa mỹ, quần áo đẹp đẽ, có phải là khác thường so với những cậu con trai nhà khác không...

Có phải cháu đã sai rồi không, cháu có phải là một con quái vật nhỏ không...” Giải Vũ Thần đứng ngẩn ngơ tại chỗ, thần sắc phức tạp.

“Phụt.” Các vệ sĩ trong Lê Viên nghe vậy lần lượt bật cười.

“Tiểu thiếu gia của tôi ơi, sao cậu lại nghĩ như vậy chứ?

Có phải ở bên ngoài chịu uất ức gì không?

Kẻ nào dám bắt nạt người của Cửu Môn chúng ta?” “Tiểu thiếu gia, cậu chính là công tử thế vô song đấy...” “Tiểu thiếu gia này, thế này đi, chúng tôi theo Nhị gia đã nhiều năm rồi, có những lời nói từ miệng chúng tôi ra không thể hay bằng chính Nhị gia nói, cậu vào trong hỏi Nhị gia về những chuyện phương diện này xem.” Đám người hầu ở cửa Lê Viên rất muốn nói với tiểu Giải Vũ Thần rằng từng có một người đàn ông cũng bị nhiều người bình thường coi là lập dị.

Nhưng chính người đàn ông đó lại trở thành Nhị gia của Cửu Môn, còn những kẻ trước kia từng phỉ báng Nhị gia thì cả đời cũng chỉ là những người bình thường vô danh tiểu tốt mà thôi.

Chỉ là những chuyện này tất nhiên phải để Giải Vũ Thần tận tai nghe Nhị Nguyệt Hồng kể mới thấy truyền cảm được, dù sao đó cũng là chuyện xảy ra trên người Nhị Nguyệt Hồng.

Họ chỉ là những người đứng ngoài quan sát.

“Được rồi, vậy cháu đi hỏi Nhị ông nội.” Giải Vũ Thần gật đầu, đôi mắt khôi phục lại tia sáng vốn có, không còn u sầu như trước.

Sau khi vào Lê Viên.

Giải Vũ Thần lại một lần nữa bị bầu không khí tường hòa, bình lặng của nơi này tác động.

Dường như Lê Viên này là một thế giới nhỏ tách biệt hẳn với sự ồn ào náo nhiệt bên ngoài, đây là điều Giải Vũ Thần đã nhận ra từ lâu.

“Nhị ông nội, Nhị ông nội...” Giải Vũ Thần gọi Nhị Nguyệt Hồng trong Lê Viên.

Rồi cậu tìm thấy Nhị Nguyệt Hồng và vợ đang ngồi tựa vào nhau bên hồ cá sau viện Lê Viên.

Giải Vũ Thần dù tuổi còn nhỏ, chưa hiểu chuyện tình yêu nam nữ, nhưng cậu cũng đã thấy nhiều cảnh tượng trong các gia tộc hào môn khác.

Cậu biết ở độ tuổi của Nhị Nguyệt Hồng mà vẫn có thể nương tựa bên vợ, ngọt ngào như thuở ban đầu, chính là trạng thái gia đình mà cậu ngưỡng mộ nhất.

Đồng thời, đó cũng là lý do cậu thấy Nhị Nguyệt Hồng tốt hơn tất cả các ông nội khác.

Không giống như ông Lục kia, vừa đến cửa phủ đã nghe thấy tiếng chửi rủa ầm ĩ, còn có cả thằng Bàn Tử chết tiệt, hở tí là lừa tiền của cậu!

“Nhị gia, Nhị nãi nãi.” Tiểu Giải Vũ Thần thân thiết gọi.

Phu nhân đang tựa bên người Nhị Nguyệt Hồng nhìn cậu bé phía sau, mỉm cười dịu dàng: “Lại tới tìm Nhị gia tâm sự à?” “Vâng ạ, người trong nhà cháu toàn là dân kinh doanh, nói với họ mấy chuyện

này họ chẳng hiểu đâu, suốt ngày cứ dạy cháu thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ tấp nập đều vì lợi mà đi, nói cho cùng cũng chỉ toàn chuyện tiền nong." Tiểu Giải Vũ Thần thở dài như người lớn, gương mặt non nớt nói ra những lời này trông thật đáng yêu và hài hước.

"Cháu thấy chắc cháu đầu thai nhầm rồi, nếu đổi lại là thằng Bàn Tử sinh ra ở nhà cháu, nhà cháu chắc chắn đã thành ông chủ thương hội nổi tiếng toàn thế giới rồi, cái đức hạnh của thằng Bàn Tử y hệt người nhà cháu." Giải Vũ Thần lắc đầu.

"Vậy cháu cứ thong thả đàm đạo với Nhị gia nhé, ta đi chuẩn bị trà chiều cho hai người đây, Nhị gia, Nha Đầu đi trước nhé." Phu nhân khẽ nhún người chào Nhị Nguyệt Hồng rồi mới rời đi.

Đã hơn hai mươi năm trôi qua.

Vẫn vẹn nguyên như cũ.

"Nói đi." Khóe miệng Nhị Nguyệt Hồng khẽ nhếch lên, lộ ra lúm đồng tiền dù không còn đẹp như hai mươi năm trước.

"Chuyện là thế này..." Giải Vũ Thần nhanh chóng kể lại khởi đầu của sự việc cho Nhị Nguyệt Hồng nghe.

Nhị Nguyệt Hồng nheo mắt nhìn cậu bé nhà họ Giải trước mặt, càng ngày càng cảm thấy trên người cậu bé này có nét giống mình năm xưa.

Nhị Nguyệt Hồng vốn nghĩ rồng sinh rồng phượng sinh phượng, con cháu của Giải Cửu theo lẽ thường cũng phải là nhân tài tinh thông thương trường mới phải.

Nhưng nhìn đi nhìn lại, Giải Vũ Thần không phải như vậy.

"Ha ha ha, ta cứ tưởng chuyện gì to tát, hóa ra chỉ có bấy nhiêu thôi.

Tiểu Vũ Thần, còn muốn nghe Nhị gia hát không?" Nhị Nguyệt Hồng vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cậu bé.

Giải Vũ Thần ngoan ngoãn gật đầu, đây cũng là một lý do khác khiến cậu thích đến Lê Viên.

Nghe Nhị Nguyệt Hồng hát.

"Ngư hỏa dạ phong lậu song, vô ý xuy khai, na quyển na chương, hội trứ trần đường trọng lãng, lôi thiểm trung kiếm vẫn hạng..." "Tha bản thị nhất thế vô song, thái tử vị trầm đàn ngưng hương, đông hải chi bạn tróc long hồi lãng..." Nhị Nguyệt Hồng gõ khẽ ngón tay lên bàn đá, thong thả ngân nga.

Giải Vũ Thần lắng nghe giai điệu êm tai, đôi mắt nhỏ dần híp lại, vẻ mặt rất hưởng thụ.

Nhị Nguyệt Hồng vừa dứt lời, Giải Vũ Thần lập tức lên tiếng: "Nhị gia, nhân vật được miêu tả trong bài hát này có phải là Na Tra trong thần thoại không ạ?" "Ừ, ngày trước có người vô tình ngân nga, rồi ta xin anh ta bài đó đấy." Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười gật đầu.

"Thế giới này vốn dĩ luôn tồn tại những người khác biệt, chính những người khác biệt đó mới xây dựng nên trật tự quy tắc của thế giới hiện tại và những thứ khác nữa.

Chọn con đường không giống với số đông thì là sai sao?" Nhị Nguyệt Hồng thu lại nụ cười trên mặt.

"Chọn con đường không giống với số đông thì là sai sao?" Tiểu Giải Vũ Thần lẩm bẩm.

"Ta lấy một ví dụ." Nhị Nguyệt Hồng suy nghĩ một lát.

"Nhị gia, trên người cháu không có hạt dẻ (lệ tử), sao vậy, định bắt đầu luyện công ạ?

Hôm nay cháu chưa chuẩn bị tâm lý đâu...” Câu này của tiểu Giải Vũ Thần nghe ra là đã quá hiểu bài rồi.

“Ta... lấy một ví dụ (tỷ phương), trước đây đám người chúng ta gặp phải một chuyện hóc búa, đó là kẻ thù rất mạnh, mạnh đến mức phần lớn những người trong tầm mắt chúng ta đều chạy sang phe quân địch, hò reo cổ vũ cho chúng.

Lựa chọn của chúng ta lúc đó nếu giống với những người khác, khi quân địch đánh tới, chúng ta ngả theo một bên thì sẽ không bị sứt mẻ gì, kiểu quét tuyết trước cửa nhà mình ấy.

Nhưng việc chúng ta làm lúc đó lại là chọn con đường không giống với đại đa số, không chỉ người ở Trường Sa này mà còn ở những nơi khác nữa.

Lúc đó, rất nhiều người chỉ trích chúng ta, bảo chúng ta chọn sai, chúng ta không có cơ hội thắng.

Nhưng sau đó thì sao?

Sau đó chính là những người như chúng ta đã đánh hạ giang sơn này cho thế hệ các cháu, mới có cảnh thịnh thế trước mắt.” “Lại kể cho cháu nghe một câu chuyện về một người nào đó.” “Ta chẳng phải luôn thích lên đài hát khúc sao?

Đánh xong trận, nhiều người cứ nghĩ hạng người như ta chính là căn nguyên của sự bại vong khiến kẻ thù xâm lược, suýt chút nữa đã lôi ta ra bắn bỏ.

Nhưng có một người, bình thường anh ta cũng thích ngân nga vài khúc nhạc, hát vài bài ca, dù bài hát của anh ta hơi lạ, ừm, so với thời đại của chúng ta thì khá là cổ quái.

Lúc đó anh ta chỉ cần ngân nga một khúc nhạc nhỏ thôi mà khiến cả một con phố người nước ngoài phải phủ phục dưới đất, tim đập

chân run.

Cháu thấy đấy, hạng người như chúng ta, nhiều khi lựa chọn không giống với người thường, nhưng những việc chúng ta làm cũng vượt xa sự tưởng tượng của họ.

Chương 146

Ai mà ngờ được vào lúc đó lại có người ngân nga một khúc nhạc mà cũng khiến kẻ thù phải quỳ xuống xin tha chứ?" "Khúc nhạc gì thế ạ, hát cho Vũ Thần nghe với." Đôi mắt Giải Vũ Thần sáng rực.

"Khúc đó ta hát không hay, cháu biết chuyện này là được rồi." Nhị Nguyệt Hồng bất đắc dĩ lắc đầu, ông vốn là người trên sân khấu hí kịch, đối với những khúc nhạc mang âm hưởng quá hiện đại của Tô Mộc thì nhiều khi vẫn giữ ý nghĩ kháng cự.

"Nhưng có một khúc nhạc này chắc chắn cháu sẽ thích, ta hát cho cháu nghe." "Phồn hoa thanh độn nhập không môn, chiết sát thế nhân..." "Lão Lục, cậu có tin vào chuyện tà môn không?" Trên xe lửa, Tô Mộc đang nằm trong toa giường nằm, liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục đang tò mò ngắm tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Trong ký ức của Tô Mộc, sau khi Hắc Bối Lão Lục định cư ở Trường Sa và có được thân phận Lục gia, cả đời gã chưa từng rời khỏi thành Trường Sa lấy một bước.

Lần này đi cùng Tô Mộc ra ngoài, gã cảm thấy sự vật bên ngoài cái gì cũng mới mẻ.

"Tin tà?

Lão đại, anh hỏi tôi có tin tà không ư?

Tôi chỉ tin Quan Nhị gia thôi." Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục giật giật.

"Đúng rồi lão đại, lần này chúng ta đi đâu vậy?

Nhìn thế này có vẻ đi khá xa đấy." Hắc Bối Lão Lục nhìn tuyết rơi, đôi mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Hướng về Đại Hưng An Lĩnh.

Lần trước cái cục tôi và lão Bát bày ra có lẽ đã hại đến một số người khác, nên qua đó xem sao.” Tô Mộc nằm đó, bất giác mỉm cười.

“Lại là sự kiện Thi Vương sao?” Hắc Bối Lão Lục ngẩn người, như nhớ ra điều gì đó.

“Không phải, chuyện khác.” Tô Mộc lắc đầu.

Lần trước khi xảy ra sự kiện kẻ địch xâm lược, Tô Mộc đã kích hoạt các sự kiện linh dị ở khắp nơi, đánh thức những truyền thuyết ẩn giấu trong dân gian để đối phó với bọn giặc lúc bấy giờ.

Nhưng nhiều nơi đã được Tô Mộc và Tề Thiết Chủy thu dọn sạch sẽ trong mười năm đó.

Chỉ là vẫn còn tồn tại một số ẩn họa.

Thỉnh thần thì dễ, tiễn thần mới khó.

Sự kiện Thi Vương còn dễ thu phục, nhưng một số thứ khác lại có phần thoát khỏi sự khống chế của Tô Mộc.

Vì vậy, đến thời điểm này, Tô Mộc mới rời Trường Sa, hướng về Đại Hưng An Lĩnh để xem nơi đó rốt cuộc có biến hóa gì.

Liệu anh có vô tình hại chết người của một trong bốn phái của Cửu Môn hay không.

Phải biết rằng, khi ở mộ cổ Bình Nhi Sơn, Tô Mộc đã có được Mạc Kim Lệnh, theo thứ tự thân phận, lúc này vị Mạc Kim giáo úy cuối cùng đang 'độ kiếp' ở hướng Đại Hưng An Lĩnh chính là người dưới trướng anh.

Rất nhanh sau đó, Tô Mộc dẫn theo Hắc Bối Lão Lục đến ngôi làng mà vị lãnh tụ Mạc Kim giáo úy thế hệ cuối cùng – Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử sắp sửa đặt chân tới.

Thời điểm này thanh niên tri thức xuống nông thôn rất nhiều, sự xuất hiện của hai người Tô Mộc không gây ra quá nhiều sự chú ý.

Sau khi trả một ít tiền cho một hộ dân, Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục tạm thời dừng chân tại đây.

Sau một ngày đường, gương mặt Tô Mộc không lộ vẻ mệt mỏi, nhưng Hắc Bối Lão Lục có lẽ vì tuổi tác đã cao, sau khi sắp xếp chỗ nghỉ liền đi ngủ ngay.

Khi Hắc Bối Lão Lục tỉnh dậy, gã lần theo tiếng nói và đi đến nơi Tô Mộc đang trò chuyện cùng những người dân làng.

Đống lửa cháy sáng rực, xua tan bóng tối mịt mù xung quanh, soi sáng mọi người.

Khi Hắc Bối Lão Lục vừa bước tới, đúng lúc nghe thấy lão già đối diện Tô Mộc đang kể về những truyền thuyết kỳ quái của địa phương, những câu chuyện khác hẳn với truyền thuyết dân gian ở Trường Sa.

"Nghe người già kể lại, ở một ngôi làng cách đây không xa, từng có người bị gõ cửa giữa đêm khuya.

Một người lạ đội tuyết đến thỉnh anh ta vào núi để đỡ đẻ cho một hộ gia đình giàu có.

Người đàn ông đó vì túng quẫn quá nên cũng đánh liều theo vào núi.

Ca đỡ đẻ thuận lợi, lúc về anh ta được bốn người khiêng kiệu đưa ra.

Anh ta còn thấy lạ, nhà giàu thế sao lại ở trong rừng sâu núi thẳm, tách biệt với thế gian như vậy?

Ngay lúc đó, anh ta càng nghĩ càng thấy sai sai, mở túi tiền thưởng ra xem, lập tức sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Các cậu đoán xem là chuyện gì?" Lão nhân gõ gõ tàn thuốc trên tẩu, khóe miệng nở nụ cười nhẹ nhìn Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

"Tiền cho nhiều quá à?" Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

"Dù sao thì người ta cũng đang gấp, đỡ đẻ giữa đêm, sinh con xong chắc chắn là vui rồi, tiền thưởng cho nhiều là cái chắc.

Ha ha ha, tôi thông minh không lão... anh Tô." Hắc Bối Lão Lục định gọi là lão đại, nhưng khi rời Trường Sa, Tô Mộc đã dặn gã ra ngoài hành sự tuyệt đối không được lộ thân phận, nên gã đành đổi miệng.

"Đây là một câu chuyện ma." Tô Mộc cau mày, dặn dò Hắc Bối Lão Lục một câu.

"Á?!

Ra là vậy à, lão gia tử, ông đừng nghe tôi nói bậy, ông cứ tiếp tục đi, hắc hắc." Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục hơi nhếch lên, dưới ánh sáng yếu ớt, nụ cười trên khuôn mặt đen sạm trông có phần rợn người.

Hắc Bối Lão Lục cả đời hành sự, nào có sợ quỷ thần?

Kể chuyện ma trước mặt gã và Tô Mộc, định hù dọa ai chứ?

"...Người đàn ông mở túi tiền ra, phát hiện bên trong toàn là tiền giấy đốt cho người chết!

Ngay lúc đó, chiếc kiệu anh ta đang ngồi bỗng dừng lại, xung quanh im phăng phắc, không một tiếng động, mà lúc đó còn rất lâu mới đến sáng.

Người đàn ông không nén nổi sợ hãi liền vén rèm kiệu bước ra ngoài.

Chưa kịp hỏi đám nô bộc nhà giàu tại sao dừng lại, dưới ánh

trăng, anh ta quay người lại thì thấy bốn kẻ khiêng kiệu đều là người giấy dán!" Lão nhân nheo mắt, như thể chính mình đã trải qua, kể lại rành mạch như hiện ra trước mắt.

Hắc Bối Lão Lục không nhịn được ngắt lời: "Thế người đàn ông đó không quay lại báo thù sao?" "Báo thù?" Lão nhân và những người dân làng khác đều ngẩn ngơ.

"Báo thù cái gì?" Có người không nhịn được hỏi.

"Tiền công đỡ đẻ chứ gì!

Mẹ nó, mệt mỏi cả đêm mà chẳng được cái gì, còn bị hù cho một trận, là tôi thì tôi chắc chắn xách đao quay lại đòi tiền!" Hắc Bối Lão Lục nghiến răng.

"Đây là một câu chuyện ma." Tô Mộc cũng hơi nghiến răng, tiếp tục nhắc nhở Hắc Bối Lão Lục.

Chương 147

Hai lần Hắc Bối Lão Lục mở miệng đã trực tiếp biến câu truyền thuyết dân gian đáng sợ này thành một thứ không đáng một xu.

"Ách, thế là tiền không đòi nữa à?" Hắc Bối Lão Lục có chút chưa phản ứng kịp.

Lần này không chỉ Tô Mộc chướng mắt, mà lão già và đám dân làng đều nhìn Hắc Bối Lão Lục với vẻ khinh bỉ rồi lắc đầu.

"Tiểu hỏa tử, cậu vẫn còn trẻ quá, không biết thế gian hiểm ác, có những thứ không phải người thường như chúng ta có thể dính vào đâu." Lão đại gia cảm thán một câu.

"Tôi..." Hắc Bối Lão Lục định nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt Tô Mộc không ổn nên đành nuốt lại.

Theo suy nghĩ của gã, mời gã đi làm việc thì bất kể là người hay quỷ, không trả thù lao tương xứng mà còn dám hù dọa gã thì cứ đợi gã xách đao tìm đến tận cửa.

"Còn một câu chuyện nữa, chuyện này khá chân thực, xảy ra với chính lão phu đây, các cậu có muốn nghe không?" Lão già chủ yếu nhìn Tô Mộc.

"Vâng, lão gia tử cứ nói đi." Tô Mộc gật đầu.

"Câu chuyện này liên quan đến một con mãng xà vảy đen..." Nghe đến mãng xà vảy đen, mắt Tô Mộc hơi sáng lên, dường như bắt đầu thấy hứng thú.

"Câu chuyện trước có nói, người địa phương chúng tôi tin thờ Hoàng đại tiên, Hoàng đại tiên có thể hóa thành người, nhìn thấu tốt xấu, ban duyên lành hoặc trừ hại cho dân." Lão già lại gõ tẩu thuốc,

ánh mắt tang thương lướt qua Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

"Câu chuyện tiếp theo này liên quan đến một đám trộm mộ..." Lão già chậm rãi mở lời.

Hắc Bối Lão Lục giật mình.

Sao cơ, bên Đại Hưng An Lĩnh này cũng có mộ cổ à?

Lần tới có nên dắt Tiểu Béo Tử qua đây luyện tay nghề không?

"Đám trộm mộ này giả danh là người đi đường lạc trong núi hoang, gặp một người phụ nữ điên điên khùng khùng trong ngôi miếu đổ nát.

Bọn họ nói với bên ngoài người phụ nữ đó là quỷ thần, nhưng thực tế, người phụ nữ đó đã chết dưới tay lũ khốn khiếp đó!

Bọn họ đến nơi này, nghe nói là để tìm một cái cây mặt người, dưới gốc cây đó chôn giấu kho báu không ai biết tới.

Sau đó, bọn họ tìm thấy cây mặt người, tìm thấy nơi giấu kho báu, chỉ là trên cây họ nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ điên đã chết kia.

Người phụ nữ hóa thành ác quỷ lao về phía họ.

Không chỉ vậy, khi bọn họ chạy trốn còn gặp phải một con rắn vảy đen một mắt to như cái thớt, con rắn đó chặn đường và ăn thịt sạch bọn họ!

Con rắn này giờ vẫn còn ở trong núi, thế hệ của tôi đều từng nhìn thấy, thấy xong về nhà đều lâm trọng bệnh rồi qua đời không lâu sau đó." Nghe lão già kể chuyện, ăn đùi dê nướng, chẳng mấy chốc đã đến rạng sáng.

Hắc Bối Lão Lục đã ngủ cả ngày nên không thấy buồn ngủ.

Gã nằm trên giường cách Tô Mộc không xa, nhìn ánh sao lấp lánh ngoài cửa sổ với vẻ bất an: "Lão đại, anh nói xem lão già kia nói là

thật hay giả?

Thực sự có Hoàng đại tiên và con rắn đen to như cái thớt sao?" "Đều đang đói kém thế này, sao không ai lên núi thịt con rắn đó đi, thế là dân làng quanh đây có thịt ăn dài dài rồi." Đôi mắt Hắc Bối Lão Lục lộ ra tinh quang.

"Ai." Tô Mộc thở dài.

"Cậu nên kiềm chế lại đi, không phải ai cũng giống cậu, cái gì cũng không sợ, chỉ muốn đánh nhau với đối phương đâu." Tô Mộc lắc đầu.

"Anh đừng nói thế, cái thằng Tiểu Béo Tử nhà tôi cũng vậy đấy, ra ngoài nghe chuyện ma xong là không dám ngủ một mình, cứ phải bám lấy tôi mà ngủ, ha ha ha ha." Hắc Bối Lão Lục nghĩ đến chuyện của Tiểu Béo Tử, không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Lão đại, anh nói xem sau này Tiểu Béo Tử sẽ trở thành người như thế nào?

Nếu lúc đó chúng ta đều không còn, nó chắc chắn sẽ bị người ta bắt nạt khắp nơi.

Công phu dạy nó cũng chẳng biết học hành đến đâu, gan thì bé tí, lại còn tham tài, sau này khó tránh khỏi chịu thiệt..." "Lão đại, lão đại, anh có nghe không đấy?" "Anh ngủ rồi à?

Giỏi thật, còn ham ngủ hơn cả tôi." Giây tiếp theo, Tô Mộc vừa rồi chỉ đang suy nghĩ chuyện khác nên chưa kịp trả lời câu hỏi của gã.

Đến khi Tô Mộc phản ứng lại thì tiếng ngáy của Hắc Bối Lão Lục đã vang dội tận mây xanh, điếc cả tai.

Đã lâu rồi Tô Mộc không ngủ như một người bình thường.

Anh nhắm mắt lại, chỉ đang suy nghĩ về những việc khác.

Trời mờ mờ sáng.

“Lão Hồ, tối qua cậu có nghe thấy tiếng chọc tiết lợn ở phòng bên không?” “Tiếng chọc tiết lợn gì?

Tối qua tôi ngủ khá say, đi đường cả ngày mà.” “Thì là tiếng chọc tiết lợn đó, khò khò khò, Bàn gia tôi đang ngủ mơ mơ màng màng mà bị làm cho tỉnh giấc.

Tôi còn tưởng lợn bị chọc tiết một lúc là hết động tĩnh, ai dè, giỏi thật, nó chọc tiết lợn cả đêm!” “Cậu nằm mơ rồi à?

Chúng ta là người có học thức, đừng có nói mấy chuyện vớ vẩn đó.” “Thật mà!

Không tin cậu vểnh tai lên mà nghe kỹ đi, hình như bây giờ vẫn còn nghe thấy một chút đấy.” Rầm!

Rầm!

Rầm!

Tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

“Này, người bên trong, các người định chọc tiết lợn đến bao giờ?

Có biết là làm phiền dân không hả?!” Một giọng nói lạ vang lên cửa phòng nghỉ của Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục có thói quen cảnh giác quanh năm, tuy ngủ say và ngáy to nhưng vừa nghe thấy động tĩnh liền rút ngay thanh đao giấu bên giường ra, đôi mắt vằn tia máu trừng trừng nhìn ra ngoài.

“Thằng cháu nào đấy!” Hắc Bối Lão Lục rút đao, tiến đến sát cửa.

“Thế hệ cháu á?

Ông đây là Vương Khải Tuyền gia gia của cậu, biệt danh Bàn gia!” Giọng người lạ vọng vào, có phần hống hách.

“Bàn Tử, khách sáo chút đi, nói năng đừng có gắt thế.” Một giọng lạ khác lại vang lên ngoài cửa.

“Bạn tôi nói tối qua các anh làm ồn cả đêm nên chúng tôi đặc ý qua hỏi thăm.

Bạn tôi miệng hơi thối, mong anh em đừng chấp nhất.” Giọng nói trầm ổn của người lạ lại vang lên.

Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục dịu đi đôi chút, dù sao thì thời thế cũng đổi thay, vả lại đây cũng chẳng phải Trường Sa.

Tô Mộc chậm rãi đứng dậy, nghe giọng hai người ngoài cửa, cười khẽ: “Có lẽ là bị tiếng ngáy của cậu tối qua làm thức giấc rồi.” “Tôi?

Chương 148

Ngáy á?

Không thể nào!

Tôi ngủ cùng phòng với Tiểu Béo Tử, nó có bao giờ nói tôi chuyện này đâu.” Hắc Bối Lão Lục từ chối thừa nhận sự thật.

“Đó là vì Tiểu Béo Tử cũng ngáy.” Tô Mộc cạn lời.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: “Cái này... cái này tôi lại không nghĩ tới, vậy giờ làm sao với bọn họ?” “Cho họ vào đi.” Tô Mộc gật đầu.

Hắc Bối Lão Lục mở cửa, cho hai người bên ngoài bước vào.

Người dẫn đầu vừa ưỡn ngực ngẩng đầu bước vào, Hắc Bối Lão Lục đã cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người hắn.

“Cậu này trông khá giống thằng cháu nhà tôi.” Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt nghiêm túc.

“Cậu bảo ai giống cháu cậu?

Tin hay không Bàn gia tôi...” Vương Khải Tuyền nắm chặt nắm đấm to như cái bao cát.

Keng.

Hắc Bối Lão Lục không nói một lời, rút đao ra khỏi vỏ.

Bàn Tử ngẩn người, bước chân khẽ dịch chuyển lùi về phía sau: “Bàn gia không chấp nhặt với lão già nhà cậu.

Ơ, các người không chọc tiết lợn à?” “Chọc cái đầu bà nội cậu ấy!” Mặt Hắc Bối Lão Lục đỏ bừng.

“Cậu này sao ăn nói toàn lời thô tục thế!

Thế tối qua rốt cuộc là chuyện gì, không lẽ tôi gặp quỷ rồi?" Vương Khải Tuyền nghĩ ngợi lung tung.

"Hắc hắc, nghe nói về Hoàng đại tiên chưa?

Tối qua có lẽ cậu gặp Hoàng đại tiên rồi đấy." Hắc Bối Lão Lục học lỏm ngay, dùng cái tên Hoàng đại tiên nghe được tối qua để hù dọa Bàn Tử trước mặt.

Nhưng đừng nói, chiêu này cũng có chút hiệu quả với Bàn Tử.

"Hoàng đại tiên..." Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử đảo liên tục, mang theo chút sợ hãi.

"Được rồi Bàn Tử, chúng ta là người của thế giới mới sinh ra dưới tư tưởng duy vật chủ nghĩa.

Các anh em, chắc là tối qua Bàn Tử nghe nhầm thôi, tôi thay mặt cậu ấy xin lỗi các anh, làm phiền rồi." Hồ Bát Nhất gật đầu, dắt Bàn Tử quay người rời đi.

Hắc Bối Lão Lục quay lại đóng cửa, sắc mặt thay đổi, hạ thấp giọng nói: "Hai người này chắc từng đi lính, bộ pháp rất vững, cái cậu hơi gầy kia trông có vẻ có bản lĩnh." "Ông nội của cậu ta tôi đã từng gặp." Tô Mộc thản nhiên nói.

"Quả nhiên là hàng con cháu!" Hắc Bối Lão Lục vẫn tự mình suy nghĩ về chuyện này.

Thanh niên tri thức từ khắp nơi được điều động đến các vùng nghèo khó trên cả nước để giúp nông dân thoát nghèo hoặc làm những công việc khác rất nhiều.

Vương Khải Tuyền và Hồ Bát Nhất chỉ là hai trong số đó.

Hồ Bát Nhất sau khi đi thăm dò về đã biết được Tô Mộc và Lão Lục dường như cũng có thân phận giống họ, nên không chú ý thêm

nữa.

Chỉ là mọi người đều là thanh niên tri thức từ nơi khác đến, thân phận tương tự, mục tiêu cũng tương tự.

Sau này khó tránh khỏi tiếp xúc, nên hằng ngày khi Hồ Bát Nhất gặp hai người Tô Mộc vẫn gật đầu chào hỏi.

Đồng chí Vương Khải Tuyền thì dường như luôn không hợp với Hắc Bối Lão Lục, hễ gặp nhau là mắt đỏ sòng sọc, mỗi ngày đều không nhịn được mà cãi nhau với Lão Lục vài câu.

Ngặt nỗi Hắc Bối Lão Lục là người không biết cãi cọ, hễ không vừa ý là rút đao, khiến Bàn Tử đỏ mặt tía tai.

Đến ngày thứ ba, Bàn Tử không nhịn được nữa, hẹn Hắc Bối Lão Lục ra khỏi làng đánh một trận.

Kể từ đó, Bàn Tử thấy Hắc Bối Lão Lục mới bắt đầu ngoan ngoãn lại.

Cho đến chiều ngày hôm đó, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy điểm yếu của Hắc Bối Lão Lục.

Súng săn mà gã cũng không biết dùng!

“Hắc hắc, Lục gia, súng pháp của cụ kém quá đấy?

Có cần Bàn gia tôi dạy cho không?” Bàn Tử cười đầy ý đồ xấu.

“Không phải chỉ là đi săn thôi sao?

Lúc tôi đi săn thì cái thằng Bàn Tử nhà cậu còn đang bú sữa mẹ đấy!” Hắc Bối Lão Lục bất mãn phản bác.

“Thời đại nào rồi mà còn dùng tư duy của thế hệ cũ các cụ để suy nghĩ?

Lão Hồ nói đúng, hiện tại là thế giới mới, hay là Lục gia, chúng ta

thi tài tí không?" Bàn Tử nháy mắt ra hiệu.

"Thi cái gì thì thi!

Sợ cậu chắc!" Hắc Bối Lão Lục vứt khẩu súng săn trong tay đi.

"Bây giờ là buổi chiều, ừm, ba giờ chiều, đến sáu giờ tối là ba tiếng đồng hồ, chúng ta xem ai săn được nhiều hơn!" "Được." "Lão đại, anh làm chứng nhé!" "Lão Hồ, cậu cũng trông chừng cho tôi, không cho bọn họ gian lận!" Hồ Bát Nhất nhìn Tô Mộc, có chút bất lực nhún vai.

Bên cạnh anh có Vương Khải Tuyền, bên cạnh Tô Mộc cũng có Hắc Bối Lão Lục, chuyện này thật trùng hợp.

Bàn Tử và Hắc Bối Lão Lục mỗi người đi một hướng, biến mất trước mặt Tô Mộc và Hồ Bát Nhất.

Tô Mộc có chút không yên tâm nói với Hồ Bát Nhất: "Cậu đã nghe nói về truyền thuyết nơi này chưa?" "Truyền thuyết gì?" Hồ Bát Nhất vừa tới nên dường như chưa biết rõ.

"Hoàng bì tử." Tô Mộc nói ra một từ.

"Hoàng đại tiên." Mắt Hồ Bát Nhất sáng lên.

"Lúc đến có nghe nói qua, bên này Hoàng bì tử khá thần bí, nhưng loại này chắc là do trúng phải một loại độc tố nào đó trong rừng gây ra ảo giác thôi.

Trước đây tôi từng nghe nói ở Vân Nam có người ăn nấm rồi ban ngày thấy thần tiên." Hồ Bát Nhất nhún vai, vẫn giữ vẻ lý luận duy vật chủ nghĩa đó.

Nói ra cũng thú vị.

Hồ Bát Nhất là người kế thừa cuối cùng của Mạc Kim giáo úy trong bốn phái của Cửu Môn, nhưng anh chàng này khác với các môn

phái khác, anh ta chẳng bao giờ tin vào chuyện tà môn.

Chương 149

Trong mắt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, họ có chung một niềm tin như Hắc Bối Lão Lục.

Bất kể thế gian này có thực sự có quỷ thần hay không, chỉ cần đưa cho họ vũ khí tương ứng, dù thế giới này thực sự có địa phủ địa ngục, họ cũng dám xông vào một chuyến!

"Đi thôi, cùng đi xem sao." Tô Mộc chắp tay sau lưng, tiên phong bước đi.

Hồ Bát Nhất nhìn quanh quất, chẳng còn việc gì khác để làm nên cũng đi theo.

Cách đó không xa, Vương Khải Tuyền đang cầm súng săn, phục kích trên bãi cỏ, đã nhắm trúng một con lợn rừng.

"Đừng hòng chạy!" Ngay khi Vương Khải Tuyền sắp nổ súng, Hắc Bối Lão Lục đột nhiên lao ra từ rừng rậm, trước mặt gã là một con gấu con.

Con gấu cao khoảng bằng một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi, thân hình mập mạp, đang kêu gào bỏ chạy thục mạng.

Gấu người (nhân hùng) vốn là sinh vật vô cùng nguy hiểm ở vùng Đại Hưng An Lĩnh này, đôi khi thợ săn thà gặp hổ báo chó sói còn hơn đụng phải sinh vật xảo quyệt và khủng khiếp này.

Nhưng Hắc Bối Lục chẳng mảy may để tâm đến sức mạnh kinh hồn của đối phương, sau khi chém một đao vào tay gấu, gã liền đuổi theo.

Lợn rừng và các sinh vật thông thường khác làm sao có thể là đối thủ của một con gấu người trưởng thành cao hơn hai mét, nặng năm

sáu trăm cân.

Thấy con gấu con chạy ra, nó liền giật mình, hoảng hốt bỏ chạy.

Bàn Tử xúi quẩy nghiến răng: "Lục gia, cụ còn định dùng bài cũ đó để đánh lén à!" "Hắc hắc." Hắc Bối Lão Lục quay đầu lại, cười với Bàn Tử đang có sắc mặt khó coi, rồi tiếp tục đuổi theo con gấu con.

Tô Mộc khẽ cau mày.

Gấu tuy không phải sinh vật sống bầy đàn, nhưng một con gấu con nhỏ như vậy, theo lý mà nói, không nên bị bỏ rơi một mình?

Rất nhanh sau đó, Hắc Bối Lão Lục đã chứng minh suy nghĩ này của Tô Mộc.

"Lão đại!

Mau, mau chạy đi mẹ nó!" Hắc Bối Lão Lục tay không, như không còn thiết sống mà từ xa chạy thục mạng về.

Thình thịch.

Thình thịch thình thịch.

Ngao!!!

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ngẩn người.

Sau hai ngày tiếp xúc, họ cũng đại khái biết được tính cách của Hắc Bối Lão Lục.

Đó là sự tồn tại võ nghệ đỉnh cao nhất trên người một người bình thường mà họ từng thấy, hơn nữa còn tâm ngoan thủ lạt, chưa gặp phải đối thủ nào.

Vừa rồi con gấu con kia gã còn dám đuổi theo chém.

Sao lúc này lại lộ ra vẻ sợ hãi như vậy?

Giây tiếp theo.

Một thân hình gấu đen khổng lồ như một chiếc xe tăng, tung hoành trong rừng rậm, chẳng thèm đếm xỉa đến những cái cây nhỏ cản đường, cứ thế đâm gãy hết thảy, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Thanh trường đao bị thất lạc của Hắc Bối Lão Lục đang cắm ngay trên đầu con gấu đen khổng lồ đó.

Đoàng!

Bàn Tử đã sớm nạp đầy đạn, khi thấy thân hình khủng bố đó, hắn theo bản năng nổ súng.

Ngao!!!

Tiếng rống điếc tai lại vang lên, khiến Bàn Tử đờ người ra.

"Cái thứ này đao thương bất nhập, lão Hồ, chuồn lẹ thôi!" "Chạy!" "Hộc hộc hộc... lão, lão đại, còn ngây ra đó làm gì, con gấu này nóng tính quá, lúc này nó đang điên tiết, đánh không lại đâu!" Hắc Bối Lão Lục chạy đến sau lưng Tô Mộc, thở hồng hộc, nhưng thấy Tô Mộc không động đậy nên gã cũng dừng bước chạy trốn.

Trong khoảnh khắc này, Bàn Tử đã chạy được hơn năm mươi mét.

Hồ Bát Nhất cũng chạy được khoảng hơn hai mươi mét.

"Chạy đi!

Lão Hồ!

Lục gia, anh em Tô Mộc, các người còn ngây ra đó làm gì!" Bàn Tử tuy nhát, nhưng thấy người bên cạnh đều dừng bước, hắn cũng nghiến răng dừng lại.

Ngao!!!

Con gấu người khổng lồ, mang theo thanh đao trên trán, đầy lệ khí lao về phía Tô Mộc, đi tới đâu cây cối to bằng cổ tay đều không cản nổi đà xung kích của nó.

Tô Mộc khẽ cau mày, ba bước hóa thành hai dặm chân lên lồng ngực con gấu đang vồ tới, nhảy vọt lên không trung cao hai ba mét.

Sau lưng, chiếc ô xương đen kim (hắc kim cốt tán) đột nhiên bay ra theo lực xung kích hướng lên của Tô Mộc.

Mất đi sự trói buộc, chiếc ô nhanh chóng mở ra trong không trung, vừa vặn được Tô Mộc nắm lấy cán ô, đồng thời cũng làm giảm tốc độ rơi của anh.

Con gấu da dày thịt béo chống đỡ được đao của Hắc Bối Lão Lục, chịu đựng được nỗi đau do đạn sắt từ súng săn của Bàn Tử mang lại.

Nhưng nó lại không thể chống đỡ được những lưỡi gai sắc nhọn ở rìa mặt ô của chiếc hắc kim cốt tán trong tay Tô Mộc.

Tô Mộc vừa tiếp đất, con gấu người đã lao tới, đâm sầm vào những lưỡi gai đang xoay tròn trên chiếc ô, lồng ngực lập tức nhuốm một màu máu đỏ.

Thịt nát xương tan, loáng thoáng thấy cả nội tạng.

Cùng lúc đó.

Tại vết thương nhanh chóng hiện lên những vệt máu màu tím bầm, rõ ràng là đã trúng một loại độc tố nào đó.

Thân hình của voi chắc là sinh vật lớn nhất trên cạn rồi, nhưng cũng không địch nổi một cú cắn của loài rắn cực độc.

Trên chiếc ô hắc kim cốt tán của Tô Mộc đầy rẫy các loại độc tố như thi độc, cốt độc, chạm vào là chết.

Tô Mộc đá nhẹ chân, hất thanh đao của Hắc Bối Lão Lục từ đầu

con gấu đang nằm thoi thóp lên không trung, rồi vung tay ném trả về phía Lão Lục, cắm phập xuống đất ngay trước mặt gã.

Hắc Bối Lão Lục ngượng ngùng gãi đầu, cất đao vào vỏ: "Bao nhiêu năm qua rồi mà vẫn không đánh lại lão đại, hắc hắc." "Bao nhiêu năm qua rồi?

Chương 150

Tô Mộc, anh và Lục gia là người cùng lứa sao?" Hồ Bát Nhất bước tới, ngạc nhiên hỏi.

Hắc Bối Lão Lục vội vàng lắc đầu giải thích: "Không phải, không phải, anh Tô là một người bạn vong niên của tôi, không phải cùng lứa với tôi đâu, sao có thể chứ, tôi đã bốn năm mươi tuổi rồi, anh ấy còn trẻ thế này mà, các cậu bảo có đúng không!" Sắc mặt Hồ Bát Nhất thay đổi liên tục.

"Chắc chắn rồi." Bàn Tử chạy chậm tới bên cạnh mọi người: "Vị Tô gia này nhìn là biết cùng tuổi với chúng ta rồi, ai lại cùng tuổi với Lục gia chứ, sắp xuống lỗ cả rồi còn gì." "Cậu bảo ai sắp xuống lỗ hả?" Hắc Bối Lão Lục quay lại nhìn Bàn Tử.

Vương Khải Tuyền này lần trước chưa bị dạy dỗ đủ phải không?

"Trời tối rồi, chúng ta mau quay về làng thôi, nghe người trong làng nói trong núi này nhiều chuyện quái đản lắm." Hồ Bát Nhất cau mày, ngẩng đầu nhìn trời tối đen như mực.

Ngay lúc đó, một bóng vàng nhạt lướt nhanh qua bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, lập tức cầm súng đuổi theo.

Một lát sau.

Nhóm Tô Mộc nghe thấy tiếng súng chói tai, đồng thời thấy Bàn Tử xách một con vật lông vàng, mặt đầy đắc ý đi tới trước mặt Hắc Bối Lão Lục khoe khoang: "Thời gian tuy đã qua nhưng kết quả thi đấu vẫn chưa có, thấy chưa Lục gia, đây là cái gì?

Cụ thua rồi nhé." "Hoàng bì tử." Hồ Bát Nhất nhìn thấy hình dáng

con vật bị Bàn Tử săn được, khẽ nói.

Ngay trước đó, Tô Mộc vừa mới nói với anh về việc Hoàng bì tử ở nơi này được người dân kính sợ như thần linh, không ngờ Bàn Tử lại bắn chết một con.

Thứ này ở miền Nam thì ai cũng hô đánh như chuột chạy qua đường.

Nhưng phong tục Nam Bắc khác biệt rất lớn, nên không thể không đối xử khác biệt.

"Vứt đi thôi, lát nữa về làng bị người ta thấy lại nói ra nói vào." Hồ Bát Nhất nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử hừ hừ hai tiếng: "Cha của Yến Tử bệnh nặng, mãi chẳng được ăn gì ngon, thứ này lát nữa mang về cho bác ấy nếm thử, không vứt." "Tùy cậu vậy." Hồ Bát Nhất thở dài.

Hắc Bối Lão Lục vốn không tin mấy thứ này nên cũng không nói gì thêm.

Mọi người thấy trời đã muộn bèn đi theo con đường lên núi lúc trước, đốt những cành củi khô để soi đường đi.

Hù hù hù ~ gió thổi qua rừng cây, vỗ vào lá cây phát ra những âm thanh âm u.

Cả bốn người đều gan dạ, dọc đường nói nói cười cười, không ai lộ vẻ sợ hãi.

Đi đến lúc mấy người họ dường như không nhớ rõ đường xuống núi ở đâu, Hồ Bát Nhất đi lên phía trước, nhìn phương hướng xung quanh rồi chỉ về một phía: "Đằng kia, chắc là đường chúng ta lên núi lúc trước." Hắc Bối Lão Lục nhìn khả năng tìm đường của Hồ Bát Nhất, sắc mặt khẽ biến.

“Hắc, thực lực Tầm Long Phân Kim này của Hồ gia tôi thì khỏi phải bàn rồi, đúng không Hồ gia.” Bàn Tử đắc ý khoe khoang.

“Thuật Tầm Long Phân Kim.” Hắc Bối Lão Lục có chút kinh ngạc nói.

“Ồ, Lục gia chẳng phải chưa đọc sách sao?

Sao cũng nghe nói về thuật Tầm Long Phân Kim à?

Nói trước nhé, đừng có bốc phét trước mặt Hồ gia, Hồ gia là chuyên gia trong lĩnh vực này đấy, chúng ta cứ nghe cậu ấy là được.” Bàn Tử tiếp tục tâng bốc Hồ Bát Nhất.

Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, liếc nhìn Tô Mộc một cái, thấy Tô Mộc không có ý định bắt gã im miệng, lúc này gã mới lên tiếng: “Những năm trước tôi cũng từng tiếp xúc với người biết thủ đoạn Tầm Long Phân Kim, người đó tên là Chá Cô Tiếu, thuộc mạch Bàn Sơn đạo nhân, phía chúng tôi còn một người nữa, ông ta là thủ lĩnh kiệt xuất nhất của mạch Tá Lĩnh đương thời.” Sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi.

Bàn Tử ở bên cạnh nghe mà lùng bùng lỗ tai, theo bản năng hỏi Hồ Bát Nhất về những lời lảm nhảm của Hắc Bối Lão Lục.

“Hồ gia, giải thích cho tôi chút, cái gì là Bàn Sơn khôi thủ, cái gì là Tá Lĩnh đạo nhân vậy?” Bàn Tử gãi đầu hỏi.

“Người ta gọi là Bàn Sơn đạo nhân, Tá Lĩnh lực sĩ!” Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục hơi giật giật.

“Đúng đúng đúng, Hồ gia, cái gì là Bàn Sơn, cái gì là Tá Lĩnh?” Bàn Tử vừa lệ thuộc trả lời Lão Lục, vừa tiếp tục truy hỏi Hồ Bát Nhất về ba phái còn lại trong tứ phái.

“Mạn phép hỏi thân phận của vị đây là...” Hồ Bát Nhất chắp tay, nhìn về phía Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục thì không cần nói nhiều, nhìn qua là biết dân anh chị lăn lộn trên giang hồ, còn thân phận thì chẳng có gì khiến Hồ Bát Nhất tò mò.

Hắc Bối Lão Lục có thể biết nhiều như vậy chắc chắn là có quan hệ gì đó với Tô Mộc.

Vì vậy, Hồ Bát Nhất trực tiếp bỏ qua Lão Lục mà hỏi Tô Mộc.

"Cửu Môn, Cửu Môn Đề Đốc." Tô Mộc nói với giọng hơi trầm buồn.

"Đợi chút!" Bàn Tử cắt ngang cuộc trò chuyện, tai khẽ động đậy: "Mọi người nghe xem, gần đây có phải có tiếng bước chân không?" "Đêm hôm khuya khoắt, núi hoang vắng vẻ thế này lấy đâu ra nhiều tiếng bước chân vậy?" Mặt Bàn Tử đột ngột biến sắc.

"Tôi từng nghe người ta nói, nơi hoang dã thường có oan hồn lệ quỷ, âm binh mượn đường..." Hồ Bát Nhất bắt đầu kể về những chuyện tâm linh mà anh ta từng nghe để hù dọa Bàn Tử và hai người Tô Mộc.

"Lão Hồ!

Cậu đừng có hù tôi, tôi gan bé lắm, không phải người khác đến tìm chúng ta đấy chứ?" Bàn Tử hốt hoảng, đôi mắt nhỏ không ngừng đảo quanh nhìn ngó xung quanh.

Giữa rừng núi âm u, một đoàn người mặc trang phục vô cùng hỉ hả, khiêng chiếc kiệu chỉ có ở thời phong kiến, nhún nhảy bước tới trước mặt nhóm Tô Mộc, chậm rãi tiến lại gần.

Nếu lúc này có một người hiện đại như Tô Mộc ở đây, họ sẽ nghe thấy tiếng kèn tỏa nột của những kẻ đi đầu thổi một khúc nhạc, chính là đoạn dạo đầu của bài hát có tên là 《Song Hỷ》.

Đúng vậy, đoàn rước dâu phong kiến kỳ quái này, những kẻ đi đầu

thổi kèn tỏa nột chính là khúc nhạc có tên 《Song Hỷ》.

"Đêm hôm thế này, không lẽ trúng tà thật rồi?" Hồ Bát Nhất cau mày.

Đoàn rước dâu ca hát nhảy múa rầm rộ tiến về phía nhóm Tô Mộc, như thể không nhìn thấy họ đang ở phía trước.

Hắc Bối Lão Lục rút thanh trường đao sau lưng ra, mượn ánh trăng phản chiếu trên lưỡi đao, nhìn thấy từng con Hoàng bì tử đang đứng bằng hai chân sau, nheo mắt quan sát nhóm mình.

Thanh đao này của Lão Lục không hề đơn giản, nó đã theo gã bao nhiêu năm, giết bao nhiêu người, tống tử và tà vật, nên đã sớm có những điểm kỳ lạ.

Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong lưỡi đao sáng loáng của Lão Lục, sắc mặt lập tức đại biến.

Tuy nhiên, trong đoàn Hoàng bì tử kỳ quái đột nhiên xuất hiện này, chiếc kiệu kia là thật, chỉ có điều không phải do bốn con Hoàng bì tử khiêng, mà là một đám Hoàng bì tử đang cõng chiếc kiệu đó tiến về phía họ.

Rắc rắc rắc ~ Những tiếng động đột ngột vang lên bên tai làm gián đoạn dòng suy nghĩ của mấy người Tô Mộc.

Bàn Tử ở bên cạnh đang nghiến răng, khẩn trương nhồi thuốc nổ vào khẩu súng săn thô sơ.

Súng săn dùng trong làng thường là loại súng hỏa mai, cần nhồi đầy thuốc nổ vào nòng súng, sau đó nhét những hạt sắt nhỏ vào đầu nòng.

Nhờ sức mạnh bùng nổ của thuốc nổ để bắn những hạt sắt đó ra một cách không quy tắc, tạo ra hiệu quả sát thương khá lớn.

Vì vậy, động tác nhồi súng rất chậm chạp.

Bàn Tử nhồi xong khẩu của mình rồi ném cho người bạn già Hồ Bát Nhất, sau đó mới bắt đầu nhồi khẩu trong tay Hồ Bát Nhất.

Chương 151

Bàn Tử tự lẩm bẩm: "Lão Hồ, lần này không biết chúng ta có về được không, nếu một trong hai chúng ta thoát được ra ngoài, nhớ giúp tôi chăm sóc gia đình." Hồ Bát Nhất: "..." "Đồng chí Vương Khải Tuyền, cậu làm thế này là không đúng đâu, chỉ là một lũ Hoàng bì tử thôi mà, có gì phải sợ, lúc nãy chẳng phải cậu cũng bắn chết một con rồi sao?" Hồ Bát Nhất an ủi Bàn Tử.

Bàn Tử giơ súng săn lên, nhắm thẳng về phía đám Hoàng bì tử đang cõng kiệu.

Hồ Bát Nhất cũng giơ súng săn lên, động tác cực nhanh.

Đoàng!

Đoàng!

Hai tiếng súng vang lên trước sau.

Trong nháy mắt, đoàn rước dâu trước mắt họ lập tức hóa thành ảo ảnh, lộ ra cảnh tượng một đàn Hoàng bì tử thật sự đang cõng kiệu.

"Thứ này hóa ra cũng chỉ có vậy." Bàn Tử cười cười.

Hắc Bối Lão Lục cầm đao, theo bản năng chắn trước mặt Tô Mộc.

Có thể khiến đại lão như Tô Mộc từ Trường Sa lặn lội đến tận đây, đám Hoàng bì tử này chắc chắn không đơn giản như vẻ ngoài.

Ba táp ba táp ~ Những con Hoàng bì tử cõng kiệu không hề trúng đạn, kẻ trúng đạn là hai con Hoàng bì tử có động tác cực nhanh.

Chúng dùng thân thể mình để đỡ đạn cho chủ nhân trong kiệu.

Cùng lúc đó.

Đám Hoàng bì tử khắp nơi bắt đầu rít lên chói tai, lao về phía nhóm Tô Mộc.

Đám Hoàng bì tử dày đặc như đã được ai đó thuần hóa, đầy linh tính, dùng răng nhọn móng sắc tấn công nhóm Tô Mộc và Hồ Bát Nhất.

Một mình Hắc Bối Lão Lục chắn trước mặt Tô Mộc, vạn phu mạc khai, tùy ý vung tay là một con Hoàng bì tử bị chém rạp xuống đất, đứt làm đôi.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì không được may mắn như vậy.

Trên mặt đất, những con Hoàng bì tử mượn lực nhảy lên không trung có mặt ở khắp nơi, dùng súng săn đối phó với một hai con thì được, nhưng với số lượng lớn thế này thì hỏa lực ban đầu chẳng còn tác dụng gì.

"Lão Hồ, không lẽ cậu ngủ với tổ tông nhà Hoàng bì tử rồi à?

Mẹ kiếp, sao chúng kéo đến đông thế này!" Bàn Tử luống cuống tay chân xua đuổi đám Hoàng bì tử bên cạnh nhưng vẫn không quên sỉ vả Hồ Bát Nhất vài câu.

Hồ Bát Nhất không rảnh để đáp lời Bàn Tử, ống quần đã bị mấy con Hoàng bì tử cắn trúng, chúng đang định kéo anh ngã ngửa ra sau.

"Ra đi, mấy trò vặt vãnh này năm đó là ta dạy ngươi, ngươi định dùng chúng để đối phó với ta sao?" Tô Mộc chắp tay sau lưng, ngước đôi mắt thâm thúy lên.

Khoảng chừng hai mươi năm trước.

Thi nô của Tô Mộc là Phong Dạ đã tìm thấy mộ Hoàng đại tiên trên ngọn núi này, phát hiện ra đàn Hoàng bì tử ẩn nấp trong đó có một số thủ đoạn xảo quyệt.

Sau đó Phong Dạ đưa Tô Mộc đến, tà hóa mộ Hoàng bì tử ở đây một lần để đối phó với đội quân giặc Nhật đang có mặt khắp nơi trên cả nước lúc bấy giờ.

Cách này cũng giống như khi Tô Mộc đến lăng Long Quân mượn âm binh vậy, đều là để cho lũ giặc một bài học sâu sắc, nhớ đời mãi mãi.

Tô Mộc mượn âm binh lăng Long Quân giúp Trường Sa giải tỏa nguy cơ xâm lược, đồng thời cũng đưa lăng Long Quân vào tầm mắt của quân Nhật lúc bấy giờ.

Đến một nơi xa lạ, biết được ở một vị trí đại khái có chôn giấu kho báu khổng lồ.

Thế là quân Nhật phái một lượng lớn nhân lực định khai quật lăng Long Quân.

Dù không có báu vật gì thì việc lôi xác một vị tổ tông nào đó được truyền thừa năm nghìn năm của quốc gia này ra để quất xác cũng là một việc tốt.

Nhưng đám quân Nhật nhắm vào lăng Long Quân đó cho đến nay vẫn bặt vô âm tín.

Tô Mộc trước đây từng thử tà hóa lăng Long Quân, nhưng anh phát hiện ra số Kim hồn tệ tà hóa trên người mình còn xa mới đủ.

Đồng thời, khi đi khắp nơi năm xưa, Tô Mộc cũng phát hiện ra một tình huống quỷ dị.

Rất nhiều chủ nhân lăng mộ mà anh gặp thực tế đều chưa chết hẳn!

Dường như tất cả đều đang chờ đợi điều gì đó, chờ đợi một ngày nào đó trở lại thế giới này, quân lâm thiên hạ.

Tô Mộc cũng từng tìm kiếm tung tích của Tây Vương Mẫu và Vạn Nô Vương, nhưng đối phương dường như cảm nhận được Tô Mộc không phải người thường, Tô Mộc tìm khắp thiên hạ mà chẳng thấy một chút dấu vết nào.

Chỉ tìm thấy một số binh tôm tướng cá chẳng có tác dụng gì mấy.

Nhưng chính những binh tôm tướng cá này lại trở thành ẩn họa cho thế giới hiện tại.

Tô Mộc trước đây kích hoạt những nơi hung hiểm này là để đối phó với đội quân giặc Nhật rải rác khắp nơi, nhưng công tác dọn dẹp chưa tốt, bỏ sót một số nơi.

Ví dụ như mộ Hoàng bì tử hiện tại.

"Công tử đi một chuyến là hai mươi năm đằng đẵng, ai... nô gia nhớ người muốn chết, hức hức hức." Tấm rèm trên chiếc kiệu đỏ thắm được vén lên, một bàn chân trắng như ngọc hiện ra trước mắt nhóm Tô Mộc, đồng thời một giọng nói trong trẻo cũng lọt vào tai họ.

"Mạch thượng như ngọc, công tử thế vô song...

Công tử còn nhớ nô gia không?" Một người phụ nữ xinh đẹp mặc phượng bào đỏ thắm bước ra khỏi kiệu, đôi mắt hồ ly lúng liếng nhìn khiến Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử đều ngẩn ngơ.

Cái này...

đẹp quá mức cho phép rồi!

"Lão đại, đây là vợ anh à?" Hắc Bối Lão Lục ngạc nhiên nói.

Gã như nghĩ ra điều gì đó, kêu lên: "Lão đại!

Không lẽ anh là kẻ phụ tình đấy chứ?

Ngủ với người ta xong rồi mới trốn đến Trường Sa à?" "Nhưng lão đại anh anh tuấn đẹp trai thế này, chuyện này cũng bình thường

thôi, bình thường thôi." Hắc Bối Lão Lục dường như không thấy khóe miệng Tô Mộc đang giật giật, vẫn tự lẩm bẩm suy đoán về mối quan hệ giữa Tô Mộc và mỹ nhân đột ngột xuất hiện này.

"Tiên sinh là lão đại của anh sao?" Người phụ nữ có đôi mắt hồ ly bước đi uyển chuyển tiến về phía nhóm Tô Mộc, nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục.

"Đúng vậy!

Cô là vợ của lão đại à?

Theo vai vế này thì tôi phải gọi cô một tiếng lão đại nương sao?" "Hình như cách gọi này không đúng lắm." Hắc Bối Lão Lục xoa cằm trầm tư.

Chương 152

“Vợ của Nhị gia là em dâu, Phật gia cũng là em dâu, tính ra họ đều nhỏ hơn tôi, nhưng thân phận của lão đại đặc thù, gọi là em dâu thì không hợp, gọi là chị dâu lại thấy mình hời quá, ừm...” Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Anh quả thật là một người rất thông minh đấy.” Mỹ nhân cười khẽ, khen Hắc Bối Lão Lục một câu.

“Hắc hắc, sao cô biết tôi có biệt danh là Đại Thông Minh?” Hắc Bối Lão Lục có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất ở bên cạnh còn trẻ, không đờ đẫn như Lão Lục, khi phản ứng lại, Bàn Tử đã bật cười.

“Ha ha ha ha, Đại Thông Minh!

Lục gia, cô ta đang mắng cụ đấy!” Bàn Tử giải thích.

“Lão Lục cũng là người cô có thể bắt nạt sao?” Tô Mộc đá vào vỏ đao sau lưng Lão Lục, thanh Hung Sát cổ đao thoát ra khỏi vỏ, bay lên không trung và rơi đúng vào tay Tô Mộc.

Thấy dáng vẻ cầm đao của Tô Mộc.

Người phụ nữ mắt hồ ly lập tức dừng bước, nhớ lại dáng vẻ của thiếu niên năm xưa suýt chút nữa đã giết sạch Hoàng bì tử trên cả ngọn núi này.

“Anh Tô, tôi có làm chuyện gì đắc tội với anh đâu, nếu là vì chuyện của Lục gia thì tôi xin lỗi anh.” Người phụ nữ mắt hồ ly cúi người xuống, để lộ một mảng trắng ngần.

Khiến Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử nhìn chằm chằm không rời mắt.

“Hoàng đại tiên.” Tô Mộc nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ mắt hồ ly càng cảm thấy bất an hơn, một cái đuôi lông vàng nhạt đột nhiên thò ra phía sau.

“Hai mươi năm đã trôi qua, ngươi lại trở thành Hoàng đại tiên được người dân nơi đây kính sợ, địa vị cao quý thật đấy.” Tô Mộc cảm thán một câu.

Người phụ nữ nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Tô Mộc, lập tức ngã quỵ xuống đất, bộ dạng yếu đuối: “Anh Tô, tôi... tôi sai rồi, tôi không nên làm hại người dân địa phương, không nên dùng tà thuật thao túng lòng người, hưởng thụ hương hỏa vốn không thuộc về mình, anh Tô, xin hãy tha cho tôi một mạng.” “Bao nhiêu năm qua đi rồi, không có ai nói cho ngươi biết là sau khi kiến quốc là không được thành tinh sao?” Tô Mộc lê đao, tiếp tục từng bước tiến về phía trước.

“Lục gia, cứu tiểu nữ tử với.” Người phụ nữ mắt hồ ly hoảng loạn chạy đến bên cạnh Hắc Bối Lão Lục, nép sát vào người gã.

Ở góc độ Lão Lục không nhìn thấy, mắt cô ta lóe lên vẻ xảo quyệt.

Chỉ tiếc là.

Mỹ nhân kế này của cô ta đã dùng sai đối tượng.

“Cút sang một bên cho ông.” Hắc Bối Lão Lục đẩy ngã người phụ nữ mắt hồ ly xuống đất, chẳng có lấy một chút dáng vẻ quân tử hay ý định thương hoa tiếc ngọc nào.

Tiếp đó, Hắc Bối Lão Lục một tay túm tóc người phụ nữ dưới chân, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mộc: “Tiếp theo làm thế nào, lão đại?” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn mà đờ đẫn.

Hắc Bối Lão Lục này cũng quá 'men' rồi đấy chứ?

Thật sự không có chút hứng thú nào với phụ nữ sao?

Tô Mộc ném đao cho Hắc Bối Lão Lục: “Thịt đi.” “Được thôi.” Hắc Bối Lão Lục đón lấy đao, gật đầu.

Nhưng ngay giây tiếp theo.

Mớ tóc người phụ nữ mà Hắc Bối Lão Lục đang túm bỗng biến thành một nhúm lông vàng nhạt, mang theo một mùi hôi khó tả.

Còn người phụ nữ kia đã hóa thành một con Hoàng bì tử có bộ lông mượt mà, nhanh chóng chạy về phía xa.

“Hai cậu về trước đi.” Tô Mộc nheo đôi mắt thâm thúy.

Bàn Tử còn có chút tò mò nhưng bị Hồ Bát Nhất kéo một cái, thế là hai người cùng đi về hướng xuống núi.

Những chuyện xảy ra lúc này đã vượt quá nhận thức và phạm vi kiểm soát của họ, nếu tiếp tục ở lại e rằng sẽ sinh ra rắc rối.

Sau khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đi khỏi.

Tô Mộc nhìn theo hướng con Hoàng bì tử lông mượt kia chạy trốn, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Đúng lúc lắm, lại làm một chuyến nữa.” Hắc Bối Lão Lục đứng dậy: “Lại làm một chuyến gì cơ, lão đại?” Tô Mộc giải thích: “Lần trước tôi và Phong Dạ đến đây đã phát hiện con Hoàng bì tử này thường xuyên lừa người bên vệ đường, hỏi người ta xem nó có phải là tiên không.

Nếu người ta trả lời nó là tiên thì nó rất vui, sẽ tha cho người đó.

Nếu người đó trả lời nó không phải tiên cũng chẳng phải người mà là súc sinh, nó sẽ diệt cả nhà người ta.

Hoàng bì tử lừa gạt giết chóc càng nhiều, nuốt chửng máu thịt càng nhiều thì sức mạnh của nó càng khủng khiếp, nó là một thứ tà vật.

Vì vậy, tôi và Phong Dạ đã thức đêm giết sạch Hoàng bì tử cả

ngọn núi này, nhưng vì lúc đó chiến tranh loạn lạc khắp nơi nên đã để lại một huyết mạch của con Hoàng bì tử lúc bấy giờ, chính là con Hoàng bì tử cái đó.

Nhìn bộ lông mượt mà của nó, chắc hẳn bao năm qua nó đã hại không ít người." "Đúng rồi." Tô Mộc dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Những gì chúng ta thấy trong núi đa phần đều là hư ảo, nước tiểu của Hoàng bì tử có độc, có tác dụng gây mê ảo giác, thanh đao trong tay cậu có thể trừ tà, nhớ kỹ bất cứ lúc nào cũng không được đưa đao của cậu cho chúng, nếu không sẽ dễ xảy ra chuyện." "Ảo giác sao?" Hắc Bối Lão Lục cau mày, lĩnh vực này gã không rành lắm.

"Ai, nếu có lão Bát ở đây thì tốt rồi, cơ quan ảo cảnh gì ông ấy cũng tránh được hết." Hắc Bối Lão Lục cảm thán một câu.

"Mới ra ngoài đã muốn quay về rồi sao?

Vậy thì làm xong sớm rồi về sớm, nhớ thằng nhóc Tiểu Béo Tử nhà cậu à?" Tô Mộc hơi ngạc nhiên.

"Ha ha ha, vẫn là lão đại thông minh, cũng có chút nhớ, cái tên Hắc Hạt Tử kia trông chẳng giống người tốt lành gì, tôi sợ Bàn Tử bị hắn dạy hư." Hắc Bối Lục ngượng ngùng gãi đầu. ...

"Tiểu Béo Tử, chú hỏi cháu một chuyện, nếu cháu thành thật khai báo thì hôm nay chúng ta không luyện công nữa, chú đưa cháu đi ăn ngon uống cay." "Chuyện gì ạ?" "Chuyện trước đây của Cửu Môn chú đã nghe ngóng được một ít, còn chuyện sau này của Lão Cửu Môn thì sao?

Trương Khải Sơn bọn họ đi làm gì rồi?

Hắc Bối Lão Lục thu lưu cháu, bình thường ông ấy hay làm gì?" "Tiền đưa đây trước đã, tiền trao cháo múc, trả lời câu hỏi sau." "Chú...

được!

Chú đưa tiền cho cháu, câu hỏi thứ nhất, Tô Mộc là người như thế nào?" "Hắc hắc, câu hỏi này hay đấy, vì cháu cũng không biết, hắc hắc, câu hỏi xong rồi, tiền cháu thu nhé." "Thằng béo này!

Khụ khụ, chú không cố ý dọa cháu đâu, được, câu hỏi tiếp theo, truyền thuyết nói Hắc Bối Lão Lục võ nghệ vô song, sau khi thời đại Lão Cửu Môn qua đi, ông ta thực sự quy ẩn rồi, hay là đang tiếp tục mưu tính chuyện gì?" "Tiền đâu, đưa đây đã, câu hỏi này à, để cháu nghĩ kỹ xem...

Ừm, Lục gia dường như không thực sự quy ẩn đâu, ngày nào ông ấy dậy cũng mài đao, thỉnh thoảng nửa đêm lại biến mất." Chuyện về sau của Lão Cửu Môn, làm sao Tiểu Béo Tử biết được.

Việc này chỉ có số ít người sống ở thời đại đó mới tường tận.

Trương đại Phật gia tuy đã rút khỏi quan trường, nhưng những thân binh dưới trướng năm xưa sau cuộc chiến đó đã bỏ tối theo sáng và đạt được những thành tựu không tồi.

Rất nhiều khi, một số việc ở thành Trường Sa đều do Trương Khải Sơn đứng sau thao túng.

Nhị Nguyệt Hồng từ một danh ca được vạn người chú ý, đã trở thành đối trọng trong việc dẹp bỏ những tư tưởng phong kiến hủ bại, nhưng điều đó không ngăn cản việc ông dùng danh nghĩa kép hát để nổi danh khắp vùng Kinh đô và Giang Nam.

Chương 153

Nhị Nguyệt Hồng quen biết với gần nửa giới tinh hoa lúc bấy giờ, và nghe nói gần đây những người này đã mở cả học viện kịch nghệ.

Bán Tiệt Lý có ảnh hưởng lớn nhất, sau khi quy mô thế lực của những người tàn tật mà ông ta tổ chức tại thành Trường Sa dần lớn mạnh, cấp trên bắt đầu coi trọng các vấn đề liên quan đến người tàn tật, không còn để họ phải chịu cảnh nghèo đói chờ chết như trước.

Trong lòng những người tàn tật khắp nơi, ông ta tồn tại như một vị thần.

Thời kỳ chiến loạn, do thiếu nhân thủ và Trần Bì lại vô cùng dũng mãnh, hung tàn, giết giặc hàng ngàn nên đã giành được vị trí thứ tư trong Cửu Môn.

Người đời gọi là Trần Bì tiểu tứ.

Trần Bì không thể hòa nhập được với các giới khác của Cửu Môn, tình hình cụ thể không ai rõ.

Ngũ gia Ngô Lão Cẩu là người đầu tiên đi thủ vệ Thanh Đồng Môn và nhận được sự quan tâm của Cửu Môn.

Thế hệ Ngô Nhất Cùng, Nhị Bạch, Tam Tỉnh đều được Cửu Môn chăm sóc từ nhỏ, đồng thời rất nhiều người ở Trường Sa cũng nể mặt nhà họ Ngô.

Ngô Lão Cẩu tuy đã biến mất nhưng những ghi chép vẫn được truyền lại, nên truyền thừa không bị mất đi.

Trong ba người con trai.

Anh cả Ngô Nhất Cùng không kế thừa tuyệt học trộm mộ của Ngô Lão Cẩu, nhưng hai người con sau lại có vẻ vượt xa cha mình.

Lục gia vẫn luôn kinh doanh thế lực bóng tối trong phạm vi Trường Sa, bao nhiêu năm qua không hề thay đổi.

Bàn Tử thường xuyên không tìm thấy Hắc Bối Lão Lục vào nửa đêm, lúc đó Lão Lục đi giải quyết một số rắc rối.

Sau khi danh tiếng của thế hệ trước dần mờ nhạt, thế hệ mới và thế hệ sau nữa bắt đầu lộ diện trong giới hắc ám.

Thất 'gia' Hoắc Tiên Cô thì vẫn như thế hệ trước, đến một độ tuổi nhất định liền nhường ngôi cho hậu bối quản lý nhà họ Hoắc, việc kinh doanh gì cũng nhúng tay vào một ít.

Lão Bát Tề Thiết Chủy sau khi kết hôn thì cùng vợ ngao du tứ phương, nghe nói từng đến Kinh đô dạy học một thời gian, nhưng có người nói ông ta chỉ nói suông nên phái hữu thần luận Tề Thiết Chủy đương nhiên không ở lại đó lâu.

Ông ta đi khắp nơi nhưng cũng thu nhận không ít học trò.

Lão Cửu Giải Cửu thì ở lại Trường Sa, nhưng việc kinh doanh rải rác khắp nơi trên thế giới ngày càng lớn mạnh.

Chỉ tiếc là người con trai duy nhất của ông là Giải Liên Hoàn lại không kế thừa được đầu óc kinh doanh của cha.

Thế nên Giải Cửu đặt hy vọng cuối cùng vào đứa cháu nội nhỏ tuổi Giải Vũ Thần.

Hắc Hạt Tử nghiến răng, lục lọi mấy cái túi trên người mới tìm ra được tờ tiền cuối cùng: "Tôi chỉ còn bấy nhiêu thôi đấy!

Cháu mà không tiết lộ thêm chút tin tức hữu dụng nào thì tin hay không chú cho cháu ăn đòn!" Hắc Hạt Tử không ngờ có ngày mình lại bị một đứa trẻ lừa sạch tiền bạc như thế này!

"Câu hỏi cuối cùng!" Hắc Hạt Tử hít một hơi thật sâu, "Tại sao

Hắc Bối Lão Lục lại thu lưu cháu?" Nhắc đến bản thân mình, Tiểu Béo Tử bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Mẹ nó, nó không ngốc đâu!

Chỉ là nhiều người cứ tưởng nó trắng trẻo béo mầm nhìn là thấy ngốc xít.

Thực chất sau khi được Hắc Bối Lão Lục nhận nuôi, Bàn Tử đã thăm dò được một số tin tức về gã.

"Lục gia cũng họ Vương, Lục gia là người duy nhất trong Cửu Môn trừ anh Tô ra là không có con cái, đúng lúc cháu cũng họ Vương, chắc là vì lý do đó." Bàn Tử nheo mắt, từ nhỏ trông đã vô cùng xảo quyệt.

"Tuổi cao rồi mà." Hắc Hạt Tử gật đầu khẳng định.

Những người thuộc thế hệ Lão Cửu Môn đều đã có tuổi, và việc không có hậu duệ có lẽ là nỗi tiếc nuối lớn nhất của Hắc Bối Lão Lục.

Đúng lúc gặp được một đứa trẻ lang thang, mà đứa trẻ đó lại họ Vương.

"Đợi đã!" Hắc Hạt Tử đẩy gọng kính râm trên mắt, "Vậy Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục là người cùng thời sao?" Hắc Hạt Tử phát hiện ra điểm không ổn.

Mẹ kiếp, Tô Mộc nhìn còn trẻ hơn cả Hắc Hạt Tử bây giờ, trông cứ như một gã mặt trắng, sao có thể là người cùng thời với Lão Cửu Môn được!

"Chẳng lẽ anh ta cũng..." Hắc Hạt Tử dường như nghĩ ra điều gì đó.

"Đúng vậy!

Anh Tô lúc nào cũng trẻ như thế, còn một người nữa cháu cũng nghe Lục gia kể, đó là một người tên Trương Khởi Linh, hay còn gọi là Trương tiểu ca.

Lục gia mỗi lần nhắc đến người đó là sắc mặt rất khó coi, bảo mình có đẹp trai cũng không bằng người ta, đánh nhau cũng không lại.

Trước đây ông ấy còn tưởng chờ mọi người già đi sẽ thi thố lại với Trương tiểu ca đó; nhưng ai mà ngờ hai mươi năm sau Trương tiểu ca vẫn trẻ măng, ăn đứt ông ấy." Bàn Tử bĩu môi, vô tình tiết lộ thêm một bí mật khác.

Hắc Hạt Tử gật đầu.

Cuối cùng ông cũng nghe được một số tin tức mình muốn từ thằng nhóc tinh ranh này.

"Trả lại tiền cho chú." Hắc Hạt Tử chìa tay ra.

Sắc mặt Bàn Tử thay đổi, giỏi thật, giỏi thật đấy!

Người này còn tham tiền hơn cả nó!

Còn không biết xấu hổ nữa!

Tiểu Béo gia đây mới bao nhiêu tuổi chứ!

Ngay cả tiền của trẻ con mà chú cũng muốn cướp sao?

"Không đưa hả?" Hắc Hạt Tử cảm nhận được những suy nghĩ phức tạp của Bàn Tử, bàn tay phải đang xòe ra từ từ nắm lại thành nắm đấm.

"A a a a!!!

Chờ Lục gia về!

Tôi sẽ bảo Lục gia xử lý chú!

A a a a!" Bàn Tử hận đến đỏ cả mắt, lúc này mới từ từ lôi túi tiền

từ thắt lưng ra đưa cho Hắc Hạt Tử.

“Ha ha, đợi ông ấy về rồi tính.” Hắc Hạt Tử nhún vai cười nói.

“Đúng rồi, Tô Mộc nhờ chú đến dạy cho cháu một bài học, bài học đầu tiên của hôm nay chính là: Đừng bao giờ tin tưởng bất cứ ai ngoại trừ chính mình, con người là loài hay thay đổi nhất.

Bài học hôm nay đủ để cháu ghi nhớ cả đời rồi chứ?” “Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha.” Hắc Hạt Tử ngửa mặt cười lớn, bước ra khỏi Hắc phủ (phủ đệ của Hắc Bối Lão Lục, gọi tắt là 'Hắc phủ').

Bàn Tử đứng thẫn thờ một mình trong gió.

Chương 154

Bài học này nó quả thực khắc cốt ghi tâm!

Cái tên Hắc Hạt Tử này, sau này đừng có rơi vào tay nó!

Nhà cũ họ Ngô ở thành Trường Sa.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh trở về, bên cạnh tiểu Ngô Tà cũng có thêm một người bạn lớn tuổi hơn một chút.

Cậu thanh niên này chắc là người Ngô Tam Tỉnh nhận nuôi ở bên ngoài, hoặc là thuộc hạ, luôn đi theo Ngô Tam Tỉnh ra vào, nên cũng có một số giao lưu với tiểu Ngô Tà.

Tiểu Ngô Tà hỏi tên cậu thanh niên và biết được người luôn theo sát Ngô Tam Tỉnh hành sự này tên là Phan Tử.

Hắc Bối Lão Lục họ Vương, chuyện này Tô Mộc sau khi quen biết hắn một thời gian dài mới biết được.

Hơn nữa, Tô Mộc còn biết tên thật của Hắc Bối Lão Lục là Vương Đại Tráng, chính vì cái tên này quá khó nói ra nên Lão Lục mới thích người khác gọi mình là Lục gia hoặc Lục tử.

Lần đầu tiên đi xa, Hắc Bối Lão Lục bỗng nhiên cảm thấy hơi nhớ gã béo gian xảo kia.

Sau khi cảm thán vài câu, hắn cùng Tô Mộc đuổi theo hướng con chồn vàng vừa chạy trốn.

Chạy được vài bước, Hắc Bối Lão Lục dừng lại.

Trời tối đen như mực, lại là địa bàn lạ lẫm, thân hình con chồn kia quá nhỏ, không để lại bất kỳ dấu vết nào để truy tìm. "Đi hướng nào đây?" Hắc Bối Lão Lục đảo mắt nhìn quanh. "Hướng này." Tô Mộc

chỉ vào một lối mòn do người lên núi dẫm ra. "Con chồn này được gọi là Hoàng đại tiên, hưởng hương hỏa của dân địa phương, sào huyệt của nó chính là nơi đặt tế đàn." Tô Mộc giải thích. "Sao lại có người thờ phụng loại tà vật này nhỉ?" Hắc Bối Lão Lục nhíu mày. "Thứ này thích chơi đùa với lòng người, năm đó giết không ít quỷ Nhật, chỉ là sau này quen thói tác oai tác quái, nên mới có danh xưng Hoàng đại tiên ở đây." Tô Mộc nheo mắt.

Lát sau, hai người đi tới nơi đặt tế đàn Hoàng đại tiên.

Đằng sau những dấu vết khói nhang dày đặc là một cái hang đường kính khoảng 20cm, không biết thông tới đâu.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Hang nhỏ thế này, hay là mình phóng hỏa đi lão đại!" "Đốt rừng thiêu núi, bóc lịch mỏi tay đấy." Khóe miệng Tô Mộc hơi giật giật.

Dù chỉ là một câu nói đùa, nhưng dưới núi còn nhiều dân lành sinh sống dựa vào rừng núi, nếu họ đốt núi thật thì hậu quả sẽ rất lớn. "Vậy tính sao?

Hay để tôi đi kiếm ít thuốc nổ?" Đôi mắt Hắc Bối Lão Lục sáng rực, bị chính sự thông minh của mình làm cho kinh ngạc. "Thôi đi, cửa ở bên này." Tô Mộc dậm chân xuống đất.

Khi đến trước mộ chồn, thính giác nhạy bén của hắn lập tức phát hiện ra âm thanh rỗng bên dưới, và trong ký ức của hắn, mộ chồn dường như còn có một cửa lớn khác, chứ không chỉ là cái hang nhỏ hẹp kia.

Hắc Bối Lão Lục dùng trường đao nậy phiến đá cổ dưới chân Tô Mộc lên, ngay lập tức, một lối vào le lói ánh sáng xuất hiện trước mắt họ.

Có vẻ như bên dưới còn có một thế giới khác.

Hắc Bối Lão Lục nhảy xuống trước, Tô Mộc liếc nhìn vào một góc tối trong bóng đêm rồi cũng nhảy theo.

Ngay khi hai người tiến vào lối đi bí mật, một con trăn khổng lồ vẩy đen một mắt bò ra từ chỗ Tô Mộc vừa nhìn.

Nó thè lưỡi, trong mắt lộ ra vẻ suy tư như con người, sau đó chậm rãi bò đi.

Trăn khổng lồ vẩy đen một mắt là một truyền thuyết khác trong dân gian vùng Đại Hưng An Lĩnh.

Đi kèm với nó còn có một truyền thuyết khác về cây mặt người.

Nghe nói dưới gốc cây mặt người chôn giấu kho báu khổng lồ, nhưng lâu nay chưa ai tìm thấy vị trí của nó, mà nếu có tìm thấy cũng hiếm ai sống sót trở về.

Phía bên này, Hắc Bối Lục vừa nhảy xuống hang đã lập tức bịt mũi: "Thối quá!

Toàn mùi nước tiểu chồn, đúng là chỗ này rồi.

Ơ, lão đại, anh không thấy thối à?" Hắn ngạc nhiên nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc lắc đầu.

Đến thở hắn còn chẳng cần, sao mà ngửi thấy mùi thối được.

Hắc Bối Lão Lục cảnh giác bảo vệ bên cạnh Tô Mộc, từng bước đi sâu vào trong hang.

Trong bóng tối, hắn lấy đèn pin ra soi đường.

Bỗng nhiên, những đôi mắt xanh lè liên tiếp lóe lên xung quanh. "Chúng... dường như đang nhìn chúng ta." Hắc Bối Lão Lục cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Đám chồn này như có nhân tính, biết Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục

lợi hại nên không tấn công, chỉ đứng từ xa nhìn theo.

Lát sau, Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc kêu lên: "Lão đại, đằng trước là một ngôi miếu, dường như thờ phụng một thần tượng nữ nhân, không đúng!

Chỗ này thờ một tà tượng mình người đầu chồn!" Tô Mộc đi tới sau lưng hắn.

Khi Hắc Bối Lão Lục giơ đao định chém bay đầu bức tượng, đôi mắt đá bỗng nhiên chuyển động một cách quỷ dị, nhìn chằm chằm vào Tô Mộc.

Lão Lục cũng thấy động tĩnh đó, nhưng không gì ngăn được nhát đao của hắn.

Trường đao vung lên, bức tượng chồn nát vụn thành một đống đá vụn.

Hắn nhấc đao lên soi dưới ánh đèn: "Đao này dùng vẫn tốt, không bị sứt mẻ gì, ha ha ha." Khóe miệng Tô Mộc lại giật giật.

Đổi lại là người khác, thấy mắt đá chuyển động chắc đã hồn siêu phách lạc, nhưng trước mặt là Hắc Bối Lão Lục thì chẳng còn chút không khí quỷ dị nào cả.

Gã này luôn ở trạng thái chiến đấu, gặp quỷ thần cũng muốn chém một đao xem có thật là bất tử như truyền thuyết không.

Hắc Bối Lão Lục dẫm lên đống đá vụn, soi đèn thấy một khoảng không lớn phía sau miếu, dường như bên trong còn có hang động khác.

Hắn tò mò đi tới rồi gọi lớn: "Lão đại, bên trong náo nhiệt lắm!

Chương 155

Hình như có người ở, hay là mình đi nhầm chỗ rồi?" Tô Mộc đi tới bên cạnh hắn, trên tay đã cầm sẵn chiếc ô xương kim đen.

Cùng lúc đó, cảnh tượng trong mắt Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng thay đổi.

Phủ đệ dưới lòng đất phồn hoa náo nhiệt biến mất, thay vào đó là những mảnh vải rách rưới và những lá bùa vàng vẽ vằn vện tà môn treo lủng lẳng.

Những bóng người bận rộn chúc tụng lúc nãy giờ hóa thành những con chồn đứng bằng hai chân, trong mắt lộ vẻ xảo trá.

Tô Mộc thu ô lại, vỗ vai Lão Lục: "Lục à, bao nhiêu năm rồi mà tôi vẫn không hiểu nổi mạch não của cậu.

Lối vào là nơi tế tự mộ chồn, trong hang có miếu chồn, thế mà bỗng nhiên xuất hiện một ngôi miếu có người sinh hoạt, cậu không thấy kỳ lạ à?" Tô Mộc ngạc nhiên hỏi.

Hắc Bối Lão Lục cười hà hà: "Chẳng phải theo lão đại lâu rồi nên tôi thấy chuyện gì cũng bình thường sao?

Hóa ra là vậy.

Hành thôi, tôi đi hay anh đi?" "Hì hì, cứ để tôi, lâu rồi không được đánh trận nào ra trò, tay chân ngứa ngáy quá." Hai người đang nói chuyện thì một con chồn đực già nua tiến tới, nó hiện hình người nói với Hắc Bối Lão Lục: "Hôm nay là thọ thần của Hoàng lão gia nhà chúng ta, hai vị từ xa tới, hay là vào uống chén rượu?" "Uống?

Uống cái đầu bà nội nhà ngươi ấy!" Hắc Bối Lão Lục rút đao, trực tiếp chém rụng đầu kẻ vừa biến thành hình người kia. "A!

Giết người rồi!" "Cái tên mặt đen này, sao vô duyên vô cớ giết quản gia nhà chúng tôi!" "Mau bắt lấy hắn, đưa đi gặp quan!" "Ngươi tiêu đời rồi, đồ tặc tử mặt đen!" "Hu hu, cha ơi, sao cha lại bỏ chị em con mà đi, sau này chúng con sống thế nào đây..." Phủ đệ vốn đang ăn mừng thọ hỷ bỗng trở nên "náo nhiệt" hơn hẳn.

Đám đông trong phủ chạy ra chỉ trỏ Hắc Bối Lão Lục, một cô gái yếu ớt chạy tới ôm cái đầu người chết kia than khóc thảm thiết.

Hắc Bối Lão Lục không phải Bán Tiệt Lý, trên đời cũng không mấy ai có tâm tính lạnh lùng như Bán Tiệt Lý hay Trần Bì.

Nếu là người thường, thấy cảnh này chắc sẽ hoang mang trước những lời chỉ trích của đám đông.

Đứng ở đỉnh cao đạo đức để chỉ trích luôn khiến người ta cảm thấy áp lực.

Nhưng trong mắt Hắc Bối Lão Lục, đám người này chẳng phải người, mà là một lũ súc vật, một lũ chồn!

Giết một con chồn mà còn bị lũ chồn còn lại chỉ trích?

Nực cười! "Đừng ồn, lát nữa sẽ tới lượt các ngươi." Hắc Bối Lão Lục dẫm lên cô gái đang khóc lóc kia, một lần nữa giơ cao trường đao.

Đám chồn này dưới sự dẫn dắt của con chồn tinh kia không biết đã hại bao nhiêu người dân vô tội, khiến bao gia đình ly tán.

Giờ gặp kẻ có thể trị chúng, chúng lập tức đóng vai kẻ yếu, dùng đạo lý nhân tình để khiến hắn nương tay.

Nương cái gì mà nương!

Hắc Bối Lão Lục vung đao không ngừng nghỉ, chém từ cổng nam đến sân bắc của Hoàng phủ, mắt không hề chớp lấy một cái. "Lục...

Lục gia, đừng giết tôi..." "Tô tiên sinh, Tô tiên sinh, tha mạng cho tôi, tôi có một bí mật có thể đổi lấy mạng sống." Khi Hắc Bối Lão Lục diệt sạch cửa nhà lũ chồn hại người này, con chồn cuối cùng biến thành một người phụ nữ mắt hồ ly xinh đẹp mới không nhịn được mà lộ vẻ sợ hãi. "Bản lĩnh của tôi đều là do năm đó Tô tiên sinh ban cho, mạng này cũng là Tô tiên sinh cho, tôi sai rồi." Người phụ nữ quỳ trên mặt đất, nước mắt lã chã.

Hắc Bối Lão Lục chẳng quan tâm bí mật hay xinh đẹp gì, trong mắt hắn, chỉ có người sống và người chết. "Tôi biết vị trí của cây mặt người, Tô tiên sinh!

Đừng giết tôi, tôi có thể dẫn ngài tới đó!" Người phụ nữ nói ra bí mật cuối cùng để cầu sống.

Truyền thuyết về cây mặt người, Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đã nghe dân làng kể qua. "Ngươi định mượn tay Chúc Cửu Âm để chạy trốn chứ gì." Tô Mộc từ trong bóng tối bước ra.

Nghe thấy từ "Chúc Cửu Âm", sắc mặt người phụ nữ biến đổi hẳn.

Tô Mộc đã rời khỏi nơi này hai mươi năm, sao vẫn biết cây mặt người có Chúc Cửu Âm canh giữ? "Đó không gọi là cây mặt người." Tô Mộc tiếp tục, "Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là cây Thanh Đồng, một thần thụ bằng đồng xanh.

Con rắn đen một mắt kia cũng không phải loài rắn thường, mà là Chúc Cửu Âm.

Cái cây đó có lịch sử khá lâu đời, năm đó được người ta dùng để tế tự Chúc Cửu Âm, sau này bộ lạc đó lụi bại, nó mới trở thành cây mặt người chôn giấu kho báu trong lời đồn của các người." Con chồn ngẩn người.

Nó định dụ đám Tô Mộc đến đó rồi mượn sức mạnh Chúc Cửu Âm để giết họ, vì nó nghĩ ai cũng thèm khát kho báu dưới gốc cây.

Nhưng những gì Tô Mộc nói cho thấy hắn còn hiểu rõ về cái cây đó hơn cả nó.

Cứ như thể hắn đã từng đến đó và biết rõ tình hình vậy. "Tô tiên sinh, dưới cây Thanh Đồng thực sự có kho báu, Chúc Cửu Âm chính là thần thú canh giữ, với thực lực của ngài chắc chắn không phải đối thủ của nó, khi đó chúng ta..." "Lải nhải mãi, ta ghét nhất hạng rác rưởi xảo trá như các ngươi." Được Tô Mộc ra hiệu bằng ánh mắt, Hắc Bối Lão Lục ném trường đao ra, cắm phập vào ngực con chồn.

Vậy là mộ chồn đã bị Hắc Bối Lão Lục đồ sát sạch sẽ.

Những thứ trong mắt người thường là yêu ma quỷ quái, thực chất chẳng có mấy thực lực, chỉ dựa vào huyễn thuật để hại người.

Mà loại thủ đoạn này đối với Hắc Bối Lão Lục thì vô dụng.

Mỗi nhà trong Cửu Môn đều có cách riêng để đối phó với những thứ này.

Hắc Bối Lão Lục dựa vào sát khí.

Trương Khải Sơn có miếng ngọc bội thần kỳ bên mình để phá giải huyễn giác.

Nhị Nguyệt Hồng thì dựa vào kỹ năng hát hí khúc – một kiểu như "thỉnh thần" trong trí nhớ của Tô Mộc, hơi thở trên người hắn khiến tinh quái phải tránh xa.

Bán Tiệt Lý cũng giống Hắc Bối Lão Lục, tích tụ sát khí và lệ khí khiến quỷ thần kinh sợ.

Ngô Lão Cẩu thì có bầy chó của hắn.

Nhà họ Hoắc thì Tô Mộc chưa thấy qua vì ít tiếp xúc.

Tề Thiết Chủy có Kỳ môn độn giáp.

Giải Cửu dù là người thường nhưng lại tính toán chuẩn xác mọi nguy hiểm và cách giải quyết, thực sự là dùng sức người diệt tà.

Còn Tô Mộc, hắn dùng cách đơn giản nhất: Gặp thần giết thần.

Chương 156

"Lão đại, cây Thanh Đồng đó có kho báu thật không?

Sao đi đâu cũng nghe người ta nhắc đến thế?" Hắc Bối Lão Lục thắc mắc. "Cây Thanh Đồng không ở đây mà ở vùng Tần Lĩnh, thứ họ thấy chỉ là ảnh ảo.

Còn Chúc Cửu Âm chắc chắn có xuất hiện quanh đây để tìm thức ăn.

Để dịp khác đi, Chúc Cửu Âm và cây Thanh Đồng khá nguy hiểm đấy." Tô Mộc lắc đầu.

Cây Thanh Đồng có năng lực làm người chết sống lại, thứ năng lực này Tô Mộc chưa thấy ở nơi nào khác nên hắn khá kiêng dè.

Hắn đưa tay gỡ một lá bùa không rõ năm tháng dán trong mộ chồn.

Chắc là năm xưa có đạo sĩ nào đó muốn tới thu phục bầy chồn này.

Đáng tiếc, thứ bầy chồn dùng không phải tà thuật mà là nước tiểu chứa độc tố khiến người ta rơi vào huyễn cảnh.

Trong huyễn cảnh đó, chúng là vô địch. "Đáng tiếc thật." Tô Mộc ném lá bùa xuống đất.

Hắc Bối Lão Lục châm lửa đốt những vật dụng trong mộ, lửa bốc lên hừng hực.

Trong ánh lửa, Tô Mộc thoáng thấy một cô bé thôn quê tết tóc đuôi sam, má đỏ bừng đang mỉm cười nhìn mình.

Đó là ảo ảnh con chồn nhỏ hắn gặp hai mươi năm trước.

Khi đó, nó chỉ trêu chọc những người lạc đường chứ không có ác

ý.

Sau khi Tô Mộc tà hóa mộ chồn, lũ chồn bên trong đều được tăng cường sức mạnh.

Có quyền có thế rồi, mấy ai còn giữ được sơ tâm.

Đây chỉ là một ví dụ điển hình.

Khi hai người xuống núi thì trời đã mờ sáng. "Lục gia, xử lý sạch sẽ rồi chứ?" Bàn Tử chạy tới hỏi thăm ngay khi thấy họ. "Tất nhiên, cậu tưởng ai cũng nhát như cậu chắc." Hắc Bối Lão Lục ưỡn ngực. "Lão Lục, anh nói thế là không đúng rồi.

Bàn gia tôi biết sợ bao giờ?

Nếu không phải lão Hồ cản thì tôi đã diệt sạch lũ chồn đó rồi!

Tôi đây cũng từng tham gia đại chiến, đừng có khinh thường ai." "Muốn gì?" "Có giỏi thì ra ngoài đấu một trận!" "Sợ cậu chắc!" "Đi!" Nhìn Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử cãi cọ, Tô Mộc nhìn sang Hồ Bát Nhất.

Không có gì bất ngờ thì sau này linh hồn Hồ Bát Nhất sẽ tự động tìm đến lệnh bài Mặc Kim trên người hắn để lấp đầy con số 'Chín'.

Bàn Tử và Shirley Dương cũng vậy.

Nghỉ ngơi một ngày, Tô Mộc chào Hồ Bát Nhất rồi đặt vé trở về.

Cửu Môn và Hồ Bát Nhất không cùng thời đại, vài năm nữa khi Hồ Bát Nhất làm chủ được phong thủy thì các thành viên Cửu Môn đã là những ông lão cả rồi.

Lần gặp gỡ này chỉ là một sự tình cờ.

Trước khi đi, Bàn Tử để lại cách liên lạc với Tô Mộc, bảo sau này sẽ tới Trường Sa tìm Lão Lục chơi.

Lúc trẻ đánh không lại thì đợi lúc lão già rồi đến đánh trả.

Khi Tô Mộc kể lại ý định của Bàn Tử, Hắc Bối Lão Lục suýt chút nữa nhảy xuống tàu quay lại đập cho gã béo một trận.

Đợi mình già rồi mới đến trả thù?

Nghe có giống tiếng người không cơ chứ?

Khi Tô Mộc về tới Trường Sa, đúng lúc Ngô Tam Tỉnh lại rời khỏi chỗ Ngô Tà.

Cửu Môn không quá chú trọng vào việc thế hệ thứ hai đang làm gì, vì thời điểm họ sinh ra quá nhạy cảm, Cửu Môn khó can thiệp.

Hơn nữa những người như Ngô Tam Tỉnh, Giải Liên Hoàn, Hoắc Cẩm đều rất giỏi, ít khi kể chuyện bên ngoài cho gia đình.

Tô Mộc quay lại cuộc sống bình thường.

Vừa về tới cửa, Hắc Bối Lão Lục đã gặp cậu béo nhỏ đang khóc lóc kể lể bị Hắc Hạt Tử bắt nạt, khiến Tô Mộc chỉ biết lắc đầu cười khổ. "Cái tên Hạt Tử đó ở đâu?

Đi, gia đi đòi công đạo cho cháu." Lão Lục nghiến răng. "Hắn ở đằng kia, hu hu, Lục gia, cháu dẫn anh đi." Bàn Tử chỉ về hướng nhà cũ họ Ngô. "Được!" Lão Lục dắt cậu béo chạy đi.

Tô Mộc về phủ đệ.

Nhị Nguyệt Hồng nghe tin hắn về liền dẫn Tiểu Giải Vũ Thần sang chơi. "Đứa nhỏ này muốn bái tôi làm sư phụ, Tô gia thấy thế nào?" Nhị Nguyệt Hồng ôn tồn nhìn Giải Vũ Thần.

Cậu bé ngoan ngoãn đứng cạnh, đôi mắt nhỏ tò mò nhìn người trẻ tuổi đặc biệt và mạnh mẽ nhất trong truyền thuyết Cửu Môn này.

Giải Cửu, Ngô gia, Hoắc gia đều ít khi nhắc tới Tô Mộc với con cháu, nhưng là con em Cửu Môn, họ vẫn nghe loáng thoáng về sự tồn

tại của hắn.

Giải Vũ Thần nhìn Tô Mộc – người thuộc hàng cha chú nhưng gương mặt lại rất trẻ, trong lòng đầy thắc mắc.

Sao trên đời lại có người kỳ lạ thế nhỉ? "Chuyện nhà anh, hỏi tôi làm gì." Tô Mộc lắc đầu. "Đứa trẻ này, tôi rất thích." Ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng tràn đầy sự cưng chiều. "Trong phạm vi nhất định thì tùy anh, nhưng đừng quá giới hạn." Tô Mộc nghiêm túc dặn.

Chương 157

"Ừm, tôi chỉ sang hỏi ý anh thế thôi.

Tôi không có lý tưởng lớn lao như Phật gia hay Cửu gia, nhưng nếu tôi dạy, đứa trẻ này tương lai sẽ là ngôi sao sáng chấn động kinh đô." Nhị Nguyệt Hồng nheo mắt. "Được." Tô Mộc gật đầu. "Đúng rồi, Phật gia nhờ tôi nhắn là người anh bảo tìm đã tìm thấy rồi, ông ấy cũng đã qua đó, anh có muốn sang xem một chút không?" Nhị Nguyệt Hồng chuyển sang chuyện chính. "Ồ?

Tìm thấy rồi sao?" Tô Mộc hơi ngạc nhiên. "Ừ, người đó lúc trẻ không nổi tiếng lắm, ít nhất là không lợi hại như anh nói, mãi đến năm bốn mươi tuổi mới bắt đầu có chút danh tiếng." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu. "Phật gia dẫn âm binh qua đó thì bị phát hiện, suýt thì đánh nhau, nên giờ chắc chỉ đang đứng ngoài quan sát.

Nhưng Phật gia nói nơi đó hơi kỳ quái, âm khí ngút trời." "Nơi ở của thuật sĩ tất nhiên là kỳ quái rồi, vậy mai tôi sẽ qua xem.

Tiểu Vũ Thần nếu anh thích thì cứ nhận đi." "Phải rồi, tôi định ban danh cho nó là Giải Ngữ Hoa, không biết Tô gia có tên nào hay hơn không?" "Chuyện nhà anh đừng có hỏi tôi." "Ha ha ha, bao ngày không gặp Tô gia vẫn vậy, chẳng bao giờ thích quản chuyện bao đồng.

Thôi, tôi và Tiểu Hoa về đây." "Không tiễn." Lát sau, Hắc Bối Lão Lục với một bên mắt bầm tím đuổi theo Bàn Tử đang cười hớn hở chạy vào phủ. "Tô gia Tô gia, ha ha ha, Lục gia bảo đi báo thù cho cháu!

Cầm đao sang định thị uy, ai ngờ làm kinh động đến Trương Tiểu Ca, bị Tiểu Ca và Hạt Tử hợp sức tẩn cho một trận, ha ha ha!" Bàn Tử trốn sau lưng Tô Mộc cười ngặt nghẽo.

Tô Mộc: "..." "Không có võ đức!

Tôi sơ ý quá!

Tôi chưa kịp né!" Lão Lục nghiến răng đi tới. "Thôi đừng quậy nữa, mai tôi định đi Tương Tây một chuyến, cậu đi không?" Tô Mộc hỏi. "Đi đó làm gì?" Lão Lục không hiểu. "Dây đỏ mực đen vẫn còn đó... haiz, suy cho cùng có những chuyện vẫn thấy nuối tiếc, muốn đi xem một chút." Tô Mộc thở dài vẻ tang thương, nói những lời mà Hắc Bối Lão Lục nghe không hiểu gì cả.

Tại một tửu lầu ở thị trấn hẻo lánh vùng Tương Tây.

Trong một căn phòng, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đứng cạnh một thanh niên phó quan có vóc dáng thẳng tắp.

Hắn cử động cơ mặt, những nếp nhăn biến mất, gương mặt trở nên nhẵn nhụi.

Cả tầng hai của tửu lầu không có ai ở, tạo cảm giác âm u lạnh lẽo. "Nghe nói phía nam lại xuất hiện tiếng trẻ con khóc trong rừng đêm?

Đã cho người đi tra chưa?" Một người có gương mặt thanh niên nhưng giọng nói lại chín chắn, ổn trọng. "Đã ra lệnh đi tra rồi, Phật gia." Phó quan gật đầu, rồi hơi nhíu mày: "Phật gia, như vậy có công bằng không?

Ngài giúp những người phía trên xử lý bao nhiêu chuyện tà túy, mà họ chỉ trao cho ngài cái danh Thiếu soái, có đáng không?" "Đáng hay không có quan trọng gì, năm đó anh em tử trận không chịu đầu thai nên cứ theo ta, mọi người đã quen với việc chinh chiến thời quân phiệt, không kiếm việc gì làm cũng buồn.

Đúng lúc cấp trên biết chuyện nên phong cho ta cái danh Thiếu soái âm binh để xử lý những việc đặc thù.

Công bằng?

Thiên hạ này làm gì có sự công bằng, chẳng qua là có muốn làm hay không mà thôi." Chàng trai với gương mặt không đổi so với hai mươi năm trước chính là Trương Khải Sơn, người có danh hiệu Phật Gia trong Lão Cửu Môn. "Đạo sĩ mà Tô gia bảo tìm cũng có chút bản lĩnh, vừa vào trấn Nhậm Gia là đã bị lão phát hiện rồi." Trương Khải Sơn cau mày. "Chứ sao nữa, không ngờ nơi này lạc hậu thế, vẫn y như ngày xưa." Trương Nhật Sơn nhún vai mỉa mai. "Đây là một trong những nơi cuối cùng ở Tương Tây mà chúng ta tiếp quản phải không?" "Vâng, gần như toàn bộ Tương Tây đã thuộc quyền quản lý của chúng ta, không còn chuyện tà túy nào xảy ra nữa.

Haiz, lúc đó ai mà ngờ Tô gia lại lợi hại thế, còn có thể quản lý cả âm binh..." "Tai vách mạch rừng, bớt nói chuyện cũ đi." Trương Khải Sơn nheo mắt nhìn quanh.

Mờ sáng hôm sau, Tô Mộc theo chỉ dẫn của Trương Khải Sơn đã tới trấn Nhậm Gia.

Nơi này vẫn giống như Trường Sa hai mươi năm trước, dân phong thuần phác, đội ngũ quản lý vẫn như những ông vua con.

Tô Mộc đến tửu lầu nơi Trương Khải Sơn đang ở.

U Minh Kỵ cảm nhận được Tô Mộc đến gần, liền bước xuống từ tửu lầu, quỳ xuống lạy hắn trong góc tối.

Chủ quán không thấy được linh hồn nên không biết chuyện gì đang xảy ra.

Tô Mộc gật đầu với U Minh Kỵ rồi bước lên tầng hai.

Vừa tới nơi, những binh lính từng theo Trương Khải Sơn chinh chiến năm xưa xuất hiện, dù hơi âm u nhưng đồng loạt quỳ một gối chào hắn. "Tô gia." "Tô gia." Tô Mộc xua tay bảo mọi người đứng lên, rồi nhìn thấy Trương Khải Sơn mở cửa bước ra.

Gương mặt thiếu niên của Trương Khải Sơn không làm Tô Mộc ngạc nhiên, hắn nói: "Chuyện ở đây để tôi xử lý, cậu cứ đi lo việc của mình đi." "Vâng, đêm nay tôi sẽ đi, nơi khác lại báo tin có tà túy làm loạn." "Nghe nói dạo này cậu có danh hiệu mới à?" Tô Mộc cười nhẹ. "Thiếu soái âm binh, Trương Khải Sơn." Tô Mộc nói nhỏ.

Đêm xuống, Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn dẫn theo đội âm binh lặng lẽ rời khỏi trấn Nhậm Gia.

Đây cũng là đêm đầu tiên Tô Mộc ở lại trấn này.

Ban ngày náo nhiệt, đêm về lại vắng lặng hẳn đi.

Sau khi Trương Khải Sơn đi, Tô Mộc rời tửu lầu, một mình đi tới vị trí đã thăm dò lúc ban ngày.

Đó là một nhà xác (nghĩa trang) nằm tách biệt.

Ở Tương Tây thời này, nhà xác vẫn còn rất nhiều, là nơi để xác người chết chưa có người nhận hoặc chết vì lý do không minh bạch khiến người nhà sợ hãi.

Vừa tới gần, Tô Mộc lập tức cảm thấy một lực bài xích rất lớn ngăn cản mình tiến tới.

Cảm giác này hắn thường gặp ở những nơi thờ phụng thần linh.

Hầu hết các môn chủ Cửu Môn khi bước vào những nơi thế này đều thấy khó chịu, Tô Mộc cũng không ngoại lệ.

Chương 158

Keng... keng... keng...

Tiếng chuông đồng vang lên, Tô Mộc nép vào sau một gốc cây lớn.

Một người đàn ông trung niên mặc đạo phục bát quái, đeo kính gọng vàng hơi lệch tông với phong cách phong kiến, đang đi tới.

Đó là Tứ Mục đạo trưởng.

Lão vừa hít hà vừa rung chuông, sải bước về phía nhà xác.

Theo sau lão là một hàng những thi thể nhảy tưng tưng, trên trán dán bùa vàng – đó chính là cương thi. "Biết trước là nơi này thì đã dắt Lão Lục và gã béo theo cho họ mở mang tầm mắt rồi." Tô Mộc thầm nghĩ.

Hắn từng gặp huyết thi, giết tống tử, diệt lệ quỷ, nhưng chúng từ đâu ra, tiềm lực thế nào thì hắn chưa rõ.

Đa số người Cửu Môn cũng vậy.

May sao nơi này có thể giải đáp những thắc mắc bấy lâu nay của hắn, để sau này nếu Ngô Tà có gặp phải mấy thứ lộn xộn này thì hắn còn biết cách dạy cậu đối phó.

Tô Mộc lặng lẽ bám theo Tứ Mục đạo trưởng vào nhà xác.

Bên trong đang khá ồn ào, có tiếng đánh nhau.

Tô Mộc mỉm cười, đoán được chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng ngay lúc đó, một sự cố bất ngờ khiến hắn không lường trước được...

Do sự sơ suất của đám đệ tử chủ nhà xác, đám người chết đang yên nghỉ bỗng nhiên vùng dậy.

Để dẹp loạn, những người trong nhà xác và Tứ Mục đạo trưởng đang phải vật lộn với đám tống tử.

Vô tình, một con tống tử bị đạp văng ra khỏi cửa, ngã ngay trước mặt Tô Mộc.

Tô Mộc hơi ngẩn ra.

Đúng là Cửu Thúc vẫn còn phong độ lắm!

Con tống tử mặc quan phục nhà Thanh ngã xuống đất rồi lại bật dậy như không có chuyện gì.

Ngay khi nó định tấn công Tô Mộc, nó bỗng khựng lại, dường như cảm nhận được điều gì đó, nó hạ hai cánh tay đang duỗi thẳng xuống và từ từ nhắm mắt lại. "Tám trăm năm trước ta đã là tống tử rồi, cái loại ngươi..." Tô Mộc cười khinh miệt.

Con cương thi này vừa nảy sinh ý định tấn công, nhưng ngay lập tức đã bị khí thế tà túy mạnh mẽ của Tô Mộc trấn áp đến mức tán loạn thi khí!

Tô Mộc thực ra cũng chẳng rõ mình thuộc loại tống tử nào, là loại trong thế giới của Cửu Thúc hay là mạch của Tướng Thần, nhưng hắn dường như không có những nhược điểm của cương thi thông thường mà lại có sức mạnh dung hợp hoàn hảo.

Bên trong nhà xác, đám cương thi bị bóc bùa vốn đang hung hăng đấu với mấy thầy trò, nhưng ngay khoảnh khắc Tô Mộc bước chân qua cửa, tất cả bỗng đồng loạt im bặt, hạ tay xuống và nhắm mắt lại. "Chuyện gì vậy?" Chát! "Còn hỏi chuyện gì nữa!

Ta bảo anh trông chừng chúng, chứ không phải thả chúng chạy rông!

Hôm nay đồ đạc hỏng hóc trong nhà xác này sẽ trừ hết vào tiền sinh hoạt của anh!" "Sư phụ, con đã bị trừ nợ trước hai năm tiền sinh

hoạt rồi, sư phụ định bắt con làm không công cả đời à..." "Thu Sinh, đừng nói nữa, sư phụ vẫn thương chúng ta mà." "Nhưng mà sao đám cương thi này tự nhiên im re vậy?

Hay là có thứ tà túy nào mạnh hơn xuất hiện?" "Sư phụ, có một thanh niên ở cửa." Khi Cửu Thúc và Tứ Mục đạo trưởng còn đang ngơ ngác không hiểu vì sao đám cương thi bạo động lại dừng lại, Thu Sinh – đại đệ tử của Cửu Thúc chỉ tay ra cửa.

Họ thấy một thiếu niên đẹp trai, vẻ mặt hơi tà mị đang chắp tay sau lưng, chân dẫm lên một con cương thi đang nằm bệt dưới đất. "Tiểu huynh đệ, trong nhà có người quá cố sao?

Sao đêm hôm lại vội vã chạy tới đây thế?" Văn Tài – nhị đệ tử của Cửu Thúc vẻ mặt hiền lành hỏi Tô Mộc.

Khí chất tà mị trên người Tô Mộc lập tức tan biến. "Nhà cậu mới có người chết ấy." Khóe miệng hắn giật giật. "Vậy anh tới đây làm gì..." Văn Tài vẫn vẻ thật thà nhìn Tô Mộc.

Cùng lúc đó, Cửu Thúc, Tứ Mục và Thu Sinh cũng tiến tới, bắt đầu đánh giá vị khách không mời mà đến này. "Tôi vừa đi ngang qua đây thì bị một kẻ tấn công nên mới vào xem thử, chỗ các người rốt cuộc là có chuyện gì?" Tô Mộc giả vờ không biết tình hình bên trong. "Đa tạ tiểu huynh đệ đã ra tay, không có gì đâu, chỉ là vài người trong nhà xác nghịch ngợm thôi, cái người vừa chạy ra đâu rồi?" Cửu Thúc cau mày, không muốn người ngoài biết chuyện cương thi.

Tô Mộc cúi đầu nhìn con cương thi dưới chân: "Không sao thì tốt, vậy tôi xin phép cáo từ." "Đợi đã!" Cửu Thúc gọi giật lại, "Mấy người này đúng là người giúp việc trong nhà xác, mong tiểu huynh đệ đừng suy nghĩ lung tung." Tô Mộc chắp tay sau lưng, quay người gật đầu rồi đi thẳng.

Sau khi Tô Mộc đi khuất, Cửu Thúc và Tứ Mục vội chạy tới bên

con cương thi vừa bị Tô Mộc dẫm lên.

Họ đưa tay kiểm tra ngực nó rồi nhìn nhau, chân mày nhíu chặt.

Thu Sinh không hiểu, gãi đầu hỏi: "Sao vậy sư phụ?" Văn Tài cười hì hì: "Cái người lúc nãy ngốc thật, không nhận ra đây là cương thi chứ không phải người, hi hi." "Chỉ có hai đứa bây là thông minh thôi!

Đêm nay không ai được ngủ hết, khiêng hết xác vào quan tài cho ta, rồi thức trực đêm!" Cửu Thúc gắt lên.

Khi hai đệ tử đã đi khuất, Cửu Thúc mới trầm giọng: "Thiếu niên lúc nãy không đơn giản, một cú dẫm mà làm nát vụn lồng ngực con cương thi này, khiến nó mất khả năng hành động luôn, đáng gờm thật." Tứ Mục đạo trưởng nheo mắt: "Tôi thấy ở cậu ta có bóng dáng của những người ở vùng khác.

Tôi đi nhiều nơi ở Tương Tây, nghe không ít giai thoại, nếu cậu ta đến từ nơi đó thì cũng dễ hiểu." "Nơi nào?" "Lão Cửu Môn!

Ở Trường Sa có một thế lực gọi là Cửu Môn.

Những người khác thì tôi ít nghe, nhưng giới đồng môn thường nhắc đến một thanh niên tên Trương Khải Sơn, người đó dùng ba ngàn âm binh dưới trướng để trấn áp tà túy.

Không biết cậu thanh niên này có liên quan gì đến Cửu Môn ở Trường Sa không." Sắc mặt Cửu Thúc biến đổi, lộ vẻ không hài lòng: "Hừ!

Điều khiển tà túy âm binh thì cũng chẳng tốt đẹp gì, sớm muộn cũng bị quả báo thôi." Tứ Mục lắc đầu: "Anh đừng nói thế, danh tiếng của họ ở bên ngoài tốt lắm.

Ba ngàn âm binh đó đã dẹp sạch không ít nơi có tà túy tác loạn.

Đôi khi có đạo sĩ dẫn xác gặp lúc sấm chớp gây biến đổi xác, chỉ cần tìm đến người đó là đều được giúp đỡ." "Anh tin thì tin, tôi thì không.

Chương 159

Sư phụ dạy chúng ta chính nghĩa diệt tà, chứ không phải dùng tà diệt chính." Cửu Thúc lườm Tứ Mục một cái rồi xốc cái xác bị nát ngực lên đưa vào trong. "Haiz, quen biết rộng cũng tốt mà, tôi kết giao không ít bạn bè bên ngoài, gặp chuyện khó khăn biết đâu còn nhờ được người Cửu Môn giúp, anh đúng là đồ gàn." Tứ Mục nhún vai, tính tình hoàn toàn trái ngược với Cửu Thúc.

Phía bên kia, Tô Mộc đã về tới tửu lầu.

Hắn cứ nghĩ mãi về con tống tử gặp ở nhà xác Cửu Thúc. "Mình khác với đám tống tử trong mộ, cũng khác với cương thi chỗ Cửu Thúc, lại càng không giống mạch Tướng Thần.

Vậy mình rốt cuộc là chủng loại gì?" Hắn không nhịn được mà tự hỏi về thân phận của mình.

Dù biết Cửu Thúc coi mình là tà túy, Tô Mộc chắc cũng chỉ nhún vai mặc kệ.

Bao năm qua, hắn đã thấy quá nhiều người tốt chết oan vì không có thế lực và sức mạnh.

Người tốt ở thế giới này thì có tác dụng gì chứ?

Hôm sau, không biết có phải vì bị Bàn Tử chọc tức hay sao mà Hắc Bối Lão Lục đã đuổi tới tận trấn Nhậm Gia tìm Tô Mộc. "Lão đại, cái người anh nói lợi hại thật à?" Hắc Bối Lão Lục ngồi bên bàn trà, trầm tư hỏi, "Có lợi hại như Lão Bát không?" Tô Mộc vẫn nằm trên giường, lắc đầu: "Lão Bát là thuật sĩ, thuận theo thiên mệnh.

Còn người này là đạo sĩ chuyên trừ hại cho dân, rất nổi tiếng trong giới đạo sĩ mà tôi biết." "Ái chà, anh còn quen cả đạo sĩ khác à?

Hay là quen lúc đi đổ đấu?" "Cậu thấy có đạo sĩ nào đi đổ đấu không?

Người ta truyền thừa chính nghĩa diệt tà, ai như chúng ta toàn vì tư lợi." Tô Mộc cười khổ. "Thế bọn Chá Cô Tiếu chẳng phải cũng vậy sao?" Lão Lục nhắc tới nhóm ba người đã biến mất khỏi Trường Sa. "Lười giải thích với cậu quá, sao cậu lại mò tới đây?" Tô Mộc ngồi dậy. "Thì sợ anh gặp nguy hiểm thôi.

Lúc Phật Gia đi tôi có hỏi, ông ấy bảo vùng này chưa được thu phục hết, tà túy nhiều lắm." "Được rồi, đi, tôi dẫn cậu đi uống trà sáng." Thị trấn vào sáng sớm rất náo nhiệt, người dân từ quê ra mua bán rau quả, dân phong thuần hậu. "Cái thằng ranh này!

Dám móc túi lão tử à!" Hắc Bối Lão Lục đuổi theo một tên trộm gầy nhom chạy khắp phố.

Tên trộm vừa chen lấn vừa chạy biến vào chỗ vắng.

Tô Mộc nhìn Lão Lục lúng túng thì mỉm cười: "Đúng là dân phong thuần hậu thật." Lát sau, Lão Lục mồ hôi đầm đìa quay lại: "Trị an ở đây cũng được, nhưng vẫn kém xa Trường Sa nhà mình.

Thằng ranh đó không biết Lục gia là ai hay sao mà dám trộm tiền của tôi, phải ngày xưa tôi đã đánh gãy chân nó rồi.

Ơ, lão đại đợi em với..." Khi Lão Lục kịp phản ứng thì Tô Mộc đã lên lầu trà.

Từ khi hòa bình, phong khí phương Tây bắt đầu tràn vào các vùng quê, và tửu lầu Phượng Tường này chính là một ví dụ.

Bên trong trang trí kiểu Tây nhưng khách khứa toàn những ông lão mặc đại quái.

Họ thỉnh thoảng lại chêm vài từ tiếng Anh bằng giọng địa phương Tương Tây nghe rất nực cười. "Trà Teatuy ở đây uống cũng được

nhưng không có hậu vị ngọt, Tạ huynh thấy sao?" "Tôi thì thô tục hơn, chỉ thích ngắm Woman ở đây, mặc đồ nhìn 'đã' thật!" Hắc Bối Lão Lục không hiểu ngoại ngữ, cứ gãi đầu nghe đám người này làm màu.

Gia cảnh chẳng biết có bằng một góc thuộc hạ của hắn không mà bày đặt như hào môn quý tộc. "Lão đại, 'Woman' là cái gì thế?" "Là phụ nữ." Khóe miệng Tô Mộc lại giật giật.

Mắt Lão Lục sáng lên: "À ra vậy, hèn chi cái bọn 'chúng ta' (phát âm gần giống Woman) ở đây lẳng lơ thật, mặc đồ thiếu vải thế kia.

Sau này tôi mà có con gái mặc thế này, tôi đánh gãy chân!

À mà quên, tôi còn chưa có vợ, ngại quá." Hắn tự cười nhạo mình, rồi nhìn theo ánh mắt của Tô Mộc sang bàn bên cạnh: "Cái lão ria mép đó là người anh nói 'dây đỏ mực đen vẫn còn đó, không thấy năm xưa Lâm Cửu sư' đấy à?" "Ừ." Tô Mộc nhấp một ngụm cà phê. "Phụt...

Cái thứ rác rưởi gì thế này!" Hắc Bối Lão Lục bắt chước uống một ngụm rồi phun thẳng ra ngoài, trúng ngay một gã béo mặc đồ cảnh sát đeo kính ngồi cạnh.

Cả tửu lầu lặng ngắt.

Không khí cực kỳ gượng gạo.

Gã béo đeo kính lau sạch bã cà phê trên mặt, nghiến răng nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Ở cái đất này mà có kẻ dám nhục mạ hắn sao?

Lão Lục đập mạnh chén trà: "Mẹ nó!

Thứ gì mà đắng ngắt thế này." "Phụt, ở đâu ra cái loại nhà quê thế này." "Đúng vậy, không uống được coffee (cà phê) thì đừng có vào chỗ cao cấp thế này, làm mất mặt chúng tôi quá." "Người đâu, lôi cái

thằng mặt đen này ra ngoài cho tôi!" Gã béo đội trưởng hét lên.

Hắc Bối Lão Lục đứng phắt dậy, nhìn từ trên xuống dưới gã béo: "Ngươi động vào ta thử xem." Sát khí tỏa ra từ người Lão Lục làm gã béo sợ xanh mặt, đứng hình mất lúc lâu. "Ấy ấy, tha được thì cứ tha đi.

Qua đây uống trà với Cửu Thúc này." Người đàn ông trung niên tóc mai điểm bạc ngồi bàn bên lên tiếng gọi gã béo.

Gã đội trưởng lúc này mới lườm Lão Lục một cái rồi chạy vội qua đó. "Chốn quê mùa, đừng để tâm quá." Tô Mộc khẽ lắc đầu nói với Lão Lục.

Câu này hắn nói rất nhỏ, nhưng lại bị một cô gái ăn mặc sành điệu nghe thấy.

Cô ta khó chịu đi tới: "Đúng là đồ thiếu hiểu biết!

Đây là trà lâu nổi tiếng nhất trấn chúng tôi đấy, cái gì mà quê mùa, tôi thấy anh và cái gã mặt đen kia mới là đồ nhà quê thì có!

Hừ!" "Này cô em, dù cô nhìn cũng được mắt đấy nhưng nói thế tôi không thích đâu.

Tôi và Tô tiên sinh đến từ Trường Sa, nói cái trấn này là chốn quê mùa thì có gì quá đáng đâu chứ?" Lão Lục bỗng nhiên biết dùng lý lẽ thay vì dọa nạt.

Cả trà lâu sững sờ khi nghe thấy hai chữ "Trường Sa".

Tô Mộc cũng hơi ngạc nhiên.

Khá khen cho Lão Lục, biết cách ra vẻ rồi đấy!

Chương 160

"Đình Đình, đừng quậy nữa, lại đây." Nhậm lão gia cau mày gọi con gái.

Vừa rồi cháu họ ông ta là A Uy đã va chạm với họ, giờ đến lượt con gái ông nữa. "Cha à, hai người này hợp sức bắt nạt con, người Trường Sa thì sao chứ, cũng chỉ là đồ nhà quê chưa thấy sự đời thôi!

Do you know?" Nhậm Đình Đình mỉa mai Lão Lục một câu tiếng Anh. "À, còn chơi cái này với gia à?

Gia cũng biết nhé.

Fuck you!

Fuck you toàn gia nhà cô!" Lão Lục gãi đầu giải thích với Tô Mộc: "Em học lỏm từ chỗ Cửu gia (Giải Cửu) đấy." Tô Mộc cạn lời.

Giải Cửu đúng là chẳng dạy được cái gì tốt đẹp cho Lão Lục cả. "Biểu ca, hắn chửi anh kìa." Nhậm Đình Đình nhìn sang A Uy.

A Uy vuốt tóc, ngơ ngác: "Hắn chửi gì anh?" "Hắn bảo anh là đồ béo thối tha, vừa xấu vừa thích mơ mộng hão huyền." A Uy nổi trận lôi đình, định rút súng ở thắt lưng ra.

Lúc này Cửu Thúc mới lên tiếng: "Nhậm lão gia, nếu không còn việc gì thầy trò tôi xin phép về trước, mai gặp lại.

À, hai người kia nếu tôi không lầm thì là người của Cửu Môn ở Trường Sa đấy." Trước khi đi, Cửu Thúc để lại một tin tức động trời cho Nhậm lão gia.

Ông ta ngẩn người một hồi, mãi khi Cửu Thúc sắp xuống lầu mới sực tỉnh: "Cửu Thúc đi thong thả, đa tạ Cửu Thúc." Nhậm lão gia vội vàng đứng dậy, dẫn theo con gái và cháu họ đi về phía Tô Mộc. "Cảm

phiền cho hỏi, đây có phải Lục gia của Cửu Môn không?" "Đúng là Lão Lục này đây." "Đình Đình, A Uy, mau xin lỗi Lục gia!

Lục gia, tiểu nhân là Nhậm Đức Toàn, năm xưa từng dưới trướng Cửu gia, kiếm được ít tiền rồi về đây an hưởng tuổi già.

Ơn chiếu cố của Cửu Môn, Đức Toàn cả đời không quên." Vị Nhậm lão gia lẫy lừng của trấn Nhậm Gia bỗng quỳ sụp xuống trước mặt hai người, vẻ mặt thành khẩn.

Lão Lục lúng túng nhìn Tô Mộc, không ngờ đây lại là người cũ của nhà họ Giải. "Lục gia, còn vị này là..." "Đây là...

đây là lão chiến hữu của tôi, cứ gọi là Tô tiên sinh đi." Lão Lục suýt lỡ miệng. "Tô tiên sinh?

Chẳng lẽ là Tô gia!" Mắt Nhậm lão gia sáng rực, mặt đỏ bừng vì phấn khích. "Suỵt, đã bảo gọi là Tô tiên sinh rồi, tôi không biết Tô gia nào cả." Lão Lục lắc đầu. "Không ngờ đời này Đức Toàn còn được diện kiến Tô gia, ha ha ha, chết cũng mãn nguyện rồi!" Tô Mộc nhìn ra ngoài cửa sổ, hờ hững nói: "Tôi chỉ đến uống trà thôi." "Tiểu nhân hiểu rồi.

Tất cả nghe đây, rời khỏi trà lâu ngay lập tức, hôm nay Nhậm mỗ bao hết!" Nhậm lão gia hào phóng tuyên bố, rồi cung kính cúi chào: "Nhậm mỗ không dám làm phiền hai vị dùng trà, xin cáo lui trước." Sau khi mọi người đã giải tán, Nhậm Đình Đình và A Uy vẫn còn ngơ ngác theo chân cha đi xuống lầu.

Họ không phục, tại sao hai người kia lại có thể ra oai trên địa bàn nhà họ như vậy.

Nhậm lão gia giải thích: "May mà hai đứa chưa đắc tội lớn với họ, nếu không thì chỉ cần một câu nói, trấn Nhậm Gia này sẽ thành bãi tha ma ngay lập tức!" "Cha à, thời đại nào rồi mà còn có loại 'ông vua con'

đáng sợ thế sao?" "Hừ, thời đại nào à?

Hai mươi năm trước khi cha còn trẻ, cha đã thấy Lục gia một lần, người mà ông ấy đi theo là một nhân vật cực kỳ khủng khiếp, một tay che trời ở vùng Trường Sa, Tương Tây.

Giờ đây thế lực Cửu Môn đã ăn sâu bám rễ, một câu nói của họ đủ để san bằng cái trấn này đấy!" Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục nhìn nhau cười trừ.

Uống trà xong, Tô Mộc bỗng nảy ra ý định nói với Lão Lục: "Lục à, hay là cho cậu theo Cửu Thúc học ít nghề đi?

Sau này còn truyền lại cho đồ đệ của cậu nữa." "Ơ, ý kiến hay đấy!

Thực ra tôi cũng muốn thế, một tay cầm bùa một tay cầm đao, lúc đó dưới âm phủ tôi cũng dám xông pha, bùa không được thì dùng đao, đao không được thì dùng bùa, hi hi." "Đi, xem người ta có chịu nhận cậu không." Hai người nhanh chóng đuổi kịp Cửu Thúc trên phố. "Cửu Thúc." Tô Mộc chắp tay. "Chào cậu." Cửu Thúc cau mày. "Tôi muốn người anh em này của tôi theo anh học nghề trông coi nhà xác, anh thấy sao?" "Xin lỗi, tôi không nhận đồ đệ nữa." Cửu Thúc thẳng thừng từ chối. "Nếu trả học phí theo giờ thì sao?" Tô Mộc ném ra một túi tiền lớn.

Văn Tài đón lấy, cân nhắc sức nặng rồi bĩu môi: "Sư phụ tôi không thiếu tiền đâu, người không vì mấy đồng này mà làm mất khí tiết mà dạy bạn anh đâu, hừ!" Bốp!

Văn Tài ăn ngay một cái tát của Cửu Thúc: "Thằng phá gia chi tử này, ai bảo ta không thiếu tiền?

Nuôi hai đứa ăn hại các ngươi dễ lắm chắc?

Trước giờ còn mong chúng mày lớn khôn để dưỡng già cho ta, cứ

thế này thì đến tiền mua quan tài của ta cũng bị chúng mày phá sạch thôi!" Màn đêm buông xuống.

Cửu thúc dẫn theo Hắc Bối Lão Lục cùng hai đồ đệ đến trước cổng biệt viện nghĩa trang nơi đang đặt các thi thể.

Cửu thúc bước lên phía trước, thắp một nén hương cho tổ sư gia, thần sắc nghiêm túc cúi đầu, cắm hương vào lưỡng hương rồi quay người lại bảo: "Vi sư đã lâu không dạy bảo hai đứa bản lĩnh gì rồi, nhân lúc trời đêm còn sớm, ta sẽ dạy các con một chút.

Lát nữa ta sẽ gỡ bỏ trấn thi phù trên mấy cái xác đã biến đổi, sau đó dạy các con cách xử lý khi gặp tình huống cương thi vùng dậy.

Cầm lấy, đây là trấn thi phù ta mới vẽ, đây là máu chó đen, còn đây là mực mặc đấu trộn máu gà trống.

Bắt đầu từ Thu Sinh, hạn định là không được ra khỏi căn phòng này, để các con thấy rõ hiệu quả vật trừ tà của đạo gia chúng ta." Cửu thúc phát công cụ cho ba người trước mặt, sau đó dẫn Văn Tài và Hắc Bối Lão Lục bước ra khỏi căn phòng chứa đầy quan tài và người chết.

Sau khi ra ngoài, Văn Tài vẻ mặt ôn hòa giải thích với Hắc Bối Lão Lục: "Trấn thi phù dán lên trán cương thi có thể khiến nó ngừng hoạt động, trở lại trạng thái xác chết.

Máu chó đen, mực mặc đấu và gạo nếp đều có hiệu quả trừ tà nhất định.

Lát nữa anh không cần sợ, cứ dùng tốt công cụ trong tay là được." Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục khẽ giật giật, lộ vẻ kiêu ngạo bất tuân như muốn nói: 'Cậu thấy Lục gia tôi giống người biết sợ à?'.

"Đúng rồi sư phụ, vạn nhất tụi con không cẩn thận đập phá đồ đạc trong phòng thì sao ạ?" Văn Tài tiếp tục hỏi.

"Không sao, hôm nay các con cứ việc đập, chủ yếu là để huấn

luyện xem sau này đối phó với những sinh vật tà ác này thế nào." Cửu thúc ưỡn ngực, cả đời này chưa bao giờ hào phóng như thế.

"Sư phụ, người thay đổi rồi." Văn Tài làm bộ dạng ủy khuất.

"Hửm?" Cửu thúc nhíu mày.

"Hồi trước con và Thu Sinh chỉ giẫm hỏng bãi cỏ trong sân mà người đã mắng tụi con một trận tơi bời rồi." Văn Tài giải thích.

"Hừ, có tiền thì con cũng làm được thôi.

Chương 161

Con bỏ tiền ra thì con đập nát cái nghĩa trang này ta cũng mặc kệ con chơi.” Cửu thúc chắp tay sau lưng, bình thản nhìn về phía trước.

Văn Tài nghẹn lời: “...” Một lát sau, Thu Sinh xoa xoa cánh tay hơi mỏi từ trong phòng bước ra, thấy nhóm Cửu thúc thì nhanh chân tiến lại: “Xong rồi sư phụ.” “Ừ, Văn Tài, đến con.” Cửu thúc gật đầu không chút kinh ngạc.

Bản lĩnh của Thu Sinh thế nào ông vốn đã rõ.

“Sư phụ, con... con sợ...” Văn Tài níu áo Cửu thúc.

“Lề mề quá, để lão tử!” Hắc Bối Lão Lục không đợi nổi tính cách dây dưa của Văn Tài, liền bước ra.

Cửu thúc do dự một chút rồi gật đầu: “Được rồi, vậy anh vào trước đi.

Nhớ kỹ, nếu gặp tình huống không thể chống đỡ thì chạy ra khỏi phòng, tôi có thể cứu anh một mạng.

Còn nữa, tác dụng của phù lục là phải dán đúng vào vị trí trán cương thi, đại khái là thế này...” Cửu thúc tận tâm chỉ bảo Hắc Bối Lão Lục, làm hai đồ đệ bên cạnh nhìn mà mặt mày xám xịt như con ghẻ.

Cửu thúc vào phòng gỡ trấn thi phù xuống rồi trở ra: “Xong rồi, có thể vào.

Nhớ kỹ lời tôi nói, tối nay chủ yếu dạy các anh cách khống chế tình huống thi biến.” “Được rồi, lảm nhảm mãi.” Hắc Bối Lão Lục chẳng thèm nhớ lấy một câu, trực tiếp bước vào căn phòng đang có một con cương thi đang bạo động.

Cửu thúc nhìn Lão Lục vào phòng, quay đầu thấy hai đồ đệ đang nhìn mình chằm chằm, ông thản nhiên nói: "Có tiền thì hai đứa cũng có thể mắng ta." "Hu hu..." Văn Tài khóc thật luôn.

Thu Sinh thì lau đi giọt nước mắt không tồn tại nơi khóe mắt.

"Lục, đừng xuống tay quá nặng, nhớ dùng phương pháp!" Tô Mộc vội vàng chạy đến, nhắc nhở Hắc Bối Lão Lục khi anh ta mới bước chân vào phòng.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, nhíu mày: "Rõ." Lời này của Tô Mộc vô hình trung đã tăng thêm độ khó cho anh ta, khiến anh ta không còn dám khinh suất như trước.

Cửu thúc nhìn Tô Mộc thong thả bước tới, nhớ lại cảnh hôm qua Tô Mộc đánh nát xương ngực một con cương thi, không khỏi nhíu mày: "Vị bạn này của anh so với anh thì thực lực thế nào?" Tô Mộc thản nhiên: "Đại khái là nếu tôi không nương tay, Lão Lục cũng chẳng đánh lại tôi." Cửu thúc lúc này mới yên tâm gật đầu: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Vừa nãy nhìn bộ dạng nghe tai trái ra tai phải của anh ta, tôi chỉ sợ sẽ gặp rắc rối." "Hy vọng là vậy." Tô Mộc thở dài.

"Tô tiên sinh, anh trẻ thế này mà đã giàu vậy, làm sao phát tài thế?" Văn Tài vẻ mặt chất phác tiến lại gần Tô Mộc.

"Đi cướp đấy." Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật.

"Ồ, vậy cướp ở đâu thế?" Văn Tài tiếp tục truy vấn.

Bốp!

Thu Sinh đánh vào đầu Văn Tài một phát: "Có ai hỏi như cậu không?

Tô tiên sinh, cho hỏi nhà anh có thiếu người trông nhà giữ cửa

không?

Anh xem tôi còn cơ hội không?" Thu Sinh khom lưng cười nịnh nọt, trông không thể nào gian tà hơn được.

"Câm miệng cho ta!" Mặt Cửu thúc đen lại ngay lập tức.

Nuôi hai đứa đồ đệ định để dưỡng già, giờ xem ra là nuôi hai con sói mắt trắng rồi.

Trong nghĩa trang, giữa đám quan tài người chết, một chiếc quan tài phát ra tiếng cọt kẹt khi Hắc Bối Lão Lục tiến lại gần.

Trong không gian lờ mờ ánh nến, tiếng động từ chiếc quan tài tạo cảm giác rợn người.

Hắc Bối Lão Lục nhíu mày trầm tư, rồi ngồi phịch lên nắp quan tài đang suýt bị con cương thi hất tung để tiếp tục suy nghĩ.

Anh ta đang nghĩ làm sao để không giết con cương thi này mà vẫn dán được bùa lên trán nó.

Đây là một vấn đề rất phức tạp đối với Hắc Bối Lão Lục.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Đáng tiếc con cương thi này không hiểu phong tình, không biết nỗi khổ của Lão Lục, vẫn ra sức đẩy nắp quan tài.

"Mẹ kiếp!

Bảo mày đừng quậy, mày điếc à!" Lão Lục càng nghĩ càng bực.

Làm sao để không giết nó mà dán được bùa đây?

"Thôi bỏ đi, chuyện gì không nghĩ ra thì cứ đánh một trận rồi tính, ra đây đi nhóc con." Lão Lục không nghĩ ra cách, liền nới lỏng sức ép

trên nắp quan tài, rút thanh đao dài sau lưng ra.

Hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn.

“Đại ca và Lâm Cửu đều nói Tống tử này mang thi độc, tuyệt đối không được để bị thương.

Nhưng quanh đây chẳng có dây nhợ gì, làm sao trói tay chân và răng nó lại đây?

Đúng rồi, có cách rồi.” Hắc Bối Lão Lục chợt nghĩ ra gì đó, cười hắc hắc rồi bắt đầu hành động.

Bên ngoài, Tô Mộc bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, vì anh vừa cảm nhận được một luồng ý niệm sợ hãi truyền ra từ con cương thi trong phòng.

Nhưng ý niệm đó biến mất quá nhanh, anh không kịp bắt lấy.

Phải đợi Lão Lục ra mới biết được.

“Tôi xong rồi.” Hắc Bối Lão Lục vừa kéo quần vừa từ trong căn phòng chứa quan tài bước ra.

Cảnh tượng này làm Văn Tài ngây người ra nhìn.

Lão Lục có chút gian tà liếm môi: “Chẳng ra làm sao, chả có gì thú vị.” Cửu thúc nhíu mày, nhanh chân cùng hai đồ đệ bước vào căn phòng sau lưng Lão Lục.

Cùng lúc đó, Tô Mộc cũng hỏi Lão Lục về tình hình bên trong.

Lão Lục nhún vai: “Chém rồi, nhưng chưa chém chết, chơi thôi mà.” “Chẳng phải bảo anh học đạo thuật sao?” Tô Mộc ngẩn người.

“Học rồi mà, lá bùa đó tôi dán lên trán nó rồi, nó chẳng dám phản kháng.

Ồ, đúng rồi, nó cũng chẳng phản kháng nổi, hắc hắc.” Lão Lục

cười đắc ý.

Trong căn phòng đặt quan tài, Cửu thúc cùng hai đồ đệ trợn tròn mắt nhìn con cương thi giờ chỉ còn lại một khúc thân người (nhân côn), và lá bùa dán méo mó trên trán nó.

Chương 162

Hắc Bối Lão Lục đúng là đã hoàn thành nhiệm vụ Cửu thúc giao, nhưng hoàn thành kiểu này thì tàn nhẫn quá rồi?

Tuy đây là tà túy, là cương thi, nhưng dù sao cũng từng là con người.

"Sư phụ, người rước hạng người gì về thế này... thế này quá tàn nhẫn rồi..." Văn Tài run rẩy.

"Chiến lực mạnh thật." Thu sinh mắt sáng rực.

"Ừ, cũng coi là hoàn thành nhiệm vụ, có điều tiền xác chết này chắc phải đòi thêm bọn họ, cũng may, cũng may." Mắt Cửu thúc đảo liên hồi, dường như lại nghĩ ra một cách phát tài khác.

Một lát sau, Cửu thúc cùng hai đồ đệ sắc mặt cổ quái bước ra ngoài.

"Thế nào rồi?" Tô Mộc nhíu mày hỏi.

"Về can đảm và thân thủ thì Tiểu Lục coi như đạt." Cửu thúc chắp tay sau lưng, liếc nhìn Lão Lục.

"Ông gọi ai là Tiểu Lục thế?" Lão Lục chưa kịp phản ứng, mặt đầy ngơ ngác.

"Lục, Lục...

đừng nóng." Tô Mộc giữ lấy đôi tay đang nắm chặt của Hắc Bối Lão Lục.

"Vũ lực của anh không giải quyết được vấn đề đâu, anh thử nghĩ xem nếu hôm nay là một đàn cương thi thì sao?

Một mình anh đối phó nổi không?" Tô Mộc giải thích.

“Tô tiên sinh, anh không biết Lão Lục tôi còn một đàn anh em sao?

Một mình tôi làm không xong thì tôi gọi bọn họ tới!” Lão Lục lý sự.

Tô Mộc cạn lời: “...” Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đám đao khách dưới trướng Lão Lục ai nấy đều có thân thủ phi phàm, liều chết không sợ, thực sự có thể đối phó được đám Tống tử thông thường.

Năm xưa, Lão Lục chính là dẫn theo đám người đó chém xuyên qua một ngôi cổ mộ cực kỳ nguy hiểm.

“Văn minh chút đi.” Trán Tô Mộc hiện lên mấy vạch đen.

“Được rồi, nhưng lá bùa này cũng có chút tác dụng, dán vào là nó không động đậy thật, đúng là có bản lĩnh, chỉ là quá trình hơi rắc rối.” Lão Lục lắc đầu.

“Lục gia, vấn đề là không phải ai cũng có thân thủ như anh đâu ạ...” Thu Sinh cười khổ.

“Cũng đúng, Tiểu Cửu, cách của ông cũng được đấy.” Lão Lục toe toét cười.

“Đúng rồi, thi biến này hình thành như thế nào?” Tô Mộc lảng sang chuyện khác.

Cửu thúc lúc này mới lấy lại tinh thần, bắt đầu giải thích: “Tục ngữ có câu, người tranh một hơi thở, Phật tranh một nén hương.

Nhưng người chết thì không thể tranh hơi thở đó.

Lúc người ta chết đi, nếu là chết oan hoặc lúc chết trong cổ họng bị nghẹn một hơi thở, sau khi chết sẽ có xác suất cực cao bị thi biến.

Chỉ là xác thi biến đôi khi bị phong kín sâu dưới lòng đất, không thể ra ngoài hoạt động nên ít người biết.

Nhưng một khi chúng xuất hiện sẽ gây hoảng loạn cho bách tính,

liên lụy đến người vô tội.” “Cái này tôi cũng hiểu đôi chút.” Lão Lục đột nhiên lên tiếng.

“Người ta chết rồi, anh không vào mộ quật nắp quan tài thì không sao, nhưng nếu anh vào mộ, lật nắp quan tài thì người chết sẽ muốn kéo anh xuống nước cùng.

Còn nữa, có những thứ trong mộ anh không được lấy, đó là vật mà chủ nhân mộ khi sống yêu thích nhất, lấy rồi cũng sẽ dẫn đến thi biến.” Lão Lục bắt đầu khoe khoang.

“Tình huống anh nói khá đặc thù, hiếm gặp, nhưng thực tế không hẳn như vậy.” Cửu thúc nhìn Lão Lục với vẻ cổ quái.

Gã này nghiên cứu về mồ mả dữ vậy sao?

“Trước khi đắp mộ, người ta sẽ mời thuật sĩ làm phép để chủ nhân mộ yên nghỉ.

Sau khi đắp đất, thế giới người chết hoàn toàn cách biệt với người sống.

Anh xông vào thế giới người chết thì không còn là thi biến hay không nữa, đó gọi là tự chuốc lấy họa.” Khóe miệng Cửu thúc khẽ giật.

“Cũng đúng, người chết thật sự không dễ chọc, khó đối phó hơn người sống nhiều.” Lão Lục bỗng thấy mình và Cửu thúc đạt được một sự đồng thuận nào đó.

“Lục...

Lục gia, trước đây anh làm nghề gì mà rành mấy thứ này thế?” Thu Sinh nhỏ giọng hỏi.

“Hại, thời của chúng tôi đó đói đến mức người còn ăn thịt nhau, chuyện người chết biết nhiều chút là bình thường.” Lão Lục bất cần

nói.

“Ồ, cũng đúng.” Thu Sinh gật đầu.

“Thời gian không còn sớm, ngày mai tôi còn có hẹn với Nhậm lão gia.

Tối nay đến đây thôi, ngày mai sau khi xem mộ tổ Nhậm gia, tôi sẽ dạy các con thứ khác.” Cửu thúc chắp tay sau lưng, gật đầu với Tô Mộc rồi bước đi.

Thu Sinh và Văn Tài theo sau.

“Sư phụ, sao hai ngày nay người chăm chỉ thế, lạ thật đấy!” “Đúng đó sư phụ, tụi con theo người nửa đời người, bình thường người không bắt tụi con cuốc đất thì cũng đi gánh phân, làm gì có chuyện siêng năng như hai ngày nay.” “Người ta nộp học phí rồi, hai đứa có muốn nộp chút học phí cho ta không?

Còn tiền sinh hoạt, tiền tạp vụ, tiền dưỡng dục, đúng rồi, tiền lấy vợ sau này chắc ta cũng phải lo.

Thế này đi, tiền sinh hoạt mấy năm nay của hai đứa giảm đi một nửa...” “Người đâu rồi?” Thu Sinh và Văn Tài nghe danh sách bóc lột của Cửu thúc thì sợ đến mức chạy biến về phòng.

Thật là, tính như Cửu thúc thì cả đời này họ chẳng kiếm nổi xu nào, thậm chí tiền kiếm được cả đời cũng bị ông bóc lột hết.

Phía bên kia, Hắc Bối Lão Lục nhìn bóng lưng ba thầy trò Cửu thúc, tự lẩm bẩm: “Thằng nhóc Thu Sinh đó nền tảng không tệ, mỗi tội không đủ ác, sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Còn cái tên Văn Tài thì khỏi nói, tôi thấy nó còn đang nghĩ cách dùng lòng từ bi để cảm hóa tà vật và kẻ ác kìa...” “Khá khen cho anh, còn biết nhìn người nữa.” Tô Mộc cười.

“Tôi chỉ không muốn sau này Tiểu Béo (Bàn Tử) giống như Thu Sinh, có võ nghệ nhưng hiền quá nên bị người ta bắt nạt, haiz.” Lão Lục thở dài.

“Anh mà lo Bàn Tử không đủ ác, không đủ xảo quyệt á?” Tô Mộc ngạc nhiên.

“A ha, hình như cũng đúng, cái thằng béo đó chẳng cần tôi phải lo chuyện đó, nó cũng là một kẻ gớm mặt đấy, ha ha ha ha.” “Cứ yên tâm đi, mấy đứa đó đứa nào cũng cáo già cả, không đứa nào đơn giản đâu.” Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm nhìn lên vầng trăng bên kia chân trời.

Trong bộ ba Bàn Tử, Ngô Tà, Trương Khởi Linh, có lẽ chỉ có Trương Khởi Linh là thực sự ngây thơ một chút, còn hai kẻ kia thì...

Ngày hôm sau.

Chương 163

Để cho Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc mở mang kiến thức, Cửu thúc bảo Văn Tài đi gọi hai người cùng đi đến mộ địa của Nhậm lão thái gia.

Lão Lục không phải có thân thủ hoành luyện công phu sao?

Vậy về chuyện phong thủy mồ mả chắc chắn không thể giỏi bằng Lâm Cửu này rồi.

Cửu thúc chắp tay sau lưng, thân hình không quá cao lớn, mái đầu đã lốm đốm tóc bạc, bước chân vững chãi.

Thu Sinh tò mò nhìn ngó xung quanh suốt dọc đường.

Văn Tài ngoan ngoãn đi sau Cửu thúc, thỉnh thoảng dùng quạt quạt cho sư phụ, nhưng động tác chậm chạp, trông có vẻ không được thông minh cho lắm.

A Uy, Nhậm lão gia và Nhậm Đình Đình ngồi trên cáng do bốn người khiêng, cũng không ngừng quạt, thời tiết có chút oi bức.

"Bác à, còn bao xa nữa?" Đội trưởng A Uy ngồi trên cáng kéo cổ áo, nóng quá rồi.

"Còn một đoạn nữa, anh ngồi trên ghế cho người ta khiêng mà gấp cái gì?

Chẳng vững chảnh chút nào, nhìn Lục gia và Tô tiên sinh kìa." Nhậm lão gia chỉ tay về phía nhóm Tô Mộc đi phía trước.

Nhậm lão gia nhìn Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục với vẻ mặt cổ quái.

Không phải ông không sắp xếp người khiêng hai người họ lên núi,

mà là bị họ từ chối.

“Phụt.” Hắc Bối Lão Lục đang đi bỗng bật cười thành tiếng, khiến ba thầy trò Cửu thúc đều ngoái nhìn.

Lão Lục lén nhìn gia đình Nhậm lão gia phía sau, nói nhỏ: “Ở chỗ chúng tôi, thường chỉ có người chết mới được người ta khiêng lên núi, nhà họ Nhậm này cả nhà chỉnh tề ghê, chẳng bỏ sót ai.” “Ngạch...” Tô Mộc bị câu đùa lạnh lẽo của Lão Lục làm cho lạnh người.

Ba thầy trò Cửu thúc cũng rùng mình một cái.

Khiếu hài hước của Lão Lục đúng là đậm đà thật.

Nhưng lời này nói cũng chẳng sai, tập tục nhiều nơi đúng là chỉ có người chết mới được khiêng lên núi.

Lão Lục vẫn không nhịn được mà cười thầm một mình.

Một lát sau, mọi người cũng đi tới nơi chôn cất Nhậm lão thái gia.

Đến nơi, Cửu thúc và Nhậm lão gia còn chưa kịp mở lời, Lão Lục đã bắt đầu phân tích: “Chỉ có kẻ ngốc mới xây mộ ở nơi lộ liễu thế này, cứ như sợ người ta không biết nhà mình giàu không bằng, phụt, cơ mà cái thứ này chắc cũng chẳng có tiền gì, trông tầm thường quá.” Mặt Nhậm lão gia đen như đít nồi.

Mẹ kiếp, nếu ông không biết thân phận của Hắc Bối Lão Lục, hôm nay chắc chắn ông phải xé xác gã này ra mới hả giận.

Đây là mộ cha ông đấy, vậy mà bị Lão Lục nói không đáng một đồng.

“Bệnh nghề nghiệp tái phát à?” Tô Mộc liếc Lão Lục một cái.

Lúc này Lão Lục mới chịu ngậm miệng.

Cửu thúc không nghe rõ Lão Lục lẩm bẩm gì, tự mình đi quanh

mộ xem xét, rồi nheo mắt nói: "Đây quả là một mảnh đất phong thủy bảo địa, địa thế này gọi là 'Tinh Đình Điểm Thủy' (Chuồn chuồn chấm nước), người chôn ở đây có thể phù hộ con cháu trong nhà khỏe mạnh, làm ăn phát đạt, đại phú đại quý." Nhậm lão gia vô cùng hài lòng bước đến cạnh Cửu thúc: "Nói không sai, năm đó để tìm được mảnh đất phong thủy này, người trong nhà tôi đã tốn không ít tâm sức." "Mảnh đất phong thủy tốt như vậy, Nhậm lão gia bảo tôi qua xem làm gì?" Cửu thúc nhíu mày, sắc mặt nghiêm túc, không hề thấy vẻ thoải mái hay vui mừng.

Nhậm lão gia dường như nhận thấy sự nghiêm túc của Cửu thúc, lắc đầu cười khổ: "Mảnh đất phong thủy này đúng là đã phù hộ cho nửa đời trước của tôi đại phú đại quý, sức khỏe dồi dào, nhưng mấy năm gần đây, trong nhà tôi thường xuyên gặp chuyện đen đủi, làm ăn cũng bị thua lỗ, nên đặc biệt mời Cửu thúc qua xem xem có phải ngôi mộ này đã xảy ra chuyện gì không." "Tinh đình điểm thủy cái khỉ gì!" Hắc Bối Lão Lục nhịn không được nữa, bước ra.

Anh ta đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống sườn núi mây mù bao phủ phía dưới: "Tinh đình điểm thủy cần phải có nguồn nước mới tạo thành cục diện phong thủy điểm thủy được, chỗ này lấy đâu ra nước?

Còn đổ thêm vôi sống vào nữa, cái trò này rõ ràng là hại người ta vào chỗ chết, lão tử năm đó gặp không ít những ngôi mộ đen đủi kiểu này rồi..." "Đúng là cái thằng đen đủi..." Tô Mộc cười khổ.

Lão Lục ngày trước ở Trường Sa cũng đi đổ đấu, nhưng dường như rất nhiều lần không được yên ổn.

Hóa ra là do năm xưa anh ta không biết gì về thuật phong thủy Tầm Long Phân Kim, cứ thấy mộ nào trông có vẻ giàu là đào, rồi gặp phải không ít hung huyệt kiểu này, lâu dần anh ta cũng trở nên khôn ngoan hơn.

“Tiểu Lục tuy nói có hơi khoa trương, nhưng thực tế tình hình cũng gần như thế.

Huyệt Tinh Đình Điểm Thủy, chỗ này của ông lấy đâu ra nước?

Nhậm lão gia, nói thật lòng đi, tổ tiên ông trước đây có phải đã đắc tội với thầy phong thủy không?

Cho nên họ mới chỉ hại ông một đời, chứ không hại ba đời nhà họ Nhậm.” Cửu thúc gật đầu, tuy vẫn thấy Lão Lục biết quá nhiều thứ tà môn ngoại đạo.

Nhậm lão gia thở dài, kể lại đầu đuôi.

Hóa ra mảnh đất phong thủy này vốn là do tổ tiên của vị thầy phong thủy kia nhắm trúng, nhưng sau đó bị nhà họ Nhậm nhìn trúng rồi đoạt mất, còn bắt đối phương giúp mình tổ chức tang sự.

“Ác thật, đúng là người từ chỗ Cửu gia có khác, bắt thầy phong thủy nhường đất tốt, còn bắt gã phục vụ cho Nhậm gia các người, tuyệt thật.” Lão Lục gật đầu.

“Đó là cha người ta, không phải ông ấy.” Tô Mộc ngắt lời.

“À, ha ha ha, cái này cái này, khó khăn lắm mới thông minh được một lần, đại ca đừng vạch trần tôi chứ...” Lão Lục gãi đầu ngượng ngùng.

“Cửu thúc giúp tôi nghĩ cách với, đời tôi thì thôi cũng coi như trả nợ cho thầy phong thủy đó rồi, nhưng con gái tôi còn nhỏ, tôi không muốn trơ mắt nhìn con bé lụi bại theo.” Nhậm lão gia nhìn Nhậm Đình Đình càng lớn càng xinh đẹp.

Cửu thúc thở dài, nhìn quanh một lần nữa rồi thấp giọng nói: “Chỉ có thể dời mộ, chỗ này không thể để Nhậm lão thái gia nhập thổ vi an được nữa, hãy chọn một nơi khác đi.

Trước tiên khai quan, đưa về nghĩa trang của tôi, đợi tìm được nơi tốt khác thì mới đưa Nhậm lão thái gia nhập thổ." "Cũng chỉ còn cách đó, người đâu, động thủ đi." Nhậm lão gia thở dài theo, phân phó đám thuộc hạ mang theo.

"Cũng may các người chọn ban ngày." Lão Lục xen vào một câu, "Người trong mộ này đại khái là đã thi biến rồi, ai mở nắp quan tài người đó đen đủi." "Nhớ năm xưa, tôi cũng gặp một cái huyệt Tinh Đình Điểm Thủy không có nước, nửa đêm còn có người gọi Lục gia tôi đi, cái lần đó suýt chút nữa lấy mất mạng của tôi..." "Lục, tật cũ lại tái phát à?" "Không, không có đại ca, hắc hắc, chẳng phải tôi đang dạy họ làm việc sao?" "Lâm Cửu mà cần anh dạy làm việc à?" "Chưa chắc đâu!

Tôi nghi cái ông Lâm Cửu này cũng chẳng có thực lực gì mấy." "..." Cửu thúc bên cạnh không thèm để ý đến sự quậy phá của Lão Lục, chỉ chắp tay sau lưng, nói trầm giọng với đám thuộc hạ Nhậm gia: "Hôm nay là ngày Nhậm lão thái gia thấy lại ánh mặt trời, ai sinh năm Canh Tý, Giáp Ngọ đều phải quay lưng đi...

Được rồi, nghi thức kết thúc, khởi quan!" "Thi thể sưng phù, giống như phát tướng, móng tay cong mà dài, màu đen, thi thể không thối rữa, vẫn giữ nguyên vẹn.

Trong miệng ngậm đồng tiền, ừm, không đáng giá mấy, chất liệu áo liệm trên người mà tốt thì có thể bán được, trên ngón tay chắc có nhẫn ban chỉ hoặc nhẫn vàng, nhìn xem trong miệng có răng vàng không." "..." Cửu thúc vừa bảo Thu Sinh mở quan tài Nhậm lão thái gia.

Quan tài vừa mở ra, Thu Sinh không kìm được khi nghe thấy tiếng nói bên tai, theo bản năng đưa tay ra thăm dò thi thể Nhậm lão thái gia.

Thế rồi, trong tay cậu ta liền có thêm mấy thứ.

Răng vàng, nhẫn vàng, nhẫn ngọc ban chỉ.

Thu Sinh sững sờ.

Hay thật.

Bốp!

Cửu thúc không nhịn được gõ vào đầu Thu Sinh một phát: "Bỏ đồ lại chỗ cũ!" "Dạ dạ." Thu Sinh ngơ ngác gật đầu.

Cửu thúc nhíu mày nhìn Hắc Bối Lão Lục vừa lên tiếng, gã này đối với đồ đạc trong quan tài Nhậm lão thái gia đúng là rành rọt như lòng bàn tay.

Chương 164

Ngay cả trong đó có bao nhiêu đồ đáng giá cũng tính ra hết.

Còn vô thức dẫn dụ Thu Sinh lấy đồ trang sức trên người Nhậm lão thái gia ra nữa.

Cái này chẳng lẽ là thần thông quảng đại quá mức rồi sao?

Lão Lục nhìn ánh mắt hâm mộ tò mò của mọi người, vô thức ưỡn ngực, không ngờ ra khỏi thành Trường Sa đến cái nơi hẻo lánh này lại được dịp thể hiện.

Thấy ánh mắt như nhìn thần thánh của Thu Sinh và Văn Tài, Lão Lục cười cười: "Về nhà tôi dạy cho, hắc hắc." "Sao lại thành ra thế này, Cửu thúc." Nhậm lão gia bước tới, thấy tình cảnh quỷ dị trong quan tài.

Nhậm lão thái gia mặc bộ áo liệm từ hơn mười năm trước, vẫn giữ nguyên dáng vẻ lúc hạ táng, thi thể không hề thối rữa, người sưng phù như trung niên phát tướng, trông quỷ dị mà cường tráng.

Móng tay trên ngón tay dài và đen sì, trông rất kỳ quái.

"Tình hình có chút không ổn, tôi đề nghị hỏa táng ngay tại chỗ, chậm trễ e là sinh biến." Sắc mặt Cửu thúc thay đổi đột ngột.

"Thế sao được, dù gì ông ấy cũng là cha ruột của tôi mà, không được đâu Cửu thúc, tôi trả thêm tiền cho người, người nghĩ cách khác giúp tôi với." Nhậm lão gia khổ sở nói.

"Haiz, vậy trước tiên đưa về nghĩa trang của tôi, để tôi xem còn cách giải quyết nào khác không." Cửu thúc cuối cùng vẫn mủi lòng, giống như rất nhiều lần trước đây.

Có những lúc Cửu thúc rõ ràng có thể quyết đoán giải quyết các

nguy cơ này, nhưng luôn vì lời nói của người khác mà mủi lòng từ bỏ ý định đó.

Sống trong cõi hồng trần, khó tránh khỏi bị chuyện đời vây hãm.

Thế rồi, đến cảnh tượng kinh điển trong loạt phim Cửu thúc.

Người nhà họ Nhậm đã bắt đầu vận chuyển quan tài Nhậm lão thái gia về nghĩa trang của Cửu thúc, Cửu thúc cần trông coi quan tài không để người khác động chạm lung tung nên phải đi trước một bước.

Thế là Cửu thúc dặn dò hai đồ đệ bên cạnh: "Sau khi ta đi, hai đứa hãy cắm ba nén hương vào vị trí Nhậm lão thái gia vừa quật lên và những chỗ khác, sau đó về báo cho ta biết tình hình hương cháy thế nào." "Dạ, sư phụ." Thu Sinh và Văn Tài gật đầu.

Cửu thúc nhìn Tô Mộc một cái.

Tô Mộc gật đầu, sau đó dẫn theo Lão Lục cùng đại đội ngũ đi theo đường cũ trở về.

Còn kết quả thắp hương của Thu Sinh và Văn Tài ở phía sau, Tô Mộc vốn đã biết rõ.

Người kỵ nhất là 'ba dài hai ngắn', hương kỵ nhất là 'hai ngắn một dài'.

Thu Sinh lần này bị Cửu thúc để lại, nhưng lại vô tình dẫn một nữ quỷ về nghĩa trang.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống.

Thu Sinh và Văn Tài trở về báo lại tình hình trên núi cho Cửu thúc, sau đó Cửu thúc giải thích cho họ tại sao hương lại kỵ nhất là 'hai ngắn một dài'.

Nữ quỷ không theo Thu Sinh vào nghĩa trang, có lẽ vì biết Cửu

thúc trong nghĩa trang rất lợi hại.

Tô Mộc biết rõ tình hình, liền dẫn Lão Lục bước ra khỏi cổng nghĩa trang trước.

“Làm gì thế đại ca?” Lão Lục bị Tô Mộc gọi ra bất ngờ, có chút khó hiểu.

“Anh không thấy thời tiết hơi nóng sao?

Dẫn anh ra ngoài đi dạo, đúng rồi, anh đi hướng kia, tôi đi hướng này.” Tô Mộc tự mình đi về một hướng khác.

Chẳng có gì lạ cả.

Người thường sợ quỷ, quỷ sợ Tô Mộc.

Khí tức trên người Tô Mộc nhiều khi không thể che giấu, người thường không thấy được luồng khí tà túy này nhưng các thứ tà túy lại có thể cảm nhận rõ ràng.

Nếu Tô Mộc cứ ở cạnh Lão Lục thì anh ta sẽ chẳng có cơ duyên gặp nữ quỷ đó đâu.

Lão Lục ngơ ngác nhìn bóng lưng Tô Mộc đi xa, theo bản năng nghe lệnh đi về phía rừng cây, anh ta cũng không biết Tô Mộc đang bày trò gì với mình.

Đang đi, Lão Lục cuối cùng cũng cảm nhận được từng đợt sương mù ập đến từ phía rừng cây.

Sau đó, nhạc nền bắt đầu vang lên.

“Trăng sáng trên trời cũng không nỡ nhìn, trăng sáng trên trời cũng không nỡ nhìn...

Minh nguyệt nhả quang, gió âm thổi ngõ, là nữ quỷ tìm lang quân...

Ánh mắt của nàng, ánh mắt của nàng, tựa như tựa như ngàn sao

lấp lánh, thê lương, thê lương, thê lương, thê lương, lòng hoảng hốt...” Thế rồi, Lão Lục thấy một đội ngũ âm binh nghênh thân giống như lần trước của chồn vàng (hoàng bì tử), chỉ có điều lần này đổi địa điểm, đổi nhạc nền, và đổi cả chủ nhân đứng sau đám âm binh.

Lão Lục nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm nhận dòng máu nóng đã lâu không sôi trào, đôi mắt lập tức đỏ rực.

Đã lâu rồi không được đánh một trận ra hồn với đám này.

Lần trước quét sạch hang chồn vàng vẫn chưa thấy đã tay lắm.

Nữ quỷ ngồi trên kiệu, cười tươi như hoa, vốn định mượn dương thọ của Lão Lục để hút dương khí, hóa thành sức mạnh ảo thuật của mình.

Ngay sau đó, nàng ta nhíu mày: “Dừng lại, gã này thô lỗ quá, không xuống tay được, đổi đối tượng khác thôi.” “Ánh mắt của nàng, ánh mắt của nàng, tựa như tựa như ngàn sao lấp lánh...” Nhạc nền xuất hiện của nữ quỷ vẫn đang vang lên từ phía đội ngũ âm binh.

Lão Lục thấy đội ngũ nghênh thân đột nhiên quay đầu định đi, liền ngẩn người.

Đây là định chạy sao?

“Dừng lại, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa cho ta, không có lệnh của Lục gia, không đứa nào được hòng rời khỏi đây.” Lão Lục thấy thú vị, liền gọi giật đội ngũ nữ quỷ lại.

Nữ quỷ cũng ngẩn người, cách lớp rèm mỏng nhìn Lão Lục một cái. ‘Cái tên Hắc Bối này coi đám quỷ tụi mình như khỉ diễn trò đấy à?’ ‘Còn tiếp tục tấu nhạc tiếp tục nhảy múa nữa chứ!’ ‘Nhưng sát khí trên người tên mặt đen này nặng quá, chắc không dễ đối phó đâu.’ Nữ quỷ đang suy nghĩ vẩn vơ thì Lão Lục đã cầm đao xông lên, trong sự kinh ngạc của nàng ta, anh ta vung đao chém thẳng vào âm hồn gần

nhất.

“Lệ khí mạnh thật.” Nữ quỷ nhíu mày, cảm nhận được sự quỷ dị của thanh trường đao trong tay Lão Lục.

Binh khí của người thường không thể làm hại được âm hồn như họ, trừ khi đó là dao đồ tể đã giết quá nhiều sinh linh, hoặc là đao của đao phủ ở pháp trường năm xưa.

Những vật phàm trần này vì giết chóc quá nhiều nên không còn được coi là vật thường nữa.

Nữ quỷ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nhận ra một khả năng khác: Nhân đồ (Kẻ đồ sát con người)...

Lão Lục không biết từ đâu lôi ra một cái đùi gà giấu trên người, tay phải vác đao, tay trái gặm đùi gà.

Bộ râu quai nón của anh ta dính đầy mỡ đùi gà, anh ta xé một miếng thịt, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Chơi với tôi à?” Con nữ quỷ vừa xuất hiện, sau khi thấy Lão Lục có năng lực làm hại mình, liền bỏ chạy tứ tán trong rừng, đồng thời bố trí một số chướng nhãn pháp đáng sợ để cản bước chân tìm kiếm của anh ta.

Nhưng ai ngờ, Lão Lục chẳng thèm để ý mấy thứ đó, đứng giữa góc rừng âm u nhìn từ xa cô gái áo đỏ, cái sinh vật oán linh không có đầu đang lảm nhảm trước mặt anh ta.

Chương 165

Lão Lục trực tiếp trở thành sinh linh thô bạo và đáng sợ nhất trong khu rừng này.

“Chuẩn bị giấy, bút, mực, đao, kiếm.” Cửu thúc khoanh tay, nhanh chóng phân phó.

“Cái gì ạ?” Thu Sinh và Văn Tài còn chưa kịp phản ứng.

Mấy ngày gần đây, bản lĩnh thật sự của Cửu thúc lộ ra ngày càng nhiều, đây là điều mà bao nhiêu năm qua họ chưa từng thấy ở sư phụ mình.

“Giấy vàng, bút chu sa, mực đen, dao phay, kiếm gỗ!” Cửu thúc gắt lên.

Sau đó, ông bắt đầu lập đàn làm phép, chuẩn bị phong ấn tạm thời thi thể Nhậm lão thái gia có thể thi biến bất cứ lúc nào.

“Lần này khóa chết cửa xe cho ta!” Tô Mộc ở bên cạnh nói thêm một câu.

“Khóa chết cửa xe?” Thu Sinh và Văn Tài mang đồ tới thì ngẩn người, không hiểu ý của Tô Mộc lúc này là gì.

Cửu thúc ở bên cạnh đã cắt tiết gà, trộn máu gà trống vào mực chu sa, rồi đổ vào mặc đấu.

“Đạn dây mặc này lên quan tài Nhậm lão thái gia.” Cửu thúc giao nhiệm vụ còn lại cho Thu Sinh và Văn Tài.

“Dạ, sư phụ.” Hai người gật đầu, bắt đầu đạn những đường mực đặc biệt lên quan tài.

Tô Mộc bước đến cạnh họ: “Dưới đáy cũng đừng bỏ sót nhé.” “Ơ,

anh không nói tôi cũng suýt quên mất.” Thu Sinh gật đầu, chui xuống gầm quan tài, bắt đầu đạn những đường mực đặc biệt lên đó.

Trong tầm mắt của Tô Mộc, toàn bộ quan tài Nhậm lão thái gia hiện lên những tia sáng đỏ bao phủ như được giám sát bởi tia hồng ngoại, lần này thì không còn sai sót nào nữa.

Đúng là ‘khóa chết cửa xe’ rồi, Nhậm lão thái gia không cách nào thoát ra được nữa.

Một lát sau.

Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt sảng khoái vừa kéo quần vừa từ ngoài nghĩa trang bước vào.

“Lão...

Tô tiên sinh, anh ra đây một chút.” Lão Lục nháy mắt với Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu với ba thầy trò Cửu thúc rồi bước ra khỏi cửa phòng.

Lão Lục thấp giọng nói: “Phật gia gửi mấy người tới, nói là để họ qua phục vụ đại ca, anh xem thế nào...” “Bảo họ về hết đi, bao nhiêu năm nay anh thấy bên cạnh tôi có cần người phục vụ không?” Tô Mộc nhíu mày.

“Phật gia nói mấy người này tội nghiệp lắm, nhưng ông ấy không có thời gian đưa về Trường Sa, nên bảo họ qua đây trước, sẵn tiện phục vụ đại ca, đợi việc bên này xong thì cùng chúng ta về luôn.” Lão Lục gãi đầu.

“Trẻ em tị nạn à?

Trương Khải Sơn làm việc sao càng lúc càng lề mề như đàn bà thế này.” Tô Mộc lộ vẻ không vui.

“Vâng, Phật gia bảo khi ông ấy đến nơi đó thì cả làng đã bị tà túy

giết hết rồi, ông ấy bận truy sát tà túy nên gửi mấy đứa trẻ qua đây trước.” Lão Lục giải thích tiếp.

“Ra vậy.” Thần sắc Tô Mộc dịu lại, đúng là đáng thương thật.

Trẻ mồ côi ở sơn thôn hẻo lánh thời này thường không có đường sống, nếu là con gái thì may ra còn có người nhận nuôi, chứ con trai thì thảm lắm, hoặc đi làm công cho nhà giàu bị bóc lột đến chết, hoặc làm trâu làm ngựa cho người ta.

Thảm hơn nữa có khi chưa tìm được chỗ dung thân đã chết dọc đường.

“Người đâu.” Tô Mộc nhìn Lão Lục.

“Vừa nãy Trương Nhật Sơn đưa tới cổng nghĩa trang rồi đi ngay, mấy đứa nhỏ đang đợi ngoài kia kìa.” Lão Lục chỉ ra ngoài.

“Ra xem thế nào, thông báo cho Trường Sa mai phái người qua đón chúng về.” Tô Mộc nói xong cùng Lão Lục bước ra cổng nghĩa trang.

Trước cổng nghĩa trang có ba đứa trẻ, trạc tuổi Ngô Tà và Giải Vũ Thần.

Nhưng lúc này, đám con cháu thế hệ thứ ba của Cửu Môn như Ngô Tà, Giải Vũ Thần đang hưởng phúc, còn ba đứa trẻ trước mặt này đã bắt đầu chịu sự giày xéo của khổ nạn nhân gian.

Trong ba đứa trẻ có hai trai một gái.

Điều khiến Tô Mộc kinh ngạc là hai đứa bé trai sắc mặt tái nhợt, bộ dạng đầy vẻ sợ hãi đối với mọi thứ.

Nhưng cô bé kia thì ánh mắt rất đặc biệt, tràn đầy tơ máu căm phẫn.

Cô bé nắm chặt nắm đấm, vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi.

“Các em tên là gì?” Tô Mộc bước tới trước mặt ba đứa trẻ.

“Vượng Tài, A Hoàng, A Ninh.” Ba đứa trẻ nói ra cái tên mà cha mẹ đã khuất đặt cho mình.

“Phụt, đây chẳng phải tên chó sao?” Lão Lục không nhịn được cười thành tiếng.

“Tên quê mùa dễ nuôi.” Tô Mộc lắc đầu giải thích, “Em vừa nói gì, em tên là gì?” Tô Mộc nhìn về phía cô bé có biểu hiện đặc biệt kia.

“A Ninh.” A Ninh nghiến răng, ‘bịch’ một tiếng quỳ xuống trước mặt Tô Mộc: “Xin đại nhân báo thù cho người nhà của em!” “Người của chúng tôi đã đi truy sát thứ đã diệt thôn của em rồi.” Lão Lục thở dài nói.

“Xin đại nhân báo thù cho người nhà của em!” A Ninh vẫn bướng bỉnh như thế, đôi mắt linh động nhìn chằm chằm Tô Mộc không rời.

“Con bé này, mắt nhìn cũng khá đấy, biết đại ca ta lợi hại.

Nhưng chuyện đó đừng làm phiền đại ca ta, Phật gia bọn họ sẽ làm, nghe lời đi.” Lão Lục thu lại nụ cười, trông vô cùng hung dữ.

“Hửm?” Tô Mộc liếc nhìn.

“Nếu đại nhân chịu báo thù cho người nhà của em, cả đời này A Ninh nguyện làm trâu làm ngựa cho đại nhân để báo ân, bảo em làm gì cũng được, kể cả chết.” A Ninh bắt đầu dập đầu mạnh xuống đất trước mặt Tô Mộc.

Chỉ trong chốc lát, trên trán cô bé đã đầy vết máu.

Lão Lục nhướn mày: “Dập đi, dập chết cũng chẳng ai quản đâu, loại trẻ con tội nghiệp nhưng chỉ có cái tính bướng bỉnh hão huyền như em tôi gặp nhiều rồi.” Cô bé nghe câu này của Lão Lục thì loạng choạng đứng dậy, rồi quay lưng một mình đi về hướng con đường

vừa tới.

Lão Lục ngẩn người, cười khổ: “Đại ca, con bé này tính tình quật cường thật, có bóng dáng của chúng ta năm xưa đấy.” Lão Lục lại thở dài: “Chỉ tiếc là nó không may mắn như chúng ta.

Nếu kẻ thù của nó là con người thì nó còn có chút cơ hội đối phó, nhưng đối thủ của nó không phải là người...” “Em lấy cái gì để báo thù?” Tô Mộc cuối cùng cũng lên tiếng.

Tô Mộc cảm thấy tên cô bé này rất quen thuộc, không ngờ biểu hiện của cô bé này ở một phương diện nào đó lại cực giống với cô gái ngoài ‘Thiết Tam Giác’ trong ký ức của anh.

A Ninh.

Một A Ninh thà chết không khuất phục.

A Ninh cũng giống như Phan Tử, trong ấn tượng của Tô Mộc đều là hai nhân vật phụ khá thảm.

Chương 166

Nhưng trước đó, chưa có lý do nào khiến Tô Mộc động lòng đến mức muốn giúp đỡ đối phương.

Ngô Tà thì khác, Ngô Tà là huyết mạch của Ngô Lão Cẩu, là người của Cửu Môn, Tô Mộc sẽ nhúng tay vào.

"Hiện tại em không thể làm gì để chứng minh giá trị của mình, nhưng xin đại nhân hãy tin tưởng A Ninh sau này, sau này A Ninh sẽ nỗ lực gấp bội, nghe theo sai bảo của đại nhân, thực hiện giá trị của mình vì đại nhân." Cô bé A Ninh dừng bước, giọng nói hơi khàn.

"Ồ?" Tô Mộc nói với giọng khinh miệt.

"Đơn giản thôi, giết hai thằng bé này đi, ta sẽ tin em, ta có thể giúp em." Tô Mộc trầm giọng nói.

"Được." A Ninh quay người lại, từ trong ống tay áo rơi ra một con dao găm nhỏ tinh xảo.

Con dao này cô tìm thấy trong nhà khi người thân gặp nạn, dùng để phòng thân tránh bị hại, và cũng để đề phòng Trương Khải Sơn khi ông ấy cứu ba đứa nhỏ.

Vì nếu không giết được người khác thì ít ra cũng có thể tự sát.

Thấy A Ninh đằng đằng sát khí tiến lại gần mình, hai đứa bé trai chưa trải đời trực tiếp bủn rủn chân tay.

Đây là lệnh của đại nhân Tô Mộc, dù đó là một cô bé thì họ cũng không dám đánh trả.

"Đại nhân, đại nhân, hu hu, em cũng có thể bán mạng cho anh, em làm gì cũng được, em dập đầu xin anh tha mạng cho tụi em, hu hu." "Đại nhân, tụi em vừa mất cha mẹ, xin hãy thương xót tụi em, hu hu."

Hai đứa bé trai bắt chước dáng vẻ của A Ninh lúc nãy, quỳ xuống dập đầu trước mặt Tô Mộc.

Lão Lục thấy hai đứa con trai này chẳng có chút cốt cách nào như cô bé kia, thần sắc thay đổi: "Lấy cha mẹ đã khuất ra bán thảm, thật kinh tởm.

Hồi đó tôi cũng mồ mồ côi cha mẹ, nhưng tôi chưa từng cầu xin ai, tôi gặm vỏ cây, ăn bùn đất, nhẫn nhịn đến khi có thể đối phó được kẻ giết cả nhà mình thì tôi giết sạch chúng rồi mới trốn đến Trường Sa.

Các người đúng là phế vật!" Lão Lục không tiếc lời chế giễu.

"Hu hu, đại nhân, tụi em còn nhỏ, tụi em không chịu nổi khổ đó đâu, hu hu.

Đại nhân, tụi em còn nhỏ, tha mạng cho tụi em đi, hu hu." Hai đứa bé khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi giàn giụa.

Nhìn tiểu A Ninh càng lúc càng tới gần, Tô Mộc chắp tay sau lưng lắc đầu: "Thôi được rồi, em đi theo ta.

Hai đứa kia cũng không cần đưa về Trường Sa nữa, Trường Sa người đông như thế, thêm hai đứa phế vật vướng tay vướng chân chẳng có tác dụng gì." A Ninh mừng rỡ buông dao găm, rồi trợn trắng mắt, ngất lịm xuống đất.

Tô Mộc nhanh thoăn thoắt đỡ lấy cô bé trước khi cô chạm đất.

Anh bế ngang cô bé rồi bước vào trong nghĩa trang.

Sau khi vào nghĩa trang, Tô Mộc không quan tâm đến chuyện khác, bế cô bé trực tiếp đi về phía viện lạc mà Cửu thúc đã sắp xếp cho mình.

Nhìn dáng vẻ cô bé hôn mê trong lòng Tô Mộc, Cửu thúc bấm tay

tính toán, nhíu mày nói: "Lại là một kẻ đoản mệnh, cái cậu Tô Mộc này đúng là thiên sát cô tinh, haiz..." Cửu thúc đã tính qua mệnh của Lão Lục, biết đó cũng là kẻ không sống thọ, nửa đời trước đã tạo quá nhiều sát nghiệp.

Mệnh cách của Tô Mộc thì càng đặc thù hơn, có mệnh cách Kỳ Lân Thiên Tử nhưng lại mang đầy sát khí tà túy.

Điều này giống như một người định sẵn là thiên mệnh chi tử nhưng lại không làm việc chính sự, suốt ngày lêu lổng ở thanh lâu tửu lâu, loại người này mệnh cách tuy tốt nhưng không chịu nổi sự giày xéo, mệnh cách luôn luôn thay đổi.

Chẳng biết lúc nào mệnh cách Kỳ Lân đó sẽ biến mất khỏi người Tô Mộc.

Cô bé trong lòng Tô Mộc lúc nãy mệnh cũng không tốt, trong mệnh định sẵn năm hai mươi mấy tuổi sẽ gặp đại nạn, trước năm hai mươi tuổi cũng đầy khổ nạn gian truân.

"Tiểu Cửu, ông thông minh thế sao không tự tính cho mình đi?" Lão Lục nghe những lời đó của Cửu thúc thì lập tức không vui.

Anh ta sống bao nhiêu năm nay, hai mươi năm qua là thoải mái nhất.

"Đạo lý thầy thuốc không tự chữa bệnh cho mình, anh không hiểu sao?

Tôi mà tính được thì đã tính lâu rồi." Cửu thúc lườm Lão Lục một cái.

"Lâm Cửu, ông đã bại trận bao giờ chưa?

Thuật sĩ phải thuận theo thế mà làm, nhưng ông nhập thế, đạo hạnh của ông chưa bằng vị Gia Cát tiên sinh kia mà đã dám can thiệp vào thế sự, định sẵn là cũng chẳng sống thọ đâu." Lão Lục ưỡn ngực,

học theo một đoạn lời mà Tô Mộc từng nói vào thời điểm nào đó năm xưa.

"Lời này là Tô Mộc nói phải không?" Trán Cửu thúc hiện lên mấy vạch đen.

"Cái tên thô lỗ như anh, chữ bẻ đôi không biết mà còn bày đặt lên mặt với tôi.

Thôi đi chỗ khác chơi đi." Cửu thúc xua tay đuổi cái tên Lão Lục đang đầy vẻ ngượng ngùng đi.

Qua mấy ngày tiếp xúc, Cửu thúc đã đại khái biết thân phận của Lão Lục.

Kẻ trộm mộ.

Thường thì kẻ trộm mộ là những người không có học thức mới đi làm, ít nhất là người thời này là như vậy.

Một kẻ thô lỗ suốt ngày nhảy múa trên bờ vực cái chết mà lại bàn luận về thuật sĩ với ông, chẳng phải là chuyện cười sao?

Sau khi Lão Lục đi.

Vẻ thản nhiên trên mặt Cửu thúc dần biến mất, ông nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, thở dài một tiếng cay đắng và thương tang: "Hy vọng ông trời cho tôi thêm chút thời gian, thêm chút thời gian nữa, tôi còn rất nhiều việc chưa làm, chưa làm xong..." Thực ra thời kỳ này Cửu thúc đã lờ mờ cảm nhận được mệnh cách của mình.

Nếu ông không tham gia vào những sự kiện tà túy này, cứ ngoan ngoãn như các sư huynh đệ khác, làm một người đuổi xác bình thường hoặc đạo sĩ trên núi, thì chắc chắn ông có thể sống rất lâu.

Nhưng thiên phú của ông không tệ, trước đây ông cũng không tin mệnh, ông cảm thấy có những việc mình có năng lực thì nhất định

phải làm vì bách tính.

Những sư huynh đệ của ông đúng là có thể sống lâu, nhưng như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Đêm đã khuya.

Quan tài Nhậm lão thái gia toàn bộ đã được đạn dây mặc, nhưng vẫn trong đêm khuya tĩnh lặng muốn vùng vẫy thoát ra ngoài.

Chỉ tiếc là 'cửa xe đã bị khóa chết'.

Nhậm lão thái gia vùng vẫy nửa ngày trời vẫn không sao nhúc nhích được.

Năng lực của Cửu thúc ở phương diện này quả thực rất lợi hại, ngoại trừ thỉnh thoảng bị hai đồ đệ làm hại ra.

Nhưng lần này vì Tô Mộc đã đến nên đã chuẩn bị trước mọi thứ.

Nhậm lão thái gia vùng vẫy cả đêm, không biết có mệt hay không.

Sáng sớm hôm sau.

Thu Sinh và Văn Tài vào dọn dẹp phòng, đồng thời thấy tình trạng nắp quan tài vẫn không ngừng rung động, liền báo tin cho Cửu thúc.

Cửu thúc vào phòng, nhìn chiếc quan tài của Nhậm lão thái gia giờ đã không còn mấy sức lực, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chương 167

Chỉ có thế thôi sao?

Phía bên kia.

Cô bé A Ninh cũng đã tỉnh lại.

Khi tỉnh dậy, cô nhìn thấy Tô Mộc đang ngồi bên giường với vẻ mặt ôn hòa, và cũng nhìn thấy con lệ quỷ tóc đỏ đang quỳ dưới đất.

A Ninh đã chứng kiến con quỷ tóc đỏ này tiêu diệt làng của mình, nên khi nhìn thấy nó, đôi mắt cô lập tức tràn đầy sự phẫn nộ tích tụ bấy lâu nay.

Nhìn tiểu A Ninh mắt đỏ hoe, Tô Mộc đứng dậy nói: "Điều đã hứa với em, ta đã làm rồi.

Lục, đưa đao cho con bé." "Đại ca, sợ con bé cầm không nổi..." Lão Lục gãi đầu, đưa thanh khảm sơn đao cho A Ninh.

A Ninh nhỏ bé quả thực không thể nhấc nổi thanh đao của Lão Lục, nhưng vẫn nghiến răng, nhíu mày, từng bước từng bước kéo thanh đao tiến về phía con quỷ tóc đỏ đang quỳ dưới đất.

"Ha ha ha, mày dám giết tao sao?

Mày dám giết người không!" Con quỷ tóc đỏ ngẩng đầu lên, lộ ra bộ mặt hung tợn, trừng mắt nhìn A Ninh một cách dữ dằn.

A Ninh theo bản năng lùi lại một bước, cô bé còn nhỏ chưa từng giết gà giết vịt, nói gì đến giết một sinh vật có hình người.

"Các người là hạng người gì!

Thiếu soái sao lại đưa tôi tới đây, hắc hắc, các người có bản lĩnh đó để giết tôi không?" Con quỷ tóc đỏ tỉnh táo lại, cười hung tợn, quan

sát Tô Mộc và Lão Lục.

Nhưng chỉ cần một cái nhìn.

Nó đã nhận ra sự khác biệt của hai người đàn ông trưởng thành này so với người thường.

Gã vạm vỡ râu quai nón lôi thôi kia đầy rẫy sát khí, đứng yên một chỗ mà quanh thân vô thức tỏa ra từng luồng hắc vụ chỉ có âm linh mới thấy được.

Còn chàng thiếu niên áo xanh chắp tay sau lưng kia, khí tức trên người còn đáng sợ hơn, giống như một vòng xoáy không ngừng hấp thụ âm sát khí xung quanh.

"Tôi sợ quá đi mất." Lão Lục toét miệng cười, làm con quỷ tóc đỏ giật mình kinh hãi.

Tên này trông cũng khó coi quá đấy chứ?

Trong hai người này, ai mới là âm linh đây?

Cộc cộc cộc.

Ngay lúc A Ninh còn đang do dự, tiếng gõ cửa phòng Tô Mộc vang lên.

Ngoài cửa truyền đến tiếng của ba thầy trò Cửu thúc.

Cửu thúc: "Tô Mộc, vừa nghe nói bạn anh tối qua đưa tới một con ác quỷ, tôi có thể vào xem một chút không?" "Vào đi." Tô Mộc gật đầu.

Cửu thúc dẫn hai đồ đệ cùng vào, đồng thời thấy dáng vẻ cô bé A Ninh đang cầm đao, và con quỷ tóc đỏ đang quỳ dưới đất, không biết bị sức mạnh gì trói buộc.

"Anh định làm gì thế?" Cửu thúc nhíu mày.

“Thứ này đã giết cả nhà con bé, con bé muốn báo thù.” Tô Mộc nhìn cô bé A Ninh trước mặt.

“Tôi thấy không ổn lắm, thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo, nếu nó đã bị bắt rồi thì hãy để tôi siêu độ cho nó, coi như là tích đức hành thiện cho cô bé này.” Cửu thúc nhíu mày nói.

“Em thấy thế nào?” Tô Mộc tiếp tục nhìn cô bé A Ninh.

Cửu thúc ngắt lời: “Cô bé này có lẽ còn chưa phân biệt được thiện ác, chỉ bị cảm xúc phẫn nộ nhất thời ảnh hưởng thôi, đừng giúp con bé làm chuyện này, trẻ con nên vô tư lự mới đúng, anh làm quá rồi.” “Đúng đó Tô tiên sinh, chuyện này là anh sai rồi, tôi thấy...” Văn Tài phụ họa theo.

“Tôi không cần các người thấy, tôi chỉ cần Tô tiên sinh thấy sao thì là vậy.” Lão Lục tiến lên một bước, chắn trước mặt ba thầy trò Cửu thúc.

A Ninh đã kéo thanh đao của Lão Lục đến trước mặt con quỷ tóc đỏ.

Cô bé từ từ nâng đao lên, giọng nói non nớt nhưng đầy nội lực trầm xuống: “Các bác, các anh, có lẽ mọi người chưa từng trải qua nỗi đau này của em, nên mọi người mới khuyên A Ninh hướng thiện.

A Ninh tuy nhỏ nhưng biết thế nào là tốt xấu, hạng người giết cha mẹ em, giết cả làng em thế này thì đáng chết!” “Cẩn thận!” Sắc mặt Cửu thúc thay đổi, đưa tay ra.

Con quỷ tóc đỏ hóa ra nãy giờ vẫn đang tích tụ sức mạnh, khi A Ninh lại gần, nó đột nhiên bật dậy vồ lấy cô bé.

Đáng tiếc ba thầy trò Cửu thúc không hề chuẩn bị nên nhất thời không kịp làm gì.

“Hửm?” Tô Mộc chuyển ánh mắt, đôi mày sâu thẳm trừng mắt

nhìn con quỷ tóc đỏ một cái.

Thân hình con quỷ tóc đỏ khựng lại, rồi trên mặt lộ vẻ kinh hãi: "Làm sao... làm sao có thể, anh... anh không phải Trương Khải Sơn, sao anh cũng có thứ mạnh thế này..." "Mau ra ngoài!" Cửu thúc che mắt hai đồ đệ, đẩy Thu Sinh và Văn Tài ra khỏi phòng.

Ngay sau đó, tiếng thét thảm khốc vang lên.

Thu Sinh vùng vẫy thoát khỏi bàn tay che mắt của Cửu thúc, rồi nhìn thấy vẻ mặt sững sờ của sư phụ mình.

"Sao thế sư phụ?" Thu Sinh theo bản năng hỏi.

"Người này... người này, sau này hãy tránh xa anh ta ra một chút." Sắc mặt Cửu thúc thay đổi, quay người đi thẳng về phía sau, không nói thêm một lời nào.

Tô Mộc nhìn cánh cửa phòng đang mở, nhìn Cửu thúc đầy vẻ giận dữ bỏ đi, thần sắc không đổi cúi đầu nhìn con quỷ tóc đỏ đã bị A Ninh giết chết, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cửu thúc và con quỷ tóc đỏ vừa rồi đều thấy được luồng thi khí mãnh liệt đột ngột bộc phát trên người Tô Mộc, luồng khí tức khủng khiếp đó e rằng chỉ có những Thi Vương, Quỷ Vương trong truyền thuyết mới so bì được.

Đồng thời, con quỷ tóc đỏ cũng thấy được những cảnh tượng Tô Mộc từng giết chóc trước đây, bị thi khí xâm thực tạo thành ảo giác.

Lúc này nó mới biết mình chỉ là một sinh linh nhỏ bé không đáng kể trong số những kẻ đã chết dưới tay Tô Mộc, Tô Mộc và Lão Lục chính là dẫm lên núi thây biển máu mới đi tới vị trí ngày hôm nay.

Bịch~ A Ninh buông thanh trường đao trong tay, ôm chầm lấy Tô Mộc, đầu tựa vào bụng anh, không kìm được mà sụt sùi khóc.

Thù nhà cuối cùng đã được báo.

“Ác thật.” Lão Lục tặc lưỡi thốt ra một câu như thế.

Lúc anh ta bằng tuổi A Ninh cũng đã từng đánh lộn chém người, nhưng chưa từng giết kẻ địch nào đang quỳ gối không có sức kháng cự trước mặt mình.

Đương nhiên lời này của Lão Lục cũng là ý khen ngợi A Ninh, người có thể được Lão Lục gọi là ‘ác nhân’ thì trước đây chỉ có mấy vị trong Cửu Môn mà thôi.

Chương 168

“Đại ca, có thể gửi con bé tới Hoắc gia, chỗ chúng ta chỉ có Hoắc gia và Nhị gia là có thể thu lưu con bé.” Lão Lục đề xuất kiến nghị.

“Em thấy thế nào?

Hoắc gia rất có danh tiếng, đương gia là nữ giới, sau này em sinh hoạt sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Chỗ Nhị gia Nhị Nguyệt Hồng thì cuộc sống nhẹ nhàng hơn, đến đó có thể theo ông ấy học hát kịch, không phải lo lắng chuyện sinh kế.” Tô Mộc hỏi.

“Em... em đã hứa với Tô gia là sẽ theo Tô gia, nên đi đâu em cũng không đi.” A Ninh lắc đầu, lau nước mắt nơi khóe mắt.

“Từ hôm nay trở đi, mạng này của A Ninh là của Tô gia...” "Tiểu Cửu à, sao vẫn chưa tìm được mộ địa thích hợp cho Nhậm lão thái gia vậy?" Hắc Bối Lão Lục đang nằm khểnh phơi nắng trong sân, nhìn Cửu thúc đang vội vàng từ bên ngoài trở về với vẻ mặt không mấy vui vẻ.

Cửu thúc khựng lại một chút: "Muốn tìm một huyệt bảo phong thủy hợp ý đâu có dễ như vậy, chỗ đó còn phải hợp với bát tự ngày sinh của Nhậm lão thái gia mới được, anh thì hiểu cái gì?" Hắc Bối Lão Lục nghe vậy thì không hài lòng.

Cái gì mà hắn hiểu cái gì?

Hắc Bối Lão Lục cảm thấy nghề của hắn và Lâm Cửu thực ra cũng tương tự nhau, đều là giao thiệp với người chết và phần mộ. "Có phải phong thủy bảo huyệt hay không, gia đây nhìn một cái là ra ngay, anh tin không?" Hắc Bối Lão Lục đứng phắt dậy. "Đúng lúc lắm, tôi

đang có mấy địa điểm khác, anh cùng Văn Tài, Thu Sinh đi xem thử đi.

Anh thật sự nhận biết được phong thủy bảo huyệt sao?" Ánh mắt Cửu thúc đảo qua, nghĩ ra một cách.

Mấy ngày nay Cửu thúc liên tục bôn ba bên ngoài tìm kiếm địa điểm an táng cho Nhậm lão thái gia.

Quanh trấn Nhậm gia, Cửu thúc tính toán ra được vài nơi phù hợp, nhưng vì chỉ là bói toán mà chưa đích thân đến hiện trường xem xét nên vẫn chưa chắc chắn.

Vừa hay Hắc Bối Lão Lục lại chạy đến khoe mẽ. "Có gì khó đâu, đi thì đi!" Hắc Bối Lão Lục hừ lạnh một tiếng. "Thu Sinh, Văn Tài, đưa Tiểu Lục đi xem mấy chỗ này, xem xong về báo lại cho sư phụ." Cửu thúc tỏ vẻ điềm nhiên phân phó.

Thấy Hắc Bối Lão Lục mắc mưu khích tướng, bị mình sai bảo, trong lòng Cửu thúc vui không tả xiết nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Hắc Bối Lão Lục nghênh ngang cùng Thu Sinh và Văn Tài rời khỏi nghĩa trang.

Sau đó, Cửu thúc đi tới trước mặt Tô Mộc, người đang có một cô bé đứng bên cạnh, nhíu mày nói: "Thi thể Nhậm lão thái gia không thể để quá lâu, mực tàu của tôi sắp hết tác dụng rồi." "Biến đổi thành thi thể thì cứ thiêu đi." Tô Mộc ngẩng đầu. "Không thiêu được, người nhà họ Nhậm cứ nhìn chằm chằm kìa." Cửu thúc nhìn ra phía đám hương binh đang đứng gác ngoài sân, đó là thuộc hạ của đội trưởng A Uy, em họ Nhậm lão gia. "Vậy thì chặt đứt tay chân, đến lúc thi biến cũng không còn uy hiếp gì." Sắc mặt Tô Mộc thản nhiên.

Cửu thúc lắc đầu, tự mình quay người rời đi. "Đứng tấn cho vững, mắt nhìn thẳng, đừng có nhìn ngó lung tung...

Chính cô nói mạng này giao cho tôi, chút chuyện nhỏ này làm không xong thì tôi cần cô làm gì." Tô Mộc liếc nhìn cô bé bên cạnh. "Vâng, thưa gia." A Ninh cắn răng, mồ hôi hột lăn dài trên trán.

A Ninh không biết sau này Tô Mộc định dùng mình vào việc gì, nhưng việc huấn luyện hai ngày nay cực kỳ khổ cực, khổ đến mức có những lúc cô chỉ muốn chết đi.

Nhưng nhớ đến lời hứa với Tô Mộc, cô lại nghiến răng kiên trì. "Mệt không?" Tô Mộc mỉm cười hỏi. "Không mệt." A Ninh nghiến chặt răng. "Nền tảng của cô vốn kém, nên biết rằng ở chỗ chúng tôi, có mấy đứa trẻ sàn sàn tuổi cô đã được gia đình huấn luyện từ nhỏ, dù là lễ nghi hay võ lực, trí lực đều vượt xa người đồng lứa.

Là người của tôi, nếu cô quá kém cỏi thì làm sao tôi đưa cô đi gặp bọn họ được?" Tô Mộc nhún vai. "Cháu biết rồi, thưa gia." Đôi mắt A Ninh sáng lên.

Đúng vậy, cô là người của Tô Mộc, người đàn ông mà ngay cả Phật gia hay Lục gia cũng phải kính trọng.

Nếu cô quá tệ, chẳng phải làm mất mặt gia sao? "Người nào đó?

Nghĩa trang đã bị chúng tôi phong tỏa rồi, không được vào." "Không được vào?

Mở to mắt chó ra mà nhìn đây là cái gì, cút, tôi tìm Tô gia có việc." "A, hóa ra là đại nhân." Ở cửa nghĩa trang, một thuộc hạ mặc thường phục của Trương Khải Sơn đi tới.

Người đàn ông cúi đầu, đi đến chỗ Tô Mộc đang ngồi: "Tam tử nhà họ Ngô muốn gặp Tô gia một lần, Tô gia có muốn gặp anh ta không?" "Ngô Tam Tỉnh?" Tô Mộc nhíu mày. "Vâng, nghe nói Ngô Tam Tỉnh cùng Hoắc Linh ra ngoài một chuyến, Hoắc Linh mất tích, những người Ngô Tam Tỉnh đưa đi từ Trường Sa cũng chết thương

vô số, anh ta có chút gánh không nổi." Thuộc hạ nói khẽ. "Ồ, một thân ngạo cốt bị người ta dẫm nát, chắc là khó chịu lắm, không gặp." Tô Mộc lắc đầu. "Vâng, vậy thuộc hạ xin lui trước." A Ninh hít sâu một hơi, cố gắng đánh lạc hướng sự mệt mỏi: "Gia, Ngô Tam Tỉnh kia bị làm sao ạ?" "Cô còn nhỏ, chưa hiểu chuyện gì nên hỏi hay không nên hỏi.

Chuyện này dù Trương Khải Sơn đến cũng sẽ không hỏi lý do tôi quyết định, nhưng cô còn nhỏ, cô có thể hỏi." Ánh mắt Tô Mộc sâu thẳm. "Tôi đã sớm khuyên gã đó rồi, đừng hiếu kỳ quá mức, gã cứ không nghe, cậy mình tuổi trẻ tài cao mà đưa anh em vào đường cùng.

Nơi bọn họ tìm kiếm tôi đã từng đến, ở đó sẽ chết người đấy." Tô Mộc nói tiếp. "Gia, trên đời này còn có nguy hiểm nào ảnh hưởng được đến gia sao?" A Ninh nghiêng đầu kinh ngạc.

Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch: "Không phải, chỉ là tôi chưa chuẩn bị sẵn sàng để đến nơi đó thôi.

Nghe nói nơi đó ẩn chứa bí mật của thế giới." "Ra là gia chưa chuẩn bị xong, nếu gia chuẩn bị xong thì thiên hạ rộng lớn chẳng nơi nào cản được gia cả." A Ninh nở nụ cười nhợt nhạt.

Tô Mộc cười lắc đầu: "Được rồi, hôm nay luyện đến đây thôi, cô nói hơi nhiều rồi đấy." "Gia vừa nói xong, chuyện không nên hỏi thì không được hỏi." A Ninh thu tấn, chân tay mềm nhũn. "Haiz, cô đó...

Chuyện này nói ra thì dài lắm, Ngô Tam Tỉnh là con trai thứ ba của Ngô gia, cũng là người có sức ảnh hưởng nhất thế hệ thứ hai.

Anh ta kế thừa học vấn của cha mình, bắt đầu đi sâu vào những góc tối của thế giới, dần dần anh ta phát hiện ra nguồn cơn của sự đen tối đang lan rộng...

Cái con cáo nhỏ đó cả đời chưa từng chịu thiệt, gặp chuyện gì

cũng có cách giải quyết, nhưng chuyện này lại trở thành tâm kết khó gỡ nhất đời anh ta." Tô Mộc đứng dậy, hơi bất ngờ nhìn đám đông lại xuất hiện ngoài nghĩa trang.

Chương 169

Đội trưởng A Uy với mái tóc rẽ ngôi giữa đang dẫn người hùng hổ đi tới.

Khi thấy Tô Mộc, hắn theo thói quen đi tới, ưỡn bụng hỏi: "Thi thể Nhậm lão thái gia đâu?" Tô Mộc bình tĩnh nhìn phía trước như thể không thấy không nghe gì. "Này, hỏi anh đấy!" Thuộc hạ của A Uy biến sắc, tiến lên một bước định đẩy Tô Mộc. "Dừng tay!" Cửu thúc từ trong sân chạy lạch bạch ra, nhìn gã đội trưởng bụng phệ với vẻ mặt khó coi.

Mẹ kiếp, nếu ông ra chậm một bước thì có lẽ gã này tiêu đời rồi. "Cậu em vận khí tốt thật đấy, chậc chậc." Đội trưởng A Uy nhìn Cửu thúc rồi quay sang chế nhạo Tô Mộc.

Gã nhìn Tô Mộc cứ thấy ngứa mắt, nhìn trẻ hơn gã thì thôi đi, lại còn đẹp trai hơn, có vẻ quyền thế tiền bạc cũng hơn, đúng là biến thái. "Là anh vận khí tốt đấy." Tô Mộc cười bất đắc dĩ.

Đúng lúc này Hắc Bối Lão Lục lại đi vắng, nếu không thì đầu gã đội trưởng này đã rơi xuống đất rồi.

Phải biết mình đang nói chuyện với ai chứ. "Đến đây có chuyện gì?" Cửu thúc nhíu mày nhìn A Uy.

A Uy tự đắc vuốt mái tóc rẽ ngôi: "Bác tôi bảo tôi đến lấy thi thể lão thái gia về, bảo là để ở chỗ các ông không an toàn.

Nhỡ các ông vì cái gọi là chính nghĩa mà hủy thi thể lão thái gia đi thì hỏng.

Người đâu, tìm thi thể lão thái gia ra đây cho ta!" A Uy phất tay, thuộc hạ lập tức lục lọi nghĩa trang.

Cửu thúc càng nhíu mày chặt hơn: "Nếu các người lấy thi thể đi, sau này có chuyện gì đừng có đến tìm tôi." "Có chuyện gì được chứ?

Trời sập xuống đã có quan sai như tôi chống đỡ, các ông tính là gì." Gã rẽ ngôi chỉ tay năm ngón với Cửu thúc và Tô Mộc. "Lấy thi thể đi thì được, nhưng các người tuyệt đối không được mở quan tài, không được chạm vào thi thể, rõ chưa?" Cửu thúc nghiêm túc dặn dò. "Được rồi được rồi, giao thi thể lão thái gia ra đây." Gã rẽ ngôi chống nạnh, hất tóc.

Tô Mộc không thèm chấp gã, tự mình đưa A Ninh về chỗ ở.

Nghĩa trang còn vài phòng khách, nhưng Tô Mộc không thạo việc dọn dẹp nên phải đợi Hắc Bối Lão Lục về để sai người tới hầu hạ mình và cô bé A Ninh vừa nhận nuôi.

Tại Trường Sa, Ngô gia.

Tiểu Ngô Tà với đôi mắt ngây thơ đầy vẻ khó hiểu, tại sao Tam thúc bình thường luôn tươi cười, ý chí hăng hái mà hôm nay lại nổi trận lôi đình, không cho ai lại gần.

Tiếp đó, Phan Tử, người đã có chút quen biết với cậu, đang gãi đầu khổ não đi ra từ phòng Ngô Tam Tỉnh. "Tam thúc làm sao vậy ạ?" Tiểu Ngô Tà nhịn không được hỏi. "Tam thúc yêu cầu gặp một người trong thành nhưng bị từ chối, vả lại bên ngoài hình như gặp rắc rối lớn." Phan Tử thành thật đáp. "Ai mà lợi hại thế, cả mặt mũi Tam thúc cũng không nể?" Tiểu Ngô Tà ngạc nhiên. "Tô gia, cậu nghe bao giờ chưa?" Phan Tử cười khổ. "Ồ, vị đó à, thế thì bình thường.

Cha cháu từng nói người này cùng vai vế với ông nội, nhưng khi ông nội còn sống cũng rất kính trọng người này, thân phận chắc hẳn đặc biệt lắm." Tiểu Ngô Tà vuốt cằm phân tích. "Phải rồi, thế nên Tam thúc mới cáu kỉnh, một lát là hết thôi." Phan Tử mỉm cười như cũ. "Đi, đưa cậu đi chơi với Giải Vũ Thần và bọn họ." Tiểu Ngô Tà

còn nhỏ, không hiểu được những phiền não của người lớn. "Tôi... tôi cũng được chơi với công tử Giải gia sao?" Phan Tử ngẩn người.

Anh ta là thân phận gì, Ngô Tà là ai, Giải Vũ Thần là ai.

Anh ta có xứng không? "Tôi cũng không rõ lắm, bên cạnh Vũ Thần nhiều hộ vệ lắm, để tôi đi hỏi trước đã.

Người nhà Vũ Thần bảo vệ cậu ấy nghiêm lắm, haiz." Tiểu Ngô Tà lắc đầu rồi chạy đi.

Tại Giải phủ.

Khi Tiểu Ngô Tà vừa bước vào phủ đệ họ Giải đã nghe thấy tiếng Cửu gia đang nổi trận lôi đình. "Thằng nhóc đó chán sống rồi chắc!

Bảo nó đừng động vào mấy thứ đó mà nó cứ không nghe!

Giờ hay rồi, con bé nhà họ Hoắc xảy ra chuyện, mụ già nhà đó chắc chắn lại đến tìm ta gây phiền phức cho xem." Giải Vũ Thần ngồi một mình trên ghế đá ngoài sân, hình như cũng cảm nhận được gia đình đang gặp chuyện, sắc mặt mọi người trong phủ đều không tốt.

Chỉ là bọn nhỏ còn quá nhỏ, người lớn sẽ không kể quá nhiều. "Vũ Thần, Vũ Thần, tớ hỏi cậu chuyện này." Tiểu Ngô Tà chạy đến bên cạnh Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần bĩu môi: "Chuyện gì vậy Thiên Chân?" "Tớ có người bạn này, nhưng không biết người nhà cậu có cho cậu ấy chơi cùng không, nên qua hỏi trước.

Cậu ấy đang đợi ở nhà tớ, hì hì." Tiểu Ngô Tà gãi đầu có chút ngại ngùng.

Nếu hộ vệ Giải gia không đồng ý, cậu sẽ mất đi tình bạn với Phan Tử.

Trong lòng đứa trẻ, tình bạn lớn hơn tất thảy. "Nhà tớ..." Giải Vũ

Thần nhíu mày, cậu đã cảm nhận được sự bảo vệ nghiêm ngặt của gia đình, người bình thường thật sự không được chơi cùng. "Giải tiểu thiếu gia, Phan Tử thì được, vị kia từng nhắc đến rồi." Một hộ vệ ẩn nấp trong bóng tối bước ra, gật đầu với Giải Vũ Thần. "Phan Tử là ai?" Giải Vũ Thần không hiểu nhìn đối phương.

Hộ vệ không trả lời mà lặn mất vào góc tối. "Bạn tớ chính là Phan Tử, tốt quá rồi, Phan Tử có thể chơi cùng chúng ta.

Đi, mau đi tìm cậu ấy, không thấy tớ cậu ấy lại tưởng tớ bỏ rơi cậu ấy mất.

Chương 170

Tớ làm sao có thể bỏ rơi bạn bè chứ, Phan Tử là bạn tớ, tớ sẽ không bao giờ từ bỏ cậu ấy đâu." Tiểu Ngô Tà vô tư nói rồi kéo Giải Vũ Thần ra khỏi cửa Giải gia.

Trong góc tối, viên hộ vệ vừa lùi lại nghi hoặc hỏi đồng nghiệp: "Lạ thật, bối cảnh đứa bé Phan Tử đó tôi điều tra rồi, chỉ là một đứa trẻ lang thang được Tam gia nhà họ Ngô nhận nuôi, sao vị kia lại nhắc đến nhỉ?" Người đồng nghiệp lắc đầu: "Tôi cũng nghe vị kia nhắc qua, hình như bảo cậu nhóc Phan Tử này rất tốt." "Ừm, nếu vị kia đã bảo được thì chắc chắn là được rồi, cứ để nó chơi với thiếu gia Ngô gia và Giải gia đi, miễn không có nguy hiểm là được." "Nguy hiểm gì chứ?

Chúng ta chỉ cảnh giới thôi, có người mặt lạnh kia ở đây, ai thương tổn nổi bọn họ?" "Cũng đúng, mà gã đó có phải bị câm không nhỉ?

Lâu nay tôi chẳng nghe gã nói câu nào." "Có gì lạ đâu, anh chưa đến Hắc phủ, à không, là phủ Lục gia, bên đó còn có một gã mù nữa kìa." "Ha ha ha, đúng là tuyệt phối, một mù một câm." "Câm miệng đi, tôi nghe nói thiếu niên mặt lạnh đó đánh cho Lục gia bò không nổi đấy, anh mà để gã nghe thấy thì coi chừng gãy chân!" "Suỵt, thôi chúng ta cứ làm nhiệm vụ hộ vệ đi." Tiểu Ngô Tà ngây thơ nói: "Tiểu Hoa, tớ nghe nói trẻ con bên ngoài đều có đội nhóm riêng, tên là bang Thanh Long, bang Bạch Hổ, bang Ngạ Lang gì đó.

Cậu xem chúng ta có nên đặt một cái tên không?" "Được chứ!

Nhưng gọi là gì?" Giải Vũ Thần (Tiểu Hoa) gật đầu. "Tớ có ý này, gọi là nhóm Mỹ Nữ Thiên Đoàn thấy sao?" Hoắc Tú Tú chớp mắt đầy

mong đợi. "Trong nhóm có mỗi cậu là con gái, đặt tên đó thì tớ với Tiểu Hoa, Phan Tử sau này vác mặt đi đâu được?" Tiểu Ngô Tà lắc đầu. "Thế gọi là gì, các cậu nói đi." Tú Tú nhíu mày. "Tiểu Hoa, cậu có ý kiến gì không?" Giải Vũ Thần xoa cằm suy nghĩ: "Gọi là Chiết Lan?

Cổ nhân có câu 'Chiết lan chi giao', tớ thấy cũng hay." "Bang Chiết Lan?" Tiểu Ngô Tà vẫn chưa hài lòng, "Yếu đuối quá, nghe không lợi hại chút nào." Phan Tử gãi đầu, đáng lẽ anh ta không có tư cách tham gia cuộc trò chuyện của các thiếu gia, tiểu thư nhưng vẫn nhịn không được lên tiếng: "Các vị, mọi người quên bối cảnh huyết thống của mình rồi sao?" "Cái gì?" Tiểu Giải Vũ Thần không hiểu. "Bối cảnh huyết thống gì?" Tiểu Ngô Tà cũng ngơ ngác. "Cửu Môn." Phan Tử nheo mắt nói. "Ý anh là, gọi là bang Cửu Môn?" Tiểu Ngô Tà sững sờ. "Tôi chỉ đề nghị thế thôi, Cửu Môn không chỉ có ảnh hưởng lớn ở Trường Sa, mà người bên ngoài nghe đến cái tên này đều như sấm bên tai." "Đúng!" "Vậy gọi là Tiểu Cửu Môn đi!

Tuy chúng ta còn nhỏ nhưng phải lập chí vượt qua cha chú, trở thành Tiểu Cửu Môn lợi hại hơn!" "Haiz, chỉ tiếc Cửu Môn bây giờ chỉ có tớ, Tiểu Hoa, Tú Tú.

Phan Tử, anh muốn gia nhập không?" "Tôi... tôi có xứng không..." "Có gì mà xứng hay không, tớ nghe cha nói thế hệ ông nội trước kia cũng là Cửu Môn lâm thời tổ thành, thân phận xuất thân đều khác nhau.

Vậy quyết định thế nhé, Phan Tử, sau này theo tôi, tôi bảo vệ anh!" "Ha ha ha, được được." "Tiểu Cửu Môn sao..." "Tớ cũng thấy không tệ...". "Tiểu Cửu Môn?" A Ninh nhìn Tô Mộc, không hiểu hỏi lại. "Ừ, tương lai sẽ có một thế lực Tiểu Cửu Môn xuất hiện, tôi cần cô gia nhập vào đó với tư cách một người không thuộc huyết thống Cửu Môn." Tô Mộc gật đầu. "Cũng lợi hại như Cửu Môn của gia sao?

Chúng cháu sao so được với thế hệ của gia..." A Ninh rất biết lượng sức. "Chuyện tương lai ai mà biết được, nhưng trong số các cô cậu sẽ có một người cực kỳ lợi hại, người đó chắc chắn có thể dẫn dắt các cô cậu đi trên một con đường khác hẳn với thế hệ chúng tôi." Tô Mộc lắc đầu. "Là vị Trương gia Tiểu Ca mà gia từng nhắc đến sao?" A Ninh truy vấn. "Người đó thực lực thế nào ạ?" "Thiên hoa bản thực lực của thế hệ thứ ba Cửu Môn." Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch. "Khẩu khí lớn thật đấy." Tiếng đẩy cửa vang lên, Hắc Bối Lão Lục mồ hôi nhễ nhại bước vào. "Lão đại, anh nói thế là không đúng rồi.

Cửu Môn còn có ai đánh thắng được Lão Lục tôi?

Ai mới là thiên hoa bản võ lực?" Hắc Bối Lão Lục ưỡn ngực. "Gia vừa nói đến Trương gia Tiểu Ca, Lục gia có đánh thắng được anh ta không?" A Ninh tò mò. "Lục gia tôi là ai chứ... cái đó... tôi với người đó chắc là năm ăn năm thua thôi." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu ngượng ngùng. "Cố đấm ăn xôi năm ăn năm thua à?" Tô Mộc cười. "Lão đại, trước mặt trẻ con anh nói thế làm gì.

Đúng rồi, tôi vừa cùng Thu Sinh, Văn Tài về, thấy quan tài nhà họ Nhậm bị khiêng đi rồi, tìm được chỗ chôn rồi à?" Hắc Bối Lão Lục lảng chuyện. "Chưa, họ bảo để đây không an toàn." Tô Mộc cười. "Để đây còn không an toàn, gã rẽ ngôi bụng phệ đó tối nay chắc gặp rắc rối to." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu. "Kệ gã, khuyên rồi không nghe." Tô Mộc tỏ vẻ không muốn quan tâm, "Vừa hay Lâm Cửu tối nay rảnh tay, chắc có thời gian dạy các người đạo thuật khác rồi." "Lão đại, tôi nhìn ra rồi, tôi học không vào, cũng không học nổi bản lĩnh của ông ấy, có lẽ tư duy của tôi định hình mất rồi, haiz." Hắc Bối Lão Lục thở dài. "Tùy anh, vậy để A Ninh thử xem." Tô Mộc gật đầu. "Tôi cũng có thể dạy con bé này chút võ công, nhưng võ của tôi đa phần là đại khai đại hợp, thôi, vẫn là lão đại tự dạy đi." Đêm xuống,

Cửu thúc mang theo tâm sự gọi Thu Sinh, Văn Tài, Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục lại một chỗ, bắt đầu truyền thụ bản lĩnh.

Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc đứng ngoài, chỉ có A Ninh, Thu Sinh và Văn Tài tham gia.

Thiên phú của A Ninh không tệ, chí ít là thông minh hơn Thu Sinh, Văn Tài nhiều.

Chỉ trong vài ngày cô đã học được cách vẽ bùa và các nghi thức lập đàn làm phép.

A Ninh không biết tại sao Tô Mộc bắt cô học những thứ này, cũng không hiểu sau này ông định bảo cô làm gì.

Cô chỉ mơ hồ cảm thấy Tô Mộc làm mọi việc đều có mục đích.

Cô chỉ cần nỗ lực, còn lại cứ giao cho Tô Mộc.

Vài ngày sau, trấn Nhậm gia quả nhiên bùng phát dịch cương thi.

Nhậm lão thái gia để ở chỗ đội trưởng A Uy đúng như Tô Mộc dự đoán, đã bị bật nắp quan tài, phóng ra con cương thi biến dị nghiêm trọng.

Nhậm lão thái gia vừa xuất thế đã giết chết đa số hộ vệ của A Uy rồi biến mất.

Đến khi Nhậm lão gia bị giết, gã rể ngôi A Uy mới hoảng sợ chạy đến nghĩa trang báo tin cho Tô Mộc và Cửu thúc.

Lúc này A Uy nhát như cáy sau khi tận mắt thấy sự hung bạo của cương thi. "Phải làm sao đây Cửu thúc, con cương thi đó lợi hại quá, biết thế con nghe lời thúc." Gã ngượng ngùng.

Chương 171

"Có biết Nhậm lão thái gia ở đâu không?

Không đúng, Nhậm gia chẳng phải còn một cô con gái sao, cô ta ở đâu thì sẽ dẫn dụ được lão thái gia xuất hiện.

Đợi đã, để tôi nghĩ cách..." Cửu thúc nhíu mày.

Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục và A Ninh im lặng không nói gì.

A Uy nhìn vẻ mặt suy tư của Cửu thúc, lắc đầu: "Tô tiên sinh, bên ông có cách nào khác không?" Tô Mộc nhìn Cửu thúc, ánh mắt sâu thẳm: "Tôi chỉ đến đây nghỉ dưỡng, mấy việc này cứ để Cửu thúc tự xử lý đi.

Vừa hay có vài thứ mạnh mẽ xuất hiện, có thể giúp tôi luyện tập cho A Ninh." "Cháu hiểu rồi, thưa gia." A Ninh cúi đầu.

A Uy cuối cùng cũng nhìn ra, dù Tô Mộc có năng lực nhưng lại trái ngược hoàn toàn với Cửu thúc.

Một người vẫn giữ đạo đức cơ bản của đạo sĩ, có thể siêu độ chứ không hạ thủ đoạn tuyệt diệt.

Một người có thể hạ thủ đoạn tuyệt diệt nhưng lại không bao giờ siêu độ.

Nghe tin trấn Nhậm gia có cương thi loạn lạc, Tô Mộc về chuẩn bị.

Cửu thúc cũng cùng hai đồ đệ bắt đầu chuẩn bị đối phó với tai họa này.

Phía bên kia, Ngô Nhất Cùng dường như nhận thấy con trai mình càng lúc càng đi theo vết xe đổ của ông nội.

Để tránh Ngô Tà gặp họa như Nhị Bạch và Tam Tỉnh, Ngô Nhất Cùng mặc kệ lời khuyên của mọi người, quyết định đưa Ngô Tà rời đi, đến Giang Nam.

Ngô gia chính thức dời khỏi Trường Sa, từ đó Trường Sa chỉ còn Ngô Ngũ gia, không còn thế lực Ngô gia nào nữa.

Tiểu Ngô Tà nghe tin phải rời Trường Sa thì mất sạch niềm vui.

Cha cậu nhiều lần bảo rằng nếu đi theo hướng của ông nội thì ông sẽ mặc kệ cậu, muốn làm gì thì làm.

Ngô Tà còn nhỏ, hiếm khi thấy cha nghiêm túc như vậy nên đành phải theo cha đi. "Tiểu Hoa, có thời gian đến Giang Nam chơi với tớ nhé.

Tớ phải đi rồi, ba tớ đón tớ đi học, bảo thế cho tiện." "Tú Tú, tớ đi đây, cậu nhớ nghe lời bà nội, đừng có nhõng nhẽo biết chưa?

Sau này Hoắc gia phải giao cho cậu đấy." "Phan Tử, nếu Tam thúc đối xử không tốt với anh thì anh đến Giang Nam tìm tôi, tôi trộm tiền nhà nuôi anh!" Tiểu Ngô Tà giọng non nớt nghiêm túc từ biệt bạn bè.

Sau đó, cậu ngẩng đầu nhìn người đàn ông mặt lạnh luôn âm thầm bảo vệ mình từ khi sinh ra, người mà thiên hạ gọi là "kẻ câm". "Tôi đi rồi, anh vẫn sẽ bảo vệ tôi chứ?" Tiểu Ngô Tà mở to đôi mắt sáng nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh, người vốn luôn lãnh đạm với tất cả, đưa tay ra xoa đầu cậu, dịu dàng nói: "Tôi còn có việc, chỉ có thể hẹn gặp lại sau.

Để tôi tiễn cậu một đoạn." Tiểu Ngô Tà đưa bàn tay nhỏ bé nắm lấy ngón tay dài và hơi lạnh của anh, rồi quay lại cười với các bạn, nắm tay Trương Khởi Linh đi sau lưng Ngô Nhất Cùng về phía xa. "Tớ sẽ đến tìm cậu, Ngô Tà!

Đợi tớ!" Giải Vũ Thần hét lớn, giọng nói non nớt ẩn chứa nỗi

buồn khó tả. "Yên tâm đi, Cửu Môn đời thứ nhất bà cố nội tớ không bằng ông nội cậu, nhưng thế hệ này tớ chắc chắn vượt qua cậu, Ngô Tà, cứ đợi đấy!" Hoắc Tú Tú đứng đó lẩm bẩm. "Tôi sẽ nỗ lực trở nên mạnh hơn, sau này để Phan Tử bảo vệ cậu, Tiểu Tam gia!" Phan Tử gãi đầu cười.

Ngô Tà cố nén nước mắt quay đi, nhưng khi nhìn về phía trước, nước mắt vẫn lã chã rơi.

Cậu chỉ là một đứa trẻ ngây thơ, đây là lần đầu tiên cậu phải xa những người bạn nối khố.

Bất chợt, Ngô Tà cảm nhận được một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy mình vào lòng, hơi thở mang theo mùi hương lạ lẫm phả vào má. "Sau này, tôi cũng sẽ nỗ lực mạnh hơn để bảo vệ anh." Tiểu Ngô Tà nhìn khuôn mặt gần như hoàn mỹ của người đàn ông trước mắt, thầm thề trong lòng.

Trương Khởi Linh nhìn về phía trước, vẫn vẻ mặt lạnh lùng đó, bế Ngô Tà đi về phía xa.

Một lát sau, Ngô Nhất Cùng nhìn đồng hồ, nói nhỏ với Trương Khởi Linh: "Được rồi, tiễn đến đây thôi.

Nghe cha tôi nói từ lúc Ngô Tà chào đời anh đã luôn bảo vệ nó, vất vả cho anh rồi." Trương Khởi Linh không đáp lại lời cảm ơn, vì anh nể mặt Ngô Lão Cẩu chứ không phải Ngô Nhất Cùng.

Ngô Nhất Cùng trong mắt anh chẳng là gì cả. "Chỉ là tôi không muốn nó dính vào mấy chuyện của các anh, nên dừng ở đây thôi.

Sau ngày hôm nay, các anh là các anh, Ngô Tà là Ngô Tà." Ngô Nhất Cùng nghiêm túc nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh vẫn im lặng, ánh mắt chỉ nhìn Tiểu Ngô Tà.

Tiểu Ngô Tà buông tay anh ra: "Tuy tôi thật sự không nỡ xa anh và

mọi người, nhưng chúng tôi phải đi rồi, anh đi trước đi.

Tôi sợ lát nữa lại nhịn không được mà khóc mất.

Tuy anh không hay nói chuyện nhưng anh là người bên tôi lâu nhất, tôi cũng không nỡ xa anh." Trương Khởi Linh cảm nhận được bàn tay nhỏ bé vừa buông ra, lúc này mới gật đầu, không nói một lời quay người rời đi.

Tiểu Ngô Tà cố ghi nhớ bóng lưng thân thuộc đó, rồi nghiến răng nhìn cha với vẻ hờn dỗi.

Ngô Nhất Cùng nhìn con trai, ánh mắt phức tạp quay đi chỗ khác.

Trẻ con thì biết gì chứ?

Tình bạn, nghĩa khí, chỉ có đám giang hồ mới coi trọng.

Hai người em trai của Ngô Nhất Cùng đều không có con cái, vẫn mải mê theo đuổi cái bóng của Ngô Lão Cẩu để làm những việc nguy hiểm.

Ông là con trưởng, không giúp gì được cho Ngô Lão Cẩu, nhưng có một việc ông vô cùng kiên định: đó là để lại huyết mạch cho Ngô gia.

Những việc khác đều phải dẹp sang một bên.

Ngô Nhất Cùng không biết rằng, lần này rời đi Ngô Tà không mang theo gì khác ngoài cuốn sổ tay của ông nội.

Trong lòng Ngô Tà, Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh hay Trương Khởi Linh đều thân thiết hơn người cha trước mặt này.

Có những chuyện cậu không thể thay đổi, không thể trái lệnh cha, nhưng có những việc cậu muốn làm thì không ai cản được. "Mẹ nó chứ, Bàn gia cuối cùng cũng thoát được rồi.

Lục gia đúng là không đáng tin, đem Bàn gia quăng cho lão mù kia

hành hạ, may mà Bàn gia mạng lớn, trời cao đất dày, hẹn gặp lại trên giang hồ!" "Ha ha ha, may mà Bàn gia sớm kiếm được tiền để chuồn." "Ồ?

Chương 172

Vậy sao?

Bàn Tử, nhìn lại xem tiền trên người anh là thật hay giả?" "Cái gì thế này!

Sao toàn là tiền âm phủ!

Đồ khốn!

Hắc Hạt Tử cái lão già này!

Trả tiền cho gia!" "Cậu nói lại lần nữa xem?" "Huhu, Hạt gia, em sai rồi, em không trốn nữa đâu." Ngô Nhất Cùng và Ngô Tà quay người nhìn về phía nhà ga náo nhiệt, nỗi buồn ly biệt cũng vơi đi phần nào.

Trong tầm mắt, một người đàn ông đeo kính râm đang xách một gã béo trắng lùn đi giữa đám đông.

Gã béo đó không ngừng vùng vẫy như một quả bóng trong tay người đàn ông kính râm nhưng không tài nào thoát nổi.

Trong đêm tối, Tô Mộc nhìn con cương thi đang nhảy nhót trong rừng không xa nghĩa trang, bảo Hắc Bối Lão Lục lên làm mẫu cách đối phó.

A Ninh chăm chú quan sát.

Tô Mộc nói khẽ: "Tống tử, ừ, chính là cương thi mà họ nói, khắp người đầy thi độc, người thường chạm vào là chết chắc, nên không thể dùng cách đối phó người thường được.

Thấy đao của Lão Lục không?

Anh ta không cần tiếp xúc với nó vẫn có thể chém chết nó.

Nói về cách giết loại cương thi này, bọn sinh vật phi nhân này không phải cứ chặt đầu là chết, cả cơ thể chúng đều có ý thức tấn công độc lập.

Một cánh tay, một cái chân rơi ra vẫn có thể vùng vẫy làm hại người.

Để diệt tống tử, thường phải chặt đứt tứ chi rồi đập nát đầu, tất nhiên cách này không phải ai cũng làm được.

Cách còn lại cô có thể học là theo Cửu thúc, dùng bùa chú, kiếm gỗ đào để trừ tà.

Những thứ này tôi đã chuẩn bị sẵn cho cô.

Việc cô cần làm là đừng để bị thương rồi chém chết nó." Ngay bên cạnh Tô Mộc và A Ninh, Cửu thúc cũng đang dắt hai đồ đệ Thu Sinh, Văn Tài ra, dạy họ cách đối phó cương thi.

Sau đó, Thu Sinh và Văn Tài trợn mắt nhìn Tô Mộc mở một bao tải đầy vũ khí trừ tà.

Nào là kiếm gỗ đào, kiếm tiền đồng, gạo nếp, máu gà trống... một đống lớn.

Hai anh em quay sang nhìn Cửu thúc.

Cửu thúc vuốt râu, ngượng ngùng nói: "Khụ khụ, đồ nghề xịn bị cậu ta mua hết rồi, hai đứa dùng tạm thanh này đi, ai gặp nguy hiểm thì dùng, người còn lại dùng chân công phu mà tôi dạy mấy ngày nay." Văn Tài thật thà gật đầu dù trong lòng rất buồn.

Thu Sinh thì nói thẳng: "Bên cạnh là vũ khí hạng nặng cả đống, anh em mình phải dùng chung một thanh kiếm gỗ đào..." "Xong việc này nghĩa trang sẽ được đại tu, lúc đó cơm nước của chúng ta sẽ được cải thiện." Cửu thúc chắp tay sau lưng, tỏ vẻ đạo mạo. "Được!

Có câu này của sư phụ là đủ rồi!" Mắt Thu Sinh sáng lên.

Xem ra Cửu thúc lại kiếm được một mẻ lớn từ chỗ Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục rồi!

Ngay cả nghĩa trang cũng dám đại tu!

Giỏi thật!

Thế là hai cảnh tượng chiến đấu hoàn toàn khác nhau diễn ra không xa nhau lắm.

Bên này, A Ninh ném bùa chú như không tốn tiền để hạn chế cương thi, rắc gạo nếp dày đặc xung quanh, ném máu gà lên người nó khiến khói đen bốc lên nghi ngút, rồi cầm thanh kiếm tiền đồng cực xịn lao vào.

Bên kia, Thu Sinh đưa thanh kiếm gỗ đào duy nhất cho Văn Tài, còn mình thì nghiến răng tay không thu hút sự chú ý của cương thi để Văn Tài ra đòn kết liễu.

Hai anh em ngoài bộ quần áo vá chằng vá đụp thì chỉ có chung một thanh kiếm, nhìn mà Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục cũng thấy ái ngại.

Thảm thật sự!

Một lát sau, A Ninh với hai bím tóc ướt đẫm mồ hôi đi về, thở hắt ra một hơi: "Gia, xong rồi ạ, mấy thứ tà túy này khó đối phó thật." Tô Mộc gật đầu.

Tầm mắt ông và Hắc Bối Lão Lục đã bị Thu Sinh và Văn Tài thu hút.

Áo của Thu Sinh đã bị cương thi xé nát, lộ ra cơ bắp săn chắc, anh vẫn đang liều mạng đánh nhau.

Văn Tài thì cầm kiếm gỗ đào, rõ ràng có nhiều cơ hội đâm mà cứ do dự như người ngoài cuộc, đứng nhìn Thu Sinh bị cương thi tẩn

cho tơi tả.

Văn Tài lầm bầm: "Thu Sinh, anh khống chế nó đi chứ, tôi không biết đâm thế nào, hay là... hay là anh tự làm đi?" Thu Sinh mắt đỏ sọc, răng suýt cắn nát: "Đưa...

đưa cho tôi mau!

Tôi... tôi sắp không trụ nổi rồi!

Sư phụ, sư phụ cứu con..." "Mới thế đã không xong rồi, mau bảo nó đứng yên xem nào." Văn Tài thỏ thẻ nói. "Cút!" Thu Sinh không nhịn nổi nữa, lao đến giành lấy thanh kiếm gỗ đào, xoay người đâm một phát trúng phóc con cương thi đang định vồ lấy mình.

Thấy con cương thi lảo đảo rồi đổ gục xuống, bốc khói trắng, Thu Sinh mới đổ ập xuống đất.

Văn Tài nói thì dễ, người liều mạng với cương thi là Thu Sinh anh đây.

Thu Sinh nằm thở dốc, trước đây anh không hiểu lắm sự khác biệt giữa con nhà giàu và con nhà nghèo, anh vẫn tự thấy sống với Cửu thúc cũng ổn.

Cho đến khi nhóm Tô Mộc xuất hiện.

Hoàn toàn thay đổi suy nghĩ của anh.

Có tiền đúng là sướng thật. "Khá lắm." Cửu thúc khen một câu.

Trong hai đồ đệ, Thu Sinh là người ông ưng ý nhất, cái gì cũng giỏi, chỉ tội hơi lười và hay tham vặt.

Chương 173

Văn Tài là người tốt, nhưng tốt quá nên không làm được việc lớn. "Tô tiên sinh, ông xem, chuyện lần trước tôi nói với ông, ông thấy thế nào?

Bên ông còn thiếu người trông nhà hay chạy vặt không?" Thu Sinh sắp khóc đến nơi.

Sống thế này không chịu nổi nữa. "Mọi người thiếu tiền à?" Tô Mộc ngẩn người. "Thiếu!" "Thiếu ạ!" "Quá thiếu luôn!" Ba thầy trò lần đầu tiên đồng lòng đồng sức, đồng thanh trả lời. "Ồ." Tô Mộc gật đầu, rồi không nói gì nữa.

Cửu thúc ngượng ngùng ho khụ khụ: "Xem ra Nhậm lão thái gia đã hại không ít người, trấn Nhậm gia mới xuất hiện nhiều cương thi thế này, chỉ tiếc sức người có hạn..." Nhìn vẻ ưu sầu của Cửu thúc, Tô Mộc nhún vai: "Cửu thúc thấy khó giải quyết lắm sao?" Cửu thúc nghiêm túc gật đầu: "Chúng ta chậm trễ một khắc là không biết có thêm bao nhiêu người chết, haiz." "Đơn giản, tôi bảo Trương Khải Sơn đến tiếp quản trấn Nhậm gia, ông không có ý kiến gì chứ?" Tô Mộc nhìn Cửu thúc.

Cửu thúc nhíu mày.

Trước khi biết Tô Mộc, ông đã nghe danh Phật gia Cửu Môn, người được gọi là Âm Binh thiếu soái.

Thấy Cửu thúc do dự, Tô Mộc nghiêm giọng: "Thế nào là chính thế nào là tà, đám người chúng tôi trong mắt nhiều người là kẻ xấu, rất tệ hại, nhưng năm đó nếu không có chúng tôi, dải đất Tương Tây này không biết chết bao nhiêu người rồi.

Thế nên Cửu thúc vẫn thấy chúng tôi thuộc về bóng tối sao?" "Là

tôi nông cạn, được, cứ để anh ta vào đi." Cửu thúc gật đầu. "Được." Tô Mộc vẫy tay với Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Tiếp theo là một màn áp đảo hoàn toàn.

Đêm khuya.

Đội quân ba ngàn Âm Binh từ ngoài trấn Nhậm gia kéo đến, bắt đầu tiêu diệt những người đã bị thi độc của Nhậm lão thái gia lây nhiễm.

Thầy trò Cửu thúc và đội của A Uy cũng tham gia.

Ba ngàn Âm Binh người thường đương nhiên không thấy được.

Nhưng hai người đàn ông với hình xăm Cùng Kỳ và Kỳ Lân trên người lại cực kỳ nổi bật trong đêm.

Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn phá vỡ nhận thức của thầy trò Cửu thúc, tay không đánh nhau với đám cương thi lực điền mà không hề lép vế.

Trương Khải Sơn toát ra vẻ hung bạo tàn nhẫn, còn Trương Nhật Sơn thì thần sắc không đổi, trông vẫn rất bình thường.

Sau đó, Nhậm lão thái gia đang trốn trong bóng tối cũng bị thu hút bởi sự xuất hiện của Nhậm Đình Đình mà lộ diện.

Tô Mộc rút Hắc Kim Cốt Tán từ sau lưng ra, nhếch môi: "Để tôi." Cửu thúc lo lắng định lao lên cùng Tô Mộc.

Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn và Hắc Bối Lão Lục đều đang bận đối phó với đám cương thi đi theo lão thái gia, không rảnh tay. *Xoạch* ~ Khoảnh khắc Hắc Kim Cốt Tán mở ra, đám âm linh cương thi xung quanh đều sững lại tại chỗ.

Cửu thúc chưa kịp đuổi theo Tô Mộc, thấy cảnh tượng quái dị này

liền dừng lại, quay về bên cạnh Thu Sinh và Văn Tài.

Con cương thi Nhậm lão thái gia như đang vùng vẫy gì đó, gầm lên trời một tiếng, phun ra một luồng sương trắng. *Gào!!!* Nhưng đám cương thi khác vẫn bất động, mặc cho Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn và Hắc Bối Lão Lục giết sạch. "Đủ rồi đấy, cát bụi về với cát bụi, người hại ông không phải chúng tôi, báo thù chúng tôi cũng vô dụng." Tô Mộc che ô, đi thẳng về phía Nhậm lão thái gia.

Đi ngang qua đám cương thi ngây dại, chúng lần lượt quỳ lạy Tô Mộc, cảnh tượng vô cùng chấn động và quỷ dị. "Phong Dạ." Tô Mộc gọi khẽ. "Có thuộc hạ." Một bóng người trông rất đáng sợ bước ra từ bóng tối. "Đưa về đi." Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm. "Rõ." Thi nô Phong Dạ của Quan Sơn Thái Bảo gật đầu, trên tay xuất hiện một lá bùa màu tím đen, dán lên trán Nhậm lão thái gia.

Ngay sau đó, hai cánh tay đang duỗi thẳng của lão thái gia hạ xuống, chân tay cũng không còn cứng nhắc như trước, lẳng lặng đi theo sau Phong Dạ vào bóng tối. "Đợi đã!

Có thể... có thể đừng mang nó đi được không..." A Uy run rẩy cầu xin. "Anh muốn à?" Tô Mộc nở nụ cười tà mị.

Lá bùa trên trán Nhậm lão thái gia khẽ động, đôi mắt xanh lè trừng mắt nhìn A Uy một cái.

A Uy sợ suýt tè ra quần, vội lắc đầu: "Không không, các người thích thì cứ lấy đi." Phong Dạ đưa con cương thi biến mất.

Cửu thúc khựng lại, đi đến bên Tô Mộc: "Cậu... quen biết người dùng tà thuật Mao Sơn sao?" "Trước khi làm tôi đã chào hỏi ông rồi mà." Tô Mộc nhún vai. "Không, tôi chỉ muốn nhắc cậu một câu, tà thuật trên người đó dùng nhiều sẽ bị thiên khiển đấy..." Sắc mặt Cửu thúc tái nhợt.

Trong mắt Cửu thúc, phái Quan Sơn Thái Bảo mang đậm khí tức tà thuật Mao Sơn.

Người sáng lập phái tà Mao Sơn vốn cũng từ chính thống mà ra, nhưng vì nôn nóng cầu thành, không giữ đạo quy, vì đạt mục đích mà bất chấp thủ đoạn, đảo lộn đạo thuật, lấy luyện thi chế cổ làm phương tiện.

Chính tà bất lưỡng lập, xưa nay vẫn vậy.

Nhưng lúc này Cửu thúc cũng chỉ cảm thấy Tô Mộc không nên thu lưu hạng người này, không nên dùng sức mạnh này nên mới nhắc một câu.

Tô Mộc nghe những lời thế này từ Cửu thúc quá nhiều rồi nên cũng không để tâm.

Cô gái bên cạnh A Uy là Nhậm Đình Đình, đang ngây người nhìn Phật gia Trương Khải Sơn bị xé rách áo, lộ ra hình xăm Cùng Kỳ khi đánh nhau với cương thi.

Tô Mộc thì cô đã tiếp xúc rồi, biết người này không phải dạng vừa.

Nhưng Trương Khải Sơn cô mới thấy lần đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú, cơ bắp cuồn cuộn và hình xăm đó, Nhậm Đình Đình lập tức biến thành fan cuồng. "Quân gia." Nhậm Đình Đình đẩy A Uy ra, đi đến trước mặt Trương Khải Sơn: "Đa tạ quân gia đã ra tay giúp đỡ, người nhà Đình Đình đều bị đám người xấu xa kia giết sạch rồi, hu hu, quân gia..." Trương Khải Sơn cầu cứu nhìn Tô Mộc, chỉ thấy Tô Mộc đang cười xem kịch và nhún vai.

Chương 174

"Cố lên nhé, phấn chấn lên, anh làm được mà." Trương Khải Sơn lùi lại hai bước, nhận lấy áo từ Trương Nhật Sơn rồi mặc vội vào.

Ở Trường Sa, Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khởi Linh là những người có nhiều fan nữ nhất, nhưng Tô Mộc luôn tạo cảm giác xa cách, khiến các cô gái đau lòng không dám tiến tới.

Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng thì khác.

Trương Khải Sơn có thân phận quân nhân, tuy ở Trường Sa hay cải trang thành người trung niên để che mắt nhưng vẫn rất soái, nhiều phụ nữ thành đạt rất ngưỡng mộ.

Nhị Nguyệt Hồng thì ít khi ra ngoài, chỉ ở trong lê viên nên ít cơ hội được người khác thích hơn.

Còn Trương Khởi Linh thì chẳng thèm đếm xỉa đến ai, khi có cô gái tỏ tình, anh chỉ nhìn trân trân như thể đối phương là một con heo bỗng nhiên chạy đến trước mặt nói mấy lời anh không hiểu. "Đúng rồi, lúc đến tôi nhận được tin có một đám sơn tặc đang áp sát vùng này." Trương Khải Sơn thuận miệng nói. "Tôi và Nhật Sơn có phát hiện ở một nơi khác, chuyện ở đây xử lý xong rồi nên chúng tôi đi trước, nơi đó nếu bị người khác biết sợ là sẽ có biến." Trương Khải Sơn nhíu mày.

Tô Mộc gật đầu: "Vất vả cho các anh rồi." "Nghiêm trọng quá, vì Tô gia hiệu lực là chức trách của Cửu Môn, vậy chúng tôi đi trước, cô bé này để lại đây hay đi theo tôi?" Trương Khải Sơn nhìn A Ninh.

Anh biết Tô Mộc không thích dẫn theo người khác, trừ Hắc Bối Lão Lục. "Để cô bé ở lại đi." Tô Mộc nhìn A Ninh có chút khí chất

anh hùng giữa đôi lông mày. "Được, vậy chúng tôi đi." "Quân gia..." Nhậm Đình Đình thấy Trương Khải Sơn chẳng thèm ngó ngàng đến mình, thở dài bất lực. "Tôi có người trong lòng rồi, Nhật Sơn, đi thôi." Trương Khải Sơn nở nụ cười thuần khiết, gọi Trương phó quan một tiếng.

Nhậm Đình Đình biến sắc: "Quân gia... chẳng lẽ thích một vị quân gia khác sao..." "Nói bậy bạ gì đó, đấy là tình anh em xương máu." Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật. "Gã rẽ ngôi, tiếp theo trông cậy vào anh đấy." Tô Mộc liếc nhìn A Uy.

A Uy ngẩn ra, chưa kịp phản ứng. "Lúc nãy Trương Khải Sơn nói sơn tặc đang áp sát đây rồi, anh chẳng phải hổ báo lắm sao?

Dẫn người đi mà giải quyết." Tô Mộc thu ô lại, chắp tay sau lưng. "Để...

để tôi đi xem sao." A Uy gật đầu, vội vàng dẫn người chạy ra ngoài trấn.

Cửu thúc tập trung cư dân trong trấn, mang thi thể cương thi phát hiện được tập trung lại một chỗ, dùng gỗ đào xếp lên rồi hỏa thiêu để trừ thi độc.

Nhìn ngọn lửa xanh bốc cao, cư dân trấn Nhậm gia đều lộ vẻ sợ hãi.

Trong trận loạn cương thi này, nhiều người thân của họ đã ra đi mãi mãi.

Cửu thúc lập đàn siêu độ cho những người chết oan.

Thực tế, những người bị nhiễm thi độc biến thành cương thi đã không còn linh hồn để siêu độ, Cửu thúc làm vậy chắc là để trấn an lương tâm.

Sau sự kiện này, vài quan niệm của Cửu thúc cũng bị Tô Mộc làm

cho thay đổi.

Ngày hôm sau, Cửu thúc lập tức sai người đại tu nghĩa trang.

Thu Sinh và Văn Tài dụi mắt tỉnh dậy vì tiếng ồn, thấy Cửu thúc xách một lồng gà đi vào.

Thu Sinh ngạc nhiên: "Sư phụ, còn cương thi nào cần máu gà trống nữa ạ?" Cửu thúc khựng lại: "Mua về ăn." Thu Sinh mặt mày quái lạ: "Sư phụ, thế trước đây mấy con gà bị lấy máu thì thịt biến đi đâu rồi ạ?" Cửu thúc ho khụ khụ: "Anh không biết sư phụ làm phép cần bổ sung thể lực à?" Thu Sinh ngỡ ngàng: "Sư phụ lại ăn mảnh!" Cửu thúc sầm mặt: "Nếu anh đã nói thế thì mấy con gà này hai đứa cứ đứng nhìn mà xem, sư phụ quen ăn mảnh rồi." "Đừng mà sư phụ!

Để đấy, chuyện giết gà sao dám làm phiền sư phụ chứ?

Để con với Văn Tài làm cho, sư phụ ăn thịt thì cho chúng con húp miếng nước, chúng con còn đang tuổi lớn mà, hu hu." Thu Sinh cướp lấy lồng gà.

Cửu thúc nhìn Thu Sinh thèm thuồng: "Đừng vội, ta vừa đặt một con lợn ở trấn, lát nữa họ chở tới.

Từ nay về sau cuộc sống của chúng ta sẽ được cải thiện.

Cầm lấy, hai đứa lâu rồi không mua quần áo mới phải không?

Đi mua đi, gà để ta giết." Cửu thúc nhận lại lồng gà, đưa tiền cho hai đứa.

Thu Sinh khóc, Văn Tài cũng khóc theo.

Hơn hai mươi năm rồi, Cửu thúc kẹo kéo như sắt vậy.

Họ còn tưởng phải đợi đến khi sư phụ qua đời mới được chia chút tài sản.

Không ngờ hạnh phúc đến sớm thế này. "Để con đi hỏi xem Tô

tiên sinh còn thiếu người trông nhà không!" Thu Sinh nảy ra ý định vì hiểu ra nguồn cơn sự thay đổi của sư phụ. "Cút." Cửu thúc đá Thu Sinh một phát bay ra ngoài.

Thu Sinh gãi đầu cười ngượng: "Sư phụ, xem ra vụ làm ăn với Tô tiên sinh hời quá, ông ấy cho tiền, sư phụ giúp ông ấy dạy người." Cửu thúc nghe vậy thì nhíu mày: "Người đó tâm thuật bất chính, dù cho bao nhiêu tiền ta cũng không dạy bản lĩnh cho người của ông ta." Thu Sinh cười hì hì: "Không sao, sư phụ không dạy thì để con dạy, tiền sư phụ không kiếm thì con kiếm." Cửu thúc nghiến răng, hận không thể đá chết hai thằng đồ đệ này. "Ta chỉ lo cho hai đứa, bản tính lương thiện nhưng thiên phú ngu muội, nếu ta đi rồi thì hai đứa tính sao đây..." Cửu thúc thở dài thương cảm.

Ông cảm thấy Tô Mộc là người có thể gởi gắm hai đồ đệ nên mới phục vụ cho ông ấy.

Đây cũng là điểm yếu duy nhất của Cửu thúc: không yên tâm về đồ đệ.

Thực tế sau khi Cửu thúc mất, hai đồ đệ của ông sống khá thảm.

Văn Tài quay lại cuộc sống bình thường vô danh, mười mấy năm sau cũng theo sư phụ về chín suối.

Thu Sinh thì nghề nghiệp chẳng đâu vào đâu, bản lĩnh học được không còn đất dụng võ, sống dựa vào ánh hào quang cũ. "Sư phụ yên tâm, sau này con trông nghĩa trang cho.

Văn Tài con chẳng có bản lĩnh gì, chắc cũng không ngóc đầu lên nổi, cứ thay sư phụ giữ nghĩa trang chắc cũng đủ miếng cơm qua ngày." Văn Tài thật thà nói. "Còn con sẽ học sư phụ, hành hiệp trượng nghĩa, trở thành một đạo sĩ lừng danh!" Thu Sinh đầy tự tin. "Lão tử vẫn chưa chết đâu!" Cửu thúc trợn mắt lườm hai đồ đệ. "Ha ha ha ha." Thu Sinh và Văn Tài gãi đầu cười.

Chương 175

Vì nghĩa trang đang sửa chữa ồn ào nên nhóm Tô Mộc được mời về phủ họ Nhậm ở, thầy trò Cửu thúc cũng đi cùng.

Nhìn phủ đệ họ Nhậm rộng bằng cả cái nghĩa trang, thầy trò Cửu thúc không khỏi cảm khái.

Đúng là phải sống thì mới hưởng phúc được.

Nhưng rõ ràng gã rể ngôi A Uy chẳng có ý tốt gì.

Thấy nhóm Tô Mộc dời tới, hắn lập tức cười nịnh chạy ra: "Cửu thúc, Tô tiên sinh, báo cho hai người một tin không lành." "Hửm?" Trán Cửu thúc nổi vài vạch đen.

Tô Mộc im lặng. "Đám sơn tặc tối qua chúng tôi giết được một ít, tưởng là chặn được rồi, ai ngờ mấy cái xác đó lại sống lại, còn bảo tối nay trấn Nhậm gia phải nộp một đống tiền, nếu không sẽ thảm sát cả trấn." A Uy mồ hôi vã ra như tắm. "Tô tiên sinh, hay là gọi Phật gia quay lại đi?" A Uy mong đợi nhìn Tô Mộc. "Có bắt được ai hay mang được xác sơn tặc nào về không?" Cửu thúc nhíu mày. "Có có, đi, để tôi dẫn mọi người đi xem." A Uy dẫn thầy trò Cửu thúc đi.

Ba người nhóm Tô Mộc tiếp tục đi về phía viện lạc được sắp xếp cho mình.

Trên đường đi, Hắc Bối Lão Lục thắc mắc: "Lại có chuyện gì nữa đây?

Có đám sơn tặc nào lợi hại thế sao?" Tô Mộc mỉm cười: "Trên đời chuyện quái dị nhiều lắm." Hắc Bối Lão Lục gật đầu: "Cũng đúng, lúc Phật gia đi cũng nói bọn họ phát hiện ra một nơi người và rắn cộng sinh rất quái lạ, tên là gì mà Cổ Đồng Kinh, đúng là tà môn." "A Ninh,

trước khi giải quyết xong đám sơn tặc, không được rời khỏi tầm mắt của tôi, làm được chứ?" Tô Mộc cúi nhìn cô bé bên cạnh.

Cô bé nghiêm túc gật đầu." Một lát sau, Cửu thúc cùng A Uy trở lại.

Cửu thúc nhìn ba người Tô Mộc vẫn đang dọn dẹp phòng, trầm giọng nói: “Chuyện này e là có chút rắc rối.” “Sao vậy, Tiểu Cửu Cửu?” Hắc Bối Lão Lục rút thanh đại đao vừa mới cất dưới gầm giường ra, khiến A Uy nhìn mà ngây người.

“Cái gã béo này lại làm khó anh à?

Có cần Lục gia tôi chém hắn không?” Hắc Bối Lão Lục lườm A Uy một cái.

A Uy sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, vội vàng xua tay: “Lần này không phải tôi, không phải tôi, Lục gia...” Cửu thúc lắc đầu: “Là chuyện đám sơn tặc tối qua, hai tên bị bắt tôi đã xem qua, cũng là người của phái Tà Mao Sơn, trên người vẽ huyết phù, đánh không chết, sức mạnh vô song.” A Uy cũng vội vàng tiếp lời: “Tối qua quân số của chúng ít, nhân thủ của chúng ta đông nên đã ùa lên cùng lúc, ai ngờ thương vong hơn phân nửa mới bắt được hai tên, nhưng cũng vì thế mà đắc tội chúng, bọn chúng nói tối nay sẽ tới san bằng thị trấn!” “Ồ, khẩu khí lớn thật đấy, ở địa bàn Tương Tây này còn có kẻ ngông cuồng thế sao?

Lão Lục tôi tung hoành một đời, vẫn chưa gặp đối thủ nào cả, cứ để chúng tới, tôi muốn xem xem chúng có bản lĩnh lớn cỡ nào!” Hắc Bối Lão Lục nhếch miệng cười, vẻ mặt hoàn toàn không để tâm.

Cửu thúc và A Uy lúc này mới yên tâm gật đầu.

Phe bóng tối như vậy dường như thực sự chẳng ai so được với hai vị trước mắt này.

Cùng lúc đó, tại một dinh thự ở trấn Nhậm Gia thời gian qua có ma quấy phá, chủ nhà đã bỏ tiền thuê một đạo sĩ phương xa đến giúp dẹp yên.

Đạo sĩ tên Minh thúc thực sự đã nhận vụ này, rồi định dẫn theo hai âm linh mình nuôi dưỡng là Đại Bảo và Tiểu Bảo sang chơi trò 'tiên nhân khiêu' để lấy tiền rồi về.

Nhưng không ngờ, trong phủ đó thực sự có ma, mà còn là cả một gia đình lệ quỷ.

Thế là Minh thúc cùng hai âm linh bị gia đình lệ quỷ kia đánh đuổi ra ngoài, không chỉ mất mặt mà chuyện này còn nhanh chóng truyền khắp trấn Nhậm Gia.

Đám sơn tặc đại khái sẽ đến muộn một chút, A Uy đang chuẩn bị nhân thủ ứng phó.

Chủ nhân của ngôi nhà có ma kia lúc này mới tìm đến Cửu thúc.

Cửu thúc cũng đang lo lắng về những chuyện có thể xảy ra vào ban đêm nên cảm thấy hơi tốn thời gian, sau đó, ánh mắt ông dời sang gã tráng hán mặt đen đang đi dạo trong sân.

Lần này, Tô Mộc tận mắt chứng kiến Cửu thúc dùng khích tướng kế như thế nào để nhờ Hắc Bối Lão Lục giúp đỡ.

Cửu thúc thong thả bước tới, nhướng mày hỏi: "Lão Lục, nghe nói cậu có chút bản lĩnh?" Hắc Bối Lão Lục đang dạy võ công cho A Ninh, nghe vậy thì khựng lại, ngẩng đầu lên: "Sao thế, muốn so vài chiêu à?" "Không so, chỉ là vừa rồi có người đến bảo nhà họ có ma, tôi cảm thấy mình đối phó không nổi, lão Lục cậu có bản lĩnh đó không?" Cửu thúc nhịn cười.

"Chỉ thế thôi sao?" Hắc Bối Lão Lục phát hỏa.

"Ở đâu, ở đâu, để lão tử đi thu phục!" Hắc Bối Lão Lục vác đao,

dáng vẻ đầy oai dũng.

“Dẫn theo A Ninh nữa.” Tô Mộc tùy miệng nói một câu.

“Được thôi.” Hắc Bối Lão Lục gật đầu, “Đi thôi A Ninh, dẫn cháu đi xem Lục gia của cháu chém giết đám tiêu tiểu này thế nào, mấy con lệ quỷ nhỏ bé mà cũng dám làm càn trước mặt Lục gia.” “Đắc tội rồi.” Cửu thúc nhìn bóng lưng Hắc Bối Lão Lục và A Ninh đi xa dần, gật đầu với Tô Mộc.

“Rèn luyện con bé một chút cũng tốt.” Tô Mộc ngồi trên ghế đá, thong thả uống trà, vẻ mặt bình thản.

“Buổi tối đám người kia có thể sẽ tới cứu người, tôi ở lại hay cậu ở lại?” Cửu thúc nhíu mày hỏi.

“Để tôi đi xem hai tên kia trước đã.” Tô Mộc đặt chén trà xuống, đứng dậy.

A Uy khom lưng, tươi cười dẫn đường cho Tô Mộc như một kẻ nô bộc.

Một lát sau, Tô Mộc cùng A Uy và Cửu thúc đến trại giam tạm bợ canh giữ hai quái nhân kia.

Lính canh xung quanh dường như đều không muốn lại gần phòng giam, bầu không khí rất lạnh lẽo.

Khi lại gần nơi này, mặt A Uy cũng lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Bọn chúng hình như không biết nói tiếng người, cứ lầm bầm líu lo, cả người đầy tử khí, rất tà môn.” A Uy lên tiếng giải thích trước.

“Rõ ràng là thân thể con người nhưng lại sợ ánh sáng, sợ vật trừ tà, là sự tồn tại nằm giữa người và không phải người.” Cửu thúc nêu lên cảm nhận của mình.

“Ừm.” Tô Mộc gật đầu, bước vào phòng giam nồng nặc âm sát

khí.

Khi Tô Mộc bước vào, sắc mặt A Uy và Cửu thúc bỗng thay đổi.

Họ mới nhận ra rằng khi đi bên cạnh Tô Mộc, họ cũng cảm thấy một sự lạnh lẽo tương tự như trong phòng giam này, nhưng mãnh liệt hơn nhiều.

Tô Mộc nhíu mày, trong đầu bỗng hiện lên một vài mảnh ký ức từ kiếp trước.

Tô Mộc nhớ lại, khi ở mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Trương Khởi Linh dường như cũng nói những lời lầm bầm như thế này.

Và nếu anh không đoán sai, ngôn ngữ giao tiếp mà những người này sử dụng không còn thuộc về con người nữa, mà là ngôn ngữ của người chết.

Đây quả là một tuyệt kỹ.

Trong đám người này, dường như chỉ có Trương Khởi Linh là biết bản lĩnh này.

“Lát nữa bảo lão Lục qua đây mà học.” Tô Mộc tự lẩm bẩm một câu.

Nếu học được ngôn ngữ của quỷ này, Hắc Bối Lão Lục, hoặc là cái thằng béo nhỏ mà lão Lục nhận nuôi sau này sẽ dễ sống hơn nhiều.

Ít nhất khi đi đổ đấu mà hiểu được quỷ ngữ thì sẽ tránh được rất nhiều nguy hiểm.

Chương 176

"Ắt... xì!" Hắc Bối Lão Lục hắt hơi một cái, thanh đao đặt trên cổ con lệ quỷ trong phủ bỗng rung lên, chém bay đầu con lệ quỷ mạnh nhất trong gia đình đó.

"Sơ suất, sơ suất quá." Hắc Bối Lão Lục cười giải thích với đám lệ quỷ còn lại.

Phịch, phịch, phịch...

Toàn bộ lệ quỷ trong phủ đều quỳ xuống.

Gã tráng hán mặt đen này vừa đến đã đánh cho cả nhà chúng một trận tơi bời, hắt hơi một cái mà chém đứt đầu chủ gia đình lệ quỷ.

Thật là khủng khiếp!

A Ninh ở bên cạnh tò mò hỏi: "Lục gia, quỷ hồn vốn vô hình, chỉ khi chúng muốn hiện thân thì chúng ta mới thấy được, sao ông lại khiến chúng hiện hình được vậy?" Hắc Bối Lão Lục vác đao cười lớn: "Cái bản lĩnh này ta cũng vô tình phát hiện ra thôi.

Đại ca đã nói, trước đây ta giết quá nhiều người, lệ khí và oán khí trên người đã đậm đặc đến một mức độ nhất định.

Loại người như ta nếu chết đi cũng sẽ là Quỷ vương, nên ta vừa đến là chúng không trốn nổi nữa." "Đại ca từ lâu đã nói với ta rằng, chỉ có quỷ mới đối phó được quỷ, chỉ có kẻ ác mới trị được kẻ ác.

Hắc hắc, cho nên trong mắt kẻ ác, ta còn ác hơn chúng, trong mắt lệ quỷ, ta còn đáng sợ hơn cả lệ quỷ." "Con người nếu lợi hại và mạnh mẽ hơn kẻ khác, thì trong mắt họ, con sẽ là kẻ xấu.

Họ luôn muốn tìm ra khuyết điểm của con rồi phóng đại lên, hạ thấp con xuống mức không còn gì cả.

Còn nếu con yếu đuối, không cần bàn cãi, con sẽ là người tốt trong miệng mọi người.

Những khi rảnh rỗi họ sẽ dẫm con một cái, tát con một bạt tai, rồi khen một câu: con thực sự là người tốt đấy." Hắc Bối Lão Lục đem triết lý của mình dạy cho cô bé, đồng thời cũng nói cho gia đình quỷ kia nghe.

Và rồi, khoảnh khắc tàn sát bắt đầu.

Một lát sau, Hắc Bối Lão Lục dẫn A Ninh trở lại phủ họ Nhậm, sau đó bị Tô Mộc phái đến chỗ giam giữ hai sinh vật phi nhân kia để học cái gọi là quỷ thoại.

"Lục gia, phải học thế nào ạ?" A Ninh nghiêm túc nhìn Hắc Bối Lão Lục, vì Tô Mộc không hề chỉ cho họ phương pháp khác.

Hắc Bối Lão Lục thì làm gì có cái đầu óc đó.

Lão bước tới, lôi một tên ra, tát mạnh một cái vào mặt hắn.

"%#¥%#@..." Tên đó lập tức phun ra một búng nước bọt.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu cười: "Lo mà học đi, tên này chắc chắn đang chửi bới đấy.

Học thuộc câu này, sau này vào lãnh địa của người chết thì dùng, cứ vào là chửi mẹ nó đi, đảm bảo hiệu quả!" Trán A Ninh xuất hiện vài vạch đen.

Vị Lục gia này thực sự là có cách quá đi mà.

Tiếp đó, Hắc Bối Lão Lục đè tên vừa bị tát xuống đất, giơ trường đao lên, nhổ bãi nước bọt vào tay trái rồi xoa hai tay vào nhau.

Cảm nhận được ý định muốn giết mình từ thanh đao của Hắc Bối Lão Lục, tên kia lại liến thoắng nói một tràng quỷ ngữ.

Hắc Bối Lão Lục cười hắc hắc: "Nhớ kỹ chưa?

Câu này chắc là đang cầu xin tha mạng đấy, sau này gặp lệ quỷ không đánh lại thì cứ nói câu này." A Ninh: "..." A Ninh rất thông minh, chỉ nghe qua vài lần đã ghi nhớ quỷ ngữ vào lòng, dù chỉ mới là hai câu ngắn ngủi.

"Lục gia tôi thông minh chứ hả?" Hắc Bối Lão Lục buông chân đang giẫm tên kia ra, đẩy hắn trở lại lồng sắt.

"Còn muốn học gì nữa không, Lục gia tôi có đầy cách!" Lão vẻ mặt đầy đắc ý.

"Tạm thời chưa biết muốn nghe quỷ ngữ gì nữa, Lục gia ạ." A Ninh thở dài.

Ước chừng nếu Hắc Bối Lão Lục biết ngôn ngữ này, câu đầu tiên lão học được chắc chắn cũng là tiếng chửi thề, về khoản này thiên phú của lão quả thực không phải bàn.

Nhanh chóng, màn đêm buông xuống.

Cả trấn Nhậm Gia tràn ngập bầu không khí tĩnh lặng và sát khí.

Vì biết đám sơn tặc lợi hại, lại có thủ đoạn máu lạnh tàn nhẫn, nên người dân trong trấn đều lo lắng không biết mình có vượt qua nổi kiếp nạn này không.

Trong tửu lầu lớn nhất trấn, một số người có địa vị đã tề tựu để thương nghị cách đối phó với đám sơn tặc.

A Uy vừa đi vừa lắc đầu, rõ ràng địa vị của gã ở trấn không hề thấp: "Mọi người chú ý, theo tin tức chúng ta nhận được tối qua, đám sơn tặc này đao thương bất nhập, sức mạnh vô song, e là rất khó đối phó.

Cũng may trong trấn có Cửu thúc, có Tô tiên sinh..." A Uy nói một tràng rồi mới nhường chỗ cho Cửu thúc.

Tô Mộc không đến, không biết là đi làm chuyện gì khác rồi.

Hắc Bối Lão Lục và A Ninh thì có mặt.

Cửu thúc nhìn những cư dân với vẻ u sầu trên lông mày, cổ vũ sĩ khí: "Sau một ngày nghiên cứu, tôi phát hiện nước tiểu của đồng nam có thể đối phó với đám sơn tặc đao thương bất nhập này, chỉ cần bôi nước tiểu lên binh khí là đối phương sẽ không còn mình đồng da sắt nữa." "Á, cái này, tôi biết tìm đồng nam ở đâu bây giờ?" "Hì hì, may mà tôi có thằng con trai, tôi sẽ bảo nó đi tiểu, lúc đó chia cho ông một nửa nhé?" "Được được, để dành cho tôi một ít." "Tôi cũng có con trai, hắc hắc, tôi cũng bảo nó cho tôi một bãi, thì ra là có cách này, không hổ danh là Cửu thúc." "Ha ha, tôi cũng có lão sư phó, là một đồng nam, tôi cũng bảo ông ấy tiểu cho..." "..." Chát!

Nghe mọi người bàn tán xôn xao, Thu Sinh cũng cười hì hì nói xen vào một câu, nhưng lời chưa dứt đã bị Cửu thúc tát một cái đau điếng.

Thu Sinh lúc này mới ngượng ngùng đứng lại bên cạnh Cửu thúc.

"À, hóa ra Cửu thúc vẫn còn là đồng nam sao?" "Ha ha ha ha, Cửu thúc đã từng này tuổi rồi mà còn..." "Phụt..." Nghe lời Thu Sinh nói, mọi người có mặt đều cười rộ lên.

Bình thường không có gì để bàn tán về vị Cửu thúc đức cao vọng trọng, không ngờ ông vẫn còn là 'trai tân'.

Trong tửu lầu đang chuẩn bị đón tiếp đám sơn tặc.

Trước cửa nghĩa trang, có người lại tự tìm đến cửa.

"Cửu thúc không có nhà sao?" Đạo sĩ tên Minh thúc gãi đầu, nhìn thiếu niên vừa bước ra khỏi cổng nghĩa trang.

Tô Mộc lắc đầu.

Minh thúc thở dài nói: "Trước đây tôi có nuôi hai âm linh, giờ

muốn đưa chúng đi siêu thoát, nhưng một mình pháp lực không đủ, cần Cửu thúc giúp đỡ một tay." "Vì sao?" Tô Mộc thắc mắc.

"Cát bụi lại trở về với cát bụi, chúng đã theo tôi một thời gian dài, làm không ít chuyện lừa lọc, đã đến lúc để chúng ra đi rồi." Minh thúc sau khi trải qua sự cố với gia đình lệ quỷ kia đã hoàn toàn tỉnh ngộ.

Dù sao lúc đó Đại Minh và Tiểu Minh suýt chút nữa đã bị đám lệ quỷ xé xác, mà hai tiểu quỷ đó lại là vì cứu ông ta.

Bản thân Minh thúc đã kiếm được không ít tiền từ hai tiểu quỷ, dựa vào chúng để dọa người rồi giả vờ thu phục để lấy tiền.

Khi thấy Đại Minh và Tiểu Minh suýt chết vì mình, ông cuối cùng cũng cảm thấy hối hận.

"Ông đã hỏi ý kiến chúng chưa?" Tô Mộc 'ồ' một tiếng rồi gật đầu.

Chương 177

"Chưa, chúng tự nhiên không muốn rời đi, vẫn muốn ở lại với tôi, nhưng rốt cuộc người và quỷ không thể chung đường..." Minh thúc lắc đầu.

"Cửu thúc không có nhà, hình như đi đối phó sơn tặc rồi, ông đi tìm thử xem?" Tô Mộc cất bước đi về phía ngoại vi trấn Nhậm Gia.

Minh thúc gật đầu, đi theo sau Tô Mộc, cùng biến mất trong màn đêm.

Phía nam trấn Nhậm Gia, một đám sơn tặc mặc quần áo thú da quái dị đang di chuyển với tốc độ vượt xa giới hạn người thường, nhanh chóng tiến về phía trấn.

Trên đường đi, bất kỳ con vật nào gặp phải đều bị chúng chém giết tại chỗ rồi ăn thịt sống để bổ sung thể lực.

Đại chiến sắp nổ ra.

Tại Trường Sa, màn đêm cũng bao trùm, tối đen như mực.

Sau khi Ngô Tà đi, Ngô Tam Tỉnh vẫn chưa gượng dậy nổi sau cú sốc đó thì trong bóng đêm, có người tìm đến cậu bé Phan Tử đang lủi thủi một mình.

Phan Tử sinh ra trong một gia đình bình thường, từ nhỏ người thân đã chết trong một nạn đói.

May mắn năm đó Ngô Tam Tỉnh đi ngang qua, cứu lấy mạng Phan Tử.

Từ đó, Phan Tử theo sát Ngô Tam Tỉnh với thân phận tùy tùng, xông pha mọi hiểm nguy.

“Chỉ có người chết mới đối phó được người chết.” “...” Phan Tử mơ hồ bị người đó dẫn đi, sau đó bị đánh ngất, khi tỉnh lại, anh đã ở trên một con phố quen thuộc ở Trường Sa.

Phan Tử sờ vào vết đau âm ỉ ở cổ, nhíu mày, lòng tràn đầy sợ hãi xen lẫn tò mò.

Một mặt, anh không biết mình bị người bí ẩn kia dẫn đi đã làm những gì.

Mặt khác, anh không hiểu câu nói của người vừa đánh ngất mình có ý nghĩa gì, và trong khoảng thời gian anh biến mất đó đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có người chết mới đối phó được người chết.

Chẳng lẽ anh đã chết rồi sao?

Phan Tử theo bản năng véo mạnh vào đùi một cái, rồi sắc mặt anh lập tức trở nên khó coi.

Quả nhiên, anh không còn cảm thấy bất kỳ đau đớn nào nữa.

“Chuyện này đừng nói cho bất kỳ ai, là Tô gia dặn dò, thế hệ này của các cậu tạm thời chỉ có mình cậu sở hữu sức mạnh này thôi.” Người bí ẩn trong bóng tối đã giải đáp thắc mắc lúc này của Phan Tử.

Tô gia...

Phan Tử chợt nhớ đến vị đại nhân vật được cho là bí ẩn nhất thành Trường Sa.

Tô gia đã cho anh sức mạnh gì?

Còn không được nói cho ai biết?

Sức mạnh gì chứ?

“Tô gia nói, ngài ấy hy vọng thấy cậu có thể đi đến nơi đó, khi đó

cậu sẽ giải mã được bí ẩn về sức mạnh trên người mình." Người bí ẩn nói xong câu cuối cùng liền biến mất hoàn toàn, để lại một mình Phan Tử trong gió lạnh với cái đầu rối bời.

Tại Hắc phủ thành Trường Sa, cậu béo nhỏ đang ngủ say sưa, ngáy như sấm, cũng âm thầm đón nhận những biến hóa mới, chỉ là cậu ta ngủ quá say nên hoàn toàn không cảm nhận được những gì đang xảy ra với mình.

Hắc Hạt Tử vốn luôn ở lại phủ của Hắc Bối Lão Lục, khi nghe thấy động tĩnh từ phòng cậu béo liền theo bản năng đuổi theo, nhưng anh kinh ngạc phát hiện mình không thể đuổi kịp người đó.

Kể từ khi sở hữu sức mạnh thần bí kia, Hắc Hạt Tử hiếm khi gặp đối thủ trên đời, nhưng bước chân của người này anh lại không theo kịp.

"Tiểu Ca." Hắc Hạt Tử chạy đến phủ họ Ngô nơi Trương Khởi Linh đang ở.

"Giúp tôi một tay, cùng chặn một người, hắn dường như trộm thứ gì đó ở Hắc phủ rồi chạy về hướng kia." Hắc Hạt Tử chỉ tay về một nơi trong bóng tối.

Trương Khởi Linh là người mà Tô Mộc chưa từng thấy ngủ bao giờ, khi nghỉ ngơi anh luôn ngồi bán tọa, nhắm mắt, hễ có động tĩnh là lập tức hành động ngay.

Dường như đây là thói quen anh đã duy trì suốt nhiều năm.

Trương Khởi Linh không nói hai lời, trực tiếp đuổi theo hướng đó.

Hắc Hạt Tử gật đầu rồi đi đường tắt để chặn đầu người bí ẩn vừa đột nhập Hắc phủ.

Một lát sau, Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh đã đuổi kịp kẻ đào tẩu kia, dồn hắn vào một con hẻm nhỏ không lối thoát.

Người bí ẩn toàn thân bao phủ trong lớp áo đen rộng lớn, không nhìn rõ hình dáng hay giới tính.

Bốp bốp bốp~ Người áo đen thấy Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử có thể đến trước chặn đầu mình thì đưa tay vỗ tay một mình.

Ngay khoảnh khắc sau, hắn biến mất ngay tại chỗ.

Đôi mắt Trương Khởi Linh thoáng hiện một tia nghi hoặc.

Hắc Hạt Tử kinh ngạc: "Làm sao có thể biến mất giữa chừng như vậy được..." Trương Khởi Linh khựng lại, thở dài rồi tự mình quay lưng rời đi.

Hắc Hạt Tử dừng lại tại chỗ một lát, thủy chung không tìm ra tung tích của kẻ đã biến mất kia, cũng lắc đầu trở về Hắc phủ.

Không ngờ hai người bọn họ hợp lực mà cũng không thể truy lùng được hành tung của người bí ẩn đó.

Sau khi trở về Hắc phủ, Hắc Hạt Tử nhẹ nhàng vào phòng Bàn Tử kiểm tra tình hình, thấy Bàn Tử vẫn còn thở, tiếng ngáy như sấm, rất khỏe mạnh bình thường, lúc này mới trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Người bí ẩn đó rốt cuộc là vì chuyện gì?

Điều Trương Khởi Linh không nói là thực ra anh đã cảm nhận được lúc Phan Tử bị bắt đi, chỉ là anh không có hứng thú.

Nếu là chuyện anh không hứng thú, thì dù có giết sạch mọi người ngay bên cạnh, anh cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Anh đến Trường Sa chỉ để nhờ người Cửu Môn giúp trông coi Thanh Đồng Môn mà thôi.

Để đáp lại, anh đã bảo vệ Tiểu Ngô Tà suốt thời gian dài và cũng giúp Tô Mộc xử lý một số việc.

Tại trấn Nhậm Gia, đám sơn tặc đã đến và xảy ra xung đột với đội

hộ vệ do A Uy dẫn đầu, cùng với ba thầy trò Cửu thúc và Hắc Bối Lão Lục.

Thủ lĩnh đám sơn tặc là một kẻ trông giống phụ nữ, nhưng khi mở miệng nói, giọng nói lại trầm khàn, khó phân biệt nam nữ.

Thuộc hạ sơn tặc của ả, mỗi tên đều cầm đao có thể chém kẻ địch làm đôi, sau khi trúng đạn vẫn không có cảm giác gì, tiếp tục lao vào cấu xé người khác.

Chuyên môn của Cửu thúc là đối phó với tà túy, không phải đối phó với người thường, nên tạm thời không tham chiến mà chỉ trấn giữ phía sau.

Hắc Bối Lão Lục chắc cũng là lần đầu đối phó với kẻ địch sở hữu năng lực tà thuật như vậy, dần dần bị thuộc hạ của người đàn bà kia dẫn dụ sang nơi khác.

Chương 178

Nhờ Cửu thúc đã phát hiện ra điểm yếu của đám người không chết này từ trước, nên đội quân do A Uy dẫn đầu mới có thể cầm cự ngang ngửa với đám sơn tặc.

Tô Mộc đi tới, A Ninh từ bên cạnh Cửu thúc chạy đến bên anh.

Tô Mộc nhíu mày hỏi: "Lục gia đâu?" A Ninh chỉ về một hướng: "Vừa nãy Lục gia còn ở đằng kia, hình như là đuổi theo mấy tên rồi chạy vào trong đó, Lục gia ông ấy...

ông ấy sẽ không sao chứ?" Qua mấy ngày tiếp xúc ngắn ngủi, A Ninh biết gã tráng hán mặt đen kia tuy nóng tính, lời nói khó nghe nhưng đối xử với cô bé rất tốt, là một người thực lòng quan tâm đến cô.

"Không sao đâu, đi thử sức xem." Tô Mộc nhìn A Ninh bên cạnh.

"Vâng." A Ninh cũng không biết lấy can đảm từ đâu ra, sau khi Tô Mộc xuất hiện, cô bé thực sự cầm chủy thủ tham gia vào cuộc chiến.

Tại một nơi trong bóng tối, Hắc Bối Lão Lục không mấy thông minh đã bị kẻ địch dụ vào sâu, trực tiếp đối mặt với thủ lĩnh sơn tặc – kẻ có thể nhả sâu xác từ miệng để chữa lành vết thương cho đồng bọn.

"Cạch cạch cạch, lấy ngươi khai đao trước, ngươi vạm vỡ như vậy, dùng ngươi để đối phó bọn họ thì tuyệt nhất." Người đàn bà đầy tà khí rút từ kẽ răng ra một con sâu xác màu trắng còn đang ngọ nguậy, rồi với tốc độ mắt thường không thấy được, ả lao đến sau lưng Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục không tham gia nhiều vụ đối phó tà túy, từ trước

đến nay đều đối phó với con người.

Thấy cảnh này, đồng tử lão đột nhiên co rụt lại.

Hỏng rồi...

"Tử bất ngữ, quái lực loạn thần." Trong bóng tối, Tô Mộc thì thầm một câu, nhìn về hướng Hắc Bối Lão Lục đang đứng.

Hắc Bối Lão Lục im lặng không nói, xoay người với tốc độ cực nhanh, ném thanh khai sơn đao trong tay ra phía sau.

"Làm sao có thể..." Người đàn bà trừng lớn mắt, nhìn thanh trường đao với tốc độ không hề kém cạnh mình bao nhiêu, vội vàng khựng lại, nhờ vậy mới chỉ bị chém rụng vài sợi tóc chứ không bị mất đầu.

"Đứng yên cho ta!" Một giọng nói khàn khàn, khó phân biệt nam nữ phát ra từ miệng người đàn bà kia.

Ngay sau đó, dưới chân Hắc Bối Lão Lục bỗng mọc ra mấy sợi dây leo thô kệch dẻo dai, nhanh chóng quấn chặt lấy lão như một cái kén.

Đồng thời, trên dây leo đó bò đầy những con sâu xác màu trắng, đang nhanh chóng tiến về phía thất khiếu như tai mắt mũi miệng của Hắc Bối Lão Lục.

Rõ ràng, người đàn bà tà môn này dựa vào loại sâu cổ quái này để khống chế thuộc hạ, và dường như còn mang lại sức mạnh khủng khiếp khó tin.

Hai tay Hắc Bối Lão Lục đều bị dây leo trói chặt, tay phải cầm đao bị siết ra từng lằn máu nhưng lão vẫn không buông thanh khai sơn đao.

Nhưng chuyện kỳ lạ đã xảy ra ngay sau đó.

Ngay khi con sâu xác màu trắng sắp chui vào mũi miệng Hắc Bối Lão Lục, hai cánh tay lão bỗng nở to ra một vòng, giống như tự nhiên to gấp đôi vậy.

Rắc, rắc, rắc!

Những sợi dây leo trói buộc Hắc Bối Lão Lục trong nháy mắt đứt đoạn thành từng khúc, rơi lả tả xung quanh lão.

Trong đêm tối, đôi mắt Hắc Bối Lão Lục phát ra ánh hồng quang quỷ dị, tia sáng đỏ ấy như thực thể để lại dư ảnh, tựa như tà túy giáng lâm.

“Ngươi có hiểu ý nghĩa của câu 'tử bất ngữ, quái lực loạn thần' không?” Giọng của Hắc Bối Lão Lục cũng thay đổi, trở nên trầm hùng hơn.

Nữ thủ lĩnh sơn tặc không hiểu những gì Hắc Bối Lão Lục đang nói.

“Đại ca đã giải thích cho ta rồi, ý của câu này là: lão tử không thèm nói chuyện, nhưng lão tử có thể dùng sức mạnh để diệt thần!” Hắc Bối Lão Lục mạnh mẽ phóng thanh trường đao về phía người đàn bà kia.

Trường đao lao đi với tốc độ mắt thường không kịp nhìn, lướt qua vị trí của ả rồi chém đứt một thân cây to bằng đùi người lớn mới cắm chặt xuống đất.

Bộp!

Đầu của nữ thủ lĩnh sơn tặc rơi xuống đất, vô số con sâu màu trắng bò ra từ vết cắt ở cổ rồi chui tọt xuống đất biến mất.

Hắc Bối Lão Lục hít một hơi thật sâu: “Đại ca dạy ta phải lấy lý phục người, đạo lý, hoặc là vật lý.” Sau khi nữ thủ lĩnh chết đi, những tên sơn tặc khác ngay lập tức khô héo như cành cây khô, thân

thể nhanh chóng tóp lại rồi đổ rầm xuống đất, từ trong người chúng cũng bò ra những con sâu xác trắng rồi nhanh chóng chui xuống lòng đất.

Tô Mộc bước tới, giẫm nát một con sâu xác trắng, ngước đôi mắt sâu thẳm lên: "Những thứ dưới lòng đất luôn rình rập chờ thời, các ngươi đừng quên rằng đây không còn là nơi các ngươi nên đến nữa." Trong tầm mắt của Tô Mộc, A Ninh người đầy máu từ xa chậm rãi đi lại.

Lần ra tay này của cô bé hiệu quả không tệ, không đến mức yếu ớt như Tô Mộc tưởng tượng, khi đối phương định giết mình cô bé đã đánh trả, rồi dùng phương pháp Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục dạy để giết chết kẻ địch.

"Đại ca!

Đống sâu xác đó rốt cuộc là gì vậy?" Hắc Bối Lão Lục nhíu mày, từ trong bóng tối bước ra, bình an vô sự.

Cửu thúc cũng nhíu mày, không biết người đàn bà kia lấy đâu ra loại sức mạnh này, ban đầu ông còn tưởng là đạo thuật Mao Sơn.

Nhưng tình hình hiện tại dường như không liên quan đến thuật sĩ, mà là do đống sâu xác trắng kia.

Nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người và vẻ mặt nghi hoặc của Cửu thúc, Tô Mộc chắp tay sau lưng, bước vào giữa đám đông: "Những con sâu xác mang ý thức của một người chết nào đó đã chiếm đoạt thân thể bọn chúng, điều khiển bọn chúng hành sự, qua đó để cầu trường sinh." Cửu thúc dường như đã hiểu ra điều gì: "Ả ta đang tìm kiếm những thân thể khác, hoặc muốn nuôi nhốt người dân trấn Nhậm Gia, rồi thông qua cách cộng sinh giữa sâu xác và cơ thể người để không ngừng sinh sôi nảy nở sao?" Cửu thúc hiểu rằng, dù sâu xác khống chế sơn tặc nhưng sơn tặc vẫn bị thương, vẫn già và chết đi,

nên không thể khống chế mãi mãi để đạt được trường sinh.

Nhưng nếu khi thủ lĩnh sơn tặc già yếu hoặc chết đi mà tìm được thân thể mới để chiếm đoạt, thì kẻ điều khiển sâu xác đó sẽ sở hữu thọ mệnh và sức mạnh vô tận.

"Gần như vậy, nói nôm na là những con sâu này không biết bằng cách nào đã được thuần hóa, mang một ý thức nào đó, chỉ cần chúng vào được trong cơ thể người là có thể chiếm giữ thân thể, làm chủ suy nghĩ và hành động của người đó...

Loại này tôi mới nghe qua một loại tương tự, thứ đó gọi là Ly Cổ." "..." Ly Cổ.

Trong ký ức của Tô Mộc, lẽ ra phải ở bên Phàn Lĩnh Thần Thụ mới có loại tà môn này, nhưng không hiểu sao vùng Tương Tây anh cũng gặp phải.

Hơn nữa, loại sâu xác trắng điều khiển sơn tặc này còn tà môn hơn cả Ly Cổ.

Hoặc có lẽ liên quan đến vùng đất Tương Tây này.

Tương Tây từ xưa đã có truyền thuyết về cổ độc, Ly Cổ xác suất lớn là truyền từ nơi này ra, hoặc tại thời điểm này đã có người cường hóa loại sinh vật nhỏ bé này để đạt được ý niệm vĩnh sinh.

Đây không phải lần đầu Tô Mộc gặp kẻ đã chết hoặc chưa chết muốn tìm cách trường sinh.

Chỉ là đằng sau chuyện này rốt cuộc liên quan đến ai, nhiều lúc Tô Mộc cũng không tài nào biết được.

Giống như từ khi thủy tổ họ Trương phát hiện ra Thanh Đồng Môn, những kẻ tìm kiếm thuật trường sinh ngày càng nhiều, thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp.

Nhưng cũng may, loại sinh vật dưới lòng đất này xác suất lớn sẽ không xuất hiện vào ban ngày hoặc ở nơi đông người.

Nếu không thế giới đã đại loạn từ lâu.

Còn một chuyện nữa, Tô Mộc sớm đã phát hiện ra cái gọi là người nhà họ Uông ở thành Trường Sa, cũng là một 'gia tộc' đang truy cầu thuật trường sinh, có điểm khác biệt với huyết mạch nhà họ Trương.

Khi Cửu Môn còn chưa trỗi dậy, thế lực nhà họ Uông đã tồn tại.

Khi Cửu Môn đạt đến đỉnh cao, người nhà họ Uông thông qua sự xuất hiện của Tiểu Ca mà đánh hơi được tình hình bên phía Cửu Môn.

Chỉ tiếc là khác với nguyên tác, lần này nhà họ Uông không thu được bất kỳ lợi lộc nào ở Trường Sa, hễ kẻ nào được phái đến Trường Sa đều bị bí mật giết sạch, không chừa một tên.

Chương 179

Cửu Môn là thế lực của Tô Mộc.

Khác biệt với nhà họ Uông, Tây Vương Mẫu hay Vạn Nô Vương.

Cửu Môn cũ có lẽ không bằng những thế lực thần bí kia, nhưng từ khi Tô Mộc xuất hiện, các thế lực khác đừng hòng lấy được một chút lợi ích nào từ Cửu Môn.

"Đại Minh!

Đại Minh!

Cửu thúc, Cửu thúc, cứu lấy Đại Minh với..." Tiếng kêu thê thảm vang lên giữa đám đông.

Ngày hôm sau, khi Hắc Hạt Tử nảy ra ý định kiểm tra sự thay đổi trên người Bàn Tử, anh kinh ngạc phát hiện các chỉ số cơ thể của Bàn Tử đang tăng trưởng với tốc độ đáng sợ.

Hắc Hạt Tử lùi lại vài bước, vẩy vẩy cánh tay vừa bị nắm đấm của cậu béo nhỏ đập trúng đến phát tê: "Lại lần nữa!" "Hắc hắc, Bàn gia sợ anh chắc!" Cậu béo cũng cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể sau một giấc ngủ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Hay lắm, bị Hắc Hạt Tử bắt nạt bấy lâu nay, cuối cùng cũng có cơ hội báo thù.

Cùng lúc đó, Tô Mộc rời khỏi trấn Nhậm Gia, một mình anh lại biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Tại một nơi gọi là 'Viện điều dưỡng Golmud'.

Một nam tử thần bí mặc thanh sam, che ô đen tìm đến nơi này.

Khi anh xuất hiện, những thứ âm tà trong viện điều dưỡng này

nhanh chóng tụ tập lại, ngăn cản anh mang đi một số thứ bên trong.

Sau một cuộc tàn sát ngắn ngủi.

Tô Mộc để lại con rắn mào gà cuối cùng có ánh mắt mang thần sắc tư lự của con người, đồng thời bước đến căn phòng nơi người phụ nữ trông như đã phát điên đang ở.

"Tuy là họ lỡ bước vào địa bàn của ngươi, nhưng dạy dỗ một chút là được rồi, chuyện này ngươi làm hơi quá tay đấy." Tô Mộc trò chuyện với con rắn quái dị đang treo mình trên xà nhà, một khung cảnh vô cùng kỳ quái.

Con rắn mào gà vẫn lè lưỡi, đôi mắt lóe lên tia độc ác, dường như đang oán trách sự xuất hiện đột ngột của Tô Mộc.

Tiếng xì xì vang lên bên tai Tô Mộc.

Anh khựng lại, khóe miệng khẽ nhếch: "Ngại quá, lần này tôi tới không phải để chủ trì công đạo cho ai cả, tôi tới để làm chỗ dựa cho cô ấy." "Cô ấy dù sao cũng là người Cửu Môn của tôi, chuyện này cứ thế mà bỏ qua đi.

Nếu có ý kiến gì khác, một là tôi đích thân đến chỗ các người nói chuyện, hai là các người đến Trường Sa, tôi vẫn ở nơi đó chờ các người đến tìm phiền phức." Nói xong, Tô Mộc cầm chiếc ô cốt kim đen, dìu cô gái mặc bệnh phục trắng, tóc tai xõa xượi, vẻ mặt điên dại ngơ ngác dậy khỏi chỗ ngồi.

Người này chính là Hoắc Linh, môn chủ đời thứ hai của nhà họ Hoắc, người được cho là đã mất tích sau khi cùng Ngô Tam Tỉnh ra ngoài cách đây không lâu.

"Hồi nhỏ đã bảo cháu đừng có bướng bỉnh như thế, vậy mà cháu chẳng thèm nghe." "Sao nào, con gái lớn rồi là bắt đầu hướng ngoại rồi à?" "Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, mọi người nhà họ Hoắc

đều đang đợi cháu về đấy, Tú Tú cũng vậy, con bé còn nhỏ lắm, sau này hãy dành thời gian bên con bé nhiều hơn, đừng suy nghĩ lung tung nữa." Tô Mộc tay cầm ô cốt kim đen, từng bước một dẫn theo Hoắc Linh đang dần khôi phục thần trí, bước đi giữa bầy rắn mào gà đang bò lổm ngổm xung quanh.

Những sinh vật vốn cực kỳ đáng sợ và khó đối phó trong mắt người thường lại không hề có bất kỳ hành động tấn công nào nhắm vào người đàn ông và cô gái đang đi giữa vòng vây của chúng.

Chỉ vì người đàn ông kia vừa mới trực tiếp liên lạc với cấp trên của chúng, kẻ đứng sau màn.

Kẻ đó không để lại bất kỳ mệnh lệnh nào bảo phải giữ Tô Mộc và Hoắc Linh lại, nên chúng chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không dám làm gì.

Tin tức Tô Mộc dẫn Hoắc Linh trở về lại một lần nữa gây chấn động khắp Trường Sa.

Sau khi biết Hoắc Linh mất tích, nhà họ Hoắc cùng các nhà khác trong Cửu Môn không hề ngồi yên mà đều ra tay giúp đỡ tìm kiếm hành tung của cô.

Nhưng điều kỳ lạ là với thế lực của Cửu Môn mà vẫn không tài nào tìm thấy Hoắc Linh.

Điều khiến nhiều người bất ngờ, mà cũng không mấy bất ngờ, là khi Tô Mộc trở về, cô gái đi bên cạnh anh chính là Hoắc Linh mà họ tìm mãi không ra.

Ngô Tam Tỉnh sau khi biết Hoắc Linh trở về thì trợn tròn mắt, vội vàng chạy đến Tô phủ.

Nhưng vẫn như trước đây, người của Tô phủ không cho anh vào cửa.

Đời thứ hai nhà họ Ngô chỉ có Ngô Nhất Cùng mới có tư cách bước chân vào Tô phủ, hai người con khác của Ngô Lão Cẩu không đủ điều kiện này.

Ngô Tam Tỉnh đứng ngoài cổng Tô phủ, từ xa cúi người hành lễ: "Đa tạ Tô gia đã ra tay giúp đỡ." Tô phủ vẫn giữ vẻ tĩnh lặng và bình yên như mọi ngày.

Ngô Tam Tỉnh thở dài, lắc đầu nói: "Tam Tỉnh xin rời khỏi Trường Sa ngay bây giờ, đời này sẽ không bao giờ quay lại, không đặt chân vào Trường Sa dù chỉ một bước.

Đa tạ Tô gia đã chiếu cố suốt thời gian qua, đa tạ." "Đi xa nhớ chú ý an toàn, nhớ thường xuyên về nhà thăm mọi người." Ngay khoảnh khắc Ngô Tam Tỉnh quay người đi, bên tai anh bỗng nghe thấy giọng nói của Tô Mộc, giọng nói mà anh chỉ mới được nghe vài lần hồi còn nhỏ.

Đôi mắt Ngô Tam Tỉnh ngấn lệ, anh sinh ra được vài năm thì Ngô Lão Cẩu đã đi, Ngô Nhất Cùng như người cha nuôi nấng anh và Nhị Bạch trưởng thành, nhưng trong thâm tâm anh vẫn luôn cảm thấy mình là một đứa trẻ không có tiền bối, phụ bối nào bảo bọc.

Những người khác trong Cửu Môn chẳng thèm quan tâm đến anh, anh cũng đã quen với việc một mình xông pha giang hồ từ nhỏ.

Cho đến khi câu nói này của Tô Mộc vang lên.

Đúng vậy, đối với người Cửu Môn bọn họ, Trường Sa mới là nhà.

"Cháu sẽ làm vậy, Tô gia, nếu cháu không gánh vác nổi, cháu sẽ về nhà..." Ngô Tam Tỉnh lau đi những giọt nước mắt vừa rơi, bước chân kiên định tiếp tục đi về phía trước.

Ngô Tam Tỉnh không biết liệu Tô Mộc có biết những việc anh sắp làm hay không, nhưng anh biết một điều: anh đã làm mất Hoắc Linh

và chính Tô Mộc đã tìm cô về cho anh, nguyên vẹn không sứt mẻ.

Nghĩa là Tô Mộc luôn ở bên cạnh thế hệ thứ hai của bọn họ, luôn dõi theo bọn họ, chỉ là không ra tay giúp đỡ mà thôi.

Giống như một người cha nghiêm khắc vậy.

Từ đó, nhà họ Ngô hoàn toàn chuyển khỏi Trường Sa.

Sau khi rời đi, Ngô Tam Tỉnh cũng đến Giang Nam, dựa vào một số thủ đoạn của mình để mở một tiệm đồ cổ ở đó, vừa mua bán kiếm sống nuôi gia đình, vừa tiếp tục đi trên con đường này, thu thập tin tức lưu truyền trong giới đổ đấu.

Vài ngày sau, Trương Khải Sơn trở về một mình, Trương phó quan đã không còn bên cạnh ông.

Cùng năm đó, những người thuộc thế hệ cũ của Cửu Môn đã rút khỏi công ty kinh doanh đồ cổ chung của Cửu Môn, hoàn toàn ẩn cư sau bức màn.

Kể từ đó, Cửu Môn 'lụi tàn'.

Sau đó, Hắc Hạt Tử hoàn thành ước hẹn mười năm, rời xa Bàn Tử.

Trương Khởi Linh cũng biến mất hoàn toàn trong mắt những người Cửu Môn khác.

Một ngày nọ mười năm sau.

Tô Mộc cùng Trương Khởi Linh, Hắc Bối Lão Lục và A Ninh lại một lần nữa đến Tương Tây.

Sau đó tham gia vào kiếp nạn cuối cùng trong đời Cửu thúc theo ký ức của Tô Mộc, một thực thể tà ác có thể điều khiển lệ quỷ và sức mạnh cương thi: Dương Vân Phi!

Khi Tô Mộc và những người đi cùng tới nơi, Cửu thúc lúc này lấy

hóa danh là Mao Tiểu Phương, đang chuẩn bị thủ đoạn cuối cùng để đối phó với con cương thi khủng bố này: cùng nó rơi xuống cửu u hoàng tuyền, đồng quy vu tận.

Chương 180

"Khụ khụ, Tô Mộc, sao cậu lại quay lại đây?" Mao Tiểu Phương (Cửu thúc) ho vài tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, ông đã cảm thấy mình không còn sống được bao lâu nữa, nên đang làm việc trừ tà cuối cùng cho người dân địa phương: đối phó với Dương Vân Phi đầy quyền năng.

"Đúng rồi, Tô tiên sinh, trước đây chúng tôi có nghe ngóng, người ở Trường Sa dường như không ai biết đến Cửu Môn cả, cứ ngỡ các anh gặp biến cố gì nên đã lụi tàn rồi." Thu Sinh cười gãi đầu.

"Nhanh thật đấy, mười năm không gặp, Tô tiên sinh vẫn trẻ trung đẹp trai như vậy." Văn Tài thành tâm khen ngợi.

"Vì sao chứ?" Tô Mộc chắp tay sau lưng, vẫn dáng vẻ mặc thanh sam che ô đen năm nào.

Khóe miệng Tô Mộc nở một nụ cười mang chút phong sương: "Bởi vì, có những nỗi niềm khó nguôi..." "Ông già rồi, Mao đạo trưởng." Tô Mộc nói thẳng.

"Đúng là già thật rồi." Mao Tiểu Phương thở dài, lắc đầu.

Nếu ông vẫn còn dáng vẻ hăng hái năm xưa thì một Dương Vân Phi nhỏ bé có là gì?

Ông chính là vị cương thi đạo trưởng mà mọi tà túy vùng này đều khiếp sợ cơ mà!

"Hai đứa này vẫn cứ chẳng ra làm sao cả." Tô Mộc lắc đầu nhìn Thu Sinh và Văn Tài.

Hai người nhìn nhau rồi cười bất lực.

Thiên phú là thứ không phải cứ nỗ lực là bù đắp được.

Cửu thúc thì chỉ có một mà thôi.

“Chuyện tiếp theo cứ giao cho chúng tôi xử lý đi.

Tôi đã sắp xếp một dinh thự ở Trường Sa cho Cửu thúc rồi, đã đến lúc ông nên đi dưỡng lão thôi.” Tô Mộc dùng giọng điệu của những người cùng thế hệ dặn dò vị đạo sĩ trước mặt một câu.

“Dưỡng lão sao?

Ha ha ha ha, cũng đến lúc lui về dưỡng lão thật rồi.

Có cậu ở đây tôi yên tâm lắm, đi đi, đừng lo cho tôi, tôi sẽ đợi xem cậu giải quyết xong chuyện nơi đây rồi mới đi dưỡng lão.” Mao Tiểu Phương cười nhợt nhạt.

“Người mà Tô Mộc tôi không muốn cho chết thì Diêm Vương có đến cũng không mang đi được đâu, yên tâm đi.” Tô Mộc an ủi vị Cửu thúc đang nghĩ mình sắp chết một câu, rồi cất bước đi ra ngoài nghĩa trang.

Trấn Nhậm Gia từ lâu đã biến thành trấn quỷ, trấn cương thi, chỉ có chỗ của Cửu thúc là còn giữ được chút bình yên cuối cùng.

Hắc Bối Lão Lục không nói lời nào rút thanh khai sơn đao ra, vẫn dũng mãnh như một gã du đãng năm xưa.

A Ninh ngày càng xinh đẹp, cả người trông rất tinh anh, tóc búi gọn, mặc đồ da bó sát, vóc dáng thanh mảnh nhưng đầy đặn.

Keng!

Thấy Trương Khởi Linh rút thanh hắc kim cổ đao sau lưng ra, Hắc Bối Lão Lục âm thầm né xa vài bước.

“Ta cứ thấy lạ, cùng là dùng đao mà sao động tác của cậu em lại ngầu thế nhỉ?” Hắc Bối Lão Lục đứng cách đó không xa, chép miệng

nói.

Trương Khởi Linh chẳng thèm liếc nhìn gã mặt đen lấy một cái, bao năm qua anh đã quen với sự khiêu khích và trêu chọc của Hắc Bối Lão Lục rồi.

Dù sao Hắc Bối Lão Lục cũng đánh không lại anh, nên chỉ có thể chiếm chút lợi thế bằng miệng mà thôi.

"Hắc hắc, Tiểu Ca à, hồi trước Hoắc Linh đến cầu thân sao chúng ta không đồng ý luôn đi nhỉ?

Xem kìa, bao nhiêu năm qua đi rồi mà cậu em vẫn độc thân, ha ha ha ha." Hắc Bối Lão Lục tiếp tục cười.

"Ơ, hình như ta cũng thế." Hắc Bối Lão Lục vừa cười vừa gãi đầu.

Trương Khởi Linh: "..." Anh vác hắc kim cổ đao lên: "Làm việc thôi." "Ơ, cuối cùng cậu nhóc cũng chịu nói một câu rồi à, ha ha ha, sao thế, cũng nóng lòng rồi hả?" Hai má Hắc Bối Lão Lục ửng hồng.

Lại đến lúc chém giết rồi.

Trương Khởi Linh không nói thêm gì nữa.

Thực ra những năm qua đi theo Tô Mộc, Trương Khởi Linh đã học được rất nhiều, bắt đầu biết thế nào là thiện ác, ai nên giết và ai không nên giết, dần dần đã có chút 'hơi người'.

Năm đó khi Tô Mộc lần đầu gặp Trương Khởi Linh, anh đã cảm thấy Trương Khởi Linh thực ra giống như một người máy, không hề có chút biến động cảm xúc nào.

Lúc đó anh chỉ mang theo sứ mệnh tìm đến Cửu Môn, gánh vác sứ mệnh của người nhà họ Trương.

Dương Vân Phi đó rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Khi nhóm Tô Mộc bước ra khỏi nghĩa trang, bầu trời vốn đang sáng bỗng trở nên u ám, mây đen che lấp mặt trời.

Một nữ quỷ tóc đen xõa xượi, mặt trắng bệch như tuyết, trên bộ đồ trắng không ngừng nhỏ nước, phát ra những tiếng ùng ục kỳ quái, bỗng xuất hiện bên cạnh Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh chẳng thèm nhìn lấy một cái, vung đao chém đứt đầu ả.

Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh ôm bụng cười ngất: "Ha ha ha ha, đây chẳng lẽ chính là cái gọi là 'cú đánh hạ chiều không gian' mà đại ca hay nói sao?" "Mấy con lệ quỷ quèn mà cũng muốn hại chúng ta?" Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt đầy đắc ý.

Tô Mộc lấy chiếc ô cốt kim đen sau lưng ra, bật mở nó, ngay lập tức những âm linh ở trấn Nhậm Gia trước đây đã chết mà chưa bị Dương Vân Phi khống chế hoặc chưa vào luân hồi, từng người một hiện ra.

Nhìn đội quân âm linh dày đặc, khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên: "Đây mới thực sự là cú đánh hạ chiều không gian." Tại hướng lâu đài cổ của Dương Vân Phi.

Bên trong lâu đài, Dương Vân Phi đang cùng đám cương thi lệ quỷ cuồng hoan, ăn mừng vì đã đánh bại hoàn toàn nhóm Cửu thúc, thống trị vùng trấn Nhậm Gia và chuẩn bị mở rộng thế lực ra khắp vùng Tương Tây.

Ly rượu vang đỏ đựng máu người trong tay hắn bỗng rung lắc dữ dội, như thể một trận động đất đang ập đến.

Dương Vân Phi nhíu mày, kinh ngạc nhìn về phía xa.

Vù vù vù...

Gió lớn rít gào, thổi bay cánh cửa đóng chặt của lâu đài.

Sảnh lớn lâu đài bị cơn gió đột ngột thổi đến làm cho hỗn loạn, rượu và đĩa thức ăn rơi vãi khắp nơi.

Dương Vân Phi đưa tay che chắn cơn gió, ngước đầu nhìn về hướng nghĩa trang nơi Cửu thúc đang ở theo trí nhớ.

“Làm sao có thể!” Dương Vân Phi kinh hãi.

Luồng âm sát khí phát ra từ đám ma quỷ đang nhảy múa trong lâu đài của hắn vậy mà không bằng một phần âm sát khí truyền đến từ hướng nghĩa trang kia.

“Chẳng lẽ...” Dương Vân Phi bỗng nảy ra một ý nghĩ.

“Mao Tiểu Phương cũng nhập ma rồi sao?” Dương Vân Phi sững người.

Chương 181

Những người như Mao Tiểu Phương khi còn sống đã lợi hại như vậy, nếu thực sự nhập ma thì e là hắn không phải đối thủ.

Nhưng rất tiếc, hắn đã đoán sai.

Những người như Cửu thúc thường thất bại dưới tay đám tà túy là vì họ là người tốt, là người thuộc chính đạo.

Đã là chính đạo thì phải có quy củ, có ranh giới của người tốt, có những việc không thể làm.

Ví dụ như kẻ thù đã giết cha mẹ mình, nhục mạ cha mẹ mình đến chết ngay trước mặt mình, thì cũng không được lấy oán báo oán, mà phải lấy đức báo oán, cảm hóa những tội phạm hung ác đó...

Đó chính là 'người tốt' được người đời ca tụng, là bồ tát sống giữa nhân gian.

Trước đó Cửu thúc đã định dùng một mạng của mình để đổi lấy mạng của Dương Vân Phi nhằm giải cứu người dân đang bị hắn khống chế.

Hy sinh một người để cứu chúng sinh, thật vĩ đại biết bao.

Nhưng Tô Mộc thì không nghĩ nhiều như vậy.

Anh chỉ nhớ rằng chính cái tên trong lâu đài cổ kia đã hại chết Cửu thúc, khiến thế gian mất đi một Lâm đạo nhân.

Anh cũng chẳng có ý định hy sinh bản thân để tạo phúc cho bá tính gì cả.

"Các người là ai?

Đến giúp Mao Tiểu Phương sao?" Dương Vân Phi có một khuôn

mặt trông rất hiền lành, nụ cười trông cũng rất sạch sẽ.

"Chỉ với mấy người trẻ tuổi các ngươi, cộng thêm lão già ngoài tám mươi này thì làm được gì chứ?" Dương Vân Phi tiếp tục cười với nụ cười ôn hòa.

"Ngoài tám mươi????" Hắc Bối Lão Lục đứng hình tại chỗ.

Hay thật đấy, tuy diện mạo lão có hơi già trước tuổi một chút, nhưng tên này cũng không cần phải nói thẳng ra trước mặt lão như thế chứ?

"Đại ca!

Thằng này cứ giao cho em!" Hắc Bối Lão Lục đã không nhịn nổi nữa rồi.

"Yên tâm đi, tôi sẽ xử lý hắn cho ông, ông đi đối phó những tên khác đi." Tô Mộc gật đầu với Hắc Bối Lão Lục.

Khi Dương Vân Phi xuất hiện, xung quanh đã mọc lên từng con cương thi, từng con lệ quỷ, bao vây nhóm Tô Mộc vào giữa.

Lời Tô Mộc vừa dứt, Trương Khởi Linh đã lao ra ngoài, A Ninh cũng ném mạnh thanh chủy thủ trong tay, cắm phập vào trán một con cương thi.

Con cương thi bị chủy thủ của A Ninh cắm trúng đầu ngay lập tức tản hết thi khí, biến thành một cái xác chết bình thường không có gì đặc biệt.

Thanh hắc kim cổ đao trong tay Trương Khởi Linh cũng có hiệu quả tương tự, dù là cương thi hay lệ quỷ anh đều có thể chém giết dễ dàng.

Thanh đao trong tay Hắc Bối Lão Lục cũng vậy.

"Các ngươi là cương thi sao?" Dương Vân Phi nhíu mày, vô cùng

khó hiểu nhìn Tô Mộc và những người bên cạnh anh.

"Dương Vân Phi, ngươi đã bao giờ thất bại chưa?" Tô Mộc chắp tay sau lưng, thở dài một tiếng đầy phong sương.

Dương Vân Phi gật đầu, nhìn Tô Mộc với ánh mắt phức tạp.

"Cảm nhận được gì chưa?" Tô Mộc tiếp tục nói bằng giọng trầm mặc, chân phải khẽ dậm xuống đất.

Ong ong ong~ Trong mắt Dương Vân Phi, nơi Tô Mộc vừa dậm chân bỗng bốc lên làn khói đen đậm đặc, trong khói đen ẩn hiện vô số đầu lâu và những lệ quỷ với khuôn mặt dữ tợn.

"Ngươi, ngươi, ngươi là Quỷ sai!" Dương Vân Phi đưa ra một phán đoán khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Chỉ có người ở nơi đó mới có thể nô dịch được đám lệ quỷ oán linh như vậy.

"Đây là dương gian, ngươi, ngươi định làm gì được ta?

Ta là cương thi!

Ta không già không chết, bất sinh bất diệt!

Trường tồn cùng thế gian!" Dương Vân Phi bỗng trở nên dữ tợn.

"Ta đoán không lầm thì tiếp theo ngươi định dựa vào đám cương thi và lệ quỷ thuộc hạ này để càn quét thiên hạ, xưng bá xưng vương đúng không?" Tô Mộc thản nhiên cười.

"Nhiều năm trước, vùng Tương Tây này từng xuất hiện vài tên như ngươi, ừm, Thi vương, Quỷ vương...

Những thứ ngươi vừa thấy chính là kết cục của chúng." Tô Mộc khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Hiện tại có hai lựa chọn đặt ra trước mắt ngươi: Một là biến mất khỏi dòng chảy lịch sử vùng Tương Tây, trở thành một thành viên vô danh ở thành Trường Sa; Hai là giống như

đám Thi vương, Quỷ vương trước kia, bị xóa sạch ý thức, chỉ để lại sức mạnh thuần túy để ta nô dịch." Những người đi cùng Tô Mộc và đám sinh vật phi nhân đã lao vào đánh nhau túi bụi, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

"Ta chưa từng gặp sức mạnh cương thi nào mà ta không khống chế được, ta muốn thử xem, thử rồi mới biết, không thể nào, ta không thể thua dưới tay một kẻ vô danh tiểu tốt như ngươi được!" Dương Vân Phi nghiến răng.

"À... vô danh tiểu tốt sao...

Ngươi đã là một thành viên của giới tà túy, chắc hẳn đã nghe qua danh Cửu Môn Đề Đốc chứ?" Tô Mộc mở miệng, bất đắc dĩ thốt lên một cái tên.

Ở đây, Tô Mộc dùng cụm từ 'Cửu Môn Đề Đốc' chứ không chỉ nói 'Cửu Môn' như nhiều lần trước.

Cái tên Cửu Môn Trường Sa đang lưu truyền trong thế giới người thường, nhưng khi thêm hai chữ 'Đề Đốc' vào thì Cửu Môn Đề Đốc lại là một thế lực thần bí lưu truyền trong giới tà túy.

"Cửu Môn Đề Đốc... chẳng lẽ chính là thế lực tà túy được thống trị bởi thiếu niên được xưng tụng là Âm Thiên Tử sao?

Sao có thể chứ, ta có đụng chạm gì đến các người đâu, các người... các người thật là quá đáng..." Sắc mặt Dương Vân Phi trắng bệch.

"Cái gã mặt đen kia, chính là người mà họ gọi là Trương Dực Đức tái thế – Lục gia sao?" Dương Vân Phi thở dài, nhìn Hắc Bối Lão Lục đang tung hoành giữa đám cương thi như một gã giang hồ chuyên nghiệp, phớt lờ số lượng cương thi trước mặt, cứ thế một đường chém giết về phía xa.

“Tà túy trên đời nhiều như vậy, Thi vương Quỷ vương cũng không thiếu, sao các người cứ nhất định phải tìm đến ta cơ chứ...” Trong mắt Dương Vân Phi đã không còn thấy một chút hy vọng nào.

Trước khi sở hữu sức mạnh của Thi vương và Quỷ vương, hắn đã nghe nói vùng Tương Tây từng xuất hiện những Thi vương hùng mạnh, rồi vào khoảng mười năm trước đã bị người của Cửu Môn Đề Đốc tiêu diệt sạch sẽ không còn một tên.

Khi sở hữu sức mạnh này và đánh bại Cửu thúc, nô dịch người dân trấn Nhậm Gia, hắn vẫn luôn lo sợ sẽ bị người ở nơi đó tìm đến.

Ai ngờ chuyện hắn lo sợ rốt cuộc cũng đã xảy ra.

“Tôi...

Chương 182

tôi sẽ đi theo ngài.” Dương Vân Phi nhìn đám thuộc hạ hoàn toàn không có sức chống trả trước mặt Hắc Bối Lão Lục, Trương Khởi Linh và A Ninh, liền lắc đầu, ngoan ngoãn như một con cừu nhỏ.

“Gần được rồi đấy.” Tô Mộc nói với mấy người bên cạnh một câu.

Sau đó, Tô Mộc nở một nụ cười mà anh tự thấy là ôn hòa nhất, cười với Dương Vân Phi: “Chúng tôi khống chế, chúng tôi thu nhận, chúng tôi bảo vệ, yên tâm đi, sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn đâu.” Binh!

“Lão tử ngứa mắt mày lâu rồi!

Bảo ai trông như lão già tám mươi hả?” “Cái thằng này!” “Mẹ nó!

Mẹ nó chứ!” “Lão tử nhịn mày lâu lắm rồi đấy!” Hắc Bối Lão Lục từ xa chạy lại, tung một cú đá bay Dương Vân Phi đang đứng trước mặt Tô Mộc, rồi cưỡi lên người hắn bắt đầu đấm đá túi bụi.

Dương Vân Phi: “...” Vừa rồi Tô Mộc chẳng phải nói nếu hắn đi theo thì sẽ không phải lo lắng gì sao?

Thế gã tráng hán mặt đen đang vung những nắm đấm to như bao cát nện vào mặt hắn này là sao đây?

Tô Mộc rốt cuộc có quản không hả?

“Nhớ mang hắn về Trường Sa.” Tô Mộc đã quay người đi về phía nhóm Cửu thúc đang chờ.

Ngay sau đó, Trương Khởi Linh tiến lên một bước, chắn trước mặt Tô Mộc.

“Họ (các môn chủ Cửu Môn) đã canh giữ hai mươi năm rồi, giờ đến lượt tôi.” Trương Khởi Linh nói xong câu đó liền thu hắc kim cổ đao lại rồi quay người rời đi.

“Nếu bị ai bắt nạt thì nhớ quay về, tôi sẽ giúp cậu xử lý bọn họ!” Tô Mộc cười nói với Trương Khởi Linh một câu.

Trương Khởi Linh quay lưng về phía Tô Mộc, giơ tay vẫy vẫy.

Đây rốt cuộc vẫn là chuyện của người nhà họ Trương, Tô Mộc và Cửu Môn có lòng muốn giúp nhưng chung quy vẫn phải để người nhà họ Trương tự mình thực hiện.

“Nhớ chào Ngũ gia một tiếng, bảo ông ấy cứ yên tâm.” Tô Mộc tiếp tục cười nói.

“Trong mắt ông ấy chỉ có con chó của cậu thôi.” Giọng nói thản nhiên của Trương Khởi Linh từ xa theo gió truyền lại.

Tô Mộc thu hồi tầm mắt, khẽ nói: “Mười năm nhân gian, đa tạ có cậu đồng hành.” "Cửu thúc, thời gian qua chú sống thế nào?" Tô Mộc nhìn người đàn ông đi bên cạnh, cùng mình hướng về phía thành Trường Sa. "Cơ thể không còn được như trước, già thật rồi, già thật rồi, ây." Cửu thúc râu tóc trắng xóa, lắc đầu ngán ngẩm.

Lúc này Cửu thúc đại khái chỉ mới tầm bốn năm mươi tuổi, nhưng trông ông thương lão như một cụ già bảy tám mươi, khắp người toát ra vẻ suy kiệt của người sắp gần đất xa trời.

Hai đồ đệ của Cửu thúc đang ở Nhậm gia trấn giải quyết hậu quả, Tô Mộc cũng không định để hai người họ qua đây.

Cửu thúc đã vất vả cả đời, nên Tô Mộc đón ông về Trường Sa để hưởng phúc.

Thu Sinh và Văn Tài thì không có tư cách này.

Trừ phi Cửu thúc cần họ qua chăm sóc dưỡng lão, nhưng rất có thể ông vẫn sẽ để hai tên đồ đệ này tiếp tục rèn luyện bên ngoài.

Dù sao hai thằng cháu đó chẳng được tích sự gì, nhưng bản sự "báo" sư phụ như cha ruột thì lại không hề nhỏ.

Nếu thực sự đón cả Thu Sinh và Văn Tài qua, e rằng Trường Sa sẽ lại có thêm hai tên phá gia chi tử. "Tiếp theo chú cứ ở lại đây đi.

Chú đã bảo vệ bách tính hơn nửa đời người rồi, giờ đến lượt chúng cháu bảo vệ chú." Tô Mộc mỉm cười ôn hòa.

Khi Cửu thúc đến Trường Sa, Giải Cửu đã sắp xếp cho ông một viện tử ngay trong thành, rộng rãi không kém gì phủ đệ của các môn chủ Cửu Môn, rồi hỏi xem ông có cần người hầu hạ không.

Cửu thúc lắc đầu từ chối.

Cả đời ông chưa từng hưởng thụ đãi ngộ của nhà giàu, điều ông theo đuổi cũng không phải là nhà cao cửa rộng hay mỹ nữ vây quanh.

Người ta có thể nói Cửu thúc hơi tham tài, khéo léo, không mang dáng vẻ của một thánh nhân, nhưng những việc ông làm cả đời này đều không thẹn với đất trời và bách tính.

Cửu thúc nhìn sân viện trống trải nhưng đầy đủ nội thất, bất giác thở dài một tiếng. "Xem bẻ, xem bẻ đây!

Vị huynh đài này có muốn xem bẻ không?

Muốn xem quẻ gì nào?" Một lão già gầy gò, đeo kính râm, để ria mép bát tự, tình cờ gặp Lâm Cửu đang đứng trước cửa phủ đệ, thần sắc đăm chiêu. "Anh...

định xem quẻ cho tôi?" Khóe miệng Cửu thúc hơi giật giật.

Hay thật, Lâm Cửu cả đời đi xem bẻ bói toán cho người khác, chẳng ngờ cũng có ngày bị một gã thầy tướng số giang hồ mời chào

thế này? "Ân ân, tới đây tới đây.

Thấy ông cũng là một lão già rồi, lần này tôi không lấy tiền đâu.

Để tôi tính cho ông nhé, Càn Khôn Khảm Ly Chấn Tốn Cấn Đoài..." "Anh còn chưa hỏi bát tự ngày sinh của tôi, anh tính kiểu gì?" "Ơ, ông cũng hiểu nghề này à?" "Nói nhảm!" "Thế ông tên gì?" "Lâm Cửu.

Còn anh?" "Tôi?

Tôi tên Trần Ngọc Lâu, ha ha ha!

Lâm Cửu, ông chính là Lâm Cửu ở Tương Tây đó sao?

Tôi là thủ lĩnh Xả Lĩnh, có biết không?

Trước đây chúng ta từng gặp mặt rồi, cùng với Chá Cô Tiếu ấy.

Đúng rồi, đi thôi, để tôi đưa ông đi gặp Chá Cô Tiếu.

Hay quá, ba lão già chúng ta cuối cùng cũng có bạn..." "Hai người mới già ấy..." Khi thuộc hạ đưa Lâm Cửu đi gặp Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu để bắt đầu cuộc sống dưỡng lão, Tô Mộc mới thực sự yên tâm.

Sức khỏe của Lâm Cửu tệ hơn nhiều so với hai người kia, chỉ có thể bồi bổ dần dần, và chính Tô Mộc cũng không biết liệu có giữ được mạng cho ông hay không. "Đúng rồi, Bát gia cũng qua đó rồi.

Nghe nói biết Cửu thúc cũng hiểu Kỳ Môn độn giáp nên đã chạy qua ngay." Thuộc hạ bỗng nhớ ra một việc khác. "Lão Bát cái gã này..." Tô Mộc dở khóc dở cười lắc đầu.

Trường Sa bắt đầu náo nhiệt trở lại.

Chương 183

Ở những nơi bách tính bình thường không nhìn thấy, mấy lão già từng lẫy lừng bốn phương khi còn trẻ nay tụ tập lại một chỗ, tán gẫu, khoác lác, vô cùng tiêu sái khoái lạc.

Ngay sau đó, Giải Cửu cầm một tấm bản đồ do mình tự vẽ, vội vã đến Tô phủ, trải ra trong thư phòng của Tô Mộc.

Tấm bản đồ này vẽ lại diện tích quốc thổ, nhưng trên đó không ghi lại các địa danh địa lý thông thường mà lại chú thích đầy kỳ quái những cái tên mà nhiều người cả đời chưa từng nghe thấy. [Địa bàn thế lực Tây Vương Mẫu: ...

Địa bàn thế lực Vạn Nô Vương: ...

Địa bàn thế lực Uông gia: ...

Địa bàn thế lực lão Trương gia: ...

Các thế lực lãnh địa chưa xác định: ...] Rõ ràng, đây là tấm bản đồ phân bố các thế lực tà túy ẩn giấu trong bóng tối mà Giải Cửu đã mất rất nhiều thời gian tìm kiếm.

Đồng thời, đây không chỉ là nỗ lực của một mình Giải Cửu.

Trương Khải Sơn đã dẫn đội đi khắp nơi trong nước, thậm chí ra cả nước ngoài để tìm kiếm phân bố của những tà túy này, rồi truyền tin về Cửu Môn Trường Sa.

Những người khác cũng không rảnh rỗi, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy ngoài mặt là đi du ngoạn nhưng thực chất cũng vì việc này.

Đồng thời, giữa các thế lực tà túy phức tạp đó, Giải Cửu còn dùng bút đỏ đánh dấu một thế lực khác không thuộc về bất kỳ đâu, chính là

trung tâm của các thế lực này: Cửu Môn Đề Đốc. "Phía Thanh Đồng Môn, vì trước đây anh đã dặn dò nên tôi không cử người tới thăm dò, cố ý tránh đi.

Đúng rồi, chúng tôi phát hiện Uông gia đã bắt đầu bố cục từ rất sớm, nhưng gã Uông Tàng Hải đó hình như đã chết ở nơi nào đó, không còn tin tức gì nữa..." Giải Cửu nghiêm nghị nói nhỏ. "Những người Uông gia khác đang mô phỏng theo khuôn mẫu của Cửu Môn chúng ta, chia thành chín bộ phận, mỗi bộ phận giữ một chức trách, vẫn đang tìm kiếm cái gọi là thuật trường sinh.

Xà mi đồng ngư tôi lấy từ chỗ Tiểu Tứ về xem, thấy nó chỉ là một mảnh bản đồ khuyết, không có tác dụng gì nhiều, đại khái đúng như anh nói, chỉ là đánh dấu bản đồ của một nơi nào đó mà thôi.

Các địa danh như Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hải để mộ ở Tây Sa, chúng tôi đã cử người đi xem xét tình hình trước, kết quả đúng như anh dự đoán, từng vòng thắt chặt, giống như một cái bẫy rập.

Cũng nhờ hai đứa con của Ngô gia là Nhị Bạch và Tam Tỉnh, hai đứa này dạo đó bận rộn không ít, dù chúng không biết sau lưng chúng ta vẫn luôn quan sát, ha ha ha.

Ai, hai nhóc đó giờ cũng lớn rồi, không biết khi nào mới chịu kết hôn đây...

Thằng con nhà tôi thì ngày nào cũng bám lấy Ngô Tam Tỉnh, làm tôi sắp không phân biệt được ai là ai nữa rồi...

Mẹ kiếp, đợi Ngô Lão Cẩu về, lão tử phải hỏi cho ra lẽ xem năm đó rốt cuộc là thế nào!" Giải Cửu đem chuyện những năm qua kể lại từng chút một.

Trong thư phòng chỉ có Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

A Ninh cũng không có tư cách nghe những nội dung này.

Bởi vì đây là chuyện của những người bề trên như họ, chuyện riêng của lão Cửu Môn, không liên quan đến người ngoài. "Đúng rồi, mụ Tây Vương Mẫu kia lần trước dám động vào Hoắc Linh, chúng ta có nên..." Giải Cửu nheo mắt.

Nếu không có Tô Mộc, cả đời này họ có lẽ sẽ không biết nhiều nơi thần kỳ đến vậy, cũng không biết có kẻ đang âm mưu điều gì đó sau lưng. "Hắc hắc, để Lão Lục tôi đi xem thử nhé?" Hắc Bối Lão Lục hăng hái nói. "Thôi đi, nợ phải đòi, sớm muộn gì cũng sẽ đòi lại.

Đúng rồi, bảo mọi người đi tìm cây Thanh Đồng ở Tần Lĩnh, đã tìm thấy chưa?" Tô Mộc lắc đầu rồi hỏi. "Vẫn chưa, Tần Lĩnh rộng quá, nơi đó được gọi là Thập Vạn Đại Sơn mà..." Giải Cửu bất lực lắc đầu. "Được rồi, vậy cứ đợi lũ trẻ lớn lên rồi tính tiếp." Tô Mộc gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, Tô Mộc nhận được một tin tức ngoài dự kiến.

Sau khi người nắm quyền mới ở Trường Sa được bổ nhiệm, trọng tâm của hắn là chỉnh đốn Trường Sa vốn luôn nằm trong tay Cửu Môn, ra sức lập ra quy tắc mới, phá bỏ truyền thống cũ.

Việc đầu tiên hắn làm là yêu cầu mấy 'lão già' còn ở trong thành Trường Sa đi họp.

Khi tin tức truyền đến chỗ Tô Mộc, anh sững sờ cả người.

Kẻ mới đến này dám chơi lớn vậy sao?

Cùng lúc đó, một tin tức khác lọt vào tai Tô Mộc. "Bức tượng Thiên hoàng Nhật Bản quỳ lạy dựng trong thành trước đây nghe nói sắp bị dỡ bỏ, vì sợ làm hỏng lễ nghi giao thiệp quốc tế lúc này, đây là lời nhắc nhở nghiêm túc từ phía trên." Một người đàn ông trẻ tuổi mặc quan phục nói với giọng kính trọng. bức tượng Thiên hoàng Nhật Bản quỳ lạy ở Trường Sa là do một tay Tô Mộc dựng lên, bên dưới

bức tượng chôn cất thi thể của những tên quỷ Nhật đã chết ở Trường Sa năm đó.

Chết rồi là có thể trốn tránh trách nhiệm sao?

Tô Mộc không nghĩ vậy, anh muốn giam cầm linh hồn của bọn chúng ở đây, để muôn đời muôn kiếp bị người dân Trường Sa dẫm lên đầu, đè lên người.

Nếu nói thủ đoạn này của Tô Mộc quá tàn nhẫn, thì người nói câu đó chắc chắn chưa từng thấy những thí nghiệm virus mà bọn quỷ Nhật đã làm ở khắp nơi, kéo những con người sống sờ sờ đi làm thí nghiệm thực thể sống, thậm chí còn dùng những thí nghiệm virus đó làm vũ khí tấn công.

Vậy mà lúc này, kẻ nắm quyền mới ở Trường Sa lại muốn lật lại những chuyện đó. "Gọi Lão Lục qua đây, tôi đi xem bên đó trước." Tô Mộc nhíu mày. "Rõ, Tô gia." Chàng trai trẻ gật đầu, vẻ mặt lộ chút phấn khích.

Trong thành Trường Sa vẫn luôn có các tử đệ Cửu Môn tham gia vào các sự vụ, binh lính dưới trướng quan chức mới bổ nhiệm cũng đều là lính Trường Sa.

Những người như Ngô Tam Tỉnh đều từng nghe qua những chiến tích huy hoàng của thế hệ Tô Mộc, nên họ vô cùng tôn kính Cửu Môn.

Khi Tô Mộc đến quảng trường nơi đặt bức tượng quỷ Nhật quỳ lạy, nơi đó đã vô cùng náo nhiệt.

Cảnh tượng người đông nghịt đập vào mắt.

Tô Mộc vừa xuất hiện, trong đám đông lập tức dấy lên một trận xôn xao. "Lão già không chết này lại tới nữa rồi." "Đúng đúng!

Tôi nghe nói Tô Mộc này thuộc thế hệ lão làng, bao nhiêu năm rồi mà chẳng thay đổi gì, luôn cảm thấy có gì đó quái dị!" "Tôi nghe

người bên ngoài nói, có người có thể dùng cách ăn thịt người để trẻ mãi không già đấy!

Không biết người này có dùng cách đó không." "Thời đại nào rồi mà còn tới xen vào chuyện của giới trẻ chúng ta, xì!" Những lời mỉa mai này đại khái là từ những kẻ thuộc phe cánh của người nắm quyền mới.

Nhưng đa số mọi người lại tản ra, cung kính cúi chào Tô Mộc: "Chào Tô gia.", "Tô gia, ngài đã tới.", "Tô gia..." "Tô Mộc, anh tới rồi." Kẻ dẫn đầu đi tới trước mặt Tô Mộc với nụ cười không rõ cảm xúc, tự nhiên gọi thẳng tên anh.

Chương 184

"Đúng lúc lắm, nghe nói năm đó người dựng bức tượng này là anh.

Đây, cầm lấy búa đi, giờ do chính anh phá hủy bức tượng này.

Thế giới hòa bình rồi, không cần làm những chuyện nhỏ nhen này nữa, dễ gây tranh cãi trên quốc tế." Hắn ta nói năng hùng hồn, ra vẻ nghĩa hiệp lẫm liệt.

Tuy không có lời đe dọa nào, nhưng nhìn vào tình thế lúc này, Tô Mộc buộc phải nghe theo sắp xếp của hắn. "Đập à?" Tô Mộc mướn đôi mắt sâu thẳm lên nhìn. "Ân, đập đi, để tránh làm hỏng phong khí thành Trường Sa của chúng ta, đừng để người ngoài nghĩ chúng ta nhỏ mọn.

Chuyện qua bao lâu rồi, cái gì nên quên thì quên đi." Hắn gật đầu, khóe miệng vẫn nở nụ cười tự nhiên đó. "Qua bao lâu rồi à?" Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên. "Hôm nay ở đây, kẻ nào dám động thủ đập bức tượng quỷ Nhật quỳ lạy này, bước ra đây cho lão tử!" Hắc Bối Lão Lục vác đao, một mình từ phía xa lững thững đi tới.

Dạo này Lão Lục bắt đầu đọc Tam Quốc Diễn Nghĩa, nên cách xưng hô "lão tử" (sái gia) này gọi rất thuận miệng.

Trong thời đại mới này, có kẻ vác đao đi về phía các quan sai, đó chắc chắn là tìm cái chết.

Nhưng người trước mặt này thì khác, hắn là đại ác nhân nổi danh ở Trường Sa.

Nghe những người già kể lại, trước đây Hắc Bối Lão Lục dẫm lên núi xác, tay xách đầu lâu, uống máu người như uống rượu, vô cùng

bạo liệt hung ác. "Đừng qua đây, Lục gia, thời đại nào rồi mà còn dùng cái thứ rác rưởi này.

Thấy cái này không?

Đây gọi là súng!

Ông còn tiến lên bước nữa, tôi khép ông vào tội cản trở công vụ, nổ súng đấy nhé." Kẻ dẫn đầu vừa dứt lời, thuộc hạ đã rút súng bên hông ra, chĩa thẳng vào Hắc Bối Lão Lục.

Hiện trường lập tức trở nên căng thẳng hơn.

Đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng có ai dám động thủ với người Cửu Môn.

Lần này, lẽ nào trời ở Trường Sa sắp đổi thay? "Mới qua mấy năm thôi mà không lẽ các người đã quên chuyện giặc Nhật rồi sao..." Một lão già chống gậy, dáng hình còng xuống, tóc tai bạc phơ, từ trong đám đông cà nhắc đi ra. "Năm đó cái chân này của tôi bị giặc Nhật chặt sống, cứ thế rơi ngay trước mặt tôi..." "Cái mắt này của tôi bị mảnh đạn găm trúng, hỏng mất một bên." "Cái tay này của tôi mất khi đang đánh trận." "Vết sẹo trước ngực tôi là do giặc Nhật dùng lưỡi lê rạch, suýt nữa thì lòi cả ruột ra ngoài." "Quên à, ha ha ha, quên, anh bảo tôi quên thế nào được?" Càng lúc càng có nhiều người già nghe tin chạy đến.

Họ đem những chuyện bấy lâu nay vẫn giấu kín, không kể cho ai, giờ đây đều nói ra hết. "Lão tử chúng tôi năm đó đánh trận, cái thằng cháu như anh chắc còn đang khóc nhè chờ bú sữa!

Nếu không có chúng tôi, e là anh còn chẳng phải giống của cha anh đâu!" "Quên!

Anh bảo chúng tôi làm sao mà quên được!

Đừng nói mới qua mười mấy hai mươi năm, lão tử này đến chết

cũng không quên!" "Anh chỉ một câu 'thời gian trôi qua rồi, đừng nhỏ mọn thế', mà muốn thay đám người đó xóa sạch thực tế tàn khốc khi chúng xâm lược chúng ta sao?" "Giờ thế hệ các anh sống sướng rồi, nhưng đám già này nói cho anh biết, có những chuyện cả đời này không được quên, cũng không thể quên được!" Tô Mộc đi tới trước mặt một kẻ đang dùng họng súng chĩa vào ngực mình.

Anh nhìn đối phương, tay phải nhẹ nhàng gạt họng súng đang chĩa vào ngực mình ra, rồi giáng một bạt tai cực mạnh vào mặt hắn.

Hắn ta ngơ ngác ôm lấy má phải. "Không dám nổ súng thì mày giơ lên làm gì?" Tô Mộc cười nhạt hỏi lại một câu.

Gã đàn ông này hồi lâu không thốt nên lời.

Đúng vậy, hắn dám nổ súng sao?

Lệnh từ cấp trên không hề bảo hắn phải giết người để dẹp bỏ thế lực truyền thống ở Trường Sa. "Ai bảo mày làm vậy?" Tô Mộc hỏi kẻ trước mặt.

Hắn gãi đầu, chỉ tay về phía kẻ có sắc mặt khó coi nhất trong đám bọn họ.

Tô Mộc lắc đầu, bước tới, rồi tung một cú đá cực mạnh.

Kẻ đó đau đớn văng xa mấy mét, ôm bụng quỳ rạp dưới đất, những thuộc hạ khác thì sững sờ tại chỗ, không biết phải làm sao. *Rắc rắc.* Hắc Bối Lão Lục một tay tháo rời khẩu súng mà kẻ đó vừa đánh rơi, rồi quẳng linh kiện xuống đất. "Chỉ thế thôi à?" Hắc Bối Lão Lục đi tới đứng sau Tô Mộc, nhìn kẻ đang quỳ dưới đất vì đau đớn. "Lão tử chơi súng khi mày còn đang chơi chim đấy." Hắc Bối Lão Lục mỉa mai một câu.

Tô Mộc hít một hơi sâu, nhìn đám đông đang đứng xem: "Tôi không biết các người sinh ra thế nào, cũng không biết trong nhà các

người còn người lớn tuổi hay không.

Nếu có, các vị cứ về hỏi xem, những chuyện ngày xưa rốt cuộc có nên quên hay không." "Đừng nói với tôi chuyện gì mà đã qua rồi, sang trang mới rồi, mọi người có thể bỏ qua quá khứ...

Các người có thể, nhưng chúng tôi thì không.

Nếu bây giờ lại có lũ chó Nhật nào đến Trường Sa của chúng ta, tôi - Tô Mộc, vẫn sẽ là người đầu tiên xông ra giết sạch bọn quỷ đó.

Phạm pháp cũng được, ngồi tù cũng xong, tôi bằng lòng, tôi vui." Nhìn dáng vẻ ngông cuồng của Tô Mộc, mọi người im lặng hồi lâu.

Những người thuộc thế hệ trước thì đỏ hoe mắt, họ cũng sẽ làm như vậy, họ không thể chịu nổi lũ súc sinh đó. "Anh Tô Mộc, chúng em cũng sẽ đi cùng anh!

Tuy chúng em còn nhỏ nhưng chúng em có đi học, đã đọc về lịch sử năm đó trong sách, chúng em cũng không bao giờ quên!" "Đúng vậy!

Chúng em cũng không quên!

Họ quên thì kệ họ, thế hệ nhỏ chúng em sẽ luôn ghi nhớ chuyện của thế hệ trước.

Chính nhờ sự hy sinh mạng sống của rất nhiều người trong các anh mà chúng em mới có được thái bình thịnh thế này!" "Bàn gia đây cũng không quên!

Đi thôi anh em, qua chỗ thằng đó mà đi tiểu vào mặt nó!

Mẹ kiếp, chuyện như vậy cũng quên được, thằng này ăn phân mà lớn à?!" Cậu nhóc béo núp trong đám trẻ con, xắn tay áo xông lên.

Một đám trẻ thấy dáng vẻ 'bá đạo' của cậu nhóc béo liền đua nhau cởi thắt lưng quần.

Chương 185

"Ăn phân đi, Lương Phi Phàm!" Lũ trẻ chưa có tam quan rõ ràng, nhưng trong chuyện này, hành động của chúng còn tốt hơn nhiều so với gã đàn ông tên Lương Phi Phàm kia.

Lương Phi Phàm và thế hệ của Ngô Tam Tỉnh thuộc vào thời đại lỡ cỡ.

Khi đánh trận họ có người chưa sinh ra, khi trận đánh kết thúc họ mới ra đời.

Vì vậy họ không biết tình hình chiến sự lúc đó, nhiều người già cũng không muốn gợi lại ký ức đau thương nên ít khi kể cho con cháu.

Nhưng thế hệ thứ ba thì khác, họ được giáo dục chính quy, biết nhiều chuyện hơn hẳn thế hệ chỉ biết kiếm tiền làm việc.

Lương Phi Phàm đau đến mức không đứng dậy nổi, cứ thế bị đám trẻ quây lại tưới nước tiểu lên người.

Mọi người xung quanh thấy náo nhiệt liền cười rộ lên.

Tô Mộc nhìn bầu không khí đã dịu đi, khẽ cười: "Được rồi được rồi, không quậy nữa.

Đứa trẻ lúc nãy nói đúng, nhờ sự nỗ lực của mọi người mà thái bình thịnh thế này đã được như chúng ta hằng mong ước.

Năm đó, vất vả cho các vị rồi." "Chúng tôi thề chết đi theo Cửu Môn!" "Chúng tôi thề chết đi theo Tô gia!" "Tôi sống là người nước Long, chết là ma nước Long!

Đời này, đời sau, vĩnh viễn không thay đổi!" Đó mới gọi là nghĩa hiệp lẫm liệt.

Tô Mộc nhớ lại, hình như trong ký ức kiếp trước, Hắc Bối Lão Lục đã chết trong một cuộc tranh chấp ở Trường Sa sau ngày này.

Lẽ nào chính là cảnh tượng hiện tại?

Bách tính tuy có lòng nhiệt huyết, nhưng trong nhiều trường hợp, khi chuyện không liên quan đến mình họ vẫn sẽ chọn im lặng, vì chẳng ai gánh nổi trách nhiệm nếu xảy ra chuyện.

Nhưng Tô Mộc thì khác, anh và Cửu Môn gánh nổi trách nhiệm này.

Nói khó nghe một chút, đa số những người nắm quyền ở vùng Tương Tây đều là thuộc hạ cũ của Trương Khải Sơn.

Tuy vẫn không tránh khỏi một vài kẻ muốn cậy chức cậy quyền, nhảy ra làm trò hề.

Thế là, việc gã đàn ông kia định đập bỏ bức tượng quỷ Nhật quỳ lạy không những không thực hiện được, mà ngược lại càng có nhiều cư dân Trường Sa nhớ đến bức tượng suýt bị họ lãng quên này.

Sau này, ngày nào cũng có người dẫn con cái đến trước bức tượng đó nhổ nước bọt, chửi vài câu để lũ trẻ không bao giờ quên chuyện năm xưa.

Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú dĩ nhiên không tham gia vào trò quậy phá của Bàn Tử, nhưng họ cũng nhận ra từ trong ký ức tuổi thơ rằng Tô gia là một tồn tại phi thường đến mức nào.

Đồng thời, họ cũng lần đầu tiên chính thức biết đến Bàn Tử.

Đám trẻ ở Trường Sa từ khi nào lại có một tên Bàn Tử lỳ lợm như vậy?

Sao trước đây họ không biết nhỉ?

Cuối ngày, gã quan chức bị nhóm Tô Mộc dạy dỗ ban ngày đã

truyền tin lên cấp trên, báo cáo rằng mình không có cách nào trị được các thế lực ngoan cố như Tô Mộc và Cửu Môn, đồng thời cũng kể lại chuyện bức tượng đó.

Khi cấp trên nghe chuyện, họ lập tức cách chức gã đàn ông kia.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói già nua nhưng uy nghiêm: "Thằng nhãi, người ta làm đúng rồi, mày còn muốn lão tử giúp gì nữa?

Cút xuống cho tao!

Chuyện quỷ Nhật mà cũng quên được, giữ mày lại làm gì?

Qua chuyện này, tao thấy Cửu Môn vẫn còn được lắm.

Việc này tạm thời cứ vậy đi, sau này dù mày làm gì cũng phải nhớ, trước hết mày là con cháu nước Long, sau đó mày mới là một con người..." "Tôi... vâng..." Gã đàn ông cúp điện thoại, mặt xám như tro.

Hóa ra trong chuyện này, hắn thực sự đã sai.

Bởi vì những người quản lý cấp cao phần lớn đều xuất thân từ thời đại đó, trong vấn đề giặc Nhật, họ đứng cùng chiến tuyến với Tô Mộc.

Nghĩ đến vợ dại con thơ ở nhà, gã nén nhịn sự nhục nhã thất bại, trong đêm tìm đến Tô phủ. "Xin lỗi, Tô gia đã nghỉ ngơi rồi.

Hơn nữa, đừng nói là người như anh, ngay cả những người có địa vị cao hơn đến cũng chưa chắc đã được Tô gia tiếp đón đâu." Người gác cổng nhắc nhở gã một câu. "Tôi cần phải làm gì mới được Tô gia tha thứ..." Gã thở dài. "Tô gia không bảo cách chức anh đúng không?

Cứ tiếp tục làm việc của anh đi, nhưng nhớ lấy, quá tam ba bận.

Tô gia rất khoan dung, ít nhất là khoan dung hơn nhiều so với các môn chủ lão Cửu Môn khác...

Nếu ban ngày anh đắc tội phải môn của Tam gia hay Lục gia, e là

giờ anh không còn mạng đâu, thậm chí còn liên lụy đến cả nhà." "Không lẽ Cửu Môn đáng sợ đến vậy sao?" "Anh là người từ nơi khác đến à?

Trước khi đánh trận đây đã là địa bàn của Cửu Môn, khi đánh trận Cửu Môn xông pha tuyến đầu, cấp trên đều biết cả.

Anh nói xem giờ Cửu Môn có đáng sợ không?" "Tê..." Cuối cùng Bàn Tử vẫn trốn khỏi tay Hắc Bối Lão Lục, nói là muốn đi xem thế giới bên ngoài rồi bỏ đi mất.

Sau đó, trong thành Trường Sa thường xuyên xuất hiện một ông chú trung niên thương tang, hay say khướt một mình đi trên phố. "A, a, a, a...

Ta muốn đón gió giữ thêm vài bước chân..." Lão già lôi thôi xách rượu, một mình đi trên những con phố Trường Sa thời đại mới ngày càng phồn hoa náo nhiệt.

Những người mới đến Trường Sa đều ngoái nhìn gã say này.

Những người Trường Sa cũ thì đã quen với lão già lôi thôi này từ lâu.

Có điều mọi người đều thấy những khúc hát mà lão già này gào lên khi say nghe khá hay, mang một vẻ trầm mặc thương tang kỳ lạ.

Những người già hơn khi thấy lão già lôi thôi này đều cúi chào cung kính, gọi một tiếng Lục gia rồi mới rời đi.

Những ai biết thân phận của lão già lôi thôi này đều hiểu rằng đây thực chất là một trong những người giàu nhất Trường Sa và vùng lân cận.

Công ty Cửu Môn nổi tiếng ở nhiều nơi chính là do lão già này là một trong những người sáng lập.

Cũng chẳng biết từ bao giờ, Hắc Bối Lão Lục không còn vác cây đao khai sơn nữa, cũng chẳng còn dáng vẻ lưu manh như trước.

Giống như đa số những người già ở độ tuổi này, lão trông già nua, mặt đầy nếp nhăn, trên người tỏa ra mùi hôi khiến người qua đường phải bịt mũi.

Chương 186

Trong đám đông đứng xem, một thanh niên mặc sơ mi trắng, lưng đeo một chiếc ô đen, nói khẽ với lão già lôi thôi đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình: "Được rồi được rồi, cho anh đi là được chứ gì, đừng có diễn khổ nhục kế nữa." Lão già vừa gào lên khúc nhạc thương tang bỗng nhiên nhe răng cười, đập vỡ hũ rượu trong tay: "Ha ha ha!

Chờ mãi mới nghe được câu này của đại ca!" "Nhường đường, nhường đường nào!" "Ông cụ, vì ông vừa đập vỡ hũ rượu trên phố, gây ảnh hưởng đến môi trường đường phố...

Phạt một trăm, chụp ảnh một lần.

Ông cụ, lần sau tái phạm sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu nhé." Bất ngờ xảy ra.

Một nhóm học sinh đeo băng đỏ trên tay từ trong đám đông đi ra, tiến hành phạt tiền lão già lôi thôi.

Lão già cười hắc hắc, từ trong cái túi rách nát lấy ra mấy tờ tiền đỏ quăng lên không trung: "Chẳng phải là tiền sao?

Gia có thiếu gì tiền đâu, ha ha ha, hôm nay vui, mời mọi người uống rượu!" Điều khiến nhiều người qua đường bất ngờ là lão già lôi thôi không chỉ quăng ra hai trăm, mà là một cơn mưa tiền đỏ thắm, ít nhất cũng phải đến vài vạn.

Người qua đường thấy cảnh đó liền ùa tới nhặt tiền.

Chưa đợi nhóm thanh niên đeo băng đỏ tìm lão già lôi thôi gây phiền phức, lão già đó và thanh niên mặc sơ mi trắng đã biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Trên chiếc xe Hummer đen, người đàn ông lái xe đưa cho hai người phía sau hai lon Red Bull rồi cười nói: "Lục gia, sắp đi xa, ít nhất cũng phải chỉnh đốn lại diện mạo chứ." "Tôi có phải đi tán gái đâu mà cần đẹp mã làm gì, với lại tôi sao soái bằng Phật gia anh được.

Cứ thế này đi, quen rồi." Lão già lôi thôi lắc đầu, uống sạch lon Red Bull trong một hơi. "Ha ha ha, anh vẫn như xưa.

Đúng rồi Lục gia, nghe nói ở chỗ chúng tôi anh trở thành một địa điểm du lịch rồi đấy, rất nhiều người tìm đến mời anh uống rượu chỉ để nghe anh hát thôi." Người đàn ông lái xe đeo kính râm, khóe miệng khẽ nhếch lên, trông có vẻ hơi tà mị. "Không ngờ mấy người chúng ta, tiếng hát của anh còn nổi danh và được yêu thích hơn cả Nhị gia, ha ha ha!" Người đàn ông đeo kính trêu chọc. "Thôi đi, Nhị gia chỉ là quen với cuộc sống vô ưu vô lự thôi.

Nếu anh ấy mà ra tay thì nửa giang sơn nhạc trẻ bây giờ đều là của Nhị gia hết.

Nực cười, khi Nhị gia bắt đầu hát thì đám đó còn đang chơi bùn ấy chứ." Lão già lôi thôi lắc đầu. "Đúng rồi đại ca, Phật gia, hai người thực sự tìm thấy tin tức của Bàn Tử rồi à?" Lão già lôi thôi ngạc nhiên hỏi một câu. "Tìm thấy rồi, thằng nhóc đó dạo này chơi bời dữ lắm, tiêu sạch số tiền trộm của anh rồi, còn đi buôn lậu cổ vật mấy lần nữa.

Nghe nói giờ lại hết tiền rồi, đang nhắm tới một ngôi mộ cổ đấy." Anh chàng soái ca lái xe cười nói. "Có điều, lần này có kẻ dám nhắm vào cả công ty chúng ta, đúng là chán sống.

Tôi vừa cho người tra tin tức về đám đó, có vẻ là từ nước ngoài đến, chính là dòng dõi của gã Cừu Đức Khảo từng có xung đột với chúng ta năm xưa.

Chúng biết tin tức về mộ cổ ở quặng mỏ, ân, đại khái cũng biết về

những chuyện năm đó..." "Chúng ta chỉ là đi lại không tiện thôi, thời đại mới thay đổi làm người ta không tưởng nổi.

Lại còn phải đăng ký chứng minh thư, rồi khám sức khỏe, mấy thứ đó mấy lão già như chúng ta qua cửa được sao?

Lần trước Giải lão bản đi công tác, ở sân bay suýt nữa bị bắt, ha ha ha, lúc đó làm tôi cười chết mất, nói cái gì mà nhiệt độ cơ thể không đạt chuẩn, gã đó làm gì có thân nhiệt chứ..." Giang Nam.

Một thiếu niên đang trực cửa hàng đồ cổ thay cho chú ba, bỗng nhìn thấy một gã béo lén lút lượn lờ trước cửa tiệm, cứ đi qua đi lại mãi.

Nhưng gã cứ đứng ngoài mà không vào.

Thiếu niên không khỏi tò mò, đặt cuốn sổ tay mà bìa ghi 'Đạo Mộ Bút Ký' do ông nội để lại xuống, đứng dậy đi ra ngoài cửa. "Tôi nói này Bàn Tử, anh có đồ minh khí gì muốn giao dịch sao?

Không dám gặp ai à?" Thiếu niên đẩy cửa kính cửa tiệm, khóe miệng hơi giật giật nhìn gã béo lén lút kia.

Bàn Tử nhìn quanh quất, nheo đôi mắt nhỏ, gật gật cái đầu béo: "Nghe người ta nói ở đây chỗ cậu thu đồ nhiều nhất, lại không hỏi xuất xứ, đúng không?" "Cũng coi như hiểu nghề đấy." Thiếu niên thầm lẩm bẩm trong lòng, đôi mắt linh động đảo một vòng rồi lên tiếng: "Mời vào trong nói chuyện, khách từ xa đến là khách, uống chén trà cho ấm người đã." "Dẹp đi, giữa trời nóng nảy thế này cậu bảo Bàn gia tôi giữ ấm người à?

Bỏ cái bộ dạng doanh nhân đó đi, món đồ trong tay Bàn gia tôi đây, một xu cũng không được thiếu!" Bàn Tử bước vào cửa, giọng điệu thay đổi hẳn, cuối cùng cũng ưỡn ngực lên. "Ha ha ha." Thiếu niên bất lực cười trừ, mời khách nhân Bàn Tử ngồi xuống rồi xòe tay nói: "Dù

sao anh cũng phải cho tôi xem qua, xem món đồ đó rốt cuộc có đáng tiền không chứ?" "Món này đáng tiền lắm đấy, năm đó để trộm được nó ra, Bàn gia tôi suýt bị lão già đó đánh gãy chân...

Phi phi phi, tôi nói với thằng nhóc cậu nhiều thế làm gì.

Đây, cầm lấy mà xem, đây là một tấm bản đồ kho báu..." "Ơ, cuộn da cừu này hình như có niên đại khá lâu rồi, để tôi xem kỹ lại." "Không cho xem, đưa tiền trước!" "Bàn Tử, anh... chỉ đưa một tấm da cừu thế này, tôi định giá cho anh kiểu gì?

Được rồi, anh nói xem đại khái cần bao nhiêu?" "Một triệu, một xu cũng không thiếu!

Hơn nữa phải giao dịch tiền mặt, tiền trao cháo múc, còn phải đảm bảo an toàn cho Bàn gia tôi..." "Để tôi nghĩ xem." Thiếu niên mỉm cười, ra vẻ đăm chiêu, nhưng tay lại nhanh thoăn thoắt bấm màn hình điện thoại. [Hải thiếu, báo cảnh sát giúp tớ với, tớ nghi có kẻ muốn cướp tiệm đồ cổ của chú ba, giờ hắn đang ở trong tiệm.] [Cái gì??

Ngô Tà, thời buổi này còn có kẻ dám cướp giữa ban ngày ban mặt à?] [Chứ còn gì nữa, hắn cầm một tấm da cừu rồi bảo tớ chuẩn bị cho hắn một triệu, còn cả xe và lộ trình chạy trốn nữa, đầu óc gã này chắc có vấn đề rồi.] [Cậu cẩn thận đấy, chú ý bảo vệ mình, tớ báo cảnh sát ngay, đợi chút nhé.] [Ân ân.] "Nghĩ xong chưa?

Có chốt được không hả?" Bàn Tử tỏ vẻ sốt ruột, thúc giục Ngô Tà đang trông tiệm.

Ngô Tà vẫn giữ nụ cười ôn hòa, nhưng trong lòng cũng thầm lo lắng.

Gã Bàn Tử này nhìn qua là biết không dễ đối phó, nếu thực sự xảy ra xung đột e rằng mình sẽ bị gã hạ gục ngay lập tức. "Khụ khụ khụ." Ngô Tà ho một tiếng, "Bàn Tử..." "Mẹ kiếp, gọi là Bàn gia!" Bàn Tử

sốt sắng. "Ờ ờ, Bàn gia, trước khi đến đây có ai nói với anh rằng, trêu vào các chủ tiệm khác trên phố này thì không sao, nhưng đừng có trêu vào chủ tiệm này không?" Ngô Tà hít một hơi sâu. "Không phải, tôi qua đây bán đồ mà?

Sao lại đắc tội các người?" Bàn Tử ngơ ngác. "Thì ít nhất cũng phải cho tôi xem chứ!

Mở miệng ra là đòi một triệu, anh tưởng tiền là giấy lộn à?" Ngô Tà hoàn toàn lật bài ngửa. "Món này là bản đồ kho báu đấy!

Đắt giá lắm, đưa cậu xem rồi nó mất giá thì sao, không được, tôi không tin cậu, tôi đi đây, đây là phương thức liên lạc của tôi, thấy hứng thú thì gọi cho tôi." Bàn Tử dường như cảm nhận được điều gì đó, nhíu mày, nhanh chóng nhét cuộn da cừu vào túi, toan chạy ra ngoài. *U ô u ô~* Ánh đèn xanh đỏ nhấp nháy chói mắt xuất hiện trước cửa tiệm đồ cổ.

Bàn Tử vừa ra đến cửa liền khựng lại, xoay người chạy về phía lối thoát khác.

Ngô Tà thong dong ngồi tại chỗ, vừa nhìn đã thấy gã Bàn Tử này quả nhiên không phải hạng người đàng hoàng, người đàng hoàng gặp xe cảnh sát sao lại có bộ dạng này?

Chương 187

Bàn Tử lẩm bẩm: "Không được!

Mẹ kiếp!

Lão tử không thể bị bắt về được, trộm của lão già đó bao nhiêu đồ, trước khi đi còn tè một bãi lên giường lão nữa, bị bắt về chắc chắn bị đánh gãy chân!" Nhưng khi Bàn Tử chạy đến lối thoát khẩn cấp, gã lại một lần nữa dừng bước.

Bị bao vây rồi!

Bàn Tử quay người lại, hung tợn lườm Ngô Tà: "Mày dám báo cảnh sát!!" Ngô Tà cảm nhận được sát khí của Bàn Tử, theo bản năng đứng dậy lùi lại vài bước, xua tay: "Đại ca, đại ca đừng trách em, anh nhìn qua là thấy giống tội phạm giết người hay bắt cóc rồi, em sao dám dây vào anh chứ..." "Thảo!" Bàn Tử chửi thề: "Ở bên lão già đó lâu quá rồi!

Nhiễm đầy vẻ phỉ khí, hu hu hu, thực ra Bàn gia tôi là người tốt mà." "Thôi đi." Trán Ngô Tà hiện lên mấy vạch đen.

Cảnh sát cầm súng xông vào, đè Bàn Tử xuống bàn, rồi khám xét một hồi nhưng chẳng thấy vũ khí gì.

Sau đó có người đến hỏi han thân phận của Bàn Tử, hóa ra gã thực sự chỉ là một người dân bình thường có hộ khẩu ở Kinh đô, không hề có tiền án tiền sự, lý lịch sạch tinh tươm.

Cảnh sát không làm gì được, lắc đầu với Ngô Tà rồi thu đội.

Người bạn Hải thiếu của Ngô Tà và Ngô Tà đều ngẩn người tại chỗ.

Bàn Tử liếm đôi môi khô khốc, nheo mắt cười: "Hắc hắc, cứ chờ

xem." "Đừng mà!

Bàn gia, hóa ra anh thực sự là người đàng hoàng.

Nào, giao dịch lúc nãy chúng ta bàn tiếp đi, anh xem, chẳng phải anh cũng đang cần tiền gấp sao?

Chỗ chúng tôi là tiệm đồ cổ lớn nhất rồi, một triệu đúng không?

Được, để tôi gọi chú ba qua, tôi chỉ là sinh viên mới tốt nghiệp qua trông cửa hàng thôi, trước đó tôi cũng không quyết định được mà..." Giọng Ngô Tà thay đổi, trở nên mềm mỏng hơn.

Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử nhanh chóng đảo qua đảo lại, gã thực sự đang thiếu tiền, số tiền kiếm được trước đó đã tiêu gần hết rồi, vả lại quanh vùng Giang Nam này chỉ có tiệm đồ cổ này là giàu nhất. "Ngô Tà, sợ gã làm gì!

Dân trong nghề ai chẳng biết công ty Cửu Môn đứng sau nhà cậu!" Hải thiếu thay Ngô Tà lên tiếng, nói năng vô cùng cứng rắn. "Mẹ kiếp!" "Mẹ kiếp!" "Lão tử chạy đến tận Giang Nam rồi!

Mẹ kiếp!

Sao vẫn nằm trong phạm vi Cửu Môn!

Chết tiệt, thảm rồi thảm rồi!" Bàn Tử sững sờ, liên tục thốt ra mấy câu chửi thề. "Ân?

Có hàng gì mà gọi tôi qua gấp thế này." Một người đàn ông có bộ râu quai nón quanh miệng đẩy cửa bước vào, đi tới trước mặt mấy người trẻ tuổi. "Ây, thôi bỏ đi, lấy tiền rồi tiếp tục chạy đường dài vậy.

Đây, món này đây, đưa tôi một triệu, tôi bán ngay cho các người." Bàn Tử thở dài, đưa cuộn da cừu qua.

Ngô Tà, Hải thiếu và chú ba chăm chú quan sát những dòng cổ văn

phức tạp trên cuộn da cừu, lông mày đều nhíu lại. "Bản đồ mộ vương gia nước Lỗ?" Ngô Tam Tỉnh nhíu mày. "Đúng là đồ tốt thật." Ngô Tà bắt chước dáng vẻ của Ngô Tam Tỉnh, xoa cằm nói. "Này Ngô Tà, đống chữ quỷ này các cậu cũng đọc được à?

Đúng là người nhà họ Ngô, ai cũng lợi hại cả." Hải thiếu đứng bên cạnh kinh ngạc. "Cửu Môn, Ngô gia, các người là người nhà họ Ngô của Cửu Môn?" Bàn Tử nghe thấy hai chữ nhà họ Ngô bỗng nhiên cười rộ lên.

Nhà họ Ngô đã dọn khỏi Trường Sa từ rất sớm, hơn nữa cũng không có mấy liên hệ với Hắc Bối Lão Lục.

Có nghĩa là, địa bàn này tuy là của Cửu Môn nhưng không phải của Hắc Bối Lão Lục, mọi chuyện xảy ra ở đây lão già đó sẽ không biết! "Thực sự là bản đồ mộ cổ à?" Bàn Tử nheo đôi mắt nhỏ, vươn bàn tay béo ra thu bản đồ về: "Bàn gia tôi không bán nữa, hắc hắc hắc." "Chẳng phải lúc nãy đã nói xong rồi sao?" Ngô Tà vẻ mặt ngây thơ kinh ngạc.

Ngô Tam Tỉnh thì nhìn thấu tâm tư của gã Bàn Tử này.

Ông không để lộ bất kỳ vẻ tiếc nuối nào, chỉ thản nhiên nói: "Được thôi, không bán thì thôi, dù sao cổ văn này cả thiên hạ chẳng mấy ai đọc được đâu, anh cứ giữ lấy mà chùi mông đi." Nụ cười trên mặt Bàn Tử lập tức đông cứng lại.

Gã nghiến răng: "Người Cửu Môn ai cũng như cáo già vậy!

Mẹ kiếp!

Nói đi, xử lý thế nào, tôi không bán, nhưng tôi muốn hợp tác với các người!" Ngô Tam Tỉnh giơ một ngón tay ra: "Chia chín - một." Bàn Tử đắc ý gật đầu: "Được thôi, tôi chịu thiệt một chút, lấy chín phần vậy." Mặt Ngô Tam Tỉnh đen kịt lại.

Mẹ nó chứ, cái này mà anh gọi là 'chịu thiệt một chút' hả? "Không đúng lắm, món này chỉ có một nửa thôi, chắc chắn còn một nửa nữa." Ngô Tà đeo kính vào, cùng chú ba nghiên cứu kỹ lưỡng cả buổi, cuối cùng phát hiện tấm bản đồ trên lụa trắng này chắc chắn đã bị ai đó chia làm hai, hoặc nhiều mảnh hơn.

Bởi vì mảnh trong tay Bàn Tử chỉ có một nửa.

Bàn Tử vừa gặm quả táo vừa hung tợn lườm chàng trai ăn mặc thời thượng ngồi trước mặt - Hải thiếu. "Nhìn cái gì mà nhìn?" Hải thiếu nhíu mày, vẻ mặt đầy ghét bỏ. "Nhìn cậu thì sao hả?" Bàn Tử nhổ miếng vỏ táo ra, suýt nữa trúng ngay mặt Hải thiếu, dáng vẻ đầy vẻ lưu manh. "Các người nói gì?

Chỉ có một nửa?

Bàn gia tôi không tin!

Các người định lừa Bàn gia đúng không?" Bàn Tử trợn mắt nhìn Ngô Tà và chú ba. "Lừa anh làm gì, nếu chỉ có một nửa thì chúng tôi lấy cũng chẳng để làm gì, dù biết đây là một ngôi mộ nước Lỗ." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu.

Đôi mắt nhỏ của Bàn Tử đảo một vòng, thầm nghĩ: "Lão Lục đúng là đồ báo!

Dám giấu lại một chiêu với Bàn gia này." Bàn Tử khựng lại một chút rồi nói: "Mặc kệ, đưa tôi ít tiền trước đi, món này tạm thời cứ để chỗ các người, tôi đi tìm nửa tấm bản đồ kia." Ngô Tam Tỉnh thấy tâm trạng Bàn Tử thay đổi, dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn gỗ: "Sao thế?

Gây chuyện gì ở ngoài à?

Chương 188

Sao lại cần tiền gấp thế?" "Không có, hoàn toàn là vì không có tiền, nghèo kiết xác." Bàn Tử nhún vai. "Tôi có ít tiền ở đây, anh cầm lấy mà dùng, hết thì lại tìm tôi.

Khi nào tập hợp đủ bản đồ tôi sẽ gọi anh." Ngô Tam Tỉnh nheo mắt.

Ông dường như cũng nhìn ra bên dưới vẻ ngoài ngớ ngẩn của Bàn gia là một thực lực đáng gờm, dáng đi cũng toát lên vẻ mạnh mẽ.

Đồng thời, ông cũng muốn xem Bàn Tử còn bao nhiêu giá trị có thể lợi dụng.

Bàn Tử vẻ mặt tinh ranh: "Thôi đi, mọi người cứ vui vẻ mà chia tay, đừng hòng lừa Bàn gia tôi bán mạng cho nhà họ Ngô các người, nhà họ Ngô chưa đủ trình đâu." "Khẩu khí lớn thật đấy!" Hải thiếu đứng bật dậy nhìn Bàn Tử: "Anh có biết nhà họ Ngô lợi hại thế nào không?

Mà dám bảo nhà họ Ngô không đủ trình!" "Tôi không quan tâm, tóm lại là không đủ trình." Bàn Tử hất mặt lên.

Dù gì gã cũng xuất thân từ Lục môn, tính ra vai vế còn là chú của Ngô Tà, ngang hàng với Ngô Tam Tỉnh, bảo một người thuộc hệ Lục môn đi bán mạng cho người nhà họ Ngô, trong tình cảnh hiện tại đúng là không xứng thật. "Ơ, sao đông người thế này?" Trước cửa tiệm đồ cổ bỗng nhiên xuất hiện một thiếu nữ thắt bím tóc, cô gái tò mò nhìn mọi người trước mắt.

Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, dường như từ trên người cô gái này ông nhìn thấy bóng dáng của một cố nhân nào đó.

Ngô Tà nở nụ cười lịch sự đi tới: "Xin hỏi, tôi có thể giúp gì cho cô không?" Cô gái mỉm cười gật đầu, từ trong túi sau lưng lấy ra một mảnh lụa trắng: "Đây, mọi người xem món này có đáng tiền không, tôi tìm thấy trong di vật của người nhà để lại, nghe nói vùng này tiệm đồ cổ của nhà họ Ngô các anh là đáng tin nhất." "Nửa tấm lụa trắng còn lại xuất hiện thế này sao?" Ngô Tà kinh ngạc, nhận lấy mảnh lụa trắng từ tay cô gái.

Lông mày Ngô Tam Tỉnh nhíu lại càng chặt, ông đột ngột đứng phắt dậy, nhận ra sự kỳ lạ của sự việc. "Bàn Tử, mảnh lụa trắng này của anh từ đâu ra?

Cũng là di vật của người nhà à?" Ngô Tam Tỉnh trầm giọng hỏi. "Phi!

Lão già đó còn chưa chết đâu, di vật cái gì mà di vật!

Nhưng cũng không sai, đúng là tìm thấy từ chỗ người nhà, hắc hắc hắc." Bàn Tử giấu nhẹm chữ 'trộm', không để lỡ lời.

Không khí bỗng trở nên hơi gượng gạo.

Cô gái dường như vẫn chưa rõ tình hình hiện tại, khẽ cười nói: "Chào mọi người, tôi tên Trần Thừa Trừng, mảnh lụa trắng này có gì kỳ lạ sao?" "Trần." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi, dường như cảm nhận được điều gì đó. "Cô là người nhà họ Trần?

Ông nội cô có phải là Trần Bì Tứ gia không?" Ngô Tam Tỉnh không kìm được kinh hô. "Ân ân, ông nội tôi đúng là tên Trần Bì, trong nhà hình như chỉ có mình ông ấy, không phải xếp thứ tư đâu." Trần Thừa Trừng lắc đầu. "Mẹ kiếp!

Cháu gái của lão đầu Tứ à?

Sao lại xinh xắn thế này?" Bàn Tử trợn tròn mắt, trước đây Hắc Bối Lão Lục từng đưa gã đi gặp Trần Bì A Tứ, biết Tứ gia trông chỉ

khá khẩm hơn Lục gia một chút, chứ tuyệt đối không thể xinh đẹp như cô bé trước mắt này được. "Lão... lão đầu Tứ..." Trán Ngô Tam Tỉnh nổi đầy gân xanh.

Đây là lần đầu tiên ông nghe có người gọi vị đó như vậy, ngay cả thế hệ cha ông cũng phải giữ sự tôn trọng nhất định với người đó.

Nghe nói vị đó là một kẻ cực kỳ tàn nhẫn. "Bàn Tử, anh tên gì?" Ngô Tam Tỉnh linh cơ nhất động, nhìn về phía Bàn Tử. "Tôi tên Bàn gia, không phải Bàn Tử, tên đầy đủ là Vương Bàn Gia!

Mẹ nó!

Lúc nhỏ bị lão già đó lừa, đặt cho lão tử cái tên đơn giản thế này!" Bàn Tử hễ nghĩ đến Hắc Bối Lão Lục là lại bực mình. "Vương...

Cửu Môn chỉ có Lục gia họ Vương, anh... lẽ nào là hậu nhân của Lục gia?" Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh thay đổi liên tục, cuối cùng cũng xâu chuỗi được sự việc kỳ quái này.

Hóa ra hai người bất ngờ tìm đến đây lại là hậu nhân của hai môn khác trong Cửu Môn, hơn nữa còn là hai môn vốn không mấy hòa đồng với những người khác.

Trần Bì A Tứ luôn không có mấy liên hệ với những người khác trong Cửu Môn, tuy mang danh phận Cửu Môn nhưng lại độc hành một phương.

Hắc Bối Lão Lục thì tính tình nóng nảy, quan hệ với các môn khác cũng hơi căng thẳng. "Hai vị thiếu gia, tiểu thư đây chắc là bỏ nhà ra đi, rồi mang theo lụa trắng từ trong nhà ra đúng không?" Ngô Tam Tỉnh cuối cùng cũng hiểu rõ sự tình.

Cô gái Trần Thừa Trừng vẻ mặt ngượng ngùng gãi gãi đầu, gật đầu nói: "Sao anh biết nhiều thế?

Ngay cả chuyện tôi bỏ nhà đi cũng biết luôn?" Bàn Tử thì mất kiên

nhẫn: "Thôi đi, lôi thôi quá, rốt cuộc có đưa tiền không hả!

Nói nhảm cái gì, Bàn gia là Bàn gia, chẳng liên quan gì đến người đó hết." Sau khi rời Trường Sa, Bàn Tử bôn ba bên ngoài chưa từng dùng danh hiệu của Hắc Bối Lão Lục, tuy rằng nếu làm vậy nhiều kẻ trong nghề sẽ nể mặt và giúp gã sống khỏe.

Nhưng bao năm trôi qua, rõ ràng Bàn Tử đã dựa vào thực lực của chính mình để tạo dựng danh tiếng, không bị cái bóng của Hắc Bối Lão Lục che lấp. "Được, số tiền các người muốn, tôi sẽ chuyển ngay." Ngô Tam Tỉnh mỉm cười, mở lời vô cùng sảng khoái.

Bình thường ông muốn có được những manh mối mộ cổ từ thời Cửu Môn trong tay các môn khác thì hoàn toàn không có cơ hội.

Thân phận của ông, các lão tiên bối Cửu Môn đều không coi ra gì, cũng chẳng nể mặt ông mấy.

Mà muốn bỏ tiền ra mua từ tay họ thì xin lỗi, người Cửu Môn chẳng ai thiếu tiền cả.

Bây giờ thì hay rồi, con cháu Cửu Môn tự mang những thứ này đến tận tay ông. "Ân?" "Ân?" Thấy dáng vẻ sảng khoái của Ngô Tam Tỉnh, Bàn Tử và Trần Thừa Trừng bỗng khựng lại một lát rồi đồng thanh nói: "Suýt nữa thì bị anh lừa!

Không được, chuyến đi này tôi cũng phải đi!" Bàn Tử: "Quy tắc cũ, chia chín - một, các người một, Bàn gia chín." Trần Thừa Trừng khóe miệng hơi giật giật: "Tôi chỉ tò mò thôi, không cần báo đáp gì, chỉ hy vọng tấm lụa trắng này có thể trả lại cho tôi, rồi cho tôi đi cùng đến nơi đó xem sao." Giang Nam.

Trong căn phòng của một giáo sư đại học, vị giáo sư người nước ngoài tóc vàng mắt xanh vừa trở về từ bên ngoài, liền nhìn thấy mấy người đứng cạnh một thanh niên mặc đồ trắng đang ngồi ngay giữa

phòng khách của mình. "Em trai của Cừu Đức Khảo?

Hay là con trai?" Thanh niên mặc đồ trắng cười nhạt hỏi.

Chương 189

Vị giáo sư người nước ngoài tóc vàng mắt xanh lộ vẻ kinh ngạc, từ trong chiếc túi da bên hông rơi ra một tấm ảnh cũ.

Đó là tấm ảnh Cửu Môn chụp chung khi Ngô Lão Cẩu kết hôn.

Các môn chủ Cửu Môn đều tụ tập, đứng bên cạnh một thanh niên mặc đồ đen, người thanh niên đó có dáng vẻ y hệt như lúc này, ngồi trên chiếc ghế, lưng đeo ô đen, ánh mắt thâm thúy.

Mà tấm ảnh này chắc chắn phải có lịch sử vài chục năm rồi.

Bên cạnh thanh niên đó, một gã đàn ông vạm vỡ mặt đen với thân hình đồ sộ lôi thôi bước tới, nhặt tấm ảnh dưới đất lên xem rồi vỗ vỗ vai vị giáo sư ngoại quốc: "Người anh em, chuyện này anh không gánh nổi đâu, ngoan, nghe lời chú đi, để chú lo." Vị giáo sư trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn mấy người trước mặt: "Các người... sao các người có thể còn sống!

Người của lão Cửu Môn không phải đều chết sạch rồi sao!

Sao có thể, sao có thể..." Thanh niên đứng dậy, hai tay đút túi cùng mọi người đi về phía cửa phòng khách của vị giáo sư. "Anh biết không?

Khi tôi tưởng tượng đến cảnh cổ vật của nước mình xuất hiện trong bảo tàng của các anh để trưng bày, hay trong các buổi đấu giá bị người của các anh coi như vật kỷ niệm chiến tranh để đấu giá, tôi đã giận dữ biết nhường nào?

Bao nhiêu năm qua, tôi đã giết biết bao nhiêu người của các anh rồi, vậy mà các anh vẫn cứ nườm nượp từ phương xa tìm đến nộp mạng.

Anh không phải là người đầu tiên, cũng chẳng phải là người cuối cùng.

Nếu các anh đã muốn chơi, vậy thì tôi sẽ dùng acc phụ chơi với các anh một trận vậy." Thanh niên dẫn theo nhóm người rời khỏi phòng vị giáo sư giáo sư ngoại quốc.

Vị giáo sư nhìn cánh cửa mở toang, đôi mắt thất thần.

Đứng sau vị giáo sư không chỉ có mình ông ta, mà là sự hợp lực của nhiều thế lực dòm ngó nước Long, vì vậy nếu ông ta thực sự bị thanh niên kia giết thì sẽ có người khác thay thế ngay lập tức.

Nhưng thanh niên đó không giết ông ta mà lại lộ diện trước mặt ông ta.

Những lời thanh niên đó vừa nói đại khái không phải nói với một mình ông ta, mà là nói với các thế lực phức tạp đứng sau lưng ông ta.

Muốn chơi sao?

Vậy thì thanh niên đó sẽ bồi họ chơi một trận ra trò! "Tô...

Tô thế mà vẫn chưa chết..." Vị giáo sư nhấc điện thoại, nhanh chóng truyền tin tức một cách trung thực cho tổ chức thế lực ở nước ngoài. "Chưa chết à?

Chẳng lạ, chết rồi mới thực sự là chuyện lạ.

Năm đó quặng mỏ cổ mộ chúng ta nghiên cứu đã kết luận rằng nơi đó thực sự giấu thiên ngoại vẫn thiết, có khả năng làm người ta trường sinh bất lão.

Anh xem có thể bắt được hắn không, đưa hắn về đây để nghiên cứu kỹ lưỡng..." "Mẹ nó chứ... xin lỗi, tôi lỡ lời, không phải, người đó là Tô đấy!

Là Tô!

Là Tô!

Không phải người bình thường nào của nước Long đâu, ông nội tôi đã chết dưới tay gã này đấy..." "À, hay là đổi anh ra ngồi sau hậu phương?

Thôi không nói nữa, sắp bầu cử rồi, tình hình bên đó anh tự mà canh chừng." Trong thang máy.

Chiếc ô đen trong tay thanh niên mặc đồ trắng đã che khuất các camera giám sát, khiến người ta không nhìn rõ hình dáng của những người bên trong.

Gã đàn ông vạm vỡ mặt đen bên cạnh thanh niên chớp chớp mắt, bỗng nhiên cười lớn: "Ha ha ha ha, thằng nhóc đó nghịch ngợm y hệt ông nội nó vậy.

Không biết hậu duệ của mụ đàn ông Tanaka Ryosuke có qua đây không nữa, ha ha ha ha!" Mọi người trong thang máy đều ngoái nhìn gã đàn ông to xác kia, khóe miệng khẽ giật giật.

Màn đêm buông xuống.

Ngô Tam Tỉnh đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường đến nơi ghi trên lụa trắng xem tình hình, ông liên lạc với một số nhân thủ ở quê nhà bảo họ qua giúp đỡ, đồng thời cũng muốn nhờ họ bảo vệ Ngô Tà đang ở giai đoạn tân thủ.

Ban ngày mấy đứa trẻ tranh luận không thôi, cứ đòi đi cùng ông đến mộ vương gia nước Lỗ để chơi cho biết.

Nhưng chỉ Ngô Tam Tỉnh mới hiểu rõ nơi đó làm sao có thể dùng từ 'chơi' để hình tả, đó là nơi hung hiểm có thể mất mạng như chơi.

Chỉ là Bàn Tử và Trần Thừa Trừng không chịu buông tha, Ngô Tam Tỉnh cũng đành chịu.

Ngô Tà cũng đang giai đoạn tò mò với mọi thứ, lại có chút tự phụ tự tin nên cũng muốn đi cùng. "Cái gì?

Bên đó bảo Tiểu Ca cũng đi cùng sao?" "Ân ân, tôi cũng thấy bất ngờ, vừa nhận được tin từ lão Cửu Môn, bảo Tiểu Ca vừa xuống núi tham gia hành động." "Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!" "Tam gia, bình tĩnh bình tĩnh, chẳng phải là đại thần tới sao?

Ha ha ha, nói thật tôi cũng thấy hưng phấn, lâu rồi chưa đi hạ đấu cùng Tiểu Ca." "Phan Tử, bên đó thực sự bảo Tiểu Ca qua sao?" "Ân ân, chắc chắn như bắp luôn Tam gia.

Còn có một bất ngờ lớn hơn nữa, nhưng hiện giờ không tiện tiết lộ, có người đã cấm khẩu không cho nói.

Có điều đến lúc đó ông sẽ biết thôi.

Đúng rồi, Tiểu Ca đã qua đó rồi, ông chưa thấy người sao?" "Vẫn chưa, gã đó là đồ cổ rồi, điện thoại cũng không dùng, không liên lạc được." Ngô Tam Tỉnh cúp điện thoại, mặt đỏ bừng vì phấn khích, rồi nhanh chóng nhắn tin cho Ngô Tà bảo cậu qua chỗ ở của mình, nhưng không giải thích tình hình vừa biết được.

Chuyện Tiểu Ca đến, ông muốn dành cho Ngô Tà một sự bất ngờ.

Dù sao đó cũng là người đàn ông mà Ngô Tà luôn hằng mong nhớ. [Long Tích Bối, qua ngay.] [Nhận được! (icon dễ thương)] Nhìn tin nhắn Ngô Tà gửi lại, Ngô Tam Tỉnh thở dài một tiếng, suy nghĩ phức tạp.

Cha của Ngô Tà ngoài mặt nói muốn bảo vệ cậu, để cậu lớn lên như một đứa trẻ bình thường.

Nhưng thực tế, chính vì sự can thiệp đó đã khiến Ngô Tà sớm trở nên cô độc.

Những người bạn thanh mai trúc mã của Ngô Tà khi lớn lên đều bận rộn với sự nghiệp riêng, nên rất ít khi tụ tập được, bạn bè bên cạnh Ngô Tà vì thế ngày càng ít đi.

Ngô Tà tắt điện thoại, bỏ một số thiết bị vào ba lô, tháo kính ra, nói khẽ với Hải thiếu bên cạnh: "Tớ ra ngoài một chuyến, chỗ chú ba có hàng mới về, bảo tớ qua thẩm định." "Hàng mới gì thế?

Chương 190

Tớ cũng muốn đi xem!" Hải thiếu vẻ mặt hăng hái, xỏ dép lê chạy từ tầng hai xuống. "Được thôi, vậy nhanh lên nhé." Ngô Tà nhìn đồng hồ trên cổ tay, gật đầu.

Ngô Tà và Hải thiếu đi trong con hẻm nhỏ vùng Giang Nam lúc đêm muộn, vừa đi vừa nói cười, vẫn đang bàn tán về những chuyện thám hiểm sắp tới.

Ngay lúc đó, bước chân Ngô Tà bỗng khựng lại, đứng im tại chỗ.

Hải thiếu nghi hoặc quay đầu lại: "Này Ngô Tà, sao thế?

Có gì không ổn à?" Ánh mắt Ngô Tà đờ đẫn, không nói lời nào cứ nhìn chằm chằm vào bóng dáng cao gầy phía không xa.

Hải thiếu nhíu mày, nhìn theo hướng mắt Ngô Tà, liền thấy một người đàn ông mặc đồ đen đội mũ trùm đầu, dáng người cao gầy, bàn tay trắng trẻo, sau lưng đeo một hộp gỗ kỳ quái.

Chưa đợi Hải thiếu kịp phản ứng, người bên cạnh cậu đã hóa thành một cơn gió, lao thẳng về phía người đàn ông bí ẩn vừa xuất hiện. "Nhớ anh chết mất, hu hu hu." Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Hải thiếu suýt chút nữa là phát điên!

Cậu ta làm bạn với Ngô Tà bao nhiêu năm, đã nhìn thấy Ngô Tà trải qua bao thăng trầm, bên cạnh chẳng có mấy người bạn, thường xuyên cô đơn lạc lõng, cũng đã thấy bộ dạng đau lòng u ám khi chỉ có một mình của Ngô Tà.

Thế nhưng cậu ta chưa bao giờ thấy Ngô Tà để lộ loại cảm xúc này.

Đây là sự kích động và tình cảm nồng đậm mà ngay cả khi Ngô Tà

gặp lại người cha quanh năm bôn ba bên ngoài cũng không hề có. "Tiểu Ca!

Ngô Tà nhớ anh chết đi được!" Ngô Tà vươn tay, ôm chầm lấy Trương Khởi Linh có khuôn mặt lạnh lùng băng giá kia.

Chân mày Trương Khởi Linh khẽ cử động, khóe miệng hơi cong lên, anh vươn tay xoa đầu Ngô Tà: "Đã lâu không gặp." "Hức hức..." Ngô Tà nghe Trương Khởi Linh mở miệng nói những lời dịu dàng như thế, cuối cùng không kìm được mà rơi hai hàng lệ nóng.

Đã bao nhiêu năm rồi, cậu chưa bao giờ thấy Tiểu Ca có bất kỳ sự biến đổi cảm xúc nào trên người.

Mà lần này trở về, anh ấy vậy mà lại nói ra những lời như vậy. "Ha ha ha." Ngô Tam Tỉnh từ cửa nhà đi ra, nhìn bóng lưng Ngô Tà và Trương Khởi Linh đang tựa vào nhau dưới ánh đèn đường vàng vọt, sảng khoái cười lớn.

Cảnh tượng này, những người có mặt ở đây đều hy vọng nó là vĩnh cửu.

Chỉ tiếc là một lát sau, Ngô Tà vẫn buông vòng tay đang ôm lấy tấm lưng thẳng tắp của Trương Khởi Linh ra, đỏ mặt hỏi: "Tam thúc, sao chú mời được Tiểu Ca tới đây vậy?" "Cháu coi thường tam thúc của cháu quá đấy, ha ha ha ha, nhìn kỹ đi, đây chính là bản tôn của 'Long Tích Bối' mà lần này chú bảo cháu đến xem." Ngô Tam Tỉnh lộ ra nụ cười hiền từ.

Ngô Tà là do ông nhìn lớn lên, những ngày ông ở bên cạnh Ngô Tà còn dài hơn cả cha đẻ của cậu, Ngô Tà cũng thân với ông nhất.

Ngô Tà thích cái gì, ông tự nhiên là biết rõ.

Lần này Trương Khởi Linh có thể từ phía Trường Sa qua đây, ngoài sự kinh ngạc, Ngô Tam Tỉnh còn cảm thấy vui mừng thay cho

Ngô Tà. "Tiểu Ca, trôi qua bao nhiêu năm rồi, sao anh vẫn giữ cái bộ dạng này thế?" Ngô Tà quan sát Trương Khởi Linh một lát, rồi trừng lớn đôi mắt, tò mò nhìn anh.

Trương Khởi Linh mặc cho ánh mắt Ngô Tà dừng lại khắp nơi trên mặt và người mình, nhưng vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng đó: "Ừm." "Lần này có Tiểu Ca trợ giúp, các cháu muốn cùng chú đi xem ngôi mộ Lỗ Vương kia thì cũng được, đúng rồi, ngày mai còn có một bất ngờ nữa." Ngô Tam Tỉnh tiếp tục cười nói.

Ngô Tà ngơ ngác: "Vẫn còn bất ngờ sao?

Phan Tử!

Có phải Phan Tử cũng tới không?

Trời ạ, sắp đông đủ cả rồi!

Chỉ tiếc Tiểu Hoa và Tú Tú còn bận việc khác, nếu không mọi người đều có mặt đông đủ." Tách~ Một giọt nước mưa rơi xuống từ mái hiên nào đó, sau đó, một nhóm người áo đen bí ẩn, cầm đao găm từ cuối hẻm đi ra.

Sau khi ra khỏi con hẻm, những người áo đen im lặng bắt đầu tăng tốc bước chân, lao về phía nhóm Ngô Tà.

Ngô Tam Tỉnh nhíu chặt mày: "Cẩn thận!" Trương Khởi Linh xoay tay đẩy Ngô Tà ra sau lưng mình, đứng chắn trước mặt Ngô Tà như một thói quen, rồi đưa tay nắm lấy hộp gỗ phía sau lưng.

Hải thiếu gần như bị dọa sợ ngây người, thời đại nào rồi mà còn có loại người muốn giết bọn họ?

Bọn họ đã làm chuyện gì tày trời sao? "Người đó, tới rồi." Trương Khởi Linh bỗng nhiên buông lỏng tay đang nắm hộp gỗ, sau đó để tay buông thõng tự nhiên bên hông, đôi mắt bị mái tóc rối che phủ trở nên sâu thẳm hơn.

Độp, độp, độp!

Tiếng bước chân mạnh mẽ đầy uy lực đột ngột vang lên dữ dội từ phía sau hướng di chuyển của nhóm người áo đen.

Ngay sau đó, một người trong đám áo đen bỗng nhiên bị một sức mạnh bộc phát cực đại từ phía sau đá bay, đập thẳng vào tường nhà Ngô Tam Tỉnh, tạo ra một vết lõm hình người trên tường. "Hắc hắc, lâu rồi không đánh một trận sướng thế này, cảm giác đấm vào thịt thật sự rất phê!" "Tật cũ rồi, dùng cái này giải quyết không phải tiện hơn sao Lục gia?

Gắn bộ giảm thanh vào là quỷ mị không tiếng động ngay." "Thích đánh nhau thế thì đánh với Tiểu Ca một trận nữa đi?" "Mẹ kiếp!

Tên này sao cũng trở về rồi, còn chạy đến tận đây nữa." "Ha ha ha ha, khắc tinh của Lục gia mà." "..." Hai người đàn ông trung niên cùng một thiếu niên mặc đồ trắng trông chừng bằng tuổi Ngô Tà và Trương Khởi Linh, vừa cười đùa vừa từ phía sau đám người áo đen đi tới.

Gã đàn ông vạm vỡ mặt đen đấm mỗi phát một tên áo đen, chẳng ai có thể chịu nổi một cú đấm của gã.

Còn người đàn ông có thân hình cao lớn, trên lông mày có một vết sẹo nhỏ, gương mặt trông có chút vẻ phong trần quân ngũ thì cầm một khẩu súng ngắn có gắn giảm thanh, cứ một phát súng là một tên áo đen nằm xuống.

Thiếu niên đi sau hai người này, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên, nhưng lại khiến người ta không kìm được mà dồn hết sự chú ý vào mình. "Tô..." Ngô Tam Tỉnh phản ứng lại, chân tay bủn rủn, hai đầu gối suýt chút nữa đã quỳ thẳng xuống đất.

Nhưng ngay khắc sau, thiếu niên kia đã đỡ lấy Ngô Tam Tỉnh sắp quỵ xuống, tốc độ nhanh đến mức mắt thường khó mà thấy rõ, giống

như quỷ mị vậy. "Tôi tên là Quý Tử Hàn, là tam thúc mời chúng tôi đến giúp đỡ, không cần khách sáo như vậy đâu." Tô Mộc sau khi đỡ Ngô Tam Tỉnh thì ngước đôi mắt sâu thẳm lên nói.

Ngô Tam Tỉnh không phải kẻ ngốc, nhìn một cái là nhận ra Tô Mộc đang nhắc nhở mình đừng làm lộ thân phận của anh.

Thế là, Ngô Tam Tỉnh đứng dậy, gãi đầu xấu hổ: "À à, hóa ra là vậy, tại cậu trông giống một vị tiền bối của tôi quá, hắc hắc, nhận nhầm người rồi, ngại quá, ngại quá." Ngô Tà trừng đôi mắt sáng quắc, đảo qua đảo lại trên người ba người Tô Mộc.

Cậu cảm thấy ba người này rất quen thuộc, nhưng nghĩ mãi không ra mình đã gặp một người trẻ tuổi tên Quý Tử Hàn lúc nào. "Đa tạ đã ra tay cứu giúp." Ngô Tam Tỉnh cảm kích chắp tay, vẻ tôn kính trên mặt vẫn không tài nào che giấu được.

Ngô Tà và Hải thiếu tiến lên kiểm tra những tên áo đen đã ngã gục không rõ danh tính kia, nhưng dù thế nào cũng không thể nhìn ra danh tính hay thông tin gì của đối phương.

Thế là sau khi bàn bạc với Ngô Tam Tỉnh một lát, bọn họ quyết định báo cảnh sát xử lý.

Nhưng vấn đề lại đến, nếu báo cảnh sát thì ba người Tô Mộc tính sao?

Chương 191

Dù sao vừa rồi bọn họ cũng đã thật sự ra tay tham gia vào vụ việc này.

Cũng từ lúc này, Ngô Tà bắt đầu thấy được những thủ đoạn và tâm cơ khác hẳn trước đây trên người Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh không nói gì nhiều, đón ba người Tô Mộc vào nhà rồi mới báo cảnh sát.

Sau khi cảnh sát đến, điều tra ra đám người áo đen này toàn là những kẻ không lai lịch, hộ khẩu ma, rồi tạm thời mang xác về để chuẩn bị tiếp tục điều tra.

Nào ngờ, ngay khi cảnh sát địa phương mang xác đám áo đen về, họ đột nhiên nhận được lệnh từ cấp trên.

Vụ án này tạm thời giao cho một bộ phận đặc biệt tiếp quản, bọn họ không được hỏi bất cứ điều gì liên quan đến vụ án này nữa. "Quý Tử Hàn, Vương Tiểu Lục, Trương Đại Phật..." Ngô Tà sau khi hỏi thăm tên của ba người Tô Mộc thì sắc mặt càng trở nên khó coi hơn, những cái tên này nghe sao mà quen thế!

Nhưng từ khi Ngô Tà còn nhỏ, cậu gọi những người thế hệ Lão Cửu Môn đa phần là đại gia gia, nhị gia gia, tam gia gia, tứ gia gia này nọ, cũng rất ít khi biết chuyện quá khứ của Cửu Môn.

Cho nên chỉ cảm thấy tò mò, giống như đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi.

Nhưng khi ba người Tô Mộc đi trước mặt cậu, cậu thật sự không nhận ra nổi ba người này rốt cuộc là ai.

Ngô Tà còn không biết thì Hải thiếu lại càng không thể biết ba

người này là sự tồn tại khủng khiếp thế nào.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh xử lý xong xuôi những chuyện bên ngoài thì trời đã khuya.

Ba người Tô Mộc được Ngô Tam Tỉnh giữ lại trong nhà, còn Ngô Tà thì dẫn Trương Khởi Linh đi.

Trên đường về nhà, Hải thiếu cuối cùng không nhịn được hỏi Ngô Tà về thông tin tư liệu của người đàn ông mặt lạnh xa lạ kia.

Ngô Tà không biết phải giải thích với người ngoài thế nào về tình trạng trường sinh bất lão của Tiểu Ca, nên chỉ mỉm cười ngoan ngoãn: "Cậu chỉ cần biết, đời này tôi gặp được anh ấy là đã mãn nguyện lắm rồi." "Không phải chứ Ngô Tà, cậu mới tiếp xúc với tên này bao lâu đâu, đã có mới nới cũ rồi à?" Hải thiếu có chút bất mãn lầm bầm. "Mới, cũ?" Ngô Tà thu lại nụ cười, vô cùng nghiêm túc mở lời: "Chúng ta là bạn học, là bạn bè, nhưng cậu biết không?

Tiểu Ca, anh ấy là người thân của tôi." "Được rồi..." Hải thiếu hoàn toàn cúi đầu, hết ý kiến.

Những lời Ngô Tà nói đã quá rõ ràng rồi, người đàn ông mặt lạnh kia có quan hệ với cậu mà người ngoài không thể so sánh được, cũng không có cách nào so sánh. "Vậy tối nay tên này ngủ đâu?

Tôi không muốn ngủ chung giường với đàn ông lạ đâu đấy." Hải thiếu cau mày. "Yên tâm đi, ngủ với tôi." Ngô Tà nói xong câu cuối cùng, dắt Tiểu Ca đi trước vào cửa nhà.

Hải thiếu có quan hệ rất tốt với cậu, Ngô Tà cũng biết điều đó, bạn bè chơi thân đến một mức độ nào đó, đột nhiên bị một người bạn khác xen ngang vào thì rất dễ xảy ra tình trạng ghen tị.

Quan hệ bạn bè giữa nam hay nữ cũng đều như nhau cả.

Sau khi Ngô Tà rời khỏi chỗ Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tam Tỉnh rót trà

cho ba người đang ngồi trên sofa, sau đó cung kính đi tới trước bàn trà, nghiêm túc quỳ hai gối xuống đất: "Tam tử nhà họ Ngô, tại đây quỳ kiến Tô gia, Phật gia, Lục gia." Nói xong câu này, Ngô Tam Tỉnh hướng về phía ba người Tô Mộc dập đầu ba cái thật kêu.

Tô Mộc nhìn đối phương dập đầu xong mới thở dài một tiếng: "Đứng lên đi, những năm qua, vất vả cho cháu rồi." "Vì Cửu Môn, vì Tô gia mà làm việc, Tam Tỉnh không thấy vất vả, Tam Tỉnh chỉ muốn biết, phụ thân liệu vẫn bình an chứ?" Ngô Tam Tỉnh lộ ra ánh mắt thuần khiết chỉ có ở thời thơ ấu.

Ông cũng là một người con, dù bên ngoài có vẻ vang thế nào, trở thành Tam thúc, Tam gia trong miệng mọi người, nhưng điều ông lo lắng nhất vẫn là tin tức về Ngô Lão Cẩu, người đã rời đi năm đó mà không một lần trở lại. "Ha ha ha ha, lúc chúng ta qua đây đã biết cháu sẽ hỏi chuyện này, nhìn xem, đây là gì." Hắc Bối Lão Lục lấy một cái lồng từ sau sofa ra.

Sau khi mở lồng, một chú chó cỏ nhỏ toàn thân đen tuyền kêu ăng ẳng chạy ra khỏi lồng, rồi trực tiếp tè một bãi lên chân Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh ngẩn ngơ.

Ngô Tam Tỉnh sững sờ ngay lập tức.

Cái đồ chó này... không đúng... cái đồ chó này sao lại quen thuộc với ông nhanh thế, còn tè lên chân ông nữa?

Đây là... phụ thân đưa cho ông!

Sau khi hiểu ra tất cả, Ngô Tam Tỉnh mừng phát khóc ôm chú chó đen nhỏ vào lòng, không một chút ghét bỏ mà áp mặt vào bộ lông của nó: "Cha, Tam nhi nhớ cha..." "Phụt..." Trong khung cảnh vô cùng cảm động này, tên Hắc Bối Lão Lục bỗng nhiên bật cười thành tiếng, rồi bắt đầu ôm bụng cười lớn: "Ha ha ha ha, Cẩu gia mà biết cháu ôm chó

của ông ấy gọi cha, chắc là hận đến nghiến răng nghiến lợi mất, ha ha ha ha." Ngô Tam Tỉnh: "..." Trương Khải Sơn: "..." Tô Mộc: "..." Ngô Tam Tỉnh bị Hắc Bối Lão Lục ngắt quãng mạch cảm xúc vừa nhen nhóm, lau nước mắt nơi khóe mắt, đứng dậy lần nữa, trên môi nở nụ cười đã lâu không thấy. "Cha nào con nấy, đúng rồi, vừa nãy đám người áo đen kia sao biết được tin tức tôi lấy được mộ Lỗ Vương Cung thế?" Ngô Tam Tỉnh thắc mắc. "Bọn chúng không biết đâu, bọn chúng chỉ luôn theo dõi cháu, cháu có động tĩnh gì bọn chúng đều nắm rõ như lòng bàn tay, chuyện Bàn Tử và người nhà họ Trần kia qua đây tự nhiên đã làm kinh động đến bọn chúng." Tô Mộc bưng chén trà, khẽ thổi một hơi. "Vẫn là đám người nước ngoài trước đây sao?

Bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì?" Ngô Tam Tỉnh không hiểu. "Chuyện tượng mười hai con giáp, cháu biết chứ?" Tô Mộc nhấp một ngụm trà. "Cướp đoạt đồ từ chỗ chúng ta, khi hết tiền thì lại bán lại cho chúng ta với giá cắt cổ, nếu chúng ta không cần, bọn chúng quay tay bán với giá cực thấp cho những quốc gia thù hận con cháu Long quân chúng ta, rồi tiếp tục dùng phương pháp này để sỉ nhục chúng ta...

Nhưng khả năng lớn nhất là khi thiếu tiền, bọn chúng ném lại cho chúng ta, bắt chúng ta mua lại với giá cao; bọn chúng không hiểu thế nào là năm ngàn năm văn minh, bọn chúng chỉ biết nơi này là một lũ bảo thủ hạng thấp, dùng cách này để xoay chúng ta như chong chóng trong lòng bàn tay, một số kẻ cảm thấy thú vị lắm đấy." Tô Mộc đặt chén trà xuống, tự cười một mình. "Không phải chứ, vậy sao sớm hơn bọn chúng không nhắm vào lăng Thủy Hoàng?

Thứ đó nếu thật sự bị lấy đi, lợi ích thu được chẳng phải lớn hơn nhiều sao?" Ngô Tam Tỉnh cau mày. "Cháu nói cái đó à, ồ, chỗ đó là do tôi trực ban canh giữ, năm xưa bọn chúng cũng từng có ý đồ, tôi cho bọn chúng vào tự mình nhìn một cái, sau đó chẳng còn ai dám bén

mảng đến nữa." Tô Mộc bất đắc dĩ nhún vai.

Lăng Thủy Hoàng căn bản không phải là thứ người bình thường có thể mở ra được.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng dòng sông thủy ngân bao quanh toàn bộ khu vực lăng mộ chính dài hàng ngàn mét đã đủ để chặt đứt ý nghĩ của bất kỳ ai rồi.

Huống chi nơi đó còn tồn tại những thứ âm gian nữa. "Nhưng thật kiêu ngạo, ngay tại địa bàn của chúng ta mà vẫn dám phái người ra tay." Ngô Tam Tỉnh nheo mắt.

Theo thời đại biến đổi, một số việc trước đây dễ làm thì nay đã trở nên vô cùng khó khăn, đường xá đâu đâu cũng có camera giám sát, định kỳ lại có người đến điều tra nhân thân hộ khẩu. "Mặt trăng bên ngoài chắc là tròn hơn bên này." Tô Mộc lắc đầu.

Năm xưa anh cũng từng thử dùng thân phận học giả nho sĩ để đối mặt với những người bình thường đang bị làn sóng tư tưởng mới tác động, nhưng đổi lại đa phần đều là những lời châm chọc mỉa mai.

Cuối cùng anh không nhịn được mà ngửa bài luôn.

Chương 192

Thôi được rồi, không nghe lời thì giết, chuyện này là dễ nhất.

Còn thuyết giáo gì đó, anh thật sự không thạo.

Sáng sớm hôm sau.

Ngô Tà, Trương Khởi Linh cùng Hải thiếu và Trần Thừa Trừng bốn người đến nhà Tam thúc sớm nhất.

Sau đó, họ nhìn thấy bộ ba bí ẩn đã dậy từ sớm, đang nghịch ngợm mấy nhạc cụ guitar bỏ không trong nhà Tam thúc. "Ngươi nói kim qua hoán cố lý, đông ly phong hỏa ký, thái bình trường an lê viên hí, biệt cơ tùy quân ý." 'Quý Tử Hàn' ôm guitar, giọng nói bình thản rất êm tai khẽ đọc ra một câu từ như thế, đồng thời tay gảy dây đàn.

Tiếp theo, gã vạm vỡ mặt đen dùng giọng nói có phần khàn thấp điềm đạm hát theo: "Khán quá cố nhân chung tràng hí đạm mạt tối ai ai thích nghi..." Người có vết sẹo nhỏ trên lông mày, buộc tóc dài sau gáy, chỉ để lại vài lọn tóc mái, trông có vẻ hơi lãng tử quân ngũ thì thổi sáo đùa cợt theo tiếng hát đó. "Phạ thị khán phá lạc mạc khứ, quân a giang hồ tòng thử ly..." Gã mặt đen trầm giọng tang thương hát.

Ba người hợp tấu, thu hút sự chú ý tò mò của những thiếu niên trước mặt, nghe khúc nhạc êm tai không rõ tên kia, nhóm Ngô Tà ai nấy đều sáng mắt lên.

Ngô Tà ngạc nhiên nói: "Bài này trước đây tôi nghe Tiểu Hoa ngân nga rồi, nhưng hình như ý cảnh không giống bài này, đây là ca khúc thịnh hành ở Trường Sa xưa sao?

Nghe có vẻ rất hoài niệm." Tô Mộc đặt guitar xuống, lúc này mới

thấy ánh mắt nhiệt tình của mấy cậu thiếu niên Ngô Tà.

Hắc Bối Lão Lục ha ha cười lớn: "Không ngờ còn có thể dùng guitar đàn khúc này, Quý tiên sinh đúng là đỉnh của đỉnh!" "Đây là khúc nhạc năm xưa có người viết cho Cửu Môn." Ngô Tam Tỉnh từ đằng xa đi tới, tay bưng mấy chén trà đã rót đầy, rồi chia cho ba người kia, cuối cùng mới đến lượt nhóm Ngô Tà. "Bàn Tử và Phan Tử không đợi được nên đã đi trước chúng ta một bước rồi, chúng ta ăn sáng rồi xuất phát thôi." Ngô Tam Tỉnh rót trà cho mọi người rồi tùy tiện nói một câu. "Gâu gâu gâu!" Đúng lúc này, chú chó cỏ đen tuyền trông có vẻ lớn lên sẽ thành kẻ trộm gà ấy, kêu nãi thanh nãi khí chạy từ xa tới, vẫy đuôi nhỏ với những người mới đến. "Ơ~" Ngô Tà hơi kinh ngạc.

Ngô Tam Tỉnh vốn không mấy thích tiểu động vật, cũng chẳng có lòng thương tâm gì.

Sao lại nuôi một chú chó bình thường thế này trong cái sân sạch sẽ của mình chứ? "Ngô Tà, lại đây xem Tiểu Hổ này, ha ha ha, có nhớ ra điều gì không?" Ngô Tam Tỉnh nhìn chú chó đen nhỏ, nhắc nhở Ngô Tà một câu.

Ngô Tà trầm tư một lát, rồi mắt sáng lên: "Cái này, không thể nào chứ!

Đây là một trong những hậu duệ của đàn chó năm xưa của gia gia?" "Đúng vậy, bọn họ từ Trường Sa qua đây, tiện thể gửi qua luôn, thích không?" Ngô Tam Tỉnh hỏi Ngô Tà.

Sắc mặt Ngô Tà thay đổi.

Không ngoài dự đoán thì chú chó đen nhỏ này không hề đơn giản, nếu thật sự là hậu duệ đàn chó gia gia từng nuôi, trong sổ tay của Ngô Tà từng ghi chép về cuộc đời Ngô Lão Cẩu, kể rằng sau khi gặp nạn ở mộ Huyết Thi, gia gia đã mất đi bản lĩnh thăm huyệt gia truyền, sau đó chuyển sang nuôi chó để thay thế cho việc phân kim định huyệt.

Nói cách khác, chú chó đen nhỏ này cực kỳ có khả năng thừa kế năng lực đặc biệt từ huyết mạch của cha ông nó, chính là phân kim định huyệt! "Chỉ tiếc là còn hơi nhỏ, nếu không lần hành động này cũng có thể dắt nó theo." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu. "Tam thúc, không đúng lắm nha!

Lần này chúng ta xuống đấu sao lại kéo theo nhiều cố nhân chuyện xưa thế này?

Chẳng lẽ trong mộ có giấu bí mật gì khác?" Ngô Tà kinh ngạc.

Đầu tiên là Bàn Tử và Trần Thừa Trừng xuất hiện, sau đó lại đến Tiểu Ca cùng mấy người 'Quý Tử Hàn', giờ lại xuất hiện cả vật của Ngô Lão Cẩu. "Tạm thời vẫn chưa biết được." Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, thần sắc nghiêm nghị nói: "Tuy nhiên danh tính đám người áo đen tối qua đã được điều tra ra, là đám lính đánh thuê tử sĩ nước ngoài, mục đích chính là để cướp lấy cuốn lụa trong tay chúng ta, nên chuyện này xem ra không đơn giản như vậy." Nói đoạn, Ngô Tam Tỉnh vô thức nhìn Tô Mộc một cái.

Mẹ kiếp, đến cả Tô Mộc cũng bị kéo vào rồi thì chuyện này làm sao mà đơn giản cho được.

Ngô Tà nhíu mày: "Lần này nếu đã nguy hiểm như vậy, hay là chúng ta báo cảnh sát trước đi?

Chúng ta chỉ là những người bình thường thôi, sao đối phó nổi đám người liên quan đến thế lực nước ngoài kia." Ngô Tà dừng một chút rồi nói tiếp: "Không, chúng ta chỉ là hộ cá thể, còn bọn họ đối với chúng ta mà nói thì là thần tiên đấy!" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười ranh mãnh: "Làm như chúng ta không mời nổi người giúp vậy, bọn chúng chẳng phải mời lính đánh thuê sao?

Bên chú đây trực tiếp thỉnh thần." Ngô Tà phản ứng lại, ánh mắt đặt lên người Tiểu Ca bên cạnh.

Trong trí nhớ của cậu, Tiểu Ca thực sự là một con người tồn tại như thần.

Nhưng trong ánh mắt cười của Ngô Tam Tỉnh lại đang đặt lên ba người Tô Mộc. "Quý tiên sinh, cái món này ngầu phết, hôm nào dạy tôi học với nhé?" Vương Tiểu Lục hắc hắc cười, có vẻ đối với những việc khác gã không hứng thú bằng cây guitar này. "Lục à, ngày xưa tôi còn thấy Hồng Quan hát nghe hay hơn, giờ cảm giác ông mới là người hợp nhất trong chúng ta để hát nhạc của Quý tiên sinh đấy!" Trương Đại Phật bất đắc dĩ cười thành tiếng.

Trong đám đông, Hải thiếu kéo kéo ống áo Ngô Tà, có chút dè chừng nhìn nhóm Tô Mộc: "Ngô Tà, mấy người bạn mà Tam thúc cậu mời tới thực sự có thể tham gia khảo cổ sao?

Không phải là trợ thủ tạm thời gọi tới đấy chứ?

Sao trông chẳng giống gì cả?" Ngô Tà lắc đầu, cậu cũng không biết đám người này rốt cuộc có bản lĩnh gì, ánh mắt tiếp tục dừng lại ở Tiểu Ca bên cạnh: "Có anh ấy là được rồi, những người khác tôi không rõ lắm." "Cậu... sao cậu lại tin tưởng anh ta thế..." Hải thiếu hoàn toàn cạn lời.

Tối qua Ngô Tà về nghỉ ngơi với Trương Khởi Linh một đêm xong, thái độ càng trở nên nghiêm trọng, tin tưởng Trương Khởi Linh vô điều kiện. "Ăn sáng xong, Ngô Tà cháu đi giúp mua ít công cụ đi, sau đó chúng ta xuất phát, mấy đứa có đứa nào biết lái xe không?" "Tam thúc, chỗ đó ở đâu vậy?

Không thể đi máy bay sao?" "Không cần, lần này cứ đi xe thôi." "Được rồi, vậy cháu đi mua đồ trước đây." Ngô Tà và Hải thiếu ăn cơm xong thì lên đường chuẩn bị một số công cụ mà Ngô Tam Tỉnh bảo họ đi chuẩn bị.

Nguyên bản cô gái Trần Thừa Trừng cũng định đi cùng Ngô Tà,

nhưng sau khi đến chỗ ở của Ngô Tam Tỉnh thấy ba người Tô Mộc thì lại im lặng ở lại.

Chờ hai người Ngô Tà đi rồi, Trần Thừa Trừng tự mình đứng dậy, rồi cúi người chào ba người Tô Mộc: "Tứ môn, Trần Thừa Trừng, bái kiến Tô gia, Phật gia, Lục gia." "Tứ môn?" Trương Khải Sơn nhíu mày, có vẻ không thích lắm. "Ồ, Tứ môn vậy mà cũng có con gái cháu gái rồi à?

Mẹ kiếp!

Tên Trần Bì đó thâm thật đấy, năm đó kết hôn sao không thông báo một tiếng?

Nhị gia cũng chưa từng nhắc tới." Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc. "Trần Bì từ sớm đã tự mình rời khỏi Trường Sa, chuyện của hắn không ai biết cả." Tô Mộc lắc đầu nói.

Trần Thừa Trừng ngây người nhìn Tô Mộc, thấp giọng nói: "Gia gia từng nói, người ông ấy khâm phục nhất đời này chính là Nhị gia và Tô gia, đời này có thể gặp được Nhị gia và Tô gia là diễm phúc lớn nhất của ông ấy." Tô Mộc không cho là đúng, lắc đầu cười cười.

Hắc Bối Lão Lục tối sầm mặt: "Hay thật, năm xưa tôi cũng chẳng ít lần dìu dắt hắn!

Thế mà giờ đã quên phắt tôi rồi?

Chương 193

Hồi đó chính tôi là người nâng đỡ hắn lên Tứ môn, cái đồ chết tiệt." Trần Thừa Trừng đại khái không rõ những chuyện năm xưa, chỉ biết cười ngượng ngùng: "Ông ấy cũng nhắc tới Lục gia, nói bản lĩnh của Lục gia là lợi hại nhất, cả Cửu Môn đánh nhau thì Lục gia xông xáo nhất, chỉ là hơi thẳng tính, khụ khụ." "Tất nhiên rồi, Lục gia ta đây là một thẳng nam chính hiệu!" Hắc Bối Lão Lục vô cùng đắc ý ưỡn ngực. "Thẳng nhất luôn đấy." Khóe miệng Trương Khải Sơn hơi nhếch lên. "Ông là thẳng nhất, thẳng nhất rồi." Tô Mộc gật đầu. "Trần Bì... vẫn khỏe chứ?" Tô Mộc vô thức hỏi một câu tùy tiện.

Ánh mắt Trần Thừa Trừng né tránh, không dám chạm vào đôi mắt sâu thẳm của Tô Mộc, giống như có điều gì đó sợ bị Tô Mộc nhìn thấu.

Cô lắc đầu: "Cháu cũng không rõ hành tung của gia gia, ha ha ha, cháu từ nhỏ đã được nuôi thả, cha mẹ mất sớm, gia gia cũng không mấy khi lo cho gia đình." Hắc Bối Lão Lục mủi lòng: "Phải rồi, trông chờ vào cái tên Trần Bì đó đáng tin thì thà trông chờ vào một con chó của Cẩu gia còn thực tế hơn." "Khụ khụ, chú ý một chút, hậu bối đang ở đây đấy." Trương Khải Sơn ho khan hai tiếng. "Chú ý cái gì?

Cái tên đó chính là kẻ vong ơn bội nghĩa, thế hệ chúng ta ai mà không biết, hắn chỉ sợ mỗi Nhị gia và Lão đại, còn những người khác, ngay cả Phật gia đây, hắn cũng chẳng để vào mắt." Hắc Bối Lão Lục nghe Trương Khải Sơn nói thế thì lập tức không vui.

Sắc mặt Trần Thừa Trừng khó coi, chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí, thở dài một tiếng. "Chuyện chúng ta là chuyện chúng ta, bọn cháu là bọn cháu, đừng để bụng." Tô Mộc lắc đầu.

Cô bé này, Tô Mộc cũng có chút ấn tượng.

Hình như đã bị thế lực nước ngoài mua chuộc, lần này đột ngột xuất hiện chính là để tung ra manh mối Thất Tinh Lỗ Vương Cung cho Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà, sau đó để hai người dẫn thế lực nước ngoài đó tìm đến lăng mộ.

Đến lúc đó, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà sẽ bị đám người nước ngoài đó nhắm vào đối phó.

Nhưng cô gái này xem ra đúng thật là cháu gái của Trần Bì.

Trần Bì trong mắt Tô Mộc năm xưa chỉ là một đứa em nhỏ, gặp Tô Mộc còn chẳng dám nói quá vài câu, tính tình khá ích kỷ, ngoại trừ Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu ra thì chẳng còn chút lương tâm nào với người khác.

Những người khác trong mắt Trần Bì có chết cũng chẳng liên quan gì.

Kiểu người như vậy đúng là không làm người ta có thiện cảm.

Nhưng đây là thế hệ thứ ba của Cửu Môn, không phải bản thân Trần Bì. "Đa tạ Tô gia." Trần Thừa Trừng ngoan ngoãn gật đầu, rồi đôi môi đỏ khẽ mở: "Lần này, Tô gia cũng định xuất sơn sao?" "Rảnh rỗi ra ngoài đi dạo, thư giãn chút thôi, đúng lúc nghe thấy có người đang nhắm vào đám già chúng ta nên qua xem thử." Tô Mộc cười nhẹ.

Trần Thừa Trừng nghe xong, sắc mặt lại thay đổi lần nữa.

Sao chuyện này lại kinh động đến cả vị này ra mặt thế này?

Ở một phía khác, sau khi Ngô Tam Tỉnh cho Bàn Tử lộ trình đại khái, Bàn Tử đã trực tiếp rời khỏi Giang Nam, nóng lòng đi trước một bước đến địa điểm nào đó chờ nhóm Ngô Tam Tỉnh.

Đồng thời cũng nhìn thấy người thanh niên vừa quen vừa lạ kia.

"Ồ, đây là Tiểu Phan phải không?

Đã lâu không gặp, Phan Tử!" Bàn Tử tiến lên vỗ vỗ vai Phan Tử, ra vẻ như thấy đàn em của mình.

Phan Tử ngạc nhiên nhìn người đàn ông béo trắng kia, đầy ngỡ ngàng: "Sao anh cũng tới đây?" "Kiếm tiền chứ sao!

Nhà nghèo!

Không giống anh, đi theo người nhà họ Ngô, những năm qua phát tài rồi nhỉ?

Phan Tử à, nhớ hồi nhỏ anh còn theo Bàn gia tôi lăn lộn không, xuống sông đuổi cá, lên núi bắn chim, cạp cạp cạp cạp, không ngờ chớp mắt cái cậu nhóc năm nào đã lớn thế này rồi." Bàn Tử có vẻ rất hài lòng nhìn Phan Tử bên cạnh.

Lúc Phan Tử còn nhỏ trông khá gầy gò, chiều cao cũng không mấy nổi bật.

Sau khi Ngô Tà đi, Phan Tử chơi cùng đám trẻ con bên ngoài vòng tròn Cửu Môn ở thành Trường Sa, từ đó quen biết một tên lưu manh địa phương nói chuyện bằng nắm đấm là Bàn Tử!

Cái tên Bàn Tử đó hồi nhỏ chẳng phục ai, dẫn đầu đám trẻ con quậy tung cả thành Trường Sa.

Ngô Tam Tỉnh lúc đó thật sự nhìn không nổi nữa mới đưa Phan Tử rời khỏi Trường Sa, tránh xa cái mầm độc Bàn Tử đó ra. "Phải rồi, thời gian trôi nhanh thật." Phan Tử cảm thán một câu, thần sắc hơi vẻ phong trần. "Đúng rồi Bàn gia, vị kia nhà anh đâu?" Phan Tử thắc mắc. "Anh nói cái lão gấu đen Lục gia đó hả?" Khóe miệng Bàn Tử nở nụ cười khinh khỉnh: "Lão già đó sao quản nổi tôi, cũng chỉ có Hắc Hạt Tử mới đấu được với tôi vài chiêu thôi, một năm sau khi anh đi, Lão Lục đã không còn là đối thủ của tôi nữa rồi, bị tôi đánh cho kêu

oai oái, thế là ở Trường Sa không có đối thủ, tôi mới chạy ra ngoài chơi đây." Ngông cuồng!

Phan Tử nghe xong giơ ngón tay cái với Bàn Tử.

Có thể gọi vị kia là 'Lão Lục', 'Gấu đen', cả Trường Sa chắc chỉ có mỗi Bàn Tử dám nói thế thôi. "Nhiều năm không gặp, trình độ chém gió của anh ngày càng lợi hại rồi đấy." Phan Tử bất đắc dĩ cười. "Sao?

Anh không tin?" Khóe miệng Bàn Tử tiếp tục giữ nụ cười khinh khỉnh đó, nói tiếp: "Đừng nói Lục gia, sau khi anh đi, tôi đã đánh bại mấy lão già Cửu Môn kia, từng người một đều phải tôn kính gọi tôi một tiếng Bàn gia, rồi tống tiễn tôi đi, ngay cả cái tên Tô Mộc đó Bàn gia tôi cũng đánh qua rồi, hừ, chẳng có đối thủ nào cả." "Oa!

Lợi hại thế cơ à!" Mắt Phan Tử sáng lên, bắt đầu khen ngợi Bàn Tử một cách giả trân.

Phan Tử vừa từ bên ngoài về nên anh cũng biết chút ít chuyện ở thành Trường Sa.

Lần này không chỉ Trương Khởi Linh trở về, mà vị kia cũng đã biến mất khỏi Trường Sa, nghe nói đã đến Giang Nam.

Lần này có vẻ cũng sẽ qua đây, Lục gia cũng đi cùng luôn.

Bàn Tử bây giờ chém gió dữ dội bao nhiêu thì tí nữa gặp đám người đó chắc là sun vòi bấy nhiêu.

Phan Tử để tay trong túi, âm thầm bấm điện thoại của Ngô Tam Tỉnh, rồi tiếp tục hỏi: "Bàn gia Bàn gia, anh nói tiếp đi, cái lão Hắc Bối Lão Lục đó bị anh dạy dỗ thế nào?

Rồi còn Tô gia, Phật gia này nọ nữa, nào, anh nói đi, tiểu đệ rất muốn nghe..." Ở Giang Nam, Ngô Tam Tỉnh thắc mắc bắt máy cuộc gọi từ Phan Tử, nghe được vài câu thì sắc mặt kỳ quái bấm loa ngoài.

"Cái lão già Lục đó ấy mà, vừa xấu vừa nói chuyện khó nghe, tuổi thì già rồi, Bàn gia tôi trước khi đi, hắc hắc, đã tè một bãi lên giường lão, còn dùng bút vẽ một con rùa lên mặt lão nữa, anh xem, lão làm gì được Bàn gia tôi nào?

Làm gì được nào?..." Trong phòng khách nhà Ngô Tam Tỉnh, cái bàn trà bằng gỗ đàn hương đột nhiên bị ai đó vỗ một phát cực mạnh, ngay sau đó nhanh chóng nứt ra từng vệt dài dữ tợn! "Bàn...

Tử..." "Ai!" "Ai đang gọi Bàn gia thế!" "Mẹ kiếp!

Lão tử đã chạy xa tám vạn dặm rồi!

Chương 194

Sao vẫn còn nghe thấy tiếng của lão già Lục thế này???" Bàn Tử hốt hoảng nhìn quanh khu rừng núi không người, đôi mắt nhỏ tràn đầy sự sợ hãi.

Trên trán Phan Tử xuất hiện mấy vạch đen.

Điện thoại của anh không hề bật loa ngoài, nhưng chỉ với âm thanh đàm thoại yếu ớt đó, dưới tiếng gầm thét như nổ tung ở đầu dây bên kia, vẫn có một chút âm lượng truyền ra từ trong túi áo anh. "Bàn...

Tử..." Phan Tử gãi gãi đầu: "Không thể nào, nơi hoang sơn dã lĩnh này sao có thể xuất hiện tiếng của Lục gia được, tôi nói này Bàn gia, chắc anh bị ảo giác rồi, ảo giác thôi, Lục gia đời này chắc chẳng bao giờ bước chân ra khỏi Trường Sa đâu." Bàn Tử nghe vậy mới chậm rãi thở ra một ngụm trọc khí.

Vừa rồi dường như chém gió hơi quá đà.

Bàn Tử xoa xoa mũi, vứt bỏ cảm xúc vừa rồi ra sau đầu, tiếp tục cười nói: "Đúng thế, lão già đó tuyệt đối không thể bước ra khỏi Trường Sa lấy một bước, ngày ngày canh giữ bên cạnh Tô gia, gọi là một lòng trung thành." "Người Cửu Môn ấy mà!

Là quá mức trung thành, cả đời này chắc chưa từng ra khỏi Trường Sa đâu, Bàn gia tôi thì khác, thiên địa của Bàn gia tôi là ở bên ngoài, chứ không phải ở cái thành Trường Sa nhỏ bé đó." Giang Nam, Trương Khải Sơn đã nhảy tới cửa.

Tô Mộc ngồi trên sofa, ngoại trừ cái sofa ra thì phần lớn đồ đạc trong phòng khách nhà Ngô Tam Tỉnh đều bị Hắc Bối Lão Lục đập nát hết rồi! "Điện thoại." Hắc Bối Lão Lục đôi mắt đỏ ngầu vươn tay đòi

điện thoại từ Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh cẩn thận đưa điện thoại qua: "Alo...

Bàn Tử, tôi là đại gia của anh đây..." "Không phải Bàn Tử gọi tới đâu, là Phan Tử, cậu ấy đang ở cùng Bàn Tử, đã xuất phát trước chờ chúng ta rồi." Ngô Tam Tỉnh mặt đầy vẻ thận trọng. "Ừ." Hắc Bối Lão Lục gật đầu, rồi buông tay, điện thoại rơi xuống đất, gã giơ chân lên đạp mạnh một cái. "Ừ, vậy khi nào chúng ta xuất phát?" Hắc Bối Lão Lục quay người hỏi mọi người có mặt.

Những người khác nhìn thấy ánh mắt giết người của Hắc Bối Lão Lục thì chẳng ai dám trả lời.

Tô Mộc phủi bụi bặm bám trên người, đứng dậy: "Vậy đợi Ngô Tà bọn chúng về thì chúng ta xuất phát." "Được, Phật gia, tiếp theo để tôi lái xe!" Hắc Bối Lão Lục gật đầu mạnh. "Ông biết lái xe à?" Trương Khải Sơn ngạc nhiên. "Có gì mà không biết, nhìn đây." Hắc Bối Lão Lục nghênh ngang dẫn mọi người ra khỏi nhà Ngô Tam Tỉnh, đi tới cửa chính thì trực tiếp lấy chìa khóa xe của Ngô Tam Tỉnh.

Mọi người tò mò đi theo sau, nhìn gã Hắc Bối Lão Lục vạm vỡ nhảy vào chiếc xe việt dã của Ngô Tam Tỉnh, rồi bắt đầu nhấn ga.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm! "Lùi lại vài bước đi." Tô Mộc nhìn cô gái Trần Thừa Trừng bên cạnh cũng đang đầy tò mò nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục, thấp giọng nói.

Trần Thừa Trừng khó hiểu đi theo Tô Mộc lùi lại vài bước.

Tô Mộc mặt nghiêm nghị hỏi: "Tam Tỉnh, trong nhà có băng gạc và thuốc trị thương không?" Ngô Tam Tỉnh ngạc nhiên: "Có chứ, trong nhà luôn có những thứ đó, vì nhiều khi không tiện vào bệnh

viện." Tô Mộc chắp tay sau lưng, gật đầu.

Khắc sau.

Rầm!

Ầm ầm! "Lục à!" Trương Khải Sơn sải bước lớn lao về phía chiếc xe đã đâm sập một mảng tường nhà Ngô Tam Tỉnh. "Lục gia, Lục gia của tôi ơi..." Ngô Tam Tỉnh mếu máo chạy theo.

Trần Thừa Trừng ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hay thật.

Hắc Bối Lão Lục đạp ga một phát đâm sập luôn mảng tường nhà Ngô Tam Tỉnh, xe và gạch đá xi măng hòa làm một.

Hắc Bối Lão Lục ngất ngư.

Trước cửa tiệm đồ cổ.

Ngô Tà và Hải thiếu xách một đống đồ lớn, ngơ ngác nhìn gã đàn ông mặt đen lúc đi còn khỏe mạnh.

Bọn họ mới đi có một buổi sáng, về thấy gã mặt đen này quấn băng gạc quanh đầu, má sưng vù bầm tím?

Đây là lại có lính đánh thuê tới à?

Hắc Bối Lão Lục đầy thương tích nhìn thấy Ngô Tà và Hải thiếu rốt cuộc cũng về, thế là chống nạng, tập tễnh đi về phía cửa.

Giọng nói của Hắc Bối Lão Lục có chút lọt gió truyền tới: "Đi thôi..." Ngô Tà nhìn gã một mình đi ra khỏi tiệm đồ cổ, tựa vào cửa với vẻ mặt phong trần nhưng trông lại có chút kỳ quái buồn cười, hỏi Ngô Tam Tỉnh: "Tam thúc, ông ấy sao thế ạ?" Ngô Tam Tỉnh cố nén cười: "Tật cũ tái phát thôi, phong thấp phong thấp ấy mà, dạo này thời tiết chẳng phải không tốt lắm sao." Ngô Tà nhìn lên bầu trời trong xanh cao vút, không một gợn mây, khóe miệng khẽ giật giật.

Phong thấp?

Mà nghiêm trọng thế à?

Còn làm cho đầu cũng bị thương luôn? "Phụt..." Trần Thừa Trừng cuối cùng không nhịn được nữa, che miệng cười, cười đến mức nước mắt sắp chảy ra.

Chẳng trách thế hệ đó đều nói Hắc Bối Lão Lục là một thẳng nam thép, người này mà nổi giận lên thì có thể tự làm mình tức chết. "Trừng Trừng, cô cười cái gì thế?" Ngô Tà ngạc nhiên. "Không, không có gì, lác lác lác, mọi người đều đang đợi các anh về để xuất phát đây, các anh đã về rồi thì đi thôi." Trần Thừa Trừng cũng biết Hắc Bối Lão Lục không dễ chọc nên không dám nói gì nhiều, nhưng tiếng cười thì vẫn không tài nào giấu nổi.

Lúc này đây, Hắc Bối Lão Lục mà có thêm điếu thuốc nữa thì khí chất phong trần sâu thẳm chắc chắn sẽ càng nổi bật hơn.

Sau khi đưa những thứ Ngô Tà mua lên xe, mọi người bắt đầu lên xe xuất phát về phía mục đích.

Một xe gồm Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục, Trương Khải Sơn, Trần Thừa Trừng; xe kia gồm Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Hải thiếu, vừa vặn mỗi xe bốn người.

Ban đầu Ngô Tam Tỉnh sắp xếp cho Trần Thừa Trừng đi cùng xe với ông, nhưng thấy Ngô Tà và Trương Khởi Linh đã ngồi ở hàng ghế sau nên ông không xếp thêm một người ngoài nào nữa để tránh làm phiền sự tương tác ngắn ngủi của hai người họ.

Trước khi lên xe, Hắc Bối Lục bỗng nhiên tập tễnh nhìn về phía cửa xe, cau mày nói: "Tôi có thể sẽ hơi say xe, tôi ngồi lên trên được không?" Hắc Bối Lão Lục chỉ tay lên nóc xe.

Khóe miệng Trương Khải Sơn giật liên hồi.

Hắc Bối Lão Lục rất ít khi tiếp xúc với những thứ của thời đại mới, xe không biết lái, cũng chưa từng ngồi xe mấy lần, mặc dù thời gian đã trôi qua lâu như vậy nhưng thực tế Hắc Bối Lão Lục vẫn giữ nguyên bộ dạng năm xưa, nhận thức về thế giới bên ngoài cũng chẳng thay đổi mấy.

Chương 195

"Trên đó gió lớn lắm, ngồi vào cốp sau đi." Tô Mộc liếm liếm đôi môi khô khốc, nhắc nhở Hắc Bối Lão Lục một câu. "Thế cũng được, dù sao cũng rộng rãi." Hắc Bối Lão Lục cười gật đầu: "Vẫn là Lão đại quan tâm tôi, hắc hắc hắc." Trương Khải Sơn một mình đứng hình trong gió.

Cái tên Hắc Bối Lão Lục này xem ra thật sự không mấy thích hợp sống trong đô thị thời đại mới.

Cái chỗ đó mà là nơi người bình thường có thể ngồi sao?

Sau khi quyết định xong, mọi người lên xe.

Hai chiếc xe do Trương Khải Sơn và Ngô Tam Tỉnh cầm lái tiến về phía địa điểm mục đích.

Nhưng khi xe vừa ra khỏi Giang Nam được vài cây số, biến cố lại lần nữa xuất hiện. "Hình như có gì đó không đúng." Tô Mộc chợp mắt một lát, khi tỉnh dậy đã không còn cảm nhận được khí tức của Hắc Bối Lão Lục.

Trương Khải Sơn đạp mạnh phanh xe, rồi nhanh chóng chạy ra sau cốp nhìn một cái, sau đó mặt đầy ngơ ngác nói: "Lục gia đâu rồi????" Xoạt!

Ngô Tam Tỉnh cũng đạp phanh, rồi từ phía trước cau mày đi tới: "Sao thế, có người bám theo à?" "Không, mọi người cứ đi trước đi, chúng tôi có chút việc, sẽ đuổi theo ngay." Trương Khải Sơn đóng cốp xe, rồi đạp ga quay xe phóng thẳng về hướng lúc đi.

Do thân phận đặc thù, nhiều nơi Trương Khải Sơn đều đi đường vòng, không đi đường lớn nên trên đường khó tránh khỏi xóc nảy và

ồn ào.

Nhưng không ngờ lại làm rơi mất cái tên Hắc Bối Lão Lục kia.

Hắc Bối Lão Lục không biết sử dụng các công cụ thời đại mới, điện thoại cũng không có, nếu thật sự bỏ gã lại ở nơi phồn hoa Giang Nam, e rằng chẳng mấy chốc sẽ bại lộ thân phận đặc thù, gây ra náo loạn.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác dừng xe, không tiếp tục đi tiếp mà lo lắng chờ đợi nhóm Tô Mộc quay lại.

Trương Khải Sơn quay đầu xe, chạy về phía Giang Nam khoảng nửa tiếng đồng hồ thì nhìn thấy một cảnh tượng chấn động.

Trên quốc lộ, một bóng người đang chạy thục mạng, cuốn lên một đám bụi mù mịt.

Bóng người đang chạy đó, đầu quấn băng gạc, trông có vẻ đầu óc không được bình thường cho lắm.

Vai phải vác cái nạng mà ban đầu đưa cho gã chống chân đau, đang chạy như điên trên đường, đôi mắt đỏ ngầu, mái tóc đen rối tung như bờm sư tử, bám đầy bụi đất màu vàng nâu.

Khi Trương Khải Sơn lái xe lại gần bóng người đang chạy đó thì nghe thấy người đó vẫn không ngừng gào thét: "Lão đại!

Lão đại!

Đừng bỏ rơi Lão Lục mà!

Lão đại!

Đợi Lão Lục với, đợi Lão Lục với..." "Mẹ kiếp!

Lúc đi thì tốt lành!

Giờ không về được nữa rồi!" "Chỉ mới chợp mắt một tí mà cái tên

Trương Khải Sơn đáng chết đó đã hất lão tử ra khỏi cốp xe, gọi khản cả cổ mà cũng không dừng xe!" "A a a a!!!

Lục gia sắp điên rồi!!!" "Ơ, cái xe ngớ ngẩn này sao lại dừng ở đây?

Đúng lúc quá để lại hỏi đường về Trường Sa đi thế nào." Hắc Bối Lão Lục lén lút gõ gõ vào cửa kính của chiếc xe quen thuộc đang dừng bên cạnh.

Cửa kính hạ xuống.

Trương Khải Sơn vươn tay vẫy vẫy với Hắc Bối Lão Lục: "Chào buổi trưa nhé Lục gia, sao thế, đang rèn luyện thân thể à?" "Làm gì cơ?" "Tôi... tôi nhịn!" "Về Trường Sa lão tử sẽ tính sổ với ông sau!" "Hửm?" "À à, nói giỡn thôi Lão đại, nói giỡn thôi, chỉ là vừa nãy thấy ngủ hơi lâu nên xuống xe chạy bộ tí cho giãn gân cốt ấy mà, hắc hắc." "Thế thì tốt, lên xe đi, về chỗ của ông mà ngồi." "Tuân lệnh!

Phật gia, lần này lái chậm thôi nhé, xóc quá, chậm thôi, hì." Hắc Bối Lão Lục sắc mặt thay đổi liên tục, nhìn Trương Khải Sơn với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng khi thấy Tô Mộc ngồi ở ghế sau thì lại trở nên ngoan ngoãn, gãi đầu như một đứa trẻ.

Hắc Bối Lão Lục lên xe, vỗ vỗ cửa cốp: "Đi thôi!" "Được rồi!

Lục gia ngồi cho vững nhé!" Trương Khải Sơn gật đầu, lần nữa khởi động xe. "Ngồi vững rồi, món nợ này lão tử tính lên đầu Bàn Tử!

Đi thôi!" Hắc Bối Lão Lục gào lớn. "Được rồi!" Trương Khải Sơn đạp ga, tiếp tục lao về phía trước.

Trong xe, Trần Thừa Trừng suốt dọc đường tiếng cười không dứt, mãi mới thở phào nhẹ nhõm được một hơi, cô không kìm được khẽ hỏi: "Gia, Lục gia lúc nào cũng liều mạng vậy sao?" "Lục gia luôn không chịu tiếp nhận thông tin hiện đại hóa, chuyện này cũng bó tay

thôi." Trương Khải Sơn bất đắc dĩ lắc đầu.

Tô Mộc cười nhẹ nói: "Ông ấy cái gì cũng tốt, mỗi tội là cổ hủ, đầu óc thẳng tuột, đã nhận định cái gì là không bao giờ buông, vừa nãy nếu chúng ta không quay lại, ông ấy chạy bộ về tận Trường Sa tôi cũng chẳng thấy lạ." Trần Thừa Trừng hít vào một ngụm khí lạnh: "Mãnh thế cơ à!" "Đúng thực là một mãnh nam." Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên.

Sau khi tò mò hỏi về những chuyện của Hắc Bối Lão Lục, Trần Thừa Trừng lại lần nữa dồn sự chú ý vào Tô Mộc, cô xích lại gần chỗ Tô Mộc ngồi, nghé cổ hỏi: "Cháu rất tò mò về chuyện của thế hệ các bác đấy, Tô gia, bác có câu chuyện nào hay ho không, kể cho cháu nghe với?" "Phật gia, bác kể xem Tô gia có chuyện gì hay không." Trần Thừa Trừng mang nụ cười 'ngây thơ lãng mạn' hỏi.

Tay Trương Khải Sơn đang nắm vô lăng khẽ run lên một cái, rồi lắc đầu, tiếp tục phớt lờ cô gái phía sau mà lái xe.

Ánh mắt Tô Mộc mang theo ý cười, nhìn Trần Thừa Trừng một cái: "Câu chuyện của tôi, ngoại trừ mấy người bọn họ, chỉ có người chết mới biết thôi." "Ngạch." Trần Thừa Trừng trở về chỗ ngồi của mình, lưng lạnh toát.

Vừa rồi Tô Mộc liếc nhìn cô một cái, trong ánh mắt đó, Trần Thừa Trừng dường như cảm nhận được tử kỳ sắp đến, giống như nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng của chính mình trước khi chết.

Sau khi Trần Thừa Trừng đưa ra chủ đề này, không khí trong xe bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Sau đó, giọng của Hắc Bối Lão Lục lại truyền tới: "Muội muội nhĩ đại đảm đích vãng tiền tẩu, vãng tiền tẩu!

Bất hồi đầu!" Hắc Bối Lão Lục vẫn ở trong cốp xe dùng giọng

trầm khàn hát, có vẻ tâm trạng đã tốt lên, cũng là để giải khuây cho ba người trên xe.

Trương Khải Sơn nói không sai, có những bài hát Nhị Nguyệt Hồng hát nghe rất êm tai và hợp, nhưng khi những bài hát đó được rống ra từ cái miệng lớn của Hắc Bối Lão Lục thì lại mang một hương vị rất riêng.

Trần Thừa Trừng cuối cùng không nhịn được tò mò hỏi thêm một câu: "Lục gia hát những bài này hay quá!

Trước đây chưa từng nghe nói Lục gia có thiên phú về phương diện này nha~" Trương Khải Sơn cười nói: "Ông ấy biết cái thá gì, chữ bẻ đôi còn chẳng biết mấy, chẳng qua là ở bên cạnh Tô gia lâu, mưa dầm thấm đất nên mới hát theo được thôi." Trần Thừa Trừng ngạc nhiên: "Những thứ này đều là Tô gia dạy cho Lục gia sao?

Cháu nghe gia gia nói, thế hệ của Tô gia hình như chẳng có mấy người được học hành tử tế...

Cháu không có ý gì khác đâu..." Trần Thừa Trừng cảm thấy hình như mình vừa nói điều gì đó làm mất mặt Cửu Môn.

Trương Khải Sơn ha ha cười lớn: "Cái tên Trần Bì đó đúng là ếch ngồi đáy giếng rồi, Tô gia năm xưa từng đi kinh đô dạy học đấy!

Lúc đó Tô gia và một số nhân vật thế hệ cũ đều là bạn tri kỷ, khi Tô gia trở về, người bên đó cứ tiếc hùi hụi, một vị giáo sư giỏi như thế sao tự nhiên lại chạy về quê, mời thế nào cũng không chịu ra nữa..." "À đúng rồi, hình như hồi đó có gây chuyện, tôi nhớ ra rồi, hồi đó có một học giả từ nước ngoài học thành tài trở về, cứ đứng trước mặt Tô gia lải nhải, Tô gia hình như đã giết người đó, rồi mới trở về..." "Lúc về cứ luôn nói cái gì mà dạy học không cứu được người..." "Bàn gia, anh biết thế nào là bất ngờ không?" Phan Tử nhìn đồng hồ trên cổ tay, rồi ngẩng đầu nhìn Bàn Tử cười đầy bí ẩn. "Cái

gì?

Thế nào là bất ngờ?" Bàn Tử cau mày thắc mắc.

Chương 196

Phan Tử chỉ về phía hai vệt bánh xe từ xa có thể nhìn thấy, khóe miệng vô thức nhếch lên điên cuồng.

Bàn Tử không hiểu nhìn chuyển động của hai chiếc xe đang lao tới, ngạc nhiên nói: "Ngô Tam Tỉnh sao lại dẫn theo nhiều người thế này?

Đây là đi hạ mộ đảo đấu hay là đi khảo cổ vậy?" "Phan Tử à, các anh chỉ có chút tiền đồ này thôi sao?" Bàn Tử vẫn tiếp tục ra vẻ trước mặt Phan Tử, khinh khỉnh quay đầu lại, vừa vặn chạm phải ánh mắt của mọi người vừa xuống xe. "Đừng có ai nói gì với tôi nhé." Hắc Bối Lão Lục nhảy ra khỏi cốp xe, tay cầm một cây gậy gỗ lấy từ trong cốp, thấp giọng dặn dò mọi người xung quanh.

Nhóm Ngô Tà không rõ tình hình cụ thể nhưng nghe lời dặn của Hắc Bối Lão Lục cũng vô thức ngậm miệng lại.

Sau đó, Hắc Bối Lão Lục từ từ đi về phía Bàn Tử đang quay lưng lại với gã. "Đúng rồi Phan Tử, vừa nãy anh nói gì cơ?

Cái gì là bất ngờ?" Bàn Tử chợt nhớ ra câu hỏi đột ngột của Phan Tử. "Đúng đúng đúng, Bàn gia, cái gì gọi là bất ngờ?" Phan Tử gật đầu lia lịa, bước chân từ từ lùi lại phía sau, sợ Hắc Bối Lão Lục không chú ý lại đánh luôn cả mình. "Bàn Tử, đúng lúc lắm, anh cũng dịch hộ Lục gia tôi một chút, cái gì gọi là bất ngờ!" "Cái gì gọi là cái bất ngờ chết tiệt đó!" Hắc Bối Lão Lục đá một phát trực tiếp làm Bàn Tử ngã nhào xuống đất, không đợi Bàn Tử kịp quay đầu lại trong cơn thịnh nộ, Hắc Bối Lão Lục đã đạp lên ống quần của Bàn Tử, tay cầm gậy gỗ, tiếp tục hỏi. "Cái gì!

Gọi là!

Bất ngờ!" "Mẹ kiếp!

Bất ngờ, cái gì là bất ngờ, tôi không biết mà Lục gia, hu hu hu, tôi không biết, hu hu hu..." "Lại đây, dịch cho tôi nghe xem, cái gì gọi là bất ngờ chết tiệt đó!" "Hu hu hu, tôi không biết cái gì là bất ngờ cả, Lục gia nhìn bên kia kìa..." "Cái gì!

Gọi là!

Bất ngờ!" "Hả?

Chiêu này không linh nữa à?

Lục gia, lão đại của ông gọi kìa?" "Phong khẩn xả hô!

Mẹ kiếp, hữu duyên tái kiến!" Bàn Tử thấy Hắc Bối Lão Lục thực sự chuyển sự chú ý sang Tô Mộc, liền trực tiếp tụt quần ra, rồi mặc cái quần đùi hoa chạy thục mạng về phía xa. "Còn muốn chạy?" Hắc Bối Lão Lục nhìn cái quần dưới chân mình, rồi nhìn cái quần đùi hoa đang không ngừng lay động ở phía xa, mạnh tay ném cây gậy gỗ ra. "Mẹ kiếp!

Ông làm thật à!" Bàn Tử suýt chút nữa bay thẳng lên trời sánh vai cùng mặt trời, ôm cái quần đùi hoa với khuôn mặt đau đớn vặn vẹo như quẩy, nước mắt cũng rơi luôn.

Rầm!

Bàn Tử ngã sấp mặt, thê thảm nhìn bàn tay phải vừa rút ra từ phía sau: "Hu hu hu, Bàn gia danh tiết tuổi già không giữ nổi rồi, hu hu hu." "Ha ha ha ha ha." Mọi người phía sau nhìn cảnh Hắc Bối Lão Lục giáo huấn Bàn Tử thì đồng loạt cười rộ lên.

Hắc Bối Lão Lục gọi là ác!

Bàn Tử gọi là hèn!

Hắc Bối Lão Lục im lặng tiến lên, nhấc bắp chân Bàn Tử lên rồi

bắt đầu kéo về phía Tô Mộc.

Bàn Tử không ngừng giãy giụa trên mặt đất: "Hu hu hu, tôi không dám nữa đâu Lục gia, tôi không dám nữa đâu!

Tôi thề, không có lần sau nữa, không có lần sau nữa đâu!" "Còn có lần sau thì tính sao?" Bước chân Hắc Bối Lão Lục khựng lại, lực tay nắm cổ chân Bàn Tử lỏng ra một chút. "Còn có lần sau?

Còn có lần sau nữa thì lão tử trực tiếp ra nước ngoài luôn!" Bàn Tử đạp Hắc Bối Lão Lục một phát, rồi nhanh chóng bò dậy trên mặt đất, lao thẳng đầu vào khu rừng gần đó.

Ngô Tà kinh ngạc nhìn tên Bàn Tử lật lọng, trông có vẻ ngốc nghếch nhưng lại xảo quyệt như hồ ly kia, hỏi Phan Tử vừa đi tới: "Bàn Tử là sao vậy?

Sao anh ta sợ người kia thế?" "Chắc là trước đây bị đánh rồi, cái tên Bàn Tử đó chuyên bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, chẳng phải hạng tốt lành gì đâu." Phan Tử lắc đầu, từ nhỏ anh đã thấy Bàn Tử không phải người tốt rồi.

Ngô Tà tiến lên vỗ vai Phan Tử: "Đã lâu không gặp, Phan Tử." Phan Tử cười nói: "Tiểu tam gia, đã lâu không gặp." "Không đuổi theo nữa à?" Trần Thừa Trừng đứng cạnh Tô Mộc, thắc mắc hỏi Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục vừa đi tới. "Bán kính mười dặm quanh đây không một bóng người, tính cách Bàn Tử thì không nhịn đói nổi một bữa đâu, tự anh ta sẽ mò về tìm chúng ta thôi, hoặc là trộm đồ ăn, hoặc là trực tiếp nhận thua, Bàn Tử sẽ không hành động theo cảm tính nhất thời đâu, anh ta thông minh lắm." Tô Mộc cười khổ lắc đầu.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu.

Bàn Tử đã bị phát hiện, hơn nữa nơi này cách mộ Lỗ Vương Cung không xa, xung quanh rất ít dấu vết hoạt động của con người.

Thêm vào đó trên người Bàn Tử thực sự chẳng còn mấy tiền.

Thế là chuyện Bàn Tử bỏ chạy tạm thời không ai thèm để ý tới nữa.

Sau khi mọi người tập hợp đầy đủ, Ngô Tam Tỉnh lấy bản đồ ra, chỉ về một hướng, thấp giọng nói: "Đại khái là chỗ đó rồi, phía trước không lái xe được, mọi người chỉ có thể đi bộ thôi." "Ừm." Tô Mộc chắp tay sau lưng đi trước dẫn đầu, Hắc Bối Lão Lục và Trương Khải Sơn đi hai bên, rồi mới đến Trần Thừa Trừng, phía sau là Ngô Tam Tỉnh dẫn đầu, Ngô Tà và Trương Khởi Linh đi bên cạnh, Phan Tử và Hải thiếu đi cuối đội ngũ.

Đi được một lúc, mọi người đến bên một bờ sông nước trong vắt, dòng nước đã chặn đứng con đường tiến lên của mọi người, không ngờ từ trong rừng đi ra lại hiện ra một con sông lớn thế này.

Ngô Tam Tỉnh nheo mắt: "Nếu đi đường vòng thì e là một lát nữa trời sẽ tối mất, nơi hoang sơn dã lĩnh này chúng ta vẫn nên hành động càng sớm càng tốt." Ngô Tà hơi sững sờ.

Đây không giống với Ngô Tam Tỉnh mà cậu biết, Ngô Tam Tỉnh vốn luôn là người có chủ kiến nhất nhà họ Ngô, làm việc gì cũng không bao giờ giải thích với người khác, cũng không hỏi ý kiến những người xung quanh xem có đồng ý hay không.

Nhưng suốt dọc đường này, Ngô Tà đã thấy quá nhiều lần Ngô Tam Tỉnh vô thức bắt đầu giải thích, bắt đầu hỏi ý kiến mọi người rồi.

Đây không phải là tam thúc mà cậu quen thuộc. "Bên kia chẳng phải có người chèo thuyền sao?

Để tôi đi hỏi thử." Hải thiếu nhìn thấy lão già đang neo thuyền bên bờ rồi tự mình nghỉ ngơi. "Các người muốn qua sông à?" Đúng lúc

này, trên con đường bùn đất, một chiếc xe ngựa chở rơm rạ và các tạp vật khác chậm rãi đi tới, khi lão già ngồi trên xe ngựa mở miệng đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Lão già đội nón lá, mặc bộ đồ của dân làng bình thường. "Đúng vậy thưa lão nhân gia, còn con đường nào khác để đến ngọn núi kia không?

Chúng tôi qua đây du lịch." Ngô Tam Tỉnh cười hỏi. "Nếu đi đường vòng thì xa lắm đấy, các người phải leo qua mấy ngọn núi đó rồi mới đến được bên kia, nhưng nếu các người muốn qua sông thì còn mệt đấy, cái lão già kia chẳng bao giờ nể mặt ai đâu, vui thì lão mới đưa người qua sông..." “Lão già đó là người được Hà Thần chọn trúng, chỉ có lão mới có thể đưa người qua sông bình an vô sự, những người khác vào trong hang động kia đa số đều không thấy trở về.

Cho nên, các cậu muốn qua sông thì phải cầu xin lão, xem lão có nể mặt không đã.” Người đánh xe ngựa đi ngang qua cười nói với Ngô Tam Tỉnh vài câu, sau đó tiếp tục vung roi ngựa rời đi.

Ngay sau đó, tên Bàn Tử lém lỉnh thò đầu ra khỏi đống cỏ khô, tiện tay lấy cái kèn xô-na mà lão già bỏ quên trên xe ngựa, rồi quay người nhảy vào rừng.

Chương 197

Sau đó, hắn bắt đầu quan sát nhóm Tô Mộc cách đó không xa, trong đầu đang tính toán cách đối phó tiếp theo.

Ngô Tam Tỉnh cười tiễn lão già tốt bụng đã nhắc nhở mình đi xa, rồi quay người lại, cau mày nhìn gã thuyền phu đang nằm nghỉ ngơi trên chiếc giá gỗ nhỏ.

Gã thuyền phu này quả thật có chút cổ quái, rõ ràng cả nhóm người đứng ngay bên cạnh nhưng lão ta lại chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Hải Thiếu mỉm cười, tiến lên phía trước: "Lão gia tử, ông có rảnh không?

Đưa chúng tôi qua sông với?" Gã thuyền phu nằm trên giá gỗ im hơi lặng tiếng, cứ như thể không nghe thấy tiếng của Hải Thiếu vậy.

Ngô Tà cũng bước tới: "Lão gia tử, chúng cháu trả tiền, ông đưa chúng cháu qua sông được không?

Chúng cháu muốn sang bên kia xem thử." Thuyền phu vẫn giữ thái độ hững hờ, chân vắt vẻo đung đưa.

Phan Tử thấy Ngô Tà bị coi thường thì không nhịn được nữa, gã xông tới túm lấy cổ áo thuyền phu: "Mẹ kiếp, lão điếc à?

Bao nhiêu người nói chuyện với lão mà lão không hé răng lấy một câu!

Cái thái độ gì đây?" Thuyền phu mở đôi mắt đục ngầu, nhưng trên mặt không hề lộ vẻ sợ hãi khi bị Phan Tử đe dọa.

"Còn muốn gia đây phải quỳ xuống cầu xin lão chắc!" Phan Tử biến sắc, sát khí hung bạo phát tiết ra ngoài.

Đó là sát khí của một kẻ từng thực sự giết người mới có được.

Ngô Tà và những người khác nhìn nhau, tạm thời chưa có cách nào hay hơn, ai bảo họ gặp phải một lão thuyền phu cứng đầu thế này.

Ngô Tam Tỉnh thở dài, xem ra phải đi đường vòng thôi.

Dù có đánh lão già này một trận mà lão không chịu chèo thuyền thì cũng vô dụng.

Trương Khải Sơn nhếch môi nở một nụ cười tà mị, tự mình bước tới, đặt một con dao quân dụng sắc bén cùng một chiếc ví tiền trước mặt thuyền phu.

"Chọn một cái đi." Trương Khải Sơn gật đầu với lão.

Thuyền phu nhìn Phan Tử đang hung tợn, rồi nhìn nụ cười cổ quái đầy vẻ bất cần đời của Trương Khải Sơn, bỗng cảm thấy da đầu tê dại.

"Đúng rồi đấy, còn sống mới hưởng phúc được, tiền này lão cầm lấy mà dùng dần." Trương Khải Sơn đưa tay vỗ vai thuyền phu.

Lão ta dường như cảm nhận được điều gì đó, kinh ngạc nhìn Trương Khải Sơn.

Ở một số nơi vùng Tương Tây từng có truyền thuyết thế này: Thời chiến tranh, để lánh nạn, có người dùng thịt người chết để nuôi dưỡng con nhỏ.

Những đứa trẻ ăn thịt người chết sẽ tích tụ thi khí trên người, đến mức nhất định có thể trốn vào những nơi tà túy hay quỷ động để lánh nạn mà vẫn sống sót khỏe mạnh.

Lão thuyền phu này chính là một đứa trẻ như vậy.

Nhưng khi Trương Khải Sơn vừa vỗ vai lão, lão đột nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh thấu xương từ lòng bàn tay anh truyền

tới.

Đó là sức mạnh cùng loại với thi khí trong cơ thể lão, hơn nữa trước mặt Trương Khải Sơn, thi khí tích tụ trong người lão chẳng khác gì năng lượng của một đứa trẻ con.

"Tôi đưa, tôi đưa các vị qua đó." Thuyền phu thở dài.

"Lên thuyền đi." Trương Khải Sơn phẩy tay với mọi người.

Cả nhóm vui mừng bước lên thuyền, họ không biết Trương Khải Sơn đã làm gì mà khiến lão già ngoan cố này lại nghe lời đến thế.

Tô Mộc chắp tay sau lưng bước lên trước, Ngô Tam Tỉnh và những người khác lần lượt theo sau.

Trương Khải Sơn nhìn Hắc Bối Lão Lục bên cạnh: "Sao thế Lục gia?

Còn chưa lên à?" Hắc Bối Lão Lục quan sát phong cảnh xung quanh một chút rồi lắc đầu: "Để lại một chiếc cho Bàn Tử đi, gã đó chắc đang trốn quanh đây thôi." "Ừ, gã sẽ đi theo sau." Trương Khải Sơn gật đầu, cùng Hắc Bối Lão Lục lên thuyền cuối cùng.

Khi thuyền đã rời xa bờ, lão thuyền phu bắt đầu kể cho mọi người nghe về những chuyện tà môn trong hang động phía trước.

"Hắc hắc, chỗ đó tà môn lắm, nếu không tôi cũng chẳng ngại đưa mọi người qua.

Lão già này từng này tuổi rồi, có mệnh hệ gì cũng không sao, nhưng các vị thì khác..." Thuyền phu nở nụ cười quỷ dị.

Ngô Tà, Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng tò mò hỏi: "Có chuyện gì tà môn?" Thuyền phu nheo mắt: "Trong động có trăn khổng lồ, có cả nữ quỷ áo trắng đấy.

Vận khí tốt thì mọi người qua được an toàn, đen đủi thì chỉ có

nước nhận mệnh thôi.” Ba người Ngô Tà hít sâu một hơi, bỗng cảm thấy lạnh sống lưng.

Đây là lần đầu tiên Ngô Tà đi đổ đấu, trước đó chỉ đọc sổ tay của ông nội chứ chưa có kinh nghiệm thực tế nào.

Một lúc sau, Bàn Tử từ trong rừng bước ra, lắc đầu quẩy đuôi nhảy lên chiếc bè gỗ còn lại.

Hắn nhìn chiếc kèn xô-na trộm được của lão già lúc nãy, đôi mắt nhỏ đảo liên tục không biết đang tính toán chuyện gì, rồi toét miệng cười: “Có rồi, hắc hắc hắc.” Trước cửa hang động âm u, từng luồng gió lạnh thổi tới khiến những người bình thường như Ngô Tam Tỉnh không khỏi căng thẳng.

Ở nơi hẻo lánh này, nếu thực sự gặp chuyện tà môn thì cũng không có gì lạ.

Chỉ là khi Ngô Tam Tỉnh nhìn vào bóng dáng thiếu niên áo trắng chắp tay đứng đầu bè gỗ, ông mới từ từ thở ra một hơi.

Có Tiểu Ca và Tô gia ở đây, sợ cái gì?

Khi đầu bè gỗ đã vào trong động, nụ cười trên gương mặt già nua đầy nếp nhăn của thuyền phu càng trở nên quỷ dị âm sâm.

Oanh long long!

Chiếc bè gỗ đột ngột va vào vách động khiến nhóm Ngô Tà giật nảy mình.

Thuyền phu nheo mắt: “Hắc hắc, vào rồi, nước hơi xiết, mọi người ngồi vững nhé, để lão già này tiễn các vị đoạn đường cuối!” Đích đích đát đát... tiếng kèn xô-na chói tai đột ngột vang lên.

Điệu nhạc được thổi chính là khúc “Song Hỷ” mà chỉ nhóm Tô Mộc mới biết rõ.

Bùm!

Ngay sau đó, lão thuyền phu vừa định nhảy xuống sông trốn đi thì đầu va thẳng vào vách đá, máu chảy ròng ròng, khóe miệng giật liên hồi, nằm bẹp trên bè với vẻ mặt ngơ ngác.

“Quỷ, quỷ kìa!!!” Trần Thừa Trừng không nhịn được hét lên, ôm lấy đầu.

“Tiếng kèn xô-na ở đâu ra thế...” Ngô Tà ôm lấy Trương Khởi Linh đang lạnh lùng đứng cạnh, cũng tỏ vẻ sợ hãi.

Ngô Tam Tỉnh siết chặt nắm tay, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắc Bối Lão Lục lúc đầu cũng bị tiếng kèn làm giật mình, nhưng ngay sau đó trán hiện lên mấy vạch đen: “Bàn Tử!!!

Chương 198

Cậu muốn chết à!!!" "Bàn Tử lại chơi cái trò âm gian gì thế không biết." Trương Khải Sơn khóe miệng giật giật.

"Cút đi cho khuất mắt!

Không thấy gia đang thổi kèn cho Lục lão đầu sao?" Bàn Tử vừa thổi vừa tung một cước đạp thẳng cái đầu áo trắng vừa nổi lên bên cạnh bè gỗ xuống nước, sau đó vớ lấy cái hòm gỗ trên bè đập tới tấp vào bóng quỷ áo trắng đó.

Nghe thấy tiếng chửi mắng của Hắc Bối Lão Lục bên tai, Bàn Tử bất giác cười thành tiếng, định cầm kèn thổi tiếp.

Nhưng rồi hắn ngẩn ra, dường như có gì đó không đúng?

Lúc hắn đang mải thổi kèn, hình như có kẻ nào tới quấy rầy và bị hắn đánh cho một trận tơi bời?

"Chắc là đàn em do Lục gia phái tới, không biết chết chưa?" Bàn Tử giật mình, dùng hòm gỗ khua nước mấy cái, nghi hoặc cau mày: "Chết thật rồi à?" Nếu người của Lục gia mà bị mình làm hại thì không hay chút nào, dù sao sau này gặp lại Hắc Bối Lão Lục cũng khó ăn nói.

Thế là Bàn Tử vứt kèn, lao đầu xuống dòng nước đen ngòm trong hang động.

Vừa nhảy xuống, hắn lại thấy bóng dáng áo trắng kia, liền nhanh tay ôm lấy rồi vọt lên mặt nước, quăng đối phương lên bè trúc.

Ngay sau đó, Bàn Tử bỗng sững sờ.

Tõm!

Hắn lại lao thẳng xuống đáy nước lần nữa, chớp mắt đã biến mất.

Bóng trắng trên bè cũng ngẩn người.

Giỏi thật, ai mới là quỷ đây?

Vừa rồi nó vừa xuất hiện đã bị Bàn Tử đánh cho một trận (tuy không biết tại sao Bàn Tử là người mà lại đánh trúng được nó).

Tiếp đó, nó cảm thấy có gì đó không ổn định quay đi đối phó với những kẻ khác mới vào động, thì tên Bàn Tử lại nhảy xuống nước lôi nó lên, ném thẳng lên bè.

Nếu không phải đã chết nhiều năm, nó còn tưởng Bàn Tử muốn "xử lý" nó tại chỗ luôn rồi.

Nghĩ lại bao nhiêu năm làm quỷ, suýt chút nữa bị một tên béo loài người làm cho khiếp vía, bóng quỷ áo trắng suýt thì rơi nước mắt.

Nhưng ngay lúc đó, Bàn Tử nhìn nó kỹ hai cái rồi nhảy sông chạy mất.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Cùng lúc đó, một số sinh vật dưới nước bắt đầu trở nên bất an khi bóng dáng béo múp kia lao xuống.

Chúng là những sinh vật được gọi là thi miết, khả năng chiến đấu đơn lẻ không mạnh nhưng thắng ở số lượng và đều mang thi độc.

Nhưng vừa rồi, khi Bàn Tử lặn xuống nước, mồ hôi cổ quái trên người hắn hòa vào nước đã khiến đàn thi miết bị đảo lộn hoàn toàn.

Đàn thi miết dưới nước như uống phải thuốc độc, cứ thế lật ngửa bụng nổi lên mặt nước.

Một lúc sau, Bàn Tử ngoi đầu lên mặt nước, hét lớn: "Tôi sợ quỷ lắm!" Trên chiếc bè của Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục nghe tiếng hét quen thuộc vang vọng trong động liền rút thanh trường đao trong bọc

ra: “Bàn Tử!

Ở đâu!

Quỷ ở đâu!

Đợi lão tử, lão tử tới xử nó!” Tõm!

Hắc Bối Lão Lục cầm đao nhảy xuống dòng sông tối om trong hang động.

Ngô Tam Tỉnh: “...” Ngô Tà: “...” Những người khác: “...” “Đúng là bao che người nhà.” Trương Khải Sơn bất lực thở dài.

Người khác gặp tình cảnh này chắc đã sợ đến tê da đầu vì tiếng thảm thiết của Bàn Tử rồi, còn Hắc Bối Lão Lục thì hay rồi, chẳng nói chẳng rằng nhảy luôn xuống dòng sông đầy nguy hiểm, cầm đao bơi về phía tiếng của Bàn Tử.

“Cút về đây cho lão tử!” Phan Tử xách cổ lão thuyền phu đang nằm trên bè lại, đạp lên ngực lão rồi rút dao quân dụng ra: “Nói đi!

Trong cái động cổ quái này giấu bí mật gì!

Nếu không thì xuống đây chết cùng lũ thủy quỷ đi!” “Nghe kìa, có tiếng động.” Trương Khởi Linh đứng ở đầu bè cùng Tô Mộc, nghiêng tai lắng nghe.

Những người khác hơi khựng lại, rồi nín thở theo dõi.

Ùm...

ùm...

ùm...

Dưới ánh đèn của Ngô Tam Tỉnh, trên mặt nước đen kịt liên tục nổi lên những bong bóng khí to bằng nắm đấm.

Có vẻ như một sinh vật khổng lồ và nguy hiểm sắp nhô lên.

Ngay sau đó, từng con thi miết khổng lồ lật ngửa bụng, mồm sùi bọt mép nổi lên từ đáy sông, dày đặc bao quanh chiếc bè gỗ.

Ngô Tam Tỉnh ngồi xuống quan sát những con côn trùng to lớn quái dị bên cạnh bè, trầm giọng nói: "Thứ này chắc là thi miết trong truyền thuyết.

Thi miết là sinh vật sống nhờ ăn thịt thối, rất ham tấn công các loại thịt tươi." Ngô Tà cau mày: "Không đúng đâu chú Ba?

Sao đám thi miết này chết sạch thế?

Lại còn nổi lên mặt nước, chẳng lẽ dưới đáy nước có sinh vật đáng sợ khác săn đuổi chúng sao?" Câu nói này khiến mọi người trên bè lại căng thẳng.

Vụt!

Trương Khởi Linh ngồi xuống từ lúc nào, nhanh chóng dùng hai ngón tay kẹp một con thi miết đã chết lên xem, rồi chậm rãi nói: "Trúng độc." "Cái gì?!

Nước có độc sao?" Lão thuyền phu bắt đầu hoảng loạn.

Tình hình hiện tại khác xa dự tính của lão!

Đàn thi miết thường xuyên giúp lão tấn công người khác giờ chết sạch, bóng quỷ áo trắng cũng mãi không thấy đâu.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Ngay sau đó, tiếng nước vỗ vào mạn bè lại thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiếp theo, trán ai nấy đều hiện lên mấy vạch đen.

Hắc Bối Lão Lục quay lại rồi sao?

Chương 199

Vừa mới xuống nước được bao lâu đâu.

Trương Khải Sơn đưa mái chèo cho Hắc Bối Lão Lục dưới nước.

Lão Lục nắm lấy mái chèo, sức mạnh suýt kéo cả Trương Khải Sơn xuống sông khiến anh rùng mình.

Đồng thời, anh cũng hiểu tại sao lão ta lại quay lại nhanh thế.

“Khụ khụ khụ...” Hắc Bối Lão Lục lên bè liên tục ho sốt, nhả ra đống nước sông.

“Cái đao này mẹ nó nặng quá, bơi nãy giờ mà cứ như giậm chân tại chỗ...” Hắc Bối Lão Lục gãi đầu vẻ ngượng ngùng.

Lúc nãy theo thói quen cầm đao nhảy xuống nước, lão mới phát hiện dưới nước không giống trên cạn.

“Bàn Tử!

Cậu không sao chứ!” Hắc Bối Lão Lục hét lớn vào không gian hang động tối tăm.

“Gia ơi!

Các người ở đâu thế!

Trong sông này có một con nữ quỷ áo trắng, vừa nãy chính nó lôi tôi xuống sông...” “Á!

Có kẻ dưới nước kéo chân tôi, Lục gia!

Lục gia!

Lục gia!” Ùm...

ùm...

Hắc Bối Lão Lục bỏ lại trường đao, lần nữa nhảy xuống dòng nước chảy xiết trong bóng tối.

“Nhắm mắt lại, đừng nghe cũng đừng nhìn, đưa tay cho tôi.” Trương Khởi Linh cau mày, nói nhỏ với Ngô Tà.

Ngô Tà gật đầu vẻ nửa hiểu nửa không, rồi nhắm mắt lại, nắm lấy vạt áo Trương Khởi Linh như lúc còn nhỏ.

Hải Thiếu mặt tái mét, đứng cùng Trần Thừa Trừng cạnh Tô Mộc và Trương Khải Sơn.

Thực tế là Ngô Tam Tỉnh cũng đứng gần hai người họ, cùng nín thở chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

Gió nhẹ thổi bay lọn tóc mái lưa thưa trên trán Trương Khởi Linh, anh nheo mắt, dường như xuyên qua bóng tối đã thấy được vị trí của bóng quỷ.

Cùng lúc đó, Tô Mộc và Trương Khải Sơn cũng nhìn về một hướng trong hang động.

Đó chính là nơi Bàn Tử và Hắc Bối Lão Lục đang ở.

Bàn Tử vừa bị thứ gì đó dưới sông kéo chân lôi xuống vực thẳm.

Nỗi sợ đột ngột khiến hắn mất hết sức lực, bị lôi vào dòng nước đục ngầu.

Hắc Bối Lão Lục bơi lặn không giỏi, xuống nước không nghe tiếng Bàn Tử nữa nên rất sốt ruột.

“Mẹ kiếp!

Bàn Tử mà có chuyện gì, lão tử sẽ tát cạn con sông này!

Để xem đứa nhóc con phương nào mà dám trêu vào Lục gia gia của mày!” Hắc Bối Lão Lục nghiến răng, hít một hơi thật sâu rồi lặn xuống.

Tiếp đó, lão thấy một bóng trắng chói mắt trong dòng nước đục.

Hắc Bối Lão Lục phồng má, lặn tới rồi tung một cú đấm sấm sét vào lưng bóng quỷ áo trắng.

Lão nắm lấy chân Bàn Tử, nhanh chóng lao lên mặt nước.

Bóng quỷ áo trắng đau đớn, đôi mắt trắng dã lóe sáng, tiếp tục bám theo Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử trồi lên mặt nước.

"Tới đây, giỏi thì theo lão tử tiếp đi." Hắc Bối Lão Lục một tay bơi, một tay kéo Bàn Tử, nhanh chóng tới một góc nông trong hang động.

Lão bế Bàn Tử đang ho sặc sụa nước sông, từng bước đi lên bờ.

Bóng quỷ áo trắng nhẹ nhàng bám theo sau như một bóng ma.

Hắc Bối Lão Lục đặt Bàn Tử xuống bờ rồi vỗ vỗ mặt hắn: "Chiều cậu quá rồi đấy, nhìn cho kỹ, chúng ta không giống người thường đâu." "Kítttt!!!" Tiếng thét lạnh thấu xương vang lên, làm kinh động những người đang lo âu trên bè trúc.

Một lúc sau, dưới sự chèo lái của Ngô Tam Tỉnh, chiếc bè đã tiếp cận vị trí của Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử.

Đồng thời, họ cũng thấy bóng quỷ áo trắng đang cúi đầu, co rúm trong góc hang động.

Bóng quỷ lộ rõ vẻ uất ức, bộ đồ trắng rách nát nhiều chỗ, thậm chí còn có cả vết dấu chân.

Bàn Tử ngậm một cọng cỏ, vẻ mặt bất cần đứng sau Hắc Bối Lão Lục, trông cực kỳ đắc ý.

Nếu không thấy mắt hắn bầm tím, má có mấy dấu bàn tay đỏ chót, chắc mọi người đều tưởng Bàn Tử đã dạy dỗ bóng quỷ đó, và chính hắn đã khiến Hắc Bối Lão Lục phải ra tay.

“Còn ai nữa không?

Ba cái bóng quỷ, chẳng có đứa nào ra hồn cả.” Bàn Tử lu loa, nhảy lên bè trúc rồi nằm vật ra thở hồng hộc.

Làm Bàn gia sợ chết khiếp.

Vừa rồi hắn thật sự tưởng mình sẽ bỏ mạng ở cái nơi tà môn này rồi, may mà Hắc Bối Lão Lục tới kịp.

“Chuyện này rốt cuộc là sao?

Thế giới này có quỷ thật à?” Ngô Tà mở mắt nhìn bóng quỷ đang co cụm trong góc.

Ngô Tam Tỉnh nhìn Tô Mộc một cái, tự mình giải thích: “Là ảo giác thôi, trong động ánh sáng yếu, lại có mùi hôi thối của thứ gì đó bị mục nát, chắc là do tác động đó.” Ngô Tà khóe miệng giật giật.

Cái bóng quỷ bị Hắc Bối Lão Lục đánh cho một trận kia mà là ảo giác à?

Bộ tưởng tiểu gia tên Ngô Tà thì dễ lừa lắm sao?

“Đúng đúng đúng!” Hải Thiếu từ sau lưng nhóm Tô Mộc thò đầu ra: “Theo điều tra khoa học, hầu hết các sự kiện gặp quỷ trên thế giới thực chất đều là ảo giác, do tác động bên ngoài hoặc do trạng thái tinh thần của bản thân gây ra...

Ví dụ như ảo giác trước mặt chúng ta đây, có thể xuất phát từ việc chúng ta luôn có những tưởng tượng về chúng.

Chương 200

Có người thấy trăn khổng lồ, người thấy hổ dữ, còn có người thấy quỷ áo trắng...” Những người khác im lặng.

Nếu đúng như Hải Thiếu nói thì mỗi người phải thấy một hình ảnh khác nhau chứ.

Nhưng bóng quỷ áo trắng này thì ai cũng thấy như nhau mà?

Hơn nữa, nếu là ảo giác thì sao Hắc Bối Lão Lục lại đánh nó đến mức phải ôm gối ngồi khóc trong góc thế kia?

Tõm một cái, lão thuyền phu quỳ sụp xuống.

Có điều lão không quỳ trước những người bình thường này mà quỳ về phía bóng quỷ áo trắng.

“A!

Các người xong đời rồi!

Dám đánh cả Hà Thần!

Hu hu, Hà Thần đại nhân, con là bị họ ép tới đây, xin Hà Thần tha mạng cho con, Hà Thần đại nhân...” Lão thuyền phu dập đầu lia lịa, mặc cho máu chảy đầy mặt trông rất đáng sợ.

“Bác ơi, đó không phải thần minh đâu, thế giới này không có thần minh.

Hơn nữa, nếu là thần thật thì đã không làm khó chúng ta rồi.” Ngô Tà tốt bụng tiến lên định đỡ lão dậy.

Ai ngờ lão đẩy mạnh Ngô Tà ra, tiếp tục lảm nhảm như kẻ tâm thần: “Cút đi!

Cậu cũng là kẻ xúc phạm Hà Thần, các người, tất cả các người

đều sẽ bị báo ứng!

Sẽ bị báo ứng thôi!" "Báo ứng?" Hắc Bối Lão Lục cười khinh bỉ: "Lão tử chính là báo ứng của lũ quỷ quái các người đây!

Nhổ vào!" Hắc Bối Lão Lục nhổ một bãi nước bọt về phía bóng quỷ.

"Làm người, quan trọng nhất là phải chấp nhận sự bình thường của mình, sau đó dốc hết sức để trở nên khác biệt, nở rộ trong giết chóc, như đóa hoa trước lúc bình minh.

Quý tiên sinh, tôi học câu này thấy thế nào?" Hắc Bối Lão Lục nói một câu đầy thâm trầm khiến mọi người đứng hình.

Giỏi thật, hóa ra lão đại thô kệch này lại học theo 'Quý Tử Hàn', hèn gì nói năng nghe có vẻ trình độ thế.

"Này này này!

Cậu đang làm gì thế!" "Hà Thần đại nhân!

Á!

Dừng tay lại!

Đồ phạm thượng!" "Quý tiên sinh, anh..." Trong khi Hắc Bối Lão Lục còn đang mải làm màu, mọi người thấy Tô Mộc nhảy khỏi bè, đi tới trước mặt bóng quỷ áo trắng.

Anh mở chiếc ô xương vàng đen (Hắc kim cốt tán) ra, sức mạnh thần bí của chiếc ô nhanh chóng hút bóng quỷ vào bên trong.

"Siêu độ thôi mà, chúng tôi đều là người nhà Phật, sao mọi người lại hiểu lầm thế?" Hắc Bối Lão Lục nhanh nhẩu giải thích với đám đông.

"Ừ, tôi là người nhà Phật." Trương Khải Sơn gật đầu phụ họa.

Tô Mộc thu ô lại, quay người gật đầu: “Siêu độ, siêu độ thôi.” “À thì...” Bàn Tử đứng bật dậy, khóe miệng giật giật.

Bốp!

Bàn Tử vả cho lão thuyền phu một cái.

Lão ta ngẩn người, đánh lão làm gì?

“Lão già nhà ông, biết rõ chỗ này nguy hiểm mà không báo trước một câu, hại Bàn gia suýt chết ở cái xóm quỷ này.

Giờ các gia đây đang vì dân trừ hại, ông lại còn ngáng chân, đồ khốn kiếp!” Bàn Tử chống nạnh, ra vẻ uy nghiêm lẫm liệt.

Chiếc bè tiếp tục trôi nhanh về phía lối ra của hang động.

Khi sắp ra ngoài thì biến cố lại xảy ra.

Trên vách đá u tối, từng con dơi khổng lồ lao tới tấn công những kẻ đã quấy rầy giấc ngủ của chúng.

Trương Khải Sơn tỏa ra những làn sương đen nhạt, khiến lũ dơi lao vào anh đều bị diệt sạch ngay tại chỗ.

Hắc Bối Lục rút đao, lưỡi đao vung lên đánh rơi từng con dơi xuống nước.

Trương Khởi Linh bảo vệ Ngô Tà.

Ngô Tam Tỉnh và những người khác chỉ còn cách cởi áo khoác ngoài ra quất liên tục vào bầy dơi.

Tô Mộc thấy mọi người phiền phức quá, liền cau mày đưa tay phải ra.

Một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện: Trên mu bàn tay của Tô Mộc, một con dơi to hơn hẳn những con khác nhẹ nhàng đậu xuống.

Nó có vẻ sợ cánh tay Tô Mộc không chịu nổi trọng lượng của

mình nên vẫn vỗ cánh nhè nhẹ, tỏ ra vô cùng cẩn thận.

Nếu đây không phải là một con dơi hình thù gớm ghiếc mà là một con bướm thì cảnh tượng này chắc hẳn sẽ đẹp hơn nhiều trong mắt mọi người.

Chỉ tiếc Tô Mộc không thu hút được bướm, nhưng đối phó với lũ sinh vật tà ác xấu xí này thì anh rất thạo nghề.

"Về ngủ đi." Tô Mộc xua tay.

Một loại tần số âm thanh mà con người không nghe thấy phát ra từ miệng con dơi khổng lồ, sau đó bầy dơi nhanh chóng bay đi, lại treo mình trên nóc hang động tối tăm.

"Người huấn thú à?" Ngô Tà ngẩn ngơ.

"Huấn hết, huấn hết, Quý tiên sinh ngày trước còn có tên là Tuấn Ca (Anh Tuấn) cơ mà." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu giải thích.

"?" Ngô Tà ngạc nhiên, ý của Hắc Bối Lão Lục là Tô Mộc có thể huấn phục cả quỷ sao?

Còn Tuấn Ca là cái quái gì?

Khi bầy dơi tản đi, mặt nước lại có biến cố.

Vô số những "đầu người" đen kịt, tóc dài xõa tung nổi đầy mặt nước phía cửa hang.

Tô Mộc lại thả bóng quỷ áo trắng vừa thu phục ra, nó gật đầu với anh rồi nhảy thẳng xuống sông.

Chương 201

Đám tóc dài quái dị kia lập tức cuốn lấy nó rồi cùng chìm xuống nước.

“Hà Thần đại nhân của tôi!

Oa oa oa...” Lão thuyền phu khóc rống lên, Tô Mộc vừa dùng Hà Thần của lão để lấp đầy miệng lũ quái vật tóc dài kia!

Thế mà Tô Mộc gọi đây là siêu độ à?

“Vật tận kỳ dụng (Dùng đúng chỗ), quá chuẩn.” Tô Mộc khẳng định chắc nịch với lão thuyền phu.

Hắc Bối Lão Lục mặt tối sầm lại, nếu không phải trên bè có nhiều trẻ con, lão đã ném phắt lão già này xuống sông cho bầu bạn với Hà Thần của lão rồi.

Lải nhải như rác rưởi.

“Hầy, được rồi, lão già này khai thật vậy.

Ra khỏi động này là tới làng của chúng tôi, nhìn các vị chắc không chỉ tới đây du lịch đơn giản thế đâu nhỉ?

Từ lần trước sau vụ sạt lở lộ ra cái đỉnh đồng lớn, chỗ này không thiếu người ngoài tới, nhưng đa phần là quân đổ đấu...” “Vì thế, lão già này định dọa các vị một chút để các vị để tiền lại rồi từ bỏ ý định quấy rầy chúng tôi, ai dè các vị lại là một đám người dữ dằn thế này...

Hà Thần đại nhân cũng bị các người giết rồi, hầy, sau này chỗ này chắc không yên ổn nữa, tôi có lỗi với bà con quá.” Thuyền phu thở dài kể rõ nội tình.

Hắc Bối Lão Lục cười hắc hắc: “Giờ thì nói nghe hay đấy, thực

chất là mưu tài hại mệnh chứ gì?

Nếu các gia đây không có bản lĩnh thì chắc đã xuống sông làm bạn với người chết rồi, hay cho cái cách hay!" "Không có, không có, lão già này đâu dám giết người, chỉ là làm màu chút thôi." Thuyền phu biến sắc.

"Đừng sợ, người như lão gia đây gặp nhiều rồi.

Có điều thời thế thay đổi, không được tùy tiện giết người đâu, nếu không lúc mới gặp ông đã mất mạng dưới đao của tôi rồi." Hắc Bối Lão Lục nói năng có vẻ thật thà, nhưng trông lão với gã thuyền phu gian xảo kia cũng kẻ tám lạng người nửa cân, đều là những nhân vật máu mặt cả.

Một lúc sau, mọi người rời hang động, theo chân lão thuyền phu tới ngôi làng dưới chân núi hoang.

Sau một ngày mệt mỏi, vào làng, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử tìm chỗ ở, đưa mọi người tới một nhà dân để nghỉ ngơi điều chỉnh.

Đồng thời cũng cần tính toán lộ trình và phương pháp di chuyển tiếp theo.

Sau khi cất hành lý vào phòng, mọi người cùng ra ngoài hóng mát khi trời chưa tối hẳn.

Cách đó không xa, Bàn Tử và Hắc Bối Lão Lục đang thầm thì chuyện gì đó.

Bàn Tử quay lại nói nhỏ: "Mọi người đợi đây một lát nhé, chúng tôi ra ngoài tìm ít đồ rừng về cho cả nhà nếm thử.

Tới vùng thôn quê thế này phải ăn đồ thổ sản mới đúng điệu, đợi nhé, đợi nhé." "Chúng tôi đi tí về ngay!" Hắc Bối Lão Lục cũng phẩy tay rồi cùng Bàn Tử biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Trương Khải Sơn cau mày: “Hai người họ định làm gì thế...” Tô Mộc ngồi xuống, chẳng thèm liếc mắt nhìn theo hai kẻ kia, bất lực thở dài: “Lúc nãy đi trên đường, họ thấy bên kia có cái ao cá.” “Mọi người là đoàn khảo cổ phải không?

Đã lâu rồi không có đoàn khảo cổ nào tới đây.

Lần trước núi sạt lở lộ ra cái đỉnh đồng xanh, những kẻ muốn vào núi tìm bảo vật đa phần không thấy quay về, có ai về được thì mặt mũi cũng thê thảm như kẻ ăn mày...” “Dần dà ít người ngoài tới hẳn.

Nghe người già kể lại, lúc sạt lở, phía bên núi lộ ra hàng trăm cái đầu người lẫn trong bùn đất...

Chỗ đó ngày xưa có tên là Sát Nhân Quan, đúng như tên gọi, là nơi thổ phỉ chiếm đóng, người qua đường phải nộp phí, mà còn phải xem tâm trạng bọn chúng thế nào nữa.” Chủ nhà trọ kể cho nhóm Tô Mộc nghe về những thay đổi ở khu vực Lỗ Vương Cung những năm qua.

Sau vụ sạt lở, một số đồ tùy táng trong mộ Lỗ Vương Cung lộ ra và bị người ta lấy mất.

Nhiều người tưởng có thể vào núi tìm bảo vật nhưng chẳng ai lành lặn trở ra, nên người thưa dần.

“Trước các vị có một nhóm thám hiểm đã tới, họ không dừng lại ở làng mà đi thẳng vào trong, chắc đi được nửa ngày rồi.” Lão già gõ gõ tẩu thuốc, kể lại với vẻ già nua.

Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh biến đổi, ánh mắt dừng lại trên mặt cô gái Trần Thừa Trừng một lát.

Bản đồ này trước đó do Bàn Tử và Trần Thừa Trừng mỗi người giữ một nửa, sau khi ghép lại mới có bản đồ hoàn chỉnh của Lỗ Vương Cung.

Vậy mà sao lại có kẻ nhanh chân hơn?

Kẻ ngốc cũng đoán ra được có nội gián.

Bàn Tử thì ít khả năng, gã đó dù ham tiền nhưng sẽ không làm chuyện phản bội Cửu Môn, chỉ là hơi bất cần đời thôi.

Nhưng nhà họ Trần...

Ngô Tam Tỉnh đã nghe danh Trần gia trong Cửu Môn, không phải hạng vừa, thời Trần Bì nhân phẩm đã rất tệ rồi.

Trần Thừa Trừng trước mặt họ tuy tỏ ra ngoan ngoãn, nhưng thực lòng Ngô Tam Tỉnh không tin cô gái này.

Thực tế là cả những người ngoại lai như Bàn Tử, ông cũng chẳng bao giờ đặt niềm tin hoàn toàn.

"Nửa ngày rồi sao?" Ngô Tam Tỉnh tiếp lời: "Ha ha, lão gia tử hiểu lầm rồi, chúng tôi chỉ tới đây chơi thôi." "Hy vọng thế, đằng kia chết nhiều người lắm, tôi chỉ dặn các vị một câu thôi, trông các vị không giống người xấu, trừ tên béo và tên mặt đen kia ra..." Lão già rít một hơi thuốc rồi từ từ phả ra.

"Nghe nói các vị được lão Hoàng đưa qua sông à?" Lão già ngạc nhiên hỏi.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

"Vận khí các vị tốt thật đấy, cái lão đó làm nhiều việc ác, chẳng phải hạng tốt lành gì đâu.

Những năm qua lão dựa vào cái cổ mộ đó kiếm không ít tiền, còn đào một cái ao cá trong làng nhưng chẳng cho ai trong làng động vào một con cá nào...".

Ngôi làng không biết nhóm Ngô Tam Tỉnh không phải nhờ vận may mới qua được sông, nhưng Ngô Tam Tỉnh cũng không giải thích, chỉ cười gật đầu.

“Ông vừa nói gì cơ?” Trương Khải Sơn xen vào một câu.

“Cái ao cá đó...” Trương Khải Sơn nhếch môi.

Lão già gật đầu: “Đúng là nhà lão Hoàng, cá trong ao béo lắm, lão có một mình chắc ăn cả đời không hết, nhưng chắc phải đợi lão chết thì dân làng mới được nếm miếng thịt cá trong ao đó.” ...

“Lục gia, lần này tính sao?” Bàn Tử nấp trong bụi cỏ, đôi mắt nhỏ quan sát cái ao cá trước mặt.

“Tìm xem có lưới hay cần câu không, lén bắt mấy con về là được, bà con lối xóm cũng chẳng dễ dàng gì.” Hắc Bối Lão Lục tự lẩm bẩm.

“Được rồi, thế ngài đợi đây, để tôi đi xem quanh đây.” Bàn Tử gật đầu.

Một lúc sau, Bàn Tử mồ hôi đầm đìa chạy về, không thấy lưới cá đâu mà lại vác theo một cái cuốc.

“Lục gia, ngài đoán xem lúc nãy tôi đi tìm đồ thì phát hiện ra cái gì?” Bàn Tử ra vẻ thần bí.

“Cái gì?” Hắc Bối Lão Lục không hiểu.

Chương 202

“Hắc!

Cái ao cá này hóa ra là của lão già đưa chúng ta qua sông đấy.

Lão già đó chơi xỏ chúng ta một vố, ngài xem chúng ta có nên...” “Lục gia, chuyện này mà nhịn được à?” “Tát cạn nó đi!

Có dụng cụ gì khác không?” “Nhà lão già đó có đấy, mà lão hình như lên bệnh viện trên trấn khám rồi, hắc hắc, cơ hội tốt đây Lục gia!” “Hắc hắc hắc...” Oành oành oành!

Tiếng máy bơm nước chói tai vang lên bên cạnh ao cá của ngôi làng nhỏ hẻo lánh tĩnh mịch.

Có vài dân làng đi ngang qua ngạc nhiên nhìn Bàn Tử và Hắc Bối Lão Lục đang bận rộn bên ao cá, nhưng vì lão Hoàng có tiếng xấu trong làng nên chẳng ai thèm hỏi họ đang làm gì.

Thỉnh thoảng có người đi qua, Bàn Tử còn cười hì hì bảo: “Không có gì, bác tôi bảo cá trong ao bơi mệt quá nên bảo chúng tôi vớt lên cho chúng nghỉ ngơi tí thôi.” “Bàn Tử, cậu đoán xem họ có tin không?” “Kệ họ chứ, dù sao chúng ta cũng chỉ ghé qua một chuyến, lão già đó biết tìm chúng ta ở đâu.” “Cũng đúng...” Khi trời đã gần tối hẳn, Bàn Tử và Hắc Bối Lão Lục vác bao tải đi về phía nhà trọ.

Ông lão chủ nhà vẫn ngồi hút thuốc lào trong sân, nhìn trời sao mà hoài niệm, nhưng khi thấy Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử đổ một bao tải cá ra thì lão ho sặc sụa, suýt thì ngạt khói thuốc.

Lão Hoàng sao đột nhiên hào phóng thế?

Cho hai người này cả một bao cá à?

“Ăn cá thôi!

Mọi người ra đây đi, xem này, vẫn là Bàn gia tôi có bản lĩnh, dắt Tiểu Lục đi một chuyến là có ngay đống cá này, ha ha ha." Bàn Tử gõ cửa phòng từng người.

Phòng Tô Mộc và Trương Khải Sơn, phòng Trương Khởi Linh và Ngô Tà, phòng Hải Thiếu và Ngô Tam Tỉnh, và phòng riêng của Trần Thừa Trừng.

Mọi người ra sân, ngạc nhiên nhìn đống cá béo tốt.

Ngô Tà đại khái đã nắm được tính khí của Bàn gia này nên hỏi: "Cá này ở đâu ra thế..." Bàn Tử vỗ ngực: "Đảm bảo nguồn gốc chính đáng!

Mấy anh em Bàn gia đều là người đàng hoàng cả, đừng có nghĩ xiên xẹo, mau lại đây giúp một tay xử lý đi.

Này cái cậu mặt đơ kia, mau lại giúp đi, cậu là hậu bối mà đứng đó xem kịch à?

Lại đây mau.

Còn Phan Tử nữa!

Đừng có rảnh rỗi, lại đây hết đi." Bàn Tử khéo léo đưa đẩy, hơn hẳn đám thanh niên trẻ ở đây.

Cá hấp, cá kho... món ăn quá tuyệt vời.

Ngô Tam Tỉnh lấy từ trong ba lô ra hai chai rượu lâu năm đặt lên bàn.

Ngô Tà tò mò định xem năm sản xuất của hai chai rượu thì bị Ngô Tam Tỉnh gạt tay ra.

"Trẻ con uống rượu gì, đi uống nước ngọt đi." Ngô Tam Tỉnh lườm Ngô Tà.

Ngô Tà cười hắc hắc, nhân lúc chú Ba quay đi tìm đồ trong ba lô

liền mở một chai rót vào cốc mình, rồi rót cho cả Hải Thiếu và Bàn Tử mỗi người một ít.

Khi đưa chai rượu tới chỗ Trương Khởi Linh, anh nắm lấy cổ tay Ngô Tà rồi lắc đầu.

"Uống một ít đi, lát nữa cho dễ ngủ." Ngô Tà nháy mắt với Trương Khởi Linh.

Ngày hôm sau, lão Hoàng vừa từ bệnh viện trên trấn về, thấy cái ao cá đã cạn trơ đáy thì hai mắt trợn ngược, suýt ngất xỉu.

"Súc sinh!

Lũ súc sinh!

Đứa nào làm!

Mẹ kiếp đứa nào dám động vào ao cá của lão tử!" Lão Hoàng gào thét căm phẫn.

Lão Hoàng thời trẻ cũng là một kẻ liều mạng.

Từ khi núi sạt lở lộ ra đỉnh đồng, thu hút người ngoài tới, lão đã nghĩ ra cách phát tài là đưa người qua sông.

Đa số người từ ngoài tới làng đều vì mục đích đào mộ làm giàu, chẳng hạng tốt lành gì.

Thế là mượn danh dẫn đường, lão đã hại chết hết đám người này trong hang động rồi chiếm đoạt tiền bạc, sau đó phao tin trong làng là do Hà Thần làm.

Hà Thần phù hộ dân làng chứ không phù hộ người ngoài, nên người ngoài chết là đáng.

Cả đời làm việc xấu, về già lão không ngờ lại gặp phải đám người này, cái đức hạnh đó chẳng khác gì thổ phỉ ngày xưa!

Nhưng vì không biết ai đã tát ao cá nên lão xách dao đi hỏi từng nhà trong làng.

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi ra chuyện, lão Hoàng điên tiết lao tới nhà trọ nhóm Tô Mộc đang ở, rồi bị Hắc Bối Lão Lục đá văng ra ngoài.

Con dao trong tay lão chỉ là loại dao chặt cây của nông dân, dài chừng mười lăm hai mươi phân.

Hắc Bối Lão Lục sau khi đá văng lão Hoàng liền vác thanh đao khai sơn dài từ chân tới hông, hùng hổ bước ra.

"Dám múa đao trước mặt lão tử à?" Hắc Bối Lão Lục kéo lê thanh đao.

Lão Hoàng sợ tới mức nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

"Tới đúng lúc lắm, oa oa, tối qua tôi ăn cá của ông xong là ngứa ngáy khắp người, ông xem này, Bàn gia tôi béo lên hẳn một vòng rồi đây, đền tiền đi, không tôi không sống nổi đâu, oa oa..." Bàn Tử nằm vật ra đất ăn vạ.

Lão Hoàng: "..." Cảnh này giống hệt lúc Trương Khải Sơn một tay cầm tiền một tay cầm đao bắt lão chọn.

Hắc Bối Lão Lục cầm đao, đánh thì lão đánh không lại.

Bàn Tử lăn lộn đòi tiền, lý lẽ lão cũng không cãi nổi.

"Các người... các người ác lắm!" Lão Hoàng lau nước mắt, những việc xấu lão làm cả đời giờ bị báo ứng hết trong hai ngày này.

Vụt~ "Cha sao!?" Nghe thấy tiếng huýt sáo, Ngô Tam Tỉnh giật mình quay lại nhìn về phía Tô Mộc.

Đúng thế, tiếng huýt sáo đó phát ra từ miệng Tô Mộc.

Ngay sau đó, một con chó vàng lớn từ trong làng chạy tới.

Chương 203

Lão Hoàng vốn định bỏ đi nhưng thấy con chó thì khựng lại: "Lư Đản!

Mày chạy tới đây làm gì!

Bọn chúng không phải người tốt đâu!

Này này!

Tao mới là chủ của mày mà!

Mày vẫy đuôi với bọn chúng cái gì!" Lão Hoàng ngơ ngác nhìn con chó vàng dưới chân Tô Mộc.

Đó rõ ràng là con chó thổ địa lão nuôi nấng từ nhỏ, vậy mà giờ lại ngoan ngoãn ngồi trước mặt Tô Mộc.

Ngô Tam Tỉnh định thần lại, ngồi xuống quan sát con chó một lúc rồi đứng phắt dậy: "Con chó này trên người nồng nặc mùi tử khí." "Đâu, để cháu ngửi xem." Ngô Tà tò mò định bắt chước chú Ba thì bị một sức mạnh từ phía sau nhấc bổng lên.

Trương Khởi Linh lắc đầu với Ngô Tà.

Phan Tử cười lớn: "Tiểu Tam gia, cậu đừng có học theo Tam gia, cái mùi đó khó ngửi lắm, sáng sớm ra đừng để bị nôn." "Hắc hắc, vẫn là Tiểu Ca hiểu ý." Ngô Tà cảm kích nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh tiếp tục nhìn về phía trước, cùng mọi người dồn ánh mắt vào lão Hoàng.

Chó nhà lão Hoàng sao lại có thi khí nồng nặc thế này?

Lão Hoàng lắc đầu quầy quậy: "Các người nói gì tôi không hiểu." "Không hiểu?" Ngô Tam Tỉnh cười: "Hay là giết con chó này xem

trong bụng nó chứa cái gì nhé?

Xương người không giống xương động vật khác đâu, không tiêu hóa được đâu.” Lão Hoàng nghe vậy quay đầu chạy biến.

Đám người này quá thông minh, mà cũng quá hung hãn!

“Tiếng huýt sáo của Cẩu gia quả nhiên lợi hại, Quý tiên sinh học được rồi thổi một cái là con chó này cũng phải chạy tới.” Hắc Bối Lão Lục tắc lưỡi khen ngợi.

Cửu Môn mỗi nhà đều có tuyệt kỹ riêng, Ngũ gia chính là chó.

Tô Mộc ngồi xuống vỗ đầu con chó vàng lớn lớn lên nhờ ăn xác chết, rồi đứng dậy nói: “Đi thôi, nó biết đường.” “Được.” “Mang hết đồ đạc theo, xuất phát!” Rời khỏi làng, Ngô Tam Tỉnh nói nhỏ với mọi người: “Vừa nhận được tin, đám người ở Giang Nam định cướp bản đồ và giết chúng ta đã tới đây trước một bước.

Chiều qua họ đã vào núi rồi, nên mọi người hành sự phải cẩn thận.” “Sao tin tức lại bị lộ?” Ngô Tà ngạc nhiên.

“Chắc chắn không phải Bàn gia này, tôi tới đây từ sớm rồi, tôi biết quy tắc là không được làm ăn hai cửa.” Bàn Tử đắc ý vỗ ngực.

“Chỉ có cậu là thông minh.” Hắc Bối Lão Lục lườm Bàn Tử một cái.

Trần Thừa Trừng không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo sau Tô Mộc như một cô bé bình thường, vẻ mặt có chút sợ hãi và mông lung.

“Chú Ba, ý chú là có nội gián sao?” Bàn Tử xoa cằm, nghĩ thầm không biết kẻ hề nào dám diễn kịch trước mặt nhóm Tô Mộc.

Ngô Tam Tỉnh lắc đầu, chưa biết có nên nói ra lúc này không.

Cả nhóm đi theo con chó vàng vào rừng, một lát sau tiếng đánh nhau từ xa thu hút sự chú ý.

Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Hắc Bối Lão Lục, Bàn Tử và Trương Khởi Linh lao tới trước.

Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh bảo vệ Ngô Tà và những người khác cũng theo sau.

Trong tầm mắt, một đội ngũ mười mấy người mặc đồng phục đen, dáng người cao lớn vạm vỡ đang giao thủ với một cô gái trông rất lạnh lùng.

"Cô gái này ngầu quá!" Ngô Tà không nhịn được khen một câu.

Tố chất cơ thể đàn ông và phụ nữ vốn khác nhau, một cô gái có thể đánh bại mười người thì chắc chắn không đơn giản.

Trán Bàn Tử hiện lên mấy vạch đen: "Con mụ này Bàn gia tôi biết, đánh nhau hung lắm!

Năm đó suýt nữa tôi bị mụ này đánh gãy chân đấy." "A Ninh!" Bàn Tử gọi tên cô gái đang áp đảo mười mấy gã đàn ông vạm vỡ.

"Đi, tới giúp một tay!" Ngô Tam Tỉnh gọi Phan Tử.

"Không vội." Tô Mộc ngăn họ lại.

Vì Tô Mộc luôn tin tưởng vào A Ninh, anh cũng muốn xem sau ngần ấy năm cô gái này đã tiến bộ đến mức nào, muốn xem thực lực của đối phương.

Ngay sau đó, tay áo A Ninh bị một đối thủ rạch rách, lưỡi dao vung lên bắn ra vài giọt máu.

"Để tôi!" Tô Mộc biến sắc, trầm giọng nói.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên.

Những người khác còn chưa kịp phản ứng, Bàn Tử đã chạy xa

mười mấy mét, nhảy vào nấp sau một gò đất, dựa lưng vào đó thở hắt ra một hơi.

"Mấy người còn đứng ngây ra đó làm gì!

Một lũ ngốc!" Bàn Tử tốt bụng nhắc nhở những người còn đang sững sờ.

Nhóm Ngô Tam Tỉnh lúc này mới phản ứng lại, nhanh chóng chạy tới chỗ Bàn Tử đang trốn.

Nhưng ngoại lệ vẫn có vài người không đi.

Ngô Tà kéo kéo áo Trương Khởi Linh rồi ngước lên nhìn, chỉ thấy Tiểu Ca vẫn điềm tĩnh như núi, đã rút thanh hắc kim cổ đao sau lưng ra.

"Trốn cho kỹ." Trương Khởi Linh nhìn về phía trước, nói khẽ.

"Vâng vâng." Ngô Tà không phản đối, gật đầu lia lịa rồi chạy tới chỗ Ngô Tam Tỉnh.

Và rồi, những người đang ẩn nấp được chứng kiến một cảnh tượng đẹp như tranh vẽ.

Dẫn đầu là chàng trai trẻ Tô Mộc.

Bên phải là Trương Khởi Linh, bên trái là Trương Khải Sơn, phía sau là Hắc Bối Lão Lục.

Bốn người rút vũ khí ra, lặng lẽ tiến về phía trước.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Chương 204

Đội quân đánh thuê dường như cảm nhận được sự đáng sợ của nhóm Tô Mộc, bắt đầu chuyển mục tiêu sang họ, nổ súng liên tục.

Kỳ lạ là dù bốn người đứng khá sát nhau và không hề có động tác né tránh, nhưng không một viên đạn nào bắn trúng được họ.

Tô Mộc cầm chiếc ô đen, khí thế quỷ dị nhất.

"Tôi tự giải quyết được." A Ninh nghiến răng, không ngờ lại làm kinh động đến nhóm Tô Mộc, đôi môi đỏ mấp máy.

"Ừ." Tô Mộc gật đầu dừng bước, bộ tứ Lão Cửu Môn đứng đó bên rìa chiến trường, nhìn A Ninh từng người một hạ gục đám lính đánh thuê.

Đám lính đánh thuê không còn ý chí phản kháng.

A Ninh đã đủ tàn nhẫn và lợi hại rồi, lại thêm mấy kẻ đạn bắn không trúng đứng xem bên cạnh, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Trận này đánh thế nào được nữa!

Trong tầm mắt, A Ninh tung vài cú đá liên hoàn hạ gục tên lính cuối cùng, rồi cầm ngược dao găm, giữ tư thế tấn công, hiên ngang đứng tại chỗ.

A Ninh diện bộ đồ bó sát màu đen, mái tóc dài buộc chặt sau đầu, lộ ra gương mặt trái xoan hơi gầy.

Vụt~ Bành~ A Ninh đón lấy cuộn băng gạc Tô Mộc ném qua, lúc này mới thở phào, bắt đầu xử lý vết thương trên cánh tay bị dao rạch lúc nãy.

Từ đầu đến cuối, cô gái này không hề cau mày lấy một cái, như

thể không cảm thấy đau đớn từ vết thương vậy.

"Tôi dạy cô thế nào?

Cú vừa rồi nếu ra tay quyết đoán hơn là đã né được rồi." Trương Khải Sơn bước tới một bước, cau mày nói.

Hắc Bối Lão Lục bên cạnh cũng gật đầu nghiêm túc, vừa nãy A Ninh quả thực đã hơi do dự.

"Sẽ không có lần sau." A Ninh hít sâu một hơi, toàn thân căng thẳng.

"Mẹ kiếp!

Toàn quái vật gì đâu không!

Một mình đánh bại mười mấy tên lính đánh thuê mà còn bị giáo huấn à?

Còn thiên lý gì nữa không?" Bàn Tử và nhóm Ngô Tam Tỉnh từ trong góc bước ra, Bàn Tử lẩm bẩm vẻ không phục.

Nhóm Ngô Tam Tỉnh cũng ngơ ngác.

A Ninh thực sự rất mạnh, vậy mà vẫn bị mấy người này giáo huấn.

Chẳng lẽ nếu thay bằng Trương Đại Phật hay Vương Tiểu Lục thì có thể thắng mà không trầy da tróc vẩy sao?

Hình như đúng là có khả năng đó.

"Hắc hắc, chị A Ninh, lâu rồi không gặp nhé!" Bàn Tử gãi đầu chào A Ninh.

"Đánh một trận không?" A Ninh liếc nhìn Bàn Tử.

Mặt Bàn Tử biến sắc: "Không đánh không đánh, tôi đâu có ngốc như ai kia, biết rõ không phải đối thủ mà cứ bám lấy Tiểu Ca đòi

đánh.” “Bàn Tử, cậu nói thẳng số chứng minh thư của tôi luôn đi.” Hắc Bối Lão Lục véo tai Bàn Tử.

Bàn Tử đau đớn kêu oai oái.

Tiếp đó A Ninh lên tiếng: “Kế hoạch ban đầu là để bọn chúng vào xem tình hình trước, nhưng trước khi xuống mộ có kẻ phát hiện ra danh tính của tôi, nên tôi đành giết sạch bọn chúng.” “Không bị lộ chứ?” Tô Mộc cau mày.

“Không đâu, đám lính đánh thuê bên đó đều do tôi huấn luyện, tôi được họ thuê với danh nghĩa đặc công giải ngũ ở nước ngoài, họ sẽ không tìm ra sơ hở gì đâu.” A Ninh gật đầu.

“Vậy thì tốt.” Tô Mộc gật đầu.

Mọi người cau mày không hiểu Tô Mộc và A Ninh đang nói gì.

Sau đó Trương Khải Sơn mới giải thích cho mọi người về A Ninh.

Hóa ra A Ninh là gián điệp của phía Tô Mộc ở thị trường quốc tế, mục đích là thâm nhập vào các tổ chức quốc tế đang nhòm ngó Long Quân để thu thập tài liệu.

Quân bài A Ninh này đã được Tô Mộc cài cắm từ rất lâu rồi.

Lần này nhân lúc đối phương thâm nhập Long Quân định lấy đồ tùy táng ở Lỗ Vương Cung, A Ninh mới lộ diện.

Sau đó mọi người tập trung vào cái hố bên cạnh đám lính đánh thuê đã chết.

Cái hố đã được đào ra một lối vào mộ hình tròn, trên lối vào là những viên gạch xanh đặc trưng của thời đại đó.

“Phan Tử, động thủ thôi.” Ngô Tam Tỉnh gọi Phan Tử.

Phan Tử gật đầu, lấy dụng cụ trong túi ra bắt đầu đào.

Trong nhóm này cũng chỉ có gã và Ngô Tam Tỉnh là giàu kinh nghiệm đổ đấu nhất.

Những người khác bắt đầu dựng lều bạt bên trên để che đậy hành động đào bới.

Ngô Tà tò mò nhìn Phan Tử và chú Ba, đây là lần đầu tiên cậu tham gia đổ đấu, nên mọi thứ trong mộ đều khiến cậu thấy hiếu kỳ.

Oanh long long~ Ngay khi Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử vừa đào được một lỗ hổng vào mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, chân trời bỗng vang lên tiếng sấm kinh hoàng, mây đen kéo đến nghịt trời như sắp có bão lớn.

Nhóm ba người Tô Mộc, Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục hơi khựng lại, dường như nghe thấy tiếng thì thầm gì đó bên tai.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Bị cảnh báo rồi, đã bảo là 'địch bất động hạch, ngã bất động tô' (địch không động lõi, ta không động tô), lần này lão đại đích thân ra tay nên bị cảnh báo đây mà, ha ha ha." "Trong giới người chết, danh tiếng của Tô gia quả thực có sức nặng hơn chút." Trương Khải Sơn cười gật đầu.

"Ách ách ách..." Trong đám người đang dựng lều, chàng trai tên Hải Thiếu bỗng lẩm bẩm một loại ngôn ngữ cổ quái, mặt trắng bệch, mắt trợn ngược.

"Sao thế?" Ngô Tà bước tới kiểm tra tình hình.

Ai ngờ ngay sau đó Hải Thiếu đẩy mạnh Ngô Tà ra, rồi cười tà ác nhìn mọi người: "Các người... các người...

đều sẽ phải chết, đều sẽ chết..." "Trúng tà rồi à?" Ngô Tam Tỉnh cau mày.

Còn chưa xuống mộ mà đã có người trúng tà?

Bốp!

Bàn Tử vả một cái thật mạnh, cười bảo: “Theo tôi thấy, đa phần là do thiếu đòn thôi.” Không cần nói thêm gì nữa, khi Bàn Tử vung tay tát một cái, Hải Thiếu quả nhiên tỉnh lại, nhìn Bàn Tử với khuôn mặt ngơ ngác.

Chương 205

Sắc mặt Ngô Tà trắng bệch, tiến lên đỡ lấy Hải Thiếu: "Cậu có biết mình vừa nói cái gì không?" Hải Thiếu ngơ ngác lắc đầu.

Ngô Tà nhíu chặt mày, dường như cũng phát hiện ra chuyện không ổn: "Cậu vừa cười vừa nói, cả đám chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này." "Hả?

Không thể nào chứ?!" Hải Thiếu tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng bắt đầu lo lắng.

Vừa rồi tuy đã tỉnh lại nhưng dường như cậu ta đã quên mất mình đã nói gì, cứ như thể đoạn đó bị mất trí nhớ vậy.

"Bàn Tử." Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Bàn Tử.

"Hả?" Bàn Tử đáp lời.

"Cái tát đó của cậu được khai quang rồi à?

Trong hang động thì tấu được bóng quỷ áo trắng, trước cung Lỗ Vương thì một phát tát bay được tà túy ám thân." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt nghiêm túc.

Ông đã đổ không ít mộ nhưng chưa từng thấy ai có bản lĩnh kiểu này.

Bàn Tử đâu hiểu nhiều như vậy, vừa lắc đầu vừa lắc não nói: "Từ nhỏ đã có người dạy tôi, thiên địa này làm gì có ngưu mã xà thần gì, đa phần là do thiếu đòn thôi.

Anh không đánh nó, sao anh biết anh không phải đối thủ của nó, rồi cứ để nó vô lý kiếm chuyện bắt nạt mình?" Bàn Tử đắc ý liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục một cái.

Hắc Bối Lão Lục cười mà không nói, đúng là không phải người một nhà không vào cùng một cửa.

Ngô Tam Tỉnh phản ứng lại, gật đầu: "Môn phái của Lục gia, quả thực dựa vào sức mạnh tuyệt đối để phá vạn kỹ xảo.

Nào, Bàn Tử, cho chúng tôi xem tay nghề của Lục Môn khi hạ mộ như thế nào." Ngô Tam Tỉnh mở đạo động, nhường ra một vị trí để Bàn Tử qua biểu diễn một chút.

Bàn Tử ngẩn người, anh ta đâu biết Lục Môn thường đổ đấu thế nào, Hắc Bối Lão Lục có dạy anh mấy cái này đâu?

Chẳng lẽ là...

Bàn Tử đi đến phía trước đạo động, chắp hai tay lại, nhắm chặt mắt: "Thái Thượng Lão Quân chư thiên thần linh phù hộ, khai công đại cát, ma lý ma lý hống!

Vừng ơi mở cửa, mở ra cho lão tử!" Oanh long long!

Bàn Tử tung một cước đá bay viên gạch cuối cùng của đạo động khiến nó sụp xuống, sau đó tiên phong nhảy vào trong.

Phía trên, Ngô Tam Tỉnh và những người khác đờ người ra.

Tuy nói tay nghề đổ đấu của Lục Môn là thô lỗ nhất trong Cửu Môn, nhưng cảnh tượng trước mắt này cũng thô quá rồi chứ?

Còn nữa, Lục Môn tin Thái Thượng Lão Quân từ khi nào thế?

Lục gia không phải thờ Quan Công sao?

Nghĩ ngợi lung tung một hồi, Ngô Tam Tỉnh cũng gọi Phan Tử và Ngô Tà đi theo sau mình, cùng xuống mộ.

Trên mặt đất chỉ còn lại Trương Khải Sơn, Hải Thiếu và Trần Thừa Trừng ba người đoạn hậu, đảm bảo lối ra của đạo động không bị người khác bịt mất đường về.

Hải Thiếu nhíu mày nhìn Trương Khải Sơn lớn hơn mình một chút: "Họ có gặp nguy hiểm không?

Hay là mời thêm người khác đến giúp, đông người dễ làm việc." Trương Khải Sơn lắc đầu, tìm một cái ghế ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

"Sắp mưa rồi." Trần Thừa Trừng nhìn trời, lẩm bẩm một câu.

Tại lối vào đạo động.

Bàn Tử cầm đèn pin, đợi mọi người đi tới.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đi đầu, Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, A Ninh ở giữa, Trương Khởi Linh đoạn hậu.

Đi được một đoạn, mọi người đến trước một cánh cửa minh điện đóng chặt.

Rắc rắc~ Một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên.

Bàn Tử vô thức dùng đèn pin soi dưới chân, sau đó sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

"Đã có người từng vào mộ huyệt này, nhưng đã chết ở đây." Ngô Tam Tỉnh nhíu mày nhìn đống xương khô dưới chân mọi người.

"Ngô Tà, nhớ kỹ, việc đầu tiên khi hạ mộ là phải đảm bảo an toàn cho bản thân.

Vào được mộ thất chỉ là một phần, quan trọng nhất là an toàn, cánh cửa này có điều quái dị..." "Đây là một cánh cửa cần kéo cơ quan từ hai bên cùng lúc mới có thể mở ra.

Nếu thời gian hai bên không đồng bộ, cửa sẽ không mở được, thậm chí còn kích hoạt nguy hiểm." Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, nhìn ra thiết kế cơ quan của cánh cửa minh điện này.

Keng!

Tuy nhiên, không đợi Ngô Tam Tỉnh nghĩ cách khác, Hắc Bối Lão Lục đã cắm thanh đao vào khe hở giữa hai cánh cửa vừa bị chém ra.

"Tránh ra hết!" Hắc Bối Lão Lục hô một tiếng, lùi lại vài bước rồi lao mạnh tới, tung một cước đá thẳng vào thân thanh đao đang cắm trong khe cửa.

Bùm!

Một phát.

Bùm!

Thêm phát nữa.

"Không dùng thuốc nổ được sao?" Ngô Tà hỏi Ngô Tam Tỉnh đang tái mặt.

Ngô Tam Tỉnh nghiêm túc lắc đầu: "Không biết độ dày của cánh cửa này và khả năng chịu lực của mộ thất thế nào, nên thông thường không khuyến khích dùng thuốc nổ mạnh để phá cửa.

Tìm được cơ quan là tốt nhất, tất nhiên, cách của vị này cũng khá ổn, chỉ là... chỉ là người bình thường không nghĩ ra được thôi." "Chú Ba, ý chú là mạch não của người này không giống người thường hả?" Ngô Tà ngây thơ hỏi.

"Ừm, có chút đặc biệt." Ngô Tam Tỉnh gật đầu.

"Mở rồi mở rồi!

Oa!

Phương pháp này được đấy!

Tiểu Lục!" Bàn Tử đứng bên cạnh nhìn mà mắt sáng rực, dường như tìm ra bí quyết gì đó.

Chương 206

Khóe miệng Ngô Tà khẽ giật giật: "Vị này não cũng có vẻ không bình thường lắm." Khắc tiếp theo, Tô Mộc cau mày.

Bởi vì anh vừa cảm nhận được Hắc Bối Lão Lục dường như đã đạp trúng một cơ quan khác.

Đoạn Long Trụ.

Đoạn Long Trụ thường là thiết kế dùng để chặn đứng lối vào mộ thất, những cột đá nặng ngàn cân rơi từ trên xuống, bịt kín mộ thất hoàn toàn.

"Mau đi thôi!" Hắc Bối Lão Lục cũng thấy Đoạn Long Trụ bị lung lay, há hốc mồm.

Mọi người nhanh chóng băng qua thạch môn đầu tiên, ngay sau đó Đoạn Long Trụ rơi xuống, chặn đứng cánh cửa thạch môn vừa bị Hắc Bối Lão Lục đá mở.

"Khụ khụ, vừa rồi là một ví dụ điển hình về sai lầm, mục đích là để mọi người thấy rằng sau này tìm được cơ quan thì không cần dùng sức trâu nữa." Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt tỉnh bơ nói, tiếp tục quan sát lối đi trong mộ thất.

Đến chỗ này, lối đi trở nên âm u hơn, tối đến mức không thấy rõ năm ngón tay, đồng thời trong không khí cũng phảng phất một mùi hôi thối khó chịu.

"Á!

Mẹ nó!" Bàn Tử bỗng nhiên thét thảm một tiếng.

Sau đó, mọi người thấy Hắc Bối Lão Lục nhổ vài sợi tóc trên đầu Bàn Tử, đưa ra ánh sáng nhìn kỹ một lát.

“Có gió, chứng tỏ chỗ này có lỗ thông hơi, nghĩa là không gian này không kín hoàn toàn, không cần lo thiếu oxy.” Hắc Bối Lão Lục thể hiện kiến thức chuyên môn của mình.

“Học được rồi, học được rồi!” Bàn Tử ôm đầu.

Ngô Tà nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt, bỗng thắc mắc: “Đoạn Long Trụ rơi xuống rồi, chúng ta ra ngoài bằng cách nào?” “Đừng hoảng, lúc đi tôi có mang theo ít thuốc nổ, lát nữa muốn ra ngoài thì tìm chỗ nào đó nổ tung là xong.” Hắc Bối Lục phẩy tay, vẻ mặt như thể đây chỉ là chuyện nhỏ.

Đi thêm một đoạn nữa.

Kiến trúc cổ đại thường có thiết kế cửa không được đối diện trực tiếp với sân hoặc phòng khách, và cánh cửa này cũng có tác dụng tương tự, ngăn không cho cửa mộ thất đối diện thẳng với cửa chủ mộ thất.

“Lần này để tôi!” Bàn Tử đã có chút nôn nóng, từ xa đã lao thẳng về phía cánh cửa đó.

“Cửa này mà cậu dám đá thử xem, bên trong chứa đầy lưu huỳnh đấy, đá một phát là nổ ngay.” Ngô Tam Tỉnh giật mình, vội vàng gọi giật Bàn Tử lại.

Phía trên mộ thất Lỗ Vương Cung, bầu trời đã bắt đầu lất phất mưa phùn.

Trần Thừa Trừng hoàn hồn, cười ngọt ngào hỏi: “Huynh đệ này xưng hô thế nào?” “Người ta gọi tôi là Tiểu Phật Gia.” Trương Khải Sơn cười nói.

“Tiểu Phật Gia?” Trần Thừa Trừng nhướng mày, “Có quan hệ gì với vị Phật Gia của Cửu Môn không?” Trương Khải Sơn lắc đầu: “Không phải, không quen biết, tôi không biết Cửu Môn Phật Gia nào

cả." Trần Thừa Trừng gật đầu: "À, mà Cửu Môn rốt cuộc là tổ chức thế nào vậy?

Ông nội tôi mất sớm, chưa từng kể nhiều cho tôi nghe, haizz." "Trần Bì chết rồi à?" Trương Khải Sơn kinh ngạc hỏi.

"Ơ, không phải, ông ấy rời nhà từ khi còn rất nhỏ, đi ngao du khắp nơi rồi, giờ cũng không biết đang ở chỗ nào." Trần Thừa Trừng lắc đầu.

"Hải Thiếu, cậu biết chuyện về Cửu Môn không?" Trần Thừa Trừng hỏi người đàn ông bên cạnh.

Hải Thiếu ngồi ngay ngắn, gật đầu: "Biết một chút, tôi nghe Ngô Tà nói, Cửu Môn dường như là những người nắm quyền ở Trường Sa thời xưa, làm những nghề nghiệp không chính đáng nhưng lại lưu giữ được nhiều kỹ xảo truyền thống của thế hệ trước.

Chú Ba chính là nhờ tay nghề và truyền thừa đó mới mở được tiệm đồ cổ." Trần Thừa Trừng lắc đầu: "Cái đó tôi biết, ý tôi là trong mắt người khác, Cửu Môn là một tổ chức như thế nào?" Hải Thiếu nhíu mày: "Nghe Ngô Tà nói, phạm vi thế lực của Cửu Môn dường như rất rộng, sau khi mở công ty Cửu Môn, rất nhiều người đều nể mặt họ, cả hai giới hắc bạch.

Đúng rồi." Hải Thiếu sực nhớ ra chuyện gì đó, nói tiếp: "Có biết về thỏa thuận bảo mật năm 99 không?

Tôi từng tìm kiếm trên mạng, thấy có thấp thoáng cái tên Cửu Môn." "Thỏa thuận bảo mật gì cơ?" Trần Thừa Trừng bỗng thấy hứng thú.

"Cụ thể tôi cũng không rõ, đại loại là năm 1999 đã xảy ra một số chuyện không ai biết, rất nhiều người tham gia vào sự kiện đó, trong đó có bóng dáng của Cửu Môn.

Tôi tìm thấy một mẩu tin vỉa hè từng ghi lại một câu chuyện...

Nội dung đại khái là ban đầu Phật Gia của Cửu Môn đã ký một thỏa thuận bảo mật với cấp trên.

Khi đó vị Phật Gia kia dường như có danh hiệu là Thiếu soái Âm Binh, phụ trách quản lý những sự kiện tà túy trong dân gian, còn thành lập một tổ chức, chi tiết cụ thể thì không rõ lắm." Hải Thiếu lắc đầu.

Là thanh niên thế hệ mới, cậu ta hiểu biết nhiều hơn người thường, huống hồ cậu ta còn là Hoa kiều về nước sau khi du học.

"Đùa à?

Chắc chắn là bịa đặt rồi, làm gì có chuyện đó." Trần Thừa Trừng ngơ ngác.

"Còn tin tức gì khác không?" Trần Thừa Trừng tò mò hỏi thêm.

"Đã bảo là thỏa thuận bảo mật rồi, sao tôi biết nhiều thế được, đều là tìm trên mạng thôi, mà nhiều tin cũng do cư dân mạng tự thêu dệt, sao biết thật giả được, trừ phi cậu là người cấp cao." Hải Thiếu lắc đầu.

Trần Thừa Trừng nhìn sang Trương Khải Sơn: "Tiểu Phật Gia, vậy anh có biết tin tức gì về phương diện này không?

Tôi là fan hâm mộ nhỏ của Cửu Môn đấy, người tôi thích nhất chính là Trương Phật Gia đời đó của Cửu Môn.

Nói đi Trương đại phật, tên anh cũng gần giống Phật Gia nhỉ." Trương Khải Sơn nén nụ cười nơi khóe miệng, nhún vai: "Thế hệ tôi ít khi lên mạng, chưa nghe nói qua." Trần Thừa Trừng hừ một tiếng, khoanh tay trước ngực: "Về khoản này anh không bằng Phật Gia rồi.

Tôi nghe ông nội kể, khi đó Phật Gia là quan sai duy nhất vùng Trường Sa, dưới trướng thống lĩnh hàng ngàn binh sĩ, khi tham gia

chiến tranh đã một mình giữ vững một tòa thành.

Hơn nữa Phật Gia cũng rất đẹp trai, nghe ông tôi bảo, mấy ông lão trong Cửu Môn khi đó thì Phật Gia, Nhị Gia và Tô Gia là ba người đẹp trai nhất.

Đúng rồi, còn có Bát Gia nữa.

À, ông nội tôi còn bảo Lục Gia và Tam Gia là xấu nhất!

Tam Gia thì không gọi là xấu, là do cơ thể có khiếm khuyết, hình như bị mất một chân!

Còn Lục Gia thì đúng là xấu thật, nghe nói Lục Gia đi trên đường buổi tối mắt phát ra ánh xanh, răng cỏ lổm chổm, mặt xanh nanh vàng, người khác dựa vào bản lĩnh để lăn lộn giang hồ, còn Lục Gia dựa vào cái mặt xấu kinh người để dọa người...” Trần Thừa Trừng thao thao bất tuyệt những chuyện nghe được từ ông nội về Cửu Môn.

“Ha ha ha!

Hắc Bối Lão Lục đó thực sự xấu vậy sao?” Hải Thiếu cũng cười theo, nghe Trần Thừa Trừng mô tả, trong đầu cậu ta đã hiện lên hình ảnh.

“Danh sách người ký thỏa thuận bảo mật, tôi từng liếc qua một cái, Cửu Môn chỉ thấy có tên Phật Gia, nhưng một vài người khác thì tôi vẫn còn nhớ đôi chút.” Hải Thiếu nhíu mày, sau đó mở máy tính, truy cập lại trang tài liệu bí ẩn từng xem trước đó.

“Tìm thấy rồi!

Cửu Môn đúng là có tin tức về việc Phật Gia ký tên, còn có một tổ chức tên là Na Đô Thông, người ký tên là Bảo Nhi...” Hải Thiếu đem tin tức tìm được nói cho Trương Khải Sơn và Trần Thừa Trừng.

Khi nghe thấy cái tên tổ chức ‘Na Đô Thông’, Trương Khải Sơn

vốn đang giữ vẻ mặt bàng quan bỗng chốc biến sắc.

Nhớ năm đó, lần đầu gặp cô gái tà môn kia, anh đã giao thủ và thất bại thảm hại.

Chương 207

Sau đó, Hắc Bối Lão Lục biết tin liền tìm đến đối phương tỉ thí, kết quả hôm sau Lục gia nhập viện, nghe nói nằm hơn một tháng mới ra.

Từ đó trở đi, Hắc Bối Lão Lục luôn giữ thái độ cảnh giác và thù địch với tất cả phụ nữ, cũng dẹp bỏ thói quen coi thường phụ nữ khi làm đối thủ.

Còn về thỏa thuận bảo mật đó, quả thực có tồn tại.

Đó là vào đầu thế kỷ mới, những người cấp trên đã cùng nhóm của họ ký kết, biến họ thành nhân viên ngoại biên với thân phận ẩn giấu, có thể xử lý những việc mà người thường không giải quyết được trong thế gian.

Ví dụ như sự kiện Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần này.

Sự kiện Lỗ Vương Cung liên quan đến thế lực nước ngoài, người bên trên điều tra không ra ai đã nhúng tay vào, nên đã giao việc này cho người của Cửu Môn xử lý.

"Đều là những người nào vậy nhỉ, ngoài Cửu Môn ra thì chưa nghe thấy bao giờ." Trần Thừa Trừng lắc đầu, dường như không quan tâm lắm đến những người ngoài Cửu Môn.

"Cũng không biết tình hình dưới đó thế nào rồi, biết thế đã để lại thiết bị liên lạc trên người họ." Trần Thừa Trừng thở dài.

Hải Thiếu cũng thở dài theo, ban đầu cậu ta cũng muốn xuống dưới, nhưng sau khi thấy quá nhiều nhân vật lợi hại tham gia, cậu ta không còn dũng khí như trước nữa.

Đùa à, kẻ địch dùng cả súng, cậu ta thì giúp được gì?

Trần Thừa Trừng sau khi thấy thân thủ lợi hại của A Ninh cũng dẹp ý định xuống mộ, yên tâm cùng Trương Khải Sơn ở lại phía trên đảm bảo an toàn cho đạo động.

"Mưa càng lúc càng lớn rồi." Trương Khải Sơn nheo mắt, chậm rãi đứng dậy.

Trong lều, ánh đèn vừa thắp lên bỗng bắt đầu chập chờn, như thể nguồn điện không đủ.

Oanh long long long!

Tiếng sấm vang rền.

Trời tối sầm, ánh đèn trong lều chớp tắt liên hồi, mỗi lần chớp lên, Trần Thừa Trừng và Hải Thiếu lại thấy trong bóng tối hiện ra những bóng người đen kịch.

Những người này mặc trường sam cổ xưa, quay lưng về phía họ, quần áo không ngừng nhỏ nước, giống như vừa dầm mưa rồi chạy vào trong lều.

Chỉ có điều khi đèn sáng lên, những bóng đen đó lại biến mất.

Đồng thời, Trần Thừa Trừng và Hải Thiếu cũng thấy được tình cảnh của Trương Khải Sơn đang ngồi bên cạnh trong lúc ánh sáng chập chờn.

Giữa lúc sáng tối giao thoa, trên người Trương Khải Sơn bỗng xuất hiện quân phục thời quân phiệt ẩn hiện, nhưng cũng giống như những bóng đen kia, khi đèn sáng, y phục của anh lại trở về bộ đồ bình thường.

"Quân gia?" Trần Thừa Trừng ngẩn ngơ thốt lên.

Hải Thiếu cũng thấy cảnh tượng quái dị đó.

Trương Khải Sơn hạ đôi tay đang đặt trên đầu gối xuống, bưng

chén trà trước mặt lên: "Có người tới rồi, hai người nhắm mắt lại đi." Hải Thiếu không chút do dự, nhắm nghiền mắt lại.

Trần Thừa Trừng nheo mắt, vẫn muốn lén lút xem cảnh tượng tiếp theo.

Khắc sau, một khuôn mặt thối rữa với con ngươi treo lủng lẳng trên sống mũi ghé sát vào mũi Trần Thừa Trừng, dọa cô sợ đến mức nhắm tịt mắt lại.

Trương Khải Sơn bưng chén trà, trên người hiện ra bộ quân phục năm xưa, đầu đội mũ quân đội.

Đôi mắt Trương Khải Sơn lộ ra một tia hồng quang, sau khi uống ngụm trà nóng, miệng phát ra những âm thanh kỳ quái, oa oa oa, giống như tiếng ếch kêu.

"Kẻ hại chết các người là gã trong minh điện kia, chạy lên đây tìm chúng ta làm gì?" "À, bị khống chế, lên đây giết người." "Nghe qua danh tiếng của ta chưa?" "Được rồi, ta chỉ nói một lần, lần sau nhớ kỹ cho ta, gặp Phật Gia phải đi đường vòng." "Nghe không hiểu à, vậy để ta dạy ngươi làm sao cho hiểu." Oanh long long!

Trong đám mây đen, tia sét lóe sáng!

Từng bóng đen hiện lên giữa rừng trong lúc sáng tối giao thoa, nhanh chóng áp sát căn lều của Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn uống ngụm trà cuối cùng, sau đó mạnh tay ném chén xuống đất, đứng phắt dậy.

Áo choàng sau lưng Trương Khải Sơn tung bay trong gió, cả căn lều tràn ngập âm phong.

Tiếp đó, Trương Khải Sơn nhíu mày, dường như cảm nhận được nhóm âm binh đi theo anh nhiều năm có động tĩnh gì đó.

“Đây chính là tác dụng của Quỷ Tỳ mà Tô gia đã nói trước khi đi sao?” Trương Khải Sơn lẩm bẩm trong lòng, rồi bắt đầu thu dọn tàn cục trên mặt đất.

Trước thạch môn chứa lưu huỳnh.

Bàn tử hãm phanh gấp ngay trước cửa.

“Không nói sớm!

Xui xẻo thật!” Trán Bàn Tử nổi đầy gân xanh.

Ngô Tam Tỉnh bước tới, quan sát kỹ cánh cửa đá khổng lồ trước mặt, nhíu mày nói: “Cửa này chỉ có thể mở từ bên trong, không thể đẩy từ ngoài vào, một khi có ngoại lực đẩy vào sẽ ép nổ lưu huỳnh bên trong.” “Nhưng cửa này không có vòng tay cầm hay tay nắm gì cả, mở kiểu gì?” Bàn Tử ngớ người.

Mấy câu hỏi kiểm tra trí thông minh kiểu này anh ta chẳng bao giờ thèm tham gia.

Ngay sau đó, Trương Khởi Linh bước ra, nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu: “Ai cầm lửa thì lùi xa ra một chút.” Mọi người vội vàng lùi lại một đoạn, nhìn bóng lưng Trương Khởi Linh mà đầy thắc mắc.

Trương Khởi Linh không nói lời nào, đưa tay ra, hai ngón tay cắm thẳng vào khe hở giữa các khối đá tạo thành thạch môn, sau đó kéo trực tiếp một khối đá ra ngoài.

Ngay lập tức, mùi lưu huỳnh nồng nặc xộc vào mũi mọi người.

Ngô Tam Tỉnh tiến lên, dẫn lưu huỳnh ra xa để nó loãng đi, sau đó mới cùng Hắc Bối Lão Lục đập vỡ thạch môn này.

Sau khi bước qua thạch môn, một không gian tối tăm rộng lớn hiện ra trước mắt mọi người.

Đồng thời, bảy cỗ quan tài xếp theo hình Thất Tinh quái dị cũng xuất hiện dưới ánh đèn pin.

Đặt trước mặt mọi người là một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Bàn Tử chạy tới, nhấc thử một chân đỉnh rồi nghiến răng nói: "Mau tới giúp một tay đi!

Đứng đờ ra đó làm gì!

Cái thứ này mang ra ngoài đáng giá lắm đấy!" "Thứ đó không kém gì Đoạn Long Trụ ngoài cửa đâu, cậu nhấc lên được tôi mới sợ." Hắc Bối Lão Lục thở dài.

"Quả nhiên là vậy, oa!

Nặng thật đấy!

Chương 208

Bên trong hình như có thứ gì đó, hắc hắc, nói trước nhé, mọi người mang ra được bao nhiêu thì mang, ai lấy được thì người đó giữ, ha ha ha, Bàn gia tôi sắp phát tài rồi!" Bàn Tử một mình chạy điên cuồng trong mộ thất, nhảy thẳng vào trong đỉnh đồng.

"Lò luyện xác." Tô Mộc khẽ nói.

Nhóm Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà, Phan Tử đều cau mày.

Thời cổ đại luôn có truyền thuyết về luyện đan, nhưng đại khái không có thời đại nào thực sự luyện ra được loại đan dược nào có ích cho con người cả.

Nhưng các đế vương cổ đại lại mê muội chuyện này, thường xuyên bắt thuộc hạ thử nghiệm.

Thời đó người ta chưa có nghiên cứu khoa học.

Những tên thuật sĩ giả hiệu tâm thuật bất chính sẽ mượn danh luyện đan để mưu lợi riêng.

Dùng đồng nam đồng nữ hoặc người sống để luyện đan là chuyện không hiếm.

"Toàn là xương người, mẹ kiếp!" Bàn Tử nhảy ra khỏi đỉnh đồng, trên tóc dính đầy mạng nhện, tay bưng một đống xương trắng.

Oa oa oa~ Một âm thanh tương tự như tiếng phát ra từ miệng Trương Khải Sơn vang lên trong không gian này.

Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục, Trương Khởi Linh đều cau mày.

"Lùi thì sống, tiến tất chết." "Đứa nào chết rồi thì ngậm miệng lại cho lão tử!

Cứ lải nhải cái gì.” “Vô ý xông vào, xin đừng trách tội.” “Thôi đi Tiểu Ca, nó sợ chúng ta nên mới mở miệng đe dọa đấy.

Trả lời nó một câu: ngậm miệng lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì còn được sống, còn lải nhải tiếp tôi tiễn xuống gặp chủ tử Lỗ Thương Vương của cậu luôn.” Nhóm Ngô Tam Tỉnh nhìn về phía Tô Mộc đang phát ra tiếng ‘oa oa’.

Cứ như thể tiếng vang từ trong Thất Tinh Quan đang giao tiếp với nhóm Tô Mộc vậy, rất kỳ lạ.

Trương Khởi Linh cảm nhận được sự hoang mang của Ngô Tà bên cạnh, trầm giọng nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây.” “Ừm ừm, tôi tin anh.” Ngô Tà gật đầu thấy ấm lòng.

“Mấy người đang nói cái quái gì thế?” Bàn Tử tò mò hỏi Hắc Bối Lão Lục.

A Ninh ở bên cạnh khinh bỉ: “Lúc trước bảo anh theo mà học, anh cứ thích đi trộm gà bắt chó cơ.” “À à, là ngôn ngữ đó hả?

Vậy tôi hiểu rồi, nó chắc chắn đang bảo các người kho báu ở đâu đúng không?

Để tôi tự đi mà hỏi.” Bàn Tử rút xẻng công binh bên hông ra, lon ton chạy về phía Thất Tinh Quan, như thể sợ A Ninh sẽ tranh mất món bảo bối của mình.

Trong ký ức của Tô Mộc, tại Thất Tinh Lỗ Vương Cung, trong bảy cỗ quan tài xếp theo trận pháp Bắc Đẩu Thất Tinh, kẻ đối thoại với Trương Khởi Linh chính là Thiên Niên Thi Vương trong Thất Tinh Nghi Quan.

Đó là thứ mà chủ nhân ngôi mộ dùng để hộ vệ an toàn cho mộ địa sau khi chết, không biết đã dùng phương pháp tàn nhẫn nào để luyện thành.

Tô Mộc đi từ thời Lão Cửu Môn tới nay đã thấy không ít cách luyện xác.

Những nơi xuất hiện Tống Tử hoặc cương thi chắc chắn đều rất nguy hiểm, những kẻ trở thành Tống Tử hay cương thi đa phần khi còn sống đều phải chịu đại nạn.

Tô Mộc cũng nhớ, trong ký ức, Trương Khởi Linh sau khi đến chỗ này đã quỳ xuống lạy về phía Thất Tinh Nghi Quan để cầu xin sự bình an cho nhóm Ngô Tà.

Tất nhiên, việc đó chỉ giới hạn ở khu vực Thất Tinh Nghi Quan này thôi.

Bảy cỗ quan tài đều có Tống Tử, kẻ có thể giao tiếp với nhóm Tô Mộc chính là Thiên Niên Thi Vương của nơi này.

Những người sống từng đến Lỗ Vương Cung trước đây phần lớn đều chết tại đây.

"Ơ, quan tài bên này hình như có người mở ra rồi, dấu vết còn khá mới." Bàn Tử chạy qua đó rồi có phát hiện mới.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục tự mình gật đầu, nhìn nhau một cái rồi lặng lẽ tách khỏi đám đông, biến mất.

"Đừng cử động!" "Trong này dường như có một người mới chết gần đây, nhìn trang phục không giống thời cổ." "Chính chủ ở bên dưới gã." Trương Khởi Linh bước tới giải thích một câu.

Nhóm Bàn Tử, Ngô Tà soi đèn pin vào cỗ quan tài hé mở, quả nhiên thấy dưới xác chết đó có một thi thể cổ đại.

Kỳ lạ là thi thể cổ đại này bao nhiêu năm rồi mà không hề thối rữa, cũng không có dấu hiệu khô héo hay chảy mủ.

Nhìn qua cứ như một người sống vừa mới chết được một hai

ngày.

“Không ổn lắm.” Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, tự mình lùi lại hai bước, “Ơ, nhóm Quý tiên sinh đâu rồi?” “Đúng thế!

Hai người họ đâu rồi?” “Không phải bị thứ gì ở đây lôi đi mất rồi chứ?” “Không thể nào.” Sự biến mất của Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục cộng với cảnh tượng quái dị trong Thất Tinh Nghi Quan lập tức gây áp lực cực lớn lên nhóm Ngô Tam Tỉnh.

May mà vẫn còn Trương Khởi Linh ở đó.

“Bảy cỗ quan tài này đừng ai động vào, không biết bên trong chứa thứ tà môn gì đâu, mọi người tìm xem có lối vào nào khác không, đây chắc không phải là chủ mộ thất của Lỗ Thương Vương.” Ngô Tam Tỉnh nhanh chóng phân tích tình hình, ngăn mọi người mở Thất Tinh Nghi Quan.

Có những chuyện Ngô Tà chưa từng trải qua, Ngô Tam Tỉnh cũng không muốn cậu phải trải qua ở đây.

Thế là mọi người bắt đầu tản ra bốn phía, tìm kiếm xem trong không gian tối tăm xung quanh có mộ thất khác hay cơ quan cửa mộ nào không.

Nhóm Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh, Phan Tử là một đội, kiểm tra phía bên phải.

Trương Khởi Linh và Ngô Tà là một đội, kiểm tra phía bên trái.

“Ơ, có một mộ thất ở đây.” Bàn Tử thấy lối vào nhĩ thất bên phải, không thèm nghĩ ngợi gì đã bước vào.

“Bên này có mộ thất!” Ngô Tam Tỉnh nhắc nhở Ngô Tà và Trương Khởi Linh, rồi đi theo Bàn Tử vào trong.

Ngô Tà vừa định quay đầu lại nhìn thì trong tầm mắt cũng thấy lối

vào nhĩ thất bên trái, đồng thời Trương Khởi Linh cũng đã bước vào đó trước cậu.

Do thói quen tin tưởng và dựa dẫm vào Tiểu Ca, Ngô Tà nhíu mày, chỉ đành theo sau bước vào nhĩ thất bên trái để xem xét.

Rắc rắc~ Dường như cảm nhận được xung quanh không còn người, nắp quan tài trong Thất Tinh Nghi Quan bỗng cử động, ngay sau đó, từ cỗ quan tài đá đầu tiên mà Bàn Tử thấy có vết tích bị mở, một bàn tay lớn mọc đầy lông trắng thò ra.

Bàn tay bấu chặt vào mép quan tài, chậm rãi đẩy nắp ra, hất văng cái xác khô héo không còn chút máu đang đè lên trên rồi bước ra ngoài.

Tình huống này, những người trong nhĩ thất bên trái và bên phải vẫn chưa phát hiện ra.

Phía Bàn Tử, sau khi xem xét tình hình nhĩ thất, lại phát hiện thêm một cỗ quan tài đặt đơn độc ở đây.

Ngô Tam Tỉnh giải thích: "Đây chắc là người được mộ chủ sủng ái khi còn sống, sau khi chết mới được táng cùng một chỗ, đặt ở nhĩ thất." "Phụ nữ à?" Bàn Tử thắc mắc.

"Ai bảo được sủng ái thì phải là phụ nữ?

Lỡ là đàn ông thì sao?

Chương 209

Bàn gia, hắc hắc.” Phan Tử gãi đầu cười.

“Đi ra thôi, quan tài ở đây không được động vào, đều không phải quan tài của chủ mộ, e là có cơ quan.” Ngô Tam Tỉnh lắc đầu.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh dẫn hai người ra ngoài, ông lập tức ngẩn người.

Ngô Tà và Trương Khởi Linh đâu rồi?

“Ngô Tà!

Ngô Tà!” Ngô Tam Tỉnh sốt sắng gọi tên Ngô Tà.

Ở một nhĩ thất khác không xa, Ngô Tà vô thức định lên tiếng nhưng ngay sau đó bị Trương Khởi Linh bịt miệng lại.

Ngô Tà khó hiểu dựa vào lòng Tiểu Ca, chớp chớp đôi mắt tò mò.

Trương Khởi Linh lắc đầu với Ngô Tà, ánh mắt đanh lại.

“Phan Tử, có phải đại gia nhà cậu chạy ra ngoài không, mau đi khuyên đi, già rồi thì nên làm gì thì làm đi, cứ đi lung tung làm gì!” “Bàn gia, đó dường như là một con Tống Tử!

Mau chạy đi!” “Mau chạy!” Trong mộ thất Thất Tinh Nghi Quan vang lên tiếng kêu đầy sợ hãi của nhóm Bàn Tử.

Lúc này Ngô Tà mới biết tại sao Trương Khởi Linh không cho cậu trả lời Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng nghe tiếng kêu sợ hãi của ba người kia, Ngô Tà nhíu mày, ú ớ nói: “Cứu họ với, Tiểu Ca.” Tiếng nói truyền ra từ kẽ tay Tiểu Ca, anh nhíu mày rồi không nói một lời lao vút ra ngoài.

Ngô Tà ngẩn người.

Vậy còn cậu thì sao?

Ngay sau đó Ngô Tà cũng chạy ra khỏi nhĩ thất tối tăm tĩnh lặng khiến cậu thấy lạnh sống lưng kia, rồi chứng kiến cảnh tượng náo nhiệt trong mộ thất Thất Tinh Nghi Quan.

Con quái vật hình người mọc đầy lông trắng đang không ngừng đuổi theo Bàn Tử quanh mộ thất.

Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đang thở hổn hển, chắc là vừa mới nhận ra con quái vật lông trắng đó không có ý định đuổi theo mình.

Bàn Tử vừa chạy vừa phát hiện ra tình hình quái dị: "Mẹ nó chứ!

Bàn gia ta ngủ với vợ ngươi à?

Hay giết cả nhà ngươi?

Sao không đi đuổi theo nhóm Phan Tử đi!

Trên người Bàn gia nhìn thì nhiều thịt đấy nhưng toàn là mỡ thôi, không ngon đâu!

Nhìn bên kia kìa, cái gã mặt đơ (muộn du bình) đó cơ bắp đầy mình, gã đó mới ngon!

Mẹ kiếp!

Sao cứ đuổi theo tôi hoài vậy!

Oa oa oa, Tiểu Ca cứu mạng, Tiểu Ca..." Bàn Tử dụ Tống Tử lông trắng đến trước mặt Trương Khởi Linh vừa bước ra, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tống Tử lông trắng đối mặt với Trương Khởi Linh cuối cùng cũng dừng bước.

"Không đúng lắm!" Ngô Tam Tỉnh biến sắc, "Bàn Tử, vừa nãy cậu có lấy thứ gì từ quan tài không?" Bàn Tử nháy mắt với Ngô Tà

bên cạnh, hét lên với Ngô Tam Tỉnh: “Không có!

Không đời nào!

Tuyệt đối không!” “Gia, tại sao nó lại cảnh báo chúng ta đừng xuống mộ?

Trong truyền thuyết, thế lực của Lỗ Thương Vương rất lớn mà, nghe nói nhiều nơi phát hiện cổ mộ đều có bóng dáng của người đó, có rất nhiều người trung thành.” A Ninh đi bên cạnh Tô Mộc, tò mò hỏi một câu.

“Lỗ Thương Vương?” Tô Mộc nheo đôi mắt sâu thẳm, lắc đầu: “Trong đống xương cốt rải rác trong mộ thất kia, có lẽ có cả ông ta.” “Cái gì?

Lỗ Thương Vương không phải chủ mộ của nơi này sao?

Mà là chết ở một góc xó xỉnh nào đó trong chính ngôi mộ của mình?

Làm sao có thể!” A Ninh trợn tròn mắt, cảm thấy vô cùng chấn động.

Ngôi mộ quy mô hoành tráng, hùng vĩ thế này mà người chôn cất bên trong lại không phải vị Vương gia Lỗ Thương Vương kia.

Xương cốt của Lỗ Thương Vương lại chỉ ở một góc xó xỉnh, thậm chí có khi còn không có cả quan quách.

Dù là cổ đại hay hiện đại, người ta đều có quan niệm ‘mồ yên mả đẹp’, chết cũng phải tử tế.

Thân phận càng cao thì sự ‘tử tế’ đó càng long trọng.

Thế mà ai ngờ được, vị Vương gia Lỗ Thương Vương bách chiến bách thắng lẫy lừng của nước Lỗ, sau khi chết lại chỉ được đặt ở một góc hẻo lánh trong chính lăng mộ của mình.

“Không phải lão già Lỗ Thương Vương đó sao?” Hắc Bối Lão Lục cũng cau mày.

“Lỗ Thương Vương trong mộng chém bạch xà, lấy được Quỷ Tỳ trong bụng nó, khi còn sống có thể điều khiển âm binh, bách chiến bách thắng, là một nhân vật lẫy lừng.

Sau này người con gái ông ta yêu lại bị Lỗ Vương nhìn trúng, ha ha.” Tô Mộc nở nụ cười khinh miệt nơi khóe miệng.

“Chuyện này thời xưa thường xuyên xảy ra, tướng quân xông pha sa trường bên ngoài, lúc trẻ ra đi, già rồi cũng không được về nhà, còn quân vương quyền thần thì ở phía sau ăn chơi hưởng lạc.

Người con gái vị tướng quân Lỗ Thương Vương này yêu đã bị vị Lỗ Vương đương thời chiếm đoạt.

Lỗ Thương Vương là một người tốt, cũng giống như ý niệm của nhiều tướng quân khi đó, trong lòng chỉ có gia quốc.

Sau này, Lỗ Thương Vương biết người phụ nữ mình yêu đã trở thành phi tử của hoàng đế, đúng lúc đánh thắng trận khải hoàn trở về, mười mấy hai mươi năm chinh chiến đổi lại kết quả như vậy.

Lỗ Vương vì nể mặt mũi, sau khi Lỗ Thương Vương về đã giết chết người phụ nữ đó.

Một vị hoàng đế, hậu cung ba ngàn, chơi chán rồi giết thì có sao.

Lỗ Thương Vương nhận được tin từ thuật sĩ Thiết Diện Sinh dưới trướng, nói rằng ở một nơi nào đó có một bộ Ngọc Dũng, người chết mặc vào có thể cải tử hồi sinh.

Lỗ Thương Vương liền từ bỏ mọi vinh quang có được sau bao năm chinh chiến để đi tìm bộ Ngọc Dũng đó.

Sau này Ngọc Dũng tìm thấy nhưng chưa kịp mặc cho người phụ

nữ đã chết thì Thiết Diện Sinh đã dùng thủ đoạn thuật sĩ giết chết Lỗ Thương Vương, cướp lấy Ngọc Dũng.

Chương 210

À đúng rồi, thi thể trong Thất Tinh Quan đó có lẽ chính là Lỗ Thương Vương, suy cho cùng loại người như thuật sĩ có kẻ rất tà môn, chết rồi cũng không để anh yên thân đâu." Tô Mộc lắc đầu, đem những thông tin đại khái mình biết kể cho hai người bên cạnh.

"Mẹ kiếp!

Đúng là rác rưởi mà!

Trên đời sao lại có người đàn ông ngốc như Lỗ Thương Vương, sao lại có loại rác rưởi bội tín nghĩa như Thiết Diện Sinh!" Hắc Bối Lão Lục nghiến răng, anh không hiểu tình hận thù ái ân gì nhưng cũng cảm nhận được nỗi bi ai của Lỗ Thương Vương và sự tàn độc của Thiết Diện Sinh, kèm theo đó là sự căm thù đối với vị quân vương nước Lỗ năm đó. 'Lo xong chuyện thiên hạ của quân vương, đổi lấy tiếng thơm trước và sau khi chết', thật đáng thương thay!

"Lúc mới đến, tôi đã đem chuyện này nói qua cho gã đó nghe rồi, chỉ là không biết trong lòng gã nghĩ gì thôi, haizz." Tô Mộc thở dài, tiếp tục dẫn Hắc Bối Lão Lục và A Ninh đi về phía trước.

Tại mộ thất Thất Tinh Nghi Quan, cỗ quan tài thứ hai bỗng nổ tung, lộ ra một con Tống Tử lông trắng mặc chiến bào tướng lĩnh cổ đại.

Tiếp theo, cỗ thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy đều đồng loạt nổ tung.

Con Tống Tử lông trắng vừa nãy đang đuổi theo Bàn Tử bỗng quỳ sụp xuống trước con Tống Tử có làn da đen kịt, những con Tống Tử lông trắng khác cũng lần lượt quỳ lạy về phía đó.

Toàn thân như bị thiêu rụi, đôi mắt trắng dã, con Tống Tử mặc quân phục tướng quân ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng bi thảm.

"Ơ, sao tôi cảm thấy tiếng gầm của con Tống Tử này bi ai thế nhỉ, nghe mà thấy thương." Bàn Tử chớp mắt tò mò.

Ngô Tà gật đầu: "Cảm nhận được một luồng bi phẫn, đúng không Tiểu Ca?" "Nó khóc rồi." Trương Khởi Linh thu lại Hắc Kim Cổ Đao.

"Mau nhìn xem!

Chúng định làm gì thế?

Lại cầm đao chạy về hướng kia kìa." Phan Tử kinh ngạc nói.

"Đằng kia có mấy con Tống Tử màu máu, sao chúng lại đánh nhau rồi?" Ngô Tam Tỉnh nhíu mày, khó hiểu nhìn những con Tống Tử từ Thất Tinh Quan đang lao vào chiến đấu với Huyết Thi.

"Nhắm mắt lại." Trương Khởi Linh bước sang phải một bước, chắn trước mặt Ngô Tà.

Ngô Tà tuy không hiểu chuyện gì nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, nhắm mắt lại.

Nhưng những người khác thì không may mắn như vậy.

Trong cuộc chiến giữa Huyết Thi và Tống Tử Thất Tinh, nội tạng các thứ bị chém văng tung tóe, cảnh tượng cực kỳ máu me kinh tởm.

"Oẹ..." "Tiểu Ca, anh... oẹ... không công bằng nha." Bàn Tử nôn thốc nôn tháo, lúc này mới biết tại sao vừa rồi Trương Khởi Linh lại bắt Ngô Tà nhắm mắt.

Ngô Tam Tỉnh chống nạnh, khóe miệng còn dính nước bọt, cũng không nhịn được liếc nhìn Trương Khởi Linh với vẻ trách móc.

"Đi theo xem thử đi, có lẽ chúng có thể dẫn chúng ta tìm thấy nhóm Quý tiên sinh." Ngô Tam Tỉnh nôn khan hai tiếng rồi dẫn mọi

người đi qua chỗ Huyết Thi ngã xuống, bám theo những con Tống Tử Thất Tinh chạy về phía trước.

Một lát sau.

Bàn Tử dang tay chặn nhóm Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh đang cắm đầu chạy tới: "Dừng dừng dừng!

Mẹ nó, phía trước là vực thẳm!

Đừng qua đây!" Nhóm Ngô Tam Tỉnh dừng bước, nhìn xuống dưới hang động đầy cỏ dại và dây leo.

Hóa ra đây là hai ngôi mộ chồng lên nhau, phần bên trên được tu sửa sớm hơn phần họ đang thấy.

Lối ra của hang động cách mặt đất phẳng khoảng hơn mười mét, không xa là một cái cây cổ thụ to đến mức mười mấy người ôm không xuể.

Xung quanh là cỏ dại xanh mướt và những dây leo khô vàng, cùng với vài bóng người quen thuộc đã đến đây trước.

Bàn Tử nắm lấy một sợi dây leo, từ từ tụt xuống dưới.

Những người khác cũng theo đó xuống vách đá hang động.

Sau đó, họ thấy cảnh tượng quái dị: những con Tống Tử Thất Tinh đang đứng cách nhóm Tô Mộc không xa.

Con Tống Tử da đen kịt như bị cháy sém, mặc quân phục tướng quân cổ đại, đang chậm rãi bế thi thể một người phụ nữ với dung mạo vẫn còn nguyên vẹn trên đài ngọc, những con Tống Tử lông trắng khác đứng xung quanh bảo vệ.

"Quý tiên sinh." Mọi người sau khi xuống dưới đều vô thức đi đến bên cạnh Tô Mộc, cùng chứng kiến cảnh tượng kỳ quái này.

Tô Mộc đưa một mảnh lụa trắng cho Ngô Tà.

Ngô Tà xem xét một lát, nhíu mày nói: "Chữ trên này tôi cũng không hiểu lắm, chỉ lờ mờ đoán được một ít, ghi chép về cuộc đời của chủ mộ nơi này.

Chủ mộ có danh hiệu là Lỗ Thương Vương, khi còn sống là một tướng quân lẫy lừng của nước Lỗ, nhờ trong mộng chém bạch xà mà có được âm binh Quỷ Tỳ, sau đó cùng Lỗ Vương yêu chung một người phụ nữ, người phụ nữ bị ban cái chết, Lỗ Thương Vương vì tìm cách phục sinh nên đã chôn cất cô ta trong ngôi mộ Tây Chu này, đồng thời ở lại canh giữ...

Về sau bị thuật sĩ Thiết Diện Sinh phản bội, cướp mất thứ có thể phục sinh người phụ nữ đó..." Ngô Tà nói đoạn bỗng ngẩng phắt đầu lên nhìn bóng dáng con Tống Tử hung tợn quái dị kia: "Ông ta chính là Lỗ Thương Vương?" Ộp ộp ộp ộp~ Tiếng kêu mà nhóm Ngô Tà từng nghe thấy trong mộ thất Thất Tinh Nghi Quan lại vang lên.

Chỉ thấy trong đám đông, đôi môi mỏng của Tô Mộc mấp máy, sau đó chỉ về một hướng dưới gốc cây đại thụ.

Ngay lập tức, bảy con Tống Tử dẫn đầu là con Tống Tử đen kịch điên cuồng lao về phía gốc cây.

Một cỗ quan quách bằng đồng khổng lồ to bằng cái bàn máy tính bị bảy con Tống Tử dùng xích sắt kéo mạnh ra từ dưới gốc cây, rơi rầm xuống trước mặt mọi người.

Bảy con Tống Tử như hổ đói nhanh chóng giật đứt xích sắt, xé toạc từng lớp quan quách, lộ ra cỗ quan tài gỗ đàn hương cuối cùng.

"Lùi lại." Tô Mộc dặn dò những người bên cạnh.

Nhóm người thường dẫn đầu là Ngô Tam Tỉnh lùi lại vài bước, mắt dán chặt vào cỗ quan tài gỗ đàn hương nhìn có vẻ bình thường kia.

Ngay khi bảy con Tống Tử xé mở quan quách đồng chứa quan tài gỗ đàn hương, chúng như bị một sức mạnh cường đại nào đó đánh bật ra, đồng loạt lùi lại mấy bước.

Bùm!

Oanh long long!

Quan tài gỗ đàn hương tự nổ tung, lộ ra một bộ Ngọc Dũng hình người giống như áo giáp vàng.

Bên cạnh Ngọc Dũng là những lớp da chết khô héo, đen kịt chồng chất lên nhau.

Mắt Ngô Tam Tỉnh sáng lên, không nhịn được hít một hơi khí lạnh: "Đây...

Chương 211

đây chính là thần khí Ngọc Dũng có thể trường sinh bất lão mà ngay cả Long Quân cũng không tìm thấy sao?

Không ngờ sinh thời tôi lại có thể nhìn thấy bảo vật này." Ngô Tam Tỉnh chậc chậc khen ngợi, đồng thời nói ra tác dụng của Ngọc Dũng.

"Đây là Ngọc Dũng có thể khiến người ta trường sinh bất lão trong truyền thuyết sao?" Ngô Tà ngẩn ngơ.

Ngô Tam Tỉnh gật đầu: "Năm trăm năm lột da một lần, mỗi lần lột da lại trẻ ra mười tuổi, giữ mãi tuổi thanh xuân, trường sinh bất lão." Bàn Tử gãi đầu: "Năm trăm năm giảm mười tuổi, vậy Bàn gia tôi chỉ trụ được một ngàn năm thôi à?

Sau một ngàn năm tôi thành Bàn hài nhi mất?

Thế năm trăm năm nữa chẳng lẽ tôi chui ngược vào bụng mẹ tu nghiệp lại sao?" "Ờ..." Ngô Tam Tỉnh vẻ mặt gượng gạo.

"Dù sao tôi cũng chỉ nghe nói thế thôi, còn chuyện có lùi về bụng mẹ không thì Bàn Tử cậu tự đi mà thử." Ngô Tam Tỉnh cạn lời.

A Ninh nhíu mày, nói ra điểm trọng yếu: "Đây đều là người từ ba ngàn năm trước sao?" Ai cũng biết, chết càng lâu thì sau khi phục sinh sức mạnh càng cường đại.

Một con Huyết Thi mà Trương Khởi Linh đối phó còn thấy khó khăn.

Nếu phải đối mặt với bảy con Tống Tử này, hay là kẻ đang hiện thân từ trong quan tài gỗ đàn hương, toàn thân bao phủ trong Ngọc Dũng - Thiết Diện Sinh thì sao?

Liệu có bao nhiêu phần thắng.

"Quý tiên sinh, con cáo lông xanh bên cạnh anh từ đâu ra thế?" Phan Tử gãi đầu nhìn con cáo lông xanh dưới chân Tô Mộc.

"Đừng nhìn vào mắt nó." Trương Khởi Linh chắn tầm mắt Ngô Tà.

"Thanh Nhãn Hồ, nhìn vào mắt nó sẽ bị ảo giác, không thể thoát ra được." Tô Mộc chắp tay sau lưng, gật đầu giải thích.

Rắc rắc rắc rắc~ Trong tầm mắt mọi người, lớp Ngọc Dũng trên người Thiết Diện Sinh đang nhanh chóng rụng xuống từng mảng.

Vốn dĩ Thiết Diện Sinh đã tính toán kỹ, phải đến một thời điểm nhất định mới có thể phục sinh từ Ngọc Dũng, trở lại hình dạng con người với năng lực trường sinh bất lão.

Nhưng sự xuất hiện của nhóm Tô Mộc và sự bạo động bất ngờ của Thiên Niên Thi Vương Lỗ Thương Vương đã khiến lão không thể chờ đợi thêm nữa.

Nếu lão còn nhẫn nhịn thì khắc sau Lỗ Thương Vương sẽ chém bay đầu lão.

Nếu lão còn chờ thì Tô Mộc sẽ hủy hoại bộ Ngọc Dũng trên người lão.

Ngọc Dũng từng miếng một nhanh chóng rơi khỏi người Thiết Diện Sinh, lộ ra một cơ thể với dòng máu đặc quánh nửa đông cứng, giống như nham thạch nóng chảy, những đường gân xanh đáng sợ bao phủ bên trên.

Sau đó, một quái vật hình người đỏ rực toàn thân bước ra từ Ngọc Dũng.

Quái vật đỏ rực cúi đầu nhìn bộ Ngọc Dũng đã hỏng, khoảnh khắc

sau biến mất tại chỗ.

Thiên Niên Thi Vương Lỗ Thương Vương da đen kịt lập tức bị con Huyết Thi to lớn phù nề kia một tay bóp cổ nhấc bổng lên.

Lỗ Thương Vương không ngừng giãy dụa, những cú đấm đá tùy tiện có thể nghiền nát đá tường nhưng lại không làm gì được con Huyết Thi kia.

Trên đầu Huyết Thi có chi chít những con mắt kép như côn trùng, trông cực kỳ buồn nôn.

Những đôi mắt nhỏ đó chằm chằm nhìn Thiên Niên Thi Vương trước mặt, trong mắt kép phản chiếu hình ảnh con người nguyên bản của Lỗ Thương Vương.

Đó lại là một thiếu niên lang khá anh tuấn.

"Thiết Diện Sinh!!!

Á!!!

Đồ phản bội nhà ngươi!!!

Hại ta cả đời, còn muốn hại ta mấy đời nữa sao!!!" "Chỉ dựa vào ngươi?

Ta không tưởng tượng nổi năm đó ngươi làm thế nào mà bách chiến bách thắng trên chiến trường, có não không thế?

Đúng là ngu xuẩn tột cùng, vị cực nhân thần mà lại đi vì một người phụ nữ tầm thường mà phản bội quân vương, còn muốn mượn lực thuật sĩ để phục sinh cô ta, ha ha ha, sao nào, thấy hiệu quả chưa?

Ba ngàn năm qua, các người đều chết hết rồi!

Chỉ có ta là còn sống!

Ta mới là vị thần duy nhất của nước Lỗ!" "Đồ rác rưởi chỉ biết

trốn phía sau bày mưu hèn kế bẩn!" "Kết cục của võ tướng, ngươi vẫn chưa nhìn thấu sao?

Ha ha ha, rốt cuộc là ai ngu?" "...Khải Chu Thiên chi biến, hóa ngô vi vương, Tiên Thiên lĩnh Chu Thiên...

Phong Hậu Kỳ Môn, khai!" Một giọng nói già dặn vang lên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Nhưng ngay sau đó ai nấy đều ngớ người.

Người nói câu đó lại là lão thô Hắc Bối Lão Lục (Vương Tiểu Lục)!

Được lắm, gã này lại đang làm màu rồi.

Quả nhiên, ngay sau đó Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Hắc hắc, nghe lão ta nói thuật sĩ này thuật sĩ nọ, tôi không kìm được nhớ lại vài chuyện cũ." "Phong Hậu Kỳ Môn!!!" Ngờ đâu con Huyết Thi khổng lồ lại hướng ánh mắt quỷ dị về phía Hắc Bối Lão Lục.

Những người khác có thể không biết thuật sĩ chi đạo có bao nhiêu nhánh, nhưng Phong Hậu Kỳ Môn tuyệt đối là kỳ cục lợi hại nhất trong Kỳ Môn Độn Giáp!

Thực tế từ thủ pháp của Thất Tinh Nghi Quan có thể thấy chủ mộ nơi này chắc chắn am hiểu phong thủy thuật.

Bởi người thường dù giàu có đến mấy cũng không nuôi xác giữ mộ trong chính lăng tẩm của mình.

Thiết Diện Sinh chính là hạng người như vậy.

Ba ngàn năm trước, lão đã xúi giục Lỗ Thương Vương đương thời xây dựng một pháo đài chờ đợi trọng sinh thế này cho lão.

Chỉ tiếc là không biết do vận mệnh hay vì lý do gì, sự xuất hiện của nhóm Ngô Tà đã phá hỏng kế hoạch của lão.

Lỗ Thương Vương thức tỉnh cũng triệt để đảo lộn tính toán ban đầu.

Trọng sinh phục sinh, nhờ bộ Ngọc Dũng tìm được ba ngàn năm trước, chờ đợi một ngày nào đó sau ba ngàn năm để sống lại.

Những chuyện kiểu này Tô Mộc đã gặp không ít.

Sau khi Lão Cửu Môn trải qua thời đại đó liền đi vào quỹ đạo, cái tên Cửu Môn Đề Đốc được bên trên biết đến và mời tham gia vào một tổ chức dưới sự quản lý của họ.

Chính tại tổ chức đó, Tô Mộc đã có duyên gặp mặt Phùng Bảo Bảo.

Chương 212

Trên quan tài gỗ đàn hương của Thiết Diện Sinh có ghi ngày ra khỏi quan tài, bên trên còn vẽ mấy pháp trận, phía trên quan tài là ba đồng tiền cổ.

Cả cỗ quan tài trông cực kỳ tà môn âm sâm.

Chỉ tiếc là lão vĩnh viễn không đợi được ngày đó.

Hắc Bối Lão Lục thấy mọi người đều nhìn mình, liền thần thần bí bí từ trong túi móc ra một lệnh bài cổ làm bằng vàng ròng.

"Cửu Môn Đề Đốc làm việc, những người không liên quan hãy rời đi trước." Hắc Bối Lão Lục tuy vẫn cười, diện mạo không thay đổi, vẫn khiến người ta cảm thấy mặt đen tâm thiện, nhưng không hiểu sao khi anh ta đưa lệnh bài này ra và nói câu đó, mọi người có mặt đều cảm thấy một sự chấn động khó tả.

"Quả nhiên là người của Cửu Môn." Ngô Tà bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra đi hạ mộ mà chỉ có mình cậu là không biết nhóm Tô Mộc là người Cửu Môn, chỉ có mình cậu là ngây thơ đến tận bây giờ.

"Quý tiên sinh, bảo trọng." "Cáo từ." "Vậy chúng tôi đi trước đây, A Ninh, Bàn Tử, đi thôi." Ngô Tà gọi hai người bạn nhỏ này.

Bàn Tử gãi đầu ngượng nghịu: "Hắc hắc, Ngô Tà, Bàn gia tôi cũng là người của tổ chức này, ngại quá, không đi được rồi, cậu cứ đi trước đi, ra ngoài đợi chúng tôi." "Cửu Môn Đề Đốc, A Ninh." A Ninh cũng tự báo danh tính.

Ngô Tà ngẩn người, nhìn sang Phan Tử bên cạnh.

Phan Tử lắc đầu: "Tôi không phải, tôi chỉ là người bình thường thôi, Tiểu Tam Gia đừng nhìn tôi." Ngô Tam Tỉnh cười ha hả, nheo

mắt dẫn Ngô Tà rời đi trước.

Trương Khởi Linh nhìn lại một cái cuối cùng rồi gật đầu với Tô Mộc, hộ tống Ngô Tà cùng rời khỏi mộ Lỗ Vương.

Sau khi dọn sạch hiện trường, Huyết Thi bóp nát đầu Lỗ Thương Vương rồi liếc mắt nhìn Tô Mộc: "Ta chỉ còn thiếu năm trăm năm nữa là có thể phục sinh trọng sinh, thế mà các ngươi lại xông vào.

Ngươi rõ ràng biết nơi này rất nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm, vậy mà vẫn cùng đến đây." Tô Mộc nhún vai, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ: "Dạo này đang tìm người để luyện tay, không còn cách nào khác, thuộc hạ còn trẻ quá, thiếu đối thủ nên đành qua đây vậy." "Ngươi là hậu duệ của gã này?

Đến báo thù à?" Huyết Thi Thiết Diện Sinh nhìn xác Lỗ Thương Vương dưới chân, kinh ngạc hỏi.

"Ngươi nghĩ ta đến đây để đòi công đạo sao?" Tô Mộc cười khinh bỉ.

"Vậy thì là gì?" Thiết Diện Sinh nhìn chằm chằm vào Tô Mộc.

"Ha ha." Tô Mộc lại cười, lắc đầu: "Ta đến để chống lưng cho Tiểu Cửu Môn, Tiểu Cửu Môn cần tạo dựng danh tiếng, bây giờ họ vẫn chưa đủ tầm." "Tiểu Cửu Môn?" Thiết Diện Sinh thắc mắc.

"Ừm, Tiểu Cửu Môn, chính là con cháu của chúng ta.

Chúng muốn lăn lộn giang hồ nhưng chưa có kinh nghiệm và danh tiếng, thường không trấn áp được mấy thứ già đời." Tô Mộc gật đầu.

Thiết Diện Sinh đã hiểu, lão đảo những con mắt kép trên đầu, khinh khỉnh nói: "Ngươi nghĩ ngươi có thể sao?" "Lão Lục." Tô Mộc trầm giọng gọi.

"Rõ, lão đại." Hắc Bối Lão Lục cầm đao bước lên: "Cái lão này

nói nhiều quá.

Lỗ Thương Vương dù sao cũng là tướng quân, chinh chiến tứ phương, bảo gia vệ quốc, còn lão là đồ tiểu nhân, được hời rồi còn làm bộ làm tịch trước mặt bọn ta." "Liên quan gì đến tôi đâu?

Lục gia." Bàn Tử đảo mắt.

"Ngậm miệng!" Hắc Bối Lão Lục mắng một câu.

"Tiểu nhân?

Chẳng lẽ các người không biết kẻ nắm quyền từ trước đến nay đều là tiểu nhân sao?

Mấy kẻ mãng phu mới đi chinh chiến sa trường, bảo gia vệ quốc, chúng có giết đến nhà ta đâu, sao ta phải bán mạng cho kẻ khác?

Lỗ Thương Vương là đồ ngốc, xem ra các người cũng vậy." Thiết Diện Sinh già dặn lắc đầu.

"Hơn nữa, đây là ngôi mộ ta dày công thiết kế, các ngươi nghĩ các ngươi ở đây có bao nhiêu phần thắng?" Thiết Diện Sinh đưa tay ra, hư không nắm lấy một miếng ngọc tỷ khắc ký hiệu như bùa vẽ quỷ.

Quỷ Tỳ.

Bàn Tử và A Ninh đều nhíu mày.

Bàn Tử cảm nhận được Quỷ Tỳ dường như mang một sức mạnh đặc biệt và cường đại.

A Ninh thì đã biết từ sớm rằng Quỷ Tỳ có tác dụng điều khiển âm binh.

Trong mộ Thất Tinh Lỗ Vương này, số người chết không phải là ít, ba ngàn năm qua không biết bao nhiêu kẻ dòm ngó kho báu trong mộ và đã phải bỏ mạng.

Người chết ở nơi này hồn phách không thể rời đi đầu thai mà vĩnh viễn phải ở lại đây chuộc tội.

Quỷ Tỳ vừa xuất hiện, xung quanh lập tức nổi trận âm phong, từng con lệ quỷ mặt xanh nanh vàng bước ra từ bóng tối.

Sáu con Tống Tử dưới trướng Lỗ Thương Vương trực tiếp bị chiếm xác, trong nháy mắt đôi mắt đen kịt như mực, quay đầu nhìn chằm chằm nhóm Tô Mộc.

Đám Thi Miết dày đặc cũng từ các mộ thất chui ra, bò kín cả không gian mặt đất.

A Ninh cầm ngược con dao găm, bày ra tư thế chiến đấu.

Bàn Tử bắt đầu nghiêm túc, sờ vào thắt lưng rút ra hai quả lựu đạn, vẻ mặt vô cùng cẩn trọng.

Hắc Bối Lão Lục kéo lê thanh đao, sắc mặt trở nên nghiêm túc và tập trung.

"Phải làm sao đây Tiểu Ca?" Ngô Tam Tỉnh nhìn đám Thi Miết ồ ạt kéo đến, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Phan Tử và Ngô Tà cũng không có cách nào khác, chỉ biết dựa sát vào nhau rồi hỏi Trương Khởi Linh phía sau.

Trương Khởi Linh nhìn đám Thi Miết dày đặc, dùng đao rạch lòng bàn tay rồi hất máu ra ngoài.

Đám Thi Miết hễ chạm phải máu của Trương Khởi Linh đều nhanh chóng né tránh.

Trương Khởi Linh mặt tái mét: "Đi theo tôi." Nói xong, anh nắm lấy tay Ngô Tà, nhanh chóng lao về hướng lối cũ lúc đến, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh theo sát phía sau, nhìn vết máu dọc đường và đám Thi Miết không ngừng né tránh máu của Trương Khởi Linh.

Bước chân Trương Khởi Linh càng lúc càng chậm, bàn tay nắm tay Ngô Tà càng lúc càng lạnh ngắt.

Ngô Tà vốn đang chạy đến mệt lử bỗng thót tim, mạnh dạn ôm lấy Trương Khởi Linh suýt ngã xuống đất.

Ngay lúc đó, một bàn tay lớn thò xuống từ phía đạo động, túm lấy cổ áo sau lưng Ngô Tà rồi kéo phắt lên trên.

"Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà vẫn cứ bướng bỉnh như vậy, làm như máu không tốn tiền mua ấy." Giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên bên tai Ngô Tà.

Chỉ là, ánh mắt Ngô Tà vẫn không thể rời khỏi người khác, bởi vì Tiểu Ca đã hôn mê rồi.

Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh và Phan Tử đều chỉ là người bình thường, đối mặt với bầy thi miết dày đặc đang ùa tới từ bốn phía, họ không có bất kỳ công cụ hay phương pháp nào để đối phó, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn, chờ đợi bị nuốt chửng.

Chương 213

Nhưng Trương Khởi Linh có cách, đó chính là máu trên người cậu ấy.

Có điều suốt đường chạy tới đây liên tục phóng máu, khó tránh khỏi việc mất máu quá nhiều.

Nếu chỉ có một mình Trương Khởi Linh, có lẽ cậu ấy sẽ không thảm hại thế này, và cậu ấy cũng chưa bao giờ thảm hại như vậy.

Trong mắt Ngô Tà, Tiểu Ca chính là một vị thần linh.

Nhưng lần này vì cậu, vị thần này lại trở thành dáng vẻ của người bình thường, chật vật khốn khổ.

"Không sao đâu Ngô Tà, bồi bổ một chút là được.

Sau này nhớ trông chừng cậu ta kỹ vào, tên này một khi đã muốn hoàn thành việc gì thì có đánh chết cũng không lùi bước đâu." Trương Khải Sơn lắc đầu, thở dài một tiếng.

Tuy ông ta chỉ là con thứ của nhà họ Trương, không phải đích hệ như Trương Khởi Linh, nhưng cùng đi ra từ thời đại đó, đối với Trương Khởi Linh cũng có chút tâm ý bao dung và chiếu cố.

"Ừ, Tiểu Ca chỉ là mất máu quá nhiều, bồi bổ là không sao nữa.

Cậu nhìn xem, vết thương của cậu ấy đã khép miệng rồi, chỉ là khí tức còn yếu.

Hiện tại việc quan trọng nhất là phía Quý tiên sinh." Ngô Tam Tỉnh cũng dặn dò một câu.

Ngô Tà vẫn ngơ ngác nhìn Trương Khởi Linh đang nhắm nghiền hai mắt trong lòng mình.

Người ngoài sao hiểu được tình cảm giữa cậu và Tiểu Ca.

Người ngoài sao thấu được nỗi đau khổ trong lòng cậu lúc này.

Nếu như cậu cũng thật lợi hại, thì Tiểu Ca đã không phải chăm sóc cậu như vậy, lại còn vì cậu mà bị thương.

"Tam thúc, lần này về sau, cháu hy vọng chú có bao nhiêu bản lĩnh thì dạy hết cho cháu, cháu muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ." Ngô Tà nghiến răng.

"Chú thì biết nhiều lắm, cứ từ từ thôi." Ngô Tam Tỉnh vẫn giữ vẻ thong dong đó.

"Vâng." Ngô Tà gật đầu, không nói thêm chuyện này với ai nữa.

"Đao của cậu ta đâu?" Trương Khải Sơn bỗng biến sắc.

Ngô Tà khó hiểu cầm lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao của Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn đón lấy rồi đặt bên cạnh Ngô Tà: "Đừng rời khỏi phạm vi của thanh đao này, tất cả đứng đợi ở đây." "Có chuyện gì vậy?" Ngô Tam Tỉnh cau mày, dường như cũng cảm nhận được một tia căng thẳng.

"Có kẻ đang triệu tập nhân mã, tôi ra ngoài xem sao.

Mọi người cứ ở trong lều, tuyệt đối không được ra ngoài." Trương Khải Sơn nhanh chóng dặn dò một câu rồi đẩy lều bước ra.

Khi bước ra, bộ quân phục và mũ quân đội của ông ta lại một lần nữa hiện trên người.

Cùng lúc đó, bên ngoài trong bầu không khí u ám mây đen bao phủ, từng bóng đen nhanh chóng tập kết xung quanh, rồi ngước đôi mắt trống rỗng trắng bệch kinh dị nhìn chằm chằm Trương Khải Sơn và những người sống bên trong lều.

Là Quỷ tỳ.

Thiết Diện Sinh đã ủ mưu kế hoạch mấy ngàn năm, sao có thể để người khác dễ dàng phá hoại.

Trong cốt truyện gốc, quan tài Thiết Diện Sinh chưa từng bị động đến, bộ ngọc dũng đó cũng không ai dám lấy, nên lão ta không có ý kiến gì.

Chỉ cần không làm phiền lão ngủ say, đồ trong mộ ai có bản lĩnh thì cứ lấy.

Nhưng một khi đã động đến ngọc dũng, động đến quan quách của Thiết Diện Sinh, thì hãy đợi chết đi.

Ngay lúc này, một bóng dáng màu đỏ quen thuộc thong thả đi tới.

"Đã xem cố nhân diễn vở kịch cuối, nhạt nhòa nhất là nỗi đau thương bi ai...

E là nhìn thấu khúc nhạc lạc lõng, người hỡi từ đây cách biệt giang hồ..." "Các vị, đã đứng trên đài biểu diễn cho mọi người xem bao nhiêu năm qua, giờ là lúc ra giúp tại hạ một tay rồi.

Tại hạ Nhị Nguyệt Hồng, tại đây kính mời các vị lên đài trợ chiến." Người đàn ông mặc phượng thường màu đỏ rực của đào hát, ngâm nga tiểu khúc đi đến trước mặt Trương Khải Sơn, rồi chắp tay hướng về phía không người xung quanh.

Khắc sau, một tráng hán cao chín thước, thân hình vạm vỡ, lông mày sâu thẳm bỗng hiện thân trước mặt người đàn ông mặc phượng thường đỏ kia.

Khi tráng hán xuất hiện, trong lòng còn ôm một người vợ kiều diễm.

Tráng hán này vừa hiện thân, lũ âm hồn lệ quỷ đang rình rập xung quanh trong bóng tối lập tức tan biến không còn dấu vết.

“Nhị gia cũng đến rồi.” Trương Khải Sơn chắp tay.

Nhị Nguyệt Hồng không rảnh tiếp lời Trương Khải Sơn, mà chắp tay với tráng hán ăn mặc kiểu cổ đại kia: “Đa tạ Sở Bá Vương đã ra tay giúp đỡ, Nhị Nguyệt Hồng cảm kích khôn cùng.” Tráng hán lắc đầu, rồi lại biến mất.

Khi Nhị Nguyệt Hồng bái sư học nghệ đã từng lập lời thề, mạng này từ khi lên đài đã hiến dâng cho sân khấu, sống là người hát kịch, chết cũng là quỷ hát kịch.

Bao nhiêu năm qua, không biết đã có bao nhiêu quỷ thần từng nghe kịch của Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng Nhị Nguyệt Hồng biết, trong cõi u minh luôn có người bảo vệ mình.

Hơn nữa, số lần ông lên đài càng nhiều, thời gian càng dài, sức mạnh của thiên địa quỷ thần hiển hiện càng rõ rệt.

Như vừa rồi, ông cảm nhận được có người che chở mình nên mới triệu hoán đối phương ra.

Nhưng điều Nhị Nguyệt Hồng không ngờ là vị quỷ thần này lại chính là nhân vật chính trong vở kịch ông đã hát vô số lần - Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ trong vở Bá Vương Biệt Cơ!

Hạng Vũ vừa xuất hiện, quỷ hồn xung quanh tan biến hết, không kẻ nào dám ở lại nghe lệnh của Quỷ tỳ nữa.

“Tiểu Hoa, đi thăm bạn cậu đi.” Nhị Nguyệt Hồng gọi về phía một góc nào đó.

Trong rừng lâm, dưới một gốc cây lớn lập tức vọt ra một chàng trai trẻ mặc sơ mi hồng, cậu ta cười dịu dàng rồi đi vào trong lều sau lưng Trương Khải Sơn.

Nhị Nguyệt Hồng lúc này mới nhìn sang Trương Khải Sơn, ông xòe tay bất lực nói: "Tiểu Hoa cứ không yên tâm về Ngô Tà, đòi qua cho bằng được, không cách nào khác tôi đành đưa nó tới xem tình hình, không ngờ chủ nhân nơi này lại kinh động đến nhiều âm hồn như vậy." "Một khúc đoạn hồn, không hổ là Nhị gia." Trương Khải Sơn tắc lưỡi khen ngợi.

"Thôi đi, về còn phải hát lại vở Bá Vương Biệt Cơ để trả lễ nữa, bao nhiêu năm rồi không hát vở này, haizz." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu.

Tiếp đó, Trương Khải Sơn dẫn Nhị Nguyệt Hồng đến trước mặt đám người Ngô Tam Tỉnh.

Rồi Trương Khải Sơn mở lời giải thích: "Bạn tôi, Tiểu Hồng." "Chào Hồng gia." "Hồng gia chào ông." Đám người Ngô Tam Tỉnh, Trần Thừa Trừng, Hải Thiếu, Ngô Tà đồng thanh chào hỏi lễ phép.

"Tiểu Hoa, sao cậu lại lặn lội xa xôi chạy tới đây?" Ngô Tà thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Giải Vũ Thần bên cạnh.

Giải Vũ Thần cười ha hả: "Lần trước nghe cậu nói bên này náo nhiệt lắm nên tôi cứ băn khoăn mãi, vừa hay gặp Hồng gia đi cùng đường nên đi theo luôn, cậu không sao chứ?

Chương 214

Tiểu Ca cũng ổn chứ?" Ngô Tà lắc đầu: "Không sao, cậu ấy chắc chỉ bị hôn mê thôi, lát nữa sẽ tỉnh." "Oan có đầu nợ có chủ, Lỗ Thương Vương, ông giờ đã biết đối thủ của mình là ai chưa?" Trong Lỗ Vương Cung, Tô Mộc bỗng nhiên lên tiếng.

Mọi người có mặt đều ngơ ngác, chẳng phải vừa rồi Lỗ Thương Vương đã bị Thiết Diện Sinh trực tiếp vặn gãy cổ chết rồi sao?

Tại sao giờ đây Tô Mộc lại đang giao lưu với Lỗ Thương Vương?

"Chỉ hạng như hắn?

Xứng sao?" Thiết Diện Sinh vẫn giữ giọng điệu ngông cuồng đó.

Hơn ba ngàn năm trước, lão ta dựa vào sức một mình đã có thể tính kế chết Lỗ Thương Vương trăm trận trăm thắng, khiến cả đời cực khổ của hắn đều thành đồ cưới cho lão.

Ba ngàn năm sau, tiểu tử Lỗ Thương Vương đã thành con rối của lão, xứng đấu với lão sao? [Địa điểm mộ táng: Thất Tinh Lỗ Vương Cung; Chủ mộ: Lỗ Thương Vương.

Cấp độ nguy hiểm: SS.

Cấp độ bảo tàng: S.

Chi phí tà hóa lần lượt là 5000 kim hồn tệ, 30.000 kim hồn tệ, 100.000 kim hồn tệ.] [Khấu trừ 30.000 kim hồn tệ, đang tà hóa...] "Lỗ Thương Vương, đường tôi đã trải sẵn cho ông rồi, tiếp theo trông chờ vào ông đấy." Tô Mộc lại nói một câu, rồi quay người đi về phía lối vào đầu tiên của Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Những người khác nhìn nhau, tuy không hiểu tại sao Tô Mộc lại quay về vào lúc này, nhưng sự tin tưởng bao năm qua dành cho Tô

Mộc vẫn khiến họ lần lượt đi theo sau anh.

“Muốn chạy?” Thiết Diện Sinh nhìn hành động quay người của Tô Mộc, nụ cười dữ tợn càng đậm hơn.

Khắc sau, làn khói đen đặc quánh như thực thể từ vị trí Lỗ Thương Vương ngã xuống nhanh chóng lan rộng trên mặt đất.

Thay đổi đầu tiên là sáu con tống tử lông trắng còn sót lại vừa bị Thiết Diện Sinh khống chế.

Sáu con tống tử này nhanh chóng hấp thụ khói đen trên mặt đất như bọt biển, sau đó biến thành hình dáng thiên niên thi vương đen kịt, đôi mắt khôi phục lại sự tỉnh táo như khi Lỗ Thương Vương còn sống, đồng loạt nhìn về phía chủ nhân của làn khói đen kia.

Thi thể Lỗ Thương Vương thu nhỏ lại một vòng, trút bỏ lớp vỏ đen bên ngoài, lộ ra làn da trắng trẻo cùng mái tóc dày, mày kiếm mắt sáng.

Lỗ Thương Vương vậy mà thoát ly khỏi giới hạn của tống tử, biến thành cơ thể người rồi đứng dậy.

Thiết Diện Sinh với vô số đôi mắt kép nhìn dáng vẻ quen thuộc của Lỗ Thương Vương, lộ ra nỗi sợ hãi bấy lâu.

Khi Lỗ Thương Vương còn tại thế, người nước Lỗ ai nấy đều kính sợ như thần minh, chính thiếu niên anh tuấn này đã dẫn dắt quân đội đẩy lùi quân xâm lược, giúp nước Lỗ trở thành một quốc gia độc lập.

Thiết Diện Sinh có tính kế Lỗ Thương Vương thật, nhưng khi hắn còn sống lão cũng sợ, sợ kế hoạch thất bại sẽ bị phanh thây.

Lúc Lỗ Thương Vương còn sống, cho dù có năm mươi Thiết Diện Sinh cũng không đủ đấu trực diện với hắn.

Ngay lúc vừa rồi, Tô Mộc đã tà hóa Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Mà mộ táng Thất Tinh Lỗ Vương Cung được hệ thống xác định là mộ của Lỗ Thương Vương, mặc cho hắn bị Thiết Diện Sinh hãm hại chỉ đóng vai một tống tử giữ mộ.

Hệ thống không quan tâm chuyện đó, sau khi tà hóa, người đầu tiên được tăng cường sức mạnh chính là Lỗ Thương Vương.

Hãy làm rõ xem, đây là địa bàn của ai.

Cùng lúc đó, bầy thi miết bổng chồng lên nhau tạo thành hình người, từng nhóm thi miết trong hình dạng binh sĩ cổ đại quỳ một gối xuống sau lưng Lỗ Thương Vương vừa phục sinh.

Thiết Diện Sinh lùi lại mấy bước.

Lỗ Thương Vương thời kỳ đỉnh cao dường như đã trở lại.

Trạng thái này của hắn chính là chiến thần.

"Loại như ngươi cũng xứng dùng Quỷ tỳ?" Lỗ Thương Vương mở miệng, đưa tay ra, Quỷ tỳ tự động bay từ người Thiết Diện Sinh sang rơi vào tay hắn.

Những chuyện tiếp theo Tô Mộc không nghe không thấy nữa, vì anh đã quay lại cửa ải đầu tiên của Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Lần hạ mộ này khác hẳn những lần trước của Tô Mộc.

Rõ ràng hệ thống đánh dấu mức độ nguy hiểm SSS, nhưng Tô Mộc không gặp bất kỳ cơ quan hay nguy hiểm nào.

Tầm mắt trở lại lối vào đầu tiên, nơi có chiếc đỉnh đồng nấu thịt người.

"Bàn Tử!" Hắc Bối Lão Lục gọi một tiếng.

"Tới đây Lục gia!

Chỗ nào cơ?" Bàn Tử lôi cái bao tải đã chuẩn bị sẵn ra, bộ dạng lén lút.

"Trong đỉnh đồng ấy, vào xem thử đi." Hắc Bối Lão Lục chỉ huy.

Bàn Tử cười gật đầu, lại leo vào trong đỉnh đồng.

Lần này, bên trong không còn là xương người chết nữa mà là từng món cổ vật bảo bối thời Chiến Quốc.

Bàn Tử vừa nhặt vừa ném vào bao tải, cười không khép được miệng.

Bao nhiêu năm rồi ông mới lại cùng Tô Mộc trải qua chuyện bảo bối đầy đất thế này, thật sự quá sướng.

Tô Mộc gật đầu, tiếp tục đi về phía trước. [Chúc mừng ký chủ nhận được 'Thất Tinh Dưỡng Thi Trận' x1.] [Chúc mừng ký chủ nhận được 'Huyết Thi Nguyên Huyết' x1.] [Chúc mừng ký chủ nhận được 'Cửu Đầu Xà Bách mẫu thể ấu thể' x1.] [Chúc mừng ký chủ nhận được 'Bản thiết kế mê cung' x1.] Sau đó, Tô Mộc dẫn mọi người đi tới nơi Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương vừa chiến đấu.

Bầy thi miết đang gặm nhấm thực thể vẫn còn 'sống' của Thiết Diện Sinh, Lỗ Thương Vương dẫn theo sáu vị thiên niên thi vương tống tử đứng đợi Tô Mộc.

"Vương thượng, đợi tôi thu xếp xong di thể của thê tử sẽ theo ngài rời đi.

Đa tạ vương thượng đã giúp tôi báo mối thù tích tụ ba ngàn năm qua, giết chết tên phản đồ Thiết Diện Sinh này!" Lỗ Thương Vương quỳ một gối, vẻ mặt chân thành khẩn thiết.

Tô Mộc vốn định khi tới đây sẽ thuận tay giải quyết luôn Lỗ Thương Vương xem có bảo bối gì không, nhưng giờ xem ra không

cần động thủ nữa.

Lỗ Thương Vương chứng kiến cảnh mình được Tô Mộc hồi sinh đã sớm tâm phục khẩu phục.

"Ừ, tôi đợi ông bên ngoài." Tô Mộc gật đầu.

"Tôi phái người hộ tống vương thượng ra ngoài." Lỗ Thương Vương phẩy tay ra lệnh cho sáu vị thiên niên thi vương.

"Tiểu Lỗ à, kiếp sau chú ý chút nhé, đừng để lũ tiểu nhân quay như chong chóng nữa, lần này may có mấy anh em bọn tôi, không thì thù của ông còn lâu mới báo được." Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt hiền từ bước tới vỗ vai Lỗ Thương Vương.

Chương 215

"Vâng vâng, kiếp sau nhất định không phạm lại nữa." Lỗ Thương Vương gật đầu.

"Tiểu Lỗ, nén bi thương nhé, người chết không thể sống lại, khụ khụ, không đúng, chết là chết rồi, cũng chẳng phải, tóm lại là không sống lại được đâu, ông tự lo liệu đi, đừng quá đau lòng." Bàn Tử định an ủi vài câu nhưng nghe sao cũng thấy sai sai.

Nhìn đám người náo nhiệt bên cạnh, Tô Mộc bất lực lắc đầu, rồi xem thời gian, cau mày nói: "Ra ngoài sớm chút đi, tôi còn phải về xem phim Tiên Kiếm nữa." [Chúc mừng ký chủ nhận được 'Lỗ Thương Vương' bất tử võ tướng x1.] Tô Mộc và những người khác được sáu vị thiên niên thi vương hộ tống ra khỏi mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, đồng thời anh bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Thất Tinh Dưỡng Thi Trận đại khái là phương pháp luyện ra thi thể trong quan tài thất tinh, Tô Mộc tạm thời chưa dùng tới.

Huyết Thi Nguyên Huyết, Tô Mộc xem giải thích của hệ thống thì thấy đây là thứ tương tự virus zombie, một khi phát tán sẽ khiến khắp nơi đều là huyết thi.

Huyết thi khác tống tử thông thường, người bị huyết thi vồ trúng sẽ biến thành đồng loại, không có ý thức con người, chỉ có dục vọng khát máu nguyên thủy nhất.

Tô Mộc không có ý định để toàn cầu nhiễm virus này nên cất đi.

Bản thiết kế mê cung anh cũng cất lại, định về sẽ đưa cho những người cần, dùng khi bố trí binh lực hoặc bảo vệ nhân vật quan trọng.

Còn Cửu Đầu Xà Bách mẫu thể ấu thể, Tô Mộc định về trồng

trong sân xem sao, có vẻ cũng ổn.

"Họ về rồi!" Phan Tử đẩy lều ra, đúng lúc thấy đám người Tô Mộc đi ra từ đạo động, ngạc nhiên reo lên.

Ngô Tà đang chăm sóc Trương Khởi Linh ở góc phòng, những người khác vội vàng lên đón.

Bàn Tử quăng cái bao tải nặng trịch xuống đất, thở hắt ra: "Đồ đã lấy được rồi." Ngô Tam Tỉnh ghé mắt nhìn qua, thấy lỉnh kỉnh cổ vật Chiến Quốc thì cũng cười theo.

Những thứ này rơi vào tay người khác có lẽ không tác dụng mấy, thời buổi này dễ bị ngồi tù như chơi.

Nhưng rơi vào tay người của Lão Cửu Môn thì lại khác.

Ngô Tam Tỉnh sớm biết quan hệ của Cửu Môn đã vươn tới cấp trên, phần lớn giao dịch của công ty Cửu Môn họ đều mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Ngô Tam Tỉnh đưa tay sờ soạn trong bao tải một lát rồi cười hắc hắc thu tay lại.

Ngay lúc này, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng dường như cảm nhận được điều gì, đồng loạt nhìn sang Ngô Tam Tỉnh.

"Bỏ đi." Tô Mộc nói một câu không đầu không đuôi, hai người đó mới thu hồi ánh mắt.

Ngô Tam Tỉnh cười gượng gạo: "Chỗ đồ này Quý tiên sinh và mọi người bỏ ra nhiều công sức nhất, vậy chúng ta chia ba bảy đi, chúng tôi lấy ba phần, Quý tiên sinh lấy bảy phần." "Đúng là có khí phách!" Bàn Tử nghe vậy khen một câu, rồi gãi đầu: "Không đúng nha, tôi với các người cùng một phe mà, chúng ta đông người thế này mà chỉ lấy ba phần sao?" Bàn Tử bỗng nhớ ra một chuyện, Tô Mộc với hóa danh Quý Tử Hàn thực chất là người thế hệ Lão Cửu Môn, nghĩa là ba bảy

trong miệng Ngô Tam Tỉnh là chia giữa Lão Cửu Môn và Tiểu Cửu Môn.

Nhị Nguyệt Hồng cau mày: "Tô gia, mời ngài ra ngoài nói chuyện vài câu." "Ừ." Tô Mộc gật đầu, cùng Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục đi theo Nhị Nguyệt Hồng ra ngoài.

Ngô Tà sững sờ, thốt lên: "Tô gia?

Chẳng phải là Quý tiên sinh sao?" "Chắc không phải đâu Ngô Tà, Tô gia không thể trẻ như vậy được, chắc là Tiểu Hồng lỡ miệng thôi?" Trần Thừa Trừng nheo mắt nói.

"Tô gia là gì?" Hải Thiếu kinh ngạc.

"Không có gì." Ngô Tà lắc đầu, cũng không biết tiếng gọi "Tô gia" từ miệng người đàn ông lạ mặt tên Tiểu Hồng kia có phải là vị Tô gia mà cậu tưởng tượng hay không.

Bên ngoài lều, Nhị Nguyệt Hồng khó hiểu lên tiếng: "Vừa rồi thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh đã lấy đi một miếng Xà mi đồng ngư trong túi của Bàn Tử." Hắc Bối Lão Lục kinh hãi: "Chỗ này cũng có thứ đó sao?

Thằng nhóc Ngô Tam Tỉnh này không tử tế nha!

Sao nó biết được thứ đó?

Lại còn lén lút lấy nữa." Trương Khải Sơn gật đầu: "Tôi cũng thấy rồi." Nhị Nguyệt Hồng nhìn Tô Mộc đang im lặng, hỏi tiếp: "Xà mi đồng ngư trên đời không có mấy miếng, có cần lấy lại từ tay nó không?

Tâm tính thằng nhóc này tôi không tin tưởng lắm." "Cổ Đồng Kinh nguy hiểm như vậy, Lỗ Thương Vương, không, Thiết Diện Sinh làm sao tìm được Xà mi đồng ngư?

Lại còn đặt trong mộ, nếu lão ta biết tác dụng của nó thì hẳn đã dùng rồi mới phải.” Trương Khải Sơn thắc mắc.

“Cứ xem tiếp sẽ biết.” Tô Mộc nhún vai.

Hiện tại anh cũng không rõ tại sao Ngô Tam Tỉnh lại lén lấy miếng Xà mi đồng ngư này, vì trong ký ức của anh, thứ này Ngô Tam Tỉnh không hề chạm vào mà rơi vào tay Ngô Tà.

“Được rồi, ở đây không còn việc gì nữa chứ?

Tôi đưa Tiểu Hoa tới đây rồi, vậy tôi về trước nhé?

Hay đi cùng luôn?” Nhị Nguyệt Hồng nhìn mấy người bạn già.

“Cùng đi đi, đợi Lỗ Thương Vương chút.” Tô Mộc ngáp một cái.

Lát sau, Lỗ Thương Vương mặc quần áo của người hiện đại đã chết trong mộ, một mình đi ra khỏi Lỗ Vương Cung, đến trước mặt đám người Ngô Tà.

“Sao lại lòi ra thêm một người nữa?” Ngô Tà, Phan Tử, Hải Thiếu, Trần Thừa Trừng, Ngô Tam Tỉnh đều ngẩn ngơ.

“Bạn của Bàn Tử, hình như thế.” Tô Mộc đẩy câu hỏi sang cho Bàn Tử.

Bàn Tử ưỡn ngực: “Đúng thế, bạn của Bàn gia, người này tên Tiểu Lỗ, là một người bạn đổ đấu Bắc phái của tôi, vừa rồi lúc xuống mộ tên này đúng lúc đào một cái đạo động rồi rơi ngay trên đầu bọn tôi.” “Tiểu Lỗ?” Ngô Tà cau mày, những chuyện bỗng nhiên xảy ra vượt xa tưởng tượng của cậu.

Lúc này cậu bỗng thấy mình vốn là đứa cháu duy nhất của nhà họ Ngô, trong mắt người khác vốn rất thông minh, nhưng so với những gương mặt lạ lẫm này thì thật quá kém cỏi.

Thế là cậu hạ quyết tâm, sau khi về nhất định phải khiến mình lợi

hại hơn, thông minh hơn, lần sau mới có thể đứng ra bảo vệ Trương Khởi Linh, đồng thời theo kịp bước chân của mọi người ở đây.

Tô Mộc tự nhiên không biết sự xuất hiện của mình đã kích phát thuộc tính 'Tà Đế' của Ngô Tà từ sớm, chỉ thấy chuyện ở đây xử lý gần xong rồi nên gọi mọi người cùng quay về ngôi làng lúc trước.

Mục đích đám người Tô Mộc đến đây, dân làng có người cũng đoán ra được.

Nên khi thấy họ trở về bình an vô sự, ai nấy đều lộ vẻ như thấy ma.

Nhưng thấy tay họ không cầm minh khí gì nên cho rằng chắc chắn không thu hoạch được gì, tay trắng trở về, nên cũng không chú ý nhiều.

Dù sao người bình thường sao nghĩ ra được có kẻ dùng bao tải rắn để đựng minh khí chứ.

"Ừm, quả này ngon thật, lạ kỳ thật đấy, dân làng ở đây sao không ăn mấy thứ này, đầy đường luôn, chậc chậc." "Con gà này béo thật, chẳng thấy ai quản lý gì cả, đi mệt rồi chứ?

Bàn gia bế mày đi nghỉ ngơi nhé." "Vịt vịt, đừng chạy, đừng chạy, Bàn gia cho xem bảo bối này, hắc hắc hắc." Hải Thiếu thực sự chịu không nổi nữa: "Bàn Tử, thu liễm chút được không?" Bàn Tử khinh khỉnh nhìn đối phương: "Cậu biết cái gì?

Không thấy Tiểu Ca cần bồi bổ sao?

Với lại tôi đâu có quỵt tiền đâu.

Lão hương!

Lão hương!

Chương 216

Bàn gia tới đây, lấy của mọi người ít đồ!

Có lấy tiền không nào!" Bàn Tử gào toáng lên, sợ người ta không nhận ra mình vậy.

Thật ra từ lần trước ao cá của lão Hoàng bị Bàn Tử tát cạn, lão Hoàng đã khóc lóc kể lể với dân làng về hành vi ác độc của Bàn Tử.

Lão Hoàng ghê gớm thế nào ai cũng biết, trong làng không ai dám đụng vào, là kẻ từng giết người thật sự, lại không có thân thích con cái, lão mà nhắm vào ai thì kẻ đó chỉ có nước khổ.

Nhưng tên Bàn Tử từ nơi khác đến lại không sợ, ngang nhiên tát cạn ao cá của lão Hoàng trước mặt dân làng.

Thế là Bàn Tử trong ngôi làng nhỏ này cũng mang ác danh như Hắc Bối Lão Lục ở nơi khác, bị lão Hoàng thêu dệt thành kẻ có ba đầu sáu tay, mặt xanh nanh vàng.

Đừng nói là hái vài quả cây trước cửa, bắt vài con gà con vịt, dù Bàn Tử có xông vào nhà cướp tiền thì dân làng cũng không thấy lạ.

Loại người này, ai dám ra thu tiền?

"Cậu xem, dân làng với Bàn gia quan hệ tốt thế nào, làm sao nỡ lấy tiền của tôi." Bàn Tử đưa mắt lanh lợi, nách phải kẹp một con gà, tay trái xách một con vịt, vai vác bao tải minh khí, đi đứng oai phong.

Đúng kiểu thổ phỉ vào làng.

"Lão Hoàng à!

Bọn tôi lại về đây, có nhà không?

Mở cửa ra, có việc tìm ông này!" Bàn Tử nói đoạn đạp tung cửa

nhà lão Hoàng, dẫn mọi người vào trước mặt lão Hoàng đang ngơ ngác giữa sân.

Lão Hoàng đúng là số khổ từ khi gặp Bàn Tử.

"Chuyện gì?" Lão Hoàng mặt cắt không còn giọt máu.

"Bếp nhà ông đâu?

Bạn tôi đói lả rồi, cần ăn chút đồ bồi bổ, còn nữa, mau dọn một chiếc giường sạch sẽ ra." Bàn Tử đặt bao tải xuống, bá vai bá cổ lão Hoàng như thể hai người thân thiết lắm.

Lão Hoàng bất động như rùa rụt cổ.

Chẳng lẽ đây chính là truyền thuyết ác nhân tự có ác nhân trị?

Một lát sau, lão Hoàng đưa Trương Khởi Linh đang hôn mê vào phòng nghỉ ngơi, Ngô Tà ở bên cạnh chăm sóc.

Bàn Tử thì dẫn Hải Thiếu đi làm thịt gà vịt, cũng đến giờ cơm rồi, không chỉ Trương Khởi Linh cần bồi bổ mà mọi người cũng đói.

Bàn Tử quấn tạp dề hoa hồng, từ trong bếp cầm dao đi ra: "Lão Hoàng à!

Ao cá nhà ông còn cá không?

Làm tí canh cá uống cho thanh đạm." Lão Hoàng đã hoàn toàn nhận thua, chỉ muốn tống khứ đám ôn thần này đi cho sớm chợ, bèn gật đầu, ra ao vừa đầy nước lại bắt hai con cá lớn mang qua.

Bàn Tử cười hắc hắc, xách đôi cá béo múp đi vào bếp.

Lão Hoàng tò mò đi theo xem cái gọi là "ăn đơn giản" của Bàn Tử đơn giản đến mức nào.

Thế rồi lão thấy nồi canh gà chọi đang sôi sùng sục, nồi vịt om.

Bàn Tử vẫn đang băm cá.

“Lão Hoàng à!

Chuyện lần trước xin lỗi nhé, cũng đừng trách Bàn gia tôi, tại ông hẹp hòi quá, gài bọn tôi một vố, cơn giận này tôi nhịn không được!” Bàn Tử vừa băm cá vừa tán chuyện với lão Hoàng.

“Tôi biết rồi, là tôi sai, Bàn gia, tôi sai rồi, ngài đại nhân đại lượng tha cho tôi đi.” Lão Hoàng nghe Bàn Tử nhắc chuyện đó thì suýt khóc.

Lần trước lão không chỉ đơn giản là lừa đám Tô Mộc một vố, mà là định giết người đoạt tiền thật.

Chuyện này giờ ai cũng biết, chỉ là có truy cứu hay không thôi.

Rõ ràng những người khác không để tâm, nhưng tên Bàn Tử này cứ nhớ mãi không quên.

“Lúc đó làm Bàn gia tôi hú hồn, tim đập thình thịch này, về chắc phải đi bệnh viện kiểm tra xem có bệnh gì không, ông bảo có đúng không lão Hoàng?” Bàn Tử mạnh tay băm một nhát, đầu cá đứt làm đôi.

Tim lão Hoàng cũng run bắn lên theo nhát dao đó, lão lục túi quần lấy ra vài tờ tiền: “Tôi chỉ còn bấy nhiêu thôi, Bàn gia.” Bàn Tử chùi tay, nhận lấy tiền từ lão Hoàng, cười nói: “Hai ta là ai với ai chứ!

Ông khách sáo quá, hắc hắc, từ hôm nay chúng ta là bạn tốt, khi nào rảnh tôi lại tới tìm ông chơi nhé!” Lão Hoàng: “...” Ngoài sân, những người khác vẫn đang theo đuổi suy nghĩ riêng, đứng ở các vị trí khác nhau ngước nhìn trời.

Trên sofa phòng khách, Tô Mộc cùng Trần Thừa Trừng, A Ninh, Hải Thiếu ngồi cùng nhau xem tivi.

“Cuối cùng cũng chiếu rồi, đợi mãi mới đến.” Tô Mộc cười nhìn màn hình tivi cũ kỹ của nhà lão Hoàng.

Trần Thừa Trừng và Hải Thiếu tò mò nhìn Tô Mộc.

Một người lợi hại thế này mà trên người chẳng có chút khí tức siêu phàm thoát tục nào, chẳng khác gì một thiếu niên bình thường.

Lại còn thích cày phim?

Trần Thừa Trừng ngước lên nhìn nội dung trên tivi, có chút cạn lời: "Ngài thích loại này sao?

Tiên hiệp cổ trang?

Chẳng phải toàn là chuyện bịa bợm lừa người sao?" "Ha ha ha, tôi thích Lão Hồ lắm, các người sao hiểu được." Tô Mộc lắc đầu, tiếp tục xem tivi.

Hải Thiếu lắc đầu: "Phim nội địa, lại còn tiên hiệp, chẳng có gì xem, sao bằng phim Hollywood được." Tô Mộc tự mình xem Tiên Kiếm 1, rồi như nhớ ra điều gì, cười nói với A Ninh bên cạnh: "A Ninh, hay là khi phim này ra phần ba, cô đi đóng thử xem?" "Tuân lệnh." A Ninh lạnh lùng gật đầu, dù cô cũng không biết Tô Mộc thực sự có ý gì.

"Đúng rồi, lúc này chắc Toàn Chức Cao Thủ cũng đang ra rồi nhỉ?

Rồi năm sau là Quỷ Xuy Đăng, sau đó là Đạo Mộ Bút Ký..." Tô Mộc nhíu mày.

"Thời gian dành cho Tam thúc không còn nhiều nữa." Ánh mắt Tô Mộc dời về phía Ngô Tam Tỉnh đang đứng thẫn thờ ngoài sân.

Ngô Tam Tỉnh cau mày, khi ông lấy miếng Xà mi đồng ngư từ túi của Bàn Tử, ông đã chú ý thấy ánh mắt của Nhị Nguyệt Hồng chằm chằm nhìn mình.

Chỉ là mấy người Lão Cửu Môn không ai nói gì, cũng không can thiệp nên ông không trả lại.

Thế hệ hậu duệ Cửu Môn của Ngô Tam Tỉnh bị thả rông, dường như thân phận Lão Cửu Môn không có tác dụng gì với họ, trừ vài nhà đặc biệt, còn lại đều sa sút khá nhanh.

Và ông trộm miếng Xà mi đồng ngư này là có mục đích riêng.

Chương 217

“Khụ khụ, phía Giang Nam tôi còn có chút việc, mọi người biết đấy, cửa hàng không thể thiếu người, vậy tôi xin phép đi trước.

Ngô Tà ở lại chăm sóc Tiểu Ca lành hẳn rồi cùng mọi người về sau, có các vị ở đây tôi rất yên tâm.” Ngô Tam Tỉnh cười gượng, rồi quay người rời đi.

Mục đích lần này của Ngô Tam Tỉnh là vì miếng Xà mi đồng ngư này, đã lấy được thì chuyện tiếp theo không liên quan đến ông nữa.

Trái lại nếu cứ ở lại đây, có khi còn bị Tô Mộc truy hỏi tung tích miếng đồng ngư.

Mọi người trừ Ngô Tà có hỏi về việc Tam thúc đi đâu, còn lại cũng không mấy để tâm đến chuyện đi ở của Ngô Tam Tỉnh.

Dù sao chuyện ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã giải quyết xong, nên việc Ngô Tam Tỉnh rời đi không làm ai kinh động.

“Mọi người đoán xem, nó lấy miếng Xà mi đồng ngư đó định làm gì?” Nhị Nguyệt Hồng cau mày.

“Là người ai chẳng muốn trường sinh bất lão, còn làm gì được nữa.” Trương Khải Sơn nhún vai.

“Không lẽ định mang đi hồi sinh người tình nào của nó?

Ôi trời.” Hắc Bối Lão Lục như nghĩ tới kịch bản ngôn tình cẩu huyết nào đó, thốt lên.

“Thôi đi Lục gia, dạo này ông xem phim ngôn tình nhiều quá rồi à?

Toàn nghĩ đến vợ với người tình, bảo ông tìm vợ đi thì không tìm, giờ lại nói thế.” Nhị Nguyệt Hồng tặc lưỡi.

“Thế thì tôi chịu, không biết nó lấy Xà mi đồng ngư làm gì, thường thì chắc là để tìm cách trường sinh thôi.” Hắc Bối Lão Lục lắc đầu.

“Tô gia đâu?” Nhị Nguyệt Hồng buột miệng hỏi.

“Trong phòng cày Tiên Kiếm rồi, Lão Đại ngày càng ít quan tâm chuyện đời, cảm giác cũng ngày càng trẻ ra, lại còn có chung sở thích với đám hậu bối, thật kỳ lạ.” Hắc Bối Lão Lục không sao hiểu nổi.

Nhưng thực tế, mốc thời gian này mới là thế giới mà Tô Mộc thực sự quen thuộc.

Tivi, máy tính, điện thoại, internet, phim ảnh, tiểu thuyết, lễ hội cosplay... những thứ này sao Tô Mộc có thể không rành.

Trong phòng, Bàn Tử bưng bát canh nóng đưa cho Ngô Tà, Ngô Tà vào phòng đút cho Trương Khởi Linh vài hớp, cậu ấy mới từ từ mở mắt.

“Tôi không sao.” Trương Khởi Linh định ngồi dậy nhưng chân run rẩy suýt ngã nhào.

Tiểu Ca nhà họ Trương bao giờ chịu nhục nhã thế này.

Trương Khởi Linh cau mày, cảm nhận được sự yếu ớt từng đợt, khẽ thở dài.

“Yên tâm đi, sẽ không có lần sau đâu, lần sau hãy để tôi phóng máu, để tôi bảo vệ cậu.” Ngô Tà bê bát canh, ngồi bên giường Trương Khởi Linh, dịu dàng nói.

Ngô Tà lớn từng này, ngay cả bố mẹ ruột cũng chưa từng bảo vệ cậu như vậy.

Từ nhỏ đã là Trương Khởi Linh âm thầm bảo hộ bên cạnh.

Trương Khởi Linh không nói gì, cũng không lộ vẻ khinh thường

hay mong đợi, cứ như Ngô Tà nói hay không cũng vậy, vẫn là gương mặt lạnh như tiền đó.

Trong phòng khách, tiếng thì thầm của Trần Thừa Trừng và Hải Thiếu cùng với tiếng phim tivi vang lên, mang lại cảm giác ấm cúng lạ thường.

Ngô Tà bỗng cảm nhận được cảm giác gia đình bấy lâu nay, cứ như quay về thời thơ ấu vậy.

Người lớn bàn việc bên ngoài, phòng khách ồn ào náo nhiệt, mình thì ở trong phòng ngủ hoặc phòng sách nhìn mặt trời mọc trăng lặn, đợi đến Tết.

Một ngày sau, sức khỏe Trương Khởi Linh đã hồi phục khá ổn, mọi người lại lên đường hướng về phía Giang Nam.

Có điều lần này có thêm vài người.

Nói đúng ra thì không hẳn là người.

Trương Khải Sơn lái chiếc xe đi sau cùng, trên xe vẫn là những người cũ, chỉ là ở thùng xe của Hắc Bối Lão Lục có thêm một người bạn đồng hành - Lỗ Thương Vương.

Lỗ Thương Vương hiếu kỳ nhìn phong cảnh lướt qua nhanh chóng, tắc lưỡi khen ngợi.

Ai mà ngờ được hơn ba ngàn năm sau mảnh đất này lại biến đổi đến thế.

Hai người ngồi quay lưng ra sau xe, trong tầm mắt chính là những vị tướng lĩnh mặc đồ cổ đại đang chạy băng băng trong rừng - các thiên niên thi vương.

“Hiện tại ai là người thống trị thiên hạ này?

Nước Lỗ sau này thế nào rồi?” Lỗ Thương Vương tò mò hỏi Hắc

Bối Lão Lục bên cạnh.

Hắc Bối Lão Lục vốn định đi ngủ, nghe vậy bèn lắc đầu nói: "Bây giờ ai cũng là hoàng đế cả, không còn nước Lỗ nữa, các quốc gia cổ đại của các ông đều hợp nhất lại thành đất nước hiện tại rồi." "Đại Tần sao?" Lỗ Thương Vương cau mày.

"Cậu cũng biết Đại Tần à?" Hắc Bối Lão Lục không rành lịch sử nhưng trước đó nghe nói Thất Tinh Lỗ Vương Cung là mộ thời Chiến Quốc chứ không phải thời Đại Việt nên mới hỏi vậy.

"Ừ, người đời đều nói tôi bách chiến bách thắng, chưa từng thất bại, nhưng tôi đánh không lại quân Tần." Lỗ Thương Vương lắc đầu.

"Cậu có Quỷ tỳ mà cũng đánh không lại sao?" Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc.

"Quỷ tỳ thì tính là gì?

Thời của chúng tôi đã có người có thể một đao chém đứt dòng sông, một quyền đấm nát một ngọn núi nhỏ rồi, chỉ là không biết sau này những người đó ra sao." Lỗ Thương Vương thở dài.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu: "Cũng đúng thôi, đến Quỷ tỳ còn xuất hiện thì có thêm vài con người mạnh mẽ cũng chẳng có gì lạ." "Ông nói xem, quân Tần thời đó mạnh thế nào?

Đất nước chúng ta hiện tại diện tích cũng xấp xỉ thời Đại Việt thống nhất..." Hắc Bối Lão Lục chém gió, ông cũng chẳng rõ thực hư thế nào.

"Cuối cùng Tần có thống nhất giang sơn không?

Cũng phải thôi, Thiết Diện Sinh lúc còn sống đã nói với tôi rằng Đại Tần mới là thiên mệnh chi tử, là bá chủ thời đó, lúc ấy tôi còn không tin, chỉ là không biết Tần Vương đó rốt cuộc có bản lĩnh gì, tôi rất muốn được kiến thức một phen." Lỗ Thương Vương lộ rõ ý chí

hiếu chiến.

“Cái đó đơn giản thôi, lão già đó cũng chưa chết đâu, Thủy Hoàng Lăng đó còn lớn hơn Lỗ Vương Cung của cậu nhiều, hơn nữa nơi đó tà môn lắm, không biết tới đó rồi miếng Quỷ tỳ trên tay cậu còn tác dụng không nữa.” Hắc Bối Lão Lục trầm tư.

“Nhưng cũng may, hiện tại chủ nhân của đất nước này vẫn mang dáng dấp của người thời chúng ta, không phải dị tộc.” “Cậu đừng nói thế, năm đó suýt chút nữa là bị kẻ khác chiếm mất rồi, cũng nhờ công lao của mấy lão già bọn tôi đấy, dị tộc bây giờ mạnh hơn thời các ông nhiều.” “Thế sao?

Ngày trước chúng tôi coi dị tộc như bãi luyện binh, khi nào rảnh rỗi lại sang tàn sát một phen, sao họ lại trở nên mạnh thế?” “Thời nay không giống thời các ông nữa rồi, bây giờ người ta so tiền bạc, so vũ khí tiên tiến... haizz, nói cậu cũng không hiểu đâu, sau này cứ theo Lục gia tôi mà học hỏi.” “Vâng.” Trương Khải Sơn lái xe, Tô Mộc nhắm mắt dưỡng thần, A Ninh bên cạnh đôi mắt xinh đẹp chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm Tô Mộc.

Trần Thừa Trừng tò mò quan sát đôi nam nữ này, hai người này về lý mà nói không giống quan hệ tình nhân, nhưng trong ánh mắt A Ninh nhìn Tô Mộc lại chứa đựng một thứ tình cảm khác lạ.

Chương 218

Thùng xe phía sau là Hắc Bối Lão Lục và Lỗ Thương Vương.

Theo sát sau xe là sáu vị thiên niên thi vương tống tử không có xe ngồi.

Vì một số nguyên nhân, Trương Khải Sơn khi rời khỏi Giang Nam cũng không đi đường quốc lộ hay cao tốc mà luôn đi đường làng.

Tuy xa hơn một chút nhưng được cái an toàn, suốt đường đi không gặp chốt kiểm tra nào.

Sáu vị thiên niên thi vương ở nơi khác oai phong biết bao, giờ lại phải hít khói xe chạy bộ dọc đường.

Nhưng không cách nào khác, Lỗ Thương Vương đã nhận Tô Mộc làm chủ, họ cũng chỉ biết bám theo.

Khi đến một thị trấn nọ, Hắc Bối Lão Lục đưa Lỗ Thương Vương và sáu vị tống tử đi thay quần áo, trông cứ như đang đóng phim, đúng là có chút bất ổn.

"Này này này, mấy cái vũ khí cấm kia bỏ hết vào xe cho tôi, mấy thứ này không được mang đi dạo phố đâu đấy." Hắc Bối Lão Lục nhắc nhở Lỗ Thương Vương và đám tống tử, họ ngơ ngác nhìn ông.

Họ đâu có ý định làm hại ai, sao ngay cả đao kiếm cũng không được mang theo?

Hắc Bối Lão Lục cười giải thích: "Bây giờ khác xưa rồi, không mấy ai gây sự động thủ đâu, theo ý niệm của người cổ đại các ông thì bây giờ chúng ta đều là quân tử, đất nước của quân tử, hiểu không?" "Quân tử?" Lỗ Thương Vương nghiêng người quan sát Hắc Bối Lão Lục hồi lâu.

Hắc Bối Lão Lục hắng giọng: “Khụ khụ, tóm lại là như vậy, nhà bình thường không cần đóng cửa cũng chẳng sợ trộm cướp, đi ngoài đường ai nấy đều chào hỏi nhau.” “Trên đời này thực sự có đất nước như vậy sao?” Lỗ Thương Vương cau mày.

Không cần trung thành với bất kỳ ai, không cần hành lễ quỳ bái vương công quý tộc, ai ai cũng có cơm ăn, ai cũng có thân phận bình đẳng.

Với một người đến từ thời đại đó mà nói, điều này thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng.

Chát!

Lỗ Thương Vương xoa xoa cái đầu vừa bị Hắc Bối Lão Lục vỗ một phát, ngước lên thấy sáu tên thiên niên thi vương đã lộ vẻ mặt xanh nanh vàng định ra tay.

Hắc Bối Lão Lục xoa tay: “Mẹ kiếp!

Đầu gì mà cứng thế, cậu là đầu sắt à?

Có đau không?” Lỗ Thương Vương bình thản lắc đầu.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu một chút, đây chính là thế giới của chúng tôi, là đất nước có thật, chào mừng đến với thế giới mới.” Hắc Bối Lão Lục toe toét cười.

Rất nhanh sau đó, mọi người đã quay về Giang Nam.

Sau khi trở về, Ngô Tam Tỉnh dẫn Bàn Tử đến cửa hàng của mình để sắp xếp các cổ vật minh khí lấy từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, và rồi họ phát hiện ra một chuyện không tưởng.

“Ngô Tam Tỉnh bị bắt rồi!” “Ồ.” “Lão đại, Ngô Tam Tỉnh bị người ta bắt đi rồi.” “Ồ, còn vấn đề gì khác không?” “Thế thì hết rồi, vừa nghe Bàn Tử báo tin, nói lúc họ đến chỗ Ngô Tam Tỉnh thì thấy

cả căn nhà loạn xị ngầu lên, như có trộm đột nhập, rồi không liên lạc được với Ngô Tam Tỉnh nữa." "Biết rồi." Tô Mộc lại gật đầu.

Từ khi Tô Mộc biết được tác dụng của Xà mi đồng ngư ở Cổ Đồng Kinh, anh đã biết những kẻ muốn cướp đoạt nó đại khái là hạng người nào.

Xà mi đồng ngư là một sản vật thần kỳ dưới lòng đất sâu vạn trượng, nó có khả năng ký sinh vào vật chủ, giúp vật chủ kéo dài tuổi thọ, tương tự như bí ẩn bất lão của nhà họ Trương.

Có điều Xà mi đồng ngư thực chất là một loại virus, loại virus này có thể kéo dài tuổi thọ của hầu hết sinh vật, khiến con người sống đủ lâu.

Nhưng sau khi vật chủ chết đi, loại virus này sẽ phá thể chui ra, nuốt chửng xác chết của vật chủ làm năng lượng, biến thành trứng rắn rồi lớn thành đại xà.

Trúng phải độc dịch của loài đại xà này, con người có thể nhìn thấy ký ức của những người khác mà sinh vật này từng ký sinh.

Nói tóm lại, những phương pháp trường sinh mà Tô Mộc biết đều có khiếm khuyết cực lớn.

Thế nhưng, đó lại là năng lực mà bao nhiêu kẻ thèm khát.

Ngô Tam Tỉnh lấy đi Xà mi đồng ngư chắc là để cứu ai đó, những người ngoài Cửu Môn.

Dù sao Ngô Tam Tỉnh cũng biết tính cách của Tô Mộc, tuyệt đối sẽ không vì bản thân mà trộm miếng đồng ngư này.

Tô Mộc rà soát lại ký ức, rồi bất lực mỉm cười.

"Ngô Tam Tỉnh đang châm lửa đây mà..." Tô Mộc cảm thán.

"Châm lửa?

Lửa gì?" Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

"Lục à, ông còn nhớ năm xưa Ngô Tam Tỉnh bỏ nhà đi không?" Tô Mộc nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu: "Thằng bé đó đúng là bướng bỉnh, biết Ngô Lão Cẩu mất tích là tự mình đi tìm, rồi tìm tới tận Thanh Đồng Môn, dọc đường chết mất mấy người bạn đồng hành, đúng là thảm." "Lúc đầu nếu nó chịu mở miệng cầu cứu bọn tôi một câu thì tốt rồi." Hắc Bối Lão Lục thở dài.

"Không đúng!

Lão đại, chẳng lẽ nói Ngô Tam Tỉnh lấy Xà mi đồng ngư là để trả mối thù năm xưa?

Một mình nó muốn lật đổ bao nhiêu thế lực ẩn mình sao?" Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt ngỡ ngàng.

Năm xưa Ngô Tam Tỉnh vì tìm tung tích Ngô Lão Cẩu đã đụng phải người nhà họ Uông, từng đi thám hiểm Tây Sa, sâu xuống hải đế mộ, leo lên Trường Bạch Sơn.

Chuyện Thanh Đồng Môn chỉ có thế hệ cũ của Lão Cửu Môn biết, chưa từng kể cho bất kỳ con cháu nào.

Vì người của Lão Cửu Môn đều biết, nơi đó một khi nói ra chỉ mang lại rắc rối vô tận cho những người bình thường này.

"Khổ cho thằng bé." Tô Mộc lắc đầu.

Bản lĩnh của Lão Cửu Môn không giúp được gì cho thế hệ con cháu thứ nhất, ngược lại còn trở thành áp lực lên vai thế hệ thứ hai.

Ai cũng muốn vượt qua thế hệ Lão Cửu Môn, gặp chuyện bên ngoài cũng không về nói, cứ một mình gánh vác.

Lần trước nếu không phải Tô Mộc phát hiện chuyện Hoắc Linh

mất tích, e là thế hệ thứ hai của Lão Cửu Môn đã tổn thất quá nửa rồi.

Cộp cộp cộp.

Trương Khải Sơn vuốt lọn tóc dài ở thái dương, bước lên tầng hai: "Vừa nhận được tin, một miếng Xà mi đồng ngư khác vừa xuất hiện ở khách sạn Tân Nguyệt, người nước ngoài giao cho người của tôi nói là muốn mang ra đấu giá." "Xem ra những kẻ đó sau bao nhiêu năm nghiên cứu đại khái cũng biết bí mật ẩn giấu trong Xà mi đồng ngư rồi." Trương Khải Sơn thở dài.

"Hơn nữa tôi nghe tin truyền về rằng có một nhóm đội ngũ người nước ngoài không tra được danh tính đã tiềm nhập vào nội địa, đang rình rập hành động, mục đích không rõ." Trương Khải Sơn nói tiếp.

"Xem ra chuyến đi hải đế mộ lần này định sẵn là không bình yên rồi." Tô Mộc ngước đôi mắt thâm thúy lên.

Xà mi đồng ngư đã không còn có thể đo lường bằng tiền, lại bị người nước ngoài tung ra làm vật đấu giá bình thường, thủ đoạn cạm bẫy trong đó chắc chắn cực kỳ phức tạp.

"Lục gia, Lục gia!

Chương 219

Cứu mạng với!" Bàn Tử hớt hơ hớt hải chạy lên tầng hai, cuống cuồng gọi Hắc Bối Lão Lục.

Tô Mộc cau mày, tách trà trong tay khẽ khựng lại, anh ngước nhìn Bàn Tử vừa chạy tới.

"Chuyện gì?" Hắc Bối Lão Lục bình thường quản giáo Bàn Tử rất nghiêm khắc, nhưng ai cũng thấy ông cực kỳ quan tâm Bàn Tử.

Dù sao nửa đời sau của ông cũng là nhờ có Bàn Tử bên cạnh đùa giỡn, quậy phá.

"Ngô Tà mất tích rồi!" Bàn Tử thảng thốt.

"Cái gì?!" Hắc Bối Lão Lục sững sờ.

Trương Khải Sơn ánh mắt ngưng lại, nhìn về phía Tô Mộc.

Ngô Tà ở ngay gần họ, làm sao có thể biến mất ngay dưới mắt họ được?

Xung quanh đều đã bố trí lính canh tương ứng rồi mà.

"Thật sự mất tích rồi, bọn tôi về xong chẳng phải Ngô Tà ở cùng Tiểu Ca sao?

Ngô Tà không cho Tiểu Ca cử động mạnh nên cứ chăm sóc cậu ấy, hai người ở riêng với nhau.

Hôm nay tôi qua tìm Ngô Tà để tính toán chiến lợi phẩm chuyến Lỗ Vương Cung lần này, thì Tiểu Ca bảo đã nửa ngày không thấy Ngô Tà đâu.

Bọn tôi tìm khắp nơi rồi mà không thấy, liên lạc cũng không được." Bàn Tử tuôn một lèo những chuyện đã xảy ra.

“Chuyện này là thế nào?” Hắc Bối Lão Lục nghe mà lùng bùng lỗ tai.

Trương Khởi Linh ở bên cạnh mà Ngô Tà cũng có thể mất tích sao?

Ngô Tam Tỉnh mất tích thì thôi đi, gã đó còn có chút bản lĩnh, hơn nữa gã đã trộm Xà mi đồng ngư, có những chuyện gã đã chọn không nói với người Lão Cửu Môn thì họ cũng mặc kệ.

Nhưng Ngô Tà thì khác.

Ngô Tà là đứa cháu duy nhất của nhà họ Ngô.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh dường như đều không có ý định kết hôn sinh con.

Ngô Lão Cẩu vì Cửu Môn mà là người đầu tiên đứng ra canh giữ Thanh Đồng Môn, thực hiện lời hứa mười năm đó, không quản sống chết.

Vậy mà đứa cháu trai duy nhất của ông lại mất tích ngay trước mặt Tô Mộc và mọi người, sống chết chưa rõ!

“Báo.” Ngay lúc này, lính canh mà Trương Khải Sơn bố trí xung quanh với vẻ mặt khó coi bước lên lầu.

Trương Khải Sơn cau mày: “Lại chuyện gì nữa?” Người lính cảm nhận được bầu không khí áp bách trên tầng hai, trầm giọng báo: “Vừa rồi có mấy anh em bị ai đó đánh thuốc mê, các chốt canh dường như bị bỏ trống một thời gian, thuộc hạ lo có chuyện xảy ra nên tới báo cáo một tiếng.” “Lui xuống đi.” Trương Khải Sơn bao năm qua đã luyện được khả năng không lộ hỉ nộ ra mặt, chỉ phẩy tay cho thuộc hạ lui xuống.

Bởi vì có nổi giận với họ thì Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh cũng không quay về được.

Lão Cửu Môn xưa nay chỉ đối ngoại không đối nội.

Trương Khải Sơn nhìn sắc trời tươi sáng ngoài cửa sổ, khẽ thở dài.

Trớ trêu thay lúc này lại là ban ngày.

Lũ âm hồn không thể hiện thân.

Nếu không thì kẻ nào có thể cướp được Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh từ tay ông?

Tô Mộc hít một hơi thật sâu, khóe miệng khẽ nhếch lên, không rõ là vui hay giận: "Làm vậy có hơi quá đáng rồi đấy." Cùng lúc đó.

Tại một điểm tọa độ thế giới khác.

Không xa cung điện trắng khổng lồ, mấy chiếc xe van màu đen nhanh chóng đỗ lại, vài người da đen vạm vỡ bước xuống.

Trên người họ quấn đầy thuốc nổ, ánh mắt kiên định rảo bước về phía cung điện trắng.

Khoảng năm sáu tiếng sau, khi giới cao tầng Mỹ trong cung điện vẫn chưa kịp hoàn hồn thì từ một hướng khác lại có một chiếc xe chở đầy thuốc nổ lao tới, nổ tung gần cung điện.

Giới cao tầng Mỹ nhìn nhau ngơ ngác, trong một ngày liên tiếp xảy ra hai vụ nổ ngay gần cung điện trắng, chuyện này quá đỗi quỷ dị rồi.

Và đó vẫn chưa phải là chuyện cuối cùng của ngày hôm nay, vài tiếng sau lại có kẻ liều mạng mang theo thuốc nổ chạy về phía cung điện.

Lúc này giới cao tầng Mỹ mới bừng tỉnh, ra lệnh điều tra gắt gao xem kẻ thiên sát nào đã đắc tội với những tổ chức khủng bố như vậy.

Cùng lúc đó.

Tại một điểm tọa độ thế giới khác.

Đền Yasukuni đang có người đến tu sửa.

Ai mà ngờ được một phú thương có thế lực không nhỏ trong nước lại tự hủy hoại tiền đồ, chạy tới phá hoại ngôi đền đó!

Sau đó phía bên này cũng đang truy tìm xem có phải ai đó trong nước đã đắc tội với nhân vật thần thông quảng đại nào không.

Giang Nam đã màn đêm buông xuống.

Trương Khải Sơn ngậm chiếc tăm từ ngoài bước vào: "Chuyện đã thu xếp xong rồi, để xem hai ngày này họ có chịu giao người không, nếu còn muốn kéo dài thì sẽ có bất ngờ lớn hơn đợi họ." "Ông có nhầm không đấy?" Tô Mộc cau mày nhìn Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn lắc đầu: "Vừa nhận được tin một nhóm người bí ẩn từ nước ngoài tới thì Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh mất tích, không sai được đâu." "Thế lực nước ngoài từ khi nào lại lợi hại như vậy ở Giang Nam?

Vừa mới tới đã có thể bắt cóc được Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà ngay trước mắt chúng ta sao?" Tô Mộc nghi hoặc.

"Nghe cũng có lý." Trương Khải Sơn gãi đầu, hơi ngượng ngùng.

"Lão Lục, ông thử nghĩ xem, nếu là ông thì ông làm thế nào để mang Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà đi mà không ai hay biết?" Tô Mộc quay sang nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục xoa cằm suy nghĩ một lát rồi thốt lên: "Tất nhiên là bám theo họ rồi, tôi không tin là họ không có lúc đi lẻ, chỉ cần một người đi vào góc khuất là tôi đánh ngất mang đi thôi." "Chà, Lục gia từ khi nào mà thành thạo thế?

Từng luyện qua à?" Bàn Tử kinh ngạc.

“Cút đi!” Khóe miệng Hắc Bối Lão Lục giật giật.

“Ông nói vậy làm tôi sực nhớ đến một nhóm người.” Tô Mộc nheo mắt.

Người bình thường không có nhiều thời gian và công sức để chuyên môn theo dõi ai đó, nhưng có một nhóm người chuyên làm việc này.

Chương 220

Hơn nữa nhóm người này có liên quan đến hải đế mộ sắp xuất hiện.

Đội kế toán nhà họ Uông.

Tô Mộc ngẫm nghĩ, chỉ có nhà họ Uông là đáng nghi nhất.

Có thể tính toán chính xác kẽ hở của lính canh, tính toán thời điểm Ngô Tà không ở cạnh Trương Khởi Linh, tính toán lúc Tô Mộc và mọi người không ở gần Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh.

"Trương Khởi Linh đâu rồi?" Tô Mộc bỗng hỏi.

"Trương Khởi Linh phát điên rồi, từ khi Ngô Tà biến mất là cả người cứ ngẩn ngơ như mất hồn, đang chạy khắp phố tìm Ngô Tà kìa." Bàn Tử bất lực lắc đầu.

"Đi, gọi cậu ấy lại đây, tôi chắc là biết Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh bị đưa đi đâu rồi." Tô Mộc phẩy tay với Bàn Tử.

"Rõ!

Lại có hành động rồi sao?

Lần này tiền còn chưa tiêu hết mà đã nhanh thế." Bàn Tử lầm bầm rồi đi xuống lầu.

"Đi tìm vị trí di tích cổ vật vừa phát hiện ngoài bờ biển đi, chắc chắn đã có người thấy rồi." Tô Mộc dặn dò.

Trương Khải Sơn gật đầu, quay người đi xuống.

Tô Mộc biết vị trí các miếng Xà mi đồng ngư khác, và những kẻ khác cũng biết.

Nhưng tại sao họ không tự đi lấy mà lại phải cướp từ tay Ngô

Tam Tỉnh?

Đó là vì tất cả đều biết, những nơi cất giữ Xà mi đồng ngư đều tiềm ẩn những mối nguy hiểm đe dọa đến tính mạng.

Tại đế đô.

Vì một vài lý do đặc biệt, thế hệ lão đại của Lão Cửu Môn không thể đặt chân đến vùng đất này, nhưng một manh mối về Xà Mi Đồng Ngư khác lại xuất hiện tại đây.

Vì vậy, họ chỉ có thể cử Bàn Tử, Trần Thừa Trừng và Giải Vũ Thần đến để thu thập.

Do Ngô Tà đang mất tích nên không thể đi cùng.

Hải thiếu không phải người của Lão Cửu Môn nên cũng không bị kéo vào chuyện này.

Thế hệ trẻ đi lần này chỉ có ba người họ.

Bàn Tử những năm đầu đã lăn lộn khắp nam bắc, từng ở đế đô một thời gian nên cực kỳ am tường tình hình nơi này.

Thêm vào đó, lần này những người lớn của Cửu Môn không đi cùng, Bàn Tử càng thêm phóng túng.

"Đi thôi, béo này dẫn hai người đi ăn thịt dê nhúng!" Bàn Tử phất tay.

Trần Thừa Trừng và Giải Vũ Thần lộ vẻ không mấy hứng thú, đồng loạt lắc đầu.

"Mẹ kiếp, đã đến tận đây rồi mà không nếm thử thịt dê nhúng ở đây sao?

Chẳng phải là đi uổng công à?

Không cần hai người mời khách, Bàn gia ta hiện giờ có đầy tiền!"

Bàn Tử hào hứng vỗ ngực.

Chỉ là, Trần Thừa Trừng và Giải Vũ Thần không lo lắng chuyện tiền bạc, mà vì Ngô Tà mất tích khiến tâm trạng họ không được thoải mái.

"Hay là thế này đi Bàn Tử, anh cứ đi ăn đi, tôi và Chanh Chanh đến khách sạn Tân Nguyệt xem thử, có gì sẽ liên lạc sau." Giải Vũ Thần nói rồi xoay người đi.

"Ấy đừng!

Hai người mà đi, lúc về mấy lão già kia mà biết được thì lột da Bàn gia này mất!" Bàn Tử lẩm bẩm rồi cũng vội vã đuổi theo Giải Vũ Thần.

Thực tế, không chỉ Tô Mộc và những tiền bối Cửu Môn, ngay cả Giải gia cũng không có thế lực kinh doanh gì ở đây.

Dù sao thì dưới chân thiên tử, có một số việc không thể làm bừa.

Sự tôn trọng tối thiểu đối với thế hệ Cửu Môn vẫn còn đó.

Nghĩa là Giải Vũ Thần, Trần Thừa Trừng và Bàn Tử ở nơi này hoàn toàn không có bối cảnh hay thế lực nào để dựa dẫm.

Bởi khi đã đến đây, dù bên ngoài có ghê gớm đến đâu thì cũng chỉ là dân thường mà thôi.

Một lát sau.

Giải Vũ Thần dẫn hai người đi cùng đến trước khách sạn Tân Nguyệt, sau đó hỏi thăm manh mối về tin đồn đấu giá Xà Mi Đồng Ngư.

"Xin lỗi, chúng tôi ở đây chỉ là một khách sạn bình thường, quý khách muốn ăn cơm thì mời vào, còn chuyện khác thì xin mời đi nơi khác hỏi." Nhân viên phục vụ của khách sạn Tân Nguyệt có chút thiếu

kiên nhẫn đáp một câu rồi tự ý quay đi.

“Sao chẳng giống những gì Phật gia nói gì cả?

Đây chẳng phải là nhà nhạc phụ của Phật gia sao?

Sao lại không nể mặt thế này?” Bàn Tử ngạc nhiên nói.

“Đi mau đi mau, đừng đứng đây cản đường, lát nữa còn có khách quý đến, đi chỗ khác mà hỏi.” Vài nhân viên phục vụ khác thậm chí còn tiến lên xua đuổi nhóm Bàn Tử.

Bàn Tử làm sao chịu được cục tức này, gã lập tức túm lấy cổ áo một nhân viên: “Nhóc con đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, lát nữa Bàn gia đánh cho ngươi ra bã, rồi lấy chính đống bã đó nện ngươi đấy.” Mấy nhân viên định đến đuổi người lập tức khựng lại.

Phải nói là thân hình hộ pháp của Bàn Tử trông cũng khá dọa người.

Nhưng thì đã sao?

“Ngươi thử động thủ xem?

Mẹ kiếp, ngươi không biết đây là đâu à?

Nhìn cho kỹ rồi hãy đến đây gây sự, không muốn sống nữa sao?” Nào ngờ, mấy nhân viên này chẳng hề sợ hãi, ánh mắt khinh bỉ càng thêm đậm đặc.

“Đây là đâu?” Bàn Tử hỏi ngược lại.

“Khách sạn Tân Nguyệt!

Ngươi không biết à?

Chương 221

Về mà nghe ngóng cho kỹ xem khách sạn Tân Nguyệt là nơi nào, hạng tép riu như các người mà cũng đòi đến đây quậy phá sao?" Nhân viên phục vụ cười lạnh.

"Khách sạn Tân Nguyệt thì ghê gớm lắm à?

Gọi quản lý của các người ra đây cho Bàn gia!

Cứ nói là người của Lão Cửu Môn đến, xem ông ta có tiếp không." Bàn Tử đưa danh hiệu Lão Cửu Môn ra.

"Người Lão Cửu Môn?" Cách đó không xa, một nhân viên phục vụ tóc mai đã điểm bạc đang dọn dẹp bàn ghế bước lại, ngăn cản màn náo loạn này.

Lão già cau mày nói: "Đi, thông báo một tiếng, bảo là người của Lão Cửu Môn đến.

Tiện thể đóng cửa lại luôn." Bàn Tử nghe nửa câu đầu cứ ngỡ đối phương sợ danh tiếng Cửu Môn nên đổi thái độ.

Nhưng khi nghe nửa câu sau, gã lại thấy có gì đó sai sai.

"Ban ngày ban mặt đóng cửa làm gì?" Bàn Tử nói rồi huých vai Giải Vũ Thần, thì thầm: "Còn đơ ra đó làm gì, chạy mau!" "Đóng cửa làm gì à?" Lão phục vụ cười khẩy: "Đóng cửa thả chó!

Ông chủ đã đợi bao nhiêu năm nay rồi!

Cái tên Trương Khải Sơn đó dụ dỗ tiểu thư bỏ trốn, bao nhiêu năm rồi không biết đường về thăm nhà!

Còn dám nhắc đến Lão Cửu Môn?

Người Lão Cửu Môn chứ gì?

Đánh chết chúng nó cho ta!

Có chuyện gì ta chịu trách nhiệm!" "..." Bàn Tử, Giải Vũ Thần và Trần Thừa Trừng đồng loạt lùi lại vài bước, nhìn đám đâm thuê chém mướn của khách sạn Tân Nguyệt đang đen kịt kéo tới, sắc mặt ai nấy đều kỳ quái.

Bàn Tử liếc Giải Vũ Thần: "Cậu đánh được mấy đứa?" Rồi gã lại nhìn Trần Thừa Trừng.

Giải Vũ Thần giơ một ngón tay, thần sắc bình tĩnh.

"Một đứa?

Mẹ kiếp, một đứa thì giải quyết được gì, xong rồi xong rồi, hôm nay lại bị ăn đòn rồi, đúng là cái danh Cửu Môn hại chết người mà!" Bàn Tử mếu máo.

Trần Thừa Trừng giơ tay phải ra.

Mắt Bàn Tử sáng lên, vui mừng nói: "Tiểu cô nương, em đánh được năm đứa sao?" Trần Thừa Trừng lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Em một đứa cũng đánh không lại, nhưng em có thể tát anh một cái.

Thôi Bàn gia, chúng ta nhận lỗi với người ta đi, anh cứ đứng yên cho họ đánh coi như là bồi tội." "Cái này..." Bàn Tử do dự.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần đã bắt đầu tháo cúc tay áo vest, sau đó treo chiếc áo vest màu xanh sạch sẽ lên cột trụ, tháo thêm vài chiếc cúc cổ áo sơ mi đỏ.

"Cậu làm gì thế?

Đồ ngốc này!

Cậu định đánh thật à?

Đánh lại không..." Bàn Tử kéo tay Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần lắc đầu, tự giác chắn trước mặt Bàn Tử và Trần Thừa Trừng: “Lúc nãy tôi giơ một ngón tay không phải là đánh được một đứa, mà là đám bọn họ, không một ai là đối thủ của tôi cả.” Bàn Tử: “...” Giải Vũ Thần tiếp tục nói với đám bảo tiêu trước mặt: “Năm đó khi tôi đến đây, tôi đã đánh cho mấy tay thái tử gia ở vùng này thừa sống thiếu chết, chắc các người cũng từng nghe danh tôi.

Hôm nay nếu các người muốn thay mặt khách sạn Tân Nguyệt ra tay thì đừng trách tiểu gia tôi vô tình.” Trong đám nhân viên khách sạn, lão già lúc nãy đưa tay ra hiệu: “Đợi đã, cậu là... cậu là Hồng y Sát thần năm đó sao?

Giải Ngữ Hoa!!!” “Giải Ngữ Hoa?

Ai cơ?

Họ hàng của cậu à?” Bàn Tử lỡ miệng hỏi Giải Vũ Thần.

Giải Ngữ Hoa là nghệ danh mà Nhị Nguyệt Hồng đặt cho Giải Vũ Thần năm xưa, giống như tên thật của Nhị Nguyệt Hồng là Hồng Quan vậy.

Khi Giải Vũ Thần còn nhỏ, vẻ ngoài trông chẳng khác gì một tiểu bạch kiểm, trông rất dễ bị bắt nạt, tính cách có vẻ mềm yếu, khá giống với Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng thực tế, đứa trẻ được Nhị Nguyệt Hồng chọn trúng làm truyền nhân đời thứ ba làm sao có thể tầm thường.

Chín người của Lão Cửu Môn không một ai là hạng xoàng xĩnh.

Giải Vũ Thần từng được Nhị Nguyệt Hồng gửi đến kinh đô học nghệ thuật sân khấu, sau đó bị một đám thái tử gia ở kinh đô bắt nạt.

Lúc đó Giải Vũ Thần dù không biết bối cảnh thật sự của mình nhưng cũng nhất quyết không chịu thua mà đánh nhau với đám trẻ đó.

Sau khi trưởng thành, có kẻ chọc giận anh, anh đã thẳng tay đánh gãy chân đối phương ngay tại trường học.

Bối cảnh của kẻ đó khiến phần lớn người ở kinh đô phải e sợ.

Nhưng sau khi Giải Vũ Thần đánh gãy chân hắn, thế lực đứng sau tên thái tử đó lại chẳng dám tìm anh gây rắc rối.

Từ đó về sau, hễ nhắc đến cái tên Giải Ngữ Hoa, thế hệ trẻ ở kinh đô không ai là không nể sợ.

"Tiểu Hoa thiếu gia, sao cậu cũng đi cùng vậy?" Lão phục vụ cười xòa tiến lại gần, ngăn cản hành động của thuộc hạ.

"Không ai nói với các người rằng tôi là hậu duệ Giải gia của Cửu Môn sao?" Giải Vũ Thần thản nhiên nói.

"Tê..." "Hóa ra là hậu nhân Lão Cửu Môn, hèn gì năm đó không ai dám ra tay trả thù Giải Ngữ Hoa." "Lão Cửu Môn là cái gì?

Bối cảnh lợi hại lắm sao?" "Khách sạn Tân Nguyệt thành lập đến nay chỉ có duy nhất một lần bị người ta đến vỗ mặt, lần đó chính là mấy người Lão Cửu Môn cùng nhau ra tay, hơn nữa còn cướp mất tiểu thư đi." "Hóa ra là vậy." "Vậy giờ tính sao?" "Quản gia, giờ phải làm thế nào?" Đám thuộc hạ phân vân nhìn lão già.

Lão già trầm tư một lát rồi nhỏ giọng: "Hóa ra Tiểu Hoa thiếu gia cũng là hậu duệ Cửu Môn.

Chỉ là đây là kinh đô, thời đại đã thay đổi, chẳng lẽ đám tiểu Cửu Môn các người lại muốn đại náo khách sạn Tân Nguyệt lần nữa sao?" "Chúng tôi lần này đến chỉ để tham gia buổi đấu giá, nhưng người của ông cứ quấn lấy không buông." Giải Vũ Thần nhún vai.

Ở vùng kinh đô này, Giải Vũ Thần cũng có danh tiếng của riêng mình, chỉ là tính cách anh giống sư phụ Nhị Nguyệt Hồng, không thích phô trương mà rất khiêm tốn.

Trừ phi có kẻ đụng đến mình.

“Hóa ra là vì buổi đấu giá lần này...

Chỉ là Tiểu Hoa thiếu gia, Bàn gia, các vị cũng biết khách sạn Tân Nguyệt có quy tắc của khách sạn Tân Nguyệt...

Chương 222

Các vị có tư cách tham gia nhưng...” “Ý ông là chúng tôi không đủ tư cách?” Giải Vũ Thần ngắt lời.

“Không không không!

Người của Lão Cửu Môn sao có thể không đủ tư cách, chỉ là người tham gia buổi đấu giá lần này đã chốt danh sách rồi, làm vậy không đúng quy củ cho lắm...” Lão già lộ vẻ khó xử.

“Khi tôi đi, Phật gia có đưa cho tôi chiếc trâm này và một bức thư, bảo tôi giao cho ông chủ khách sạn Tân Nguyệt.” Giải Vũ Thần lấy từ túi áo ra một phong thư trắng giao cho lão già.

Lão già gật đầu, xoay người đi lên tầng hai.

Năm đó Y Tân Nguyệt lén bỏ trốn khỏi Bắc Bình đến Trường Sa, sau đó không phải bà không muốn quay lại, mà là phía Bắc Bình đã công khai tuyên bố không thừa nhận thân phận của Y Tân Nguyệt, càng không thừa nhận Trương Khải Sơn khi đó còn trẻ tuổi.

Khách sạn Tân Nguyệt lúc đó là một thế lực lớn có máu mặt ở Bắc Bình, trong khi Lão Cửu Môn Trường Sa bị người Bắc Bình coi là hạng tam giáo cửu lưu.

Không môn đăng hộ đối, nên họ không thừa nhận mối quan hệ giữa Trương Khải Sơn và Y Tân Nguyệt.

Nhưng đến hôm nay, không biết ông chủ khách sạn Tân Nguyệt đã nghĩ thông suốt chưa.

Giải Vũ Thần quay sang kể cho hai người kia nghe những chuyện Nhị Nguyệt Hồng đã nói về khách sạn Tân Nguyệt.

Bàn Tử đảo mắt, cười hắc hắc: “Tôi quả nhiên không đoán sai,

hạng người như Phật gia và Nhị gia lúc trẻ chắc chắn không thiếu mấy chuyện phong lưu thế này, cả Tô gia nữa." "Đừng nói bậy, Phật gia và Nhị gia đều là những người chung tình nổi tiếng đấy." Giải Vũ Thần lườm Bàn Tử một cái.

"Chàng trai nghèo lên cửa bị khinh thường, cốt truyện này nghe quen quen nhỉ?

Phật gia lúc đó còn là binh vương (quân gia) nữa, trùng hợp quá, đúng hết rồi, ha ha ha." Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, cười lớn.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây.

Giờ đây, ngay cả khi người của tiểu Cửu Môn đến, khách sạn Tân Nguyệt cũng không dám không nể mặt.

Không còn là cái thời Lão Cửu Môn vào cửa phải nhìn sắc mặt người khác nữa.

Một lát sau.

Lão già lúc nãy mắt đỏ hoe từ tầng hai đi xuống, phất tay với thuộc hạ: "Tản ra hết đi, không có việc gì nữa." Sau đó, lão đi đến trước mặt ba người Bàn Tử: "Lão gia nói rồi, cháu trai phải có một đứa mang họ của ông ấy, thì ông ấy có thể cho các người tất cả, bao gồm cả khách sạn Tân Nguyệt này." "Hức hức, thực không giấu gì ông, Bàn gia tôi thực ra còn một thân phận ẩn giấu khác, hức hức, lão già, ông nhìn tôi xem, có thấy nhớ ra điều gì không?" Bàn Tử đột nhiên chen ngang, dụi mắt.

Lão quản gia: "?" Bàn Tử hé ngón tay nhìn vẻ mặt quái dị của lão quản gia, thê thảm giải thích: "Ông nhìn tôi xem, có phải rất giống Phật gia lúc trẻ không?

Hức hức, tôi chính là đứa con thất lạc nhiều năm của Phật gia đây

mà, hức hức.” Giải Vũ Thần đã chắp tay sau lưng đi ra chỗ khác.

Trần Thừa Trừng lộ vẻ ngạc nhiên, do vấn đề thân phận nên cô không rõ lắm về chuyện của tám môn khác trong Cửu Môn.

Chỉ là, dù Trần Thừa Trừng có nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, từ trong ra ngoài, Bàn Tử chẳng có điểm nào giống Trương Khải Sơn cả, dù là một sợi tóc cũng không.

“Lời này là thật sao?” Lão già cũng ngớ người.

“Làm sao giả được!

Mau mau, đưa địa khế khách sạn Tân Nguyệt cho tôi, còn cả chìa khóa kho báu tích góp bao nhiêu năm nay nữa.” Bàn Tử liếm môi.

“Phật gia và tiểu thư rốt cuộc đã tạo nghiệt gì mà lại có một hậu duệ xấu xí thế này chứ, haiz.” Lão già lầm bẩm một câu.

Bàn Tử nắm chặt nắm đấm: “Lão già kia, nói năng cho cẩn thận!

Bàn gia lúc trẻ cũng là một đóa hoa của Trường Sa đấy!

Bảo ai xấu hả!” “Tiểu Hoa thiếu gia, lời anh ta nói có phải sự thật không?” Lão già bất lực cầu cứu Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn lão già: “Cửu Môn không có nhân vật này, ông có thể đi hỏi xem trong Cửu Môn ai dám nhận anh ta.” “Kẻ lừa đảo?” Sắc mặt lão già thay đổi, định ra hiệu cho thuộc hạ.

Bàn Tử vội vàng lắc đầu: “Không, đùa thôi đùa thôi, Bàn gia tôi làm sao có thể là con của Phật gia được, tôi thuộc Lục môn, đừng đuổi tôi đi.” “Ồ~ hóa ra là người của Hắc Bối Lão Lục.” Lão già gật đầu đầy ẩn ý.

“Ồ~ đúng vậy, anh ta thuộc Lục môn.” Giải Vũ Thần cũng hùa theo.

Trần Thừa Trừng che miệng cười khẽ: “Mọi người có thấy hình ảnh hiện lên không?

Ha ha, đúng là đúc từ một khuôn ra mà.” “Này này này!

Đừng có quá đáng nhé!

Các người mắng ai trông giống Hắc Bối Lão Lục hả?” “...” Lão già đưa cho ba người giấy tờ chứng minh, sau đó dẫn họ đi về phía tầng hầm tầng một.

Sau khi trải qua một màn kiểm tra, họ thuận lợi tiến vào hiện trường buổi đấu giá.

Lão già đưa ba người ngồi xuống, tò mò hỏi: “Đúng rồi, Tô gia của Cửu Môn liệu có hậu nhân không?

Hậu nhân của ngài ấy giờ thế nào rồi?” “Tô gia?

Ông hỏi chuyện này làm gì?” Giải Vũ Thần cau mày.

“Tò mò thôi, năm đó Tô gia hào hoa phong nhã, ông chủ từng định gả tiểu thư cho ngài ấy, nhưng Tô gia lại không thèm nhìn tới, hắc hắc hắc.” Lão già kể lại một đoạn lịch sử ít người nhớ tới.

Bàn Tử giật mình, kinh ngạc nói: “Còn có chuyện này nữa sao?

Lão già ông xem khách sạn Tân Nguyệt còn vị tiểu thư nào khác không, xem tôi có được không?” Khóe miệng lão già giật giật, liếc Bàn Tử một cái: “Anh mà cũng xứng sao?” Trên trán Bàn Tử hiện lên mấy vạch đen: “Xấu thì đã sao?

Nhà tôi không dựa vào mặt mũi để kiếm ăn.” “Bàn Tử, anh còn muốn nói chuyện tử tế không?” Giải Vũ Thần nhắc nhở một câu, Bàn Tử mới kìm chế ý định nói tiếp.

“Ông nói tiếp đi, Tô gia sau đó thế nào rồi?” Giải Vũ Thần mỉm cười đầy ẩn ý.

Bởi vì hậu đại Cửu Môn không ai biết rõ quá khứ của Tô gia ra sao, tất cả con cháu chỉ được kể rằng Tô gia thuộc Cửu Môn nhưng lại siêu thoát khỏi Cửu Môn.

“Thực không giấu gì các cậu, năm đó người cầm đầu gây chuyện chính là Tô gia của các cậu.

Khi Tô gia đến đây, họ bị người Bắc Bình khinh thường, dù ai cũng biết đó là những thanh niên cực kỳ lợi hại, nhưng cuối cùng họ lại so bì bằng thế lực và võ lực.

Mà khi so cái đó thì những người khác càng thảm hơn...” “Năm đó tôi còn nhỏ, nhưng cũng chứng kiến cảnh tượng đó.

Ai mà ngờ được mấy thiếu niên lại có thể đột phá khỏi vòng vây của hàng trăm người mà không hề hấn gì, thậm chí còn để lại lời đe dọa, ai không phục thì cứ việc đuổi theo...” “Hắc hắc hắc, thế hệ chúng tôi đều coi Tô gia là thần tượng đấy!

Một chàng trai xuất chúng như vậy, hào hoa phong nhã, khí thế ngất trời!

Ngưỡng mộ, thực sự rất ngưỡng mộ...” “Chỉ tiếc là chúng tôi sinh ra ở Bắc Bình, chết cũng là người Bắc Bình, nếu không năm đó đã đi theo Tô gia rồi.

Lúc đó rất nhiều thanh niên coi Tô gia là thần tượng, là chỗ dựa tinh thần...” “Nghe nói khi đánh nhau, bên Trường Sa đều do ngài ấy đứng đầu, đánh đuổi giặc ngoại xâm, uống máu kẻ thù, sướng biết bao nhiêu!

Chương 223

Đâu như mấy nơi này của chúng ta, thật là uất ức...” Lão già càng nói càng hăng.

Cho đến khi buổi đấu giá bắt đầu, lão già mới dừng cơn hưng phấn lại.

Nhưng qua đoạn giao tiếp ngắn ngủi này, Giải Vũ Thần, Bàn Tử và Trần Thừa Trừng cũng hiểu thêm được một đoạn lịch sử về Lão Cửu Môn, một đoạn lịch sử mà họ chưa từng nghe từ miệng những người lớn tuổi khác.

Đó là câu chuyện về vị thần truyền kỳ kia.

Tiếp đó, buổi đấu giá bắt đầu.

“Bàn Tử, có biết câu chuyện về thắp đèn trời không?” Giải Vũ Thần ngồi trên ghế, mỉm cười nói với Bàn Tử.

Buổi đấu giá bắt đầu, đầu tiên là những món đồ mà người bình thường coi là bảo vật, vẫn chưa đến lượt Xà Mi Đồng Ngư.

“Tôi biết thế nào được?

Lão già Lục môn kia suốt ngày chỉ nổ với Bàn gia tôi rằng năm đó ông ta đã chém bao nhiêu người, uống bao nhiêu rượu, kết giao bao nhiêu bằng hữu sinh tử.” Bàn Tử lắc đầu.

Giải Vũ Thần chỉ về hướng chiếc ghế ngọc duy nhất trong buổi đấu giá, chiếc ghế mà không ai dám ngồi: “Năm đó Phật gia đã ngồi vào vị trí đó mới rước được mỹ nhân về dinh.

Vị trí đó chính là vị trí thắp đèn trời.

Một khi đã ngồi vào đó, bất kể người khác trả giá bao nhiêu...”

“Bàn Tử!

Bàn Tử!

Anh nghe tôi nói đã...” Giải Vũ Thần ngẩn người.

Trong tầm mắt anh, Bàn Tử đã lao ra như sợ ai cướp mất, ngồi chễm chệ lên chiếc ghế ngọc duy nhất đó, khiến mọi người xung quanh đều ngoái nhìn với vẻ mặt quái dị.

“Thắp đèn trời là gì thế?

Tiểu Hoa, Bàn Tử sẽ không sao chứ?” Trần Thừa Trừng cảm thấy có điềm chẳng lành, cau mày hỏi.

“Haiz, ngồi vào vị trí đó rồi thì bất kỳ món hàng đấu giá nào, anh đều phải trả giá cao hơn người khác.

Nghĩa là giá cao nhất luôn thuộc về anh, nếu anh không đủ tài lực, anh sẽ bị đem ra 'thắp đèn' thay cho đèn trời.” “Có tiền thì thắp đèn trời, không tiền thì bị thắp đèn...” Giải Vũ Thần cười khổ.

“Trời ạ!

Bàn Tử giàu vậy sao!” Trần Thừa Trừng hít một hơi lạnh.

Chuyện này ngay cả Trần gia của cô cũng không dám ngồi vào vị trí đó, vì cô là thế hệ trẻ, người trong nhà không thể bỏ ra quá nhiều tiền cho cô được.

Giải Vũ Thần cũng hiểu điều này nên mới không ngồi vào đó.

“Chúc mừng vị tiên sinh này, món hàng đấu giá này đã được giao dịch với giá 5 triệu tệ.

Xin ngài đợi một chút, món đồ sẽ được mang đến ngay, xin hỏi ngài thanh toán bằng tiền mặt hay thế nào?” Trên bục đấu giá, người bán đấu giá nở nụ cười chuyên nghiệp, lịch sự thông báo với Bàn Tử.

Bàn Tử nhìn món đồ bồi táng tầm thường vừa được mang lên, vẻ mặt ngơ ngác.

Cái thứ rác rưởi này mà giá 5 triệu tệ?

Lúc nãy người hô giá chẳng phải chỉ có 2,5 triệu tệ thôi sao?

Gã còn chưa kịp hé răng câu nào, sao đã thành đồ gã mua rồi?

Bàn Tử kinh hãi quay sang nhìn Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần gật đầu với Bàn Tử, giơ ngón tay cái lên: "Vị trí đó ngồi xuống rồi, bất kỳ món đồ đấu giá nào anh cũng sẽ phải mua với giá gấp đôi mức giá cao nhất.

Chúc mừng Bàn gia, người Lục môn quả là giàu có..." "Người Lục môn..." Trần Thừa Trừng dường như nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt bỗng trở nên khó coi.

Chuyến này họ đi, Trương Khải Sơn có đưa cho họ một ít tiền, nhưng đó là để đấu giá Xà Mi Đồng Ngư, không phải để họ phung phí thế này.

Còn cha mẹ trưởng bối của họ cũng chẳng cho bao nhiêu tiền tiêu vặt.

Nghĩa là Bàn Tử ngồi lên vị trí thắp đèn trời, oai thì oai thật nhưng hóa đơn này phải để Hắc Bối Lão Lục thanh toán rồi.

Tại Giang Nam.

"Hắt xì!

Hắt xì!

Hắt xì!" "Kẻ nào dám nói xấu Lục gia này sau lưng vậy!" Hắc Bối Lão Lục dụi mũi, sau đó đi xuống lầu mua mấy cái bánh màn thầu và dưa muối.

Thời đại thay đổi ngày càng nhanh, cách kiếm tiền của Lục môn đến thời kỳ này gần như không còn mấy chiêu trò, chủ yếu là ăn vào vốn cũ.

Những người theo Hắc Bối Lão Lục năm xưa ít nhiều đều đã già yếu, ông còn phải lo cả tiền dưỡng lão cho họ.

Bao nhiêu thuộc hạ, bao nhiêu miệng ăn cần nuôi dưỡng, gia tài của Hắc Bối Lão Lục chẳng còn lại bao nhiêu.

Cho đến khi một cuộc điện thoại từ kinh đô gọi đến, khiến Hắc Bối Lão Lục suýt thì phát điên.

"Ngươi, ngươi, thằng nhóc ngươi nói cái gì?

Cần bao nhiêu? 50 triệu tệ!!!

Này này, ngươi là ai?

Bàn Tử hả?

Không quen, đừng có khóc, vô ích thôi, ngươi gọi nhầm máy rồi.

Này này, tín hiệu kém quá, cái gì?

Dùng máy bàn nên không có chuyện tín hiệu kém à?

Ờ ờ, tôi còn bận chút việc, tôi thật sự không quen anh, cút đi cho khuất mắt!" "..." "Sao vậy?" Tô Mộc ngồi bên cạnh thong thả uống trà.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt!

Chương 224

Nó dám ngồi vào vị trí thắp đèn trời!!!

Đã bao nhiêu năm rồi, vật giá tăng gấp cả trăm lần chứ chẳng chơi!

Năm đó toàn là đại ca bỏ tiền ra, giờ khoản tiền này biết đào đâu ra đây!" Hắc Bối Lão Lục ngẩn người, nước mắt lưng tròng.

Không ngờ giữ gìn khí tiết cả đời lại bị Bàn Tử phá nát.

"Vẫn chưa đấu giá đến Xà Mi Đồng Ngư sao?" Tay Tô Mộc khẽ run, anh cau mày hỏi.

"Nghe nói buổi đấu giá mới bắt đầu được mười phút, buổi này chắc phải kéo dài hai tiếng." Hắc Bối Lão Lục ngửa mặt nhìn trời, thấy trời đột nhiên đổ mưa phùn, thần sắc đầy thương tang.

"Thời tiết cũng không tệ." Tô Mộc nhấp ngụm trà, nhìn ra cửa sổ, lảng tránh chủ đề này.

"Đại ca!" Hắc Bối Lão Lục gác một chân lên bệ cửa sổ, sắc mặt đột ngột thay đổi: "Đại ca à!

Huhu, tôi không muốn sống nữa!

Sao tôi lại nuôi ra một đứa ăn hại như thế chứ!

Mất mặt quá!

Thật là mất mặt Cửu Môn chúng ta mà!

Huhu, trước đây nghe nói nuôi trẻ con là nuôi 'Thốn Kim Thú' (thú ngốn vàng), mẹ kiếp, tôi không nuôi Thốn Kim Thú, tôi nuôi con Thao Thiết rồi!!!" "Ừm." Tô Mộc nghiêm túc gật đầu.

"Đại ca!" Hắc Bối Lão Lục bám chặt hai tay vào bệ cửa sổ: "Lần

này nếu anh không giúp Lão Lục, Lão Lục sẽ nhảy xuống đây, kiếp sau chúng ta lại gặp nhau, huhu." "Nhảy đi, đừng để trúng người đi đường là được." Tô Mộc tiếp tục gật đầu, nhấp thêm ngụm trà.

Hắc Bối Lão Lục lúc này mới nhớ ra mình giờ đã bất tử, nhảy lầu thì có nghĩa lý gì?

Làm sao đe dọa được Tô Mộc chứ?

Phịch!

Hắc Bối Lão Lục đột ngột quỳ sụp xuống đất, nhanh chóng bò lại, túm lấy ống quần Tô Mộc không ngừng lay: "Đại ca, anh quên tình nghĩa bao nhiêu năm của chúng ta rồi sao, huhu, Lão Lục từ nhỏ đã được đại ca nuôi lớn, giúp Lão Lục lần này đi, Lão Lục không muốn đến chết còn mang danh con nợ đâu, huhu..." "Lục gia đây là..." Trương Khải Sơn nghe thấy tiếng khóc lóc om sòm trên lầu liền bước lên.

Anh nhìn thấy cảnh Hắc Bối Lão Lục đang ôm chân Tô Mộc mà không khỏi giật khóe miệng.

Tô Mộc liếc Trương Khải Sơn một cái, nhún vai: "Một khóc, hai nháo, ba thắt cổ, bộ ba chiêu bài của Lục gia nhà các cậu mà, cậu còn lạ gì nữa." "Có chuyện gì thế?" Khóe miệng Trương Khải Sơn khẽ nhếch lên, thích thú nhìn cảnh này.

"Bàn Tử ngồi vào vị trí thắp đèn trời, mới mười phút đã khiến Lão Lục bay mất 50 triệu tệ." Tô Mộc thản nhiên nói.

"Phụt...

Ha ha ha ha ha ha!

Lục gia ông cũng có ngày này sao, ha ha ha, cười chết bản Phật gia mất, ha ha ha, cái vị trí đó mà là chỗ để người ngồi sao?

Năm đó nhờ có Tô gia tích góp, Cửu Môn chúng ta đồng tâm hiệp lực mới dám ngồi vào, ha ha ha, thằng Bàn Tử đó một mình dám ngồi lên, đúng là tìm chết mà...” Trương Khải Sơn cười đến chảy nước mắt.

Hắc Bối Lão Lục đứng phắt dậy, nheo mắt: “Phật gia, ra chỗ khác nói chuyện chút được không?” Trương Khải Sơn lập tức xua tay: “Cút đi!

Lần trước ông nói câu này đã ép tôi đưa 5 triệu tệ, sau đó lại bị Bàn Tử lừa mất, lần này nói gì cũng không ra chỗ khác đâu.” Mặt Hắc Bối Lão Lục lập tức đen xì.

“Nhị gia bao giờ về?” Hắc Bối Lão Lục nghiêm mặt hỏi.

“Gia sản của Nhị Nguyệt Hồng vốn chẳng còn bao nhiêu, ông để lại chút ít cho vợ chồng họ đi, Lục gia.” Trương Khải Sơn cười khổ.

“Vậy... vậy ông đưa điện thoại cho tôi, tôi hỏi lão Bát, hắc hắc hắc, người khác không cho nhưng lão Bát chắc chắn sẽ cho.” Hắc Bối Lão Lục nheo mắt cười.

“Bát gia?

Bát gia năm đó đã tán hết gia sản đi chu du thiên hạ rồi, ai mà tìm được cách liên lạc với ông ấy chứ.

Trong đám chúng ta, chỉ có Nhị gia và Bát gia là không coi tiền ra gì, làm sao còn tiền cho ông.” Trương Khải Sơn lắc đầu phân tích.

“Lão Tam thì sao?” “Tam gia còn thảm hơn cả ông!

Ông chỉ phải lo tiền dưỡng lão cho thuộc hạ, Tam gia còn phải lo ma chay cho đám thuộc hạ tàn tật, đến từng nhà gửi tiền!

Ông ấy không hỏi mượn tiền ông là may rồi.” “Trần Bì...

Thôi, với Trần Bì không thân lắm.” “Cửu gia, đúng rồi!

Cửu gia!

Nhưng trước đây Cửu gia đã dặn tôi đừng có ý đồ gì với ông ấy.

Giỏi thật, mấy chục năm trước đã biết Lục gia tôi sớm muộn cũng có ngày này, đúng là thần toán tử!" "Hoắc gia...

Haiz, đại ca à, tôi hết cách thật rồi." "..." Hắc Bối Lão Lục đã vận dụng hết chất xám cả đời này nhưng vẫn không tìm ra cách nào.

Cuối cùng bất lực, ông lại đặt niềm hy vọng vào Tô Mộc.

Tô Mộc thở dài: "Thôi được rồi, để tôi chuyển cho Tiểu Hoa ít tiền.

Tính cách của Bàn Tử các cậu còn lạ gì nữa, đừng nói 50 triệu, dù là 500 triệu thì thằng cha đó cũng tiêu sạch trong phút mốt." "Hắc hắc hắc, vậy cũng tốt, cho thằng nhãi đó một bài học!

Mẹ kiếp!

Bản lĩnh khác không có, chứ luận về phá gia chi tử thì nó là nhất trong đám hậu bối!" Hắc Bối Lão Lục vừa giận vừa bất lực.

"Thế nào rồi thế nào rồi?

Những người khác nói sao?" Bàn Tử bồn chồn hỏi Giải Vũ Thần.

Gã vừa gọi cho Hắc Bối Lão Lục, lão già đã tuyên bố xanh rờn: Tiền không có, mạng có một cái!

Đúng là nghèo rớt mồng tơi thật rồi!

Hết cách, Bàn Tử đành cầu cứu Giải Vũ Thần.

Dù sao ai trong Cửu Môn mà chẳng biết Giải gia giàu nứt đố đổ vách!

Chương 225

Từ thời Lão Cửu Môn đời đầu, Giải gia đã rất giàu, bao nhiêu năm qua kinh doanh phủ sóng toàn cầu.

Mà Giải Vũ Thần lại là người thừa kế duy nhất của Giải gia.

“Nhà tôi mà biết tôi phá mất 50 triệu trong mười phút thì về nhà chắc bị lột da mất, anh mơ hão quá đấy...

Nhưng lúc nãy tôi vừa nhận được một cuộc điện thoại.” Giải Vũ Thần lườm Bàn Tử.

“Thế này nhé, mọi người đợi chút, hai người bạn của tôi vẫn ở đây, nhà vệ sinh ở đâu nhỉ?” Bàn Tử đột nhiên quay sang hỏi đám vệ sĩ khách sạn Tân Nguyệt với vẻ mặt lấm lét.

“Thôi đi Bàn Tử, có tiền rồi, lúc nãy Tô gia vừa chuyển cho tôi một ít, chắc đủ cho buổi đấu giá lần này.” Giải Vũ Thần nhún vai.

“Bao nhiêu?” Bàn Tử tò mò.

“Tô gia dặn không được nói cho anh biết, còn bảo chúng ta xử lý xong việc ở đây sớm rồi về thăm Lục gia đi.

Lúc nãy Lục gia nhảy lầu rồi, đang phải vào viện đấy, ông ấy bảo chết cho rảnh nợ, sao lại nuôi ra cái thứ này cơ chứ.” Giải Vũ Thần thuật lại nguyên văn lời nhắn cho Bàn Tử.

Bàn Tử gãi đầu ngượng ngùng: “Thì chẳng phải tại cậu bảo ngồi vào vị trí đó là tìm được vợ sao.” “Anh vội cái gì, Lục gia còn chưa kết hôn cơ mà.” Giải Vũ Thần mỉm cười nói.

“Lục gia không vội nhưng tôi vội!

Mẹ kiếp, trước đây không để ý, giờ tôi càng lúc càng thấy tôi với

Lục gia trông giống nhau thật đấy.

Cứ theo đà này thì đến năm nào tháng nào tôi mới kiếm được vợ đây...” “Ở trên cũng đâu có bao phân phối đâu...” “Thảm quá, huhu, Lục gia à, hai ông cháu mình coi như chết vì cái mặt này rồi, huhu...” “Đàn bà?

Đàn bà làm sao vui bằng trò chơi điện tử?” Hắc Bối Lão Lục đã lấy lại tinh thần, đi xuống lầu chơi máy xèng Quyền Vương.

Hắc Bối Lão Lục không thích ứng được với nhiều công nghệ mới, nhưng với trò chơi điện tử thì lại khá hứng thú.

Dù sao thời buổi này cũng không còn nhiều dịp để đánh đấm chém giết nữa.

Vì thế, Hắc Bối Lão Lục dành thời gian rảnh rỗi vào những trò chơi đối kháng thế này.

Nhân vật ông điều khiển là một gã béo to con cầm xích sắt.

Bên cạnh là Trương Khải Sơn, đang điều khiển nhân vật Bát Thần tóc đỏ nổi tiếng.

Trên màn hình máy xèng, Trương Khải Sơn liên tục dùng các kỹ năng nhỏ để tiêu hao thanh máu của nhân vật mà Hắc Bối Lão Lục đang điều khiển.

Hắc Bối Lão Lục vẫn bình thản, chỉ chú ý vào thanh năng lượng phía dưới.

Vào một khoảnh khắc.

Màn hình máy xèng lóe lên, hình ảnh đứng hình, nhân vật béo của Hắc Bối Lão Lục giơ chiếc xích sắt khổng lồ lên quá đầu, thực hiện một động tác có phần hơi bỉ ổi.

Hắc Bối Lão Lục cười hắc hắc: “Tuyệt chiêu đến đây!” “Chán

chết.” Trương Khải Sơn lắc đầu.

Theo tư duy của anh, anh thích những trò chơi điều binh khiển tướng mang tính chiến thuật hơn, không giống Hắc Bối Lão Lục chỉ thích bạo lực trực diện đơn giản thế này.

“Mọi người, vẫn chưa có tin tức gì của Ngô Tà sao?” Vừa hay Hải thiếu từ ngoài bước vào.

Trương Khải Sơn buông cần gạt, đứng dậy đi ra ngoài: “Cậu vào chơi với ông ấy đi, tôi đi hỏi lại người của mình xem đã có tin tức gì chưa.” “Máy xèng à?

Đúng lúc tâm trạng đang bực bội, để em chơi.

Tiểu Lục gia, đừng trách em vô tình nhé, hồi đi du học em được mệnh danh là 'Tiểu bá vương máy xèng' đấy.” Hải thiếu cười tà mị, ngồi xuống vị trí cạnh Hắc Bối Lão Lục.

Trương Khải Sơn nghe vậy khựng lại một chút nhưng không nói gì, chỉ lẳng lặng bỏ đi.

Anh vốn định nhắc nhở thằng nhóc Hải thiếu này cẩn thận với tâm trạng thất thường của Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng thấy Hắc Bối Lão Lục có vẻ cũng đang nghẹn một bụng hỏa, để ông ấy xả ra chút cũng tốt.

Tô Mộc ở tầng hai nhìn xa xăm, không biết đang suy tính điều gì.

Một lát sau.

Anh nghe thấy tiếng ồn ào truyền lên từ tầng một.

“Tiểu Lục gia, sao ông gà thế?” “Ha ha ha ha, lại thua rồi, gà quá, tôi dùng một tay cũng thắng được ông.” “Ha ha ha ha, dùng một tay ông cũng chẳng thắng được tôi đâu, lần này tôi nhắm mắt chơi với ông luôn, nhân vật tùy ông chọn, ông bảo tôi chơi con nào cũng được,

vẫn cứ là bán hành cho ông thôi!" "Đồ ngu!

Chơi game mà cũng không hiểu!" "Chính là chiêu 'Hắc Hổ Đào Tâm' của Bát Thần này, năm xưa tôi cũng từng học ngoài đời, phải nói là lợi hại phết, tiểu gia tôi dù sao cũng là trùm đường phố ở nước ngoài đấy!" "Cậu biết võ à?" "Tất nhiên rồi, chỉ là chưa có dịp thể hiện thôi." "Lại đây, không chơi game nữa, hai chúng ta so tài thực tế xem." "So thì so, dù là trong game hay ngoài đời tôi đều có thể bán hành cho ông!" "..." "Á!

Tiểu Lục gia!

Đừng đánh vào mặt!

Huhu, đừng đánh vào mặt mà!" "Lục gia, đừng đánh nữa, tôi nhận thua, tôi nhận thua, lúc nãy tôi nổ thôi, tôi chẳng biết võ vẽ gì cả..." "Lục gia...

Đánh nữa là tôi chết đấy..." "Tiểu Lục!

Mẹ kiếp, chân ông đừng có giẫm lên mặt tôi!" "Huhu, tôi phục rồi, tôi phục rồi, Lục gia..." Đinh đoong~ Tô Mộc liếc nhìn chiếc điện thoại đặt trên bàn.

Trương Khải Sơn: 【Đã tìm thấy vị trí mộ dưới đáy biển, cũng phát hiện tung tích của Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà ở bờ biển.

Có một nhóm người trong nước đang giữ họ.

Ngô Tà vẫn có cơ hội lộ diện, còn Ngô Tam Tỉnh dường như bị nhốt ở đâu đó.

Theo thám thính, chúng dùng Ngô Tam Tỉnh để uy hiếp Ngô Tà, bắt cậu ấy giúp xâm nhập mộ dưới đáy biển để thực hiện hành vi trộm mộ.】 Tô Mộc: 【Gọi Trương Khởi Linh về đi, rồi xuất phát.】 Trương Khải Sơn: 【Không đợi nhóm Bàn Tử sao?】 Tô Mộc: 【Không đợi nữa.

Tiện thể tìm xem quanh đây có kẻ nào đang giám sát chúng ta không, xử lý luôn đi, tôi không thích bị theo dõi giám sát.】 Trương Khải Sơn: 【Trời sắp tối rồi, việc này cứ để tôi.】 Tô Mộc: 【Ừm, về rồi thì xuất phát ngay.】 Gửi xong tin nhắn, Tô Mộc chậm rãi thở ra một hơi.

Không biết đó có phải người của Uông gia không, nhưng có thể bắt được Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh ngay dưới mũi Tô Mộc thì năng lực này quả thực không thể coi thường.

Đáng sợ là nếu đúng là Uông gia, phần lớn bọn chúng chỉ là những người bình thường mà thôi.

Tô Mộc suy nghĩ mông lung rồi đi xuống lầu.

Dưới lầu.

Bộ quần áo sạch sẽ của Hải thiếu chẳng chịt những vết dấu chân to tướng, má phải sưng vù, hai mắt bầm tím.

Mái tóc vốn được chải chuốt gọn gàng giờ rối tung như tổ quạ.

Chương 226

Tô Mộc mím môi.

Hắc Bối Lão Lục ngáp một cái: "Thằng ranh này cứ đòi PK thực tế với tôi, khuyên mãi không được, cản không xong, haiz." "Là... là lỗi của em." Hải thiếu lau nước mắt ở khóe mắt.

"Đây là..." Trương Khải Sơn từ ngoài bước vào, nhìn đứa trẻ đáng thương mà cau mày.

"Thằng ranh này cứ đòi PK thực tế với tôi, khuyên mãi không được, cản không xong, haiz." Hắc Bối Lão Lục lặp lại một lần nữa.

"Thôi đi, lần trước ông rủ Quý tiên sinh chơi game, hai người suýt chút nữa dỡ cả căn nhà đấy." Trương Khải Sơn lắc đầu.

"Lần trước, lần trước là tai nạn thôi.

Lần trước chơi hăng quá, quên mất bên cạnh là Quý tiên sinh, mẹ kiếp bị bà ấy đánh cho một tháng không xuống được giường, ra tay ác chẳng khác gì cái con mụ đó!" Nhắc đến chuyện này, mắt Hắc Bối Lão Lục đỏ lên.

"Ông đang nói đến Phùng Bảo Bảo sao?" Trương Khải Sơn thấy da đầu tê rần.

"Còn ai vào đây nữa!

Ai ngờ con mụ đó lúc nào cũng mang theo con dao phay, rút ra đuổi theo tôi suốt năm con phố!

Năm con phố đấy!" Hắc Bối Lão Lục nhớ lại cảnh đó, da đầu cũng thấy tê rần.

"Ừm, sau đó tôi dẫn người đi báo thù cho ông, rồi tóc tôi cũng bị

đốt sạch.

Phùng Bảo Bảo đúng là lợi hại, bách độc bất xâm, thần ma chẳng sợ.” Trương Khải Sơn gật đầu.

“Trên đời này còn có người lợi hại hơn cả Lục gia sao?

Lại còn là một cô gái?” Hải thiếu sửng sốt.

Công phu của Hắc Bối Lão Lục lúc nãy đã quá kinh khủng rồi, anh chẳng có chút ý chí phản kháng nào.

Vậy thì cô gái có thể đè Hắc Bối Lão Lục ra đánh sẽ siêu nhiên đến mức nào!

“Hắc hắc hắc, nhưng vẫn là Quý tiên sinh lợi hại nhất.

Quý tiên sinh năm đó đột nhiên gọi thẳng tên cúng cơm của cô gái đó, khiến cô ta đờ người ra hồi lâu.

A Vô, cô gái nào lại mang cái tên xui xẻo thế chứ, ha ha ha ha.” Hắc Bối Lão Lục đột nhiên cười lớn, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

A Vô.

Khi Tô Mộc gọi cái tên đó, Phùng Bảo Bảo lập tức sững sờ tại chỗ, dường như đang nghĩ ngợi điều gì đó rồi từ bỏ ý định truy sát Hắc Bối Lão Lục.

Sau đó, chuyện đó mới kết thúc.

“Trương Khởi Linh đâu rồi?” Thấy Trương Khải Sơn quay lại, Tô Mộc cau mày hỏi.

“Đang trên đường tới rồi, mới có hai ngày mà râu ria đã mọc dài ra rồi, cái thằng nhóc đó.” Trương Khải Sơn lắc đầu.

“Chuẩn bị đi thôi, xuất phát.” Tô Mộc gật đầu.

“Ừm.” Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục đồng thanh đáp.

“Đi đâu thế?” Hải thiếu lắc đầu, chỉnh lại trang phục và đầu tóc vừa bị Hắc Bối Lão Lục làm loạn.

“Không liên quan đến cậu, ở nhà cho ngoan đi nhóc, bên ngoài nguy hiểm lắm.” Hắc Bối Lão Lục thu lại vẻ cợt nhả thường ngày, nghiêm túc nói.

“Lục gia, có phải đi cứu Ngô Tà không?

Cho em đi với!

Em cái gì cũng biết, có em đi có khi lại giúp được mọi người.” Hải thiếu sốt sắng.

Hắc Bối Lão Lục im lặng nhìn về phía Tô Mộc đã bước ra đến cửa.

Trương Khải Sơn cũng vậy.

Khi Tô Mộc bước ra khỏi cửa, Hắc Bối Lão Lục và Trương Khải Sơn không còn do dự nữa mà lập tức đi theo.

Việc có đưa ai theo hay không, chỉ có người đó mới có quyền quyết định.

Trước một căn biệt thự rộng biệt lập ở Tây Sa.

Hai người đàn ông mặc vest đen, khí chất vô cùng lịch lãm bước vào dưới sự giám sát của bảo vệ.

Ở một vị trí khác của biệt thự, hai người khác kiểm tra xung quanh rồi lặng lẽ lẻn vào.

Trong trạm bảo vệ.

“Hai người kia là đầu bếp thuê riêng mà họ gọi hôm qua sao?

Đầu bếp cao cấp à?

Sao trông chẳng giống người nước ngoài thế?” “Cậu thì biết cái

quái gì, nghe nói hai người họ làm trong ngành ẩm thực Tây từ rất sớm, là những đại sư vô cùng nổi tiếng.

Chỉ là lạ là sao chỉ có hai người?

Mà lại mặc vest chứ không mặc đồ đầu bếp?" "Chắc là để tiện hành động thôi, hạng người nổi tiếng thế này đâu có lúc nào cũng mặc đồ đầu bếp ra đường đâu." "Nhưng hai ông này trông đẹp trai quá mức rồi đấy!

Vừa trắng vừa cao vừa soái, lại còn khí chất nữa, chẳng giống đầu bếp trong tưởng tượng của tôi tí nào!" "Lo hão làm gì, dù sao cũng chẳng liên quan đến chúng ta." Hai tên bảo vệ tán gẫu vài câu rồi nhìn theo bóng dáng cao lớn của hai người đàn ông bước vào biệt thự.

Hai người mặc vest đen có dáng người cao ráo tuy đi song song nhưng nhìn kỹ sẽ thấy người đàn ông cầm chiếc ô đen kỳ lạ dùng như quyền trượng chống xuống đất đi trước một chút.

Người đút tay vào túi quần đi sau một chút.

Người đi sau liếc nhìn vị trí các vệ sĩ trong biệt thự rồi tự lẩm bẩm nhỏ giọng.

"Trái 5, phải 6, cửa có camera, gạch sàn thứ 20 đến 23 bên phải là góc chết..." Khi đi đến cửa nội viện biệt thự, người vừa nói đưa ra giấy tờ chứng minh và thư mời.

Đám vệ sĩ liếc qua rồi nhanh chóng báo cáo tình hình với chủ nhân bên trong.

Một lát sau.

Chương 227

Năm tên vệ sĩ trầm giọng: "Vào được rồi, kiểm tra lần cuối, không mang theo vũ khí kim loại nào chứ?" Một vệ sĩ khác lấy máy dò kim loại rà soát vài lượt trên người hai vị đầu bếp này rồi mới buông xuống.

Sau đó hai vệ sĩ đẩy cửa, dẫn hai vị đầu bếp vào bên trong.

"Thà thả tôi ra, để chú tôi ở lại đây đi, tôi giỏi phân kim định huyệt hơn, chú tôi Ngô Tà cái gì cũng không biết." "Thả ông?

Chậc chậc, Ngô gia tam tử, Ngô Tam Tỉnh, ai mà không biết ông là người thông minh giảo hoạt nhất Ngô gia sau thời Ngô Lão Cẩu, vẫn là cháu trai ông đơn thuần hơn, vả lại năng lực cũng không tệ, đang trưởng thành trông thấy." "Ha ha, thông minh gì chứ, các vị quá khen rồi.

Đúng rồi, vẫn chưa hỏi các vị thuộc tổ chức nào, bắt tôi và cháu tôi đến đây chỉ để giúp các người tìm cái mộ dưới đáy biển đó sao?" "Không nên hỏi thì đừng hỏi, chúng tôi cũng sẽ không trả lời, đừng hòng moi được thông tin gì từ chỗ chúng tôi để liên lạc với bên ngoài." "Các người cẩn thận quá rồi, tôi chỉ tiện miệng nói thế thôi.

Đúng rồi, các người biết chúng tôi là hậu duệ Lão Cửu Môn chứ?" "Biết chứ." "Biết mà còn dám bắt cóc chúng tôi?" "Lão Cửu Môn chẳng qua chỉ là một tổ chức giang hồ lớn ngày xưa thôi, có gì ghê gớm đâu.

Tuy có nhiều tư liệu chúng tôi vẫn chưa nắm hết, nhưng theo thông tin hiển thị, kẻ nguy hiểm nhất không phải năm môn của ông, năm môn đó đã lụi bại rồi, bắt các người cũng chẳng động chạm được đến tám môn còn lại đâu." "Lợi hại, đúng là nắm thóp hết cả,

thật tò mò không biết các người lấy đâu ra nhiều thông tin tư liệu thế?" "Đầu bếp mới đến rồi." Hai vệ sĩ dẫn hai người đàn ông vào phòng khách biệt thự, nơi bầu không khí đang cực kỳ quái dị.

Trên ghế sofa, Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh nhìn nhau, mắt đầy vẻ kinh hãi.

Tô gia và Phật gia sao lại tìm được đến đây!

Thậm chí còn thần không biết quỷ không hay cải trang thành đầu bếp để vào biệt thự này.

Người đàn ông đang đứng bên cửa sổ sát đất nhìn ra cảnh biển xanh thẳm không buồn quay đầu lại, ra lệnh: "Đến rồi thì đi làm việc đi, đồ đã chuẩn bị sẵn cho các người rồi." "Rõ." Trương Khải Sơn nháy mắt với Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà đang căng thẳng tột độ bỗng chốc thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Ngô Tam Tỉnh.

Từ nhỏ đến lớn, ông chưa từng thấy hay nghe nói vị Tô gia mặc vest kia thất bại trong việc gì bao giờ.

Chỉ là, điều khiến Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà kinh ngạc là Tô Mộc và Trương Khải Sơn thực sự đi vào bếp và dường như bắt đầu trổ tài nấu nướng thật.

Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng này.

Vì một vài lý do, bữa ăn mỗi ngày cho Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà đều không phải do cùng một người nấu, mà là những đầu bếp đại sư được mời từ nơi khác đến mỗi ngày.

Điều này vừa để tránh việc Ngô Tam Tỉnh nghĩ cách rò rỉ thông tin, vừa thể hiện sự cẩn trọng thái quá của chủ nhân biệt thự.

Một lát sau.

Tô Mộc bưng khay thức ăn đi ra.

Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà và gã đàn ông bí ẩn đều đã ngồi chờ sẵn bàn ăn.

Khi Tô Mộc bưng khay đặt trước mặt họ, Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà cuối cùng không thể giữ bình tĩnh được nữa.

Để Tô Mộc nấu cho họ ăn, mà họ còn dám thản nhiên ngồi đó sao?

Ngô Tam Tỉnh theo bản năng không dám nhận lễ này mà đứng phắt dậy, Ngô Tà không hiểu chuyện gì nhưng cũng đứng dậy theo.

Gã đàn ông bí ẩn lập tức cau mày, nhìn về phía chàng trai mặc vest đen tuấn tú.

Rầm!

Choảng!

Khảnh khắc tiếp theo.

Cửa sổ sát đất bị đập nát, một cái xác bị cắt cổ máu me đầm đìa bị ném từ bên ngoài vào.

Gã bí ẩn bật dậy, tay nắm chặt dao nĩa.

Thế rồi.

Một trong hai đầu bếp mặc vest đen mà gã coi là người bình thường, kéo một chiếc ghế đặt ra phía sau người đồng hành của mình.

Người đó thực sự thản nhiên ngồi xuống trước mặt mọi người.

Tô Mộc sau khi ngồi xuống, đưa tay nhận lấy dao nĩa từ Trương Khải Sơn phía sau, rồi thản nhiên bắt đầu cắt miếng bít tết trước mặt.

Gã bí ẩn dường như nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc thốt lên: "Ngươi... chẳng lẽ ngươi là hậu nhân của Tô Mộc?" "Ngoại trừ hậu

nhân của Tô Mộc, các hậu nhân khác của Cửu Môn đều nằm trong sự giám sát của chúng ta, không thể đột nhiên xuất hiện ở nơi này được, chỉ có Tô Mộc và hậu nhân của ngài ấy là chúng ta chưa từng nắm được thông tin gì.” Gã bí ẩn cau mày, chăm chú đánh giá Tô Mộc.

Nếu lần này không chết, có lẽ gã có thể mang về thông tin quan trọng nhất cho tổ chức đứng sau!

Hậu nhân của Tô Mộc đã xuất hiện!

Gã đã ghi tạc hình dáng của hậu nhân Tô Mộc vào đầu!

“Uông Tàng Hải là gì của ngươi?” Tô Mộc vừa ăn vừa hỏi một câu đầy tùy ý.

Đoàng đoàng đoàng!

Vệ sĩ ngoài cửa nghe thấy động động tĩnh liền phá cửa xông vào phòng khách.

Ngay lập tức.

Trương Khải Sơn bên cạnh Tô Mộc đã lao tới.

Cùng lúc đó, dưới lầu biệt thự cũng truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Trương Khởi Linh và Hắc Bối Lão Lục đang dồn ép những vệ sĩ còn sống sót chạy vào phòng khách.

Bọn chúng vốn là những vệ sĩ kim bài liều mạng, nhưng hai người bí ẩn xuất hiện dưới lầu thực sự quá mạnh.

Trong mắt Ngô Tam Tỉnh, bộ vest trên người Hắc Bối Lão Lục đã rách tươm thành từng mảnh, để lộ những khối cơ bắp cuồn cuộn như dã thú.

Hắc Bối Lão Lục giật tung chiếc cà vạt vướng víu ném xuống đất: “Phi!

Nếu không phải vì để không lộ tung tích mà mò tới đây thì có chết

lão tử cũng không mặc bộ này, khó chịu vãi cả chưởng." "Hắc Bối Lão Lục!

Ông vậy mà vẫn không già đi chút nào!" Gã bí ẩn kinh ngạc nhìn vị môn chủ Lục môn trong tư liệu.

"Lạ thật, sao đi đâu cũng có kẻ nhận ra Lục gia ta thế nhỉ, ngươi nhìn cho kỹ xem người đang đứng bên cạnh ngươi là ai?" Trên trán Hắc Bối Lão Lục hiện lên mấy vạch đen.

"Chẳng lẽ là...

Trương Khải Sơn!!!

Chương 228

Tư liệu về Trương Khải Sơn đã bị cấp trên phong tỏa, không thể tìm thấy một chút manh mối nào, trực thuộc quản lý cấp cao!" Gã bí ẩn đoán ra thân phận Trương Khải Sơn nhưng cũng không khỏi chấn động.

Người Lão Cửu Môn sao không một ai già đi thế này???

"Không thể nào!

Còn vị này... vị này là..." Gã bí ẩn trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn chàng trai mà gã vừa coi là hậu nhân Tô Mộc.

"Tô gia!!!

Ngài chính là Tô gia!!!

Ha ha ha ha, ngài chính là Tô gia của Cửu Môn!!!

Uông Tàng Hải là tổ phụ của tôi, tôi là dòng đích của Uông gia, thông tin tôi biết không nhiều, tổ tính toán cử tôi tới đây, có bị bắt hay bị giết cũng không tổn thất gì lớn." Gã bí ẩn đột ngột khai hết thân phận của mình.

Cứ như thể nếu gã không nói ra thì ngay khoảnh khắc sau gã sẽ mất mạng vậy.

Bởi vì thông tin Uông gia thám thính được là trong Lão Cửu Môn có một nhân vật vô cùng lợi hại, thần bí và siêu nhiên, người này xuất hiện từ thời Cửu Môn nhưng ngay cả Uông gia cũng phải kinh sợ.

Uông gia là một tổ chức khổng lồ, truyền thừa lâu đời như vậy.

Thế mà năm đó, người của Uông gia ngay cả thành Trường Sa cũng không vào nổi!

Bao nhiêu năm trôi qua, Uông gia vẫn luôn nỗ lực thám thính tin tức về Cửu Môn!

Nhưng chẳng có chút tác dụng nào!

Nghĩa là Lão Cửu Môn cũng có nhiều bộ phận phức tạp, hoặc có thể nói chính Tô Mộc là một sự tồn tại siêu nhiên tinh thông mọi lĩnh vực.

Một người độc hành đối đầu với cả Uông gia!

Tô Mộc nhai một miếng bít tết, trầm giọng hỏi: "Xà Mi Đồng Ngư có thể cứu sống Uông Tàng Hải không?

Lần này các người đến là để tìm lại thi thể của Uông Tàng Hải?" "Chuyện này... ngài cũng biết sao!" Hậu duệ dòng thứ của Uông gia ngẩn người.

Nơi chôn cất của Uông Tàng Hải ngay cả người Uông gia cũng không mấy ai biết, gã cũng mới được cấp trên thông báo gần đây để đi tìm thi thể.

Vì thông tin nói rằng Uông Tàng Hải đã tìm ra bí mật trường sinh, lúc đó để không bị người khác phát hiện và cũng chưa có cách trường sinh hoàn thiện nên đã mang theo miếng Xà Mi Đồng Ngư duy nhất rồi mất tích.

"Các người không vào được mộ dưới đáy biển sao?" Tô Mộc có chút ngạc nhiên.

"Cơ quan bẫy rập do tổ phụ thiết kế chắc chắn cực kỳ lợi hại, năm đó cụ từng tu sửa hoàng lăng cơ mà, bao nhiêu cao nhân đều mời cụ làm việc đó, nơi cụ chôn cất chúng tôi tìm được đến đây đã là hết sức rồi." Hậu duệ Uông gia lắc đầu. "Tính toán hay thật đấy." Tô Mộc vừa ăn vừa nói, đầu cũng không thèm ngẩng lên.

Thực tế, người nhà họ Uông chắc cũng tính ra được Ngô Tam

Tỉnh và Ngô Tà có khả năng tìm thấy Hải Để Mộ, nhưng muốn thực sự xuống mộ thì phải để những người bên cạnh họ ra tay.

Họ bắt giữ hai nhân vật mà họ cho là cực kỳ quan trọng, tự nhiên sẽ kéo theo những người khác, ví dụ như Tiểu Ca Trương Khởi Linh xuất hiện.

Ở bên cạnh, Ngô Tà phi thường nghiêm túc ghi nhớ tất cả những gì đang xảy ra, ghi nhớ từng cử động, lời nói và dáng vẻ của Tô Mộc, vô thức học tập theo.

Cậu rất muốn nhanh chóng trưởng thành để Tiểu Ca không còn phải vì bảo vệ cậu mà bị thương, không phải vì cậu mà vất vả bận rộn nữa.

Sớm thôi, cậu sẽ trưởng thành thành dáng vẻ của Tà Đế sau này. "Nhiệm vụ của tôi chỉ là tìm hai người đó, những chuyện khác tôi không biết." Hậu duệ nhà họ Uông lắc đầu. "Xà mi đồng ngư đâu?" Tô Mộc tùy tiện hỏi một câu. "Cái đó phải hỏi ông ta." Hắn nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tam Tỉnh nhất quyết không giao ra Xà mi đồng ngư trong tay, còn nói dối là không tìm thấy thứ đó trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Với cái đầu của ông ta, nếu đã muốn giấu thì không ai có thể cạy miệng được. "Tôi muốn cứu Văn Cẩm." Ngô Tam Tỉnh hít một hơi thật sâu, thẳng thắn nói.

Trần Văn Cẩm, con gái của Trần Bì A Tứ, người phụ nữ có thực tế vợ chồng nhưng không có danh phận với Ngô Tam Tỉnh.

Cô cũng là lý do duy nhất khiến một thiếu niên hăng hái như ông ta nhanh chóng trở nên trầm mặc và phức tạp. "Tôi biết ngay mà!

Ha ha ha, đoán đúng rồi!

Quả nhiên là cứu vợ!" Hắc Bối Lão Lục cười lớn, ra vẻ ta đây rất

thông minh. "Văn Cẩm chưa chết." Tô Mộc lắc đầu.

Đùa sao, hậu duệ trực hệ của Lão Cửu Môn, dù ở bên ngoài có thế nào đi nữa cũng không thể dễ dàng bị thứ gì giết hại hay bắt nạt được. "Cô ấy ở đâu?!" Ngô Tam Tỉnh kinh hãi.

Ông ta đã lạc mất Trần Văn Cẩm nhiều năm rồi, hoàn toàn không có tin tức.

Lý do ông ta trộm Xà mi đồng ngư cũng là muốn khi tìm thấy cô lần nữa sẽ tìm cách hồi sinh, dù chỉ là hồi sinh một cái xác không hồn có dung mạo của cô cũng được.

Nhà họ Ngô ba đời, Ngô Lão Cẩu thì giảo hoạt, khéo léo, nhưng đến đời Ngô Tam Tỉnh lại trở nên phức tạp và có chút tà tính.

Ngô Tà phần lớn bị ảnh hưởng bởi người chú này, sau này khi lạc mất Trương Khởi Linh mới thực sự biến thành Tà Đế. "Tạm thời không thể nói cho anh biết." Tô Mộc lắc đầu, "Người nhà họ Uông phải không?

Tổ tiên của các người là Uông Tàng Hải được chôn trong Hải Để Mộ phải không?

Cần người Cửu Môn chúng tôi giúp xuống mộ chứ gì?

Được thôi, đi một chuyến." Tô Mộc chưa từng muốn khai chiến với bất kỳ thế lực nào trong nước, không phải vì không dám, mà vì anh biết nhiều khi nội loạn sẽ dẫn đến ngoại xâm.

Vì tư dục của một cá nhân mà để quốc gia trăm năm hòa bình, một cường quốc hàng đầu thế giới phải đối mặt với nguy cơ sụp đổ, Tô Mộc sẽ không làm.

Chương 229

Nhà họ Uông hay thế lực nào khác cũng đều là người bản địa, đánh nhau nhỏ lẻ thì được, nhưng đừng kéo theo chuyện quá lớn.

Năm đó, kẻ họ Uông kia cậy thế lực gia tộc muốn thừa cơ đoạt quyền, thậm chí còn làm hán gian.

Chẳng qua là người nhà họ Uông đẩy hắn ra để tập hợp sức mạnh lớn hơn, tìm kiếm thuật trường sinh mà tổ tiên ghi chép lại thôi.

Trước một tổ chức không đạt mục đích không dừng lại như vậy, nói chuyện đại nghĩa hay huyết mạch đều vô ích.

Lần này nhà họ Uông cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay với người Cửu Môn, vậy thì mọi chuyện không đơn giản như trước nữa.

Chỉ chết một con rối không làm nhà họ Uông tổn thương được.

Trương Khởi Linh đưa Ngô Tà ra khỏi biệt thự trước, không để cậu thấy cảnh tượng tàn khốc sắp tới.

Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục giết sạch những kẻ có mặt trừ tên hậu duệ nhà họ Uông kia, sau đó Trương Khải Sơn gửi thông tin lên trên, liệt kê một danh sách.

Những cái tên trong danh sách này đều bắt đầu bằng họ Uông.

Người phía trên chỉ nhìn qua là biết chuyện gì đã xảy ra, sau đó mang xác bọn chúng đi xử lý theo tội thông địch phản quốc.

Sau đó, Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Hắc Bối Lão Lục đưa tên Uông Nhạc ra khỏi biệt thự.

Trương Khải Sơn bỏ tiền mua một chiếc du thuyền ở bãi biển,

cùng với những ngư dân từng phát hiện cổ vật dưới biển, hướng về phía đại dương xanh thẳm xuất phát. "Oẹ..." Điều không ai ngờ tới là du thuyền vừa rời bờ không xa, Hắc Bối Lão Lục đã bám vào lan can boong tàu nôn thốc nôn tháo.

Say sóng...

Một Hắc Bối Lão Lục trời không sợ đất không sợ lại không chịu nổi sự chao đảo của con thuyền trên mặt biển, đó là nỗi sợ từ tận đáy lòng đối với độ sâu của đại dương, giống như người sợ độ cao bẩm sinh vậy. "Lục gia không sao chứ?" Trương Khải Sơn nhíu mày, ngồi trong khoang thuyền ngạc nhiên hỏi. "Nôn mãi rồi sẽ quen thôi, không cho hắn đi cũng không được." Tô Mộc lắc đầu. "Nói mới nhớ, dưới đáy biển sâu rốt cuộc có cái gì?

Trước đây tôi cũng từng ra biển chơi nhưng chỉ ở vùng biển quy định, lần này có vẻ phải đi khá xa." Trương Khải Sơn nhìn vùng biển vô tận, chân mày nhíu chặt.

Đây là lãnh địa mà ngay cả họ cũng chưa từng đặt chân tới. "Đại dương luôn là cấm khu của nhân loại, cẩn thận là trên hết." Tô Mộc nhìn quanh vùng biển, lắc đầu.

Địa bàn của con người chỉ ở trên đất liền, mà ngay cả một phần đất liền con người còn chưa chinh phục hết, nói gì đến đại dương bao la.

Đại dương ẩn chứa điều gì, không ai biết được, cả Tô Mộc cũng vậy. "Chà chà, anh chính là Trương Khởi Linh thần bí đó sao?" Trong khoang thuyền, Uông Nhạc nheo mắt nhìn thiếu niên mặc đồ đen với đôi mắt thâm thúy đứng cạnh Ngô Tà.

Trương Khởi Linh luôn là một trong những mục tiêu tìm kiếm của nhà họ Uông, chuyện anh trường sinh bất lão đã được ghi chép từ lâu, thậm chí còn được chú ý sớm hơn cả Tô Mộc. "Chúng tôi luôn tò mò

làm sao anh có thể trường sinh bất lão, lại còn có năng lực phi thường như vậy, có phải liên quan đến hình xăm Kỳ Lân trên người anh không?" Uông Nhạc tiếp tục lảm nhảm. "Chúng tôi đã thử nghiệm, cho người xăm hình Kỳ Lân nhưng dường như không phải do hình xăm.

Vậy thì là nguyên nhân khác, máu Kỳ Lân?

Máu Kỳ Lân trong truyền thuyết sao?

Điều đó cũng rất có khả năng, chỉ là chúng tôi tò mò nhà họ Trương các người lấy máu Kỳ Lân từ đâu...

Hay là Thủy Hoàng Đế năm xưa cũng đang tìm thuốc trường sinh bất lão?" Uông Nhạc tự nói tự nghe, còn Trương Khởi Linh thì coi như không nghe thấy gì, một lời cũng không nói.

Đừng nói là một hậu duệ nhỏ bé của nhà họ Uông như Uông Nhạc, ngay cả khi Tô Mộc nói chuyện, Trương Khởi Linh đôi khi cũng ở trạng thái này, trừ khi ở cùng Ngô Tà thì tình hình mới khác.

Hắc Bối Lão Lục sắc mặt trắng bệch nằm trên giường trong khoang thuyền, bộ dạng hữu khí vô lực, những người khác thì đi ra boong tàu xem Tô Mộc câu cá.

Trương Khải Sơn cũng cầm cần câu đứng một bên, phong thái ổn trọng, xử sự bình thản.

Uông Nhạc cũng đi ra boong tàu, tò mò quan sát.

Tư liệu của nhà họ Uông cho thấy, người trước mặt này phải là một kẻ cực kỳ thần bí, ẩn mình trong sâu thẳm đại viện, quanh năm không thấy ánh mặt trời, lúc nào cũng bày mưu tính kế mới đúng.

Nhưng nhìn thế nào thì Tô Mộc xuất hiện trong khoảng thời gian này cũng rất bình thường.

Vậy mà một người như thế hiện giờ lại đang cùng Trương Khải Sơn câu cá trước mặt hắn? "Lão đại, câu được con cá nào chưa?

Nghe nói cá ngừ trong biển ngon lắm, cũng nghe nói có nhiều cá mập nữa, phải cẩn thận nha.

Nếu ở trên bờ mà Lão Lục gặp cá mập thì xử đẹp nó rồi, tiếc là ở dưới biển, haizz." Hắc Bối Lão Lục nằm trên giường nhưng vẫn không yên phận mà lảm nhảm.

Cứ như thể nếu không say sóng, gặp phải cá mập là bá chủ đại dương, hắn cũng phải lao vào đánh một trận vậy. "Mệt thì nghỉ ngơi chút đi, sắp tới nơi rồi." Tô Mộc cười lắc đầu. "Cá cắn câu rồi." Trương Khải Sơn kéo cần câu lên, mặt đầy nụ cười, nhưng ngay sau đó sắc mặt mọi người đều biến đổi, nụ cười trên mặt Trương Khải Sơn cũng cứng đờ.

Tóc.

Tóc người.

Một búi tóc đen của con người quấn chặt vào lưỡi câu của Trương Khải Sơn.

Đây đã là vùng biển cách đất liền hơn mười cây số, ở nơi này mà lại có dấu vết tóc người?

Ngư dân cầm lái giải thích: "Đi biển mà, ngư dân nào cũng biết không phải lần nào đi cũng có thể an toàn trở về.

Mười lần đi mà về được chín lần đã là đại phúc rồi.

Trên biển gặp người chết, xác chết hay xương cốt là chuyện bình thường.

Lần này vừa ra khơi đã gặp chuyện xui xẻo thế này, xem ra Hải Thần đại nhân đang nhắc nhở chúng ta sắp có biến cố rồi.

Nếu là trước đây, dù không có thu hoạch gì chúng tôi cũng sẽ quay về.

Chương 230

Các đại ca xem..." Ngư dân tốt bụng nhắc nhở.

Sống nhờ núi thì thờ Thần Núi, sống nhờ nước thì thờ Thần Nước. "Ông lão này, yên tâm đi, có bọn tôi ở đây thì Hải Thần hay không Hải Thần cũng phải né đường mà đi.

Nể mặt thì gọi là Hải Thần, không nể mặt thì lão ta chẳng là cái đinh gì cả." Hắc Bối Lão Lục lầm bầm. "Nói ít thôi." Tô Mộc lắc đầu, thu cần câu lại. "Tiếp tục đi tới đi, còn bao lâu nữa thì đến?" Tô Mộc hỏi. "Đó, chúng ta đã có thể nhìn thấy rồi, lần trước tôi đánh cá ở chỗ đó thì vớt được thứ kia." Ngư dân chỉ về một hướng không xa.

Mọi người nhìn theo, thấy vùng biển phía trước không khác gì vùng biển hiện tại, không thấy biến hóa gì, cũng không biết cụ thể là ở đâu.

Chỉ là, sắc trời ở vùng biển không xa kia có vẻ hơi khác lạ.

Rõ ràng chỉ cách nhau chưa đầy ba cây số, nhưng trên bầu trời đằng đó mây đen dày đặc, cả bầu trời trông u ám như sắp có một trận bão lớn.

Khi du thuyền đến gần vùng biển u ám đó, Tô Mộc và những người khác đang định quay vào khoang thuyền tránh mưa thì bỗng nghe thấy một âm thanh nhẹ nhàng bên tai.

Giống như một người phụ nữ đang dịu dàng hát một bài đồng dao quê hương bên tai, vô cùng êm tai, khiến người ta buồn ngủ.

Ngư dân kinh hãi: "Mọi người mau bịt tai lại, đừng nghe!

Xong rồi, lần này xong thật rồi!" Hắc Bối Lão Lục đang nằm như chết bỗng bật dậy: "Cái gì mà xong?

Tiếng hát này từ đâu ra thế?

Có phải có người gặp nạn không, sao không mau đi xem?" Ngư dân mặt cắt không còn giọt máu: "Trước đây nhiều người cũng tưởng nghe thấy tiếng người khác ở gần đây, nhưng theo kinh nghiệm của dân vùng biển chúng tôi, mỗi khi tiếng hát này xuất hiện, có nghĩa là người nghe thấy đã bị Hải Thần để mắt tới, sắp bị Hải Thần bắt đi rồi." Ầm ầm ầm!

Cùng lúc đó, du thuyền như đâm vào đá ngầm, chao đảo dữ dội.

Hắc Bối Lão Lục bị hất văng từ trên giường xuống, những người khác cũng lảo đảo, vội tìm chỗ bám để giữ vững thân hình. "Thế giới này thật sự có thần linh sao?

Theo tư liệu của nhà họ Uông thì không có, nếu có thì chỉ là những phương tiện kỹ thuật vượt quá nhận thức của con người thôi." Uông Nhạc cũng chao đảo theo con thuyền nhưng lại ra vẻ không tin thần thánh, tự giải thích. "Cho nên, âm thanh này chắc là do một sinh vật nào đó dưới biển phát ra, theo lời ngư dân nói thì nó có tính tấn công rất mạnh và sẽ tấn công tàu thuyền qua lại." Uông Nhạc phân tích có lý có cứ, khóe miệng nở nụ cười kỳ quái. "Tô gia, Phật gia...

Tôi rất tò mò gặp chuyện này các người sẽ giải quyết thế nào?

Các người còn cách nào nữa không?

Có phải lúc đi đã tính toán kỹ lưỡng, nghĩ sẵn đối sách rồi không?" Uông Nhạc đầy vẻ mong đợi nhìn Tô Mộc và Trương Khải Sơn.

Chuẩn bị?

Tô Mộc và Trương Khải Sơn trước đây chưa từng đi biển, lấy đâu ra chuẩn bị. "Phật gia, lúc đi tôi có mua một ít ngư lôi, thả xuống xem tình hình thế nào đi." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu. "Ngư lôi???" Trương Khải Sơn ngớ người, Hắc Bối Lão Lục mua lúc nào mà ông không

biết?

Mọi người đều sững sờ.

Hắc Bối Lão Lục lảo đảo đi tới đáy khoang thuyền, rồi chỉ vào đống ngư lôi đặt ở một bên.

Mắt Uông Nhạc sáng lên: "Ý hay đấy, nổ chết cha nó đi!

Tôi không tin là thật sự có quỷ thần gì!" Ông lão ngư dân lộ vẻ cay đắng, phương pháp này họ chưa từng thử qua, dùng biện pháp vật lý để xua đuổi quỷ thần.

Sau đó, dưới sự ra hiệu của Tô Mộc, mọi người khiêng ngư lôi ra khỏi khoang thuyền, từng quả từng quả ném xuống biển.

Ầm ầm~ Ầm ầm~ Những tiếng nổ trầm đục vang lên dưới đáy biển, giống như những con ngân xà lao đi dưới mặt biển đen kịt.

Con thuyền vẫn chao đảo theo sóng biển, nhưng âm thanh vừa xuất hiện bên tai mọi người đã đột nhiên biến mất.

Không chỉ vậy, trên mặt biển dậy sóng bắt đầu nổi lên từng con cá dưới đáy biển, trong đó có mấy sinh vật hình người là nổi bật nhất. "Thủy hầu tử?" Ông lão ngư dân sững sờ.

Trên biển luôn có truyền thuyết về Thủy hầu tử, loại sinh vật tà môn này sẽ nhân lúc người ta không chú ý mà kéo xuống nước, giống như thủy quỷ vậy.

Nhưng chưa bao giờ có ai tận mắt chứng kiến, cũng chưa ai dùng phương pháp này để đánh trả chúng.

Rõ ràng, Hắc Bối Lão Lục đã làm được. "Đỡ tôi dậy." Hắc Bối Lão Lục đưa tay về phía Ngô Tà, Ngô Tà vội vàng đỡ hắn dậy đi ra ngoài.

Tô Mộc và những người khác cũng đi theo.

Dưới ánh đèn của du thuyền, mọi người đều có thể thấy những xác cá và xác Thủy hầu tử quái dị nổi lềnh bềnh trên mặt biển do bị ngư lôi nổ trúng.

Hắc Bối Lão Lục cười hở cả răng hàm: "Chỉ thế này thôi sao?

Này, không phải ông nói có hải quái, Hải Thần gì đó à?" Hắn quay sang nhìn ông lão ngư dân, nhe răng cười.

Ngư dân im lặng, sắc mặt khó coi.

Họ coi Hải Thần là thần minh, ai dám bất kính?

Vậy mà Hắc Bối Lão Lục thì sao?

Lấy ngư lôi nổ cả Hải Thần!

Đây có phải là việc con người làm được không? "Truyền thuyết về Thủy hầu tử tôi nghe chán rồi, ai dè lại yếu đuối thế, đến ngư lôi cũng không đỡ nổi, thật buồn cười." Hắc Bối Lão Lục tươi cười nhìn ngư dân.

Ngư dân bất đắc dĩ thở dài: "Đám thủy quỷ này chính là minh chứng mà Hải Thần đại nhân phái tới." "Minh chứng cái gì?

Chương 231

Lão già nhà ông càng sống càng lú lẫn à?

Nó bảo ông chết là ông phải chết à?

Mạng là của mình, tôi chết còn chẳng sợ, sợ gì Hà Thần?" Hắc Bối Lão Lục cười. "Haizz, nói mà không nghe thì thôi." Ngư dân lắc đầu, vẫn giữ thái độ cố chấp đó, dù sao cũng là người lớn lên bên sông nước từ nhỏ, luôn tin sái cổ vào truyền thuyết về Hà Thần. "Tôi tin cái con khỉ ấy!" Hắc Bối Lão Lục khinh thường. "Chắc là vị trí này rồi." Tô Mộc nhìn vị trí xác Thủy hầu tử nổi lên, nhắc nhở mọi người.

Cùng lúc đó, ông lão ngư dân cũng lên tiếng: "Lần trước tôi vớt được thứ đó ở chính chỗ này." Lý do ông lão ngư dân yên tâm như vậy là vì trước khi đi Trương Khải Sơn đã cho ông rất nhiều tiền, đủ để lo cho gia đình.

Vì vậy khi đưa nhóm Tô Mộc tới đây, ông mới tỏ ra an tâm như thế.

Dù sao người bình thường cả đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy, nhận tiền của Trương Khải Sơn thì không chỉ là dẫn đường, dù có chết cũng đáng. "Cuối cùng cũng tới..." Hắc Bối Lão Lục cười hì hì, chỉ cần không ở trên thuyền là được, hắn có thể khôi phục lại tố chất thân thể như ngày thường.

Mọi người trong khoang bắt đầu mặc đồ lặn.

Uông Nhạc cũng bị ép mặc đồ lặn đi cùng.

Chỉ có ông lão ngư dân ở lại trên thuyền đợi họ lên.

Tô Mộc là người duy nhất không mặc đồ lặn, cũng là người đầu

tiên nhảy xuống biển.

Uông Nhạc nhíu mày: "Lặn biển mà không cần đồ lặn sao?

Không cần thở à?

Tống tử sao?

Người sống làm sao biến thành Tống tử được?" Chỉ là mọi người có mặt vẫn không thèm để ý, tự làm việc của mình.

Khoảnh khắc nhảy xuống nước, Hắc Bối Lão Lục lập tức đón nhận cảm giác thoải mái đã lâu không có, vui mừng từ tận đáy lòng, cuối cùng cũng không phải chịu đựng trạng thái chao đảo đó nữa.

Cũng từ lúc nhảy xuống biển, họ đã thấy được tình hình phức tạp dưới đáy biển.

Hiện tại chắc là vị trí phía trên Hải Để Mộ, nước biển khá trong xanh, độ minh bạch cao, có thể nhìn thấy tình hình sâu dưới đáy.

Dưới vùng biển họ đang đứng, hách nhiên là những rạn san hô rực rỡ của Hải Để Mộ, ở đó có một lối vào hang động đen ngòm.

Bên cạnh những tảng san hô ở lối vào là một số vật dụng do con người cổ đại chế tạo, người trong nghề chỉ cần nhìn qua là biết đó là vật dụng thời đại nào.

Mọi người bơi về phía lối vào hang động đen ngòm kia.

Trong tầm mắt, chỉ thấy bóng dáng quen thuộc đang bơi nhanh phía trước, dẫn đầu đạt tới cửa hang.

Những người khác thì không được may mắn như vậy.

Vừa nhảy xuống nước, họ đã bị một bầy sinh vật biển không rõ tên bao vây.

Đại khái chính là loài sinh vật quái dị Thủy hầu tử vừa bị Hắc Bối

Lão Lục dùng ngư lôi nổ ra.

Thủy hầu tử có chi thể giống người, có khả năng thở và hành động tự do dưới nước như con người trên cạn, lại có sức mạnh vô song.

Uông Nhạc vừa xuống nước, đùi đã bị một con Thủy hầu tử kéo đi, lôi nhanh ra xa khỏi những người khác.

Bên cạnh Ngô Tà cũng có một con Thủy hầu tử thân hình khổng lồ, giơ nanh múa vuốt, cũng định lôi Ngô Tà ra vùng biển khác để ăn thịt.

Nhưng con Thủy hầu tử đó vừa lại gần Ngô Tà, Trương Khởi Linh đứng bên cạnh đã lập tức rút Hắc kim cổ đao sau lưng, chém mạnh một nhát.

Ai cũng biết khi con người lơ lửng trong nước biển sẽ không thể phát huy được bao nhiêu sức mạnh.

Nhưng người cầm đao là Trương Khởi Linh, mọi thứ trên người anh đều có khả năng.

Phập!

Ùm ục ùng ục~ Những bong bóng khí lớn theo động tác chém của Trương Khởi Linh nhanh chóng nổi lên mặt nước, cùng lúc đó, con Thủy hầu tử bị chém văng xuống đáy biển.

Phía bên kia, Trương Khải Sơn đưa tay ra giữ chặt thân hình đang bị kéo đi của Uông Nhạc, dùng sức kéo cả Thủy hầu tử và Uông Nhạc nhanh chóng lặn về phía Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục nhe răng cười, đứng ngẩn ra nhìn con Thủy hầu tử đang lao về phía mình, rồi nó lại bơi qua chỗ người khác.

Có vẻ như vừa rồi con Thủy hầu tử đó cảm thấy trên người Hắc

Bối Lão Lục không có chút địch ý nào, cứ như là đồng loại của nó vậy, nên đã bỏ qua không tấn công hắn.

Nụ cười trên môi Hắc Bối Lão Lục lập tức cứng đờ: "Không phải chứ, chúng nó đều bị tấn công, sao mày không tìm lão tử gây rắc rối?

Còn muốn chạy?

Chạy đi đâu!" Tô Mộc đã tới lối vào Hải Để Mộ, anh tự quan sát một hướng trong vùng biển sâu rồi nhíu mày.

Vừa rồi anh cảm nhận được từ phía biển sâu truyền tới những luồng khí tức đang dò xét mình, đó là khí tức của những sinh vật biển sâu mạnh mẽ không kém gì anh.

Sau đó, không biết từ lúc nào bên cạnh Tô Mộc đã xuất hiện một bóng dáng Cấm bà mặc đồ trắng trong suốt.

Cấm bà vừa xuất hiện vốn định tấn công Tô Mộc, nhưng khi đến gần anh, nó bỗng ngẩn ra.

Con người trước mặt này không có chút khí tức người sống nào, lại tỏa ra cảm giác gần gũi quen thuộc giống hệt khí tức của nó.

Cấm bà đưa tay ra, định chạm vào bóng lưng cao gầy phía trước.

Ngay sau đó, Tô Mộc dường như cảm nhận được điều gì, quay đầu lại nhìn Cấm bà một cái, đôi mắt lóe lên sắc đỏ tinh hồng.

Cấm bà như gặp đại địch, nhanh chóng lùi lại, đôi mắt trống rỗng lộ ra vẻ kinh hãi chấn động.

Bịch!

Khảnh khắc tiếp theo, Hắc Bối Lão Lục từ trên cao rơi xuống, dẫm thẳng lên người Cấm bà.

Ùm ục ùng ục~ Ở dưới đáy biển, Tô Mộc cũng không biết Hắc Bối Lão Lục đang nói gì, chỉ thấy hắn đạp mạnh xuống đất, một lần

nữa lao lên trên.

Tô Mộc ngẩng đầu lên, thấy Hắc Bối Lão Lục lao vào giữa bầy Thủy hầu tử.

Chương 232

Thân thể trong suốt của Cấm bà lập tức trở nên xẹp lép do bị trúng sức mạnh từ cú rơi của Hắc Bối Lão Lục.

Nó lại bò dậy, dường như đã hiểu ra, tuy khí tức tỏa ra từ Tô Mộc giống nó nhưng hắn cũng thuộc phe kẻ thù.

Nhưng khi nó vừa bò dậy, trên đầu lại bị một vật nặng khác rơi trúng, tiếp tục bị đè bẹp.

Tô Mộc ngẩn người, trong tầm mắt, mấy con Thủy hầu tử bị Hắc Bối Lão Lục dùng tay không đánh cho không còn sức phản kháng, rơi xuống đất.

Phải biết rằng hiện giờ Hắc Bối Lão Lục còn phải dùng phần lớn sức mạnh để chống lại áp lực của nước biển.

Có một khoảnh khắc, dây bình dưỡng khí sau lưng Hắc Bối Lão Lục bị một con Thủy hầu tử giật đứt trong lúc hỗn chiến, rơi nhanh xuống đáy biển.

Tình hình bên Trương Khải Sơn cũng tương tự, Thủy hầu tử thông minh đã giật đứt bình dưỡng khí của ông.

Thế là Hắc Bối Lão Lục dứt khoát tự xé bỏ kính bảo hộ trên mặt, hoàn toàn không sợ những ràng buộc dưới đáy biển sâu, bắt đầu dốc sức đánh nhau với lũ Thủy hầu tử.

Trương Khải Sơn thì nhíu mày, vung tay ném tên Uông Nhạc trực tiếp xuống chân Tô Mộc, rồi rảnh tay đánh trả lũ Thủy hầu tử không ngừng quấy nhiễu.

Tô Mộc tay trái xách Uông Nhạc, tay phải xách Giải Liên Hoàn (trong lốt Ngô Tam Tỉnh).

Trương Khởi Linh cõng Ngô Tà đang ôm chặt anh như bạch tuộc sau lưng, hạ xuống an toàn trước mặt Tô Mộc, gật đầu với anh rồi dẫn đầu chui vào lối vào hang động Hải Để Mộ.

Tô Mộc cũng nhét hai người trong tay vào, rồi tự mình nhảy vào lối vào.

Ùm ục ùng ục~ Một chuỗi bong bóng lớn dày đặc hiện lên trên mặt nước của một hang động khác.

Tiếp theo, Trương Khởi Linh như có gắn động cơ dưới chân đưa Ngô Tà vọt lên khỏi mặt nước, đáp xuống đất vững vàng.

Sau đó, Tô Mộc cũng từ dưới nước nhảy lên, hạ cánh bình ổn, rũ bỏ những giọt nước sũng trên người.

Uông Nhạc vừa đưa tay bám vào bờ, rồi lại bị kéo thụt xuống nước, sau đó mới ngoi lên lại: "Ngô Tam Tỉnh!!!

Anh kéo đùi tôi làm gì!" Giải Liên Hoàn sắc mặt trắng bệch cười cười, cùng leo lên bờ hang động này.

Mấy người họ đã thành công tới được lối vào thực sự của Hải Để Mộ, một lối đi ngăn cách hoàn toàn với đáy biển.

Uông Nhạc lên bờ xong liền lắc đầu, rũ nước trên tóc: "Hóa ra Phật gia và Lục gia cũng giống nhau, chỉ là diễn trò trước mặt chúng tôi thôi, không có hô hấp, là Tống tử sao?

Người sống làm sao biến thành Tống tử được?" Uông Nhạc vẫn đang phân tích lý do Tô Mộc và những người khác có thể trường sinh bất lão, và dần phát hiện ra những thông tin về thế hệ Lão Cửu Môn mà tư liệu của nhà họ Uông chưa từng ghi chép. "Hải Để Mộ quả nhiên vô cùng hùng vĩ, lại có thể tìm được hang động kỳ diệu dưới đáy biển thế này để xây dựng mộ thất." Uông Nhạc cảm thán về năng lực thần kỳ kiệt xuất của tổ tiên mình là Uông Tàng Hải.

Trong thông tin Uông Tàng Hải để lại cho nhà họ Uông có chép rằng, đến lúc lâm chung ông ta vẫn là máu thịt của người bình thường.

Một phàm nhân máu thịt bình thường mà có thể tìm ra những bí mật thuật trường sinh ẩn giấu từ thời cổ đại, lại còn xây dựng được mộ thất ẩn mật hùng vĩ như thế này, con cháu nhà họ Uông không ai sánh kịp. "Nếu không phải gần đây ngư dân vớt được đồ tùy táng trong mộ thất, e rằng có qua trăm năm, ngàn năm nữa người ta cũng không thể phát hiện ra mộ huyệt nơi này." Uông Nhạc lắc đầu. "À ha, nếu tất cả những chuyện này đều đã được tính toán từ trước thì sao?

Tính toán đến thời điểm này sẽ bị người ta phát hiện, dẫn dắt người khác tìm ra mộ thất của mình?" Trương Khải Sơn từ dưới nước vọt lên, cười lạnh nói. "Làm sao có thể!" Uông Nhạc chấn động. "Chuyện này thì Lão Bát gia và Giải Cửu có thể làm được, trước đây họ thỉnh thoảng có nhắc tới, bảo sau này nếu có chết thật thì phải làm một cái mộ chấn động, khiến người ta sau một trăm năm, thậm chí một ngàn năm nữa cũng phải kinh hãi, hắc hắc hắc." Hắc Bối Lão Lục theo sau vọt lên, híp mắt cười nói.

Thuật phong thủy của Tề Thiết Chủy cộng với khả năng tính toán thông thiên của Giải Cửu, chuyện này không phải là không thể.

Chỉ là người bình thường làm sao biết được, cùng là con người nhưng lại có một nhóm người đặc thù sở hữu sức mạnh siêu nhiên như vậy. "Tề Bát gia và Giải Cửu gia?" Uông Nhạc ngẩn người một lát. "Đi thôi, anh không phải muốn thấy phong thái tổ tiên mình sao?" Tô Mộc nhắc nhở Uông Nhạc đang đứng bên cạnh.

Thực tế, Uông Tàng Hải thật sự không lợi hại như người nhà họ Uông tưởng tượng.

Uông Tàng Hải chỉ là một người bị loại khỏi cuộc chơi.

Trong lịch sử, trong số những người theo đuổi sự trường sinh, ông

ta là kẻ bị đá ra ngoài.

Uông Tàng Hải từng đến chỗ Tây Vương Mẫu, cũng từng đến Trường Bạch Sơn xây dựng minh điện cho Vạn Nô Vương.

Ông ta hẳn là một trong những người xuất chúng nhất của thế hệ đó.

Theo lý mà nói, nếu ông ta chấp nhận làm việc cho những người trường sinh khác, có lẽ họ đã giúp ông ta một tay.

Nhưng tham vọng của Uông Tàng Hải không chỉ dừng lại ở việc làm thuê cho người khác, ông ta muốn cả nhà họ Uông độc bộ thiên hạ, trở thành chúa tể duy nhất của thế giới.

Sau khi sự việc bại lộ, Uông Tàng Hải bị những người trường sinh cổ đại truy sát, đến mức không để lại bất kỳ thông tin nào về mộ thất của mình trong gia tộc.

Ông ta chỉ bảo người nhà họ Uông sau này tìm cách hồi sinh mình. "Lục...

Lục...

Lục gia, sau lưng ngài, sau lưng..." Giải Liên Hoàn lờ đờ chỉ vào vị trí sau lưng Hắc Bối Lão Lục, đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi nồng đậm.

Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng quay người lại, rồi gãi gãi đầu: "Này, cô em, đi theo lão tử làm gì?" Tô Mộc ngạc nhiên cùng những người khác quay đầu lại, rồi thấy bóng dáng Cấm bà áo trắng đó.

Cấm bà đứng ngẩn ngơ sau lưng Hắc Bối Lão Lục với đôi mắt trống rỗng, không hề có bất kỳ hành động tấn công nào, chỉ lẳng lặng bám theo như một kẻ si tình. "Đây là Cấm bà." Giải Liên Hoàn đã phản ứng lại, dường như nhớ lại một số ký ức trước đây, ánh mắt lộ vẻ hồi tưởng. "Đây chính là Cấm bà sao?

Tam thúc." Ngô Tà tò mò nhìn bóng ma áo trắng đó, nhìn kỹ thì thấy nó không hề đáng sợ như vậy.

Cấm bà áo trắng có mái tóc đen và dài xõa sau lưng, đôi mắt toàn lòng trắng, quanh mắt và miệng có màu đen đậm như than.

Bịch!

Hắc Bối Lão Lục xưa nay bất luận nam nữ, vung nắm đấm đánh thẳng vào cái đầu của con Cấm bà cứ nhìn chằm chằm hắn.

Trực tiếp đánh ngã nó xuống đất.

Chương 233

"Còn nhìn à!" Hắc Bối Lão Lục nhíu mày, nhìn đôi mắt trắng dã quái dị của nó mà thấy phiền lòng, lại bồi thêm một cước đá bay nó đập vào vách đá gần đó. "Lục gia, hình như nó... phải lòng ngài rồi?" Trương Khải Sơn ngạc nhiên nói. "Cút!

Lão tử độc thân cả đời, già rồi không muốn làm hỏng danh tiếng, cái thứ này chắc là linh hồn oán hận gì đó thôi phải không?

Quái vật mà cũng đòi xứng với lão tử!" Hắc Bối Lão Lục ra vẻ buồn nôn, lắc đầu. "Ngài tưởng ngài là Mã Tiểu Linh à!

Mẹ nó!" Hắc Bối Lão Lục đầy vẻ ghét bỏ đá con Cấm bà ra.

Thực tế, Cấm bà chỉ cảm thấy khí tức của nhóm Tô Mộc rất quen thuộc, giống với nó, nên mới không tấn công mà còn có cảm giác gần gũi đặc biệt. "Tam thúc, lần trước chú nói Cấm bà xuất hiện thế nào ấy nhỉ?" Ngô Tà đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, nhíu mày hỏi.

Chuyện về Cấm bà là do Ngô Tam Tỉnh kể cho Ngô Tà khi cậu còn nhỏ, giờ cậu đã nhớ không rõ lắm. "Cấm bà ra đời, nói ra rất tàn khốc...

Người phụ nữ khi còn sống chịu nhiều đau đớn, sau đó bị vứt xác xuống nước, oán khí lâu ngày không tan, xương cốt bị người ta nguyền rủa, rồi tại nơi có xương cốt của người đó sẽ xuất hiện Cấm bà.

Cách hóa giải là phải tìm thấy xương cốt của nó, một khi động vào xương cốt Cấm bà, nó sẽ hóa thành tro bụi, hoàn toàn biến mất." Giải Liên Hoàn giải thích rất rõ ràng, chắc hẳn những năm trước ông ta đã từng trải qua chuyện về Cấm bà nên mới tỏ ra hiểu biết như vậy. "Mã Tiểu Linh là ai?" Uông Nhạc xoa cằm tiếp tục suy ngẫm, "Người

ngoài Cửu Môn sao?

Nghe tên có vẻ là một cô gái, theo biểu hiện của Lục gia lúc này thì đối phương cũng là loại tà túy này sao?

Do tinh thần huyễn hóa ra à?" "Lục gia, tôi giúp ngài thoát khỏi nó, rồi ngài kể tôi nghe Mã Tiểu Linh đó là người như thế nào được không?" Uông Nhạc giảo quyệt nói.

Hắc Bối Lão Lục quay đầu lại nhìn Tô Mộc.

Con Cấm bà này đánh mãi không chết, dù Hắc Bối Lão Lục có dùng nắm đấm nện đầu nó xuống đất thì chớp mắt sau nó lại đứng lên không hề hấn gì, khiến hắn vô cùng phiền toái.

Tô Mộc đầy hứng thú gật đầu. "Được." Hắc Bối Lão Lục gật đầu theo. "Ha ha, con Cấm bà này đơn giản thôi, trên đời không có quỷ thần gì cả, nếu có thì chỉ là những hiện tượng tự nhiên chưa biết vượt quá trí tưởng tượng của con người thôi." "Chúng tôi đã điều tra nhiều nơi có 'oán hồn' xuất hiện, sau khi tính toán so sánh các sự kiện, chúng tôi phát hiện thực ra cái gọi là 'oán hồn' chẳng qua là sản phẩm tinh thần của con người.

Là do một số người trước khi chết có ý niệm báo thù hoặc muốn sống mãnh liệt, sau đó hòa nhập với đá từ tính ở môi trường xung quanh, rồi lớp đá đó sẽ ghi lại lực tinh thần của họ, người sau này đến đây sẽ nhìn thấy." "Đây là chuyện có căn cứ khoa học, ở nước ngoài có phòng thí nghiệm chuyên nghiên cứu những chuyện này, bên chúng tôi cũng đã nghiên cứu rồi." Uông Nhạc nói có lý có cứ.

Hắn cười nói tiếp: "Ví dụ như tôi hiện giờ, trong lòng tôi chỉ cần không nghĩ đến chuyện Cấm bà, nó sẽ không xuất hiện trong tầm mắt tôi, nó không thể gây ra bất kỳ hành động quấy nhiễu hay đe dọa nào cho tôi.

Nếu ngài muốn, ngài cũng có thể làm được." Uông Nhạc vừa nói vừa tiến lên phía trước, thế mà lại đi xuyên qua cơ thể con Cấm bà áo trắng đó, như thể nó chỉ là một cái xác không hồn trong suốt.

Mọi người nhìn mà hiếu kỳ không thôi.

Nghĩa là, Cấm bà thực chất không tồn tại, chỉ là những người vào Hải Để Mộ sinh ra sự kiêng dè và hoài nghi trong lòng, nên Cấm bà mới hóa thành thực thể xuất hiện bám lấy Hắc Bối Lão Lục.

Cách này Tô Mộc đã thử từ lâu.

Nhưng thực tế nó chỉ đối phó được với một phần âm hồn, chứ không đối phó được với lệ quỷ.

Âm hồn dựa vào lực tinh thần này để ảnh hưởng đến người ở thế giới hiện thực, khiến họ cảm thấy sợ hãi mà chết vì vỡ mật hoặc tự sát.

Còn lệ quỷ thì đã có thể dùng lực tinh thần mạnh mẽ đó để thao túng các vật thể khác, gây thương tích cho con người.

Rõ ràng, Uông Nhạc chưa từng đụng phải lệ quỷ.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục không hiểu mấy chuyện này, âm hồn hay lệ quỷ gì cũng được, gặp là đánh, trừ khi nó đè hắn xuống đất mà nện, không thì hắn chẳng sợ thứ gì.

Còn một điểm nữa, Hắc Bối Lão Lục không thể giống như những người bình thường như Uông Nhạc hay Ngô Tà, phớt lờ sự xuất hiện của âm hồn lệ quỷ để giữ vững bản tâm.

Bản thân Hắc Bối Lão Lục cũng là một phần của những thứ tà vật này, dù hắn có muốn thấy hay không, âm hồn lệ quỷ hễ xuất hiện bên cạnh là hắn sẽ thấy được. "Cách này không ăn thua." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, đưa tay bóp cổ con Cấm bà áo trắng vừa lao tới, rồi bất đắc dĩ ném nó sang một bên. "Tiếc quá, vốn định kể vài câu chuyện cũ

của chúng tôi cho các người nghe, nhưng cách giải quyết Cấm bà mà anh nói không có tác dụng với tôi." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu.

Uông Nhạc xoa cằm, nheo mắt: "Ồ, tôi hiểu rồi, nếu đúng như tôi đoán thì quả thực không có tác dụng với các người, xin lỗi nhé." "Đi thôi." Tô Mộc bước đi, tiếp tục tiến về phía trước.

Hắc Bối Lão Lục có chút bất lực nhìn con Cấm bà áo trắng bám sau lưng, thở dài: "Cô em à, nhìn cho kỹ đi, không phải tôi giết cô đâu, cô theo tôi làm gì?

Mấy anh đẹp trai đằng kia không soái sao?

Theo tôi thì có cái ích gì chứ, haizz." Cấm bà cũng không thể làm hại Hắc Bối Lão Lục, chỉ là hơi vướng mắt.

Hắc Bối Lão Lục cũng không thể giết chết nó, nên đành để nó đi theo rồi tiến vào bên trong.

Lối vào nơi họ đi ra chất đầy các loại vật dụng kiến trúc cổ đại và đồ lặt vặt, trông như mộ thất từng hứng chịu sóng thần hoặc chấn động, địa chất thay đổi khiến đồ đạc trong mộ đổ hết vào không gian lối vào này.

Ngay khi mọi người bắt đầu đi vào trong, Tô Mộc đang đi đầu bỗng dừng bước.

Mọi người hướng nguồn sáng trong tay về phía Tô Mộc đang nhìn. "Sao lại có dấu chân trẻ con, lẽ nào có người đến trước chúng ta một bước?

Ngư dân sao?" Ngô Tà đầy tò mò soi đèn pin về hướng dấu chân biến mất.

Uông Nhạc lắc đầu: "Lối vào Hải Để Mộ có Thủy hầu tử và Cấm bà canh giữ, người bình thường căn bản không vào được." "Lẽ nào là Tống tử?" Ngô Tà ngẩn người nhìn Tiểu Ca đứng bên cạnh.

Trương Khởi Linh cũng không hề nao núng, rút đao chắn trước mặt Ngô Tà.

Những thứ trong mộ đôi khi không ai giải thích nổi, gặp sinh vật nào tấn công thì cứ giết là được. "Chúc mừng nhé Lão Lục." Trương Khải Sơn bỗng quay lại cười với Hắc Bối Lão Lục. "Gì cơ?" Hắc Bối Lão Lục ngơ ngác. "Đây là song hỷ lâm môn, hỷ đương cha nha!" Trương Khải Sơn cười nhắc nhở.

Chương 234

Hắc Bối Lão Lục sửng sốt, quay lại nhìn Cấm bà sau lưng: "Con của cô à?

Mẹ nó, cô có con rồi mà còn theo tôi, định bắt tôi chăm sóc hai mẹ con cô thật đấy à?

Cút nhanh cho tôi!" Tô Mộc đi tới bên cạnh một chiếc quan tài nhỏ chỉ dài khoảng năm sáu mươi phân, đưa tay chạm vào cạnh quan tài.

Mùi tử khí rất nhạt.

Tô Mộc quay người lại nhìn về phía Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn tưởng sau lưng anh có thứ gì nên vội vàng quay đầu nhìn nhưng không thấy gì.

Khi quay lại, ông ta thấy ánh mắt Tô Mộc vẫn tập trung vào mình, bèn nhe răng cười: "Sao vậy Tô gia, trên người cháu có gì à?" "Đứa bé năm đó được bế trên tay, quỳ trước mặt tôi xin tôi bảo vệ nó bình an cả đời, không ngờ giờ đã lớn thế này, lại còn thông minh như vậy, suýt chút nữa lừa được cả tôi." Tô Mộc cười khổ.

Tô Mộc bỗng nhớ ra một chuyện khác.

Thực tế, tình tiết sau khi vào Hải Để Mộ không còn liên quan nhiều đến Ngô Tam Tỉnh thật nữa.

Ngô Tam Tỉnh lúc này chính là một trong hai đứa trẻ nhà khác cha mẹ nhưng lại giống hệt nhau mà thế hệ Lão Cửu Môn thường hay nhắc tới.

Giải Liên Hoàn.

Nụ cười trên mặt Giải Liên Hoàn cứng lại.

Khi còn rất nhỏ, ông ta đã nghe Giải Cửu kể về tình hình lúc ông ta ra đời.

Khi đó đang là thời chiến loạn, trời đất đảo điên, ai nấy đều tự lo thân mình.

Nhưng ngay trong đêm đó, cha của Giải Liên Hoàn là Giải Cửu đã bế ông ta đến phủ đệ của Tô Mộc, quỳ xuống đất cầu xin Tô Mộc bảo vệ giọt máu này của mình, sau đó nguyện dâng hiến toàn bộ sức mạnh của nhà họ Giải để cùng chống lại nguy cơ chiến tranh lúc bấy giờ, dẫu chết cũng không hối tiếc. "Tô gia, Phật gia, Lục gia, vãn bối Giải Liên Hoàn, vì có một số chuyện không tiện nói rõ nên mới mạo danh Ngô Tam Tỉnh, mong các vị đừng trách tội." Giải Liên Hoàn chân thành quỳ một gối xuống đất, cung kính dập đầu trước ba người Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục đá cho ông ta một cái: "Tôi đã bảo sao cái tên Ngô Tam Tỉnh này cứ có vẻ 'Giải gia' thế nào ấy, hóa ra đúng là con trai của lão Giải Cửu." Giải Liên Hoàn bị đá ngã xuống đất nhưng chỉ cười khổ phủi quần áo rồi đứng dậy.

Tính tình Hắc Bối Lão Lục ông ta cũng đã biết rõ.

Nhưng mà cái gì gọi là "vẻ Giải gia" chứ?

Hắc Bối Lão Lục tự giải thích: "Con cái nhà họ Giải tuy giống hệt con lão Ngô Cẩu nhưng khí chất của hai nhà chúng tôi vẫn phân biệt được một chút, nếu lão đại không phát hiện chắc vẫn bị các ngươi lừa thật." "Nhà họ Giải tinh tường tính toán, Ngô Tam Tỉnh dù có giỏi mưu lược đến đâu vẫn kém một bậc, còn về độ tàn nhẫn thì người nhà họ Ngô khỏi phải bàn." Trương Khải Sơn cũng gật đầu đồng ý. "Hì hì." Giải Liên Hoàn cười ngượng ngùng rồi hoàn toàn ngửa bài: "Thực ra Hải Để Mộ ở Tây Sa này, cháu và Ngô Tam Tỉnh đã từng đến rồi, nhưng khi đó có người chết, chúng cháu cũng suýt chết ở đây.

Sau này nghĩ lại thấy còn một số chuyện chưa rõ ràng nên muốn quay lại xem, không ngờ lần này lại kinh động đến Tô gia, Phật gia, Lục gia và những người khác." "Lần này có Tô gia, Phật gia, Lục gia và Trương Tiểu Ca, cuối cùng cháu cũng có thể báo thù năm xưa rồi!" Giải Liên Hoàn đỏ mắt.

Đội khảo sát Tây Sa năm đó người chết kẻ bị thương, có thể nói là vô cùng thê thảm.

Ngay cả ông ta cũng suýt bỏ mạng tại đây. "Năm đó chúng cháu cũng phát hiện ra một số chuyện của nhà họ Uông ở đây, hóa ra ngoài Cửu Môn chúng ta, trên đời còn có một gia tộc họ Uông cũng luôn tìm kiếm những bí mật không tưởng đó." Giải Liên Hoàn nghiêm sắc mặt, nhìn chằm chằm vào Uông Nhạc trong đám đông.

Uông Nhạc sững sờ.

Hắn thế mà không bắt được Ngô Tam Tỉnh, kẻ hắn bắt về lại là Giải Liên Hoàn nhà họ Giải.

Chuyện Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh giống nhau nhà họ Uông có ghi chép, nhưng không ngờ lại giống đến mức siêu nhiên như vậy.

Hai người mặc quần áo giống nhau thì đúng là như đúc từ một khuôn ra. "Lẽ nào lời đồn công tử nhà họ Giải là do Ngô Lão Cẩu đẻ là thật sao?" Uông Nhạc nhớ lại một mẩu truyền thuyết về Lão Cửu Môn trong hồ sơ nhà họ Uông.

Truyền thuyết kể rằng Giải Liên Hoàn là con vụng trộm giữa Ngô Lão Cẩu và vợ Giải Cửu, chỉ có Giải Cửu là không biết. "Câm miệng!" Giải Liên Hoàn tiến lên tát mạnh vào mặt Uông Nhạc một cái.

Uông Nhạc bị tát nhưng nụ cười không hề biến mất, trái lại còn lộ ra ánh mắt đầy ẩn ý nhìn chằm chằm Giải Liên Hoàn.

Thực tế, ngay cả Giải Liên Hoàn cũng không biết mình và Ngô Lão Cẩu có mối quan hệ gì không.

Là mẹ ông ta ngoại tình hay Ngô Lão Cẩu "vượt rào", nhưng tin đồn về ông ta và Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn tồn tại.

Mãi đến khi ông ta biến mất khỏi Cửu Môn, tự mình ra làm riêng mới không còn nghe thấy những tin đồn đó nữa.

Nhưng lần trở lại này, câu nói ông ta không muốn nghe nhất lại thốt ra từ miệng hậu duệ nhà họ Uông là Uông Nhạc.

Ngô Tà từ trong cuốn đạo mộ bút ký của ông nội để lại cũng từng thấy ghi chép tương tự, nói rằng Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn từ nhỏ đã rất giống nhau.

Không ngờ người đàn ông có khuôn mặt của chú ba đứng trước mặt đây lại không phải chú ba mà là Giải Liên Hoàn. "Chú không phải chú ba của cháu..." Ngô Tà ngây người nhìn Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn biến sắc, lắc đầu rồi dùng giọng điệu dịu dàng quen thuộc với Ngô Tà nói nhỏ: "Thực ra chú và chú ba của cháu đối với cháu đều như nhau, rất nhiều lần về nhà chúng chú đều thay phiên nhau, chú về hoặc ông ấy về, mà nơi về đều là nhà họ Ngô." Ngô Tà ngỡ ngàng, hồi lâu không lấy lại tinh thần.

Nghĩa là, người ở bên cậu từ nhỏ đến lớn không chỉ có một mình Ngô Tam Tỉnh, mà đôi khi là Giải Liên Hoàn.

Chỉ là ngay cả Ngô Tà cũng không phân biệt được ngày nào người từ bên ngoài về là Giải Liên Hoàn chứ không phải chú ba, hay ngày nào chú ba đang chơi đùa cùng cậu. "Cũng may là các người lớn đều nhận ra." Giải Liên Hoàn thở dài cười với Tô Mộc và những người khác. "Tiểu Liên Hoàn, cháu kể Lục gia nghe xem lần trước các cháu tới đây bị nơi này bắt nạt thế nào?

Yên tâm, Lục gia còn giấu một mẻ thuốc nổ trên tàu, nếu không xong việc thì quay lại nổ tung cái Hải Để Mộ này để báo thù cho các cháu." Hắc Bối Lão Lục ghé sát vào nói nhỏ đầy bí mật.

Giải Liên Hoàn sững sờ, ngơ ngác lắc đầu: "Thực ra lần này cháu tới chủ yếu là để tìm lại bản đồ Vân Thiên Cung mà năm xưa không kịp ghi nhớ rõ, Vân Thiên Cung chính là..." Hắc Bối Lão Lục vỗ vai Giải Liên Hoàn: "Chỗ đó bọn ta biết, là lăng mộ của vương quốc Đông Hạ mà.

Thực ra những việc lứa các cháu làm bọn ta đều nhìn thấy hết, chẳng qua để các cháu tự trưởng thành nên bọn ta có chút chuyện cũng không nhúng tay vào thôi." "Các người... các người luôn dõi theo chúng cháu trưởng thành sao..." Giải Liên Hoàn thần sắc phức tạp.

Nếu thật sự là vậy, tại sao khi những người bạn và người yêu của họ chết, Tô Mộc và những người khác lại không ra tay giúp đỡ?

Ngay sau đó, Giải Liên Hoàn nhớ lại lời dặn của cha mình khi ông ta còn rất nhỏ.

Họ là Lão Cửu Môn.

Họ chưa bao giờ là những đấng cứu thế.

Chương 235

"Đúng vậy!" Hắc Bối Lão Lục khoác vai Giải Liên Hoàn, "Những người khác bọn ta không quan tâm, nhưng đây là Cửu Môn mà.

Nào, nói cho Lục gia của cháu nghe, ở đây cháu bị bắt nạt thế nào?

Là tên Uông Tàng Hải đó sao?

Chiều hư hắn rồi, mẹ kiếp, lát nữa tìm thấy quan quách của hắn là quăng xuống biển cho cá ăn luôn, người của Cửu Môn mà hắn cũng dám bắt nạt sao..." Hắc Bối Lão Lục vẫn cứ nói những lời hắn thường nói với Bàn Tử, nhưng lọt vào tai Giải Liên Hoàn lại thấy dịu dàng như nước.

Đôi mắt Giải Liên Hoàn từ từ đỏ lên.

Thực tế, cái tên Lão Cửu Môn mà phần lớn người đời biết đến hiện nay đều là do Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn gây dựng lại.

Trong thời đại của họ, chính họ đã vực dậy danh hiệu Lão Cửu Môn, khiến những kẻ trộm mộ Nam phái Bắc phái biết rằng từng có một Cửu Môn Trường Sa lẫy lừng như thế.

Nhưng đến đời thứ ba thì chỉ còn trông chờ vào Ngô Tà.

Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh cũng đặt hy vọng vào một mình Ngô Tà, muốn dẫn dắt Ngô Tà bước vào nghề này, từ nhỏ đã bảo vệ và bồi dưỡng. "Lục gia...

Tô gia...

Phật gia..." Giải Liên Hoàn rưng rưng nước mắt nhìn ba vị tiền bối vẫn còn trong dáng vẻ thiếu niên trước mặt.

Hóa ra có tiền bối bảo bọc cảm giác lại tốt đến thế.

Hóa ra Lão Cửu Môn chưa bao giờ lụi tàn.

Chỉ là thế hệ của họ mãi mãi không theo kịp thế hệ Lão Cửu Môn năm đó.

Tuy nhiên, Ngô Tam Tỉnh hay Ngô Tà phải trải qua những gì mới có thể đuổi kịp các môn chủ Cửu Môn năm xưa.

Đừng quên, Lão Cửu Môn trỗi dậy từ cái thời đại người ăn thịt người, rồi mới ổn định và đâm rễ tại Trường Sa. "Đừng khóc, đừng khóc, sắp trung niên tới nơi rồi mà còn tiểu gia tử khí thế, đúng là cùng một đức hạnh với lão già nhà cháu.

Đi, chúng ta vào trong, thần chặn giết thần, phật cản giết phật.

Đúng rồi, về nhớ bảo lão già nhà cháu là Lục gia ta bảo vệ cháu, bảo lão ấy gửi ít tiền tiêu vặt qua nhé, dạo này hơi túng thiếu...

Haizz, đều tại tên Bàn Tử đó, lần sau gặp phải đánh gãy chân nó mới được..." Hắc Bối Lão Lục khoác vai Giải Liên Hoàn, dẫn đầu bước vào nơi duy nhất dẫn đến lối vào Hải Để Mộ.

Tô Mộc cười khổ lắc đầu.

Trương Khải Sơn đi tới bên cạnh Tô Mộc: "Đứa trẻ đó..." "Chắc là ở bên trong." Tô Mộc ngẩng đầu nhìn lối vào mà Hắc Bối Lão Lục và Giải Liên Hoàn vừa đi vào.

Dấu chân trẻ con đó biến mất chính tại lối vào đó.

Sau khi tới phạm vi Hải Để Mộ, gần như không ai quản Uông Nhạc nữa, nhưng hắn cũng rất tự giác, không có ý định bỏ chạy hay gây rối gì.

Hắn chỉ lẳng lặng đi sát bên cạnh Tô Mộc, không làm gì cả, cứ như đang đi tham quan phong cảnh vậy.

Trương Khởi Linh gật đầu với Ngô Tà, Ngô Tà và Trương Khởi

Linh sóng vai cùng bước vào.

Tiểu Ngô Tà lúc này được cưng chiều hết mức.

Đi đầu hàng là những tiền bối Lão Cửu Môn như Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Hắc Bối Lão Lục.

Tiếp theo sau là "chú ba" của cậu, rồi mới đến cậu và Trương Khởi Linh.

Những người này đều sẽ bảo vệ cậu, giúp cậu tránh khỏi mọi nguy hiểm.

Nói là xuống mộ trộm mộ, thực chất là đưa cậu đi xem cho biết tất cả những thứ mà trước đây cậu chưa từng trải qua.

Cuộc sống này thú vị hơn nhiều so với việc cậu ngồi đọc sách ở trường hay đi làm.

Hưu hưu hưu~ Ở phía trước cùng, tại đại môn của Hải Để Mộ, vô số mũi tên bắn nhanh về phía Hắc Bối Lão Lục và Giải Liên Hoàn.

Hắc Bối Lão Lục nhướng mày: "Chỉ thế này thôi sao?" Hắn mạnh chân dẫm xuống, trực tiếp giẫm nát cơ quan vừa bị mình kích hoạt cho sụp xuống.

Sau một đợt tên bắn, tất cả đều bị Hắc Bối Lão Lục dùng đại đao hất văng, rồi mọi thứ lại im lìm, không còn động tĩnh gì nữa.

Sau đó, Hắc Bối Lão Lục đẩy cửa mộ thất phía trước, cùng Giải Liên Hoàn bước vào trước.

Khi Tô Mộc đi đến cửa, bước chân anh hơi khựng lại.

Bên cạnh cánh cửa có một dấu bàn tay trẻ con trắng bệch. "Chắc là chỗ này rồi, có cần bảo họ cẩn thận chút không?" Trương Khải Sơn thấp giọng nói. "Đây là thế giới của nó, chúng ta chỉ là khách, đừng quấy rầy nó." Tô Mộc lắc đầu. "Được thôi, đứa trẻ này cũng thật

thảm, chết từ trong bụng mẹ, sau khi sinh ra đã thành Tống tử, rồi chỉ có thể sống ở nơi chật hẹp thế này cả đời, cứ quanh quẩn mấy chỗ này thôi." Trương Khải Sơn tự nói tự nghe, đi theo sau Tô Mộc vào trong thạch môn phía trước. "Lão Lục!

Đừng làm nó bị thương." Tô Mộc vừa bước vào minh điện thì thấy Hắc Bối Lão Lục đang giơ đao định chém về phía một con Tống tử nhỏ đang đứng ngây ngốc trước mặt họ, bèn cất tiếng nhắc nhở.

Hắc Bối Lão Lục gượng ép thu lực, chém sang một bên.

Con Tống tử nhỏ bị giật mình, lập tức bò bằng cả tứ chi chạy nhanh sang hướng khác.

Tô Mộc lao ra khỏi đám đông đuổi theo.

Một lát sau, Tô Mộc đã chặn được con Tống tử nhỏ ở góc minh điện.

Con Tống tử nhỏ có đôi mắt trong veo, toàn thân toát lên một màu xám chết chóc, móng tay cực dài và có đôi răng cương thi nhỏ trông khá đáng yêu.

Tô Mộc nhắm mắt lại rồi mở ra, đôi mắt lóe lên một tia đỏ rực, lúc này mới bước tới. "Đừng sợ, chúng ta không làm hại cháu đâu.

Cháu có muốn ra ngoài chơi với chúng ta không?

Ở đây chắc cháu chơi chán rồi nhỉ?" Tô Mộc đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của con Tống tử có đôi mắt trong veo.

Chương 236

Đằng sau đầu con Tống tử này còn thắt một bím tóc dài, trông như do con Cấm bà kia chải chuốt cho.

Gầm~ Một tiếng gầm gừ non nớt phát ra từ miệng con Tống tử nhỏ.

Tô Mộc lắc đầu: "Mẹ cháu chú không đưa ra ngoài được, cô ấy chết lâu rồi, lại còn bị người ta hạ chú lên xương cốt.

Cháu muốn tiếp tục ở lại đây bầu bạn với mẹ sao?" "Đúng rồi, chú có một ông bạn giỏi đạo thuật, để chú hỏi ông ấy xem, biết đâu ông ấy có cách." Tô Mộc như nghĩ ra điều gì, lấy điện thoại ra. "Alo, Cửu Thúc, bên cháu có tình huống thế này...

Ngài xem cần xử lý thế nào mới đưa được hai mẹ con họ ra ngoài...

Đúng đúng, là như vậy đấy..." Con Tống tử nhỏ với khuôn mặt thanh tú nhìn Tô Mộc đang tự nói một mình, tò mò đi tới trước mặt anh, trợn tròn đôi mắt sáng quắc nhìn Tô Mộc.

Nhìn bộ dạng đơn thuần đáng yêu này của nó, giọng điệu của Tô Mộc bất giác trở nên nhu hòa hơn.

Một lúc sau, Tô Mộc cất điện thoại, cười nói: "Cửu Thúc bảo có cách, có thể đưa hai mẹ con cháu cùng ra ngoài, đến lúc đó về sống với Cửu Thúc nhé, ngoan." Reng reng reng...

Tô Mộc nhíu mày, một lần nữa lấy điện thoại từ trong túi ra.

Khi nhìn thấy thông báo cuộc gọi đến trên màn hình, chân mày anh càng nhíu chặt hơn.

Hy vọng lúc này đừng có thêm chuyện phiền phức gì nữa.

“Alo, lão Bát.” Tô Mộc bắt máy.

“Đại ca, đại ca, có người động vào Tỏa Long Tỉnh rồi!” Giọng nói đầy lo lắng của Tề Thiết Chủy truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Cái gì!

Tỏa Long Tỉnh không phải ở đế đô sao?

Ai động vào?

Người của đế đô à?” Tô Mộc nghi hoặc hỏi.

“Tôi cũng không biết, trận pháp tôi bố trí bên cạnh Tỏa Long Tỉnh bị người ta kích động, nhận được cảnh báo là tôi gọi điện thông báo cho anh ngay, cũng đã báo cho người bên đế đô rồi, hy vọng là còn kịp.” Tề Thiết Chủy thở dài.

“Nếu không, đánh động đến thứ đó thì sau này khó mà thu dọn tàn cuộc được.” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng ồn ào.

“Thôi được rồi đại ca, nói thế đã, bên tôi có khách rồi...

Xem quẻ?

Anh muốn xem cái gì?...” Tô Mộc cúp máy, đôi mày vẫn nhíu chặt.

Lần trước ở địa cung Thất Tinh Lỗ Vương Cung, bản thỏa thuận bảo mật mà Trần Thừa Trừng và Hải thiếu nói đến thực sự có tồn tại.

Nhưng thời gian và tư liệu cụ thể lại không liên quan mấy đến những gì mô tả trên mạng.

Năm đó, sau khi Lão Cửu Môn cùng mọi người đẩy lùi quân xâm lược, họ đã trở thành những nhân vật thủ lĩnh ở vùng Tương Tây.

Những người thuộc thế hệ cũ đều chỉ nghe theo sự điều động của Lão Cửu Môn.

Ngặt nỗi vùng Tương Tây chuyện quái dị xảy ra liên miên, cấp

trên khó lòng quản lý nên đã giao lại cho Lão Cửu Môn.

Đồng thời, sau khi biết người vùng Trường Sa, Tương Tây có bản lĩnh đối phó với những chuyện tà môn, cấp trên đã tổ chức một cuộc họp.

Nội dung cuộc họp là để Trương Khải Sơn khi đó đã mặc quân phục dẫn đầu người của Lão Cửu Môn tham gia đối phó với những chuyện kỳ quái xảy ra trong nước.

Những năm đó, Tô Mộc ẩn danh, dùng bối cảnh Lão Cửu Môn tham gia rất nhiều hành động.

Sự kiện Tỏa Long Tỉnh chính là một trong những truyền thuyết dân gian kỳ quái mà Tô Mộc từng tham gia.

Thuở ấy, người Đông Dương tiến vào đế đô, nghe kể về Tỏa Long Tỉnh, không tin tà đạo nên đã kéo sợi xích sắt trong giếng.

Xích sắt rất nặng, càng kéo càng kêu vang.

Sau đó họ mới sợ hãi dừng tay và rút khỏi phạm vi Tỏa Long Tỉnh.

Truyền thuyết kể rằng Tỏa Long Tỉnh là do Lưu Bá Ôn và Diêu Quảng Hiếu dùng để xích nghiệt long ở Bắc Tân Kiều, đế đô.

Trên mắt biển xây một miệng giếng sâu, buộc xích sắt dài, bên trên xây một ngôi miếu ba gian.

Về những sự kiện kiểu này, Tô Mộc còn tham gia vài lần nữa, trong đó ấn tượng sâu sắc nhất là vào khoảng tháng 8 năm 1934, một nông dân ở Doanh Khẩu phát hiện một bộ xương 'cự long' dài hơn 11 mét, có hai sừng, mỗi sừng dài hơn 1 mét trong một đầm lầy.

Cũng từ những năm tham gia các sự kiện đó, Tô Mộc mới hiểu ra rằng, có lẽ thế giới anh đang sống không chỉ đơn thuần là thế giới đạo mộ.

Cũng từ lúc đó, Tô Mộc bắt đầu tiếp xúc với sự tồn tại của một số tổ chức thế lực khác.

Thiên Sư Phủ ở Long Hổ Sơn.

Một tiểu đạo sĩ tên Vương Dã vừa từ đế đô đến Võ Đang bái sư học nghệ.

Một cô gái tóc đen dài làm việc tại công ty chuyển phát nhanh 'Na Đô Thông' tên là Phùng Bảo Bảo.

Còn có truyền nhân cuối cùng của dòng họ Cửu thúc, Mao Ứng Cầu.

Và Mã Tiểu Linh, pháp sư trừ tà xuất sắc nhất của Mã gia trong phái Nam Mao Bắc Mã...

Tô Mộc lắc đầu, tạm gác những ký ức cũ sang một bên, rồi dẫn theo tiểu Tống tử đang có vẻ sợ hãi, nhanh chóng đi về phía Ngô Tà và mọi người.

Ngô Tà cùng mọi người đã đến vị trí đại điện đầu tiên của minh điện và phát hiện ra thi thể Cấm Bà đang tỏa ra mùi hương cốt kỳ quái.

“Tôi không biết năm đó anh bị ai hại chết, nhưng oan có đầu nợ có chủ, không phải tôi làm thì tôi sẽ không nhận.

Thi thể của anh ở đây phải không?

Tôi sẽ mang ra ngoài chôn cất tử tế, đừng có đi theo tôi nữa.” Hắc Bối Lão Lục nhìn chiếc quan quách khổng lồ trước mặt, rồi quay lại nói với Cấm Bà vẫn đang đi theo mình.

Thực tế, những năm qua không phải là không có ai theo đuổi Hắc Bối Lão Lục.

Dù ông ta trông có phần thô kệch, lôi thôi và trong mắt người

thường là một kẻ ác ôn, nhưng dù sao ông ta cũng là Lục gia của Cửu Môn.

Vì vậy, nhiều gia đình muốn leo cao đã tiến cử con gái cho ông.

Chương 237

Nhưng đều bị ông thẳng thừng từ chối.

Hắc Bối Lão Lục từng tham gia hôn lễ của Ngô Lão Cẩu, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn.

Nhìn thấy họ tìm được người mình yêu chân thành, kết hôn với nụ cười hạnh phúc, nhưng những cô gái mà người khác giới thiệu lại không mang lại cho ông cảm giác đó.

Nếu chỉ vì tiền, Hắc Bối Lão Lục cảm thấy chẳng cần kết hôn, thà lúc rảnh rỗi đi dạo kỹ viện còn hưởng thụ được nhiều hơn.

"Đợi đã." Tô Mộc dẫn theo tiểu Tống tử đi tới.

Sự xuất hiện của tiểu Tống tử lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, đặc biệt là Ngô Tà và Uông Nhạc.

Hai người họ chưa từng thấy sinh vật kỳ diệu này, mắt sáng rực lên, tò mò nhìn chằm chằm vào tiểu Tống tử sau lưng Tô Mộc.

"Ngô Tà, cháu tránh ra một chút." Tô Mộc lên tiếng.

"Sao vậy ạ, Tô gia?" Ngô Tà ngơ ngác.

Trương Khởi Linh dường như hiểu ý của Tô Mộc, tiến lên một bước chắn trước mặt Ngô Tà, che khuất tầm nhìn của cậu với chiếc quan tài.

Cùng lúc đó, Hắc Bối Lão Lục đã mở chiếc quan quách khổng lồ ra.

Trong đó quả thực là thi thể của Cấm Bà, nhưng không chỉ của một người.

Ba đầu sáu tay, các bộ phận thi thể bị ghép nối lại trên một khung

xương, sáu cánh tay vặn vẹo một cách quỷ dị.

Thi thể trong quan tài bị thối rữa nghiêm trọng, trông như bị ngâm trong nước biển lâu ngày, vô cùng đáng sợ.

Dù mọi người đã trải qua nhiều lần mở quan tài, nhưng lần này vẫn không nhịn được mà nhíu mày.

Uông Nhạc thì không may mắn như Ngô Tà, anh ta bịt miệng, quay đầu nôn thốc nôn tháo, thậm chí không kịp chạy đi tìm chỗ vắng vẻ.

Thật sự là quá tởm.

Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục trầm xuống, nghiến răng nói: "Tên Uông Tàng Hải này bị điên rồi à?

Hành hạ một người phụ nữ thành ra thế này!" Trước đó Hắc Bối Lão Lục đã nghe Giải Liên Hoàn nói về cách tạo ra Cấm Bà, nhưng không ngờ thực tế lại kinh khủng như vậy.

"Để tôi xem, để tôi xem có chuyện gì." Ngô Tà theo bản năng đưa tay ra, tò mò muốn xem tình hình trong quan tài.

Nhưng Trương Khởi Linh đứng trước mặt vẫn kiên quyết không cho cậu đẩy ra, vững vàng chắn trước mặt cậu.

"Tại sao thế, Tiểu Ca?" Ngô Tà lúng búng hỏi.

Tô Mộc mỉm cười, giải thích với Ngô Tà: "Năm đó tên của cháu là do ông nội cháu nhờ tôi đặt đấy.

Ngô Tà, thiên chân vô tà, cháu chính là sự ngây thơ cuối cùng của Lão Cửu Môn rồi." Mọi người nhìn cái xác thối rữa vặn vẹo được ghép từ nhiều bộ phận người kia, ai nấy đều không muốn đến gần.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục đã bắt đầu tự tìm đồ đạc, chuẩn bị mang bộ xương của người phụ nữ đó ra ngoài để an táng tử tế.

Người phụ nữ này lúc chết chắc chắn đã chịu sự hành hạ vô cùng

đau đớn nên sau khi chết mới xuất hiện oán linh dưới hình dạng Cấm Bà.

Những việc bẩn thỉu mệt nhọc này Hắc Bối Lão Lục chưa bao giờ nề hà, bởi vì hồi nhỏ đến vỏ cây bùn đất ông còn từng ăn, chuyện này chẳng làm khó được ông.

"Đốt đi, mang xương cốt ra ngoài là được rồi." Tô Mộc lắc đầu, bảo Hắc Bối Lão Lục không cần phiền phức như vậy.

"Cũng đúng." Hắc Bối Lão Lục gật đầu, bảo mọi người lùi lại rồi một chân đạp đổ quan quách để nước thi thể chảy ra, sau đó xếp vài khúc gỗ khô quanh thi thể và bắt đầu đốt.

Ngọn lửa bốc lên.

Một bóng hình phụ nữ mặc áo trắng thời cổ rất xinh đẹp từ từ nổi lên giữa ngọn lửa.

"Đa tạ ân nhân cứu giúp, kiếp sau tiểu nữ mới có thể báo đáp.

Tiểu nữ nhất định sẽ ghi nhớ dáng vẻ của ân nhân, sau này sẽ quay lại tìm ân nhân báo ân." Người phụ nữ từ từ hành lễ với Hắc Bối Lão Lục, sau đó hóa thành làn khói đen, hoàn toàn biến mất.

Tiểu Tống tử rơi xuống hai giọt huyết lệ.

Mẹ của nó cuối cùng cũng rời xa nó theo cách này.

Hắc Bối Lão Lục từ đầu đến cuối không nói một lời.

Báo ân hay không báo ân, ông chưa bao giờ mong cầu những thứ đó.

Cả đời ông làm không ít việc thiện, nhưng chưa từng hy vọng nhận lại bất cứ điều gì, chỉ là hứng chí lên thì làm mà thôi.

Tại một thị trấn nhỏ hẻo lánh phương xa, Tề Thiết Chủy vừa tiễn một vị khách xem quẻ đi, bỗng nhiên nét mặt thay đổi.

Ông bấm ngón tay tính toán, đôi mắt chợt sáng rực lên: “Nhân duyên của Lục gia thế mà lại xuất hiện!” Người phụ nữ ăn mặc như nông phụ đứng cạnh Tề Thiết Chủy nhìn ông: “Bát gia, chẳng phải ông từng nói Tô gia và Lục gia đời này đều không có nhân duyên sao?” Tề Thiết Chủy lắc đầu: “Tôi cũng không rõ, nhưng mệnh cách của Lục gia tôi luôn ghi nhớ kỹ, vừa rồi tùy tâm tính toán, lại thấy mệnh cách đã thay đổi, xuất hiện dây tơ hồng.” Người phụ nữ thở dài một hơi đầy vẻ phong sương: “Lục gia đời này làm nhiều việc thiện như vậy, đáng lẽ phải có phúc báo này, nếu không thì ông trời cũng quá bất công rồi.” Tề Thiết Chủy lại lắc đầu, ánh mắt sâu thẳm: “Công bằng?

Ha ha ha, bà theo tôi bao nhiêu năm rồi, có bao giờ bà nghe tôi nói hai chữ công bằng chưa?

Trên đời này vốn dĩ chẳng có gì gọi là công bằng cả.

Bà nhìn Đại ca xem, anh ấy cứu giúp biết bao nhiêu chúng sinh, dù có lập tượng vàng xây miếu thờ cũng đủ, nhưng trên người anh ấy lại chẳng thấy công đức đâu, ngược lại oan nghiệt khí càng lúc càng nặng.

Con đường anh ấy đi, định sẵn là không giống với bất kỳ ai trong chúng ta.

Công bằng?

Làm gì có công bằng cơ chứ...” Sau khi tiểu Tống tử tận mắt thấy Hắc Bối Lão Lục đốt xác mẹ mình, giải thoát cho bà khỏi sự kìm kẹp và oan nghiệt bấy lâu nay, nó lẳng lặng đi tới đứng sau lưng Hắc Bối Lão Lục.

Lục gia nhìn đứa nhỏ trông giống như phiên bản mini của Bàn Tử này, bật cười ha hả.

Dù ông chưa từng kết hôn, chưa có con cái, nhưng lúc này có thể

coi như ông đã được hưởng cảnh tam đại đồng đường.

Đợi đến ngày ông thực sự già yếu không thể tự đi lại được, Bàn Tử và tiểu Tống tử này có thể phụng dưỡng và tiễn đưa ông.

Nhưng mong là Bàn Tử và đứa nhỏ này có thể sống đến ngày đó.

Dù sao thì ông cũng đã sống thọ hơn rất nhiều người cùng thời rồi.

Hắc Bối Lão Lục thu nhặt một ít tro cốt của người phụ nữ, cho vào một cái túi mang theo rồi cất vào túi áo.

"Về đưa cho Cửu thúc, ông ấy có cách xóa bỏ tội nghiệt kiếp này của người phụ nữ này để bà ấy có được một kiếp đầu thai tốt." Tô Mộc dặn dò một câu.

Chương 238

Hắc Bối Lão Lục gật đầu.

“Nhóc con, sau này cứ đi theo Lục gia này, Lục gia sẽ bao bọc cháu.” Hắc Bối Lão Lục vỗ vỗ đầu tiểu Tống tử sau lưng.

Tô Mộc luôn bận rộn, Hắc Bối Lão Lục biết anh sẽ không có quá nhiều thời gian để chăm sóc bất kỳ ai.

Tô Mộc liếc nhìn mọi người một lượt rồi gật đầu với Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn tiếp tục dẫn đường phía trước, đi về hướng vị trí thực sự của minh điện.

Khi đi đến một khe hẹp trên vách đá, Giải Liên Hoàn hơi ngượng ngùng gãi đầu, lấy lại vài thứ vốn thuộc về mình từ trên một cái xác trong khe hẹp đó.

“Tôi và Tam Tỉnh vốn định dùng cái xác này để giả vờ là dấu vết tôi đã chết, nhưng hiện giờ Tô gia, Phật gia và Lục gia đã đến đây thì mấy trò vặt này không chơi nữa.

Người này trước kia cũng là một trong những thành viên đội khảo sát Tây Sa của chúng tôi.” Giải Liên Hoàn ngại ngùng nói.

“Chết thế nào?” Hắc Bối Lão Lục nhíu mày.

“Còn chết thế nào được nữa, năm đó chúng tôi tới đây đã bị Thủy hầu tử tấn công, còn có cả cơ quan cạm bẫy.

Chúng tôi không có bản lĩnh như Lục gia các anh nên toàn quân bị diệt.

Nghĩ lại thật là bùi ngùi, nhưng có được nhiều trải nghiệm thế

này, đời này cũng coi như không uổng phí...” Giải Liên Hoàn mỉm cười thanh thản.

Ông và Ngô Tam Tỉnh đã trải qua không ít chuyện, bao nhiêu năm qua có được một số thứ và cũng mất đi một số thứ, coi như là một cuộc đời trọn vẹn.

Ngô Tà đứng bên cạnh nhìn với vẻ vô cùng ngưỡng mộ.

Tô Mộc nhìn thấy sắc mặt của Ngô Tà, lắc đầu nói: “Đừng ngưỡng mộ những thứ này, đều là lấy mạng ra đổi đấy.

Đợi đến một ngày nào đó, Tiểu Ca của cháu đi lạc, cháu cứ luôn miệng gọi Phan Tử là con trai mình, lúc đó cháu sẽ không ngưỡng mộ những gì thế hệ của Tam thúc cháu đã trải qua đâu.” “Không đời nào!

Đời này cháu sẽ không để chuyện đó xảy ra!” Ngô Tà sững sờ, mạnh mẽ lắc đầu nói.

Không đời nào sao?

Thực tế, những gì Tô Mộc vừa nói chính là những chuyện Ngô Tà sẽ phải trải qua trong ký ức của anh.

Đi qua khe hẹp vách đá, một cung điện huy hoàng hùng vĩ, chính là minh điện, hiện ra trước mắt mọi người.

Đồng thời, họ cũng nhìn thấy những con Thủy hầu tử bò lổm ngổm trên nóc minh điện, trên các cột đá và núi giả phía trước.

Thủy hầu tử dường như được Uông Tàng Hải nuôi dưỡng tại đây, con nào con nấy mặt mày hung tợn, to lớn như người.

Thấy đám người Tô Mộc lại gần, lũ Thủy hầu tử lập tức nhảy từ khắp nơi tới chắn trước mặt và bắt đầu tấn công.

Hắc Bối Lão Lục và Trương Khải Sơn tiến lên một bước.

Trương Khởi Linh bảo vệ Ngô Tà, Giải Liên Hoàn đi bên cạnh Tô

Mộc, Uông Nhạc nấp cạnh Ngô Tà, tất cả cùng nhìn hai người họ chiến đấu với đám Thủy hầu tử.

Thủy hầu tử tuy gọi là khỉ nhưng thực chất to ngang tinh tinh, trên người đầy vảy mịn, có thể chống đỡ hầu hết các đòn tấn công bằng đao kiếm, thực sự là đao thương bất nhập.

"Tiểu Ca, nếu anh gặp chúng, anh có bao nhiêu phần thắng?" Ngô Tà tò mò hỏi Trương Khởi Linh bên cạnh.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

Trước mặt là cả một đàn Thủy hầu tử, hơn nữa còn là đàn đã bị họ chọc giận trước đó.

Lũ Thủy hầu tử không làm gì khác, nghe thấy tiếng đánh nhau là từ bốn phương tám hướng kéo đến, mục đích là để giết sạch nhóm người Tô Mộc tại đây.

Quay ngược thời gian 20 phút trước.

Bàn Tử, Giải Vũ Thần và Trần Thừa Trừng, ba người từ kinh đô tới, nhận được tin tức là đi thẳng tới quần đảo Tây Sa, sau đó căn cứ vào vị trí địa lý cuối cùng mà nhóm Tô Mộc để lại, thuê một con tàu của ngư dân đi tới vùng biển phía trên đáy mộ.

Hải thiếu cũng biết tin từ Trần Thừa Trừng, dắt theo con chó đen nhỏ mà Ngô Tam Tỉnh để lại trông nhà, cùng nhau tới đây.

Sau đó hội quân với nhóm Bàn Tử, cùng nhau xuất phát.

Nhóm Tô Mộc tốn khá nhiều thời gian để xử lý thi thể Cấm Bà và chuyện của tiểu Tống tử.

Vừa vặn lúc đó nhóm Bàn Tử lặn xuống nước.

Phan Tử nhận được tin của Bàn Tử cũng chạy tới.

Trong đám hậu bối này, người có chút lực chiến chỉ có Bàn Tử,

Phan Tử và Giải Vũ Thần, còn Hải thiếu và Trần Thừa Trừng đối phó với người thường thì được, chứ xuống mộ đạo mộ thì hơi quá sức.

Trước khi xuống nước, Bàn Tử mặt ngơ ngác nhìn Hải thiếu lôi con chó đen nhỏ từ trong ba lô ra: "Cậu tưởng đi du lịch đấy à?

Mang cái thứ này theo làm gì?" Hải thiếu vỗ đầu con chó nhỏ, thở dài: "Người đi hết rồi, ở nhà có mỗi con chó, tôi không yên tâm nên mang theo luôn." Bàn Tử nhìn con chó nhỏ một lúc, mắt chợt sáng lên: "Tôi nghe nói máu chó đen có thể trừ tà." Bàn Tử xoa cằm, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Mọi người có mặt đều sững sờ.

Con chó này trông mới có hai ba tháng tuổi, Bàn Tử cũng nỡ ra tay sao?

"Chủ tàu, bạn tôi xuống dưới bao lâu rồi?" Giải Vũ Thần quay sang hỏi ông lão lái tàu.

Ông lão nhìn đồng hồ trên tàu, trả lời: "Tầm nửa tiếng rồi, vẫn chưa thấy tăm hơi gì." "Cũng đến lúc đi rồi, nhân tiện cùng đi chiêm ngưỡng phong thái của thế hệ đi trước." Giải Vũ Thần tự mặc đồ lặn vào.

Bõm!

Ngay khi mọi người chuẩn bị xuống nước, một chuyện không ai ngờ tới đã xảy ra.

Con chó đen nhỏ kia không nói không rằng nhảy phắt từ boong tàu xuống nước.

"Tiểu Hắc!" Hải thiếu lạnh cả sống lưng, cũng nhảy xuống theo.

Đây là chó Ngô Tam Tỉnh nuôi, anh ta và Ngô Tà là bạn bao nhiêu năm chưa thấy Ngô Tam Tỉnh nuôi thú cưng hay thích thứ gì bao giờ.

Nếu nó chết ở đây, lát nữa gặp Ngô Tam Tỉnh biết giải thích làm sao với ông ấy và Ngô Tà đây?!

Những người khác lắc đầu, nối gót nhảy xuống nước.

"Con chó đen này bơi kiểu chó cũng nhanh nhỉ?

Ơ, hình như không đúng, nó đang dẫn đường cho chúng ta?" Bàn Tử chỉ về hướng con chó nhỏ đang bơi, rồi mọi người cùng đuổi theo.

Chương 239

Thân thế của con chó đen nhỏ có lẽ đám người Bàn Tử không rõ lắm.

Vì đêm đó khi Tô Mộc tới, họ không có mặt, chỉ có Ngô Tam Tỉnh biết đây là giống chó từ Trường Sa mang tới, nghe nói là hậu duệ của giống chó mà Ngô Lão Cẩu để lại.

Nhưng không ai ngờ con chó đen nhỏ này lại phi thường đến vậy.

Ùm...

ùm...

Trong làn nước biển sâu thẳm, lũ Thủy hầu tử đang rình rập bên ngoài đáy mộ lại tìm thấy mục tiêu tấn công mới.

Vút!

Bàn Tử bóp cò súng bắn lao trong tay, bắn bay một con Thủy hầu tử ra xa mấy mét, một làn máu phun ra.

Những người khác cũng cầm súng bắn lao tấn công lũ Thủy hầu tử đang định lao vào mình.

Nhóm Tô Mộc xuống nước trước đó cơ bản không mang theo vũ khí gì.

Một là vì họ tự tin vào bản lĩnh của mình, hai là hầu hết họ không quen dùng các sản phẩm công nghệ hiện đại như súng bắn lao.

Nhưng đám thanh niên Bàn Tử thì khác, họ nghe nói xuống nước có thể gặp sinh vật biển tấn công nên đã mua một ít đồ phòng thân.

Tất nhiên chủ yếu là vì họ có tiền.

Chuyến đi Tân Nguyệt Phạn Điếm vừa rồi Bàn Tử chẳng tốn xu

nào mà còn thu hoạch lớn.

Bàn Tử là người cuối cùng lọt vào lối vào đáy mộ, anh ta nhìn quanh một lát, xác định không còn đồng đội nào phía sau, liền rút từ thắt lưng ra một vật hình vuông có gắn thiết bị hẹn giờ rồi ném vào đám Thủy hầu tử đang lao tới.

Giải Vũ Thần, Phan Tử, Hải thiếu, Trần Thừa Trừng lần lượt trồi lên mặt nước từ một lối vào khác của đáy mộ.

Nhưng đến lượt Bàn Tử, anh ta lao vọt ra khỏi mặt nước như một quả pháo đại.

May mà Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt bám vào mấy mỏm đá thạch nhũ trên vòm hang, nếu không đã đâm sầm vào vách đá phía trên.

Giải Vũ Thần ngạc nhiên nhìn Bàn Tử đang treo lơ lửng trên vách đá: "Bàn Tử, cậu biết bay à?" Bàn Tử mặt đau khổ lắc đầu: "Mẹ kiếp!

Thằng bán thuốc nổ cho tôi không bảo là liều lượng mạnh thế này!

Nó nổ tung tôi ra ngoài luôn, mông của Bàn gia, ôi trời ơi." "Ơ, Tiểu Hắc đâu?" Hải thiếu trèo lên khỏi mặt nước, phát hiện lối vào này là một hang động khác hẳn, nhưng không thấy bóng dáng con chó đen kỳ lạ kia đâu.

Ngay sau đó, tiếng đánh nhau truyền đến từ phía không xa, mọi người vội vàng chạy tới.

Ngay khi nhóm Bàn Tử vừa chạy tới khe đá mà nhóm Tô Mộc đi qua lúc trước, một tiếng gầm vừa quen vừa lạ truyền đến từ phía trước.

"Gừ!" "Gâu!

Gâu!

Gâu!" Rầm rầm rầm rầm...

Tiếng vang như động đất truyền đến từ trước mặt nhóm Bàn Tử.

Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì đó, hét lên với mọi người xung quanh: "Ra ngoài hết đi, trốn đi, trốn đi!" Mọi người phản ứng lại, phi tốc chạy về đường cũ, nhường ra một lối đi rộng rãi.

Ngay sau đó, vô số con Thủy hầu tử to lớn với vẻ mặt đầy sợ hãi tháo chạy ra ngoài, con này nối tiếp con kia nhảy xuống hồ nước ở lối vào, trong chốc lát đã biến mất dạng.

Khi nhóm Bàn Tử ngơ ngác chạy đến chỗ nhóm Tô Mộc, đúng lúc thấy Tô Mộc cúi xuống bế con chó đen nhỏ lên.

"Điều ông nội cháu mong muốn nhất đời này chính là có được một hậu duệ của con chó giữ nhà của gia đình ta, giờ thì thành hiện thực rồi.

Nó đẻ được một lứa, ông ấy tặng cho Tam thúc cháu một con, đồng thời cũng hy vọng con chó này có thể thay ông ấy bảo vệ cháu." Tô Mộc bình thản nói, rồi đưa con chó nhỏ vào tay Ngô Tà.

"Ngô Tà!" "Lục gia!" "Tam gia!" "Tô gia, chúng tôi tới rồi." "Phan Tử!

Hải thiếu!

Tranh Tranh!

Bàn Tử, Tiểu Hoa!

Sao mọi người cũng tới đây?" Ngô Tà vui mừng chạy lại chào hỏi đám bạn.

"Hừ hừ, trong lòng chỉ nhớ đến Tiểu Ca của cậu thôi, tôi đến hay không cậu cũng chẳng biết, gửi tin nhắn cũng chẳng thèm xem." Giải Vũ Thần lườm Ngô Tà một cái.

Ngô Tà lúc này mới nhớ ra sau khi xuống mộ mình chưa xem điện

thoại lần nào, giờ lấy ra mới thấy tin nhắn của Hải thiếu và Giải Vũ Thần.

Ngô Tà ngượng ngùng gãi đầu: "Chẳng phải là bị người ta bắt sao, vừa mới được cứu xong." "Còn ai dám bắt cậu nữa?" Giải Vũ Thần bước ra từ cạnh Bàn Tử.

"Đúng thế!

Ai còn dám ăn hiếp Tiểu Tam gia?" Phan Tử xắn tay áo, bước lên một bước.

"Họn họ đâu?

Ở đâu ở đâu?" Hải thiếu là người cuối cùng bước ra.

Ngô Tà nhìn Uông Nhạc bên cạnh một cái: "Trước đó là cô ta bắt tôi và chú Giải, mọi người không biết đâu, người trước mắt này thực ra không phải Tam thúc tôi mà là chú Giải." Bịch...

Giải Vũ Thần quỳ sụp xuống.

Bao nhiêu năm qua Giải Vũ Thần đều do ông nội nuôi nấng, cha mẹ sinh ra cậu xong là không ngó ngàng gì nữa, cũng không nhìn cậu lớn lên.

Nhưng ký ức tuổi thơ và mối liên kết máu thịt đó không cách nào xóa bỏ được.

Giải Liên Hoàn nhìn Giải Vũ Thần giờ đã trưởng thành và ngày càng đẹp trai, hài lòng gật đầu: "Con cũng tới rồi." "Lại đây, để cha nhìn kỹ con nào.

Trước kia cha vướng vào vài chuyện nên không dám về nhà, nhưng giờ mới biết, hóa ra những chuyện cha gây ra trong mắt Cửu Môn chỉ là một trò đùa.

Xử lý xong việc này, cha có thể yên tâm về nhà rồi, ha ha ha." Giải

Liên Hoàn xoa đầu Giải Vũ Thần giờ đã cao hơn mình một cái đầu, cười hiền từ.

Thuở thiếu thời, ông cùng Ngô Tam Tỉnh lập đội du ngoạn giang hồ, đi khắp nơi tìm kiếm cổ tích cổ mộ, vô tình phát hiện ra bí mật phong ấn ngàn năm nên không kìm được muốn tìm ra nó.

Vì vậy mà hy sinh rất nhiều, cũng đắc tội với một số thế lực không thể tiết lộ, sợ liên lụy đến người nhà nên thường xuyên xa nhà.

Chương 240

Nhưng đến giờ ông mới phát hiện ra, tổ chức mà cha ông từng tham gia ngày trước lại có thế lực lớn như vậy, lợi hại như vậy.

Biết thế này thì họ còn sợ gì nữa, gặp nguy hiểm bên ngoài cứ nhận sai rồi về nhà, để người của Lão Cửu Môn ra mặt trả thù cho, chẳng phải là chuyện quá đơn giản sao?

Tất nhiên, Giải Liên Hoàn cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Thực tế, nếu ông có tính cách nhu nhược như thế thì đã không đi cùng đường với Ngô Tam Tỉnh, cũng vĩnh viễn không thể phát hiện ra bí mật của Thanh Đồng Môn, cũng như có được nhiều trải nghiệm và câu chuyện thế này.

Nếu ông cứ ngoan ngoãn ở nhà, có lẽ ông đã là một thương gia thành đạt, một phú thương giàu có ở vùng nào đó, cửa nhà sung túc, con cháu đầy đàn rồi.

"Đây là con chó ông nội để lại cho cháu sao?" Ngô Tà ngơ ngác nhìn con chó nhỏ trong lòng.

Ngô Tà có thể tham gia vào chuyện Thất Tinh Lỗ Vương Cung và đáy mộ Tây Sa, nguyên nhân sâu xa chính là vì cậu đã lén lấy cuốn đạo mộ bút ký của Ngô Lão Cẩu, nên vô cùng tò mò và khao khát những chuyện thần kỳ đó.

Đồng thời, Ngô Tà cũng biết ông nội đã qua đời từ lâu.

"Ừ." Tô Mộc gật đầu.

Tô Mộc cũng không biết con chó ba đầu của mình rốt cuộc bị Ngô Lão Cẩu huấn luyện thành cái dạng gì, liệu có chuyện máu chó như huấn luyện nó leo núi hay bắt tay không.

“Nó có tên chưa ạ?” Ngô Tà thuận miệng hỏi.

“Lúc đưa cho Tam thúc cháu, ông ấy dường như vẫn chưa kịp đặt tên.” Tô Mộc lắc đầu.

“Con chó này lợi hại thật, vừa xuất hiện đã dọa lui được bao nhiêu Thủy hầu tử, chắc chắn là không tầm thường rồi.

Đã vậy thì để cháu đặt tên cho nó đi.

Tiểu Hắc, Tiểu Hắc, sau này mày tên là Bình Tà nhé?

Lấy tên của tao và Tiểu Ca đặt cho mày.” Ngô Tà mỉm cười, đưa tay nâng con chó nhỏ lên quá đầu.

Trương Khởi Linh khẽ liếc nhìn nhưng không nói gì thêm.

Tô Mộc thì hơi đỏ mặt.

Không ngờ con chó đen này lại có phúc khí như vậy, có thể lấy tên của Trương Khởi Linh và Ngô Tà để đặt tên.

Phải biết rằng, nếu không có sự xuất hiện của Tô Mộc, lúc này tất cả mọi người ở đây chỉ là nhân vật phụ của Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Hắc Bối Lão Lục, Trương Khải Sơn và những người khác thậm chí đã sớm mất tăm tích.

Hắc Bối Lão Lục chết thảm, bỏ mạng đầu đường; Trương Khải Sơn nghe nói bị cấp trên mua chuộc, trở thành tay sai cho người ta.

Nhị Nguyệt Hồng mất đi Nha Đầu, u uất cả đời, khi chết mới được hợp táng cùng Nha Đầu.

Những người khác cũng đều nhận lấy kết cục không tốt đẹp.

Giống như trong phim 'Người Trong Giang Hồ' mà Tô Mộc nhớ, vì cái gọi là chính nghĩa, chính đạo, họ đều không nên, không xứng có

được một kết cục tốt.

May mắn thay, Tô Mộc đã xuất hiện.

“Đây là chú Giải sao?

Oa, sao trông giống Tam thúc của Ngô Tà thế này!” “Đúng thế đúng thế!

Mọi người không nói thì tôi cũng không nhận ra được!” “Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, cha cậu và chú Ngô Tam Tỉnh có quan hệ họ hàng gì không?” Câu cuối cùng là do Hải thiếu hỏi.

Giải Vũ Thần đứng cạnh Giải Liên Hoàn, cả hai cha con cùng quay lại, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người Hải thiếu, không biết đang nghĩ gì.

“Hải thiếu, Tiểu Hoa là tên người quen gọi, Tiểu Hoa không thích người khác gọi mình như thế đâu, nên anh...” Ngô Tà ngượng ngùng giải thích một câu.

“Mối quan hệ này càng lúc càng rối rắm, Liên Hoàn và Tam Tỉnh rất giống nhau, Tiểu Vũ Thần và Nhị gia cũng rất giống nhau, chậc chậc.” Hắc Bối Lão Lục đứng bên cạnh tò mò thốt lên.

Giải Vũ Thần đứng cách đó không xa, Hắc Bối Lão Lục chợt nhìn qua, thế mà lại thấy được một thoáng thần thái của Nhị Nguyệt Hồng năm nào.

“Đi thôi, Uông Tàng Hải chắc ở bên trong.” Tô Mộc lắc đầu, tiên phong bước vào cánh cửa minh điện rực rỡ kia.

Thông thường các phòng mộ minh điện đa phần là tối đen như mực, không có một chút ánh sáng, bị phong kín dưới lòng đất.

Nhưng minh điện trước mắt lại sáng choang như có ánh đèn, bên trong dường như còn có dấu vết sinh hoạt của con người.

Khi mọi người đi đến cổng minh điện, họ mới phát hiện ra minh điện này được khảm hết viên dạ minh châu này đến viên khác, chính những viên dạ minh châu đó đã soi sáng cảnh vật bên trong.

"Nơi này có báo cáo lên trên không?" Trương Khải Sơn đi cạnh Tô Mộc, theo bản năng hỏi một câu.

"Lão Lục, ông nói đi." Tô Mộc nhìn Hắc Bối Lão Lục bên cạnh.

Hắc Bối Lão Lục thở dài đầy vẻ phong sương: "Tiếc là thuốc nổ mang theo không đủ, chậc..." Tô Mộc liếc nhìn Bàn Tử đang ra vẻ lầm lì không biết đang tính toán gì, rồi ra hiệu cho Hắc Bối Lão Lục.

Lão Lục vỗ tay cái bốp: "Đúng rồi!

Thằng nhóc kia chắc chắn là có mang theo!

Ha ha, béo con!

Có mang đủ thuốc nổ không?" "Cần... cần bao nhiêu ạ..." Bàn Tử tỏ vẻ đau lòng.

Mẹ kiếp, nếu không phải vì chuyến đi kinh đô lần này Hắc Bối Lão Lục đã cho anh ta đủ mặt mũi (dù là tiền của Tô Mộc, nhưng Bàn Tử biết mối quan hệ giữa Lão Lục và Tô Mộc), thì Lão Lục muốn bòn rút chút gì từ anh ta cũng không dễ đâu.

"Cậu mang bao nhiêu?" Hắc Bối Lão Lục hỏi ngược lại.

"Một ít thôi." Bàn Tử nhíu mày.

"Tôi cứ thắc mắc, Bàn Tử, lần nào cậu cũng kiếm đâu ra nhiều thuốc nổ thế?

Bây giờ quản lý chẳng phải rất nghiêm sao?" Ngô Tà tò mò xen vào hỏi.

Bàn Tử gãi đầu: "Bàn gia tôi dù sao cũng lăn lộn nam bắc bao nhiêu năm, quen biết một hai người biết chế thuốc nổ thủ công thì có

vấn đề gì?

Những người đó chỉ cần cậu đưa đủ tiền và nguyên liệu, cậu muốn bao nhiêu họ chế cho bấy nhiêu." "Đừng nói nhảm nữa, đi, đặt thuốc nổ thôi, nổ tung cái đáy mộ này đi." Hắc Bối Lão Lục vẫy tay, Bàn Tử hớt hải chạy theo.

Hai người lấm la lấm lét bắt đầu đặt thuốc nổ quanh ngôi minh điện rộng lớn này.

Chương 241

Cùng lúc đó.

Sau khi tiến vào mộ thất chính của minh điện đáy mộ Tây Sa, mọi người cũng nhìn thấy thi thể khô héo chưa bị thối rữa của vị đạo sĩ, và trước mặt đạo sĩ đó là một mô hình sa bàn kiến trúc.

"Người đó là Uông Tàng Hải?" Ngô Tà bước tới, ngắm nhìn một lát.

Hải thiếu, Phan Tử, Trần Thừa Trừng, Uông Nhạc, Giải Liên Hoàn cũng đi theo, cùng nhìn thi thể đạo sĩ khô héo rõ ràng đã chết từ nhiều năm trước, chính là thi thể của Uông Tàng Hải.

Bịch...

Sau khi nhìn thấy thi thể Uông Tàng Hải, Uông Nhạc đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt mọi người, rồi im lặng dập đầu.

Mọi người đều kinh ngạc.

Uông Nhạc dập đầu đến mức trán chảy đầy máu, lảo đảo nói: "Mọi người tha cho tổ tiên tôi một 'mạng' đi, ông ấy không làm gì có lỗi với mọi người cả, xin mọi người đừng phá hủy mộ huyệt của ông ấy, hãy để ông ấy tiếp tục yên nghỉ tại đây, tôi cầu xin mọi người, Tô gia..." Mọi người vốn không có ý kiến gì về việc có phá hủy đáy mộ Tây Sa hay không, nên chỉ tiếp tục giữ vẻ tò mò và im lặng.

Tô Mộc mỉm cười nói: "Là người của Uông gia các người khai chiến trước, bao nhiêu năm qua, các người vươn tay tới Trường Sa đều bị chúng tôi đánh lui, nhưng chúng tôi vẫn luôn bỏ qua chuyện cũ, không đi tìm các người gây phiền phức." Tô Mộc chắp tay sau lưng, lắc đầu: "Nhưng lần này, người của các người đã bắt người của Lão

Cửu Môn tôi, chuyện này nhất định phải có một lời giải thích." "Nhưng mà..." Uông Nhạc vẻ mặt van nài.

"Không có nhưng nhị gì cả, một khi chiến tranh đã nổ ra thì không có ai là vô tội hết, Ngô Tà không vô tội, Ngô Tam Tỉnh không vô tội, Uông Tàng Hải cũng không vô tội." Tô Mộc ngắt lời đối phương.

Uông Nhạc đỏ mắt, nghiến răng nói: "Nếu anh thực sự dám hủy hoại mộ tổ tiên tôi, anh sẽ phải đón nhận sự trả thù không chết không thôi của Uông gia, cho đến khi giết sạch người của Lão Cửu Môn mới thôi." "Người từng nói câu này trước kia hiện giờ đang co cụm ở Nhật Bản, Trường Sa còn không dám đặt chân tới." Trương Khải Sơn khinh bỉ bước lên một bước, cười lạnh.

"Chúng tôi còn không sợ sự trả thù của cả một quốc gia, thì còn sợ cái Uông gia nhỏ bé của các người sao?" Hắc Bối Lão Lục vừa đặt xong một khối thuốc nổ ở góc phòng, quay đầu lại nói bồi thêm một câu.

Thực lực của Uông gia đúng là không thể coi thường, truyền thừa lâu đời, cũng từng biết bí mật trường sinh và đang nghiên cứu cách thức trường sinh.

Nhân lực, tài lực, vật lực đều là sự tồn tại mà nhiều gia tộc thế lực trên đời không thể so bì.

Nhưng lúc này họ đối đầu với một tổ chức cũng có bề dày lịch sử không kém, đó là Lão Cửu Môn.

So với thế lực của Uông gia, Lão Cửu Môn có lẽ chỉ như những đứa trẻ năm sáu tuổi mới chào đời.

Biến số duy nhất chính là Tô Mộc.

Tô Mộc là người sáng lập Lão Cửu Môn, cũng là ông trùm đứng sau điều hành mọi việc của Cửu Môn, là một sự tồn tại thần bí và lợi

hại vượt xa nhận thức của đa số mọi người.

Đồng thời, anh cũng là một người trường sinh.

“Ngô Tà, hãy ghi nhớ bản đồ Vân Thiên Cung này đi, biết đâu sau này sẽ dùng đến.” Giải Liên Hoàn nhắc nhở Ngô Tà.

Ngô Tà gật đầu, lấy giấy bút từ trong ba lô ra nhanh chóng ghi chép lại mô hình kiến trúc trước thi thể Uông Tàng Hải vào sổ tay.

Ngô Tà vừa vẽ vừa không nhịn được hỏi: “Mộ phần Vân Thiên Cung này chú Giải và Tam thúc đã từng đến chưa?

Ở đó có thứ gì hay không ạ?” Giải Liên Hoàn lộ vẻ hồi tưởng, gật đầu: “Chúng tôi đã thấy 'Chung Cực' ở đó.” “Chung Cực là gì ạ?” Ngô Tà tiếp tục vẽ, ngón tay hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn Giải Liên Hoàn.

Giải Liên Hoàn hạ thấp giọng: “Chúng tôi đã thấy một cánh cổng đồng khổng lồ ở đó, khi chúng tôi lần theo manh mối tìm tới, phát hiện đích đến cuối cùng chính là cánh cổng đồng đó, chỉ là cánh cổng đó không thể mở ra, hơn nữa những người nhìn thấy nó đều kẻ chết người bị thương, không ai có thể vào được.” “A, thú vị thế sao?

Nếu sau này có cơ hội, cháu cũng muốn đến xem thử xem cái gọi là Chung Cực rốt cuộc là thứ gì.” Ngô Tà mỉm cười theo bản năng.

Ánh mắt Trương Khởi Linh đanh lại.

Nếu thực sự có một ngày không có ai canh giữ Thanh Đồng Môn và cần đến lượt Ngô Tà phải đi, thì chỉ cần Trương Khởi Linh còn sống ngày nào, anh sẽ không cho phép Ngô Tà đến nơi đó.

Nơi đó Ngô Tà không thể đến.

Trương Khởi Linh đặt tầm mắt lên người Tô Mộc ở cách đó không xa.

Phải biết rằng từ rất lâu trước đây, Trương Khởi Linh từng muốn giao phó việc canh giữ Thanh Đồng Môn cho Tô Mộc.

Tô Mộc cũng giống như anh, trên người có hình xăm Kỳ Lân độc nhất vô nhị, năng lực tương đương, cũng bao nhiêu năm trôi qua mà diện mạo không hề thay đổi, thời gian dường như không để lại dấu vết gì trên người những kẻ như họ.

Chỉ là Tô Mộc dù sao cũng không phải người bình thường, và cũng không có cái tâm thế hiến thân vì đại nghĩa đó.

Vì vậy mới không tham gia vào chuyện của Thanh Đồng Môn.

Người của Lão Cửu Môn đã thực hiện lời hứa năm xưa, luân phiên thay Trương Khởi Linh canh giữ Thanh Đồng Môn, nhưng mỗi lần đi là một vị môn chủ.

Cửu Môn chỉ có chín vị môn chủ, cũng chỉ được chín mươi năm.

Sau chín mươi năm thì sao?

Trương gia hưng thịnh năm xưa giờ đã sa sút đến mức chỉ còn nhánh của Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn có con cháu.

Trương gia đã hoàn toàn lụi bại.

Trách nhiệm canh giữ Thanh Đồng Môn sau này phải xử lý thế nào?

Chuyện này luôn khiến Trương Khởi Linh trăn trở.

Dù sao từ lúc có ý thức, anh đã biết sứ mệnh của mình là canh giữ Thanh Đồng Môn, giữ cho những thứ bên trong không ra ngoài họa loạn nhân gian.

Nhưng cũng may.

Con cháu đời sau của Lão Cửu Môn bắt đầu hưng thịnh trở lại, nhà nào cũng có người kế tự, và có vẻ sẽ ngày càng đông đúc.

Cửu Môn vẫn như xưa, không hề chia lìa, vẫn nghe theo mệnh lệnh của người đó.

“Tô gia, gửi anh.” Giải Liên Hoàn lấy được Xà Mi Đồng Ngư bên cạnh Uông Tàng Hải, rồi đưa cho Tô Mộc.

“Không cần đâu, mọi người thích thì cứ cầm lấy.” Tô Mộc lắc đầu.

“Chuyện này...” Giải Liên Hoàn vẻ mặt kỳ quái.

Nên biết rằng mỗi lần Xà Mi Đồng Ngư xuất hiện đều chắc chắn gây ra sóng gió trong giang hồ, là đối tượng tranh đoạt của rất nhiều người biết bí mật trường sinh và cánh cổng đồng kia.

Nhưng thứ này trong mắt Tô Mộc dường như chẳng có giá trị gì.

“Cái con cá mà Tam Tỉnh lấy đi, Tô gia cũng biết là cậu ấy lấy?

Anh cố ý để cậu ấy lấy sao?” Giải Liên Hoàn ngạc nhiên.

Ông và Ngô Tam Tỉnh cứ ngỡ Tô Mộc không biết chuyện Xà Mi Đồng Ngư.

“Ừ.” Tô Mộc gật đầu, nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử.

Chương 242

Hai ông cháu này đã sắp đặt xong thuốc nổ, chỉ chờ mọi người ra khỏi đáy mộ là sẽ kích nổ.

Đồng thời, một khi đáy mộ này phát nổ và bị người khác biết được, mâu thuẫn giữa Lão Cửu Môn và Uông gia sẽ đến mức không chết không thôi.

Và Tô Mộc biết rằng bao nhiêu năm qua Uông gia cũng không hề đứng ngoài các sự kiện thế gian.

Có người của Uông gia đổi tên họ, vẫn đạt được những thành tựu, địa vị và thân phận không tầm thường trong giới kinh doanh và quan trường.

Giải Liên Hoàn ngượng nghịu thu lại con Xà Mi Đồng Ngư, rồi cũng quay lại nhìn về phía Bàn Tử và Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục vỗ tay, cùng Bàn Tử từ xa đi tới.

Bàn Tử trông nhẹ nhõm hơn hẳn so với lúc mới đến.

Hóa ra trong ba lô của Bàn Tử gần như toàn bộ là thuốc nổ tự chế.

Dù sao đi đạo mộ, khi gặp lúc không tìm thấy lối vào đường hầm, cứ nổ một phát là lối vào hiện ra ngay.

Trong mộ thất gặp nguy hiểm như Tống tử chẳng hạn, nếu đánh không lại thì nổ tung là xong chuyện.

Bị kẹt trong mộ không tìm thấy đường ra, cũng cứ nổ tung là xong.

Nếu thực sự lâm vào đường cùng, để lại cho mình một khối thuốc nổ, bùm một phát cũng xong, dù sao chết trong tay mình vẫn thoải mái

hơn một chút.

Tóm lại, Bàn Tử đi đạo mộ bao nhiêu năm nay chủ yếu dựa vào chiêu này, vì dù sao cũng là sư thừa từ Hắc Bối Lão Lục.

Mà Hắc Bối Lão Lục chính là người đi đạo mộ thô bạo nhất trong Cửu Môn.

Còn về Uông Nhạc.

Cuối cùng cô ta không cùng nhóm Tô Mộc ra khỏi đáy mộ.

Khi ra ngoài, mọi người vẫn đang mải trò chuyện, không hề phát hiện Uông Nhạc đã mất tích.

Cho đến khi du thuyền chở nhóm Tô Mộc đi về phía bờ biển được một lúc, phía trên mặt biển vùng đáy mộ Tây Sa đột ngột vang lên tiếng nổ lớn, cột sóng cao như tòa nhà mấy tầng bốc lên, lúc đó Ngô Tà mới nhớ ra dường như họ đã để quên một người.

Uông Nhạc đâu rồi?

Ngô Tà nhíu mày, trước sự kiện Thất Tinh Lỗ Vương Cung cậu vẫn còn là một sinh viên đại học ngây thơ mờ mịt, chưa từng thấy điều gì vượt quá nhận thức thông thường.

Nhưng sau trải nghiệm ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung và đáy mộ Tây Sa, Ngô Tà dần hiểu ra có những chuyện dù không hiểu không biết, cậu cũng không nên hỏi người đàn ông đang đứng ở boong tàu phía trước kia.

Tinh tong... tinh tong...

Ở một khoảng cách nhất định, hai tiếng chuông tin nhắn điện thoại giống hệt nhau cùng vang lên.

Ngô Tà lấy điện thoại ra xem rồi vui mừng nói: "Phan Tử, xem này, Lão Dương ra tù rồi, ha ha ha, lát nữa về chúng ta đi đón cậu ấy

nhé!" "Thằng cha Lão Dương đó ra nhanh thế, không phải nói ít nhất cũng phải hai mươi năm sao?" Phan Tử đi tới cạnh Ngô Tà, tò mò hỏi lại.

"Bạn ngồi tù của cậu à?" Hải thiếu dường như cũng từng nghe Ngô Tà nhắc đến chuyện này.

"Không rõ nữa, ra được là tốt rồi.

Trước khi Lão Dương bị bắt, tôi còn thắc mắc sao tổ tiên cậu ấy lại có nhiều đồ cổ văn vật mang đi bán thế, hóa ra cũng là người trong nghề, chỉ tiếc là cậu ấy không nói trước với tôi." Ngô Tà lắc đầu.

Lão Dương là người bạn Ngô Tà quen từ sớm, thường xuyên xuất hiện ở các cửa hàng đồ cổ, lần nào xuất hiện cũng mang lại bất ngờ cho Ngô Tà.

Nhưng mười năm trước Lão Dương biến mất một thời gian, sau đó bị bắt ở vùng Tần Lĩnh và phải ngồi tù mười năm.

Ở phía bên kia, Tô Mộc cũng nhìn thấy nội dung tin nhắn trên màn hình điện thoại. [Xích khóa rồng ở Tỏa Long Tỉnh biến mất một cách bí ẩn, mời Cửu Môn Đề Đốc lập tức đến kinh đô phối hợp điều tra sự việc - Cục Điều tra 749.] Tô Mộc liếc qua một cái rồi gửi nội dung tin nhắn đến số liên lạc của vài người đồng hành khác.

Trương Khải Sơn ở bên cạnh cũng nhận được tin nhắn Tô Mộc gửi tới, sau khi xem xong, ông nhíu mày nói: "Thế mà lại động đến cả Cục Điều tra 749." "Lão Lục, ông có đi không?" Tô Mộc hỏi Hắc Bối Lão Lục bên cạnh.

Hắc Bối Lão Lục lắc đầu như trống bỏi: "Người của Na Đô Thông có đi không?

Họ đi thì tôi không đi, tôi không chấp nhặt với đám đàn bà đó." "Không biết nữa, lão Bát và những người khác cũng sẽ tới, chắc chắn

không muốn gặp mặt một chút sao?" Tô Mộc cười nói.

"Lão Bát thì tôi rất muốn gặp, nhưng nơi đó luôn cho tôi cảm giác áp bức, thôi, tôi cứ cùng Ngô Tà về Giang Nam trước vậy." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu từ chối.

Hồi trước Hắc Bối Lão Lục cùng Tô Mộc, Trương Khải Sơn và mọi người trong Cửu Môn đến kinh đô nhận nhiệm vụ, đã xảy ra va chạm với vài người và ông đã chém vài người ngay trên phố.

Nhưng dù sao đó cũng là kinh đô, lần đó suýt nữa thì Tô Mộc không bảo vệ nổi, cuối cùng vì thân phận đặc thù của họ nên mới tránh được hình phạt.

Sau đó, khi nhóm Tô Mộc quay về Trường Sa, để trả thù cho Hắc Bối Lão Lục, Tô Mộc đã lần lượt ám sát những kẻ đã đắc tội với Lão Lục ở kinh đô.

Đồng thời, cái tên Cửu Môn Đề Đốc cũng bắt đầu lọt vào tầm mắt của các tổ chức thế lực ở những khu vực khác.

Trước đó, một số người tìm hiểu về Lão Cửu Môn thì cho rằng họ chẳng qua chỉ là mấy tên trộm mộ vùng Trường Sa, không có bản lĩnh thực sự, chỉ làm những công việc đạo mộ bị người ta coi thường.

Nhưng sau sự kiện ở kinh đô đó, các tổ chức khác mới nhận ra rằng có lẽ Lão Cửu Môn ở Trường Sa không hề đơn giản như họ tưởng.

Lý do Tô Mộc buộc phải đi là vì khi thành lập Cục Điều tra năm xưa, Tô Mộc đã được bổ nhiệm chức Cục trưởng, vì khi đó công lao kháng địch của Tô Mộc trong thế giới phàm trần không ai sánh bằng.

Sau này, dần dần nhiều người cũng biết đến thực lực của Tô Mộc nên mặc nhiên thừa nhận thân phận này của anh.

Điều khiến người ta càng khó tin hơn là một số cao thủ trong Cục

Điều tra lại do chính tay Tô Mộc đào bới từ trong dân gian ra.

Ví dụ như Phùng Bảo Bảo, cô gái sống lang thang nơi rừng núi mà nếu không xuống núi thì chẳng ai biết đến.

Còn có Vương Dã, một tiểu đạo sĩ vô danh trên núi Võ Đang.

Và Trương gia Tiểu Ca với hình xăm Kỳ Lân...

"Lần này tôi định đưa Ngô Tà đi cùng, nên cứ về Giang Nam trước đã." Tô Mộc nhìn nhóm thanh niên đằng kia một cái rồi thản nhiên nói.

Thân phận Cửu Môn Đề Đốc thuộc về Cửu Môn.

Trong Cửu Môn, Ngô Lão Cẩu đã rời Trường Sa từ sớm, Ngô Tam Tỉnh lại không thích hợp với thân phận này, vừa vặn Ngô Tà đã lớn, đã đến lúc cho cậu ra ngoài mở mang tầm mắt.

Tô Mộc đã cân nhắc cả ba người con nhà họ Ngô, nhưng Ngô Nhất Cùng quá nặng tư tưởng duy vật và quá muốn tẩy trắng thân phận nên không được xem xét.

Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh thì lại quá tư lợi, lúc trẻ cũng giống như Bàn Tử hiện giờ, không có lợi thì không làm.

Chương 243

Để họ biết thân phận Cửu Môn Đề Đốc thì không khéo đến lăng mộ Long Quân họ cũng dám động vào.

Vì vậy, khi Ngô Tà trưởng thành, cậu được giao phó thân phận mà Ngô Lão Cẩu chưa kịp kế thừa, trở thành một thành viên của Cửu Môn Đề Đốc.

Và lần này Hắc Bối Lão Lục không đi, nên Bàn Tử thực ra cũng có thể đi theo để mở mang kiến thức, sớm chuẩn bị cho việc tiếp quản sau này.

Đồng thời, Tô Mộc cũng cần đợi những người khác trong Cửu Môn tụ họp đông đủ rồi mới cùng đi kinh đô.

Hình như đã lâu rồi mấy người họ chưa tụ tập cùng nhau.

Sẵn dịp này có thể họp mặt một phen.

Du thuyền nhanh chóng cập bờ, ông lão lái tàu làm thuê cho Trương Khải Sơn cười đến mức mặt đầy nếp nhăn tiễn nhóm Tô Mộc xuống tàu, rồi tiếp tục được Trương Khải Sơn thuê.

Đại khái là khi cần thì đến giúp lái tàu, không có việc gì thì cứ ngồi lĩnh lương là được.

Cả đời ông lão lái tàu chưa bao giờ nghe nói có chế độ đãi ngộ tốt thế này, lập tức một tiếng gọi 'Gia', hai tiếng gọi 'Gia', vô cùng cung kính với nhóm Tô Mộc.

Khi Trần Thừa Trừng nghe nói Trần Bì cũng sắp tới, sắc mặt đột nhiên thay đổi, tìm đại một cái cớ rồi rời khỏi đội ngũ quay về Giang Nam.

Những người khác như Hải thiếu, Phan Tử là người ngoài Cửu

Môn nên tự nhiên không biết những chuyện sắp xảy ra.

Rất nhanh sau đó mọi người đã quay về Giang Nam, về tới ngôi nhà của Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tà và Bàn Tử bị Hắc Bối Lão Lục gọi riêng lên tầng hai.

Ngô Tà có chút căng thẳng bấu lấy gấu quần, còn Bàn Tử thì mắt lấm lét nhìn quanh, dường như đang tìm xem lát nữa nếu gặp chuyện gì thì có thể chạy đi lối nào.

"Bàn Tử!" Hắc Bối Lão Lục khẽ đá Bàn Tử một cái.

Thằng cha này làm mất mặt ông quá, trong một dịp trang nghiêm thế này mà cứ như đang đùa giỡn.

"Có!" Bàn Tử lập tức khép chân lại, đứng nghiêm chỉnh.

Sau khi lên lầu, Ngô Tà quan sát những nhân vật cấp huyền thoại của Lão Cửu Môn này.

Trương Khải Sơn, người mà trong ngày đại hôn của ông nội vẫn còn thấp thoáng khí chất quân nhân, giờ đang đứng bên cửa sổ, đôi lông mày trĩu nặng, vẻ bất cần đời giả tạo trước kia hoàn toàn biến mất, trông vô cùng nghiêm túc và vô thức tỏa ra khí thế lạnh lùng như muốn đẩy người ta ra xa ngàn dặm.

Hắc Bối Lão Lục đứng bên cạnh vẫn đang lầm bầm giáo huấn Bàn Tử, mái tóc rối bù, bộ quần áo chẳng thèm chỉnh tề, chẳng khác gì đại ca xã hội đen Lục gia trong bức ảnh cũ.

Sau đó, Ngô Tà lần đầu tiên nhìn kỹ chàng thanh niên áo trắng duy nhất đang ngồi uống trà.

Trong bức ảnh cũ kỹ ố vàng để lại ở nhà cũ họ Ngô, cũng là bức ảnh kẹp trong cuốn đạo mộ bút ký mà ông nội để lại cho cậu, người duy nhất có thể ngồi chụp ảnh khi đó là Tô gia, Tô Mộc.

Còn về Trương Khởi Linh, Ngô Tà lại không quá chú ý trong trường hợp này, vì dù sao Tiểu Ca cũng là người nhà mình.

Nhưng trong bức ảnh ố vàng cổ xưa đó, Trương Khởi Linh cũng chỉ là một nhân vật trông không mấy nổi bật, đứng bên cạnh Tô Mộc lúc bấy giờ.

Giống như lúc này, sau khi Ngô Tà lên lầu, liền thấy Trương Khởi Linh đang đứng cạnh Tô Mộc.

"Lần này gọi các cháu tới là vì thấy các cháu đã lớn, nên cũng đã đến lúc nói cho hai đứa biết một vài chuyện." Tô Mộc uống một ngụm trà, trầm giọng nói.

"Chuyện gì ạ?

Có phải em sắp được thừa kế gia sản của Lục gia không???" Bàn Tử hoàn hồn, ngạc nhiên hỏi.

Tô Mộc: "..." Anh suýt nữa thì phun cả trà ra ngoài.

"Mày quỳ xuống cho tao!" Hắc Bối Lão Lục ấn vai Bàn Tử, bắt anh ta quỳ xuống trước mặt Tô Mộc.

Thật là cảnh 'cha từ con hiếu'.

"Về chuyện Cửu Môn, những gì các cháu biết có lẽ cũng giống như lời đồn đoán bên ngoài, chỉ biết rằng mấy người chúng ta phất lên nhờ nghề đạo mộ và định cư ở Trường Sa, phải không?" Tô Mộc thu lại nụ cười.

"Đại loại là thế ạ, những gì ông nội ghi trong sổ tay cũng chỉ giới hạn ở đó, có nhiều chuyện ông dường như không ghi rõ ràng, hoặc là ông không muốn người khác biết." Ngô Tà gật đầu.

Tô Mộc 'ừ' một tiếng rồi nói tiếp: "Thực ra, Cửu Môn Đề Đốc là chức quan có hồ sơ lưu lại ở cấp trên." "Phụt..." Bàn Tử phun cả

nước miếng ra, bắn đầy mặt Hắc Bối Lão Lục.

“Cái vẻ của Lục gia mà cũng làm quan được á?

Quay lại năm mươi năm trước, bảo cha này là thổ phỉ thì cũng chẳng ai cãi được.” Bàn Tử nhịn không được ôm bụng cười.

“Bàn, Tử...” Hắc Bối Lão Lục nghiến răng nghe kèn kẹt.

“À à, Tô gia anh nói tiếp đi, nói tiếp đi, em không nói nữa.” Bàn Tử bịt chặt miệng lại.

“Xuất thân từ nghề đạo mộ có nghĩa là chúng ta có năng lực xử lý và ứng phó với những sự kiện tâm linh đột xuất.

Vì vậy sau khi đánh xong giặc, chúng ta được cấp trên chiêu mộ, cùng với một số người có năng lực tương tự lập thành một đội ngũ gọi là Cục Điều tra 749.” “Mục đích là để ứng phó với các loại án kiện đặc thù xảy ra trên khắp cả nước, đội ngũ đặc thù xử lý án đặc thù.

Ngô Tà, giờ cháu có hai lựa chọn.

Một là kế thừa Ngũ gia, gia nhập đội ngũ.

Hai là coi như không biết gì cả, tiếp tục làm một người bình thường.” Tô Mộc đẩy câu hỏi sang cho Ngô Tà.

Ngô Tà nhíu mày, nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh Tô Mộc: “Tiểu Ca cũng gia nhập rồi sao ạ?” “Ừ.” Tô Mộc gật đầu, “Thân phận của Tiểu Ca vốn dĩ đặc thù, nếu không gia nhập thì trong thời đại mới này ra ngoài sẽ rất bất tiện.” “Vậy thì cháu gia nhập.” Ngô Tà nói một cách dứt khoát.

“Chắc chắn chứ?” Tô Mộc hỏi lại một câu, sắc mặt nghiêm nghị.

Ngô Tà dùng sức gật đầu: “Cháu đã nói rồi, sớm muộn cũng có ngày đến lượt cháu bảo vệ Tiểu Ca.” “Gia nhập có lợi lộc gì không ạ?

Tô gia, không phải em thực dụng đâu, mà em thấy đi bán mạng cho người ta thì hơi ngốc.

Cái gì mà hào quang chính nghĩa, Bàn Tử em chẳng mặn mà với mấy chuyện đó đâu.

Lục gia ông có lườm tôi cũng vô ích thôi, không có chút lợi lộc gì mà bắt tôi đi bán mạng cho người khác là tôi không làm đâu.

Tôi sẽ phụng dưỡng Lục gia ông, nhưng tôi không bán mạng cho ai khác đâu...” Lần đầu tiên trong đời Bàn Tử nói chuyện một cách nghiêm túc và từ tốn như vậy.

Tô Mộc do dự một lát.

Trương Khải Sơn ở bên cạnh lên tiếng: “Chuyện không có lợi lộc gì thì cậu nghĩ mấy gia đình của các cậu có chịu làm không?

Sau khi gia nhập, chỉ cần cậu không bắt nạt kẻ yếu, không giết người cướp của, thì cậu có thể nhận được một tờ giấy thông hành dùng được cho mọi việc.” “Cái này hay này, cái này hay, hắc hắc hắc...” “Đợi khi mọi người tập trung đông đủ, chúng ta sẽ lên Kinh Đô một chuyến.

Chương 244

Lúc đó hai cậu cứ đi cùng chúng tôi, coi như đi mở mang tầm mắt.” Trương Khải Sơn nhìn Ngô Tà và Bàn Tử.

“Tôi thì ok con dê thôi, dù sao tôi cũng chẳng có việc gì.” Bàn Tử gật đầu lia lịa.

“Được ạ, lát nữa có một người bạn của cháu sẽ qua đây.

Tô gia, Phật gia, Lục gia, mọi người cũng đi ăn một bữa với tụi cháu nhé.” Ngô Tà cung kính lên tiếng mời Tô Mộc và những người khác.

“Tôi không đi đâu, lười đi lại lắm.” Trương Khải Sơn nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lắc đầu từ chối.

“Tôi cũng không đi, mệt cả ngày rồi, muốn nghỉ ngơi.” Hắc Bối Lão Lục cũng lắc đầu theo.

“Tô gia.” Ngô Tà chắp tay hướng về phía Tô Mộc.

Lão Dương và Ngô Tà có quan hệ khá tốt, vì các bậc tiền bối đều ở đây, Ngô Tà vẫn hy vọng có thể dẫn lão Dương đến chào hỏi một tiếng, để sau này lão Dương có việc gì cũng dễ bề nói chuyện.

Tô Mộc nhíu mày.

Thế hệ Lão Cửu Môn đều biết, muốn mời được Tô Mộc thì phải xem anh có nể mặt hay không, huống chi là hạng tiểu bối hậu đại Cửu Môn như Ngô Tà.

Chỉ là, về gã lão Dương kia, Tô Mộc có chút hiếu kỳ.

Lão Dương – người bạn sắp tới của Ngô Tà – thực chất không hẳn là một người sống danh chính ngôn thuận, mà là một dạng tồn tại

tương tự như tinh thần huyễn hóa của Cấm Bà.

Lão Dương thật sự đã chết dưới gốc cây thanh đồng từ lâu rồi.

Gã lão Dương bị tống vào tù thực chất không phải là lão Dương nguyên bản, một người bình thường bằng xương bằng thịt.

Cốt truyện của lão Dương giống như những câu chuyện ma về oán linh trở về thăm nhà vào ngày đầu thất.

Chỉ là lão Dương không về nhà mà lại tìm đến Ngô Tà, sau đó đưa Ngô Tà vào sâu trong Tần Lĩnh, dưới gốc cây thanh đồng, với vọng tưởng dùng cách này để cứu sống người mẹ đã mất nhiều năm.

Bởi vì có một ý niệm nào đó mách bảo lão Dương rằng, chỉ cần tìm được một người sống để thay thế thì có thể phục sinh mẹ mình.

Và Ngô Tà chính là mục tiêu của gã.

"Được thôi." Cuối cùng Tô Mộc cũng gật đầu.

"Vậy tốt quá, cháu đi sắp xếp trước đây." Ngô Tà cười rạng rỡ, quay người đi xuống lầu.

"Lão Dương có vấn đề sao?" Trương Khởi Linh đứng cạnh Tô Mộc, vẫn chưa rời đi.

"Lát nữa cậu xem là biết ngay thôi." Tô Mộc đứng dậy, định đi thay bộ quần áo.

"Ừm." Trương Khởi Linh gật đầu, tự đi tới vị trí Trương Khải Sơn vừa đứng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm thưa thớt ánh sao.

Một lát sau.

Lão Dương đi theo tọa độ Ngô Tà gửi, bắt một chiếc xe đến khách sạn mà Ngô Tà đã đặt trước.

"Cho hỏi phòng bao 999 ở đâu vậy?" Lão Dương có vẻ hơi rụt rè,

hỏi nhân viên phục vụ bên cửa khách sạn.

“Chào ông, tôi có thể giúp gì cho ông không?

Phòng 999 ạ?

Mời đi theo tôi...” Nhân viên phục vụ tiến tới, dẫn lão Dương nhanh chóng đi về phía phòng bao.

Lão Dương tuy có chữ 'lão' trong tên nhưng thực ra không già lắm, trông chỉ hơi sương gió hơn Ngô Tà một chút, tầm tuổi tương đương nhau.

Ngoại hình gã cũng sàn sàn Bàn Tử, Bàn Tử cũng thường nói mình cùng tuổi với Ngô Tà nhưng người không quen thì chẳng ai nhận ra nổi.

Đi trên đường, mấy đứa nhỏ chỉ gọi Bàn Tử là chú, còn gọi Ngô Tà là anh.

“Ơ, mọi người nhìn người kia lạ chưa, đi đứng kiểu gì mà cứ nhón gót, nhón gót sao lại đi nhanh thế nhỉ?” “Ơ, hình như đúng thế thật.

Kìa, nhìn xem, gã ta không có bóng kìa...” “Xì, mấy ông cứ nói nhảm gì đấy, chắc là do ánh sáng thôi.

Tối nay đèn khách sạn hơi tối.

Nhón chân chắc là do chân người ta có tật, đừng có suy diễn lung tung, làm tốt công việc bảo vệ đi.” “Rõ, lão đại.” Viên phục vụ dẫn lão Dương lên lầu không hề phát hiện ra cảnh tượng mà đám bảo vệ vừa thấy.

Lão Dương thực sự đi bằng mũi chân, diện tích tiếp đất của bàn chân chỉ chiếm khoảng một phần ba.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, không rõ khuôn mặt gã tái nhợt đến

mức nào, nhưng khi đi qua nơi giao thoa giữa ánh sáng trắng và vàng, mặt lão Dương trông trắng bệch như được đánh một lớp phấn dày của người chết.

Cộc cộc cộc – Tiếng gõ cửa vang lên.

"Đừng ăn nữa Bàn Tử, người đến rồi." Ngô Tà chào Bàn Tử một tiếng.

Bàn Tử húp một ngụm lớn, uống cạn sạch bát canh.

Tô Mộc ngồi giữa đám thanh niên này, nhìn thoáng qua thì chẳng có gì khác biệt.

Trương Khởi Linh cũng vậy.

Ngay khi Ngô Tà đứng dậy đi ra cửa phòng, kéo cửa ra, trong mắt Tô Mộc và Trương Khởi Linh đều loé lên một tia tinh quang.

Lão Dương vừa rồi còn mang vẻ mặt hiền lành thật thà, động tác bỗng khựng lại.

"Chúc quý khách dùng bữa ngon miệng." Nhân viên phục vụ cười lịch sự, chào Ngô Tà và lão Dương rồi quay người đi.

Ngay khoảnh khắc quay đi, mặt viên phục vụ bỗng biến sắc, lòng bàn tay đẫm mồ hôi.

Nhà viên phục vụ này vừa có tang, mẹ anh ta vừa mất, nên anh ta đã tham gia toàn bộ nghi lễ tang lễ, bao gồm cả việc nhìn thợ trang điểm tử thi trang điểm cho mẹ mình.

Vừa rồi, anh ta vô tình liếc nhìn lão Dương, liền phát hiện lớp phấn trên khuôn mặt trắng bệch của gã y hệt như lối trang điểm của thợ trong nhà tang lễ.

Đêm hôm thế này, chẳng lẽ gặp ma thật?

Cùng lúc đó, nụ cười trên mặt lão Dương đông cứng lại trong

chốc lát.

Trong căn phòng này có sự tồn tại khắc chế gã.

“Làm gì mà long trọng thế này, cậu còn gọi người ngoài sao?” Ánh mắt lão Dương đanh lại.

Chương 245

Ngô Tà ngây thơ đáp: "Chỉ có mấy người bạn từ quê lên thôi, sao vậy?" "Tôi thấy người không được khỏe, bữa cơm này để dịp khác đi, tôi có việc phải đi trước." Lão Dương biến sắc, quay người định bỏ chạy.

Ngô Tà ngơ ngác đứng đó, không hiểu lão Dương đang giở trò gì.

"Đã đến rồi thì vào ăn một bữa rồi hãy đi, mọi người đợi cậu nãy giờ rồi." Giọng của Tô Mộc từ trong phòng truyền ra.

Bước chân lão Dương khựng lại, cả người cứng đờ.

"Đúng đấy đúng đấy, Bàn gia tôi đói đến mức sụt mấy ký rồi đây này, cậu không đến nữa là tôi gầy thành Lưu Đức Hoa mất." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Lão Dương, bạn bè còn chưa thấy mặt đã định đi sao?" Phan Tử tiếp lời.

"Ngô Tà, mau gọi bạn cậu vào đi, có gì mà khách sáo." Hải Thiếu cũng không hiểu chuyện gì, bồi thêm một câu.

"Đừng động đậy." Tô Mộc liếc nhìn Trương Khởi Linh, bảo anh ngồi yên.

Trương Khởi Linh nhíu mày, anh cũng cảm nhận được tử khí tỏa ra từ người lão Dương, tuyệt đối không phải khí sắc của người sống bình thường.

Với loại nhân vật nguy hiểm này, Trương Khởi Linh lo lắng Ngô Tà bị ảnh hưởng nên muốn ra tay ngăn chặn.

Nhưng thấy sắc mặt Tô Mộc vẫn bình thản, Trương Khởi Linh mới chậm rãi ngồi lại chỗ cũ.

Lão Dương khôi phục lại nụ cười lúc mới đến, nhưng nụ cười đó lại mang theo vẻ gượng gạo vô cùng, rồi quay người cùng Ngô Tà bước vào phòng.

Gã vừa cảm giác được, nếu gã thực sự dám bước ra khỏi đây, có lẽ mạng gã sẽ không còn.

"Nhập tiệc thôi." Bàn Tử thấy lão Dương đã ngồi xuống liền cầm đũa lên chén luôn.

"Đừng để ý Bàn Tử, lão ta tính thế đấy." Ngô Tà giải thích giúp lão Dương, "Nào, anh em lâu ngày không gặp, làm một ly đã." "Nào lão Dương, lâu lắm mới thấy, tôi thấy tinh thần cậu ngày càng phấn chấn đấy nhỉ, ha ha ha." Phan Tử phụ họa, nâng ly rượu lên.

Hải Thiếu cũng nâng ly theo.

Những người duy nhất không uống rượu là Bàn Tử, Tô Mộc và Trương Khởi Linh.

Bàn Tử thì nâng ly nước ngọt, nhưng Trương Khởi Linh và Tô Mộc thì không hề nhúc nhích.

Ngô Tà tranh thủ cơ hội giới thiệu: "Lão Dương này, nhân lúc chưa say để tôi giới thiệu với cậu mấy người bạn mới.

Đa số đều là từ quê lên cả.

Đây là Tô gia, đây là Bàn Tử, còn đây là Hải Thiếu." "Tô gia." Lão Dương với vẻ mặt nghiêm trọng nâng ly rượu, tay phải đỡ dưới đáy ly, đứng dậy chào.

"Năm đó chết như thế nào?" Tô Mộc nhíu mày, buông một câu khiến ai nấy đều chết lặng.

Phụt...

Bàn Tử vừa hớp ngụm nước ngọt liền phun sạch ra ngoài.

Lúc nãy lão nói 'ăn tiệc' (tiệc đám ma) chỉ là nói đùa, ai ngờ Tô Mộc lại nói thẳng thừng chuyện chết chóc như vậy.

Hơn nữa người bị hỏi lại là lão Dương, bạn của Ngô Tà.

Thế nhưng, giây tiếp theo, tất cả mọi người có mặt đều bị lời của lão Dương dọa cho mặt cắt không còn giọt máu.

“Tôi cũng không biết.

Sau khi tôi đến nơi đó, đột nhiên lạc vào một cái hang trắng xóa, trong đó chỉ có mình tôi.

Sau đó, tôi dường như cảm thấy có ai đó bên ngoài gọi tên mình, tôi lắng tai nghe thì người gọi tôi trở về lại chính là Ngô Tà...

Sau đó tôi cứ ngẩn ngơ bước ra khỏi luồng sáng trắng đó.

Bước ra xong thì bị bắt vào tù.

Nhưng lúc nào tôi cũng nghĩ phải tìm được Ngô Tà, phải tìm được Ngô Tà.

Vừa được thả ra là tôi đến tìm cậu ấy ngay...

Nhưng tôi không ngờ Tô gia ngài lại ở đây...” Lão Dương giống như người đang kể chuyện, chậm rãi thuật lại trải nghiệm của mình trước mặt mọi người.

“Ha ha ha, chuyện cười này hay đấy.” Phan Tử cười trừ để giải tỏa không khí.

Nhưng những người khác muốn cười cũng không thể nặn ra nổi một nụ cười gượng gạo.

Lão Dương lại nâng ly rượu, mắt đỏ hoe nói: “Hôm nay qua đây nhìn Ngô Tà một cái là tôi phải đi rồi.

Ngô Tà, hai đứa mình chắc chẳng còn gì để nói nữa đâu, làm anh

em, để trong lòng là đủ.” “Lão Dương, cậu...” Ngô Tà vừa mới kịp phản ứng.

Dù sao lời Tô Mộc nói ra hiếm khi nào là giả.

Hơn nữa Ngô Tà chưa bao giờ nghe thấy Tô Mộc nói đùa bao giờ, tính cách cũng giống Tiểu Ca, không phải sự thật thì họ sẽ không nói.

“Số đen thôi, không cách nào khác, cũng vì tiền cả.

Sớm biết sẽ có kiếp nạn này, lúc ở trong đó tôi nghe nói mẹ tôi mất rồi, vốn còn định nhờ cậu chăm sóc bà ấy, giờ thì không cần nữa, lát nữa chúng ta sẽ gặp nhau dưới kia, tôi tự chăm sóc bà ấy được.

Xin lỗi Ngô Tà nhé, anh em phải đi trước một bước đây.” Trên người lão Dương bắt đầu tỏa ra những đốm huỳnh quang nhàn nhạt, giống như có hàng đàn đom đóm đậu lên người vậy.

“Không đúng, đây không phải là đường đi luân hồi!

Ngô Tà, Ngô Tà, cứu tôi, cứu tôi với!

Tôi không muốn cả đời phải ở cái nơi đó đâu!

Ngô Tà, hu hu hu...” Ánh huỳnh quang quanh người lão Dương đột ngột biến mất, thay vào đó là dòng nước đen ngòm như đầm lầy.

Dưới chân gã xuất hiện một mảng bùn lầy lớn, kéo lão Dương lặn nhanh xuống mặt đất.

Ngô Tà trợn tròn mắt, đưa tay muốn kéo lão Dương lại nhưng không chạm vào được gì cả.

Ngay sau đó, mọi người trong phòng nhìn thấy một cây cổ thụ bằng thanh đồng khổng lồ đâm thẳng lên trời, lá cây xum xuê đung đưa trong gió.

Trên những phiến lá đen kịt đó hiện lên từng khuôn mặt người nhăn nhúm đang gào thét gì đó, trong đó có cả lão Dương vừa biến

mất.

Thình thịch thình thịch!

Chương 246

Tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Trương Khởi Linh bật dậy khỏi chỗ ngồi, nhanh chóng rút đao lao về phía ảo ảnh cây thanh đồng, vung một đao chém mạnh.

Ảo ảnh cây thanh đồng biến mất, căn phòng trở lại trạng thái ban đầu.

Chỉ có điều lão Dương đã biến mất, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Ngô Tà thẫn thờ nhìn tất cả những chuyện vừa xảy ra, đôi mắt đờ đẫn dần ửng đỏ.

Trương Khởi Linh thu đao, đi tới bên cạnh chỗ Ngô Tà ngồi.

Ngô Tà ôm chầm lấy eo Trương Khởi Linh.

Tại sao?

Tại sao cây thanh đồng đó đã hại chết lão Dương rồi còn thả gã ra để gặp anh lần cuối?

Tại sao lại đẩy cảm xúc bi phẫn này lên đến đỉnh điểm như vậy?

Lão Dương và Ngô Tà quen biết nhiều năm, tuy hai người không có tình bạn vào sinh ra tử nhưng lúc lão Dương ở trong tù vẫn thường xuyên liên lạc với Ngô Tà.

Có lẽ cả đời này lão Dương đã gặp không ít người, nhưng người gã coi trọng nhất, cảm thấy xứng đáng làm bạn nhất, chỉ có mình Ngô Tà.

Ngô Tà cũng hiểu điều đó nên khi lão Dương nói ra tù mới bày tiệc đợi gã qua uống rượu.

Ngờ đâu lần gặp này lại là vĩnh biệt.

Nhìn Ngô Tà rơi lệ, Bàn Tử cũng chẳng còn tâm trạng nào mà ăn, gãi gãi đầu vẻ lúng túng.

Trương Khởi Linh theo bản năng vỗ vỗ lưng Ngô Tà, rồi ngẩng đầu nhìn về phía Tô Mộc.

Tô Mộc đan hai tay vào nhau, chống khuỷu tay lên bàn như đang suy nghĩ điều gì.

Anh lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, sau đó đứng dậy, quay lưng về phía mọi người nói: "Chuyện ở Tỏa Long Tỉnh các người cứ đi giải quyết trước đi, tôi đi Tần Lĩnh một chuyến.

Ừm, Lão Lục không muốn đi thì cứ để ông ấy qua tìm tôi, cụ thể chuyện gì thì khi nào tôi về sẽ nói sau." Tô Mộc cúp máy, nhún vai với mọi người bên bàn tiệc: "Còn đợi gì nữa?

Xuất phát thôi." Bàn Tử mặt đầy vẻ mờ mịt: "Đi đâu cơ?

Cái nơi quỷ quái trong ảo ảnh vừa rồi á?" "Đúng thế, vừa rồi thấy có kẻ dám giở trò này trước mặt tôi, tôi thấy hơi khó chịu.

Nếu nó đã lợi hại như thế thì đi xem cho biết, tôi cũng muốn xem xem nó làm gì được mình." Tô Mộc nheo mắt.

Nếu Hắc Bối Lão Lục hay Trương Khải Sơn ở đây sẽ biết, đây chính là biểu cảm và ngữ khí khi Tô Mộc đang giận.

Dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật, mặt vẫn treo nụ cười, nhưng thực chất đã có kẻ chọc giận anh rồi.

"Lần này chúng ta không mang theo đồ nghề gây án nhé, Tần Lĩnh toàn là rừng, đốt lửa cháy rừng là bóc lịch như chơi đấy, Bàn gia tôi không ngu đâu." Bàn Tử đặt bát đũa xuống, đứng dậy.

"Đi, tìm gã về." Trương Khởi Linh kéo Ngô Tà đứng dậy, buông

một câu.

Rõ ràng anh cũng bị ảo ảnh vừa rồi chọc giận.

Ngay trước mặt họ mà dám ngang nhiên bắt hồn phách lão Dương đi, đây là không coi anh và Tô Mộc ra gì sao? *** "Dưới đáy biển, mộ dưới đáy biển bị... bị nổ rồi?" "Đúng vậy, vừa nhận được tin, vị trí lăng mộ của lão tổ tông xuất hiện tiếng nổ lớn, sóng biển đã cuốn trôi tất cả.

Ngư dân nhìn thấy có đồ tùy táng trôi nổi trên mặt biển, xác định không sai, chính là mộ của lão tổ tông." "Ai, là ai làm?

Uông Nhạc đâu?" "Chỉ tìm thấy một phần thi thể của Uông Nhạc, phần còn lại chắc đã làm mồi cho cá." "Đám người Uông Nhạc mang đi lợi hại như thế, là ai làm được chứ?

Chỉ có hai chú cháu nhà họ Ngô thôi sao?" "Mau đi điều tra đi, có phải Trương Khởi Linh đã trở lại không!

Chắc chắn là hắn!

Chỉ có hắn mới có bản lĩnh đó!" "Còn nữa, đám huyết mạch tử sĩ nhà họ Trương bắt được năm đó huấn luyện đến đâu rồi?

Hiện tại rất cần bọn chúng ra mặt giúp đỡ." "Thuộc hạ đi hỏi ngay đây..." Ở một diễn biến khác, tổ chức nhà họ Uông cũng nhận được tin tức về vụ nổ trên biển phía đảo Tây Sa, sau đó tìm thấy mảnh thi thể của Uông Nhạc và xác định được vị trí đại khái của mộ đáy biển Uông Tang Hải.

Chỉ là mộ lão tổ tông của họ đã bị người ta nổ tung, Uông Nhạc thì chết trên biển.

Lúc Uông Nhạc được phái đi thực hiện nhiệm vụ, cấp cao nhà họ Uông đã quan tâm và dặn dò gã phải cẩn thận khi gặp Trương Khởi Linh.

Nhưng không ngờ đằng sau hai chú cháu nhà họ Ngô lại ẩn giấu một sức mạnh đáng sợ đến vậy.

Tiếp đó, mấy gã đàn ông da đồng, trên vai xăm hình kỳ lân được dẫn vào phòng.

“Đi đi, giải quyết Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh và Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh đã xuất hiện trở lại, mục tiêu khiến gia tộc họ Trương của các ngươi tan rã, tộc nhân tử thương gần hết đã xuất hiện, đi hoàn thành nhiệm vụ của các ngươi đi.” “Rõ.” Mấy gã đàn ông có hình xăm kỳ lân trên vai gật đầu, ánh mắt lộ vẻ hung quang.

Bọn họ chính là vài người tộc Trương ly tán năm đó được người nhà họ Uông thu nhận.

Những năm qua, nhà họ Uông không ngừng tiêm nhiễm tư tưởng rằng nhà họ Trương lụi bại là do Trương Khởi Linh, khiến những người này sinh ra lòng căm thù thấu xương với anh.

Giờ đây khi Trương Khởi Linh tái xuất, họ phái những người này đi đối phó.

Còn về hai chú cháu nhà họ Ngô, người nhà họ Uông luôn nghĩ là dễ đối phó nên không để vào mắt.

Sau khi mấy người tộc Trương rời đi, một hậu duệ nhà họ Uông còn lại trong phòng bỗng nhíu mày, nhanh chóng tra tìm thông tin trên máy tính, rồi sắc mặt đanh lại.

“Chiếc xe đó đã rời khỏi Trường Sa...

Trên xe có ba người.” “Đó là xe của Trương Khải Sơn, biển số và giấy tờ đều có đặc quyền đặc biệt, sau khi mua về hầu như không thấy động đậy.

Lần này lại đi Giang Nam, rồi lại đi Tây Sa, chẳng lẽ mấy lão già

đó cũng ra mặt rồi sao?" Chuyện của nhà họ Uông, Tô Mộc tự nhiên không hề hay biết.

Tục ngữ có câu: Quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Nhưng Tô Mộc sau khi bị ảo ảnh cây thanh đồng tát cho một cái vào mặt, liền dẫn theo Ngô Tà và những người khác xuất phát ngay trong đêm, không đợi nổi đến hôm sau.

Vẫn giống như hai lần trước, Tô Mộc ngồi xe của Trương Khải Sơn, những người khác ngồi xe của Ngô Tam Tỉnh.

Chương 247

Khác biệt là lần này trên xe Trương Khải Sơn có thêm ba người trẻ tuổi.

Trương Khải Sơn lái xe, Tô Mộc ngồi ghế phụ, Bàn Tử, Ngô Tà và Trương Khởi Linh ngồi hàng ghế sau.

Ting – Một lúc sau, điện thoại Tô Mộc vang lên, anh nhận được tin nhắn báo rằng các môn chủ khác của Cửu Môn đã trực tiếp lên đường tới Kinh Đô.

"Có phải là chuyện Tỏa Long Tỉnh không?" Bàn Tử nhíu mày.

Lần này nhẽ ra lão phải đại diện cho Lục Môn tham gia, nhưng vì có việc đột xuất nên đi cùng Tô Mộc tới đây.

"Tô gia, cái Tỏa Long Tỉnh đó rốt cuộc là cái gì vậy?

Trong đó thực sự có rồng sao?

Hay là năm xưa có ai bị nhốt vào đó, dùng xích sắt khóa lại?" Bàn Tử thắc mắc.

Chuyện Tỏa Long Tỉnh thì đại khái những người sinh sau thập niên 70, 80 đều đã nghe kể ở đâu đó rồi.

Truyền thuyết kể rằng Tỏa Long Tỉnh ở Kinh Đô từng bị người ta động vào hồi thời chiến, có kẻ cố tình kéo xích sắt từ trong giếng lên.

Nhưng kéo được một nửa thì đội quân kéo xích bỗng nghe thấy tiếng gầm rú quái dị từ trong giếng, sợ quá mà buông tay.

Lại có người bảo xích sắt ở các Tỏa Long Tỉnh khắp nơi không được kéo, hễ kéo là năm đó sẽ mưa bão ngập lụt.

Nói chung là truyền thuyết ly kỳ vô cùng.

Giờ chính chủ đang ở đây, Bàn Tử rất tò mò muốn biết thực hư trong đó có rồng thật hay không.

Dù sao rồng cũng là sinh vật mà người bình thường chẳng bao giờ được thấy.

“Cái thứ đó không phải rồng, mà là một loại rắn lớn.

Bên trong đúng là có khóa một con rắn khổng lồ, đó là con Chúc Cửu Âm cuối cùng được phát hiện còn sinh tồn trong thế giới loài người.

Người xưa sợ quỷ thần nên thần thánh hóa nó, bắt được cũng không dám giết, mà loài Chúc Cửu Âm đó tính tình tàn bạo, ăn thịt rất nhiều người, thế là họ nhốt nó vào Tỏa Long Tỉnh.

Thứ đó giờ mà thả ra tuy không còn nguy hiểm như trước nhưng cũng dễ gây loạn.

Chỉ là không ngờ ở ngay Kinh Đô mà vẫn có kẻ dám vô cớ động vào Tỏa Long Tỉnh.” Tô Mộc nhắm mắt dưỡng thần, kể chuyện Tỏa Long Tỉnh cho ba người ngồi sau nghe.

“Chúc Cửu Âm là loại thần thú trong thần thoại đó hả?” Ngô Tà nhíu mày.

“Thần thú?” Tô Mộc lắc đầu, “Cũng không hẳn.

Nếu tam thúc cậu ở đây chắc ông ấy sẽ kể cho cậu nghe về lai lịch của Chúc Cửu Âm, trong cổ thư có ghi chép đấy, đó chỉ là một loại sinh vật dưới lòng đất còn sót lại từ thời viễn cổ, một loài trăn khổng lồ thôi.” “Hồi đó sao các ngài không giải quyết nó luôn đi cho rảnh nợ, để lại chi cho phiền phức thế này.” Bàn Tử ngạc nhiên hỏi.

Hắc Bối Lão Lục chừng này tuổi rồi mà tính tình còn nóng nảy như thế, có thể tưởng tượng năm xưa ông ấy còn oai phong đến mức nào.

Tô Mộc thở dài: “Lão Lục năm đó chính là không nể nang quỷ thần gì hết, ở Kinh Đô xảy ra xung đột với một nhóm người nên mới để lại mâu thuẫn đến tận bây giờ, cũng liên quan đến con Chúc Cửu Âm đó.

Có kẻ cho rằng đó là thượng cổ thần thú, không được sát sinh, cần phải cúng bái, thậm chí còn tế bằng thịt người.

Lão Lục lúc đó chịu sao nổi, một con súc sinh mà cũng bắt người ta quỳ lạy cúng tế sao?” Ngô Tà và Bàn Tử gật đầu tán đồng, cảm giác của họ cũng như vậy.

Quỳ lạy?

Cúng tế?

Bàn Tử và Ngô Tà chỉ quỳ lạy cha mẹ tổ tiên, chưa bao giờ có ý niệm quỳ lạy quỷ thần bao giờ.

“Vậy lần này Tô gia định xử lý thế nào?” Bàn Tử hỏi tiếp.

Tô Mộc lại lắc đầu: “Cái Tỏa Long Tỉnh đó thông sâu xuống dưới lòng đất, là một dòng sông ngầm.

Mà Kinh Đô bây giờ nhà cửa san sát, không dùng được vũ khí hạng nặng, nên muốn giải quyết trái lại ngày càng khó.” “Mấy cái người đó thật là, lúc trước không làm đi.” Bàn Tử lẩm bẩm.

“Vùng Tần Lĩnh kia có nơi vẫn còn hẻo lánh lắm, dân phong hung hãn, mọi người đi đứng nhớ chú ý một chút.” Tô Mộc dặn dò xong lại nhắm mắt lại, ra vẻ như đã ngủ.

Trương Khải Sơn lái xe suốt một đêm, chiếc xe còn lại do Hải Thiếu lái.

Sau một đêm lái xe không nghỉ, cuối cùng họ cũng đến được địa phận Tần Lĩnh.

Đến sáng, tài xế xe bên kia chịu không nổi nữa, đề nghị nghỉ ngơi tại chỗ.

Trương Khải Sơn lắc đầu, bảo mình không cần nghỉ, rồi dẫn theo Tô Mộc và những người khác tiếp tục đi, cho đến khi xe không thể vào sâu trong núi được nữa mới dừng lại ở đầu một ngôi làng nhỏ hẻo lánh.

Tối qua Tô Mộc đã nhắc nhở mọi người rằng ngôi làng nhỏ vùng hẻo lánh dưới chân núi Tần Lĩnh có thể không được thái bình cho lắm, nhưng Ngô Tà, Bàn Tử và những người khác có vẻ chẳng mấy bận tâm, coi như đi du lịch, vươn vai một cái rồi đi thẳng vào làng.

Một người dân vừa vác cuốc ra khỏi làng liếc nhìn nhóm Ngô Tà, Bàn Tử, ngạc nhiên hỏi: "Mấy người là dân đổ đấu từ nơi khác tới à?" "Nói cái gì thế hả?

Tụi này có giấy tờ thân phận đàng hoàng, tới đây khảo cổ nhé." Bàn Tử lập tức không nhịn được mà vặc lại.

"Bác ơi, sao bác lại hỏi thế?" Ngô Tà thì tinh ý hơn, thấy đối phương vừa nhìn thấy mình đã hỏi ngay chuyện đổ đấu nên tò mò hỏi tới.

"Hầy, mấy cậu đến muộn rồi, cổ mộ trong núi đại bộ phân đều bị đào sạch rồi, chuyến này đi chắc chắn tay trắng ra về thôi.

Cái vùng này của chúng tôi chẳng có gì nổi tiếng, chỉ có cổ mộ là lừng danh.

Mấy chục năm nay, dân đổ đấu kéo tới đây đông như trẩy hội ấy mà!" Ông bác nông dân cười nói với Ngô Tà và Bàn Tử.

"Hóa ra là vậy." Ngô Tà gật đầu.

Hóa ra chuyện đổ đấu ở Tần Lĩnh lại ngang nhiên như thế, chẳng ai quản lý, hèn gì lần trước lão Dương tới đây là bị bắt ngay.

Có lẽ những năm trước đi đổ đấu ở Tần Lĩnh thì không sao, vì núi cao đường xa, cấp trên có biết cũng không tới xử lý kịp.

Nhưng những năm gần đây cấp trên bắt gắt gao, hễ phát hiện có kẻ tới Tần Lĩnh trộm mộ là thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót.

"Tụi cháu chỉ tới đây du lịch thôi, bác đa nghi quá rồi.

Bác nhìn tụi cháu ăn mặc thế này mà giống dân trộm mộ sao?

Ha ha ha." Ngô Tà chỉnh lại cổ áo, hai tay đút túi quần.

Chuyến này họ đi chẳng mang theo hành lý gì, huống chi là dụng cụ đổ đấu, nhìn qua đúng thật là giống khách du lịch.

Chương 248

Ông bác nông dân đánh mắt nhìn nhóm Tô Mộc một lượt rồi gật đầu: "Mấy cậu thanh niên này trông đúng là không giống hạng làm chuyện đó.

Du lịch à?

Trong rừng Tần Lĩnh vẫn còn hổ báo đấy, nhớ cẩn thận.

Thôi không nói nữa, tôi còn phải đi làm việc đây, hẹn gặp lại các vị." "Chào bác nhé." Ngô Tà cười lịch sự gật đầu.

Trương Khải Sơn từ đằng xa đi lại, gật đầu với Tô Mộc rồi nói với mọi người: "Tìm được chỗ ở rồi, tạm thời nghỉ ngơi một chút đi, trông họ có vẻ mệt rồi." Ánh mắt Trương Khải Sơn đảo qua Bàn Tử, Ngô Tà và Trương Khởi Linh rồi nhún vai.

Ngô Tà còn đỡ, Bàn Tử sau một đêm đã mọc râu lún phún đầy cằm, trông khá phong trần, đúng là hậu quả của việc thức đêm.

Dưới mí mắt Ngô Tà cũng hằn quầng thâm đậm, trông có vẻ rất mệt mỏi.

"Được, cứ cất đồ đạc trước đã, rồi mới tìm tung tích cây thanh đồng đó sau." Tô Mộc gật đầu.

Ngô Tà và Bàn Tử đồng ý, rồi theo chân Trương Khải Sơn đi vào ngôi làng hẻo lánh trước mặt.

Trên đường đi, rất nhiều dân làng nhìn thấy cách ăn mặc của nhóm Ngô Tà, Bàn Tử liền liếc nhìn với cảm xúc phức tạp, nhìn đám thanh niên thời đại mới đến từ thế giới bên ngoài.

Sau khi Trương Khải Sơn đưa Ngô Tà và Bàn Tử đi nghỉ ngơi, anh bắt đầu dò hỏi tung tích về cây thanh đồng trong làng.

Nếu cây thanh đồng thực sự ở Tần Lĩnh, người dân địa phương không thể nào không biết.

Ngô Tà và Bàn Tử đã ngủ say, Trương Khởi Linh thì đi cùng Tô Mộc ra ngoài, mặt không chút vẻ mệt mỏi.

"Định hành động riêng một chuyến sao?" Tô Mộc tùy ý hỏi.

"Ừm." Trương Khởi Linh gật đầu.

Chuyện này tuy có liên quan đến lão Dương – bạn của Ngô Tà – nhưng thực tế là cảnh tượng tối qua, cây thanh đồng đó chính là hiện ra cho Tô Mộc và Trương Khởi Linh xem.

Trước mặt Tô Mộc và những người khác mà bắt hồn phách lão Dương đi, họ làm gì được nó chứ?

Dù sao năm xưa nó cũng từng là thần thụ quý giá.

Một lát sau, Trương Khải Sơn từ trong làng đi ra, lắc đầu: "Dân làng chỉ biết trong núi từng có tích về cây thanh đồng, nhưng vị trí cụ thể thì chẳng ai rõ.

Họ bảo cứ gặp cây thanh đồng đó là xui xẻo nên không ai thèm nhớ nó ở đâu đâu." "Hỏi về chuyện Chúc Cửu Âm dân làng cũng né tránh như tránh tà, có lẽ tìm kiếm sẽ hơi phiền phức đây." Trương Khải Sơn nhíu mày.

Tô Mộc gật đầu, lôi điện thoại ra.

"Tôi tới rồi, tìm thấy vị trí cây thanh đồng chưa?" "Các người đừng vào vội, nơi đó nguy hiểm, để tôi xử lý." "Các người là thành viên công ty dị nhân 'Na Đô Thông' đúng không?

Được, lần này tôi nợ các người một ân tình, sau này có việc cứ tìm người của Cửu Môn Đề Đốc." "Anh nói gì cơ?

Có kẻ đang rình rập tấn công phủ Thiên Sư núi Long Hổ à?

Để tôi xử lý xong việc ở đây đã.

Cử một người tới đây đi, cái làng này gọi là làng gì nhỉ, Hà thôn, tới dẫn đường cho tôi." Tô Mộc cúp máy.

Mối quan hệ ở cục điều tra 749 thì anh chỉ quen thành viên công ty Na Đô Thông, nên trước khi tới đã nhờ họ dọn đường trước.

Nhưng cũng vì thế mà Tô Mộc bất đắc dĩ nợ đám người Na Đô Thông một ân tình.

Một lúc sau, mấy người mặc đồng phục công ty chuyển phát Na Đô Thông đã tìm đến vị trí của Tô Mộc.

Nhân viên công ty Na Đô Thông đa phần là những người có năng lực đặc biệt, chỉ là bị cấp trên quản chế thu nạp, làm việc cho công ty nên mới nghe lệnh.

"Anh là Tô Mộc?" Một gã đội mũ lưỡi trai đi tới trước mặt Tô Mộc, thấp giọng hỏi.

"Đi theo tôi." Gã nhân viên đội mũ lưỡi trai gật đầu với nhóm Tô Mộc, rồi sải bước đi về phía rừng núi.

Họ vốn phụ trách quản lý những sự kiện linh dị đặc biệt xảy ra ở vùng này, nhưng Tô Mộc mang thân phận cục trưởng cục điều tra nên họ buộc phải nghe lệnh.

Tuy lúc này họ chưa nhận được lệnh từ cấp cao của công ty nhưng Tô Mộc có thân phận và quyền hạn để ra lệnh trực tiếp.

"Cái cây thanh đồng mà các người tìm, gần đó có da rắn lột, trông có vẻ to lắm, lát nữa đi vào tuyệt đối phải cẩn thận." "Tô cục trưởng, anh em tôi chỉ có thể dẫn đường tới đây thôi, đoạn tiếp theo mọi người bảo trọng nhé..." Trương Khải Sơn và Trương Khởi Linh nhìn theo bóng lưng gã đàn ông mặc đồng phục Na Đô Thông rời đi, ánh mắt sâu thẳm.

Tô Mộc tuy mang danh cục trưởng cục điều tra 974 nhưng thực chất cũng chỉ là danh dự chứ không thực sự điều động được toàn bộ thành viên trong cục.

Đặc biệt là nhân viên công ty Na Đô Thông, họ trực thuộc quyền quản lý của cấp cao chứ không phải của cục 974.

Đến cả tổ chức dị nhân thần bí này còn bảo sâu trong Tần Lĩnh rất nguy hiểm, nhóm Tô Mộc đương nhiên cũng bắt đầu cảnh giác cao độ.

Trước khi đi, người đó đã chỉ đại khái một phương hướng, sau đó ba người Tô Mộc tự mình bước vào rừng rậm nơi cỏ dại um tùm, muỗi mòng dày đặc.

Có thể thấy trước mắt họ là một con đường mới được khai phá dẫn vào sâu trong Tần Lĩnh.

Chắc hẳn là người phụ trách vùng Tần Lĩnh của Na Đô Thông sau khi nhận được điện thoại của Tô Mộc đã phái người tìm kiếm suốt đêm.

Không thể phủ nhận rằng tổ chức dị nhân có thể rất mạnh mẽ, vượt xa người bình thường, nhưng nếu thực sự đi sâu vào Tần Lĩnh, đến nơi có cây thanh đồng thần thụ thì e rằng chẳng mấy ai có thể sống sót trở ra.

"Có thứ gì đó." Đi được một lúc, Trương Khởi Linh dừng bước, nhìn về phía lùm cỏ rậm rạp bên phải.

Tô Mộc và Trương Khải Sơn cũng dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chúc Cửu Âm trên đời không chỉ có một con, và cũng không phải chỉ xuất hiện ở Tần Lĩnh.

Nếu không có gì bất ngờ thì thực ra nơi nào trên thế giới cũng có

thể xuất hiện Chúc Cửu Âm.

Tô Mộc từng tra cứu tài liệu về Chúc Cửu Âm, biết đây là một loài sinh vật viễn cổ, vốn dĩ từng hoạt động trên mặt đất, nhưng người xưa vì muốn lấy mỡ rắn làm nhiên liệu nên đã giết không ít.

Sau này Chúc Cửu Âm ngày càng hiếm đi, cổ nhân phát hiện ra chúng chủ yếu sống dưới lòng đất.

Thế là họ nghĩ ra cách xây dựng cây thanh đồng, dùng máu thịt người làm mồi nhử để dẫn dụ chúng lên mặt đất.

Nhưng chắc hẳn người thời đó cũng không ngờ được rằng trên cây thanh đồng chết quá nhiều sinh linh hàm oan, lâu dần lại xuất hiện những thứ tà túy.

Những người quản lý cây thanh đồng năm xưa đã bị những sức mạnh thần bí không thể chống lại tấn công, sau đó họ mới từ bỏ việc câu nhử Chúc Cửu Âm.

Ụt ịt ụt ịt – Một sinh vật ló đầu ra khỏi lùm cỏ, hóa ra là một con lợn rừng có hai chiếc răng nanh nhọn hoắt.

Đi sâu vào rừng, nhiều loài động vật chưa từng thấy con người không hề sợ hãi mà còn cực kỳ hung hãn.

Chương 249

“Đi tiếp thôi, chắc sắp tới nơi rồi.” Tô Mộc lắc đầu, không mấy hứng thú với con lợn rừng này. *** Trong ngôi làng nhỏ không tên dưới chân núi Tần Lĩnh.

Ngô Tà dường như cảm ứng được Trương Khởi Linh đã rời đi nên tỉnh dậy trong cơn ngái ngủ.

Trong tầm mắt anh, Bàn Tử vẫn đang ngáy o o, ngủ ngon lành, còn bọn Tô Mộc thì đã biến mất.

“Tiểu tam gia, cậu tỉnh rồi à.

Cơm làm xong rồi, mau qua húp bát canh nóng đi.” Phan Tử từ ngoài bước vào, tay cầm hai cái màn thầu và một bát canh nóng đưa cho Ngô Tà.

“Lấy ở đâu ra thế anh?” Ngô Tà theo bản năng thốt lên.

“Tự tôi làm thôi.

Sau khi chúng ta nghỉ ngơi, dân làng hình như đi làm nông cả rồi, tôi đi quanh làng một vòng mà chẳng thấy bóng dáng ai, lạ thật đấy.” Phan Tử thu lại nụ cười, trở nên cẩn trọng hơn.

Cái ngôi làng hẻo lánh cách thị trấn cả tiếng đồng hồ đi xe thế này, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

“Hải Thiếu đâu rồi?

Tô gia và họ đi đâu rồi?” Ngô Tà lại hỏi.

Phan Tử lắc đầu: “Tôi tỉnh dậy đã không thấy Hải Thiếu đâu.

Tô gia hình như đi dò đường trước rồi, không phải lo đâu.” Màn đêm buông xuống.

Việc Tô Mộc, Trương Khởi Linh và Trương Khải Sơn vẫn chưa về không đủ để khiến Ngô Tà lo lắng, nhưng việc Hải Thiếu biến mất cả ngày trời thì đúng là quỷ dị.

Ngô Tà thử gọi điện cho Hải Thiếu nhưng phát hiện trong cái làng nhỏ này chẳng có tí sóng nào.

"Không đúng, lúc mới tới làng, Tô gia vẫn nghe được điện thoại mà?

Sao giờ này đến một vạch sóng cũng không có, mẹ nó chứ." Bàn Tử tỉnh dậy, cũng phát hiện ra chuyện điện thoại mất sóng.

"Tô gia dùng điện thoại vệ tinh, đương nhiên là gọi được rồi.

Hải Thiếu một thân một mình nơi đất khách quê người thì chạy đi đâu được chứ?" Ngô Tà ngạc nhiên.

Thiếu Trương Khởi Linh, thiếu Ngô Tam Tỉnh, Ngô Tà bỗng thấy mình chẳng làm được tích sự gì, muốn tìm người cũng không biết bắt đầu từ đâu.

"Sao rồi Phan Tử?" Ngô Tà hỏi Phan Tử vừa mới chạy ra ngoài một chuyến về.

Phan Tử lắc đầu: "Tôi tìm khắp làng rồi, không chỉ Hải Thiếu mất tích mà cả dân làng cũng không thấy đâu, cứ như cả cái làng này bốc hơi hết rồi ấy, chỉ còn lại mấy anh em mình thôi." "Giờ tính sao?" Ngô Tà nhíu mày.

"Theo tôi thì cứ mặc kệ đi, đợi bọn Tô gia về là được.

Bàn gia tôi đói quá rồi, mấy ông không đói à?" Bàn Tử lắc đầu ngao ngán, vẻ mặt vô tâm vô tính.

Bốp!

Rầm rầm!

Bàn Tử chưa kịp bước ra cửa thì bị một vật nặng từ ngoài cửa văng trúng, kéo theo cả lão ngã nhào, làm nát bấy cái bàn gỗ trong phòng.

Bàn Tử nhìn kỹ lại, người vừa văng vào là Hải Thiếu, mặt mũi trắng bệch, rõ ràng là vừa bị đánh một trận nhừ tử, khóe mắt còn vương lệ.

Lão lập tức đạp một cái: "Mẹ kiếp!

Mất tích cả ngày, vừa về đã đè tôi ra mà tông, bồi thường đi, tôi nói cho ông biết, không có mười hai mươi vạn là Bàn gia không dậy đâu..." Bàn Tử chợt biến sắc khi nhìn thấy đám người đen kịt ngoài cửa.

Những người này có vài người Bàn Tử thấy quen mặt, chắc là đám dân làng vừa nãy biến mất.

Nhưng khác với lúc mới đến, đám dân làng này giờ ai cũng lăm lăm vũ khí trong tay.

Đàn bà cầm liềm cầm cuốc, đàn ông thì cầm gậy gộc, rìu, thậm chí là súng săn.

"Mọi người làm gì mà căng thế?

Đừng mà!

Có cần tiền không?

Bàn gia tôi có tiền, tha cho chúng tôi đi." Bàn Tử liếc mắt, lôi ví tiền ra.

Ngô Tà đỡ Hải Thiếu dậy.

Hóa ra trong lúc mất tích, Hải Thiếu bị dân làng bắt đi, nhìn bộ dạng này chắc là bị đánh cho ra bã rồi, trông nửa sống nửa chết.

"Lộ rồi..." Hải Thiếu nói khi vừa gượng dậy, khóe miệng còn dính

máu.

“Lộ cái gì...” Ngô Tà ngẩn người, rồi phản ứng lại: “Anh đừng bảo anh khai tụi mình đi đổ đấu đấy nhé?” Ngô Tà nhìn Hải Thiếu với ánh mắt hoàn toàn khác, bỗng thấy xa lạ vô cùng.

Chuyện này mà cũng dám nói bừa sao?

Ở bất cứ đâu, hễ người ngoài đến mà khai đi trộm mộ, nhất là ở vùng hẻo lánh thế này, bị đánh chết cũng không oan.

“Ừm, lúc tụi mình mới tới họ đã cảnh giác rồi, họ còn tìm thấy mấy món đồ đổ đấu trên người tôi nên chắc chắn thân phận của chúng ta.” Hải Thiếu bất lực thở dài.

“À thì...

Tôi bỗng nhớ ra mình chưa thu quần áo, trời trông có vẻ sắp mưa rồi, tôi đi thu đồ đây nhé mọi người.” Bàn Tử gãi đầu, giả bộ như không nghe thấy Ngô Tà và Hải Thiếu nói gì, cười hì hì định bước qua đám người đông đúc kia.

Giây tiếp theo, họng súng săn đầy tử khí chĩa thẳng vào Bàn Tử.

Bàn Tử lùi lại mấy bước, mặt biến sắc.

Mẹ nó chứ, nếu không phải tới vội quá không kịp chuẩn bị đồ nghề đầy đủ, đám người này dám ngông nghênh trước mặt lão sao?

Tin lão nổ tung cả cái làng này không?

“Mọi người đều là người lớn cả rồi, có gì từ từ thương lượng.” Phan Tử biến sắc, bước tới cạnh Bàn Tử.

“Tôi và Bàn Tử sẽ cản mấy đứa cầm súng, các cậu cứ xông ra ngoài, đừng lo cho chúng tôi.” Phan Tử nói nhỏ với Ngô Tà.

Chương 250

Ngô Tà ngẩn ra rồi lắc đầu: "Có chạy thì cùng chạy." Phan Tử mặt đanh lại: "Bạn cậu đang bị thương, đưa cậu ta đi trước đi.

Yên tâm, bọn họ không phải đối thủ của tôi và Bàn Tử đâu." Ngô Tà nhìn bộ dạng thê thảm của Hải Thiếu: "Anh cứ nấp trong phòng đi, nếu tụi tôi có mệnh hệ gì thì anh xem còn cách nào khác không." "Tiểu tam gia!" Phan Tử nghiến răng.

"Từ nhỏ tôi đã được các anh chăm sóc, giờ đánh nhau mà bỏ tôi ra thì còn gì là nghĩa khí nữa.

Người Lão Cửu Môn không có ai hèn hết." Ngô Tà nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Bàn Tử hì hì cười: "Câu này nói đúng đấy, Lão Cửu Môn không có ai hèn cả.

Tiểu Thiên Chân, cậu cứ yên tâm, Bàn gia và Phan Tử tuyệt đối đứng trước che cho cậu, Bàn gia đây ngày xưa cũng là bá chủ Trường Sa đấy nhé!" "Bàn Tử, ông cũng cẩn thận đấy." Phan Tử cười khổ.

Bàn Tử ưỡn ngực bước lên trước Ngô Tà và Phan Tử: "Mấy người rốt cuộc muốn gì?

Không thể thương lượng tử tế được à?

Vì tiền, hay là vì mấy cái đồ nghề đổ đấu mà mấy người tìm thấy?

Tôi nói cho mà biết, chúng tôi là đầu sỏ đấy, mấy người tin không?" "Hơn nữa, nếu mấy người dám đụng vào tụi tôi, tin không, đợi Tô gia, Phật gia nhà tôi về, các ngài sẽ san bằng cả cái làng này đấy!" Bàn Tử lão làng rồi, thấy đối phương vẫn im lặng liền buông lời đe dọa.

“Cái thằng đó trông tướng tá tốt, giữ lại cho con gái tôi làm chồng, còn mấy người kia thì làm không công cho chúng tôi vài năm rồi thả ra.” Cuối cùng, một gã đàn ông trong đám người lên tiếng, chỉ về phía Ngô Tà, giọng trầm xuống.

“Hắc hắc, hóa ra chúng ta sắp thành người một nhà rồi à, đây là con của Ngũ gia nhà tôi, chúng ta là thông gia nhé, sau này việc nặng việc bẩn gì đừng gọi tôi đấy.” Bàn Tử thấy dân làng tràn vào lục lọi đồ đạc trong ba lô, tịch thu mọi thứ để răn đe, liền quàng vai bá cổ gã đàn ông kia mà nói.

Gã này nhíu mày, có vẻ ghét bỏ cái tay của Bàn Tử đang đặt trên vai mình, rồi dùng giọng phổ thông lơ lớ nói: “Các người là trâu ngựa, nó thì để phối giống, nhà tôi cũng có một đứa con gái.” “Đù má nó!” Bàn Tử lầm bầm một câu.

“Mày... vừa nói gì?” Gã đàn ông nghe không rõ tiếng phổ thông lắm.

“À không, tôi bảo làm trâu ngựa cũng tốt, ít ra cũng là vật sống, hì hì.

Mấy người thường xuyên làm vậy à?

Bắt người vào làng bắt làm nô lệ với phối giống sao?” Bàn Tử gãi đầu.

“Không, không phải, chúng tôi chỉ bắt mấy đứa muốn đào mộ tổ tiên chúng tôi thôi.” Gã đàn ông lắp bắp nói.

“Đào mộ tổ tiên mấy người?” Bàn Tử nhíu mày.

Lão quan sát kỹ đám người trong phòng một lượt, kinh ngạc phát hiện đàn ông đàn bà ở đây cao lớn và có tướng mạo sàn sàn nhau, cứ như là người một nhà vậy.

Bàn Tử chợt nhớ tới một chuyện từng nghe thấy khi đi du lịch ở

một nơi hẻo lánh năm xưa.

Có những nơi cực kỳ thâm sơn cùng cốc vẫn giữ truyền thống cổ hủ, người trong tộc không lấy người ngoài, cứ thế truyền từ đời này sang đời khác, cũng chẳng báo cáo thân phận hay giấy tờ gì với chính quyền.

Cứ thế sinh sôi nảy nở.

Lần trước Bàn Tử tới đó cũng suýt chút nữa bỏ mạng.

Đúng rồi, Bàn Tử nhớ ra tên nơi đó, hình như là Tháp Trại, thủ lĩnh là một gã trung niên tên Đông thúc.

Chẳng lẽ cái làng này cũng giống như cái làng Tháp Trại mà Bàn Tử từng gặp?

Thực ra Bàn Tử đoán không sai.

Người ở đây là hậu duệ của Xá tộc – tộc người canh giữ lăng mộ nơi cây thanh đồng thần thụ tọa lạc.

Chỉ là theo thời gian, thế hệ Xá tộc này không còn ở trong núi giữ mộ nữa mà ra ngoài chung sống với dân địa phương.

Lâu dần, ý niệm giữ mộ của Xá tộc phai nhạt, nhưng nòi giống thì vẫn duy trì.

Xá tộc không phải người trung thổ, truyền thuyết kể rằng tộc này vốn sống dưới lòng đất không ánh mặt trời, tính tình tàn bạo, máu lạnh vô tình.

Bốn người Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử, Hải Thiếu dưới sự uy hiếp của cả làng đang cầm vũ khí, đành tạm thời khuất phục chờ Tô Mộc và những người khác quay về.

Dù sao bọn họ cũng chẳng đủ gan để khai chiến với cả một cái làng.

“Ngô Tà, cậu ráng nhịn một chút, nếu thực sự không xong thì để Bàn gia thay cho.

Không phải là phối giống thôi sao?

Cứ để một mình Bàn gia hy sinh là được, thân hình Bàn gia tráng kiện thế này, con gái trong làng trông cũng mượt đấy chứ...” Bàn Tử liếm đôi môi khô khốc, nheo mắt, vẫn không nén nổi nụ cười trên môi.

“Tiểu tam gia!

Để tôi thay cũng được!

Phan Tử có thể nhịn!

Nỗi nhục này cứ để Phan Tử gánh vác!” Phan Tử nghiến răng, bước lên một bước.

Hải Thiếu mặt trắng bệch lắc đầu, cơ thể anh không được, không chịu nổi đâu.

Trên trán Ngô Tà hiện lên mấy vạch đen, khóe miệng giật giật liên hồi.

“Chỉ hy vọng Tiểu Ca và bọn họ sớm quay về, nếu không mấy anh em mình chết ở đây cũng chẳng ai hay biết đâu.” Ngô Tà thở dài nhìn lên trời. *** “Sao lại nhiều quan tài thế này, đây rốt cuộc là nơi nào?” Trương Khải Sơn nhíu mày, hình xăm Cùng Kỳ trên người hiện rõ như ác quỷ.

“Hố mộ của Xá tộc, đây là trận quan tài của người Xá tộc.” Trương Khởi Linh dường như nhớ ra điều gì, chậm rãi thốt lên, hình xăm Kỳ Lân cũng rung động theo cơ bắp của anh.

Ngay sau đó, trong bóng tối, một hình xăm Kỳ Lân tà túy với đôi mắt đỏ rực từ từ tiến lại gần Trương Khải Sơn và Trương Khởi

Linh.

Đó chính là Tô Mộc.

“Xá tộc năm đó coi như tuyệt diệt rồi nhỉ.

Nơi này trước đây từng có một nhóm người thời Bắc Ngụy tìm đến, vị hoàng tử nhỏ dẫn theo đội quân Bất Ngôn Kỵ vào đây tìm linh đan trường sinh rồi đánh nhau với tộc nhân giữ mộ Xá tộc.” “Bất Ngôn Kỵ?

Cái tên này tôi có thấy trong tài liệu ở một ngôi cổ mộ.” Trương Khải Sơn nhíu mày.

“Truyền thuyết kể rằng Bất Ngôn Kỵ được Tào Tháo thành lập sau khi lập ra Bắc Ngụy, là một đội quân gồm những người câm, khác với đội ngũ Mạc Kim Giáo Úy, nhưng thực tế hành động đổ đấu thì chẳng khác gì, chỉ là chuyên phục vụ cho hoàng thất.” Trương Khải Sơn chậm rãi giải thích.

“Cái cây thanh đồng đó thần kỳ đến thế sao?” Trương Khải Sơn khựng lại.

Chương 251

Họ đuổi từ Giang Nam tới Tần Lĩnh chỉ vì cây thanh đồng đó hiện hình trong bữa tiệc rồi ngang nhiên bắt người đi, họ chịu không nổi cái nhục này nên mới đuổi tới đây.

Không ngờ cây thanh đồng này lại thần kỳ đến mức có thể ban cho con người sự trường sinh.

"Có thứ gì đó." Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm vào một góc tối.

Tiếng sột soạt như lá cây cọ vào nhau vang lên bên tai ba người.

Lần này chắc chắn không phải lợn rừng hay gà rừng bình thường rồi.

Bộp!

Trương Khởi Linh đá văng nắp một chiếc quan tài cạnh bên, đôi mắt sáng rực.

Một con chuột lông đen nặng chừng chục ký, đôi mắt ti hí xanh lè đang nhìn chằm chằm vào họ.

"Mẹ kiếp, chuột gì mà to thế này, nó ăn gì mà lớn vậy?" Trương Khải Sơn kinh ngạc.

Không đợi Trương Khải Sơn kịp phản ứng, con chuột to như mèo nhà đã lao ra khỏi quan tài, nhắm thẳng mặt Trương Khởi Linh mà vồ.

Soạt!

Trương Khởi Linh vung đao, thanh Hắc Kim Cổ Đao còn đang rỉ máu, con chuột đen khổng lồ đã bị chém làm đôi, rơi bịch xuống đất.

Sau cái chết của con chuột đó, những tiếng sột soạt dày đặc bắt

đầu vang lên quanh trận quan tài.

Trương Khải Sơn lùi lại một bước, ông không có vũ khí, đánh tay không với đám chuột này thì ghê chết đi được.

"Cái nơi này nuôi nhiều chuột thế làm gì?

Đám chuột này là trấn mộ thú à?" Khóe miệng Trương Khải Sơn giật giật.

Tô Mộc lắc đầu, rút chiếc ô Hắc Kim Cốt Tán trên lưng ra: "Đây là thức ăn của trấn mộ thú." "Thứ gì mà lại đi ăn cái loại bẩn thỉu này để sống chứ." Trương Khải Sơn nhíu mày.

"Rắn sao?" Trương Khải Sơn nhớ tới lời gã dẫn đường nói về con trăn khổng lồ lột da.

"Chúc Cửu Âm." Tô Mộc nhìn về một hướng trong bóng tối, chiếc ô trong tay bắt đầu xòe ra, các nan ô lập tức phóng ra những chiếc đinh độc sắc nhọn, găm chặt đám chuột xuống đất.

"Phong Dạ." Tô Mộc gọi một thành viên hộ vệ bóng tối của mình ra.

Thi nô của Quan Sơn Thái Bảo - Phong Dạ, khi mới xuất hiện đã đủ khiến nhiều người cảm thấy vô cùng khủng bố, da đầu tê dại.

Nhưng hiện tại, lão đã trực tiếp trở thành một tồn tại thuộc cấp độ đại kinh dị.

Phong Dạ không biết từ đâu bước ra, bộ đạo phục ma y trên người sớm đã rách nát không chịu nổi, đôi giày vải thì một chiếc đã lộ ra đầu ngón chân khô khốc.

Trên đầu Phong Dạ, tóc đen tóc trắng đan xen, thấp thoáng thấy cả xương sọ lạnh lẽo, khuôn mặt chỉ còn da bọc xương, khi cười lộ ra vài chiếc răng vàng khè lão hóa.

“Hắc hắc hắc, chủ nhân, hắc hắc hắc...” Phong Dạ bước ra từ trong bóng tối, mặc kệ những con chuột khổng lồ đang bò lên người, vai và đầu mình để gặm nhấm da thịt.

“Hú hồn!

Suýt chút nữa tôi đã đá lão một cước rồi.” Tô Mộc suýt nữa thì không nhịn được.

Đã một thời gian dài anh không gọi Phong Dạ ra.

Lúc ở Trường Sa, Tô Mộc cũng không quản lý lão, nhưng khi rời Trường Sa, anh vẫn mang lão theo bên mình.

Còn việc làm sao Phong Dạ có thể bám sát Tô Mộc như hình với bóng, điểm này anh cũng không để ý lắm.

Ai mà ngờ được, sau bao nhiêu năm, hậu duệ cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo vốn trông còn chút anh khí năm xưa, giờ lại thành ra bộ dạng lão già lụ khụ thế này.

“Gọi lão ra là để lão giúp giải quyết lũ chuột ở đây, nhìn ghê quá.” Tô Mộc lắc đầu.

“Chuyện nhỏ.” Phong Dạ tiếp tục cười điên dại, rồi tùy ý bắt một con chuột đang bò trên vai, túm đuôi nó đưa lên miệng gặm ăn.

Trương Khải Sơn, Trương Khởi Linh và Tô Mộc cả ba đều quay đầu đi, không nỡ chứng kiến cảnh tượng gây buồn nôn đó.

Sau khi ăn một miếng thịt chuột đen lớn, Phong Dạ nhắm mắt lại tiếp tục nhai.

“Đi theo tôi.” Phong Dạ mở mắt ra, ném con chuột đang bị nhai dở còn sống xuống đất, rồi bước về phía không xa.

Lão thản nhiên giẫm lên đàn chuột như không có gì, nhưng ba người Tô Mộc phía sau phải dùng đủ mọi chiêu thức né tránh, ngay cả

Trương Khởi Linh nhìn đàn chuột cũng phải cau mày.

Một lát sau, Phong Dạ dẫn ba người đến trước một cỗ quan tài trông chẳng khác gì những cỗ khác trong trận pháp.

Lão chỉ vào quan tài nói: "Đám chuột này chính là hậu duệ của con chuột bên trong, chính nó sai khiến đàn chuột tấn công các vị chủ nhân.

Thức ăn của chúng chính là huyết thịt tế tự của tộc người Xà năm xưa." "Lão biết người tộc Xà sao?" Tô Mộc nghi hoặc.

"Biết chứ, năm xưa tôi và mấy gã tà môn ngoại đạo đều là huynh đệ tốt.

Lúc hắn chết, tôi còn đến tìm xác hắn để luyện đan, nhưng tộc nhân của hắn không cho, ôi, thật là đáng tiếc." Phong Dạ nhe răng cười, nụ cười có chút âm sâm.

Lấy xác huynh đệ tốt đi luyện đan?

Đây là việc người bình thường có thể làm sao?

"Tế tư tộc Xà năm xưa không biết gặp vận may gì mà có được sức mạnh trường sinh.

Sau đó bị tộc vương của họ phanh thây, từng mảnh từng mảnh đặt trong quan tài, thảm khốc vô cùng.

Vẫn còn sống, nhưng không cảm nhận được các phần cơ thể khác, mắt được đặt riêng một chỗ, chỉ có thể nhìn thấy một con ngươi..." Phong Dạ kể lại những chuyện xưa cũ của tộc Xà mà người ngoài không hề hay biết.

"Lão bạn cũ, tôi đến rồi đây, lão không ra nghênh tiếp chút sao?" Phong Dạ nheo mắt, gõ vào cỗ quan tài trước mặt.

Rắc rắc rắc rắc~ Một con chuột đen khổng lồ, to như một con bò

con, chậm rãi duỗi người đẩy nắp quan tài ra.

Con chuột hộ pháp tráng kiện này nằm hưởng thụ trong quan tài, đuôi to như thân rắn, quất qua quất lại, dáng vẻ như một con người đang ngồi.

Phong Dạ ngẩn người, rồi chỉ vào con chuột to như bò đó mà cười quái dị: "Ha ha ha, lão già này, bị con chuột này nuốt chửng toàn bộ nhục thân, rồi nó kế thừa luôn sức mạnh trường sinh của lão, hèn chi ăn béo thế này." "Phong Dạ..." Một giọng nói sắc nhọn chói tai phát ra từ miệng con chuột lớn.

Những sợi lông đen bên mép nó không ngừng rung động, trông hệt như một lão già nhỏ thó.

"Sao ngươi vẫn chưa chết..." Con chuột lớn nhìn lão, đôi mắt lóe lên tia sáng xanh lục.

Chương 252

“Ngươi chẳng phải cũng chưa chết sao?

Lại còn bị một con chuột ăn mất xác, mất mặt quá.

Năm xưa sao tôi lại quen biết loại phế vật như ngươi cơ chứ, chậc chậc.” Phong Dạ lắc đầu cảm thán.

“Năm xưa lẽ ra tôi nên nghe lời ông, lật đổ kẻ thống trị tộc Xà lúc bấy giờ.

Ai ngờ tôi dẫn họ vào vùng đất thăng long, có địa vị nhất định rồi, cuối cùng kẻ thống trị đó lại sai người chuốc mê tôi, dùng dao chặt tôi thành từng khúc rồi ném vào nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời này...” Con chuột lớn đưa cái vuốt hồng nhỏ xíu ra vỗ vỗ vào cái bụng tròn ủng của mình.

“Thường thôi, do các người không đủ ác.

Năm xưa tôi ôm cổ tịch truyền thừa của gia tộc bỏ trốn, giờ người trong nhà chết sạch cả rồi, tôi lại vẫn sống nhăn đây, ha ha ha.” Phong Dạ cười lộ ra mấy chiếc răng vàng.

“Lại đây, kiến diện chủ tử của tôi đi.

Giới thiệu với lão, vị này tên là Tô Mộc, trẻ hơn chúng ta một chút, nhưng luận về thủ đoạn và sức mạnh, lão với tôi đều không ác bằng, không lợi hại bằng anh ấy đâu.” Phong Dạ nhường vị trí, cúi người chào Tô Mộc.

“Cũng thường thôi.” Con chuột lớn dường như không mấy bận tâm đến Tô Mộc.

“Thường thôi sao?

Lão già, tôi thấy lão không chỉ bị chuột ăn mất nhục thân mà lá gan cũng bé lại như chuột rồi.

Sao hả, ở đây sinh con đẻ cái với chuột để làm thức ăn cho kẻ khác à?

Sợ con Chúc Cửu Âm đó sao?

Một lát nữa chủ nhân tôi qua đó chặt đầu nó cho lão xem...” Phong Dạ xuất hiện đã giúp ba người Tô Mộc giải quyết rắc rối với đàn chuột.

Thấy Phong Dạ đang trò chuyện với bạn cũ, ba người Tô Mộc quay người đi về phía cơ quan tiếp theo của mộ thất.

Trương Khởi Linh bước đến một viên gạch lát nền trông rất bình thường, dùng lực giẫm xuống, mở ra một lối đi bí mật dẫn xuống lòng đất.

Mộ táng tộc Xà được xây dựng bên cạnh đài tế tự Thanh Đồng Thần Thụ.

Có lẽ ban đầu người tộc Xà cũng không ngờ ở đây đã có sẵn một cây thần bằng đồng kỳ lạ.

Khi ba người vừa bước xuống lối đi, đàn chuột vốn đang hung hăng trong trận pháp bỗng nhiên run rẩy, nhanh chóng tìm chỗ lẩn trốn.

Ngay sau đó, một cái đầu rắn một mắt, vảy đen, hình tam giác lớn bằng cả cái bàn ăn mười người thò ra từ góc tối.

Phong Dạ cảm nhận được Tô Mộc đã rời đi, cũng cảm nhận được Chúc Cửu Âm xuất hiện, liền lắc đầu: “Lão yên tâm đi lão bạn cũ, lão không chết uổng đâu, tôi sẽ mang xác lão về nghiên cứu thật kỹ, ha ha ha, chúng ta vẫn sẽ là huynh đệ tốt...” “Súc sinh...” Chúc Cửu Âm đi đến đâu, những con chuột lông đen khổng lồ vốn là mối đe dọa với

người thường đều bỏ chạy tán loạn như thấy quỷ.

Tuy nhiên, vẫn có những con chuột không thoát khỏi miệng rắn khổng lồ.

Chúc Cửu Âm lười biếng thè lưỡi, nuốt chửng những con chuột chưa kịp chạy thoát, từng con từng con một, mà thân hình đồ sộ của nó chẳng hề thay đổi.

Xem bộ dạng của nó thì có vẻ rất quen thuộc với nơi này.

Vốn dĩ Chúc Cửu Âm phải tìm kiếm thức ăn dưới lòng đất, nhưng năm xưa nơi này xảy ra biến cố sinh ra đàn chuột khổng lồ, thế là nó chẳng buồn xuống sâu nữa mà cứ thong dong sống ở đây.

Cho đến khi nhóm Tô Mộc tới.

Khi ba người vừa đặt chân vào đây, Chúc Cửu Âm đã cảm nhận được hơi người và nguồn nhiệt lượng khổng lồ.

Một cảm giác rất kỳ quái.

Rõ ràng chỉ là cơ thể người bình thường, nhưng nhiệt lượng từ ba người này trong mắt Chúc Cửu Âm lại rực rỡ như mặt trời.

Thị giác của loài rắn không thấy được màu sắc, chỉ cảm nhận được nóng lạnh.

Nhiệt lượng rực rỡ tỏa ra từ cơ thể ba người đại diện cho việc nếu nuốt chửng họ, nó sẽ có được sự biến hóa cực kỳ mạnh mẽ.

Nhưng Chúc Cửu Âm không phải loài rắn thường, nó không ngu ngốc.

Nhiệt lượng siêu nhiên đó cũng đồng nghĩa với việc ba người này rất lợi hại.

Nhưng cũng nhờ họ xuất hiện mà con chuột tổ tiên mà nó tìm mãi không thấy cuối cùng cũng chịu lộ diện.

Nhiệt lượng của con chuột tổ tiên này tuy không bằng ba người kia, nhưng cũng thuộc hàng đỉnh cao trong chuỗi thức ăn của nó.

Ăn nó có lẽ sẽ có biến hóa lớn.

Phong Dạ cười tà mị, hóa thành một luồng khói đen biến mất trước mặt con chuột lớn.

Phong Dạ vốn cũng chỉ là người thường có truyền thừa Quan Sơn Thái Bảo, nhưng giống như các tổ tiên, lão thiếu thời gian để nghiên cứu những bí bảo cổ tịch lấy được từ các cổ mộ.

Nhưng Tô Mộc đã cứu lão, đồng thời cho lão thời gian vô tận.

Thế là Phong Dạ đã đón nhận sự biến hóa rực rỡ nhất của mạch Quan Sơn Thái Bảo, đạt được thành tựu to lớn, học được nhiều thuật Vu Cổ đã thất truyền từ lâu.

Chúc Cửu Âm chậm rãi bò đến trước con chuột khổng lồ, thè lưỡi, con mắt độc nhất tỏa ra ánh xanh quỷ dị.

"Ăn ta rồi ngươi sẽ không còn nguồn thức ăn cung cấp mỗi ngày nữa.

Chúng ta đã thỏa thuận rồi, ta ở đây sinh sôi con cháu cung cấp thức ăn cho ngươi, ngươi không được hại ta..." Con chuột lớn run rẩy nói bằng giọng đầy sợ hãi.

Không biết Chúc Cửu Âm có hiểu tiếng người không, nhưng nó vẫn giữ nguyên tư thế, không có động tĩnh gì khác.

Chính sự im lặng quỷ dị đó càng khiến con chuột lớn cảm thấy rùng mình sợ hãi.

Nhóm Tô Mộc xuống hết bậc thang cơ quan, đi đến lối vào một hang động dưới lòng đất khác.

Cùng lúc đó, cả ba đều ngẩng đầu nhìn lên cửa hang.

Vì ngay khi họ xuống đến nơi, một luồng khí lạnh ập đến như thể có ai vừa bật máy lạnh công suất lớn.

Tiếp theo, một đội quân lính cổ đại cưỡi chiến mã cao lớn chậm rãi bước ra từ cửa hang.

Dẫn đầu là một chàng trai trẻ mặt trắng, sắc mặt tái nhợt, đi được vài bước đã bắt đầu ho khụ khụ.

Đội ngũ phía sau hắn đội mũ giáp hổ phù, mặc hắc thiết giáp, im lặng không tiếng động.

"Âm binh mượn đường." Trương Khải Sơn khẽ mỉm cười, trò này anh rành lắm.

Chương 253

"Các ngươi chính là đội quân Bất Ngôn Kỵ do tiểu hoàng tử Bắc Ngụy dẫn đầu đi tìm thuật trường sinh năm xưa sao?" Trương Khải Sơn trực tiếp đứng chặn trước đội âm binh.

Keng!

Thống lĩnh kiêu kỵ quân mũ hổ phía sau tiểu hoàng tử Bắc Ngụy không nói một lời, rút đao chém về phía Trương Khải Sơn.

Nụ cười trên môi Trương Khải Sơn biến đổi, anh lạnh lùng đá một cước vào chân chiến mã.

Chân ngựa quỵ xuống, thống lĩnh kiêu kỵ quân lập tức ngã nhào xuống đất, sắc mặt đại biến.

"Các ngươi là ai, chặn đường chúng ta làm gì?" Tiểu hoàng tử Bắc Ngụy nhíu mày, ngăn thủ hạ tiếp tục tấn công, khó hiểu nhìn ba người Tô Mộc.

"Mất trí nhớ rồi." Trương Khải Sơn phủi bụi trên tay, gật đầu nói.

Năm xưa Trương Khải Sơn từng dẫn theo ba ngàn âm binh xử lý nhiều sự kiện linh dị ở khắp nơi, nên nhìn thấy bộ dạng không nhớ mình đã chết của tiểu hoàng tử Bắc Ngụy, anh liền nhận ra điều gì đó.

"Các ngươi đã chết từ lâu rồi, hiện giờ chỉ là những mảnh tàn hồn, ngay cả chủ hồn cũng không còn, rất yếu ớt.

Năm xưa các ngươi tới đây giao chiến với tộc nhân ở đây và đều tử trận cả sao?" Trương Khải Sơn nhíu mày hỏi.

"Chúng ta...

đã chết rồi sao?" Sắc mặt tiểu hoàng tử Bắc Ngụy đại biến, đội

quân Bất Ngôn Kỵ phía sau bắt đầu náo động.

“Chết không thể chết hơn được nữa.” Tô Mộc cười nói.

“Không thể nào!

Ngụy quốc còn đang đợi chúng ta về cứu nước, chúng ta không thể chết như vậy được!

Lũ tiểu nhân các người...” Tiểu hoàng tử Bắc Ngụy nghiến răng.

“Còn Bắc Ngụy gì nữa, Tư Mã Ý đã lật đổ triều đại nhà Tào của các người rồi, nhà Tào năm xưa chết sạch rồi, cậu là hậu duệ của vị nào?” Tô Mộc nghi hoặc.

“Đại tư mã, Đại tư mã...” Ánh mắt tiểu hoàng tử trở nên mơ hồ, dường như đang nhớ lại những ký ức xa xăm.

“Đúng, Đại tư mã, các người là người của Đại tư mã, đến để chặn giết chúng ta đúng không...” Có vẻ tiểu hoàng tử đã nhớ lại được chút ít ký ức cũ.

Keng!

Trương Khởi Linh không nói một lời, trực tiếp rút Hắc Kim Cổ Đao đứng ra.

Muốn đánh?

Thì đánh, nói nhảm làm gì.

Ai ngờ, Trương Khởi Linh vừa bước lên một bước, đội âm binh này lập tức như gặp phải cuồng phong, nhanh chóng hóa thành tro bụi biến mất vào trong hang động.

Trương Khởi Linh cau mày.

Trương Khải Sơn giải thích: “Người sống chớ lại gần, hồn phách của họ quá mỏng manh yếu ớt, dương khí từ thân xác cậu quá mạnh,

họ không tài nào chịu nổi đâu.” “Xem ra bên trong đúng là có điều lạ, có thể giữ được vong hồn chết ở đây nhiều năm như vậy.” Trương Khải Sơn lẩm bẩm.

“Vào xem là biết ngay.” Tô Mộc gật đầu, dẫn đầu bước vào trong hang động.

Bước vào hang đá trước mặt, mọi người nhìn thấy một đài cao bằng phẳng rất rộng rãi, giống như một quảng trường hiện đại, xung quanh trang trí bích họa vô cùng tinh xảo.

Bộp!

Tô Mộc đưa tay ra đỡ lấy một phiến đá ném về phía mình.

Trương Khải Sơn và Trương Khởi Linh đều nhìn về hướng phiến đá bay tới, rồi thấy những sinh vật dạng vượn khổng lồ giống như loài thủy hầu tử đã gặp trước đó.

Chính lũ vượn này đã ném đá vào Tô Mộc.

Điều khiến Trương Khải Sơn kỳ lạ là mỗi con vượn này đều đeo một chiếc mặt nạ đồng cổ quái, diện mạo hung tợn như sứ giả địa ngục.

Ngay sau đó, những đợt tấn công bằng đá dày đặc từ phía lũ vượn ập tới.

Trương Khải Sơn né vào vách đá bên cạnh.

Trương Khởi Linh thì vung đao gạt phăng những phiến đá xuống đất.

Tô Mộc bung chiếc ô cốt đen ra chắn trước mặt, cùng Trương Khởi Linh nhanh chóng áp sát đàn vượn.

Trương Khởi Linh hành động rất nhanh, khi tiếp cận được một con vượn đeo mặt nạ đồng, anh vung đao đâm thẳng vào người nó.

Tiếp theo, một cảnh tượng kỳ quái xảy ra.

Trương Khởi Linh rút đao ra, trên lưỡi đao dính những vệt máu đã đông đặc như đã chết từ nhiều ngày trước, đồng thời con vượn bị đâm không hề chần chừ mà đấm thẳng một quyền vào ngực Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh không kịp phản ứng bị đấm bay ra ngoài.

Trương Khải Sơn trầm giọng: "Sinh vật bất tử sao?" Trương Khải Sơn không phải chưa từng đối phó với sinh vật bất tử kiểu như cương thi.

Nếu không dùng đạo thuật của Lâm Cửu hay kỳ môn cục của Lão Bát thì đối phó loại này khá phiền phức.

Chủ yếu là giết không chết, mà số lượng vượn lại đông, cứ như lũ ruồi nhặng vậy, phiền không chịu nổi.

Tô Mộc lên tiếng: "Mặt nạ có vấn đề." Trương Khải Sơn nhanh chóng áp sát một con vượn vừa nhảy xuống từ đài cao, giật phăng chiếc mặt nạ trên mặt nó ra.

Ngay sau đó, anh thấy bên trong mặt nạ có một sinh vật dạng côn trùng tám chân cổ quái như loài cua ký cư.

Mặt nạ vừa rơi ra, con vượn lập tức như đã chết từ lâu, cơ thể khô khốc ngã xuống đất, tỏa ra mùi hôi thối.

Đồng thời, Trương Khải Sơn cảm nhận được chiếc mặt nạ trong tay đang vùng vẫy rất mạnh.

Anh lập tức ném nó xuống.

Chiếc mặt nạ đồng bắt đầu bò nhanh về phía Trương Khởi Linh.

Bép~ Giây tiếp theo, Tô Mộc giẫm một cước lên chiếc mặt nạ đang bò đó, một luồng nước xanh lục bắn ra từ bên trong.

“Ái chà!

Giữ mạng cho nó chứ, thứ này khó nuôi thành hình lắm, sau này có thể dùng để chế tạo hàng loạt quân đoàn binh sĩ bất tử cho chủ nhân đấy!” Phong Dạ từ trong tối bước ra, tiếc nuối nhặt xác con quái vật dưới mặt nạ đồng lên thở dài.

Chương 254

“Lão thích thì cứ lấy, nhưng đừng có thí nghiệm trên người bình thường.” Tô Mộc nhíu mày.

Anh thừa biết Phong Dạ vẫn âm thầm nghiên cứu những thứ tà môn ngoại đạo này.

Phong Dạ gật đầu, rồi rắc một nắm bột tím về phía đàn vượn bất tử, lũ vượn lập tức đứng đờ ra như gỗ tại chỗ.

Phong Dạ giải thích với mọi người: “Đây là Ly Cổ, loại cổ trùng này có thể bám vào sinh vật, khống chế hệ thần kinh của chúng, chỉ biết tấn công và thèm khát máu thịt, không có não.

Ngày xưa đây là thứ dùng để đối phó với những thủ hạ không nghe lời, luyện họ thành tử sĩ thực thụ.” “Nhiều năm rồi mới thấy lại loại cổ độc này, để tôi giải quyết, các đại lão cứ đi trước một bước.” Phong Dạ chắp tay chào nhóm Tô Mộc.

Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật giật, gật đầu.

Trương Khởi Linh thu đao, cùng Tô Mộc và Trương Khải Sơn đi đến dưới gốc cây đồng cổ thụ cao chọc trời.

Thanh Đồng Thần Thụ tuy mang tên là cây nhưng thực chất chỉ là một vật nhân tạo.

Nó được chế tạo tinh xảo, mỗi đường gân trên lá đều giống hệt lá cây thật, rễ cũng làm bằng đồng, bám chặt vào lòng đất một cách phức tạp.

Tô Mộc đi đến dưới gốc cây thần, mỉm cười, lấy ra một đống loa bluetooth nhỏ từ trong ba lô.

Trương Khởi Linh và Trương Khải Sơn cũng lấy ra rất nhiều loa

tương tự.

Tô Mộc nhìn cây thần một cái, rồi nhấn nút gọi trên màn hình điện thoại cho một người.

"Sắc tức thị không, không tức thị sắc..." Tiếng tụng kinh niệm Phật trầm ấm trang nghiêm vang lên từ vô số chiếc loa nhỏ dưới đất.

Tô Mộc đen mặt, cảm thán: "Này Cửu thúc, thúc lấy nhầm kinh siêu độ rồi à?

Sao lại là sắc tức thị không?" "Khụ khụ, hình như nhầm thật!

Xin lỗi xin lỗi, vừa nãy đang đánh mạt chược nên hơi lú lẫn..." Giọng Cửu thúc vang lên đầy ngượng ngùng qua loa bluetooth.

Cây thần trước mặt họ chính là thứ năm xưa đã hấp thụ quá nhiều tinh khí thần của người chết đến mức sinh ra sức mạnh quái dị tà môn như vậy.

Cách đối phó tốt nhất là tìm đến những tồn tại như Cửu thúc.

Một lát sau, Cửu thúc tìm đúng kinh siêu độ và bắt đầu tụng lại.

Một luồng sức mạnh huyền bí nhanh chóng bao trùm không gian xung quanh cây thần, tỏa ra ánh kim quang nhạt.

Không biết có phải là ảo giác của Tô Mộc hay không, anh bỗng thấy cây thần vốn là vật chết đó khẽ rung động một cái, rồi cảnh tượng trước mắt Tô Mộc thay đổi.

Trong tầm mắt Tô Mộc, một nhóm thủ lĩnh mang theo các quốc kỳ khác nhau đều quỳ sụp trước mặt anh, còn bản thân Tô Mộc thì đang ngồi trên một chiếc long ngai làm bằng vàng ròng.

"Ảo giác thôi." Tô Mộc lắc đầu, Thanh Đồng Thần Thụ muốn dùng chiêu khống chế Lão Dương để khống chế họ đúng là hạ sách.

Tô Mộc bước xuống khỏi long ngai, tầm nhìn lập tức trở lại hiện

thực.

Hai người Trương Khởi Linh và Trương Khải Sơn cũng bước tới vài bước rồi lấy lại được sự tỉnh táo.

Muốn dùng những dục vọng trần thế tầm thường để thao túng họ sao, đúng là si tâm vọng tưởng.

Chỉ có điều Tô Mộc cảm thấy hơi lạ là Trương Khởi Linh dường như trải qua ảo giác khác với anh và Trương Khải Sơn, sắc mặt cậu ấy tái nhợt khó coi.

Tuy đã thoát ra nhưng có vẻ nó đã chạm đến một nỗi niềm sâu kín nào đó trong lòng cậu ấy.

Dưới tiếng tụng kinh của Cửu thúc, những oán linh trên cây thần bắt đầu thoát khỏi sự kiểm soát của đồng xanh, rơi xuống đất như một đám loạn ma, khôi phục khả năng hành động.

Đồng thời, cũng có những oán linh nhắm vào ba người Tô Mộc.

Họ bị sức mạnh huyền bí trên cây thần giam cầm hàng trăm hàng nghìn năm, lúc này thấy có mấy cái xác người sống trước mặt, giữa việc được sống lại và tan biến, kẻ bình thường đương nhiên sẽ chọn cái trước.

Thế là, vô số oán linh hung tợn lao về phía ba người.

"Ai không định ra tay thì tự rời đi, còn ai có ý đồ xấu thì lại đây với tôi." Tô Mộc nhìn đám oán linh đang lao tới, khẽ cười, xoay chiếc ô cốt đen trong tay.

Sức mạnh tà túy trên chiếc ô lập tức hút sạch những oán linh đang tiếp cận họ.

"Tô tiên sinh..." Lão Dương run rẩy quỳ xuống giữa đám oán linh.

"Tô gia, tình huống có vẻ không đúng lắm." Trương Khải Sơn

sững người, buột miệng nói.

Hửm?

Tô Mộc chưa hiểu chuyện gì, chẳng phải oán linh trên cây thần đã được thu phục rồi sao?

Nhưng giây tiếp theo, anh phát hiện sự thay đổi quái dị của Thanh Đồng Thần Thụ.

Sau khi các oán linh được Cửu thúc siêu độ và rời đi, cây thần bỗng lộ ra từng mảng lớp vỏ mới tinh, giống như một thân cây trong rừng sau khi bị sét đánh lại đâm chồi nảy lộc.

Sau khi quan sát kỹ, họ phát hiện nguồn gốc của hiện tượng này.

Dưới gốc cây thần dường như có thứ gì đó đang không ngừng rung lắc, khiến lớp bụi thời gian bám trên cây rụng xuống hết.

Cùng lúc đó, một ý nghĩ khủng khiếp nảy ra trong đầu Tô Mộc.

Tư liệu về thần thụ Tần Lĩnh là do Tô Mộc dựa vào ký ức cốt truyện Đạo Mộ Bút Ký từ kiếp trước mà biết, một phần là do anh đã tự tra cứu thêm để bổ sung hoàn chỉnh lai lịch của nó.

Cây đồng Tần Lĩnh này được xây dựng từ thời kỳ trước nhà Tần.

Việc bắt Chúc Cửu Âm để lấy mỡ rắn cũng là từ thời đó.

Phải biết rằng vào thời nhà Tần, vị hoàng đế đó từng đốt sách chôn nho, nhiều ghi chép lịch sử trước đó đều bị xóa sạch, hậu thế khó mà tìm được tư liệu về các triều đại trước Tần.

Nghĩa là cây đồng này đã tồn tại từ rất lâu, và khi đó người ta thường dùng huyết thực để dẫn dụ sinh vật cổ đại Chúc Cửu Âm dưới lòng đất.

Bao nhiêu năm qua đi, tuy không còn người hiến tế huyết thực nữa, nhưng loài rắn vốn có tập tính sống bầy đàn.

Nói cách khác, dưới gốc cây đồng này có thể là cả một ổ Chúc Cửu Âm!

Tô Mộc vẫn nhớ Chúc Cửu Âm xuất hiện trong Đạo Mộ Bút Ký không phải là thần thoại có thần thông quảng đại, mà chỉ là một loài rắn cổ đại có kích thước lớn và tính tấn công cực mạnh mà thôi.

Vậy con Chúc Cửu Âm xuất hiện ở đây bao năm qua có đẻ thêm con cháu dưới gốc cây không?

Đây là lãnh địa của Thanh Đồng Thần Thụ, đồng thời cũng là địa bàn của lũ Chúc Cửu Âm đó.

Chương 255

Hù~ Một tiếng rít như tiếng người hít thở vang lên từ một hang tối dưới gốc cây.

Ngay sau đó, Lão Dương vừa quỳ lạy trước mặt Tô Mộc và những oán linh chưa kịp bị hút vào ô cốt đen đều hóa thành khói đen, nhanh chóng bay về phía hang động tối tăm đó.

"Tô gia, Tô gia, cứu tôi, cứu tôi..." Lão Dương hét lên kinh hãi nhưng không có sức chống cự.

Ba người Tô Mộc đứng im tại chỗ.

"Rút lui, truyền tin tức về nơi này lên trên, liệt nó vào danh sách cấm địa cấp SSS." Tô Mộc nhíu mày nói với Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn nghiêm túc gật đầu.

Một con Chúc Cửu Âm có thể hút hồn người chết thì ngay cả Tô Mộc cũng chưa từng gặp.

Hơn nữa, nếu dưới gốc cây thực sự là một ổ Chúc Cửu Âm thì đối phó sẽ cực kỳ nan giải.

Thực sự nghĩ đến thôi đã thấy rợn người, cả một bầy rắn quấn lấy nhau với lớp vảy dày đặc và cơ thể nhớp nháp.

Phải thừa nhận rằng những cơn ác mộng kinh khủng nhất của Tô Mộc trước đây đều liên quan đến rắn.

Vì vậy khi đối phó với loài này, Tô Mộc luôn giữ ý định có thể tránh thì tránh, dù loài rắn bình thường không thể làm hại được anh.

"May mà ba chúng ta tới đây." Trương Khải Sơn thở dài cười bất đắc dĩ.

Nếu lúc này là người bình thường tới đây và có ý định mang cây đồng này ra ngoài bán, e là sẽ đào ra một chủng tộc sinh vật khủng khiếp đủ khiến thế giới phải run sợ.

Xì xì xì~ Ngay khi ba người định rút lui, những tiếng động li ti vang lên sau lưng họ.

Trương Khởi Linh không kịp phản ứng, lập tức dùng Hắc Kim Cổ Đao chắn trước mặt, sau đó một lực lớn ập tới hất văng cậu ấy đi.

Trương Khải Sơn biến sắc, đấm thẳng một quyền vào kẻ vừa tấn công Trương Khởi Linh.

Bốp!

Rắc~ Chỗ Trương Khởi Linh ngã xuống không biết từ lúc nào đã có một cỗ quan tài, cú ngã khiến nắp quan tài nứt toác, cậu ấy lập tức hộc ra một ngụm máu.

"Ai đó!" Một giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên bên tai ba người.

Trương Khởi Linh còn chưa kịp đứng dậy đã bị một thiếu niên mặc áo xanh từ trong quan tài nhảy ra kề đao vào cổ.

Tuy nhiên, Tô Mộc và Trương Khải Sơn lúc này không thể bận tâm được nhiều.

Vì cú đấm vừa rồi của Trương Khải Sơn đánh lên lớp vảy rắn dày đặc, đối phương chẳng hề hấn gì.

Tô Mộc nhanh chóng thu ô cốt đen lại, từ mặt ô đâm ra những mũi gai sắc nhọn.

Con quái vật suýt nuốt chửng Trương Khởi Linh chính là con Chúc Cửu Âm phục kích trên trận pháp quan tài lúc trước mà không tấn công họ.

Lúc này, Chúc Cửu Âm với thân hình khổng lồ như giao long, mắt

đơn vảy đen, sau khi vồ hụt Trương Khởi Linh liền quay sang tấn công Trương Khải Sơn.

Chiếc đuôi như xích sắt của nó đồng thời quét về phía Tô Mộc.

Tô Mộc lùi lại vài bước, trở tay đoạt lấy thanh kiếm trong tay tiểu hoàng tử Bắc Ngụy vừa mới tỉnh lại, đồng thời đá văng cậu ta đi.

"Đón lấy!" Tô Mộc ném thanh kiếm cho Trương Khải Sơn.

Trương Khởi Linh nhanh chóng đứng dậy, liếc nhìn tiểu hoàng tử đang nằm ở góc rồi cầm ngược Hắc Kim Cổ Đao lao về phía Chúc Cửu Âm.

"Hình xăm Kỳ Lân..." Tiểu hoàng tử Bắc Ngụy dụi mắt, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn hình xăm trên người ba người đang chiến đấu với con rắn khổng lồ.

Tiểu hoàng tử lúc này mới thực sự tỉnh táo với đầy đủ ký ức trước khi ngủ say.

Khi tỉnh lại thấy có người đè lên mình lại còn mang vũ khí nên cậu ta mới ra tay theo bản năng.

Nhưng lúc này, cậu ta bỗng thấy ba thanh niên có chiến lực mà ngay cả ở thời đại của cậu ta cũng chẳng có mấy cao thủ bì kịp.

Hơn nữa còn có hình xăm Kỳ Lân và Cùng Kỳ trên người họ.

Dường như tiểu hoàng tử này đã từng thấy hình xăm Kỳ Lân, hoặc giả cậu ta biết điều gì đó về tộc hệ mang hình xăm này.

Nếu đúng vậy thì truyền thừa của Trương gia chẳng phải là quá lâu đời sao?

"Chúc Cửu Âm, Thanh Đồng Thụ, hình xăm Kỳ Lân..." Tiểu hoàng tử nghĩ về những điều trước mắt, bỗng nhận ra: "Mình... mình chưa chết sao...

Hổ Đầu Kiêu Kỵ quân đâu rồi...” Chát!

Tiếng kinh đường mộc gõ mạnh xuống bàn trước mặt người đàn ông mặc áo xanh.

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng mỉm cười: “Được rồi, câu chuyện về Lão Cửu Môn hôm nay đến đây thôi, tôi phải dọn dẹp để lên kinh đây, đa tạ các vị khán giả đã ủng hộ tiền bạc và quà cáp.” “Sao vậy?

Chúng tôi lặn lội từ miền Nam đuổi theo tiên sinh tới đây chỉ để nghe kể chuyện, sao hôm nay kết thúc sớm thế?” “Đúng thế!

Tề tiên sinh, ngài kể thêm chút nữa đi.” Mọi người dưới khán đài ngơ ngác hỏi.

Người đàn ông mặc áo xanh đeo kính gọng vàng chắp tay nói: “Tôi có chút việc riêng cần xử lý, hẹn ngày khác nhé các vị, cáo từ.” Vừa nói xong, bên ngoài rạp kể chuyện bỗng có một nhóm quân nhân mặc đồng phục thống nhất bước vào.

“Bát gia, chúng tôi đợi ngài nửa ngày trời, hóa ra ngài lại chạy ra đây kể chuyện...” Người dẫn đầu cười khổ nói.

Người được gọi là ‘Bát gia’ chắp tay sau lưng, bước ra ngoài: “Không kể chuyện thì lấy đâu ra tiền đi du lịch khắp nơi.

Ngày xưa lên kinh có thể đi xe ngựa, giờ toàn phải dùng căn cước đi tàu hỏa, phiền chết đi được.” “Người đã đến đông đủ chưa?” Tề Thiết Chủy chắp tay đi phía trước đám đông.

“Tô gia và Phật gia bận việc khác rồi, người của Nhị gia và Hoắc gia đã đến, giờ tìm được Bát gia ngài rồi, còn các môn chủ khác vẫn chưa liên lạc được.” Người dẫn đường nhíu mày nói.

“Tàm tạm rồi, dẫn đường đi.

Năm xưa Kỳ môn cục bên cạnh Tỏa Long Tỉnh là do tôi và hậu duệ gia tộc Gia Cát bố trí, không ngờ lại bị phá giải dễ dàng như vậy.

Lần này nhà Gia Cát ai tới?" "Gia Cát Thanh và em trai hắn, thuộc lớp trẻ, nhưng cũng là người nắm quyền hiện tại của nhà Gia Cát." "Được, cứ đến xem sao đã." Do sự cố Tỏa Long Tỉnh, du khách và cư dân gần đó đều bị tạm thời sơ tán với lý do hỏa hoạn.

Sau đó, một nhóm người mặc đủ loại trang phục lục tục từ khắp nơi kéo đến.

Nhóm Tô Mộc và Trương Khải Sơn chưa tới, Cửu Môn Đề Đốc chỉ có Tề Thiết Chủy, Hoắc Linh của nhà họ Hoắc và Nhị Nguyệt Hồng.

Chương 256

Các thế lực tổ chức khác thì đến không ít.

Dù sao đây cũng là đế đô, nếu thực sự xảy ra chuyện gì sẽ rất dễ gây chấn động thế giới.

"Nghe nói Tô cục trưởng không tới, lần này để ai chủ trì đây?" "Đúng thế, Tô Mộc không tới thì ai đủ sức lãnh đạo mọi người?" Các thế lực khác bàn tán xôn xao khi biết tin Tô Mộc vắng mặt.

Sở dĩ cấp trên không trực tiếp can thiệp vào Cục Điều tra 749 là vì nhóm người Tô Mộc tìm về đều có năng lực đặc thù, tính tình quái gở, người thường không tài nào trấn áp nổi.

"Ơ, lần này Bát gia cũng tới à, vậy cứ nghe xem Bát gia nói thế nào đã." "Bát gia tới rồi, suỵt, mọi người nói nhỏ thôi." "Bát gia." "Đã lâu không gặp các vị." Tề Thiết Chủy chắp tay chào mọi người.

Nhị Nguyệt Hồng đã đến từ sớm, nhưng tính tình anh thanh đạm, không thích giao tế nên vị Nhị gia này lại không được nể trọng bằng Bát gia.

"Có manh mối rõ ràng nào chưa?" Tề Thiết Chủy thấy mọi người dồn sự chú ý vào mình liền nhíu mày hỏi người bên cạnh.

"Chưa có, quỷ dị lắm.

Sợi xích lớn như vậy mà mang đi khỏi Tỏa Long Tỉnh không hề dễ dàng, không biết kẻ trộm xích có thân phận lai lịch thế nào." Tề Thiết Chủy dẫn mọi người đi đến cạnh miệng giếng đã bị phong tỏa từ nhiều năm trước.

Vừa tới gần, luồng khí ẩm lạnh từ trong giếng đã ập vào mặt.

Miệng giếng vẫn còn dấu vết mài mòn do sợi xích nặng nề để lại

qua nhiều năm, nhưng giờ đây tuyệt nhiên không thấy bóng dáng sợi xích đâu nữa.

Sợi xích lớn như vậy muốn mang đi khỏi đế đô một cách thần không biết quỷ không hay thì đúng là chuyện không tưởng.

Và một khi sợi xích đã bị động vào, chắc chắn thứ dưới đáy giếng đã được thả ra.

Đế đô không chỉ có mỗi miệng giếng này, đường thủy dưới đáy giếng thông với những đâu thì không ai rõ.

Nghĩa là con Chúc Cửu Âm dưới đó đã chạy mất hay chưa vẫn còn chờ xác nhận.

Chỉ có điều, dưới đáy giếng đó không ai có thể xuống được.

Đối đầu với Chúc Cửu Âm trên cạn còn chẳng ai dám bảo đảm thắng lợi, huống chi là dưới nước.

Tề Thiết Chủy cau mày, thật sự lão cũng không biết phải phân phó nhóm người đặc thù này thế nào, lúc này mà có Tô Mộc ở đây thì tốt biết mấy.

"Gửi cho Lão Bát đi." Tô Mộc gật đầu với Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn liền gửi tấm ảnh xác con Chúc Cửu Âm vừa chụp được vào điện thoại của người bên cạnh Tề Thiết Chủy.

Chúc Cửu Âm là thứ hiếm ai trên đời gặp được, người đủ sức giao đấu với nó lại càng ít.

Con quái vật bị xích dưới Tỏa Long Tỉnh vốn là một con Chúc Cửu Âm bị bắt từ một triều đại nào đó và được coi như thần linh bị giam cầm.

Hiện giờ người ở đế đô cần xử lý mối nguy hiểm khi nó bị xổng ra, đồng thời tìm kẻ đã thả nó.

May mắn là ba người Tô Mộc vừa hợp lực giết chết một con, gửi ảnh cho bên Tề Thiết Chủy để họ có sự chuẩn bị.

Tô Mộc quay đi nhìn tiểu hoàng tử Bắc Ngụy vẫn còn đang ngơ ngác.

Tại lối ra của Thần thụ Tần Lĩnh.

Tô Mộc đi phía trước, Trương Khải Sơn đang giải thích cho tiểu hoàng tử về sự thay đổi của thời đại và đưa ra hai lựa chọn.

Do thân phận đặc thù sau khi phục sinh nên tiểu hoàng tử không thể hòa nhập ngay vào thế giới hiện tại dưới danh nghĩa người thường, mà sẽ được sắp xếp vào một đội ngũ đặc biệt để từ từ làm quen.

Nghe kể về cục diện thế giới hiện nay và sự thay đổi của các triều đại, sắc mặt tiểu hoàng tử trông khá tệ.

Nhưng cũng may, lần trước Tô Mộc đã đưa Lỗ Thương Vương ra ngoài, hai người này có thể gặp gỡ trao đổi để cùng hòa nhập.

"Mất tín hiệu à?

Hay lại đang bận việc khác rồi?" Tô Mộc tắt máy, nhíu mày.

Người ở đế đô đang đợi anh, sau khi rời khỏi cây đồng anh đã liên hệ với cấp trên yêu cầu quản lý nơi này không cho người ngoài vào.

Đồng thời anh cũng liên lạc với nhóm Ngô Tà.

Nhưng không ngờ là chẳng liên lạc được với ai.

Tại một ngôi làng hẻo lánh ở Tần Lĩnh.

Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử và Hải Thiếu đã bị dân làng dẫn đến một nơi nào đó trong Tần Lĩnh.

Đến lúc này họ mới hiểu tại sao dân làng lại bắt mình.

Hóa ra khi phát hiện nhóm Ngô Tà là dân đổ đấu, họ đã bắt ép họ phải tìm cho bằng được vị trí Thanh Đồng Thụ trong truyền thuyết.

Hầu hết dân bản địa vùng Tần Lĩnh đều biết sâu trong núi có một cây đồng cổ, nơi chôn giấu khối tài sản dùng mấy đời không hết.

Chỉ là bao năm qua hiếm ai tìm được vị trí chính xác.

Gần đây, có người đã biết đại khái vị trí và phát hiện ra lớp da rắn Chúc Cửu Âm lột lại.

Người trong làng đều cùng họ hàng hang hốc với nhau, nếu gặp nguy hiểm, ít nhất nhóm Ngô Tà có thể làm mồi nhử để dân làng thoát thân.

Hiện tại.

Ngô Tà, Phan Tử và những người khác đều bị trói tay, vũ khí trên người đã bị thu sạch, bị dân làng áp giải đi về phía cây thần.

"Béo à, lúc nãy tôi thấy có cô nương vào phòng Tiểu Tam gia đấy, chúng ta phải nhanh lên, không thì Tiểu Tam gia bị 'ép duyên' mất." Phan Tử đầy vẻ lo lắng.

Không phải họ không đánh lại dân làng, mà vì khả năng thực chiến của Ngô Tà và Hải Thiếu quá yếu, một khi họ bị khống chế thì Phan Tử và Bàn Tử dù mạnh đến đâu cũng bó tay.

"Lo gì, Ngô Tà trông vẫn còn 'zin' lắm, cứ để cậu ấy hưởng thụ chút đi." Bàn Tử nhe răng cười.

"Hưởng thụ cái gì?" Cách đó không xa, một người đàn ông mặc áo đen, đội mũ trùm, mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt sâu thẳm trầm giọng hỏi.

"Trương gia!" Bàn Tử phấn khích reo lên.

"Tiểu Ca!" Phan Tử mừng rỡ.

“Có chuyện gì thế?” Tô Mộc và Trương Khải Sơn từ đằng xa bước tới, vừa vặn đứng trước đội ngũ của Bàn Tử.

Dân làng bên cạnh lập tức đưa hung khí kề vào cổ nhóm Bàn Tử để đề phòng bốn người Tô Mộc vừa xuất hiện.

Chương 257

Dù sao bốn người này đều mang vũ khí và trông chẳng dễ xơi chút nào.

Bàn Tử nhìn lưỡi dao kề cổ mình liền biết điều ngậm miệng lại.

Một người đàn ông khoảng năm sáu mươi tuổi trong đám dân làng bước ra: "Các người tìm thấy Thanh Đồng Thụ Tần Lĩnh rồi phải không?" Trương Khởi Linh quan sát đám dân làng một lát rồi bất ngờ rút đao lao thẳng tới.

"Đại thần!

Đừng, đừng làm liều!

Ngô Tà không sao đâu!" Bàn Tử cuống quýt hét lên.

Trương Khởi Linh đúng là không coi tính mạng họ ra gì mà!

Vừa thấy không có Ngô Tà ở đây là cậu ấy định chém giết luôn.

Nghe tiếng Bàn Tử, Trương Khởi Linh mới dừng bước, đứng cách dân làng vài mét.

Đám dân làng đồng loạt lùi lại, khí thế của Trương Khởi Linh vừa rồi khiến ai nấy đều run sợ.

"Các người muốn tìm Thần thụ Tần Lĩnh sao?" Tô Mộc mỉm cười.

"Được, tôi dẫn các người đi, đến nơi thì thả người.

Tôi không cho các người quyền lựa chọn, tôi chỉ đang thông báo là sẽ dẫn các người đi, sau đó các người phải thả người cho tôi." Tô Mộc nheo đôi mắt sâu thẳm.

"Không, không thả thì anh làm gì..." Phập!

Phong Dạ bất ngờ xuất hiện phía sau người dân làng vừa định lên tiếng, tay phải lão bóp nát một trái tim vẫn còn đang đập, máu chảy đầm đìa, khóe miệng nở nụ cười tà ác.

“Làm gì được sao?

Để tôi cho các người thấy kết cục của việc không nghe lời.” Phong Dạ thoắt ẩn thoắt hiện, cười gằn.

Đám dân làng sững sờ.

Mấy kẻ đang kề dao vào cổ Bàn Tử biến sắc, tay hơi dùng lực.

Phong Dạ như thể không liên quan đến mình, lại bước tới cạnh một người khác: “Các người giết một người, tôi giết mười người.

Các người giết ba người họ, tôi sẽ giết sạch cả làng, không tha một ai từ già trẻ lớn bé.” “Anh... anh... thật là vô pháp vô thiên!

Chúng tôi sẽ báo cảnh sát!” Một gã dân làng ngây ngô nghiến răng nói.

Phong Dạ nhún vai: “Tôi là dân lậu không hộ khẩu, anh cứ báo đi.” “Anh...

đừng có quá kiêu căng!” “Kiêu căng?

Sao anh biết tôi họ Trương?” Trương Khải Sơn nhún vai đùa cợt.

“Các người...” Đám dân làng mồ hôi đầm đìa.

Nhóm Tô Mộc thực sự quá khó đối phó, dù là động thủ hay đấu khẩu đều không chiếm được chút lợi lộc nào.

Rõ ràng họ đang nắm con tin trong tay mà cứ thấy mình yếu thế thế nào ấy.

“Anh vừa nói là giữ lời chứ?” Người đàn ông lớn tuổi lúc nãy lại bước ra nhìn Tô Mộc.

“Dẫn chúng tôi đến cây thần, sau đó chúng tôi thả người, các người cũng thả chúng tôi đi.” Ông ta nghiêm túc nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu: “Nói một là một.” “Được, dẫn đường!” Ông ta dứt khoát gật đầu.

Tô Mộc quay người đi theo lối cũ.

Những người khác theo sau, chẳng mấy chốc đã trở lại vị trí pho tượng Phật đá nằm dưới đất.

Tô Mộc dừng bước, chỉ vào đầu tượng Phật: “Lối vào ở đó.” Dân làng thì thầm với nhau vài câu, rồi mấy người thận trọng tiến vào đầu tượng Phật.

Một lát sau, những người đó quay ra gật đầu, xác nhận đây chính là nơi có cây thần trong truyền thuyết.

“Các người vào đó mà không lấy thứ gì sao?” Dân làng tò mò hỏi.

“Vào đi, bên trong sẽ có thứ các người muốn.” Tô Mộc lắc đầu.

“Được, quân tử nhất ngôn, các người vẫn còn một người trong làng chưa bị ai đụng đến đâu, đi đi, đừng làm hại người của chúng tôi, tôi để A Phát đi cùng các người về đón người.” Ông lão gật đầu.

“Được.” Một lúc sau, bốn người Tô Mộc cùng với Bàn Tử, Phan Tử và Hải Thiếu quay lại ngôi làng hẻo lánh dưới chân núi Tần Lĩnh.

Trương Khởi Linh vào làng đón Ngô Tà vẫn còn bình an vô sự ra, rồi cả nhóm lên đường về đế đô.

“Thế giới này có nhiều điều chưa giải đáp được không phải vì con người không muốn giải mã, mà là không thể giải mã được.

Dù là dưới đáy biển hay trong lòng đất, dường như vẫn tồn tại những sinh vật khác hẳn nhân loại, chúng mang gen của sinh vật cổ đại từ vạn năm trước, chẳng hề tiến hóa mà vẫn giữ nguyên hình thái

cũ...” Trương Khải Sơn vừa đi vừa giải thích.

Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử nhìn tấm ảnh xác Chúc Cửu Âm trên điện thoại mà Trương Khải Sơn gửi cho, mặt mày đầy vẻ chấn kinh.

Chúc Cửu Âm trông rất giống rồng trong thần thoại, chỉ là không có tứ chi, trên đầu không sừng, trông như tổ tiên của loài rắn với kích thước khổng lồ kinh hoàng từ thời khủng long.

Hải Thiếu và Phan Tử khi đi ngang qua vùng Giang Nam đã xin xuống xe về trước.

Chỉ còn lại Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Trương Khởi Linh, Ngô Tà và Bàn Tử tiếp tục lên đường về phía đế đô.

Tại đế đô, nhóm Cửu Môn đến trước đã cùng các tổ chức khác bàn bạc suốt một ngày mà chẳng đi đến kết quả gì.

Nghe tin Tô Mộc đang trên đường tới, mọi người mới tạm gác lại lo âu để chờ đợi.

Tô Mộc nằm ở ghế phụ lái nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Khải Sơn vừa lái xe vừa kể cho ba người ngồi sau nghe về chuyện của Cửu Môn Đề Đốc.

Bàn Tử và Ngô Tà chăm chú lắng nghe, ghi nhớ từng câu từng chữ.

Chương 258

Trương Khởi Linh ngồi cạnh cửa sổ, gió thổi lùa qua mái tóc dài lộ ra đôi mắt sâu thẳm đang nhìn Ngô Tà - người đồng hành có đôi mắt đầy linh khí.

Nhạc trên xe đang phát một bản nhạc nhẹ nhàng, du dương. 'Gió chiều lướt qua, bao ký ức năm xưa, xoay vần trong hư ảo, liệu đã tan biến rồi chăng?

Từ phía xa bước lại, dáng người anh thanh tao, giữa bao người vây quanh, mà thế giới vẫn lặng thầm...' Chiếc xe lướt qua dưới những cột đèn đường, ánh đèn vàng hắt lên khuôn mặt của Tô Mộc và Trương Khởi Linh khiến những người đi đường tình cờ lướt qua đều phải ngoái nhìn.

Dù sao thì diện mạo tuấn lãng của hai người đàn ông này cũng đủ khiến các cô gái trẻ phải thốt lên kinh ngạc.

Nhân viên giám sát thiên nhãn của đế đô báo cáo: "Báo cáo, báo cáo, xe biển số Tương A009 đã vào kinh." "Báo cáo, xe biển số Tương A009 đã đến vị trí XXX." "Báo cáo, xe biển số Tương A009 đã tiếp cận mục tiêu." Vì biển số xe bài hào đặc biệt, lại thêm lúc vào kinh đô, Trương Khải Sơn cần xuất trình giấy tờ chứng minh thân phận, nên trên suốt quãng đường, chiếc xe Trương Khải Sơn cầm lái đều nằm dưới sự giám sát của một số người.

Biển số của chiếc xe này, bao nhiêu năm qua số lần đến đế đô chỉ đếm trên đầu ngón tay, thậm chí ngay tại Trường Sa cũng chẳng mấy khi ra khỏi cửa.

Đồng thời, các trạm giám sát dọc đường đều nhận được tin tức từ cấp trên, yêu cầu cho phép đi qua, không cần kiểm tra quá nhiều, cứ

thế mà thả hành.

Thế là, nhóm người Tô Mộc nhanh chóng đến được vị trí của cục điều tra 749.

"Tô gia." "Tô gia." "Tô Mộc." "Tô tiên sinh." Tô Mộc dẫn theo Trương Khải Sơn, Trương Khởi Linh, Ngô Tà và Bàn Tử cùng đi vào.

Suốt dọc đường, Bàn Tử và Ngô Tà đã chứng kiến một cảnh tượng mà cả đời này họ nghĩ mình sẽ chẳng thấy được mấy lần.

Những người xung quanh tỏa ra khí tức mạnh mẽ, hoặc mặc đồng phục đặc biệt, khi thấy Tô Mộc đến đều lần lượt cúi đầu chào hỏi, không một ngoại lệ.

Ngay cả người đàn ông mặt đầy nếp nhăn, trông có vẻ là người có thân phận cao nhất trong cục điều tra lúc này, khi thấy Tô Mộc đi tới cũng lộ ra nụ cười hiền hòa, chào hỏi anh.

Tô Mộc đi thẳng về phía vị trí ghế cao, Trương Khải Sơn và Trương Khởi Linh khi đi đến khu vực của Cửu Môn thì dừng bước.

Ngô Tà định đi theo thì bị Trương Khởi Linh kéo lại một cái.

Bàn Tử cũng tỏ vẻ hơi căng thẳng, nhưng thấy bọn Trương Khải Sơn gật đầu với mình, hắn mới cùng Ngô Tà và Trương Khởi Linh dừng lại.

Vì vậy, chỉ còn một mình Tô Mộc tiếp tục bước về phía trước.

Đây là một căn phòng giống như phòng họp công ty, khi Tô Mộc đi đến vị trí đầu tiên, Tề Thiết Chủy cười tươi kéo ghế ra cho anh.

Tô Mộc gật đầu với Tề Thiết Chủy rồi ngồi xuống, những người khác bấy giờ mới thong thả ngồi theo.

"Nói đi, có chuyện gì." Gương mặt Tô Mộc không lộ vẻ cảm xúc gì, toát ra vẻ uy nghiêm không cần giận dữ.

“Chúc Cửu Âm bị nhốt ở Tỏa Long Tỉnh không biết bị kẻ nào thả ra rồi, hiện tại vẫn chưa tìm được hung thủ, cũng không rõ tung tích của Chúc Cửu Âm.” Nhị Nguyệt Hồng vẫn mặc bộ y phục đỏ năm nào, là người đầu tiên trả lời câu hỏi của Tô Mộc.

“Tô tiên sinh, chúng tôi nghi ngờ là người của môn phái Toàn Tính làm.” Một người đàn ông dáng người cao ráo, đeo kính gọng vàng gõ gõ lên mặt bàn gỗ trước mặt.

“Tô gia, đây là con trai của Từ Tường, tên là Từ Tam.” Có người sợ Tô Mộc không biết hậu bối nên lên tiếng giải thích.

“Cút!

Tao còn nghi là người của bọn mày làm đấy!

Nói ai thế hả!” Một cậu nhóc trông chưa đến tuổi trưởng thành, mặt tái mét, sốt sắng hét lên.

Đứa trẻ này khi bọn Nhị Nguyệt Hồng gặp đã phát hiện thực chất không phải hình dáng này, chắc chắn là đã dịch dung.

“Tôi và Bát gia đã bói một quẻ, chỉ thấy được bóng lưng của một người đàn ông, nhưng không phân biệt được thân phận và diện mạo cụ thể, a ha, là một kẻ có bản lĩnh đấy.” Một chàng trai mặt trắng trẻo trông như bị mù khẽ cười nói.

“Vị này là người nắm quyền thế hệ này của gia tộc Gia Cát, tên là Gia Cát Thanh.” Lại có người giải thích cho Tô Mộc.

“Tiểu Vương đã xuống núi chưa?” Tô Mộc nhíu mày hỏi mọi người.

“Tô tiên sinh hỏi đạo sĩ nhỏ Vương Dã ở Võ Đang sơn sao?” Có người khó hiểu hỏi.

“Võ Đang sơn có đạo sĩ nào lợi hại sao?

Vương Dã đó là ai?" "Đúng thế!

Sao Tô tiên sinh vừa tới đã hỏi người đó?

Lợi hại lắm sao?" "Đã cử người hỏi rồi, Vương Dã dường như không hứng thú xuống núi, đối với sự bổ nhiệm của cục điều tra luôn tỏ vẻ hờ hững, không xuống núi." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu.

Khi Tô Mộc đến, nghe thấy mọi người không tìm được tin tức về kẻ thả Chúc Cửu Âm, anh đã bảo Nhị Nguyệt Hồng đi gọi Vương Dã tới.

Nhưng không ngờ, Vương Dã chẳng nghe lời ai, nhất quyết không xuống núi.

"Bỏ đi, Gia Cát Thanh, lão Bát, theo tôi ra ngoài một chuyến." Tô Mộc đứng dậy, gọi riêng hai người này ra khỏi văn phòng.

Mọi người tuy thắc mắc nhưng vì người nói là Tô Mộc nên cũng không dám tò mò quá nhiều.

Dù sao vị này năm đó là sự tồn tại đã đánh bại cả giới dị nhân, lời của anh, giới dị nhân không ai dám không nghe.

Sau khi ra khỏi văn phòng, Tô Mộc nói khẽ với hai người bên cạnh: "Gia Cát Thanh, tôi biết có một loại thuật pháp hiến tế thọ mệnh để chiêm bốc chuyện tương lai, cậu và lão Bát liên thủ, dùng tôi làm vật hiến tế để chiêm bốc." "Chuyện này... sao có thể được." Gia Cát Thanh trẻ tuổi hít sâu một hơi khí lạnh.

Loại thuật chiêm bốc này rất mạnh, nhưng cũng vì quá mạnh nên một khi sử dụng sẽ nuốt chửng thọ mệnh của người thi pháp, nhẹ thì mất năm sáu mươi năm thọ mệnh, nặng thì tử vong tại chỗ, chẳng tính ra được gì.

"Không ngờ Kỳ Môn của nhà Gia Cát lại lợi hại thế, có cả cách này." Tề Thiết Chủy chặc lưỡi kinh ngạc.

Ông tuy sớm năm đã học phong thủy toán thuật, nhưng thực tế không phải hậu duệ danh môn gì, phần lớn dựa vào tự nghiên cứu và tìm đọc cổ tịch hiếm thấy.

Nhưng thiếu niên bên cạnh đây truyền thuyết là hậu duệ của Gia Cát Khổng Minh, thuật pháp theo học chính là Gia Cát Kỳ Cục truyền lại từ năm đó.

"Người nhà cậu chưa nói với cậu sao?

Gia Cát Thanh." Tô Mộc nhíu mày.

"Cái gì ạ?" Gia Cát Thanh không hiểu.

"Thời ông nội cậu tôi đã tồn tại rồi, đến khi cậu trưởng thành tôi vẫn còn đây, nên không cần lo lắng những thứ đó, tôi tự có cách hóa giải sức mạnh hiến tế." Tô Mộc lắc đầu.

"Vậy được rồi, thuật này có hại cho nhân hòa, Tô tiên sinh đừng để những cảnh tượng trong chiêm bốc làm mê muội tâm trí mà không thoát ra được." Gia Cát Thanh lo lắng.

"A ha, thế gian này còn gì có thể khiến Tô gia lưu luyến quên lối về, đắm chìm trong đó chứ, yên tâm đi nhóc nhà Gia Cát." Tề Thiết Chủy cười giải thích bên cạnh.

Gia Cát Thanh gật đầu, rồi bỗng nhớ ra gì đó, nghi hoặc hỏi: "Đúng rồi Tô tiên sinh, lúc nãy anh nói về đạo sĩ nhỏ ở Võ Đang, cậu ta cũng hiểu thuật Kỳ Môn Độn Giáp sao?

Chương 259

Thế hệ trẻ à?" "Coi là vậy đi, biết sơ sơ, cậu ta không đến thì thôi, cậu và lão Bát cộng lại cũng đủ để vận hành thuật pháp đó." Tô Mộc liếm bờ môi khô khốc.

"OK." Gia Cát Thanh không chần chừ nữa, cùng Tô Mộc và Tề Thiết Chủy đến một căn phòng khác, bắt đầu triển khai thuật chiêm bốc hiến tế.

Trong văn phòng Tô Mộc vừa bước ra, anh vừa đi khỏi là bên trong lập tức ồn ào trở lại.

Chủ yếu là vì trong số những người này có vài tổ chức không mấy hòa thuận với nhau.

Một trong số đó là 'Nạp Đô Thông' mà Tô Mộc nhắc đến trước đó, và một tổ chức khá tự do tản mạn nhưng ai nấy đều sở hữu sức mạnh siêu nhiên gọi là 'Toàn Tính'.

Người đàn ông tên Từ Tam sau khi Tô Mộc đi đã đứng dậy, tiến đến trước mặt hai gương mặt lạ lẫm là Ngô Tà và Bàn Tử, đưa danh thiếp của mình, khóe miệng nở nụ cười hiền hòa nói: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Tiểu Tam gia, đây là danh thiếp và phương thức liên lạc của tôi, có việc gì cứ tìm tôi, tôi có thể giúp đỡ." "Tiểu béo à~ đi theo chị đi, chị bao cưng hài lòng~" Người phụ nữ bẩm sinh có mị cốt tiến sát tai Bàn Tử, thỏ thẻ một câu.

Bàn Tử nước miếng chảy ròng ròng, đôi mắt đờ đẫn nhìn người phụ nữ dáng vẻ thướt tha mềm mại bên cạnh.

"Hắc hắc hắc, thật không thật không?" "Ân~ thật mà, chỉ cần anh đồng ý gia nhập Toàn Tính của em, em sẽ tùy anh..." Hạ Hòa nheo nheo đôi mắt, cười doanh doanh.

Rõ ràng những hành động cô ta làm khiến nhiều người thấy rất giả tạo, nhưng khi cô ta làm và nói những điều đó, mọi người lại thấy hết sức bình thường.

“Gia nhập Toàn Tính... không được không được, đổi điều kiện khác đi, mẹ kiếp, để lão Lục mà biết thì chân của Bàn gia này chắc chắn bị đánh gãy.” Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Xì!” Hạ Hòa bĩu môi, chuyển hướng nhìn sang hai người đàn ông diện mạo lãnh tuấn đứng không xa, rồi bước tới.

“Hai vị gia~” Hạ Hòa dịu dàng lên tiếng với Trương Khải Sơn và Trương Khởi Linh.

“Cút!” Trương Khởi Linh lạnh lùng.

“Có việc?” Trương Khải Sơn hỏi.

“Trương tiểu ca, sao lại lạnh lùng với người ta thế chứ.” Hạ Hòa gần như dán sát vào cánh tay Trương Khởi Linh, sau đó tự giác cảm thấy sống lưng lạnh toát, da đầu tê dại, liền tự mình lùi lại mấy bước.

Trong Toàn Tính, Quát Cốt Đao Hạ Hòa là một sự tồn tại đặc biệt có khả năng thao túng dục vọng của sinh vật.

Nhưng đen đủi thay, những kẻ cô ta gặp toàn là đám đàn ông trông có vẻ chẳng mấy hứng thú với phụ nữ.

Trương Khởi Linh thì cô ta đã tò mò muốn tiếp cận không chỉ một lần, nhưng chưa lần nào thành công.

Có vẻ như Trương Khởi Linh đối với sinh vật gọi là phụ nữ này xưa nay chưa từng có hứng thú.

Thế là cô ta định tiếp cận Bàn Tử trong đám hậu duệ Cửu Môn, nhưng cũng phát hiện trên người Bàn Tử có điểm quái lạ, một loại

sức mạnh thần bí nào đó không chịu ảnh hưởng bởi năng lực của cô ta.

"Hạ Hòa muội tử, nếu cô không ngại thì thực ra có thể đến Cửu Môn chúng tôi, Lục gia của Cửu Môn vẫn chưa kết hôn, ông ấy không chê đâu." Trương Khải Sơn nở nụ cười trêu chọc.

Hạ Hòa: "..." Nghe thấy tên của Hắc Bối Lão Lục, mặt Hạ Hòa đen sầm lại.

Hắc Bối Lão Lục cũng không bị sức mạnh đặc biệt trên người cô ta ảnh hưởng, nhưng ông ta là kiểu người có thể chiếm tiện nghi của cô ta, rồi chiếm xong là chạy mất hút.

Khổ nỗi Hắc Bối Lão Lục trông vừa không mấy ưa nhìn, tính tình lại bạo chúa.

Đó đơn giản là ác mộng của đại đa số phụ nữ!

Dù là vì Toàn Tính mà hy sinh một mình cô ta, cô ta cũng không đời nào chịu đi sống với Hắc Bối Lão Lục.

"Hạ Hòa!" Một người nãy giờ ngồi yên vị, trông có vẻ chẳng hứng thú với việc gì, ngoại hình cũng tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, cũng là một mỹ nam tử hiếm thấy trên đời, đại diện cho Thiên Sư Phủ ở Long Hổ Sơn, đột ngột đập bàn đứng dậy.

"Hét cái quái gì thế!" Bàn Tử ngạc nhiên nói.

Hạ Hòa vừa mới trêu chọc hắn, Bàn Tử thấy cô nàng này trông cũng rất ổn, giờ bị gã đàn ông khác mắng mỏ, hắn tự nhiên thấy ngứa mắt.

"Anh có ý kiến gì sao?" Thiếu niên Thiên Sư Phủ liếc nhìn Bàn Tử một cái.

"Đánh lẻ?

Hay là lên cả hội?" Trong mắt Bàn Tử lộ ra vẻ giảo hoạt.

Nếu ở bên ngoài hay nơi khác mà gặp đám người Long Hổ Sơn này, Bàn Tử thật sự không chắc sẽ liều mạng với đối phương.

Nhưng bây giờ, trong hoàn cảnh này, hắn đang đại diện cho Hắc Bối Lão Lục đến tham dự cuộc họp, chỗ dựa là Lão Cửu Môn.

Có bản lĩnh thì cứ để người Thiên Sư Phủ va chạm với Lão Cửu Môn thử xem.

"Anh vẫn chưa phải đối thủ của tôi, thế hệ này của các anh không một ai có thể tranh phong với tôi, thôi bỏ đi." Thiếu niên Thiên Sư Phủ nhìn Trương Khải Sơn, Trương Khởi Linh, Nhị Nguyệt Hồng, khẽ mím môi, từ bỏ ý định tiếp tục tranh chấp với Bàn Tử.

"Người ta cũng chẳng phải phụ nữ của anh, câm miệng đi, đúng không tiểu tỷ tỷ, hắc hắc hắc." Bàn Tử quay người nhìn Hạ Hòa.

Sắc mặt Hạ Hòa thay đổi, giữ một khoảng cách nhất định với mọi người trước mặt.

"Mọi người đừng cãi nhau nữa, chờ Tô tiên sinh quay lại đi, lát nữa anh ấy nghe thấy thì không hay đâu." Lại một thiếu niên mặt lạ khác đứng dậy khuyên ngăn mọi người.

"Nhà họ Phong vẫn đại khí như vậy, người kế thừa thế hệ này khí vũ cũng thật bất phàm." "Chậc chậc, đám trẻ thế hệ này có vẻ đều rất lợi hại." "Xì, chẳng qua là không cùng thời đại với Tô tiên sinh thôi, bao nhiêu năm rồi, thiếu niên kiệt xuất trên đời này dù là tinh tú ban ngày thì vầng trăng sáng vĩnh viễn chỉ có một." "Không thể nói thế được, thế hệ trẻ của đất nước chúng ta càng ngày càng lợi hại mới là điều chúng ta mong đợi nhất." Tại một căn phòng khác.

Chiêm bốc vừa mới bắt đầu, Gia Cát Thanh – người được coi là thuật sĩ lợi hại nhất đương thời – bỗng biến sắc, kinh ngạc thốt lên:

“Tô tiên sinh, đây là Kỳ Cục gì vậy?

Thậm chí có thể cải động cả phương vị Thiên Can Địa Chi, chuyện này... chuyện này không thể nào!” Nguyên nhân là khi Gia Cát Thanh và Tề Thiết Chủy liên thủ dùng thuật chiêm bốc, Tô Mộc cũng tham gia vào.

Ngay cả Tề Thiết Chủy cũng không ngờ vị đại ca này của mình lại biết cả thuật của thuật sĩ.

Bao nhiêu năm qua, Tề Thiết Chủy chưa từng thấy Tô Mộc sử dụng lần nào.

Đương nhiên là sau khi Lão Cửu Môn lui bước, mọi người tản ra, tiếp xúc với Tô Mộc ít đi nên mới không phát hiện ra.

Tô Mộc đã nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ cử động: “Phong Hậu, Phong Hậu Kỳ Môn.” “Bắt đầu đi.” Tô Mộc không nói nhảm, bắt đầu thúc động thuật pháp, tiến vào không gian thần bí của thuật chiêm bốc.

Khắc tiếp theo.

Dưới sự dẫn dắt của sức mạnh huyền ảo, Tô Mộc mở mắt ra, nhìn thấy trước Tỏa Long Tỉnh là bóng lưng cao ráo của một người đàn ông.

Tô Mộc bước đi, tiến về hướng Tỏa Long Tỉnh trong không gian hư vô đó.

Trong không gian chiêm bốc, Tô Mộc giống như một vị thần, có thể tiến vào không gian của sự việc đã xảy ra, nhưng không thể can thiệp vào bất cứ điều gì đã hoặc chưa phát sinh, chỉ có thể nhìn và nghe, thu thập thông tin.

Thế là, Tô Mộc đã thấy được diện mạo và dáng hình của người đàn ông thần bí đứng bên cạnh Tỏa Long Tỉnh.

Chương 260

Chỉ là ngay sau đó, Tô Mộc bỗng khựng lại.

Chính diện của bóng hình này có thể thấy rõ, không phải người!

Chính vì đối phương không phải người nên toán thuật của Gia Cát Thanh và Tề Thiết Chủy mới không tính ra được đại khái là kẻ nào đã thả Chúc Cửu Âm.

Đây là một con rối được chế tạo từ chất liệu giống con người.

Con rối sau khi làm đứt xích sắt trong Tỏa Long Tỉnh liền ném xích vào trong, sau đó chính nó cũng nhảy xuống Tỏa Long Tỉnh.

Vì thế mới không ai biết xích sắt trong đó biến đi đâu, và tại sao có người lại đến thả Chúc Cửu Âm.

Con rối.

Luyện khí thuật.

Khi nhìn thấy con rối này, trong lòng Tô Mộc đã có đáp án.

Kẻ đứng sau chủ đạo chuyện này cũng chỉ là một thanh niên đương đại, cùng lứa với Ngô Tà và Bàn Tử, trong tổ chức dị nhân, thủ lĩnh của Bích Du thôn.

Cũng chỉ có vị đó mới sở hữu luyện khí thuật lợi hại đến thế, mới có gan làm chuyện này.

"Tìm thấy người rồi, tôi tự mình giải quyết, không có việc gì nữa thì mọi người có thể giải tán." Tô Mộc không bước vào văn phòng ồn ào kia nữa, chỉ nói một câu ở cửa rồi tự mình rời đi.

Người của Lão Cửu Môn phản ứng lại, đuổi theo Tô Mộc.

Những người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, nhưng vì không được

Tô Mộc cho phép đi theo, họ cũng chẳng biết nên làm gì tiếp theo, chỉ đành lắc đầu, sau đó rời đi hoặc tiếp tục nán lại kinh đô.

Cần biết rằng cuộc họp này không phải do Tô Mộc triệu tập, anh cũng chỉ được mời đến.

Những người phía trên có hệ thống quy tắc của họ, Tô Mộc vốn chẳng mấy quan tâm đến cái quy tắc đó.

Nếu làm việc theo quy trình của bên trên thì e rằng nhiều chuyện đã không kịp nữa rồi.

"Nè, kem nè, anh vội vã muốn đi đâu thế?" Một cô gái tóc đen dài thẳng chắn trước mặt Tô Mộc, đưa ra cây kem ở tay trái, còn cây kem ở tay phải thì vẫn đang bị cô nàng liếm láp.

Ánh mắt cô gái thuần khiết như bầu trời xanh thẳm.

"Phùng Bảo Bảo?" Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng cùng dừng bước.

Nhớ năm đó Hắc Bối Lão Lục bị người phụ nữ điên này đuổi theo suốt năm con phố, tay cầm dao phay, suýt chút nữa đã chém bay nửa cái mạng của ông ta.

Sức chiến đấu của người phụ nữ điên này, người Cửu Môn ai cũng biết là không thể xem thường.

"Tôi ra ngoài làm chút việc." Tô Mộc nhíu mày.

"Ồ ồ, có cần tôi giúp không?

Tôi chôn hắn cho anh." Phùng Bảo Bảo tiếp tục ăn kem, buột miệng nói.

"Không có việc gì thì có thể qua đây chơi." Tô Mộc gật đầu.

"OK." Phùng Bảo Bảo chu môi cắn kem, ra hiệu tay với Tô Mộc.

Tô Mộc và Phùng Bảo Bảo dẫn đầu bước ra khỏi tòa nhà văn phòng, Trương Khải Sơn, Trương Khởi Linh và những người khác lững thững theo sau.

Ngô Tà với vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Đó là vợ của Tô gia sao?" Trương Khải Sơn hơi lúng túng gãi đầu: "Chúng ta cũng không rõ lắm, Tô gia của các cháu hồi trước nợ không ít nợ phong lưu, nhưng có lẽ chỉ có Phùng Bảo Bảo này mới xứng với anh ấy thôi." "Tô gia gặp Bảo Nhi tỷ ở đâu vậy ạ?

Bảo Nhi tỷ nghe giọng hình như là người vùng mình?" Ngô Tà truy vấn.

"Năm đó Tô gia và Lục gia biến mất một thời gian, sau này nghe Lục gia kể lại, Tô gia tìm thấy Phùng Bảo Bảo trong một ngọn núi hoang, lúc đó cô ấy giống như một đứa trẻ bị thú hoang nuôi lớn, không có mấy nhân tính, sau này là Tô Mộc từ từ dạy cô ấy, để cô ấy sống giống một con người." Trương Khải Sơn khẽ mỉm cười.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Trương Khải Sơn đầy ẩn ý rồi tiếp lời: "Năm đó chúng ta cứ ngỡ Tô gia cũng sắp kết hôn rồi, nhưng sau đó Tô gia đột nhiên đưa cô gái đó vào một tổ chức khác để làm việc, giờ xem ra, chắc là để tránh cho cô ấy gặp nguy hiểm khi ở bên cạnh anh ấy." "Lão đại không có nhân duyên, phúc trạch mỏng, mệnh Thiên Sát Cô Tinh, sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu." Tề Thiết Chủy thở dài, tiếp lời.

Ngô Tà và Bàn Tử gật đầu, ra vẻ 'thì ra là vậy'.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục là hai trong số ít môn chủ Cửu Môn độc thân đến tận bây giờ.

Hắc Bối Lão Lục thì thôi đi, dù sao cũng xấu trai, tính tình lại cục súc, không ai thích cũng bình thường.

Nhưng Tô Mộc ngoại hình tuấn tú, lại có sức hút cá nhân riêng, người như thế mà đến giờ vẫn chưa tìm được người bạn đời thì đúng là hơi lạ.

Nhưng thực tế, bên cạnh Ngô Tà cũng có một người kỳ quái như vậy.

Trương Khởi Linh.

Ngô Tà từng nghe kể về chiến tích của Trương Khởi Linh qua sổ tay của ông nội và lời kể của chú Ba.

Năm xưa, Hoắc Linh của nhà họ Hoắc cũng từng theo đuổi Trương Khởi Linh, nhưng anh ta chẳng hề bận tâm, ngay cả khi người nhà họ Hoắc đích thân đến chỗ Tô Mộc cầu thân, Tô Mộc cũng chỉ nói rằng mình chẳng có cách nào với Trương Khởi Linh cả.

Nghĩa là Trương Khởi Linh cũng đã được nhiều cô gái theo đuổi từ rất sớm, nhưng vẫn chưa bao giờ có kết quả gì.

Tô Mộc và Phùng Bảo Bảo nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người Lão Cửu Môn phía sau.

Trương Khải Sơn thốt lên: "Mẹ kiếp!

Lại thế rồi!

Mỗi lần Tô gia và Bảo Nhi đi làm việc là y như rằng sẽ lờ đi sự hiện diện của chúng ta." "Bỏ đi, chúng ta cứ về nghỉ ngơi trước đã, sức chiến đấu của hai người họ chắc không có nguy hiểm gì đâu." Nhị Nguyệt Hồng cười khổ lắc đầu.

Mọi người lúc này mới đi chậm lại, hướng về khách sạn đã đặt sẵn để nghỉ ngơi.

Tô Mộc và Phùng Bảo Bảo nhanh chóng xuyên qua đám đông người qua đường, nhanh như chớp, để lại từng đạo tàn ảnh.

“Lên xe.” “Ừ.” Tô Mộc cầm vô lăng, Phùng Bảo Bảo nhảy vọt một cái trực tiếp chui vào ghế phụ, sau đó hai người nhanh chóng lái xe về một hướng khác.

Vị trí Bích Du thôn, Tô Mộc vẫn còn nhớ.

Năm đó khi Tô Mộc được mời tới đế đô tham gia cục điều tra này, để đảm bảo hòa bình ổn định cho một số khu vực, Tô Mộc đã tìm đến Bích Du thôn lúc đó chưa đổi tên thành khu du lịch nghỉ dưỡng, đồng thời cũng tìm thấy kẻ sở hữu ‘Thần Cơ Bách Luyện’ lúc bấy giờ.

Đồng thời năm đó Tô Mộc cũng đã cảnh cáo tất cả những người có năng lực đặc biệt này, lúc anh còn ở đây thì nên an phận một chút.

Nhưng có lẽ theo thời gian trôi đi, nhiều người đã không còn khuất phục dưới uy thế chấn nhiếp năm đó của Tô Mộc nữa.

Vì thế mới có chuyện lần này.

Chương 261

Người của Bích Du thôn là một nhóm sở hữu năng lực đặc biệt độc lập với cục điều tra, kẻ cầm đầu có năng lực rất mạnh và đặc biệt.

Tên gọi là Thần Cơ Bách Luyện.

Đúng như tên gọi, năng lực Thần Cơ Bách Luyện có hiệu quả luyện khí hóa vật cực mạnh, và cái này khác với việc luyện khí ở thế giới người thường, các vật dụng do dị nhân chế tạo đều mang theo một số hiệu quả đặc thù.

Hơn nữa, thủ lĩnh Bích Du thôn thế hệ này dường như có tâm địa bất chính, luôn không mấy an phận.

Phùng Bảo Bảo xuống xe, không biết từ đâu rút ra một cây dao phay mà Tô Mộc đã quá quen thuộc, cầm chắc trong tay, xoay một vòng dao.

"Lần này lại giết sạch à?" Phùng Bảo Bảo nhìn về phía trước, không chút cảm xúc.

"Đừng vội, để tôi hỏi rõ chân tướng đã." Tô Mộc đóng cửa xe, đi thẳng về hướng làng du lịch nghỉ dưỡng trước mặt.

"Ồ." Phùng Bảo Bảo lôi trà sữa ra uống, trông bộ dạng hết sức ngây thơ thuần khiết, khác hẳn với vẻ sát thủ vừa cầm dao phay đòi giết sạch mọi người lúc nãy.

Gào gào gào~ Khi đến gần khu nghỉ dưỡng, tai Tô Mộc và Phùng Bảo Bảo xuất hiện tiếng gầm thét giống như rồng ngâm, không phải tiếng gầm của mãnh thú bình thường.

Đó chính là tiếng gầm của Chúc Cửu Âm.

Quả nhiên, Chúc Cửu Âm trong Tỏa Long Tỉnh đã bị đám người này đưa tới đây.

Không ngoài dự đoán, kẻ sở hữu 'Thần Cơ Bách Luyện' trong Bát Kỳ Kỹ muốn luyện hóa Chúc Cửu Âm, biến nó thành một thực thể dung hợp giữa hung thú và thần khí.

Bên này Tô Mộc đang điều tra sự kiện Tỏa Long Tỉnh, bên kia Ngô Tà vừa trở về khách sạn đột nhiên nhận được tin tức của Ngô Tam Tỉnh thật – người đã mất tích nhiều ngày.

Nội dung tin tức Ngô Tam Tỉnh gửi tới rất ngắn gọn và trực tiếp: "Vân Thiên Cung, mau đến cứu chú." Chỉ một dòng chữ này đã khiến Ngô Tà trằn trọc cả đêm, đồng thời cũng truyền tin tức này tới Tô Mộc đang ở tận Bích Du thôn và những người khác xung quanh.

Trong khách sạn.

Trương Khải Sơn phân tích: "Chẳng lẽ năm đó Trần Văn Cẩm bị nhốt ở vị trí Trường Bạch Sơn, hèn gì cô ấy không gọi bất cứ ai tới giúp đỡ." Nhị Nguyệt Hồng vắt chân, phe phẩy quạt xếp: "Cũng là một người si tình." Tề Thiết Chủy ngón tay bấm nhanh như múa, nhíu mày nói: "Trường Bạch Sơn bên đó rốt cuộc có gì, mà lại ngăn trở thiên cơ, nãy giờ vẫn không tính ra được gì." "Nơi đó quanh năm tuyết phủ, không bóng người, Tô gia trước đó cũng đã nhắc nhở mọi người không nên tùy tiện đến đó, nên nơi đó rốt cuộc có gì thì cũng chẳng mấy ai biết." Trương Khải Sơn nhún vai.

"Vẫn nên đợi Tô gia về rồi tính tiếp, Ngô Tà, cháu thấy thế nào?" Trương Khải Sơn hỏi Ngô Tà bên cạnh.

Ngô Tà tuy còn nhỏ, nhưng nhờ quan hệ của nhà họ Ngô, cậu đã được phá cách thăng lên vị trí môn chủ Cửu Môn.

Lúc này các môn chủ Cửu Môn đang bàn bạc sự việc, Ngô Tà tự

nhiên cũng có tư cách tham gia.

“Cháu đã nhắn tin lại cho chú Ba, gọi điện thoại nữa nhưng không nhận được hồi âm, cháu chỉ sợ nếu chúng ta đến muộn...” Ngô Tà nhíu mày.

“Vậy thế này đi, cháu và Khởi Linh đi trước, bọn ta sẽ tới sau, cháu thấy sao?” Trương Khải Sơn suy nghĩ rồi nói.

“Được ạ, vậy cháu, Bàn Tử, Tiểu Ca và Phan Tử sẽ đi trước, lúc đó mọi người hãy tới, nếu không gặp rắc rối gì thì bọn cháu cũng sẽ báo lại, mọi người không cần đến nữa, đa tạ Phật gia, Nhị gia, Bát gia đã chỉ điểm.” Ngô Tà đứng dậy, ra dáng người lớn hẳn, nói xong một câu với ba người Trương Khải Sơn rồi cùng nhóm Trương Khởi Linh rời khỏi kinh đô trước một bước.

Sau khi nhóm Ngô Tà đi khỏi.

Nhị Nguyệt Hồng không nhịn được cười khẽ: “Trên người Ngô Tà, tôi chẳng thấy được bao nhiêu hình bóng của Cẩu gia cả, Ngô Tam Tỉnh thì tôi còn thấy được một chút.” “Nói cũng lạ, tướng mạo Cẩu gia thì một chín một mười với Lục gia, nhưng tướng mạo Ngô Tà lại giống hệt nhóc Tiểu Hoa kia, từ nhỏ đã thấy đẹp trai rồi.” Tề Thiết Chủy cười khổ.

“Có điều, cậu nhóc vẫn còn thiếu nhiều sự rèn luyện, để sau này xem sao, xem cậu ấy có thể sát cánh cùng chúng ta hay không.” Trương Khải Sơn lắc đầu, đánh giá Ngô Tà không cao bằng hai người bạn đồng hành bên cạnh.

“Trường Bạch Sơn.” Tô Mộc nhìn thấy tin nhắn Trương Khải Sơn gửi tới, rồi lại cất điện thoại vào túi.

Giữa rừng núi gần Bích Du thôn bắt đầu xuất hiện một số con rối bằng gỗ hình người.

Những con rối này trông chẳng khác gì đám búp bê trong thùng rác thành phố, rách rưới, bẩn thỉu.

Nhưng chính những thứ búp bê trông như bị người ta vứt bỏ nơi rừng hoang cỏ dại này lại bất thình lình tấn công khi hai người Tô Mộc đi tới.

Có con rối phun ra những lưỡi dao sắc bén nhanh như đạn bắn về phía hai người.

Có con khi bị kích hoạt sẽ gãy làm mấy đoạn, tơ trắng bên trong sắc như thép, chém sắt như chém bùn.

Nhưng cũng may, lần này người đến là Tô Mộc và Phùng Bảo Bảo chứ không phải người thường, cả hai đã vượt qua các cơ quan con rối đặt quanh Bích Du thôn một cách kinh hiểm nhưng không nguy hiểm, đến được phạm vi làng.

Trên mặt nổi, Bích Du thôn là một làng du lịch nghỉ dưỡng, từ lâu đã có du khách tới tham quan, nhưng về đêm nơi này lại có vẻ âm u quỷ dị.

Cả làng đóng cửa không ra ngoài, nhà nào nhà nấy đều tắt đèn từ sớm, trông như một ngôi làng hoang.

Chỉ có hướng ngôi miếu thờ trong làng là còn le lói ánh sáng.

Hai người Tô Mộc cẩn thận tiếp tục tiến về phía trước, đồng thời cảm nhận hơi thở của người sống xung quanh.

Nhưng đi qua nhiều ngôi nhà trong làng vẫn không cảm thấy dấu hiệu có con người sinh sống, cho đến khi đi tới ngôi miếu thờ đó.

Khi hai người Tô Mộc tới đây, tiếng thú gầm vừa rồi đã biến mất.

Đồng thời, một sinh vật rắn khổng lồ mà Tô Mộc chưa từng thấy bao giờ, toàn thân được chế tạo từ thép trắng tinh, thò đầu ra khỏi

ngôi miếu.

Chiều cao của sân miếu đã không còn ngăn nổi Chúc Cửu Âm vươn mình, cái đầu thép khổng lồ thò ra khỏi miếu, ngửa mặt lên trời gầm thét.

"Là nó sao?" Phùng Bảo Bảo khẽ lầm bầm bên cạnh Tô Mộc, kẹo mút trong miệng vẫn chưa ăn hết, cô nàng này đã lao vút ra ngoài, ánh đao phay trong tay lóe sáng.

Cùng lúc đó, những người trong miếu cũng phát hiện ra Phùng Bảo Bảo đột ngột xông vào, lập tức đánh thành một đoàn.

Khóe miệng Tô Mộc khẽ giật giật: "Vẫn cái tính lỗ mãng này, ái chà." Tô Mộc lắc đầu, theo sát phía sau đi về hướng cổng miếu.

Cổng miếu bị Phùng Bảo Bảo đẩy ra xông vào, bên trong hỗn loạn một mảnh.

Trong tầm mắt chỉ thấy Phùng Bảo Bảo vung đao lên xuống, đánh cho đám dân làng Bích Du thôn không còn sức chống trả.

Nhưng trong đám đông, con Chúc Cửu Âm đang lấp lánh ánh kim loại và thiếu niên tóc dài đứng cách đó không xa lại vẫn luôn không tham gia vào.

Chúc Cửu Âm xem ra đã bị thiếu niên tóc dài này thao túng, im hơi lặng tiếng tiếp tục đứng yên tại chỗ, con mắt độc nhất lạnh lùng quan sát mọi người trước mặt.

Thiếu niên tóc dài dường như đang đợi điều gì đó, ánh mắt luôn đặt ở hướng cổng miếu.

Cho đến khi Tô Mộc xuất hiện.

Khoảnh khắc Tô Mộc đưa tay đặt lên cánh cửa, thiếu niên tóc dài lập tức xua tay với mọi người: "Dừng tay hết đi!" Các dân làng Bích

Du thôn lần lượt nhìn sang thiếu niên tóc dài, đồng thời cũng ngừng vây công Phùng Bảo Bảo.

"Tại hạ Mã Tiên Hồng, ông nội Mã Toàn trước khi qua đời từng dặn dò, phải đáp ứng yêu cầu của tiên sinh, cả đời này không được xuống núi nữa, cũng không được làm điều xằng bậy, tại hạ vẫn chưa phá hỏng quy tắc." Người đàn ông tên Mã Tiên Hồng trực tiếp phất tay áo, quỳ sụp xuống đất, hướng về bóng hình người đàn ông ở cửa vào vẫn chưa hoàn toàn lộ diện, cung kính nói.

Đám người trong Bích Du thôn đều ngơ ngác nhìn nhau, trên đời này còn có ai khiến Mã thôn trưởng phải cung kính sợ hãi đến nhường này?

"Mã Toàn đã qua đời rồi sao?" Tô Mộc đi đến cửa, nhíu mày.

Chương 262

"Tiên sinh, tôi nhận được tin tức Tỏa Long Tỉnh đó là một đại họa cho đế đô, sợ sau này sinh biến nên mới làm ra hàng loạt chuyện này, chỉ là vì không biết tiên sinh là người thế nào nên chưa kịp báo cáo, xin tiên sinh đừng trách cứ." Mã Tiên Hồng quỳ trên mặt đất, đầu không dám ngẩng lên.

Anh ta nhớ rõ, lúc ông nội mất có dặn anh ta rằng, nếu sau này anh ta làm chuyện gì vi phạm quy tắc, sẽ có một thanh niên tìm tới, dặn anh ta hãy nhớ kỹ, một khi thanh niên đó xuất hiện thì ngày tàn của Mã Tiên Hồng không còn xa nữa.

Thế nhưng Mã Tiên Hồng tự thấy lứa tuổi mình chẳng có đối thủ, dần dà cũng tò mò về vị tiên sinh mà ông nội nhắc tới, muốn làm chút gì đó để người đó xuất hiện.

Và rồi Tô Mộc xuất hiện.

Khi cảm nhận được khí tức của Tô Mộc, Mã Tiên Hồng đột nhiên thấy mình đúng là đang tìm chết!

Mã Tiên Hồng vốn nghĩ rằng, dù sao Chúc Cửu Âm trong Tỏa Long Tỉnh cũng là một tai họa, đối với người khác chẳng có tác dụng gì.

Thế là khi nghe tin tức, anh ta đã đến đưa nó về đây.

Cùng lắm thì mình chiếm ưu thế địa lợi ở Bích Du thôn, có thể đánh ngang ngửa với kẻ đi điều tra, xin lỗi một câu là xong.

Nhưng ai mà ngờ được, chuyện này lại lôi kéo cả Tô Mộc ra mặt.

"Trông anh khá giống ông nội mình đấy." Tô Mộc từ ngoài cửa bước vào.

Phùng Bảo Bảo thu tay, con dao phay trong tay biến mất, cô nàng lại trở thành một cô gái dễ thương thuần khiết mặc bộ đồ thể thao bình thường, đội mũ lưỡi trai, miệng ngậm kẹo mút.

Những kẻ thù đã quen với Phùng Bảo Bảo đều biết, chính cái cô nàng trông dễ bắt nạt, không có tính khí gì này mới là ác quỷ lớn nhất trong công ty 'Nạp Đô Thông'.

Cô gái này đã giết rất nhiều người, nam nữ già trẻ đều có, nhưng chưa bao giờ thấy cô lộ ra bất cứ cảm xúc nào, ngay cả sự thương hại cũng không có.

Khổ nỗi Phùng Bảo Bảo trông lại quá đáng yêu thuần khiết.

Tô Mộc cũng tình trạng tương tự, trông giống như một thiếu gia nhà giàu tay không dính nước xuân, không có sức trói gà, nhưng thực tế những người biết Tô Mộc đều luôn giữ thái độ sợ hãi đối với người đàn ông này.

"Anh định chế tạo một con Thanh Nhãn Bạch Long đầu tiên sao?" Tô Mộc chắp tay sau lưng, nhún vai.

"Không, không có..." Mã Tiên Hồng mặt mày khó coi.

"Đưa cách thao túng cho tôi, tôi mang nó đi, anh cứ tiếp tục ở lại đây, nể mặt ông nội anh tôi sẽ không nói chuyện này ra, sau này cũng đừng nghĩ đến mấy cái ý tưởng tà môn ngoại đạo này nữa." Tô Mộc nhìn Mã Tiên Hồng đang quỳ trên đất.

Mã Tiên Hồng gật đầu lia lịa, ném về phía Tô Mộc một vật giống như viên đá.

Tô Mộc bắt lấy, rồi cảm nhận được sự liên kết thần bí giữa viên đá này với con Chúc Cửu Âm toàn thân bằng thép kia.

"Đi thôi, Thanh Nhãn Bạch Long." Tô Mộc cười gọi một tiếng, dẫn theo Phùng Bảo Bảo và Chúc Cửu Âm quay người rời đi.

Tô Mộc vừa đi, một người trong đám dị nhân ở sân trước mặt Mã Tiên Hồng liền bất mãn lầm bầm: "Người đó là ai vậy?

Thôn trưởng tốn bao nhiêu công sức mới nghĩ ra cơ hội này, thế mà người đó vừa xuất hiện đã kết thúc như vậy, có gì ghê gớm đâu, chưa chắc anh ta đã là đối thủ của con Chúc Cửu Âm đã cải tạo đó đâu..." "Câm miệng!" Mã Tiên Hồng đứng dậy, mắng nhiếc tên dân làng đó một câu.

Cái tên Tô Mộc từ thời Tam Thập Lục Tặc đã vang danh khắp giới dị nhân rồi, bao nhiêu năm trôi qua, bản lĩnh của Tam Thập Lục Tặc trong giới dị nhân hiếm có ai bì kịp.

Ngay cả bước chân của các bậc tiền bối còn chẳng đuổi kịp, thì lấy gì mà đòi vượt qua một Tô Mộc đã vượt xa Tam Thập Lục Tặc từ năm đó?

Lấy đầu ra mà vượt qua à?

Mã Tiên Hồng cũng là kẻ xuất chúng trong đám dị nhân thế hệ này, tự cao tự đại, thường xuyên vượt qua nhiều quy tắc của giới dị nhân, làm việc hoàn toàn theo ý thích.

Nhưng lần này, không ngờ một sơ suất vô tâm lại dẫn dụ được Tô Mộc tới.

Mã Tiên Hồng hít sâu một hơi: "Bích Du thôn bắt đầu từ hôm nay, giải tán tại chỗ, mọi người muốn làm gì thì làm đi, đừng ở lại chỗ của tôi nữa, sáng mai tôi mà còn thấy ai ở lại, có một đứa tôi giết một đứa." "Mã thôn trưởng!" "Mã Tiên Hồng!" Dân làng đều lộ vẻ kinh ngạc.

Họ vốn là những dị nhân mạnh mẽ, hoặc là kẻ phạm tội, hoặc là lâm vào đường cùng mới tìm đến Bích Du thôn của Mã Tiên Hồng để nghỉ ngơi, đi theo Mã Tiên Hồng làm ăn.

Nhưng không ngờ tối nay xuất hiện một thanh niên kỳ quái mà Mã Tiên Hồng lại giải tán cả Bích Du thôn.

"Mày tự mình đi đi, nhớ là đừng xuất hiện ở thế giới loài người, lần sau còn để tao gặp lại thì không đơn giản như lần này đâu." Tô Mộc dặn dò con Chúc Cửu Âm đã bị Mã Tiên Hồng cải tạo thành Thanh Nhãn Bạch Long.

Sau đó lôi điện thoại ra, gọi cho Trương Khải Sơn vẫn đang ở kinh đô, nói mình sẽ đến Trường Bạch Sơn trước, những người phía sau cứ theo kịp là được.

"Trường Bạch Sơn, Phùng Bảo Bảo, có phải cô từ Trường Bạch Sơn ra không?" Tô Mộc nhíu mày hỏi.

Ánh mắt Phùng Bảo Bảo mơ màng lắc đầu: "Tôi cũng không rõ tôi có phải từ Trường Bạch Sơn ra không nữa." "Được rồi, vậy lần này dẫn cô qua đó xem thử, xem có tìm lại được ký ức đã mất không, tôi phát hiện cô rất giống một người bên cạnh tôi, anh ta cũng trường sinh bất tử, và cũng không có mấy ký ức." Tô Mộc nghĩ đến Trương Khởi Linh.

Phùng Bảo Bảo cũng là một người trường sinh đặc biệt, tồn tại trên đời này từ thời Tô Mộc còn trẻ, khi Tô Mộc phát hiện ra cô thì cô đã mang hình dáng này rồi, sau đó trải qua gần sáu mươi năm, Phùng Bảo Bảo vẫn vậy, không một chút thay đổi.

Bên cạnh Tô Mộc cũng chỉ có Trương Khởi Linh là tình trạng tương tự Phùng Bảo Bảo.

Cả hai đều không biết lai lịch của mình, mục đích sống, và còn kèm theo chứng mất trí nhớ gián đoạn, thường xuyên quên mất một đoạn thời gian nào đó.

Từ năm Lão Cửu Môn đó, Tô Mộc đã phát hiện ra điểm khác biệt

giữa Trương Khởi Linh và những người họ Trương khác.

Phó quan của Trương Khải Sơn là Trương Nhật Sơn cũng là người họ Trương chính tông, nhưng cũng chỉ là trì hoãn sự già nua mà thôi, không biến thái như Trương Khởi Linh, mãi mãi giữ vẻ trẻ trung và cũng không lợi hại bằng.

Nhưng Trương Nhật Sơn không hề bị mất trí nhớ, anh ta nhớ rất rõ mọi chuyện từ lúc bắt đầu.

Thế là Tô Mộc có một suy đoán.

Liệu Trương Khởi Linh có phải do nhà họ Trương mang ra từ sau Thanh Đồng Môn khi phát hiện ra nó, hoặc là một loại sản vật nào đó trên Trường Bạch Sơn.

Rồi nhà họ Trương dựa vào năng lực huyết mạch của Trương Khởi Linh mới có được hình xăm Kỳ Lân, mới có thể duy trì gia tộc trường thọ qua bao thế hệ.

Và cả lời hứa canh giữ Thanh Đồng Môn kia nữa.

Trương Khởi Linh cụ thể xuất hiện khi nào, Tô Mộc đã tra cứu nhiều tài liệu nhưng đều không có bằng chứng.

Thậm chí khi Tô Mộc tra cứu tài liệu về Uông Tàng Hải, tình cờ phát hiện ra vào thời đại của Uông Tàng Hải dường như đã có nam tử thần bí mang hình xăm Kỳ Lân.

Lần trước khi Tô Mộc cứu vị tiểu hoàng tử Bắc Ngụy từ dưới cây Thanh Đồng ở Tần Lĩnh, anh ta từng nói rằng thời Bắc Ngụy từng xuất hiện một người giống hệt Trương Khởi Linh, giữ chức vụ Mô Kim Hiệu Úy trong cung.

Nghĩa là Trương Khởi Linh đã tồn tại từ thời các vương triều phong kiến.

Chỉ có điều gã này không nhớ gì thôi.

Vậy còn Phùng Bảo Bảo thì sao?

Tô Mộc lái xe, bật định vị điện thoại, dẫn theo Phùng Bảo Bảo bắt đầu hướng về phía Trường Bạch Sơn.

Đồng thời, Tô Mộc vẫn đang suy nghĩ về những người và sự việc thần bí này.

Chương 263

Và cả những mảnh ký ức sắp đạt được ở Trường Bạch Sơn.

Trường Bạch Sơn xưa nay có nhiều truyền thuyết thần quái, nhưng điều Tô Mộc nghe ấn tượng nhất chính là truyền thuyết thần kỳ mang tên Côn Luân Thai.

Truyền thuyết kể rằng Côn Luân Thai là nơi hội tụ của long mạch, khí long mạch hội tụ sẽ sinh ra một đứa trẻ được thai nghén trong đó.

Đứa trẻ này sau vạn năm có thể ra đời, trở thành một sự tồn tại giống như con người.

Chẳng lẽ hai người này đều là loại sản vật đó?

Tô Mộc đã hỏi Trương Khởi Linh và Phùng Bảo Bảo về chuyện Trường Bạch Sơn, nhưng rõ ràng hai người này chẳng nhớ gì về việc mình sinh ra.

Khi họ bắt đầu nhớ chuyện thì đã xuất hiện trên thế giới này rồi, và nhìn từng thế hệ người già đi xung quanh, họ vẫn giữ nguyên hình dáng cũ.

Tô Mộc lái xe, Phùng Bảo Bảo thì đã nhắm mắt, nằm ở ghế phụ ngủ thiếp đi.

Điểm khác biệt giữa Phùng Bảo Bảo và Trương Khởi Linh là Trương Khởi Linh còn biết lo lắng cho một số chuyện, không đêm nào ngủ ngon giấc.

Nhưng Phùng Bảo Bảo thì khác, dù trước mặt là chiến trường, chỉ cần đạn pháo không nổ trúng người thì cô nàng vẫn có thể ngủ ngon lành.

Tô Mộc luôn rất ngưỡng mộ tính cách này của Phùng Bảo Bảo,

nhưng mỗi người một vẻ, Tô Mộc cũng chịu thua.

Trường Bạch Sơn.

Ngô Tà nhận được tin Tô Mộc đã đến, hòn đá tảng đè nặng trong lòng lập tức được trút bỏ.

Có Tô Mộc và Trương Khởi Linh ở đây, mọi vấn đề đều không phải là vấn đề.

Cậu luôn nghĩ như vậy.

Cho đến khi Trương Khởi Linh cùng cậu lên Trường Bạch Sơn, đột nhiên hướng về một phương nào đó trên núi, quỳ xuống đất dập đầu, Ngô Tà mới nhận ra sự việc không hề đơn giản.

Từ lúc Ngô Tà biết chuyện, Trương Khởi Linh luôn đồng hành bên cạnh cậu.

Cậu chưa bao giờ thấy Trương Khởi Linh cúi đầu vì bất cứ chuyện gì, ngay cả Tô Mộc cũng không thể khiến Trương Khởi Linh có bộ dạng như bây giờ.

Ngô Tà biết Trương Khởi Linh đã trải qua bao nhiêu hiểm cảnh, nhưng anh luôn chỉ dựa vào bản thân mình với hình xăm Kỳ Lân để vượt qua gian nan.

Vậy mà bây giờ Trương Khởi Linh lại quỳ xuống trước một ai đó.

Với vẻ mặt đầy thành kính.

Bàn Tử và Phan Tử nhìn nhau, cũng đầy vẻ kinh ngạc, nhưng không ai lên tiếng phát ra âm thanh nào.

Bởi vì nếu ngay cả Trương Khởi Linh cũng trở nên hèn mọn như vậy thì bọn họ...

Bàn Tử bắt đầu cảm thấy lo lắng, không còn vẻ cà lơ phất phơ như trước nữa.

“Tiểu Ca, sao vậy anh?” Ngô Tà siết chặt lớp áo trên người, nhíu mày hỏi một câu.

Trương Khởi Linh chậm rãi đứng dậy, phủi sạch tuyết trên người, lắc đầu rồi tiếp tục bước về phía trước.

“Alo!

Lục gia à!

Vừa rồi, vừa rồi Trương đại thần quỳ xuống rồi, ông bảo lần này tôi đi liệu có mạng trở về không?

Tôi còn định sau này dưỡng lão cho ông đấy, Lục à, Trường Bạch Sơn nguy hiểm thế sao?

Biết thế trước khi đi tôi đã báo cho ông một tiếng, Lục à, tôi sợ Bàn gia này không về được nữa, hu hu, Lục à...” Bàn Tử đi ở cuối đội ngũ, không nhịn được gọi điện cho Hắc Bối Lão Lục, khóc lóc kể lể về áp lực đột ngột cảm nhận được.

Ngay cả Trương Khởi Linh còn phải quỳ.

Phan Tử tuy không có ai để khóc lóc kể lể, nhưng cũng cảm nhận được áp lực tăng vọt, đôi mắt sâu thẳm dừng lại trên người Ngô Tà rất lâu.

Nhà họ Ngô đã nuôi nấng ông bao lâu nay, nếu gặp nguy hiểm ở đây thì cũng là lúc ông báo đáp nhà họ Ngô, báo đáp người đã coi ông như anh em thực thụ, không hề xem thường ông từ nhỏ là Ngô Tà.

Dù có phải chết vì Ngô Tà cũng được.

Phan Tử siết chặt nắm đấm, không nói một lời, gạt đi những bông tuyết đọng trên lông mi, lầm lũi cúi đầu bước về phía trước.

“Thằng cháu rùa này!

Bọn mày đừng đi tiếp nữa, đợi đấy, lão tử tới ngay đây!

Phía Tô gia nói sao?

Mấy đứa nhỏ bọn mày khoan hãy qua đó, tình hình bên đó có chút phức tạp, Trương Khởi Linh cũng chẳng bảo vệ nổi bọn mày đâu." Giọng nói sốt sắng của Hắc Bối Lão Lục truyền qua điện thoại.

"Tôi hỏi bọn họ thử xem, nhưng chú Ba của Ngô Tà bị kẹt ở đây rồi, chúng tôi không đi không được!" Bàn Tử lắc đầu.

"Xem ra đã đến lúc lôi vũ khí bí mật của ta ra rồi!

Bọn mày đợi ta một lát, khoảng nửa tiếng nữa là tới!" Hắc Bối Lão Lục cúp điện thoại.

Sau đó ông nhanh chóng chạy đến vùng núi không xa nơi ở.

Khi bước vào rừng, Hắc Bối Lão Lục nhìn quanh quất, thấy không có ai theo dõi liền thổi một tiếng còi vang dội.

Ngay sau đó, một con vượn khổng lồ có thể đi đóng phim King Kong từ tận rừng sâu xô đổ cả một mảng cây cối chạy ra.

Đây không phải đười ươi, mà chỉ là giống vượn, hơn nữa còn là loại bạch vượn hiếm thấy.

Con bạch vượn này chính là con vượn trường thọ mà Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc đã đánh phục khi đi mộ cổ Bình Nhi Sơn năm xưa.

Sau đó ông đã khẩn cầu Tô Mộc cho con vượn này ở bên cạnh để cùng tập luyện.

Tô Mộc lúc đó nghĩ mình còn có việc khác phải làm, có lẽ không thể ở bên cạnh Hắc Bối Lão Lục lâu dài nên đã tà hóa con bạch vượn đó.

Từ đó về sau, con bạch vượn đó luôn bầu bạn bên cạnh Hắc Bối Lão Lục.

"Lão chiến hữu!

Đưa ta đi xa một chuyến, Trường Bạch Sơn ngươi biết không?

Chương 264

Chính là cái nơi đầy tuyết mà chúng ta từng đến ấy." Hắc Bối Lão Lục đứng trước con bạch vượn, trông nhỏ bé như một đứa trẻ trước mặt người lớn.

Con vượn tay dài gãi gãi đầu, đôi mắt khổng lồ lộ ra vẻ suy tư như con người.

Một lát sau, nó gật đầu, đưa bàn tay lớn nhấc Hắc Bối Lão Lục lên vai, rồi bắt đầu nhảy lên cành cây, nhanh chóng lao đi giữa rừng.

Chuyện gấp phải làm ngay.

Lần này nếu không có Bàn Tử gọi điện tới, e rằng Hắc Bối Lão Lục còn chẳng biết đám Bàn Tử đã bước chân vào khu cấm địa đó, cái nơi mà Tô Mộc luôn dặn không cho bọn họ đặt chân tới.

Cái vùng đất Trường Bạch Sơn mà Ngô Lão Cẩu sau khi đến đó đã biến mất bao nhiêu năm nay.

Hắc Bối Lão Lục chỉ có mỗi Bàn Tử là truyền nhân, ông đã nhìn Bàn Tử lớn lên trong tay mình, bình thường quan hệ của hai người giống như anh em bạn bè, nhưng thực tế trong lòng Hắc Bối Lão Lục, Bàn Tử chính là đứa con của ông.

Con vượn tay dài như một chiếc xe tăng càn quét trong rừng, mỗi bước chân có thể vượt qua mấy mét, khi nhảy trên cành cây còn nhanh hơn, chớp mắt đã đi được cả trăm mét.

Hắc Bối Lão Lục cưỡi vượn đến vùng rừng tùng dưới chân núi Trường Bạch, đột nhiên phát hiện có điểm không đúng.

Trong rừng im lặng một cách đáng sợ, tiếng chim hót côn trùng kêu suốt dọc đường đều biến mất sạch sẽ.

Hống!!!

Con vượn tay dài cảm nhận còn nhạy bén hơn, nó đột ngột dừng lại, trượt dài trên lớp lá rụng mấy mét mới đứng vững.

Ngay sau đó, từ trong đống lá rụng và bụi cỏ, từng con sinh vật nhỏ bé thân hình mảnh khảnh, mang theo vô số chân rết bò ra dày đặc.

Khúc diên.

Loại sinh vật này bình thường khi mọi người gặp một hai con thì chỉ cần một cái giẫm là chết cả đám.

Nhưng khi số lượng của chúng lớn đến mức nhất định thì lại chẳng dễ đối phó chút nào.

Khúc diên nhanh chóng bò về phía con vượn tay dài.

Con vượn phiền phức giẫm chết một mảng lớn, rồi tay bẻ gãy một thân cây dùng làm vũ khí quét nhanh trên mặt đất, nhưng vẫn không thể tiêu diệt hết sạch chúng.

Ở một phía khác.

Tô Mộc và Phùng Bảo Bảo vừa mới lái xe đến chân núi Trường Bạch cũng gặp phải tình trạng tương tự.

Có vẻ như có kẻ đang ngăn trở Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục lên núi.

Tô Mộc liếc nhìn Phùng Bảo Bảo vừa xuống xe, rồi thấy vẻ mặt thản nhiên của cô nàng.

Gián hay rết?

Những thứ này có lẽ là nỗi khiếp sợ của những cô gái bình thường khác, nhưng đối với Phùng Bảo Bảo bên cạnh Tô Mộc thì chẳng có chút sợ hãi nào.

Phùng Bảo Bảo đưa chân giẫm chết mấy con khúc diên đang bò tới gần, giẫm rất mạnh.

Sau đó cô nàng đi đến chiếc xe Tô Mộc lái, lôi ra một bình thuốc xịt côn trùng, đứng tại chỗ bắt đầu xịt vào đám khúc diên đông đúc.

"Nhiều sâu bọ dễ thương quá." Phùng Bảo Bảo tự vui vẻ một mình tại chỗ.

Tô Mộc cười khổ lắc đầu, cắn đầu ngón tay vẽ một vòng tròn trên đất.

Nơi máu Tô Mộc nhỏ xuống, vô số con khúc diên lần lượt lật ngửa mình giãy giụa, nhanh chóng chết sạch trên mặt đất.

"Cũng có thể làm thế này sao?" Phùng Bảo Bảo học theo Tô Mộc, cắn đầu ngón tay nhỏ máu xuống trước mặt.

Đừng nói chi, máu của Phùng Bảo Bảo thực sự cũng có hiệu quả tương tự máu Tô Mộc, cũng giống như Trương Khởi Linh, có khả năng khắc chế những thứ tà vật này.

Điểm khác biệt duy nhất là máu của Phùng Bảo Bảo trông khá sạch sẽ, như thể là máu đã được tinh lọc, không bình thường như máu Trương Khởi Linh, cũng không mang sắc thái đen đặc như mực của Tô Mộc.

"Lãng phí quá." Tô Mộc quay người lôi một miếng băng cá nhân trong xe ra đưa cho Phùng Bảo Bảo, rồi ngẩng đầu nhìn đỉnh Trường Bạch Sơn quanh năm tuyết phủ.

Hống a!!!

Ngay sau đó, một con bạch vượn khổng lồ toàn thân bám đầy khúc diên lao ra từ trong rừng, Hắc Bối Lão Lục trên vai nó cũng bị hất xuống đất, trông vô cùng nhếch nhác.

Rõ ràng sở hữu sức mạnh có thể một đấm đấm đổ một ngọn núi nhỏ, nhưng khi đối phó với loại khúc diên bình thường chỉ cần một giẫm là chết cả mảng này, con bạch vượn lại tỏ ra bất lực.

Cứ thế nhìn đối phương bò đầy lên người mình, rồi dùng cái miệng nhỏ như miệng muỗi châm chích ra những vết thương trên người.

Tích tiểu thành đại, con bạch vượn nhanh chóng cảm thấy thể lực trôi đi nhanh chóng, đầu óc choáng váng.

Kiến bò nhiều cũng có thể làm đổ cây.

"Lão đại..." Hắc Bối Lão Lục bị vượn hất xuống đất, đứng dậy thấy đầu óc quay cuồng, lắc lắc đầu xong mới nhìn thấy Tô Mộc và Phùng Bảo Bảo đứng cạnh xe.

"Phùng Bảo Bảo!" Hắc Bối Lão Lục hét lên như gặp ma, rùng mình một cái.

Trong mắt Hắc Bối Lão Lục, Phùng Bảo Bảo này còn đáng sợ hơn bất cứ mối nguy hiểm nào.

Tô Mộc tiếp tục nhìn về phía trước, rút từ sau lưng ra chiếc ô Hắc Kim Cốt Tán.

Khi chiếc ô mở ra, bầu trời vùng Trường Bạch Sơn nhanh chóng trở nên u ám, mây đen che lấp cả mặt trời, không còn chút ánh sáng nào.

Khi bầu trời Trường Bạch Sơn tối sầm lại, dưới bóng dáng Tô Mộc đang che ô xuất hiện một vũng nước đen như bùn loãng.

Tô Mộc mỗi bước đi, vũng nước đen đó lại lan rộng ra thêm một phần.

Đám khúc diên vốn vì số lượng quá nhiều khiến người khác bất

lực phải chùn bước, chỉ cần chạm vào vũng nước đen đó là ngay lập tức bị nuốt chửng vào trong.

"Đi thôi." Tô Mộc trầm giọng nói.

Phùng Bảo Bảo kéo vành mũ lưỡi trai ra sau, hai tay đút túi quần, chiếc áo phông ngắn tay bên trong quần yếm có thêu hai chữ lớn 'Cơ Trí' trước ngực, sau lưng thêu chữ 'Nhất Phê', trông cực kỳ hài hước.

"Tiểu Hắc, ăn kẹo không?" Phùng Bảo Bảo lôi từ trong túi ra một cây kẹo mút, đưa cho Hắc Bối Lão Lục đang đứng cách đó mười mét.

Hắc Bối Lão Lục thấy Phùng Bảo Bảo thò tay vào túi lục lọi thứ gì đó thì sợ tới mức mặt tái mét, mãi đến khi thấy đối phương cầm kẹo chứ không phải vũ khí, ông mới dám tiến lại gần mấy bước, rồi lắc đầu lia lịa.

"Hoàng dương biển đam yêu nhuyễn lưu lưu a..." Phùng Bảo Bảo ngân nga một câu dân ca phương ngôn không biết nghe được ở đâu, vẻ mặt như không có chuyện gì xảy ra, đi theo sau Tô Mộc hướng về phía trên núi Trường Bạch.

Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt lúng túng gọi tỉnh con vượn tay dài: "Tiểu Bạch, không sao thì về đi, ta tìm được tổ chức rồi, ổn rồi, lần này vất vả cho ngươi, về ta cho ăn thịt." Con vượn tay dài chậm chạp đứng dậy, những vết thương trên người nhanh chóng lành lại, nó gãi gãi đầu rồi quay người nhảy biến vào trong rừng.

Chương 265

Khi Tô Mộc đi đến chân núi Trường Bạch, khung cảnh trước mắt Hắc Bối Lão Lục và Phùng Bảo Bảo nhanh chóng thay đổi.

Trong tầm mắt, Trường Bạch Sơn vẫn là Trường Bạch Sơn đó, nhưng dưới chân núi lại xuất hiện thêm một số 'bóng người' mà trước đó họ không thấy được.

Những bóng người này mặc trang phục binh sĩ của một vương quốc cổ đại nào đó, có đội tuần tra, có đội kiểm tra những 'đám người' đi lên núi, trông giống hệt như cảnh tượng khi họ còn sống năm xưa.

"Mấy người kia, có giấy giới thiệu nhập thành Đông Hạ không mà đòi qua đây?" Đội kiểm tra dùng giáo dài trong tay chặn đường tiến của ba người Tô Mộc, nhíu mày hỏi.

Đám người này chính là những tướng sĩ của vương quốc Đông Hạ từng chết ở nơi này dưới trướng Vạn Nô Vương.

Chiếc ô Hắc Kim Cốt Tán của Tô Mộc đã hấp thụ quá nhiều âm khí, khi mở ra ở nơi không người này, nó lập tức biến dương gian thành âm gian.

Tô Mộc đã sớm biết rằng thực tế thế giới của người chết và người sống chẳng khác nhau là mấy.

Chỉ là hai thế giới hiếm khi giao thoa, người chết tiếp tục sống ở thế giới của người chết, người sống sống ở thế giới của người sống.

Lúc này, ba người Tô Mộc đã bước vào lãnh địa của người chết, thế giới của người chết.

Chỉ là vì sát khí âm hàn trên người Tô Mộc quá nặng nên đối

phương cũng không nhận ra ba người họ không phải là vong hồn người chết.

"Có chứ." Hắc Bối Lão Lục từ sau lưng Tô Mộc bước ra, rút đao khảm sơn, chém bay đầu kẻ cản đường: "Hắc hắc, đây chính là chứng nhận thông hành." "A a a!

Có giặc làm loạn!

Mau báo cho Quốc quân!

Có giặc làm loạn!" "Mau gọi người đến giúp, có giặc làm loạn!" "Nhanh, nhanh lên!" Binh lính Đông Hạ bắt đầu tập hợp lực lượng.

Chẳng mấy chốc, một đội quân quái vật với ít nhất bốn cánh tay trở lên, tay cầm đao kiếm đã vây quanh nhóm Tô Mộc.

Vạn Nô Vương.

Sinh vật tộc Quỷ Động.

Người nắm giữ hoàng quyền Đông Hạ năm xưa chính là một sinh vật dưới lòng đất, một con quái vật không biết làm sao lại biết cách dung hợp với khúc diên để đạt được sức mạnh và sự trường thọ.

Binh lính dưới trướng hắn ta cũng vì bị hắn ảnh hưởng mà từ con người biến thành những quái thai bất luân bất loại như thế này.

"Đại đao đội có đó không!" Hắc Bối Lão Lục tự mình hét lên về phía không người bên cạnh.

"Có!

Lão đại!" "Chúng tôi luôn ở đây!

Lão đại!" "Lâu rồi không được ra mặt, ha ha ha, lại tiếp tục cùng lão đại giết giặc sao?" "Ơ kìa, hình như không phải..." Những vong hồn đao khách từng đi theo Hắc Bối Lão Lục năm xưa sau khi hiện thân đều có chút kỳ lạ quan sát kẻ địch trước mặt.

“Lần này không giết giặc, lần này giết quái vật, vẫn còn giữ được nhuệ khí năm đó chứ hả!” Hắc Bối Lão Lục vác đao đi trước, đám đao khách thuộc hạ đứng ngay phía sau ông.

Tô Mộc nhìn thoáng qua đám âm binh Đông Hạ hiện ra trước mắt, anh dẫn theo Hắc Bối Lão Lục và những người khác, khí thế như nước lũ, trực tiếp sát đến sườn núi Trường Bạch.

Sau đó, họ thấy những ký hiệu mà nhóm Ngô Tà và Trương Khởi Linh để lại, đồng thời cũng thấy hàng chữ Bàn Tử viết dưới tảng đá lớn ở lối vào sườn núi tuyết.

Càng lên cao trên núi Trường Bạch, tín hiệu vốn đã không tốt, khi tiến vào trong lòng núi thì lại càng mất sạch, thế nên Bàn Tử mới để lại một dòng chữ như thế này: 【Việc gấp nên phải linh hoạt, Lục gia, Tô gia, chúng ta gặp nhau ở bên trong nhé.

Không sao đâu, dù có tệ đến mức nào thì vẫn còn Trương Tiểu Ca ở đây mà, đừng lo.】 Phía sau là hình mặt cười do Bàn Tử vẽ.

Bàn Tử vốn muốn ở lại đợi Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục tới rồi mới xuống mộ, nhưng Ngô Tà kiên quyết muốn đi tìm Ngô Tam Tỉnh, nên Bàn Tử cũng đi theo luôn.

Đừng nhìn Bàn Tử bình thường có vẻ sợ chết, nhát gan và lôi thôi, nhưng về khoản nghĩa khí, anh ta đúng là được kế thừa từ Hắc Bối Lão Lục.

Chỉ cần là người mà anh ta coi là bạn bè, anh em, người nhà thật sự, anh ta sẽ hy sinh tất cả vì họ, ngoại trừ tiền.

Hơn nữa, có lẽ vì Trương Khởi Linh đang ở bên cạnh nên Bàn Tử cũng cảm thấy có chút tự tin.

Khi đến sườn núi, đám âm binh Đông Hạ hoàn toàn biến mất.

Nhìn vào lối vào hang động sâu không thấy đáy trước mặt, Tô

Mộc là người đầu tiên bước vào.

Phùng Bảo Bảo lấy đèn pin ra, vẻ mặt tò mò nhìn quanh trong đường hầm, đây cũng là lần đầu tiên cô xuống mộ nên có vẻ khá mới lạ.

"Lão đại, trên núi Trường Bạch này rốt cuộc có cái gì mà ngay cả cái gã Trương Khởi Linh đó cũng phải quỳ xuống thế, lợi hại và khủng bố lắm sao?" Hắc Bối Lão Lục không nhịn được hỏi một câu.

Tô Mộc lắc đầu: "Cửa đồng Trường Bạch Sơn.

Mỗi mười năm Trương Khởi Linh đều phải đến đây để canh giữ cửa đồng một lần, đó là sứ mệnh của người nhà họ Trương, có lẽ nhà họ Trương của bọn họ được sinh ra từ nơi này cũng nên." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Lão đại, ý anh là nhà họ Trương không phải người bình thường?

Là dị loại sao?" "Hèn chi cái gã Trương Khởi Linh đó trước đây lại lợi hại như vậy, hóa ra không phải nhân loại bình thường." Đôi mắt Hắc Bối Lão Lục phát sáng, bao nhiêu năm nay, lão vẫn luôn không phải là đối thủ của Trương Khởi Linh.

Còn những người bình thường khác thì chẳng mấy ai có thể đánh một trận với lão.

"Lão đại, anh nói xem, sau cánh cửa đồng kia có phải là một đàn 'Trương Khởi Linh' không?

Mà lại còn toàn là kiểu tính cách phổ thông nữa, một khi thả ra thì thế giới này tiêu đời thật đấy." Hắc Bối Lục một mình suy đoán lung tung.

Mỗi lần Trương Khởi Linh vào cửa đồng, khi trở ra đều mất đi một phần ký ức, điều này khiến Hắc Bối Lão Lục luôn nghi ngờ liệu mỗi lần ra ngoài có phải cùng một Trương Khởi Linh hay không.

Tô Mộc lắc đầu, anh chưa từng đến xem cửa đồng, cũng là do tính cách, anh không có quá nhiều sự tò mò và ham muốn kiểm soát nó.

Hoặc có lẽ, cánh cửa đồng đó thật sự là lối thông sang một thế giới khác cũng không chừng?

Hoặc giả, sau khi mở ra, bên trong cửa đồng sẽ chạy ra những sinh vật siêu nhiên cực kỳ khủng bố và lợi hại, sẽ thiết lập lại thế gian nhân gian vốn đang phồn vinh này một lần nữa.

Đối thủ lần này anh phải đối phó cũng không phải hạng tầm thường, đó là một thế lực thần bí khác trong Cửu Môn đã ẩn mình bấy lâu nhưng chưa từng chọc giận Tô Mộc.

Quốc quân của nước Đông Hạ, Vạn Nô Vương, chủng tộc sinh vật đến từ thế giới dưới lòng đất.

Tại điểm cuối của đường hầm dưới lòng đất.

Trương Khởi Linh, Ngô Tà và mấy người khác đã đi đến một lối ra trên vách núi, phía dưới vách núi là vực sâu hàng chục mét, một vùng tuyết trắng xóa.

Cách vách núi đối diện không xa là một tòa thành cổ đồ sộ như đã bị phong ấn không biết từ bao giờ.

Phía trên tòa thành mây đen bao phủ, vạn vật tĩnh lặng, không thấy bóng dáng con người.

Ngô Tà bị chấn động bởi tòa thành khổng lồ trước mắt, không ngờ sâu trong dãy núi hẻo lánh này lại còn ẩn giấu một tòa thành cổ đại quy mô đến thế, mà lại còn không hề bị hư hại chút nào.

Chương 266

Trương Khởi Linh thì cau mày, dường như anh thấy một thứ gì đó mà những người khác không thấy được.

Bàn Tử nhìn vực sâu dưới chân, lấy dây thừng leo núi, móc sắt và các vật dụng khác từ trong ba lô ra, đồng thời lại rút điện thoại ra gọi cho nhóm Tô Mộc.

Tiếng chuông dồn dập vang lên.

Sắc mặt Bàn Tử thay đổi, động tác tay chậm lại: "Tô gia bọn họ có lẽ đã ở ngay sau chúng ta rồi, hay là đợi họ rồi cùng qua?" Trương Khởi Linh liếc mắt nhìn Ngô Tà, cũng đang đợi cậu quyết định.

Ngô Tà nghiến răng, ngay khi định đưa ra quyết định thì vài tiếng chim quái dị chói tai đột nhiên vang lên.

"Lùi lại." Trương Khởi Linh kéo Ngô Tà một cái, Bàn Tử và Phan Tử đã lùi lại vài bước, tạm thời thu mình vào trong đường hầm hang động.

Mấy người ngẩng đầu lên, nhìn thấy những con đại bàng khổng lồ mang khuôn mặt giống người đang bay tới giữa không trung, ai nấy đều nhíu chặt mày.

Những con chim ưng mặt người này lượn lờ giữa không trung, ánh mắt sắc lẹm.

Ngô Tà không phải lần đầu xuống mộ đổ đấu, cậu biết rằng nơi nào càng hoang vu hẻo lánh, động vật sẽ càng không sợ con người, ngược lại sẽ coi con người như những loài động vật khác để săn đuổi và tấn công.

"Làm sao bây giờ?" Trên trán Bàn Tử xuất hiện vài đường hắc

tuyến.

Khốn nỗi bọn họ cần phải leo xuống vách núi mới có thể thuận lợi tiếp cận tòa thành cổ cách đó không xa, khi leo xuống vách núi phải hết sức cẩn thận, không được phân tâm vì sợ rơi xuống.

Huống chi còn phải đề phòng những con chim ưng mặt người khổng lồ có khả năng tấn công và coi họ là con mồi.

Ngô Tà cau mày, cố gắng nghĩ cách, cậu nghĩ nếu lúc này đổi thành Ngô Tam Tỉnh hay Tô Mộc ở đây thì bọn họ sẽ giải quyết cuộc khủng hoảng chim ưng mặt người này như thế nào.

Trương Khởi Linh thấy vẻ mặt do dự của Ngô Tà, tự mình tiến lên hai bước, để lộ hoàn toàn thân hình trong tầm mắt của con chim ưng mặt người kia.

Ngay khắc sau, một luồng gió rít ập đến, mang theo mùi hôi tanh khó ngửi, mùi thịt thối rữa.

Trương Khởi Linh nhanh tay nhanh mắt, rút đao chém ra.

Bùm!

Trương Khởi Linh nhanh chóng lùi lại vài bước, cả người đập vào vách đá hang động, ôm lấy ngực, khóe miệng rỉ ra một vệt máu.

Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử đều cau mày, chim ưng mặt người lao xuống từ trên cao vốn đã có lợi thế về lực cộng hưởng, thêm vào đó thân hình đồ sộ, sức mạnh như trâu, ngay cả Trương Khởi Linh cũng không chống đỡ nổi cú vồ của nó.

"Có cách rồi!" Đôi mắt hí của Bàn Tử đảo quanh, nhanh chóng lấy ra vài gói thuốc nổ tự chế từ trong bao, sau đó lấy thêm vài miếng thịt khô mang theo người, nhét vào khe hở của gói thuốc nổ.

Ngô Tà thấy hành động của Bàn Tử thì lập tức hiểu ra ý đồ của

anh ta, liền nhanh chóng nhặt thuốc nổ Bàn Tử lấy ra, rồi làm theo, bắt đầu bôi đồ ăn lên bên ngoài gói thuốc nổ.

Bàn Tử nở nụ cười, là người đầu tiên châm ngòi gói thuốc nổ rồi ném ra giữa không trung, sau đó quay người chạy ngược vào sâu trong hang động.

Chỉ có điều, nhóm Bàn Tử, Ngô Tà đã quên mất một việc.

Đây là Trường Bạch Sơn...

Chim ưng mặt người vẫn thuộc loại sinh vật động vật bình thường, tự nhiên không chịu nổi uy lực của thuốc nổ tự chế mà Bàn Tử ném ra khi nó chộp lấy, ngay lập tức bị nổ tan xác, máu thịt vương vãi khắp trời.

Nhưng những ngọn núi tuyết xung quanh cũng vì tiếng nổ của thuốc nổ mà gây ra một trận lở tuyết mà nhóm Ngô Tà không ngờ tới.

Trương Khởi Linh tay cầm đao, mũi đao cắm xuống đất, một đầu gối quỳ xuống, đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt thâm trầm nhìn sự biến hóa bên ngoài.

"Chạy vào trong!" Trương Khởi Linh lập tức đưa ra phán đoán, quay người chạy sâu vào trong hang động một lần nữa.

Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử không kịp suy nghĩ, chỉ có thể chạy theo Trương Khởi Linh vào sâu bên trong.

Tuy nhiên, phán đoán này nếu nghĩ lại sau đó thì có lẽ không mấy sáng suốt.

Sau trận lở tuyết, một khi lối ra vào bị tuyết vùi lấp hoàn toàn, họ sẽ bị nhốt trong lòng núi, không có đội cứu hộ bên ngoài thì sẽ không bao giờ ra được nữa.

Nhưng đó cũng chỉ là khủng hoảng đối với người bình thường, họ

đều biết biến số duy nhất chính là đội ngũ phía sau đã lên tới núi Trường Bạch.

Đội của Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Ở một bên khác.

Tiếng động ầm ầm cũng truyền vào tai ba người nhóm Tô Mộc.

Phùng Bảo Bảo dùng đèn pin chiếu về phía lối vào lúc nãy, rồi thắc mắc: "Hình như có cái gì đó đè lên lối ra rồi." Trên mặt ba người không có chút vẻ hoảng hốt hay căng thẳng nào.

Cứ như thể phản ứng chậm nửa nhịp, mãi một lúc lâu sau mới thốt ra một chữ 'Ờ'.

Tô Mộc nheo đôi mắt thâm thúy, nhìn thấy bóng đen đang nhanh chóng lao về phía mình từ phía xa, rồi gọi đối phương: "Trương Khởi Linh." "Ừm." Trương Khởi Linh đáp một tiếng, bước chân mới chậm lại.

"Tô gia?" "Lục gia!" "Tô gia!" "..." Khóe miệng Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử nhanh chóng nhếch lên, reo lên đầy kinh ngạc.

Nếu nói có Trương Khởi Linh bên cạnh thì những người trẻ tuổi này cảm thấy rất an tâm, vậy thì thêm một Tô Mộc nữa, họ cảm thấy hai người này ở đây thì đúng là vô địch thiên hạ.

Tiếp đó, Bàn Tử kể lại chuyện lở tuyết cho ba người Tô Mộc vừa gặp.

Đồng thời, họ cũng nhìn sang cô gái lạ mặt bên cạnh Tô Mộc.

Nhóm Bàn Tử, Ngô Tà đã từng thấy những mỹ nhân hàng đầu như A Ninh, Trần Thừa Trừng, Hoắc Tú Tú, những người có điều kiện xuất sắc hiếm thấy trên đời.

Không ngờ ở nơi này lại thấy bên cạnh Tô Mộc có thêm một cô

gái trẻ đẹp đi theo.

"Phùng Bảo Bảo, bạn tôi." Tô Mộc đơn giản giới thiệu tên người phụ nữ bên cạnh.

"Bảo Nhi tỷ." "Bảo Nhi tỷ." "Bảo Nhi tỷ." "..." Hắc Bối Lão Lục dẫn đầu, mọi người đều gọi Phùng Bảo Bảo bên cạnh Tô Mộc như vậy.

Cần biết rằng những người có mặt ở đây, ngoại trừ Trương Khởi Linh và Hắc Bối Lão Lục, đều là hậu bối của Tô Mộc, nhưng ngay cả Hắc Bối Lão Lục còn gọi một tiếng 'Bảo Nhi tỷ', những người khác đương nhiên chỉ có thể dùng tôn xưng như vậy.

"Ừ." Phùng Bảo Bảo không kiêu ngạo cũng không nóng nảy, tùy miệng đáp một tiếng, rồi nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh cũng đang nhìn Phùng Bảo Bảo.

"Cô ấy, rất mạnh." Trương Khởi Linh tự lẩm bẩm một câu, khiến sắc mặt Ngô Tà biến đổi đột ngột.

Người có thể nhận được lời đánh giá 'rất mạnh' từ Trương Khởi Linh thì trên đời chẳng có mấy ai.

"Làm sao để ra ngoài đây Lục gia, lở tuyết rồi, có lẽ lối ra vào đều bị tuyết phủ kín cả." Bàn Tử hơi ngượng ngùng gãi đầu, dù sao chuyện này cũng là do anh ta gây ra.

"Chúng ta hiện đang ở vị trí bên trong ngọn núi này, một khi lối ra vào bị vùi lấp thì chỉ còn cách tìm lối thoát khác thôi, mong là vẫn còn lối ra khác." Phan Tử vẻ mặt nghiêm túc, anh đi theo Ngô Tam Tỉnh lâu nhất, vì thường xuyên xuống mộ nên cũng hay gặp những nguy hiểm tương tự.

Chương 267

Nhưng những nguy hiểm trước đây cộng lại cũng không khiến anh cảm thấy tuyệt vọng như lần này.

Nếu không có Tô Mộc và Trương Khởi Linh ở đây, có lẽ anh đã bắt đầu dùng tay đào lối thoát rồi.

Trong không gian kín mít, một màn đen tối, ngoại trừ mấy con người bọn họ thì không còn sinh linh nào khác.

Thời gian trôi qua càng nhanh trong đường hầm bị bịt kín, họ sẽ vì thiếu thức ăn, nguồn nước, thậm chí là vì thiếu oxy mà ngạt thở mà chết.

Vì vậy, bây giờ chỉ có thể trông chờ vào vị 'gia' kia xem có cách nào khác không.

Cùng lúc đó.

Ngô Tà cũng phát hiện ra một cảnh tượng quái dị.

Do nhiệt độ cực thấp trên núi Trường Bạch, mỗi hơi thở của mọi người đều có thể thấy sương trắng hiện ra.

Nhưng cậu thấy, không có mấy người đang thở cả.

Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục, Bàn Tử, Phan Tử.

Trương Khởi Linh và Phùng Bảo Bảo tuy có nhịp thở nhưng cũng rất chậm, dường như một phút thở ra một hơi cũng chẳng có áp lực gì.

Nghĩa là những người này không cần lo lắng chuyện đông người thở sẽ không đủ oxy.

"Lúc nãy các cậu từ hướng đó đi tới đúng không?" Tô Mộc nhìn

về vị trí phía sau nhóm Trương Khởi Linh và Ngô Tà.

"Ừm." Trương Khởi Linh gật đầu.

Tô Mộc bước đi, tiếp tục tiến về phía đường hầm mà Bàn Tử nói là đã sập.

Những người khác dù có thắc mắc nhưng vì tin tưởng Tô Mộc bao năm qua nên cũng không nói gì nhiều, chỉ lẳng lặng theo sau Tô Mộc, Trương Khởi Linh và Phùng Bảo Bảo, tiếp tục đi theo con đường cũ.

Trương Khởi Linh dường như đoán được Tô Mộc định làm gì, anh cầm đao, nheo đôi mắt thâm thúy.

Hắc Bối Lão Lục cũng rút trường đao của mình ra, nhanh chóng cùng Trương Khởi Linh lao về phía trước.

"Phía trước có chim ưng mặt người, không biết có bị chôn vùi không." Bàn Tử lẩm bẩm một câu, lúc nãy chính vì bị chim ưng mặt người chặn đường nên anh ta mới nghĩ ra cái cách đen đủi đó.

Đương nhiên lúc này anh ta cũng chỉ lẩm bẩm thôi, chẳng dám nói to.

Chim ưng mặt người?

Có là cái thá gì.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Ngay khi nhóm Tô Mộc còn chưa đi đến cuối đường hầm thì nơi đó truyền đến những tiếng va đập đinh tai nhức óc.

Một lát sau, một giọng nói quen thuộc vang lên trước mặt nhóm Tô

Mộc.

“Ái chà cái đệch!

Tiểu Ca anh kéo tôi một cái coi!” “Cút.” “...” Tiếp đó, ánh sáng trắng chói mắt hiện ra trong tầm mắt hướng đi của nhóm Tô Mộc.

Tuyết và đá rơi sụp xuống ở cuối đường hầm đã bị Hắc Bối Lão Lục và Trương Khởi Linh phá tan tành, lộ ra cảnh tượng mà nhóm Bàn Tử, Ngô Tà đã thấy trước đó.

Ở cuối tầm mắt của mọi người, chỉ còn Trương Khởi Linh đứng ở lối ra hang động, ngẩng đầu nhìn phong cảnh bầu trời cách đó không xa.

Còn Hắc Bối Lão Lục đã biến mất tăm.

Bàn Tử đẩy Phan Tử và Ngô Tà sang một bên, bước tới cạnh Trương Khởi Linh trước: “Lục gia của tôi đâu?” Trương Khởi Linh cúi đầu nhìn xuống mặt đất cao hơn mười mét bên dưới.

“Cái đệch!” Bàn Tử sững sờ, ngay sau khi Hắc Bối Lão Lục phá cửa lối ra thì đã trực tiếp rơi xuống theo đà luôn sao?

Ngay khi Bàn Tử còn đang trong cảm xúc ngỡ ngàng không biết Hắc Bối Lão Lục còn sống hay đã chết, một bàn tay thon dài trắng trẻo đã đặt lên lưng anh ta.

“Muốn biết Lão Lục chết hay chưa thì xuống đó xem là biết ngay.” “Cái đệch cái đệch!

Tô gia!

Anh...” “...” Bàn Tử lộn nhào giữa không trung, quay người lại với vẻ mặt mờ mịt nhìn Tô Mộc - người vừa đẩy mình xuống vực núi.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu với Tô Mộc rồi cũng nhảy xuống theo.

“Phan Tử.” Tô Mộc gọi một tiếng.

Phan Tử không nói hai lời, nhắm mắt lại rồi nhảy thẳng xuống dưới.

Tuy anh không biết việc Tô Mộc đẩy Bàn Tử xuống vực thì liệu có cơ hội sống sót hay không, nhưng đây là Tô Mộc, người mà Phan Tử từ nhỏ đã biết là nhân vật cấp độ thần thoại của Cửu Môn.

Lời của anh, Phan Tử có chết cũng không dám không nghe.

"Để tôi tự." Ngô Tà phản ứng lại, lùi vài bước, định cứ thế lao ra nhảy xuống vực.

Trương Khởi Linh cau mày, nhảy xuống cùng Ngô Tà, giữa không trung anh kéo Ngô Tà một cái, khi tiếp đất thì vừa vặn nắm lấy một sợi dây leo trên vách đá, hai người mới bình an vô sự.

Trên mặt đất.

Bàn Tử vẫn đang gào thét thảm thiết, nhưng trông có vẻ không sao cả, đang lăn lộn trên đất.

Phan Tử sau khi tiếp đất đã đứng lên lần nữa, kỳ lạ kiểm tra thân thể không hề hấn gì.

Tiếp đó, vài tiếng xé gió từ phía trên ập tới.

Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục và Phùng Bảo Bảo cả ba đã tiếp đất thành công và ổn định, cũng đều bình an vô sự, vẻ mặt thản nhiên.

Cái gì?

Nhảy xuống từ độ cao hơn mười mét mà lại chẳng có chuyện gì sao?

Đây còn là người không?

Chương 268

Hắc Bối Lão Lục đá Bàn Tử một cái, Bàn Tử mới gãi đầu bò từ dưới đất lên.

"Tôi, tôi không sao?" Bàn Tử vẻ mặt ngượng nghịu.

Anh ta còn nhớ lúc nãy mình tiếp đất bằng mặt, cứ tưởng đầu nát bét, não văng tung tóe rồi chứ.

Nhưng anh ta sờ sờ mặt, lấy điện thoại ra soi cái khuôn mặt đẹp trai này, anh ta kinh ngạc nhận ra mình chẳng bị làm sao cả.

Làm sao anh ta có thể không bị gì được chứ?

Có điều chưa kịp để anh ta hỏi tại sao mình không sao thì ba người Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục và Phùng Bảo Bảo đã cất bước đi về phía trước, nên anh ta chỉ đành chôn giấu chuyện này trong lòng mà đi theo.

Khétttt!!!

Chim ưng mặt người không biết từ đâu lại xuất hiện, lượn lờ trên không trung cao vút, đôi mắt ưng nhạy bén nhìn chằm chằm vào đội ngũ của Tô Mộc.

Theo tiếng vỗ cánh vang lên, những con chim ưng mặt người vừa xuất hiện lại một lần nữa lao về phía nhóm Tô Mộc.

Phùng Bảo Bảo nhanh tay múa một vòng dao phay rồi ném thẳng lên trên.

Hắc Bối Lão Lục cười hắc hắc, ra tay sau mà đến trước, chộp lấy móng vuốt của một con chim ưng mặt người rồi quật mạnh nó xuống đất.

Thấy có một con chim ưng mặt người bị Hắc Bối Lão Lục tóm

được và ném xuống đất, nhóm Bàn Tử, Ngô Tà không chần chừ nữa, lao thẳng tới đè nó xuống đất, vung xẻng công binh trong tay lên.

Dao xuống đầu rơi.

Con dao phay mà Phùng Bảo Bảo ném ra không biết được rèn từ loại sắt thép gì, mang theo luồng cuồng phong cuốn phăng tất cả, trực tiếp chém rụng một con chim ưng mặt người khổng lồ.

Con chim ưng mặt người cuối cùng thấy đồng bọn bị giết sạch, kêu quái dị vài tiếng rồi nhanh chóng bay đi nơi khác.

Ban đầu chúng tưởng đám người Tô Mộc chỉ là những sinh vật bình thường có thể săn làm thức ăn.

Nhưng nhìn vào sức bùng nổ khủng khiếp ẩn giấu dưới thân hình nhỏ bé kia, ý nghĩ sợ hãi lan tỏa, nó nhanh chóng chạy trốn ra xa.

Chim ưng mặt người sau khi nhóm Tô Mộc xuất hiện không còn là mối đe dọa nữa.

Một lát sau.

Tô Mộc là người đầu tiên đi đến phía trước cổng tòa thành cổ không người kia.

Trên cổng thành có khắc những văn tự cổ xưa, tên là hai chữ 'Đông Hạ'.

Tòa thành cổ này chính là đế đô thời bấy giờ của nước Đông Hạ được ghi chép trong một số dã sử.

Nước Đông Hạ ít dân, cùng thuộc một chủng tộc trên lưng ngựa với người Nữ Chân, có năng lực tác chiến mạnh mẽ.

Nhưng nước Đông Hạ chưa kịp đặt chân vào phạm vi lãnh thổ Trung Thổ lúc bấy giờ đã bị người Nữ Chân dồn đến nơi này, sau đó bị diệt quốc tại núi Trường Bạch.

Toàn bộ táng thân tại nơi đây.

Thế nên mới có chuyện nhóm Tô Mộc gặp phải đám âm binh Đông Hạ khi lên núi lúc trước.

Những binh sĩ Đông Hạ đã chết đó có lẽ vẫn chưa biết rằng họ đã bị diệt quốc từ lâu, đã chết trong cuộc chiến tranh năm xưa từ lâu, họ vẫn đang sống cuộc sống như trước đây, đánh mất đi ký ức khi còn sống.

Hắc Bối Lão Lục tiến lên, dùng sức đẩy cánh cổng nước Đông Hạ đã bị phong tỏa bấy lâu nay.

Một trận bụi bặm bay mù mịt, tòa thành rộng lớn bám đầy tơ nhện và bụi hiện ra trong tầm mắt nhóm Tô Mộc.

À đúng rồi, còn có một số sinh vật giống như rết nhưng thân hình gầy nhỏ hơn rết một chút, gọi là khúc diên, đang bò lổm ngổm khắp nơi trong tòa thành cổ bị phong kín này.

Nhóm Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Phan Tử, Bàn Tử chưa từng trải qua sự kiện khúc diên nên tự nhiên ngó lơ chúng, nhưng Hắc Bối Lão Lục và Phùng Bảo Bảo thì không ngây thơ như vậy.

Hắc Bối Lão Lục cau mày: "Có lẽ trong này toàn là loại quái vật này, là ổ của nó đấy, lão đại, chúng ta vẫn vào chứ?" "Ổ gì cơ?" Bàn Tử liền hỏi một câu.

Hắc Bối Lão Lục chỉ vào một con khúc diên đang bò vô định cách đó không xa, nhe răng cười: "Rết con đấy, lúc trước có từng đàn rết con chặn đường tôi và lão đại, sao vậy, các cậu không gặp à?" "Vạn Nô Vương!

Ta tới rồi đây, nếu ngươi dám làm hại Ngô Tam Tỉnh dù chỉ một sợi tóc, ta sẽ đánh tới tận tổ địa của tộc Quỷ Động, lôi ngươi ra quất xác!" Tô Mộc trầm giọng nói vào trong tòa thành không người.

Tòa thành bị phong kín của nước Đông Hạ vẫn im lìm như thế, không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, trông khá là lạnh lẽo.

Theo câu nói đó của Tô Mộc, những con khúc diên vốn đang bò lổm ngổm vô định, giống rết nhưng thân hình nhỏ bé hơn, đột nhiên đều khựng lại, dường như có thể nghe hiểu tiếng người, chúng đứng cứng đờ tại chỗ.

Lịch sử xuất hiện của loài sinh vật khúc diên này có thể truy nguyên từ kỷ Phấn trắng, thời đại của khủng long, hoặc có lẽ còn sớm hơn nữa.

Loại sinh vật này suốt hàng triệu năm qua vẫn luôn giữ nguyên hình dáng và kích thước như vậy.

Trong nhận thức của thế giới loài người, khúc diên luôn là loài sinh vật nhỏ bé không đáng kể, không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến đời sống con người, số lượng cũng khá nhiều nên tự nhiên không còn nằm trong phạm vi quan sát và bảo vệ của con người.

Ngô Tam Tỉnh đến đây để cứu người yêu Trần Văn Cẩm, nhưng sau khi tới đây mới chợt nhận ra mọi chuyện không đơn giản như ông tưởng tượng.

Vân Thiên Cung mà họ từng đến trước đây, thực chất vẫn có sinh vật sống cư trú bên trong, sinh sôi nảy nở, chứ không giống như những ngôi mộ cổ khác chỉ là mộ huyệt của người chết.

Chỉ là, tòa cổ thành trước mắt vẫn không có gì thay đổi, vẫn im hơi lặng tiếng như lúc trước.

Ở trung tâm cổ thành có một kiến trúc cao lớn hùng vĩ có thể nhìn thấy từ xa.

Tô Mộc thấy Vạn Nô Vương kia vẫn tiếp tục im lặng, như thể Tô Mộc không hề biết tình hình của hắn, hắn vẫn giữ bộ dạng người

chết đó, tiếp tục ở lại yên tĩnh trong lăng mộ.

Tô Mộc dẫn theo mọi người phía sau đi đến lối vào đại môn của cung điện đó.

Hắc Bối Lão Lục bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Biểu tượng mắt quỷ, đồ đằng màu đen, hình như có vẻ quen thuộc." Tô Mộc gật đầu, những biểu tượng và đồ đằng này rơi vào mắt anh và Hắc Bối Lão Lục quả thực thấy rất quen mắt.

Suốt dọc đường đi, Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đã thấy những biểu tượng và đồ đằng tương tự ở rất nhiều nơi.

Nghĩa là, chủ nhân của Vân Thiên Cung và những nơi từng xuất hiện biểu tượng đồ đằng tương tự dường như đều ẩn giấu một mối liên hệ không thể tiết lộ.

Mộ Hiến Vương ở Thung lũng Trùng, Vân Nam.

Mộ Nữ vương Tinh Tuyệt ở Thành cổ Tinh Tuyệt.

Côn Luân Thần Cung.

Vân Thiên Cung.

Những nơi này đều xuất hiện biểu tượng đồ đằng rắn mẫu mắt quỷ, nói không có liên quan gì thì tự nhiên là điều không thể.

Chương 269

Và chính những nơi này đã khiến Hắc Bối Lão Lục cảm thấy một sự áp bức khó tả.

Cứ như thể họ đang không ngừng tiếp cận một thế lực tổ chức cổ xưa vô cùng mạnh mẽ khác, một khi đến gần thế lực cổ xưa thần bí này, Cửu Môn đều sẽ gặp phải nguy hiểm không thể kháng cự.

Tô Mộc im lặng, nhìn thoáng qua ngai vàng trong đại điện rồi bước tới.

Đôi mắt Trương Khởi Linh sáng lên, một đao chém đôi ghế rồng trong đại điện, lộ ra một hố sâu lõm xuống, không biết thông đi đâu, đen ngòm.

Lối vào hang động tỏa ra hơi thở ẩm ướt.

Theo sau khi ghế rồng bị chém ra, từ lối vào đường hầm dưới ghế rồng lập tức bò ra vài con khúc diên thân hình khá lớn.

Những con khúc diên này đã có kích thước to bằng con rết thông thường, hơn nữa khúc diên vốn đã mang độc tố, một khi bị chúng đốt vào người sẽ xuất hiện các triệu chứng như sưng đỏ, ngứa ngáy.

Mà nếu là hàng ngàn hàng vạn con khúc diên cùng đốt vào người thì sao?

“Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử, mấy đứa bây giờ ở ngoài này đợi đi.

Bảo Bảo, cô cũng ở ngoài này đợi.

Đi thôi Lão Lục, Trương Khởi Linh.” Tô Mộc gọi Hắc Bối Lão Lục và Trương Khởi Linh, rồi nhảy thẳng xuống hang động sâu không thấy đáy đó.

Mấy người trẻ tuổi như Ngô Tà nhìn nhau, nhưng vẫn ở lại chỗ cũ chờ đợi ba người Tô Mộc.

Ngô Tà đã đoán ra phần nào việc đại mộ Vân Thiên Cung này rốt cuộc tồn tại nỗi kinh hoàng lớn lao đến nhường nào, nó đã vượt xa mọi nhận thức trước đây của cậu.

Trong Vân Thiên Cung vẫn còn ẩn chứa dấu vết của 'người sống', chỉ là bấy nhiêu năm nay vẫn chưa từng xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Theo thông tin Ngô Tà nắm được, chủ nhân cai trị trong Vân Thiên Cung này là một đế quân nước Đông Hạ tên gọi Vạn Nô Vương.

Theo một số cổ thư ghi chép, Vạn Nô Vương đã tồn tại từ khi nước Đông Hạ mới thành lập, mà nước Đông Hạ lập quốc đã mấy trăm năm, vậy mà Vạn Nô Vương này vẫn luôn ngồi vững trên ngai vàng, không hề có sự thay đổi vương quyền nào, chỉ có mình Vạn Nô Vương đó nắm giữ cả một vương triều.

Khi nước Đông Hạ bị người Nữ Chân tiêu diệt năm xưa, cổ thư cũng không ghi lại nước Đông Hạ sau này ra sao.

Bị một vương triều khác đánh bại, tại sao không bị thu phục và sáp nhập, tại sao cứ thế biến mất khỏi lịch sử mà không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Vân Thiên Cung rộng lớn này không hề có dấu vết nào bị chiến tranh tàn phá, nhưng lại không thấy bất kỳ một bộ xương người chết nào, cũng không thấy dấu vết con người từng sinh sống.

Giống như chỉ là một tòa thành trống.

Một Vân Thiên Cung được xây dựng tốn kém biết bao nhân lực, vật lực, tài lực, lại là một tòa thành trống.

"Tộc Quỷ Động." Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, hiếm khi

anh ta lại có vẻ mặt nghiêm túc như vậy và từ tốn nói ra.

"Tộc gì cơ?" Ngô Tà cau mày.

"Trước đây khi tôi theo Lục gia đổ đấu, có thấy một số bức bích họa trong mộ cổ ghi lại rằng thế gian từng tồn tại một chủng tộc giống người sống trong thế giới dưới lòng đất, hình dáng tương tự con người nhưng lại khác biệt với nhân loại bình thường, họ không cần sinh sống trên mặt đất, không cần ánh sáng mặt trời, có thể nhìn thấy vật trong đêm tối..." Một số mảnh vỡ ký ức của Bàn Tử dần mở ra khi họ tới Vân Thiên Cung.

"Tộc Quỷ Động là tà thần trong tín ngưỡng của một số vùng thời cổ đại, nhiều người cổ đại luôn tin rằng đi theo bước chân của người tộc Quỷ Động sẽ nhận được sự gia trì của sức mạnh to lớn, được hưởng địa vị và sức mạnh siêu nhiên hơn người bình thường ở nhân gian.

Chỉ là trước đây tôi thấy nhiều ghi chép nhưng chưa từng có bất kỳ ghi chép xác thực nào về dấu vết người tộc Quỷ Động còn sống." Bàn Tử lắc đầu, anh ta cũng chỉ xem và nghe qua một số truyền thuyết chứ chưa từng gặp thành viên tộc Quỷ Động nào còn sống trong truyền thuyết cả.

"Tô gia, Tiểu Ca, họ sẽ không sao chứ..." Ngô Tà nhìn hang động đen ngòm không thấy chút ánh sáng bên dưới, chân mày nhíu chặt.

Nói không lo lắng là nói dối.

Biểu hiện của Trương Khởi Linh sau khi đến núi Trường Bạch ngày càng yếu đi, anh đã đánh mất hào quang đại thần trước đây trong mắt nhóm Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử.

"Chắc là không sao đâu." Bàn Tử gãi đầu.

"Lúc nhỏ tôi nghe Lục gia kể rằng Tô gia từng gặp một thế lực cổ

xưa thần bí tương tự, những thực thể phi nhân loại.

Thế lực đó vì hành động thám hiểm của thế hệ thứ hai Cửu Môn năm xưa mà đã làm bị thương cô cô nhà họ Hoắc, rồi Tô gia một mình đến thế lực đó đón cô cô nhà họ Hoắc về..." "Nội dung cụ thể thì Lục gia cũng không rõ lắm, nhưng Lục gia bảo tôi là Trương Khởi Linh - Trương Tiểu Ca đã từng giao thủ với Tô gia, nhưng đều thấy thực lực của Tô gia vượt xa anh ta..." "Trên người Tô gia có quá nhiều truyền thuyết thần kỳ, trong miệng Lục gia thì anh ấy chính là vị thần vô địch, có anh ấy ở đó chắc sẽ không sao đâu." Bàn Tử đưa tay vỗ vỗ vai Ngô Tà.

Ngô Tà lúc này mới hơi an tâm một chút.

Dù sao cậu tiếp xúc với Tô Mộc không lâu, và tiếp xúc với thế hệ Lão Cửu Môn cũng chỉ là thỉnh thoảng nghe từ miệng Ngô Tam Tỉnh mà thôi, nhà họ Ngô của cậu đã dọn khỏi Trường Sa từ sớm, rời khỏi lãnh địa Cửu Môn.

Ba người Tô Mộc nhảy vào hố đen sâu thẳm tối om đã tiếp đất an toàn.

Cùng lúc đó, cảnh tượng 'Chín rồng kéo quan' cũng lọt vào tầm mắt của ba người bọn họ.

Đương nhiên, rồng này không phải là rồng thật, thậm chí ngay cả hình dáng rắn cũng không có, mà là những con khúc diên khổng lồ, bò trên đất như những con trăn lớn, bị chín sợi xích sắt xích lại, nối chặt với cỗ quan tài bằng đồng xanh khổng lồ kia.

Cứ như thể chín con khúc diên khổng lồ này đang bảo vệ cỗ quan tài khổng lồ này không để người ngoài mở ra, tránh việc mở ra sẽ xuất hiện nguy hiểm khủng bố vậy.

Sự xuất hiện của ba người Tô Mộc đã làm kinh động một con

khúc diên có hình dáng quái dị như rắn.

Con khúc diên đó từ từ ngẩng đầu lên, thân hình xấp xỉ với Chúc Cửu Âm mà Tô Mộc từng gặp, nhưng trên đầu lại có thêm vô số con mắt chi chít và cái miệng dữ tợn.

Cái miệng con khúc diên hoạt động vô định, chảy ra thứ nước bọt màu xanh lá có tính ăn mòn cực mạnh.

Nước bọt rơi xuống đất phát ra tiếng xèo xèo ăn mòn dữ dội.

"Ngôi mộ này oai phong thật đấy, chín rồng kéo quan!" Hắc Bối Lão Lục là lần đầu tiên thấy thú bảo vệ quan tài oai phong như vậy.

Hộ vệ quan quách của Vạn Nô Vương này lại là chín con như rồng trong thần thoại truyền thuyết, kéo tấm ván quan tài, trên người bị những sợi xích sắt khổng lồ trói buộc.

Sâu trong đôi mắt Hắc Bối Lão Lục thoáng qua một tia kinh ngạc, mãi không thể hoàn hồn.

"Rồng cái gì chứ, chín con rết kéo quan thì đúng hơn." Đôi mắt Tô Mộc lấp lánh tinh quang.

Anh khác với những người xung quanh, anh là một người xuyên không mang theo hệ thống, kiến thức và suy nghĩ trong đầu anh đều khác với phần lớn mọi người trong thế giới này.

Truyền thuyết về chín rồng kéo quan thì Tô Mộc có nghe qua, nhưng đó phải là nhân vật Diệp Thiên Đế dưới ngòi bút của Hồng Mao Đại Đế Thần Đông mới xứng đáng với cái gọi là chín rồng kéo quan, còn những kẻ bắt chước khác trong mắt Tô Mộc chẳng là cái thá gì.

"Đã đến Trường Bạch Sơn rồi, A Hoàng, ra đi." Tô Mộc nheo đôi mắt thâm thúy, nhìn lên phía trên đỉnh đầu.

Trong núi tuyết, một con chó ba đầu đã lột da, lộ ra lớp lông ngắn màu đen tinh ranh đang chạy điên cuồng trên tuyết, dường như đang săn đuổi một con mồi hung dữ nào đó.

Con chó ba đầu này có thân hình như một con sư tử trưởng thành, quanh cổ cũng mọc lớp bờm như sư tử nhưng lại là màu đen, trông vô cùng hung hãn.

Con chó ba đầu không biết cảm nhận được ý niệm gì, đột nhiên dừng bước, tạo ra vết trượt dài hơn mười mét trên tuyết.

Con chó ba đầu lắc lắc ba cái đầu, trong ba cặp mắt lộ ra vẻ xảo quyệt như con người, mang theo cảm xúc vui mừng kích động trào ra từ ánh mắt.

Chương 270

“Hắc gia, sao lại dừng lại thế?

Con kỳ nhông tuyết đó hiếm thấy lắm, bắt được nó đem về nuôi chắc chắn có nhiều lợi ích đấy!

Nếu không thì chán lắm, chúng ta ở đây làm cái gì chứ.” Phía sau con chó ba đầu đen ngòm là một người đàn ông tóc tai bù xù, mặc áo dài thời Dân quốc.

Con chó ba đầu nheo mắt, quay người lại bắt đầu chạy điên cuồng về một nơi nào đó trên núi tuyết.

Người đàn ông mặc áo dài văn sĩ Dân quốc đưa tay ra, vẻ mặt ngỡ ngàng: “Làm cái gì thế!

Mau dẫn đường cho tôi đi, không lẽ là những người khác của họ tới rồi sao?” Khắc sau.

Một con chó lớn có thân hình to như hổ nhảy ra từ trong tuyết, người đàn ông cưỡi lên nó, nhanh chóng đuổi theo hướng con chó ba đầu đang chạy.

Một lát sau.

Trong đại điện Vân Thiên Cung.

Bạch thạch bạch thạch bạch thạch bạch thạch ~ Tiếng bước chân nặng nề đột nhiên vang lên phía sau nhóm Ngô Tà, tiếp đó con chó ba đầu cao lớn oai phong như sư tử và có ba cái đầu xuất hiện trong tầm mắt nhóm Ngô Tà.

Bàn Tử và Phan Tử theo bản năng tiến lên một bước che chắn trước mặt Ngô Tà, nhưng đôi bàn tay nắm chặt cũng đầy mồ hôi.

Bước chân giẫm lên sàn đại điện còn có thể nghe thấy tiếng móng vuốt cào sột soạt chói tai.

Cơ bắp cuồn cuộn.

Thân hình cao lớn khủng bố.

Ba cái đầu quái dị dữ tợn, cái miệng đỏ lòm.

"Con chó to thật đấy." Phùng Bảo Bảo cũng không nhịn được nhướng mày, cầm cái xẻng công binh mà nhóm Bàn Tử vừa vứt trên đất lên để cảnh giác.

Con chó ba đầu dần tiến lại gần nhóm Phùng Bảo Bảo, Ngô Tà, rồi ngửi thấy mùi gì đó trong không khí, đột nhiên lao về phía mấy người.

Keng!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Phùng Bảo Bảo tay nhanh hơn mắt, lập tức quất xẻng công binh lên thân con chó ba đầu, chỉ có điều ngay khắc sau là một loạt tia lửa bắn tung tóe, nhưng con chó ba đầu đó lại không hề bị thương chút nào.

Con chó ba đầu không hề xuất hiện cảm xúc tức giận vì bị những con người bên cạnh tấn công, nó chỉ vung chân trước, nhanh chóng bới cái hang vốn dĩ không đủ cho nó chui vào, sau đó nghe thấy tiếng 'uỳnh' một cái, con chó ba đầu nhảy tót vào cái hố đó.

"Làm sao bây giờ?

Tô gia họ có gặp chuyện gì không?" Ngô Tà nhìn về phía cái hố, cùng những người bên cạnh đã có chút không nhịn được muốn nhảy xuống để tìm hiểu xem sao.

Tiếp đó, tiếng bước chân lại vang lên lần nữa.

Nhóm Ngô Tà vội vàng quay đầu nhìn về hướng tiếng bước chân phát ra, đó là lối vào đại điện.

Tại lối vào đại điện.

Một người đàn ông mặc áo dài văn sĩ Dân quốc, tóc tai bù xù, cưỡi một con chó lớn nhảy vào từ cổng đại điện.

"Mau ra ngoài đi!

Đây là địa bàn của Vạn Nô Vương tộc Quỷ Động!

Người sống chớ vào!" Người đàn ông cưỡi chó lớn nhảy vào nhìn thấy nhóm Ngô Tà thì lo lắng hét lên.

Ông ta đã sống ở nơi này nhiều năm, hiểu rõ sự tình ở đây nhất, địa bàn của Vạn Nô Vương tộc Quỷ Động trên núi Trường Bạch luôn là một nơi cấm kỵ.

"Đại thúc, chúng cháu có bạn đã vào trong rồi!

Sao vậy, ở đây nguy hiểm lắm sao?" Ngô Tà cau mày gọi một tiếng.

"Đại thúc?" Người đàn ông cưỡi chó lớn sững sờ, sau đó lẩm bẩm: "Cháu trai tôi mà ở đây thì chắc tuổi tác cũng tầm tầm các cậu thôi, cứ theo tôi ra ngoài đã rồi tính." "Họ vẫn còn ở bên trong, chừng nào họ chưa xuất hiện thì chúng cháu sẽ không rời đi!" Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử nắm chặt tay, ánh mắt kiên định.

Người đàn ông cưỡi chó lớn bất lực lắc đầu: "À đúng rồi, lúc nãy các cậu có thấy con chó ba đầu đâu không?

Tôi đuổi theo nó tới đây rồi nó biến mất tiêu." Ngô Tà chỉ chỉ về phía cái hố: "Lúc nãy nó cũng nhảy xuống đó rồi, con chó ba đầu đó là thú cưng của đại thúc sao?" Khóe miệng người đàn ông hơi giật giật: "Không, nó là ông nội của tôi đấy, cái gã đó nóng tính lắm, chỉ có

người đó mới thu phục được nó thôi.

Mà sao các cậu tìm được đến nơi này thế?

Tôi sống ở đây bấy nhiêu năm mà chưa từng thấy người ngoài nào đặt chân tới đây cả." "Tam thúc của cháu bị người ta bắt tới nơi này, chúng cháu đến đây để cứu người." Ngô Tà thở dài.

"Tam thúc cậu?" Người đàn ông sững sờ, "Tên là gì?

Thường thì người tìm được đến đây đều không phải hạng bình thường, để tôi xem mình có quen không." "Ngô Tam Tỉnh, ngài có biết không?" Ngô Tà cau mày hỏi.

"Tiểu Tam..." Người đàn ông cười chó lớn vẻ mặt ngỡ ngàng khi nghe thấy cái tên này.

"Cậu gọi Ngô Tam Tỉnh là Tam thúc, cậu là cháu ruột của nó sao?" Ngô Lão Cẩu vẻ mặt mờ mịt, cái cậu thanh niên đẹp trai trước mặt này lại chính là cháu nội của mình sao?

Nhà mình lấy đâu ra cái gen ưu tú thế này nhỉ?

Ngô Nhất Quỳnh, Nhị Bạch, Tam Tỉnh đều chẳng ai đẹp trai bằng Ngô Tà, trông cứ như thư sinh mặt trắng, hay là di truyền cách đời?

Ngô Lão Cẩu nghĩ thầm với vẻ rất tự mãn.

"Đúng ạ!

Tam thúc ruột của cháu, còn ngài là?" Ngô Tà dường như cảm nhận được điều gì đó, chân mày nhíu chặt, lồng ngực đập thình thịch liên hồi.

"Ta là ông nội cháu đây, cũng là ruột thịt luôn, ha ha ha ha ha." Ngô Lão Cẩu phấn khích cười lớn, định làm động tác vuốt râu nhưng chợt nhận ra mình vừa cạo râu cách đây hai ngày, thế nên chỉ đành ngượng ngùng đứng gãi đầu.

Ngô Lão Cẩu cũng không phải kiểu người giỏi bày tỏ tình cảm, từ trước đến nay đều như vậy.

“Ngài là...

ông nội?” Ngô Tà trợn tròn mắt, bước nhanh vài bước lao về phía Ngô Lão Cẩu.

Nếu nói Ngô Tam Tỉnh yêu chiều cậu như con ruột, từ nhỏ đã luôn ở bên cạnh chăm sóc, nhìn cậu lớn lên.

Vậy thì người ông nội mà Ngô Tà chưa bao giờ được thấy, người đã để lại cuốn Đạo mộ bút ký, tuy chưa từng gặp mặt nhưng mối quan hệ lại không hề có chút xa cách nào.

Chương 271

Ngô Tà lớn lên nhờ đọc những ghi chép mà Ngô Lão Cẩu để lại, những trải nghiệm của ông như hiện ra trước mắt, cứ như thể chính cậu cũng đã trải qua quá trình đó, như thể Ngô Lão Cẩu luôn ở bên cạnh cậu chưa từng rời xa.

"Thiên Chân Ngô Tà, ha ha ha, hồi đó lúc đặt cái tên này cho cháu, bố cháu cứ bảo ta không có văn hóa, lão cổ hủ nữa chứ, giờ xem ra rất hợp, thật sự rất hợp đấy, Ngô Tà." Ngô Lão Cẩu ôm lấy Ngô Tà đã cao hơn mình một cái đầu, cẩn thận vuốt ve đầu Ngô Tà, sợ bụi bặm vết bẩn trên người mình làm lây sang đứa trẻ đầy linh khí trước mặt.

"Ông nội, ông nội..." Đôi mắt Ngô Tà rơm rớm lệ, đầu vùi vào ngực Ngô Lão Cẩu như một cậu bé chưa hiểu sự đời.

"Bố cháu, Nhị thúc, Tam thúc, họ đều nói ông...

ông... hu hu, không ngờ ông vẫn chưa qua đời, ông vẫn còn đây, Ngô Tà biết ông chắc chắn vẫn còn sống, chỉ là không có cơ hội gặp Ngô Tà mà thôi." Cảm xúc dồn nén bấy lâu về tình thân của Ngô Tà trong khoảnh khắc này bùng nổ hoàn toàn, cậu khóc không thành tiếng.

Nếu Ngô Nhất Quỳnh mà ở đây... hình như có ở đây cũng chẳng ích gì...

Ngô Nhất Quỳnh chưa bao giờ nhìn nhận đứa con trai này một cách hẳn hoi, mà chỉ vì sở thích tính cách của con giống với cha và các em mà nảy sinh cảm giác chán ghét theo bản năng.

Để mặc cậu.

Tiền sinh hoạt đưa đủ, học phí đưa đủ... cứ tưởng thế là nuôi

được một đứa con.

“Ha ha ha, đừng khóc, người nhà họ Ngô chúng ta đều là những đấng nam nhi đội trời đạp đất!” Ngô Lão Cẩu vỗ vỗ lưng Ngô Tà, nắm lấy hai vai cậu, vô cùng mãn nguyện ngắm nhìn Ngô Tà.

“Vâng.” Ngô Tà hít một hơi thật sâu, lau sạch nước mắt nơi khóe mắt.

“Sao các cháu lại chạy tới đây?

Các cháu vẫn làm cái nghề cũ đó sao?” Ngô Lão Cẩu kinh ngạc hỏi.

Ông có bao giờ dạy ba đứa con mình chuyện xuống mộ đổ đấu đâu.

“Ông nội, thời đại khác rồi ạ, chúng cháu bây giờ là đang khảo cổ, có giấy tờ đàng hoàng, sau khi khai quật mộ cổ có thể tìm lại những trang lịch sử đã mất, để mọi người biết thêm về lịch sử của nước ta.” Ngô Tà chớp mắt, xảo quyệt nói.

“Láo toét!

Cháu mới tí tuổi đầu mà Tam Tỉnh đã để cháu tới đây, lát nữa gặp nó ta không lột da nó mới lạ!” Ngô Lão Cẩu càng nghĩ càng giận.

Sao mấy đứa con mình lại có thể đưa cả đứa cháu nội còn nhỏ tuổi này vào cái giới này chứ.

Cần biết rằng Ngô Lão Cẩu năm xưa cũng đã trải qua không ít nguy hiểm, thậm chí có những lúc suýt mất mạng.

“Tam thúc vì muốn cứu cô cô nhà họ Trần nên bị kẹt ở đây rồi ạ, chúng cháu tới đây để cứu thúc ấy.

À đúng rồi ông nội, Tô gia và Lục gia cũng tới rồi, hiện đang trên đường đi cứu Tam thúc, con chó ba đầu mà ông nói lúc nãy cũng vừa

nhảy vào cái hố mà họ vừa nhảy xuống đấy ạ...” Ngô Tà giải thích.

Ngô Lão Cẩu gật đầu, rồi đi tới cạnh cái hang đen ngòm không thấy rõ gì nhìn xuống một cái, nhướn mày: “Các cháu ra ngoài trước đi, lát nữa ở đây có lẽ sẽ có chút nguy hiểm đấy.” “Vâng.” Ngô Tà gật mạnh đầu.

“Cháu không đi!

Lục gia không ra thì cháu chẳng đi đâu cả, nếu lão ấy không ra thì Bàn gia cháu thế nào cũng phải nhặt xác cho lão ấy cho toàn thây.” Bàn Tử lẩm bẩm, đứng yên tại chỗ, ánh mắt kiên định.

“Cậu là người của Lục gia sao...” Ngô Lão Cẩu thắc mắc.

“Anh ấy là người môn hạ của Lục gia, tên là Bàn Tử.” Ngô Tà tiếp tục giải thích.

Ngô Lão Cẩu đánh giá Bàn Tử một lượt, vuốt cằm gật đầu nói: “Cũng có vài phần giống Lục gia năm xưa đấy, dũng mãnh vô song, thôi được rồi, cậu ở lại đây với ta, còn những người khác ra ngoài hết đi.” Ngô Tà gật đầu, gọi Phan Tử cùng đi ra khỏi đại điện trước.

Phan Tử không có quan hệ gì lớn với Cửu Môn, chỉ là đứa trẻ được Ngô Tam Tỉnh nhận nuôi từ nhỏ, nên tự nhiên rất nghe lời chuyện của Ngô gia.

Luận về vai vế, vị Ngô Lão Cẩu trước mắt này chính là gia chủ nhà họ Ngô.

Ngô Tà và Phan Tử vừa bước ra khỏi đại điện.

Trước mắt Ngô Lão Cẩu và Bàn Tử liền xuất hiện một con khúc diên khổng lồ dài khoảng hai mét lao ra từ cái hang sâu không thấy đáy đó.

Ngô Lão Cẩu túm cổ áo sau của Bàn Tử, nhanh chóng lùi lại vài

bước.

Chỉ là sau khi con khúc diên đó lao ra khỏi hang, Ngô Lão Cẩu và Bàn Tử mới phát hiện ra nó vốn dĩ đã chết rồi.

Điều kỳ lạ là trên thân con khúc diên có buộc một sợi xích sắt dày, sợi xích kéo dài xuống tận lối vào hang, như thể con khúc diên vừa xuất hiện này đang kéo thứ gì đó ở phía sau.

Tiếp đó, những tiếng sột soạt lại vang lên ở lối vào hang.

Ngô Lão Cẩu và Bàn Tử nhướn mày, tiếp tục nhìn về phía lối vào đó.

Sau đó, tám con khúc diên còn lại có hình dáng tương tự con khúc diên khổng lồ vừa bị quăng ra khỏi hang lúc nãy cũng bị thứ gì đó từ trong hang ném ra.

Điểm chung là trên thân cả chín con khúc diên đều buộc những sợi xích sắt không biết đã trải qua bao nhiêu năm, đầu xích vẫn còn trong hang, không biết đang kéo vật gì.

Hú ~ Tiếng sư tử hống vang lên, con chó ba đầu đen ngòm từ trong hang nhảy ra, trên ba cái đầu ngoạm lấy những mảnh xác chết chảy dịch xanh, đang ngốn ngấu trông vô cùng dữ tợn và khủng khiếp.

“Tô gia đâu?” Khi Ngô Lão Cẩu thấy con chó ba đầu, ông theo bản năng thốt lên.

Con chó ba đầu lắc đầu về phía hang động, ý chỉ Tô Mộc và những người khác vẫn ở bên dưới, nó được gọi ra, rồi lại tiếp tục xé xác mấy con khúc diên kia mà nuốt chửng.

Trong hang động.

Ba người Tô Mộc lại có phát hiện khác.

Sau khi họ lật tấm ván quan tài của Vạn Nô Vương ra, bên trong

không có thi thể Vạn Nô Vương, mà lại có thêm một hố sâu thăm thẳm khác.

Theo truyền thuyết, tộc Quỷ Động là một chủng tộc sinh sống dưới lòng đất, suốt ngày không thấy ánh sáng mặt trời.

Nhiều chuyện ma quỷ truyền tụng trong nhân gian đều có liên quan mật thiết đến tộc Quỷ Động này.

Hiện ra trước mắt ba người Tô Mộc dường như là một hố đen thẳng tắp dẫn đến nơi cư ngụ của tộc Quỷ Động.

Hố đen này Tô Mộc từng thấy ở Thành cổ Tinh Tuyệt, trong mộ Nữ vương Tinh Tuyệt.

Nữ vương Tinh Tuyệt nghe nói cũng là một thành viên của tộc Quỷ Động, nhưng thực tế bà ta chỉ là một nhân loại bình thường được tộc Quỷ Động chọn làm thánh nữ.

Sau đó, để Nữ vương Tinh Tuyệt làm tốt vai trò thánh nữ này, tộc Quỷ Động đã ban cho bà ta nhiều năng lực đặc biệt mà người thường không thể bì kịp.

Chương 272

Có thể điều khiển đám rắn đen cũng đến từ lòng đất, còn được gọi là kiến A Hàm.

Có thể ban cho những kẻ phản bội một lời nguyền hồng nhãn.

Cộng thêm thân phận thánh nữ tộc Quỷ Động, dựa vào sự ủng hộ của tộc Quỷ Động từ dưới đất lên, Nữ vương Tinh Tuyệt lúc bấy giờ mới bước lên đỉnh cao vương quyền.

Tộc Quỷ Động này tuy chưa từng nghe danh ở Trung Thổ, không được người Hán biết tới.

Nhưng dường như ở những nơi ngoài ải Tây Vực này thì vô cùng thần bí và huyền ảo.

"Mẹ kiếp, chạy rồi sao?" Hắc Bối Lão Lục ló đầu ra nhìn vào cái hố đen ngòm trong quan tài.

Trong quan quách của Vân Thiên Cung vốn dĩ phải đặt thi thể Vạn Nô Vương - quái vật tám tay, nhưng hiện giờ khi Tô Mộc đến đây thì đối phương đã biến mất, chỉ để lại những con khúc diên bị Vạn Nô Vương nô dịch bằng cách nào đó để trấn giữ nơi này.

"Bức tường kia có gì đó kỳ lạ." Phùng Bảo Bảo ngây ngô chỉ vào bức tường phủ đầy bụi bặm, tỏa ra ánh sáng xanh nhạt ở phía đáy mộ thất mà quan tài hướng tới.

"Đừng có chạm vào!" Tô Mộc quát một tiếng ngăn Hắc Bối Lão Lục vừa bước tới cạnh bức tường.

Tiếp đó, một bóng đen bước ra từ phía sau nhóm Tô Mộc: "Cánh cửa này, thật quen thuộc." Ba người Tô Mộc quay người lại, hóa ra là Trương Khởi Linh đã biến mất giữa chừng trong hố và giờ đã quay

trở lại.

Trương Khởi Linh nhìn chằm chằm vào bức tường đồng xanh trước mặt Hắc Bối Lão Lục.

Nếu nhìn kỹ hơn, nhóm Tô Mộc sẽ nhận ra rằng bức tường đồng xanh này không phải là tường thật, ở giữa có một khe hở rộng bằng một ngón tay, chỉ là do lâu năm không ai động tới nên bụi bặm lấp đầy, trông cứ như một bức tường nguyên khối.

Cánh cửa đồng mà Trương Khởi Linh canh giữ nằm ở vị trí núi Tam Thánh trên dãy Trường Bạch.

Nhưng trong mộ thất Vạn Nô Vương này lại có một cánh cửa đồng tỏa ra hơi thở khiến ngay cả Trương Khởi Linh cũng thấy quen thuộc, nhưng không rõ nó dẫn tới đâu.

Vù ~ Một luồng gió nhẹ thổi qua.

Hắc Bối Lão Lục rùng mình một cái: "Gió lạnh quá, bên ngoài lại tuyết rơi à?" Hắc Bối Lão Lục không hiểu sao lại kéo chặt quần áo trên người, rồi chợt nhận ra.

Đã bao nhiêu năm lão không cảm thấy cái lạnh kiểu này rồi, lão đã sớm không còn biết đến sự thay đổi nóng lạnh của thế giới bên ngoài.

Nhưng luồng gió lạnh lúc này lại làm lão lạnh sống lưng là sao?

Tiếp đó, ánh mắt Hắc Bối Lão Lục dừng lại trên cái khe thẳng tắp giữa bức tường đồng, luồng gió lạnh đó chính là thổi ra từ khe hở đó.

Hắc Bối Lão Lục đưa tay ra, ngón tay phải lập tức trở nên hơi cứng ngắc, giống như người bình thường bị đóng băng khi chạm vào tuyết trong ngày tuyết rơi dày đặc.

"Gió Cửu U, gió địa phủ." Trương Khởi Linh lẩm bẩm.

"Tiểu Ca, anh nói cánh cửa trước mặt chúng ta chính là cửa dẫn

tới địa phủ sao???" Hắc Bối Lão Lục giật mình, nhanh chóng lùi lại vài bước.

Lão vẫn chưa sống đủ mà, sao tự dưng lại tìm thấy cửa địa phủ thế này.

Ánh mắt Trương Khởi Linh đờ đẫn lắc đầu, anh cũng không biết tại sao mình lại nói ra những lời như vậy, đằng sau cánh cửa đồng quái dị kia ẩn chứa điều gì, tại sao anh lại biết được.

Răng rắc răng rắc ~ Khắc sau.

Cánh cửa đồng lớn đã bị phong kín bấy lâu từ từ nới lỏng, bụi bặm bay mù mịt, đồng thời ánh sáng xanh u u hiện ra từ cái khe đang dần mở rộng.

Cứ như thể phía sau cánh cửa đồng này là một không gian khác đèn đuốc sáng trưng.

Hắc Bối Lão Lục nép thẳng ra sau lưng Tô Mộc, giống hệt cái thời niên thiếu máu me đầy mình khi bị người ta bao vây suýt chết trong thành Trường Sa hỗn loạn, ôm lấy chân Tô Mộc run rẩy.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, Hắc Bối Lão Lục mới lại cảm nhận được cảm giác cận kề cái chết như vậy.

Tô Mộc đưa tay ra chắn trước mặt Hắc Bối Lão Lục.

Hai tay Hắc Bối Lão Lục nắm chặt lấy cánh tay đang duỗi thẳng của Tô Mộc, sắc mặt lúc này mới khá hơn một chút.

Rồi cánh cửa đồng quái dị đó mở toang hoàn toàn, lộ ra một vùng ánh sáng xanh u u, ánh sáng chiếu lên người nhóm Tô Mộc khiến mọi người trông như những ác quỷ vừa bò ra từ địa phủ, hơi thở âm lãnh.

Sau đó, một đội quân cổ xưa từ chiến trường bước ra từ cánh cửa đồng đó, ánh mắt âm lãnh, vẻ mặt vô hồn, khiêng những lá cờ hổ thêu

sắc đen.

Tô Mộc đứng trước, Phùng Bảo Bảo bên trái, Trương Khởi Linh bên phải, Hắc Bối Lão Lục phía sau.

Cứ thế đứng đó trước mặt đội quân cổ xưa vừa bước ra từ luồng sáng xanh u u kia, chặn đường bọn họ.

Viên binh sĩ cưỡi chiến mã cao lớn đi đầu đến trước mặt Tô Mộc, cúi đầu nhìn những con người bình thường đang chặn đường đội quân của mình.

Một sự uy áp khó tả từ đội quân quái dị này bao trùm xuống.

Tầm mắt Hắc Bối Lão Lục dần trở nên mờ mịt, đầu đau như búa bổ, không nhịn được mà nghiến răng, ôm đầu tựa vào vách đá phía sau, thở hồng hộc.

"Lão... lão đại..." Hắc Bối Lão Lục mấp máy môi, rõ ràng chỉ có hai chữ mà gọi mãi mới xong.

Quần áo trên người Trương Khởi Linh rách toạc, lộ ra hình xăm kỳ lân trên vai, dường như chỉ khi hình xăm kỳ lân xuất hiện mới có thể chống lại sự uy áp tinh thần lúc này.

Phùng Bảo Bảo ánh mắt trong veo, vẻ mặt như không có cảm giác gì.

Đôi mắt Tô Mộc không biết từ bao giờ đã chuyển sang màu đỏ ngầu, huyết đồng lấp lánh ánh sáng tà mị.

Phịch ~ Chiến mã khựng lại, hai chân trước quỳ xuống đất, hất văng người trên lưng xuống.

Phịch phịch phịch phịch ~ Hàng loạt chiến mã đồng loạt quỳ chân trước, hất văng chủ nhân trên lưng ra.

Chỉ có vài người có dáng vẻ đại tướng, thân hình vạm vỡ mới kịp

thời ghìm cương không để chiến mã quỵ xuống, nhưng hiện trường trong nhất thời cũng trở nên hỗn loạn.

"Không ngờ ở đây lại ẩn giấu một cánh cửa địa phủ hiếm thấy." Tô Mộc đứng yên tại chỗ, trầm giọng nói.

"Vạn Nô Vương kia chẳng qua chỉ là một con thần thú được bắt tới để trấn giữ cửa địa phủ mà thôi, là ta trước đây đã nghĩ quá nhiều rồi.

Tộc Quỷ Động, hóa ra là tinh quái.

Có nhiều quấy nhiễu, xin cáo từ các vị." Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên, vẻ mặt vô cùng thản nhiên, anh chắp tay chào đội quân chiến trường cổ xưa tà môn trước mặt.

Tô Mộc quay người, xách cổ áo sau của Hắc Bối Lão Lục đang trong trạng thái 'say sóng', rồi nói với Trương Khởi Linh và Phùng Bảo Bảo: "Đi thôi." Tô Mộc cùng mấy người vừa xoay người lại, đám âm binh phía sau bỗng nhiên xuất hiện tiếng xôn xao không yên, dường như đang giao tiếp với cấp trên, không hiểu vì sao lại có thể để nhóm người Tô Mộc rời đi như vậy.

Vị chủ nhân của đội quân âm binh này, người đang cưỡi trên lưng ngựa và đeo mặt nạ lệ quỷ dữ tợn, vẫn luôn im lặng.

Mãi đến khi thuộc hạ bắt đầu xao động, hắn mới kéo dây cương.

Chương 273

Con chiến mã dưới thân hắn lập tức ngẩng cao đầu, phát ra một tiếng hí chói tai.

Đám âm binh lúc này mới nhớ ra, vị cấp trên kia vẫn chưa có động tĩnh gì, bọn họ làm sao có thể tự ý rời khỏi đội ngũ để đi dạy dỗ mấy kẻ phàm phu tục tử không biết tốt xấu kia?

"Quân thượng, hắn đã tận mắt thấy chúng ta ra khỏi Thanh Đồng Môn, có cần phái người..." Một thuộc hạ đứng bên cạnh con chiến mã cao lớn ngẩng đầu lên nhìn vị chủ nhân của đội quân âm binh.

"Không cần để ý, hãy làm việc của các ngươi đi." Giọng nói trầm thấp vang lên trong mộ thất, không gian rộng lớn liên tục vọng lại những âm thanh hồi đáp.

Nhưng cuộc đối thoại này, khi truyền đến cửa mộ thất, lại biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ có những linh hồn trong mộ thất này mới có thể nghe thấy.

Cạch~ cạch~ cạch~ Nhóm người bên cạnh Tô Mộc không chú ý đến, nhưng ở góc áo của Tô Mộc có treo một khối lệnh bài màu huyền kim, trên đó điêu khắc những phù văn giống hệt Quỷ Tỳ từng rơi vào tay anh.

Đây không phải lần đầu Tô Mộc gặp đội quân âm binh, nhưng là lần đầu tiên anh thấy cảnh tượng cửa địa phủ xuất hiện giữa nhân gian.

Khối Âm Binh Lệnh bên hông anh là do người đứng sau đội quân âm binh trao cho khi anh giao thủ với họ từ rất lâu về trước.

Sở hữu lệnh bài này, Tô Mộc có thể thực hiện chức trách của Âm

Thiên Tử ở nhân gian, không cần lo lắng về việc vướng vào thế lực âm binh.

Năm xưa, lệnh bài này là do một người 'đã khuất' tiến cử Tô Mộc với thế lực âm binh.

Người đó chính là Long Quân, người mà Tô Mộc từng mượn binh và hiện đang sống nhàn nhã trong lăng mộ của mình.

Năm đó, để đối phó với quân xâm lược phương Đông, Tô Mộc đã không ngần ngại sử dụng sức mạnh không thuộc về nhân gian, giải phóng toàn bộ các Thi vương, Quỷ vương từ trong mộ ra.

Việc này đã kinh động đến thế lực âm binh, khiến họ tìm đến gây rắc rối cho anh.

Ngày đó, một người một ô một chó, Tô Mộc đã ép đám âm binh suýt chút nữa phải mở cửa địa phủ ngay tại Trường Sa.

Sau ngày đó, Long Quân phái người ra mặt tiến cử Tô Mộc với người của địa phủ, từ đó anh mới có thân phận đặc biệt này.

Về Thanh Đồng Môn ẩn giấu trong Vân Thiên Cung, trước đó Tô Mộc cũng không biết bên trong rốt cuộc có gì.

Vô tình chạm trán cửa địa phủ, thấy gương mặt quen thuộc của đám âm binh kia, Tô Mộc chỉ có thể dẫn mọi người rời đi trước.

Tô Mộc có thân phận Âm Thiên Tử Lệnh, nhưng Hắc Bối Lão Lục, Trương Khởi Linh, Phùng Bảo Bảo thì không.

Một khi thực sự đánh nhau, e rằng đã có người bị lôi vào cửa địa phủ.

Đến lúc đó, đừng nói là dòng máu kỳ lân trên người Trương Khởi Linh, ngay cả Tô Mộc cũng vô lực hồi thiên.

Bởi lẽ đây là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

“Lão... lão đại, đó chính là thế giới của người chết sao?” Chân tay Hắc Bối Lão Lục vẫn còn hơi bủn rủn.

“Ừm.” Tô Mộc gật đầu.

“Có phải Cẩu gia qua đây để trấn thủ nơi này không?

Hèn gì lâu như vậy không thấy quay về.

Ôi, sau này chúng ta có phải cũng sẽ như vậy không?!” Hắc Bối Lão Lục thở dài.

Nơi vừa rồi quả thực cần có người sống canh giữ để tránh bị người đời phát hiện.

Tô Mộc liếc nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh lắc đầu.

Chuyện về Thanh Đồng Môn, ở đây chắc chỉ có Trương Khởi Linh là rõ nhất, nhưng anh lắc đầu nghĩa là cái Thanh Đồng Môn mà người Trương gia canh giữ không phải là cửa địa phủ này.

Nhưng khi yêu cầu nói rõ Thanh Đồng Môn của Trương gia rốt cuộc là thứ gì, Trương Khởi Linh lại không tài nào nói ra được.

“Hỏi là biết ngay thôi.” Tô Mộc cũng không rõ tình hình của Ngô Lão Cẩu ở nơi này thế nào.

Năm đó anh sắp xếp người của Cửu Môn thay thế Trương Khởi Linh canh giữ Thanh Đồng Môn, rồi giữ Trương Khởi Linh lại để giúp làm một số việc khác, sau đó hoàn toàn cắt đứt liên lạc với núi Trường Bạch.

Chỉ thỉnh thoảng Ngô Lão Cẩu mới nhờ người gửi thư báo bình an, nên Tô Mộc mới không dẫn người tới.

Sự xuất hiện của chó ba đầu vừa rồi chứng tỏ Ngô Lão Cẩu chắc chắn ở gần đây, vì khi Ngô Lão Cẩu đi, anh ta đã mang theo con chó

đó từ chỗ Tô Mộc.

Mọi người tiếp tục đi dọc theo lối đi, đi qua cửa vào của hố sâu trong đại điện, bước ra từ rìa hào thành đã khô cạn bên ngoài thành, sau đó vòng ngược lại vị trí đại điện Vân Thiên Cung.

"Ơ~ Cẩu gia!" Hắc Bối Lão Lục mừng rỡ kêu lên khi thấy bóng dáng hai ông cháu đang quay lưng về phía mình cách đó không xa.

"Lục gia?" Ngô Lão Cẩu chưa xoay người lại đã đoán được người phía sau.

"Tô gia!

Lục gia!

Thực sự là mọi người!

Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp, ha ha ha ha." Ngô Lão Cẩu xoay người, thấy Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục liền kích động cười lớn.

Đã qua rất nhiều năm rồi, không ngờ bọn họ vẫn còn có ngày hội ngộ.

Hắc Bối Lão Lục bước lên, quan sát Ngô Lão Cẩu – người dường như chẳng hề thay đổi chút nào, rồi vỗ vai đối phương: "Cẩu gia ngày càng tráng kiện nhỉ, thân thủ này không kém năm đó chút nào!" "Lục gia anh cũng vậy, vẫn xấu trai như năm nào.

Xem Tô gia nhà chúng ta kìa, chậc chậc." Ngô Lão Cẩu cười xấu xa.

"Mặc kệ anh!

Ồ, sao nào, thấy cháu nội mình nên kích động quá hả?" Hắc Bối Lão Lục hừ hừ hai tiếng.

"Núi Trường Bạch, Thanh Đồng Môn, rốt cuộc là cái gì." Tô Mộc

cắt ngang cuộc đùa giỡn của hai người, ánh mắt sâu thẳm.

Cùng lúc đó, bọn Bàn Tử cũng vây lại, muốn nghe xem Thanh Đồng Môn mà Ngô Lão Cẩu canh giữ rốt cuộc là thứ gì.

Ngô Lão Cẩu nhìn mọi người, hít sâu một hơi nói: “Bên trong có gì tôi cũng không biết.

Mỗi lần tôi định tiếp cận Thanh Đồng Môn đó là lại bị mất ký ức về quãng đường đã đi, lúc tỉnh lại thì đã ở bên ngoài rồi.

Chương 274

Lần nào cũng vậy, chỉ thỉnh thoảng có vài sinh vật đặc biệt bị ném ra từ đó thôi.

Tô gia, anh đi theo tôi...” Nhắc đến Thanh Đồng Môn, Ngô Lão Cẩu đến giờ vẫn mù mờ, giống hệt Trương Khởi Linh, không hiểu được sự huyền bí bên trong.

Mọi người theo Ngô Lão Cẩu bước ra ngoài đại điện, rời khỏi Vân Thiên Cung và đi về phía núi Tam Thánh.

Dưới chân núi Tam Thánh, Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục, Trương Khởi Linh và Phùng Bảo Bảo đều nhíu mày nhìn chùm năng lượng mà người thường không thể nhìn thấy.

Cảm giác như trên núi Tam Thánh là một không gian độc lập bị ngăn cách.

Ngô Lão Cẩu chỉ vào rào chắn ảo mà họ có thể thấy, gật đầu: “Chính là đây.

Thanh Đồng Môn, bao nhiêu năm qua tôi chưa từng nhìn thấy nó.

Chỉ cần bước vào là sẽ mất ký ức, rồi bị ai đó ném ra ngoài...” Về chuyện Thanh Đồng Môn trên núi Tam Thánh, Tô Mộc từng đọc được một số ghi chép trong kho tư liệu của chính phủ khi anh thành lập Cục điều tra 749.

Rất nhiều năm trước, từng có người vô tình đến được nơi có Thanh Đồng Môn này.

Tư liệu không nhắc đến cái tên Thanh Đồng Môn nhưng có nhắc đến núi Tam Thánh.

Người ta kể rằng khi vào núi Tam Thánh, họ bị mất ký ức trên núi,

tỉnh dậy đã quay về điểm xuất phát.

Người đó không tin vào chuyện tà môn, đã lên núi nhiều lần nhưng kết quả vẫn y hệt, nên đã báo cáo lên trên.

Cấp trên phái người đến thám hiểm nhưng tình hình vẫn vậy.

Người quản lý lúc đó đã lệnh cho một trung đội dùng vũ lực xông lên, sau đó tiểu đội đó mất tích.

Vài ngày sau, thi thể các thành viên xuất hiện dưới chân núi cùng với sự tấn công của lũ cuốn (khúc diên) dày đặc, đoàn thám hiểm sau đó phải rút lui và đưa nơi này vào danh sách đen của Cục điều tra.

Sau khi Tô Mộc tiếp quản Cục điều tra, anh không mạo hiểm phái người đến vì anh hiểu rõ hơn ai hết sự nguy hiểm của cái gọi là "Chung cực" trong thế giới đạo mộ này.

Ngô Lão Cẩu chống nạnh, mồ hôi đầm đìa chỉ tay về hướng núi Tam Thánh: “Trên núi chắc có ai đó sinh sống, thỉnh thoảng tôi đứng dưới chân núi còn thấy xác động vật.” “Sống ở nơi như thế này, bảo sao những kẻ bước ra lại lợi hại đến thế.” Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn Trương Khởi Linh.

Nếu mọi người đoán không lầm, Trương Khởi Linh chính là từ nơi này bước ra.

Bao nhiêu năm qua sống bằng nghề săn bắn, đối kháng với thiên nhiên, cường độ cơ thể đương nhiên không phải người thường có thể so bì.

Đã vậy còn trường thọ như thế.

May mà Trương Khởi Linh không thích dùng công nghệ hiện đại, nếu không e rằng thế gian này chẳng còn ai là đối thủ của anh ta.

Con người bình thường thọ mệnh chỉ trăm năm mà đã tạo ra một

xã hội công nghệ như thế này, nếu nhóm người như Trương Khởi Linh dành thời gian nghiên cứu thì sao?

Nghĩ đến đây, thế hệ trẻ không khỏi rùng mình.

Trương Khởi Linh đứng bên cạnh mọi người, im lặng nhìn lên đỉnh núi Tam Thánh, ánh mắt mê ly: "Không, tôi cảm giác được, người còn sống trên núi... không còn bao nhiêu nữa." "Làm sao có thể!

Không phải các người bất tử sao?" Hắc Bối Lão Lục kinh hãi.

Trương Khởi Linh không nói tiếp, dường như chính anh cũng không biết câu trả lời.

"Đi, lên xem thử." Tô Mộc gật đầu, là người đầu tiên bước lên sườn núi Tam Thánh.

Những người khác nhìn nhau.

Chẳng phải Ngô Lão Cẩu vừa nói lên núi sẽ mất ký ức sao?

Nhưng vì người dẫn đầu là Tô Mộc nên mọi người cũng tự tin hơn, vội vàng đi theo anh vào trong rào chắn năng lượng ảo đó.

Tô Mộc dường như phát hiện ra điều gì, nhắc nhở Ngô Tà: "Nhìn thời gian đi." "Vâng." Ngô Tà gật đầu, nhìn vào chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay, sau đó ngẩn người: "Từ trường ở đây can thiệp dữ quá, không nhìn rõ thời gian." Tô Mộc lắc đầu, ý anh không phải vậy.

Anh cúi xuống vo một quả cầu tuyết, bóp chặt trong tay rồi buông ngón tay ra.

Quả cầu tuyết rơi xuống.

Phải mất khoảng 2 giây nó mới chạm đất.

Mọi người sững sờ.

Ngô Tà thốt lên: "Thời gian trôi ở đây khác hẳn bên ngoài!

Nó chậm hơn một chút!" "Đây chính là lý do người Trương gia trường thọ sao?

Họ và người thế giới bên ngoài khác biệt về huyết mạch, thuộc về một chủng tộc riêng biệt?

Từ đâu mà có?" Phan Tử nhíu mày.

Cửu Môn đều biết chuyện người Trương gia trường thọ nhưng chưa ai tìm ra nguyên nhân.

Năm xưa Tô Mộc còn bị Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn lầm tưởng là con cháu Trương gia thất lạc, sau này mới xác nhận anh không mang huyết mạch Trương gia.

Căn nguyên của Trương gia chính là ngọn núi này.

Đây là phát hiện đầu tiên của mọi người sau khi lên núi.

"Mọi người còn nhớ khối vẫn thiết thiên thạch chúng ta tìm thấy trong mộ cổ ở khu mỏ không?" Tô Mộc vừa đi vừa bâng quơ hỏi.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Dĩ nhiên là nhớ, lần đó Phật gia và một tên nhóc khác tranh giành binh quyền Trường Sa.

Sao thế lão đại, nơi này có liên quan gì đến nó à?" Tô Mộc gật đầu: "Vẫn thiết thiên thạch có tổng cộng ba khối, một khối ở mộ cổ khu mỏ, một khối ở cung điện Tây Vương Mẫu, một khối nằm trong tay người Trương gia.

Người Trương gia đại khái là nhìn thấu bí mật gì đó từ trong đó nên đời đời mới trường thọ như vậy." Tô Mộc phủi tuyết bám trên ống quần, nhíu mày.

Khối vẫn thiết ở khu mỏ hiện nằm trong tay anh nhưng chưa bao giờ thể hiện tác dụng gì.

Anh cũng không có thời gian nghiên cứu thuật trường sinh trong

đó nên cứ quẳng sang một bên.

Đến tận bây giờ, khi tới núi Trường Bạch, anh mới nhớ lại chuyện này.

Tô Mộc biết rõ những thứ tà ác trong Đạo Mộ Bút Ký như Tống tử hay oan hồn phần lớn đều liên quan đến một loại công nghệ ngoài hành tinh.

Vẫn thiết rơi xuống nhân gian, sau đó mới xuất hiện một loạt câu chuyện.

Chương 275

Đi thêm một lát, mặt Ngô Tà đã tái nhợt, trông có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Thực tế, những người khác cũng vã mồ hôi hột.

Trừ Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục, Ngô Lão Cẩu, Trương Khởi Linh và Phùng Bảo Bảo ra, ai nấy đều cảm thấy càng lên cao, mỗi bước chân càng nặng nề.

Bình thường leo dốc núi thế này họ chẳng tốn bao nhiêu sức.

"Trọng lực... bắt đầu thay đổi rồi." Ngô Tà thở hổn hển, nắm lấy tay áo Trương Khởi Linh để anh kéo đi.

Đây không đơn giản là mệt do leo núi mà là trọng lực đã bị thay đổi.

"Đúng là trọng lực thay đổi, cảm giác như dưới chân bị xích bởi xích sắt vạn cân vậy." Hắc Bối Lão Lục cắn răng, bắt đầu cảm thấy phiền não.

Vút~ Giây tiếp theo, một tiếng xé gió vang lên, một quả cầu tuyết to bằng nắp chai từ đâu đó trên núi bay thẳng về phía Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục nhếch mép, chỉ thế thôi sao?

Bộp!

Ầm ầm~ Hắc Bối Lão Lục đưa tay bắt lấy quả cầu tuyết nhỏ đó, nhưng sắc mặt lập tức đại biến, anh không kìm được thân hình mà lăn thẳng xuống sườn núi.

"Sức mạnh thật kinh khủng..." Những người ở lại đều hít một hơi

khí lạnh.

Một cái đầu đầy tuyết nhô lên khỏi đống tuyết: "Phi!

Đứa nào!

Dám đánh lén Lục gia ta!" Hắc Bối Lão Lục lăn xa hơn mười mét, bàn tay phải hơi run rẩy, đó là di chứng sau khi bị quả cầu tuyết đập trúng.

Không ai ngờ được một người cầm quả cầu tuyết nhỏ như vậy lại có thể ném văng Hắc Bối Lão Lục đi xa đến thế.

Ánh mắt Tô Mộc đã khóa chặt vào một đứa trẻ có đôi gò má đỏ hồng, đôi mắt trong veo, đội chiếc mũ nâu dày và mặc quần áo làm từ lông thú.

Đứa trẻ chỉ khoảng bốn, năm tuổi, không rõ tính cách, đang đứng cách đó không xa, vò đôi tay nhỏ, ngây ngốc nhìn nhóm người Tô Mộc – những kẻ lạ mặt đột nhiên lên núi.

Gò má đỏ hồng của đứa trẻ giống như những đứa trẻ ở vùng cao nguyên, do nhiệt độ xung quanh quá thấp nên mới vậy.

Đứa trẻ bọc mình trong chiếc áo đại y da thú lông nhung, đội mũ lông che kín tai, chỉ lộ ra khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt to, bờ môi hơi tím tái và cái mũi nhỏ khô nẻ.

Hắc Bối Lão Lục lao lên như một cơn gió, ánh mắt hung bạo nhìn đứa trẻ chỉ cao đến đầu gối mình, tay phải lăm lăm trường đao.

"Không thể nào?

Chỉ mình nhóc mà có sức mạnh lớn vậy sao?" Hắc Bối Lão Lục nhìn quanh quất nhưng không thấy sinh vật sống nào khác, xung quanh chỉ toàn tuyết trắng sạch sẽ, không vướng chút bụi trần.

"Không thể nào, ngày trước lúc mới gặp Trương Khởi Linh, anh ta

cũng chẳng có sức mạnh kiểu này.” Hắc Bối Lão Lục tự lẩm bẩm lắc đầu, vẫn không tin nổi một đứa trẻ lại ném văng mình đi mười mét.

Bộp bộp bộp~ Hắc Bối Lão Lục vỗ vỗ mặt mình, ghé sát mặt vào đứa trẻ: “Nào, thử lại xem, vừa rồi là do ta không chú ý, chắc chắn không phải nhóc làm đúng không?

Đừng sợ, thúc thúc không phải người xấu đâu, hắc hắc hắc.” Đứa trẻ có vẻ bị vẻ ngoài của Hắc Bối Lão Lục làm cho khiếp vía nên không phản ứng gì.

Mãi đến khi Hắc Bối Lão Lục ghé mặt sát vào, lộ ra nụ cười 'hắc hắc hắc' bỉ ổi.

Sau đó, đứa trẻ đưa tay phải ra.

Chát!

“Không sao chứ.” Tô Mộc ngăn đà lăn xuống của Hắc Bối Lão Lục, nhìn cái má phải đang sưng lên nhanh chóng của anh ta, gân xanh trên trán giật liên hồi.

Hắc Bối Lão Lục đã dùng hành động thực tế để chứng minh quả cầu tuyết vừa rồi đúng là do đứa nhỏ này ném.

Đứa trẻ này quả thực sở hữu sức mạnh kinh hoàng vượt xa người thường, ngay cả người trưởng thành cũng không bằng.

Hắc Bối Lão Lục cũng ngơ ngác ôm má phải, vừa rồi anh ta đã tận mắt nhìn thấy, chính cái đứa nhỏ kỳ quái này đã tát anh ta một cái, khiến anh ta quay mấy vòng tại chỗ đến mất cả phương hướng.

“Không sao lão đại, để em hội ngộ nó một tí.” Hắc Bối Lão Lục nghiến răng.

Tuy đối phương là trẻ con nhưng lại có sức mạnh đối kháng được với anh ta, nên coi như anh ta không bắt nạt trẻ nhỏ.

Hắc Bối Lão Lục xắn tay áo, nhanh chóng tiến đến trước mặt đứa trẻ: "Nếu nhóc đã có bản lĩnh này thì đừng trách Lục gia ta không khách khí, tới đây, để ta thử sức mạnh của nhóc." "A!!!" Đứa trẻ cuối cùng không nhịn được mà hét lên, đôi mắt rưng rưng nước mắt, cứ như thể chính nó vừa bị Hắc Bối Lão Lục dạy dỗ một trận vậy.

Tô Mộc thấy Trương Khởi Linh kéo Ngô Tà lùi lại vài bước.

Anh nhíu mày, cũng lùi theo.

Giây tiếp theo, một đàn sói lông trắng từ trên núi lao xuống, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Hắc Bối Lão Lục, nhanh chóng đến bên cạnh đứa trẻ để bảo vệ nó.

Cùng lúc đó, Hắc Bối Lão Lục lao vào đánh nhau với đàn sói.

"Kẻ nào!" Một tiếng quát lớn vang lên chặn đứng ý định cứu viện Hắc Bối Lão Lục của nhóm Tô Mộc.

Đàn tuyết lang cũng ngừng tấn công, lùi về quanh đứa trẻ.

Ngay sau đó, một nhóm người cũng mặc da thú thô sơ bước xuống từ đỉnh núi.

Điều khiến Tô Mộc thấy lạ là nhóm đàn ông này trông rất quen mắt.

Tô Mộc quay sang nhìn Trương Khởi Linh một lần nữa, và lập tức nhận ra cảm giác quen thuộc đó đến từ đâu.

Hóa ra nhóm người trông như dã nhân này có tướng mạo rất giống Trương Khởi Linh, đều là những khuôn mặt tuấn tú, mày kiếm mắt sáng.

Thấy có người sống xuất hiện, nhóm Tô Mộc càng thêm cảnh giác.

Hắc Bối Lão Lục cũng lùi về cạnh Tô Mộc, thu trường đao lại.

“Chúng tôi chỉ tình cờ đi ngang qua, thấy có người nên ghé xem, đứa nhỏ này là người của các anh phải không?” Tô Mộc lên tiếng trước để tránh xung đột.

“Giết sạch.” Ngờ đâu, nhóm đàn ông vừa xuống núi đã thốt ra hai chữ lạnh lùng.

U~ Đàn tuyết lang vương ngửa cổ hú dài.

Đám dã nhân nhanh chóng rút trường đao từ sau lưng, gương mặt lãnh đạm, ánh mắt băng giá.

Chương 276

Một đứa trẻ 'dã nhân' vài tuổi đã có thể tát bay Hắc Bối Lão Lục, huống chi nhóm 'dã nhân' trưởng thành này.

“Đợi đã.” Trương Khởi Linh bước ra trước mặt mọi người, từ từ cởi mũ ra để lộ gương mặt lạnh lùng vốn có, đồng thời cởi bỏ lớp áo phía trên.

Hô~ Gió lạnh vẫn gào thét, tuyết rơi đầy trời.

Trương Khởi Linh thở ra một ngụm sương trắng, ngước đôi mắt sâu thẳm nhìn nhóm 'dã nhân' trước mặt.

Đám 'dã nhân' nhíu mày, khi nhìn thấy hình xăm kỳ lân trên vai Trương Khởi Linh, ánh mắt họ lộ vẻ mờ mịt.

Tên cầm đầu cũng giật phăng lớp da thú trên người, để lộ hình xăm kỳ lân tinh xảo trên cánh tay phải.

Thật khó tưởng tượng một nhóm người sống kiểu nguyên thủy lại có hình xăm tinh xảo đến thế.

Và không chỉ có tên thủ lĩnh, những kẻ khác cũng đồng loạt cởi áo, để lộ hình xăm kỳ lân y hệt trên người Trương Khởi Linh.

Tên thủ lĩnh nhìn Trương Khởi Linh một hồi với vẻ mặt phức tạp, rồi bất mãn nói: “Dám dẫn ngoại tộc vào nơi tế tự, hừ!” Trương Khởi Linh ánh mắt mờ mịt, vẫn là vẻ mặt thiếu mất một đoạn ký ức nào đó.

“Năm đó để các ngươi ra ngoài tìm các tộc khác giúp đỡ mới ban cho các ngươi hình xăm kỳ lân.

Bao nhiêu năm qua đi, người quay về ngày càng ít, ngươi xem như cũng được, chỉ là đầu óc có chút vấn đề.

Lại đây, để ta xem ngươi trúng phải lời nguyền của tộc nào.” Tên thủ lĩnh vẫy tay gọi Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhìn Ngô Tà phía sau, vẫn đứng yên không động đậy.

“Hừ!

Từ bao giờ mà nô lệ lại không nghe lời chủ tử thế?

Có phải thấy máu kỳ lân cho ngươi sức mạnh nên tưởng có thể phản kháng chúng ta?” Tên thủ lĩnh nổi giận, lạnh giọng quát.

Sắc mặt Trương Khởi Linh trắng bệch, mồ hôi rịn ra trên trán: “Ngô...

Ngô Tà, đi, mau đi đi...” “Đi?

Đi đâu?” Tên thủ lĩnh nghe thấy giọng nói run rẩy của Trương Khởi Linh liền cười lạnh.

“Để các ngươi ra ngoài tìm cao thủ ngoại tộc về giúp đỡ, vậy mà bao nhiêu năm qua không tìm được lấy một đứa ra hồn, mười năm một lần gửi tới toàn lũ phế vật!” “Từ hôm nay, cái tên Trương Khởi Linh của ngươi bị thu hồi.

Mạng của ngươi vốn thuộc về tộc, nếu đã vô dụng thì chết đi!” Tên thủ lĩnh phất tay ra lệnh cho thuộc hạ.

“Chờ một chút.” Tô Mộc nghe một lúc đã hiểu ra đôi chút về thân thế bí ẩn của Tiểu Ca Trương Khởi Linh, cũng như nguồn gốc thực sự của huyết mạch Trương gia.

“Ngươi... thì tính là cái thứ gì?” Tên thủ lĩnh không thèm thắc mắc, đã xua thuộc hạ và đàn tuyết lang lao về phía nhóm Tô Mộc.

“Lão đại.” Mặt Hắc Bối Lão Lục bỗng đỏ bừng lên như vừa được tiêm máu gà, cả người hăng hái hẳn.

Bắt nạt ai cũng được, Hắc Bối Lão Lục có thể bỏ qua vì tính anh ta vốn đại khái.

Nhưng dám bảo lão đại của anh ta là cái thứ gì?

"Ừm." Tô Mộc gật đầu, từ từ rút Hắc Kim Cốt Tán từ sau lưng ra.

Đã lâu rồi anh không bị ai nhục mạ như vậy.

Tính là thứ gì sao?

Tô Mộc bước lên một bước, dùng Hắc Kim Cốt Tán đâm thẳng vào bụng con tuyết lang đang lao tới.

Đàn tuyết lang di động cực nhanh và số lượng đông đảo, lập tức bao vây cả nhóm.

Phập!

Con tuyết lang trước mặt Tô Mộc tức khắc bị Hắc Kim Cốt Tán đâm thủng bụng, nội tạng văng tung tóe.

Tô Mộc nhíu mày, xoay người chém mạnh Hắc Kim Cốt Tán về phía kẻ đang lao tới bên phải.

Tên dã nhân cầm cự phủ, nhưng vì Tô Mộc quá nhanh nên hắn buộc phải chuyển sang phòng thủ, hai tay nắm chặt cán búa định chặn đòn chém của Tô Mộc.

Bành!

Ầm ầm!

Tên dã nhân thuộc chủng tộc vốn sở hữu sức mạnh kinh người lập tức quỵ xuống đất dưới đòn chém của Tô Mộc.

Tô Mộc trông như không tốn chút sức lực nào, tay phải cầm ô đè chặt tên dã nhân đang nghiến răng cố đẩy chiếc ô ra khỏi lưỡi búa nhưng không thể lay chuyển nổi một phân.

Tô Mộc quét mắt nhìn những tên dã nhân khác đang lao tới: "Muốn chết sao?" Đồng tử của tên thủ lĩnh co rụt lại, hắn nhận ra Tô Mộc khác hẳn với những người thường từng lên núi trước đây.

Hắn giơ tay phải lên ra hiệu cho tộc nhân và đàn tuyết lang dừng lại.

Tộc nhân của họ ngày càng ít, người phụ nữ cuối cùng trong tộc đã chết từ hai mươi năm trước, nghĩa là tộc của họ đã đứt đoạn truyền thừa.

Một khi kết hợp với ngoại tộc, đứa trẻ sinh ra sẽ có huyết mạch tạp nham, không còn sức mạnh của tộc họ nữa.

Đối với họ, những kẻ sở hữu hình xăm kỳ lân bẩm sinh, thì hình xăm cùng kỳ chỉ là huyết mạch rác rưởi.

Trương Khởi Linh chính là hậu duệ cuối cùng của tộc họ, dù không phải chính thống nhất (không phải do nam nữ đẳng cấp tương đương trong tộc sinh ra), nhưng họ không thể chịu thêm tổn thất nào nữa.

Vừa rồi nói giết Trương Khởi Linh chỉ là lời giận dỗi, nếu muốn giết thì họ đã làm từ lâu rồi.

Tô Mộc khẽ rung tay phải, tên dã nhân bị đè dưới ô quỵ nốt chân còn lại xuống, miệng phun máu tươi.

Đám dã nhân một lần nữa ngừng tấn công, nhưng cơn giận của Tô Mộc vẫn chưa tan.

Cứ như thể chỉ có đám dã nhân này mới có quyền sỉ nhục người khác, còn họ thì không được phép phản kháng vậy.

"Đừng...

đừng giết hắn." Tên thủ lĩnh hốt hoảng kêu lên.

U~ Một con tuyết lang trước mặt Tô Mộc cúi đầu gầm gừ, nhe răng đe dọa.

Chương 277

Tô Mộc bước mạnh chân trái lên, giẫm thẳng lên đầu con sói!

Tay phải khống chế một tên dã nhân, chân trái giẫm một con tuyết lang, hiện trường một lần nữa rơi vào im lặng.

“Có chuyện không chịu nói tử tế, cứ phải làm rùm beng lên mới chịu nói chuyện đàng hoàng sao.” Tô Mộc nhếch môi, lộ vẻ khinh thường.

“Khụ khụ, hóa ra hắn đã dẫn cao thủ ngoại tộc tới, là tôi hiểu lầm hắn, xin lỗi.

Thiếu niên, cái tên Trương Khởi Linh đó cứ để ngươi dùng tiếp đi.

Vị khách ngoại tộc tôn quý này, anh đến từ bộ tộc cao thủ nào vậy?” Thái độ của tên thủ lĩnh đột ngột quay ngoắt 180 độ.

“Bộ tộc nào?” Câu hỏi này khiến Tô Mộc nghệch mặt ra.

“Tôi thấy cơ thể anh cường hãn, sức mạnh vô song, chắc là hậu duệ của Vu tộc phải không?

Thượng cổ Vu tộc dường như đã biến mất từ rất lâu, chúng tôi phái người đi tìm mãi mà không có tin tức gì.” Tên thủ lĩnh quan sát Tô Mộc một hồi rồi đưa ra kết luận.

Tô Mộc bỗng hiểu ra ẩn ý của từ "ngoại tộc".

Hóa ra chủng tộc của Trương Khởi Linh vẫn tưởng thế giới bên ngoài vẫn là thời đại của Long Quân, Thần Nông, Xi Vưu?

Họ đã bị cô lập trên núi Trường Bạch này bao lâu rồi?

Tô Mộc không giải thích, cứ để họ tiếp tục nói.

Tên thủ lĩnh nhìn những người bên cạnh Tô Mộc, rồi nhướn mày:

“Cô nương này là Linh tộc?

Còn mấy người này... là nhân tộc bình thường?

Đội ngũ của các anh lạ thật đấy, hiện tại ngoại tộc đoàn kết đến vậy sao?” Ánh mắt hắn dừng lại trên người Phùng Bảo Bảo.

Linh tộc?

Linh tộc là cái giống loài gì nữa?

Việt Nam (Trung Quốc) không phải chỉ có 56 dân tộc sao?

Đâu ra lắm tộc loạn xà ngầu thế này?

Không chỉ Tô Mộc mà những người xung quanh cũng nhíu mày, vì những gì họ đang nghe hoàn toàn khác với nhận thức của họ.

Còn Trương Khởi Linh... anh ta cũng chẳng biết chuyện trong tộc, vì anh ta bị gửi ra thế giới bên ngoài từ khi còn rất nhỏ, lớn lên trong xã hội loài người bình thường, nên nhận thức cũng chẳng khác gì nhóm Tô Mộc.

“Các người luôn tìm ngoại tộc tới giúp đỡ, là giúp việc gì?” Tô Mộc hỏi thẳng vào vấn đề then chốt.

Canh giữ Thanh Đồng Môn, rốt cuộc là canh giữ cái gì?

Chủng tộc của Trương Khởi Linh mạnh mẽ như vậy, tại sao còn cần người khác giúp?

Nên biết rằng, khi tiếp xúc với Trương Khởi Linh, Tô Mộc đã biết anh ta có thể giao tiếp với quỷ thần, nằm ở ranh giới giữa người và phi nhân loại.

Chắc chắn cả tộc này đều có năng lực đó.

Việc mà họ không giải quyết được thì người khác giải quyết thế nào?

“Chuyện là thế này, từ rất lâu trước đây, tổ tiên chúng tôi bắt gặp thiên thạch rơi xuống nơi này.

Khi thiên thạch chạm đất, không ít thành viên trong tộc đã tử vong.

Sau đó tổ tiên phát hiện ra những người còn sống sót đã xảy ra biến hóa cực lớn trong cơ thể, sở hữu sức mạnh vượt xa người thường về mọi mặt...” “Dần dần, người trong tộc đều trở nên trường thọ, không bao giờ già đi.

Đúng rồi, các anh có biết Đông Hạ quốc không?

Thành viên Đông Hạ quốc chính là nhánh phụ của tộc chúng tôi, từng tuyên bố sẽ thay tộc chúng tôi quét sạch các quốc gia khác...” Đông Hạ quốc...

Tô Mộc chợt nhớ đến chuyện này.

Lịch sử ghi chép rằng người Đông Hạ quốc không bao giờ già đi, cả nước không có người già.

Nghe tên dã nhân này nói, bí ẩn về Đông Hạ quốc cuối cùng đã được giải đáp.

Hóa ra họ là người thừa kế huyết mạch của tộc Trương Khởi Linh nên mới giữ được diện mạo trẻ trung.

Nhưng có lẽ giống như nhánh của Trương Khải Sơn, họ chỉ thừa kế một phần huyết mạch không hoàn chỉnh, nếu không thì cả một quốc gia toàn những người như Trương Khởi Linh thì thế giới này chắc chắn đã thuộc về họ từ lâu rồi.

Thọ mệnh dài lâu, diện mạo không già, năng lực tác chiến cá nhân cực mạnh.

Thật đáng sợ.

“Đông Hạ quốc đã bị diệt vong từ lâu rồi.” Tô Mộc nhắc nhở một

câu.

“Đông Hạ quốc... bị diệt vong rồi sao?

Làm sao có thể, tuy họ không thừa kế huyết thống hoàn chỉnh nhưng cũng không phải hạng tầm thường có thể đánh bại.” Tên thủ lĩnh nhíu mày lắc đầu.

“Các người chưa từng xuống núi sao?” Tô Mộc ngạc nhiên.

“Chúng tôi không thể rời khỏi phạm vi đỉnh núi, nên bao nhiêu năm qua chưa từng xuống núi.

Trước đây còn có thể cử người đi thám thính tình hình thế giới, nhưng vài trăm năm trở lại đây, số lượng quái vật xuất hiện từ Thanh Đồng Môn ngày càng nhiều, chúng tôi không còn đủ nhân lực nữa.” Tên thủ lĩnh thở dài.

Vài trăm năm qua, những người ở nơi phát nguyên huyết mạch Trương gia này chưa từng xuống núi.

Họ mới thực sự là những người canh giữ Thanh Đồng Môn, việc phái những người như Trương Khởi Linh ra ngoài chỉ là để tìm kiếm cao thủ ngoại tộc về giúp đỡ.

Cái gọi là "Ước hẹn mười năm" thực chất là để triệu hồi và duy trì liên lạc với những người Trương gia ở bên ngoài núi Trường Bạch, đồng thời thu thập thông tin.

“Quốc quân Đông Hạ quốc không phải người Trương gia các anh sao?” Ngô Tà thốt lên.

Chương 278

“Quốc quân Đông Hạ quốc chẳng phải là 'Trương Khởi Linh' đời đó sao?” Tên thủ lĩnh ngẩn người.

“Không phải, là Vạn Nô Vương của tộc Quỷ Động.” Tô Mộc lắc đầu.

“Cái gì?

Người tộc Quỷ Động dám ra khỏi hang địa hạ?

Còn thống trị cả Đông Hạ quốc của tộc chúng tôi?” Tên thủ lĩnh hít sâu một hơi, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Một quốc gia mang huyết mạch Trương gia đường đường chính chính mà lại bị một kẻ ngoại tộc trấn áp thống trị!

Vậy 'Trương Khởi Linh' đời đó đã đi đâu rồi?

Tô Mộc nhìn xuống một vị trí dưới núi, trầm giọng nói: “Xem ra có một số chuyện phải đợi họ lên đây mới hiểu rõ được.” “Điện thoại vệ tinh cũng vô dụng, đúng là một nơi kỳ quái.” Tô Mộc lấy điện thoại ra thấy biểu tượng mất sóng liền lắc đầu ngán ngẩm.

Lên ngọn núi này, mọi thiết bị công nghệ hiện đại đều vô dụng.

Trương Khởi Linh không biết chuyện trong tộc, nên chỉ có thể đợi Trương Khải Sơn tới mới có thể giải mã bí ẩn vì sao huyết mạch Trương gia lại lụi bại nhanh chóng như vậy.

May mắn là khi nhóm Tô Mộc đi, họ đã bảo Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng bám theo sau.

Một lát sau, Trương Khải Sơn và những người khác cũng tìm thấy núi Tam Thánh và leo lên.

Đồng thời họ cũng giải mã bí ẩn về việc 'Trương Khởi Linh' đời đó đã đi đâu.

Trương Khởi Linh không phải là tên riêng của một người, mà là danh xưng dành cho tộc trưởng của nhánh huyết mạch Trương gia bên ngoài núi Trường Bạch.

Trương Khải Sơn cũng ngạc nhiên khi thấy trên núi vẫn còn những thành viên Trương gia thuần chủng còn sống, rồi kể lại nguyên nhân vị Trương Khởi Linh năm đó mất tích.

Người Trương gia trên núi Trường Bạch cứ mười năm lại phái một người mang huyết mạch thuần chủng xuống núi để tìm cách phong ấn trấn áp Thanh Đồng Môn.

Nhưng năm đó, người được phái đi không cam tâm cả đời chỉ sống ở nơi tuyết phủ này nên đã lập gia đình với phụ nữ bên ngoài và sinh con đẻ cái.

Huyết mạch Trương gia sơ khai rất thuần túy, dù kết hợp với ngoại tộc vẫn giữ được một phần năng lực đặc thù.

Nhánh Trương gia bên ngoài núi Trường Bạch được hình thành như thế.

Riêng Trương Khởi Linh là một ngoại lệ.

Anh không thuộc hậu duệ Trương gia bên ngoài mà là một đứa trẻ được người Trương gia bên ngoài nhặt được giữa trời tuyết năm xưa, không rõ là con cháu của vị Trương gia nguyên thủy nào, nhưng chắc chắn là nhánh trực hệ của núi Trường Bạch.

Chính vì thế anh mới mạnh mẽ vượt xa phần lớn người Trương gia bên ngoài, bởi máu trong người anh là máu Trương gia nguyên thủy nhất.

“Không, không thể nào!

Hắn không phải con cháu ở đây!

Mỗi khi có huyết mạch mới ra đời chúng tôi đều bảo vệ rất kỹ, không thể có sai sót để con cái thất lạc ra ngoài cho người ta nhặt được!" Tên thủ lĩnh trừng lớn mắt nhìn Tiểu Ca với vẻ không tin nổi.

"Tộc trưởng, ngài có nhớ trước đây có một đứa trẻ trông rất giống con người chui ra từ Thanh Đồng Môn, sau đó vì vị tộc trưởng năm đó do dự không nỡ giết mà đứa bé đó đã biến mất không?" Trong số thuộc hạ của tên thủ lĩnh, một người đàn ông bước ra giải thích nhỏ.

"Ngươi... ngươi là đứa trẻ từ Thanh Đồng Môn chui ra!

Ngươi là một con quái vật!

Ngươi không phải người!" Tên thủ lĩnh lùi lại vài bước, chỉ vào Trương Khởi Linh với vẻ mặt chấn động.

Trương Khởi Linh vẫn mang vẻ mặt mờ mịt đó nhìn tên thủ lĩnh.

Thân thế của anh, hóa ra ngay cả người Trương gia trên núi Trường Bạch cũng không rõ.

Vậy anh rốt cuộc là sự tồn tại thế nào?

Có thực sự là hậu duệ của quái vật không?

"Nói nãy giờ, thế Thanh Đồng Môn rốt cuộc là cái quái gì?" Hắc Bối Lão Lục không nhịn nổi nữa, nghe đám người này lầm bầm nãy giờ mà chẳng hiểu gì.

Câu chuyện mà Tô Mộc vừa trao đổi với tên thủ lĩnh là về bí ẩn thân thế của Trương Khởi Linh.

Hiện tại Tô Mộc đã nắm được các thông tin: Huyết mạch Trương gia là loại huyết mạch thần bí có được sau khi phát hiện Thanh Đồng Môn, mang lại thọ mệnh dài lâu và thể chất cực mạnh.

Nhưng Trương Khởi Linh không phải là một thành viên của tộc

Trương gia có được sức mạnh đó sau khi phát hiện cửa, mà là một 'đứa trẻ loài người' chui ra từ phía sau Thanh Đồng Môn.

Nghĩa là Trương Khởi Linh mang trong mình bí mật mà ngay cả người Trương gia cũng không biết, họ chỉ lầm tưởng anh là một người Trương gia bình thường.

Sau khi trò chuyện một lúc, Tô Mộc bảo tên thủ lĩnh dẫn họ tới vị trí Thanh Đồng Môn xem thử để biết chuyện gì đang xảy ra khiến chủng tộc gốc của Trương gia phải tiêu hao hết huyết mạch, thậm chí phải nhờ người bên ngoài vào giúp sức.

Tên thủ lĩnh gật đầu, dẫn Tô Mộc và mọi người đi lên đỉnh núi.

Đồng thời, tên thủ lĩnh cũng nói về một sức mạnh thần bí khác trên ngọn núi này.

Đó là thứ mà nhóm Tô Mộc đã biết trước đó: sức mạnh bảo hộ khiến bất kỳ ai lên núi khi xuống núi đều sẽ bị mất ký ức.

Nghĩa là những chuyện xảy ra trên núi này không ai có thể mang ký ức ra ngoài được.

Thảo nào bao nhiêu năm qua vẫn có người lên núi nhưng không có thông tin gì lọt ra ngoài.

Đi thêm một lát, mặt Ngô Tà càng thêm khó coi, anh cảm thấy không thở nổi nữa.

Ngô Tà chỉ là người bình thường, không đủ sức để leo lên đỉnh ngọn núi này.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nói khẽ: “Cậu và Phan Tử ở lại dưới núi đợi chúng tôi đi.” Phan Tử và Bàn Tử cũng thấy sắc mặt Ngô Tà không tốt, nếu Ngô Tà cần ở lại thì họ cũng sẽ ở lại cùng để đợi Tô Mộc và những người khác quay về.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Ngô Lão Cẩu, Hắc Bối Lão Lục đều nhìn Ngô Tà đợi quyết định.

Ngô Tà là cháu nội Ngô Lão Cẩu, Ngô Lão Cẩu cũng hiểu tại sao Tô Mộc không cải tạo Ngô Tà thành thể chất đặc biệt như Bàn Tử hay Phan Tử, bởi ngay cả Ngô Lão Cẩu cũng biết chuyện gia đình anh ta Tô Mộc sẽ không can thiệp sâu.

Đây là quy tắc ngầm của Cửu Môn.

Quan hệ dù tốt đến đâu cũng không tham gia vào việc riêng của nhà khác.

"Mấy đứa nhỏ tuổi ở lại hết đi." Tô Mộc lên tiếng.

Chương 279

Trương Khởi Linh ngẩn ra.

Đến lúc này anh rất muốn làm rõ thân thế của mình, nguồn gốc sức mạnh đặc biệt cũng như lý do mình hay mất trí nhớ.

Và rõ ràng anh không phải là thế hệ nhỏ tuổi.

Nhưng sau khi Tô Mộc nói xong, những người khác đều đi theo anh tiếp tục lên núi, chỉ có anh bị giữ lại.

Bàn Tử cười hắc hắc, vẻ mặt bỉ ổi nhìn Ngô Tà và Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhíu mày.

Ngô Tà chắn trước mặt Trương Khởi Linh, cũng nhíu mày hỏi: "Bàn Tử, cái vẻ mặt quỷ quái gì đấy?" Bàn Tử cười lớn: "Không có gì, tôi chỉ vừa mới biết hóa ra thân phận Tiểu Ca đặc thù như vậy, hèn gì bấy lâu nay mạnh như thần.

Tiểu Ca này, sau Thanh Đồng Môn có phải là thế giới thần tiên không?

Còn anh là con của thần?

Nghe nói ăn một miếng thịt thần tiên là được trường sinh bất lão, tu hành thành tiên, không biết có thật không nhỉ..." "Đại thần quả nhiên gọi không sai, chậc chậc, Tiểu Ca đúng là thần thật rồi." Phan Tử cũng không nhịn được mà tán thưởng một câu.

Trương Khởi Linh ánh mắt mờ mịt, anh không biết tình hình phía sau Thanh Đồng Môn.

"Mọi người có bao giờ nghĩ, nếu Tô gia nói đúng, thì tại nơi vẫn

thiết rơi xuống sao lại xuất hiện một cái Thanh Đồng Môn kỳ quái như vậy không?

Liệu đi cùng với vẫn thiết lúc rơi xuống còn có thứ gì khác không?

Đến tộc Quỷ Động còn xuất hiện thì các tộc khác có gì lạ đâu?" Ngô Tà suy nghĩ rồi thốt lên.

Ngô Tà là một trong số ít người trẻ biết về những chuyện cũ của Lão Cửu Môn.

Cuốn đạo mộ bút ký trong tay anh ghi chép lại những trải nghiệm của Ngô Lão Cẩu, dĩ nhiên bao gồm cả chuyện mộ cổ khu mỏ năm xưa và những manh mối về trường sinh.

Trong bút ký của Ngô Lão Cẩu có chép rằng, vào thời đại loạn lạc năm xưa, khi quân nước ngoài áp sát biên giới, họ cũng đang tìm kiếm những bí mật truyền thuyết nghìn năm của Trung Thổ.

Những bí mật về thuật trường sinh, pháp môn tiên nhân, truyền thuyết về rồng.

Lịch sử luôn có những khoảng đứt gãy.

Ít nhất là khi Tần Thủy Hoàng đốt sách chôn nho đã hủy sạch các ghi chép về các cổ quốc trước thời Tần, khiến hậu thế chỉ biết về nhà Tần còn lịch sử trước đó thì mờ mịt.

Mà những truyền thuyết về thần tiên, rồng ở Trung Thổ lại rất đáng để khảo cứu, liệu thuật trường sinh có tồn tại không, thời thượng cổ có rồng không, đến nay vẫn là một ẩn số.

Và hiện tại, ẩn số này rất có thể liên quan đến Trương Khởi Linh.

Giải mã được thân thế của Trương Khởi Linh đại khái có thể biết được những sự tích có thật trong thần thoại truyền thuyết.

Bên này Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử vẫn đang đồn đoán.

Bên kia, nhóm Tô Mộc đã đến vị trí của Thanh Đồng Môn thần bí.

Vừa nhìn thấy nơi đặt Thanh Đồng Môn, ai nấy đều sững sờ tại chỗ.

Giữa núi tuyết Trường Bạch lại có một vùng đất đỏ rộng nghìn mét!

Khác hẳn với khung cảnh xung quanh, nơi Thanh Đồng Môn sừng sững tọa lạc tỏa ra hơi đất cháy khét, không khí thoang thoảng khói đen, từ xa đã cảm nhận được hơi nóng hầm hập.

Còn chiếc Thanh Đồng Môn đó sừng sững giữa vùng đất đỏ, ngoài những vết rỉ đồng xanh trên cánh cửa thì không thấy gì đặc biệt.

Bên trong cánh cửa không có cửa, trống không, có thể nhìn xuyên thấu cảnh vật phía sau.

Nhưng chính cái khung cửa trông như bị bỏ hoang này lại là cốt lõi của cả thế giới đạo mộ, một sự tồn tại thần bí, nó chính là Chung cực...

"Năm đó sau khi cánh cửa này từ trên trời rơi xuống, tộc chúng tôi trở nên đặc biệt, ai nấy đều có thọ mệnh dài lâu, sức mạnh, tốc độ và thể lực cường đại...

Sau này, cũng chính sự xuất hiện của nó dẫn đến những tai họa về sau..." Tên thủ lĩnh nghiêm trang nói.

"Khi tổ tiên chúng tôi định dùng sức mạnh của tộc để thay đổi cục diện thế giới bên ngoài, chúng tôi phát hiện ra dù có được sức mạnh lớn nhưng chúng tôi cũng bị Thanh Đồng Môn này trói buộc tại chỗ, không thể rời đi..." "Sau khi Thanh Đồng Môn đáp xuống, cứ cách một khoảng thời gian lại có thứ gì đó xuất hiện bên cạnh cửa.

Trước đây còn đỡ, rất lâu mới xuất hiện một lần và thường là bảo vật, nhưng sau này tần suất xuất hiện quái vật ngày càng dày đặc..."

Tên thủ lĩnh nhắc nhở nhóm Tô Mộc mới tới.

“Quái vật kiểu gì?” Hắc Bối Lão Lục tò mò hỏi.

“Gọi là quái vật nhưng thực ra phần lớn chúng trông giống dã thú, chỉ là năng lực rất đặc biệt.

Có con biết phun lửa, có con chạy cực nhanh, có con sức mạnh kinh người.

Tộc chúng tôi đối phó rất vất vả, nếu để chúng lọt ra ngoài e rằng thế giới sẽ bị hủy diệt.” Tên thủ lĩnh vẫn cau mày.

Vì Thanh Đồng Môn mang lại huyết mạch đặc biệt cho người Trương gia nên họ luôn kiên trì gánh vác trách nhiệm canh giữ nó.

Bởi một khi quái vật vào được thế giới loài người, không chỉ người bên ngoài mà cả tộc Trương gia cũng sẽ gặp họa diệt vong.

Nhóm Tô Mộc nghe xong đều nhíu mày.

Oanh oanh oanh~ Đúng lúc này, không khí trong phạm vi trăm mét quanh vùng đất đỏ của Thanh Đồng Môn bỗng nhiên dao động.

Ngay sau đó, một con đại hổ vằn từ hư không rơi xuống bên cạnh Thanh Đồng Môn, nó lắc đầu quan sát môi trường lạ lẫm xung quanh.

Khi con đại hổ xuất hiện, tên thủ lĩnh, Hắc Bối Lão Lục, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng đều vô thức lùi lại một bước.

Lúc này nhóm Tô Mộc mới thực sự hiểu tình cảnh quái vật xuất hiện mà tên thủ lĩnh vừa nói.

Thân hình con đại hổ vằn này to lớn hơn nhiều so với loài hổ Đông Bắc lớn nhất thế giới hiện nay!

Trong cái miệng máu còn lòi ra hai cái răng nanh sắc nhọn, nửa thân trước vạm vỡ hơn nửa thân sau rất nhiều.

Hình thể này khiến nó có sức mạnh và tốc độ vượt xa loài hổ thông thường.

Khi con hổ vằn đứng lên, chiều cao của nó ngang ngửa một người trưởng thành, khoảng một mét sáu, một mét bảy.

Móng vuốt sắc lẹm, dáng vẻ hung dữ oai phong.

Giây tiếp theo, con đại hổ vằn cao bằng người lớn đó khóa mục tiêu vào nhóm Tô Mộc.

Lúc này ai nấy đều hiểu vì sao huyết mạch Trương gia mạnh mẽ mà tộc nhân lại ngày một ít đi: chủ yếu là vì mỗi lần đối phó với những sinh vật đặc biệt này, người Trương gia đều bị thương vong không ít.

Chương 280

Cộng thêm việc họ không kết hôn với ngoại tộc nên số lượng cứ thế giảm dần.

"Đao." Tô Mộc đưa tay phải ra, Hắc Bối Lão Lục phản ứng lại, đưa trường đao của mình cho anh.

Thanh đao này vốn do Tô Mộc tặng, Hắc Bối Lão Lục dùng rất thuận tay nhưng không thấy có gì đặc biệt, chỉ là dùng bao nhiêu năm vẫn sắc lẹm như mới.

Nhưng khi rơi vào tay Tô Mộc, tình hình lại khác hẳn.

Thanh đao này được hệ thống đặt tên là 'Hung Sát Cổ Đao', trong tay Hắc Bối Lão Lục nó không phát huy được sức mạnh nguyên bản.

Nhưng khi Tô Mộc cầm nó, làn khói đen trên người anh lập tức bị thanh đao hấp thụ hết, sau đó một hình ảnh kỳ lân đen ảo ảnh hiện ra trên thân đao, gào thét dữ tợn về phía con đại hổ vằn.

Khí thế không hề kém cạnh đối phương.

Tô Mộc rút đao lao về phía con hổ đang xông tới, khói đen bao phủ lấy thân hình anh.

"Ngoại tộc mà lại có sự tồn tại mạnh mẽ thế này sao?" Tên thủ lĩnh nhìn Tô Mộc dũng mãnh vô song, ngẩn người thốt lên.

Hắc Bối Lão Lục khoanh tay trước ngực, cười lạnh: "Ngoại tộc thì không có ai lợi hại thế này đâu, nhưng anh ấy thì khác." "Tô gia vẫn là Tô gia của năm đó, ha ha ha ha." Nhị Nguyệt Hồng chắp tay sau lưng, khóe môi nhếch lên lộ lúm đồng tiền, ánh mắt tỏa ra tinh quang đã lâu không thấy.

Chỉ trong chốc lát, Tô Mộc đã chém chết con hổ vằn tại chỗ, đồng

thời vô thức bước đến bên cạnh Thanh Đồng Môn.

Khi nhìn Thanh Đồng Môn ở cự ly gần, tai anh bỗng vang lên âm thanh thông báo hệ thống đã lâu không gặp. 【Đinh!

Phát hiện mục tiêu khả tà hóa!】 【Đinh!

Năng lượng của mục tiêu tà hóa quá mức khổng lồ, vượt quá giới hạn chịu đựng hiện tại của ký chủ, do đó không thể tà hóa, xin ký chủ tiếp tục nỗ lực!】 【Thanh Đồng Môn cấp độ: Không xác định; Tà hóa cần Kim hồn tệ: Không xác định; Phần thưởng sau khi chinh phục: Không xác định;】 【???】 Tô Mộc đi từ thời đại Lão Cửu Môn tới đây, đã gặp qua rất nhiều thứ nhưng chưa từng có thứ gì khiến hệ thống đưa ra đánh giá như vậy, ngoại trừ cái Thanh Đồng Môn trước mắt này.

Trước đó Tô Mộc cũng từng thấy một Thanh Đồng Môn tương tự trong minh điện của Vạn Nô Vương, nhưng phía sau cánh cửa đó là một vùng đất thần bí khác, không giống cánh cửa này.

Cảm giác mà cánh cửa trước mắt mang lại cho anh là cổ xưa hơn, nặng nề hơn và thần bí hơn nhiều.

Tô Mộc đã bôn ba khắp nơi, trải qua không ít chuyện, cũng từng thấy những lối thông qua Thanh Đồng Môn tương tự ở tận cùng thế giới.

Nhưng không có cái nào mang lại cảm giác thần bí và nguy hiểm như cái này.

Hơn nữa, khi nhìn chằm chằm vào nó, Tô Mộc bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ quái.

Dường như tất cả những Thanh Đồng Môn đóng vai trò là lối thông giữa hai thế giới khác nhau trên khắp thế giới đều là bản mô phỏng theo cái Thanh Đồng Môn này.

Nghĩa là Thanh Đồng Môn trước mắt chính là thủy tổ của những lối thông thần bí đó.

Chỉ là không biết Thanh Đồng Môn trên núi Trường Bạch này rốt cuộc là dẫn tới đâu. "Tiểu Ca, anh nhớ ra gì chưa?" Bàn Tử nhìn Trương Khởi Linh bên cạnh một lát, không nhịn được truy hỏi.

Chuyện về cánh cổng Thanh Đồng đã không còn liên quan đến những ý niệm tiền bạc thế tục, mà là một câu chuyện thần bí tồn tại từ lâu nhưng chưa từng có ai thấu hiểu, ngoại trừ Trương Khởi Linh đang ở cạnh họ.

Sau khi lên núi Trường Bạch, Trương Khởi Linh đã tháo chiếc mũ trùm đầu luôn đeo, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo, cương nghị với những đường nét góc cạnh, đôi lông mày sâu thẳm và ánh mắt hút hồn như những vì sao.

Không ai biết anh đang nghĩ gì.

Trương Khởi Linh lắc đầu, biểu thị vẫn không có bất kỳ ký ức nào về nơi này.

Những người còn sống trên thế gian này biết về sự tồn tại của cánh cổng Thanh Đồng có lẽ không ai biết nhiều hơn Trương Khởi Linh, nhưng ngay cả chính anh cũng không rõ bên trong đó thực sự có gì. "Nguy hiểm." Sau một lát ngập ngừng, Trương Khởi Linh đột nhiên thốt ra hai chữ đó.

Ngô Tà là người ở bên Trương Khởi Linh lâu nhất, vừa nghe thấy thế liền vội giải thích: "Tiểu Ca vẫn cảm thấy nơi này rất nguy hiểm, không muốn chúng ta tiếp tục ở lại đây." Ngô Tà nhíu mày, từ lúc lên núi Trường Bạch cậu đã luôn cảm thấy không thoải mái, cảm giác ấy giống hệt lúc người nhà đưa cậu rời khỏi Trường Sa năm xưa, một cảm giác ly biệt khó tả. "Tiểu Ca, năm nay là năm thứ mấy canh giữ cổng Thanh Đồng rồi?" Ngô Tà bỗng hỏi. "Ừ, năm thứ mười."

Trương Khởi Linh gật đầu. "Anh lại sắp đi rồi sao..." Ngô Tà dường như có linh cảm. "Ừ." Trương Khởi Linh lại gật đầu.

Quả nhiên, lúc Ngô Tà ở cùng Ngô Lão Cẩu, khi cậu hỏi bao giờ ông nội mới có thể về nhà, Ngô Lão Cẩu đã nói năm nay là có thể về.

Nghĩa là đã đến lúc người canh giữ tiếp theo phải đến thay thế Ngô Lão Cẩu.

Nhưng lúc này Cửu Môn đang gặp phải tình hình phức tạp bên ngoài, không thể tiếp tục thực hiện lời hứa năm xưa, còn để Tô Mộc tới canh giữ thì lại không thực tế.

Vì vậy, Trương Khởi Linh lại phải thực hiện nhiệm vụ này.

Ngô Tà chỉ là một người bình thường.

Lần trước Trương Khởi Linh rời đi cậu còn nhỏ, đến khi cậu ngoài đôi mươi anh mới xuất hiện lại.

Nếu lần này anh lại đi, e rằng lần sau gặp lại Ngô Tà đã đến tuổi trung niên.

Đời người bình thường có được mấy lần mười năm?

Trong lúc Ngô Tà còn đang đau buồn, Hắc Bối Lão Lục từ trên đỉnh núi tuyết đi tới trước mặt họ, tiến thẳng đến chỗ Bàn Tử. "Thuốc nổ còn không?" Hắc Bối Lão Lục nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử gãi đầu: "Hình như... hình như còn một ít?

Sao vậy Lục gia?

Định nổ tung cái cổng Thanh Đồng kia à?" Hắc Bối Lão Lục gật đầu: "Tô gia nói muốn thử xem, thứ đó tồn tại quá nguy hiểm, vả lại cứ mười năm lại cần người tới canh gác." "Vậy tôi đi xem với ngài, xem có đập nát được nó không." Bàn Tử nghiến răng.

Họ đều biết cánh cổng Thanh Đồng kia chẳng phải thứ gì tốt lành,

nếu phá hủy được thì là tốt nhất.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Trương Khởi Linh và Ngô Tà một chút rồi trầm giọng nói: "Đừng nóng nảy, có Tô gia, ông nội cậu và mấy lão già chúng tôi ở đây, Trương Khởi Linh sẽ không sao đâu." "Vâng, đa tạ các vị." Ngô Tà cảm kích gật đầu.

Hóa ra các môn chủ Cửu Môn đều biết tâm tư và nỗi lo của cậu. "Tiểu Ca, không cần cảm ơn tôi đâu, đều là lão đại bảo làm cả.

Chương 281

Ai mà biết thân thế của anh lại kỳ lạ thần bí đến vậy, nhưng chúng ta giao thiệp bao nhiêu năm nay rồi, yên tâm đi, không ai mang anh đi khỏi chúng tôi được đâu.

Chúng tôi còn thì Cửu Môn còn." Hắc Bối Lão Lục nhếch miệng cười chất phác.

Trương Khởi Linh gật đầu. "Lục gia..." Ngô Tà nhìn bóng lưng Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử đi xa, khẽ gọi một tiếng: "Làm phiền mọi người rồi." Cậu chậm rãi thở ra một hơi.

Hắc Bối Lão Lục không quay đầu lại, chỉ giơ tay vẫy vẫy rồi cùng Bàn Tử tiếp tục đi lên đỉnh núi tuyết.

Bàn Tử ngơ ngác, anh cũng cảm nhận được sức kéo 'trọng lực' trên núi này, nhưng mỗi bước đi anh lại thấy hơi thở trong người phục hồi rất nhanh, giúp anh tiến bước bình ổn mà không tốn sức.

Một lát sau, Hắc Bối Lão Lục dẫn Bàn Tử tới nơi Tô Mộc đang đợi.

Bàn Tử nhìn cái xác 'Hổ răng kiếm' nằm dưới đất, tuy không còn sự sống nhưng vẫn tỏa ra hơi thở man hoang viễn cổ, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thật là một quái vật khủng khiếp.

Kế đó, Bàn Tử nhìn thấy cánh cổng Thanh Đồng truyền thuyết trong vùng đất đỏ quạch rộng trăm mét.

Đùng đùng đùng!

Tiếng nổ vang lên.

Trừ Bàn Tử bịt tai lại, những người khác đều đứng yên tại chỗ, chờ đợi cát bụi lắng xuống.

Một lát sau, bụi mù tản đi, cánh cổng Thanh Đồng cổ xưa vẫn hiện ra trước mắt mọi người mà không hề thay đổi, không một vết sứt mẻ, không chút hư hại. "Không thể nào!

Sao có thể không nổ nát được!" Sắc mặt Bàn Tử thay đổi hẳn, lao đến bên cạnh cánh cổng, xem xét tỉ mỉ.

Binh!

Bàn Tử đấm mạnh một phát vào cánh cổng nhưng nó vẫn không hề suy chuyển, ngược lại lực phản chấn cực lớn làm anh suýt ngã nhào.

Bàn Tử rất phiền não vì nghĩ nếu không phá hủy được nó, cuộc sống của họ sẽ mãi bị nó can thiệp. "Thôi đi Bàn Tử." Giọng Tô Mộc thong thả vang lên sau lưng anh. "Cũng đến lúc rồi, bao nhiêu năm nay, bố cục lâu như vậy, cũng nên có một kết quả." Tô Mộc nhếch môi cười nhẹ nhõm. "Mọi người về hết đi, tôi ở lại canh giữ cánh cổng này." Giọng Tô Mộc vang lên đanh thép khiến mọi người có mặt đều vội vàng khuyên can. "Lão đại!

Không được!

Hay là để Lão Lục đi!

Dù sao Lão Lục cũng là kẻ độc thân, bên ngoài chẳng có bạn bè người thân gì, để Lão Lục canh giữ cả đời này là đủ rồi!" Hắc Bối Lão Lục là người đầu tiên phản ứng, thốt lên. "Tô gia, chuyện của chúng ta vẫn chưa xong, dù tất cả chúng tôi có ở lại đây cũng không thể để ngài ở lại!" Trương Khải Sơn tiếp lời. "Tính tình tôi nhạt nhẽo, không mấy hứng thú với việc đời, giờ đã nhìn thấu tất cả rồi, cứ để tôi đi." Nhị Nguyệt Hồng khẽ nói. "Tôi thấy tôi cũng được." "Đúng

vậy!

Sao có thể để Tô gia ở đây, để chúng tôi đi!" Ngoài thủ lĩnh người rừng và bộ tộc của hắn, những người khác đều đồng thanh phản đối.

Tô Mộc năng lực lớn như vậy, còn bao nhiêu việc chờ anh làm, không thể bị nhốt ở nơi này.

Trước khi Bàn Tử tới, Tô Mộc đã thử tự mình phá hủy cánh cổng nhưng không được, nên mới nghĩ đến cách dùng thuốc nổ.

Kết quả đúng như anh dự đoán, không có tác dụng gì mấy.

Trước đó thủ lĩnh người rừng đã nói, cánh cổng Thanh Đồng thỉnh thoảng sẽ xuất hiện những mãnh thú hung linh không thuộc về thế giới này, người thường không đối phó nổi.

Một khi không có người canh giữ, chúng sẽ tràn vào thế giới loài người gây đại loạn.

Tô Mộc lắc đầu, nhìn tuyết rơi dày đặc trên không trung, đi tới thì thầm vài câu với thủ lĩnh người rừng.

Hắn thận trọng gật đầu: "Được, dù sao tộc của tôi cũng đã quyết định đời này không rời núi, cứ ở lại đây cũng tốt, nhưng hy vọng người thế giới bên ngoài đừng quấy rầy cuộc sống của chúng tôi." "Được." Tô Mộc gật đầu rồi nói với những người xung quanh: "Nếu vậy thì xuống núi trước đã, có cách giải quyết rồi." "Giải quyết thế nào?" Đám người Cửu Môn đứng đầu là Trương Khải Sơn đồng loạt nhíu mày.

Tô Mộc sải bước xuống núi, vừa đi vừa nói: "Bảo cấp trên phái trọng binh canh giữ, hễ thấy quái vật xâm nhập thì báo ngay cho chúng ta.

Chỉ là cực cho mọi người rồi, phải có người ở lại gần đây thường trực." "Chuyện đó thì có gì, dù sao Lão Cẩu tôi cũng ở đây nhiều năm

rồi, giờ ra ngoài cũng chẳng hòa nhập được với thế giới này, cứ ở lại đây thôi, ha ha ha!" Ngô Lão Cẩu lên tiếng trước. "Ừ, tôi cũng vậy, để Phật gia và Tô Mộc về trước đi, chúng tôi ở lại đây có bầu có bạn, lâu rồi cũng chưa uống rượu với Cẩu gia, ha ha ha!" Hắc Bối Lão Lục gật đầu theo.

Nhị Nguyệt Hồng cũng đồng ý.

Trương Khải Sơn còn có một đội âm binh, là người hỗ trợ chủ chốt của Tô Mộc và Cửu Môn nên anh không thể ở lại, còn nhiều việc khác phải làm.

Rất nhanh, Tô Mộc và những người khác quay lại chỗ Ngô Tà, Trương Khởi Linh và nói cho họ biết cách giải quyết.

Trương Khởi Linh lộ vẻ áy náy, vốn dĩ đây là việc của mình anh.

Tô Mộc đi tới vỗ vai người bạn cũ này: "Giữ lại thân xác có ích này đi, chúng ta còn việc khác cần xử lý.

Xuống núi xong tìm Hắc Hạt Tử về, lo xong mấy cái cấm địa nguy hiểm kia đã rồi tính tiếp." "Rõ." Tầm ảnh hưởng và sức mạnh của cổng Thanh Đồng đúng như Tô Mộc dự liệu, anh cũng không có cách nào phá ngay được.

Nên hiện tại phải giải quyết những ẩn họa khác trước, rồi mới quay lại cùng nghĩ cách xử lý cánh cổng.

Hắc Hạt Tử đã tự do hoạt động một mình lâu rồi, đến lúc cần gọi về phụ giúp.

Ở một nơi nào đó tại Giang Nam, một người đàn ông đeo kính râm, tóc dài, gương mặt gầy gò đang ngồi trên ghế lái xe van chuẩn bị đi giao hàng thì đột nhiên hắt xì vài cái.

Anh ta dụi mũi, ngạc nhiên lẩm bẩm: "Lâu lắm rồi mới có cảm giác bị ai đó nhắm vào thế này, không phải chứ, chẳng lẽ đám người

kia lại tới tìm mình??" Sau khi xuống núi, Tô Mộc gọi điện cho cấp trên ở kinh đô, lấy danh nghĩa Cục Điều Tra yêu cầu họ điều quân tới canh giữ cánh cổng Thanh Đồng ở núi Trường Bạch.

Tất nhiên anh không nói rõ về sự tồn tại của cánh cổng mà chỉ bảo nếu thấy chuyện gì quái dị thì báo cho anh tới xử lý hậu quả.

Thân phận của Cục Điều Tra là do các bậc nguyên lão sáng lập, thuộc một hệ thống độc lập, không chịu sự quản lý trực tiếp của những người đương quyền lúc này, nên yêu cầu của Tô Mộc được chấp thuận ngay.

Nhờ vậy, Tô Mộc mới rảnh rang xuống núi.

Chương 282

Nhưng những người khác của Cửu Môn thì không được nhàn hạ như thế.

Lúc lên núi thì náo nhiệt, lúc xuống núi người thưa thớt hẳn, xung quanh cũng chẳng còn mấy gương mặt quen thuộc.

Chỉ còn Trương Khởi Linh, Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử, Tô Mộc và một số binh sĩ quân đội được điều tới canh gác.

Các binh sĩ đưa đám người Tô Mộc ra khỏi ranh giới núi Trường Bạch, sau đó sẽ canh giữ nghiêm ngặt núi Tam Thánh, không cho bất kỳ người ngoài nào bén mảng tới.

Vì thân phận quân đội đặc thù nên Tô Mộc không để họ tiễn đi xa, vừa xuống núi đã bảo họ quay về.

Dưới chân núi Trường Bạch, trong một ngôi làng vô danh, vài người thần bí đến từ thế giới bên ngoài đứng ở đầu làng nhìn về phía núi.

Họ vốn định tới chặn đánh Trương Khởi Linh nhưng đột nhiên nhận được tin có một đội quân được điều tới với mục đích không rõ ràng.

Dù là người nhà họ Uông hay mấy người nhà họ Trương lưu lạc bên ngoài đều biết không được đụng chạm đến cấp trên.

Vì thế kế hoạch ám sát Trương Khởi Linh bị hoãn lại.

Họ chỉ có thể đứng nhìn từ xa vì sợ bị quân đội trên núi phát hiện.

Dù sao ở thế gian này họ cũng không có danh tính, là vũ khí bí mật của nhà họ Uông.

Tô Mộc đi trước Ngô Tà và Trương Khởi Linh, tay cầm ô đen hứng đầy tuyết trắng, đầu mọi người cũng đã phủ một lớp tuyết.

Cứ thế bước đi, cùng nhau bạc đầu.

Ngô Tà nhìn tuyết trên mũ Trương Khởi Linh, ánh mắt thẫn thờ không biết đang nghĩ gì. "Đa tạ." Sau khi xuống núi, Trương Khởi Linh mới chậm rãi thở ra một hơi, gật đầu với Tô Mộc.

Những năm qua nếu không có Tô Mộc xuất hiện, anh có lẽ sẽ bị núi Trường Bạch này giam cầm cả đời, chẳng thể làm được việc gì khác. "Đừng khách sáo, giữ anh lại thì tôi cũng có thêm người giúp việc." Tô Mộc lắc đầu.

Chuyến lên núi này tuy chưa hiểu thấu triệt thân thế Trương Khởi Linh nhưng cũng đoán được tám chín phần.

Trương Khởi Linh không hẳn là người của thế giới này mà là sản vật của cổng Thanh Đồng, nói là người nhà họ Trương nhưng thực chất tuổi thọ có lẽ còn lâu đời hơn tất cả người họ Trương khác.

Còn một điểm nữa khiến Tô Mộc thắc mắc.

Những người thuộc nhánh nhà họ Trương của Trương Khởi Linh dường như đều là những sinh linh được tạo ra dựa trên hình mẫu của anh, sở hữu huyết mạch đặc thù tương tự, hình xăm kỳ lân và dung mạo giống anh.

Tô Mộc còn nhớ trong phần đầu của Đạo Mộ Bút Ký, Trương Khởi Linh vô cùng lợi hại, gần như thần thánh.

Nhưng về sau anh cứ yếu dần, cuối cùng trở thành một con người bình thường.

Chỉ là quen biết Trương Khởi Linh lâu như vậy, Tô Mộc chưa hề thấy sức mạnh của anh suy giảm, vẫn đỉnh cao như năm nào.

Vù...

Trong lúc Tô Mộc còn đang suy nghĩ miên man, một chiếc xe van đen từ xa lao tới, dừng khựng ngay trước mặt họ.

Người trên xe chưa xuống nhưng giọng nói đã truyền tới: "Tô gia, là ngài gọi xe tiện chuyến à?" Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử đều nhướn mày nhìn về phía ghế lái.

Một người đàn ông tóc dài, đeo kính râm, da dẻ xanh xao hiện ra. "Mẹ kiếp..." Bàn Tử lộ vẻ mặt như vừa ăn phải thứ gì đó khó nuốt.

Ngô Tà không hiểu, nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử đập mạnh vào cửa xe, hằn học nói: "Ám ảnh tuổi thơ!

Ám ảnh tuổi thơ đây rồi!!!

Mẹ nó!

Hắc Hạt Tử, sao anh lại xuất hiện?

Vẫn y hệt như năm đó!" "Hắc Hạt Tử?" Ngô Tà dường như cũng nhớ cái tên này, nhưng khi rời Trường Sa cậu còn nhỏ, trải đời nhiều nên chuyện lúc bé có chỗ nhớ không rõ. "Ái chà, đây chẳng phải tiểu béo gia sao?

Lớp mỡ này dày thật đấy, Lục gia nuôi cậu tốt quá nhỉ!

Mau lên xe đi, quá giờ là bị trừ tiền đấy." Hắc Hạt Tử nói giọng đáng ghét, chân đã bắt đầu đạp ga.

Trương Khởi Linh xoạch một cái kéo cửa xe rồi cùng mọi người lên xe.

Tô Mộc ngồi ghế phụ, vừa lên xe đã nhắm mắt lại.

Hắc Hạt Tử nhìn thẳng phía trước, tay cầm vô lăng: "Mọi người ngồi cho vững, chuyến này không bình yên đâu, là đường tới địa phủ

đấy!

Nói trước nhé Tô gia, chuyến này về phải tăng thêm tiền!

Không được hố tôi thế đâu." "Lâu rồi không gặp mọi người, ha ha." Hắc Hạt Tử vừa lái xe vừa đẩy kính râm, chân nhấn ga mạnh như muốn đến đích ngay lập tức. "À không, phải nói là lâu rồi không thấy mấy người bình thường, mẹ nó chứ, tôi bị kẹt ở thành phố Lục Đằng một thời gian dài, nơi đó đúng là dân phong 'thuần phác' thật, mẹ nó." Hắc Hạt Tử cố tìm chủ đề để trò chuyện, rõ ràng anh ta không thích không khí im lặng khi ở cùng Tô Mộc.

Dù bao năm không gặp nhưng vẫn có chút sợ. "Thành phố Lục Đằng?" Tô Mộc nhíu mày, cái tên này hình như anh đã nghe ở đâu đó rồi. "Tô gia nghe nói qua rồi à?" Hắc Hạt Tử hứng thú hẳn. "Chưa." Tô Mộc vẫn nhắm mắt dưỡng thần. "A ha, nơi đó đúng là một mớ hỗn độn, bị người ta một tay che trời.

Tôi chạy xe mà cũng có kẻ đòi thu phí, xe lậu mà cũng có người quản, các người xem có vô lý không!" Hắc Hạt Tử điên cuồng than vãn để giết thời gian. "Còn có chuyện đó sao?

Không thể nào?

Hắc Hạt Tử, thời đại nào rồi mà còn có kẻ một tay che trời?" Bàn Tử bị chủ đề của Hắc Hạt Tử lôi cuốn.

Chương 283

Trương Khởi Linh cũng đã nhắm mắt, Ngô Tà thì lộ vẻ tò mò. "Dù là năm 2050 đi nữa, các cậu cũng phải tin rằng vẫn có những thành phố như vậy.

May mà tôi có chút bản lĩnh mới không bị chúng bắt nạt đến chết, bán mớ rau cũng có kẻ thu phí, buồn cười thật sự." Hắc Hạt Tử cầm vô lăng, nghĩ lại chuyện đó mà bật cười thành tiếng.

Họ vốn chẳng phải người thường, vậy mà những chuyện xảy ra với người thường lại vận vào họ. "Hành trình có đi ngang qua thành phố đó không?" Tô Mộc khẽ mở mắt. "Có!

Nếu mọi người hứng thú thì chúng ta ghé qua chơi chút, ha ha ha, nơi đó thú vị lắm, tương lai chắc sẽ được cải tổ thôi nhưng giờ thì chẳng ai thèm quản đâu." Hắc Hạt Tử nhấn ga, ánh mắt hiện lên vẻ tinh quái.

Dù miệng nói không chịu thiệt ở Lục Đằng nhưng thực tế anh ta cũng bị bắt nạt không ít.

Nếu lôi được cả xe người này tới đó thì tình thế sẽ khác ngay.

Trên xe toàn những tay máu mặt, tàn nhẫn. "Được thôi, tôi gọi điện cho Lão Lục, cứ nghỉ ngơi chơi vài ngày rồi đi tiếp." Tô Mộc mở mắt, lấy điện thoại gọi cho Hắc Bối Lão Lục vẫn đang ở Trường Bạch Sơn, rồi bảo Hắc Hạt Tử gửi định vị thành phố Lục Đằng sang.

Anh nói với Hắc Bối Lão Lục rằng nơi này có chuyện hay, Lão Lục nghe bảo được xuống núi thì phấn khởi đến mức nói năng lộn xộn.

Tô Mộc cúp máy, lại nhắm mắt lại.

Hắc Hạt Tử thấp giọng: "Ở đó có một công ty đầu tư Lục Đằng, là 'vua' một phương, nghe nói đồ trang trí trong phòng ngủ toàn là đồ cổ của hoàng đế ngày xưa, thế nào Bàn Tử, có hứng thú không?" "Tiền à!

Tất nhiên là có hứng thú!

Không, là trừ hại cho dân, vì dân trừ hại nên tôi mới hứng thú." Mắt Bàn Tử đảo liên tục, không biết đang tính kế gì. "Tuy không phải xuống mộ nhưng xem ra cũng rất thú vị, chỉ là ở nơi đó, chỉ mấy người chúng ta thì thay đổi được gì?" Ngô Tà vốn thiện lương, nghe sơ qua cũng thấy tò mò về cái thành phố Lục Đằng 'dân phong thuần phác' kia. "Ơ, Tô gia chưa nói với các cậu à?

Trong tay Tô gia có 'Thượng phương bảo kiếm' đấy." Hắc Hạt Tử nhếch môi, đây mới là lý do anh ta muốn lôi Tô Mộc theo.

Hắc Hạt Tử dù lợi hại cũng chỉ là một phế dân, đối phó với những thế lực mới này không dễ, nhất là ở trung tâm thành phố đông đúc.

Nhưng Tô Mộc thì khác, dù là mấy chục năm trước hay hiện tại, anh vẫn lợi hại như vậy.

Sang thế kỷ mới, Tô Mộc có danh phận mới, khác với Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh vốn vẫn là 'hộ khẩu đen'.

Danh phận mới này là do quan phương cấp, có quyền hạn rất cao. "Đúng rồi, ở đó tôi còn gặp một cảnh sát trẻ tên Lâm Hạo, trông khá giống Nhị gia lúc trẻ, không biết có phải người thân thất lạc của Nhị gia không?" "Giống Nhị gia?

Không thể nào?

Nhị gia nhà chúng ta đẹp trai như thế, trên đời này làm gì có mấy người giống được ngài ấy?" Bàn Tử lẩm bẩm. "Mà này, mẹ nó chứ không phải anh bị mù sao?

Nhìn kiểu gì thế?

Bao năm nay tôi vẫn luôn tò mò đấy." Bàn Tử đưa tay định tháo kính râm của Hắc Hạt Tử. "Tháo ra là có người chết đấy, tự cân nhắc đi." Tô Mộc đang nhắm mắt bỗng ngáp một cái.

Bàn Tử vốn hay táy máy, nghe vậy liền đơ người, anh chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Bao năm qua Bàn Tử cũng không định tháo kính của Hạt Tử vì nghĩ đó là 'miếng vải che xấu', tháo ra sẽ đắc tội với anh ta.

Nhưng vì chính miệng Tô Mộc nói ra nên Bàn Tử tin ngay là sẽ có chuyện chẳng lành. "Hắc Hạt Tử, vậy anh nói xem tên Lâm gì Hạo đó có bản lĩnh như Nhị gia ngày xưa không?

Ở Lục Đằng thế nào?" Bàn Tử cười hì hì lảng chuyện.

Hắc Hạt Tử cầm vô lăng, nghiêm sắc mặt: "Cậu nhóc đó tuy giống Nhị gia nhưng không lợi hại bằng, chỉ là một cảnh sát hình sự nhỏ thôi.

Nhưng lúc tôi đi nghe nói cấp trên có tổ giám sát tới, cậu nhóc đó được điều sang hỗ trợ, chắc xong vụ này sẽ được thăng tiến." Hắc Hạt Tử ngẩng đầu nhìn về phía xa. "Còn bao xa nữa?" Bàn Tử tùy tiện hỏi. "Không xa đâu, sắp đến rồi, mọi người ngủ một giấc đi là tới nơi." Hắc Hạt Tử nhếch môi, lại nhấn ga.

Ánh mắt anh ta dần trở nên xa xăm, nhớ lại những gì mình đã trải qua khi ở Lục Đằng một mình.

Hôm đó Hắc Hạt Tử kiếm được ít tiền, ghé vào hộp đêm Phượng Hoàng vui chơi, tình cờ thấy gã chủ hộp đêm đang bắt nạt người khác, anh ta ngứa mắt nên ra tay giúp cô gái kia một phen.

Chuyện làm rùm beng lên, hộp đêm báo cảnh sát.

Hắc Hạt Tử và những kẻ bị anh ta đánh đều bị đưa về đồn.

Cứ ngỡ mình sẽ được tôn vinh là công dân dũng cảm, được dân chúng hoan nghênh, ngờ đâu sự việc đảo lộn.

Hắc Hạt Tử bị giam tới một tháng.

Không có bằng chứng phạm tội gì nhưng cứ thế bị giam giữ.

Lúc ra còn bị lưu hồ sơ tiền sự.

Hắc Hạt Tử ngơ ngác luôn, hành động nghĩa hiệp của anh ta đáng lẽ phải hợp pháp chứ, kẻ bị giam phải là Tôn Hưng chủ hộp đêm mới đúng?

Sao lại là một người tốt như anh ta?

Sau này càng nghĩ càng ức, Hắc Hạt Tử âm thầm phá đám cái hộp đêm đó vài lần nhưng lần nào gã chủ cũng được cứu.

Dần dần anh ta nhận ra một sự thật: Hộp đêm Phượng Hoàng ở Lục Đằng là nơi anh ta không đụng vào được, đó là 'trời' của Lục Đằng!

Đang tính xem đòi lại thể diện thế nào thì Tô Mộc gọi, Hắc Hạt Tử nảy ra ý định ngay.

Mấy vị đại gia nhà Tô Mộc mà tới thì ai chịu thấu?

Chương 284

Thế nên trên xe anh ta mới tùy tiện gợi chuyện, không ngờ Tô Mộc đồng ý luôn, bao nhiêu lời dụ dỗ chuẩn bị sẵn đều không cần dùng tới.

Bàn Tử chán nản ngủ thiếp đi trên xe, vô thức lấy điện thoại ra lướt.

Lướt một hồi, Bàn Tử bỗng 'ê' một tiếng rồi quay sang nhìn chằm chằm Trương Khởi Linh đang nhắm mắt. "Ngô Tà, Ngô Tà, cậu nhìn diễn viên này xem, trông có giống Tiểu Ca không?

Nhân viên hàng không, Tiểu Ca làm việc này hồi nào thế?" Bàn Tử chỉ vào một đoạn phim trên điện thoại, vỗ vỗ Ngô Tà.

Ngô Tà nhìn kỹ rồi cũng quay sang nhìn Trương Khởi Linh.

Đừng nói, giống thật. "Mẹ nó!

Đây không phải Hồ Bát Nhất đó sao?

Hắn làm phi hành gia hồi nào vậy?

Nghề mạc kim của chúng ta đúng là xuất hiện hai nhân tài rồi!" Bàn Tử vỗ đùi Phan Tử làm anh ta đang ngủ ngáy khò khò giật mình tỉnh dậy, mặt ngơ ngác không hiểu gì. "Chỉ là giống người thôi, Tiểu Ca không đời nào đi đóng phim kiểu này đâu." Ngô Tà cười đơn thuần. "Cũng đúng, trên đời người giống người cũng nhiều, đầu tiên là Lâm Hạo giống Nhị gia, rồi Tiểu Ca giống nam chính phim này, rồi Hồ Bát Nhất giống nhân viên hàng không kia." "Phim này tên gì?" "Em Là Niềm Kiêu Hãnh Của Anh." "Phim lừa con nít, Bàn Tử anh để ý mấy cái này làm gì." "Thì chán mà, tình cờ lướt thấy thôi, cánh đàn ông chúng ta ai lại xem mấy phim này, đúng không Phan Tử!" "Hả?

Đêm qua tôi thức đêm cày xong tập cuối rồi, anh nói gì cơ?" "Không có gì, ngủ tiếp đi." Vút...

Hắc Hạt Tử đạp phanh, nhìn mọi người đang dụi mắt tỉnh dậy, ngáp một cái: "Đến rồi, tỉnh táo lại đi, tôi đưa mọi người đi chơi." "Đi đâu chơi?" "Một hộp đêm, hắc hắc." Hắc Hạt Tử cười gian xảo, dường như đang giấu giếm bí mật gì đó. "Cái này được, cái này được!

Phan Tử tỉnh dậy mau!

Hạt gia đưa chúng ta đi tìm vợ!" Bàn Tử véo đùi Phan Tử.

Phan Tử đau đến mức suýt vọt ra khỏi cửa sổ trời, nghe rõ câu nói liền dụi mắt: "Đâu đâu!

Hạt gia!

Đâu có em gái?" "Đi theo tôi." Hắc Hạt Tử cười tủm tỉm dẫn mọi người xuống xe. "Tô gia, nói riêng một chút, cái hộp đêm Phượng Hoàng đó..." Hắc Hạt Tử muốn nói rõ tình hình cho Tô Mộc trước, sợ anh nổi giận vì chuyện sắp tới. "Không cần, tôi có tìm hiểu qua, năm đó tôi cũng từng tới đây, Đông thúc ở thôn Tháp Trại trước đây cũng có làm ăn với bên này." Tô Mộc lắc đầu. "À ra thế, Tô gia còn quen cả Đông thúc à?" Hắc Hạt Tử kinh ngạc. "Trước đây có bảo ông ta làm vài việc." Tô Mộc gật đầu. "Lợi hại thật!" Hắc Hạt Tử giơ ngón cái. "Đói rồi, đi thôi." Tô Mộc bình tĩnh đi trước. "Được rồi, đi thôi, hôm nay tôi bao hết, không ai được tranh nhé, cứ ăn uống thoải mái!" Hắc Hạt Tử cười hớn hở.

Cuối cùng cũng có người tới giúp anh ta đòi lại thể diện!

Chẳng phải chỉ là một cái 'trời' của thành phố Lục Đằng thôi sao?

Để xem ai mới thực sự là trời.

Khi đám người Tô Mộc đến Lục Đằng thì trời đã bắt đầu tối.

Lúc Hắc Hạt Tử dẫn họ tới trước cổng hộp đêm Phượng Hoàng, đèn điện cả thành phố vụt sáng, rực rỡ cả màn đêm.

Hắc Hạt Tử chắc là khách quen của mấy nơi này, dẫn Tô Mộc vào rất thành thục, mở một phòng bao, gọi mấy em gái.

Phan Tử gọi một người, Bàn Tử thì đỏ mặt không nói nên lời, thế là bị Tô Mộc lấy cớ còn nhỏ không cho gọi.

Hắc Hạt Tử cũng gọi một người bồi rượu nhưng chỉ để làm phục vụ bình thường, không có hành động gì quá đáng.

Dù anh ta biết bồi rượu ở đây không đơn giản như bên ngoài.

Hắc Hạt Tử gọi rượu và đồ ăn cho mọi người, rồi ngồi vào góc im lặng tính kế làm sao để Tô Mộc và cái hộp đêm này xảy ra xung đột.

Bàn Tử và những người khác không biết mưu tính của Hạt Tử, cứ vô tư ăn uống.

Một lát sau, tiếng ồn ào đột nhiên vang lên bên ngoài.

Hắc Hạt Tử phấn chấn hẳn, lại có kẻ gây sự, đúng lúc có thể kéo đám Tô Mộc ra đụng độ với người của Phượng Hoàng.

Ai ngờ, Hạt Tử chưa kịp đứng dậy, Tô Mộc đã quăng điện thoại lên bàn. "Lão Lục tới rồi, Bàn Tử ra đón đi." Tô Mộc nheo đôi mắt sâu thẳm.

Bàn Tử gặm nốt cái đùi gà, chùi mỡ vào quần rồi đứng dậy đi ra.

Cửa phòng vừa mở, một bóng người văng thẳng về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt thấy không phải người quen liền né ra, để mặc kẻ đó ngã nhào vào phòng trước mặt mọi người.

Kẻ ngã dưới đất trông như một tên du côn, tóc xanh lá, răng khấp khểnh trông rất khó coi. "Mẹ kiếp!

Đại ca bảo tao tới đây ăn cơm, tụi mày cản tao làm gì!

Tao cũng có căn cước công dân nhé!

Trông hung dữ tí là không cho vào hộp đêm chơi à?

Thảo!" Trong tầm mắt, Hắc Bối Lão Lục đang đứng giữa một đám bảo vệ hộp đêm nằm la liệt, mặt mày hung thần ác sát quát tháo. "Lục gia, sao thế?" Bàn Tử biến sắc, đạp lên tay tên tóc xanh định đi ra ngoài.

Chương 285

Tên tóc xanh gào lên: "Mẹ mày..." Hắn định chửi thề nhưng thấy mấy người đàn ông trông rất khó nhằn trong phòng đang nhìn mình trừng trừng liền nuốt lời chửi vào trong, lồm cồm bò khỏi phòng.

Phan Tử thạo việc đứng dậy đóng cửa phòng lại.

Mấy chuyện nhỏ này để Hắc Bối Lão Lục và Bàn Tử xử lý là đủ, chỉ là cái thành phố Lục Đằng nhỏ bé thôi mà.

Bàn Tử và Lão Lục cũng là người có lý lẽ, là người tốt.

Ít nhất Phan Tử và Ngô Tà đều nghĩ vậy.

Còn người bên ngoài cảm thấy thế nào thì khó nói.

Phan Tử vừa đóng cửa, bên ngoài lại có một đám người không mặc đồng phục bảo vệ, trông rất bặm trợn xông tới chỗ Lão Lục và Bàn Tử.

Đồng thời có một gã đeo xích vàng gõ cửa các phòng bao lân cận: "Dọn phòng dọn phòng, tối nay thiếu gia Tôn bao trọn rồi, không có việc gì thì về nghỉ sớm đi." Trừ phòng của Tô Mộc, các phòng khác nghe thấy chủ hộp đêm dọn phòng liền vội vàng dọn đồ rời đi ngay.

Bàn Tử đang vặn tay một tên du côn, nghe thấy tiếng 'dọn phòng' liền nhíu mày: "Khẩu khí lớn thật!

Cái nơi nhỏ bé này không có vương pháp sao?

Không ai quản à?" "Quản?

Đồ nhà quê, không biết đây là đâu hả?

Đây là hộp đêm Phượng Hoàng!

Về mà nghe ngóng đi, à mà thôi, vào viện mà hỏi cho nhanh." "À,

hóa ra toàn là du côn, vậy thì dễ giải quyết rồi." "Gọi người thôi!

Tiểu Ca!

Tô gia!

Mẹ nó, người đông quá!

Hu hu, cứu tôi và Lục gia với!" Ngồi trong phòng, đám Tô Mộc đều nghe tiếng kêu cứu của Bàn Tử.

Tất nhiên anh ta không sợ đám người này mà chỉ thấy nếu không gọi tiếp viện thì kiểu gì cũng bị trúng vài đấm, không đáng, vả lại bên mình cũng đông người, nhất là có hai vị đại thần kia.

Không!

Còn một đại thần mù nữa. "Để tôi ra xem." Hắc Hạt Tử đạt được mục đích, đứng dậy tháo đồng hồ cơ trên cổ tay, thong thả đặt chìa khóa xe và đồ lặt vặt lên bàn. "Tôi cũng ra xem sao." Phan Tử gãi đầu, dù chưa có chỉ thị của Tô Mộc. "Tô gia..." Ngô Tà cũng muốn ra giúp Bàn Tử nhưng vẫn phải hỏi ý kiến Tô Mộc trước. "Ừ." Tô Mộc gật đầu.

Hắc Hạt Tử cởi áo khoác vứt lên sofa, nghiến răng lao thẳng ra ngoài.

Anh ta đã chờ câu nói này lâu lắm rồi. "Hạt tử, đừng để xảy ra mạng người, chúng ta cứ giảng đạo lý đi, chắc không phải lỗi của chúng ta đâu..." Ngô Tà với tư tưởng người tốt, đi theo sau Hắc Hạt Tử.

Khóe miệng Hắc Hạt Tử giật giật. "Giảng đạo lý với lũ khốn này á?

Trừ phi tôi mù thật." Hắc Hạt Tử đã bóp cổ một tên du côn đè vào tường, rồi tung một cú đá vào chỗ hiểm của hắn.

Ngô Tà nhìn vẻ tàn nhẫn của Hạt Tử mà thấy da đầu tê rần.

Trong phòng bao, Tô Mộc chán nản nhìn màn hình lớn đang phát bài "Ngày Vui" mà Bàn Tử vừa chọn, thật cạn lời, rồi anh nghe điện thoại. "Ừ, tôi tới đây điều tra vụ án, giờ đang ở Lục Đằng, tại hộp đêm Phượng Hoàng.

Chỗ này tạm thời đừng cho người ngoài vào." "A!

Ngài tới Lục Đằng rồi ạ?

Được được, tôi sẽ hạ lệnh cho bên đó ngay, vẫn quy tắc cũ chứ ạ?

Không tiết lộ danh tính." "Ừ, quy tắc cũ." "Rõ rồi, vậy ngài cứ bận việc đi, cần che đậy hiện trường gì thì cứ bảo lính của tôi gọi cho tôi, tôi sẽ sắp xếp." "Ừ." Tô Mộc cúp máy, nhún vai.

Từ khi thành lập Cục Điều Tra, Tô Mộc đi đâu cũng bị giám sát một cách vô thức, tất nhiên chỉ là giám sát hành tung chứ không ai dám theo dõi anh thực sự.

Thông tin anh ở Lục Đằng đã được cấp trên biết, họ liền hỏi xem có phải vì vụ án quái dị nào không để còn giúp anh dọn dẹp hậu quả.

Những vụ án của Cục Điều Tra người thường không giải quyết nổi nên Tô Mộc có đặc quyền này.

Nghĩa là tối nay không ai cứu được đám người ở hộp đêm Phượng Hoàng này đâu, dù có chết sạch cũng chẳng ai biết, và sáng mai sẽ có nhân viên chuyên nghiệp tới xóa sạch hiện trường, lo hậu sự.

Đây chính là 'cục' mà Tô Mộc đã bày ra năm đó.

Cửu Môn Đề Đốc trong mắt Tô Mộc vẫn còn quá nhỏ bé, tầm nhìn chưa đủ xa. "Chủ ở đây đâu!" "Có quản hay không thì bảo!" "Thôi được rồi, giờ không cần các người ra mặt nữa, mẹ nó!" Hắc Bối Lão Lục và Hắc Hạt Tử dẫn đầu đánh tan đám tay sai của Phượng Hoàng.

Đúng lúc họ định quay lại phòng hội quân với Tô Mộc thì một nhóm lớn cảnh sát cầm dùi cui lao vào. "Đứng yên!" "Các người đã vi phạm pháp luật, mau đầu hàng đi!" Những họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào nhóm Bàn Tử.

Hắc Bối Lão Lục biến sắc, biến mất khỏi đám đông ngay lập tức.

Thân phận của Lão Lục rất đặc thù, không thể xuất hiện ở đồn cảnh sát.

Trương Khởi Linh nghe thấy tiếng động cũng cùng Lão Lục biến mất khỏi tầm mắt của Ngô Tà và Bàn Tử.

Anh cũng không có giấy tờ tùy thân nên không thể để bị bắt.

Cuối cùng chỉ còn Bàn Tử, Phan Tử, Ngô Tà ở lại, ôm đầu ngồi bệt xuống đất.

Đây không phải thời quân phiệt của Cửu Môn nữa, thời đại mới đã đến, họ phải tuân thủ pháp luật.

Chương 286

Trong phòng bao, Tô Mộc lắc ly rượu vang đỏ, thản nhiên nhìn qua khe cửa đang mở, thấy Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử bị ấn vào tường.

Rõ ràng vừa nãy cấp trên đã bảo tối nay sẽ không có ai ở 'hắc đạo' hay 'bạch đạo' can thiệp.

Vậy mà đám người này vẫn tới.

Chứng tỏ họ nhận được tin nhưng vì lý do nào đó vẫn phải xuất đầu lộ diện để ngăn cản đám Tô Mộc tiếp tục gây náo loạn ở đây. "Người sau cánh cửa!

Mau ra đây!

Tôi đếm đến ba, không ra chúng tôi sẽ xông vào!" "Người bên trong nghe rõ đây, ôm đầu từ từ bước ra, nhanh lên!

Nghe rõ chưa!" "Ba, hai..." Phanh!

Ba người Bàn Tử, Ngô Tà, Phan Tử đang bị còng tay mừng rỡ ngẩng đầu nhìn bóng dáng cao ráo vừa đạp cửa bước ra.

Tô Mộc đã ra mặt. "Thái độ gì thế!

Phạm tội mà còn kiêu ngạo vậy sao!" "Mau ôm đầu ngồi xuống đất!

Nghe thấy không!" "Các người đang tìm cái chết!" Bàn Tử nghiến răng, cố sức vùng vẫy.

Ngay sau đó, họng súng gí thẳng vào thái dương Bàn Tử: "Còn quậy nữa tôi bắn vỡ sọ đấy!" "Lại đây!

Bàn gia sợ anh chắc!

Đừng đụng tới Tô gia của tôi!

Có giỏi thì nhắm vào lão tử đây này!" Bàn Tử lấy đầu húc mạnh vào họng súng, ép đối phương phải hạ súng xuống. "Tô gia?

Trước mặt chúng tôi làm gì có gia nào, người đâu, áp giải hết đi cho tôi!" "Tô gia!" Bàn Tử và Phan Tử lo lắng nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc vẫn cầm ly rượu vang mang ra từ phòng bao.

Anh thong thả lắc ly rượu, nhìn chất lỏng màu đỏ rồi mím môi: "Ồ, muốn chơi sao, được thôi, tôi chơi với các người tới cùng." "Đợi đã!" Đúng lúc này, một người phụ nữ mặc cảnh phục tương tự bước ra từ phía sau đám đông.

Cô ta đi tới trước mặt gã đàn ông trung niên dẫn đội, sắc mặt thay đổi: "Hồ sở trưởng!

Gan lớn thật đấy!

Tôi vừa bảo các anh đừng tới đây, cấp trên có chỉ thị khác, vậy mà các anh vẫn xông vào!

May mà tôi nhận được tin kịp thời, nếu không đã gây họa lớn rồi!" "Thả người ra hết đi!

Các anh đang làm gì thế!

Toàn là người mình cả!" "Vị này là Tô tiên sinh phải không?" "Chào ngài Tô tiên sinh, tôi là Hạ Vân, là..." Người phụ nữ mắng xong thuộc hạ liền rất lịch sự đi tới trước mặt Tô Mộc, cúi người cười thiện chí. "A, đúng là một vở kịch hay, xem rất thú vị." Tô Mộc uống cạn ngụm rượu cuối cùng, cười nhạt đi lướt qua Hạ Vân, dẫn theo Ngô Tà, Bàn Tử và Phan Tử rời khỏi hộp đêm Phượng Hoàng.

Gã được gọi là Hồ sở trưởng nhíu mày khó hiểu: "Hạ cục, họ đánh người mà, sao có thể cứ thế thả đi được?" Nụ cười trên mặt Hạ

Vân biến mất, cô ta quay lưng nói lạnh lùng: "Về mà viết bản kiểm điểm đi.

Tô tiên sinh là nhân vật có cấp bậc cao hơn cả tổ giám sát, được cấp trên điều tới điều tra vụ án khác, mọi lực lượng cảnh sát địa phương phải hỗ trợ vô điều kiện.

Tôi vừa gác máy xong thì nghe tin anh xông tới đây." "Sao có thể!

Thằng cha đó trẻ như vậy mà!" Mặt Hồ sở trưởng trắng bệch, giọng run rẩy.

Hạ Vân hít sâu một hơi, lắc đầu bỏ đi.

Hạ Vân vừa đi, gã chủ đứng sau hộp đêm Phượng Hoàng nãy giờ vẫn ẩn mình, một người đàn ông tầm hăm lăm hăm sáu tuổi, cười nhạt bước ra từ góc tối. "Tô tiên sinh?

Mạng của hắn, tôi lấy." Tôn Hưng cười vặn vẹo, chẳng coi đám cảnh sát tại đó ra gì. "Cậu!

Cậu đấy à!" Hồ sở trưởng nghiến răng, bực bội dẫn đội về trước, gã cũng cảm nhận được người thanh niên lúc nãy không đơn giản nên đang nghĩ cách đối phó.

Chỉ tiếc là câu nói của gã chủ tên Tôn Hưng kia không có người nào của Cửu Môn nghe thấy.

Nếu gã dám xuất hiện trước mặt Tô Mộc mà nói câu đó, có lẽ giờ gã không còn đứng thẳng được nữa, hoặc không còn được hít thở bầu không khí này rồi. "Tô gia, sao nãy ngài không xử lý chúng luôn cho rồi?" Bàn Tử vẫn chưa nuốt trôi cục tức này. "Xử lý gì?

Đó là cảnh sát đấy!

Bàn Tử anh đi đổ mộ nhiều quá lú lẫn rồi à?" Ngô Tà lườm Bàn Tử một cái. "Cảnh sát?

Ở biên giới núi Trường Bạch còn có cả một đoàn quân đồn trú, cậu nói với tôi mấy cái đó làm gì." Bàn Tử lườm lại Ngô Tà.

Tô Mộc đi trước nghe tiếng tranh luận của họ, cười khẽ: "Các cậu có biết trước khi đám người đó tới ai đã gọi điện cho tôi không?" "Ai ạ?" Cả ba người đồng thanh hỏi. "Một vị cao tầng ở đế kinh, họ nói đã dặn dò xuống dưới, tối nay không có ai can thiệp việc của chúng ta.

Điện thoại vừa ngắt thì đám người đó xông vào cứu viện." Khóe miệng Tô Mộc vẫn giữ nụ cười khinh miệt. "Có nội gián?" Ngô Tà nhận ra ngay. "Còn nhớ Hạt Tử nói gì trước đó không?

Tổ giám sát từ đế kinh đã tới Lục Đằng, đáng lẽ họ phải nghe lệnh của tôi nhưng họ còn chưa kịp phản ứng thì người ở Lục Đằng đã hành động rồi.

Lục Đằng này, đúng là loạn thật." Tô Mộc nhún vai.

Chương 287

Đây không còn là chuyện nội gián hay không nữa, mà là người ở Lục Đẳng hoàn toàn phớt lờ lệnh cấp trên, cậy thế 'trời cao hoàng đế xa', tiếp tục làm những chuyện bừa bãi bấy lâu nay.

Họ đang bao che cho cái hộp đêm Phượng Hoàng đầy rẫy vi phạm kia.

Vừa nãy nếu Tô Mộc ra tay, rất có thể trước khi tổ giám sát nhận được tin, họ đã bị khép vào tội truy nã rồi.

Tất nhiên với bản lĩnh của mình, họ có thể xử lý hết đám người đó.

Nhưng trong bối cảnh xã hội hiện nay, thực sự không nên gây ra những cuộc thảm sát vô cớ, nhất là khi chưa có bằng chứng rõ ràng.

Nếu Tô Mộc làm gì quá khích, e rằng cấp trên cũng sẽ bắt đầu lo ngại anh lạm dụng quyền lực, có ý đồ khác. "Hạt Tử, xem anh làm chuyện tốt chưa kìa!

Không phải anh định biến chúng tôi thành quân cờ đấy chứ?" Bàn Tử thấy Hắc Hạt Tử, Trương Khởi Linh và Hắc Bối Lão Lục xuất hiện bên đường.

Hắc Hạt Tử cười khổ, anh ta cũng không ngờ người ở hộp đêm Phượng Hoàng lại kiêu ngạo đến thế, định đánh cả Tô Mộc.

Và cũng như lần trước, quan phương lại ra mặt bảo vệ cái ổ đó. "Tôi..." Hắc Hạt Tử chưa kịp nói hết thì từ tòa nhà cao tầng phía trên bỗng vang lên tiếng xé gió lao xuống.

Cả nhóm phản ứng cực nhanh, né sang một bên.

Sắc mặt Tô Mộc thay đổi, anh lao vọt lên đón lấy bóng người con

gái sắp rơi xuống đất. "Sao lại cứu tôi, hu hu, đừng cản tôi, để tôi chết đi cho xong, hu hu..." Cô gái sau khi được cứu bắt đầu vùng vẫy trong lòng Tô Mộc mà khóc lóc. "Ồ." Tô Mộc gật đầu, rồi cùng mọi người tiếp tục đi về phía trước, không dừng lại thêm một giây nào.

Cô gái ngẩn người, chết lặng tại chỗ, nước mắt cũng ngừng rơi.

Nhảy lầu một lần đã dùng hết can đảm cả đời rồi, bảo nhảy lần nữa cô có dám không?

Nhưng Tô Mộc đã cứu cô, sao không nghe cô than thở một chút?

Sao không ra tay giúp cô?

Giúp cô trả nợ chẳng hạn, dù sau này cô có phải gả cho anh cũng được mà?

Tất nhiên là cô gái này nghĩ hơi nhiều rồi. "Lạ thật, sống không tốt sao?" Hắc Bối Lão Lục lắc đầu ngán ngẩm đi theo sau Tô Mộc. "Hì, Lục gia, ngài không biết đâu, giới trẻ thời đại này ai cũng nợ nần ít nhiều, mà ở Lục Đằng này, nợ tiền là bị truy sát, bị ép vào đường cùng ngay." Hắc Hạt Tử giải thích một câu. "Thế là vay được tiền à?" Hắc Bối Lão Lục hạ thấp giọng, vẻ mặt lấm lét. "Làm thế nào thế Hạt Tử, chúng ta bàn chút đi." Lão Lục kéo Hạt Tử ra một góc. "Ê, Lục gia, mọi người bàn gì đấy, cho tôi nghe với." Bàn Tử nheo mắt cũng sáp lại.

Cuối cùng chỉ còn Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Phan Tử đi theo Tô Mộc tới căn biệt thự nhỏ mà cấp trên đã sắp xếp khi nghe tin anh tới Lục Đằng.

Một người đàn ông mặc vest đen nhìn nhóm Tô Mộc, khẽ nhíu mày: "Là ngài Tô phải không?" "Ừ." Tô Mộc gật đầu. "Chào ngài, đây là chìa khóa, cần phục vụ gì ngài cứ gọi vào số này, trong điện thoại này chỉ có một số liên lạc duy nhất của tôi thôi." Người mặc vest đưa

chìa khóa và một chiếc điện thoại cho Tô Mộc.

Tô Mộc nhận lấy rồi dẫn mọi người vào biệt thự.

Hắc Bối Lão Lục lôi Hắc Hạt Tử ra một góc bàn cách kiếm tiền, Hạt Tử bị hỏi quá nên kể về dịch vụ vay tiền gọi là 'Mỹ Lệ Đại'. "Đúng rồi, cần có căn cước công dân đấy, Lục gia có không?" Trán Hắc Hạt Tử nổi mấy vạch đen. "Bàn Tử có mà!

Bàn Tử!" Hắc Bối Lão Lục chộp lấy cổ áo Bàn Tử đang định chuồn lẹ, lôi lại.

Bàn Tử trẻ tuổi nên biết mấy vụ vay tiền qua mạng này nên không muốn dính vào, khổ nỗi Lão Lục chẳng hiểu gì, cứ nghe thấy không cần quan hệ gì cũng ra tiền là ham ngay. "Đúng rồi, chủ của công ty đòi nợ đó chính là tên Tôn Hưng chủ hộp đêm lúc nãy đấy." Hắc Hạt Tử liếm môi.

Bàn Tử liền rút ngay thẻ căn cước đưa cho Hắc Bối Lão Lục: "Chơi luôn!" "Hắc hắc, để thằng nhóc đó tới đòi nợ đi, xem lão tử có xử đẹp nó không." Hắc Bối Lão Lục hài lòng gật gù.

Hắc Bối Lão Lục kéo Bàn Tử và Hắc Hạt Tử tự đi làm việc riêng mà không hề báo cho Tô Mộc.

Tình hình trong thành phố Lục Đằng có chút khác biệt so với các nơi khác, khắp nơi đều thấy dán đầy những tờ quảng cáo nhỏ cho vay tín chấp mà không ai quản lý.

Vì vậy, Hắc Bối Lão Lục nảy ra ý định kiếm tiền bằng cách này, cứ gọi đại vào một số điện thoại trên quảng cáo là được.

Về vấn đề tiền nong, Hắc Bối Lão Lục biết Tô Mộc từ trước đến nay chưa bao giờ quan tâm, nên chỉ nói với Tô Mộc một tiếng là ra ngoài dạo chơi, rồi đưa Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đi mất.

Chỗ ở của ba người Tô Mộc, Ngô Tà và Trương Khởi Linh cũng

không hề tầm thường.

Do thân phận Tô Mộc đặc thù, lại không tiện lộ diện, nên người đàn ông mặc vest kia đã sắp xếp cho anh một chỗ ở không phải tại trung tâm thành phố náo nhiệt mà là một thôn trấn ở vùng ngoại ô khá hẻo lánh.

Đó là một ngôi làng có dân cư khá đông đúc sắp được quy hoạch, tên là tân thôn Y Hà.

Điều khiến Tô Mộc ngạc nhiên là ba người anh, Ngô Tà và Trương Khởi Linh vừa mới vào ở, ngay lập tức đã có người tìm đến gõ cửa.

Tô Mộc đang ngồi trên sofa phòng khách mở tivi và pha trà, Trương Khởi Linh thì nhắm mắt dưỡng thần, còn Ngô Tà ra mở cửa.

Ngô Tà thò đầu ra nhìn cô gái lạ mặt đột nhiên gõ cửa căn biệt thự họ vừa dọn vào.

"Chào anh, tôi là bí thư chi bộ thôn này.

Có dân làng thấy các anh vừa chuyển đến thôn chúng tôi nên tôi đến xem tình hình.

Hiện nay bên ngoài kiểm tra rất nghiêm, tôi cần các anh đăng ký một chút, có được không?

Các anh đã làm giấy tạm trú chưa?" Một lão già béo trắng, tóc cắt đầu đinh, râu tóc bạc phơ nheo mắt nhìn, liếc mắt một cái là nhận ra Ngô Tà trước mặt còn rất non nớt, không phải loại người thành thục am hiểu sự đời.

"Giấy tạm trú?

Đăng ký sao?" Ngô Tà ngẩn người, rồi quay đầu nhìn Tô Mộc trên sofa.

Chương 288

“Reng reng reng...” Điện thoại của lão già béo trắng bỗng rung lên, lão móc điện thoại ra nhìn, sắc mặt lập tức thay đổi rồi đi sang một bên: “Alo, cục trưởng Hạ...

Vâng, vâng, tôi biết rồi, ân ân, được ạ.” Lão già béo trắng tắt máy, sắc mặt lại thay đổi lần nữa, trở nên thân thiện hơn hẳn, miệng nở nụ cười niềm nở: “Hóa ra các anh là bạn của cục trưởng Hạ, vậy thì không cần đăng ký đâu, làm phiền rồi nhé tiểu ca.” “Không có gì, không có gì đâu.” Ngô Tà vội xua tay.

Lão già gật đầu rồi quay người rời đi.

Ngô Tà đóng cửa, vẻ mặt kỳ quái lầm bầm: “Hình như có gì đó không đúng Tô gia à, chúng ta vừa mới tới đây, không phải nói là bảo mật thân phận sao?

Sao cứ luôn có người vượt quy tắc tìm đến chúng ta vậy?” Tô Mộc nhấp một ngụm trà, nhún vai: “Hạt Tử nói chỗ này khá loạn, cũng bình thường thôi.

Trong thời gian ở đây, ra ngoài nhớ cẩn thận một chút, nhớ mang theo Trương Khởi Linh.” “Vâng, cháu biết rồi Tô gia.” Ngô Tà gật đầu.

“Reng reng reng...” Điện thoại Tô Mộc đặt trên bàn trà rung lên, anh cầm lên xem thì thấy một số lạ gọi đến.

Tô Mộc đứng dậy đi ra phía ban công tiếp máy.

Sau khi nghe xong, Tô Mộc nói với Ngô Tà và Trương Khởi Linh một tiếng rồi tự mình đi ra ngoài.

Tại bờ sông của một công viên tĩnh mịch nào đó trong thành phố

Lục Đẳng.

Mấy người đàn ông trung niên và cao tuổi ăn mặc bình thường, vẻ mặt nghiêm túc đang nhỏ to bàn luận điều gì đó, cho đến khi Tô Mộc, người trông chỉ như mới ngoài đôi mươi xuất hiện.

"Cậu ấy đến rồi, nào, để tôi giới thiệu với mọi người." Người lớn tuổi nhất trong nhóm vừa nhìn thấy Tô Mộc, đôi gò má lập tức ửng hồng vì xúc động, sau đó ông hơi khom lưng cung kính chào Tô Mộc.

"Vị này chính là sư phụ ngày xưa ở Trường Sa đã cứu tôi ra khỏi đám lưu manh hàng nghìn người, Tô Mộc, Tô lão." Lão nhân chỉ vào Tô Mộc, giới thiệu với những người bên cạnh.

"Tô...

Tô lão?" Mọi người có mặt đều sững sờ.

Thanh niên này nhìn thế nào cũng thấy quá trẻ, lấy đâu ra chữ 'lão' để gọi chứ?

"Lạc Sơn Hà." Tô Mộc nhíu mày, lúc này mới nhớ ra tên của lão nhân này.

Khoảng hai mươi, ba mươi năm trước, Lạc Sơn Hà từng đến Trường Sa với thân phận tổ giám sát để phá án, điều tra những quan chức và phú thương quyền thế.

Trường Sa từ trước đến nay luôn là một thành phố đặc thù, có những kẻ dựa vào chút quan hệ với Cửu Môn cũ mà dám làm xằng làm bậy sau lưng bọn người Tô Mộc.

Khi đó bọn người Lạc Sơn Hà đến, suýt chút nữa cả tổ giám sát đã bị tiêu diệt sạch ở Trường Sa.

Cuối cùng Tô Mộc nghe nói mấy đứa nhỏ ở Trường Sa bên đó lại coi thường pháp luật như vậy, nên đã ra tay khiến những kẻ đó phải

tự thú, đồng thời cứu mạng bọn người Lạc Sơn Hà.

Sau đó Tô Mộc và Lạc Sơn Hà không còn liên lạc gì nữa, cho đến hôm nay, Lạc Sơn Hà tình cờ nghe được thông tin Tô Mộc cũng đang ở Lục Đằng, nên đã xúc động gọi điện cho anh.

"Mọi người đừng nhìn Tô lão trẻ tuổi, lúc tôi mới ngoài đôi mươi làm việc ở cơ sở, Tô lão đã có dáng vẻ này rồi.

Thân phận của người rất đặc biệt, Tô lão đã đến thì vụ án lần này chúng ta làm chắc chắn mười phần thắng chín." Lạc Sơn Hà đưa đôi bàn tay đầy nếp nhăn ra nắm chặt tay Tô Mộc.

Sau khi buông tay ra, Tô Mộc thở dài: "Đã già cả thế này rồi mà còn liều mạng vậy, ông đáng lẽ nên nghỉ hưu hưởng phúc rồi chứ?" "Ha ha, cũng đến tuổi nghỉ hưu rồi, nhưng có những việc luôn cần có người làm.

Tôi không làm thì ai còn nguyện ý đi đụng vào những việc dễ dính đầy tro bụi này chứ." Lạc Sơn Hà cười lớn, trong đôi mắt đục ngầu ẩn chứa lệ quang.

"Đây là học trò của tôi, rất có bản lĩnh, lại đây Hà Dũng." Lạc Sơn Hà gọi một người đàn ông trung niên trông khá có sát khí đứng bên cạnh lại.

Hà Dũng đưa tay ra, ánh mắt vẫn đang đánh giá Tô Mộc từ trên xuống dưới: "Chào ngài Tô lão, tôi là Hà Dũng." "Khí chất của anh không đi làm kẻ xấu thì hơi phí đấy." Tô Mộc đưa tay ra, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Cái này..." Hà Dũng không nhịn được nhìn Lạc Sơn Hà bên cạnh, một thanh niên thích đùa giỡn thế này mà đủ tư cách tham gia vào hành động của tổ giám sát sao?

"Xem ngài nói kìa Tô lão, lần này các ngài đến Lục Đằng cũng là

để phá án sao?" Lạc Sơn Hà biết một chút chuyện về phía Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Ông vừa gọi điện bảo với tôi là điều tra được một số việc mà các ông tạm thời không xử lý được?

Quy mô lớn thế nào?" Lạc Sơn Hà nghe vậy thì khựng lại: "Cũng tương đương với tình huống tôi gặp phải ở Trường Sa năm đó." Tô Mộc cười gật đầu: "Vậy thì tôi hiểu rồi, từ tỉnh xuống đến thành phố đều có người của bọn chúng, lợi hại thật." Sắc mặt Hà Dũng thay đổi: "Khi chưa có chứng cứ, có những lời chúng ta không nên nói bừa." Những chuyện vụn vặt ở Lục Đằng này vốn không liên quan đến Tô Mộc, cũng chưa đến mức phía trên cần thỉnh anh ra mặt.

Tất cả nguyên nhân chỉ vì Hắc Hạt Tử bị người ta bắt nạt ở đây nên đã gọi người, kéo cả đám bọn người Tô Mộc đến.

Chỉ là danh tiếng quá lớn, Tô Mộc vừa tới đã bị phía trên phát giác, huống chi cậu nhóc năm xưa anh từng giúp đỡ nay đã ở tuổi xế chiều là Lạc Sơn Hà đã mời anh tham gia vào vụ án của tổ giám sát.

"Tô lão nói đúng, chúng ta nói không có bằng chứng thì không thể suy đoán lung tung, trên tòa không chỉ nghe lời phiến diện từ một phía, chúng ta phải làm sao cho đúng mực, không phóng đại tội danh..." Lạc Sơn Hà mỉm cười tán thưởng nhìn Tô Mộc.

"Tô lão, hiện giờ ngài có thời gian không?

Chúng tôi đã bắt giữ được một nhân vật mấu chốt nhất của vụ án này, hiện đang ở đồn công sở Sơn Bắc, hay là để Hà Dũng đưa ngài đi xem sao?" Lạc Sơn Hà đề nghị.

"Được." Tô Mộc gật đầu.

Hà Dũng cung kính gật đầu với Lạc Sơn Hà, nhận lệnh rồi đưa Tô Mộc đi đến chiếc xe đỗ ở bãi xe công viên.

Sau khi mời Tô Mộc ngồi ghế sau, anh ta nổ máy lái về phía đồn

Sơn Bắc.

Trên đường đi, Hà Dũng không ngừng nhìn qua gương chiếu hậu để đánh giá Tô Mộc đang ngồi ở hàng ghế sau.

Rốt cuộc đây là người bí ẩn thế nào mà có thể nhận được sự đánh giá cao từ Lạc lão như vậy.

Hơn nữa, hai người này dường như đã quen biết từ rất sớm.

Tại sao Tô Mộc có thể giữ được dung mạo trẻ mãi không già?

Tô Mộc rốt cuộc còn thân phận nào khác nữa không?

Sau khi lên xe, Tô Mộc tựa vào ghế sau bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Kể từ khi đến thành phố Lục Đằng, Tô Mộc luôn cảm thấy mình dường như đã nhớ lại một số ký ức bị lãng quên.

Hình như ở kiếp trước mình cũng từng nghe qua cái tên thành phố Lục Đằng này?

Là tình tiết trong một bộ phim truyền hình nào đó sao?

Hay là tiểu thuyết, điện ảnh?

Không lâu sau, Hà Dũng đánh thức Tô Mộc.

"Tô tiên sinh, đến nơi rồi." Hà Dũng thay đổi cách xưng hô, dù sao gọi một người trẻ thế này là 'Tô lão' trước mặt người ngoài quả thực có chút kỳ quái.

"Âm." Tô Mộc gật đầu, cùng Hà Dũng xuống xe.

Chương 289

Tô Mộc ngẩng đầu lên, thấy Hà Dũng đưa mình vào trong một đồn cảnh sát, phía trước không xa chính là đồn công an Sơn Bắc.

Hà Dũng cầm giấy tờ chứng minh thân phận, nhanh chóng bước qua những ánh mắt ngạc nhiên của người đi đường, trực tiếp đưa Tô Mộc đến một phòng tạm giam lâm thời.

Tô Mộc và Hà Dũng còn chưa bước vào phòng tạm giam đã thấy không khí phảng phất mùi hải sản thơm ngon và thoang thoảng mùi thuốc lá.

Sắc mặt Hà Dũng hơi khó coi, dường như đã đoán ra điều gì đó.

"Đây là phòng tạm giam sao?

Bị nhốt ở đây mà còn được ăn hải sản, hút xì gà à?" Hà Dũng trầm giọng bày tỏ sự kinh ngạc.

"Hừ." Tô Mộc nhún vai, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Đội trưởng Hà, sao anh đột nhiên lại đến mà không thông báo trước vậy?

Anh xem bên tôi còn chưa chuẩn bị gì cả, một đống việc..." Có người chặn Tô Mộc và Hà Dũng lại, sắc mặt cũng khó coi, thần sắc có chút cổ quái.

Hà Dũng đưa văn kiện thẩm vấn ra quơ quơ trước mặt đối phương: "Tôi cũng vừa mới nhận lệnh lâm thời thôi, làm phiền nhé, người đang ở bên trong chứ?" "Có, có ạ." Tô Mộc và Hà Dũng được nhân viên công tác của đồn cảnh sát nhỏ này dẫn vào trong phòng tạm giam vắng vẻ, sau đó nhìn thấy bốn gương mặt nam giới xa lạ ăn mặc bình thường.

Trong đó một người đang đeo còng tay, rõ ràng người này chính là nhân vật mấu chốt mà Lạc Sơn Hà muốn Tô Mộc đến gặp.

Tiếp đó, thần sắc Hà Dũng ngẩn ngơ một lát, ánh mắt dừng lại trên người một gã đàn ông đầu đinh trong nhóm bốn người, gã này trông còn hung tợn hơn cả Hắc Bối Lão Lục.

"Đã lâu không gặp." Hà Dũng tiến lên, ôm chầm lấy gã đàn ông hung tợn đó.

"Lý Thành Dương, đã lâu không gặp." Hà Dũng gọi tên người đàn ông có gương mặt mà nếu đi trên đường sẽ bị 80% mọi người coi là kẻ xấu này.

Lý Thành Dương.

Trên đường tới đây, Hà Dũng đã cho Tô Mộc xem tài liệu thân phận của người đàn ông trước mắt này.

Lý Thành Dương, cố vấn pháp luật của tập đoàn Tân Soái, đồng thời cũng là phó tổng giám đốc, gã đeo kính nhưng cũng không che giấu được hơi thở hung bạo trên người.

"Các anh ra ngoài trước một lát đi, có nhiệm vụ lâm thời." Hà Dũng vỗ vỗ lưng Lý Thành Dương, vẻ mềm mỏng trên mặt hoàn toàn biến mất.

"Chuyện gì mà lại kinh động đến đại quan như anh vậy?" Lý Thành Dương cười hì hì nhìn chằm chằm Hà Dũng.

"Được rồi, đừng có dò hỏi nữa, ra ngoài chờ đi, anh cũng biết quy tắc mà." Hà Dũng không nói nhảm với Lý Thành Dương nữa.

Lý Thành Dương hắc hắc cười, dắt theo gã đàn ông có vết sẹo dữ tợn trên mặt đi ra ngoài.

Sau đó, ánh mắt Hà Dũng và Tô Mộc rơi vào người đàn ông đang

ngồi ở đó, chính là tổng giám đốc của 'Tập đoàn Tân Soái' vừa nhắc tới, Mã Soái.

"Anh hỏi hay tôi hỏi?" Tô Mộc nhìn Hà Dũng đang kéo một chiếc ghế cho mình.

Hà Dũng nhíu mày, theo lý mà nói Tô Mộc không có giấy tờ chứng minh thân phận gì nên không được phép tham gia vào việc này, nhưng lúc đi Lạc Sơn Hà lại dặn dò anh ta phải nghe theo sự sắp xếp của Tô Mộc.

"Ngài hỏi đi ạ." Hà Dũng vừa định ngồi xuống lại đứng dậy, đứng sau lưng Tô Mộc.

Đồng thời, Hà Dũng cũng đuổi hết người của đồn cảnh sát ra ngoài, chỉ để lại mình anh ta, Tô Mộc và một thuộc hạ anh ta vừa gọi tới từ kinh đô.

Tô Mộc gật đầu, ngồi đối diện Mã Soái: "Mười bốn năm trước, ông đã sai thuộc hạ giết Mạch Tự Lập sao?" Rầm!

Vẻ mặt vẫn còn đang ngơ ngác của Mã Soái lập tức thay đổi, đập bàn đứng phắt dậy: "Tôi không biết anh đang nói gì, tôi chỉ bị bắt vì đánh nhau thôi, không biết chuyện anh nói là gì cả." "Ồ, vậy sao còn chưa thả người?" Tô Mộc quay đầu nhìn Hà Dũng phía sau.

Hà Dũng ngẩn người, hồi lâu sau mới hoàn hồn: "Chuyện này... chuyện này không đúng quy tắc lắm đâu...

Tô tiên sinh, tuy tạm thời chưa có chứng cứ chứng minh ông ta còn dính líu đến vụ án khác, nhưng ông ta..." "Ồ, vậy thì cứ đi cho hết quy trình rồi hãy ra ngoài vậy." Tô Mộc gật đầu với Mã Soái.

Mã Soái cũng nghệch mặt ra.

Không phải nói người của tổ giám sát đến sao?

Sao người của tổ giám sát này cũng giống như có người của ông ta ở trên vậy?

Vừa đến đã muốn thả ông ta đi sao?

"Tô tiên sinh, chuyện này tôi phải hỏi ý kiến Lạc lão đã." Sắc mặt Hà Dũng thay đổi đột ngột, móc điện thoại ra bắt đầu gọi điện.

Tô Mộc ngồi tại chỗ, thần sắc không đổi, vẫn đang đánh giá người đàn ông có vẻ ngoài phong trần vì bị tạm giam vài ngày này, Mã Soái.

Tô Mộc nheo mắt, cuối cùng cũng nhớ lại được một vài mảnh ký ức về Mã Soái và Lý Thành Dương.

Anh đã đến thế giới này quá lâu rồi, ký ức kiếp trước đã có chút mờ nhạt.

"Sau khi ra ngoài, hãy đi uống rượu với anh em Lý Thành Dương của ông cho thật tốt đi, không sao đâu." Tô Mộc chậm rãi thở ra một hơi, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tô Mộc cuối cùng cũng nhớ lại ký ức kiếp trước về địa danh thành phố Lục Đằng này, cũng nhớ ra những chuyện liên quan đến tập đoàn Tân Soái và Lý Thành Dương.

Mười mấy năm trước, lúc vừa mới gặp Tô Mộc, Lý Thành Dương vẫn là một cảnh sát tốt, nhưng vì điều tra vụ án không nên điều tra mà bị người ta thiết kế hãm hại, không những mất việc, sư phụ ở đơn vị công tác còn bị giết hại, bản thân còn bị vu oan là cảnh sát đen nhận tiền.

Làm một người tốt vốn đã không dễ dàng, huống chi còn là một cảnh sát tốt phục vụ nhân dân.

Năm đó Lý Thành Dương và sư phụ của gã rất hăng hái, có danh tiếng khá tốt ở địa phương, nhưng chính vì làm một cảnh sát chính trực không nể nang ai nên sau khi bị đuổi khỏi đơn vị, Lý Thành

Dương đã bị đám du côn ngoài xã hội trả thù.

Gã bị đám lưu manh địa phương mà mình từng bắt vào đồn đánh suýt chết, sau đó còn bị nhốt vào lồng chó, nuôi như chó, sống không bằng chết.

Sau đó là ông chủ tập đoàn Tân Soái lúc bấy giờ - Mã Soái sau khi nghe tin Lý Thành Dương bị bắt đã bất chấp tất cả cứu Lý Thành Dương ra, từ đó hai người trở thành anh em vào sinh ra tử.

Nhớ lại những ký ức về Tân Soái ở Lục Đằng, Tô Mộc tự nhiên cũng biết Mã Soái người này thực ra không xấu.

"Lạc lão nói bảo tôi nghe theo ngài." Hà Dũng tắt máy, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Đi thông báo cho Lý Thành Dương, đưa ông ta về trước đi, có tình huống gì thì triệu tập sau." Tô Mộc đứng dậy đi ra ngoài.

"Còn đứng ngẩn ra đó làm gì, chấp hành mệnh lệnh đi." Hà Dũng phân phó thuộc hạ, rồi nhanh chóng bước đi cùng Tô Mộc.

Anh ta vẫn còn rất nhiều thắc mắc chưa được giải đáp, rốt cuộc Tô Mộc có biết điều gì không, tại sao chỉ mới gặp một lần mà đã muốn thả Mã Soái?

Hà Dũng đuổi theo Tô Mộc đến cửa đồn cảnh sát, rồi gặp Lý Thành Dương đang đứng tựa bên xe trò chuyện cùng gã anh em có vết sẹo trên mặt là Đại Giang.

"Sao lại ra nhanh thế này?" Lý Thành Dương cười, đi đến trước mặt Tô Mộc và Hà Dũng.

Chương 290

“Vào trong đón Mã Soái về đi, tạm thời không sao rồi, anh ấy nói thế.” Hà Dũng dùng cằm chỉ chỉ Tô Mộc.

“Hửm?” Lý Thành Dương biểu cảm cổ quái, lúc này mới nghiêm túc đánh giá Tô Mộc.

Tô Mộc quá trẻ.

Lý Thành Dương và Hà Dũng đều đã ngoài bốn mươi, theo bản năng bỏ qua Tô Mộc là chuyện bình thường.

Vì thông thường trong xã hội, người ở độ tuổi này thường không có bản lĩnh gì mấy, cũng chẳng có gì đáng để tìm hiểu sâu xa.

Nhưng khi ánh mắt Lý Thành Dương vừa chạm vào đôi đồng tử thâm thúy của Tô Mộc, gã bỗng nhiên sững sờ.

Thanh niên này không đơn giản, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, trong đôi mắt kia ẩn giấu quá nhiều câu chuyện, đôi đồng tử sâu thẳm mang theo vẻ phong trần nhàn nhạt, tuy rằng rất trong trẻo.

“Lý Thành Dương đúng không.” Tô Mộc quay người nhìn Lý Thành Dương.

“Sao thế?

Dương Dương.” Đại Giang, người có vết sẹo dữ tợn trên má phải, tay cầm bình giữ nhiệt màu hồng, sắc mặt thay đổi, bước tới chắn giữa Lý Thành Dương và Tô Mộc.

“Mùa đông giá rét đã qua, tôi tới rồi.” Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên.

“Anh bạn này, anh bạn này có vẻ thú vị đấy, anh ta là ai vậy Hà

Dũng?" Lý Thành Dương nở nụ cười cứng nhắc, quay đầu nhìn Hà Dũng.

"Tô tiên sinh." Hà Dũng cũng không biết rõ thân phận, thậm chí là cả tên đầy đủ của Tô Mộc.

"Được rồi Hà Dũng, anh cứ đi làm việc của mình đi.

Lý Thành Dương, tôi đã cứu đại ca của anh, chẳng lẽ anh không mời tôi một bữa cơm sao?

Vẫn là quán ở đầu phố đó, ừm, quán có món hoành thánh rất ngon ấy, ha ha ha." Tô Mộc bước chân đi về phía trước.

Lý Thành Dương trợn tròn mắt, kích động vỗ vai Đại Giang: "Đại Giang, mau, mau vào đón đại ca ra, tôi đưa anh ấy đi ăn cơm trước, mau lên, đại ca được cứu rồi!

Ha ha ha ha, lát nữa liên lạc nhé, đưa đại ca qua đây, chúng ta cùng ăn một bữa cơm." Lý Thành Dương tỏ ra rất kích động, rảo bước đuổi theo Tô Mộc.

Khóe miệng Hà Dũng khẽ giật giật.

Tô Mộc rốt cuộc là người của phía họ hay là người nhàn rỗi ngoài xã hội đây?

Sao nhìn bộ tịch và giọng điệu này cứ như là đại ca xã hội đen vậy?

Có điều, mệnh lệnh của Lạc Sơn Hà vẫn còn vang bên tai, Hà Dũng chỉ biết thở dài rồi quay người rời đi.

Có lẽ Tô Mộc có phương pháp phá án của riêng mình?

Hà Dũng nghĩ vậy rồi rời khỏi đồn Sơn Bắc.

Ở một diễn biến khác.

Lý Thành Dương đưa Tô Mộc đến một quán ăn bình thường không có gì nổi bật ở khu phố sầm uất, sau đó gọi mấy món, mời Tô Mộc ngồi vào ghế chủ tọa, rồi nhìn về phía Mã Soái vừa được đón ra khỏi đồn cảnh sát cùng Đại Giang bên cạnh.

Ba anh em họ có thể tụ tập lại một chỗ để uống rượu ăn cơm một lần nữa đều là nhờ người đàn ông lạ mặt này.

Tô Mộc có mục đích gì?

"Thức ăn ngon, rượu cũng được, bà chủ quán trông cũng khá đẹp, thật tốt." Tô Mộc cười, tự mình ăn uống, đồng thời liếc nhìn bà chủ quán đang bưng món ăn gia đình lên.

"Ha ha ha ha, Tô tiên sinh nói quá lời rồi, chỗ nhỏ này xoàng xĩnh quá, hay là chúng ta đổi chỗ khác đi?

Khách sạn hay tửu lầu nào trong thành phố này, chỉ cần Tô tiên sinh vừa mắt, tôi đều có thể mời ngài đi." Lý Thành Dương nở nụ cười, đôi mắt nhỏ híp lại lộ ra một tia tinh quang.

Mã Soái như vừa từ cõi chết trở về, chậm rãi thở ra một hơi, nhìn thẳng vào Tô Mộc: "Không nói nhiều nữa, người anh em, tôi nợ cậu một mạng, tôi xin kính cậu một ly trước, không, tôi xin cạn trước để bày tỏ lòng kính trọng, đa tạ người anh em đã giúp đỡ." "Tôi cũng cạn luôn!" Đại Giang có vẻ là người ít nói, trực tiếp cạn một ly rượu.

Lý Thành Dương tiếp tục nhìn Tô Mộc, đồng thời cũng uống hết ly rượu của mình.

Tô Mộc cười lắc đầu: "Tiếp theo có dự định gì không?

Có người sắp biết ông ra ngoài rồi, ông chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm đấy." "Tôi đã nghĩ kỹ rồi, lần này ra ngoài tôi sẽ đi luôn, rời khỏi nơi này.

Uống xong bữa rượu này, ngày mai tôi sẽ đưa gia đình đi." Mã

Soái gật đầu, tuy không biết Tô Mộc nắm được thông tin nội bộ gì nhưng vẫn nói ra như vậy.

“Đi sao?

Không cần thiết đâu.

Ừm, tôi có một vệ sĩ rất lợi hại, chỉ là bình thường hơi thiếu tiền thôi, ông có muốn thuê không?

Anh ta có thể bảo vệ an toàn cho ông hai tư trên hai tư giờ.” Tô Mộc nhớ tới Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục đã biến mất một thời gian rồi, không biết lão già này lại đi làm chuyện xấu gì, cho lão đi theo bọn Lý Thành Dương học cách quản lý công ty này nọ thực ra cũng khá tốt cho lão.

“Hửm?” Lý Thành Dương và Mã Soái đều sững sờ.

“Yên tâm, có tôi ở đây, Cao Minh Viễn không dám động vào ông đâu.

Bữa cơm này của ông tôi không ăn trắng, ăn xong bữa này tôi sẽ đi gặp kẻ đó một lát.” Tô Mộc cười nhún vai, ánh mắt sâu thẳm xa xăm.

Cái tên Cao Minh Viễn vừa thốt ra từ miệng Tô Mộc, sắc mặt Mã Soái lập tức trở nên khó coi.

Bởi vì chuyện năm đó theo lý mà nói chỉ có mấy người thời đó mới biết, tại sao Tô Mộc lại biết?

Hơn nữa Tô Mộc còn cùng tổ giám sát đến Lục Đằng, thân phận của Tô Mộc vốn dĩ đã nhạy cảm, vậy mà anh còn biết được những chuyện năm xưa đó.

Trong mắt Mã Soái, Lý Thành Dương và Đại Giang, động tác khi ăn của Tô Mộc không khác gì người bình thường, hơn nữa còn rất giống kiểu họ thường ngày có việc bận nên không kịp thưởng thức

hương vị món ăn, bữa cơm này nhanh chóng kết thúc.

Tô Mộc rút khăn giấy trên bàn lau nhanh dầu mỡ trên miệng, rồi tự mình đứng dậy: "Đi thôi." "A, cái này...

để tôi đi tiễn." Lý Thành Dương ngẩn người, rồi nhanh chóng đứng dậy cùng Tô Mộc đi ra khỏi cửa quán ăn nhỏ.

Trước cửa quán là khu phố sầm uất, rất nhộn nhịp.

Lý Thành Dương theo thói quen móc bao thuốc từ túi áo ra, rút một điếu đưa cho Tô Mộc.

Tô Mộc lắc đầu, rồi ngẩng đầu nhìn dòng người qua lại không ngớt, trầm giọng hỏi: "Anh thấy Lâm Hạo thế nào?" Biểu cảm của Lý Thành Dương lúc này không từ ngữ nào tả xiết khi Tô Mộc lại một lần nữa nhắc đến tên một nhân vật nhỏ vốn vô danh ở thành phố Lục Đằng này.

Chương 291

Bởi vì người này cũng có mối quan hệ mật thiết với Lý Thành Dương.

“Lâm Hạo à, không thân lắm, sao vậy?” Lý Thành Dương sợ vì mối quan hệ của mình mà làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Lâm Hạo.

“Ồ, hỏi vậy thôi, vậy tôi đi trước đây, Lý Thành Dương.” Tô Mộc lắc đầu, biến mất trong dòng người phía trước.

Lý Thành Dương tháo kính xuống, dụi dụi đôi mắt hơi nhức mỏi, nhìn bóng lưng Tô Mộc biến mất mà trăm phương ngàn kế cũng không hiểu nổi.

Sau khi đi khỏi, Tô Mộc không thực sự đi tìm phú thương tên Cao Minh Viễn ngay lập tức, mà nhận được tin nhắn của Hắc Hạt Tử.

Khi Tô Mộc đến hiện trường nơi bọn người Hắc Hạt Tử đang ở, hiện trường đã hỗn loạn thành một đoàn, từ phía trên tầng lầu truyền lại những tiếng động ồn ào.

Dưới lầu nằm la liệt những gã du côn ngoài xã hội mặc quần áo đủ màu sắc.

Khi Tô Mộc tiến gần đến cửa văn phòng tầng ba, anh nghe thấy những tiếng đối thoại rõ ràng phát ra từ bên trong.

“Ba người các người!

Rốt cuộc là ai?

Người của chúng tao sắp đến rồi, còn không mau thúc thủ chịu trói!

Nhị gia gì chứ!

Tao không quen Nhị gia nào mà tụi mày nói hết!" "Cậu thực sự không phải Nhị gia sao?

Hù, làm lão tử giật cả mình!" "Không đúng lắm nhỉ?

Tuy tôi là một thằng mù, nhưng cũng cảm nhận được người trước mặt này chính là Nhị gia Nhị Nguyệt Hồng mà?

Chỉ là hơi thở hơi khác một chút, yếu hơn nhiều." "Lục gia, anh mù rồi à?

Đây không phải Nhị gia thì là ai?

Nhị gia, sao ngài lại mất trí nhớ rồi?" Tô Mộc lúc lên lầu cũng phát hiện ra hạng mục kinh doanh và tên của công ty này, dường như là một công ty thẩm mỹ, chuyên giúp người ta phẫu thuật chỉnh hình.

Có nghĩa là chuyện này liên quan đến việc làm ăn của ông chủ hộp đêm Phoenix, các dự án cho vay làm đẹp, vay đóng học phí, vay tiêu dùng.

Thẩm mỹ đa phần đều là lĩnh vực mà các cô gái trẻ tìm đến, hơn nữa cùng với sự phát triển của thời đại, các cô gái ngày càng thích làm cho mình trở nên xinh đẹp.

Đó không còn đơn thuần là để trở thành 'yểu điệu thục nữ' thu hút người khác, mà là các cô gái đã có thể kiếm tiền dựa vào cái 'đẹp'.

Nhưng không phải cô gái nào cũng có thể gánh vác được chi phí phẫu thuật chỉnh hình, không phải gia đình cô gái nào cũng có tiền.

Thế là ông chủ hộp đêm Phoenix thông qua hình thức cho vay để khiến những cô gái trẻ này cắn câu.

Lãi suất cao cắt cổ ép họ không thở nổi, sau đó bảo họ có thể vào hộp đêm Phoenix làm việc để trả nợ, rồi lại lợi dụng áp lực lãi suất và mài mòn dần ranh giới cuối cùng của các cô gái đó, kéo họ hoàn toàn

xuống vực thẳm.

Ba người Hắc Bối Lão Lục, Bàn Tử và Hắc Hạt Tử đến đây nói là muốn chỉnh hình, sau đó không có tiền nên muốn vay tiền làm đẹp.

Ai ngờ chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hắc Bối Lão Lục là người bày mưu tính kế cho việc 'kiếm tiền' này, nên khi đến công ty thẩm mỹ, tự nhiên lão là người đầu tiên đứng ra đề nghị muốn chỉnh hình nhưng tay không có tiền, cần vay tiền làm đẹp.

Ai dè người của công ty thẩm mỹ lại đề nghị Hắc Bối Lão Lục hay là đổi cái đầu khác đi, nếu không thì không chỉnh hình nổi...

Chẳng phải là đang nói thẳng Hắc Bối Lão Lục xấu đến mức xúc phạm người nhìn sao?

Hắc Bối Lão Lục sao nhịn được cái này?

Không phải chỉ là đầu to cổ ngắn thôi sao?

Nếu không thể chỉnh người xấu thành người xinh đẹp thì các người mở công ty thẩm mỹ làm cái gì?

Thế là ba người Hắc Bối Lão Lục xảy ra xung đột với nhân viên bảo vệ của công ty thẩm mỹ.

Thật tình cờ là gã cảnh sát tên Lâm Hạo này thời gian qua cũng đang điều tra về vụ vay làm đẹp này, rồi bắt gặp cảnh ba người Hắc Bối Lão Lục suýt chút nữa đã dỡ tung cả công ty thẩm mỹ này.

Ngay khi Lâm Hạo cảm thấy ba người Hắc Bối Lão Lục sắp ra tay với mình, thì ba người đối diện bỗng nhiên đồng thanh gọi anh ta bằng một cái tên mà anh ta chưa từng được gọi.

Nhị gia.

Nhị Nguyệt Hồng.

Là ai nữa đây?

“Cậu ta không phải Nhị Nguyệt Hồng.” Tô Mộc bước vào, ngước đôi mắt sâu thẳm lên.

Mấy người còn đủ sức đứng vững lần lượt dồn ánh nhìn vào người vừa mới bước vào cửa này.

“Tô gia.” “Tô gia.” “Lão đại...” Ba người Hắc Bối Lão Lục nhìn sang, lộ vẻ ngạc nhiên.

Lâm Hạo này và Nhị Nguyệt Hồng trông giống hệt nhau như đúc, tại sao Tô Mộc lại bảo Lâm Hạo không phải Nhị Nguyệt Hồng?

“Anh lại là ai?

Cùng hội với bọn họ sao?” Lâm Hạo cau mày, vẻ mặt đầy tức giận.

“Đã đến đông đủ cả rồi, vậy thì đưa các người cùng đi gặp một người đi, vừa vặn Nhị gia của các người cũng tới rồi.” Tô Mộc liếc nhìn mọi người có mặt, rồi tự mình quay người, lại bước ra ngoài cửa.

Bọn người Hắc Bối Lão Lục, Bàn Tử, Hắc Hạt Tử phi thường tự nhiên nghe theo mệnh lệnh của Tô Mộc, bước chân đi theo anh.

Cuối cùng chỉ còn lại gã cảnh sát hình sự tên Lâm Hạo.

Lâm Hạo vẫn giữ vẻ mặt cau mày đó, nhìn những kẻ tình nghi không rõ thân phận lần lượt đi qua người mình.

“Đứng lại!” Lâm Hạo phản ứng lại, muốn bắt lấy người cuối cùng đi qua mình là Hắc Hạt Tử.

Nhưng người bình thường vốn dĩ không phải là đối thủ của Hắc Hạt Tử, huống chi là muốn bắt sống anh ta.

Hắc Hạt Tử hạ thấp vai, lách qua tay Lâm Hạo như một con lươn,

sau đó không quên quay đầu lại, đẩy kính mát mỉm cười với Lâm Hạo: "Nếu cảm thấy hiếu kỳ thì cứ đi theo đi, hy vọng anh có lá gan của Nhị gia." "Đã bảo là đứng lại cơ mà!" Lâm Hạo không hiểu ý nghĩa lời nói của Hắc Hạt Tử, nhưng cũng muốn biết đám người Hắc Hạt Tử, Tô Mộc đột nhiên xuất hiện trước mặt mình rốt cuộc là ai, thế là lại đuổi ra khỏi văn phòng, đuổi ra khỏi tòa nhà này.

Điều khiến Lâm Hạo cảm thấy kỳ lạ là dù anh ta có đuổi theo thế nào, nhưng mấy người trước mặt vẫn cứ giữ nhịp bước khoan thai mà anh ta thủy chung vẫn không thể đuổi kịp.

Cho đến khi đến một nơi dòng người đông đúc như ga tàu hỏa hay bến xe khách.

Chương 292

Lâm Hạo cuối cùng cũng bắt kịp mấy người đó tại một góc cua không người trên phố.

Không, nên nói là mấy người trước mặt đột nhiên dừng bước ở góc cua này, không chạy nữa.

Lâm Hạo móc súng ra, bắt đầu trở nên cẩn trọng.

Kẻ ngốc cũng biết một khi đối phương không chạy nữa thì chắc chắn là đã chuẩn bị để đối đầu trực diện với mình.

Nhưng ngay khi Lâm Hạo còn đang do dự, lát nữa gặp bọn người Tô Mộc phản kháng thì có nên nổ súng hay không, thì giây tiếp theo anh ta bỗng sững sờ.

Bọn người Tô Mộc đang quay lưng về phía anh ta, đang trò chuyện gì đó với một người đàn ông mặc trường sam vẻ ngoài nho nhã.

Người đàn ông đó trông giống hệt anh ta!

Lâm Hạo đã ngoài hai mươi, sắp ba mươi tuổi rồi, khuôn mặt này đã gắn bó với anh ta mấy chục năm, anh ta hiểu rõ nó hơn ai hết.

Lúc này, người đàn ông lạ mặt mặc trường sam đang đối mặt với bọn người Tô Mộc có diện mạo giống hệt anh ta.

"Ồ?" Người đàn ông mặc trường sam dường như cũng nhìn thấy Lâm Hạo đang truy đuổi bọn người Tô Mộc, hiếu kỳ ngước đôi mắt nhu tình tựa nước lên, khóe miệng khẽ mỉm cười, chạm mắt với Lâm Hạo.

Người đàn ông mặc trường sam bước thẳng qua bên cạnh bọn người Tô Mộc, đi đến trước mặt Lâm Hạo, vẻ như không hề thấy đối phương đang cầm súng với vẻ cảnh giác, thản nhiên đưa tay ra: "Chào

cậu Lâm Hạo, tôi là Nhị Nguyệt Hồng.

Tô gia nói nếu năm đó tôi cũng chết đi thì hiện giờ cậu chắc hẳn là thân phận đầu thai chuyển thế của tôi, ha ha." "Chào, chào anh, tôi, tôi là Lâm Hạo, là một cảnh sát hình sự." Lâm Hạo, người luôn thể hiện vẻ ngoài rắn rỏi, năng nổ trước mặt mọi người, nhất thời thẫn thờ, hơi ngượng ngùng đưa tay ra bắt tay với Nhị Nguyệt Hồng.

Khoảnh khắc đôi tay chạm nhau, thần sắc trong mắt cả hai dường như đều biến đổi, không biết họ cảm ứng được điều gì mà đều lần lượt lộ ra nụ cười có lúm đồng tiền nhàn nhạt giống hệt nhau.

Một người là đào hát Nhị Nguyệt Hồng trong thời kỳ quân phiệt hỗn loạn chưa thống nhất.

Một người là cảnh sát hình sự bình thường Lâm Hạo trong thời kỳ hiện đại hòa bình thống nhất tại một thành phố nhỏ nào đó.

Nhưng vào lúc này, dường như có một sợi dây nào đó kéo hai người họ vượt qua hai thế kỷ để đến với nhau, gặp mặt nhau.

"Tô gia, sao ngài còn mang theo mấy cái đuôi thế?" Nhị Nguyệt Hồng thu tay lại, khẽ cười hỏi.

"Chúng ta vừa tới đã bị người ta nhắm vào rồi, không cách nào khác.

Nghe nói chỗ này dường như là địa bàn, địa bàn của những kẻ đó, chúng ta đúng là rồng qua sông mà." Tô Mộc nhún vai.

"Ha ha." Nhị Nguyệt Hồng đối với câu nói này của Tô Mộc thì một chữ cũng không tin, chỉ tiếp tục thản nhiên mở lời: "Đã theo đến tận đây rồi, chắc chắn không định làm gì chúng tôi sao?" Sau đó, một đám đàn ông thoạt nhìn là biết ngay dân du côn bước ra từ phía sau góc cua, đều mang vẻ mặt cợt nhả.

"Thằng nhóc, phát hiện ra được cơ đấy, cũng khá khen cho mày."

“Lại còn có một thằng cảnh sát nhỏ, vậy thì coi như mày xui xẻo rồi.” “Hôm nay không một đứa nào được hòng bước ra khỏi đây, để tụi mày biết thế nào là đắc tội với người không nên đắc tội!

Lên!” “Các người gan lớn thật đấy, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám hành hung sao!” Lâm Hạo quay người, chĩa súng vào một tên du côn, nhưng trên mặt đám du côn này lại không hề thấy chút sợ hãi nào, vì chúng đều biết Lâm Hạo không dám tùy tiện nổ súng.

Người tốt mà, phải có dáng vẻ của người tốt chứ.

Chỉ là chúng không biết rằng, người đàn ông đang đứng cạnh Lâm Hạo, người tồn tại như một anh em sinh đôi này, lại không có tính cách giống như Lâm Hạo.

“Thuộc hạ của Tôn Hưng.” Hắc Hạt Tử đẩy kính mát trên sống mũi, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói chính xác thân phận của đám du côn này.

“Tôn Hưng là ai, tụi tao không biết.” Đám du côn biến sắc, nhanh chóng hành động, tiến lên muốn khống chế Nhị Nguyệt Hồng và Lâm Hạo.

Lâm Hạo nhíu mày, dắt súng vào thắt lưng, bắt đầu chuẩn bị đối phó với đám du côn này.

“Cảnh sát nhỏ, cứ để những kẻ thô lỗ như chúng tôi ra tay đi.” Hắc Bối Lão Lục đang nén một bụng hỏa, đúng lúc đám du côn này lại đâm đầu vào họng súng.

Lão đưa tay ra vỗ vai Lâm Hạo, nói xong câu đó liền cùng Bàn Tử lao thẳng vào đám du côn đông hơn bọn họ rất nhiều.

Cùng lúc đó.

Trên tòa nhà bên phải nơi đám người Tô Mộc đang đứng, tại cửa sổ tầng 22 hướng ra đường, một chiếc ống nhòm chậm rãi thò ra.

Ông chủ hộp đêm Phoenix là Tôn Hưng - người chưa từng xuất hiện trước mặt Tô Mộc, đang nhếch mép cười nhìn cuộc ẩu đả sắp diễn ra không xa.

Cả thành phố Lục Đằng này thực sự không có ai mà hắn không dám đụng vào.

Mọi hành động của đám người Tô Mộc luôn nằm trong sự giám sát của hắn.

Tuy hắn đã cho người điều tra tư liệu của bọn họ nhưng không tra được bất kỳ thông tin hữu ích nào, song điều đó không ngăn cản được ý định giết người của hắn đối với nhóm Tô Mộc.

Giây tiếp theo.

Nụ cười trên khóe miệng Tôn Hưng lại một lần nữa cứng đờ, rồi biến mất nhanh chóng.

Rầm!

Tôn Hưng đập chiếc ống nhòm trị giá hàng nghìn tệ xuống đất, quay người bỏ đi.

"Tao không tin cả cái Lục Đằng này lại không tìm ra được tay sai nào có thể giải quyết được tụi mày!" Tôn Hưng nghiến răng nghiến lợi, ngọn lửa giận dữ bùng cháy trong mắt, đôi gò má đỏ bừng.

Hắn lại một lần nữa thất bại!

Đám tay sai của hắn mấy lần đều bị bọn người Tô Mộc trực tiếp đánh gục tại chỗ, không có lấy một chút sức lực phản kháng nào!

Xem ra cần phải nhờ người bên ngoài ra tay giúp đỡ rồi.

Dưới đường phố.

Lâm Hạo mặt đầy kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Khi thấy đám du côn nằm la liệt ở công ty thẩm mỹ, anh ta còn không tin đó là do ba người Hắc Bối Lão Lục, Hắc Hạt Tử và Bàn Tử làm, vì lúc đó ít nhất cũng có hai ba mươi người nằm đó, mà bọn họ chỉ có vỏn vẹn ba người.

Nhưng bây giờ thì anh ta tin rồi.

Đám du côn vừa theo đuôi bọn họ tới đây cộng lại ít nhất cũng phải hơn hai mươi đứa, mà lần này ra tay chỉ có duy nhất người đàn ông có diện mạo giống hệt anh ta là Nhị Nguyệt Hồng.

Người đàn ông trông thư sinh nho nhã đó một mình đánh gục hơn hai mươi tên du côn một cách cực kỳ nhẹ nhàng, không hề sứt mẻ một sợi lông.

"Lục gia, chuyện này mà cũng nhịn được à?" Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười, nhìn Hắc Bối Lão Lục bên cạnh.

Vừa rồi Hắc Bối Lão Lục định ra tay nhưng lại bị Nhị Nguyệt Hồng cản lại.

Hắc Bối Lão Lục gãi đầu: "Cũng đúng, thanh niên bây giờ ấy mà, đầu thai vào chỗ tốt là cứ tưởng mình có thể vô pháp vô thiên, để tôi gọi điện cho mấy lão bằng hữu còn lăn lộn giang hồ vậy." "Ừm, Tô gia đang ở đây, mấy chuyện phiền phức chúng ta vẫn nên xử lý trước đi." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu.

Tính cách của các môn chủ Lão Cửu Môn đều không giống nhau, Nhị Nguyệt Hồng khá cẩn thận, làm việc cũng ổn thỏa chu toàn.

Chương 293

Hắc Bối Lão Lục thì luôn hành sự lỗ mãng, dù đã bảy tám mươi tuổi vẫn giữ tâm tính trẻ con, ham chơi ham quậy.

“Không sao rồi.” Nhị Nguyệt Hồng khẽ mỉm cười với Lâm Hạo.

Lâm Hạo gật đầu, móc điện thoại gọi về cục.

Việc bắt giữ hơn hai mươi người này không phải là hành động nhỏ, cần thêm nhân lực.

Lâm Hạo vừa gọi điện xong, khi anh ta định hỏi cho ra lẽ xem bọn người Tô Mộc, Nhị Nguyệt Hồng rốt cuộc là ai, thì ngay khoảnh khắc quay người lại, nhóm Tô Mộc đứng sau lưng anh ta đã biến mất.

Một tờ giấy nhỏ bay lơ lửng trước mặt Lâm Hạo.

Lâm Hạo nhẹ nhàng đón lấy tờ giấy trong gió, trên đó viết một hàng chữ thanh tú: ‘Có việc thì liên hệ, số điện thoại 193XXXXXXXX’.

Lâm Hạo đưa tờ giấy lên mũi khẽ ngửi, không ngoài dự đoán, đây chắc là do Nhị Nguyệt Hồng để lại, trên giấy vẫn còn vương lại mùi hương thoang thoảng từ người Nhị Nguyệt Hồng.

Lâm Hạo vừa bỏ tờ giấy vào túi thì nhận được một cuộc gọi từ số điện thoại đã lâu không liên lạc, tên danh bạ hiển thị là ‘Từ Anh Tử’.

Sắc mặt Lâm Hạo khẽ biến đổi, cái tên này là một người bạn học nữ thời cấp ba của anh ta, sau khi tốt nghiệp năm đó mọi người đều tản ra mỗi người một ngả.

“Anh Tử.” Lâm Hạo bắt máy.

“Lâm...

Lâm Hạo, tớ có việc muốn nhờ cậu giúp đỡ, em trai tớ vừa bị tạm giam hình sự...” Giọng nói run rẩy, yếu ớt của cô gái vang lên đầu dây bên kia.

“Hửm?” Đầu óc Lâm Hạo đang rối bời bởi cảm giác bất an thì cuộc gọi đột ngột này làm anh ta có chút không kịp trở tay, lập tức quay lại với thân phận một cảnh sát hình sự đầy chính nghĩa thường ngày.

Sau khi cúp máy, Lâm Hạo đi đến đồn công sở Sơn Bắc.

Ở cửa đồn, Lâm Hạo nhìn thấy gương mặt cô gái quen thuộc đã lâu không gặp - Từ Anh Tử.

Từ Anh Tử xinh đẹp, mang vẻ yếu đuối, nhìn thấy Lâm Hạo cảnh quan - người cùng trang lứa mà đã đạt được thành tựu nhỏ, đôi gò má cô lập tức trở nên ửng hồng.

Qua điện thoại, Từ Anh Tử đã kể sơ qua sự việc cho Lâm Hạo nghe.

Cũng giống như phần lớn những người bình thường khác, vì mù mờ về mặt pháp luật nên khi người thân bạn bè bị bắt, phản ứng đầu tiên là sẽ nghĩ ngay đến việc liên hệ với bạn bè đồng học đang làm trong ngành cảnh sát.

Từ Anh Tử cũng có suy nghĩ như vậy.

“Đừng hoảng, đi cùng tớ vào trong hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.” Lâm Hạo mỉm cười, trấn an cô gái đang đầy vẻ căng thẳng và hoảng loạn này.

“Ừm, cảm ơn cậu Lâm Hạo.” Từ Anh Tử gật mạnh đầu, theo thói quen đi sau lưng Lâm Hạo bước vào đồn cảnh sát nhỏ tên Sơn Bắc này.

Trong văn phòng của đồn trưởng đồn Sơn Bắc - Hồ Tiếu Vĩ.

Không khí trong văn phòng tràn ngập vẻ quỷ dị.

Rõ ràng đây là văn phòng đồn trưởng trên địa bàn của Hồ Tiếu Vĩ, nhưng trước sự xuất hiện của Lâm Hạo, Hồ Tiếu Vĩ hoàn toàn mất đi vẻ oai nghiêm thường ngày, trên mặt toàn là nụ cười nịnh bợ.

"Cái này... sao chuyện này lại làm kinh động đến tiểu Lâm cảnh quan vậy." Hồ Tiếu Vĩ cười làm lành, vẻ mặt đầy ngượng ngùng.

Cả giới cảnh sát Lục Đằng đều biết trong thời gian tổ giám sát đến đây, Lâm Hạo đi khá gần với tổ giám sát, nghe nói đã được tổ giám sát điều từ cục cảnh sát địa phương đi để sử dụng.

Vì vậy thân phận của Lâm Hạo cũng trở nên khác thường.

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Lâm Hạo thản nhiên hỏi, nhìn chằm chằm Hồ Tiếu Vĩ.

"Chuyện là, chuyện là em trai của Từ Anh Tử bị tình nghi cưỡng đoạt tài sản, số tiền liên quan đã vượt quá ba nghìn tệ nên đã phạm vào tội cưỡng đoạt tài sản, tình hình hiện tại là..." Hồ Tiếu Vĩ đem bài văn mẫu đã chuẩn bị sẵn ra nói.

"Chứng cứ đâu?

Cho tôi xem." Lâm Hạo nhíu mày.

"Chứng cứ xác đáng lắm, Từ Anh Tử cũng xem qua rồi." Hồ Tiếu Vĩ đẩy vấn đề sang cho Từ Anh Tử.

Từ Anh Tử cũng giống như phần lớn những người bình thường, khi nghe tin em trai mình có khả năng phải ngồi tù thì sớm đã sợ đến mất hết hồn vía.

Cô tái mặt gật đầu.

"Nhưng cứ yên tâm, phía tôi sẽ xử lý ổn thỏa.

Người bên kia tới đây nói là sẽ không khởi tố, giải quyết riêng là

được, không có vấn đề gì lớn đâu.

Vì Lâm Hạo cậu đã qua đây nên tôi sẽ xử lý, cứ yên tâm đi.” Hồ Tiếu Vĩ gật đầu với Lâm Hạo.

Reng reng reng...

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Hạo bỗng reo vang.

Lâm Hạo ra ngoài nghe điện thoại, khi quay lại thì chào Từ Anh Tử một tiếng, an ủi cô thêm một lần nữa rồi rời đi trước.

Dù sao anh ta cũng có việc riêng của mình, vả lại nghe giọng điệu của Hồ Tiếu Vĩ ở đây thì chắc chắn sẽ nể mặt anh ta mà xử lý ổn thỏa chuyện này, nên anh ta yên tâm rời đi.

Bên trong hồ bơi của hộp đêm Phoenix.

Tôn Hưng nằm bên hồ bơi, nheo mắt tận hưởng sự xoa bóp từ đôi bàn tay mềm mại của một cô gái trẻ sau lưng, bên tai vang lên âm thanh từ đoạn video bị nhân viên phục vụ hộp đêm lén ghi lại lúc hắn uống say hôm đó.

Không sai.

Em trai của Từ Anh Tử là Từ Tiểu Sơn, chính là nhân viên phục vụ hộp đêm Phoenix đã lén ghi hình Tôn Hưng.

Từ Tiểu Sơn lén ghi lại cảnh Tôn Hưng sau khi say rượu tự thừa nhận mình chính là kẻ bị kết án tử hình năm xưa tên là Cao Hạ.

Sau đó, Từ Tiểu Sơn lén gửi tin nhắn cho Tôn Hưng, định dùng chuyện đó để tống tiền một khoản.

Nhưng điều mà Từ Tiểu Sơn không ngờ tới là Tôn Hưng che trời ở Lục Đằng, sau khi hắn lén ghi hình bị Tôn Hưng dạy dỗ cho một trận rồi tống vào đồn cảnh sát, trái lại còn bị đối phương chơi một vố.

Không chỉ nội dung đoạn video đó không bị người khác nhìn thấy,

mà bản thân hắn còn vướng vào vòng lao lý vì tội cưỡng đoạt tài sản.

"Đại ca, cái cô nàng xinh đẹp mà đêm hôm đó tụi mình gặp ở cửa đồn cảnh sát chính là chị ruột của Từ Tiểu Sơn đấy!" Sau khi nhận được tin tức, tên thuộc hạ kích động chạy tới báo cho Tôn Hưng.

Tôn Hưng nghe vậy, đôi mắt sáng lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười dữ tợn.

Chương 294

Ngày hôm đó, sau khi Từ Tiểu Sơn lén chụp được thân phận tử tù bị kết án tử hình năm xưa của Tôn Hưng, hắn đã tống tiền Tôn Hưng nhưng không được gì.

Từ Tiểu Sơn chưa trải sự đời nên chẳng hiểu gì cả, nhưng Tôn Hưng thì hiểu rõ, sau khi dạy dỗ đối phương một trận, hắn còn chuyển cho Từ Tiểu Sơn một khoản tiền.

Như vậy, về mặt pháp luật đã đủ mức để lập án điều tra hành vi lừa đảo chiếm đoạt tài sản.

Một khi đã lập án thì chuyện to hay nhỏ đều do hắn quyết định.

Hơn nữa, Từ Tiểu Sơn sau khi bị Tôn Hưng đe dọa dạy dỗ một trận thì sớm đã không còn cái gan tống tiền Tôn Hưng như ngày hôm đó nữa.

Khi bị bắt vào đồn cảnh sát, hắn càng sợ đến mức tè ra quần, mặc cho Tôn Hưng xử lý.

Đồn trưởng đồn Sơn Bắc là Hồ Tiếu Vĩ vốn luôn qua lại với Tôn Hưng, luôn âm thầm giúp Tôn Hưng làm xằng làm bậy.

Sau khi nhận vụ án này, Hồ Tiếu Vĩ lập tức đi hỏi Tôn Hưng định xử lý cậu thanh niên dám tống tiền ông chủ hộp đêm Phoenix thế nào.

Vốn dĩ Tôn Hưng cũng chẳng quan tâm lắm đến chuyện này nữa, đánh cũng đánh rồi, tống vào đồn rồi, hơn nữa Từ Tiểu Sơn cũng sẽ sớm bị kết án.

Loại nhân vật nhỏ như Từ Tiểu Sơn sao lọt nổi vào mắt xanh của Tôn Hưng hắn.

Nhưng cô gái xinh đẹp gặp ở cửa đồn cảnh sát đêm đó lại chính là

chị ruột của tên Từ Tiểu Sơn nhút nhát kia.

Vậy thì chuyện này không thể xử lý đơn giản như thế được.

Tôn Hưng cười, ghé tai nói với tên thuộc hạ vài câu, đôi mắt tên thuộc hạ sáng rực lên rồi vội vã chạy đi.

Ở một bên khác.

Đồn trưởng Hồ Tiếu Vĩ cũng vừa nhận được tin nhắn từ phía Tôn Hưng, nói là Từ Tiểu Sơn có thể không bị kết án, có thể được thả ra và tha thứ, tiền bồi thường tổn thất tinh thần cũng có thể không cần lấy, nhưng chỉ có một điều kiện duy nhất.

Đó là để chị ruột của Từ Tiểu Sơn là Từ Anh Tử qua đó xin lỗi trực tiếp, như vậy chuyện này coi như xong.

Hồ Tiếu Vĩ lộ vẻ phiền muộn, đây không phải lần đầu tiên lão giúp Tôn Hưng làm những việc bỉ ổi này.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo Tôn Hưng thực sự có quyền thế ở thành phố Lục Đằng chứ.

Giúp Tôn Hưng thì lão có thể thăng tiến nhanh chóng, hưởng thụ thành quả; ngược lại nếu đắc tội với Tôn Hưng thì cái ghế đồn trưởng này của lão e là ngồi chẳng được bao lâu nữa.

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, Hồ Tiếu Vĩ lập tức gật đầu đồng ý với ý kiến từ phía Tôn Hưng.

"Anh Tử à, chuyện này...

ông chủ bên kia nói nếu muốn kết thúc chuyện này, nếu em trai cô không muốn ngồi tù thì cô phải qua đó xin lỗi trực tiếp.

Dù sao người ta cũng là đại gia mà, không thiếu mấy đồng tiền đó, chủ yếu là cần cái mặt mũi thôi." Hồ Tiếu Vĩ lộ ra nụ cười 'hiền từ', nhìn sang tên đàn em được Tôn Hưng phái tới để đàm phán vụ án Từ

Tiểu Sơn.

Tên đàn em mặc áo da đính đinh tán, một chân gác lên nhìn Từ Anh Tử với nụ cười bỉ ổi, nghe vậy liền gật đầu lia lịa, tiếp lời: "Không phải chuyện tiền nong đâu, ông chủ tôi chỉ cần một lời xin lỗi trực tiếp thôi, nếu không chuyện này không thể xong xuôi dễ dàng vậy được." Từ Anh Tử lộ vẻ khó xử.

Lúc nãy khi Lâm Hạo còn ở đây, vị đồn trưởng này đâu có nói như vậy.

Chỉ có điều lúc Lâm Hạo đi có dặn là vị đồn trưởng này có thể tin tưởng được.

Thế là Từ Anh Tử chỉ đành miễn cưỡng gật đầu, đồng ý qua đó xin lỗi trực tiếp.

"Cô bé à, vậy cô về chuẩn bị trang điểm một chút đi.

Dù sao thì xin lỗi trực tiếp, cô gặp ông chủ tôi cũng phải có chút thành ý chứ nhỉ?" Tên đàn em của Tôn Hưng tiếp tục giăng bẫy.

"Vâng, vâng." Từ Anh Tử vẫn chưa biết những chuyện sắp xảy ra tiếp theo, gật đầu rồi theo tên thuộc hạ của Tôn Hưng đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Trước cửa đồn, Từ Anh Tử bỗng thấy một bóng hình quen thuộc.

"Lâm Hạo!" Từ Anh Tử gọi to.

Người đàn ông mặc chiếc áo đỏ thêu viền vàng hình phượng hoàng tinh xảo nghi hoặc quay người lại, sau đó như chợt nhớ ra điều gì, mỉm cười dịu dàng.

"Tiểu thư, cô..." Lời nói nhận nhầm người còn chưa kịp thốt ra, Từ Anh Tử đã rảo bước tiến lên, đi đến cạnh 'Lâm Hạo', ngước cái đầu nhỏ lên nói: "Lát nữa cậu đi cùng tớ đến xin lỗi ông chủ đó được

không?

Tớ đi một mình thấy hơi sợ...” ‘Lâm Hạo’ nhíu mày.

Lúc này người xuất hiện trước mặt Từ Anh Tử dĩ nhiên không phải là Lâm Hạo ở thành phố Lục Đằng, mà là Nhị Nguyệt Hồng đi theo Tô Mộc xuống từ núi Trường Bạch.

Nhị Nguyệt Hồng và Lâm Hạo đã gặp nhau, coi như đã biết sự tồn tại của nhau.

Tính cách Nhị Nguyệt Hồng vốn ôn hòa, anh nhìn lướt qua tên du côn đang đi theo cô gái với vẻ mặt không tốt, mím môi rồi gật đầu: “Được.” “Không được!

Ông chủ tao chỉ muốn gặp mình cô ta thôi!” Tên du côn biết ý đồ của ông chủ mình là Tôn Hưng nên dĩ nhiên không thể để Nhị Nguyệt Hồng đi cùng.

“Lâm Hạo không vào trong đâu, cậu ấy sẽ đứng ngoài chờ tôi.” Từ Anh Tử bướng bỉnh nói.

“Thôi đi, nếu cô đã không có thành ý như vậy thì khỏi xin lỗi gì hết, về mà chuẩn bị gửi quần áo tù cho em trai cô đi.” Tên du côn có chút mất kiên nhẫn nói.

“Cái này là cái gì?” Nhị Nguyệt Hồng giơ tay phải lên, mỉm cười hỏi tên du côn.

“Hử?

Số năm à?” Tên du côn không hiểu, nghiêng đầu hỏi lại.

Bốp!

Một tiếng tát nảy lửa giáng thẳng vào mặt tên du côn đó. "Lâm Hạo!" Tên du côn xoa mặt, trở tay định tát vào đầu Nhị Nguyệt Hồng. "Anh không phải Lâm Hạo..." Từ Anh Tử lại phát hiện ra điểm bất

thường.

Lâm Hạo tuy tính tình hỏa bạo, nhưng nhiều lúc không đến mức động thủ với người khác, phải biết rằng Lâm Hạo là một cảnh sát.

Kiểu tóc của Nhị Nguyệt Hồng vốn khác với Lâm Hạo, chỉ là hai người quá giống nhau nên Từ Anh Tử mới nhận nhầm.

Tên thủ hạ do Tôn Hưng phái tới còn chưa kịp đấm vào mặt Nhị Nguyệt Hồng thì cánh tay phải tung ra đã bị anh bẻ gãy xương.

Nhị Nguyệt Hồng là một trong các môn chủ của Lão Cửu Môn, dăm ba tên du côn tầm thường chốn tục thế sao có thể là đối thủ của anh.

Lúc này nếu đổi lại là một vũ sinh dưới trướng Cửu Môn, e rằng tên du côn này cũng đủ thảm rồi.

Chương 295

"Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa lại xông vào." Nhị Nguyệt Hồng ánh mắt lạnh lẽo, trầm giọng nói một câu.

Tên du côn đi theo Tôn Hưng một thời gian, cũng coi như từng thấy qua sóng gió đại sự kiện, bỗng nhiên bị ánh mắt lạnh lẽo của Nhị Nguyệt Hồng trấn áp.

Hắn biết, đây là thần thái của những kẻ thực sự dám giết người, chứ không phải hạng tiểu du côn quậy phá như hắn có thể so sánh. "Từ Anh Tử!

Cô... cô còn muốn cứu em trai mình không!" Tên du côn sắc mặt trắng bệch, chuyển mũi dùi sang Từ Anh Tử - người dễ bắt nạt nhất trong ba người. "Alô, Lâm Hạo, bạn của cậu gặp chút rắc rối, cậu tự qua mà xử lý đi, tôi đi trước đây.

Nhớ kỹ vị trí, sau khi trời tối, hộp đêm Phượng Hoàng, Tôn Hưng." Nhị Nguyệt Hồng lấy điện thoại ra tự nói một câu như vậy rồi đi thẳng qua trước mặt Từ Anh Tử và tên du côn kia.

Cô gái Từ Anh Tử vẫn luôn do dự bất quyết, dù Nhị Nguyệt Hồng có tâm giúp cô, nhưng tâm tư cô quá đơn thuần và non nớt, nên anh đẩy chuyện này cho Lâm Hạo - người vốn dĩ nên xử lý nó.

Lâm Hạo đang ở ngoài phá án, đột nhiên nghe thấy giọng nói giống hệt mình từ một số lạ, ngẩn người thốt lên: "Nhị Nguyệt Hồng?

Anh Tử gặp rắc rối sao?" Lâm Hạo nhíu mày, tạm thời bàn giao công việc cho người khác rồi nhanh chóng quay lại xe, chạy theo đường cũ.

Nhị Nguyệt Hồng không biết những người khác trong Lão Cửu

Môn, bao gồm cả Tô Mộc, có hứng thú hay thiện cảm gì với chàng cảnh sát nhỏ Lâm Hạo ở thành phố Lục Đằng này không, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Hạo, anh đã thấy bóng dáng của chính mình năm xưa.

Một Hồng gia thiếu gia Nhị Nguyệt Hồng hồ đồ, suýt chút nữa khiến Nha Đầu mất mạng trong tay mình.

Vì vậy, khi thấy Lâm Hạo gặp rắc rối, Nhị Nguyệt Hồng vẫn theo bản năng muốn giúp một tay.

Dù sao những người Lão Cửu Môn như họ đã trải qua quá nhiều ngày tháng khổ cực, thỉnh thoảng gặp được một thanh niên giống hệt mình, tính cách lại thẳng thắn hào sảng thì giúp một chút cũng chẳng sao.

Trên con đường thẳng tắp, một chiếc xe công vụ cải trang cực kỳ 'bá đạo' với cả giả sơn, tách trà, ấm trà và nước suối trên ghế phụ đang chạy nhanh thì bỗng nhiên phanh gấp.

Những thứ trang trí trên ghế phụ suýt chút nữa đã lao qua cửa kính văng ra đường.

Người đàn ông hai bên thái dương đã bạc trắng lái chiếc xe này biến sắc, chẳng cần suy nghĩ liền xuống xe. "Mày... muốn... chết...

à!" Người đàn ông chỉ vào bóng lưng kẻ đang đứng giữa đường, nghiến răng nghiến lợi.

Ở cái thành phố Lục Đằng này, không có mấy ai khiến ông ta nổi trận lôi đình như vậy.

Kẻ này nếu thực sự chọc giận ông ta, giết cũng được, chẳng vấn đề gì. "Ông là Cao Minh Viễn?" Rầm!

Cao Minh Viễn đóng cửa xe, bước xuống: "Cậu thanh niên, cậu có biết đứng giữa đường là rất nguy hiểm không?

Nếu vừa rồi tôi không cẩn thận đâm chết cậu, tôi có thể không phải chịu trách nhiệm đấy!" Cao Minh Viễn trên xe và sau khi xuống xe như hai người khác nhau, chỉ trong vài nhịp thở, ông ta đã điều chỉnh được cảm xúc hung bạo, trở nên giống như một người đàn ông trung niên bận rộn giữa đô thị, phong thái nho nhã.

Vì sự việc đột ngột, người bình thường thực sự không dám chặn xe ông ta, hơn nữa trên đường không có phương tiện nào khác, nhìn thế nào cũng thấy quỷ dị. "Ông chính là Cao Minh Viễn." Tô Mộc quay lưng về phía ông ta. "Đúng vậy, tôi là Cao Minh Viễn, ông chủ công ty tập đoàn Trường Đằng, xin hỏi cậu có việc gì cần tôi giải quyết không?

Cậu có phải người của công ty tôi không?" Cao Minh Viễn tưởng Tô Mộc là nhân viên trong công ty vì vấn đề cá nhân nên mới chặn đường ông chủ. "Lần trước chúng ta đã gặp nhau, ông quên rồi sao?" Tô Mộc xoay người, nhìn người đàn ông trung niên diện mạo thư sinh trước mắt. "Cậu..." Cao Minh Viễn suy nghĩ kỹ, bỗng kinh ngạc: "Cậu... chú Đông chẳng phải đã vào trong đó rồi sao, sao cậu lại..." Không sai.

Mấy năm trước, Tô Mộc và 'chú Đông' của thôn Tháp Trại cùng đến Lục Đằng vì khi đó thương nhân ở đây nói hàng của chú Đông có vấn đề, nên chú Đông qua đây dạo một chuyến.

Lúc đó Tô Mộc đang xử lý việc khác, tình cờ quen biết Lâm Diệu Đông khi còn trẻ, lúc đi ngang qua Tháp Trại, Lâm Diệu Đông đã mời Tô Mộc cùng đi chơi.

Thế là Tô Mộc và Lâm Diệu Đông đã đến Lục Đằng.

Cao Minh Viễn khi đó còn chưa có bản lĩnh một tay che trời như bây giờ, chỉ là một ông chủ công ty nhỏ đang nhìn về tương lai xa xôi.

Cao Minh Viễn có thể khống chế thế lực hắc bạch ở Lục Đằng,

thủ đoạn các mặt tự nhiên không thiếu.

Để thông suốt thế lực hắc đạo, ông ta đã liên hệ với người của thôn Tháp Trại - tập đoàn buôn lậu ma túy lớn nhất quốc nội bấy giờ.

Đó chính là thời kỳ đỉnh cao quyền lực của Lâm Diệu Đông.

Khi đó Lâm Diệu Đông tới, toàn bộ thế lực hắc đạo Lục Đằng đều phải gọi một tiếng 'chú Đông' đầy khách khí.

Cao Minh Viễn lúc ấy cũng vậy. "Ông còn nhận ra tôi là tốt rồi." Tô Mộc gật đầu. "Không biết tiên sinh tới đây có việc gì không?

Chú Đông vẫn khỏe chứ?

Nếu năm đó không có chú Đông, Cao Minh Viễn tôi cũng không thể ngồi vào vị trí như hôm nay." Thái độ của Cao Minh Viễn lại thay đổi, lộ ra nụ cười lấy lòng.

Chuyện ở thôn Tháp Trại lớn như vậy, tất cả những người liên quan đều đã bị bắt, kẻ chết người ngồi tù.

Nhưng nhìn Tô Mộc hiện tại vẫn giống hệt năm đó, không hề có vẻ bị liên lụy.

Cao Minh Viễn chỉ cần nghĩ qua là biết bối cảnh của Tô Mộc chắc chắn không hề tầm thường. "Không có việc gì, chỉ là đi ngang qua đây ở lại mấy ngày, ngắm phong cảnh Lục Đằng xinh đẹp, thuận tiện thăm lại cố nhân.

Không ngờ ông đã ở độ tuổi này rồi, thời gian trôi nhanh thật." Tô Mộc thở dài. "Đúng vậy, chớp mắt tôi đã bạc đầu, tiên sinh vẫn trẻ trung như vậy." Cao Minh Viễn lắc đầu cười khổ.

Chương 296

"Cái thứ trên xe ông lắp ở đâu vậy?

Tôi cũng có một chiếc xe, bình thường ngồi một mình cũng chán, hay là sắp xếp cho tôi một bộ?" Tô Mộc chỉ vào bộ 'cao sơn lưu thủy' trên xe Cao Minh Viễn.

Cao Minh Viễn ngẩn người, biểu cảm gượng gạo: "Tiên sinh đùa tôi rồi, thứ này nếu tiên sinh muốn lắp, mấy trăm chiếc xe cũng lắp được." "Chỉ là đùa thôi, ông cũng thú vị đấy." Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên. "Tiên sinh muốn đi đâu, gần đây dường như không có xe, để tôi tiễn tiên sinh một đoạn." Cao Minh Viễn mời Tô Mộc lên xe.

Tô Mộc gật đầu, ngồi lên chiếc xe thương vụ được cải tạo đắt tiền của Cao Minh Viễn. "Tiên sinh và chú Đông đi cũng đã lâu rồi, từ sau chuyện ở thôn Tháp Trại, tôi cũng lâu rồi không liên lạc với chú Đông, dạo này sức khỏe chú ấy vẫn tốt chứ?" Trong chiếc xe thương vụ đen có in chữ Tập đoàn Trường Đằng, Cao Minh Viễn tươi cười nhìn Tô Mộc qua gương chiếu hậu.

Sự xuất hiện đột ngột của Tô Mộc khiến Cao Minh Viễn cảm thấy sự lúng túng và chút căng thẳng đã lâu không gặp.

Thế lực của Cao Minh Viễn bao trùm cả Lục Đằng, nhưng tay ông ta vẫn chưa vươn tới được khắp nơi trên toàn quốc.

Hơn nữa, 'chú Đông' mà ông ta tiếp xúc trước đây là trùm ma túy có tiếng cả trong lẫn ngoài nước, thế lực của chú Đông mạnh hơn Cao Minh Viễn nhiều. "Khá tốt." Tô Mộc nhắm mắt dưỡng thần. "Tô tiên sinh lần trước tới chắc cũng phải mười lăm năm trước rồi nhỉ?

Tô tiên sinh bảo dưỡng tốt thật, ngài xem, giờ Minh Viễn lại trông già hơn Tô tiên sinh nhiều, haizz, những năm qua Minh Viễn cũng nếm

trải đủ khổ cực rồi." Cao Minh Viễn luôn dùng kính ngữ trò chuyện với Tô Mộc, vì ông ta thấy năm xưa khi mình còn trẻ, Tô Mộc đã trông lớn tuổi hơn mình rồi, bao năm trôi qua dung mạo Tô Mộc không hề thay đổi, nhưng theo lý thì mình phải nhỏ tuổi hơn Tô Mộc mới đúng. "Đúng rồi Tô tiên sinh, ngài còn nhớ tiểu Cao Hạ trước đây không?

Chính là thằng bé nhà tôi cứ thích bám đuôi chú Đông khi các ngài tới chơi ấy." Cao Minh Viễn nhớ lại chuyện cũ, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên. "Ừm, lần trước chúng tôi tới, hình như đúng vào sinh nhật con trai ông?" Tô Mộc thản nhiên lên tiếng. "Đúng đúng đúng, lần đó chú Đông còn tới tặng lễ uống rượu, chớp mắt đã bao nhiêu năm rồi.

Vừa hay một lát nữa Cao Hạ cũng qua chỗ tôi, nếu Tô tiên sinh không có việc gì gấp thì qua bên tôi ngồi một lát, cùng trò chuyện." Ánh mắt Cao Minh Viễn lóe lên một tia tinh quang.

Năm đó chuyện thôn Tháp Trại chấn động cả nước như vậy mà Tô Mộc và chú Đông vẫn có thể thoát ra, lại còn sống rất tốt, bối cảnh này e rằng còn đáng sợ hơn cái chức 'bộ trưởng bộ phận ngầm' Lục Đằng của ông ta.

Tô Mộc và chú Đông tuy là 'quá giang long' ở Lục Đằng, nhưng nếu chú Đông vẫn còn làm ăn kiểu đó, e rằng con rồng này chỉ cần quẫy đuôi là có thể san bằng Lục Đằng của ông ta. "Được." Tô Mộc gật đầu.

Cao Minh Viễn nhìn Tô Mộc ở ghế sau như đã ngủ thiếp đi, liền rút điện thoại gọi cho con trai Cao Hạ.

Đáng lẽ hôm nay Cao Hạ không về, nhưng Cao Minh Viễn muốn Cao Hạ gặp Tô Mộc để dùng tình xưa mở lời, từ đó lấy lòng Tô Mộc.

Nhưng ai ngờ, sự việc lại không đơn giản như ông ta nghĩ.

Cao Minh Viễn gọi cho thằng con không ra gì bảo về ăn cơm, nhưng lại bị từ chối thẳng thừng.

Cao Hạ tuyên bố bên ngoài còn việc phải xử lý, tối nay không về được.

Dù Cao Minh Viễn dùng giọng điệu nào, đối phương vẫn kiên quyết tối nay không có thời gian.

Định phát hỏa nhưng Cao Minh Viễn lại nhìn sang Tô Mộc ở phía sau, đành hít sâu một hơi nén xuống.

Với sự thành thục của mình, ông ta đã qua cái giai đoạn nổi nóng trước mặt người khác.

Lúc này tuy trong lòng phiền muộn vì bị Cao Hạ từ chối, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không hề dừng lại. "Tô gia, gần đây rảnh rỗi, cháu định chỉnh lý lại một số tư liệu về Cửu Môn chúng ta, sau đó biên soạn sửa đổi viết thành một cuốn sách, ngài thấy thế nào?" Điện thoại Tô Mộc vang lên, sau đó thấy tin nhắn của Ngô Tà gửi tới.

Tô Mộc khẽ nhíu mày, gọi lại cho Ngô Tà.

Ở đầu dây bên kia, giọng nói có chút khẩn trương của Ngô Tà vang lên: "Tô...

Tô gia..." Tiểu Ngô Tà có lẽ cảm thấy nói trực tiếp với Tô Mộc chuyện này sẽ hơi ngại ngùng nên mới dùng cách này để trao đổi với người cầm lái Cửu Môn. "Định bắt đầu từ đâu?" Tô Mộc không trách mắng hay tỏ ý không hiểu, ngược lại còn tiếp tục câu chuyện. "Dạ, Cửu Môn, tự nhiên là Cửu Môn rồi, chỉ là một số tư liệu ông nội để lại dường như không được hoàn chỉnh lắm, sự tích của Tô gia có thể viết ra không ạ?" Ngô Tà ướm hỏi. "Tôi thì thôi đi." Tô Mộc mỉm cười lắc đầu, "Cứ bắt đầu từ Phật Gia đi, Phật Gia là người đứng đầu Cửu Môn..." "A, viết Phật Gia là người đứng đầu Cửu Môn sao

ạ?" Ngô Tà kinh ngạc, liệu thế này có phạm vào quy củ Cửu Môn không? "Đúng rồi, sao tự dưng lại có ý định viết sách?" Tô Mộc thản nhiên cười. "Cháu thấy Hồ Bát Nhất đã viết câu chuyện của họ lên mạng, được rất nhiều người hâm mộ, nên cháu cũng muốn viết về gia tộc Cửu Môn chúng ta.

Chúng ta cũng rất lợi hại mà, những nhân vật như Tô gia, Phật gia hay ông nội cháu sao có thể bị lịch sử vùi lấp được." Ngô Tà gãi đầu cười, nụ cười thuần khiết. "Ha ha, được thôi, chuyện của tôi thì không cần viết, cứ viết về những người khác đi.

Đúng rồi, bút danh đã nghĩ ra chưa?

Câu chuyện của chúng ta có thể sẽ thu hút rất nhiều độc giả đấy, sau này cậu sẽ thành ngôi sao nhỏ đấy." "Vậy tốt quá, cháu sẽ viết về những nhân vật Cửu Môn khác.

Bút danh thì cháu đã bàn bạc với chú Ba, định dùng danh xưng của chú ấy để viết, dù sao lời nói của cháu cũng chưa có trọng lượng.

Nếu Hồ Bát Nhất đã viết chuyện về Mô Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Phát Khâu của phái Bắc thì cháu sẽ viết về phái Nam.

Nam Phái Tam Thúc, Tô gia thấy thế nào ạ?" "Tam Thúc..." Ánh mắt Tô Mộc lóe lên tia sáng, câu chuyện bắt đầu từ lúc này sao?

Câu chuyện thuộc về Cửu Môn, về Ngô Tà và Trương Khởi Linh. "Cái kết của câu chuyện, cậu đã nghĩ xong chưa?" Tô Mộc hỏi. "Dạ, hiện nay dù là phái Bắc hay phái Nam đều không thể trở thành một hệ thống được cấp trên công nhận nữa, nên cuối cùng chúng ta đều sẽ biến mất theo cách riêng của mình.

Vừa hay, Thanh Đồng Môn có thể dùng làm cái kết.

Cháu đã có ý tưởng đại khái rồi, đa tạ Tô gia." "Đi đi." Tô Mộc thu điện thoại, cảm giác thương tang khó tả không ngừng trào dâng trong

lòng. "Tô tiên sinh có bạn muốn viết sách, trở thành tác gia sao?

Với năng lực của tiên sinh, chắc có thể dễ dàng đưa người đó lên đỉnh cao văn đàn nhỉ?" Cao Minh Viễn nghe thấy Tô Mộc nhắc đến việc 'viết sách' liền tiếp lời. "Một đứa cháu trong nhà viết chơi thôi, để giết thời gian." Tô Mộc lắc đầu.

Chương 297

"Ồ, thì ra là vậy, vẫn chưa biết quê quán Tô tiên sinh ở đâu, trong nhà lại có đứa cháu muốn làm tác gia, đúng là nhân tài." Cao Minh Viễn tán thưởng chân thành.

Những người giàu có như họ, địa vị có lợi hại đến mấy cũng không còn ý nghĩa gì, quan trọng là gia thế và hậu đại phía sau.

Thế hệ họ có giỏi giang đến đâu mà hậu đại chỉ là phế vật thì cũng chỉ lo được đời một đời hai, đến đời thứ ba vẫn là phế vật thì gia sản sẽ tiêu tán sạch, lúc đó cái danh 'bộ trưởng ngầm' Lục Đằng cũng chẳng còn ai sợ hãi nữa.

Mặt khác, dưới sự nài nỉ của Từ Anh Tử, thủ hạ của Tôn Hưng đành phải đưa Nhị Nguyệt Hồng - người mà họ nhận nhầm là 'Lâm Hạo' cùng đến hộp đêm Phượng Hoàng.

Trước cửa hộp đêm, Nhị Nguyệt Hồng xắn tay áo phải, đôi mắt ôn nhuận khẽ nhíu lại.

Tuy anh xuất thân là người diễn kịch, nhưng anh không thích những nơi đầy tiếng nhạc DJ chói tai này.

Hơn nữa, theo anh, hộp đêm kiểu này thực chất chẳng khác gì thanh lâu thời của họ.

Anh là người đã có gia đình, nếu để Nha Đầu biết thì không hay cho lắm. "Tiểu Ca, Tiểu Ca, tôi định viết câu chuyện của chúng ta thành một cuốn sách, anh thấy sao..." Ngô Tà hào hứng chạy đến tìm Trương Khởi Linh - người luôn túc trực bên cạnh với hình xăm Kỳ Lân đầy quyền năng.

Nhưng khi đẩy cửa phòng, cậu lại thấy một cảnh tượng quái dị.

Trương Khởi Linh đang lơ lửng trên không trung, ngồi xếp bằng, đôi mắt nhắm nghiền, hình xăm Kỳ Lân trên người tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Rầm!

Sự xông vào đột ngột của Ngô Tà khiến Trương Khởi Linh rơi xuống giường, sau đó anh mở mắt, đôi mắt thâm thúy lóe lên một đạo kim quang. "Có chuyện gì vậy?" Ngô Tà ngước cằm, nhìn Trương Khởi Linh như một vị quỷ thần.

Trương Khởi Linh nắm lấy thanh Hắc Kim Cổ Đao bên giường, nhíu mày: "Tôi vừa chiến đấu với một kẻ trong không gian ý thức, sự xuất hiện của cậu đã khiến hắn kinh sợ rời đi." "Không gian ý thức?" Ngô Tà ngẩn người.

Trương Khởi Linh vẫn nhíu chặt mày, dường như không biết giải thích thế nào với Ngô Tà về những tình huống đột ngột xảy ra trên người mình. "Còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau, chúng ta xuống mộ của ai không?" Trương Khởi Linh nhìn ra cửa sổ xa xăm. "Tất nhiên là nhớ, sao quên được, mộ đầu tiên tôi và Tiểu Ca cùng xuống là mộ Thiết Diện Sinh thời Tây Chu." Ngô Tà xoa cằm. "Thiết Diện Sinh thời Tây Chu, theo tư liệu ghi chép, hắn là một thuật sĩ rất nổi tiếng khi đó, giỏi về phong thủy âm dương, kỳ môn bát quái.

Tôi vốn tưởng chúng ta đã phá mộ của hắn, làm hỏng bố cục phong thủy, hắn đã biến mất, nhưng giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ...

Gọi Tô Mộc về đi, có việc cần anh ấy xử lý." "Được." Tại Lục Đằng, Nhị Nguyệt Hồng nhìn hộp đêm Phượng Hoàng náo nhiệt trước mắt, khẽ thở dài, rồi cùng Từ Anh Tử bước vào.

Đi được vài bước, một đám người say rượu bỗng nhiên chen lấn từ phía trước tới, định chia cắt Nhị Nguyệt Hồng và Từ Anh Tử.

Nhưng không ai ngờ tới, Nhị Nguyệt Hồng trực tiếp ra tay với những kẻ say xỉn đang áp sát mình. "Này này, mấy anh em chỉ uống hơi nhiều thôi, sao mày lại ra tay?" "Gớm, gan to thật, một mình mà cũng dám đánh người!" "Anh em xông lên!

Cho nó một trận!" Nhị Nguyệt Hồng thân thủ so với trước kia chỉ có cao hơn chứ không thấp đi, chỉ vài chiêu đã quật ngã mấy tên người thường này.

Nhưng khi anh định thần lại, Từ Anh Tử đã biến mất khỏi tầm mắt.

Hộp đêm Phượng Hoàng là hộp đêm lớn nhất Lục Đằng, gồm ba tầng với hơn bốn trăm phòng bao.

Giữa dòng người đông đúc và khu vực rộng lớn như vậy, những kẻ đang theo dõi qua camera đều nghĩ Nhị Nguyệt Hồng sẽ mất dấu Từ Anh Tử.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Nhị Nguyệt Hồng chậm rãi nhắm mắt lại, rồi bước đi thong dong về hướng Từ Anh Tử vừa rời đi.

Không dùng thị giác, cảm quan của anh lại càng trở nên nhạy bén hơn.

Trước đây họ thường xuyên là cao thủ xuống mộ, trong mộ thất hiếm khi có ánh sáng rực rỡ, phần lớn đều u ám.

Trong mộ, đôi khi để tìm vị trí đồng đội, họ chỉ có thể dựa vào mùi vị trên người để phân biệt.

Chuyện này tự nhiên không làm khó được Nhị Nguyệt Hồng. "Tôn...

Tôn ca, em... em sai rồi, xin lỗi anh..." "Tôn...

Tôn ca, em thực sự không biết uống rượu, thực sự không biết..."

Cảnh tượng này khiến Nhị Nguyệt Hồng cảm thấy quen thuộc, Nha Đầu trước đây cũng như một con thuyền gỗ nhỏ đơn độc phiêu bạt trên biển cả giang hồ, mặc cho người khác sỉ nhục bắt nạt mà không có sức phản kháng.

Gọi trời không thấu, gọi đất không hay.

Tôn Hưng to gan đến mức nào?

Cửa phòng bao đang mở, bên trong Tôn Hưng đang ép Từ Anh Tử uống rượu, đám đàn em xung quanh hò hét, không hề che đậy.

Dường như ở nơi này, Tôn Hưng làm gì cũng không cần giấu giếm, việc sỉ nhục người khác một cách quang minh chính đại là chuyện bình thường.

Mọi người đều không ngờ Nhị Nguyệt Hồng lại tìm thấy Từ Anh Tử nhanh và chính xác đến vậy, nên cũng không chú ý đến Nhị Nguyệt Hồng đang đứng tựa cửa, đôi mày nhíu chặt.

Với kinh nghiệm sống của mình, Nhị Nguyệt Hồng có thể nhìn ra Từ Anh Tử là một cô gái đơn thuần thực sự không biết uống rượu.

Thấy đám đông dùng thế ép Từ Anh Tử uống ly rượu vừa bị đàn em Tôn Hưng bỏ thuốc, Nhị Nguyệt Hồng không kìm được lên tiếng: "Cô ấy phạm lỗi lớn thế nào mà các người bắt cô ấy phải dùng thân xác để đền bù?" Ong ~ Không khí trong phòng bao lập tức im bặt, mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn vị khách không mời mà đến này - kẻ đột ngột cắt ngang hứng thú của đại ca họ.

Một ly rượu đầy nước đục ngầu lập tức ném về phía Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng lùi lại một bước, liếc nhìn ly rượu vỡ tan dưới đất, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Từ trước đến nay, nhiều người cho rằng chỉ có đệ tử Trần Bì

dưới trướng anh mới là kẻ tàn nhẫn, nhưng rất ít người hiểu tại sao Nhị Nguyệt Hồng với vẻ ngoài ôn hòa lại có thể trấn áp được Trần Bì.

Mặt hung bạo của Nhị Nguyệt Hồng đã rất lâu rồi không biểu hiện ra, anh luôn xuất hiện với tính cách ôn nhuận như ngọc.

Reng reng reng ~ Đúng lúc này, điện thoại của Nhị Nguyệt Hồng vang lên.

Cũng chính lúc này, đàn em của Tôn Hưng bắt đầu cầm chai rượu, ly rượu lao về phía anh.

Nhị Nguyệt Hồng một tay nghe điện thoại của Tô Mộc, một tay đánh trả đám du côn trước mặt. "Alô, Tô gia." "Tiểu Ca vừa bảo Ngô Tà thông báo cho tôi, nói có chuyện khẩn cấp cần mấy người chúng ta tụ họp, cậu... bên đó sao ồn ào thế?" "Không ồn, không ồn đâu, giải quyết xong ngay đây." Đoàng!

Chương 298

Nhị Nguyệt Hồng buông lỏng tay cầm điện thoại, cả người dịch chuyển sang bên phải với tốc độ mắt thường không thấy kịp, né được viên đạn vừa có kẻ lén lút bắn ra.

Sau đó anh lại nắm lấy chiếc điện thoại sắp rơi xuống đất: "Alô, Tô gia, tập hợp ở đâu?" Tôn Hưng và đám đàn em toàn bộ trợn tròn mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hãi và khiếp sợ. 'Lâm Hạo' còn là người không?

Thậm chí có thể né được đạn sao???

Hơn nữa, sau khi né đạn xong, hắn vẫn tiếp tục nghe điện thoại, gan to cỡ nào vậy!

Trong số họ, người cảm thấy kinh khủng nhất chính là bản thân Tôn Hưng, vì phát súng vừa rồi là do hắn bắn.

Thấy đàn em không ai là đối thủ của một tay Nhị Nguyệt Hồng, hắn định nhanh chóng giải quyết anh để tiện xử lý Từ Anh Tử.

Nhưng hắn vạn lần không ngờ trên đời này lại có người có thể né được phát súng lén lút mà không biết trước, né xong còn tỏ ra thản nhiên như không. "Được được được, ừm, tôi sẽ tới nhanh nhất có thể, vâng, chào Tô gia." Nhị Nguyệt Hồng hít sâu một hơi, dường như cuộc điện thoại vừa rồi còn gây áp lực cho anh hơn cả cảnh tượng trước mắt, vẻ mặt đầy khẩn trương.

Nhị Nguyệt Hồng nói riêng và cả người Cửu Môn nói chung luôn rất tôn trọng Tô Mộc, nên anh cảm thấy điện thoại của Tô Mộc quan trọng hơn đám người muốn giết mình nhiều. "Được rồi, nói đi, các người muốn chết thế nào?" Nhị Nguyệt Hồng ngẩng đầu nhìn Tôn Hưng và đám đàn em, thần sắc thản nhiên thoải mái.

Tôn Hưng nấp sau lưng đám đông, tay quàng qua bóp cổ Từ Anh Tử.

Hắn vẫn còn con tin trong tay, suýt chút nữa thì quên mất.

Nhị Nguyệt Hồng nhướng mày, tay phải trực tiếp bóp chặt cổ một tên đàn em của Tôn Hưng rồi bẻ gãy thanh quản hắn, máu chảy đầy tay.

Đến nước này, ánh mắt mọi người nhìn Nhị Nguyệt Hồng đã trở nên vô cùng sợ hãi.

Họ dường như đã quên hẳn vẻ ngoài ôn nhuận, thư sinh nhã nhặn của anh.

Bởi vì kẻ này thực sự quá đáng sợ. "Tôi và cô ấy chỉ gặp mặt một lần, tôi tin các người có thể nhận ra tôi không phải Lâm Hạo mà các người biết chứ?

Các người thực sự nghĩ có thể uy hiếp được tôi sao?

Để tôi từ bỏ việc giết tất cả các người?" Ánh mắt Nhị Nguyệt Hồng trở nên thâm thúy, khóe miệng khẽ nhếch.

Đám đàn em của Tôn Hưng không ngừng run rẩy vì sợ hãi, da đầu tê dại, sống lưng lạnh toát.

Lực đạo lớn cỡ nào mới có thể bóp nát thanh quản của một người đàn ông trưởng thành?

Tốc độ nhanh cỡ nào mới né được đạn? "Tôi còn có việc phải xử lý, đừng ép tôi phải giết sạch cả nhà các người." Nhị Nguyệt Hồng nhìn Tôn Hưng với ánh mắt đầy khiêu khích.

Tôn Hưng một tay khác cầm điện thoại, hắn cũng cảm thấy con tin trong tay không còn mấy tác dụng, nếu muốn sống sót thì phải tìm cách khác.

Tôn Hưng bỗng nghĩ ra, nếu Nhị Nguyệt Hồng đã coi thường luật lệ như vậy, thì cứ để cấp trên đến quản chế hắn, dù sao ở cái thời này, cá nhân có giỏi đến mấy cũng không thể đối kháng với tập thể, đặc biệt là người ở phía trên. "Lục, chuyện bố trí đến đâu rồi?" Tô Mộc ngồi trước bàn trà trong biệt thự của Cao Minh Viễn, liếc nhìn ông ta đang đích thân rót trà cho mình, rồi nghe điện thoại. "Hắc đạo bên này đã dẹp yên, bạch đạo bên kia cũng đã nhận được lệnh, từ hôm nay thế lực của Cao Minh Viễn không còn tồn tại nữa, chúng ta có thể đi làm việc của mình rồi." Giọng của Hắc Bối Lão Lục truyền đến từ điện thoại.

Tô Mộc không mở loa ngoài, nhưng Cao Minh Viễn đang ở sát bên vẫn nghe thấy tên mình trong điện thoại của Tô Mộc.

Tay rót trà của Cao Minh Viễn khẽ run, trên mặt vẫn giữ nụ cười cẩn trọng hỏi Tô Mộc: "Tô tiên sinh, có chuyện gì cần xử lý sao?

Hình như tôi nghe thấy tên mình?" "Ừ, là tên ông đấy." Tô Mộc gật đầu, tắt điện thoại, nâng tách trà lên nhấp một ngụm: "Tiểu Cao tôi đã gặp trước đây rồi, cậu ta làm hơi quá trớn.

Vì chúng tôi còn việc gấp nên không có thời gian chơi với các ông ở đây nữa.

Tổ giám sát sắp tới rồi, họ đã nắm giữ toàn bộ bằng chứng của ông.

Xin lỗi nhé Cao tổng, tôi đi trước một bước đây." "Cậu... cậu... cậu..." Ấm trà đắt giá trên tay Cao Minh Viễn rơi xuống đất, sắc mặt biến đổi đột ngột.

Việc dừng lại ở Lục Đằng chỉ là rắc rối nhỏ mà đám người Tô Mộc tiện tay giải quyết khi Hắc Hạt Tử đưa họ đi ngang qua, rắc rối thực sự còn nằm xa hơn cả thành phố Lục Đằng nhỏ bé này.

Ban đầu nhóm Tô Mộc định đi gặp Tây Vương Mẫu, nhưng phía Tiểu Ca Trương Khởi Linh đột nhiên xảy ra sự cố, buộc họ phải thay đổi kế hoạch.

Khi Tô Mộc tìm thấy Tiểu Ca và Ngô Tà, nhóm Hắc Hạt Tử, Nhị Nguyệt Hồng đã tập kết đầy đủ.

Tô Mộc đi xuyên qua đám đông về phía vị trí chủ tọa, khi đi qua Nhị Nguyệt Hồng, anh khẽ nhíu mày.

Trên người Nhị Nguyệt Hồng có mùi máu tanh thoang thoảng, rõ ràng trước đó đã xảy ra chuyện, nhưng đối phương không lên tiếng nên Tô Mộc cũng không hỏi thêm.

Tô Mộc ngồi vào vị trí chủ tọa, sau đó nghe những người khác trong Cửu Môn lên tiếng. "Chuyện Tiểu Ca nói thật kỳ quái, rõ ràng Thiết Diện Sinh đó đã chết ngắc rồi, sao còn có thể xuất hiện trong mộng cảnh của Tiểu Ca, can thiệp vào cuộc sống bình thường của anh ấy?" Tề Thiết Chủy mím môi nói.

Tề Thiết Chủy là người am hiểu phong thủy kỳ môn nhất Cửu Môn, nhưng ngay cả anh ta cũng cảm thấy có điều bất thường.

Tề Thiết Chủy nhanh chóng bấm đốt ngón tay tính toán, rồi kinh ngạc: "Thiên cơ bị che lấp, tôi không tính ra được chút tương lai nào nữa." Trương Khởi Linh cảm nhận được ánh mắt của Tô Mộc đang nhìn mình, liền ngập ngừng nói: "Thiết Diện Sinh từng đến Trường Bạch Sơn." "Chuyện này là sao!?" "Lại liên quan đến nơi đó ư?" "Thanh Đồng Môn?" Mọi người trong Cửu Môn bàn tán xôn xao, chân mày đều nhíu chặt.

Một khi liên quan đến Trường Bạch Sơn thì mọi chuyện trở nên dễ giải thích hơn, nhưng cũng phức tạp hơn nhiều.

Chuyện Thanh Đồng Môn thì người Cửu Môn đều đã đối mặt,

nhưng cuối cùng chỉ đành bất lực lắc đầu xuống núi, không có cách nào ngăn cản sự xuất hiện của nó gây ảnh hưởng đến hiện thế. "Người của Uông gia đang ở ngoài, nói có việc quan trọng cần tìm Tô gia." Phật Gia Trương Khải Sơn gõ ngón tay lên bàn gỗ đàn hương, chậm rãi lên tiếng.

Đừng nhìn Trương Khải Sơn vẫn mang dáng dấp thiếu niên tuấn tú năm nào, thực chất trong Cửu Môn hiện tại, anh là người có tâm cơ sâu nhất, cũng là người trầm ổn nhất. "Để tôi xử!" Hắc Bối Lão Lục chẳng nói chẳng rằng, cầm đao đứng bật dậy. "Chỉ có một người đến thôi." Trương Khải Sơn thản nhiên giải thích. "Lâu rồi tôi chưa được đấu với cao thủ cùng đẳng cấp, ha, đại đao của tôi đã đói khát lắm rồi!!" Hắc Bối Lão Lục như phát điên, nhe răng cười đầy hung tợn. "Người đến là một cô gái." Khóe miệng Trương Khải Sơn hơi giật giật, nhìn bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác của Hắc Bối Lão Lục mà cạn lời.

Chương 299

"À." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, vẻ mặt hơi gượng gạo liếc nhìn mọi người rồi lầm lũi ngồi xuống.

Phụ nữ trong mắt Hắc Bối Lão Lục không phải đối thủ, vì không xứng.

Dù sao Hắc Bối Lão Lục cũng là một trong số ít những gã 'thẳng nam thép' của Cửu Môn. "Phụt." Ngô Tà nhìn cảnh tượng náo nhiệt của các bậc tiền bối, không kìm được phì cười, sau đó bị Trương Khởi Linh bên cạnh lườm một cái mới giữ im lặng.

Tô Mộc gật đầu.

Anh đoán rằng Uông gia đến lúc này có lẽ cũng phát hiện ra biến hóa gì đó, không giống như đến để gây phiền phức.

Tề Thiết Chủy liếc nhìn mọi người một lượt, rồi bĩu môi: "Không đúng nha, giờ tôi đâu còn là người có thứ hạng thấp nhất nữa, sao vẫn bắt tôi đi tiếp khách?

Tiểu Ngô Tà, đi, gọi đối phương vào đây." "Dạ được." Ngô Tà ngẩn người, hình như trong số những người ở đây đúng là cậu có vai vế và tuổi tác nhỏ nhất.

Một lát sau, Ngô Tà đưa cô gái do Uông gia phái tới vào biệt thự, đến đại sảnh nơi mọi người đang ngồi.

Cô gái rất lịch sự hành lễ với mọi người, đôi mắt to tròn nhìn thẳng về phía người đàn ông ngồi ở vị trí xa nhất. "Tô gia." Cô gái trước khi tới đã xem qua họa chân dung của Tô Mộc, biết anh là người nắm quyền quyết định tối cao của Cửu Môn. "Cháu tới đây là để hoàn thành nhiệm vụ gia tộc.

Người nhà nói với cháu rằng họ vừa chỉnh lý được một thông tin, bảo cháu mang tới cho Tô gia và các vị ở đây.

Lỗ Thương Vương năm xưa vì tìm cách hồi sinh vợ mình đã từng đến Trường Bạch Sơn, nhìn thấy sự tồn tại thần bí đó.

Trong đội ngũ tháp tùng khi ấy có Thiết Diện Sinh.

Tuy lúc đó Lỗ Thương Vương không đạt được sức mạnh gì từ nơi thần bí ấy, nhưng Thiết Diện Sinh dường như đã thu hoạch được thứ gì đó, từ đó mới có danh tiếng thuật sĩ lừng lẫy sau này, rồi mới có câu chuyện về sau về việc chiếm đoạt Kim Lũ Y và Ngọc Dũng." Thiết Diện Sinh từng tiếp xúc với Thanh Đồng Môn, đây là một tin tức kinh người khiến tất cả mọi người có mặt đều phải chú ý.

Bởi vì những kẻ chưa từng đặt chân đến Trường Bạch Sơn sao biết được Thanh Đồng Môn thần kỳ và đáng sợ thế nào.

Những người Trương gia nội tộc sống trên Trường Bạch Sơn đều có tuổi thọ lâu dài và sức mạnh cường hãn.

Còn Thiết Diện Sinh dường như đã có được một loại năng lực đặc biệt nào đó tương tự như thuật sĩ.

Mọi người tiếp tục nhìn cô gái Uông gia, chờ đợi cô nói tiếp những thông tin vừa giải mã được.

Uông gia đã tồn tại từ rất lâu, là một cổ tộc lâu đời, e rằng còn tồn tại trước cả Cửu Môn, tư liệu nắm giữ chắc chắn phong phú hơn nhiều. "Thiết Diện Sinh dường như không đạt được trường sinh, nên mới dùng kế, khiến Lỗ Thương Vương tìm giúp bộ Ngọc Dũng Kim Lũ Y có thể giữ cho cơ thể không thối rữa, rồi chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nếu chúng tôi không đoán nhầm, thứ các người phá hủy chỉ là thể xác của Thiết Diện Sinh, hắn thực sự vẫn chưa chết." Cô gái Uông

gia hít sâu một hơi, nói ra thông tin mà họ nắm được.

Mất đi thể xác mà không chết, còn có thể 'thác mộng' cho Trương Khởi Linh?

Chuyện này nghe thật thần kỳ. "Các vị Cửu Môn chắc cũng biết về sự kiện Tây Vương Mẫu chứ?

Còn cả Vạn Nô Vương nữa." Cô gái Uông gia nhìn Tô Mộc trong đám đông với ánh mắt kỳ lạ. "Từ thời Tiên Tần đã bắt đầu có người nỗ lực thử nghiệm các pháp môn trường sinh.

Thời Tần, Long Quân đốt sách chôn nho, không chỉ đốt sách Nho thuật, mà còn đốt cả những ghi chép của các triều đại trước đó, trong đó có tư liệu về thí nghiệm trường sinh thuật.

Nghĩa là trường sinh không phải từ thời Tần Thủy Hoàng mới bắt đầu, mà ngay khi con người trở thành chủ tể vạn vật đã bắt đầu một loạt thí nghiệm.

Người cổ đại tuy không có nhiều thiết bị như hiện đại, nhưng chúng ta phải biết rằng từ Tiên Tần đến nay đã trải qua bao nhiêu năm, có nhiều thứ từng tồn tại đã tiêu vong trong dòng sông lịch sử.

Rồng, Kỳ Lân, Phượng Hoàng... những thứ đó thực sự chỉ là sinh vật truyền thuyết sao?

Tại sao lại có 'Sơn Hải Kinh', nếu chỉ là tưởng tượng của cổ nhân, tại sao lại ghi chép tỉ mỉ về các sinh linh trong sách như vậy?

Tất cả những điều này chỉ có thể đặt một dấu hỏi chấm.

Uông gia luôn tìm kiếm chìa khóa mở mộ Long Quân, không chỉ nhằm vào Trương gia thần bí hay các vị Cửu Môn, mong mọi người hiểu điểm này." "Lão Lục." Tô Mộc khẽ gọi.

Hắc Bối Lão Lục tay cầm trường đao, chậm rãi đứng dậy, quanh

thân quấn quýt hắc khí, đôi mắt đỏ rực, trông cực kỳ đáng sợ.

Đồng tử của cô gái Uông gia co rụt lại, theo bản năng chỉ vào Hắc Bối Lão Lục: "Quả nhiên, Tô gia cũng đã tiếp xúc với vật chất thần bí đó, đạt được năng lực siêu nhiên, đạt được trường sinh.

Các vị Cửu Môn chính là những người vĩnh hằng giữa hiện thế!" "Vậy Thiết Diện Sinh đó rốt cuộc muốn làm gì?

Hồi sinh sao?

Thể xác của hắn đã hỏng rồi, hồi sinh kiểu gì?" Ngô Tà hỏi ra thắc mắc của mình.

Chính câu hỏi này đã thức tỉnh mọi người, ánh mắt họ đồng loạt đổ dồn về phía Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh rất đặc biệt, nhục thân mạnh mẽ vô địch nhưng tầng thứ tinh thần lại có chút hỗn loạn, thường xuyên mất ký ức, đó chính là nguyên nhân của sự hỗn loạn tinh thần. "Trong tay các người còn nắm giữ tư liệu nào khác về Thiết Diện Sinh không?" Tô Mộc chớp đôi mắt thâm thúy. "Không có, Thiết Diện Sinh trước khi xuất hiện bên cạnh Lỗ Thương Vương chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, không có bất kỳ cổ tịch nào ghi lại thông tin về thân phận hắn.

Tô gia, ngài muốn làm gì?" Cô gái Uông gia nhíu mày. "Làm gì à?" Hắc Bối Lão Lục nhe răng cười, trông khá dữ tợn: "Hắn chắc là không biết Cửu Môn chúng ta lợi hại thế nào, chết rồi còn muốn ảnh hưởng đến người ở thế giới hiện tại, còn dám ám Tiểu Ca.

Chọc giận lão tử, lão tử quật mộ tổ tiên mười tám đời nhà hắn lên!" Cô gái Uông gia cười khổ, mím môi: "Vậy thì không có manh mối nào đâu." "Xem ra vẫn phải bắt đầu từ chỗ Tây Vương Mẫu thôi." Tô Mộc nhíu mày.

Người tộc Quỷ Động cũng có bản lĩnh trường sinh tương tự,

nhưng lối vào Quỷ Động thực sự quá nguy hiểm, Tô Mộc không muốn tùy tiện nhảy xuống vực thẳm vô tận đó để tìm câu trả lời về Thanh Đồng Môn.

Những kẻ trường sinh còn tồn tại trên đời mà Tô Mộc biết hiện nay chỉ có Vạn Nô Vương, Tây Vương Mẫu, hoặc là vị đang ngủ yên trong mộ Long Quân dưới lòng đất.

Mộ Long Quân thì hiện tại Tô Mộc vẫn chưa thể đi sâu vào được.

Nếu không đối phó được những kẻ 'xương xẩu', thì chọn kẻ yếu hơn mà xử lý chắc không vấn đề gì chứ?

Hơn nữa, Tây Vương Mẫu từng dám động đến người của Cửu Môn, lần trước Tô Mộc chưa dạy cho mụ một bài học ra hồn, mụ lại tưởng cứ trường sinh là vô địch thiên hạ chắc.

Chương 300

Xem ra phải đi một chuyến rồi.

Tô Mộc ngước đôi mắt thâm thúy nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. "Đưa cô ấy xuống trước đi, lúc xuất phát sẽ mang theo cô." Tô Mộc xua tay, vẫn đang suy nghĩ về tin tức kinh người mà người Uông gia vừa mang tới. "Vậy đa tạ Tô gia và các vị Cửu Môn, tiểu nữ họ Uông, tên Huyền Thanh.

Lần này gia đình bảo cháu mang tin tới cho Cửu Môn là muốn cháu đi theo các vị để rèn luyện một chút." Uông Huyền Thanh mỉm cười, được Ngô Tà dẫn ra ngoài.

Trương Khởi Linh đứng dậy đi theo Ngô Tà.

Tô Mộc nhìn theo bóng lưng Trương Khởi Linh, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Dù sao muốn ngăn cản Trương Khởi Linh không đồng hành cùng Ngô Tà là chuyện rất khó.

Sau khi Ngô Tà, Trương Khởi Linh và Uông Huyền Thanh đi khuất, Hắc Bối Lão Lục không kìm được lên tiếng: "Lão đại, đó là cô hồn sao?

Không đúng lắm, Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cũng có năng lực trừ tà, cô hồn dã quỷ tầm thường sao lại gần được anh ấy, nói gì đến thác mộng." "Lão Thất, cậu bình thường rành mấy việc này nhất, cậu nói xem." Hắc Bối Lão Lục ra vẻ bề trên vỗ vai Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy sao chịu nổi sức mạnh của Hắc Bối Lão Lục, liền nhăn nhó khổ sở: "Chuyện liên quan đến nơi đó sao tôi nói rõ được, Lục gia anh đừng làm khó tôi." "Chuyện này có lẽ cũng liên quan đến

nơi mà phó quan đang trấn giữ." Giọng Trương Khải Sơn trầm xuống.

Anh liếc nhìn Tô Mộc, thấy Tô Mộc gật đầu mới tiếp tục: "Lần trước tôi và phó quan đi trấn áp tà túy các nơi, tình cờ đến vùng sa mạc đó, phát hiện ra một nơi kỳ lạ.

Ban đầu chúng tôi tưởng đó chỉ là một ngôi mộ lớn không ảnh hưởng gì đến bên ngoài, nhưng sau khi xuống mộ mới biết nó không đơn giản như vậy..." Dưới đáy sa mạc đó, Trương Khải Sơn và phó quan đã phát hiện ra một dòng sông ngầm thần bí, trong sông có loài rắn kỳ lạ, sau khi bị cắn lại có thể nhận được những mảnh ký ức 'tiên nhân'.

Những mảnh ký ức này có nội dung còn sớm hơn cả thời Tiên Tần, về một số sự kiện thời kỳ hỗn độn trước Chư Tử Bách Gia.

Theo thông tin mà Trương phó quan thu thập được suốt bao năm qua, trong dòng sông ngầm đó dường như còn ẩn chứa bí mật của một số cổ nhân, hình như cũng liên quan đến kẻ trường sinh kia.

Con người sở dĩ là người vì có 'trí lực', có thể hiểu 'đạo lý' từ sách vở của hiền nhân, biết tự vệ khi gặp nguy hiểm, không an phận với hiện tại mà nỗ lực cải biến xã hội.

Mà loài rắn quái dị trong dòng sông ngầm đó dường như cũng hiểu những điều này, không khác gì người thường.

Những con rắn mang trong mình mảnh ký ức của một thời kỳ phong kiến nào đó, có thói quen sinh hoạt của cổ nhân, chỉ vì mảnh ký ức không hoàn chỉnh nên trông chúng hơi 'thú hóa'.

Sau này, Trương phó quan cuối cùng cũng nắm giữ được bí mật dưới đáy sa mạc.

Đó hóa ra là những mảnh ký ức tản mát của một người cổ đại từng cố gắng trường sinh, hòa làm một với đàn rắn quái dị kia.

Đó là một kẻ siêu phàm thời cổ đại đã thất bại trong việc trường sinh, thậm chí còn chưa đạt đến mức như Vạn Nô Vương và Tây Vương Mẫu.

Hơn nữa, con đường trường sinh mà kẻ đó đi dường như cũng không giống với hai người kia. "Lão đại..." Nghe xong lời kể của Phật Gia Trương Khải Sơn, Hắc Bối Lão Lục nhìn Tô Mộc với ánh mắt kỳ quái.

Mấy người họ là nhóm theo chân Tô Mộc sớm nhất, chứng kiến bao điều phi phàm của anh, mà thời Cửu Môn, Tô Mộc rõ ràng chỉ là một thiếu niên.

Một thiếu niên có thể không sợ súng pháo của quân phiệt thời đó, dẫn dắt họ đi đến thế giới mới.

Thật đáng kinh ngạc. "Tính ra tôi vẫn nhỏ tuổi hơn các ông đấy!" Tô Mộc trừng mắt nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Vừa rồi Lão Lục chắc chắn tưởng Tô Mộc cũng là một trong những kẻ trường sinh từ cổ đại sống đến nay, một trong những lão quái vật còn sót lại sau khi trời đất thay đổi. "Khụ khụ, tôi có nói anh già đâu, anh vội thừa nhận làm gì, đừng cáu, đừng cáu." Khóe miệng 'thông minh' của Hắc Bối Lão Lục nhếch lên, dường như đã nhìn thấu thân phận thực sự của Tô Mộc. "Theo một số tư liệu tôi nắm giữ, những hiểu biết của chúng ta về cổ nhân chỉ là bề nổi, đều là những gì họ muốn hậu nhân biết thì chúng ta mới biết.

Có những bí mật họ né tránh không nói đến, dù chết cũng không mang vào mộ.

Còn nhớ chuyến đi núi Bình Nhi không, trong lò luyện đan ở Minh điện có kim đan thực sự tồn tại, đã luyện thành, chỉ là nó không có hiệu quả trường sinh, chỉ có tác dụng tăng cường thể chất, nhưng vậy cũng đã phi thường lắm rồi." Trương Khải Sơn nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu: "Viên kim đan đó tôi đã nuốt rồi, đúng là có hiệu quả đó, người thường nếu nuốt vào có thể đạt được hiệu quả kéo dài tuổi thọ, ít nhất cũng giúp người thường sống thêm được năm năm." "Biến thái vậy sao!" Hắc Bối Lão Lục ngây ngốc kinh ngạc trước thông tin vừa nhận được.

Đi suốt chặng đường dài, ai cũng trưởng thành, ai cũng có sự thâm trầm riêng và nắm giữ những tư liệu mà người ngoài không biết.

Chỉ riêng Hắc Bối Lão Lục, bao năm trôi qua vẫn giống như xưa, sạch sẽ như tờ giấy trắng!

Ngoại trừ Hắc Bối Lão Lục, những người khác trong Cửu Môn đều gật đầu tán thành.

Họ khởi nghiệp bằng nghề đạo mộ, sau đó lập nên Cửu Môn, thống lĩnh thành Trường Sa chống lại ngoại xâm thời chiến loạn.

Sau khi Cửu Môn lớn mạnh, đạo mộ chỉ còn là sở thích của một số gia tộc, không còn là nghề sinh kế như năm xưa.

Nhưng chính vào thời kỳ Cửu Môn, môn chủ tình cờ phát hiện trong cổ mộ những manh mối rời rạc ghép lại thành một tuyến nội dung siêu phàm thần bí, tương truyền kẻ đạt được sẽ có sức mạnh và sự vĩnh sinh.

Chỉ tiếc là môn chủ Cửu Môn khi đó không còn nhu cầu tìm kiếm con đường thần bí ấy nữa.

Nhưng chính trong những ngày này, Cửu Môn vốn đã ở vị trí bất bại bỗng dưng gặp phải những nguy hiểm không rõ nguyên do, Thiết Diện Sinh nhập vào mộng cảnh của Trương Khởi Linh, dự ngôn Cửu Môn sẽ nhanh chóng lụi tàn, trả mối thù Cửu Môn hủy hoại thể xác của hắn.

Điều này giống như một lời nguyền.

Tô Mộc thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa, các môn chủ khác của Cửu Môn bắt đầu hành động, nhanh chóng xử lý các việc đang dang dở, cuối cùng chỉ còn lại người xếp thứ tám Cửu Môn là Tề Thiết Chủy ở lại đại sảnh.

Tề Thiết Chủy giờ đã thành gia lập thất, không còn là gã thư sinh nhát gan năm nào chỉ biết đi theo Tô Mộc hiến kế mà không có chính kiến, vẻ mặt non nớt không hiểu thế sự cũng đã biến mất. "Lão đại." Tề Thiết Chủy cười nhẹ, vẻ mặt có chút thương tang. "Quay lại rồi à." Tô Mộc mỉm cười nhạt. "Vâng, quay lại rồi, cháu đã muốn quay lại bên cạnh lão đại làm việc từ lâu rồi, chỉ là thiếu một cơ hội, giờ rắc rối lại tìm đến cửa, mà cháu cũng đã có bản lĩnh tự vệ." Tề Thiết Chủy với diện mạo trung niên, đứng trước mặt Tô Mộc vẫn e thẹn giống như gã thư sinh mặt trắng năm nào. "Ngô Tà nói muốn viết một cuốn sách về Cửu Môn chúng ta." Tô Mộc lên tiếng. "Thật ạ?

Thế thì tốt quá, cháu đi Nam về Bắc cũng đã kể nhiều chuyện về Cửu Môn cho người đời nghe, chỉ là phần lớn họ đều coi đó là truyện bịa thôi." "Bắt đầu chưa ạ, cuốn sách của Ngô Tà ấy." Tề Thiết Chủy hơi phấn khích, danh xưng bên ngoài của anh ta vẫn luôn là 'người kể chuyện', trong các môn chủ Cửu Môn, cũng chỉ có mình anh ta là nỗ lực để thế gian biết đến sự tích của Cửu Môn, để Cửu Môn dù đã ẩn dật vẫn còn đọng lại trong lòng một bộ phận người đời. "Anh chính là truyền nhân ba đời của Cửu Môn sao?" Uông Huyền Thanh chớp đôi mắt to tròn, đánh giá Ngô Tà bên cạnh. "Ai nói Cửu Môn chỉ có mình tôi là truyền nhân đời thứ ba, Uông gia cũng thường thôi." Ngô Tà cảnh giác, cười lạnh một tiếng. "Ồ, tôi biết là còn vài người nữa, nhưng người có thể được các vị gia của Cửu Môn dẫn theo bên cạnh thì chỉ có anh thôi." Uông Huyền Thanh chắp tay sau lưng, thong thả đi vòng quanh Ngô Tà một vòng, rồi chạm vào chiếc cằm như ngọc, đôi môi đỏ mọng khẽ mở: "Lúc anh sinh ra, Tô gia - người hiếm khi xuất

hiện đã đích thân đến tận cửa, dẫn theo toàn bộ hào môn quan chức của Trường Sa đứng đợi ngoài sân chờ anh chào đời, Trương Tiểu Ca thần bí cũng xuất hiện lúc đó, cùng chứng kiến sự ra đời của anh.

Chương 301

Chậc chậc, Ngô Tà, Ngô Tà, thiên chân vô tà, anh phải có khí vận lớn đến mức nào mới được thiên địa ưu ái như vậy." Uông Huyền Thanh nhìn Ngô Tà với vẻ hâm mộ.

Hai má Ngô Tà đỏ bừng, những chuyện này cậu cũng thấp thoáng nghe kể, nhưng chưa từng được ai tán dương trực tiếp như thế.

Trương Khởi Linh không rời Ngô Tà nửa bước, lạnh lùng đứng phía sau, cũng đang cảnh giác với Uông Huyền Thanh đến từ tổ chức Uông gia thần bí. "Trương Khởi Linh, cái tên đặc biệt dành cho tộc trưởng của Trương gia - một gia tộc viễn cổ thần bí, tuy nhiên Trương Khởi Linh đời này lại có chút khác biệt so với những đời trước, không có bất kỳ dấu vết khai sinh nào, không có tư liệu thân phận chi tiết, sở thích vân vân... không đúng, nếu có nhược điểm thì đó chính là Ngô Tà rồi.

Anh đối diện với Tô Mộc lừng lẫy còn dám đánh nhau, lần đầu gặp mặt thậm chí còn đánh cho Lão Lục đứng không vững, vậy mà khi đối mặt với đứa cháu nhà họ Ngô này lại thay đổi tính nết, trở nên ôn nhu trầm ổn, trở nên giống một con người hơn.

Nói thật, chúng tôi đã nghiên cứu về anh, cũng đã bắt được một bộ phận người Trương gia, nhưng sự thật chứng minh anh chỉ mang họ Trương chứ hoàn toàn không phải tộc nhân huyết mạch bình thường của Trương gia, họ đều nói anh đến từ nội tộc.

Đúng rồi, khi tìm kiếm dấu vết của anh trước đây, chúng tôi có phát hiện một tờ ghi chép trong một cổ mộ." Uông Huyền Thanh tuy tuổi còn nhỏ nhưng giống như một cao nhân thấu hiểu sự đời, đưa ra những nhận xét chuẩn xác về Ngô Tà và Trương Khởi Linh trước

mặt. "Ghi chép?" Trương Khởi Linh đội chiếc mũ trùm đầu màu đen lộ vẻ suy tư. "Phải, ghi chép, chỉ có một trang thôi, nội dung cũng đơn giản lắm, có cần tôi nhắc cho anh không?

Anh chắc là có vấn đề gì đó về não bộ đúng không?

Cứ cách một thời gian lại phải viết lại những chuyện đã xảy ra để ghi nhớ.

Câu cuối cùng trong bản ghi chép đó là: 'Chết, cũng phải chết ở nơi mà Ngô Tà không nhìn thấy được'..." Uông Huyền Thanh nhìn Trương Khởi Linh, thần sắc trở nên vi diệu.

Tiểu Ca hiện tại đang ở trong giai đoạn ký ức hoàn chỉnh, nên khi Uông Huyền Thanh nói ra chuyện này, sắc mặt anh rõ ràng không được tốt cho lắm.

Trên khuôn mặt trắng trẻo dưới chiếc mũ trùm đầu màu đen rộng thùng thình, thoáng chốc đã tối sầm lại. "Tôi tuy không tin lắm vào phong thủy mệnh số, cũng khác với đám đạo mộ nam bắc phái các người, nhưng nghe nói cao nhân nhà tôi từng bói toán, nói rằng Tiểu Ca đã thủ hộ Ngô Tà không chỉ một đời, thế nên mới có mối quan hệ hiện tại giữa hai người.

Từ khi Ngô Tà cậu sinh ra cho đến lúc chết đi, anh ta sẽ luôn vĩnh viễn thủ hộ bên cạnh cậu.

Tiểu Ca có lẽ không nhớ rõ, anh ta rất trường thọ, thông thường đều là anh ta nhìn cậu chết đi trước, đau buồn một thời gian rồi lại mất trí nhớ, sau đó lại gặp gỡ một kiếp khác của cậu, lại tiếp tục thủ hộ, lại mất trí nhớ, lại đau buồn..." Uông Huyền Thanh tiếp tục nói.

Lần này, đến lượt Ngô Tà lộ vẻ xúc động.

Hóa ra anh và Tiểu Ca còn có mối quan hệ này, hèn gì bao nhiêu năm qua anh cứ mãi nghĩ không thông, một nhân vật lợi hại như Tiểu

Ca, có thể sánh ngang với Tô gia của Cửu Môn, tại sao lại luôn ở bên cạnh mình. "Cô còn biết gì nữa?" Ngô Tà chớp chớp đôi mắt trong veo. "Tạm thời chỉ có bấy nhiêu thôi, những chuyện khác thuộc về bí mật không thể nói cho người ngoài biết.

Tất nhiên, nếu cậu có thể gia nhập dưới trướng Uông gia chúng tôi, mang theo cả Tiểu Ca, Uông gia tôi sẵn sàng dâng hiến toàn bộ mạng lưới tình báo." Quanh co lòng vòng nửa ngày, Uông Huyền Thanh cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.

Cô ta muốn lôi kéo ngôi sao mới nổi bật nhất thế hệ thứ ba của Cửu Môn về phe mình.

Bởi vì bên cạnh Ngô Tà đã bắt đầu tụ tập một thế hệ trẻ có tiềm lực không kém gì các vị môn chủ Cửu Môn năm xưa.

Có được Ngô Tà gia nhập sẽ mang lại vô số lợi ích. "Đùa chút thôi." Uông Huyền Thanh thấy sắc mặt khó coi của Ngô Tà liền cười xòa nói. "Uông gia toàn là những kẻ tinh đời, Tô gia nói quả không sai." Ngô Tà cảm thán. "Hả?" Uông Huyền Thanh ngạc nhiên, đôi môi đỏ mọng khẽ mở định nói lời biện minh gì đó nhưng lại thôi.

Vì lúc này cô ta đang đứng rất gần Tô Mộc, vẫn nằm trong phạm vi bao phủ của Cửu Môn, cô ta biết rõ sự khủng bố của Tô Mộc nên không dám nói lời phỉ báng anh ở đây. "Tô gia còn nói gì về Uông gia chúng tôi không, Ngô Tà?" Uông Huyền Thanh đảo mắt hỏi. "Hết rồi." Ngô Tà nhún vai, anh thực ra cũng không ngốc. "Nghe nói Tô gia vẫn luôn độc thân?

Ngô Tà, cậu xem tôi có cơ hội không?

Nếu thực sự trở thành phu nhân của Tô gia Cửu Môn, hi hi hi, đến lúc đó các người đều phải nghe lời tôi." Uông Huyền Thanh bắt đầu ảo tưởng về cảnh tượng đó.

Tô Mộc ngoại hình anh tuấn, thủ đoạn quyết đoán, bối cảnh thâm hậu, tài lực thông thiên, chính là hình mẫu nam thần mà hầu hết các cô gái thời đại này mơ ước.

Ngô Tà cười hì hì: "Thôi bỏ đi, cô có biết Hoắc Tiên Cô, Hoắc Tú Tú, còn cả A Ninh của Cửu Môn không?" "Ờ..." Uông Huyền Thanh không nói được gì, Uông gia kiêng dè Cửu Môn đã lâu, tài liệu về Cửu Môn tự nhiên nắm rõ như lòng bàn tay.

Hoắc Tiên Cô là hạng người thế nào, năm xưa từng khiến bao đàn ông thành Trường Sa điên đảo.

Một người phụ nữ như thế còn không làm Tô Mộc động lòng, cô ta có đức có tài gì mà đòi anh nghiêng lòng.

Còn về Hoắc Tú Tú và A Ninh, trong kho dữ liệu của Uông gia cũng có, đều là những mỹ nữ kiệt xuất của thời đại này, về mọi mặt đều vô cùng ưu tú. "Đùa chút thôi, đúng rồi, Cửu Môn chắc vẫn còn một vị tiểu gia nữa chứ?

Lần này sao không thấy?" Uông Huyền Thanh lảng sang chuyện khác. "Giải Ngữ Hoa, nghe họ gọi như vậy, là con trai của Cửu gia, tên thật là Giải Vũ Thần, Tiểu Hoa thiếu gia..." "Tôi cũng không thấy anh ấy, nhưng Nhị gia đã tới rồi, Tiểu Hoa chắc cũng đang trên đường đến.

Nhị gia đã lâu không xuất sơn, Tiểu Hoa chắc hẳn rất mong đợi." Ngô Tà khẽ mỉm cười, người anh em tốt Giải Vũ Thần từ nhỏ đã bái Nhị Nguyệt Hồng làm sư phụ, lần này Nhị gia xuất sơn, anh ấy chắc chắn sẽ tới.

Dù sao Giải Vũ Thần bình sinh không có sở thích gì khác, chỉ thích ở bên cạnh phụng dưỡng sư phụ. "Vị gia đó cũng là một kẻ tàn nhẫn đấy, nghe nói từ khi còn rất nhỏ đã nổi danh hung tàn ở kinh thành, không ai dám đụng vào.

Chậc chậc, thế hệ thứ ba của Cửu Môn quả thực không có kẻ nào tầm thường, thật tò mò các người giáo dục con cái kiểu gì." Uông Huyền Thanh im lặng lại, có chút ghen tị nhìn Ngô Tà.

Cách giáo dục thế hệ sau của Uông gia giống như huấn luyện sát thủ máu lạnh, vô cùng khắc nghiệt.

Nhưng Cửu Môn giáo dục con cái dường như không dùng thủ đoạn tàn nhẫn, mà thiên về bao bọc cưng chiều, để họ tự trưởng thành theo cách riêng. "Con cháu Uông gia nói vừa phải thôi, đừng thử lòng Ngô Tà nữa.

Những gì cậu ấy nên biết thì đã biết, không nên biết thì cũng chẳng biết được đâu.

Uông gia nếu muốn biết chuyện của Cửu Môn cứ đến tìm tôi, tôi rất sẵn lòng nói cho các người nghe." Một người đàn ông mặc trường sam xanh, đeo kính gọng đen, gương mặt trắng trẻo toát lên khí chất thời Dân Quốc bước tới. "Giải...

Chương 302

Giải Cửu gia..." Sắc mặt Uông Huyền Thanh biến đổi, vô thức lùi lại vài bước, từ sâu trong lòng không dám lại gần người đàn ông trông rất thư sinh vừa bước tới. "Vị Cửu gia bí ẩn nhất Cửu Môn chỉ sau Tô gia, kẻ hèn Uông Huyền Thanh của Uông gia, xin bái kiến Cửu gia." Cô gái chắp tay, lộ vẻ sợ hãi.

Người ngoài không biết thủ đoạn của Giải Cửu, nhưng người Uông gia không thể không biết.

Nghĩ lại năm xưa, khi người Uông gia muốn đào bới bí mật nội bộ Cửu Môn đã từng giao đấu với Giải Cửu.

Uông gia là tồn tại thế nào, đó là một gia tộc cổ xưa vô song, luôn ẩn thế không xuất hiện, nắm giữ những bí mật đại khủng bố mà rất ít người biết đến.

Nhưng khi đó, một gia tộc có thế lực cổ xưa khủng bố như Uông gia lại giao đấu với một mình Giải Cửu, tất cả thám tử phái đi đều biến mất hoàn toàn, thậm chí một số còn bị Giải Cửu thuyết phục phản bội để làm việc cho Cửu Môn.

Những thám tử đó đều là tử sĩ được Uông gia dày công nuôi dưỡng, trung thành tuyệt đối, sẵn sàng chết để bảo vệ bí mật gia tộc.

Giải Cửu đã dùng biện pháp gì để tiêu diệt và lôi kéo nhóm thám tử đó, người Uông gia đến nay vẫn chưa tìm ra đáp án.

Giải Cửu võ nghệ không giỏi, thuộc hàng cuối trong Cửu Môn, nhưng chính vị thư sinh yếu đuối này lại âm thầm xây dựng một tổ chức tình báo tương tự Uông gia, về thông tin ngầm, Giải Cửu có thể xếp hạng đầu thế giới, chỉ đứng sau Uông gia.

Hơn nữa, đừng nhìn vẻ ngoài thư sinh, nói năng nhẹ nhàng của Giải Cửu mà lầm, phải biết cháu nội của ông là Giải Vũ Thần khi mới mười mấy tuổi đã là kẻ tàn nhẫn giết người không gớm tay.

Tuy Giải Vũ Thần đi theo Nhị Nguyệt Hồng thời gian dài, bái Nhị gia làm sư phụ, nhưng việc anh ấy có thể dùng thủ đoạn sắt đá đánh bại đối thủ và những kẻ chèn ép mình từ khi còn nhỏ, chắc chắn có liên quan đến sự giáo dục của Giải gia. "Cửu gia." Ngô Tà cũng chắp tay chào, nhưng không hề có vẻ sợ hãi như Uông Huyền Thanh.

Trong ký ức của Ngô Tà, Giải Cửu gia thực sự chỉ là một thư sinh yếu đuối, tuy không hay cười nhưng không mang lại cảm giác lạnh lùng hay âm hiểm, giống như một người chú hàng xóm học thức rộng vậy. "Uông gia lại phái một cô gái đơn thuần như cô đến, không biết họ nghĩ gì nữa, còn muốn moi bí mật Cửu Môn từ miệng Thiên Chân, nực cười, quá non nớt.

Còn về mỹ nhân kế, cô cũng hơi thiếu một chút." Giải Cửu thản nhiên nói bằng giọng nhẹ nhàng. "Tiền bối thấu hiểu lòng người, Huyền Thanh tự nhiên không sánh bằng.

Nói thật, tôi cũng không biết trong nhà nghĩ gì mà phái tôi tới, vì trong đám cùng lứa, tâm kế của tôi thuộc hàng kém nhất." Uông Huyền Thanh khổ sở cười, khi đối mặt với thế hệ đầu tiên của Cửu Môn, cô ta không bao giờ che giấu điều gì. "Bên cạnh Tô gia còn thiếu người hầu hạ, cô đi phục thị Tô gia đi, đừng làm phiền Ngô Tà và Tiểu Ca nữa." Giải Cửu phân phó. "Vâng, Huyền Thanh xin cáo lui." Uông Huyền Thanh chắp tay gật đầu, sắc mặt phức tạp lui ra ngoài. "Tiểu Ca, còn nhớ tôi là ai không?" Giải Cửu có chút bất lực nhìn Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh nhíu mày, chậm rãi lắc đầu, anh chỉ nhớ những người thường xuyên xuất hiện bên cạnh Tô Mộc và Ngô Tà, còn

những người khác anh đã sớm quên sạch. "Chứng mất hồn vẫn chưa khỏi sao, ai, lại dính vào chuyện Thiết Diện Sinh này.

Ngô Tà, trông chừng Tiểu Ca cho kỹ, đừng rời xa phạm vi chúng ta quá xa.

Nếu đã có kẻ nhắm vào người Cửu Môn, vậy thì để mấy lão già chúng ta ra mặt đấu với chúng một trận.

Tôi đã tìm thấy nơi chôn cất thực sự của Thiết Diện Sinh, tôi muốn xem thử, quật mộ hắn lên rồi, hắn còn có thể làm gì để đi vào giấc mộng của Tiểu Ca nữa!" Giải Cửu nói một cách vân đạm phong khinh, Ngô Tà cuối cùng cũng thấy được một mặt tàn nhẫn hiếm hoi của Cửu gia, con ngươi anh khẽ co rụt lại.

Ngô Tà từng đọc trong ghi chép của ông nội về Giải Cửu.

Trong thời kỳ hỗn loạn đó, Giải Cửu nhờ Tô Mộc giúp đỡ đã khống chế và bồi dưỡng một nhóm người sau này trở thành lãnh đạo.

Đến xã hội hiện đại, những người đó hoặc con cháu họ đã giữ vị trí cao nhưng vẫn phục vụ Giải Cửu.

Nghĩ đến đây, Ngô Tà thấy thân phận "chú hàng xóm" của Cửu gia quả thực có chút kỳ cục.

Sau khi đuổi cô gái Uông gia đi, Giải Cửu quay lại bên cạnh Tô Mộc, báo cáo những chuyện anh đã dặn dò.

Tô Mộc không đuổi cô gái Uông gia đi mà để cô ta nghe thấy những lời Giải Cửu vừa nói.

Họ đã tìm thấy mộ huyệt thực sự của Thiết Diện Sinh, nơi chôn cất di vật của hắn.

Phải biết rằng thời đại của Thiết Diện Sinh cách hiện đại quá xa xôi, những chuyện xảy ra lúc đó đã không thể kiểm chứng, huống chi

là tìm ra mộ của một người cổ đại vốn không để lại dấu tích lịch sử.

Nhưng Giải Cửu đã làm được, người Cửu Môn đã làm được.

Uông gia không phải chưa từng tìm kiếm mộ của những cổ nhân mang màu sắc huyền bí kỳ dị này, chỉ là luôn không có manh mối, nói gì đến việc tìm ra mộ huyệt.

Tô Mộc khẽ gõ ngón tay lên bàn gỗ: "Đã tìm thấy rồi thì đi một chuyến thôi." "Vâng, tôi đã cho người canh giữ nơi đó, không để người ngoài vào." Giải Cửu gật đầu.

Giải Cửu ra mặt, làm việc khiến Tô Mộc yên tâm hơn cả Giải Liên Hoàn hay Giải Vũ Thần, hơn nữa phong cách làm việc cũng trầm ổn lão luyện hơn. "Tô gia có hứng thú với cô gái này sao?" Giải Cửu đùa một câu. "Thêm một người giúp việc thôi." Tô Mộc khẽ nheo đôi mắt thâm thúy. "Ha ha, đúng vậy, Uông gia đã phái cô ta đến, chắc chắn cô ta nằm giữa ranh giới của những nhân vật quan trọng trong tộc.

Một khi cô ta mất liên lạc, Uông gia tự nhiên sẽ phái người đến chi viện, vừa hay chúng ta ở bên đó không có nhiều nhân lực, để họ đến dọn dẹp bãi chiến trường cũng tốt." Đôi mắt Giải Cửu sáng lên, nhận ra ý đồ của Tô Mộc.

Họ chịu trách nhiệm xử lý chuyện Thiết Diện Sinh, còn những chuyện khác, người Uông gia vì cô gái này mà tự nhiên sẽ hỗ trợ Tô Mộc chuyến này, vừa hay làm vỏ bọc và thu dọn hậu quả cho anh.

Uông Huyền Thanh ngẩn ngơ, cô ta cứ ngỡ mình ở Cửu Môn có thể đóng vai trò gì đó, người Cửu Môn không có địch ý mới để cô ta ở lại.

Ai ngờ đám chủ nhân Cửu Môn này lại có tính toán như vậy.

Quả nhiên đúng như lời người trong tộc nói, đừng bao giờ nghĩ

người Cửu Môn đơn giản. "Đi nói với Hạt Tử một tiếng, thu dọn đồ đạc rồi xuất phát." Tô Mộc đứng dậy, Giải Cửu chắp tay lui ra.

Uông Huyền Thanh vẫn không nhận được bất kỳ mệnh lệnh nào, ngơ ngác đứng bên cạnh Tô Mộc, không biết phải làm gì. "Tô gia, A Ninh tới rồi." Ngoài cửa có người vào báo cáo. "Để cô ấy vào." Giữa đôi mày Tô Mộc xuất hiện một chút dịu dàng, khiến anh trông không còn bí ẩn, thâm thúy và nghiêm túc như trước. "Gia." A Ninh bước vào, một gối quỵ xuống, cúi đầu đầy xúc động, đôi mắt trong veo ngấn lệ.

Đã bao lâu rồi, Tô Mộc không còn đoái hoài gì đến cô.

Rõ ràng cô ở rất gần anh, nhưng lại luôn cảm thấy không thể chạm tới trái tim người đàn ông này. "Thời gian qua sống thế nào?" Tô Mộc tiến lên đỡ cô dậy, khóe môi khẽ cong.

Chương 303

"Gia, thời gian qua A Ninh không hề lơ là, vẫn tiếp tục nhận nhiệm vụ ám sát, công phu không hề sa sút, vẫn luôn đợi gia đưa tôi trở lại bên cạnh." A Ninh xúc động nói.

Tô Mộc nhíu mày, nụ cười trên mặt biến mất: "Ta chẳng phải đã bảo cô hãy nghỉ ngơi, sống cuộc đời của một cô gái bình thường sao?

Cô nghĩ ta không mang cô theo là vì thực lực cô không đủ?" A Ninh im lặng, không dám đoán bừa suy nghĩ của Tô Mộc, đây cũng là phong cách hành sự bấy lâu nay của cô. "Giải Cửu đâu." Tô Mộc nói khẽ với lính canh ngoài cửa. "Cửu gia vừa mới ra ngoài, tôi sẽ đi gọi ông ấy quay lại ngay." Lính canh căng thẳng chạy đi.

Uông Huyền Thanh đứng một bên, nhìn cô gái trạc tuổi mình với vẻ mặt vừa mừng vừa tủi, kinh ngạc hỏi: "Cô là sát thủ lạnh lùng A Ninh sao?" A Ninh không thèm để ý đến Uông Huyền Thanh.

Trong tài liệu của Uông gia, A Ninh lẽ ra phải là một nữ sát thủ cường hãn, dù bị gãy chân cũng không rơi một giọt lệ.

Nhưng dáng vẻ sở sở khả liên trước mắt này là sao?

Tại sao mỗi khi chuyện gì dính dáng đến Tô Mộc là mọi thứ lại bắt đầu trở nên khác biệt như vậy?

Giải Cửu biết Tô Mộc có việc gấp tìm mình, vội vàng quay lại phòng khách. "Đi giết sạch những kẻ vẫn còn dám giao nhiệm vụ ám sát cho A Ninh đi, rõ ràng đã chào hỏi rồi mà vẫn có kẻ không sợ chết, những kẻ liên quan, một tên cũng không để lại." Giọng Tô Mộc trầm thấp, đầy sức hút. "Hóa ra là chuyện này, tôi biết xong là đã giết sạch rồi, hình như vẫn còn sót một tên, để tôi cho người đi giải quyết ngay.

Chuyện của A Ninh tôi cũng đã nói rồi, nhưng cô ấy chỉ nghe lời anh thôi, chẳng còn cách nào khác." Giải Cửu nhún vai, tỏ vẻ bất lực.

A Ninh cúi đầu ngoan ngoãn, không dám nói nhiều.

Tô Mộc thở dài, anh luôn hy vọng A Ninh có thể rũ bỏ những ràng buộc cũ, trở nên giống như một cô gái bình thường, vui vẻ vì mua được chiếc túi xách hay mỹ phẩm đắt tiền, nhưng bao lâu nay trôi qua, A Ninh vẫn giống hệt cô bé sáu tuổi với ánh mắt kiên định, cầm dao giết chóc để được sống năm xưa. "Nếu đã không thay đổi được thì sau này cứ theo bên cạnh ta, không đuổi cô đi nữa, nhưng cô cũng không được để tay nhúng máu nữa, việc của cô cứ để kẻ khác làm.

Có phải không, người Uông gia?" Tô Mộc liếc nhìn Uông Huyền Thanh phía sau.

Uông Huyền Thanh nghe đến câu cuối suýt chút nữa đã chửi thề.

Hóa ra cô ta đến đây chỉ để làm tấm nền cho người Cửu Môn thôi sao?

A Ninh nghe xong liền ngoan ngoãn gật đầu, đi tới đứng sau lưng Tô Mộc, y hệt như cô thị nữ nhỏ trong nhà một vị công tử ca thời xưa.

Dù sao năm xưa, cô chính là cô bé được Tô Mộc tình cờ nhặt về.

Sau khi mọi người tập kết xuất phát, cuốn tiểu thuyết dài kỳ do Ngô Tà viết dưới thân phận Tam thúc cũng đồng thời xuất hiện trên các diễn đàn mạng.

Đến lúc này, nhiều người bình thường mới biết rằng hóa ra từ trước đến nay vẫn có những kẻ đổ đấu tồn tại, và cũng nhờ sự tồn tại của các tổ chức đổ đấu như Cửu Môn mà nhiều cổ vật trong nước mới được bảo tồn thông tin.

Đổ đấu chia thành phái Bắc và phái Nam...

Mọi người trong Cửu Môn không hề lo lắng hay để tâm đến chuyện này, vì trong thế giới của người bình thường, họ chỉ là một nhóm người bí ẩn không tồn tại, không có cách nào truy cứu.

Mộ của Thiết Diện Sinh cách Lục Đẳng Đình khá xa, ngoài Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục ra, những người khác đều có chút vướng bận, nên dẫn đầu vẫn là mấy người Tô Mộc.

Xuống xe, Hắc Bối Lão Lục tiến lên vỗ vai Hạt Tử: "Này, tôi nói này Hạt tử à, hai chú cháu mình đều già cả rồi, sao chẳng tìm được mụ vợ nào thế nhỉ?

Chú thì thôi đi, vừa xấu xí vừa mù lòa, còn Lục gia tôi uy vũ bá khí thế này..." Tô Mộc nghe một lát rồi chọn cách lờ đi tiếng ồn ào của Hắc Bối Lão Lục.

Thiết Diện Sinh vào thời Chiến Quốc chỉ là một nhân vật vô danh tiểu tốt, chỉ vì sự xuất hiện của mộ Lỗ Thương Vương mà kéo theo thân phận một tiểu quân sư trong quân đội Lỗ Thương Vương.

Có thể dựa vào những manh mối ít ỏi đó để trực tiếp tìm ra nơi chôn cất Thiết Diện Sinh, Giải Cửu tự nhiên có thủ đoạn của mình, không phải hạng tầm thường có thể so bì.

Tô Mộc nhìn môi trường xung quanh, không phát hiện ra biểu tượng phong thủy bảo địa đắc thiên độc hậu nào, ngược lại xung quanh tỏa ra âm sát chi khí.

Hắc Hạt Tử gạt bàn tay đang bá vai bá cổ của Hắc Bối Lão Lục ra, tai khẽ động: "Tô gia, nơi này không được thái bình cho lắm." Giải Cửu chắp tay sau lưng, mặc bộ trường sam xanh như năm nào bước ra: "Quả thực không được thái bình, trước khi chết, Thiết Diện Sinh đã giết sạch tộc nhân của mình tại đây, sau đó dặn dò thân vệ, sau khi hắn chết hãy chôn ngày tháng năm sinh và những vật thân thiết lúc sinh thời vào nơi này...

Nơi này vốn là hung trạch, thi thể bình thường mai táng ở đây, con cháu đời sau tất gặp tai họa ngàn năm, thi thể cũng sẽ bị âm sát chi khí xâm thực, hoặc trở thành quỷ vương tuyệt thế, hoặc trở thành cương thi oán khí ngút trời, nhưng thi cốt của Thiết Diện Sinh không có ở đây, nên những tình huống trên mới không xảy ra." Giải Cửu nói hết những tài liệu mình thu thập được.

Thiết Diện Sinh khi định mượn thời cơ Lỗ Thương Vương muốn hồi sinh người yêu đã sớm chuẩn bị đoạt lấy Quỷ Tỳ và Ngọc Dũng.

Nhưng kẻ xảo quyệt như hắn không chỉ để cho mình một con đường duy nhất, mà chọn cách để người ta chôn cất mộ di vật, đưa ngày tháng năm sinh và những vật luôn mang theo bên mình vào nơi này.

Nếu bên Lỗ Thương Vương thất bại, hắn cũng có thể mượn âm trạch hung sát này để tái sinh dưới một hình thái khác. "Có chút cổ quái." Tô Mộc nhìn thấy nhiều hơn những người có mặt ở đây.

Trong mắt Tô Mộc, trong khu rừng này tràn ngập sương đen mờ ảo, sương đen kéo dài đến mặt đất dưới chân họ, khi họ đặt chân lên mảnh đất này, làn sương đen đó liền thử dò xét, muốn quấn lấy hoặc chui vào cơ thể họ.

Loại sương đen này Tô Mộc đã từng gặp, nói một cách dễ hiểu, sương đen chính là âm khí.

Âm khí nhập thể, người bình thường khỏe mạnh cũng khó tránh khỏi một trận ốm, người thể chất yếu ớt thậm chí có thể đổ bệnh nặng không dậy nổi.

Tô Mộc cúi người, bàn tay phải khẽ chạm vào làn sương đen mà người bình thường không thể nhìn thấy, sương đen lập tức như những tinh linh nhảy nhót trên đầu ngón tay anh, nhảy múa chập chờn.

Khống chế âm khí, có lẽ cái thứ ở nơi này cũng không phải đối thủ của Tô Mộc.

Hầu hết người bình thường đều biết, sau khi chết nhập thổ, cần chọn những nơi phong thủy cực tốt để sau này âm đức có thể che chở cho con cháu, người chết cũng có thể yên nghỉ ngàn thu.

Nhưng nơi chôn cất mà Thiết Diện Sinh chọn lại đi ngược lại quy luật đó, chọn đúng mảnh đất cực âm hung sát.

Giải Cửu ở bên cạnh dùng tay gạt lớp bụi đất khô cằn trên mặt đất, sau đó những khúc xương trắng hếu lộ ra trước mắt đám người Tô Mộc. "Đâu ra mà lắm xương thế này, vừa to vừa ngắn, hình như không phải của con người?" Hắc Bối Lão Lục cau mày. "Ừm, quả thực không phải, chắc là xương cốt của loài động vật nào đó." Giải Cửu gật đầu.

Hắc Hạt Tử mũi khẽ động, trầm giọng nói: "Mặt đất chúng ta đang giẫm lên chắc hẳn được bồi đắp từ vô số xương cốt, còn mộ thất của Thiết Diện Sinh chắc là nằm dưới lớp xương cốt này." Hắc Bối Lão Lục tò mò rút một khúc xương trắng bị vùi dưới bụi đất lên, cầm trong tay ngắm nghía.

Giải Cửu nhìn qua một cái rồi tiếp tục nói: "Nhìn vết gãy của khúc xương này, con vật này khi còn sống chắc chắn chết không được yên thân, thực ra tôi vừa xem qua, xương cốt ở đây đều không toàn vẹn." Tô Mộc đã bước chân về phía khu rừng thưa phía trước.

Cây cối trong rừng đa phần là những cây được trồng từ mấy trăm thậm chí cả ngàn năm trước, trông có vẻ lộn xộn không theo quy luật nhưng thực chất lại ẩn chứa một trận pháp thần bí nào đó, những cây được trồng đều là cây hòe.

Cây hòe tụ âm, âm khí xung quanh bị những cây hòe trăm năm này bao phủ, không thể thoát ra ngoài.

Dưới ánh mặt trời, đi vào trong rừng, cái lạnh lẽo xông lên từ lòng bàn chân không cách nào ngăn cản được, khiến mấy người bình thường trong đội ngũ đều run cầm cập.

A Ninh, Ngô Tà, Uông Huyền Thanh môi đều tím tái, không ngừng rùng mình.

Chương 304

Tô Mộc nhìn Trương Khải Sơn vừa mới bước tới, khẽ gật đầu với anh. "Mấy đứa nhỏ các cháu ra ngoài chờ trước đi, chuyện tiếp theo chúng ta sẽ xử lý." Trương Khải Sơn bảo mấy tên hộ vệ bên cạnh hộ tống Ngô Tà và những người khác ra ngoài trước.

Ngô Tà tuy rất tò mò, nhưng người ra lệnh đều là bậc cha chú nên chỉ đành bất lực đi theo Tiểu Ca cùng rút lui.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn đám người Ngô Tà đi ra ngoài rồi mới cúi xuống chạm tay vào mặt đất.

Cỏ dại bị ông gạt sang một bên, lộ ra bề mặt đất dưới lớp bùn nâu đỏ rực như máu.

Trong đất máu, từng xác động vật đã chết từ lâu vẫn còn bảo tồn nguyên vẹn, giữ nguyên dáng vẻ sợ hãi, cơ thể vặn vẹo trước khi chết. "Huyết Thi Mộ?" Các môn chủ Cửu Môn không lạ gì lớp bùn màu huyết này, nghĩ năm xưa, tiên tổ của Ngô Tà cũng vì định đào Huyết Thi Mộ mà tất cả đều bỏ mạng trong đó. "Ai ở bên trong!

Không biết đây là mộ tổ tiên của làng chúng tôi sao?" "Chỉ có mấy người các người mà đòi cản chúng tôi à?" "Mọi người cùng lên đi, tôi thấy chúng cứ lén lén lút lút, chắc chắn là một lũ trộm mộ định đào mộ tổ chúng ta!" Những tiếng ồn ào tạm thời thu hút sự chú ý của nhóm Tô Mộc.

Ngay sau đó là tiếng đánh nhau và tiếng kêu thảm thiết, đồng thời nhóm Ngô Tà, Tiểu Ca cũng bị đối phương dồn ép đến chỗ Tô Mộc.

Thân thủ của Trương Khởi Linh, A Ninh, Uông Huyền Thanh không phải người thường có thể so bì, sở dĩ bị dồn đến đây là vì bao vây họ chỉ là một nhóm già trẻ gái trai.

Trông giống như những người già và trẻ nhỏ ở lại một ngôi làng miền núi xa xôi nào đó gần đây. "Dừng tay hết cho tôi!" Hắc Bối Lão Lục rút trường đao, sải bước tiến lên phía trước.

Khi thời đại mới đến, đã rất ít khi có người còn chém giết với kẻ khác, trong xã hội văn minh, có mấy kẻ nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục cầm đại đao với gương mặt đầy sẹo thịt ngang dọc mà không kinh hãi sợ hãi cơ chứ. "Giết người rồi!" "Giết người rồi!

Mọi người xông lên đi!" Trong đám dân làng vẫn có kẻ không ngừng kích động cảm xúc của người khác, khiến khung cảnh vốn đã hỗn loạn càng thêm hỗn loạn. "Mau đi gọi người đi!" "Có kẻ đến quấy phá thánh địa của tổ tiên, còn đánh bị thương người trong tộc, mau thông báo cho những người khác tới đây!" Chớp mắt, Ngô Tà và mọi người đã lùi lại đứng thành hàng với nhóm Tô Mộc, vô cùng khổ sở nhìn đám dân làng vùng núi xa xôi này.

Giải Cửu liếm đôi môi khô khốc: "Cần tôi giải quyết không?" Ông nhìn về phía Tô Mộc.

Ánh mắt Tô Mộc dừng lại trên người những dân làng này một lát, mày khẽ nhíu.

Những người này là hậu duệ của Thiết Diện Sinh sao?

Nhưng chẳng phải nói Thiết Diện Sinh năm xưa đã giết sạch tộc nhân rồi, sao còn có huyết mạch sót lại đến tận bây giờ?

Một người đàn ông trung niên quấn khăn xanh trên đầu, mặt đầy nếp nhăn bước ra từ đám đông: "Mấy người ngoại tộc các người, bây giờ đi vẫn còn kịp, lát nữa đợi những người khác trong tộc tới, chuyện các người tự ý xông vào cấm địa của tộc tôi e rằng sẽ khó mà kết thúc êm đẹp đâu!" Cuộc tranh chấp đột nhiên đổ dồn về phía Tô Mộc.

Anh nhìn những gương mặt hơi quen thuộc trong đám đông, khẽ thở dài.

Những người này là ngoại tộc của Trương gia, năm xưa khi ngoại tộc Trương gia di cư, chính anh đã sai người hộ tống họ tới đây.

Đám người Miêu tộc do ông chú Bàn Mã dẫn đầu bao vây nhóm Tô Mộc, không cho họ tiếp cận vùng lãnh thổ này. "Lão đại." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, lùi lại phía trước Tô Mộc. "Tiểu Ca, nhớ ra chuyện gì chưa?" Tô Mộc không để ý đến những người khác mà nhìn về phía Trương Khởi Linh vừa mới từ bên ngoài đi vào.

Trương Khởi Linh có nhận ra một phần những người này, năm xưa chính Trương Khởi Linh nhận mệnh lệnh của Tô Mộc đến giúp ngoại tộc Trương gia di cư tới đây.

Khi đó Tiểu Ca đã có dáng vẻ như hiện tại, còn những người này khi ấy vẫn chỉ là những đứa trẻ.

Tiểu Ca bước ra từ đám đông, những người ngoại tộc Trương gia này khi nhìn thấy anh bỏ mũ xuống liền dần dần im lặng.

Trong đám đông, ông lão người Miêu quấn khăn xanh run rẩy cất tiếng: "Tộc...

Tộc trưởng, là người phải không, Tộc trưởng..." Huyết mạch Trương gia luôn chỉ kết hợp với huyết mạch Trương gia, một khi người có huyết mạch Trương gia kết hợp với người ngoại tộc sẽ bị người Trương gia cô lập, không còn được Kỳ Lân Trương gia thu nhận nữa.

Trương Khải Sơn năm xưa cũng từng trải qua như vậy.

Trương Khởi Linh nhíu mày, nhìn ông lão đang gọi mình là Tộc trưởng, chậm rãi lắc đầu.

Chuyện cũ năm xưa, anh đã không còn nhớ rõ.

Anh tuy được trường sinh nhưng không giống như những người khác có thể giữ ký ức bất hủ, chuyện quá khứ anh luôn luôn quên sạch. "Bộp" một tiếng, ông lão quỳ xuống trước mặt Trương Khởi Linh, rồi sau đó từng bước một quỳ lạy, bò về phía anh.

Trương Khởi Linh theo bản năng lùi lại vài bước, không muốn nhận lễ quỳ bái của đối phương.

Ông lão cởi bỏ áo thân trên, lộ ra hình xăm Kỳ Lân đã dần trở nên xấu xí hung tợn.

Những người hiểu biết về Kỳ Lân Trương gia đều biến sắc.

Hình xăm Kỳ Lân này có chút khác biệt với của Trương gia, đây rõ ràng là hình xăm do con người tự xăm lên sau này, chứ không phải hình xăm Kỳ Lân bẩm sinh đã có và giữ nguyên dáng vẻ cho đến khi chết của Trương gia.

Ông lão này là hậu duệ xa hơn cả Trương Khải Sơn, là con cháu của Kỳ Lân Trương gia không biết đã kết hợp với ngoại tộc qua bao nhiêu đời.

Nhưng rõ ràng ông lão vẫn nhớ tình nghĩa huyết mạch Trương gia. "Khi tôi còn rất nhỏ, bị người bên ngoài truy sát, chính Tộc trưởng đã đến bảo vệ chúng tôi, những kẻ đó nói rằng chỉ cần huyết mạch Trương gia xuất hiện là sẽ bị chém giết sạch sành sanh!

Tộc trưởng còn nhớ không?" Ông lão quỳ đến trước mặt Trương Khởi Linh, đầu gối đã rướm máu.

Trương Khởi Linh vẫn giữ gương mặt không đổi sắc, lắc đầu.

Ngô Tà từ một bên bước tới, khi thấy Tiểu Ca quay lại, anh cũng đi theo.

Ngô Tà đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, giải thích thay cho Tiểu Ca vốn ít nói: "Tiểu Ca chỗ này không được tốt lắm, đại thúc đừng để

tâm, chuyện quá khứ Tiểu Ca đều đã quên hết rồi." Ngô Tà chỉ tay vào đầu mình, cười khổ. "Nơi này cũng là nơi Tộc trưởng từng bảo chúng tôi canh giữ, Tộc trưởng đưa chúng tôi tới đây, sau đó nói nơi này chôn cất tiên tổ Trương gia..." Ông chú Bàn Mã bắt đầu kể lại chuyện cũ.

Tô Mộc nhíu mày.

Những chuyện này năm xưa Trương Khởi Linh chưa từng nhắc với anh dù chỉ một lời.

Trương Khởi Linh nghe một hồi dường như nhớ ra điều gì, đột ngột lên tiếng: "Đây là nơi chôn cất hài nhi do Tây Vương Mẫu và Chu Mục Vương sinh ra, tôi nhớ ra rồi!" "Trương gia năm xưa từng có một kế hoạch Thánh Anh, chỉ tiếc là Thánh Anh đó không giống như họ mong đợi, không sở hữu sức mạnh thần bí cường đại nào có thể ban tặng cho họ, cuối cùng chưa đầy một tuổi đã chết yểu, vị trí chôn cất chính là nơi này." Tiểu Ca nhớ lại một số ký ức xa xưa.

Vậy tại sao Thiết Diện Sinh lại chọn nơi này làm nơi chôn cất di vật?

Chương 305

Sắc mặt Tô Mộc biến đổi, lẩm bẩm: "Hại Chu Mục Vương, quật mộ con trai Tây Vương Mẫu, oán khí thật lớn." Có quá nhiều chuyện Tiểu Ca không còn nhớ rõ nữa, dù là Tô Mộc cũng không thể nhắc nhở anh nhớ lại ký ức cũ.

Sau khi ông chú Bàn Mã quỳ xuống, người Miêu đa phần đã buông lỏng cảnh giác với nhóm Tô Mộc.

Tô Mộc phất tay để nhóm Bàn Mã lui ra ngoài lần nữa. "Quy tắc cũ." Tô Mộc mỉm cười, nhìn Hắc Bối Lão Lục với khí chất mãng hán không kém năm xưa.

Hắc Bối Lão Lục hắc hắc cười, vác đao lên vai, những người khác bắt đầu tìm kiếm, đào bới lối vào cửa mộ thất dưới chân. "Ngô Tà, Tiểu Ca, Bàn Tử...

Mọi người cứ ở bên ngoài chờ đi, nếu trong mười ngày đám lão già chúng tôi không ra được thì mọi người hãy quay về đi, quay lại thế giới của người bình thường." Khi những người khác đang bận rộn, Tô Mộc ngẩng đầu dặn dò mấy người trẻ tuổi Ngô Tà trước mặt.

Không biết vì sao, khi đến nơi chôn cất của kế hoạch "Thánh Anh" này, Tô Mộc bỗng cảm thấy một tia nguy hiểm đã lâu không gặp.

Là vì anh đã thay đổi quá nhiều vận mệnh của Cửu Môn, hay vì đã nhìn thấy bí mật của Cánh Cửa Thanh Đồng?

Mọi người cau mày.

Suốt chặng đường đi, vì có Tô Mộc nên họ chưa từng cảm thấy nguy hiểm, đây là lần đầu tiên.

Sợ sao?

Xin lỗi nhé, họ chưa bao giờ biết sợ là gì.

Trương Khởi Linh vốn không muốn rời đi, nhưng dưới sự khuyên bảo của nhóm Ngô Tà cũng đành tạm thời rút ra ngoài.

Ngô Lão Cẩu gọi đám hung thú như Hồng Hống đang ẩn náu trong núi ra để cảnh giới xung quanh, sau đó những người khác cũng đào ra lối vào cửa mộ thất dưới lòng đất.

Trên cửa đá điêu khắc hoa cỏ chim muông cổ phác, không thấy bất kỳ văn tự cổ nào.

Thiết Diện Sinh, một vị quân sư có thể hạ sát Lỗ Thương Vương - người có khả năng điều khiển Quỷ Tỳ hiệu lệnh âm binh, một thuật sĩ vô cùng giỏi âm dương phong thủy.

Một cổ nhân từng nhìn thấy Chung Cực.

Bí mật cuối cùng cất giấu trong cổ mộ của hắn rốt cuộc là gì, không ai có mặt ở đây biết được, kể cả Tô Mộc là người xuyên không. "Có mang thuốc nổ không?" Trương Khải Sơn mỉm cười nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Họ tìm kiếm một hồi mà không thấy cửa đá này có bất kỳ cơ quan đóng mở nào.

Nghĩa là thiết kế của cửa đá này chỉ có đường vào không có đường ra.

Khoảnh khắc cửa đá khép lại cũng là lúc không còn cơ hội mở ra nữa.

Ngoài cửa đá, những nơi khác đều được bao quanh bởi các cơ quan tinh vi, hễ chạm vào là cả mộ thất dưới đất sẽ nổ tung và bốc cháy.

Bí mật cuối cùng của Thiết Diện Sinh cũng sẽ biến mất khỏi thế

gian từ đó.

Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, cầm đao bước tới: "Không cần thứ đó." Hắc Bối Lão Lục đi đến bên cửa đá, cắm thanh trường đao vào khe hở, sau đó đôi mắt dần trở nên đỏ ngầu, trên cổ xuất hiện những vân lộ cổ quái giống như vết tử thi. "Mở ra cho lão tử!!!" Hắc Bối Lão Lục nghiến răng, lùi lại vài bước rồi đột ngột xông tới tung một cú đá sấm sét vào thân đao đang cắm trong khe hở. "Ầm ầm ầm!" Cảm giác đất rung núi chuyển truyền đến.

Hắc Bối Lão Lục định dùng sức một người lay chuyển cánh cửa đá khổng lồ nặng vạn cân!

Đây cũng là lần đầu tiên Hắc Bối Lão Lục bộc phát sức mạnh khủng bố như vậy trước mặt mọi người, và có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Sau khi Hắc Bối Lão Lục lặp lại hành động đó vài lần, cửa đá bị anh đá thủng một lỗ lớn, lỗ hổng đủ cho một người trưởng thành chui qua. "Lục gia, để tôi giúp ông." Bán Tiệt Lý duỗi đôi tay, đi tới bên cạnh Hắc Bối Lão Lục.

Đôi cánh tay của Bán Tiệt Lý có sức mạnh kinh người, năm xưa đã có thể nhổ bật gốc cây dương liễu.

Chẳng mấy chốc, Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Lão Lục đã mở ra một lối đi bên cạnh cửa đá.

Tề Thiết Chủy mỉm cười, nhanh nhẹn mở chiếc ô đen trong tay: "Tô gia, mời." Tô Mộc gật đầu với Tề Thiết Chủy, đi đến trước cửa đá rồi dừng lại: "Nói thật với các vị, phía trước có thể có nguy hiểm lớn, nếu ai sợ có thể quay về, tôi sẽ không trách bất cứ ai, quy tắc cũ." "Sợ?" Ánh mắt Trương Khải Sơn hiện rõ vẻ cuồng ngạo. "Cửu Môn còn đó, Tô gia còn đó, có gì phải sợ?" Nhị Nguyệt Hồng mân mê chiếc nhẫn Trương Khải Sơn tặng năm xưa. "Tôi vốn đã là kẻ sống dở chết

dở rồi, ha ha ha." Bán Tiệt Lý cười sảng khoái. "Con cháu đầy đàn, đời tôi thế là đủ rồi." Ngô Lão Cẩu vuốt râu. "Lão đại đi đâu, Lão Lục đi đó!" Hắc Bối Lão Lục vác đao. "Chàng sinh thiếp chưa sinh, thiếp sinh chàng đã già..." Hoắc Tiên Cô lẩm bẩm. "Tôi ấy à, vốn là một kẻ mờ nhạt, nhờ có lão đại mới trở thành Bát gia của Cửu Môn, mới là Tề Thiết Chủy mà cả thế gian đều biết đến." Tề Thiết Chủy cầm ô, mỉm cười nói. "Lần này tôi chỉ có một mình, tôi cũng không cần phải tính toán gì cho mọi người nữa, tôi không biết võ công, cũng chẳng có gan dạ gì, nếu có nguy hiểm mà mọi người đều ở đó thì tôi cũng nên có mặt." Giải Cửu đẩy gọng kính vàng. "Cái cửa này...

để tôi xông vào trước cho các ngươi!

Trần Bì tôi cả đời không thua kém ai!

Trần Bì tôi cả đời không hổ thẹn với ơn nuôi dưỡng của sư phụ và sư nương!" Một bóng dáng già nua nhanh chóng chạy lướt qua trước mặt nhóm Tô Mộc, rồi nhảy thẳng vào lỗ hổng cửa đá tối om không thấy rõ năm ngón tay.

Trần Bì A Tứ.

Nhị Nguyệt Hồng mân mê chiếc nhẫn, thở dài: "Dù có thế nào, Trần Bì vẫn là đứa đồ đệ hư hỏng của tôi, xin lỗi mọi người, tôi cũng đi đây." "Nhị Nguyệt Hồng!" Trương Khải Sơn quát lớn một tiếng, cũng lao vào theo.

Mười ngày sau.

Trương Khởi Linh đưa Bàn Tử và Ngô Tà rời đi.

Ba năm sau.

Đạo Mộ Bút Ký đã gây sốt khắp cả nước.

Ngô Sơn Cư lặng lẽ khai trương.

Chương 306

Tiểu Ca Trương Khởi Linh không còn đi canh giữ Cánh Cửa Thanh Đồng nữa mà ở lại bên cạnh Ngô Tà làm hộ vệ cho Ngô Sơn Cư.

Bàn Tử vẫn như cũ, không ngồi yên được.

Chỉ là theo lời nhắc nhở của Tô Mộc, trong Đạo Mộ Bút Ký không hề có bất kỳ ghi chép nào về "Tô gia".

Cửu Môn Đề Đốc.

Thời đại hậu Cửu Môn.

Người ta sẽ chỉ nhớ những thứ này.

Vì sức nóng của Đạo Mộ Bút Ký, tiệm đồ cổ Ngô Sơn Cư ở một nơi nào đó tại Giang Nam đành phải đổi tên thành tiệm đồ cổ "Bình Tà".

Công việc kinh doanh đồ cổ vốn công khai cũng vì sự quản lý của cấp trên ngày càng nghiêm ngặt mà đành phải đổi thành tiệm đồ cổ ngầm chỉ có số ít người biết tới.

Liên tiếp nhiều năm, tiệm đồ cổ "Bình Tà" không còn nhận được món đồ cổ quý hiếm đặc biệt nào nữa, những người biết đến cái tên gốc Ngô Sơn Cư cũng ngày càng ít đi.

Nhóm Tô Mộc mất tích, cấp trên cũng từ bỏ việc duy trì thân phận đối với Cửu Môn.

Ngô Tà không có ý định nhập thế, cấp trên cũng không nói gì nhiều, anh cùng Tiểu Ca và Bàn Tử một lần nữa trở thành những người bình thường.

Truyền thuyết chỉ còn là truyền thuyết.

Nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc...

Không biết nhóm Tô Mộc đã biến mất bao lâu. "Chẳng biết đã cạo râu bao nhiêu lần rồi, đúng là thời gian không tha cho ai cả." Ngô Tà thở dài, dùng máy cạo râu điện cạo lớp râu dưới cằm. "Bàn Tử, lại đi đánh bạc à?" Ngô Tà liếc thấy Bàn Tử vừa từ bên ngoài về, cả người toát ra vẻ suy sụp, cúi gầm mặt, tóc và râu đã rất dài.

Bàn Tử thở dài bằng giọng điệu của nửa tháng trước: "Không bạc thì lấy đâu ra tiền, bên trên quản ngày càng chặt, mấy món bảo bối trước kia chưa kịp bán giờ chẳng dám mang ra, cũng chẳng dám đi đổ đấu nữa, còn gì là thú vị." "Uống rượu rồi à?" Ngô Tà lắc đầu khi ngửi thấy mùi hôi hám trên người Bàn Tử. "Tiểu Ca đâu?

Lại đến chỗ đó tìm họ à?

Sắp đào xới nơi đó lên đến mười vạn dặm rồi mà vẫn tìm." Bàn Tử ợ một cái, miệng đầy mùi rượu. "Không nói chuyện với ông nữa, tôi vừa nhận được tin tức, nghe nói vùng ngoại ô không xa có xảy ra sự kiện linh dị, tôi đi xem trước." Ngô Tà đặt máy cạo râu xuống, xách chiếc túi không biết đựng gì bên cạnh bước ra ngoài.

Bàn Tử vươn tay: "Tìm cái khỉ gì mà tìm!

Sự kiện linh dị gì chứ?

Lần trước có tên biến thái liên tiếp giết mấy người, liền bị người ta đồn là ác quỷ chuyển thế, hại chúng ta chạy mấy trăm cây số, còn lần trước nữa..." Bước chân Ngô Tà khựng lại, tay xách túi khẽ run: "Chẳng lẽ không tìm nữa sao?" Bàn Tử lếch thếch nằm bệt ở góc tường cách đó không xa, từ trong túi móc ra nửa chai rượu nhị oa đầu chưa uống hết, dốc vào miệng: "Chúng ta đã tìm gần mười năm rồi, Ngô Tà, còn muốn thế nào nữa...

Tôi cũng không muốn nói gở, tôi cũng mong Lục gia có thể về nhìn tôi một cái, dù là báo mộng cũng được...

Khụ khụ, không nói nữa, tôi đi trước đây." Ngô Tà ho khẽ hai tiếng, cổ họng có cảm giác chua xót, rồi bước ra ngoài.

Bàn Tử đột ngột ném chai rượu vào thùng rác: "Mẹ kiếp!" Bàn Tử vừa chửi thề vừa bước những bước lảo đảo, nhanh chóng đuổi kịp Ngô Tà, ngay khi Ngô Tà chuẩn bị khởi động xe tải, anh nhảy tót vào thùng xe phía sau.

Ngô Tà cảm nhận được vật nặng rơi vào thùng xe, mỉm cười bất lực, nổ máy phóng xe về phía trước.

Ở ghế lái, Ngô Tà đọc to nội dung tin tức nhận được: "Dựa theo tin tức tôi có được, tình hình lần này hoàn toàn khác với trước kia, hung thủ là một vật ký sinh, khi sinh ra là một cặp song sinh nhưng bào thai kia đã hòa làm một với cô ta, năm cô ta mấy tuổi đã làm phẫu thuật cắt bỏ vật ký sinh đó, nhưng dường như phẫu thuật không thành công, vẫn để lại mầm mống.

Theo lời người bên đó, vật ký sinh đó có khả năng di chuyển vật thể từ xa, còn có thể làm thay đổi từ trường..." "Cái đó thì liên quan quái gì đến Cửu Môn hả!" Bàn Tử nhìn bầu trời xám xịt, bất lực thở dài. "Tôi muốn đến xem thử vật ký sinh đó có thần kỳ như vậy không, liệu có sức mạnh thao túng thời không để cứu Tô gia và mọi người ra không, như vậy Tiểu Ca sẽ không phải mãi đi tìm nhóm Tô gia nữa." "Hai thằng ranh con, đời Bàn gia này đúng là tiêu tùng vì hai đứa rồi, hai đứa, ợ, hai đứa hay là cứ ở bên nhau luôn đi cho xong, mẹ nó chứ..." "Cút..." Ngô Tà nhanh chóng đến hiện trường vụ án.

Vụ án đã được chuyển giao cho tòa án, tòa án cũng đã phán quyết người phụ nữ đó vô tội, thuộc loại mắc bệnh tâm thần và đưa vào bệnh viện tâm thần.

Hiện trường vụ án cũng đã được dọn dẹp sạch sẽ nhưng vẫn bị phong tỏa bởi băng rôn cảnh cáo.

Ngô Tà chui qua băng phong tỏa, cùng Bàn Tử bước vào hiện trường.

Hiện trường vụ án giết cả gia đình đó đã không còn thấy vết máu, cũng không cảm thấy có gì cổ quái. "Người đã bị nhốt vào bệnh viện tâm thần rồi, tìm kiểu gì đây?" Bàn Tử đã tỉnh rượu không ít, nhìn hiện trường sạch sẽ mà lắc đầu.

Ngô Tà im lặng một lát, lấy máy tính ra tra cứu bệnh viện tâm thần nơi người phụ nữ đó bị giam giữ.

Bệnh viện tâm thần Giang Đông. "Đây là người thứ mấy rồi?" Tô Mộc cầm chiếc ô đen, đứng giữa bầu trời cao đầy mưa phùn.

Hắc Bối Lão Lục đứng bên cạnh cau mày: "Kể từ lần trước chúng ta ép lũ đó tự sát, dường như những phương pháp trường sinh đã bị chúng tung ra ngoài, đây đã là người bình thường thứ hai mươi mà chúng ta phát hiện đang tự nghiên cứu thuật trường sinh trong vòng mười năm qua." Dưới lưỡi đao của Hắc Bối Lão Lục là một người phụ nữ tóc tai rũ rượi, mặt trắng bệch, dáng người mảnh mai, đang giơ tay cầu xin Hắc Bối Lão Lục tha mạng.

Năm xưa sau khi vượt qua cái bẫy do Thiết Diện Sinh tạo ra, nhóm Tô Mộc đã thoát ra từ một nơi khác.

Sau khi ra ngoài, Tô Mộc dẫn theo người của Cửu Môn đi tìm Tây Vương Mẫu và Vạn Nô Vương, những kẻ trường sinh vẫn còn tồn tại trên đời.

Sau một thời gian đấu tranh, Tô Mộc đã tiêu diệt Tây Vương Mẫu và Vạn Nô Vương.

Người Uông gia dưới sự uy hiếp của Tô Mộc cũng đã giải tán tổ

chức Uông gia.

Ngay khi Tô Mộc ngỡ rằng mọi chuyện đã hoàn thành, mọi người cuối cùng có thể nghỉ hưu hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp, thì một kẻ đầy vảy cá bắt đầu gây ra các vụ án ở vùng Hải Nam.

Vô tình, Tô Mộc bị cuốn vào những vụ án quái vật đột ngột xuất hiện trên thế gian này.

Qua nghiên cứu phát hiện, những quái vật này đều tương tự như Tây Vương Mẫu và Vạn Nô Vương, đều vì có được thứ gì đó mà đạt được trường sinh, nhưng lại trở nên không ra người không ra ngợm, mất đi nhân tính.

Mười năm qua, sở dĩ nhóm Tô Mộc không còn đi tìm Ngô Tà, Bàn Tử là vì những bí ẩn về những kẻ trường sinh đột ngột xuất hiện này vẫn chưa được giải khai, họ không muốn để mấy đứa trẻ đó dính vào.

Tề Thiết Chủy, Hoắc Tiên Cô, Ngô Lão Cẩu và cả Trần Bì đều đã được Tô Mộc đưa đến một nơi an toàn để dưỡng bệnh.

Mấy người họ trong mười năm này vì tiếp xúc với những vụ án cổ quái này mà nhiễm phải một loại virus kỳ lạ, một loại virus mà ngay cả người chết cũng không tránh khỏi, không thể tỉnh lại, chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng. "Gọi điện cho Cửu thúc xem có phát hiện được gì không." Tô Mộc nói khẽ.

Trương Khải Sơn ở bên cạnh gật đầu, đi sang một bên lấy điện thoại gọi cho Cửu thúc ở xa tận Trường Sa.

Một lát sau, Trương Khải Sơn quay lại, mày khẽ nhíu nói: "Những manh mối đó Cửu thúc cảm nhận được có khí tức u minh, nhưng lại không có đủ bằng chứng chứng minh có liên quan đến quỷ hồn, vẫn chưa có manh mối rõ ràng nào." "Tuy nhiên Cửu thúc nói, vào thời của họ, từng có một thuật sĩ tà môn tung ra một tin tức trong giang hồ, có

thể liên quan đến những chuyện kỳ lạ này.

Chương 307

Trăm năm trước, có thuật sĩ phát hiện ra trong cơ thể những người sống cả trăm năm sẽ có một loại 'cổ bảo' (báu vật cổ), nếu tìm thấy và khoét nó ra khỏi cơ thể người khi họ còn sống, sau đó dùng máu người nuôi dưỡng thì có thể đạt được khả năng thông hiểu âm dương, thậm chí là phá vỡ âm dương." Trương Khải Sơn nói đoạn rồi dừng lại: "Địa bảo trong Thiên linh địa bảo, đây là thủ đoạn sở trường nhất của phái 'Biệt bảo nhân' trong Ngoại bát môn.

Người trong nghề này cả đời không được kết hôn, cũng không được hạ mộ, nếu không sẽ bị phản phệ mà chết, chẳng lẽ đứng sau chuyện này chính là thủ đoạn của 'Biệt bảo nhân'?" Trương Khải Sơn cau mày nhìn Tô Mộc.

Khi Cửu Môn mới thành lập, một số người trong Ngoại bát môn đã đến chúc mừng, nghề nghiệp Biệt bảo nhân Tô Mộc cũng có nghe qua.

Nhưng lúc đó anh không chú ý, cứ ngỡ đó chỉ là một tổ chức thuật sĩ phong thủy bình thường tản lạc trong dân gian.

Nhưng có vẻ hiện tại những chuyện này đều có chút liên hệ với Biệt bảo nhân.

Biệt bảo tương linh, Dương Quan.

Thiên địa phân âm dương, có tròn ắt có khuyết, và Biệt bảo nhân chính là những kẻ tìm kiếm những mảnh khuyết đó để bù đắp, biến những thiên linh địa bảo vô chủ tản lạc trong thiên địa thành của riêng mình.

Chuyện trong cơ thể người trăm tuổi tồn tại 'địa bảo' chắc hẳn là do Biệt bảo nhân tung ra.

Tại sao nhóm Tô Mộc lại nghi ngờ những chuyện ly kỳ này có liên quan đến Biệt bảo nhân trong Ngoại bát môn?

Đó là vì ngay trong thời gian này, quái vật ngày càng lộng hành, sau khi bị nhóm Tô Mộc phát hiện và tiêu diệt, họ đã tìm ra nguồn gốc sức mạnh của quái vật.

Sau khi điều tra chứng minh, đây đều là những thiên linh địa bảo ly kỳ vốn không nên tồn tại trên thế gian.

Những thiên linh địa bảo này căn bản không phải người bình thường có thể phát hiện ra công dụng hay tìm thấy sự tồn tại của chúng, ngoại trừ những người trong Ngoại bát môn ra, người bình thường khác hoàn toàn không biết công dụng của chúng.

Huống chi là dùng trên người kẻ khác để kiểm tra hiệu quả. "Tài liệu năm xưa về truyền nhân Dương Quan của Biệt bảo nhân trong Ngoại bát môn có ghi chép gì không?" Tô Mộc nheo đôi mắt thâm thúy nhìn về phía xa.

Trương Khải Sơn cau mày: "Truyền thừa trong Ngoại bát môn đa phần không phải truyền thừa theo huyết thống gia tộc mà sẽ chọn ngẫu nhiên một số đứa trẻ có thiên phú dị bẩm để tự bồi dưỡng, nên rất khó xác định Biệt bảo nhân Dương Quan của Ngoại bát môn hiện tại có còn là gia tộc năm xưa hay không." "Tìm thấy rồi lão đại!" Hắc Bối Lão Lục tìm tòi trong cái xác đó một lúc rồi lấy ra một miếng vảy to bằng bàn tay.

Trương Khải Sơn đón lấy, quan sát kỹ một lát rồi trầm giọng nói: "Đầu tháng 7 năm 1938, tại một khu vực nọ liên tục có mưa lớn suốt một tháng, vào một ngày nọ, một con rồng sống đã rơi xuống từ trong cơn mưa..." Đầu tháng 7 năm 1938.

Tô Mộc từng rời Trường Sa một chuyến chính là để dò hỏi về sự kiện rồng rơi ly kỳ đó, sau khi về Tô Mộc cũng đã kể cho người Cửu

Môn nghe.

Chỉ là khi Tô Mộc đến được địa điểm rồng rơi thì con rồng sống đó đã biến mất, đến lần xuất hiện tiếp theo, người đi đường chỉ thấy một bộ xương rồng trắng hếu.

Và theo thông tin Tô Mộc dò hỏi được năm xưa, có người tận mắt thấy khi con rồng đó rơi xuống, trên người nó thiếu mất một miếng vảy, do khi đó miếng vảy trên người rồng rất lớn, vết thương lại dữ tợn nên người ta mới ghi nhớ kỹ.

Miếng vảy rồng trong tay Trương Khải Sơn tỏa ra ánh đỏ nhạt, dường như mang theo một loại sức mạnh thần bí nào đó. "Cấy miếng vảy rồng này vào cơ thể người sẽ có thể thay đổi gen nhân loại, tăng cường sức mạnh, tốc độ, thể lực và khả năng phòng ngự, nhưng lại làm mất đi ý thức vốn có của con người." Trương Khải Sơn cầm ô đứng bên cạnh Tô Mộc. "Tra thử tài liệu về những người tận mắt chứng kiến sự kiện rồng rơi năm đó đi, càng chi tiết càng tốt, đăng nhập vào tài khoản và mật khẩu chính thức của Cửu Môn chúng ta, tra trên mạng S." Tô Mộc hít một hơi thật sâu.

Có những tài liệu mà mạng internet bình thường không thể tra cứu được, chỉ có quyền hạn cao hơn mới có thể truy cập.

Vùng ngoại ô Giang Nam.

Trong một căn phòng khách cho thuê.

Trương Khải Sơn đứng dậy khỏi máy tính, đôi mắt sáng lên: "Có tin tức rồi, những người khác tận mắt chứng kiến sự kiện rồng rơi năm đó hầu như đều đã chết, tra đến con cháu hậu đại của họ cũng không thấy có gì bất thường, ngoại trừ người này, người này không có hậu đại nhưng lại có dấu vết hoạt động của danh tính, tọa độ địa điểm xuất hiện lần cuối của người này cũng đã có." "Tôi và Lục gia sẽ đi xác định trước, đi thôi Lục gia." Trương Khải Sơn thu máy tính,

gọi Hắc Bối Lão Lục đi ra ngoài trước. "Ầm ầm ầm ~" Trong đêm tối, ngoài trời vẫn đang mưa tầm tã.

Bóng dáng Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục đã biến mất tăm.

Tô Mộc thở dài đi đến bên cửa sổ, dường như từ khi họ phá giải được bí mật của Chung Cực, thế giới này bắt đầu trở nên hỗn loạn và phức tạp hơn.

Ngay lúc đó, Tô Mộc nhìn thấy bóng dáng một cô gái đang hốt hoảng ngã gục trong cơn mưa lớn.

Tô Mộc cau mày, vùng ngoại ô Giang Nam rất ít người qua lại, nhìn cách ăn mặc của cô gái chắc cũng không đến mức thảm hại thế này.

Tô Mộc đạp chân lên cửa sổ, cầm theo chiếc ô cốt kim đen nhảy xuống từ cửa sổ.

Độ cao tầng sáu, chỉ trong nháy mắt đã tới nơi.

Tô Mộc đỡ cô gái đang nằm trên mặt đất ẩm ướt dậy, lắc nhẹ người cô. "Cứu, cứu tôi, tôi không muốn luân hồi, tôi không muốn luân hồi..." Cô gái tỉnh lại, sợ hãi nói một câu như vậy.

Tô Mộc nhíu mày, không muốn luân hồi, chẳng lẽ đối phương là quỷ hồn?

Nhưng trong cảm nhận của Tô Mộc, trên người cô không hề có chút tử khí nào.

Không đúng.

Tô Mộc cẩn thận cảm nhận khí tức trên người cô gái này, đột nhiên cảm thấy một tia quỷ dị.

Linh hồn và thể xác của cô gái đang bị một loại sức mạnh nào đó

lôi kéo, đang từ từ đi về một nơi nào đó.

Chuyện này là sao?

Ngay sau đó, Tô Mộc với tốc độ cực nhanh đưa cô gái quay lại phòng khách. "Tích đáp tích đáp tích đáp ~" Thời gian đang trôi qua nhanh chóng.

Tô Mộc ngồi bên cạnh cô gái đang hôn mê, đợi đến mười hai giờ đêm, trên người cô gái đột nhiên xuất hiện một luồng sức mạnh thần bí cường đại bao phủ lấy cô.

Tô Mộc đưa tay ra nhưng bị loại sức mạnh đặc biệt đó ngăn cách bên ngoài.

Tô Mộc nhíu mày, tay tăng thêm lực, phá vỡ bức màn sức mạnh đặc biệt đó, chạm vào tay cô gái.

Sau đó, luồng sức mạnh thần bí cường đại đó đã đưa cả Tô Mộc và cô gái biến mất khỏi vị trí cũ.

Sau khi luồng ánh sáng trắng chói mắt tan đi, Tô Mộc phát hiện mình đã đến một không gian khác, mà không gian này lúc này lại đang là ban ngày, đồng thời anh cũng nhìn thấy chiếc xe khách lớn trong không gian trước mặt.

Tô Mộc đứng dậy khỏi vị trí, đi đến bên cạnh cô gái vẫn còn đang hôn mê.

Bên cạnh cô gái có một chàng trai cũng đang trong trạng thái hôn mê, khí tức đặc biệt tương tự cô gái trên người cậu ta vẫn chưa tan hết.

Tô Mộc bước qua người chàng trai, nhéo nhéo cái má phúng phính của cô gái.

Cô gái tỉnh lại lần nữa, đôi mắt trống rỗng tràn đầy sự sợ hãi tột

cùng, rồi cô nhìn thấy Tô Mộc. "Làm sao có thể!" "Anh không phải hành khách trên chuyến xe này, sao anh cũng bị kéo vào vòng lặp!" "Tất cả chuyện này rốt cuộc là sao chứ?!" "Tiêu hạc vân, Tiêu hạc vân mau tỉnh lại đi, lại có thêm người nữa vào vòng lặp với chúng ta rồi." Bối cảnh: Xe buýt.

Chương 308

Sức mạnh thần bí: Không xác định.

Nhân vật liên quan: Lý Thi Tình và chàng trai tên Tiêu Hạc Vân.

Không gian đặc biệt: Vòng lặp vô hạn sau khi chết, xuất hiện lại trên xe buýt tuyến số 48, bắt đầu từ lúc Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Nguyên nhân tử vong: Vụ nổ xe buýt.

Người thao túng: Không xác định.

Lưu ý: Một khi Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân rời khỏi xe buýt mà không tiếp xúc với sóng xung kích của vụ nổ, họ sẽ lại rơi vào 'vòng lặp' vào đúng 12 giờ đêm, sau đó tỉnh lại trên chuyến xe trước lúc nổ.

Tô Mộc nhíu mày, nhìn không gian đặc biệt rõ ràng là khác thường này, theo bản năng phóng thích một chút sức mạnh của mình. 'Ong ong ong' Trong không khí lập tức xuất hiện những gợn sóng như thể một viên đá rơi vào mặt nước yên tĩnh, chỉ mình Tô Mộc là có thể nhìn thấy.

Anh muốn đột phá không gian nhỏ quỷ dị này, việc đó hoàn toàn khả thi, nhưng nó sẽ phá hủy cả không gian này, đồng thời khiến hai nam nữ kia vĩnh viễn bị kẹt lại bên trong.

Đây không phải là không gian thuộc thế giới thực bên ngoài, mà là một dạng tồn tại đặc biệt kiểu như lỗ sâu hoặc thế giới song song.

"Nhìn tôi này, nói cho rõ ràng xem chuyện này là thế nào." Tô Mộc cúi đầu, nhìn đôi nam nữ đang lôi kéo nhau bên cạnh.

Cô gái run rẩy, bắt đầu kể lại câu chuyện kỳ lạ đã xảy ra với mình.

Cô tỉnh dậy sau một cơn mơ dài, phát hiện mình đang ngồi trên chuyến xe buýt tuyến số 48.

Lúc đó, cô cứ thuận theo tự nhiên mà ngồi xe đi tiếp.

Nhưng chuyến xe này hễ cứ đi qua một địa điểm nhất định, hoặc có tiếng chuông điện thoại vang lên là sẽ phát nổ.

Sau đó, cô lại rơi vào vòng lặp, lại xuất hiện trên xe, lại trải qua vụ nổ.

Hoặc nếu không thì phải chờ đến 12 giờ đêm để bị chuyển dịch về lại xe buýt.

Nghe cô gái kể xong hết thảy, Tô Mộc mím môi: "Tại sao lại nổ?" Lý Thi Tình lắc đầu.

Chàng trai đeo kính bên cạnh cô đẩy gọng kính trên sống mũi, giải thích: "Dường như là va chạm với phương tiện khác.

Anh tên là gì?

Tôi cũng là người bị kéo vào vòng lặp này, tôi tên Tiêu Hạc Vân." Tiêu Hạc Vân đưa tay ra, nhưng Tô Mộc lắc đầu, bắt đầu quan sát xung quanh.

Trong không gian độc lập này dường như có một loại hạn chế thần bí nào đó đang trói buộc sức mạnh của Tô Mộc, khiến anh không thể mở rộng cảm tri hay thi triển sức mạnh một cách thỏa thích.

Hơn nữa, anh còn phải tìm ra thứ vật chất tạo nên không gian này, hoặc là một kẻ nào đó?

"Anh ta có vẻ không phải hành khách trên xe chúng ta, làm sao anh ta vào được vòng lặp nhỉ?" Tiêu Hạc Vân nghi hoặc nhìn Tô Mộc có vẻ lạnh lùng, hỏi cô gái bên cạnh.

Lý Thi Tình lắc đầu, cô cũng không biết tại sao Tô Mộc đột nhiên

lại xuất hiện trên xe, tiến vào vòng lặp vốn chỉ có cô và Tiêu Hạc Vân.

"Anh đừng không tin, chúng tôi nói thật đấy.

Nếu không thì lát nữa đến trạm dừng phía trước, anh đi theo chúng tôi xuống xe, sau đó chiếc xe này sẽ nổ tung, rồi đến 12 giờ đêm chúng ta sẽ lại quay về đây, lại bị nổ tiếp." Môi cô gái hơi tái đi.

Dù có thể vào vòng lặp vô hạn, nhưng cảm giác bị nổ tung vẫn tồn tại trong ký ức của cô.

Cái đau thấu xương khi ở giữa tâm vụ nổ đó, chẳng ai muốn trải nghiệm thêm lần nào nữa.

Tô Mộc lắc đầu: "Hai người cứ xuống đi, tôi ở lại trên xe xem tình hình thế nào." "Hả?

Sẽ chết thật đấy!

Dù chúng ta không thực sự chết hẳn, nhưng cái cảm giác đó, cái cảm giác đó..." Lý Thi Tình khẽ cắn môi.

"Không sao, cứ yên tâm đi." Tô Mộc xua tay.

Ngay sau đó, xe buýt số 48 đến trạm dừng tiếp theo, tốc độ xe bắt đầu chậm lại rồi dừng hẳn bên lề đường.

Một chàng trai mặc áo mũ trùm đen, ôm túi đựng laptop bước lên xe.

Khi cậu ta lên xe, Lý Thi Tình đã đi đến điểm xuống phía sau: "Cậu ta sẽ bị vấp, rồi ngồi ở hàng cuối cùng, vị trí bên phải sát cửa sổ." Rõ ràng Lý Thi Tình vẫn sợ Tô Mộc không tin những gì cô đã trải qua.

Quả nhiên, chàng trai mặc áo trùm đầu đó vấp một cái ngay cửa trước, rồi cúi đầu đi thẳng xuống hàng ghế cuối, ngồi bên phải sát cửa sổ.

Ngay khi vào không gian này, Tô Mộc đã cảm nhận được luồng sức mạnh đặc biệt bao quanh.

Nghe cô gái kể xong, anh đã hoàn toàn tin tưởng.

"Ừ, hai người xuống xe trước đi, chờ tôi ở bờ sông bên kia." Tô Mộc chỉ một hướng.

"Anh... tôi..." Lý Thi Tình trợn tròn mắt.

Cô chẳng phải đã nói với Tô Mộc rồi sao?

Lát nữa xe sẽ nổ, không một ai trên xe sống sót.

Tô Mộc đã chọn ở lại thì lát nữa chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái hôn mê, chờ đến 12 giờ đêm cả ba cùng tỉnh lại mới đúng chứ.

Tuy nhiên, cửa xe đã đóng, xe lại bắt đầu lăn bánh.

Tô Mộc không ngồi xuống mà đứng ngay chỗ cửa sau, quan sát không gian thần bí quái đản này.

Anh nhìn về phía trước, chờ đợi vụ nổ xảy ra.

Xe buýt chạy nhanh, khi qua một đoạn đường, tài xế không cẩn thận quẹt trúng một shipper chạy xe điện phía trước, sau đó xe buýt đánh lái gấp sang phải rồi đâm vào một phương tiện khác đang lưu thông.

Không đúng.

Tô Mộc nhìn hết thảy, lông mày lại nhíu chặt.

Va chạm nhẹ thế này sao có thể gây nổ được? 'Oành!' Tiếng nổ đinh tai nhức óc, khói lửa mịt mù.

Chương 309

Nhìn chiếc xe buýt đã tan tành và những hành khách trên đó, Tô Mộc hít sâu một hơi, chậm rãi bước xuống từ chiếc xe đã mất nóc: "Không phải nổ do tai nạn, trong không khí có mùi thuốc súng." "A!

Người này... người này thế mà không hề hấn gì, không chết sao??" "Vụ nổ lớn thế kia mà vẫn có thể thản nhiên bước ra, là người hay ma vậy?" "Mau quay lại, quay lại đi!" "Ơ, sao đèn của tôi hỏng rồi?" "Camera điện thoại của tôi cũng thế, đột nhiên không chụp được nữa!" "Cái này... không phải là gặp ma đấy chứ?

Giữa ban ngày ban mặt mà gặp ma sao?" Có người đi theo phía sau Tô Mộc.

Đi được vài bước, anh quay người lại, mỉm cười với đám người hiếu kỳ đó.

Hàm răng Tô Mộc rất trắng, nụ cười mà anh tự cho là rất sạch sẽ và tỏa nắng.

Nhưng anh quên mất rằng mình vừa bước ra từ tâm một vụ nổ, nơi người chết kẻ thương tích đầy mình, mà anh lại bình an vô sự.

Nụ cười đó của Tô Mộc đối với đám người đi theo chẳng khác nào ma quỷ âm sâm.

"Sắp ăn thịt người rồi!

Chạy mau!" "Cái hàm răng trắng nhởn kia trông âm sâm quá, là ma cà rồng à?" "Tôi thấy giống lệ quỷ hóa thân từ linh hồn người chết trên xe hơn!" "Lảm nhảm cái gì, hắn là kẻ tình nghi đấy, hắn định giết chúng ta bịt đầu mối, tiếc là tôi đã báo cảnh sát rồi." Tiêu Hạc Vân và Lý Thi Tình đang đợi ở bờ sông theo lời dặn, thấy Tô Mộc đi tới cùng

một đám người vây xem thì không khỏi đau đầu.

Ngay sau đó, khi Tô Mộc còn chưa kịp lại gần họ, cảnh sát đã ập đến bao vây cả ba, đối đãi như với những tội phạm cực kỳ nguy hiểm.

Tô Mộc giơ tay lên, lắc đầu với Lý Thi Tình: "Vụ nổ là do con người, tôi ngửi thấy mùi thuốc súng." Trán Lý Thi Tình xuất hiện vài vạch đen: "Anh không trải qua vụ nổ à?" Tô Mộc gật đầu: "Tôi bước xuống từ chiếc xe bị nổ, vị trí nổ ở đâu tôi cũng cảm nhận được rồi.

Có phải cần đợi đến 12 giờ đêm mới có thể tiếp tục vào vòng lặp không?" Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân đã bị cảnh sát áp sát và còng tay.

Cô gật đầu: "Đúng, phải đợi đến 12 giờ đêm." "Vậy được, tôi đi dạo loanh quanh chút, hẹn gặp lại vào ngày mai." Tô Mộc cười, sau đó đẩy nhẹ viên cảnh sát bên cạnh rồi nhảy xuống dòng sông cao hơn mười mét.

Chẳng còn cách nào khác, anh đã quen với việc không để lộ sự tồn tại của mình trong thế giới người thường.

Dù đây chỉ là một thế giới song song ảo, chẳng liên quan gì đến thực tế. 'Tõm!' Cảnh sát vội vàng chạy đến nhìn xuống dòng sông.

Một phút, năm phút, mười phút, ba mươi phút, rồi một tiếng trôi qua.

Mặt hồ mênh mông không có vật cản, nhưng mặt nước yên tĩnh đến thấu suốt đó sau khi Tô Mộc nhảy xuống thì chẳng thấy anh ngoi lên nữa.

Một tiếng rưỡi sau, cảnh sát bất lực lắc đầu rút đội, đồng thời yêu cầu trích xuất camera gần đó để tìm tung tích.

Cảnh sát bắt đầu gọi cứu hộ và thợ lặn đến tìm kiếm thi thể, vì một người sống sờ sờ không thể nào bốc hơi khỏi không gian được.

Đội trưởng đội cảnh sát phụ trách là Trương Thành bắt đầu thẩm vấn Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân.

Trong phòng thẩm vấn, Trương Thành nhíu mày, mở đoạn camera giám sát gần hiện trường vụ nổ cho cô gái xem.

Lý Thi Tình trừng lớn mắt nhìn bóng dáng quen thuộc của Tô Mộc trong màn khói lửa ngút trời sau vụ nổ, anh thản nhiên bước xuống xe, quần áo thậm chí không hề rách nát.

"Hắn là ai?" Trương Thành lạnh lùng nhìn Lý Thi Tình.

Lý Thi Tình ngơ ngác, cô cũng không biết Tô Mộc là ai, thân phận gì, tại sao lại đột ngột cùng vào thế giới vòng lặp này với mình, thậm chí còn sống sót sau vụ nổ.

Nhưng đây không phải lần đầu cô vào vòng lặp, cũng không phải lần đầu đối mặt với Trương Thành.

Trong những lần trước, cô từng thử báo án nhưng cảnh sát luôn nghi ngờ cô đầu tiên rồi đưa về cục.

Thế nên cô đã 'nhẫn mặt' với cảnh sát ở đây rồi.

Anh ta là ai?

Ở một diễn biến khác, Tô Mộc bước lên bờ cách hạ lưu hơn mười cây số, nước trên người nhanh chóng biến mất và bốc hơi.

Lên bờ, anh thấy có người đang ngồi câu cá.

Tô Mộc đi tới, không đợi đối phương phản ứng, chiếc ô đen (Hắc kim cốt tán) trong tay đã đâm xuyên tim đối phương.

Sau khi người đàn ông chết, Tô Mộc đứng yên một lát rồi nhíu mày: "NPC sao?" Người đàn ông chết đi không có linh hồn hiện ra, chỉ có một ấn ký đặc biệt.

Ấn ký này Tô Mộc có thể xóa bỏ bất cứ lúc nào, nhưng anh không

làm vậy, vì anh đoán khi mình xuất hiện lại ở thế giới này vào lần tới, người đàn ông này vẫn sẽ ngồi đây câu cá và quên mất sự tồn tại của anh.

Bởi vì trong thế giới đặc biệt này, chỉ có Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân mới là nhân vật chính, là những sinh mạng sống duy nhất từ thế giới bên ngoài bị rơi vào đây.

Tất nhiên, giờ có thêm Tô Mộc.

"Nằm trong một thế giới song song ảo mô phỏng thực tế sao?

Thế giới kiểu này mà muốn so bì với thế giới thực thì chắc còn phải đợi vài chục vạn năm nữa, quá yếu ớt." Tô Mộc nhìn vào lòng bàn tay.

Thế giới này không chứa nổi một thực thể năng lượng khổng lồ như anh, chỉ cần bóp nhẹ một cái là có thể tạo ra hố đen.

"Không có thời gian chơi với các người nữa, đã là thế giới vòng lặp thì bắt đầu vòng lặp đi." Tô Mộc đột ngột ngẩng đầu, đôi mắt lóe lên ánh tử quang, nhìn thẳng vào mặt trời chói chang.

"Vẫn chưa đến 12 giờ mà, chuyện gì thế này..." "Hình như lại sắp vào vòng lặp rồi, sao lại thế được..." Trong cục cảnh sát, Tiêu Hạc Vân và Lý Thi Tình đều cảm nhận được lực hút mạnh mẽ từ hư không, cảnh tượng trước mắt bắt đầu mờ đi nhanh chóng.

Lần này không chỉ chưa tới 12 giờ đêm mà trời thậm chí còn chưa tối.

Các nhân viên cảnh sát đang thẩm vấn cũng hoảng hốt.

Trong mắt họ, đôi nam nữ đang bị nhốt trong hai phòng thẩm vấn khác nhau bỗng nhiên mờ đi, tan biến dần từ chân lên đến ngực.

Sau đó, trên xe buýt số 48.

Lý Thi Tình tỉnh dậy đầu tiên.

Cô dụi đôi mắt mệt mỏi, rồi nhanh chóng phản ứng lại: "Là anh 'đánh thức' vòng lặp sao?" Cô trợn mắt nhìn Tô Mộc.

Ánh mắt Tô Mộc đã bắt đầu quan sát đám hành khách, điểm phát nổ chắc chắn là ở chỗ người đàn bà có vẻ mặt hung ác kia.

Dưới chân bà ta đặt một chiếc túi nhựa đỏ bình thường đựng thứ gì đó, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tô Mộc bước tới, trầm giọng nói: "Là bà kéo họ vào thế giới này sao?

Ác linh, hay là loại quỷ dị nào đó?" Người đàn bà không thèm để ý đến Tô Mộc đang lẩm bẩm một mình mà vẫn tiếp tục nhìn ra cửa sổ.

Chương 310

Tô Mộc rút tay phải ra khỏi túi áo, giơ cao lên.

Lý Thi Tình lao tới: "Đợi đã, chính là bà ta mang theo bom gây ra vụ nổ à?" Cô nắm lấy cánh tay đang giơ cao của Tô Mộc.

Người đàn bà vốn vẫn đặt tay trên chiếc túi nhựa đỏ đựng nồi áp suất cuối cùng cũng chậm chạp quay đầu lại.

Cùng lúc đó, Lý Thi Tình không còn giữ nổi sức mạnh từ cánh tay của Tô Mộc, bị anh gạt ra, rồi một cái tát trời giáng vỗ thẳng vào mặt người đàn bà đang ngồi đó.

Bà ta ngơ ngác, ôm lấy cái má trái sưng vù, vài chiếc răng văng ra ngoài.

Mọi người trên xe như thấy ma, sợ hãi nhìn Tô Mộc đột nhiên ra tay đánh người.

Tài xế đạp phanh gấp rồi định đứng dậy dạy cho thằng nhóc này một bài học.

Ngay sau đó, Tô Mộc thấy người đàn bà đưa tay định kéo nồi áp suất trong túi nhựa đỏ.

Anh nhanh tay lẹ mắt, đá một cú vào cánh tay bà ta, khiến nó gãy gập ngay lập tức.

"Sao tự nhiên lại đánh người thế?" "Anh em xem này, trên xe buýt tôi đang đi có kẻ đánh người!" "Thằng nhóc này điên rồi à?" "Anh... anh làm cái gì mà đánh người ta!" Hành khách xung quanh bàn tán xôn xao, nhìn Tô Mộc với ánh mắt chán ghét.

Tài xế đã đi đến trước mặt anh, lửa giận bừng bừng.

Tô Mộc túm tóc người đàn bà lôi ra khỏi tầm với của khối thuốc nổ, rồi quay lại nhìn tài xế.

“Bà ta mang theo thuốc nổ, sẵn sàng kích nổ bất cứ lúc nào.

Sao hả, cứu mạng các người mà các người không biết ơn à?” Tô Mộc nhíu mày.

Sắc mặt tài xế biến đổi, rồi liếc nhìn đám hành khách đang xì xào: “Anh nói bậy bạ gì đó!

Anh công nhiên đánh người, còn có thiên lý không hả, mọi người mau giúp tôi giữ hắn lại, tôi báo cảnh sát ngay.” “Được, hôm nay thằng nhóc nhà cậu đừng hòng xuống xe yên ổn!” “Chậc chậc, đạo đức suy đồi quá.” Tô Mộc nhìn người đàn bà đang nằm dưới chân thoi thóp, anh đưa tay hất cái túi nhựa đỏ ra, để lộ ngòi nổ.

Anh nhìn Lý Thi Tình bên cạnh, khóe miệng khẽ nhếch: “Đừng lo, ác nhân tự có ác nhân trị, mà tôi chính là kẻ ác đó.

Rõ ràng là cứu mọi người mà lại cứ bị chỉ trích, đột nhiên thấy không quen lắm.” Tô Mộc đưa tay giật ngòi nổ trên nồi áp suất.

Thuốc nổ lập tức nổ tung.

Sóng xung kích biến mất ngay trước mặt Tô Mộc vài centimet, rồi tràn sang các hướng khác.

Tiêu Hạc Vân há hốc mồm, cậu ta vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp phản ứng gì thì... 'Oành!' Vụ nổ lại xảy ra.

Lý Thi Tình theo bản năng nấp sau lưng Tô Mộc nên không hề hấn gì.

Tô Mộc phủi chút bụi rơi trên vai, quay lại cười: “Xong rồi, không sao nữa, tiếp theo là trận chiến của tôi.” Sau vụ nổ, một luồng khói đen nhanh chóng lao vút lên không trung, nhưng phần đuôi của nó lại

bị Tô Mộc tóm chặt trong tay.

Đây chính là kẻ chủ mưu của vụ nổ vòng lặp vô hạn này, ác linh?

Hay là một loại quỷ dị nào đó?

Tô Mộc tình cờ gặp một cô gái bị cuốn vào sự kiện quỷ dị.

Vì tò mò, anh đi theo cô vào thế giới vòng lặp vô hạn này.

Và khi tìm ra kẻ thao túng, anh nhận ra mọi chuyện không đơn giản như mình tưởng.

Người đàn bà mang bom trên xe chết trước mặt Tô Mộc, linh hồn bà ta tan biến thành vài luồng hắc khí tán loạn khắp nơi.

Nghĩa là kẻ thao túng không chỉ có một.

Thế giới vòng lặp này thực chất còn có các bình diện không gian khác chồng lấp lên.

Chuyện xảy ra với Lý Thi Tình còn có những người khác cũng bị kẹt vào, ngay trong thế giới này.

Lý Thi Tình không phải người đầu tiên, và có lẽ cũng không phải người cuối cùng.

Để phá giải vòng lặp này không đơn giản là giết người đàn bà mang bom kia là xong.

"Tôi... sao tôi không chết..." Lý Thi Tình lần đầu tiên thấy vụ nổ ngay trước mắt mà mình không chết, cũng không rơi vào luân hồi.

Tô Mộc nhíu mày: "Người của cục cảnh sát đến rồi, tôi có việc cần vào đó kiểm tra một chút, cô..." "Tôi không có nơi nào để đi cả, sau 12 giờ đêm vẫn sẽ bị rơi vào luân hồi thôi.

Tôi đã từng thử rời khỏi xe buýt bị nổ nhưng vẫn không thay đổi được gì." Lý Thi Tình yếu ớt nói.

“Tôi và Tiêu Hạc Vân từng đoán có phải cần cứu toàn bộ người trên xe mới thoát được không, hoặc là cách nào khác.” “Vẫn còn những người khác ở đâu đó trong thế giới này, giống như cô, đang lặp đi lặp lại vòng lặp.” Tô Mộc nheo mắt.

Xem ra đây là một thế giới đa tầng không gian chồng chéo, cái này nối tiếp cái kia, rơi vào vòng lặp vĩnh cửu, ngày qua ngày lặp lại một ngày duy nhất.

“Ngoài chuyến xe của chúng tôi ra, còn có người khác cũng đang lặp lại sao?” Lý Thi Tình run rẩy, không thể tin nổi.

“Ừ, xuống xe đi, cảnh sát tới rồi.

Kẻ thao túng thế giới này không vô duyên vô cớ bắt người ta lặp lại mãi đâu, chắc chắn có bí mật nào đó chúng ta chưa biết.

Bí mật này có lẽ cần tra cứu tư liệu của các cơ quan tổ chức trong thế giới này mới tìm ra manh mối được.” Tô Mộc bước xuống xe, các cảnh viên lập tức vây quanh, giơ khiên và vũ khí, nhìn anh với ánh mắt cảnh giác cao độ.

“Tôi không có ác ý, cần mượn các anh chút tư liệu thôi.” Tô Mộc lắc đầu.

“Giơ tay quá đầu, ngồi xổm xuống đất, đừng cử động!” “Giơ tay quá đầu!

Cảnh cáo lần thứ nhất!” “Sau lần cảnh cáo thứ ba chúng tôi sẽ nổ súng!

Cảnh cáo lần thứ hai!” Lý Thi Tình thẫn thờ bước xuống xe, thấy cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên phức tạp.

Đây là tình huống đặc biệt cô chưa từng gặp trong các vòng lặp trước: bị cảnh sát vây khốn như tội phạm trọng điểm, sẵn sàng nổ súng tiêu diệt.

Cô đã chết nhiều lần trong vòng lặp nhưng đều là do bom nổ, chưa bao giờ trải qua cảm giác bị trúng đạn.

“Con tin?” Có người thấy Lý Thi Tình đang ngơ ngác thì cau mày.

Chương 311

"Mày là cầm đầu của bọn chúng hả?" Giây tiếp theo, Tô Mộc với tốc độ mắt thường không theo kịp đã áp sát vị cục trưởng cảnh sát có vẻ mặt hung dữ kia, khẽ vỗ vào cánh tay đang cầm súng của ông ta.

Mọi người đồng loạt hít một hơi lạnh, quay họng súng nhắm thẳng vào Tô Mộc.

Sau khi Tô Mộc phô diễn thực lực quỷ dị, cảnh sát đành nghe theo sự sắp xếp của anh, nhanh chóng điều tra tư liệu của hành khách trên xe buýt số 48, cũng như quá khứ của người đàn bà mang bom.

Xem xong nguyên do khiến bà ta làm vậy, Tô Mộc khẽ gật đầu.

"Hóa ra là thế.

Hãy công bố thông tin này ra ngoài đi, hy vọng vong hồn được an nghỉ." "Được, chúng tôi sẽ công bố ngay." Tô Mộc bước ra khỏi cục cảnh sát, nhìn Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân đang đợi ở cửa, rồi ngước lên bầu trời xanh thẳm.

Làn sương mù bao trùm thế giới song song này đang tan biến nhanh chóng, một tia nắng xuyên qua mây mù chiếu rọi lên ba người.

Cả ba biến mất khỏi tiểu thế giới bình hành này, trở về với thực tại.

Nhìn Lý Thi Tình và Tiêu Hạc Vân đang hôn mê dưới chân, Tô Mộc lắc đầu rồi một mình rời đi.

Chuyện ở đây đã xong, đã đến lúc xử lý việc của anh rồi.

Tô Mộc lần theo tin nhắn Trương Khải Sơn và mọi người gửi, nhanh chóng đến nơi vảy rồng thần bí xuất hiện.

Nơi này khá hẻo lánh, nằm trong một ngôi làng nhỏ tách biệt giữa đại sơn.

Sau khi nhận được tin nhắn cuối cùng, khi anh đến trấn nhỏ thần bí này thì không còn nhận được bất cứ tin tức gì từ nhóm Trương Khải Sơn nữa.

"Âm Dương Trấn." Tô Mộc nhìn thấy tên trấn khắc trên bia đá ở lối vào.

Hình xăm Tà hóa Kỳ lân dưới lớp áo của anh lóe lên tia hồng quang trong mắt, dường như cảm nhận được điều gì đó.

"Bảo sao không có tin tức gì, hóa ra là trấn nhỏ nằm ở ranh giới âm dương.

Vảy rồng là giấy thông hành sao?" Tô Mộc nhíu mày nhìn bức màn chắn thần bí mà chỉ những 'người' đặc biệt như họ mới thấy được.

Năng lượng của màn chắn ngăn cách bên trong với bên ngoài, người thường không thể thấy cũng không thể vào được Âm Dương Trấn.

Tô Mộc bước tới, màn chắn ngăn cách người sống lập tức tan chảy, không hề cản bước anh.

"Ơ, lại có gương mặt mới, thằng nhóc đen đủi." "Này nhóc, bên ngoài giờ là năm nào rồi?

Mụ già kia còn nắm quyền không?" "Lần trước có người vào đây là từ thời Càn Long đấy." Cách đó không xa có một ngôi nhà gỗ giống kiểu tửu quán thời xưa.

Nhà gỗ thông gió bốn phía, bên ngoài treo bảng hiệu 'Nghênh Phong Lâu', cạnh bảng hiệu có mấy người đàn ông diện mạo bình thường, chừng hai ba mươi tuổi đang ngồi.

Tô Mộc đi tới.

“Các người vừa nói gì?” Tô Mộc nhíu mày.

“Nói cậu đen đủi, đây là cái nơi chỉ có vào mà không có ra, vào đây rồi là cả đời kẹt lại, không ra ngoài được đâu.” Người đàn ông có nốt ruồi ở khóe miệng tốt bụng nhắc nhở.

Tô Mộc mím môi, lùi lại vị trí vừa vào, ra khỏi lối vào Âm Dương Trấn rồi lại bước vào lần nữa.

“Cái đệch!” “Cậu là hạng người gì thế!

Thế mà ra vào được Âm Dương Trấn!” “Năm mươi năm rồi, tôi chưa từng thấy ai ra khỏi cái nơi quỷ quái này!” “Hai trăm năm rồi tôi cũng chưa thấy ai làm được thế!

Cậu rốt cuộc là ai?” Mấy gã ngồi ở cửa tửu quán lập tức không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy, ánh mắt quái dị quan sát Tô Mộc trông có vẻ bình thường này.

Tô Mộc trầm giọng hỏi: “Hôm qua có ai khác đến đây không?

Trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ cho các người biết tôi là ai.” “Hôm qua à?

Không thấy ai cả.” “Hôm qua mấy anh em tôi không ra đây uống rượu, trên người chẳng còn gì cầm cố để đổi rượu nữa, hôm nay ra đây ngồi không cho đỡ nhớ vị rượu thôi.” “Không thấy ai hết.” Họ đồng loạt lắc đầu.

Tô Mộc nhíu mày sâu sắc.

Vị trí này là Trương Khải Sơn gửi cho anh, chẳng lẽ bọn họ không đến đây sao?

“Đừng đi!

Cậu chưa nói thân phận của mình mà!

Tại sao lại ra được Âm Dương Trấn!?" Một gã có vết sẹo trên mặt chặn trước mặt Tô Mộc.

Tô Mộc rút từ thắt lưng ra một tấm thẻ gỗ, tiện tay giơ lên: "Âm ty, Quỷ sai." "Ngạch..." Gã có vết sẹo theo bản năng lùi lại vài bước, nhìn mấy tên đồng bọn với vẻ mặt đưa đám, rơi vào sự im lặng ngắn ngủi.

Thời kỳ Cửu Môn, Tô Mộc từng phát hiện vài nơi tương tự như Âm Dương Trấn này.

Những nơi giao thoa âm dương thế này địa phủ không quản, người trần lại không tới được, là những bối cảnh quỷ dị, giống như lỗi (BUG) của nhân gian khi kiến tạo địa phủ.

Những 'người' sống ở đây không vào luân hồi, cũng không dễ dàng rời đi, chỉ có thể giữ nguyên diện mạo lúc mới vào cho đến tận thiên hoang địa lão.

Lát sau, Tô Mộc đi vào trong trấn.

Xung quanh là những cửa tiệm nhộn nhịp, người qua kẻ lại trông không khác gì cuộc sống bình thường bên ngoài.

Giống như tình huống ở tửu quán, Tô Mộc đi đến đâu cũng bị những ánh mắt hiếu kỳ quỷ dị nhìn chằm chằm không rời.

Đúng như lời mấy gã kia nói, ở đây đã lâu lắm rồi không có gương mặt mới xuất hiện.

Ở Âm Dương Trấn, người không ra được thì người và ma lẫn lộn.

Có những người sống vô tình lạc vào tiểu thế giới bình hành thứ ba này mà được trường sinh, nhưng cả đời bị nhốt lại.

Có những cô hồn dã quỷ vô tình bị nơi này thu hút mà vào đây.

Thậm chí có những thứ không phải người cũng chẳng phải ma.

“Hèn chi họ vào đây xong là mất tăm tích.” Tô Mộc cau mày, lờ đi những ánh mắt của người, ma và yêu xung quanh, tiếp tục đi tới.

Trong không khí không có bất kỳ hơi thở nào của người Cửu Môn, tất cả đã bị những loại khí tức hỗn tạp che lấp.

Với Tô Mộc, việc này giống như một người bình thường bước vào nhà vệ sinh hôi thối, bất kỳ mùi đặc biệt nào cũng sẽ bị lấn át.

“Này, tìm người hả?” Tô Mộc đi vào một con hẻm nhỏ, phía sau có mấy người đi tới, trầm giọng lên tiếng.

Chương 312

“Ừ.” Tô Mộc không quay đầu lại.

“Vậy thì đi theo chúng tôi.” Ba người lần lượt đi lướt qua Tô Mộc, đi thẳng vào sâu trong hẻm, ra vẻ như biết rõ mục đích của anh và biết chắc chắn người cần tìm đang ở đâu.

Đôi mắt Tô Mộc lóe lên tia hồng mang, sắc mặt biến đổi.

Từ ba người vừa lướt qua, anh cảm nhận được khí tức đặc biệt của Phật gia Trương Khải Sơn, loại khí tức đặc hữu của người nhà họ Trương.

Tô Mộc bước nhanh vài bước, đặt tay lên vai kẻ đi sau cùng.

Đối phương không nói lời nào, đồng thời đưa tay nắm lấy tay Tô Mộc, dùng lực vặn ngón tay anh hòng khống chế.

Nhưng ngón tay Tô Mộc cứng như kìm sắt, không hề bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của đối phương.

Tô Mộc lên tiếng: “Trương gia thuộc Phát Khâu Trung Lang Tướng?” Sắc mặt gã đàn ông xanh mét, thấy không thể lay chuyển được ngón tay Tô Mộc, gã nghiến răng: “Không biết anh đang nói gì, còn không buông tay thì anh sẽ vĩnh viễn không tìm thấy người mình muốn đâu!” Nghe vậy, Tô Mộc đưa tay kia ra, xách gã lên như xách một con gà con.

Hai kẻ còn lại định xông vào cứu đồng bọn thì bị Tô Mộc đánh ngã chỉ trong vài chiêu.

Tô Mộc ép gã đàn ông đang bị bóp cổ vào tường, lạnh lùng hỏi: “Trương Khải Sơn bọn họ đâu?” 'Xoẹt!' Tô Mộc xé toạc lớp áo của gã, hình xăm kéo dài từ vai đến ngực lập tức đập vào mắt.

Hình xăm trên người gã là đồ án Cùng Kỳ, nhưng cũng có thể nói là không phải.

Bởi vì hình xăm Cùng Kỳ này chỉ có một nửa mờ nhạt chứ không hoàn chỉnh.

Huyết mạch Trương gia vùng Quan Ngoại chỉ có ba loại: huyết mạch thuần chủng xăm Kỳ Lân, huyết mạch bàng hệ xăm Cùng Kỳ, và huyết mạch bình thường không có hình xăm.

Một nửa hình xăm Cùng Kỳ này thì tính là cái loại gì?

"Trương Khải Sơn gì đó tôi không biết!" Gã đàn ông đau đến mặt mũi trắng bệch, không ngừng vùng vẫy.

Hai tên còn lại nằm dưới đất cũng điên cuồng lắc đầu, sợ giây tiếp theo sẽ bị Tô Mộc xé xác.

Lực đạo tấn công vừa rồi của anh như búa tạ, chỉ một quyền một cước đã đánh tan phòng ngự của họ.

"Hình xăm này từ đâu mà có?" Tô Mộc đổi cách hỏi.

"Mặc kệ... khụ khụ... có người đưa cho mấy anh em tôi một lọ dược tề, nói uống vào sẽ có năng lực ra vào Âm Dương Trấn.

Chỉ là chúng tôi vừa đi thử thì vẫn không ra được...

Chúng tôi đoán sức mạnh này liên quan đến mấy người mới đến gần đây, thấy anh là mặt lạ nên mới định ra tay..." Gã đàn ông định nói dối tiếp, nhưng khi chạm phải ánh mắt của Tô Mộc, gã cảm nhận được hơi thở của cái chết đã lâu không gặp.

Đột nhiên, Tô Mộc cảm thấy nguy hiểm từ trên cao giáng xuống, anh lập tức buông kẻ trước mặt ra, lùi lại một bước.

"Đao của Lão Lục." Tô Mộc nhìn thấy thanh đao vừa chém xuống từ trên cao, suýt chút nữa đã trúng người mình.

Khí tức từ ‘người’ cầm đao này Tô Mộc cũng rất quen thuộc: khí tức của ‘Cương thi’.

Trong đầu Tô Mộc thoáng hiện lên hình ảnh Hắc Bối Lão Lục ngày trước hay đi theo sau mình cười hì hì vẻ ngốc nghếch, rồi anh nhìn về phía con cương thi đang cầm đao của Lão Lục, quanh thân đột nhiên bốc lên một làn khói đen.

Trong làn khói, chỉ thấy một đôi mắt đỏ rực tà mị lơ lửng, một giọng nói khàn đặc và trầm thấp vang lên: “Hôm nay nếu ta không tìm thấy bọn Lão Lục, ta sẽ giết sạch tất cả các người ở đây!!!” “Chỉ bằng ngươi sao?” Cầm thanh đao của Hắc Bối Lão Lục, con cương thi mặt xanh nanh dài cười lạnh, vẻ mặt đầy khinh miệt.

Trong tiểu thế giới người - ma - yêu lẫn lộn ở Âm Dương Trấn, cương thi được coi là bá chủ, dù đấu với người, yêu hay ma đều có sức mạnh đáng nể.

Chỉ vì phương thức sinh tồn đặc biệt nên chúng không được lòng các sinh linh khác ở đây.

Nhưng một khi đã chọc giận một con cương thi cấp cao, đó sẽ là thảm họa cho đối phương.

Vì vậy, nó cực kỳ tự tin khi thách thức Tô Mộc - kẻ vừa đánh bại ba kẻ có chút huyết mạch Trương gia.

Tô Mộc và các môn chủ Lão Cửu Môn không phải cương thi, họ vẫn thuộc phạm trù con người.

Nơi lăng mộ Vạn Nô Vương chính là cánh cửa thông với địa phủ còn sót lại trên thế gian.

Năm đó sau khi trải qua sự kiện ấy, Tô Mộc đã nhận chức Quỷ sai.

Sau đó thông qua giao tiếp với Quỷ sai của Cửu U địa phủ, họ

quyết định để người Cửu Môn dẹp loạn những thứ u minh tồn tại ở thế giới người thường, nên đã ban cho họ năng lực tạm thời lưu lại thế gian lâu dài.

Cộng thêm những kỳ ngộ năm xưa, các môn chủ Cửu Môn đều có năng lực đặc biệt.

Nhưng rõ ràng, vẫn còn thiếu cái gì đó.

"Dù ta không biết các ngươi làm thế nào để đánh bại từng người rồi bắt giữ họ, nhưng rõ ràng là các ngươi chưa bao giờ nghe họ kể câu chuyện về ta." Tô Mộc rút Hắc kim cốt tán từ sau lưng ra, khẽ vỗ vào lòng bàn tay kia, khóe miệng nở nụ cười đầy thú vị.

Đã lâu lắm rồi anh không cảm thấy phẫn nộ như thế này.

Đã lâu lắm rồi anh không được đánh một trận ra trò.

Con cương thi mặc giáp đồng, tay cầm thanh cổ đao hung sát của Hắc Bối Lão Lục, giẫm nát mặt đất lao về phía Tô Mộc.

Người chưa tới nhưng sát khí đã ngút trời.

Làn khói đen bao quanh Tô Mộc lập tức hóa thành một hung thú Kỳ Lân đầy khí tức 'tà túy', nanh vuốt dữ tợn gầm thét tại chỗ.

Vài ngày trước, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và mọi người lần lượt tìm thấy vị trí của Âm Dương Trấn.

Với năng lực Kỳ Môn Bát Toán, Tề Thiết Chủy bấm ngón tay tính toán ra ngay đây là một nơi quỷ dị đặc biệt, liền dặn dò mọi người phải cẩn thận.

Trương Khải Sơn vốn không biết sợ là gì, bảo những người phía sau đợi một lát rồi cùng Hắc Bối Lão Lục xông vào trước.

Đợi nửa ngày không thấy Trương Khải Sơn và Hắc Bối Lão Lục ra, những người còn lại của Cửu Môn mới lần lượt tiến vào Âm

Dương Trấn cách biệt với thế giới này.

Âm Dương Trấn rộng lớn không một chút tin tức của hai người kia.

Thế là mọi người tản ra khắp nơi tìm kiếm.

Họ không ngờ rằng đã có kẻ dàn trận, nhốt họ vào những góc khuất trong trấn, khiến họ không thể liên lạc với bên ngoài, càng không thể gọi Tô Mộc đến chi viện.

Các môn chủ Cửu Môn đã trải qua không ít chuyện lớn nhỏ, đổ đấu giết địch là chuyện thường tình.

Nhưng đây là lần đầu tiên họ phải đối phó với những sinh vật đầy tà túy trong một chiến trường sức mạnh đặc biệt.

Chương 313

Âm Dương Trấn nơi đâu cũng toát lên vẻ quỷ dị bất tường.

Nửa trấn bao phủ trong ngày đêm bình thường, nửa trấn còn lại luôn chìm trong mây mù, cả ngày không thấy ánh mặt trời, đêm dài hơn ngày.

Tề Thiết Chủy khi vào đây đã tính ra Âm Dương Trấn là một thực thể Ngũ Hành Bát Quái.

Vị trí Ngũ Hành thì khí tức Ngũ Hành cực đậm, vị trí Bát Quái cũng vậy.

Và nơi Tô Mộc đang đứng chính là phương vị có âm khí cực nồng trong Ngũ Hành Bát Quái đó.

Con cương thi mặc giáp tướng quân cổ đại, tay cầm thanh cổ đao hung sát, chém thẳng vào làn khói đen Kỳ Lân do Tô Mộc hóa thành, tạo ra những tia lửa điện.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng trẻo thon dài thò ra từ đám khói, tóm chặt lấy sống đao, dùng lực kéo mạnh vào trong khói đen.

Những người Cửu Môn từng đấu với 'Tống tử' đều biết cương thi bẩm sinh có sức mạnh vô song, mười mấy người đàn ông trưởng thành cũng không bì kịp.

Vậy mà bàn tay trắng trẻo thon dài đó lại có thể kéo phăng thanh cổ đao từ tay con cương thi về phía mình. 'Bộp!' Trong khói đen, Tô Mộc tung một cú đá vào ngực con cương thi mặc giáp đồng, đá văng nó ra xa vài mét, rồi đoạt lấy thanh Hắc kim cổ đao.

"Lúc đi quên mang theo móng ngựa đen (hắc lư đề tử), nếu không đã nhét vào mồm ngươi rồi." Tô Mộc đoạt lại thanh đao hung sát,

bước ra khỏi làn khói đen.

Đối phó với cương thi hay Tống tử vốn là sở trường của người Lão Cửu Môn họ.

“Thú vị, không phải người, không phải ma, không phải yêu cũng chẳng phải ma...

Lại không phải cương thi mà có thực lực thế này, thật hiếm thấy.

Nếu nuốt chửng được ngươi, chắc ta sẽ có sức mạnh lớn hơn nhiều.” Con cương thi giáp đồng liếm đôi môi khô khốc, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng ởn.

Tiếp đó, một chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Trên mặt con cương thi mặt xanh nanh dài này đột nhiên xuất hiện những đường vân Kỳ Lân, rồi nó biến mất ngay tại chỗ.

Lúc xuất hiện lại, nó dùng thế ‘Hắc hổ đào tâm’, móng vuốt bên phải đâm xuyên qua lưng Tô Mộc ngay vị trí tim... nhưng chỉ xuyên qua áo.

Dưới lớp da của Tô Mộc, những khối cơ bắp như những miếng vảy dày đặc đã chặn đứng móng vuốt của con cương thi, không cho nó móc tim anh ra.

Tô Mộc nhanh chóng xoay người, chân phải tung một cú quét ngang cực mạnh. 'Hưu!' Con cương thi lại biến mất, trở về vị trí cũ với vẻ mặt quái dị.

“Máu Kỳ Lân.” “Máu Kỳ Lân.” Tô Mộc và đối phương đồng thanh thốt lên.

Con cương thi này mang trong mình huyết mạch y hệt người nhà họ Trương, mà dường như còn bị biến dị nên mạnh hơn nhiều!

Chẳng lẽ nó là một người nhà họ Trương đã chết rồi sống lại?

“Sao đột nhiên lại lòi ra nhiều người nhà họ Trương thuộc Phát Khâu Trung Lang Tướng thế này, chẳng lẽ nhà họ Trương ở thế giới bên ngoài lại trỗi dậy rồi sao?” Con cương thi phủi bụi trên tay áo giáp đồng, khóe miệng cười cợt.

“Lâu lắm rồi không được hút máu người nhà họ Trương, nhớ cái mùi vị đó quá, chậc chậc, ha ha ha ha.” Nó lộ vẻ hoài niệm rồi bỗng cười lớn.

Tô Mộc chợt nhớ ra, đối phương có lẽ không phải người nhà họ Trương, mà là vào thời đại nào đó khi nhà họ Trương bị tấn công, có kẻ đã nghiên cứu và phục chế huyết mạch Trương gia.

Con cương thi trước mặt đại khái là loại tồn tại đó: có được huyết mạch Trương gia phục chế và kế thừa bằng cơ thể cương thi mạnh mẽ.

Trường sinh, sức mạnh, tốc độ...

Nhìn con cương thi mang huyết mạch Trương gia, Tô Mộc nhớ lại một vài mảnh ký ức từ rất lâu về trước.

Thời điểm gia tộc Trương Khởi Linh còn ở Đông Bắc là giai đoạn cực kỳ phồn vinh.

Nhờ huyết mạch Kỳ Lân và nghề nghiệp Phát Khâu Thiên Quan, qua nhiều năm sinh sôi nảy nở, gia tộc phát triển rất nhanh.

Nhưng mọi chuyện không thể mãi viên mãn.

Trước khi chiến tranh lan đến Trường Sa, Đông Bắc đã bị quân Nhật chiếm đóng, gia tộc họ Trương ở Đông Bắc cũng vì thế mà chịu đòn tấn công.

Đứng sau quân Nhật còn có bóng dáng của một số người trong nước vốn không ưa nhà họ Trương, ví dụ như nhà họ Uông và một vài thế lực ở Đông Bắc.

Những thế lực này làm tay sai dẫn đường cho quân Nhật, dùng hỏa lực hiện đại tiêu diệt gia tộc họ Trương đang hưng thịnh.

Nhánh của Trương Khải Sơn chính là nhánh bị tấn công nặng nề nhất năm đó.

Bản tộc nhà họ Trương có thực lực mạnh hơn nên sau khi bảo toàn được một số tộc nhân thì bắt đầu mai danh ẩn tích.

Còn các nhánh bàng hệ, loại người chỉ có hình xăm Cùng Kỳ như Trương Khải Sơn, thì để bảo vệ bản tộc đã bị quân Nhật đánh bại và truy sát đến cùng!

Vì mối thâm thù huyết hải này mà Trương Khải Sơn mới quyết định tham gia quân ngũ!

Khi nhà họ Trương bị bắt, nhà họ Uông nấp sau quân Nhật hoặc kẻ mang danh 'Hắn' đã xúi giục quân Nhật dùng huyết mạch Trương gia để nghiên cứu.

Thời đó họ thực sự đã tạo ra một số quái vật không ra người không ra ngợm mang năng lực huyết mạch Trương gia.

Nhưng khi đó, hầu hết các vật thể nhân bản này đều không sống nổi quá vài ngày.

Vì vậy chuyện này đã bị nhóm Tô Mộc quên lãng.

Không ngờ để truy tìm những sự kiện quỷ dị gần đây, khi người Cửu Môn lạc vào tiểu thiên địa Âm Dương Trấn này lại gặp lại loại thực thể phục chế huyết mạch Trương gia đặc biệt này.

Người ngoài ít ai biết rằng dưới lớp quần áo, một khi người nhà họ Trương bộc phát sức mạnh huyết mạch đặc biệt trong cơ thể, hình xăm trên da thịt sẽ hiện lên!

Hình xăm của nhà họ Trương không phải bẩm sinh, cũng không

phải xăm để làm màu, mà là do một vị tộc trưởng đời nào đó phát hiện ra đặc tính huyết mạch nên mới xăm lên người mỗi đứa trẻ nhà họ Trương khi vừa chào đời.

Mục đích là để họ biết khi nào cần khống chế sức mạnh, khi nào sức mạnh được giải phóng!

Bình thường, hình xăm của họ ẩn dưới da, trông không khác gì người bình thường.

Tô Mộc nheo đôi mắt sâu thẳm.

Nếu không có gì bất ngờ thì kẻ đang trốn trong Âm Dương Trấn này chính là những kẻ năm xưa đã tham gia tấn công bản tộc nhà họ Trương.

Chỉ có người thời đó mới hiểu cách phục chế huyết mạch Trương gia để ban cho người thường sử dụng.

Chương 314

Hoặc có thể là người nhà họ Uông cũng ở đây.

Khi gặp cô bé do nhà họ Uông phái tới, Tô Mộc đã cho người dò hỏi tin tức bên đó.

Theo tin tức thu được, nhà họ Uông vẫn luôn nghiên cứu huyết mạch trường sinh của nhà họ Trương và sau nhiều năm đã đạt được kết quả.

Chỉ là nhà họ Uông hay những kẻ năm xưa không biết rằng Tô Mộc không phải người nhà họ Trương, cũng chẳng mang huyết mạch Trương gia, mà là một thực thể đặc biệt được hệ thống ban cho hình xăm Tà hóa Kỳ lân.

Hình xăm trên người anh không đơn giản như những người nhà họ Trương khác.

Huyết mạch bộc phát, con cương thi có vân Kỳ Lân trên mặt lại hung hãn lao về phía Tô Mộc.

Hiểu rõ tất cả, Tô Mộc không chần chừ nữa, mở bung chiếc ô Hắc kim cốt tán trong tay.

Dưới chiếc ô, từng đạo tử khí trong tay Tô Mộc - những vong hồn vì lý do nào đó không thể luân hồi mà đi theo anh - đồng loạt hiện ra, nanh vuốt dữ tợn lao vào cắn xé con cương thi.

Cương thi đúng là bất lão bất tử bất diệt, là sinh vật thoát khỏi tam giới luân hồi, nhưng cũng không chịu nổi cảnh bị bầy quỷ bu vào xâu xé.

“Cút ra!

Cút ra hết cho ta!

Á!!!" Con cương thi có vân Kỳ Lân thấy bầy quỷ không ngừng gặm nhấm cơ thể mình thì điên cuồng giãy giụa, nhưng luôn có những con quỷ lọt lưới khiến nó không tài nào dứt ra được. 'Sưu!' Con cương thi có vân Kỳ Lân không chần chừ nữa, hóa thành tàn ảnh bỏ chạy thục mạng ra xa.

Tô Mộc thu ô lại, khóe miệng nở nụ cười lạnh, nhanh chóng đuổi theo.

Danh sách những kẻ tham gia nghiên cứu năm xưa Tô Mộc chưa bao giờ quên.

Theo ghi chép, cần mười người mang huyết mạch Trương gia mới có thể giúp một người thường nhân bản được năng lực của họ.

Con cương thi này đã có hình xăm và sức mạnh Kỳ Lân, chứng tỏ đằng sau nó chắc chắn có kẻ vẫn đang nắm giữ công nghệ phục chế huyết mạch Trương gia.

Tình huống xấu nhất là trong Âm Dương Trấn có kẻ đang không ngừng nhân giống người nhà họ Trương để làm vật thí nghiệm, coi họ như heo chó để lấy máu truyền vào các sinh vật khác nhằm thực hiện âm mưu quỷ kế!

Ai cũng biết Tiểu Ca Trương Khởi Linh không mấy khi quản chuyện gia tộc.

Năm xưa sau khi Trương Khải Sơn vượt qua thời kỳ loạn lạc đã bắt đầu tìm kiếm những người mang huyết mạch thứ xuất (con dòng phụ) không được bản tộc coi trọng giống mình.

Sau đó ông cũng phát hiện ra có không ít kẻ quyền cao chức trọng đang nuôi nhốt tộc nhân họ Trương.

Phải trả giá không ít Trương Khải Sơn mới chuộc được họ về.

Nhưng vẫn có một bộ phận người không quay về bên cạnh ông

hay đi tìm tự do, vì thời gian đã trôi qua quá lâu, họ đã trở thành tay sai đắc lực của kẻ khác, từ chối quay về nhánh của Trương Khải Sơn hay bản tộc của Trương Khởi Linh.

Không biết là do huyết mạch quá mạnh hay vì lý do gì mà khả năng duy trì nòi giống của nhà họ Trương rất kém so với người thường.

Phần lớn tộc nhân cả đời không có lấy một mụn con.

Cần biết rằng những người mang huyết mạch bản tộc có tuổi thọ cao hơn người thường rất nhiều, sống đến một hai trăm tuổi là chuyện bình thường.

Thế nên với tính cách của Trương Khải Sơn, nếu biết trong Âm Dương Trấn có kẻ đang khống chế và sai khiến tộc nhân họ Trương như vũ khí, chắc chắn ông sẽ gạt bỏ mọi nhiệm vụ khác để xử lý cho bằng được.

Tô Mộc bám theo con cương thi đến trước cổng một phủ đệ cổ xưa.

Ngôi nhà có vẻ đã rất lâu đời, mang kiến trúc thời phong kiến, bên ngoài không có lính canh, trông rất tĩnh mịch. 'Sưu sưu sưu!' Giây tiếp theo, mấy bóng đen từ trên cao nhảy xuống trước mặt Tô Mộc.

Họ mặc đồng phục, thắt lưng đeo đao, tốc độ kinh người, vượt xa giới hạn của người thường.

“Xem ra huyết mạch trên người ngươi còn mạnh hơn nhiều, nếu bắt sống được ngươi thì kế hoạch thoát khỏi Âm Dương Trấn của chúng ta sẽ thành hiện thực rồi, hắc hắc.” Kẻ dẫn đầu cười nanh độc, rút trường đao chỉ vào Tô Mộc.

Hóa ra tất cả chuyện này đều là do bọn chúng muốn thoát khỏi Âm Dương Trấn.

Khi nhóm Trương Khải Sơn mới vào đây cũng đã nhận ra đây là một tiểu thế giới quái dị chỉ có vào không có ra.

Chỉ có điều huyết mạch Cùng Kỳ trên người Trương Khải Sơn nhờ có Tô Mộc mà được tăng cường biến thái, đạt được sức mạnh kinh khủng.

Chính điều này đã khiến kẻ biết phục chế huyết mạch Trương gia ở đây nảy ra ý định bắt giữ nhóm Cửu Môn.

Tô Mộc nhớ trước đây mỗi khi gặp tình huống thế này, Hắc Bối Lão Lục luôn là người xông pha lên trước cho anh.

Tô Mộc thu ô lại, cởi bỏ một chiếc cúc ở cổ tay áo.

Đối mặt với năm kẻ cầm đao bao vây tấn công, bàn tay trắng trẻo thon dài của anh như làm bằng sắt thép, nhẹ nhàng gạt phăng những lưỡi đao rồi nhắm thẳng vào ngực và cổ họng đối thủ mà đánh tới.

Quá trình có chút đẫm máu nên không mô tả nhiều ở đây.

Tô Mộc nhìn đôi bàn tay lại nhuốm máu, thần sắc bình tĩnh, tiếp tục bước về phía cổng phủ đệ.

Năm tên sát thủ hiện lên vân hình xăm trên người rồi nhanh chóng biến mất khi cơ thể lạnh đi vì cái chết.

Chúng không phải người nhà họ Trương thật sự, chỉ mượn sức mạnh huyết mạch mới lợi hại được như vậy.

Loại sát thủ này có đến một trăm tên cũng chẳng phải đối thủ của Trương Khởi Linh, huống chi người ở đây lại là Tô Mộc. 'Tê tê tê~' Tiếng động nhỏ phát ra từ bên trong cánh cổng đang đóng chặt.

Ngay sau đó, một cái đầu rắn khổng lồ chỉ có một mắt từ từ đẩy cánh cổng ra, chính là Chúc Cửu Âm!!!

"Hèn chi bọn họ không phải đối thủ." Tô Mộc đứng yên tại chỗ,

tự lẩm bẩm lắc đầu, nhìn cái đầu Chúc Cửu Âm đã thò ra được một nửa từ sau cánh cửa, anh đưa một bàn tay ra ấn thẳng lên đầu con rắn.

Chúc Cửu Âm.

Hung thú trong cổ thư, tương truyền là loài hung thú khủng bố có thể hô mưa gọi gió.

Nhưng thực tế, ở mộ thất 'Cây Đồng Xanh', Tô Mộc và những người khác đã từng trải qua, từng gặp Chúc Cửu Âm còn sống.

Chúc Cửu Âm chỉ là một loài động vật bình thường sống sót từ thời thượng cổ, có điều thân hình khá lớn, hơn nữa chỉ có một mắt, bình thường chỉ sống dưới lòng đất, rất ít khi xuất hiện trên mặt đất, nên ít người biết đến.

Thân hình Chúc Cửu Âm lớn hơn bất kỳ loài rắn nào được ghi chép trong thời hiện đại, nó còn chứa kịch độc, thích ăn thịt.

Mỡ từ cơ thể nó cực kỳ dễ cháy, thời cổ đại, người xưa thường dùng mỡ Chúc Cửu Âm làm dầu thắp đèn, có thể cháy rất lâu.

Chương 315

Hơn nữa, một con Chúc Cửu Âm có thể cung cấp đủ mỡ cho người dân một thành phố sử dụng, vì vậy, vào thời cổ đại, thứ này đã từng trải qua cuộc tàn sát quy mô lớn của loài người.

Nếu dùng Chúc Cửu Âm để đối phó với người bình thường, nó thực sự là một sự tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng đối thủ nó đang đối mặt, lại là Tô Mộc, người đã từng thuần phục cả Chúc Cửu Âm.

Tô Mộc đặt lòng bàn tay lên cái đầu hình tam giác ngược khổng lồ của Chúc Cửu Âm, ngón tay vừa dùng lực, lập tức xuyên thẳng qua lớp vảy cứng rắn.

Chúc Cửu Âm đau đớn, điên cuồng ngẩng đầu lên, định hất Tô Mộc ra.

Tô Mộc khẽ chạm chân xuống đất, rồi cùng cái đầu ngẩng lên của Chúc Cửu Âm bay vút lên không trung.

Tô Mộc đạp thẳng hai chân lên đầu Chúc Cửu Âm, mặc cho nó há cái miệng rộng như chậu máu cũng không thể nuốt chửng hay hất văng Tô Mộc.

Tô Mộc rút Hắc Kim Cốt Tán ra từ sau lưng, đâm thẳng vào con mắt độc duy nhất của Chúc Cửu Âm.

Máu bắn ra tung tóe, bị mặt tán của Hắc Kim Cốt Tán mà Tô Mộc vừa rút ra chặn lại, chỉ có rất ít máu bắn lên quần áo Tô Mộc, phát ra tiếng cháy xèo xèo.

"Đã muốn ăn tôi như vậy, vậy thì để cậu nếm thử mùi vị máu của tôi đi." Tô Mộc cắn vỡ ngón trỏ, nhỏ giọt máu đen đỏ của mình trực

tiếp lên vết thương của Chúc Cửu Âm.

Tô Mộc toàn thân là độc, giọt máu độc rơi vào vết thương hở của Chúc Cửu Âm, theo vết thương trượt vào cơ thể nó, hệt như một giọt dung nham nóng chảy rơi vào mô hình nhựa khổng lồ vậy.

Chúc Cửu Âm ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng rồi yếu ớt đổ sụp xuống.

Tô Mộc đi trên đường, không phải lúc nào cũng bình yên, thường xuyên có người tìm cách ám sát, bày kế hãm hại anh.

Ngoài âm mưu quỷ kế, trong những trận chiến bình thường, Tô Mộc luôn lo lắng, anh không sợ chết, anh sợ rằng sau khi mình bị giết, chất độc khủng khiếp bùng phát từ thi thể sẽ gây ra tình cảnh đáng sợ khi tất cả sinh vật trong vạn dặm đều diệt vong.

Như vậy, anh thật sự sẽ trở thành một tồn tại giống như ác quỷ.

Kẻ tội đồ của vạn vật chúng sinh.

Kẻ địch không hề biết tình huống này, nếu không, tuyệt đối sẽ không có cảnh tượng như hôm nay xuất hiện.

Giết Tô Mộc?

Uy hiếp Tô Mộc?

Nếu Tô Mộc thật sự chết ở đây, trong Âm Dương Trấn này, đẩy lùi thêm một vạn năm nữa, e rằng một cọng cỏ cũng không thể mọc lên được, biến thành một mảnh đất chết!

Chúc Cửu Âm ngã xuống, cơ thể nó va chạm khiến cả cái sân rung chuyển.

Bốp bốp bốp Tiếng vỗ tay giòn giã và đơn độc vang lên.

Một người đàn ông mặc quân phục nhiều năm về trước, để râu hình chữ bát, dẫn đầu một nhóm người đi ra từ trong sân.

Không giống như tình hình trước đây, họ không còn cầm súng trường cán dài nữa, mà mỗi người đều đeo trường đao làm vũ khí, trên mặt, cánh tay, vai đều có hình xăm ẩn hiện.

"Tả Khiêm Chi, là ông." Tô Mộc nhận ra người này.

Người này từ rất lâu về trước, trước khi Cửu Môn thành lập, là quan phòng thủ Trường Sa, là thủ lĩnh thống lĩnh Trường Sa trước cả Trương Khải Sơn.

Sau khi Trương Khải Sơn đến, đã tranh đấu với đối phương mấy năm, sau đó đánh giết đối phương ngay trong thành Trường Sa.

Vị này cũng là một trong số những người đã thành công nghiên cứu ra huyết mạch Kỳ Lân Trương gia sao chép được năm đó, ông ta từng luyện hóa huyết mạch của vài người Trương gia có hình xăm Kỳ Lân để mình nuốt, còn suýt chút nữa đã đánh chết Trương Khải Sơn lúc còn trẻ.

Chẳng qua, không phải ông ta đã chết rồi sao?

"Tô gia, đã lâu không gặp, ngài vẫn như xưa, không hề thay đổi chút nào, ha ha ha ha." Tả Khiêm Chi vuốt vuốt bộ râu chữ bát trên môi, nheo mắt lại.

Ông ta, nhận ra Tô Mộc.

"Còn chưa thả người?" Tô Mộc lười phí lời với loại người này.

Tả Khiêm Chi năm đó từng là một thành viên của ngụy quân Nhật, còn góp sức cho quân Nhật muốn thành lập Mãn Châu Quốc.

Sau không biết vì lý do gì, lại trở thành thân phận quốc quân, càng được giao nhiệm vụ thống lĩnh Trường Sa.

Chỉ là người này tâm tư vĩnh viễn không đặt trên người dân, luôn tính toán mưu lợi cho bản thân, nên mới dẫn đến việc năm xưa bị

Trương Khải Sơn đánh giết.

"Thả người?

Tôi nào có bắt Phật gia và bọn họ, loại người như tôi, làm sao là đối thủ của họ chứ." Tả Khiêm Chi xòe tay, vẻ mặt vô tội.

"Hửm?" Tô Mộc thả ra cảm tri, lúc này mới phát hiện trong sân này không hề có bất kỳ khí tức nào của Trương Khải Sơn hay Hắc Bối Lão Lục.

Chỉ có hai khả năng.

Hoặc là họ đã chết, hoặc là, họ thật sự không ở đây.

Tô Mộc thà tin vào ý nghĩ thứ hai, rằng họ không ở đây, nếu thật sự là tình huống đầu tiên, vậy thì, cả Âm Dương Trấn thật sự sẽ không được yên ổn nữa.

"Tô gia vào trong nói chuyện." Tả Khiêm Chi dẫn thuộc hạ đứng sang một bên, làm động tác mời, để Tô Mộc vào phòng khách nói chuyện.

Tô Mộc đánh giá Tả Khiêm Chi và những người khác, hừ lạnh một tiếng, rồi đi qua phía trước đám đông.

Tô Mộc đại khái biết Tả Khiêm Chi là loại người gì.

Nếu Tô Mộc chết trong vòng vây và dưới tay Chúc Cửu Âm lúc nãy, thì ông ta sẽ không khách khí và tôn kính Tô Mộc như vậy.

Nhưng nếu Tô Mộc vẫn lợi hại như trước, thì mới có thể nhận được sự tôn trọng kính nể từ ông ta.

"A a." Tả Khiêm Chi cũng đã quen với việc Tô Mộc không ưa mình, cười gượng gạo, rồi đi theo Tô Mộc vào phòng khách.

Tô Mộc ngồi vào vị trí cao nhất trong phòng khách.

Tả Khiêm Chi sai thuộc hạ dâng trà cho Tô Mộc, rồi ngồi xuống một chỗ phía dưới Tô Mộc.

Ngoài ông ta ra, tất cả thuộc hạ đều chỉ đứng, vẻ mặt cảnh giác nhìn Tô Mộc, trong đó còn có người đang lăm le muốn thử sức.

"Kẻ chết năm đó, là thuộc hạ mang mặt nạ da người mà tôi đã tốn rất nhiều tiền mua về, Tô gia, sau khi biết không phải là đối thủ của các ngài, tôi đã bỏ trốn, hắc hắc." Tả Khiêm Chi giải thích lý do tại sao năm đó ông ta lại chết dưới mắt Tô Mộc và những người khác, mà giờ lại xuất hiện ở Âm Dương Trấn.

Tả Khiêm Chi khác với những quan lại, quân phiệt cao cấp cùng thời, ông ta biết đến vùng đất bí ẩn từ rất sớm.

Biết đến Trương gia Kỳ Lân, biết đến sự tồn tại của các thuật sĩ giang hồ.

Chương 316

Trong lúc luôn mưu đồ tiền đồ cho bản thân, ông ta cũng đã nghĩ đến hậu sự.

Quả nhiên, năm đó Trương Khải Sơn đã giết một cái phân thân con rối mang mặt nạ của ông ta, sau đó ông ta mới bắt đầu bỏ trốn, rời khỏi Trường Sa.

Chỉ là lúc đó thân phận của Tả Khiêm Chi quá nhạy cảm, là "tam tính gia nô", không ai muốn, thế là ông ta tình cờ trốn đến Âm Dương Trấn này.

Sau khi phát hiện sự kỳ lạ của Âm Dương Trấn, Tả Khiêm Chi đã lợi dụng bản lĩnh và năng lực của mình, rất nhanh chóng chiêu mộ được một đám thuộc hạ, cuối cùng trở thành thủ lĩnh duy nhất của khu vực này.

“Thật là thời thế vận mệnh, không ngờ sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi vẫn có thể gặp lại Phật gia, vẫn có thể gặp lại Tô gia.” Tả Khiêm Chi cười nói.

“Có thể nói vào trọng điểm rồi chứ?” Tô Mộc uống một ngụm trà.

Anh chưa bao giờ lo lắng người khác hạ độc mình, vì anh miễn nhiễm với độc.

Động tác Tả Khiêm Chi nâng chén trà hơi khựng lại, rồi lắc đầu cười khổ nói: “Quan hệ của Cửu Môn vẫn khăng khít như xưa, không giấu gì Tô gia, khi Phật gia phát hiện ra tôi, quả thật đã dẫn chư vị Cửu Môn tới tìm tôi tranh đấu.

Nhưng tôi đã nhận thua rồi, tôi biết Tô gia chắc chắn sẽ đuổi tới, nên không làm gì cả.

Sau đó họ hỏi tôi có biết có người cầm long lân tới đây không, tôi liền chỉ cho họ một hướng.

Trong dãy núi hùng vĩ phía sau tôi, có kẻ cầm long lân đang ẩn mình, rồi họ đã đi qua đó.

Tôi đã nhắc nhở họ rằng bên đó vô cùng nguy hiểm, nhưng họ không nghe.

Ngay hôm qua, thuộc hạ của tôi đi tìm người, sau đó chỉ nhìn thấy đao của Lục gia, những người khác thì lại không thấy ai cả, tôi bị oan uổng đấy, Tô gia, ngài phải điều tra rõ ràng." Tô Mộc nhìn Tả Khiêm Chi, đợi ông ta nói hết tất cả.

Tả Khiêm Chi là một kẻ tiểu nhân cực kỳ sợ chết, những lời ông ta nói hiện tại, quả thật phù hợp với hình tượng của ông ta trong lòng Tô Mộc.

Và lý do ban đầu Trương Khải Sơn và những người khác đến đây, cũng là để tìm người mang long lân đã biến mất gần Âm Dương Trấn.

Vì vậy, những lời này của Tả Khiêm Chi nửa thật nửa giả.

Tả Khiêm Chi đã gặp Trương Khải Sơn và những người khác, nên mới biết chuyện về long lân.

Còn việc họ có đi tìm người cầm long lân ở núi sau hay không, hay đã xảy ra xung đột với Tả Khiêm Chi, những điều này, Tô Mộc không thể đảm bảo lời Tả Khiêm Chi nói là thật hay giả.

"Nói về đám người dưới trướng ông đi." Tô Mộc hỏi một vấn đề khác.

"Lão đại, để tôi thử hắn đi, thằng nhóc này quá ngông cuồng rồi!" Một thuộc hạ phía sau Tả Khiêm Chi không nhịn được lên tiếng trước, vẻ mặt hung tợn nhìn Tô Mộc.

“Câm cái miệng thối của mày lại!” Tả Khiêm Chi quát lên một tiếng, rồi tiếp tục cười nhìn Tô Mộc nói: “Tô gia đừng chấp nhặt với mấy đứa tiểu bối này, nếu Tô gia không tin, có thể đi núi sau mà xem, ở đó chắc hẳn vẫn còn lưu lại một vài dấu vết của chư vị Cửu Môn.” Một tia hàn quang nhanh chóng lóe lên trước mắt mọi người.

Sau đó, trên cây cột phía sau Tả Khiêm Chi, xuất hiện một vết cắt nhỏ, vết cắt xuyên thủng cả cây cột, cả phòng khách đều rung chuyển.

Tô Mộc đứng dậy, thu hồi Hung Sát Cổ Đao: “Nếu, tôi phát hiện lời ông nói có giả dối, nhát đao này, lần sau sẽ chém lên tất cả các người.” Nói xong, Tô Mộc một mình đi ra khỏi phòng khách.

Nụ cười trên mặt Tả Khiêm Chi cứng đờ.

Tên đao khách vừa lăm le muốn thách thức Tô Mộc nhìn cây cột đã bị chém đứt, trong lòng còn sợ hãi mà từ từ thở ra một hơi đục ngầu.

Nhiều người có mặt ở đó như vậy, nhưng không một ai thấy được vừa rồi Tô Mộc đã ra đao thế nào, lại làm sao mà cách xa như vậy có thể chém đứt cây cột!

Muốn so tài với Tô Mộc sao?

Chỉ dựa vào huyết mạch Trương gia tàn khuyết trên người bọn họ sao?

Ngay cả người Trương gia có huyết mạch chính thống còn không dám có ý nghĩ như vậy!

Thi sinh tử, quỷ sĩ quan (quan tài).

Truyền thuyết kể rằng, phụ nữ mang thai mười tháng, người mẹ qua đời, sau khi chết, thai nhi trong bụng hấp thụ tia khí tức cuối cùng của mẹ, rồi từ trong bụng sinh ra.

Người mẹ đã chết được địa phủ quản lý, âm sai tiếp dẫn xuống

địa phủ, tiến vào luân hồi.

Còn đứa trẻ sinh ra sau khi mẹ chết, khi sinh ra đã mang theo tử khí của người mẹ đã khuất, không hề có khí tức người sống, nhưng lại là một người sống sờ sờ trong nhân gian.

Đứa trẻ sinh ra trong tình huống này, nếu được chăm sóc, sống sót và trưởng thành, trời sinh đã khác biệt.

Ngay cả sau khi chết, cõi âm cũng sẽ không cảm ứng được, khi còn sống, có thể thông cửu u, nhìn thấy quỷ thần, không khác gì âm hồn.

Loại trẻ con này, nếu không xảy ra bất trắc, có thể sống rất lâu, chỉ cần các cơ quan không suy kiệt, sống trăm tuổi là chuyện bình thường.

Còn nếu bị nhân viên đặc biệt điều khiển, thì năm trăm tuổi, ngàn tuổi đều có thể tồn tại.

Bởi vì sự tồn tại của nó, bản chất đã là một dạng âm hồn tồn tại ở thế gian, địa phủ sẽ không cảm ứng được.

Trước khi lên núi.

Tô Mộc vẫn còn đang suy nghĩ, tại sao lại sinh ra một nơi quỷ dị như Âm Dương Trấn này, lại hấp thụ những sinh linh quỷ dị trong phạm vi trăm dặm vào trong Âm Dương Trấn, mà lại không bị ngoại giới cảm ứng được.

Sau khi đi đến lưng chừng núi, Tô Mộc liền cảm nhận được một luồng tử khí cực kỳ nồng đậm.

Một loại khí tức chết chóc, vạn vật tịch diệt, chỉ cõi âm cửu u mới có.

Mặc dù vậy, hoa cỏ cây cối xung quanh lại mọc rất tốt, không hề

giống một nơi có tử khí cực nặng chút nào.

Loại tử khí nồng đậm này bao trùm tất cả các khí tức khác, khiến người ta không thể cảm nhận được bất kỳ khí tức nào ngoài tử khí.

Cũng khó trách Tô Mộc không thể từ khí tức này mà cảm nhận được bất kỳ khí tức nào của người Cửu Môn.

"Chẳng lẽ, ở đây cũng có một cánh Cổng Đồng?" Tô Mộc cau mày, tiếp tục tìm kiếm trong núi, nơi có bất kỳ khí tức nào của Cửu Môn.

Nhưng dãy núi liên miên bất tận thế này, Tô Mộc biết bao giờ mới tìm được Trương Khải Sơn và những người khác có thể đang ẩn nấp đâu đó trong núi đây?

Ơ… Tô Mộc đi mãi, thấy một con điếu tử quỷ (ma treo cổ) mà khi còn sống có lẽ đã tự treo cổ chết trên ngọn núi gần đây.

Đối phương còn muốn mượn tử khí nồng đậm để hù dọa, hoặc giết Tô Mộc.

Con điếu tử quỷ từ từ tiến lại gần phía sau Tô Mộc, vươn những móng tay đen kịt và dài, từ từ mò về phía gáy Tô Mộc. 'Mãi mới đợi được một người sống vào núi, giờ thì ông cuối cùng cũng có bạn rồi, nhìn tên này da dẻ mịn màng, trắng trẻo, hắc hắc, biết đâu còn có chuyện khác xảy ra nữa. ' 'Người sống đúng là ngu ngốc, không những không nhìn thấy quỷ hồn, mà còn không thể tấn công quỷ hồn, chỉ có thể bị quỷ hồn ức hiếp, hắc hắc hắc, bóp chết là được rồi, cái khuôn mặt xinh đẹp này phải giữ lại, sau này còn có ích, hắc hắc hắc.' 'Mấy tên lần trước đến, tuy cũng đẹp trai thật, nhưng hung dữ quá, cái tên lỗ mãng kia lại còn vác đao đuổi theo chém ông, làm ông tức cười chết đi được, ông đây là vong hồn có thể đi ngàn dặm một ngày, nó làm sao là đối thủ của ông chứ?' 'Chỉ tiếc là để bọn chúng chạy mất, nếu không, ở đây lại thêm mấy vong hồn nữa, lúc đó sẽ náo nhiệt lắm.'

'Nhưng mà, tên này cũng không tệ, trông có vẻ yếu ớt, hi vọng là nữ giả nam trang, lúc đó thì hạnh phúc rồi, hắc hắc hắc.' '.....' Con điếu tử quỷ lẩm bẩm một mình, như thể đã đoán trước được cảnh đẹp đẽ sau khi Tô Mộc chết, cùng mình bầu bạn cả ngày.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Chương 317

Khi đôi tay của điếu tử quỷ vươn tới lưng Tô Mộc, một cái miệng rộng như chậu máu đột nhiên há to, cắn đứt đôi tay của con điếu tử quỷ mà lẽ ra đã không còn gây ra bất kỳ thương tổn nào.

A!!!

Cơn đau thấu xương truyền đến, điếu tử quỷ sững sờ tại chỗ, gào thét thảm thiết đến xé lòng.

Vong hồn không phải đã không còn cảm giác đau sao?

Vì sao lại đau đớn dữ dội hơn bất kỳ cơn đau nào từng cảm nhận khi còn sống?

Không đúng!

Âm khí ngưng tụ trong cơ thể, sao lại đang tiêu tán khắp nơi?

Người này, đang hấp thụ âm khí!

Ngay sau đó, một bàn tay thon dài trắng nõn đột nhiên vồ tới từ phía trước, kẹp chặt lấy cổ họng điếu tử quỷ như nhấc một con gà con vậy, rồi kéo lê, mạnh mẽ ném bay ra xa, va vào thân cây gần đó.

Lượng âm khí vốn đã không nhiều của điếu tử quỷ lại tiêu tán thêm vài phần, cơ thể bắt đầu trở nên trắng nhợt, không còn cảm giác âm u lạnh lẽo bị âm khí bao quanh như trước.

"Đạo sĩ?

Không phải.

Trừ ma nhân?

Cũng không phải.

Cương thi?

Càng không phải!

Quỷ vương?

Rốt cuộc ngươi là thứ quái quỷ gì vậy???" Điếu tử quỷ kinh hãi.

Người trước mắt này, quỷ không ra quỷ, người không ra người, khi nổi giận thì âm khí bao quanh, khi bình tĩnh thì không khác gì người sống bình thường.

"Mấy người đã đến đây trước đó, họ đi đâu rồi?" Tô Mộc nhanh chóng áp sát đối phương, lại lần nữa nắm lấy cổ đối phương, nhấc bổng lên không trung.

Điếu tử quỷ câm nín, không phải nói người sống không thể đối phó quỷ, chỉ có quỷ mới có thể ức hiếp người sao?

Cảnh tượng trước mắt này, cứ như lúc nó còn đi học, bị bạn học bắt nạt vậy.

Điếu tử quỷ nhìn kỹ lại, không biết từ lúc nào, phía sau Tô Mộc lại xuất hiện một con Hắc Kỳ Lân toàn thân tỏa ra sương mù đen kịt, âm khí bao quanh, hai mắt đỏ rực, tràn đầy khí tức tà mị.

"Tôi cũng không biết ạ!

Đại nhân, đại nhân, xin hãy nương tay, xin hãy nương tay, tôi cũng không muốn như vậy, thật sự quá vô vị rồi, cái nơi khỉ ho cò gáy này, ngay cả quỷ cũng thấy khó chịu." Điếu tử quỷ nhìn cơ thể vẫn đang tiêu tán của mình, trong lòng dâng lên một trận sợ hãi.

Chẳng lẽ, sau khi chết rồi còn có thể chết thêm lần nữa sao?

Chết thêm lần nữa, có phải là hồn bay phách tán không?

Thiên địa này sẽ không còn sự tồn tại của nó nữa sao?

Điếu tử quỷ cũng không biết tại sao mình chết rồi lại không thể nhập luân hồi, mà lại dưới một dạng vong hồn khác, bị giam cầm trong núi, hơn nữa còn không có cách nào rời khỏi ngọn núi này, không thể đi quá xa khỏi nơi nó chết.

"Ông vừa nói ông thấy mấy người đi qua đây sao?" Tô Mộc cau mày.

"Lúc đó ngài đã nghe thấy tôi nói sao?" Điếu tử quỷ nuốt nước bọt.

"Nghe thấy rồi." Tô Mộc gật đầu.

"Chuyện là thế này, trước đó quả thật có mấy người đến, nhưng họ đã đi sâu hơn vào trong núi, tôi không thể rời khỏi nơi tôi treo cổ quá trăm mét, nên cũng không tiếp tục đuổi theo, khụ khụ, là tôi đánh không lại họ, trong số họ có một người mặt đen, đánh nhau lợi hại lắm." Điếu tử quỷ kể lại chuyện mình gặp Cửu Môn trước đó.

"Trong sâu thẳm ngọn núi này, có gì?" Tô Mộc nhìn chằm chằm điếu tử quỷ.

Điếu tử quỷ kịch liệt lắc đầu: "Tôi cũng không biết trong sâu thẳm núi có gì, nhưng trước khi tôi chết, tôi từng nghe nói một truyền thuyết liên quan đến ngọn núi này, đại nhân có hứng thú nghe không?

Chỉ tiếc, tôi sắp hồn bay phách tán rồi, ai…" Đôi mắt điếu tử quỷ run rẩy, khát vọng sống sót cực kỳ mãnh liệt.

Nó cũng không biết Tô Mộc có cách nào giữ cho nó ở trạng thái ban đầu không, nhưng lúc này, chỉ còn cách vái tứ phương.

Nó dùng thông tin hữu ích để đổi lấy việc Tô Mộc cứu nó.

Quả nhiên, Tô Mộc nghe thấy câu đó, vẫy một giọt máu, rơi xuống giữa trán điếu tử quỷ, cánh tay vốn đã đứt lìa của điếu tử quỷ nhanh chóng ngưng tụ, khôi phục lại như cũ.

Âm khí trên người nó, dường như cũng trở nên nồng đậm hơn vài phần, ẩn ước có cảm giác đang mạnh lên.

Điếu tử quỷ trong lòng mừng rỡ, sau khi được Tô Mộc nới lỏng trói buộc, liền trực tiếp quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu với Tô Mộc, khóc lóc thảm thiết.

Hóa ra, Tô Mộc lại mạnh mẽ đến thế.

Điếu tử quỷ dập mấy cái đầu xong, nhìn Tô Mộc với vẻ mặt không cảm xúc, lúc này mới nhớ ra nó vẫn chưa nói hết lời.

"...Rất lâu về trước, khi Âm Dương Trấn còn chưa có nhiều người, ngọn núi này đã tồn tại rồi, và có lẽ chính vì sự tồn tại của ngọn núi này, mà tất cả mọi người không thể rời khỏi Âm Dương Trấn.

Chuyện này, tôi chưa bao giờ kể cho người khác, tôi là một trong những người đầu tiên đến Âm Dương Trấn, sau khi chết, tôi mới biết bí mật này; ngọn núi này trước đây đã có người chết… " Điếu tử quỷ ngẩng đầu nhìn Tô Mộc một cái, thấy Tô Mộc vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, lúc này mới rụt rè tiếp tục kể: "Thi sinh tử, quỷ sĩ quan, đại nhân chắc hẳn đã nghe nói rồi chứ?

Không sai, trước đây, người chết trên ngọn núi này chính là một phụ nữ mang thai đang chạy nạn, người mẹ chết trong núi, nhưng thai nhi trong bụng lại quỷ dị sinh ra.

Sau khi đứa trẻ sinh ra, đám ác quỷ trên núi liền muốn nuốt chửng nó, bởi vì bọn ác quỷ phát hiện, đứa trẻ vừa mới sinh ra này toàn thân âm khí, ngây thơ vô tri, chính là đối tượng tốt để thôn phệ; thế rồi, bất ngờ xảy ra, những ác quỷ ban đầu tiếp cận thi sinh tử, đều bị đứa trẻ hấp thu, ngược lại bị nó nuốt chửng hết sạch.

Sau khi hấp thụ âm khí của ác quỷ, đứa trẻ nhanh chóng trưởng

thành, chỉ trong một đêm đã lớn thành hình dạng người trưởng thành, nhưng tâm trí vẫn là một đứa trẻ con.

Từ đó về sau, rất nhiều người vô tình lạc vào ngọn núi này, đều vì sự ngây thơ của đứa trẻ mà bị bắt, bị nuốt chửng.

Dần dần, âm khí tích tụ quá nhiều, rồi biến thành bộ dạng hiện tại.

Đây là kết giới của thi sinh tử, cũng là tai ương đi kèm sau khi thi sinh tử ra đời, tai ương này đã giam cầm tất cả mọi người." Điếu tử quỷ một hơi nói hết tất cả những gì nó biết.

Âm Dương Trấn, chỉ là một thế giới nhỏ do một thi sinh tử tạo ra, nhưng lại mạnh mẽ đến mức khiến người, quỷ, yêu bị mắc kẹt bên trong không thể thoát ra.

Trong Âm Dương Trấn còn có một điều cấm kỵ đối với cư dân trong trấn.

Chương 318

Đó là, sau khi trời tối, tất cả mọi người không được ra ngoài, chỉ có thể đóng cửa không ra, nếu không sẽ 'vô tình' chết ở bên ngoài, tứ chi bị phân giải, chỉ còn lại một phần tàn hài.

Điếu tử quỷ đang nói, màn đêm đã không tiếng động mà buông xuống.

Nếu lời điếu tử quỷ nói không sai.

Ngọn núi này, chính là nguồn gốc sức mạnh quỷ dị của Âm Dương Trấn.

Nếu lời điếu tử quỷ nói không sai.

Bách Quỷ Dạ Hành sắp xuất hiện.

Tả Khiêm Chi và những người dưới chân núi đã dụ dỗ Cửu Môn và cả Tô Mộc lên núi, chính là muốn Tô Mộc và Cửu Môn, tất cả đều chôn thân trong ngọn núi này.

Không cần ông ta động tay động chân gì, là có thể báo thù mối thù năm xưa.

Hô Gió âm u gào thét.

Đàn quạ đen nhanh chóng bay qua đỉnh đầu, phát ra tiếng kêu "oa oa oa" chói tai.

Trong những góc khuất âm u của rừng cây, giữa những đống lá mục nát, bắt đầu xuất hiện những bóng người hư ảo như mộng, gió âm từng cơn, sương đen che lấp ánh trăng mờ nhạt ít ỏi, khiến cả Âm Dương Trấn trở nên tối đen như mực, không thể nhìn rõ năm ngón tay.

Sắc mặt điếu tử quỷ biến đổi, mỗi khi trời tối, nó đều mất đi ký ức, chỉ khi trời sáng mới khôi phục lại trạng thái quỷ bình thường.

Nhưng lần này, nó không mất trí nhớ, nó rõ ràng nhìn thấy mọi chuyện đang xảy ra, với tư thái ác quỷ, thấp hèn quỳ gối trước mặt Tô Mộc, run rẩy lo sợ.

"Đại nhân, tôi thấy ngài vẫn nên xuống núi tránh nạn trước đi, ban ngày, ban ngày có chuyện gì cũng dễ nói, tôi cũng phải chuẩn bị chạy trốn đây, đám ác quỷ này trông có vẻ không dễ chọc đâu, a a." Khóe miệng điếu tử quỷ giật giật, đối phương không chỉ là không dễ chọc, mà những làn âm khí từng đợt, thổi vào người nó, một con điếu tử quỷ, cũng khiến nó cảm thấy toàn thân lạnh buốt, da đầu tê dại.

Bọn này chính là lũ chúa ăn thịt người không nhả xương ra đó!

"Ông tìm một chỗ mà trốn đi, tôi dọn dẹp bọn chúng xong, tôi sẽ bảo ông dẫn đường cho tôi." Tô Mộc nhìn về phía trước, huýt sáo một tiếng.

Rất rất lâu về trước, Tô Mộc từng nuôi một con chiến mã, con chiến mã đó bị anh tà hóa, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống lại dòng chảy thời gian, chết trên một chiến trường nào đó.

Sau đó, Tô Mộc đã thu nạp linh hồn của nó vào trong Hắc Kim Cốt Tán, dùng hồn phách của ngụy quân và chó trung thành chết trên chiến trường năm đó để nuôi dưỡng.

Một con chiến mã với bốn chân đạp lửa quỷ trắng, đầu mọc sừng độc, toàn thân trông mục nát tàn tạ, từ từ hiện hình bên cạnh Tô Mộc.

Dường như là vì đã lâu không xuất hiện, hoặc cũng có thể vì khát khao chiến đấu, sau khi U Minh Chiến Mã xuất hiện, nó tung vó trước, hý lên đầy phấn khích.

Tiếng hý phấn khích của U Minh Chiến Mã phát ra từ miệng ngựa,

lại là một trận gào thét của dã thú lệ quỷ vang vọng đến nhức tai.

Rống!!!

Sau khi điếu tử quỷ nghe thấy tiếng rống của U Minh Chiến Mã mang theo âm sát chi khí cực mạnh, nó càng trực tiếp ngồi phịch xuống đất, tất cả ý niệm vừa rồi cho rằng mình đã mạnh lên đều tiêu tán hết.

Con người này, triệu hồi ra một con ngựa trông còn mạnh hơn cả mình, đều là tồn tại ngang cấp quỷ vương trong hệ liệt ác quỷ.

Mặt tán của Hắc Kim Cốt Tán khép lại, được cố định chắc chắn ở vị trí xương tán, đầu tán đột nhiên vươn ra vài tấc, biến thành hình dạng một cây thương, được Tô Mộc nắm trong tay.

Trong đám lệ quỷ, một người đàn ông mặc quân phục màu xanh lục đạp lên vai lệ quỷ, nhanh chóng xông đến trước mặt Tô Mộc.

Trong lòng người đàn ông, đang ôm một người đàn ông khác mặc trường sam màu đỏ đang hôn mê, trông có vẻ thư sinh yếu ớt.

Khóe miệng người đàn ông mặc quân phục rỉ máu, vẻ mặt mệt mỏi.

Chỗ quân phục bị rách trên vai người đàn ông, có thể lờ mờ thấy hình xăm màu xanh phủ khắp.

“Tô gia, quả nhiên là ngài.” Trương Khải Sơn ngẩng đầu lên, trong lòng ôm Nhị Nguyệt Hồng vẫn đang hôn mê.

Nhị Nguyệt Hồng khí tức yếu ớt, xem ra đã bị thương rất nặng.

Tô Mộc thấy Trương Khải Sơn đưa tay ra, biết anh ta định lấy tấm Âm Ti Lệnh Bài khác mà Tô Mộc đã đưa cho anh ta, dùng để điều khiển một phần âm hồn giúp Tô Mộc, thế là anh đưa tay ngăn lại.

Tô Mộc giải thích: “Lâu rồi không hoạt động gân cốt, cứ để tôi

làm đi.” Trương Khải Sơn gật đầu, đặt Nhị Nguyệt Hồng xuống cạnh gốc cây phía trước, rồi cúi đầu nhìn con điếu tử quỷ đang đầy sợ hãi trong mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tô Mộc mang theo sương đen xông vào đám lệ quỷ vô số.

Cảm nhận được ánh mắt của Trương Khải Sơn, điếu tử quỷ cười gượng gạo, chào hỏi: “Đại, đại nhân, thật trùng hợp, lại gặp nhau rồi.” “Là ngươi dẫn dụ Tô gia lên núi sao?” Trương Khải Sơn nhướng mày.

“Đại nhân thật oan uổng tiểu nhân rồi, tiểu nhân dù có một trăm cái gan cũng không dám đắc tội chư vị gia đâu ạ, là vị gia đó tự mình tìm lên, nói là muốn tìm các ngài.” Điếu tử quỷ run rẩy nói.

“Thì ra là vậy, vậy làm phiền ngươi trông chừng Nhị Nguyệt Hồng giúp ta, ta đi cùng Tô gia nghênh địch, nhớ kỹ, đừng để ác quỷ khác đến gần.” Trương Khải Sơn biết rõ mức độ nghiêm trọng của tình hình.

Nếu để Tô Mộc một mình nghênh địch, nếu Tô Mộc không địch lại, thì dù anh ta có tiếp tục trông chừng Nhị Nguyệt Hồng, cũng không còn hy vọng sống sót nào.

“Ông, ông cũng có thể biến thành loại quái vật đó sao?” Điếu tử quỷ nuốt nước bọt, nhìn Tô Mộc ở đằng xa như một cơn lốc đang càn quét đám lệ quỷ.

Trương Khải Sơn lắc đầu.

Bàn về võ công, anh ta trong Cửu Môn thậm chí còn không xếp được vào thứ hạng cao, trong Trương gia, chỉ riêng Trương Nhật Sơn và Trương Khởi Linh đã vượt xa anh ta.

Anh ta giỏi hơn trong việc bày mưu tính kế, thao túng mọi thứ.

Nhưng lần này, đã không còn đợi anh ta nghĩ ra chủ ý khác nữa rồi.

Bởi vì, anh ta thấu hiểu sự khủng khiếp của thi sinh tử đã giam cầm mấy người họ trước đó.

Trên thực tế.

Con thi sinh tử tồn tại ở đây, đã là thân xác nửa chết, trên nhục thân không có khí tức người sống, chỉ là âm hồn kéo lê cơ thể tàn tạ, tiếp tục tồn tại trên đời.

Thi sinh tử sau khi trưởng thành dần dần có được nhân tính, biết được tình cảm của con người.

Nhưng chính vì vậy, nó hận mọi thứ trên thế giới, nó hận tại sao khi sinh ra nó lại một mình chịu đựng vạn quỷ vồ vập, nó hận tại sao có người lại hại chết người phụ nữ yếu đuối như mẹ nó, nó hận tại sao thế gian này lại có người sống tồn tại, nó hận tất cả, tất cả.

Bùm!

Xa xa.

Tô Mộc nhảy khỏi ngựa, cây trường thương do Hắc Kim Cốt Tán biến hóa mà thành mạnh mẽ cắm xuống đất, kéo theo vài thân thể lệ quỷ.

Một luồng khí tức khủng bố bùng phát từ người Tô Mộc, nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh, tạm thời ngăn cách sự tấn công của ác quỷ.

Trương Khải Sơn nhìn Nhị Nguyệt Hồng vẫn chưa tỉnh lại, nói khẽ: "Cha của anh năm đó cùng phe với Tả Khiêm Chi, tuy không phải tôi tự tay giết ông ấy, nhưng ông ấy cũng vì tôi mà chết, tôi vẫn luôn nợ Hồng gia một mạng.

Chương 319

Lần này, anh lại liều mạng cứu tôi, anh bảo tôi quãng đời còn lại, phải báo đáp thế nào đây." Nói đoạn, Trương Khải Sơn biến mất tại chỗ, một tay tóm lấy cổ một con ác quỷ đang muốn đánh lén Tô Mộc trong đám lệ quỷ, mạnh mẽ quăng xuống đất, rồi dứt khoát bóp gãy cổ đối phương, quỷ khí tiêu tán.

Trong thâm sơn u ám.

Một người đàn ông trần truồng, trên người tỏa ra mùi hôi thối khó chịu, thân thể xuất hiện những vết thương máu đen, ngẩng đầu lên, nhìn về một nơi nào đó trong rừng núi.

"Tốt… sức mạnh thật cường đại… nếu như… thôn phệ… chắc hẳn sẽ càng mạnh hơn." Giọng nói của người đàn ông khàn khàn, như thể đã lâu không mở miệng nói chuyện, đôi mắt sâu thẳm tiếp tục nhìn chằm chằm vào một chỗ nào đó trong rừng.

"Có bản lĩnh thì thả ông ra!" Ngay khi người đàn ông còn đang nhìn về phía Tô Mộc, một tiếng quát chói tai vang lên.

Bên cạnh người đàn ông, trong một đám sương đen, vẫn có thể lờ mờ thấy một người đàn ông thân hình vạm vỡ cường tráng, đang đấm đá trong đám sương đen đó, chỉ tiếc là vẫn không thể phá vỡ sự trói buộc của sương đen.

Có sáu đám sương đen như vậy quanh người đàn ông.

Hắc Bối Lão Lục một thân sát khí, sức mạnh khủng bố, lại không thể bị sương đen tiêu hóa thôn phệ, thậm chí còn có dấu hiệu muốn đột phá.

Bán Tiệt Lý bị nhốt trong sương đen, vẫn luôn rất yên tĩnh, nhưng

sương đen lại không thể tiếp tục thu nhỏ, mà vẫn giữ ở trạng thái ổn định.

Trần Bì bị nhốt trong đám sương đen nhỏ nhất, trông có vẻ đã sắp bị thôn phệ.

Ngô Lão Cẩu bị nhốt trong sương đen, truyền đến tiếng gào thét của dã thú, dường như cũng đang chống lại sự thôn phệ của sương đen.

Tề Thiết Chủy bị nhốt trong sương đen lại được Phật quang phổ chiếu.

Vầng trán người đàn ông giật giật liên hồi, nhìn Tề Thiết Chủy bị nhốt trong sương đen, liền rút ra một thanh đao, tự chặt đứt cánh tay trái của mình, rồi ném vào đám sương đen đó, tăng cường sức mạnh trói buộc Tề Thiết Chủy.

Đám sương đen này, ban đầu lẽ ra còn có hai đám nữa.

Nhưng ngay vừa rồi, trong một đám sương đen có người đàn ông mặc trường sam màu đỏ xông ra, người đàn ông đó liều mạng xé toạc sự trói buộc của một đám sương đen khác, cứu một người khác rồi dẫn đầu chạy thoát.

Không xa, trận chiến mà ban đầu người đàn ông cho rằng mình đã nắm chắc phần thắng, lại thay đổi liên tục.

Hai người đàn ông kia dường như có thân thể bất tử, trực tiếp xông ra một con đường máu, thẳng tiến về phía vị trí của mình.

Người đàn ông nhìn cánh tay trái đã mất, lắc đầu.

Những kẻ đến rất mạnh mẽ và nguy hiểm, cuộc chiến đã không thể giữ chân đối phương được nữa.

Ông ta, người đã quen thuộc với quy tắc của thế giới loài người,

mím môi, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh mấy đám sương đen, rồi bắt đầu triệu hồi thuộc hạ của Bách Quỷ Dạ Hành.

Rất nhanh, Tô Mộc và Trương Khải Sơn đã đột phá đến trước mặt người đàn ông cụt một cánh tay đó.

Tô Mộc nhìn người đàn ông vẫn giữ vẻ ngoài của một cậu bé thiếu niên, hai mắt đờ đẫn, bộ dạng như người chết, anh thu lại cây trường thương do Hắc Kim Cốt Tán biến hóa.

Trương Khải Sơn chỉ vào mấy đám sương đen không xa: "Họ đều bị nhốt ở đây." "Sao lại nói vậy?" Ánh mắt Tô Mộc vẫn đặt trên người đàn ông trước mặt.

Người đàn ông không hề áp lực mà thản nhiên ngồi phịch xuống thảm cỏ mềm mại, phía sau là từng đôi bóng đen mắt đỏ thẫm đứng sừng sững.

Người đàn ông tên là Bạch Khởi.

Cái tên này là do chính hắn tự đặt.

Bạch Khởi nhún nhún vai, vết thương ở cánh tay bị đứt vẫn đang chảy máu, nhưng hắn dường như không cảm thấy gì.

Hắn chỉ vào Tô Mộc: "Ngươi ở lại, những người khác của ngươi có thể đi, ta có thể tiễn họ rời khỏi thế giới này." "A, gan đủ lớn đấy." Trương Khải Sơn cười lạnh.

"Được thôi." Tô Mộc gật đầu.

"Tô gia." Trương Khải Sơn cau mày.

Trương Khải Sơn đã từng thử qua sự lợi hại của đối phương, nơi đây dường như là thế giới do đối phương làm chủ, dù sức mạnh có cường đại đến đâu, cũng không thể chống lại đối phương.

Bạch Khởi tự ý cởi trói cho Tề Thiết Chủy và những người khác.

Hắc Bối Lão Lục vừa thoát ra, liền thấy thanh đại đao quen thuộc bay về phía mình trên không trung, anh ta thuận tay đón lấy, rồi cùng Tề Thiết Chủy và những người khác nhìn thấy bóng dáng Tô Mộc.

"Lão đại!" "Lão đại!" "Tô gia!" "....." Tô Mộc gật đầu về phía mọi người: "Các vị cứ rời đi trước đi, chuyện tiếp theo, tôi sẽ giải quyết, trước đó đã để các vị phải chịu khổ rồi." Tô Mộc mang vẻ mặt áy náy.

Mọi người cười khổ, lắc đầu, sau đó ánh mắt kiên định.

Bạch Khởi nhìn chiến ý trên người Hắc Bối Lão Lục, sắc mặt biến đổi, máu nhỏ xuống đất không biết từ khi nào đã biến mất hết.

Rầm rầm rầm Mặt đất truyền đến chấn động dữ dội, ngay sau đó, một cái đầu của sinh vật khổng lồ mọc hai sừng, phá đất chui lên, đưa Bạch Khởi lên không trung.

"Thật ra là rồng… " Tề Thiết Chủy vẻ mặt nghiêm túc, trước đó anh ta đã tính ra ở đây có điềm hung hiểm, nhưng lại không thể tính ra rốt cuộc là gì.

Khi họ gặp 'Bạch Khởi', Tề Thiết Chủy cũng cảm nhận được, hắn không phải là tồn tại nguy hiểm nhất ở đây, mà là một thứ gì đó khác.

Nhưng anh ta vạn lần không ngờ, lại là một linh hồn rồng chết.

Hơn nữa còn là linh hồn rồng đã được âm khí tử khí nuôi dưỡng nhiều năm.

"Các ngươi biết không?

Để thu thập hồn rồng này, ta đã tốn bao nhiêu thời gian?" Bóng dáng cụt một tay đứng trên đầu hồn rồng đen, che mặt, khóe miệng hơi nhếch lên: "Nó là long chủng cuối cùng trên thế gian này, long chủng không phải vẫn luôn được các người bên ngoài coi là thần thú

sao?

Ha ha ha, nhưng còn nó thì sao?

Nó chỉ là vô tình bị sét đánh trúng, ngã xuống bên bờ sông, khi tỉnh lại, vảy, xương thịt, mắt của nó, tất cả đều bị loài người xâu xé tranh đoạt; Nó chết mà không cam lòng, có lẽ là trong cõi u minh tự có thiên ý đi, nó đã đến bên ta, ta đây, vốn dĩ định nuốt chửng nó; Nhưng thế gian này, khó lắm mới tìm được kẻ đồng cảnh ngộ, thế là chúng ta đã cùng nhau bước đi; Các người đây, sinh ra đã có cha mẹ che chở, lớn lên có bạn bè bầu bạn, già đi có người tiễn đưa, thật hạnh phúc biết bao, còn chúng ta thì sao, chúng ta đã làm sai điều gì?

Chỉ một lần sinh ra, đã quyết định vận mệnh sau này của chúng ta sao?

Ta đáng phải là loài quỷ bị thiên hạ ghét bỏ?

Nó đáng phải bị loài người xâu xé sao?

Từ khi hiểu ra đạo lý này, ta đã không còn tin vào bất kỳ tình cảm nào, bất kỳ tình nghĩa nhân gian nào nữa, con người a, đôi khi còn không bằng súc sinh, huống hồ, ta sinh ra vốn đã không phải là người." Người đàn ông đứng trên đỉnh đầu hồn rồng đen ha ha cười lớn, đôi mắt trống rỗng, lộ ra nỗi bi thiết khó nói thành lời.

"Các người có biết đây là gì không?" Tô Mộc sắc mặt bình tĩnh, từ thắt lưng lấy xuống một tấm lệnh bài, giơ ra trước người.

"Đây là Âm Ti Lệnh, là lệnh bài thân phận quản lý những sinh vật quỷ dị sinh ra dưới mảnh đất này.

Ngươi vốn là vật chết, lẽ ra đã sớm phải nhập luân hồi chuyển thế, nhưng ngươi lại cố gắng chống cự đến tận bây giờ.

Nếu ngươi năm đó sớm chết đi, cũng sẽ không hiểu được nỗi khổ khi làm người." "Mọi người cứ rời đi trước." Tô Mộc phân phó

những người Cửu Môn.

Chương 320

Người trước mặt này thực sự quá nguy hiểm, chỉ cần sơ suất một chút, là có thể gây ra thương vong trong Cửu Môn.

Các môn chủ Cửu Môn, là những người duy nhất đã đồng hành cùng Tô Mộc từ thời đại đó đến nay, nếu có ai trong số họ chết đi, anh sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Trương Khải Sơn đi đến chỗ Nhị Nguyệt Hồng đang hôn mê, khẽ nhéo nhéo mặt Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng mơ mơ màng màng tỉnh lại, sau khi nghe lời Tô Mộc, sắc mặt tái nhợt lắc đầu: "Tô, Tô gia, mấy người chúng tôi đây, sống cũng đủ rồi, gặp phải phiền phức gì, không phải đều cùng nhau vượt qua sao?

Bây giờ ngài lại bảo anh em rời đi, ai cũng sẽ không cam lòng rời khỏi." "Ừ, lão đại không đi thì tôi cũng không đi đâu." Hắc Bối Lão Lục dùng sức gật đầu.

Anh ta không phải người ăn nói khéo léo gì, phần lớn những gì nói ra đều là lời lẽ thô tục.

Những người khác cũng kiên định đi đến phía sau Tô Mộc, bày tỏ thái độ của mình.

"Ha ha ha, tình nghĩa huynh đệ tốt đẹp đấy chứ, ta đây đã gặp nhiều rồi, khi cái chết ập đến, ai lại có thể tự lo cho bản thân mình chứ?

Bây giờ không đi, vậy thì, tất cả đừng hòng đi nữa!" Người đàn ông đứng trên đỉnh đầu hồn rồng đen cười dữ tợn, điều khiển con hắc long dưới chân lao về phía Tô Mộc và những người khác.

Gió bão gào thét.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý và những người khác vội vàng đưa tay chặn những cơn gió mạnh đang thổi tới, thân thể đứng tại chỗ chao đảo từ từ.

"Phong Dạ." Tô Mộc khẽ gọi một tiếng.

Quán Sơn Thái Bảo Phong Dạ, mặc đạo bào cũ nát, làn da lộ ra ngoài đầy vết thi ban, từ từ đi ra từ trong rừng.

Hắn ngáp một cái, vẻ mặt uể oải: "Uy, đứng cao như vậy, không lạnh sao?" Đát đát đát Phong Dạ nhanh chóng di chuyển, khóe miệng hơi nhếch lên, nở nụ cười đầy thú vị: "Long chủng ư, thật là hiếm có đó, không may là, ngươi lại gặp phải Quán Sơn Thái Bảo chúng ta, dòng dõi này của ta thì không biết làm gì khác, nhưng kiến thức thì phong phú lắm đấy." Phong Dạ chạy đến trước mặt Tô Mộc, rồi dùng sức giẫm mạnh xuống đất, lập tức bay vút lên không trung.

"Thi sinh tử, thi sinh tử… nếu ta đoán không sai, phía sau ngươi chính là mộ phần của mẫu thân ngươi phải không?

Không biết, ngươi lợi hại như vậy, đối phó với thi thể mẫu thân ngươi thì sẽ thế nào đây?" Phong Dạ vượt qua vị trí của hồn rồng đen, nhanh chóng chạy đến một bãi đất bằng phẳng có bãi cỏ hơi nhô cao, rồi cắm hai tay vào bùn đất, miệng lẩm bẩm niệm chú.

Phong Dạ không phải là người tốt lành gì, chuyện đào xác quật mộ đều là hoạt động thường ngày của hắn.

Huống chi là điều khiển thi thể mẹ ruột của người ta, để đối phó với thi sinh tử này.

Phong Dạ đã tìm thấy nơi chôn cất mẹ của thi sinh tử, dùng bí pháp của tộc Quán Sơn Thái Bảo, điều khiển thi thể bà từ trong mộ đứng dậy.

Thi sinh tử Bạch Khởi cũng biết, đó chỉ là tàn hài thi thể của mẹ hắn, chỉ là bị âm khí của hắn ảnh hưởng, nên mới không bị phân giải hóa lỏng như người bình thường hạ mộ.

Nhưng đó rốt cuộc, vẫn là cơ thể của mẹ hắn, là người duy nhất mà hắn còn vướng bận trên thế gian này.

Phong Dạ đứng ngay phía sau thi thể mẹ hắn, mười ngón tay nhỏ xuống máu đen kịt, sắc mặt tái nhợt, nhưng nụ cười lại vô cùng rạng rỡ.

"Không chọc ai không chọc, cứ phải chọc mấy vị gia này, thật là." Phong Dạ thở dài một tiếng bất lực.

Tô Mộc trước đó không lâu đã nói với hắn rằng, tình huống của thi sinh tử này rất đặc biệt, rất có thể là một kẻ kém may mắn, và đã trò chuyện riêng với Phong Dạ một chút.

Sau đó mới có tình huống trước mắt này.

Bởi vì Tô Mộc biết, những phản diện mạnh mẽ thường có một đoạn câu chuyện bi thảm.

Sau khi điếu tử quỷ kể cho Tô Mộc nghe chuyện của thi sinh tử, Tô Mộc liền xác định mục tiêu.

"Đã đến lúc đi thăm mẹ ngươi rồi, lâu như vậy rồi, vì sự tồn tại của ngươi, bà ấy mãi mãi không thể nhập luân hồi, ngươi đã tạo nghiệp quá nặng rồi." Tô Mộc nói khẽ.

Địa phủ cũng có quy tắc của địa phủ.

Nếu huyết mạch con cháu trực hệ tạo nghiệp quá nhiều, cũng sẽ liên lụy đến cha mẹ, vợ con và những người thân đã khuất. 'Bạch Khởi' đứng trên hồn rồng đen, lơ lửng, lông mày nặng trĩu, dường như không có chút tiên khí nào, ngược lại khiến người ta trông thấy có chút âm u lạnh lẽo.

Tô Mộc tay cầm Âm Ti Lệnh, đã mở ra cánh cửa địa phủ.

Cổng địa ngục, chính là cánh cửa bên cạnh quan tài của Vạn Nô Vương, khi Tô Mộc và những người khác trước đây đi Trường Bạch Sơn, ở mộ thất chính của Vạn Nô Vương đã nhìn thấy đội quân binh sĩ chiến trường cổ, chính là Bách Quỷ Dạ Hành.

Ngày đó, thật khéo làm sao, lại chính là Rằm tháng Bảy.

Ngô Tà sau khi trở về đã tính toán, mới hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, nếu không, cậu ta thật sự còn tưởng Vạn Nô Vương có năng lực thao túng địa phủ âm ti.

Vạn Nô Vương cũng không biết là đã chọn địa điểm chôn cất thế nào, lại tìm được một trong số ít những cánh cửa địa phủ vẫn chưa biến mất.

Trong truyền thuyết, ban đầu phàm gian và địa phủ có thông đạo, người chết có thể tự mình tìm đến cửa địa phủ, tiến vào luân hồi chuyển thế.

Sau đó thời đại đế vương đến, các hoàng đế vì muốn trường sinh bất tử, ra lệnh cho những người tài năng dị sĩ trong dân gian, phá hủy và phong ấn khắp các cánh cổng địa ngục, càng đuổi cùng giết tận những dị sĩ biết về cửa địa phủ.

Mục đích, chính là để ngăn chặn sau này không còn ai biết đến nơi đến của cửa địa phủ, sau khi chết nhập luân hồi, và có giao lưu với địa phủ.

Chỉ là các đế vương không ngờ rằng, sau khi phong tỏa cửa địa phủ, người đáng chết vẫn sẽ chết, chỉ là sau khi chết sẽ biến thành cô hồn không chủ, lang thang khắp nơi, quấy phá người khác.

Dựa theo dã sử không rõ tên ghi chép.

Mục đích của Đường Tam Tạng Tây Du năm đó, cũng chính là

như vậy.

Đến thời Đường, cô hồn dã quỷ lưu lại thế gian quá nhiều, khiến chúng sinh không được yên ổn.

Thế nên mới có câu chuyện Đường Tam Tạng Tây Du thỉnh kinh, thỉnh những kinh văn thần kỳ có thể độ hóa những cô hồn dã quỷ này.

Tô Mộc không có năng lực tự mình mở cánh cửa địa phủ, nhưng anh biết, anh, người cầm Âm Ti Lệnh Bài, vô thời khắc nào cũng đang bị địa phủ giám sát.

Tô Mộc có nhu cầu, vừa hay thi sinh tử cũng có thể nhập luân hồi, nên cánh cửa địa phủ này mới mở ra.

Tô Mộc và những người khác không thể nhìn thấy cánh cửa địa phủ, chỉ có người chết mới có thể nhìn thấy.

Thi sinh tử, và cả hồn rồng đen kia, đều cảm ứng được cánh cổng địa phủ đang triệu hoán chúng, cùng với đôi mắt đỏ thẫm câu hồn của quỷ sai âm ti dưới cánh cổng địa phủ.

Đến lúc này, đã không còn đến lượt chúng quyết định nữa rồi.

Cánh cửa địa phủ đã mở, chúng không đi, tự nhiên sẽ có quỷ sai âm ti lên đây đưa chúng xuống.

Phàm gian có quy tắc của phàm gian, minh giới có quy định của minh giới.

Bạch Khởi cuối cùng nhìn Tô Mộc một cái, nhảy xuống khỏi hồn rồng đen, đi đến trước mặt Tô Mộc nói: "Ta thấy trên người ngươi có thứ giống ta, ngươi cũng là thi sinh tử sao?

Ngươi năm đó đã thoát ra bằng cách nào?" Tô Mộc lắc đầu.

Chương 321

Ngươi mới là thi sinh tử.

Cả nhà ngươi đều là thi sinh tử.

Lão tử đây là người sống đàng hoàng, con của một gia đình bình thường.

"Được rồi, đến đây thôi, nếu xuống đó, ngươi chắc sẽ phải chịu nhiều khổ sở, nhưng ngươi đi rồi, mẹ ngươi sẽ bớt khổ rất nhiều, thái độ tốt một chút, cố gắng nhập luân hồi càng sớm càng tốt." Tô Mộc cười vỗ vai đối phương.

Thi sinh tử Bạch Khởi nhất thời nghẹn lời, rồi bất lực lắc đầu: "Cầm lấy, đây là tất cả long lân mảnh vỡ, nó không thể nhập luân hồi, vì nó vẫn còn tàn khuyết, nghịch lân của nó vẫn chưa tìm thấy." Trong lúc nói, cơ thể thi sinh tử bắt đầu từ từ tiêu tán, biến mất giữa trời đất.

Đồng thời, trên bầu trời Âm Dương Trấn đón chào một tia nắng chói mắt, đây là ánh sáng thật sự mà sinh linh trong Âm Dương Trấn rất rất nhiều năm chưa từng được nhìn thấy.

Một chiếc hộp gỗ đàn hương được điêu khắc tinh xảo, từ xa bay tới, rơi vào tay Tô Mộc.

Cánh tay phải của Tô Mộc hơi nặng trĩu, chiếc hộp này nặng hơn nhiều so với anh tưởng tượng.

Không cần nhìn, bên trong chắc hẳn là long lân mà thi sinh tử đã thu thập được.

Thi sinh tử nói, đây có thể là con rồng cuối cùng trên thế giới đã chết, là vì năm đó không may gặp nạn, rơi xuống bờ sông, sau đó bị

người qua đường phát hiện, liền bị những người qua đường tò mò tranh đoạt, lột da rút gân mới chết đi, đầy một thân oán khí.

Mặc dù Tô Mộc không biết lúc đó rốt cuộc là tình huống gì, nhưng lời thi sinh tử nói cũng có lý có cứ.

Bất kể là thời đại nào, rồng, đối với người bình an mà nói đều là sinh vật vô cùng kỳ diệu.

Rất nhiều cổ thư đều có ghi chép, rồng là thần thú trời sinh, gân cốt, vảy, huyết nhục đều có công dụng kỳ diệu, uống vào có thể lập tức thành tiên.

Nhưng hiện giờ xem ra, nhóm người năm đó chắc hẳn không có ai thành tiên, nếu không cũng sẽ không chết dưới tay thi sinh tử.

Cũng không khó đoán, rồng có lẽ cũng giống như Chúc Cửu Âm mà Tô Mộc đã gặp trước đây, chẳng qua chỉ là một sinh vật bị thần thoại hóa, kỳ thực vẫn chỉ là máu thịt bình thường.

Đổi một góc độ suy nghĩ, nếu đối tượng bị người qua đường tranh đoạt mà chết năm đó, là một con người thì sao?

Có phải cũng sẽ giống như con rồng này, tràn đầy oán khí phẫn nộ không.

Mây mù âm u trên bầu trời Âm Dương Trấn nhanh chóng tan đi.

Nhưng vẫn còn một đám mây đen khổng lồ, bao phủ Tô Mộc và những người khác.

Tô Mộc cau mày.

Thi sinh tử không phải đã nhập luân hồi rồi sao?

Sao khu rừng này vẫn còn âm khí nồng đậm đến vậy?

"Không đúng rồi." Tề Thiết Chủy lắc nhẹ cổ, đẩy gọng kính trên sống mũi phân tích.

Anh ta bóp ngón tay tính toán.

Một lát sau.

Tề Thiết Chủy lẩm bẩm: "Phong thủy của nơi này, cực kỳ thích hợp để xây dựng thần miếu Phật đường, người xưa tuyệt đối sẽ không không nghĩ tới, nhưng thần miếu Phật đường ở đâu chứ?" Hắc hắc hắc hắc "Lão Lục ông làm gì đó?" Tô Mộc nghiêng đầu, nhìn Lão Lục không biết từ đâu lôi ra một cái xẻng công binh, đang xới đất.

Hắc Bối Lão Lục nhổ một bãi nước bọt vào lòng bàn tay, rồi tiếp tục dùng sức đào bới: "Còn phải đoán sao?

Bát gia đã nói ở đây trước đây có thần miếu Phật đường, không thấy, vậy thì chắc chắn là ở dưới đất.

Nếu tôi không đoán sai, ở đây hẳn là có một Cẩu đà mộ!!!" Tề Thiết Chủy thất thần nói: "Lục gia hình như thật sự đoán trúng rồi!

Sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?" "Nhưng Phật không phải đều độ người sao?

Sao lại có âm sát chi khí nặng như vậy?" Trương Khải Sơn và những người khác không hiểu.

Họ đều là những lão thủ Đạo Mộ Mạc Kim rồi, đương nhiên biết mộ Cẩu đà, tuyệt đối không thể có hoàn cảnh phong thủy cổ quái như vậy.

"Những người dưới núi, hẳn là biết, Lục à, đừng đào nữa, đã gần trăm năm trôi qua rồi, ông vẫn thật thà chất phác như vậy." Tô Mộc bất lực lắc đầu.

Hắc Bối Lão Lục buông xẻng công binh, gãi gãi đầu, nhảy ra từ cái hố đã được anh ta đào: "Đây không phải là muốn xem, ở đây còn giấu bí mật gì sao, hắc hắc." "Đi thôi, vừa hay có thể đi gặp lại Tả Khiêm Chi đó, người này không đơn giản như vẻ bề ngoài, ông ta

chắc chắn còn có chuyện gì đó chưa kể cho chúng ta." Tô Mộc ánh mắt sâu thẳm, nhìn về phía chân núi.

Người Cửu Môn đi theo Tô Mộc xuống núi, lần nữa đến phủ đệ của Tả Khiêm Chi ở chân núi.

Khi Tô Mộc và những người khác đến, Tả Khiêm Chi đã đứng đợi sẵn ngoài cổng lớn, vẻ mặt như đã biết từ trước rằng Tô Mộc và những người khác sẽ quay lại tìm ông ta, lòng đầy tự tin.

"Tô gia, Phật gia, Nhị gia… chư vị cuối cùng cũng bình an vô sự rồi, thật là tốt quá." Tả Khiêm Chi chắp tay, vô cùng lễ phép.

Bịch!

Tả Khiêm Chi loạng choạng, lùi mấy bước rồi ngã nhào xuống đất.

"Cút cha mày đi." Hắc Bối Lão Lục thu chân vừa đá ra, khinh thường nói: "Cả đời tao ghét nhất là loại tiểu nhân thích làm trò như mày, nói đi, còn có chuyện gì giấu chúng tao nữa không, thằng nhóc mày giỏi thật, chỉ dẫn chúng tao đi mạo hiểm cho mày hưởng lợi ngư ông chứ gì." Hắc Bối Lão Lục từ trước đến nay không có thói quen chiều ai, thấy chướng mắt là đánh, vẫn luôn như vậy.

Khóe miệng Tả Khiêm Chi hơi giật giật.

Ông ta quên mất, trong đám người trước mặt này, còn có Hắc Bối Lão Lục, một kẻ lỗ mãng không nói lý lẽ, không biết lễ nghi.

Ông ta phủi phủi bụi trên ống quần, lần nữa đứng dậy chắp tay nói: "Lục gia oan uổng quá, lên núi là các ngài tự mình đi, tôi chỉ là giúp chư vị gia chỉ điểm phương hướng thôi." "Ấy, Lục gia đừng động thủ vội, để tôi nói hết lời đã." Tả Khiêm Chi lách mình tránh, suýt chút nữa thì ăn nguyên cú đá của Hắc Bối Lão Lục, lại bị đối phương giẫm một cước lên mặt.

Trên mặt Tả Khiêm Chi thoáng qua một tia lạnh lẽo âm u, sau đó nhanh chóng biến mất.

"Trên núi có thần miếu hoặc Phật đường sao?" Tô Mộc hỏi khẽ.

"Ừm, có, không giấu gì Tô gia, ban đầu tôi chính là tìm cái Phật đường này mà đến cái nơi quỷ quái này, Tô Mộc thật là liệu sự như thần… Lục gia, đợi tôi nói hết lời đã!" "Có lời thì nói nhanh, có rắm thì xì nhanh đi, đã gần trăm năm trôi qua rồi, còn văn vẻ, giả bộ thanh tao gì nữa!" "Khụ khụ, vậy thì tôi sẽ nói vắn tắt vậy." "Trên ngọn núi này…" Trên ngọn núi này quả thực có một Phật miếu bị chôn vùi, bên trong tương truyền cất giấu vạn lượng vàng, vô số cổ ngọc thanh đồng, nhưng sau khi Tả Khiêm Chi đến, ông ta hỏi thăm cư dân địa phương mới biết, cái Phật miếu này có chút không bình thường.

Theo lời kể của cư dân địa phương, Phật miếu này trước đây hương hỏa đầy nhà, nhưng sau đó xuất hiện một kẻ phản đồ, vị hòa thượng này đã phải lòng một cô bé.

Phật miếu, làm sao có thể dung thứ cho hòa thượng thích con gái, dung thứ cho con gái và hòa thượng ở trong Phật miếu được.

Nhưng trớ trêu thay, vị hòa thượng này lại là người ăn nói khéo léo, giảng đạo lý, đến mức không ai có thể giảng giải rõ ràng được, ông ta nói thế gian sao có pháp song toàn, không phụ Như Lai chẳng phụ khanh.

Ngay khi vị hòa thượng này sắp bị trục xuất khỏi Phật miếu, bên ngoài truyền đến tin tức, cô gái lẽ ra phải cùng vị hòa thượng kia bỏ trốn, lại được vị hoàng tử đương thời để mắt tới, đã chọn ngày cưới rồi.

Vị hòa thượng mất hồn mất phách, lại vì trụ trì đột ngột gặp chuyện, sau đó đã được chọn làm trụ trì phương trượng tiếp theo của Phật miếu.

“Quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, quy y, quy y cô nương Tú… ” Ngày xửa ngày xưa có một ngôi miếu, trong miếu có mấy vị hòa thượng.

Một ngày nọ, khi lão hòa thượng xuống núi hóa duyên, tình cờ nhặt được một bé trai bị bỏ rơi nơi hoang sơn dã lĩnh.

Chương 322

Trong tã lót chỉ có tên của cậu bé, ngoài ra không còn bất kỳ thông tin thân phận nào khác.

Cậu bé tên là Quý Tử Hàn.

Lão hòa thượng từ bi đã mang đứa trẻ về chùa nuôi dưỡng.

Quý Tử Hàn bản tính nghịch ngợm, nhưng lạ thay lại rất nghe lời lão hòa thượng.

Cậu bé thiên tư thông minh, ba tuổi đọc thuộc Bách Gia Tính, sáu tuổi thông hiểu Luận Ngữ, chín tuổi đã tinh thông học thuật của bách gia.

Lão hòa thượng và các vị tăng nhân khác trong chùa đã chuẩn bị truyền lại vị trí trụ trì cho cậu.

Nhưng vào mùa hạ năm đó, bên ngoài chùa bỗng có một gia đình quyền quý ghé thăm.

Đại phú gia nọ đưa con gái nhỏ đến chùa ở lại để tụng kinh niệm Phật cùng lão hòa thượng.

Quý Tử Hàn là đệ tử chân truyền của lão hòa thượng, lẽ tự nhiên cũng thường xuyên tiếp xúc với gia đình này.

Tiểu cô nương làm sao chịu nổi những ngày tháng tụng kinh niệm Phật tẻ nhạt, thế nên thường lén chạy ra ngoài chơi.

Lão gia nhà giàu thấy Quý Tử Hàn có vẻ ngoài sạch sẽ, lương thiện nên nhờ cậu trông chừng tiểu thư.

Tiểu thư tính khí rất lớn, thường xuyên mắng chửi Quý Tử Hàn, nhưng cậu lúc nào cũng chỉ mỉm cười chịu đựng.

Sức của cô bé không lớn, đánh vào cơ thể vốn đã luyện thể quanh năm của Quý Tử Hàn chẳng khác gì gãi ngứa.

Ở chung một thời gian, cô bé thấy tiểu hòa thượng này khá thú vị, lại có vẻ thật thà chất phác, nên thường xuyên tâm sự với cậu.

Cô nói rằng trước khi sinh ra, cô đã bị gia đình hứa hôn cho một công tử nhà giàu làm vợ, cô không thích nhưng chẳng có cách nào khác.

Tiểu hòa thượng từ nhỏ đến lớn chỉ ở trong chùa, làm sao hiểu được chuyện thế thái nhân tình.

Thấy cô bé luôn phiền não, cậu bèn dạy cô học Phật pháp, kể cho cô nghe những câu chuyện hướng thiện trong kinh văn.

Một thời gian sau, cô bé được gia đình đón đi.

Nhưng hễ có chuyện phiền muộn, cô lại gửi thư cho tiểu hòa thượng, bảo cậu kể cho nghe những câu chuyện vô vị nghe xong là muốn đi ngủ kia.

Mùa hè nóng nực, ngoài cửa sổ là hồ sen hồng ngát, tiếng ve kêu không ngớt.

Nhưng khi nhìn những câu chuyện của tiểu hòa thượng trong thư, cô bé xem mãi rồi cũng quên đi phiền não, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Nhưng thời gian rồi cũng trôi qua, chuyện gì đến cũng phải đến.

Khi cô bé nghe tin chỉ còn một tháng nữa là phải trở thành vợ của một người đàn ông xa lạ, cô không còn tâm trí nào để đọc những câu chuyện khô khan của tiểu hòa thượng nữa.

Tiểu hòa thượng thấy cô bé mãi không hồi âm, bèn lén xuống núi tìm cô.

Cậu kể cho cô nghe một câu chuyện mà nhiều hòa thượng trong

kinh Phật đều biết.

Câu chuyện có tên là 'Tam Quy Y'.

Quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng.

Quy y Phật, không đọa địa ngục; quy y Pháp, không đọa ngạ quỷ; quy y Tăng, không đọa bàng sinh.

Tiểu cô nương hỏi tiểu hòa thượng, chẳng lẽ thế gian này ngoại trừ Phật, không còn thứ gì khác để cô quy y sao?

Câu hỏi này làm tiểu hòa thượng ngẩn người.

Bao nhiêu năm nay, lão hòa thượng chưa từng dạy cậu về sự quy y nào khác ngoài Tam Quy Y.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của tiểu hòa thượng, cô bé vẫn thấy cậu thật ngốc nghếch như xưa, rồi kể chuyện mình sắp lấy chồng.

Cô nói chỉ còn mười ngày cuối cùng, cô sẽ trở thành vợ người ta.

Tiểu hòa thượng hiểu lễ nghĩa, biết lúc này không nên tiếp tục xuất hiện bên cạnh cô.

Nhưng khi cậu định quay bước rời đi, bỗng phát hiện đôi chân mình không nghe theo sai bảo, đầu óc không còn nhớ nổi kinh kệ, đôi bàn tay chắp lại đang run rẩy dữ dội.

Cậu chưa bao giờ hiểu chuyện nam nữ, cũng chẳng biết tình yêu là gì.

Nhưng vào lúc này, dường như cậu đã cảm nhận được điều gì đó, sâu trong thâm tâm rối loạn thành một đoàn.

Cô bé thú nhận, cô vốn là con gái của Thừa tướng trong kinh thành, sắp gả cho Thiên tử tương lai.

Tiểu hòa thượng gật đầu, đôi mắt hơi đỏ lên.

Cô bé tiến lên phía trước, véo má tiểu hòa thượng, bảo cậu hãy quay về chùa tĩnh tu đi.

Tiểu hòa thượng quay người, lẩm bẩm: "Quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, quy y... quy y Tú cô nương..." Cô bé lao tới ôm chầm lấy eo tiểu hòa thượng, khóc không thành tiếng.

Tiểu hòa thượng nắm tay cô bé, nói hãy cho cậu mười ngày.

Đêm đầu tiên sau khi về chùa, đầu cậu bỗng mọc ra mái tóc đen dày chạm vai.

Sáng hôm sau, tóc đen biến thành tóc trắng, bạc đầu chỉ sau một đêm.

Các hòa thượng trong chùa kinh hãi trước sự biến hóa của cậu, ai nấy đều bảo cậu là yêu ma chuyển thế.

Lão hòa thượng bệnh nặng, vốn định trong mấy ngày tới sẽ truyền vị trí cho Quý Tử Hàn.

Nhìn mái tóc bạc trong gương, Quý Tử Hàn bắt đầu xuống tóc giữa núi rừng.

Cậu thú thật với lão hòa thượng.

Lão hòa thượng mỉm cười xoa đầu cậu, nói Phật chẳng bao giờ ép người, trong lòng đã có chấp niệm thì cứ xuống núi đi.

Quý Tử Hàn khép mắt cho lão hòa thượng, tay cầm tràng hạt, rồi xuống núi...

"Khoan đã, Quý Tử Hàn?" Hắc Bối Lão Lục nhìn Tô Mộc với ánh mắt quái dị.

Đó chẳng phải là cái tên giả mà Tô Mộc dùng khi còn ở thế giới người bình thường sao?

Chương 323

Mọi người nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục.

Lão Lục cảm nhận được chút sát khí, liền lắc đầu: "Không có gì, mọi người nói tiếp đi, hắc hắc, nhưng mà chuyện hòa thượng này thì liên quan gì đến ngôi miếu Phật?

Chẳng lẽ hòa thượng này còn biết giết người sao?

Ha ha ha ha." Đám người Cửu Môn im lặng một hồi.

Tả Khiêm Chi mỉm cười, coi như lần đầu thấy được khía cạnh thông minh của Hắc Bối Lão Lục.

Tả Khiêm Chi cười nói: "Đâu chỉ giết người, truyền thuyết kể rằng vị hòa thượng này biết thuật ngự quỷ, dẫn theo quân đoàn tà ma và yêu thú xương trắng đi cướp dâu, một mình quấy đảo thiên hạ đại loạn.

Còn ngọn núi này chính là nơi chôn cất những kẻ đã chết dưới tay ông ta năm đó." Câu chuyện về tiểu hòa thượng kết thúc.

Mọi người im lặng trong giây lát.

Có thể tưởng tượng được ban đầu tiểu hòa thượng không có tình cảm gì với cô bé kia.

Nhưng qua năm tháng tiếp xúc, cô bé đã động lòng, và vào lúc sắp xuất giá, cô đã khẩn cầu tiểu hòa thượng giúp mình thoát khỏi vận mệnh.

Không biết tiểu hòa thượng có động tình hay không, nhưng cậu đã làm tất cả những gì có thể.

Cậu bước ra từ thâm sơn, can thiệp vào một thế giới lẽ ra không

nên có sự hiện diện của mình.

Cậu dùng thân phận áo vải để chống lại vương triều khổng lồ đương thời.

Cuối cùng, cậu bước ra từ con đường máu đầy xương trắng, đưa cô bé trở về, rồi phong tỏa toàn bộ ngôi chùa.

Vương triều tất nhiên không cam lòng, coi họ như lũ kiến cỏ dám chạm vào nghịch lân.

Nhưng dù phái bao nhiêu binh lực, khi đến ngọn núi sâu này đều chết sạch, không một ai còn sống mà đi ra.

Sau những đợt điều động binh lực lớn, vương triều bị kẻ thù khác diệt vong.

Câu chuyện về Quý Tử Hàn kết thúc ở đó.

Không lâu sau, câu chuyện về thi sinh tử bắt đầu...

Hắc Bối Lão Lục rùng mình: "Ý là dưới chân chúng ta không có báu vật gì mà toàn là người chết sao?

Vô số người chết oan?" Tả Khiêm Chi lắc đầu, vuốt cằm nói: "Sau này có thuật sĩ tính ra nơi này chôn giấu báu vật có thể đoạt được thiên hạ, thậm chí còn vẽ ra bản đồ kho báu, nhưng chưa từng có ai sống sót rời khỏi đây.

Năm đó tôi chính là có được bản đồ đó mới tiến vào đây." Tả Khiêm Chi giải thích nguyên nhân ban đầu mình đến chỗ này.

Hắc Bối Lão Lục nhìn Tô Mộc hỏi: "Còn đào nữa không lão đại?" Tô Mộc nhìn về phía núi sâu không xa, không biết đang nghĩ gì, nghe vậy mới hoàn hồn lắc đầu: "Bỏ đi, hiện giờ chúng ta không thiếu thứ gì, không cần thiết phải mạo hiểm.

Ra ngoài hết đi, nơi này phải được phong tỏa lại.

Những người khác đưa vị này rời đi trước, Lão Bát ở lại, tôi có việc cần cậu làm." Tề Thiết Chủy gật đầu, nơi nguy hiểm thế này không nên để người sống đặt chân vào nữa.

Vừa để tránh nguy hiểm bộc phát sau khi bị khai quật, vừa để tránh những kẻ tham lam tiếp tục làm gì đó ở đây.

Còn về việc thông báo cho cấp trên... có lẽ những người canh giữ nơi này cũng sẽ gặp phải nguy hiểm khó lường.

Không cần thiết phải hy sinh thêm ai để chôn cùng vị tiểu hòa thượng kia.

Tả Khiêm Chi ngẩn ra.

Thật là, ông ta đã nói ra hết bí mật rồi mà Tô Mộc vẫn không định thả cho bọn họ tự do sao?

Đôi mắt sâu thẳm của Tô Mộc như xuyên thấu lòng người, anh nhìn Tả Khiêm Chi nói khẽ: "Nhóm người các ông quá nguy hiểm đối với người bình thường bên ngoài.

Hơn nữa, những thay đổi của thế giới hiện tại có lẽ các ông vẫn chưa thích nghi được, cứ để họ đưa các ông đi làm quen với cuộc sống tương lai trước đã." Tả Khiêm Chi cười gượng, lắc đầu: "Bọn tôi tự do tự tại quen rồi, Tô gia cứ yên tâm, ra ngoài bọn tôi tuyệt đối không gây chuyện!

Tôi lấy mạng mình ra đảm bảo!

Thật đấy!" Trương Khải Sơn lững thững tiến lên, áo choàng phấp phới trong gió: "Nhiều năm trước, Tô gia đã bảo tôi xây một nhà tù chuyên giam giữ những người có năng lực đặc biệt như các ông, nếu muốn tự do thì có thể vào đó ở một thời gian." Hắc Bối Lão Lục gật đầu lia lịa: "Ừ ừ, đi đâu mà chẳng có cơm ăn?" Tả Khiêm Chi: "..." Ông ta nuốt nước miếng: "Vậy tôi cứ đi theo họ trước đã, ha ha, tôi

thấy đi học tập một chút cũng không có gì xấu, dù sao cũng cách biệt với thế gian lâu quá rồi." "Đi thôi." Trương Khải Sơn đi đầu, các thành viên Cửu Môn theo sau, bao vây nhóm Tả Khiêm Chi ở giữa.

Sau khi ra ngoài, họ còn những nhiệm vụ khác phải thực hiện.

Những sinh vật bị phong tỏa trong trấn Âm Dương lúc trước đa phần đều có năng lực vượt xa người thường, đám người này bị nhốt quá lâu, không biết ra ngoài sẽ gây ra chuyện lớn đến mức nào.

Sau khi những người khác rời đi, Tề Thiết Chủy ngồi xếp bằng dưới đất, hướng về phía ngọn núi cao trước mặt, miệng bắt đầu lẩm bẩm kinh văn.

Năm đó Tề Thiết Chủy đã học được một chiêu từ Cửu thúc, luôn đóng vai trò 'đạo sĩ' bên cạnh Tô Mộc.

Nhiều năm qua đi, cậu bé ngày nào hễ gặp chuyện là nghĩ ngay đến việc nhờ Tô Mộc giải quyết nay đã có thể tự lập một phương.

Tề Thiết Chủy tụng kinh khoảng một tiếng đồng hồ, sau đó móc điện thoại từ trong túi ra: "Ghi âm xong rồi, ha ha, vẫn là thời hiện đại tiện lợi, không cần phải ngồi tụng kinh siêu độ liên tục.

Một lát nữa bảo họ mang mấy cái loa đến, đặt quanh ngọn núi tụng ngày tụng đêm, khoảng nửa năm là xong chuyện." Tề Thiết Chủy đứng dậy, phủi bụi trên chân.

Tô Mộc vẫn giữ vẻ mặt thẫn thờ, dưới chân sinh ra một luồng khói xanh quấn quanh người rồi hòa vào cơ thể anh.

Luồng tàn hồn này từ đầu đến cuối chưa từng vào luân hồi, nó vẫn luôn thủ hộ ở đây để ngăn chặn người khác phá hoại quá khứ bị chôn vùi trong núi.

Sau khi Tô Mộc đến, nó bị lay động và nhập vào người anh.

Những hình ảnh quá khứ lướt nhanh trước mắt Tô Mộc như một bộ phim.

Một cô gái với nụ cười rạng rỡ, mái tóc đen mượt mà, mặc váy trắng thanh khiết.

“Cô gái ấy tên là Nam Cung Sở Tú.” Tô Mộc quay người bước ra ngoài, nói nhỏ.

“Lão đại ngay cả chuyện xưa như vậy cũng biết sao?

Thật lợi hại!

Ơ, hình như có gì đó không đúng!

Lúc đó chắc là chưa có lão đại mà!

Sao anh biết được?

Chương 324

Nói cho tiểu Tề nghe với.” Tề Thiết Chủy hóa thân thành kẻ hóng hớt, đuổi theo Tô Mộc hỏi dồn dập.

“Giờ tôi nói tôi là người xuyên không, cậu có tin không?” Tô Mộc dừng bước, đầy hứng thú hỏi.

“Tin chứ, tin cái con khỉ ấy!” Tề Thiết Chủy ngẩn ra rồi phản ứng lại, xuyên không?

Chắc Tô Mộc xem tiểu thuyết nhiều quá rồi.

Tô Mộc vươn vai, cười biếng nhác: “Ha ha, đôi khi nói thật lại chẳng ai tin...

Thực ra là hồn phách của tiểu hòa thượng kể cho tôi nghe.

Anh ta nói mình đã đánh đổi tất cả, gánh chịu tiếng ác cũng được, không thể luân hồi cũng được, bị người đời lãng quên cũng không sao, những thứ đó đều chẳng là gì cả.

Anh ta nói muốn để lại câu chuyện này, để lại cái tên của cô gái ấy...” “Hóa ra là vậy.” Tề Thiết Chủy vuốt cằm gật đầu.

Tiểu hòa thượng không biết đã làm những gì khiến thế gian tưởng lầm là ác ma, phải gánh tiếng xấu muôn đời, nhưng cô gái ấy không làm gì sai, không nên cùng anh ta gánh chịu tội danh đó.

“Nhóm Ngô Tà dạo này đang làm gì?” Tô Mộc chắp tay sau lưng tiếp tục bước đi.

“Trương Khởi Linh vẫn chưa từ bỏ việc tìm kiếm chúng ta, hình như lại đi lạc rồi, Ngô Tà đang đi tìm cậu ta.

Ở đâu có chuyện quái dị là cậu ta chạy đến đó, chẳng buồn làm ăn

gì nữa, mặt mày lôi thôi lếch thếch.

Bàn tử đi theo cậu ta, kiếm một công việc làm thầy cúng dỏm, vừa đi cùng Ngô Tà tìm Trương Khởi Linh vừa kiếm tiền nuôi cậu ta." Tề Thiết Chủy đã âm thầm điều tra thông tin của ba người Ngô Tà nên nắm rõ như lòng bàn tay.

"Có chuyện này cũng khá thú vị, sau khi chúng ta rời đi, Bàn tử tình cờ gặp một cô gái tên là Phiêu Phiêu rồi đem lòng yêu người ta.

Lúc đó ầm ĩ một thời gian, suýt chút nữa là rời bỏ Ngô Tà và Trương Khởi Linh luôn, khổ nỗi cô nương đó không thích cậu ta mà lại nhắm trúng Tiểu Ca Trương Khởi Linh..." Nói đoạn, Tề Thiết Chủy thu lại nụ cười, thở dài: "Sau đó cô gái đó gặp chuyện trong cổ mộ, Bàn tử đã đau khổ một thời gian." Tề Thiết Chủy ngẩng đầu nhìn Tô Mộc hỏi: "Lão đại, có phải những người như chúng ta cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp không?" Với thân phận thuật sĩ, khi năng lực ngày càng mạnh, Tề Thiết Chủy lờ mờ cảm nhận được chính Tô Mộc là người đã liên tục kéo họ đi đúng hướng, tránh khỏi những con đường xui xẻo lẽ ra phải đi.

Trương Khải Sơn vốn mang số mệnh Tham Lang, khi đạt đến đỉnh cao sẽ gặp tai họa bất ngờ rồi lụi bại.

Nhị Nguyệt Hồng mang số Thiên Sát Cô Tinh, người bên cạnh đều không có kết thúc tốt.

Bán Tiệt Lý không sống thọ.

Trần Bì tội nghiệt nặng nề, định sẵn khó tránh nạn đao thương.

Ngô Lão Cẩu vì chứng kiến cha anh chết trước mặt mà không cứu được nên dòng dõi định sẵn phải gánh chịu lời nguyền, vận xui đeo bám.

Hắc Bối Lão Lục giết người quá nhiều, lẽ ra phải chết dưới lưỡi

đao.

Nhà họ Hoắc... chính Tề Thiết Chủy... nhà họ Giải...

Thế nhưng hiện giờ họ đều sống tốt, thậm chí còn ngày càng khỏe mạnh, làm việc gì cũng thuận lợi.

“Lão đại, tôi tính ra được một chút da lông, anh nghe thử nhé, ha ha.

Tôi tính ra một mình lão đại đã hấp thụ hết tội nghiệt trên người chúng tôi, giúp chúng tôi sống sót đến tận bây giờ, lại còn khỏe mạnh thuận lợi.

Lão đại à, chúng tôi sống đủ lâu rồi, cũng đến lúc anh nên lo cho chuyện của chính mình đi...

Lão đại à, chúng tôi đã trưởng thành rồi, không cần lo lắng cho chúng tôi nữa.

Thật ra mấy anh em chúng tôi luôn hy vọng được thấy lão đại lập gia đình sinh con, sống một đời hạnh phúc, như vậy là chúng tôi mãn nguyện rồi.

Hay là để tôi tìm cho lão đại một người nhé?

Tôi thấy cháu gái của lão tứ Trần Bì trông cũng xinh đấy...

Á, hình như không đúng, vậy chẳng phải chúng tôi thành bậc ông của lão đại sao? ...” Tề Thiết Chủy cứ luyên thuyên mãi phía sau Tô Mộc.

“Nếu lão đại không chê, tôi thấy cô nương Hoắc Tú Tú cũng được đấy, đúng rồi, còn có A Ninh nữa!

Lão đại!

Lão đại!

Anh nói gì đi chứ?!" "Cút." "Vâng ạ." "..." Một lát sau, hai người đi tới chỗ Hắc Bối Lão Lục đang đứng đợi.

Từ xa, Lão Lục đã nghe thấy Tề Thiết Chủy đang lảm nhảm chuyện em này em nọ, da trắng dáng xinh, liền trừng đôi mắt to như gấu đen: "Lão Bát, nói gì thế?

Cười hớn hở vậy?

Vừa nghe thấy mấy ông bảo ai dáng chuẩn, dễ sinh con, định giới thiệu đối tượng cho tôi đấy à?" Vừa nói, Hắc Bối Lão Lục vừa vô thức vác đại đao lên vai, bộ dạng hung thần ác sát.

Tề Thiết Chủy trước mặt Tô Mộc thì khép nép, nhưng thấy Hắc Bối Lão Lục là không thèm khách sáo nữa.

Cậu ta hếch cằm: "Giới thiệu chứ!

Con chó Hồng Hống mà Ngô Lão Cẩu nuôi chẳng phải mới sinh con sao, có một con đen thui lùi, rất hợp với ông đấy!" "Cút!" Hắc Bối Lão Lục lườm một cái cháy mắt.

Lên xe, Trương Khải Sơn nhấn ga, trầm giọng nói: "Vừa nãy trên mạng có một đoạn video, hình như đám Bàn tử gặp rắc rối rồi." Trương Khải Sơn đưa điện thoại cho Tô Mộc ở ghế sau.

Tô Mộc mở đoạn video mà Trương Khải Sơn đã xem.

Trong video, không gian tối mờ, ánh sáng leo lét, Bàn tử cầm điện thoại, phía sau là bóng lưng của Ngô Tà.

Ngô Tà đang lục tìm thứ gì đó.

Giọng của Bàn tử vang lên: "Livestream thám hiểm đây các anh em ơi, ai thích thì nhấn phím 6 nhé, có tiền thì ủng hộ tiền, không tiền thì nghĩ cách kiếm tiền cho anh em tôi đi.

Nơi thám hiểm hôm nay...

Đừng hỏi tại sao lại thắp nến ở góc tường, người thắp nến quỷ thổi đèn, các ông chưa đọc tiểu thuyết đó à?

Cái gì cơ?

Livestream bán hàng á?

Chương 325

Không có hàng các ông không xem à?

Được!

Hôm nay anh cho các ông xem thế nào là Phát Khâu Thiên Quan!

Đừng có chat bậy bạ gì mà sau lưng có mắt quỷ, sau lưng tôi chẳng phải là ông bạn già Ngô Thiên Chân sao, thật sự có mắt quỷ á?

Mẹ nó!" Rè rè rè.

Video rung lắc dữ dội rồi mất kết nối hoàn toàn.

"Còn một chuyện phiền phức nữa." Trương Khải Sơn khởi động xe, mày hơi nhíu lại.

"Chúng ta biến mất quá lâu, vốn tưởng để lại chút áp lực cho Ngô Tà và những người khác sẽ giúp họ trưởng thành nhanh chóng, không ngờ họ lại trọng tình nghĩa như vậy...

Vốn dĩ Cửu Môn trên giang hồ cũng có địa vị, dù là ngoài sáng hay trong tối, người ta đều nể mặt chúng ta vài phần.

Nhưng giờ đây, hình như họ chẳng thèm coi chúng ta ra gì nữa.

Vừa nãy tôi đưa những sinh vật có nguy cơ gây hại cho người bình thường đến đó, không ngờ lại bị đối phương cảnh cáo, bảo chúng ta hành sự bên ngoài phải cẩn thận kẻo vi phạm pháp luật, thời đại đã thay đổi rồi." Trương Khải Sơn vừa lái xe vừa kể lại sự việc.

Sau khi đưa những sinh vật nguy hiểm từ trấn Âm Dương đến cơ quan hữu quan, Trương Khải Sơn không nhận được lời khen như trước mà còn bị giáo huấn một trận.

Có vẻ như quyền lực ở thế giới bên ngoài đã bắt đầu thay đổi,

không còn do những thế hệ dị nhân thuật sĩ cũ nắm giữ nữa.

Thân phận Cửu Môn Đề Đốc của nhóm Trương Khải Sơn luôn nằm trong diện quản lý nghiêm ngặt cấp SSS, không dễ dàng tiết lộ, vì vậy họ bị đối phương coi như những 'thợ săn tiền thưởng' thông thường.

Danh xưng 'thợ săn tiền thưởng' đã có từ lâu.

Trước khi Lão Cửu Môn được thành lập, trong đội ngũ quốc phòng đã có các bộ môn chuyên nghiệp xử lý các vùng đất bí ẩn.

Sau khi Lão Cửu Môn dẹp yên chiến sự và các sự kiện quái dị ở Sa Thành, họ đã thu hút sự chú ý của cơ quan hữu quan và nhận được lời mời hợp tác.

Lúc đó còn có nhiều cao thủ dân gian như Lâm Cửu thúc hay nhà họ Mã ở Đông Bắc.

Thế là cơ quan hữu quan đưa ra 'thông cáo treo thưởng', để những người không thuộc biên chế hỗ trợ trấn áp các sự kiện quái dị.

Từ đó danh từ thợ săn tiền thưởng xuất hiện.

Chỉ là người nắm quyền lúc đó đối xử với Cửu Môn rất tốt, nhưng có vẻ vị phụ trách bộ môn đó đã nghỉ hưu, bàn giao công việc cho người mới.

Đó là lý do Trương Khải Sơn bị mắng.

Tô Mộc nhắm mắt dưỡng thần ở ghế sau, nhẹ giọng nói: “Cứ đi tìm Ngô Tà trước đã.” “Ừ.” Trương Khải Sơn nhẹ nhàng đạp ga, chiếc xe lao nhanh trong vùng núi.

Ở một nơi khác, một người khác cũng nhìn thấy đoạn video đang lan truyền trên mạng về Ngô Tà và Bàn tử, cũng đang cấp tốc tiến về nơi họ biến mất.

Hắc Hạt Tử đeo kính râm, nhíu mày vuốt ve một tờ giấy: “Nhờ tôi chăm sóc Ngô Tà là cái quái gì?

Trương Khởi Linh cái thằng nhóc này, toàn gây ra rắc rối linh tinh cho tôi, giờ thì người cũng mất tích, Ngô Tà đi tìm cậu cũng biến mất luôn, lần này vui rồi đây.” Hắc Hạt Tử vốn đã bắt đầu đi du lịch thiên hạ, tận hưởng những ngày vui vẻ tự do tự tại.

Không ngờ lại nhận được thư của Trương Khởi Linh, điều vô lý nhất là bức thư này được gửi đến tay anh sau khi Ngô Tà và Bàn tử đã gặp chuyện.

Nhưng chuyện này cũng bình thường, Trương tiểu ca hành sự luôn cổ hủ.

Đã năm 2022 rồi mà điện thoại vẫn không thèm dùng, vẫn còn viết thư.

Thời buổi này kiếm được những bưu tá già vẫn còn đi đưa thư tận tay thế này cũng thật khó cho Tiểu Ca.

“Thưa ngài, đồ đã đưa đến rồi, ha ha ha.” Lão già tóc bạc trắng, có lẽ là một trong những người bạn cũ từ mấy chục năm trước của Trương Khởi Linh.

Khóe mắt Hắc Hạt Tử giật giật: “Bao nhiêu tiền?” Lão già xòe năm ngón tay: “Không nhiều, năm thỏi vàng.” Hắc Hạt Tử suýt chút nữa tháo luôn kính râm: “Ông nói cái gì cơ?” Lão già bị giọng điệu giận dữ của Hắc Hạt Tử dọa sợ, lùi lại vài bước, mặt tái mét: “Đây là Trương tiểu ca đã bàn trước với tôi rồi mà, một khi cậu ấy biến mất hoặc gặp chuyện gì thì tôi cứ đến địa điểm chỉ định tìm Hắc gia, rồi ngài sẽ đưa tôi năm thỏi vàng, chính miệng Trương tiểu ca nói thế mà...” Lão già trưng ra bộ mặt ấm ức.

Hắc Hạt Tử chỉ vào chiếc Mercedes-Benz phía sau: “Lái đi mà lấy,

tiền thì không có, mạng thì có một cái đây!" "Dạ được, thưa ngài, chìa khóa đâu ạ." Đôi mắt lão già sáng rực.

"Đợi chút, để tôi dỡ cái xe điện nhỏ xuống đã, không có nó thì đi xa thế tôi làm ăn kiểu gì." Hắc Hạt Tử lầm bầm, cưỡi chiếc xe điện nhỏ biến mất khỏi tầm mắt lão già.

Còn về việc tại sao Trương Khởi Linh có thể phán đoán chính xác anh đang ở đâu để tìm, chuyện này Hắc Hạt Tử chẳng buồn nghĩ tới.

Bước vào thế giới công nghệ hiện đại, Hắc Hạt Tử cảm thấy Trương Khởi Linh từ lâu đã không giống con người bình thường, mà giống như một sản phẩm của công nghệ cao với bộ não siêu việt.

Chỉ cần không bị mất trí nhớ, tất cả ký ức từ mười hay hai mươi năm trước cậu ta đều có thể kể lại rành mạch, nhìn một lần là không bao giờ quên.

Hắc Hạt Tử vừa đi xe điện vừa móc điện thoại ra: "Alo, Tô gia có đó không?

Ngô Tà gặp chuyện rồi, tôi đang trên đường đến đây..." Quay lại thời điểm trước khi Ngô Tà và Bàn tử biến mất.

Sau khi nhóm Tô Mộc biến mất, Trương Khởi Linh cũng đi theo ngay sau đó, để lại lời nhắn cuối cùng là phải đi tìm mọi người trong Cửu Môn.

Trương Khởi Linh mất tích, Ngô Tà bắt đầu bỏ hết tất cả để đi tìm cậu ta và các vị tiền bối Cửu Môn.

Họ đã đi khắp mọi miền đất nước, hễ nơi nào có sự kiện quái dị khác thường là nơi đó có bóng dáng của họ.

Ngô Tà chẳng biết từ lúc nào đã sống thành cái dáng vẻ mà Tô Mộc không muốn thấy nhất.

Mặc chiếc áo hoodie màu nhạt, đội mũ trùm đầu rộng lùng bùng, kéo chiếc vali cũ mòn theo năm tháng, lang thang khắp nơi.

Nơi nào có Ngô Tà, nơi đó có Bàn tử.

Bàn tử dựa vào sự thông minh và ranh mãnh của mình để duy trì cuộc sống cho cả hai, chăm sóc cho một Thiên Chân mà đôi mắt giờ đây đã không còn ánh sáng.

Giá như cậu ấy vẫn là Thiên Chân của ngày xưa.

Gần đây, họ nhận được tin về một sự kiện quái dị.

Nghe nói ở vùng núi hẻo lánh tỉnh Thiểm Tây xảy ra một chuyện linh dị, có dân làng tận mắt chứng kiến mỗi khi đêm xuống lại thấy bóng dáng của mấy người đàn ông mặc trang phục thời Dân quốc, đến sáng lại biến mất.

Dân làng đi kiểm tra vào ban ngày nhưng không thấy dấu vết gì, nhưng cứ đêm đến là những bóng người đó lại xuất hiện.

Máy ảnh không thể chụp, máy quay không thể ghi hình.

Về chuyện này, các chuyên gia trên mạng nhận định đó là hiện tượng từ trường, hoặc đơn giản là dân làng bịa chuyện vì mục đích khác.

Nhưng tin tức này lọt vào tai Ngô Tà, cậu lập tức kéo vali đi từ Giang Nam xuống phía Nam, tìm đến ngôi làng hẻo lánh đó.

Chương 326

Dựa vào kinh nghiệm của mình, cậu nhanh chóng phát hiện ra nơi dân làng nói chắc chắn có mộ lớn dưới lòng đất.

Thế là nhân lúc đêm tối không người, cậu và Bàn tử đã xuống mộ.

Bàn tử để duy trì kinh phí sinh hoạt cho mình và Ngô Tà, đi đến đâu cũng mở livestream chẳng mấy ai xem để kiếm chút tiền cơm.

Lần này anh vẫn mở livestream trong cổ mộ.

Livestream vừa mở, mấy fan hâm mộ tự xưng là fan mười năm liền nhảy vào xem.

Sau đó họ thấy bóng lưng Ngô Tà đang thắp nến ở góc tường.

Ngô Tà thắp nến, chuẩn bị mở quan tài.

Khán giả trong livestream cảnh báo Bàn tử rằng ngọn nến đã tắt, Ngô Tà bị một thế lực nào đó kéo đi, biến mất vào góc tối.

Bàn tử quay người lại, lập tức một sức mạnh bá đạo cũng kéo anh vào bóng tối.

Livestream bị ngắt quãng.

Tiếp đó, một không gian rộng lớn, sáng sủa vô cùng với vô số lối đi hiện ra trước mắt Bàn tử.

“Thiên Chân?!

Thiên Chân!

Đừng nhát Bàn gia, gan tôi nhỏ lắm!

Thiên Chân, là cậu đang giở trò đấy à?” Bàn tử nhìn quanh chẳng thấy Ngô Tà đâu, điện thoại thì mất rồi, phía sau là một bức tường

đặc.

Anh cũng chẳng biết mình rơi vào cái mê cung quái dị này từ chỗ nào, Ngô Tà lại biến mất không sấu vết.

Thế nên anh chỉ còn cách cắn răng ở yên tại chỗ, hy vọng Ngô Tà sẽ xuất hiện và đưa mình cùng rời khỏi ngôi mộ quái đản này.

"Vị trí đại khái là ở đây, còn vị trí cụ thể thì tạm thời chưa xác định được." Trương Khải Sơn nhíu mày, dừng xe bên rìa một vùng hoang vu.

Sau khi Ngô Tà và Bàn tử mất liên lạc, các cơ quan chức năng đã thử dùng công nghệ để định vị tín hiệu điện thoại nhưng không thể tìm thấy nơi phát ra tín hiệu cuối cùng của Bàn tử.

Xung quanh là địa hình sa mạc, có lẽ vì quá gần lưu vực sông Hoàng Hà nên không thấy bóng dáng người nào.

Tề Thiết Chủy xuống xe, lấy la bàn ra, chân mày cũng nhíu chặt: "Từ trường hỗn loạn, nơi này có quá nhiều cổ mộ, phong thủy nhiễu loạn lẫn nhau, từ trường quá mạnh." Cậu ta cũng không thể đoán được hướng mất tích của hai người kia.

Còn việc dựa vào dấu bánh xe trên đường để tìm họ thì lại càng khó hơn.

Hai ngày nay chắc chắn đã có mưa lớn, mọi dấu vết di chuyển của sinh vật đều đã bị che lấp, không còn sót lại một chút hơi hướng nào.

Thế là mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Tô Mộc.

Trong những lúc tuyệt vọng thế này, họ chỉ có thể kỳ vọng Tô Mộc nghĩ ra được cách gì đó khác.

Tô Mộc không xuống xe mà nhìn bầu trời đêm đang dần buông xuống, lẩm bẩm: "Địa thế có thể thay đổi, nhưng thiên tượng thì

không.” “Ý anh là gì?” Hắc Bối Lão Lục nhảy từ cốp sau xuống.

Trương Khải Sơn gật đầu mỉm cười.

Tề Thiết Chủy nhanh tay bấm đốt ngón tay tính toán, đôi mắt sáng rực.

Ngô Lão Cẩu bước xuống từ chiếc xe khác, nói khẽ: “Ngô Tà sinh ra đã bất phàm, nghe nói về Tử Vi Tinh chưa, Lão Hắc?” “Ông bảo... hít...

Ngô Tà là Đế Tinh á?” Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc.

Ngô Lão Cẩu lắc đầu: “Tôi không nói thế, tôi chỉ lấy ví dụ thôi.” “Cái này tôi hiểu, trước đây tôi nghe tiểu Tề nói rồi, Phật gia là Tham Lang, Tham Lang Tinh còn sáng nghĩa là Phật gia còn an toàn, ngày nào Tham Lang Tinh rụng thì Phật gia chết.” Hắc Bối Lão Lục phân tích có vẻ rất có lý có cứ.

“Đến lúc đó đi ăn cỗ, hắc hắc hắc.” Lão cười thêm một tiếng.

“Thiên tượng không phải xem như vậy, lời này là ông tự bịa, đừng có đổ lên đầu tôi.

Phật gia là Tham Lang, nhưng không có nghĩa là Tham Lang Tinh còn thì ông ấy còn, ông thấy có người nào thọ bằng các ngôi sao trên trời chưa?

Tử Vi Tinh chưa từng rụng, mà từ xưa đến nay bao nhiêu đế vương chẳng chết rồi đấy thôi?” “Không biết thì đừng có bốc phét.” Tề Thiết Chủy cạn lời lắc đầu.

“Bảo ông đọc sách nhiều vào thì ông toàn đi chăn bò.” Bán Tiệt Lý cười lạnh.

“Tôi...” Hắc Bối Lão Lục gãi đầu ngượng ngùng, lão ngay cả tên mình còn không viết nổi, đúng là chẳng phải người có học thức gì.

“Tìm thấy rồi!” Tề Thiết Chủy buông tay, nhìn về một hướng.

“Đi.” Mọi người lại lên xe, đuổi theo hướng Tề Thiết Chủy chỉ dẫn.

Một lát sau, họ đã đến ngôi làng hẻo lánh, nơi tương truyền đêm nào cũng có mấy người cổ đại xuất hiện.

Đồng thời, họ cũng nhìn thấy bóng dáng của mấy người cổ đại trong truyền thuyết thần kỳ kia.

“Tsuyoku naru tame ni boku wo sutete, shiawase ni naritakute, daku koto ga dekinakute, subete tonde su.” Mấy bóng người mặc trường sam đứng trên bãi đất trống, một trong số đó lên tiếng.

Vì nơi này nằm ở vùng núi hẻo lánh, trong làng chỉ còn lại những người già cô đơn.

Với quan niệm truyền thống cực mạnh, họ cho rằng đó chắc chắn là thứ không lành, nên dù có thấy bóng ma cũng không dám đến kiểm tra.

Cho đến khi nhóm Tô Mộc xuất hiện.

“Câu này tôi hiểu!” Hắc Bối Lão Lục vểnh tai nghe một hồi rồi ra vẻ đại ngộ.

Tô Mộc cùng những người khác trong Cửu Môn đồng loạt quay đầu lại, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Lão Lục.

Cái lão này một chữ bẻ đôi không biết, sao lại nghe hiểu được 'phương ngôn' này?

“Câu này đại ý là, người ở đây thô bạo, dã man giống hệt bố tôi vậy, tôi muốn về nhà rồi, tôi đã lén gặp họ mấy lần.” Hắc Bối Lão Lục đắc ý khoe khoang khả năng ngôn ngữ của mình.

Oái oăm thay, người nói ra câu phương ngôn đó lại là một bóng ma

nữ mặc Kimono.

Trương Khải Sơn định phản bác gì đó nhưng rồi khựng lại, có những lời thật sự không biết nên nói thế nào.

Nhị Nguyệt Hồng mím môi, anh cũng chẳng hiểu 'phương ngôn' này nên không biết Lão Lục dịch đúng hay sai.

Chương 327

Thế là mọi người lại nhìn về phía Tô Mộc.

Như thường lệ, họ nghĩ đến Hắc Bối Lão Lục còn hiểu thì Tô Mộc chắc chắn phải nắm rõ trong lòng bàn tay.

Nhưng lần này Tô Mộc làm họ thất vọng.

Anh lắc đầu lia lịa, vô thức lùi lại mấy bước: "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, chuyện này chắc chỉ có mình Lão Lục mới hiểu được thôi." "Tiếp tục dịch xem nào?

Biết đâu lại tìm được manh mối về cổ mộ dưới đất từ cuộc trò chuyện của mấy bóng ma này?" Bán Tiệt Lý nheo mắt.

Hắc Bối Lão Lục hắng giọng, cố tỏ vẻ uy nghiêm, tiếp tục nghiêng tai lắng nghe.

"Chichi ha, kono basho ni ha takara ga aru to itta ga, watashitachi ha 50-ki koroshita ga, doushite mada shoushou mo nyūsu ga nai no ka." Bóng ma nam nhíu mày, dường như đang gầm gừ giận dữ.

Mọi người lại nhìn Lão Lục.

Lão Lục gãi đầu, mắt sáng lên, buột miệng: "Bố tôi trước đây hay đưa tôi đến mấy chỗ đó, một lần 50 tệ, anh và họ không được đòi thiếu tiền đâu, ít nhất là con số này?" "Cút!" "Đồ biến thái!" "Ông mà lại là hạng người này à!" "Ông nghĩ bộ dạng của họ giống như đang nói mấy chuyện tầm bậy đó sao?" "Lão đại, hay là bảo Lục gia ngậm miệng đi!

Cái lão này đúng là..." Mọi người nghe một hồi bỗng nhận ra bản dịch của Lão Lục có gì đó sai sai.

Nghĩ kỹ lại, nội dung dịch của lão hình như họ đã thấy ở trang

web nào đó rồi.

Nhưng cốt truyện đó với tình cảnh hiện tại hoàn toàn chẳng liên quan gì nhau.

Hắc Bối Lão Lục cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của mọi người mới cười ha hả: "Thật ra thì cũng gần như vậy, ai hay xem phim là hiểu ngay ấy mà, nhìn mấy ông thế này chắc chắn là ít xem phim ảnh rồi." "Ông xem phim gì thế?" Tề Thiết Chủy tò mò.

"Khụ khụ, trẻ con ra chỗ khác chơi." Hắc Bối Lão Lục giả bộ bí ẩn.

Tô Mộc tiến lên, nhìn vào cửa hầm bị cỏ dại che khuất: "Chưa biết Ngô Tà và Bàn tử gặp chuyện gì, cứ xuống xem thử đã." "Ừ, tôi nhìn địa thế này không giống có cổ mộ, hay là do thời gian mà địa hình thay đổi rồi." Trương Khải Sơn đã quan sát địa hình từ lúc mới đến, sau khi thảo luận, họ đều rút ra một kết luận: nơi này chẳng có vẻ gì là có mộ lớn, không có cục diện phong thủy đặc biệt nào, hợp để xây nhà cho người sống (dương trạch) hơn là xây mộ cho người chết (âm trạch).

Phải biết rằng người xưa rất khắt khe về phong thủy.

Không nói đến việc phong thủy ở đây không hợp để xây âm trạch, dù có yếu tố ngoại cảnh can thiệp họ cũng sẽ không chôn cất ở đây.

Huống hồ nơi này còn thuộc dạng phong thủy dương trạch cực tốt.

"Chichi ha koko ni watashitachi wo koutai sasenai juuhou ga kakusarete iru to itta ga, ittai doko ni iru no darou ka." Cuộc đối thoại giữa các bóng ma vẫn tiếp tục.

Tô Mộc, Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đã nhảy xuống hầm, đến khi Hắc Bối Lão Lục chuẩn bị nhảy xuống, lão lại bồi thêm

một câu: “Hắc hắc hắc, câu này tôi không dịch cho mấy ông đâu, tự đi mà đoán nhé, cho chừa cái tội khinh thường Lục gia!

Hừ hừ!” “Không ai mượn ông dịch, xuống nhanh đi.” Nhìn thủ pháp đào hầm này chắc chắn là tác phẩm của Bàn tử.

Cũng chỉ có anh ta mới to gan lớn mật, dám đào mộ giữa ban ngày ban mặt thế này.

Bàn tử tuy luôn mồm bảo mình là Mạc Kim Giáo Úy phái Bắc, nhưng thủ pháp đúng là hơi thô thiển.

Bao nhiêu năm qua rồi mà chẳng tiến bộ chút nào.

Bàn tử có lượng người xem khá lớn trên các nền tảng livestream vì Ngô Tà đã mượn danh Tam thúc để viết bộ tiểu thuyết bút ký đó lên mạng.

Thế nên họ có rất nhiều độc giả trung thành.

Trong số fan hâm mộ đó, fan của Cửu Môn và Trương Khởi Linh là đông nhất.

Bàn tử luôn tỏ ra không hài lòng về chuyện này, nhưng sau này vì kiếm tiền sinh hoạt để nuôi Ngô Tà, anh ta đã mượn danh Trương Khởi Linh để livestream.

Có điều cư dân mạng chẳng bao giờ thấy được mặt Trương Khởi Linh, cả ngày đối diện với màn hình điện thoại luôn là cái bản mặt béo tròn của Bàn tử.

Dù thường xuyên bị dân mạng chửi là treo đầu dê bán thịt chó, nhưng vì kiếm tiền mà, bị chửi mãi cũng quen.

Đó chính là lý do vì sao sau khi Bàn tử và Ngô Tà gặp chuyện, đoạn video lại rò rỉ lên mạng.

Men theo hầm cát tiến vào ngôi cổ mộ vô danh này, không khí ẩm

ướt xen lẫn mùi ẩm mốc quen thuộc lại xộc vào mũi mọi người.

Họ quan sát thạch môn mộ thất đã bị mở ra, cùng những dấu vết Ngô Tà và Bàn tử để lại dọc đường.

Theo dấu vết đó, họ chậm rãi tiến vào sâu bên trong.

Dọc đường, mọi người căn cứ vào những manh mối nhỏ nhất để tìm kiếm thân phận thực sự của chủ nhân ngôi mộ, hòng nhanh chóng biết được vì sao Ngô Tà và Bàn tử lại mất tích ở đây.

Còn về Trương Khởi Linh, những năm gần đây nhóm Tô Mộc cũng không có tin tức gì của Tiểu Ca.

Sau khi chứng mất trí nhớ được Tô Mộc chữa khỏi, Tiểu Ca như biến thành một người khác, thường xuyên biến mất một mình để thực hiện nốt những việc còn dang dở.

"Ngôi mộ này hình như là sản vật từ thời Tây Chu, nhiều đồ đồng thế này, Bàn tử định tìm cái chết à?" Hắc Bối Lão Lục đoán.

Thời đại bây giờ đã khác xưa, chỗ đồ đồng này mà mang ra ngoài bán lén lút thì một khi bị lộ, Bàn tử chắc chắn sẽ phải ngồi tù mười năm là ít!

Ngô Tà hiểu rất rõ điều đó nên sau khi Cửu Môn biến mất, cậu ta không còn làm nghề này nữa, chỉ mở một cửa hàng đồ cổ kiếm tiền lẻ.

"Tôi thấy không giống." Tề Thiết Chủy lắc đầu, "Nhi gia, anh nói gì đi?" "Đây là mộ thời Xuân Thu, căn cứ vào những bức chạm khắc trên tường, có thể thấy đây là Mặc gia trong Bách Gia Chư Tử...

Cơ quan thuật của Mặc gia từng là nguồn gốc của các loại cơ quan trong cổ mộ, một thời là xu hướng thiết kế cho những người xây mộ.

Nơi này chắc hẳn chôn cất một nhân vật quan trọng của Mặc gia thời đó.” Nhị Nguyệt Hồng khá am hiểu về tư liệu cổ mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc, chỉ nhìn qua là đoán được thân phận đại khái của chủ mộ.

Cơ quan thuật của Mặc gia chính là nguồn gốc của các loại bẫy cát, cung nỏ, thủy ngân, dầu nóng thường thấy trong cổ mộ.

Mặc gia thiết kế cơ quan cho người khác đã nguy hiểm như vậy, huống hồ là mộ của một nhân vật quan trọng trong chính nội bộ họ?

Chỉ có một khả năng: ngôi mộ trước mắt nguy hiểm hơn đại đa số những ngôi mộ mà nhóm Tô Mộc từng gặp trước đây!

Có lẽ cũng chính vì sự kỳ lạ này mà Ngô Tà mới hạ quyết tâm vào đây một chuyến để xem có thể tìm thấy dấu vết của Tô Mộc hay Trương Khởi Linh hay không.

Trong đường hầm vang lên tiếng sột soạt.

Tề Thiết Chủy cầm đèn pin theo bản năng nép sau lưng nhóm Tô Mộc.

Cậu ta và Nhị Nguyệt Hồng là những người khá kỹ tính, họ biết đó là tiếng của các loại trùng bọ trong mộ.

Những con bọ bị nhốt trong mộ lâu ngày hễ thấy vật sống là như bắt được vàng, sẽ theo bản năng bò về hướng đó.

Trương Khải Sơn liếc nhìn khuôn mặt tái mét của Tề Thiết Chủy, móc từ trong túi ra chai thuốc xua côn trùng rồi bắt đầu xịt.

Thông thường thuốc xua côn trùng không được dùng trong mộ vì một số cổ vật khi tiếp xúc với hóa chất hiện đại sẽ bị ăn mòn.

Chương 328

Nhưng lần này họ không đi tìm báu vật nên dùng tạm.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc nhún vai: "Thời Xuân Thu anh rành hơn, anh nói đi." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, vừa đi tiếp vừa nói: "Cơ quan thuật của Mặc gia tuy là thứ mà các chủ mộ thời cổ đại đều muốn đưa vào mộ mình, nhưng những người nắm giữ bí thuật này chưa từng bị ai hoàn toàn khống chế." Trong Bách Gia Chư Tử, những nhà nổi danh đều là những kẻ cứng đầu.

Họ thà bị đánh chết hoặc bị giết sạch chín tộc chứ tuyệt đối không để bản lĩnh của mình rơi vào tay kẻ khác.

Do đó, từ sớm đã có người muốn tìm kiếm mộ táng của những người truyền thừa Mặc gia để chiếm lấy nguồn gốc cơ quan thuật, phục vụ cho việc xây mộ cho chính mình sau này hoặc dùng trong việc công thành lược địa.

Nhưng chưa từng có ai tìm được mộ của người truyền thừa Mặc gia, hoặc có tìm được cũng không thể vượt qua các cơ quan để lấy được bí thuật.

"Tuy nhiên, cơ quan Mặc gia ở đây hình như có dấu vết bị người ta tháo dỡ." Nhị Nguyệt Hồng cúi xuống nhặt một mẩu gỗ vụn.

"Nếu không, họ không thể tiến vào sâu bên trong dễ dàng như vậy." Nhị Nguyệt Hồng đứng dậy, ý tứ đã rất rõ ràng: ngôi mộ này đã có người đến, hơn nữa còn phá giải được nhiều cơ quan thiết kế tinh diệu.

Còn người đó là ai thì không cần nói cũng biết.

“Nhìn dấu vết tháo dỡ thì không phải kiểu dùng bạo lực như Lục gia, mà là vô cùng kỹ thuật.

Trên đời này, người có thể vượt qua cơ quan Mặc gia một cách hoàn mỹ như vậy, ngoại trừ cậu ta, tôi không nghĩ ra được ai khác.” Nhị Nguyệt Hồng vứt mẩu gỗ đi, ánh mắt sâu thẳm.

Nhóm Tô Mộc gật đầu.

Người đó tuy quan hệ tốt với Ngô Tà nhưng thực chất không phải hàng hậu bối.

Huyết thống chính thống của nhà họ Trương khiến diện mạo luôn trẻ trung, không thể dùng vẻ ngoài để đoán tuổi thật, đặc biệt là Trương Khởi Linh.

Thân thủ và thủ đoạn thăm mộ của Trương Khởi Linh không ai có thể bì kịp.

Tô Mộc dựa vào kinh nghiệm và sức mạnh đặc biệt, còn Trương Khởi Linh thì thực sự dựa vào kỹ thuật.

Nhị Nguyệt Hồng thấy được dấu vết của Trương Khởi Linh, Ngô Tà tất nhiên cũng thấy.

Đó là lý do cậu ta mạo hiểm mạng sống để vào đây.

Còn Bàn tử thì thực sự chỉ là đi theo cho vui.

“Cậu ta vẫn luôn tìm kiếm những ký ức đã mất.

Tuy chứng mất trí nhớ đã khỏi nhưng những chuyện trước kia vẫn không nhớ rõ.

Dường như rất nhiều người trước đây đều biết cậu ta, biết đến sự hiện diện đặc biệt của cậu ta, nhưng cậu ta lại không nhớ nổi mình đã gặp những người bạn cũ đó từ lúc nào và đã trải qua những gì với họ...

Cậu ta quá đau khổ.” Tô Mộc lắc đầu, cùng mọi người tiếp tục đi sâu vào đường hầm.

Hắc Bối Lão Lục đi đầu, Trương Khải Sơn đi cuối.

Trương Khởi Linh sau khi không còn bị mất trí nhớ định kỳ nữa, trái lại dường như không vui vẻ như trước.

Bởi vì khi đi cùng Ngô Tà, gặp phải một số người nhận ra mình mà bản thân lại không nhớ nổi tên tuổi hay quá khứ của họ, cậu ta thấy rất lạc lõng.

Có người sợ cậu ta như quỷ thần, có người lại cười nói đón chờ, dù là thù hay bạn thì cuối cùng vẫn cần một câu trả lời.

Nửa đêm trôi qua.

“Càng lúc càng ẩm ướt, đi nãy giờ rồi, chúng ta đang đi xuống hay là đang đi trên một đường thẳng thế?” Hắc Bối Lão Lục thở dài ngao ngán.

Suốt quãng đường mọi người trò chuyện vui vẻ nên thời gian trôi nhanh là thật, nhưng cứ đi mãi mà không thấy mộ thất chính hay gì cả, chỉ có một đường hầm duy nhất, đúng là có chút quái dị.

Trên tường liên tục có những bức vẽ về một thời đại nào đó, nội dung là một cuộc chiến tranh với sự xuất hiện của những loại máy móc chưa từng được ghi chép trong sử sách.

Có loại hình thù to lớn, chỉ cần hai người là có thể vận hành máy bắn đá công thành, có những con ngựa gỗ có thể hoạt động như ngựa thật, có những người gỗ có thể chiến đấu theo sự điều khiển...

Vô cùng kỳ lạ.

Nhị Nguyệt Hồng đi đầu khẽ mím môi: “Không ngoài dự đoán, đây chính là mộ của một thiên tài cơ quan thuật Mặc gia.

Bích họa ghi lại rằng ông ta đã chôn giấu toàn bộ sở học cả đời trong ngôi mộ này.

Lúc đó vị quân vương mà ông ta phò tá đã dùng những cơ quan ông ta phát minh ra để thắng nhiều trận chiến, nhưng vị đại năng Mặc gia này lại cảm thấy cứ như vậy là trái với thiên đức, nên trước khi chết đã tạo ra ngôi mộ đầy rẫy cơ quan này, rồi mang theo kiến thức cả đời vào đây tọa sinh tử quan." "Sinh tử quan là gì?" Hắc Bối Lão Lục không hiểu.

Tô Mộc chắp tay sau lưng chậm rãi giải thích: "Cái gọi là sinh tử quan thực chất là một phương pháp tu hành mà người xưa tin rằng có thể luyện tịch cốc rồi thăng tiên.

Sau khi tọa sinh tử quan, trừ khi ngộ được chấp niệm lúc bế quan, nếu không thà chết cũng không ra ngoài.

Rõ ràng là đến cuối cùng người này vẫn không nghĩ thông suốt được liệu mình có nên tiếp tục ra ngoài giúp đỡ những thường dân đang chịu cảnh loạn lạc hay không, việc ông ta làm liệu có thực sự đúng đắn không?" Tô Mộc vừa đi vừa xem bích họa, đại khái cũng biết được cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ này.

Trong nhóm chỉ có Hắc Bối Lão Lục là không hiểu gì về những nội dung ghi trên bích họa nên mới hỏi mấy câu đó.

Tô Mộc bỗng bước sang một bên vách tường, đưa tay nhấn vào một vị trí trên bức họa.

"Mặc gia giỏi nhất là cơ quan thuật, nhưng mọi người đừng quên mê cung, phong thủy và cơ quan thuật luôn có mối liên hệ mật thiết.

Chúng ta đi nãy giờ thực chất là đang dậm chân tại chỗ, đó chính là sự thần kỳ của cơ quan Mặc gia." Vừa nói dứt lời, bên vách tường bên phải của Tô Mộc đã xuất hiện một lối vào mộ thất mới.

“Đoạn Long Thạch!” Hắc Bối Lão Lục vẫn là người đầu tiên xông vào, rồi lão nhìn thấy tảng đá Đoạn Long ở phía trên lối vào mới mở.

Đoạn Long Thạch thường chỉ được dùng ở cửa chính của mộ thất để triệt để ngăn cách lối ra vào, phong tồn ngôi mộ vĩnh viễn.

Tại sao thông thường lối vào mộ không bị phong tỏa hoàn toàn?

Nói theo cách của người xưa thì đó là 'phàm sự lưu nhất tuyến' (làm gì cũng chừa một lối thoát).

Họ rõ ràng đã hạ Đoạn Long Thạch để phong tỏa toàn bộ mộ, nhưng vẫn để lại một lối thoát.

Lối thoát này thường là do nhóm thợ xây mộ cuối cùng để lại cho chính mình.

Bởi vì chủ nhân lăng mộ không bao giờ muốn cơ quan lối vào bị lộ ra ngoài hay rơi vào tay kẻ khác.

Nhưng thợ xây mộ thường cũng là thành viên của đội tống táng, sau khi an táng chủ mộ xong, họ sẽ bị xử tử để chôn cùng.

Tuy nhiên không phải ai cũng có quyết tâm chịu chết như vậy.

Do các nguyên nhân khách quan, Đoạn Long Thạch thường chỉ bị những kẻ đào mộ vô tình kích hoạt rồi phong tỏa luôn cả ngôi mộ.

Chương 329

“Đây chắc chắn là lối vào đúng rồi, người Mặc gia này đúng là lợi hại, mấy anh em mình cứ luẩn quẩn nãy giờ mà không ai nhận ra là đang đi giật lùi!” Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc.

Nhị Nguyệt Hồng cười nhẹ: “Ông nghĩ Ngô Tà và Bàn tử phát hiện ra mà chúng tôi lại không thấy sao?

Tô gia vừa nãy là muốn xem hết các bức bích họa thôi.” “Ừ, xem hết bích họa thì sẽ biết được cuộc đời và thân phận của chủ mộ, bích họa trong mộ đều có tác dụng như vậy.” Tô Mộc gật đầu.

“Phía trước có dấu chân, chắc là của Ngô Tà và Bàn tử.

Tôi đoán họ chưa gặp nguy hiểm gì đâu mà chỉ bị kẹt trong một cơ quan nhốt người nào đó thôi, vì qua bích họa có thể thấy chủ mộ không phải kẻ tâm địa độc ác, thậm chí ông ta còn tự tạo ra một chiếc lồng cho chính mình để tránh làm đổ máu thêm.

Thế nên tạm thời họ vẫn ổn.

Chỉ là, đã bao nhiêu ngày trôi qua kể từ khi họ mất tích rồi?

Tôi lo lương thực và nước uống của họ không còn nhiều, nếu vẫn không thoát ra được thì...” Ngô Lão Cẩu nhíu mày, điều ông quan tâm nhất vẫn là sự an nguy của Ngô Tà.

Vừa nói, từ trong lòng Ngô Lão Cẩu một con chó nhỏ vọt ra, nhanh chóng chạy biến vào đường hầm.

“Đây là tài liệu cuối cùng rồi sao?” “Vâng, thưa sếp!” “Được rồi, anh có thể ra ngoài.” “Vâng, thưa sếp!” “Phụt” “Sau khi tiêu hủy tài liệu này, trên đời sẽ không còn ai biết nội dung của ‘Cấm kỵ bút ký’ nữa, hahaha!” “Đây là ‘Cấm kỵ vật - Quỷ tỳ’ trong truyền thuyết có

thể hiệu lệnh âm binh sao?

Có được nó là có thể triệu hồi âm binh à?" "Thì ra, bí mật Lão Cửu Môn có thể sống đến bây giờ nằm trong 'Cấm kỵ bút ký' này, phải cảm ơn cậu đấy, Tả Khiêm Chi." "Khách sáo, đôi bên cùng có lợi mà." "Phụt" "Mày, mày ngay cả tao cũng không tha...?" "Vĩnh sinh ư, bí mật của vĩnh sinh, sao có thể để người khác biết được?" "Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng... thì ra là thế, ha ha ha ha." "..." Ở xa tận Thiểm Tây, Tô Mộc và những người khác vạn lần không ngờ, có kẻ đã cứu Tả Khiêm Chi ra khỏi nhà tù.

Tả Khiêm Chi đã kể cho đối phương nghe về chuyện 'vĩnh sinh', dùng đó để đánh đổi tự do của mình.

Sau đó, kẻ đó đã giết toàn bộ Tả Khiêm Chi, cùng với tất cả thuộc hạ của hắn biết về chuyện 'vĩnh sinh', rồi thay thế bằng một nhóm thuộc hạ khác chẳng biết gì cả.

Tô Mộc và những người khác.

Lúc này vẫn đang trên đường tìm cách cứu Ngô Tà và Bàn Tử.

Bên trong cánh cửa lớn của mộ thất.

Con chó của Ngô Lão Cẩu đã chạy ra ngoài, lần theo mùi hương còn sót lại của Ngô Tà trên mặt đất, đuổi theo.

"Lần này, lại có nội dung mới để ghi chép rồi, không biết trong cổ mộ này, thứ 'cấm kỵ' giấu bên trong sẽ là gì đây." Ngô Lão Cẩu vuốt cằm, trầm tư.

Người của Cửu Môn đều biết, Ngô Lão Cẩu vẫn luôn biên soạn một cuốn bút ký.

Ngoài cuốn dành cho Ngô Tà, ông ta còn giữ lại một cuốn bút ký mà Ngô Tà và thế hệ nhỏ hơn không biết.

Cuốn bút ký này tên là ‘Cấm kỵ bút ký’, ghi chép những nội dung về ‘cấm kỵ vật’ ông ta gặp phải từ thời Cửu Môn.

Cửu đầu xà bách, Quỷ tỳ, Ngọc dũng, Thiên ngoại vẫn thiết, Tây Vương Mẫu vạn nô vương, đều được ông ta đặt tên là ‘Sự kiện cấm kỵ’, ‘Vật cấm kỵ’.

Những ‘Vật cấm kỵ’ này nếu không xuất hiện thì thôi, một khi đã xuất hiện, sẽ gây ra tai họa nhất định cho nhân loại.

Ông ta nhìn Tô Mộc, bởi vì loạt bút ký về vật cấm kỵ này, chính là do sự xuất hiện của Tô Mộc mà được biên soạn thêm.

Tô Mộc ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía trước, khẽ nói: “Hi vọng lần này Ngô Tà bọn họ không sao, trong mộ này cất giấu điều quái lạ, có lẽ không chỉ đơn giản là cơ quan Mặc gia.” Đôi mắt Tô Mộc lóe lên tia sáng đỏ, xuyên qua màn sương đen nhàn nhạt, anh nhìn thấy có thứ gì đó đang ẩn hiện trong cổ mộ Mặc gia này, mang lại một cảm giác bất an.

Dọc đường không xuất hiện bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào khác, có dấu vết cơ quan bị tháo gỡ, hẳn là do Trương Khởi Linh ra tay.

Nhưng Trương Khởi Linh từ trước đến nay không bao giờ xuống những cổ mộ vô dụng với mình, trừ khi, đó là những mộ huyệt liên quan đến những ký ức hỗn loạn trong đầu cậu ta.

Cổ mộ thời Chiến Quốc, lại có liên hệ thế nào với những ký ức hỗn loạn của Trương Khởi Linh?

Trương Khởi Linh hiện tại lại đi đâu rồi?

Tại sao sau khi mất tích, lại để lại dấu vết xuất hiện trong mộ thất này?

Cậu ta, đang tìm kiếm điều gì?

“Trên mặt đất có dấu vết bị nước ngấm.” Ngô Lão Cẩu cúi người, vẫy gọi chú chó nhỏ đang chạy về từ phía trước, sau khi sờ vuốt móng vuốt của nó, ông ta nhíu mày nói.

Cổ mộ bị ngấm nước, đây không phải là điềm lành gì.

Vì hầu hết các cổ mộ đã tồn tại lâu đời, lâu ngày không được sửa sang, một khi bị ngấm nước, mộ thất rất dễ bị sụp đổ.

Cổ mộ sụp đổ, cũng tương tự như tình huống mà những người thợ mỏ gặp phải, toàn bộ mặt đất rộng lớn sẽ đổ sập xuống, chôn vùi những người trong mộ thất.

Tình huống này, trong trường hợp bình thường sẽ không có ai sống sót ra khỏi cổ mộ.

Mọi người im lặng, tiếp tục đi về phía trước, rồi họ gặp một con sông ngầm dưới đất.

Con sông ngầm cắt ngang con đường phía dưới, rộng khoảng hai mươi mét.

Muốn tiếp tục đi, chỉ có thể lội qua.

Sông ngầm sâu không thấy đáy.

Ít nhất là chiếc đèn pin trong tay Hắc Bối Lão Lục cũng không chiếu tới đáy sông.

Dòng sông ngầm chảy xiết, không ngừng phát ra tiếng nước va vào vách đá ùng ục.

Hắc Bối Lão Lục không thích nước lắm, nên đứng lại bên bờ sông ngầm, không tiếp tục đi.

Tô Mộc đi đến bên con sông ngầm chắn đường, nhìn thấy Bàn Tử vứt một số quần áo và trang bị dưới chân, anh lắc đầu: “Đúng là không cần mạng nữa, thứ gì cũng vứt ra ngoài.” Có lẽ, Bàn Tử ngoài

cái xẻng công binh mang theo bên mình ra, thì không còn giữ thứ gì khác trên người, cùng Ngô Tà tranh nhau lội qua sông.

Trương Khải Sơn ngồi xổm trên mặt đất, đưa tay sờ vào mặt nước sông ngầm, sắc mặt chợt thay đổi.

"Vẫn còn nhớ Sa Hải chứ?" Trương Khải Sơn đứng dậy, cau chặt mày.

"Con sông dưới lòng Sa Hải, cũng là loại sông ngầm này." Trương Khải Sơn hít sâu một hơi.

"Trên tường không có bất kỳ móc treo nào, đỉnh thì bằng phẳng, không bơi qua thì không còn cách nào khác." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, đã cởi áo ngoài.

Hắc Bối Lão Lục lùi lại vài bước, tạo tư thế nhảy vọt, rồi bất ngờ nhảy một cái qua sông ngầm.

Ùm!

Con rắn vảy đen quái dị đột nhiên lao ra khỏi sông ngầm, nuốt chửng Hắc Bối Lão Lục một ngụm, sau khi văng tung tóe một mảng nước, nó lại biến mất vào dòng sông đen kịt.

Tĩnh.

Chương 330

Lặng.

Một sự tĩnh lặng tuyệt đối.

“Tô gia!” “Gia gia!” “Phật gia!

Nhị gia!” “Bát gia!” “Ấy, Lục gia đâu rồi?

Không đi cùng mấy người à?

Mà được gặp lại mọi người thật tốt quá!

Tiểu Ca đâu rồi!

Không ở cùng mấy người sao?” “...” Phía bên kia sông ngầm.

Bàn Tử và Ngô Tà, trông như không có chuyện gì, đã vượt qua được cổ mộ này, từ cuối mộ thất đi về, gặp Tô Mộc và những người khác đã đến bờ đối diện sông ngầm.

“Mấy cậu không sao chứ?” Tô Mộc ngạc nhiên hỏi.

Thì ra Ngô Tà và Bàn Tử đã không còn non nớt nữa, không cần người khác giúp đỡ, đã có thể tự mình ra khỏi tòa cổ mộ đầy rẫy cơ quan này.

“Bọn tôi không sao, chỉ là lúc trước bị kéo vào một bàn cờ mê cung, bên trong bàn cờ đó không có cơ quan gây sát thương, chỉ là giam giữ người thôi, tôi tìm thấy lối ra thì không thấy bóng dáng Tiểu Ca đâu, rồi sau đó tôi ra ngoài luôn.” Ngô Tà ngây thơ gãi đầu, cười nói.

“Không sao là tốt rồi.” Khóe miệng Ngô Lão Cẩu cũng nở một nụ cười đầy phong trần.

“Tiểu Ca không ở cùng mấy cậu sao?” Ngô Tà nhìn đội ngũ phía

sau Tô Mộc, không thấy bóng dáng Trương Khởi Linh.

“Không có, tôi cứ nghĩ cậu ta vẫn ở cùng mấy cậu.” Tô Mộc lắc đầu.

Ngô Tà thở dài: “Cậu ta không biết đi đâu, không để lại tin tức gì rồi rời đi, tôi tìm khắp nơi nhưng đều không tìm thấy, haizz.” Reng reng reng.

Chuông điện thoại của Trương Khải Sơn vang lên.

Trương Khải Sơn nghe điện thoại, rồi nhíu mày quay lại trước mặt mọi người: “Tên Hắc Hạt Tử đó, giữa đường bị cảnh sát giao thông bắt rồi, nói là không có bằng lái xe...” Mọi người tiếp tục chờ đợi Trương Khải Sơn nói tiếp, nếu chỉ là chuyện nhỏ thế này, Hắc Hạt Tử căn bản sẽ không gọi điện đến.

Trương Khải Sơn tiếp tục nói: “Sau khi cậu ta bị bắt, có kẻ đã chuộc cậu ta ra, rồi đưa cậu ta đến biên giới, nói là muốn dẫn cậu ta đi tìm một thứ vẫn chưa tìm thấy, là một chiếc máy bay chiến đấu nhỏ, bọn họ nói chiếc máy bay đó bị mất tích mấy chục năm trước, bên trong có chứa một quả bom hạt nhân!

Bọn họ đã phái rất nhiều người đi tìm, nhưng đều không có bất kỳ tin tức nào, không ai trở về, cũng không có tin tức truyền về, sau khi nghe nói về ‘danh tiếng’ của Hắc Hạt Tử bên ngoài, bọn họ đã bắt cậu ta đi, nơi đó là khu vực giao giới biên cảnh...” Trương Khải Sơn giải thích lý do tin tức của Hắc Hạt Tử đột nhiên truyền đến.

Ông ta nói mãi, mọi người hình như cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Có phải, quên mất ai đó rồi không?

Tiêu rồi!

Tô Mộc và Trương Khải Sơn nhìn nhau, đồng thời nói: “Tiêu rồi!

Lão Lục!" "A?

Lục gia sao thế?" Bàn Tử đã định nhảy xuống sông ngầm, bơi qua để hội họp với mọi người.

"Rắn quái?

Không có mà!

Tôi và Ngô Tà chỉ thấy con sông ngầm dưới đất này khá mát mẻ, thích hợp để tắm vào ngày nóng, sướng phải biết...

Không đúng, Lục gia bị nuốt rồi á???" Bàn Tử nói đến đó, đột ngột nhảy xuống sông ngầm.

Bàn Tử được Hắc Bối Lão Lục nuôi lớn, tuy hai người không mấy hợp nhau, nhưng ơn dưỡng dục sao có thể quên được!

Roạt roạt roạt!

Bàn Tử vừa nhảy xuống, một con mãng xà khổng lồ đang giãy giụa, lại lao lên khỏi mặt sông, rồi tiếp tục lao mạnh xuống, trên người nó rỉ ra từng vệt máu.

Hắc Bối Lão Lục từ trước đến nay chưa bao giờ buông cây trường đao của mình ra.

Mãng xà khổng lồ đã nuốt cả đao xuống, cộng thêm sức lực quái dị của Hắc Bối Lão Lục giãy giụa, khiến nó khó chịu đến mức không thể tiếp tục lặn xuống, vẫn còn đang giằng co với Hắc Bối Lão Lục trong cơ thể.

Tô Mộc ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt sông, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng đỏ quỷ dị.

Bùm!

Giống như một đoạn video quay chậm, con mãng xà khổng lồ vừa lặn xuống lại bị một sức mạnh thần bí đẩy lên từ dưới sông ngầm,

đưa thẳng vào tay Tô Mộc.

Tô Mộc nắm chặt ngón tay thành vuốt, xé rách cái bụng tròn vo của con mãng xà, để lộ ra nửa cái đầu của Hắc Bối Lão Lục.

"Khụ khụ, cứu tôi đại ca..." Hắc Bối Lão Lục chỉ lộ ra một cái đầu, phần thân còn lại vẫn bị cơ bắp và xương cốt cường tráng của mãng xà khổng lồ ép chặt, không có chỗ nào để lấy lực.

Tô Mộc nhíu mày, cảm giác có thứ gì đó đang tranh giành con mãng xà khổng lồ trong tay anh.

Ùm ục!

Tô Mộc buông tay, Hắc Bối Lão Lục cùng với cơ thể mãng xà khổng lồ, lại lặn xuống nước.

Ở phía bên kia sông ngầm, Bàn Tử đoán chừng đuôi mãng xà khổng lồ, cắn răng, gắng sức nhảy lên bờ: "Có phải con này không!

ĐM!

Giết chết Lục gia của tao!

Huhu, Lục gia chết thảm quá, huhu." Mọi người nhìn thấy thân hình tàn tạ của con mãng xà khổng lồ, cũng nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục đang treo ngược ở bờ sông, đầu chìm trong nước không thể giãy giụa, nhất thời im lặng.

Bàn Tử hoặc là kéo con mãng xà đã chết lên bờ, hoặc là vứt xuống sông để Hắc Bối Lão Lục tự mình giãy giụa ra.

Hắc Bối Lão Lục đang treo ngược mà cứ thế uống nước, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Hắc Bối Lão Lục cũng nghe thấy tiếng khóc lóc quen thuộc từ phía sau mình, lúc Bàn Tử đang kéo đuôi con mãng xà đã chết, ông ta mới giận dữ nói: "Thằng cha chuyên nghiệp sát thiên đao kia!

Mày có thể kéo bố lên bờ rồi hãy khóc không!" "A!

Lục gia chưa chết à!" Bàn Tử theo bản năng buông tay.

Ùm ục!

Chương 331

Hắc Bối Lão Lục cả người lại chìm xuống nước.

Tô Mộc quay người lại, nhìn Trương Khải Sơn: "Hắc Hạt Tử còn gì muốn nói nữa không?" Trương Khải Sơn thu ánh mắt về, cố nhịn cười khóe miệng: "Ừm, Hắc Hạt Tử nói nơi đó, cậu ta từng đi hồi trẻ, suýt chết ở đó, nơi đó có một tòa thành cổ bằng vàng, cực kỳ nguy hiểm!" Tìm kiếm chiếc trực thăng nhỏ chở bom hạt nhân.

Ở khu vực biên giới Miến Điện.

Hai tin tức này, Tô Mộc nghe mà thấy quen thuộc lạ thường.

Anh chợt thốt ra: "Mê Tung Chi Quốc sao?" Trương Khải Sơn nghi hoặc hỏi: "Mê Tung Chi Quốc là gì?" Tô Mộc nhìn mọi người đã điều chỉnh lại tâm trạng, nói: "Mấy cậu còn nhớ, năm đó có một người chạy đến cầu cứu chúng ta không?

Người đó nói là Trương Tam Liên Tử, hậu nhân của Trương Tam gia, nhờ chúng ta ra tay giúp đỡ, đi cùng ông ta tìm kiếm một số thứ." "Trương Tam Liên Tử chính là sư phụ của Tôn Quốc Phụ, Tôn Quốc Phụ, chính là người đã truyền nửa bản Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật cho ông nội Hồ Bát Nhất." Tô Mộc giải thích.

"Đúng là có người đó đến tìm chúng ta giúp đỡ, nói muốn phái nam bắc hợp tác." Trương Khải Sơn gật đầu.

"Người đó hình như tên là Tư Mã Hôi, tôi nhớ ra rồi." Tề Thiết Chủy đột ngột lên tiếng.

"Ừm." Tô Mộc gật đầu.

Năm đó Tư Mã Hôi từng đến tìm anh, nhờ anh giúp đi tìm một cổ mộ ở biên giới Miến Điện, cổ mộ đó tên là Mê Tung Chi Quốc, là một

vương quốc bị lạc với sắc thái đặc biệt khác.

Chiêm Bà là một trong những cổ quốc Đông Nam Á, diện tích lãnh thổ cực kỳ rộng lớn, là một trong những quốc gia có lịch sử lâu đời nhất.

Trong lãnh thổ của nó sản xuất nhiều vàng ngọc, ngà voi, đá quý, tài phú cực thịnh một thời.

Sau không biết vì lý do gì, một cổ quốc như vậy đã tốn một lượng lớn nhân lực, vật lực, tài lực, để tạo ra một tòa thành cổ làm bằng vàng.

Tương truyền, đường phố trong thành cổ đều được lát bằng châu báu quý giá.

Về sau, cũng chính vì một thành trì quá hiển hách như vậy, đã khiến mấy cổ quốc lân cận liên thủ tấn công nước Chiêm Bà.

Tư Mã Hôi năm đó đến tìm Tô Mộc và những người khác, chính là vì tin tức về thành vàng này vẫn còn tồn tại trên đời.

Chỉ là lúc đó Tô Mộc và những người khác bận việc khác, nên không để ý đến đối phương.

Nhưng không ngờ, xoay đi xoay lại, Hắc Hạt Tử lại sa vào sự kiện văn minh Chiêm Bà.

Tổ chức thần bí kia khống chế Hắc Hạt Tử đi tìm kiếm chắc chắn không phải là máy bay, mà là Mê Tung Chi Quốc!

“Mấy người đã lâu không gặp, tạm thời cứ đưa Ngô Tà và Bàn Tử rời khỏi nơi này trước, Lão Lục và tôi sẽ đi một chuyến, xem rốt cuộc là chuyện gì.” Tô Mộc phất tay áo, xoay người rời đi.

Hắc Bối Lão Lục vừa mới bò ra khỏi sông, đang ở bờ đối diện với Tô Mộc.

Nghe vậy, ông ta lại đột ngột nhảy xuống sông, nhanh chóng bơi về phía bờ sông nơi Tô Mộc đang đứng: "Đợi tôi, á phốc, đợi tôi đại ca!" Trên một chiếc xe ngựa không biết đã lỗi thời bao nhiêu năm.

Tô Mộc ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, ánh mắt lộ vẻ mông lung.

"Sao rồi đại ca?

Hai anh em mình đều không biết lái xe, cái này dùng cũng tiện, chỉ hơi tốn sức thôi, tôi tự thấy khá tốt, ha ha ha, này!" Hắc Bối Lão Lục cười vui vẻ, vẫy roi.

Bên cạnh, một chiếc ô tô cổ nhanh chóng lướt qua, ông lão lái xe đạp ga rất mạnh.

Tô Mộc tiếp tục giữ nguyên động tác ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh, không nói một lời.

Bọn họ ngồi trên chiếc xe ngựa cũ nát này từ Thiểm Tây, không biết bao giờ mới đến được biên giới Miến Điện chứ?

E rằng đến lúc đó, đi thu xác Hắc Hạt Tử cũng không kịp.

Sau khi đến một trạm dừng, Tô Mộc đá Hắc Bối Lão Lục xuống xe ngựa, rồi tự mình nhảy xuống: "Vẫn là mua vé đi, để Trương Khải Sơn sắp xếp một chuyến." "Ngồi xe ngựa không vui sao đại ca?" Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

"Anh muốn ngồi xe ngựa đến đó, đến lúc đừng nói cho Hắc Hạt Tử biết." Tô Mộc đi trên đường, hờ hững nói.

"Tại sao?" Hắc Bối Lão Lục hỏi dồn, vẻ mặt tò mò.

"Nếu Hắc Hạt Tử biết, cậu ta đang thân trong nước sôi lửa bỏng, mà anh vẫn ung dung ngồi xe ngựa đi cứu viện, cậu ta có khi muốn giết chết anh luôn đấy." "Aizz..." Sau khi mua vé.

Tô Mộc nhanh chóng đến biên giới Miến Điện, nơi dãy núi Mê Tung Chi Quốc tọa lạc.

Biên giới Miến Điện toàn là núi cao vực sâu, hơn nữa phần lớn vẫn giữ nguyên trạng thái rừng nguyên sinh, bên trong không chỉ có hổ, cá sấu, mãng xà và các loại mãnh thú khác, mà còn có đầm lầy, khí độc và nhiều thứ nguy hiểm khác.

Đây cũng là lý do Mê Tung Chi Quốc chưa bao giờ được tìm thấy.

Tô Mộc không giỏi thuật truy tung, nhưng Hắc Hạt Tử không biết đã nghĩ ra cách gì, tự gắn thiết bị định vị lên người, rồi gửi vị trí cho Tô Mộc.

Tô Mộc nhìn tọa độ của Hắc Hạt Tử vẫn đang không ngừng di chuyển sâu vào trong rừng, nhíu mày.

Khu rừng trước mắt này chiếm diện tích quá rộng lớn, kéo dài ngàn vạn dặm, bên trong đừng nói là giấu một người, ngay cả giấu một tòa thành e rằng cũng rất khó bị người ngoài phát hiện.

Vừa đặt chân đến rìa rừng nguyên sinh, Tô Mộc đã cảm nhận được tọa độ của Hắc Hạt Tử liên tục biến mất rồi lại xuất hiện.

Điều này có nghĩa là, trong dãy núi này có từ trường cách ly tín hiệu.

"Người vẫn chưa đến sao?" Tô Mộc hỏi Hắc Bối Lão Lục bên cạnh.

Hắc Bối Lão Lục đứng trên cao nhìn xuống một lát, sau đó chỉ về một hướng nói: "Trùng hợp quá, người vừa đến, cô nương này, được không?" "Trên đường đã bảo cô ấy chuẩn bị rồi, hơn hẳn việc hai anh em mình chẳng mang theo gì." Tô Mộc gật đầu, nhìn về hướng người đến.

"Lục gia gia cháu chào, Tô ca ca cháu chào." Người đến khẽ cúi

người, chào hỏi lễ phép.

"Ấy, hắc hắc, tốt cả tốt cả, không phải chứ, mấy đứa nhóc này loạn bối phận rồi à?

Sao lại gọi ta là gia gia, gọi đại ca là ca ca?" Hắc Bối Lão Lục lập tức bất mãn.

Càng lớn tuổi, ông ta càng không thích người khác dùng từ tôn kính để gọi mình, trông cứ như một ông già không biết kính trọng tuổi tác vậy.

Người đến, chính là con gái của Hoắc Linh, Hoắc Tú Tú.

Hoắc Linh ban đầu được Tô Mộc cứu về từ chỗ Tây Vương Mẫu, khi chưa bị Ngô Tam Tỉnh lừa uống viên thi đan thần bí đó.

Vì vậy Hoắc Linh không hề bị điên loạn, hay biến thành trạng thái bà lão.

Hoắc Tú Tú đương nhiên cũng bình thường, hơn nữa nhà họ Hoắc từ trước đến nay đều có cảm giác khá mơ hồ về Tô Mộc.

Thời Lão Cửu Môn, không ngừng có những lời đồn đại giữa Tô Mộc và Hoắc Tiên Cô thời trẻ, mặc dù phần lớn đều được chứng thực là giả.

Nhưng lúc đó, Hoắc Tiên Cô đẹp tuyệt trần một thời, tất cả mọi người ở thành Trường Sa đều nghĩ, cuối cùng Tô Mộc sẽ ở bên cô ấy.

Chương 332

Rồi thoắt cái, Hoắc Tú Tú đã lớn thế này rồi.

Gia đình họ Hoắc vẫn tiếp tục công việc đạo đấu mạc kim không ngừng nghỉ, Tô Mộc nhờ nhà họ Hoắc giúp anh tìm một số tài liệu, thế là đối phương liền trực tiếp cử Hoắc Tú Tú đến.

Hoắc Tú Tú không để ý đến Hắc Bối Lão Lục, đôi mắt sáng ngời nhìn Tô Mộc nói: "Tô gia không bận tâm đến những xưng hô này chứ?" Tô Mộc tiếp tục nhìn về phía khu rừng xa xăm: "Đã đến rồi thì bắt đầu thôi, càng trì hoãn một lúc, Hắc Hạt Tử càng bất lợi thêm một phần." Hoắc Tú Tú có chút ngạc nhiên tiếp tục nhìn Tô Mộc: "Vâng." "Khu rừng nguyên sinh sừng sững trước mặt chúng ta này, nguyên là khu vực bị chiến hỏa bao trùm thời Thế chiến thứ hai, cũng là nơi tương truyền của cổ quốc Chiêm Bà, nhưng ban đầu do chiến hỏa bao trùm, trong khu rừng nguyên sinh này không chỉ tồn tại hổ hoang, mãng xà và các loài vật khác, mà còn có các bãi mìn, mìn ma và các bố phòng khác...

Tôi đã thu thập được một số bản đồ địa hình thời Quan Vũ đánh trận, chúng ta có thể tránh được phần lớn các khu vực mìn, đồng thời tôi cũng đã thu thập được một số tài liệu về các loài côn trùng độc, vật độc bên trong khu rừng này, khu rừng này vì gần với diện tích phía nam quốc thổ của chúng ta, nên có một số cổ trùng, cổ độc do Miêu tộc luyện chế từ trước biến bố khắp nơi, có thể nói là cực kỳ hung hiểm." Hoắc Tú Tú không nhìn ra bất kỳ biến đổi cảm xúc nào trên mặt Tô Mộc.

Ngược lại, Hắc Bối Lão Lục nghe xong thì nhíu mày: "Đã là thời đại nào rồi, còn có người chỉ vì tiền mà không cần mạng, cái nơi quỷ

quái này, dù có đến đội ngũ vài trăm người, e rằng cũng sẽ toàn quân bị diệt sạch chứ?" Hoắc Tú Tú giải thích: "Không chỉ vậy, theo tài liệu tôi thu thập được, những năm qua không thiếu những người mạo hiểm vào khu rừng này, hơn nữa, quân Đức năm đó từng làm mất một quả bom hạt nhân ở đây, rất nhiều quốc gia nhỏ chưa sở hữu loại vũ khí này sau khi nghe tin, vẫn luôn cử người đi tìm kiếm, đồng thời chính quân Đức cũng không ngừng phái người đến tìm, và cả người của chúng ta cũng vẫn đang tìm kiếm, chủ yếu là sợ quả bom hạt nhân đó đột nhiên phát nổ, ảnh hưởng đến cư dân các thành phố lân cận chúng ta." "Vì vậy, số người chết ở đây không một vạn cũng phải tám nghìn, hơn nữa đều là cao thủ thám hiểm." Hoắc Tú Tú nói đến đây, đôi mày tú lệ chợt nhướn lên.

Đối với bất kỳ ai muốn làm giàu nhanh chóng, nơi này nghiễm nhiên là một cơ hội tuyệt vời.

Cổ quốc Chiêm Bà đã mất, có ghi chép lịch sử rõ ràng, từng xây dựng một tòa thành cổ hoàn toàn bằng vàng.

Vàng, từ trước đến nay chưa bao giờ trở thành món hàng rẻ tiền.

"Nguy hiểm thế này, hay là chúng ta gọi họ đến hết đi?" Hắc Bối Lão Lục bĩu môi, có chút sợ sệt.

"Là ý muốn chết thì chết cùng nhau à?" Tô Mộc liếc mắt, nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục nhún vai, cười khổ nói: "Đây không phải là sợ đại ca gặp chuyện sao?

Được thôi, vậy Lão Lục tôi đi dò đường cho đại ca trước." Hắc Bối Lão Lục đi phía trước, Hoắc Tú Tú vô thức đi đến vị trí song song với Tô Mộc.

Hoắc Tú Tú tiếp tục nói: "Trong khu rừng này có một loại ký sinh

trùng kinh khủng, loại ký sinh trùng này khi tiếp xúc với da người, sẽ chui vào cơ thể, rồi với tốc độ rất nhanh, ăn mòn hết các cơ quan nội tạng, ấp nở vô số con cháu, rồi phá thể mà ra." Hắc Bối Lão Lục đang đi phía trước rùng mình.

Hoắc Tú Tú lấy ra một lọ thuốc trong túi, đưa cho Tô Mộc: "Đây là thứ mà tôi đã tốn rất nhiều tiền, sau khi anh liên hệ với tôi, tôi đã cho người nghiên cứu chế tạo, tuy không biết hiệu quả thế nào, nhưng đối phó với côn trùng thông thường thì chắc không vấn đề gì lớn." Tô Mộc nhận lấy lọ thuốc nhỏ, ném cho Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục cực kỳ nhanh nhẹn phun xịt lên người, trông có vẻ rất hưởng thụ.

Thuốc xịt côn trùng này có lẽ do Hoắc Tú Tú đặc chế, không có mùi hắc nồng, ngược lại còn có mùi thơm thoang thoảng.

Hắc Bối Lão Lục hít sâu một hơi, tự tại vô cùng.

"Thuốc này tuy chuyên dùng để đối phó côn trùng, nhưng cũng có một phần gây hại cho cơ thể người, không được hít quá nhiều." Hoắc Tú Tú lườm Hắc Bối Lão Lục một cái.

Gia đình họ Hoắc cũng là một trong các Môn chủ Lão Cửu Môn.

Nhà họ Hoắc từ trước đến nay không mấy ưa Hắc Bối Lão Lục, Bán Tiệt Lý, Trần Bì và những người khác.

Hắc Bối Lão Lục nghe xong, suýt nữa thì nghẹn một hơi không thở ra được, ho khan.

Tô Mộc tiếp tục đi về phía trước, cây ô đen đeo sau lưng anh.

Hoắc Tú Tú đôi mắt khẽ động, cười nói: "Nghe đồn, chiếc ô này của anh, có công hiệu trừ tà khử độc, tôi suýt thì quên mất, vậy thì tôi và Lục gia tự dùng vậy." "Trên cao trong rừng, có một khe nứt lớn, vị trí khe nứt đó, chính là nơi tôi thu thập được, nơi cổ quốc Chiêm Bà

tọa lạc.

Ban đầu cổ quốc Chiêm Bà đó, được xây dựng trên đỉnh núi một tòa thành cổ, được vạn dân dưới núi triều bái, nhưng về sau vì liên quan đến thành vàng, bị các quốc gia tấn công, chính vào lúc đó xảy ra thiên tai động đất, tòa thành vàng đó liền từ đỉnh núi, rơi xuống khe nứt lớn, nhưng vị trí cụ thể, lại không ai tìm thấy được." "Đi tiếp về phía trước, là khu vực sương mù bao phủ, bên trong rừng có một loại bào tử cỏ đặc biệt, sẽ không ngừng phát ra khí độc nồng nặc, khí độc lượn lờ trong khe nứt thung lũng, lâu ngày không tan, đây là viên thuốc giải độc...

Thôi, vẫn là đưa cho Lục gia đi." "..." Hoắc Tú Tú có sự chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng ngoài việc chỉ đường ra, Tô Mộc dường như không cần đến những thứ cô ấy chuẩn bị.

Cảm nhận được ý nghĩ này, Hoắc Tú Tú bắt đầu im lặng.

Rắc!

Hắc Bối Lão Lục đang đi phía trước, cả người đột nhiên cứng đờ tại chỗ, sắc mặt trở nên khó coi.

Trùng hợp vậy sao?

Dẫm phải mìn ma?

"Đại, đại, đại ca..." Hắc Bối Lão Lục mếu máo, trông vô cùng khó coi.

"Đó là một quả mìn giả, cô Hoắc, lại gặp rồi." Một người đàn ông tóc dài, mặc vest ôm sát, đeo kính gọng đen bước ra từ trong rừng, bên cạnh có một số người trong đội ngũ.

Sắc mặt Hoắc Tú Tú thay đổi, thốt ra: "Lưu Tang!

Anh theo dõi tôi?" Người đàn ông tên Lưu Tang đẩy gọng kính

trên mũi, cười nói: "Cô Hoắc sao lại dùng từ theo dõi để hình dung tôi Lưu Tang chứ, tôi Lưu Tang không phải loại người đó, chỉ là không tìm được Tiểu Ca, tôi đâu có chịu thua!" Lưu Tang đứng thẳng lưng, ánh mắt dừng lại trên người Tô Mộc.

Theo hắn thấy, người đàn ông luôn trầm mặc ít nói này, cực kỳ nguy hiểm.

Hơn nữa điều càng quỷ dị hơn là, với thính lực cực tốt của hắn, vậy mà lại không nghe thấy tiếng tim đập, tiếng thở của người này!

"Giả à?" Hắc Bối Lão Lục nghi ngờ, nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc gật đầu, Hắc Bối Lão Lục lúc này mới cắn răng, dịch chuyển chân.

Rắc!

Quả mìn trở lại trạng thái ban đầu, nhưng không phát nổ vì Hắc Bối Lão Lục giẫm lên, đúng như Lưu Tang nói, quả mìn này đã vô hiệu.

"Giới thiệu một chút?" Lưu Tang nhìn Tô Mộc.

Hoắc Tú Tú trừng Lưu Tang một cái thật mạnh, lạnh lùng hừ: "Khách khí chút, vị này, là Tô gia của Cửu Môn chúng ta." "Tô gia?" "Chưa từng nghe nói, có lợi hại hơn Tiểu Ca không?" Lưu Tang nói nhanh, nhún vai.

"Anh đến đây, có mục đích gì?" Hoắc Tú Tú nhíu mày hỏi.

"Vậy cô đến đây, lại có mục đích gì?" Lưu Tang cười haha, úp mở.

"Thật sự không có chuyện gì đâu đại ca." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu, đi về bên cạnh Tô Mộc, rồi rút ra cây đại đao dài mấy mét.

Đại đao suýt chút nữa thì đâm thẳng vào mũi Lưu Tang.

“Chuyện gì thế?

Nói chuyện với ai vậy?” Hắc Bối Lão Lục chỉ vào Lưu Tang nói.

Lưu Tang không nói nên lời, lùi lại hai bước: “Đừng hiểu lầm, ngài là Lục gia của Cửu Môn đúng không, tôi lần này đến, chính là muốn xem đi theo vị gia này, có thể tìm được Tiểu Ca không.” Hắc Bối Lão Lục thu đao: “Mày tìm thằng nhóc Trương Khởi Linh đó làm gì?

Trên núi chỉ có tên trộm đen Hắc Hạt Tử!” “Hắc Hạt Tử đại lão cũng ở đây sao?

Vậy Tiểu Ca chắc là sẽ đến thôi.” Lưu Tang lạnh lùng phân tích, trông như một người máy không có bất kỳ cảm xúc nào.

Chỉ là, hắn vẫn không thể phân tích ra, Tô Mộc rốt cuộc là ai.

Rõ ràng trong Cửu Môn chưa từng thấy hậu bối nhắc đến Tô Mộc, nhưng thế hệ Lão Cửu Môn lại cực kỳ khách khí với Tô Mộc.

Chương 333

Hơn nữa, hắn vẫn luôn không thể nhìn thẳng vào Tô Mộc, vì luôn cảm thấy sau khi nhìn, sẽ có nguy hiểm không tên giáng xuống người mình.

"Đi thôi." Tô Mộc lên tiếng, Hắc Bối Lão Lục gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

"Tô gia, Tiểu Ca thật sự sẽ đến cứu Hắc Hạt Tử sao?" Hoắc Tú Tú kề sát bên cạnh Tô Mộc, cười hỏi.

Tô Mộc nhìn thẳng về phía trước, nói về chuyện cũ: "Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh quen biết nhau rất sớm, chuyện gì đã xảy ra giữa hai người này, rất ít ai biết, nhưng Trương Khởi Linh, thật sự không ở đây." Trương Khởi Linh ở đâu, Tô Mộc biết.

Nhưng trước khi Trương Khởi Linh biến mất, đã dặn dò Tô Mộc, đừng nói cho bất kỳ ai biết cậu ta muốn đi làm gì.

Cũng không muốn để những người biết cậu ta muốn làm gì, phải lo lắng quan tâm cho cậu ta.

Cậu ta đã quen với việc hành động một mình, không thích bị người khác bận tâm.

"Lục gia xin nhường bước, vẫn là để chúng tôi đi trước đi, đây là khu mìn cũ, nhà họ Hoắc không nắm được thông tin, nhưng chúng tôi đã thu thập được, hơn nữa, thính lực của tôi cực tốt, tôi có thể nghe thấy động tĩnh dưới lòng đất." Lưu Tang dẫn người đi đến phía trước đội ngũ, cũng coi như là một món quà để gia nhập đội ngũ của Tô Mộc.

Sau khi Lưu Tang mở đường, mấy giờ hành trình tiếp theo diễn ra

rất thuận lợi, không còn gặp phải tình huống mìn vô tình phát nổ nữa.

Nhưng mấy giờ sau đó, trong đội ngũ xuất hiện tình trạng bị cổ trùng ký sinh.

Thính lực của Lưu Tang tốt không sai, nhưng hắn lại không chú ý đến việc, những ký sinh trùng đó đột nhiên rơi xuống từ trên cây, rồi rơi vào cổ và những chỗ da thịt hở của người trong đội.

Những ký sinh trùng chỉ to bằng đầu ngón tay.

Sau khi rơi vào da người thì nhanh chóng chui vào bên trong, trong chốc lát, ăn mòn và ô nhiễm toàn bộ ngũ tạng lục phủ trong cơ thể người, cuối cùng hòa làm một với người đó.

Ọe!

Trong số những người Lưu Tang mang đến, có người đột nhiên phát sốt, bắt đầu nôn mửa.

"Ký sinh trùng, cậu ta hết cứu rồi." Hoắc Tú Tú ở một bên lắc đầu, nép vào dưới chiếc ô đen Tô Mộc đã bung ra, đứng cùng với Tô Mộc.

Trong rừng toàn là cây cối và dây leo cỏ dại, họ phải tiếp tục đi xuyên qua, không thể nào tránh được rừng cây.

Nhưng trên một số cây lại ký sinh những loại cổ trùng kinh khủng.

Những cổ trùng này có tính trí mạng.

Lưu Tang nhìn những người mình mang đến, có người mặt mũi vặn vẹo, cả người phát sốt rồi sưng phù lên gấp mấy lần, sợ hãi lùi lại mấy bước.

"Cầm lấy, coi như là quà gặp mặt tôi tặng anh, đừng khách khí." Hoắc Tú Tú ném lọ thuốc xịt côn trùng đặc chế cho Lưu Tang.

"Còn về những người đã bị ký sinh rồi, thì không có cách nào

nữa.” Hoắc Tú Tú nhún vai.

“Sán hút máu ăn thịt người ở Giản Bộ Trại, thứ này ký sinh vào trong cơ thể của thứ gì, sẽ phát triển đến kích thước của thứ đó, nhưng khi còn ở dạng ấu trùng thì khó phát hiện như ký sinh trùng thông thường, mấy người, không nắm được thông tin này phải không?” Hoắc Tú Tú nhíu mày.

Lưu Tang gật đầu, ánh mắt cầu cứu nhìn Tô Mộc.

Có lẽ, chỉ có Tô Mộc mới có cách.

“Đại ca, đầu, đầu đau quá, hình như có thứ gì đó ở trong, đau...” Người thuộc hạ đang kêu la thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

Đó chính là tình huống ký sinh trùng đã chui vào não.

Lưu Tang không phải là người do dự, quỳ một gối xuống nói: “Tô gia, xin Tô gia hãy cứu lấy mạng cậu ta.” Tô Mộc nghe thấy tiếng nói, lúc này mới thu ánh mắt từ xa về.

Trước đó anh không hề chú ý đến động tĩnh bên phía Lưu Tang, có chút xuất thần.

Tô Mộc nhìn người đã bị ký sinh trùng chui vào não, đi qua.

Tô Mộc ngồi xổm xuống, ấn mặt người đó xuống đất, bàn tay đặt ở vị trí sau gáy đối phương.

Ngay sau đó, một con trùng đã lớn bằng giun đất, đột nhiên chui ra từ tròng mắt của người này, khiến người đó đau đớn đến ngất lịm.

Tô Mộc nhìn tình trạng ký sinh trùng đã khô héo chết, lại đứng dậy.

“Cái gì?” Lưu Tang đột ngột quay đầu lại, nhìn về một vị trí nào đó trong rừng rậm.

Sau khi trải qua nguy cơ mìn và ký sinh trùng, Hắc Bối Lão Lục

như chim sợ cành cong, nhanh chóng nhảy ra sau lưng Tô Mộc.

“Cái nơi quỷ quái này, một đống chuyện vớ vẩn!

Lại có thứ quỷ quái gì đến nữa vậy?” Hắc Bối Lão Lục ngạc nhiên.

Hoắc Tú Tú rút ra một chiếc roi da mềm mại, nắm chặt trong tay, đôi mày tú lệ nhíu chặt.

“Lưu Tang!

Chúng ta đã nói rõ mới đi theo anh mà?

Bây giờ chúng ta đã chết nhiều anh em như vậy!

Anh đừng có dọa chúng tôi nữa!” “Cái thằng mặt tang bợm nhà mày!” “...” Mấy người còn sống sót, đều lộ vẻ sợ hãi.

Chuyện sán hút máu còn chưa được giải quyết, lại có nguy cơ mới xuất hiện sao?

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tiếng một loại động vật lớn đang di chuyển nhanh trên bãi cỏ, bắt đầu lọt vào tai mọi người.

Ngay sau đó, một cái đầu hình tam giác ngược màu đen, thò ra từ giữa đám cỏ rậm rạp.

“Rắn to thế này...” Những người Lưu Tang mang đến đã gần như sụp đổ, sợ hãi lùi lại mấy bước.

Hắc Bối Lão Lục nhổ một bãi nước bọt, bước lên phía trước: “Tao còn tưởng là thứ quái gì chứ!

Mấy đứa sợ rắn, Lục gia tao đây thì không sợ!

Xem tao biểu diễn đây!” Mãng xà vảy đen khổng lồ ngẩng đầu tại chỗ, dường như đang đánh giá Tô Mộc và những người khác.

Không đợi nó có bất kỳ động thái nào, Hắc Bối Lão Lục vung đao đi về phía nó, tay phải kéo lê đao, một nhát chém thẳng vào cổ nó.

Xì xì xì!

Mãng xà khổng lồ đau đớn, thân hình to lớn như thùng nước nhanh chóng trườn đến, quấn chặt Hắc Bối Lão Lục tại chỗ.

Chương 334

Lưu Tang cũng lùi lại từng bước.

Trong rừng nguyên sinh gặp phải mãnh thú bản địa, rất khó đối phó.

Hơn nữa, hắn còn không biết con mãng xà này có thù dai không, có còn đồng bọn nào khác không.

Tô Mộc cúi đầu, nhìn chiếc roi da nhỏ trong tay Hoắc Tú Tú, tự mình lắc đầu: "Anh đấy Lão Lục." Chiếc roi trong tay Hoắc Tú Tú, đối phó với những sinh vật khác còn có chút tác dụng, đối phó với loài rắn, chẳng lẽ là để quất đập rồi đánh lui sao?

Vẫn không hiệu quả bằng cây đại đao trong tay Hắc Bối Lão Lục.

Chỉ là cây đao của Hắc Bối Lão Lục, bị kẹt trong thân con mãng xà, nhất thời lại không rút ra được.

Tô Mộc nhanh chóng tiến lên, nhìn con mãng xà vảy đen khổng lồ đã quấn chặt lấy toàn bộ cơ thể Hắc Bối Lão Lục, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo.

Anh nhanh chóng đưa tay ra, thò vào vết thương Hắc Bối Lão Lục đã chém, tóm lấy cơ quan tim của con mãng xà vảy đen khổng lồ này, rồi trực tiếp xé ra.

Mãng xà khổng lồ quay đầu lại, há cái miệng rộng như chậu máu định cắn về phía Tô Mộc.

Tô Mộc dùng tay còn lại quăng cây ô xương đen ra, đưa vào miệng con mãng đen, rồi kích hoạt cơ quan, chiếc ô xương đen lập tức mở rộng đầu rắn, rạch ra từng vệt máu.

Mãng xà khổng lồ ngửa mặt lên trời gầm thét, nhanh chóng mềm

nhũn xuống.

Hắc Bối Lão Lục thở phào nhẹ nhõm, nhặt cây trường đao rơi trên mặt đất lên: "Con mãng này sức lực đúng là to vãi nồi, sao trong cái rừng này lại giấu loại sinh vật kinh khủng thế này chứ, nếu nó còn lớn hơn nữa, chắc phải to bằng Chúc Cửu Âm rồi, chỉ là không biết, nó lợi hại hơn, hay là Chúc Cửu Âm." "Anh còn có thời gian nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này nữa à." Tô Mộc lắc đầu, giúp Hắc Bối Lão Lục gạt thi thể con mãng xà đã mềm nhũn ra, nhìn về phía trước.

Trong rừng nguyên sinh, giống như ở giữa biển khơi, chỉ cần có mùi máu tanh, rất nhanh sẽ thu hút các loài mãnh thú khác trong rừng đến.

Đến lúc đó, sẽ không chỉ đơn giản là một con mãng xà nhỏ bé nữa.

Lưu Tang dường như đoán được suy đoán của Tô Mộc, nhanh chóng bước lên phía trước, rắc cát bụi lên thi thể con mãng xà khổng lồ.

Đồng thời cất tiếng gọi: "Không muốn chết thì đến giúp tôi chôn nó đi, một lát nữa mùi vị này phát tán ra, chúng ta sẽ như một ngọn đèn sáng trong đêm tối, thu hút các loài sinh vật kinh khủng khác trong rừng." Tô Mộc, Hoắc Tú Tú, Hắc Bối Lão Lục không ra tay tham gia việc chôn giấu thi thể mãng xà khổng lồ.

Hoắc Tú Tú đôi mày tú lệ nhíu chặt: "Thật ngại quá Tô gia, tôi cũng không biết khu rừng này nguy hiểm đến vậy." "Bà nội cô đâu có yếu đuối như cô." Tô Mộc ánh mắt sâu thẳm.

"Đúng vậy, Hoắc Tiên Cô năm đó thân là nữ nhi yếu ớt, vậy mà có thể lập nghiệp ở Cửu Môn Trường Sa, đó quả thực không phải là điều mà một người phụ nữ bình thường có thể làm được, nhớ năm xưa khi chúng ta cùng ra trận giết địch, tất cả mọi người đều coi cô ấy như nam nhi, đúng là anh dũng vô cùng..." Hắc Bối Lão Lục cảm thán.

Hoắc Tú Tú đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Cô ấy không tìm được bất kỳ lời nào để phản bác, vì Hoắc Tiên Cô quả thực quá khó để vượt qua.

Cô ấy từng thử tưởng tượng, nếu thay cô ấy sinh ra vào thời Cửu Môn, cô ấy có thể giành được vị trí Môn chủ trong số Trương Khải Sơn, Hắc Bối Lão Lục, Bán Tiệt Lý và những người khác hay không.

Câu trả lời là, không thể.

Bất kể là sát phạt quyết đoán, hay tâm cơ thâm sâu, cô ấy đều kém xa người cô nãi nãi của mình.

"Nhưng cô vẫn còn trẻ, động thủ từ trước đến nay không phải sở trường của môn nhà cô, vẫn là dò đường đi, phương diện này mấy người mạnh hơn." Tô Mộc nói.

Hoắc Tú Tú gật đầu, lấy bản đồ ra, bắt đầu đi về hướng mục tiêu.

Lưu Tang nhanh chóng chôn giấu thi thể mãng xà khổng lồ xong, gọi những người còn lại trở về.

Hiện tại xem ra, nhân lực hắn mang đến không những không giúp được gì, mà ngược lại chỉ càng làm vướng chân họ.

Sau khi lấy vật tư tiếp tế từ những người đó, Lưu Tang nhanh chóng đuổi theo Tô Mộc và những người khác.

Hắn cũng không biết Tiểu Ca có xuất hiện ở đây không, nhưng Tô Mộc ở đây, thì Tiểu Ca có hi vọng sẽ xuất hiện ở nơi này.

Dù sao thì, năm đó Tô Mộc, Hắc Hạt Tử, Trương Khởi Linh ba người là một tuyệt phối, hơn nữa đều có một sợi dây liên hệ.

Trên đường.

Lưu Tang với thính lực cực mạnh lại nghe thấy động tĩnh yếu ớt từ xung quanh: "Hình như, có thứ gì đó đang hoạt động dưới lòng

đất?" Lưu Tang nói, bắt đầu cảnh giác xung quanh.

"Bọn nó đến rồi, cuối cùng cũng đợi được rồi, Tiểu Hắc, ha ha ha ha, đến đây cho gia ôm cái nào!" Hắc Bối Lão Lục hai mắt sáng lên, cười lớn nói.

Hoắc Tú Tú dừng bước, nghi hoặc đứng tại chỗ.

Lưu Tang đẩy gọng kính trên mũi, ngây người ra.

Ngay sau đó, một sinh vật giống chó hình báo đen, miệng ngậm tàn tích thi thể của một loài động vật nào đó, nhảy ra từ bụi cỏ, trực tiếp vồ ngã Hắc Bối Lão Lục.

Không đợi Hoắc Tú Tú và Lưu Tang kịp phản ứng.

Hắc Bối Lão Lục sau khi ngã xuống đất đã chửi bới ầm ĩ: "Mày ăn cái thứ quỷ quái gì thế!

Làm cho gia gia tao dính đầy máu!

Tiểu Hắc, chạy lâu thế này mệt rồi chứ?

Ha ha ha ha." "Đây là..." Hoắc Tú Tú hai mắt mở to.

Lưu Tang tiếp lời: "Hồng Hống?" Chuyện gì vậy?

Hoắc Tú Tú và Lưu Tang đều vẻ mặt nghi hoặc.

Rồi sau đó, họ nghe thấy Hắc Bối Lão Lục dùng lời lẽ thông tục dễ hiểu, giải thích vì sao Hồng Hống, rõ ràng là trấn mộ thú, lại xuất hiện ở đây, hơn nữa còn ngoan ngoãn như vậy.

Hắc Bối Lão Lục cười rất vui vẻ, nhìn Tô Mộc đang chắp tay sau lưng nói: "Đại ca!

Anh cuối cùng cũng nhớ ra mật khẩu 'đại hào' rồi sao?" Khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên, mỉm cười.

Tà hóa hệ thống.

Hệ thống vẫn luôn ở đó.

Không biến mất.

Chỉ là Tô Mộc đã không tìm được thứ gì có thể khiến anh tiếp tục tà hóa, rồi nhận được phần thưởng hậu hĩnh từ cổ mộ nữa.

Hơn nữa, họ đã rất lâu rồi không tham gia vào chuyện đạo mộ.

Trừ lần này.

Lần này, cũng chỉ là đến để tìm Hắc Hạt Tử, chứ không phải để đạo mộ.

Chương 335

Tô Mộc chắp tay sau lưng, chân khẽ chạm đất, vô số thi miết, trong nháy mắt chui lên từ dưới chân, rồi lao về phía các con sán hút máu xung quanh, và cả những con mãng xà khổng lồ ẩn mình trên đường đi của Tô Mộc và những người khác.

Để mở đường cho Tô Mộc.

Giống như Hắc Bối Lão Lục đã nói, đây chính là thủ đoạn 'đại hào' của Tô Mộc.

Cảnh tượng này, khiến Hoắc Tú Tú và Lưu Tang đều ngây người.

Hồng Hống có thể được thuần hóa thì còn chấp nhận được, vì trong Cửu Môn có Ngô Lão Cẩu giỏi nuôi chó.

Nhưng thi miết, một loại sinh vật nhỏ bé không có mấy não, cũng có thể thuần hóa để nghe theo lệnh của con người sao?

Chỉ là, họ không dám mở miệng hỏi Tô Mộc lý do.

Bởi vì, họ không dám.

"Đi thôi." Tô Mộc nhắc nhở mọi người.

Hắc Bối Lão Lục vui vẻ có được vật cưỡi, nhảy lên lưng Hồng Hống, dẫn đầu chạy về phía trước.

Hồng Hống có thể đánh hơi được mùi hương còn sót lại của Hắc Hạt Tử trong không khí, có nó dẫn đường, đương nhiên tốt hơn rất nhiều so với Hoắc Tú Tú chỉ đường.

Trước đó chỉ là những quái vật tà hóa đang trên đường đến, vì vậy, Tô Mộc mới nhờ Hoắc Tú Tú giúp đỡ.

Mặt khác.

Ngô Tà và Bàn Tử cũng không rảnh rỗi.

Trước đó họ đã nhờ Tam Thúc Ngô Tam Tỉnh, nhờ ông ấy giúp tìm Tiểu Ca.

Nhưng rồi sao?

Ngô Tam Tỉnh trực tiếp mất liên lạc!

Ngô Tà và Bàn Tử vừa mới cùng những người khác của Cửu Môn về Giang Nam, đành phải bất đắc dĩ, một lần nữa bắt đầu hành trình tìm Tam Thúc.

Đồng thời, cũng hy vọng Tam Thúc mất liên lạc là vì đã tìm thấy tung tích Trương Khởi Linh.

Chuyến đi này, có thể tìm được cả Trương Khởi Linh và Ngô Tam Tỉnh.

Ngay khi họ chuẩn bị xuất phát, A Ninh đã biến mất một thời gian lại xuất hiện, nói muốn đi cùng họ.

Bởi vì A Ninh đột nhiên nhận được tin tức, Tô Mộc đi thám hiểm một nơi thần bí, vậy mà chỉ gọi Hoắc Tú Tú, chứ không hề mang theo cô ấy.

Thế là, cô ấy cảm thấy mình quá yếu.

Để một lần nữa trở lại bên cạnh Tô Mộc, cống hiến sức lực cho Tô Mộc, cô ấy quyết định, đi cùng Ngô Tà và Bàn Tử, tìm Tam Thúc, tìm Trương Khởi Linh, để chứng minh thực lực của mình.

Nhưng ba người họ không biết rằng, chuyến đi này chứa đựng vô số nguy hiểm, thậm chí, còn có người sẽ bỏ mạng dọc đường.

“Sâu thế này, có chỗ nào để xuống không?” Lưu Tang và Hoắc Tú Tú nhìn vực sâu dưới chân bị bao phủ bởi sương mù dày đặc, nhất thời ngạc nhiên.

Hồng Hống cõng Hắc Bối Lão Lục đã tìm đến vực sâu này, hơn nữa cũng có thể xác định, dưới vực sâu này, hẳn là nơi di tích thành vàng cổ đại.

Bởi vì dựa trên các loại tài liệu, cộng thêm Hồng Hống cảm nhận được hơi thở của Hắc Hạt Tử, đều có thể phán đoán được, mục tiêu chính là ở phía dưới.

Do sương mù bao phủ, mọi người đều không biết khe nứt hẻm núi vực sâu dưới chân rốt cuộc sâu bao nhiêu.

Ném đá xuống, nửa ngày cũng không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

"Hạt Tử!" Hắc Bối Lão Lục đứng trên cao, hét xuống phía dưới một tiếng.

Hạt Tử, Hạt Tử, Hạt Tử, Hạt Tử...

Tiếng vọng trong hẻm núi không ngừng lặp lại, liên tục lặp lại âm thanh Hắc Bối Lão Lục vừa hét.

Một nơi nào đó dưới vực sâu.

Hắc Hạt Tử nghe thấy giọng nói quen thuộc từ phía trên thì ngây người ra, vừa định đáp lại một câu, ngay sau đó, người đàn ông đeo mặt nạ xanh lập tức dùng súng chỉ vào đầu cậu ta.

Hắc Hạt Tử cười khổ.

Nhóm người thần bí này có lẽ đã thu thập quá nhiều thông tin về cậu ta, trên đường đi chưa bao giờ nới lỏng trói buộc cho cậu ta, cũng chưa từng lơ là cảnh giác, vẫn luôn ép cậu ta đi về phía trước.

Bởi vì bọn họ đều biết, chỉ cần Hắc Hạt Tử không chết, Hắc Hạt Tử sẽ giúp bọn họ tiến vào tòa thành vàng cổ đại này, vì bây giờ bọn họ đều là những con ngựa trên cùng một đường dây.

Nếu Hắc Hạt Tử muốn kéo bọn họ chết cùng, thì cùng lắm là chết cùng Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử cũng biết điều này, vì vậy mới chỉ đường cho nhóm người này suốt chặng đường, dẫn họ đến khu vực nguy hiểm, không còn cách nào khác.

Hắc Hạt Tử nói miệng tiện: "Không phải chứ, mấy người bắt tôi, chi bằng bắt mấy ông anh ở trên kia, tôi Hắc Hạt Tử có đức có tài gì chứ?

Mấy ông anh trên kia mới lợi hại, đặc biệt là người tên Tô Mộc đó, mấy người biết Tô Mộc không?

Thằng nhóc đó mới là lợi hại thật sự, nếu đổi lại là tôi, tôi nhất định sẽ bắt thằng nhóc đó trước, có cậu ta ở đây..." "Câm miệng!

Bắt cậu ta, đám lão già Cửu Môn đó chẳng phải sẽ ăn thịt chúng ta sao, chỉ có mày độc lai độc vãng, hơn nữa còn biết tầm long mạc kim, đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc phải đi đâu?" Người đeo mặt nạ đẩy Hắc Hạt Tử một cái.

Hắc Hạt Tử cười khổ.

Nhóm người này cũng coi như là hiểu chuyện.

Hắc Hạt Tử bĩu môi, chỉ vào chiếc trực thăng có dấu vết lịch sử không xa: "Mấy người lừa tôi không phải là nói muốn tìm chiếc trực thăng này sao?

Tìm thấy rồi, còn không nhanh đi xem đồ của mấy người có mất không?" Khoảnh khắc tiếp theo.

Người đàn ông vừa dùng súng chỉ vào Hắc Hạt Tử đột nhiên bắn một phát súng, nhắm vào buồng lái của chiếc trực thăng đó.

Sắc mặt Hắc Hạt Tử khó coi vô cùng: "ĐM!

Tìm chết à!” Ngay sau đó, tiếng nổ vang lên.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Chương 336

Ầm ầm ầm!

Hắc Hạt Tử trên đường đến đã biết, chiếc trực thăng đó chứa một quả bom hạt nhân lỏng!

Khoảng cách gần như vậy, đối phương trực tiếp bắn nổ quả bom hạt nhân lỏng đó!

Đây không phải tìm chết thì là gì?

Ong ong ong, ong ong ong, ong ong ong.

Ngay sau đó, một cảnh tượng quỷ dị đã xảy ra.

Chiếc trực thăng vừa phát nổ, chiếc trực thăng có dấu hiệu đặc trưng rõ ràng hình 'rắn đen' trên thân, đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm trên không trung.

"Chuyện gì vậy?" Hắc Hạt Tử ngẩng đầu lên, ngây người ra.

Những lính đánh thuê khác bên cạnh Hắc Hạt Tử cũng đều sững sờ, rõ ràng vừa mới phá hủy chiếc trực thăng cũ nát đó, vậy mà bây giờ sao lại đột nhiên xuất hiện trên không trung?

Rắc rắc rắc!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắc Hạt Tử và những người khác giẫm lên bãi cỏ bào tử xốp, đột nhiên bắt đầu sụp xuống.

Mất chỗ đứng, Hắc Hạt Tử và những người khác trong nháy mắt rơi vào vùng tối đen như mực, không thấy được năm ngón tay dưới bãi cỏ bào tử.

"Tô... gia..." Hắc Hạt Tử chỉ kịp hét lên một tiếng như vậy, rồi

biến mất.

Tiếng nổ.

Cùng với chiếc trực thăng biểu tượng rắn đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, cũng thu hút tầm nhìn của Tô Mộc và những người khác.

Rồi sau đó, chính là tiếng kêu cứu thảm thiết của Hắc Hạt Tử vang lên ngay sau đó.

"Chết rồi sao?" Hắc Bối Lão Lục ngạc nhiên hỏi, lại nhìn xuống vực sâu bị sương mù dày đặc bao phủ.

"Chắc là không." Lưu Tang lắc đầu, phán đoán.

"Mấy người, không tò mò chiếc trực thăng này xuất hiện bằng cách nào, không tò mò tiếng nổ đó, không tò mò Hắc Hạt Tử đã xảy ra chuyện gì sao?!" Hoắc Tú Tú vẻ mặt bất mãn.

Sao lại gặp phải một đám người quái lạ như vậy?

Hắc Bối Lão Lục giẫm giẫm lên mặt đất cứng rắn dưới chân, rồi nhảy xuống khỏi lưng Hồng Hống: "Đi tìm đường xuống đi, chiếc trực thăng này, chắc không phải thật đâu." Ngay vừa rồi, khi tiếng nổ vang lên, Hắc Bối Lão Lục đã chú ý đến chiếc trực thăng màu đen đột nhiên lao xuống từ giữa tầng mây này.

Chiếc trực thăng màu đen sau khi lao xuống, bắt đầu bay về một hướng nào đó, trong chốc lát rồi biến mất.

Trong một số cổ mộ, Hắc Bối Lão Lục từng gặp phải những sự kiện tương tự 'quỷ đả tường', nên biết rằng chiếc trực thăng vừa rồi chỉ là đang lặp lại tình huống khi sự cố xảy ra, chứ không phải là chiếc trực thăng thật sự.

Trên đường đến, Tô Mộc và Lưu Tang đều đã phân tích, khu rừng nguyên sinh này không tồn tại bất kỳ điều kiện nào để trực thăng bay,

sương mù dày đặc, dãy núi cao thấp bất thường, dễ xảy ra sự cố.

Hơn nữa chiếc trực thăng màu đen đó kiểu dáng cũ kỹ, căn bản không phải là dáng vẻ của trực thăng hiện đại.

Hoắc Tú Tú thu lại ánh mắt nhìn xa, hỏi dồn: "Hắc Hạt Tử vừa kêu la, hẳn là đã gặp phải bất trắc?" Hắc Bối Lão Lục nhún vai giải thích: "Để tôi kể cho cô nghe một chuyện, Hắc Hạt Tử hồi trẻ cũng giống như Tiểu Ca trong miệng mấy người, đều từng bị một số người lợi dụng, coi như mồi nhử để thu hút nguy hiểm.

Nhớ có một lần, Tiểu Ca bị người ta đẩy vào một cái hố đầy quái vật trong cổ mộ, lợi dụng việc này để thu hút hỏa lực cho bọn họ, bọn họ tiện thể tiếp tục vào cổ mộ tìm bảo bối, nhưng cuối cùng, nhóm người đó đều chết trong mộ, chỉ có mình cậu ta bò ra từ cái đường hầm, Hắc Hạt Tử cũng từng gặp tình huống tương tự, nên nói, hai người này số cứng lắm, không cần quá lo lắng, người xấu tự có số phận." Hắc Bối Lão Lục hừ hừ.

Hoắc Tú Tú và Lưu Tang im lặng, nhìn khuôn mặt đen thui như gấu của Hắc Bối Lão Lục, tự nhiên có cảm giác muốn đánh cho một trận.

Dưới vực sâu.

Khi mặt đất đột nhiên sụt xuống, khiến mọi người ngã nhào vào một địa điểm sâu hơn dưới lòng đất, Hắc Hạt Tử nhặt chiếc kính râm bên cạnh lên, đeo kính râm vào, rồi nhanh chóng quay người lại, nhìn về phía tòa thành vàng khổng lồ sừng sững phía sau!

Nhờ ánh sáng phản chiếu từ thành vàng, Hắc Hạt Tử càng 'thấy' rõ loại thực vật giống hoa hiếm thấy đang nâng đỡ tòa thành vàng bên dưới – Ưu Đàm Bà La!

Ưu Đàm Bà La, là chủng cây bồ đề Tỳ Bà phía sau Phật Câu Na

Hàm (một trong bảy vị Phật quá khứ) khi ngộ đạo.

Tương truyền Ưu Đàm Bà La này, do Phật Câu Na Hàm ngộ đạo mà nhận được điềm lành, từ đó biến mất khỏi nhân gian, trở thành một loại thực vật kỳ diệu trong truyền thuyết kinh điển.

Hắc Hạt Tử tuy chưa từng nhìn thấy hình dạng của Ưu Đàm Bà La, nhưng dựa vào cảm giác chạm tay, cùng với miêu tả trong lời nói của nhóm lính đánh thuê bên tai, đã xác định đây chính là Ưu Đàm Bà La trong truyền thuyết!

Nhưng bông hoa này là một loại thực vật trong thần thoại truyền thuyết thì thôi đi, trong thần thoại truyền thuyết, Ưu Đàm Bà La cũng đâu có lớn đến mức này?

Một bông hoa, lại nâng đỡ một tòa thành vàng!

Tà môn!

"Tìm thấy rồi!

Thành vàng cổ đại!

Tìm thấy rồi!" "Hoa to quá!" "Sao mũi tôi tự nhiên chảy máu vậy..." "A!

Người tôi ngứa quá, ngứa quá..." "..." Hắc Hạt Tử cười lạnh, giải thích: "Thứ vừa rồi mấy người kích nổ, là bom hạt nhân lỏng, hiểu bức xạ hạt nhân không?" Đến đây.

Hắc Hạt Tử cuối cùng cũng biết nhóm người bắt cóc cậu ta rốt cuộc là loại tồn tại nào.

Kẻ chỉ huy phía sau bọn họ, ông chủ, có lẽ rất lợi hại.

Nhưng nhóm người này, chỉ là những lính đánh thuê nước ngoài nghe lệnh hành sự mà thôi.

Trước đó bọn họ tưởng rằng, động tĩnh dị thường truyền ra từ bên

trong chiếc trực thăng, có lẽ là sự tồn tại của sinh vật nguy hiểm nào đó, thế là liền nổ súng.

Nhưng không ngờ tới là, thứ bọn họ bắn nổ không phải là cái gì khác, mà chính là quả bom hạt nhân lỏng.

Đừng nói là bọn họ chỉ cách đó trong phạm vi trăm mét, không có bất kỳ vật cản nào với chiếc trực thăng phát nổ, ngay cả mười dặm ngoài, e rằng cũng sẽ chịu ảnh hưởng của vụ nổ bom hạt nhân lỏng.

Không biết thì còn tốt.

Vừa nghe Hắc Hạt Tử giải thích, những người có mặt tại chỗ lập tức trở nên tuyệt vọng.

Có người trên người xuất hiện phản ứng bức xạ hạt nhân, đau đớn không thể chịu nổi, còn có người, thì sau khi nhìn thấy tòa thành vàng khổng lồ đó, trực tiếp lao vào.

Bọn họ đều là những người bán mạng vì tiền.

Chương 337

Trước mắt có tòa thành vàng lớn như vậy, ông chủ hay gì đó, đều đã bị họ vứt ra khỏi đầu.

Sau khi không còn bị ràng buộc, Hắc Hạt Tử nhíu mày.

Cậu ta và nhóm người này là do bãi cỏ sụt lún, nên mới rơi vào nơi quỷ dị này, nhưng Tô Mộc và những người khác, liệu có vì thế mà không tìm thấy bọn họ không?

Khác với cách suy nghĩ của nhóm người này, Hắc Hạt Tử lúc này đang nghĩ, nếu trong vài ngày không tìm được đường ra, hết lương thực và nước, ôm một tòa thành vàng lớn như vậy thì có tác dụng gì?

Có thể ăn thịt được sao?

Hắc Hạt Tử luôn có một bộ quy chuẩn nhất định, đó là nơi nào nguy hiểm thì nhất quyết không lội vào vũng nước đục đó, cứ tiêu dao tự tại được lúc nào hay lúc nấy.

Anh ta chẳng giống Trương Khởi Linh, cái gã lúc nào cũng giữ bộ mặt lạnh lùng kia.

Một lát sau, tại ven vết nứt của thung lũng, nhóm Tô Mộc đã tìm thấy lối đi xuống vực sâu.

Trước đó do sương mù dày đặc, họ không thể nhìn rõ tình hình bên dưới, nhưng khi tìm được đường xuống, cả nhóm bắt gặp không ít những lớp da rắn trắng bệch quỷ dị.

Những lớp da này, cái thì chỉ bằng ngón tay, nhưng có cái lại thô dày như thân cây cổ thụ hai người ôm không xuể, khiến ai nấy đều trầm mặc.

Trên đường tới đây, họ từng thấy loài mãng xà vảy đen trong rừng

nguyên sinh, tuy to lớn nhưng vẫn nằm trong phạm vi nhận thức thường tình.

Thế nhưng kích thước lớp da rắn dưới vực sâu này lại vượt xa lẽ thường.

"Lão đại, anh có từng nghe qua một truyền thuyết không?" Hắc Bối Lão Lục chợt nhớ ra điều gì đó.

Tô Mộc nhìn về phía anh ta.

Hắc Bối Lão Lục nói tiếp: "Tôi nghe mấy người dân làng kể, ở quê họ có loại thực vật kỳ lạ nở hoa, nếu loài rắn ăn phải sẽ khiến thể hình tăng trưởng vô hạn, thậm chí có thể hóa rồng.

Tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng liệu có khả năng lũ rắn ở đây cũng nhờ thứ thần bí gì đó mà sinh trưởng vô hạn không?" Trong làn sương xám xịt, một bóng đen lướt qua cực nhanh, phát ra tiếng 'sa sa sa'.

Nơi bóng đen đi qua, những tảng đá lớn từ vách đá rơi xuống ầm ầm ngay sát cạnh nhóm Tô Mộc.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên vách đá nhưng bóng đen đã biến mất.

Hắc Bối Lão Lục siết chặt thanh trường đao: "Cái gã Hắc Hạt Tử này, chỗ tốt không đi, cứ đâm đầu vào chỗ chết, đã thế còn kéo theo cả chúng ta, phi!" Lưu Tang đẩy gọng kính, cau mày: "Trên đời thực sự có loài rắn to thế này sao?" Ánh mắt Tô Mộc thâm thúy: "Chuyện ly kỳ trên đời này nhiều lắm, trước hết phải tìm được Hắc Hạt Tử đã." Ngay lúc này, Tô Mộc nhận được tin từ hệ thống rằng những sinh vật tà hóa như Thi Miết và Cửu Đầu Xà Bách mà anh triệu hoán đã mất liên lạc trong sương mù.

Điều này có nghĩa là gì?

Những hung vật tà hóa anh mang theo phần lớn đã biến mất bí ẩn,

hoặc bị thứ gì đó tấn công giết chết.

Nguy hiểm ẩn giấu trong hẻm núi này là thứ đáng sợ nhất mà Tô Mộc từng gặp phải.

Anh chợt nhớ lại ký ức khi Tư Mã Hôi tìm đến mình.

Ngày đó Tư Mã Hôi đến nhờ Cửu Môn giúp đỡ và đã kể cho anh nghe một bí mật về nơi này.

Tư Mã Hôi từng đến vực sâu này một lần, sau khi về nước đã tìm đến Tô Mộc và nói rằng trong Mê Tung Chi Quốc ẩn chứa một bí mật không ai ngờ tới.

Nơi này không chỉ táng một tòa cổ thành hoàng kim đơn giản, mà là táng một vị cổ thần.

Khi đó Tư Mã Hôi có vẻ điên loạn nên Tô Mộc không mấy để tâm.

Giờ nghĩ lại, lúc nhắc đến từ 'thần', Tư Mã Hôi dường như tỉnh táo lại trong chốc lát.

Theo lời kể của Tư Mã Hôi, trong Mê Tung Chi Quốc có thi thân của một vị cổ thần, chỉ cần ăn được một miếng thịt của vị thần này là có thể trường sinh bất lão.

Vậy bóng đen trong sương mù kia có phải là con mãng xà khổng lồ đã ăn thịt cổ thần mà biến thành không?

Thần?

Có thực sự tồn tại không?

"Luôn có những kẻ không tự lượng sức mình, muốn thử cảm giác làm bậc thượng nhân." Tô Mộc cảm thấy hơi đau đầu.

Thực tế, thế giới này tồn tại rất nhiều lãnh địa mà con người không nên đặt chân tới, nhưng chính vì sự thần bí đó mà nhiều kẻ tò mò lao vào, không chỉ mất mạng mà còn liên lụy đến người khác.

“Tú Tú, Lưu Tang, hai người lên trên chờ đi.” Tô Mộc hiếm khi lên tiếng dặn dò.

Hoắc Tú Tú gật đầu không chút do dự.

Lưu Tang lưỡng lự một lát, nhìn lớp da mãng xà còn to hơn cả mình rồi mới quay người đi lên.

Hắc Bối Lão Lục xoa xoa tay, mặt đầy phấn khích: “Sắp bắt đầu rồi sao?

Lão đại, lần này chơi thế nào?” Chơi thế nào?

Tô Mộc đã để các sinh vật tà hóa nắm rõ tình hình bên dưới, rồi anh đá Hắc Bối Lão Lục một cái, đẩy anh ta ngã xuống bãi cỏ mềm mại. ‘Vút!’ Bóng đen lại lướt qua với tốc độ sét đánh, mang Tô Mộc rời khỏi chỗ cũ, đồng thời va mạnh vào vách đá tạo ra một hố lớn.

Một hang động đen ngóm to bằng cả căn phòng, trước đó bị vách đá che khuất, giờ hiện ra.

Tô Mộc nhìn con mãng xà khổng lồ đang đẩy mình vào hố, chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng nổ rền bên tai, lưng liên tục va vào vách đá.

Anh xòe tay, đờ người nhìn con quái vật.

Cái đầu nó to như đầu tàu hỏa, sức mạnh cũng kinh khủng như thế.

Tô Mộc không biết nó định đưa mình đi đâu, thân đang ở giữa không trung không có điểm tựa, anh đành phải chờ xem hành động tiếp theo của nó.

Ở phía bên kia, Hắc Bối Lão Lục khi định thần lại thì đã rơi xuống chỗ trũng nơi Hạt Tử đang đứng.

“Lục à!

Nhớ chết Hắc gia gia của em mất thôi!" "Cút!" "..." "Tô gia đâu?" Hạt Tử chẳng mảy may hứng thú với Hắc Bối Lão Lục, dù cả hai đều mang biệt danh có chữ Hắc.

Lão Lục lắc đầu: "Lão đại đá tôi xuống đây.

Đúng rồi!

Vừa nãy chúng tôi thấy một con rắn quái vật to kinh khủng!

To như một tòa thành vậy!

Chương 338

Đúng là tà môn!" "Mẹ kiếp!

Cái hoa gì đây!" Hắc Bối Lão Lục quay người lại, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng: một đóa hoa khổng lồ đang nâng cả một tòa cổ thành hoàng kim, anh ta không nhịn được mà hít một ngụm khí lạnh.

Nơi này ngày càng quái đản.

"Tô gia không sao chứ?" Hạt Tử cau mày.

"Chắc là... không sao đâu..." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu. 'Bộp!' Một cái xác lính đánh thuê nát bét không còn miếng thịt nào lành lặn bị quăng ra từ lối vào cổ thành hoàng kim.

"Đi đi!

Đừng lại gần đây!

Chạy mau!" Một giọng nam khàn đặc gào lên từ lối vào tối đen.

"Tư Mã Hôi?" Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc.

Tư Mã Hôi là người đã tìm đến Cửu Môn từ năm xưa, giờ đã là thời đại nào rồi mà gã này vẫn chưa chết?

"Ai đó!" Nghe thấy có người gọi tên mình, người bên trong lại lên tiếng.

"Cửu Môn Đề Đốc, Hắc Bối Lão Lục!" Lão Lục tự báo danh tính.

"Người của Cửu Môn...

Các người đến muộn rồi, đi đi, đừng vào đây, cũng đừng tìm hiểu bí mật ẩn giấu nơi này." Giọng Tư Mã Hôi lại vang lên.

"Hắn là ai?" Hạt Tử thắc mắc.

“Tư Mã Hôi, ây da.” Hắc Bối Lão Lục thở dài.

“?” Hạt Tử khó hiểu trước thái độ của Lão Lục.

“À, cậu không biết cũng phải, gã này không thuộc Cửu Môn hay Ngoại Bát Môn, mà là người nhà của Mạc Kim Giáo Úy Trương Tam Liên Tử.

Biết Trương Tam Liên Tử chứ?

Là vị lão gia tử một tay cầm ba tấm Mạc Kim Phù, tung hoành giang hồ một đời ấy.” Hắc Bối Lão Lục giải thích.

Trương Tam Liên Tử nửa đời đầu làm quan triều đình, uy phong lẫm liệt đến chức Tướng quân.

Sau khi nhà Thanh diệt vong, lão gia tử thoái ẩn biệt tích.

Nhưng theo một số tin đồn, sau khi rời quan trường, giang hồ xuất hiện một Mạc Kim Giáo Úy họ Trương, hào xưng không ngôi mộ nào là không xuống được, ngay cả mộ Tần Vương cũng từng ghé qua.

Chẳng biết là thật hay khoác lác, nhưng sự tích về Trương Tam Liên Tử thì thế hệ trẻ ít ai biết, ngoại trừ truyền nhân của ông ta.

Quyển ‘Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật’ chính là do ông viết, hoặc tìm được ở đâu đó.

Khi còn trong tay ông, nó là bản toàn vẹn, nhưng vì thấy nó quá yêu nghiệt nên ông đã xé mất một nửa, chỉ truyền lại nửa quyển.

Cuối cùng nửa quyển đó rơi vào tay Hồ Bát Nhất, tạo nên danh tiếng Mạc Kim Giáo Úy cho anh ta.

“Hóa ra là ông ấy.” Hạt Tử gật đầu.

Hạt Tử cũng có một thân thế truyền kỳ, nghe đâu là hậu duệ nhà Thanh, mang dòng máu vương gia, nên chắc chắn biết về Trương Tam Liên Tử từng làm quan triều đình.

“Hồi đó ông ấy không gọi tên này.” Hạt Tử lắc đầu.

“Đúng thế, Trương Tam Liên Tử không phải tên thật, ông ấy có nhiều tên lắm, có người gọi là Trương Tiểu Biện Tử, Trương lão gia tử, hay Trương tướng quân...

Tên thật của ông ấy ngay cả người nhà tôi cũng không biết.” Tư Mã Hôi trong cổ thành nói vọng ra.

“Tư Mã Hang, bên đó tình hình thế nào?” Hắc Bối Lão Lục hét lớn.

“Người ta tên Tư Mã Hôi mà...” Hạt Tử cười khổ.

“À à.” Lão Lục gãi đầu, gọi lại: “Cái Lu, bên đó rốt cuộc là sao?”
“...” Hạt Tử cạn lời.

“Năm đó sau khi trở về, tôi dùng thuật Tầm Long Phân Kim gia truyền tìm được chủ nhân ngôi mộ cổ này...

Nói chung là các người phải biết nơi này cực kỳ nguy hiểm!

Quay về đi!

Được gặp lại các vị Cửu Môn tôi vui lắm, ha ha ha ha!” Tiếng cười của Tư Mã Hôi chói tai.

“Đừng có la hét nữa, tôi vào cứu anh!

Chuyện nhỏ thôi mà, nam tử hán lên xem nào!” Lão Lục vác đao định xông vào.

Ngay sau đó, từ trong cổ thành xuất hiện một hình hài không còn ra hình người, như một đống bùn loét với nhiều cặp mắt, trông vô cùng buồn nôn và vặn vẹo.

“Mẹ kiếp!” Hắc Bối Lão Lục sợ bắn người, suýt chút nữa là vung đao chém tới.

“Thấy rồi chứ...” Tư Mã Hôi lại lùi vào bóng tối, “Vị kia sắp tỉnh giấc rồi, cứ cách một khoảng thời gian, hắn lại tìm người làm việc thay mình.

Mau chạy đi, đừng nán lại đây nữa, ý thức của tôi sắp không kiểm soát được rồi, tôi... tôi không muốn ăn thịt người nữa...” “Cái lão này, đói đến mức ăn thịt người sao?

Bây giờ bên ngoài ai cũng no đủ rồi, không giống thời của chúng ta nữa đâu.

Tuy giờ anh trông hơi xấu xí nhưng không sao, Lục gia đây không chê, có kẻ đe dọa anh phải không?” Ánh mắt Lão Lục kiên định, anh ta nén lại nỗi sợ, bước tới phía cổ thành hoàng kim.

“Không hổ là người đi theo vị kia.” Hạt Tử gật đầu tán thưởng.

Tô Mộc không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng anh cũng chạm được vào thứ gì đó để mượn lực chứ không còn bị treo lơ lửng.

Con mãng xà khổng lồ sau khi đẩy anh vào sâu trong động thì thò lò cái lưỡi, định quay người rời đi.

Chương 339

Với nó, đây là nguồn năng lượng thịt tươi mang về cho lũ con cháu.

Tô Mộc rơi bịch xuống đất, rồi anh nhìn thấy những quả trứng rắn khổng lồ cao bằng một người trưởng thành.

Anh lập tức lao đi như một mũi tên, chặn đầu con mãng xà đang định rút lui. 'Vút!' Tô Mộc nhảy lên không trung, giơ cao nắm đấm. 'Bộp!' Những lớp vảy trên đầu con mãng xà vỡ vụn, nó đau đớn quằn quại khiến cả hang động rung chuyển như động đất.

Đấm xong một cú, Tô Mộc rút Hắc Kim Cốt Tán ra, đáp xuống đất.

Thanh ô nhanh chóng hóa thành một ngọn trường thương đen kịt, đầu thương lóe lên ánh vàng huyền ảo.

Con mãng xà đau đớn, đôi đồng tử dựng đứng đầy hung bạo, há cái mồm máu định nuốt chửng Tô Mộc.

Anh từng bước tiến lên, mũi thương quẹt xuống đất bắn ra hàng loạt tia lửa.

Mùi máu tanh nồng nặc sực nức.

Hang động vẫn rung lắc, đá vụn rơi lả tả.

Ngọn thương trong tay Tô Mộc đã đâm trúng mắt phải của con quái vật.

"Phù..." Tô Mộc hít một hơi thật sâu, dồn lực tiến lên.

Con mãng xà đau không chịu nổi bắt đầu muốn rút lui, thân hình trơn láng của nó nhanh chóng trườn ra ngoài.

Tô Mộc rút thương, nhảy vọt lên, vung một cú hoành tảo thiên quân cực mạnh. 'Ầm ầm ầm...' "Vị kia tỉnh rồi...

Mau chạy đi!" Tư Mã Hôi trong hình dạng cục thịt run rẩy bò ra từ lối vào cổ thành.

Hắc Bối Lão Lục nhìn cái cơ thể gớm ghiếc kia, không nhịn được lùi lại hai bước: "Cái đó... không phải Lục gia tôi nói điêu đâu, nhưng anh trông đúng là xấu đau xấu đớn!

Đừng có lại gần đây, tôi nôn mất..." Hạt Tử ngẩng đầu, anh cũng cảm nhận được cả thung lũng đang chấn động dữ dội, tòa cổ thành hoàng kim dường như lại tiếp tục lún sâu xuống.

Nếu cổ thành tiếp tục sụt lún, mặt đất nơi họ đứng cũng sẽ bị kéo theo, rơi xuống không gian sâu thẳm dưới lòng đất.

Đến lúc đó thì tiên nhân cũng khó cứu.

Có điều Hắc Bối Lão Lục không phải là kẻ đổ đấu bình thường, anh ta đi xuống mộ chẳng bao giờ mang theo dụng cụ gì, chỉ một người một đao chém cả giang hồ.

Hạt Tử không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng nhặt ba lô của lính đánh thuê đã chết, lấy ra dây móc leo núi rồi quăng lên phía trên.

"Lục!" Hạt Tử kéo thử dây, không chắc có móc trúng chỗ nào chắc chắn không, nên định để Lão Lục thử trước.

Lão Lục cũng chẳng nghĩ ngợi gì, nhảy lên nắm lấy sợi dây. 'Rầm!' Lão Lục ngã sõng soài, mồm đầy đất.

Hạt Tử xoa cằm: "Phía trên hình như không có cây lớn hay đá tảng gì để cố định, làm sao lên được đây?" Hạt Tử lại quăng móc lên lần nữa, gọi Lão Lục.

Lần này Lão Lục đã biết do dự, anh ta gằn giọng: "Cậu nói xem,

người nhà họ Hắc không lừa người họ Hắc chứ?" "Ừ!" Hạt Tử gật đầu mạnh.

Lão Lục định nắm lấy dây thì bên tai thoáng nghe thấy giọng nói quen thuộc.

Anh ta vểnh tai nghe ngóng, cau mày: "Hai người có nghe thấy tiếng của lão đại không?" Hạt Tử lắng nghe, ngoài tiếng đất rung núi chuyển thì chẳng nghe thấy tiếng người nào khác.

"Bát..." "..." "Hình như là đang chửi người?" Lão Lục dừng lại, khẳng định chắc chắn mình đã nghe thấy tiếng Tô Mộc.

"Tô gia?" Hạt Tử nhíu mày.

"Chạy mau, chạy mau!

Các người còn đứng đấy làm gì, đi theo tôi, tôi biết đường lên.

Ở đây luôn có một con mãng xà khổng lồ canh giữ, chính là con quái vật đã dùng đuôi quật rụng trực thăng trong sương mù đấy, lát nữa nó mà phát hiện ra thì chúng ta..." Tư Mã Hôi trong hình dạng cục thịt chạy tới chỉ đường.

"Cực..." "..." "Kê (Gà)?" Lão Lục ngơ ngác, lắc đầu: "Lão đại bảo chúng ta giúp anh ấy tìm... tìm gà sao?" "?" Hạt Tử đá một cái vào mông Lão Lục đang lẩm nhẩm, giục anh ta đi mau đừng chắn đường. 'Băng!' Lần này, Hạt Tử là người dừng bước trước, anh thực sự nghe thấy tiếng người vọng ra từ bên trong vách đá.

Anh nhanh chóng liên kết những từ ngữ mà Lão Lục vừa nói, rồi thốt lên: "Mau tìm chỗ an toàn trốn đi!

Bát Cực Băng!!!" Bên trong vách đá, Tô Mộc với tốc độ nhanh nhất và sức mạnh lớn nhất, sau khi vung ra một loạt cú quật thương, cú cuối cùng anh xoay người dồn hết lực tích lũy bấy lâu vào một đòn duy nhất.

Con mãng xà bị đánh liên tiếp đã lún sâu vào vách đá, trúng thêm đòn cuối này liền bị đánh văng khỏi hang, lăn xuống vực sâu thung lũng.

Sức người bình thường có lẽ không làm gì được con mãng xà to như đầu tàu này, nhưng Tô Mộc liên tục mượn lực từ không trung, dùng phản lực để bồi thêm đòn, cú chót tích tụ quá nhiều sức mạnh đã trực tiếp quật bay nó đi.

"To...

đúng là to thật..." Hắc Bối Lão Lục nuốt nước bọt nhìn cái đầu rắn khổng lồ rơi xuống ngay góc nơi mình đang trốn. 'Rầm!' Tiếng vật nặng rơi xuống đất lại vang lên.

Bóng dáng quen thuộc của Tô Mộc xuất hiện trước mặt Lão Lục và Hạt Tử.

"Lão đại!" Lão Lục mừng rỡ reo lên.

"Tô gia." Hạt Tử đẩy gọng kính, cuối cùng cũng thấy Tô Mộc bình an.

"Tư Mã Hôi?" Tô Mộc cảm nhận được hơi thở quen thuộc, nhìn về phía Tư Mã Hôi lúc này trông như một con lợn sề nặng hai trăm cân.

Tư Mã Hôi đỏ hoe mắt, bật khóc nức nở: "Tô gia, Tô gia, tôi hối hận vì không nghe lời khuyên của ngài...

Sớm biết thế này tôi thèm vào cái nơi quỷ quái này, hu hu." Tô Mộc thu lại Hắc Kim Cốt Tán, ngẩng đầu nhìn tòa cổ thành hoàng kim mà bất cứ ai nhìn thấy cũng phải động lòng.

Cùng lúc đó, một ánh mắt từ trong cổ thành cũng đang hướng về phía anh.

Chương 340

“Thứ dưới lòng đất thì cứ ngoan ngoãn ở dưới đó đi.

Biết tộc Quỷ Động không?

Lần trước tôi đã phong tỏa lối ra của họ, khiến họ mãi mãi không thấy ánh mặt trời, ông cũng muốn thử cảm giác đó sao?” Tô Mộc nói với tòa thành.

Mọi người đều không biết anh đang đối thoại với ai.

“&%#¥@*#%...” Một giọng nói trầm đục, mang theo vẻ tang thương vô tận bằng một ngôn ngữ lạ lẫm vang lên từ trong cổ thành.

Hắc Bối Lão Lục nhìn sang Hạt Tử.

Loại ngôn ngữ này nghe nói Hạt Tử và Trương Khởi Linh có thể hiểu được.

Hạt Tử cau mày: “Gã này đang cãi nhau với Tô gia.” Lão Lục ngạc nhiên: “Hả?

Dám chửi lão đại của tôi?

Đồ chó đẻ!” “Lục gia, anh tìm gì thế?” Tư Mã Hôi ngơ ngác hỏi.

Lão Lục lôi từ trong ba lô ra một khối thuốc nổ to bằng cái thớt, mồm ngậm ngòi nổ: “Làm gì à?

Dám chửi lão đại của tao, tao nổ tung cái tòa thành vàng này của nó!” “Tránh ra hết!” “Lão đại!

Rút!” “...” Tô Mộc ngẩn người, bị Lão Lục kéo chạy đi.

Hạt Tử và Tư Mã Hôi thấy vậy cũng cắm đầu cắm cổ chạy thục mạng. ‘Ầm ầm ầm!’ Tô Mộc không biết chất liệu vàng của cổ thành cứng đến mức nào, nhưng sau tiếng nổ, từng mảnh vàng vụn bay tung

lên không trung.

"#%@*#..." Tiếng gào thét đinh tai nhức óc vang lên từ trong cổ thành.

"Còn mắng nữa không?" Lão Lục quẹt bụi trên đầu, định rút đao xông lên lần nữa.

Hạt Tử vội giữ anh ta lại, giải thích: "Ông ta đang giải thích với Tô gia, bảo là vừa nãy rõ ràng chỉ nói chuyện bình thường, tại sao người của Tô gia lại tấn công ông ta." "?

Chẳng phải vừa nãy cậu bảo ông ta cãi nhau với lão đại sao?" Lão Lục lộ vẻ ngượng ngùng.

"Tôi có vài từ nghe không hiểu lắm, hiểu lầm, hiểu lầm thôi." Hạt Tử giải thích.

Tô Mộc lắc đầu, lại bước tới phía trước nói: "Bên ngoài không còn là thời đại phong kiến nữa rồi.

Những kẻ từng tàn sát thần dân của ông cũng đã chết cả, oan có đầu nợ có chủ, đã đến lúc ông nên dừng những hành động trước đây lại rồi.

Thấy thuốc nổ vừa nãy chứ?

Đó mới chỉ là loại sơ cấp nhất thôi.

Nếu thực sự chọc giận con người, đừng trách chúng tôi tăng cường sức tấn công lên vạn lần, tỷ lần." "..." Vị bên trong cổ thành im lặng.

Có lẽ ông ta đã bắt đầu suy nghĩ về lời Tô Mộc nói.

Kẻ ở dưới lòng đất quá lâu sẽ không biết thế giới bên ngoài đã thay đổi thế nào.

Lão Lục cũng chờ đợi câu trả lời từ thực thể thần bí kia.

“&%#*@#...” Vị kia lại lên tiếng.

Tô Mộc gật đầu: “Được, ngọn núi này vẫn là của ông.

Những kẻ trước đây bị ông nô dịch, ngoại trừ anh ta, vẫn là người của ông.

Quyết định vậy nhé.

Được rồi, chúng tôi đi đây.

Nếu lần sau còn chuyện tương tự xảy ra, đừng có nói gì mà đợi ngày ông bước ra.

Yên tâm đi, ông có ra được thì cũng vẫn thê thảm thế này thôi.” Tô Mộc lắc đầu, rồi quay sang bảo mấy người phía sau: “Đi thôi, đây không phải nơi các người nên đến.” Tư Mã Hôi vẫn do dự.

Với bộ dạng này, anh ta còn có thể trở lại thế giới loài người sao?

Tô Mộc nhìn anh ta, giải thích: “Ra khỏi ngọn núi này, anh sẽ khôi phục lại hình dáng ban đầu, chỉ là...” Chỉ là Tư Mã Hôi ở đây quá lâu, anh ta không còn thích nghi được với thế giới bên ngoài nữa.

Tuy nhiên, Tô Mộc đã xây dựng một nơi để những người đặc biệt như thế này sinh sống, sau khi tìm hiểu về thế giới bên ngoài sẽ có thể hòa nhập vào xã hội.

Tô Mộc cùng Hắc Bối Lão Lục, Hạt Tử và Tư Mã Hôi bước ra khỏi rừng nguyên sinh.

Ven đường, Hoắc Tú Tú và Lưu Tang đã chờ sẵn.

Lưu Tang thấy Hạt Tử liền chạy lại hỏi thăm tình hình Trương Khởi Linh.

Hạt Tử lắc đầu, nói mình cũng lâu rồi không liên lạc với gã lạnh lùng kia, muốn tìm Trương Khởi Linh thì chỉ có cách đi tìm Ngô Tà.

Lưu Tang cau mày, gọi điện ngay cho Ngô Tà.

“Cái gì?

Tam thúc lại mất tích?

Tôi thấy cậu viết quyển sách đó, thay vì gọi là Đạo Mộ Bút Ký thì gọi là ‘Tam thúc đi đâu rồi?’ hay ‘Trăm phương ngàn kế hại cháu của Tam thúc’ đi.

Được rồi, cúp đây, tôi đi tìm Tiểu Ca trước.” Lưu Tang lầm bầm vài câu rồi tắt máy.

Tô Mộc: “...” Hắc Bối Lão Lục: “...” Hạt Tử: “...” Lão Lục toe toét cười: “Ha ha ha, may mà tôi không có con!

Lão Cẩu sinh được đứa con tốt thật đấy!

Không bày trò cho cháu mình làm thì sao gọi là Tam thúc được?

Tôi thấy còn một cái tên sách nữa là ‘Hồ lô oa cứu ông nội’.” Tô Mộc lắc đầu.

Cái tính không để ai yên của Ngô Tam Tỉnh thì anh đã biết từ nhỏ.

Ngô Tam Tỉnh luôn tự cho mình là thông minh hơn người, luôn theo đuổi cái gọi là bí mật cuối cùng.

Chương 341

Nhưng thực tế, thế hệ trước đều đã thử qua cả rồi.

Nếu nhóm Tô Mộc còn không làm được, thì Ngô Tam Tỉnh lấy gì mà tự tin mình có thể thành công...

"Đầm lầy nhiều rắn, gặp người không sợ." Ngô Tà lẩm bẩm, tay cầm đèn pin đi đầu nhóm ba người.

Nếu Tô Mộc ở đây, anh sẽ biết tại sao Ngô Tam Tỉnh lại mất tích, và mục đích là gì.

Bởi vì câu nói này vốn là do 'Trần Văn Cẩm' để lại sau khi mất tích.

Trần Văn Cẩm luôn là một vết thương lòng không thể xóa nhòa của Ngô Tam Tỉnh.

Năm xưa khi còn trẻ, ông ta và Trần Văn Cẩm từng có một đoạn tình duyên, sau đó xảy ra chuyện, ông ta đã cầu xin Tô Mộc ra tay giúp đỡ.

Tô Mộc đã cứu một lần, nhưng về sau anh không còn quản chuyện của thế hệ thứ hai Cửu Môn nữa.

Sau này khi Trần Văn Cẩm lại mất tích bí ẩn, Ngô Tam Tỉnh vẫn luôn canh cánh trong lòng đến tận bây giờ.

Thấy đứa cháu Ngô Tà mình dày công nuôi dưỡng cuối cùng cũng trưởng thành, ông ta bắt đầu hành động cuối cùng của đời mình.

Đầm lầy rắn!

"Ngô Tà, sao cháu lại tới đây?" Giọng một người đàn ông vang lên từ góc rừng tối tăm.

Ngô Tà không nghĩ ngợi, lập tức đuổi theo: “Tam thúc?!

Cuối cùng cũng tìm thấy chú!” “Chờ tôi với!

Thiên Chân!” Bàn Tử khoác chiếc ba lô nặng trịch, bên trong không biết đựng thứ gì, cũng chạy theo.

A Ninh nhướn mày, cảm thấy chuyện này có gì đó quỷ dị.

Từ lúc khởi hành đến nay, họ chưa từng nhận được bất kỳ lời nhắn hay tin tức nào của Ngô Tam Tỉnh.

Vậy mà vừa vào khu rừng đầy ám khí này, ông ta lại đột ngột xuất hiện?

Có trùng hợp vậy không?

Khi cả ba đuổi theo giọng nói, họ thấy một con ‘Rắn Mào Gà’ (Kê Quan Xà) đang nhô nửa thân người lên khỏi bãi cỏ.

Nó có cái mào đỏ rực như mặt trời, nhưng phần thân còn lại vẫn là hình dáng loài rắn bình thường.

Giọng nói vừa rồi chính là phát ra từ miệng con rắn này.

Ngay cả khi ba người đứng trước mặt, nó vẫn tiếp tục phát ra tiếng: “Ngô Tà, đừng lại gần, Ngô Tà, nơi này rất nguy hiểm, đừng lại gần, Ngô Tà.” “Tam thúc hóa thành rắn rồi à?

Bạch Nương Tử phiên bản nam sao?” Bàn Tử kinh ngạc.

Ngô Tà và A Ninh thì không có trí tưởng tượng bay xa như vậy.

Ngô Tà cau mày: “Con rắn này hình như đang lặp lại những gì nó nghe được, giống như vẹt vậy.

Tam thúc từng đi ngang qua đây.” Ngô Tà ngẩng đầu nhìn về hướng khác.

Con rắn mào gà này chỉ to bằng ngón tay, không đáng sợ.

A Ninh nhìn con rắn trước mặt, chợt nhớ lại một đoạn ký ức cũ.

Đó là khi cô còn làm sát thủ ở nước ngoài và được Tô Mộc thuê về làm việc cho anh.

Là một phụ nữ luôn tự tin không kém gì nam giới, cô đã được chứng kiến những điều khác biệt khi ở bên cạnh Tô Mộc.

Đôi khi cô nghe được nội dung trò chuyện giữa anh và người của Cửu Môn.

"Tô gia từng nói, nơi ở của loài rắn mào gà này chính là cung điện của Tây Vương Mẫu.

Ngài ấy bảo nọc độc của chúng cực mạnh, bị cắn là vô phương cứu chữa!

Đáng sợ hơn là loài rắn này còn dùng vật sống làm tổ đẻ trứng!" A Ninh thốt lên.

Bàn Tử đang nhặt một cành củi định trêu chọc con rắn nghe vậy liền tái mặt.

Ngô Tà cũng thu lại ánh nhìn xa xăm.

Anh cũng từng nghe một truyền thuyết.

Một người phụ nữ của Cửu Môn từng gặp nguy hiểm tại cung điện Tây Vương Mẫu, từ người bình thường biến thành Cấm Bà điên loạn.

Sau đó chính Tô Mộc một người một ô đã xông vào cung điện Tây Vương Mẫu, bế người phụ nữ đó ra, bà ấy mới giữ được mạng.

Người đó chính là gia chủ thế hệ trước của nhà họ Hoắc, mẹ của Hoắc Tú Tú – Hoắc Linh!

"Nghĩa là Tam thúc đang tìm thứ gì đó trong cung điện Tây Vương Mẫu sao?

Hay có người bạn nào của chú ấy gặp nạn ở đây?

Tôi nghe người nhà nói nơi này nguy hiểm lắm." Ngô Tà nghiến răng, nhận ra sự hung hiểm của nơi này.

"Tôi nói này, nguy hiểm thế thì hay là gọi người đi?

Chỉ ba đứa mình vào đây chẳng phải là nộp mạng sao?" Bàn Tử gãi đầu, vẻ mặt sợ hãi.

"Tiểu Ca không có ở đây, gọi ai bây giờ?" Ngô Tà nhíu mày.

"Đúng thế, nếu chút việc nhỏ này cũng phải gọi bậc cha chú Cửu Môn thì còn mặt mũi nào nữa!" A Ninh cắn môi.

"Vậy giờ tính sao?" Bàn Tử bó tay.

"Con rắn này đã phát ra giọng của Tam thúc, chứng tỏ chú ấy thực sự đã ở đây.

Chúng ta chỉ cần đi tiếp chắc chắn sẽ thấy dấu vết của chú ấy." Ngô Tà ngẩng đầu, tránh con rắn mào gà nguy hiểm kia, bước về hướng khác. 'Tê tê tê...' Thế nhưng, khi ánh đèn pin chuyển hướng, Ngô Tà chợt thấy một cảnh tượng khiến ai nấy đều da gà da vịt!

Vô số con rắn mào gà đang bắt đầu tụ tập về phía họ.

Chương 342

“Tôi có hùng hoàng (sulfur), không biết có tác dụng không!” A Ninh lấy ra một gói thuốc bột rắc xung quanh.

“Có tác dụng đấy!” Bàn Tử mừng rỡ.

Đàn rắn xung quanh tỏ vẻ kiêng dè không tiến tới nữa, dù vẫn ngóc đầu lên nhìn rất đáng sợ.

“Bên này cũng có!” Ngô Tà chỉ hướng khác.

A Ninh vội vàng rắc thuốc bột sang đó.

Trong rừng tối, từng con rắn mào gà như có ý thức đang tụ tập lại.

Có những con đã vượt qua ranh giới thuốc bột nhưng lại đứng yên một chỗ quỷ dị như đang chờ đợi điều gì.

Còn nhóm Ngô Tà thì cứ tưởng thuốc bột đã phát huy tác dụng.

“Ai da!

Muỗi trong rừng này độc thật!

Toàn lựa chỗ Bàn gia tôi không gãi tới mà đốt!” Bàn Tử lầm bầm, không ngừng gãi lưng.

Ngô Tà đang mải nhìn đường nên không để ý.

A Ninh nhìn thấy dấu vết cây cỏ bị giẫm đạp, cau mày: “Ở đây có dấu chân người qua.” Ngô Tà cúi xuống nhìn, đúng là dấu chân của Tam thúc, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu chỉ đường nào.

Anh mím môi, lo lắng.

Điện thoại Ngô Tà reo lên.

“...Ừm, tôi cùng A Ninh và Bàn Tử đi tìm Tam thúc, cậu cũng muốn tới à?

Tôi đang ở...

Ừ, vậy chúng tôi đợi cậu ở đây, tối đường khó đi, đợi mai cậu tới rồi chúng ta xuất phát.

Trước khi đi nhớ báo với gia đình một tiếng...

Ừ.” Ngô Tà tắt máy.

Bàn Tử vẫn đang gãi lưng hỏi: “Ai thế?” “Tiểu Hoa.” “Công tử nhà họ Giải đến lội vũng nước đục này làm gì chứ, xì.” Ngô Tà lắc đầu: “Đừng nói vậy, Giải Vũ Thần mười tuổi đã đứng ra gánh vác cả gia đình rồi, không phải hạng công tử bột đâu.” Bàn Tử hừ hừ vài tiếng rồi lại tiếp tục gãi lưng.

A Ninh tìm được một khoảng đất trống hơi thoáng đoãng, rồi cùng Ngô Tà và Bàn Tử nhặt củi khô đốt lửa.

Loài rắn mào gà có độc tính cực mạnh, trong đêm tối lỡ bị tấn công thì nguy.

Thôi thì đợi trời sáng rồi đi tiếp, sẵn tiện đợi Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần cúp máy, hít một hơi sâu.

Nếu cậu báo cho người nhà, chắc chắn họ sẽ không cho cậu đi tìm Ngô Tà.

Cả đời cậu không được phép dính vào rắc rối, vì cậu là gia chủ duy nhất, là đinh nam duy nhất của nhà họ Giải.

Dù Giải Cửu còn sống nhưng ông đã thoái ẩn, không quản việc nhà nữa.

Còn Giải Liên Hoàn thì mất tích mấy chục năm không rõ sống chết.

Nhưng Giải Vũ Thần nghĩ, Ngô Tà là bạn tốt nhất của cậu, lúc bạn cần mà mình không có mặt thì làm gia chủ để làm gì.

Cậu vừa soạn xong hành lý chuẩn bị rời đi thì trước cửa biệt thự, một bóng người đứng sừng sững dưới ánh trăng.

Bóng người đó tuy gầy gò nhưng lại tỏa ra một sự vững chãi lạ kỳ.

Giải Vũ Thần khựng lại, dũng khí vừa gom góp được tan biến sạch.

"Ông nội..." Giải Vũ Thần mếu máo.

"Định đi đâu?" Người đàn ông đứng phía xa, chống gậy hỏi.

"Ngô Tà có thể gặp nguy hiểm, con muốn đi giúp cậu ấy." Giải Vũ Thần nghiến răng nói.

"Ồ, trong mắt con, Ngô Tà còn quan trọng hơn cả nhà họ Giải sao?" Giọng ông lão không rõ vui buồn.

"Không phải, không phải vậy đâu ông.

Con không nói nhà họ Giải không quan trọng, nhưng ông xem, nhà họ Giải có con hay không cũng vậy thôi, mà Ngô Tà thì đang cần con..." Cậu vội vàng giải thích.

"Tùy con, ta chỉ ra ngắm trăng thôi.

Muốn đi thì cứ đi, nhưng phải suy nghĩ cho kỹ, nếu con có chuyện gì bên ngoài thì nhà họ Giải sẽ ra sao?" Ông lão thở dài đầy tang thương.

Giải Vũ Thần sống mũi cay cay.

Cả đời cậu gắn liền với gia tộc, muốn làm điều mình thích cũng phải nghĩ đến gia đình.

Như vậy cậu có hạnh phúc không?

“Đến khi nào con khiến nhà họ Giải dù không có con vẫn có thể vận hành tốt, lúc đó con sẽ hiểu ý ta.

Làm chủ một gia đình không dễ đâu, ha ha.” Nói xong, ông lão lắc đầu, ánh mắt đục ngầu nhìn về phía xa, chậm rãi bước đi.

“Ông nội!” Giải Vũ Thần đưa tay ra, thẫn thờ.

Cậu làm chủ gia đình từ năm mười tuổi, mười lăm năm trôi qua.

Còn Giải Cửu?

Giải Cửu đã quản lý nhà họ Giải gần trăm năm...

Cậu thở dài, rút điện thoại gọi cho ai đó.

“Giúp tôi một việc, hiện tại tôi không đi được, giúp tôi trông chừng Ngô Tà, nếu cậu ấy cần thì giúp một tay.” “Ha ha, đoán trước rồi, nhóc con, cứ lo quản nhà họ Giải đi!

Nhưng tôi hiện tại chưa về, chắc mai mới tới, lúc đó tôi sẽ qua xem.

Chương 343

Lần này suýt mất mạng, đúng là xui xẻo!" "Ừ." Giải Vũ Thần cúp máy, mệt mỏi bước vào biệt thự.

Cùng là hậu duệ Cửu Môn, nhưng cậu không phải Ngô Tà, và Ngô Tà cũng không thể là cậu.

Hắc Hạt Tử cúp máy, khóe miệng khẽ nhếch: "Lục gia, anh đoán xem nhóc Ngô Tà đang ở đâu?" Hắc Bối Lão Lục lắc đầu: "Ai mà biết, người nhà họ Ngô chẳng có ai ngu cả, trời cao biển rộng, nó đi đâu tôi biết sao được?" Hạt Tử nhìn sang Tô Mộc.

Tô Mộc đang nhắm mắt dưỡng thần, không nói lời nào.

Anh đã bảo từ trước là chuyện của Cửu Môn sau này anh sẽ không can thiệp.

Hạt Tử cười nói: "Ha ha, tôi đoán là Ngô Tam Tỉnh chắc chắn lại chạy tới đầm lầy rắn rồi, vẫn chưa từ bỏ ý định sao!" Lão Lục sực tỉnh, mắt sáng rực: "Chỗ của bà già rắn mào gà đó sao?" Anh ta liếc trộm Tô Mộc một cái: "Hắc hắc, hồi đầu thấy nửa thân trên của bà ta, tôi cứ tưởng lão đại thích bà ta nên mới...

Ai dè nửa thân dưới lại là rắn." "Rắn thì sao?" Hạt Tử cau mày.

"Cậu không hiểu đâu, cậu vẫn còn 'zin' lắm...

Hắc hắc, hôm nào Lục gia đưa cậu đi mở mang tầm mắt.

Khụ khụ, lão đại đừng nhìn em, em có nói xấu gì anh đâu, khụ khụ..." "Bàn Tử, sau lưng anh sao nhiều nốt mẩn thế?" "Chẳng lẽ bị muỗi đốt?

Hình như... hình như có thứ gì đang động đậy bên trong." Lúc nghỉ đêm, Ngô Tà thấy Bàn Tử vén áo lên lộ ra những cục u như thịt dư.

Bàn Tử ngứa đến mức nghiến răng nghiến lợi, nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Không thể nào?

Có thứ bên trong sao?

Cậu nặn giúp tôi với!” “Để tôi xem.” Ngô Tà gật đầu.

A Ninh vừa rắc xong một vòng hùng hoàng quay lại thì thấy cảnh Ngô Tà đang ghé sát vào lưng Bàn Tử, mặt đỏ bừng.

Cô lắc đầu đi ra chỗ khác.

“Hèn chi Bàn Tử với Ngô Tà cứ dính lấy nhau như hình với bóng, chậc chậc.” A Ninh ngán ngẩm.

Dưới ánh trăng lờ mờ, cô ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết.

Trong ánh trăng dường như hiện lên bóng hình một người đàn ông khiến cô mãi không thể quên.

“Hình như là trứng côn trùng gì đó!

Anh có chạm vào thứ gì bẩn không?” Ngô Tà nặn vỡ một nốt trên lưng Bàn Tử và thấy một bóng đen nhỏ lộ ra.

Con sâu trắng nhỏ vẫn đang quằn quại, trông cực kỳ buồn nôn.

Bàn Tử lắc đầu, sắc mặt tái nhợt: “Không có!

Suốt đường tôi đi cùng mọi người mà, đâu có chạm vào thứ gì khác, lẽ nào là ký sinh trùng từ trên cây rơi xuống?” “Chỗ này tà môn vậy sao?” Bàn Tử sợ hãi.

“Hình như tôi cũng bắt đầu thấy ngứa ở lưng và cánh tay rồi.” Ngô Tà nghiến răng vén tay áo lên.

Cánh tay trắng trẻo của anh đã bị gãi thành những vết máu, và cũng xuất hiện những đốm đỏ tương tự, chỉ là chưa nổi to như của Bàn Tử.

“Không biết A Ninh có bị không, A Ninh!” Ngô Tà gọi.

A Ninh từ góc tối bước ra, trên cổ cô cũng lố nhố vài đốm đỏ và vết gãi.

Cô nghiêm trọng nói: “Tôi phát hiện hùng hoàng chẳng có tác dụng gì cả, và có thứ gì đó đang đốt tôi.

Tôi cứ tưởng là đỉa nhưng không phải, các anh xem này.” Cô cầm một cành cây, trên đó có những mảng chất lỏng như nước bọt, trong suốt nên nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

Rồi cô soi đèn vào bóng tối.

Trong góc rừng, ngay sát vòng hùng hoàng cô vừa rắc, mấy con rắn mào gà đang ló đầu ra.

Chúng chẳng hề sợ bột hùng hoàng mà chỉ đang giả vờ, và nãy giờ vẫn luôn bám đuôi ba người.

Dường như chúng đang chờ đợi điều gì đó.

Ngô Tà và Bàn Tử tỉnh cả ngủ, tinh thần căng như dây đàn.

Sự quỷ dị của khu rừng này vượt xa tưởng tượng.

“Hay là rút lui trước đi, đợi Hạt Tử tới rồi tính.” Ngô Tà cau mày khoác ba lô lên, định cùng hai bạn đồng hành rời đi.

Họ vừa đi ngược lại được vài bước thì thấy đàn rắn mào gà đã trút bỏ lớp ngụy trang, bắt đầu lao tới tấn công.

Bàn Tử quơ gậy gỗ xua đuổi nhưng không hiệu quả mấy.

Ngô Tà liên tục lùi bước, không thể nào phá vòng vây.

A Ninh nhận ra điểm bất thường, thốt lên: “Chúng đang ép chúng ta đi về một hướng nhất định!” Ngô Tà và Bàn Tử cũng nhận ra.

Chỉ cần họ lùi lại, không có ý định quay về đường cũ thì đàn rắn

sẽ không tấn công mà chỉ ép họ tiếp tục đi tới.

Lũ rắn mào gà này thật thông minh và quỷ dị.

Trăng mờ gió nhẹ, ba người bị ép đến trước một gốc cây cổ thụ lớn có rễ trồi lên mặt đất.

Dưới chân là bùn đất tơi xốp, lá thông rụng đầy, không khí bốc mùi hôi thối nồng nặc.

Tổ rắn mào gà!

Bàn Tử thấy rất nhiều xác rắn đã trở nên trong suốt hoặc vẫn còn lớp da khô, cùng với xác của các loài chim thú khác và cả những bộ xương người khô khốc.

A Ninh soi đèn, thấy mấy con rắn nhỏ như ngón tay đang chui ra từ xác một con hươu vừa chết không lâu.

Trên mình con hươu nổi đầy những cục u to như nắm đấm, và lũ rắn chui ra từ đó.

Nghĩa là, đây chính là cách chúng sinh sôi.

Những đốm đỏ trên người họ không phải ký sinh trùng, mà là trứng rắn mào gà!

Môi Ngô Tà và Bàn Tử trắng bệch, không phải do mệt vì đi đêm mà là do sợ hãi.

Chương 344

“Lão cáo già Tam thúc kia!

Mẹ kiếp!

Chú đang ở đâu chứ!

Tình cảnh này rồi mà vẫn không ra giúp!” Bàn Tử nhìn đàn rắn dày đặc mà da đầu tê rần.

Ngô Tà nghiến chặt răng.

Không có Tiểu Ca, không có Tam thúc, anh cảm thấy vô cùng hoang mang.

Trước đây gặp tình huống này luôn có Tiểu Ca võ nghệ cao cường hay Tam thúc có những ý tưởng quái chiêu giúp thoát hiểm, nhưng giờ cả hai đều vắng mặt.

Họ phải làm sao đây?

Chết lặng!

Bàn Tử – gã ngày thường hay múa may quay cuồng, học đòi làm ‘thanh niên cứng’ trên mạng – giờ cũng chết lặng.

Hiện tại chỉ có ba người họ.

Bàn Tử thì tay chân cũng khá, A Ninh cũng ổn, nhưng còn Ngô Tà...

Ngô Tà thì phải làm sao.

Bàn Tử vớ lấy cây đuốc, không ngừng quơ qua quơ lại đàn rắn để xua đuổi, cố tìm một khoảng trống để trốn.

A Ninh hộ vệ bên cạnh Ngô Tà, sắc mặt tái nhợt, cũng cầm đuốc

quật vào lũ rắn đang lao tới.

Đàn rắn mào gà vốn dĩ khá bình tĩnh nãy giờ, sau khi dồn được ba người vào tổ, bỗng nhiên như phát điên, liều mạng ép họ lùi sâu vào trong.

Phía sau những ụ đất tơi xốp và thân cây mục nát chính là hang ổ của chúng.

Và còn một con rắn mào gà khổng lồ như rồng trong truyền thuyết đang rình rập chờ thời cơ.

"Chạy đi!

Đừng quản tôi, đi mau!" Ngô Tà mặt không còn giọt máu, cảm thấy chóng mặt.

Sức khỏe anh vốn không tốt, từ nhỏ theo Tam thúc bôn ba xuống mộ đã gặp nhiều vấn đề.

Nhưng vì Tam thúc là người thân duy nhất nuôi nấng anh khôn lớn nên khi ông mất tích, anh buộc phải liều mạng đi tìm.

"Bàn gia tôi là loại người đó sao?" Bàn Tử nheo mắt quan sát, tìm kiếm cơ hội thoát thân.

A Ninh nhướn mày, cô đến đây chỉ để chứng minh cho Tô Mộc thấy anh không nhìn lầm người, thế thôi.

Nhưng không ngờ lần này có thể là lần vĩnh biệt.

Trăng sáng sao thưa, một bóng đen lướt cực nhanh trong rừng.

Nơi người đó đi qua, lũ rắn mào gà đều sợ hãi lùi lại, con nào định tấn công đều bị chém đứt đầu, máu bắn tung tóe.

Loài rắn mào gà cực kỳ hung hiểm đối với người thường, nhưng đối diện với người này, chúng chẳng khác nào cỏ rác, không chịu nổi một đòn.

Người đó phân định hướng đi cực nhanh rồi tiếp tục lao đi trong đêm.

"Đừng...

đừng chạy nhanh thế...

Cậu có thể nể mặt tôi một chút không?" Người đàn ông trung niên bị kéo chạy theo mệt đến mức vã mồ hôi hột.

Khổ nỗi gã thanh niên này chẳng cho ông ta thở dốc lấy một giây, cứ thế kéo đi phăng phăng.

Một lúc sau, có lẽ vì nghe người đàn ông này lải nhải nhiều quá nên gã thanh niên trầm mặc nãy giờ mới gằn giọng: "Câm miệng!

Biết nơi này nguy hiểm còn dẫn Ngô Tà tới, muốn chết à?" Người đàn ông trung niên im bặt.

Ông cứ tưởng gã 'muộn du bình' này không thông minh lắm, ai dè gã đã nhìn thấu toan tính của ông.

Đúng thế, hai người đang lao đi trong đêm chính là Ngô Tam Tỉnh và Trương Khởi Linh.

Ngô Tam Tỉnh bỏ trốn, định dùng Ngô Tà làm mồi để dụ Trương Khởi Linh xuất hiện, giúp mình tìm Trần Văn Cẩm.

Nhưng vừa vào rừng đã gặp nạn rắn mào gà, rồi bị Trương Khởi Linh đánh ngất đưa ra ngoài.

Khi họ quay lại thì nhóm Ngô Tà đã vào rừng rồi.

Trương Khởi Linh vác đao, lũ rắn hai bên đường đều né xa ba thước, con nào dám bén mảng tới liền bị thanh Hắc Kim Cổ Đao chém bay đầu.

Cho đến khi họ tới được tổ rắn, nơi chỉ còn lại mình Ngô Tà đang đứng đó.

“Tiểu Ca!” Ngô Tà trừng mắt kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh đột ngột xuất hiện.

Tiểu Ca không nói lời nào, vung đao lao thẳng về phía Ngô Tà.

Bàn Tử lúc này đã bị cái đuôi rắn khổng lồ quấn chặt kéo về phía tổ, còn A Ninh thì nằm bất động dưới đất, không rõ sống chết.

“A Ninh sao cũng tới đây...” Ngô Tam Tỉnh ngẩn người nhìn cô gái nằm trên đất, mặt tái nhợt, áo đẫm máu.

Ngô Tam Tỉnh muốn mượn thế của Trương Khởi Linh, nhưng ông không ngờ lại lôi cả người khác vào.

Ngô Tam Tỉnh thông minh thật đấy, nhưng ông biết A Ninh không thuộc Cửu Môn mà là thủ hạ của vị kia.

Bao nhiêu năm qua, ông chưa từng thấy thủ hạ của vị kia gặp chuyện gì trắc trở cả.

“Hỏng rồi!” Ngô Tam Tỉnh thở dài.

Trước đây ông từng nghe bậc cha chú kể A Ninh đã từng liều mạng cứu Tô Mộc.

Bình thường Tô Mộc tuy không có biểu hiện gì đặc biệt với cô gái này, nhưng dẫu sao cô ấy cũng là người sẵn sàng hy sinh vì anh.

Nếu A Ninh thực sự chết ở đây, đừng nói là Ngô Tam Tỉnh ông, mà ngay cả Tây Vương Mẫu chắc cũng không gánh nổi cơn giận của vị kia!

Chương 345

"Cái lão cáo già này, hu hu, đồ chết tiệt..." Bàn Tử gặp nạn, thấy Ngô Tam Tỉnh xuất hiện liền chửi đổng.

Cái lão này chẳng bao giờ làm chuyện gì tốt, cứ bày trò cho Ngô Tà làm.

Giờ thì hay rồi, ba người họ suýt chút nữa là bỏ mạng ở đây.

"Tiểu Ca!" Bàn Tử mừng rỡ chảy cả nước miếng.

Trương Khởi Linh ở đây thì ổn rồi.

Tiểu Ca vác đao, dậm mạnh chân một cái, cả người bật tung khỏi chỗ cũ, lao thẳng về hướng Bàn Tử đang bị kéo đi.

Giữa không trung, tay phải anh ném một thứ gì đó về phía Ngô Tà.

Ngay sau đó, máu đỏ phun ra như mưa quanh người Ngô Tà.

Đàn rắn mào gà ngửi thấy mùi máu trong không khí liền sợ hãi tháo chạy.

Ngô Tà tạm thời an toàn.

Anh quỳ xuống kiểm tra A Ninh đang nằm bất tỉnh sau đợt tấn công của đàn rắn.

Sắc mặt anh chợt biến đổi: A Ninh mặt trắng bệch, trên cổ hiện lên những mạch máu đen sì, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc.

Chất độc của loài rắn mào gà này còn kinh khủng hơn các loài rắn thường rất nhiều, ngay cả rắn thường họ còn khó trị, nói gì đến loài này.

Ngô Tà dìu A Ninh lên. 'Vút!' Trương Khởi Linh bị đánh văng lại, lăn tròn bên cạnh Ngô Tà.

Bàn Tử cũng thở hổ hển chạy lại.

"Chạy!" Thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tiểu Ca đã biến mất, anh đang ôm ngực, rõ ràng vừa bị con mãng xà khổng lồ quật trúng.

Nghe tiếng quát của Tiểu Ca, Ngô Tam Tỉnh chẳng kịp suy nghĩ, đỡ lấy A Ninh rồi chạy thục mạng.

Ngô Tà và Bàn Tử dìu Tiểu Ca, cũng bắt đầu chạy theo.

Nếu đến Tiểu Ca cũng không phải đối thủ của con quái vật kia thì hai người họ cộng lại cũng chẳng ăn thua gì.

Cả nhóm tháo chạy.

Bàn Tử hào hứng kêu lên: "Tiểu Ca cậu cuối cùng cũng về rồi!

Nhưng sao giờ trông cậu yếu thế?" Ngô Tà cau mày, cũng đang thắc mắc chuyện đó.

Tiểu Ca lắc đầu, đẩy hai người đang dìu mình ra, rồi dẫn cả nhóm đến một bãi bùn lầy thoáng đãng.

Anh nhảy xuống bùn trước, để bùn lấm lem đầy người.

Mọi người không hiểu gì cả.

Bàn Tử cười khổ: "Tiểu Ca ơi là Tiểu Ca, lúc này rồi còn đùa, nhìn xem Ngô Tà sắp khóc rồi kìa." Ngô Tà: "..." Trương Khởi Linh: "..." Anh trầm giọng: "Bùn này có tác dụng đuổi rắn, mau lên!" Ngô Tam Tỉnh vốn đã chạy xa mười mét, nghe vậy vội vác A Ninh quay lại, cùng nhảy xuống bùn...

Nhóm Tô Mộc đã quay về Giang Nam.

Hạt Tử chuẩn bị đi xem tình hình Ngô Tà thế nào, dẫu sao anh cũng đã nhận lời Giải Vũ Thần.

Nhưng đúng lúc này, điện thoại của Tô Mộc reo lên.

Bình thường, chuyện gì Cửu Môn hay những người bên ngoài tự giải quyết được thì họ sẽ tự làm, họ đều biết nếu không cần thiết thì không nên liên lạc với Tô Mộc.

Bởi vì nhiều khi Tô Mộc xuất hiện không chỉ đơn giản là giải quyết khó khăn, mà những ảnh hưởng và sự phá hủy sau đó thường rất khó kiểm soát.

Nhưng lần này, chuông điện thoại đã reo.

Mọi người trong Cửu Môn im lặng.

Ngay cả Hạt Tử định đi cũng dừng bước.

Tiếng điện thoại không lớn, nhưng tiếng người ở đầu dây bên kia thì ai cũng nghe rõ.

"Tô...

Tô gia..." "Nói đi." "Tô gia... có chuyện... có chuyện..." "..." "Là thế này, Tô gia, A Ninh...

A Ninh bị trúng độc rắn mào gà, Tiểu Ca tới rồi cũng không có cách nào...

Tô gia?" "..." Hạt Tử gãi đầu, bước tới nhặt chiếc điện thoại vừa rơi xuống đất, nói với Ngô Tam Tỉnh ở đầu dây bên kia: "Được rồi, đừng Tô gia này Tô gia nọ nữa, ngài ấy đi rồi.

Cái lão già anh thật là, không thể ngồi yên một chỗ được sao, cứ gây ra mấy chuyện rắc rối này, thật tình." Mọi người lắc đầu không nói gì.

Độc rắn mào gà thì họ cũng từng nghe qua, người trúng độc sẽ chết trong vòng nửa giờ, sau đó toàn thân thối rữa.

A Ninh lần này coi như lành ít dữ nhiều.

Ây da.

Trong khu rừng nguyên sinh vô danh, Ngô Tà nhìn A Ninh đã tắt thở, mắt đỏ hoe.

A Ninh có thể coi là một trong số ít những người bạn của anh, lại còn là bạn cùng xuống mộ, cùng trải qua sinh tử.

Chỉ tiếc là cuối cùng vẫn không cưỡng lại được thiên mệnh.

"Tiểu Ca, mười năm tới, liệu chúng tôi còn có thể đợi cậu về không?" Ngô Tam Tỉnh dường như biết điều gì đó, thở dài hỏi.

Ánh mắt Trương Khởi Linh thâm thẳm, anh chậm rãi gật đầu.

Anh đã sống rất lâu rồi, lâu đến mức những người cùng thời với anh chắc đã đầu thai mấy kiếp, còn anh vẫn đang tồn tại.

Máu Kỳ Lân của nhà họ Trương tuy giúp trường thọ nhưng không phải là vĩnh sinh.

Chương 346

Dù là anh hay Trương Nhật Sơn, tuy vẻ ngoài không thay đổi nhưng thực chất vẫn đang lão hóa chậm chạp.

Trương Khởi Linh không nhớ mình đã trấn giữ Cửa Thanh Đồng bao nhiêu năm, cũng chẳng nhớ mình bao nhiêu tuổi.

Anh đã tồn tại từ trước khi có Cửu Môn, thậm chí là trước khi Tô Mộc xuất hiện.

Đó cũng là lý do tại sao anh dần trở nên không còn 'vô địch' như trước nữa.

Ngô Tà nghe câu nói của Ngô Tam Tỉnh, lòng lại dâng lên nỗi buồn, trông anh già dặn và tang thương hẳn đi.

Về chuyện của Quan Vũ, Trương Khởi Linh thực ra chính bản thân cũng không rõ rốt cuộc là thế nào.

Chứng mất trí nhớ của cậu rõ ràng đã được chữa khỏi, nhưng lần này quay về, cậu lại một lần nữa bị mất ký ức.

Chỉ là lần này, cậu nhận được một bức thư từ Tô Mộc viết về Quan Vũ.

Trong thư có một bức tranh minh họa, đồng thời cũng có chữ ký của vài người, rồi theo sự chỉ dẫn của vận mệnh, Trương Khởi Linh lại tìm thấy Ngô Tà.

Chuyện này cũng chỉ có Tô Mộc mới biết rõ.

Lúc đầu khi Tô Mộc lần đầu tiên biết được nguyên do chứng mất trí của Tiểu Ca, anh cũng cảm thấy thật khó nói hết lời.

Sau khi Trương gia lụi bại, Tiểu Ca đã kêu gọi người của Lão

Cửu Môn giúp đỡ canh giữ Thanh Đồng Môn.

Đó là những mảnh ký ức ít ỏi còn sót lại của cậu trong giai đoạn đầu.

Nhưng người của Lão Cửu Môn không thể cứ mãi giúp cậu canh giữ nơi đó.

Mười năm, hai mươi năm trôi qua, ai cũng có việc riêng, có người thân bạn bè để thương nhớ, có những chuyện luyến tiếc chốn hồng trần.

Vì vậy, chỉ có Trương Khởi Linh là không có gì cả.

Khi canh giữ Thanh Đồng Môn, Trương Khởi Linh luôn theo một loại ký ức nhắc nhở nào đó mà đi tới mộ Vạn Nô Vương một chuyến, rồi đi vào 'Thanh Đồng Môn giả' trong mộ thất.

Cánh cửa đó không phải là lối đi nào khác, mà chính là âm ti địa phủ.

Sau khi đi vào, Trương Khởi Linh cũng không làm chuyện gì kỳ quái, cậu chỉ đi tới cầu Nại Hà, tiếp tục uống một bát canh Mạnh Bà rồi quay trở về.

Trương Khởi Linh vẫn luôn sống trên đời bằng phản ứng bản năng của cơ thể.

Chuyện này Tô Mộc từng hỏi cậu, hỏi tại sao phải làm thế, nhưng chính Trương Khởi Linh cũng không trả lời được.

Chuyện bên phía âm ti, Tô Mộc chưa từng có ý định can thiệp, nhưng mỗi lần nhìn Trương Khởi Linh thất thần uống canh Mạnh Bà rồi ngơ ngác bước ra, anh cũng rất bất lực.

Người này dường như luôn có điều gì đó không thể nào quên được.

Dù đã uống canh Mạnh Bà cũng không thể hoàn toàn áp chế được bản năng trỗi dậy của ký ức đó.

Thế là, cứ mỗi mười năm một lần, mỗi mười năm lại mất trí một lần để áp chế linh hồn ký ức đang phục hồi.

Là do cơ thể suy yếu theo tuổi thọ sao?

Không, không phải.

Đó là linh hồn đang dần tiêu vong.

Nói cách khác, nếu Tiểu Ca chết đi, thế gian sẽ không còn bất kỳ dấu vết nào về cậu nữa.

Đây cũng là lý do Tô Mộc luôn mang Tiểu Ca theo bên mình, anh cũng đang tìm kiếm căn nguyên tại sao Tiểu Ca lại kỳ quái như vậy.

Tô Mộc, người hiếm khi lộ ra hình dạng cương thi trước mặt người khác, lúc này vẫn đang trên đường bôn tập.

Trên đường đi, tàn hồn của những người đã khuất, những kẻ bẩm sinh có nhãn thuật âm dương, hay những câu hồn sứ giả đang làm nhiệm vụ, thảy đều phải ngoái nhìn thực thể khủng bố đang tỏa ra năng lượng tinh hồng sắc kia.

Chỉ là, thực thể khủng bố ấy không nhắm vào họ, mà đang tiến về một hướng nhất định. "Năm mươi năm trước, có một thuộc hạ mà ta đã không còn nhớ rõ tên, bị Ly Tử Tinh móc ruột ra, ta cũng không để hắn chết.

Năm mươi năm sau, cô đã tuyên thệ trung thành với ta, ta cũng sẽ không để cô chết trước mặt mình..." Nguồn năng lượng màu đỏ lẩm bẩm.

Tô Mộc sở dĩ chưa từng ra tay với Tây Vương Mẫu, là vì mụ ta là một tà thần tồn tại từ thời kỳ bộ lạc nguyên thủy hoang sơ, là hóa thân

của sự tà ác được ghi chép trong Sơn Hải Kinh.

Tô Mộc không biết mụ ta rốt cuộc đã sống đến tận bây giờ bằng cách nào, nhưng kẻ có thể sống lâu như vậy thì tuyệt đối không phải hạng xoàng.

Ngô Tam Tỉnh còn muốn động vào Tây Vương Mẫu, đúng là gan to tày đình.

Hạ, Thương, Chu là những triều đại trước thời nhà Tần.

Dù là các vương triều phong kiến sau nhà Tần hay thế giới hiện đại, ghi chép lịch sử về thời kỳ đó đều rất ít ỏi.

Chúc Cửu Âm chính là sản vật ra đời từ thời đại đó.

Sau nhà Tần, rất nhiều thứ kỳ quái được ghi chép thời đó đều biến mất.

Tần Vương luôn mơ tưởng về thuật trường sinh, tiêu tốn cả quốc lực cũng không tìm thấy.

Nhìn từ dấu vết lịch sử có thể thấy Tần Vương không phải kẻ ngốc, cũng không phải đến lúc già lú lẫn mới tìm trường sinh, ngay từ khi lên ngôi hoàng đế ông ta đã phái người tìm kiếm pháp môn trường sinh.

Có thể thấy các vương triều trước đó đã có người làm chuyện tương tự, dù đều thất bại, nhưng nếu không có bằng chứng chứng minh con người thực sự có thể sống lâu hơn nhờ thứ gì đó, thì những vị hoàng đế như họ sao có thể tốn bao nhiêu nhân lực vật lực đi tìm kiếm như vậy.

Tô Mộc đã đến bìa rừng nguyên sinh nơi đám người Ngô Tà đang ở.

Như cảm nhận được nếu Tô Mộc chết ở đây thì chúng cũng sẽ

gặp vạ lây, đàn rắn mào gà hung dữ vốn dĩ định tấn công bỗng bắt đầu rút lui như triều dâng.

Tô Mộc đi mỗi bước, đám rắn ẩn nấp trong rừng lại lùi xa vài mét.

Cho đến khi Tô Mộc đi đến vị trí của đám người Ngô Tà. "Tô gia!" "Anh đến rồi." Ở đây, ngoại trừ Trương Khởi Linh có thể đứng ngang hàng với Tô Mộc, những người khác đều là hậu bối.

Tô Mộc bước tới, đón lấy A Ninh từ tay Ngô Tà, khí thế trên người dần trầm xuống.

Độc tố đã lan khắp người A Ninh, trừ mặt và cổ ra, những chỗ khác đều đang tỏa ra mùi hôi thối của sự thối rữa.

Tô Mộc cắn đầu ngón tay, nhỏ máu lên đôi môi trắng bệch của A Ninh, rồi bóp miệng cô để máu chảy vào trong.

Chương 347

Đát đát đát đát...

Tiếng vó ngựa vang lên từ phía không xa.

Một cỗ xe ngựa có vẻ ngoài cổ kính, do tám con ngựa kéo, nhanh chóng xuất hiện ngay trước mặt Tô Mộc.

Trong rừng này đầy rẫy độc trùng độc vụ, thú dữ mãnh thú, mấy con ngựa này từ đâu tới, và người ngồi trong xe là ai?

Những điều này, đám người Ngô Tà hoàn toàn không biết.

Trăng sáng sao thưa.

Đêm nay và đêm đầu tiên Tô Mộc xuất hiện ở thành Trường Sa năm đó chẳng có gì khác biệt.

Điểm khác duy nhất là Tô Mộc từ một chàng trai nhiệt huyết, nay đã trưởng thành thành chỗ dựa cho người khác.

Cỗ xe ngựa trắng dừng lại yên tĩnh ở gần đó.

Tám con ngựa trắng cúi đầu gặm cỏ, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trong khoảnh khắc, cảnh tượng ấy trông thật đáng sợ.

Thân xác cương thi của Tô Mộc là thành tựu cao nhất nhận được từ phần thưởng sau khi sử dụng hệ thống tà hóa năm xưa.

Sau đó, anh dần làm mờ đi sức mạnh của hệ thống, vì từ sớm anh đã cảm thấy hệ thống đang dẫn dắt mình đi theo một hướng tiến hóa khác với loài người.

Lần cuối cùng Tô Mộc sử dụng hệ thống tà hóa là ở dưới mộ đáy biển.

Tô Mộc tà hóa mộ đáy biển, khiến nơi đó bùng nổ hoàn toàn, bầy thủy hầu tử và cấm bà tản đi, sau này phải mất rất nhiều thời gian mới giải quyết được thảm họa đó.

Nếu Tô Mộc tà hóa cung điện Tây Vương Mẫu hay Vân Đỉnh Thiên Cung của Vạn Nô Vương trên Trường Bạch Sơn, hậu quả sẽ càng không thể tưởng tượng nổi.

Lúc đó, dù Tô Mộc vẫn sẽ được lợi nhưng lại làm hại đến rất nhiều dân thường vô tội.

Sau này, Tô Mộc không còn sử dụng hệ thống xuyên không đó nữa...

Tô Mộc bế A Ninh, chậm rãi đứng dậy.

Đám người Ngô Tà cùng ngước đầu nhìn về phía cỗ xe ngựa cũ kỹ kia.

Mọi người đều đang chờ đợi điều gì đó.

Những âm thanh xì xào, một loại ngôn ngữ cổ quái khó hiểu phát ra từ trong xe.

Ngô Tà nhíu mày.

Bàn Tử gãi đầu nói: "Lại là tiếng quỷ à?" Bàn Tử nhớ lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Tiểu Ca từng nói loại ngôn ngữ xì xào tương tự thế này.

Ngô Tà lắc đầu.

Ngô Tam Tỉnh ở bên cạnh giải thích: "Nếu tôi không đoán lầm, đây chắc là ngôn ngữ thời Tây Chu, thượng cổ quan thoại." "Thượng cổ quan thoại là gì?" Bàn Tử không biết nên hỏi ngay. "Thời Tây Chu, ngôn ngữ của người bình thường và người có thân phận nói là khác nhau.

Kẻ nói được quan thoại đều có địa vị, trong đó có một số âm tiết và ký tự rất đặc biệt, phải học tập bài bản mới hiểu được." Sắc mặt Ngô Tam Tỉnh rất khó coi.

Ngôn ngữ thời Tây Chu tuy có vài từ ngữ được ghi chép trong cổ thư, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời ông được tận tai nghe thấy loại ngôn ngữ từ thời đại xa xôi đến vậy.

Điều khiến mọi người ngạc nhiên hơn nữa là Tô Mộc lại có thể đối đáp được với đối phương!

Tô Mộc chẳng phải là người từ thời Cửu Môn sao?

Sao lại biết ngôn ngữ thời Tây Chu? "Ngươi quả nhiên là người họ Cơ (Quý tính)." "Không phải, đó là kiếp trước, giờ tôi là Tô Mộc." "Cơ gia năm đó tiêu tốn toàn lực cả tộc để giữ lại một bé trai, chính là ngươi phải không?" "Tôi tên Tô Mộc." "Cơ gia năm đó phong quang như thế, ngay cả chư thần trên trời cũng đến triều bái, giờ đây ngay cả cái họ của mình cũng không dám thừa nhận sao?" "Thần?

Ta phải xem thử ngươi rốt cuộc là loại tà thần phương nào!" "Xem ra ngươi thực sự đã mất trí nhớ rồi, ngay cả kế hoạch tạo thần cũng không nhớ rõ." "Kế hoạch tạo thần gì?

Đám người thời đại các ngươi rốt cuộc đã làm những gì?" "Thí nghiệm thất bại, đứt đoạn cả một tầng lịch sử, ôi, đáng tiếc cho đứa con của ta, nếu nó còn sống thì chắc cũng lớn như ngươi rồi." Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi, Tô Mộc có thể xác định đối phương chính là người từ triều đại trước thời Tiên Tần.

Còn việc tại sao đối phương sống được đến tận bây giờ, Tô Mộc đã không còn quá ngạc nhiên.

Những chuyện kỳ quái anh tiếp xúc trên thế giới này còn ít sao?

Người trốn trong xe đưa tay chậm rãi vén rèm rồi bước ra.

Người đàn ông mặc trường bào màu xanh đen, cổ áo thêu họa tiết kỳ lân tinh xảo.

Mái tóc dài xõa sau lưng, gương mặt thanh tú lạ thường, đôi mày sâu thẳm, trông có vẻ rất quen mắt.

Trong khi Tô Mộc còn đang nghĩ xem mình đã gặp đối phương ở đâu, Bàn Tử đã thốt lên kinh ngạc: "Tiểu Ca phiên bản cổ đại à?" Trương Khởi Linh nhíu mày, cậu cũng nhận ra mình và người cổ đại này trông rất giống nhau, khác biệt chỉ ở mái tóc ngắn và trang phục. "Trương Khởi Linh sơ đại." Người đàn ông khẽ mỉm cười, tự báo danh tính.

Người trong xe không phải Tây Vương Mẫu, mà là tổ tiên Trương gia! "Các ngươi không cần tìm kiếm thêm nữa, cung điện Tây Vương Mẫu chính là Trương Gia Cổ Lâu sơ đại, nơi đó các ngươi không vào được đâu." Người đàn ông nói bằng tiếng phổ thông mà đám người Ngô Tà đều nghe hiểu được.

Cung điện Tây Vương Mẫu chính là Trương Gia Cổ Lâu sơ đại!

Sắc mặt Trương Khởi Linh vẫn hơi khó coi, cậu gật đầu: "Tôi đột nhiên nhớ ra vài mảnh ký ức, Trương gia vốn dĩ là phục vụ cho Tây Vương Mẫu." Kỳ Lân Trương gia chính là tổ chức ở thế tục do Tây Vương Mẫu tạo ra năm đó, là thuộc hạ trực hệ của mụ ta, hay có thể nói là tộc nhân của mụ.

Một con rắn mào gà vương to bằng đùi người đàn ông trưởng thành trườn ra từ bụi rậm, phủ phục trước mặt người cổ đại thanh tú kia, vô cùng ngoan ngoãn. "Ta cảm nhận được trong đám người các ngươi có kẻ mang huyết mạch của ta." Trương Khởi Linh sơ đại thú vị quan sát Tiểu Ca.

Cái tên Trương Khởi Linh này vốn dĩ bắt đầu từ hắn mà truyền lại.

Ở thế tục, 'Trương Khởi Linh' canh giữ Trương Gia Cổ Lâu và Thanh Đồng Môn, còn hắn thì luôn canh giữ cung điện Tây Vương Mẫu, là người thiết lập Trương Gia Cổ Lâu đầu tiên, là thực thể đặc biệt thần bí và hùng mạnh. "Hắn rất mạnh." Tiểu Ca nhắc nhở Tô Mộc.

Với tố chất cơ thể như Tiểu Ca, cậu đã có thể cảm nhận được thực lực của đối thủ.

Chỉ mới đối mắt một cái, Tiểu Ca đã thấy dù là lúc mình ở trạng thái đỉnh cao nhất thì e rằng cũng không phải đối thủ của Trương Khởi Linh sơ đại này.

Chương 348

"Hắc kim cổ đao không phải dùng như thế." Người đàn ông đưa tay, nhận lấy thanh hắc kim cổ đao mà Tiểu Ca đã đánh mất từ miệng con rắn mào gà vương. "Ngươi nằm ở trang nào trong Sơn Hải Kinh?" Tô Mộc buột miệng hỏi khiến mọi người ngẩn ngơ.

Trương Khởi Linh sơ đại vừa mới rút thanh hắc kim cổ đao của Tiểu Ca ra cũng nhíu mày, không hiểu tại sao Tô Mộc đột nhiên hỏi câu đó. "Chắc không chỉ là lớp da người thôi chứ?" Tô Mộc xoa cằm suy nghĩ.

Câu này vừa nói ra, Ngô Tà và Bàn Tử lập tức hiểu ý Tô Mộc.

Sơn Hải Kinh ghi chép những gì?

Toàn là quái vật thôi!

Đều là những quái vật hình thù kỳ quái, Tây Vương Mẫu cũng nằm trong số đó.

Người này là thuộc hạ trực thuộc của Tây Vương Mẫu, chắc chắn cũng không phải con người. "Ha ha ha... tôi cứ tưởng đây là bộ dạng thật của hắn, giờ xem ra chắc cũng là một tên xấu xí thôi." Bàn Tử ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt, cứ như thể thấy người khác xấu xí là hắn vui mừng lắm vậy.

Trương Khởi Linh sơ đại hừ lạnh một tiếng: "Bản tôn quả thực không phải nhân tộc." Vừa nói, hắn vừa để lộ trên ngực những miếng vảy rắn dày đặc khảm vào da thịt.

Nửa người nửa rắn.

Thân trên là người, thân dưới không khác gì đuôi rắn mào gà. "Kẻ chắp vá à?" Bàn Tử thốt lên.

Chỗ giao giữa thân người và đuôi rắn của tên này có những vết sẹo dữ tợn, cứ như thể đem nửa thân người khâu lại với đuôi rắn vậy.

Nhưng chính phương pháp này đã giúp đám người Tây Vương Mẫu sống từ thời viễn cổ đến tận bây giờ, thậm chí còn can thiệp vào cuộc sống thực tại. "Đám phàm phu tục tử các ngươi thì hiểu cái gì!

Năm đó ta tìm được 'Hóa Xà', sau đó dung hợp sức mạnh của chúng ta, đạt được thành tựu vĩnh sinh bất tử!" Trương Khởi Linh sơ đại rất tự phụ vuốt ve đuôi rắn của mình, đầy vẻ đắc ý. "Quả nhiên là thứ được ghi trong Sơn Hải Kinh." Tô Mộc cười nhạt, nội tâm dậy sóng.

Những quái vật ghi trong Sơn Hải Kinh hóa ra từng thực sự tồn tại. "Năm đó chúng ta đã thí nghiệm trên rất nhiều loại sinh vật, cuối cùng phát hiện chỉ có vài loại khế hợp với cơ thể người, có thể dung hợp với sức mạnh của chúng ta thành một thể.

Vì vậy, huyết mạch Trương gia có một nửa không phải của con người, mà là sức mạnh của dị thú.

Trong Trương gia, huyết mạch của ta là thuần túy nhất.

Trương gia là đệ nhất thế gia ở thế tục, các ngươi còn gì muốn nói không?" Người đàn ông nửa người nửa rắn rút hắc kim cổ đao ra, khí thế trên người lập tức trở nên lạnh lẽo thêm mấy phần.

Kỳ Lân Trương gia, một người đàn ông trưởng thành bình thường đã có năng lực vượt xa người thường về mọi mặt.

Một thủ lĩnh của gia tộc lợi hại như vậy đang đứng đây, đám người Tô Mộc còn cách nào khác sao?

Hình xăm kỳ lân trên vai Tiểu Ca hiện lên đầy dữ tợn.

Cậu cũng cảm nhận được khí thế mạnh mẽ đang không ngừng áp

tới của đối phương, đã chuẩn bị sẵn sàng để bảo vệ Ngô Tà và Bàn Tử bên cạnh bất cứ lúc nào, dù có phải trả giá bằng tất cả. "Rắn sao?" "Không biết ngươi so với nó thì thế nào." Tô Mộc đứng yên không động đậy, một con đại mãng xà vảy đen độc nhãn đột nhiên lao nhanh tới từ trong rừng.

Trên đường đi, nó giết sạch, nghiền nát và nuốt chửng đám rắn mào gà kịch độc, rồi dừng lại sau lưng Tô Mộc, dựng nửa thân người cao tới bốn năm mét lên.

Chúc Long, Chúc Cửu Âm!

Đây là một trong số ít những viễn cổ cự thú mà Tô Mộc đã hàng phục được, con Chúc Long Chúc Cửu Âm - dị thú trong thần thoại mà anh tìm thấy ở cây đồng xanh vùng Tần Lĩnh năm đó. "Ha ha ha, không ngờ trên đời vẫn còn Chúc Cửu Âm sót lại, vừa hay, cơ thể ta cũng đến lúc nên thay rồi, bao nhiêu năm qua nó đã bắt đầu thối rữa." Trương Khởi Linh sơ đại mắt sáng rực, không hề có chút sợ hãi mà ngược lại còn tỏ vẻ hưng phấn.

Chúc Cửu Âm luôn sống dưới lòng đất sâu vạn dặm, chưa từng bị người hiện đại phát hiện, từ xưa cũng rất hiếm khi bị bắt, thuộc loại cực kỳ hiếm có trong đám dị thú. "Đón lấy!" Tô Mộc ném ra một khối đá.

Tiểu Ca bật dậy, xoay tay bắt lấy.

Ngô Tà đứng bên cạnh Trương Khởi Linh, nhìn thấy miếng ngọc tỷ cổ phác trong tay cậu thì kinh ngạc: "Phát Khâu Thiên Quan Ấn?" Thứ này chẳng phải nghe nói đã bị hủy từ lâu rồi sao?

Tô Mộc tìm thấy khi nào vậy?

Trương Khởi Linh nhìn Phát Khâu Thiên Quan Ấn trong tay, thần sắc sững sờ một lúc, sau đó quanh người bắt đầu xuất hiện những

luồng gió nhẹ thổi tung vạt áo, cứ như có một sức mạnh khủng bố nào đó sắp thức tỉnh trong cơ thể cậu.

Ngô Tà từ lâu đã nghe một lời đồn, rằng Tiểu Ca Trương Khởi Linh chính là Phát Khâu Thiên Quan đời cuối cùng, nhưng Tiểu Ca chưa bao giờ thừa nhận thân phận đó.

Chẳng lẽ... "Lại có những mảnh ký ức xuất hiện..." Trương Khởi Linh lộ vẻ đau khổ, lẩm bẩm một mình.

Mỗi khi cậu yếu ớt nhất, đối mặt với khó khăn hiểm nguy nhất, luôn có những mảnh ký ức từ sâu trong não bộ hiện về.

Những hình ảnh ký ức xa lạ và khó hiểu lướt qua như một bộ phim, rồi đánh thức một loại ý thức nào đó trong cậu. "Sao có thể như vậy!" Tổ tiên Trương gia với cái đuôi rắn không thể tin nổi nhìn Tiểu Ca Trương Khởi Linh, người vừa giao thủ với mình và thậm chí còn chiếm ưu thế. "Ai bảo cậu ấy là người Trương gia các người?" Tô Mộc nhếch mép cười. "Trên đời này, ngoại trừ huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia thì không còn ai khác nữa!

Không thể nào!

Cậu ta chính là hậu duệ của ta!

Chỉ là, sao sức mạnh trên người cậu ta lại mạnh như vậy!" Sắc mặt tổ tiên Trương gia cực kỳ khó coi.

Tiểu Ca đã nhớ ra một vài mảnh ký ức quá khứ, sau khi đoạt lại thanh hắc kim cổ đao từ tay đối phương, cậu trầm giọng nói: "Tôi đúng là không phải người Trương gia." Ngô Tam Tỉnh bàng hoàng lên tiếng: "Đúng thế, tôi nhớ Tứ gia từng nói, ông ấy gặp Tiểu Ca từ trước, khi đó trên người Tiểu Ca không hề có hình xăm kỳ lân, chỉ là một người bình thường." "Năm đó, cậu ấy là một trong những thuộc hạ của Trần Bì Tứ gia." Tiểu Ca Trương Khởi Linh chỉ là tình cờ trở

thành tộc trưởng đời cuối của Trương gia, chứ cậu không xuất thân từ gia tộc này.

Rất lâu về trước, Tiểu Ca chỉ là một người bình thường bị kẻ khác xoay như chong chóng, thậm chí còn bị những kẻ xấu dùng làm 'huyết nô' để thay chúng gánh chịu cơ quan hung thú trong cổ mộ.

Chương 349

Hồi đó loại 'huyết nô' như Tiểu Ca có rất nhiều.

Những người đó bị kẻ xấu ném xuống cổ mộ để kích hoạt bẫy, gánh chịu nguy hiểm, phần lớn đều chết trong mộ.

Chỉ có Tiểu Ca là ngoại lệ.

Lần nào Tiểu Ca cũng sống sót một cách thần kỳ, hơn nữa còn dẹp sạch được những mối nguy hiểm trong mộ.

Rồi dần dần người ta phát hiện ra điểm đặc biệt của Tiểu Ca, và không biết từ lúc nào, cậu xuất hiện trước mặt mọi người với thân phận tộc trưởng Trương gia - Trương Khởi Linh. "Thanh đao này đã theo tôi rất lâu rồi." Tiểu Ca nhìn thanh hắc kim cổ đao trong tay.

Ngay vừa rồi, Tiểu Ca đột nhiên phát nổ sức mạnh, lao lên đoạt lại thanh đao từ tay quái nhân đuôi rắn, thậm chí còn chưa đợi Chúc Cửu Âm sau lưng Tô Mộc ra tay. "Vốn định tha cho các ngươi một mạng, nhưng xem ra hôm nay các ngươi không thể rời khỏi cấm địa này rồi." Quái nhân đuôi rắn vỗ tay, trong rừng rậm rạp lập tức xuất hiện hết con rắn mào gà này đến con khác.

Đàn rắn này dường như cảm nhận được tiếng gọi của hắn, nghe tiếng vỗ tay liền từ nơi ẩn nấp bò ra.

Khè!

Khắc sau, sâu trong rừng bỗng vang lên một tiếng kêu giống như tiếng chim, đàn rắn mào gà đang định lao tới bỗng khựng lại, rồi nhanh chóng tản đi.

Ngoại trừ Tô Mộc, những người có mặt đều bịt tai lại, mặt mày tái mét.

Ngay cả Chúc Cửu Âm thần thái cũng lộ vẻ quái dị, chậm rãi nằm bò xuống đất, mất sạch khí thế hung mãnh lúc trước. "Chủ nhân của ngươi nói gì vậy?" Tô Mộc mỉm cười. "Thật kỳ quái, ngươi không phải lần đầu xông vào lãnh địa rắn, nhưng lần nào bà ấy cũng không trách tội ngươi, thậm chí ngươi không ngừng khiêu chiến uy nghiêm của bà ấy, bà ấy vẫn không hề nổi giận." Quái nhân đuôi rắn khoác lên mình bộ quần áo con người, trông lại giống một con người lần nữa.

Âm thanh vừa phát ra chính là của Tây Vương Mẫu bản tôn.

Chính vì mụ ta mà vạn xà mới tản đi.

Tây Vương Mẫu cũng là thân xác nửa người nửa rắn, nhưng mụ ta có đầu chim thân người đuôi rắn, là một thực thể dung hợp của nhiều đặc tính động vật hơn, nên thủ đoạn chắc chắn lợi hại và phong phú hơn. "Chắc là giữ thể diện cho tôi thôi." Tô Mộc gật đầu.

Anh cũng luôn thắc mắc, tại sao những thực thể siêu nhiên này đều chọn trốn chạy trong lãnh địa của riêng mình mà không bao giờ ra ngoài.

Tuy có can thiệp vào một số chuyện của thế giới bên ngoài, nhưng họ không làm những hành động hủy diệt nhân loại, cũng không can thiệp quá sâu vào sự phát triển của xã hội.

Vậy mục đích trường sinh của họ là gì?

Chỉ là để sống vĩnh cửu rồi trốn chui trốn lủi trong bóng tối qua ngày đoạn tháng sao?

Như vậy chẳng phải rất vô vị ư.

Còn về lý do tại sao những kẻ siêu nhiên này lại giữ thể diện cho Tô Mộc, anh nghĩ là vì anh luôn đại diện cho một loại sức mạnh nào đó đi lại chốn nhân gian, làm những việc mà họ muốn làm nhưng

không thể làm được.

Sau này Tô Mộc mới phát hiện, sự xuất hiện của anh dường như khế hợp với một loại sức mạnh quỷ dị nào đó. "Người Trương gia bên ngoài chắc đã chết gần hết rồi." Quái nhân đuôi rắn nhíu mày, thái độ trở nên hòa hoãn hơn một chút. "Các người rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

Bao nhiêu năm rồi mà vẫn chưa hoàn thành sao?" Tô Mộc tò mò hỏi. "Ha ha ha, hóa ra ngươi cũng không biết.

Ta cứ ngỡ ngươi và chúng ta là cùng một loại người, giờ xem ra là ta lo xa rồi.

Việc chúng ta đang lên kế hoạch... chính là cái này!" Quái nhân đuôi rắn quay lại cỗ xe ngựa nát bươm, xe ngựa hóa thành hư ảnh rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ngô Tà, Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh há hốc mồm, cằm suýt rơi xuống đất.

Lại có người có thể biến mất ngay trước mắt họ bằng mắt thường như vậy. "Cỗ xe đó có gì đó rất lạ." Trương Khải Sơn nhíu mày. "Đồ cổ mà, không ngờ thời Tây Chu lại có loại xe ngựa chế tác tinh xảo và sở hữu năng lực thần kỳ đến vậy, chậc chậc." Tô Mộc lắc đầu cảm thán.

Lịch sử của Tây Vương Mẫu có lẽ còn từ hơn năm ngàn năm trước, khi nhân loại còn đang trong thời kỳ u mê.

Vào thời đó, bọn người Tây Vương Mẫu đã tồn tại, và không biết từ đâu có được phương pháp trường sinh để sống đến tận năm 2022 này.

Ngô Tam Tỉnh mắt cứ đảo liên tục, nhưng vì kiêng dè Tô Mộc có mặt ở đây nên có những lời ông không nói rõ ra.

Thực tế, ông luôn có những nghi vấn đè nén trong lòng.

Bấy nhiêu năm qua, trong khi tìm kiếm bí mật của 'Chung Cực', ông cũng phát hiện ra dấu vết của những nền văn minh bị thất lạc.

Văn minh nhân loại liệu có phải chỉ mới bắt đầu từ thời Long Quân?

Văn minh trước nhà Tần liệu có lạc hậu như người hiện đại vẫn tưởng?

Người cổ đại liệu có ngu muội như chúng ta nghĩ không?

Có khả năng nào phương hướng tiến bộ của người cổ đại không phải là công nghệ hiện đại?

Như mọi người đều biết, người cổ đại luôn theo đuổi phương pháp thăng tiên, năng lực trường sinh bất tử.

Khi đi theo hướng đó, liệu họ có tình cờ phát hiện ra những 'sức mạnh' khác có thể sánh ngang với công nghệ hiện đại không?

Giống như cỗ xe ngựa vừa biến mất không dấu vết kia, liệu đó có phải là một loại 'công nghệ' khác mà người hiện đại không hề biết tới? "Phát Khâu Ấn chẳng phải truyền thuyết nói là đã bị hủy rồi sao?" Ngô Tà ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo nhìn về phía Tô Mộc.

Tô Mộc lắc đầu, cất chiếc ô đen sau lưng: "Tình cờ tìm thấy thôi.

Trần Văn Cẩm đã là người của họ rồi, cậu còn muốn tìm tiếp không?" Tô Mộc quay sang nhìn Ngô Tam Tỉnh.

Ngô Tà, Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh, A Ninh sở dĩ mạo hiểm đến đây là vì Ngô Tam Tỉnh muốn tìm Trần Văn Cẩm.

Chương 350

Nhưng Trần Văn Cẩm đã bị chuyển hóa thành loại quái vật nửa người nửa thú như gã vừa rồi, đã thuộc về nơi này, e rằng Ngô Tam Tỉnh có tìm được thì cô ấy cũng không chịu rời đi cùng ông.

Nghe vậy, Ngô Tam Tỉnh nở nụ cười cay đắng, tuy khó coi nhưng đúng là ông đang cười.

Ông vươn vai một cái: "Đã đến tận đây rồi thì phải tìm cho bằng được.

Dù kết quả thế nào, năm đó chính tôi đã hại cô ấy thành ra nông nỗi này, tôi là đội trưởng của họ, tôi phải tìm tất cả họ về." Trương Khởi Linh cũng nhớ lại hàng loạt chuyện năm đó.

Đội thám hiểm năm xưa, cậu cũng là một thành viên.

Trần Văn Cẩm hồi đó còn hay trêu chọc cậu, nói thích cậu hơn Ngô Tam Tỉnh, nhưng Ngô Tam Tỉnh giống người bình thường hơn nên hai người họ mới đến với nhau.

Trần Văn Cẩm à...

Đôi mắt đầy linh khí và khuôn mặt thanh tú đó vẫn còn hiện rõ trước mắt. "Trương Khởi Linh." Tô Mộc nhìn về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca tra hắc kim cổ đao vào vỏ, khẽ gật đầu với Tô Mộc.

Cậu sẽ xuất hiện khi Ngô Tà gặp nguy hiểm nhất, sẽ vì những người bạn thân nhất mà xả thân, nhưng khi Ngô Tà không gặp nguy hiểm, điều quan trọng nhất trong lòng cậu vẫn là canh giữ Thanh Đồng Môn.

Việc này quan trọng hơn bất cứ điều gì khác.

Ngô Tà lộ vẻ do dự.

Một bên là Tam thúc thân thiết nhất, một bên lại là Tiểu Ca.

Cậu đi hay ở đều là một quyết định vô cùng khó khăn. "Cuối cùng cũng tìm thấy các người rồi, Tiểu Ca..." Hắc Hạt Tử thò đầu ra từ bóng tối, nhanh chóng bước đến bên Trương Khởi Linh thì thầm vài câu.

Ánh mắt Trương Khởi Linh liên tục quan sát Ngô Tà, cậu mím môi rồi cùng Hắc Hạt Tử quay người rời đi.

Tô Mộc cười nhạt, cũng rời đi theo.

A Ninh cúi đầu vẻ hối lỗi, lặng lẽ đi theo sau Tô Mộc, không còn chút tính khí bướng bỉnh nào nữa.

Sau khi nhóm Tô Mộc đi khuất, Bàn Tử có ý muốn rời đi, nhưng thấy Ngô Tà vẫn đứng yên tại chỗ, hắn đành gãi đầu cười gượng: "Thiên Chân, cậu xem..." "Bàn Tử, cậu đi đi, tôi sẽ cùng Tam thúc đi nốt đoạn đường này." Ánh mắt Ngô Tà đầy kiên định. "Cậu nói cái gì thế?

Khinh thường Bàn gia này à?" Bàn Tử nghe vậy liền nổi cáu, vỗ ngực hùng hổ.

Đám người Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh đã gần đi ra khỏi rừng, họ dừng bước chờ Tô Mộc và A Ninh đi ra.

Tiếng của Hắc Hạt Tử vẫn vang lên phía trước, dường như đang nói chuyện gì đó với Trương Khởi Linh.

Hắc Hạt Tử cười nói: "Yên tâm đi, Ngô Tà không sao đâu.

Cậu nhìn cậu ta lớn lên từ nhỏ mà, đã đến lúc để cậu ta trưởng thành rồi, cậu thấy đúng không Khởi Linh?" Trương Khởi Linh im lặng, không biết phải đáp lại lời Hắc Hạt Tử thế nào.

Hắc Hạt Tử cười hắc hắc: "Tin tôi đi, tôi nhìn người không sai đâu!

Hãy tin vào đôi mắt của tôi!" A Ninh: "..." Sau khi mọi người rời đi, khu rừng lại trở nên tĩnh lặng như cũ.

Người họ Ngô nhìn bề ngoài thì tính cách mỗi người một vẻ, nhưng dòng máu chảy trong xương tủy đã tạo nên nội tại giống nhau ở họ: Cố chấp, không đạt được mục đích thì vĩnh viễn không bỏ cuộc.

Sau khi nhìn mọi người rời đi, Ngô Tam Tỉnh chậm rãi thở ra một hơi, ánh mắt dần trở nên sâu thẳm.

Ông quay sang nhìn Ngô Tà, người đã bắt đầu có dấu vết thời gian trên khuôn mặt.

Thế hệ đó của họ, ba anh em nhà họ Ngô, thực ra Ngô Tà giống ông nhất, vì thế khi Ngô Tà còn nhỏ, ông mới là người thân cận với cậu nhất.

Hiện tại Tô Mộc đã đi, Hắc Hạt Tử cũng đi, cuối cùng chỉ còn lại đứa cháu trai này và ông. "Tôi nói này Tam gia..." Bàn Tử định xen vào. "Im lặng chút đi, để tôi nói hết đã." Ngô Tam Tỉnh lên tiếng. "Nếu cậu còn đi theo tôi nữa, có lẽ sẽ gặp phải nguy hiểm thực sự đấy.

Cậu đi theo tôi bấy lâu rồi, tôi muốn tự mình đi một đoạn." Ngô Tam Tỉnh lộ vẻ dịu dàng.

Đến thời khắc mấu chốt, ông thực sự không nỡ để Ngô Tà mạo hiểm cùng mình, dù ông luôn mượn cái vận may huyền học trên người Ngô Tà để vượt qua các cửa ải trong đời.

Nhưng giờ đây, những người bên cạnh Ngô Tà đều đã đi, và họ đều tỏ ý sẽ không quay lại giúp đỡ nữa.

Trong giây phút quyết định sinh tử thực sự...

Ngô Tà mỉm cười lắc đầu, đôi mắt lấp lánh tia sáng kỳ lạ: "Con biết ý của Hắc Hạt Tử, con cũng biết anh ta đã khuyên Tiểu Ca đi thế nào.

Tam thúc yên tâm, con sẽ cùng chú đi tiếp, con sẽ không từ bỏ bất kỳ người nào bên cạnh mình." Khoảng thời gian Trương Khởi Linh biến mất đã khiến Ngô Tà hiểu rằng, nếu cậu không trưởng thành lên, thì lần tới khi Tiểu Ca gặp nguy hiểm, cậu vẫn sẽ chẳng làm được gì cả.

Vĩnh viễn chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Ca mạo hiểm vì mình!

Lần tới, cậu phải trở thành một người như Tiểu Ca, có thể chắn trước mặt Tiểu Ca, chắn trước mặt Bàn Tử, trở thành người tiên phong thay cho Phan Tử!

Những người bên cạnh đã hy sinh cho cậu quá nhiều, cậu không còn trẻ nữa, không còn là đứa trẻ nữa rồi.

Ngô Tam Tỉnh cười nhẹ nhõm: "Những chuyện xảy ra bao năm qua chắc hẳn đã giúp cháu học được quy tắc và thủ thuật trong nghề, thực ra cháu đã đủ lợi hại rồi." Bàn Tử hừ hừ hai tiếng, cứ như thể Tam thúc đang khen Ngô Tà cũng là đang tán thưởng hắn vậy.

Tay trái Ngô Tà chậm rãi đưa ra từ sau lưng, cười nói: "Cũng không thể phụ lòng cái Phát Khâu Ấn này được, ha ha." "Phát Khâu Ấn!?" Bàn Tử kinh hãi.

Ngô Tam Tỉnh cũng phản ứng lại: "Tiểu Ca thế mà đưa cả Phát Khâu Ấn cho cháu sao?!" Mạch Phát Khâu Thiên Quan đã thất truyền từ lâu, truyền thuyết kể rằng đây là môn phái lợi hại nhất trong bốn phái đổ đấu, và Phát Khâu Ấn của họ còn sở hữu thần thông cực lớn!

Tô Mộc vất vả lắm mới tìm được Phát Khâu Ấn để đưa cho truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan là Trương Khởi Linh, không ngờ

Trương Khởi Linh lại đem thứ quý giá như vậy đưa cho Ngô Tà! "Đi thôi, để xem có tìm được dì Trần Văn Cẩm không, cũng không biết dì ấy..." Ngô Tà thở dài. "Dì gì chứ, chẳng phải là Tam nương của cậu sao?

Ngô Tà." Bàn Tử cười láu lỉnh. "Tam thúc, năm đó..." Ngô Tà đầy hứng thú nhìn về phía Ngô Tam Tỉnh.

Chương 351

Ngô Tam Tỉnh đỏ mặt, nhanh chân bước lên phía trước.

Ngoài bìa rừng. "Các anh còn bao nhiêu thời gian?" "Năm năm!

Trong vòng năm năm nếu không tìm được cách giải quyết, lúc đó chúng tôi sẽ chết vì suy tạng.

Tuy nhiên lúc chết chắc vẫn trẻ trung, đẹp trai ngời ngời thế này thôi!" "Năm đó các anh đã thay đổi như thế nào?

Chỉ vì đi vào Trương Gia Cổ Lâu một lần thôi sao?" Khi xung quanh không còn người ngoài hay những thanh niên chưa hiểu chuyện, Tô Mộc mới hỏi ra những nghi hoặc trong lòng.

Tình trạng của Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh là giống nhau, năm đó hai người họ cùng gặp được kỳ ngộ nên mới có được vẻ ngoài trẻ mãi không già, tố chất cơ thể mạnh mẽ và huyết mạch gần như bất tử.

Nhưng huyết mạch này không hề hoàn mỹ, những năm gần đây hai người họ đã bắt đầu thấy sức lực suy giảm nhanh chóng, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng trong vòng năm năm cả hai sẽ 'già chết'.

Chỉ là tình trạng của hai người hơi khác nhau một chút.

Hắc Hạt Tử khi gặp kỳ ngộ thì bị mù mắt, thực sự đã mù hẳn.

Còn Trương Khởi Linh thì không có bệnh trạng gì bên ngoài.

Chuyện này, ngoài hai người họ ra chắc không còn ai biết.

Hắc Hạt Tử nhìn Trương Khởi Linh, ý tứ rất rõ ràng, là Trương Khởi Linh sẽ kể lại chuyện cũ hay để anh ta nói.

Vì trong đó liên quan đến quá khứ của hai người, những chuyện bí

mật không ai biết.

Hắc Hạt Tử họ Tề, nhưng không phải họ Tề của Tề Thiết Chủy, dù nhiều người vẫn nghĩ anh ta có quan hệ với Tề Thiết Chủy, nhưng thực tế thì không.

Thân phận của Hắc Hạt Tử vốn là quý tộc trong hàng Bát Kỳ năm xưa.

Tổ tiên Tề Thiết Chủy đều là thầy phong thủy, bói toán, tự nhiên không có liên quan gì.

Hắc Hạt Tử trước đây ra đi từ hoàng thành, sau đó tình cờ gặp Trương Khởi Linh cũng còn rất trẻ trên giang hồ... "Ngô Tà, cuốn sổ tay tôi đưa cậu, cậu đã đọc hết chưa?" Trong rừng, Ngô Tam Tỉnh đột nhiên nhắc lại chuyện này.

Đó là vật gia bảo duy nhất mà Ngô Lão Cẩu để lại, ghi chép lại những trải nghiệm liên quan đến đổ đấu trong đời ông.

Lúc trước cha của Ngô Tà là Ngô Nhất Cùng biết Ngô Tam Tỉnh định để lại cuốn sổ cho Ngô Tà, suýt nữa đã đánh gãy chân Ngô Tam Tỉnh.

Nhưng sau đó Ngô Tam Tỉnh vẫn đưa nó cho Ngô Tà.

Ngô Tà gật đầu, những nội dung về đổ đấu trong sổ tay đã giúp ích cho cậu rất nhiều.

Ngô Tam Tỉnh chỉ vào đống đổ nát gần đó, trầm giọng nói: "Trên đó cũng có ghi chép về cung điện Tây Vương Mẫu, cháu còn nhớ không?" Ngô Tà hít sâu một hơi, ánh mắt thâm trầm: "Vâng, trong sổ tay của ông nội có ghi bằng mực đỏ, nói lúc trước ông muốn tìm địa cung Tây Vương Mẫu đã bị Tô gia ra lệnh cấm nghiêm ngặt, nói địa cung Tây Vương Mẫu thực sự tồn tại nhưng không được tự ý tìm kiếm, bên trong đầy rẫy những nguy hiểm khủng bố chưa biết."

Người họ Ngô thực ra vẫn luôn đi trên cùng một con đường, con đường mà Ngô Lão Cẩu từng đi hoặc muốn đi.

Những cổ mộ mà Ngô Lão Cẩu từng tới, Ngô Tam Tỉnh sẽ đi lại một lần, những nơi ông chưa tới nhưng muốn tới, Ngô Tam Tỉnh cũng tìm mọi cách để khám phá.

Còn Ngô Tà lại đang đi trên con đường của Ngô Tam Tỉnh, tới những cổ mộ ông đã qua và tìm kiếm những bí mật mà ông muốn khám phá.

Ngô Lão Cẩu vì có Tô Mộc xuất hiện nên bớt đi được nhiều đường vòng.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh thì khác, ông thừa hưởng tính cách quật cường của cả Ngô Lão Cẩu và vợ ông, cái gì không cho làm thì ông càng muốn làm cho bằng được.

Bao nhiêu năm qua, người khiến Ngô Lão Cẩu lo lắng nhất chính là đứa con trai thứ ba này.

Ngô Nhất Cùng vì là con trưởng nên sau khi Ngô Lão Cẩu biến mất, ông trở thành người cha của hai đứa em, cũng thành công đưa gia tộc Ngô gia vốn lừng lẫy trong giới đổ đấu vào con đường kinh doanh chân chính.

Ngô Nhị Bạch tuy mờ nhạt nhưng lại là người thân nhất với Ngô Tam Tỉnh, thường xuyên âm thầm bày mưu tính kế giúp đỡ mỗi khi Ngô Tam Tỉnh muốn làm gì đó. "Nếu không tận mắt chứng kiến, chúng ta cũng không thể biết những truyền thuyết lúc nhỏ lại trở thành hiện thực." Ngô Tà cười khổ. "Rắn mào gà biết nói, Chúc Cửu Âm, cây đồng xanh, huyết thi..." Ngô Tam Tỉnh đi tới đống đổ nát.

Bên trong rừng có một hồ nước sâu không thấy đáy, những bức tường đổ nát kéo dài xuống tận dưới nước, trên bờ rêu phong phủ

đầy, bụi bặm khắp nơi nhưng vẫn không che lấp được dấu vết của thời gian.

Cung điện Tây Vương Mẫu không nằm trên mặt đất.

Tuy nơi này có một sức mạnh thần bí bảo vệ, nhưng dường như sức mạnh đó không can thiệp quá nhiều vào tiến trình lịch sử.

Không vì sức mạnh đặc biệt của họ mà cung điện Tây Vương Mẫu giữ được vẻ hùng vĩ như ngàn năm trước.

Do sự tồn tại của đàn rắn mào gà mà cung điện Tây Vương Mẫu cũ nát này không bị người qua đường vô tình xâm nhập, vẫn giữ nguyên môi trường từ ngàn năm trước.

Đây cũng là nơi Tô Mộc luôn nghiêm lệnh cấm người của Lão Cửu Môn tới khám phá. "Tôi luôn có một suy đoán, giờ chỉ có ba ông cháu nhà mình ở đây..." Ngô Tam Tỉnh sụt sịt mũi.

Bàn Tử nổi gân xanh trên trán: "Ba ông cháu?" "Đúng vậy, hai ông Tam gia, một đứa cháu nội..." Từ khi bước vào thời đại mới, những người sáng lập Lão Cửu Môn đã lui về trạng thái ở ẩn.

Rất nhiều chuyện xảy ra với nhóm Tô Mộc mà người thường không thể biết được.

Sau khi thế giới mới ra đời, vị trí thống soái của tập đoàn Cửu Môn vẫn chưa bao giờ được khẳng định hay được mọi người công nhận chính thức, cũng không còn cảnh phồn hoa như xưa.

Trong Cửu Môn, môn thứ năm là mạch của Ngô Lão Cẩu tuy có vẻ đắc thế, nhưng cũng không phải là đối tượng có thể điều khiển tám môn còn lại.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà rời đi, nhà họ Ngô chỉ còn Ngô Nhị Bạch điều khiển cục diện.

Ngay lúc này, những thế lực dưới trướng hoặc hậu duệ trực hệ của các môn chủ Cửu Môn năm xưa đã tổ chức một cuộc hội nghị Cửu Môn.

Tại một khách sạn năm sao thuộc sản nghiệp của tập đoàn Cửu Môn, vốn chỉ dùng để tiếp đón khách quý có tiền có thế, hôm nay tuyên bố tạm dừng hoạt động để trở thành nơi tổ chức hội nghị Cửu Môn lần này.

Những người tham gia hội nghị lần này đều là những gương mặt lạ lẫm.

Ngô Nhị Bạch dẫn theo thuộc hạ nhà họ Ngô, vẻ mặt nghiêm nghị chắp tay sau lưng chậm rãi bước vào. "Nhị gia, ngài đã tới." Người quản lý phụ trách khách sạn này mỉm cười đón tiếp, rồi nhìn thoáng qua đội ngũ sau lưng Ngô Nhị Bạch, khi không thấy bóng dáng Ngô Tam Tỉnh, sắc mặt người đó hơi biến đổi.

Trong ba con trai của Ngô Lão Cẩu, chỉ có Ngô Tam Tỉnh mới trấn áp được các thế lực Cửu Môn khác, những người còn lại chỉ là hạng xoàng.

Ngô Nhị Bạch không thèm nhìn đối phương, chỉ khẽ gật đầu rồi tiếp tục đi vào trong.

Các thế lực Cửu Môn khác cũng nhanh chóng tụ tập từ bên ngoài rồi bước vào khách sạn năm sao nằm ở vùng biển phía nam này.

Chương 352

Chốc lát sau, các nhân vật đứng đầu các thế lực Cửu Môn lần lượt xuất hiện, ngồi trong đại sảnh khách sạn.

Những gương mặt quen thuộc như Hoắc Tú Tú, Giải Vũ Thần đều không xuất hiện, nhưng đại diện thế lực của Hoắc gia, Giải gia đều đã có mặt.

Sau khi thời đại mới đến, Cửu Môn đều nhanh chóng 'tẩy trắng', con cháu hậu đại đều đã chuyển mình, rất ít khi còn tiếp xúc hay tham gia vào những chuyện ở vùng xám mà tổ tông để lại.

Ở thời đại mới, mỗi môn trong Lão Cửu Môn đều có sự phân bổ thế lực đen và trắng.

Những người đã tẩy trắng sẽ không tham gia vào sản nghiệp vùng xám, những sản nghiệp đó sẽ được giao cho những người không thể lộ diện trong gia tộc xử lý.

Hoắc gia có đại diện công khai là Hoắc Tú Tú, Giải gia là Giải Vũ Thần, nhưng họ cũng không thể can thiệp vào các sản nghiệp vùng xám.

Tập đoàn Cửu Môn rất hiếm khi tổ chức hội nghị quy mô lớn như vậy, mỗi lần họp đều có đại sự xảy ra, vì vậy những người ngồi đây đều tỏ ra đặc biệt cẩn thận.

Rầm!

Mọi người vừa tập trung đông đủ, đại diện thế lực của Trần Bì A Tứ, một thanh niên xăm trổ đầy cổ, đã không kìm được đập bàn đứng phắt dậy. "Không biết hiện tại thân phận của chúng ta rất nhạy cảm sao?!

Không có chuyện gì mà triệu tập mọi người tới đây làm gì?

Muốn bị tóm gọn một mẻ à?!" Gã thanh niên nhà họ Trần bất mãn quát tháo, vẻ mặt phiền muộn bất an.

Ngô Nhị Bạch ngồi ở vị trí của mình, khẽ ngước mắt, vân vê chiếc nhẫn ngọc bích trên ngón tay cái, không nói một lời.

Ông cũng đang thắc mắc tại sao lại đột ngột triệu tập hội nghị Cửu Môn vào lúc này.

Sau khi Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà đi lần trước đã mất tích hơn nửa năm, công việc nhà họ Ngô hiện đều do ông xử lý, bận đến tối tăm mặt mũi. "Mọi người xin hãy bình tĩnh, bình tĩnh chút." Người được cho là người khởi xướng hội nghị Cửu Môn lần này, một người đàn ông trung niên thuộc thế lực dưới trướng Phật gia - người từng đứng đầu Thượng Tam Môn năm xưa, từ phía sau bước ra.

Phật gia Trương Khải Sơn có con cháu hậu đại, nhưng chưa bao giờ có ai biết danh tính của họ, càng ít người được tiếp xúc.

Sau khi Trương Khải Sơn thoái ẩn, thế lực của ông được để lại cho những thân binh năm xưa đi theo ông quản lý.

Và lần này, chính người đàn ông trung niên này đã triệu tập mọi người trong Cửu Môn tới Hải Nam để họp.

Nghe nói phần lớn thân binh bên cạnh Trương Khải Sơn sau khi thời đại mới đến đều đầu quân cho các thế lực khác.

Nhờ trận đánh đẹp mắt ở thành Trường Sa năm đó, họ có địa vị và thân phận không thấp trong thời đại mới, và tiếp tục trở thành những thủ lĩnh công khai của thế lực vùng xám trong Cửu Môn.

Tuy ở thời kỳ hậu Cửu Môn không ai vượt qua được nhà họ Ngô, nhưng vì mối quan hệ của Trương Khải Sơn năm xưa, vị trí thủ lĩnh Cửu Môn vẫn không có gì thay đổi.

Dù bấy lâu nay Cửu Môn đều mặc định Ngô Tam Tỉnh là người duy nhất có thể trấn hưng và thống lĩnh Cửu Môn trong thời kỳ này, nhưng trên mặt nổi vẫn không ai đi tranh luận về mối quan hệ giữa nhà họ Ngô và nhà họ Trương. "Lần này lặn lội đường xa mời các vị tới đây là vì thế hệ trước đã thoái ẩn nhiều năm, tập đoàn Cửu Môn liên tục xuống dốc, nguyên nhân chắc các vị đều đã thấy rõ...

Khi có dự án lớn cần hợp tác với Cửu Môn, không ai có thể đứng ra thống nhất ý kiến của các môn.

Khi đối mặt với các đợt thanh tra càn quét của cấp trên, biểu hiện của mọi người cũng không được như ý.

Nói thẳng ra là một trò cười.

Hiện tại tập đoàn Cửu Môn chúng ta dù ở lĩnh vực nào cũng bắt đầu không đứng vững chân được nữa.

Nhiều người nói chúng ta chỉ là dư nghiệt của thời đại cũ, là những kẻ không dám ngẩng đầu lên.

Tập đoàn Cửu Môn đã đến lúc phải đưa ra lựa chọn, hoặc là cho đám người ngoài đó một bạt tai thật mạnh, hoặc là mọi người cứ thế giải tán đi..." Ngô Nhị Bạch cuối cùng cũng hiểu ra lý do cuộc họp này.

Đó là bầu ra thống soái mới cho Cửu Môn.

Cửu Môn đã không có người đứng đầu từ rất lâu rồi.

Sau khi thế hệ cũ lui ẩn, không ai có thể thống nhất được Cửu Môn.

Hơn nữa còn một chuyện khác mà người tổ chức cuộc họp này chưa nói ra.

Thiên hạ tấp nập đều vì chữ lợi.

Thời đại mới đến, một số cổ mộ đã được chính quyền bảo vệ, không còn như xưa có thể tùy ý khai quật đổ đấu.

Cổ vật lưu thông trên thị trường cũng bị hạn chế rất nghiêm ngặt.

Ngoài Cửu Môn ra còn có những kẻ khác kinh doanh cổ vật đang xâu xé lợi nhuận thị trường.

Cửu Môn không có lãnh đạo thì không thể dẹp loạn đám yêu ma quỷ quái, phường hề nhảy nhót này. "Các vị có gì muốn nói không?" Người đàn ông trung niên hậu duệ của thân binh Trương Khải Sơn tiếp tục đứng trên bục cao, quan sát những biểu cảm phong phú trên mặt mọi người bên dưới.

Gã cúi đầu nhìn về phía hậu duệ của Nhị Nguyệt Hồng, ánh mắt quỷ dị.

Thực tế Cửu Môn vốn phân cấp bậc: Thượng Tam Môn, Bình Tam Môn và Hạ Tam Môn.

Thượng Tam Môn luôn áp đảo sáu môn còn lại và quan hệ giữa họ cũng rất tốt.

Sau khi thế hệ cũ không còn quản sự, quan hệ giữa hậu duệ Thượng Tam Môn càng trở nên mập mờ hơn.

Nhà họ Ngô đứng thứ năm trong Cửu Môn, thuộc Bình Tam Môn, có địa vị khá đặc biệt.

Sau đời Ngô Lão Cẩu, nhà họ Ngô có quan hệ thông gia với nhà họ Giải, vốn dĩ quan hệ với sáu môn kia rất tốt, nhà họ Hoắc đối với nhà họ Ngô cũng khá mập mờ.

Nhưng hiện tại...

Người đàn ông trên đài quay đầu nhìn về phía Ngô Nhị Bạch, nheo mắt, không biểu lộ cảm xúc gì.

Ngô Nhị Bạch cau mày, sau khi hiểu ra chiều hướng của sự việc, trong lòng ông bỗng thấy nghẹn lại khó chịu.

Khốn nỗi đúng lúc Ngô Tam Tỉnh không có nhà thì Cửu Môn lại họp thế này.

Ba người con của Ngô Lão Cẩu: Ngô Nhất Cùng đã hoàn toàn tẩy trắng không quản việc gia tộc, Ngô Nhị Bạch tính cách không mạnh mẽ bằng Ngô Tam Tỉnh, vốn chỉ đóng vai trò phò tá.

Để ông đưa ra quyết định loại này, ông thực sự không dễ làm. "Tôi thấy cứ theo lệ của thế hệ trước mà làm thôi." Một đại diện quản lý thế lực cũ của Nhị Nguyệt Hồng thản nhiên nói.

Chương 353

Môn thứ hai vốn không hứng thú với tranh giành quyền lực. "Hôm nay tôi tới đây là để truyền đạt ý kiến của Lý gia, môn thứ ba từ nay rút khỏi tập đoàn Cửu Môn, không tham gia vào bất kỳ cuộc họp nào liên quan đến Cửu Môn nữa." Người đại diện cho thế lực của Bán Tiệt Lý đột nhiên đứng dậy, lắc đầu cười với mọi người rồi đi thẳng ra khỏi khách sạn. "Cái gì?" "Môn thứ ba thế mà rút lui luôn à?

Chuyện gì thế?" "Chuyện gì à?

Thời đại mới đến, những tay sừng sỏ của môn thứ ba năm xưa kẻ già người chết, toàn một lũ tàn tật, anh còn trông mong họ trụ được đến giờ sao?

Giải tán từ lâu rồi." "Đúng thế, đám người môn thứ ba trước đây vốn vì khiếm khuyết cơ thể mà bị thời đại bỏ rơi, toàn lũ thần kinh, những kẻ ác nên thời đó mới đứng vững được, giờ thì chịu thôi." "Câm miệng đi có chết không?

Dù sao họ cũng là người Cửu Môn chúng ta!" "Gì chứ?

Thời đại nào rồi mà không cho người ta nói?" "Người của môn thứ tư đâu?" Bên dưới xôn xao bàn tán, nhưng vẫn có người nhận ra người của Trần Bì A Tứ không xuất hiện.

Đám thuộc hạ của Trần Bì A Tứ chỉ nghe lệnh một mình lão, lão dường như có con cháu nhưng vẫn đang độc chiếm đại quyền, nên các môn khác thường không dám sai bảo môn thứ tư làm gì.

Cuộc họp này cũng chỉ thông báo cho phía đó một tiếng, còn họ có đến hay không thì không thấy hồi âm.

Sau môn thứ tư là môn thứ năm của nhà họ Ngô.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Ngô Nhị Bạch với biểu cảm phức tạp.

Nhiều người cho rằng sau đời Lão Cửu Môn, Ngô Tam Tỉnh nên là người đứng đầu đại gia tộc Cửu Môn này.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh dường như đã mất tích?

Danh tiếng của Ngô Nhị Bạch trong Cửu Môn so với Ngô Tam Tỉnh đúng là một trời một vực, chẳng có gì để so sánh.

Nếu chọn nhà họ Ngô để kế vị Trương Khải Sơn thì chỉ có thể là Ngô Tam Tỉnh, chứ không thể là Ngô Nhị Bạch hay Ngô Nhất Cùng.

Ngô Nhị Bạch hít sâu một hơi.

Nếu giờ ông không đưa ra quyết định gì, người ngoài sẽ nhìn ông thế nào?

Nếu ông nói phải đợi Ngô Tam Tỉnh về mới quyết định được, thì họ sẽ coi Ngô Nhị Bạch ông ra gì?

Còn nếu giờ ông mạo muội đưa ra quyết định, đợi Ngô Tam Tỉnh về, có kẻ đâm chọc sau lưng thì ông biết ứng phó thế nào? "Môn thứ sáu của tôi thì sao cũng được, ai làm đại ca cũng xong, miễn là đừng có xía vào hạn chế tự do của chúng tôi là được." Một gã lực lưỡng mặt đen nhún vai, là người đầu tiên đưa ra câu trả lời. "Nhà họ Hoắc hình như cũng có thể tranh vị trí này?

Chờ chút, tiểu thư nhà tôi sắp đến rồi." Người của Hoắc gia vừa cúp điện thoại liền lên tiếng. "Tám môn chúng tôi vốn chẳng còn mấy người, cái này các vị tự quyết đi." Thuộc hạ của Tề Thiết Chủy cười khổ liên tục. "Nói đến tranh vị trí này, nếu không có tiểu công tử nhà tôi ở đây, các vị ai dám tự ý định đoạt?

Thời đại khác rồi, thưa các vị." Người của Giải gia lên tiếng với giọng điệu ngông nghênh nhất.

Tiểu công tử trong miệng nhà Giải, tức Giải Vũ Thần, người được Nhị Nguyệt Hồng truyền dạy.

Thế lực do Nhị Nguyệt Hồng để lại vẫn luôn an phận thủ thường, nhưng lại đặc biệt thiên vị đứa đồ đệ nhỏ năm xưa của Nhị Nguyệt Hồng này.

Nếu Giải Vũ Thần muốn tranh quyền, thì người nhà Nhị Môn sẽ vô điều kiện đi theo.

Người đàn ông trung niên trên đài nhìn đám đông đang xì xào bàn tán, vẫy tay về phía góc, một cậu bé với gương mặt non nớt liền được người lớn khác dẫn ra, đứng cạnh người đàn ông.

Người đàn ông cúi đầu nhìn cậu bé kháu khỉnh với đôi mắt tinh anh, mỉm cười nói: "Phật gia và những người khác tuy đã rút khỏi giang hồ, nhưng người kế thừa của Nhất Môn chúng tôi vẫn chưa biến mất, xin mời chư vị xem." Người đàn ông trung niên nói xong, kéo toạc áo của cậu bé trên vai.

Xoẹt!

Khi chiếc áo trên người cậu bé bị kéo ra, mọi người dưới khán đài đều hít một hơi lạnh.

"Hình xăm Kỳ Lân?!" "Người nhà Trương!" "Hậu duệ của Tiểu Ca?" "..." Mục đích của cuộc họp Cửu Môn lần này là để bầu ra người có thể một lần nữa trở thành thủ lĩnh Cửu Môn.

Những người có mặt, vẫn còn là hậu duệ trực hệ, con cháu đích tôn của Cửu Môn.

Nhưng khi hình xăm Kỳ Lân này xuất hiện, cảm giác mang lại cho mọi người lại hoàn toàn khác.

Thân phận của Phật gia Trương Khải Sơn, hậu duệ Cửu Môn đều biết rõ, ông là người đến từ gia tộc cổ xưa và thần bí nhất thế gian lúc

bấy giờ, Trương gia ở Trương Gia Cổ Lâu.

Huyết mạch nhà Trương thần kỳ, người ngoài có thể không hiểu, nhưng nội bộ Cửu Môn đều biết ít nhiều.

Ý nghĩa của hình xăm Cùng Kỳ và hình xăm Kỳ Lân, người Cửu Môn đương nhiên cũng hiểu rõ.

"Không sai, đây chính là hậu duệ của Tiểu Ca, là người chúng ta tình cờ tìm thấy.

Hậu duệ của Tiểu Ca đã còn tồn tại trên đời, vậy món nợ Cửu Môn đã thiếu cậu ấy, thế hệ chúng ta nên trả lại chứ?" Người đàn ông trung niên trên đài nghiêm nghị nói.

Năm xưa, Trương Khởi Linh từ Trương Gia Cổ Lâu đến, vì giao ước Cửu Môn giúp bảo vệ cánh cổng Thanh Đồng, đã làm rất nhiều việc cho Cửu Môn.

Nhưng Cửu Môn đã không hoàn toàn tuân thủ giao ước đó.

Sau khi các môn chủ Cửu Môn biến mất và ẩn mình, họ đã truyền lại một thông điệp như sau.

Sau này, người Cửu Môn gặp Tiểu Ca, hoặc hậu duệ của cậu ấy, đều phải hết mực tôn kính, coi là ân nhân của Cửu Môn.

Ngô Nhị Bạch đôi mắt lấp lánh.

Ông biết ý của người đàn ông trên đài.

Trả ân tình?

Khéo thế sao?

"Vậy thì đương nhiên không cần nói nhiều, nếu cậu ta thật sự là người nhà Trương, lại còn là hậu duệ của Tiểu Ca, thì sau này Cửu Môn nên do cậu ta thống lĩnh!" "Tam Môn không có dị nghị." "Tứ Môn cũng không có..." "Lục Môn không có, Hoắc gia không có dị

nghị, Bát Môn cũng không...” “...” Ngô Nhị Bạch hé miệng, cuối cùng chỉ có thể bất lực gật đầu.

Lúc này, ông không thể tranh cãi điều gì, vì nếu cậu bé này thật sự là hậu duệ của người đó, thì ông cũng không có dị nghị.

Chỉ là ông vẫn còn hoài nghi, vì sao vào thời điểm này, ‘hậu duệ Tiểu Ca’ lại tình cờ xuất hiện ở đây đến vậy?

Sau khi Hoắc gia không có dị nghị, người nhà Giải cũng im lặng.

Chương 354

Nhà Giải cũng thiếu Trương Khởi Linh ân tình.

Nếu cậu bé này thật sự là hậu duệ của Trương Khởi Linh, thì họ cũng không thể có dị nghị nào khác.

Người đàn ông trung niên trên đài nhìn mấy môn im lặng phía dưới, nụ cười trên khóe môi càng rạng rỡ.

Nhà Trương, sau khi thời đại mới đến, đã hoàn toàn biến mất không tăm hơi.

Chỉ còn lại Trương Nhật Sơn một mình trấn giữ ở cổ đồng kinh Sa Hải.

Trương Nhật Sơn từ sớm đã có được chức hội trưởng Cửu Môn.

Lý do chỉ vì ông là người của thời đại đó, là một trong những người đầu tiên của Cửu Môn, và cũng là người nhà Trương.

"Nếu không có dị nghị nào khác, vậy thì bắt đầu bỏ phiếu đi.

À, cậu bé tên là Trương Niệm Linh." "Trương, Niệm Linh?" "Thật sự là hậu duệ của người đó sao?" "..." Ngô Nhị Bạch cau chặt mày, đột ngột đứng dậy: "Khoan đã, quyết định quan trọng thế này, chúng ta có nên hỏi ý kiến người đó trước không?" Ngô Nhị Bạch không muốn thay nhà Ngô đưa ra quyết định khi Ngô Tam Tỉnh và Ngô Tà không có mặt.

Trong bất đắc dĩ, ông đành nhắc đến người đó.

Lúc này, người lớn tuổi nhất trong Cửu Môn, vẫn còn tồn tại trên thế gian với thông tin rõ ràng, và đã được người Cửu Môn mới gặp mặt, chỉ còn lại Trương Nhật Sơn đã sống hơn trăm năm.

Nhưng vẫn còn một ngoại lệ.

“Còn cần hỏi ai nữa?” “Người Cửu Môn chúng ta đã có mặt đầy đủ, còn cần hỏi ai?” “Đúng vậy chứ?

Còn phải xin chỉ thị của ai nữa?” “...” Nhiều thuộc hạ Cửu Môn đều cau mày, không biết Ngô Nhị Bạch lúc này đang ám chỉ vị đại nhân vật nào.

Nhưng lúc này, đại nhân vật của Cửu Môn lẽ ra chỉ có một mình Trương Nhật Sơn.

Ngô Nhị Bạch ho khan hai tiếng: “Cũng đúng, người đó chắc cũng không quản chuyện Cửu Môn nữa rồi, thôi vậy, các cậu tự quyết định đi.

Trương Tín Thủ, anh nói sao?” Ngô Nhị Bạch ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên đang đặt hai tay lên vai cậu thiếu niên tên ‘Trương Niệm Linh’.

Trương Tín Thủ mím môi.

Ông ta biết chắc chắn sẽ có người nhắc đến người đó, nhưng không khí đã đến mức này, ông ta không thể nghĩ nhiều được nữa.

Trương Tín Thủ nâng đôi mắt đã hằn lên vẻ tang thương: “Tôi cũng không biết cậu nói ai, nếu nhà Ngô còn có nhân tuyển nào tốt, cũng có thể đề cử ra, để mọi người bỏ phiếu bầu chọn, tôi không có bất kỳ ý kiến nào.” Ngô Nhị Bạch vô lực nắm chặt tay.

Xem ra việc bầu chọn thủ lĩnh Cửu Môn sau này đã thành định cục.

“Tôi có ý kiến.” Đúng lúc này, một người phụ nữ vận đồ màu trắng bước vào từ ngoài cửa khách sạn.

Gương mặt cô ta trắng trẻo, đôi lông mày dường như chất chứa

vô vàn nỗi ưu sầu.

“Loại người vớ vẩn nào cũng dám làm càn trên đầu Cửu Môn thương hội của tôi vậy!” “Người đâu, còn không mau đuổi cô ta ra ngoài!” “Cô là cái thá gì?!” “...” “Người xưa thật kỳ diệu ha, vậy mà lại biết trước những hung thú như Kỳ Lân, Cùng Kỳ sẽ biến mất trong dòng chảy lịch sử, còn dùng máu của chúng, hòa với huyết mạch loài người, tạo ra các chủng tộc mang huyết mạch nửa người nửa thú, như tộc Kỳ Lân, tộc Cùng Kỳ...” “À, còn có Quỷ Động tộc nữa.” Tô Mộc đứng trên đỉnh núi, nhìn thung lũng mây mù bao phủ, lẩm bẩm một mình.

“Mà nói thật đại ca, chúng ta bây giờ còn thuộc loài người nữa không?” Hắc Bối Lão Lục khó hiểu gãi đầu.

Không biết từ bao giờ, sức mạnh khủng khiếp như trâu voi của hắn đã vượt xa người thường quá nhiều.

“Thuộc chứ, bảo cậu đọc sách nhiều vào, rốt cuộc cậu đã đọc chưa vậy?” Tô Mộc lắc đầu.

“Đọc rồi chứ, nhưng mà cũng lơ mơ, đọc xong cũng chẳng thấy có ích gì, haha, haha.” Hắc Bối Lão Lục cười gượng gạo.

“Loài người ngày xưa không phải như bây giờ, ngày xưa họ có thể nhấc đỉnh, bạt núi, hàng phục mãnh thú như Ứng Long, Chúc Long, chỉ là sau này không biết vì sao mà dần dần trở nên yếu hơn, sức mạnh huyết mạch của loài người bị pha loãng vô hạn, cứ như loài người đã từng gặp phải một đại kiếp khủng khiếp, bị một loại sức mạnh tẩy sạch huyết mạch ban đầu, chỉ còn lại một phần vạn huyết mạch nguyên thủy nhất của loài người.” Tô Mộc tiếp tục nhìn xuống thung lũng mây mù bao phủ dưới chân, đôi mắt thâm thúy.

Hắc Bối Lão Lục thở dài: “Những thứ lộn xộn của Quỷ Động tộc hình như đã lại tiến vào thế giới loài người rồi.” “Tộc Kỳ Lân sau trận

đại kiếp trước đó đã suy yếu không gượng dậy được một thời gian dài, còn tộc Cùng Kỳ thì đầy dã tâm...” “...” Cái gọi là ‘Cực hạn’ đằng sau cánh cửa Thanh Đồng, bí mật ẩn chứa, thực ra chính là sự đứt đoạn trong lịch sử văn minh nhân loại từ rất lâu về trước, liên quan đến ghi chép về vạn tộc.

Hình xăm Kỳ Lân của Trương Khởi Linh, thực tế là sinh mệnh được sinh ra từ sự dung hợp huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch loài người.

Hình xăm Cùng Kỳ của Trương Khải Sơn cũng tương tự.

Con cháu thứ xuất của nhà Trương sở dĩ không thể trở thành ứng cử viên tộc trưởng, là vì ảnh hưởng xấu mà huyết mạch Cùng Kỳ mang lại.

Người mang huyết mạch Cùng Kỳ, tính cách ít nhiều đều có phần hung bạo, duy ngã độc tôn.

Một khi người như vậy trở thành tộc trưởng nhà Trương, trở thành thủ lĩnh nhà Trương mà tuổi thọ thấp nhất cũng trăm tuổi, lại có sức mạnh, tốc độ, thể năng đều mạnh hơn người thường, thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Vào giai đoạn sau của Cửu Môn, Trương Khải Sơn cũng đã bộc lộ những ẩn họa mà huyết mạch Cùng Kỳ của ông mang lại.

Nhưng lúc đó Trương Khởi Linh và Tô Mộc còn ở đó, nên vẫn có thể trấn áp được.

Trương Khải Sơn sau trăm tuổi, chỉ có thể ở gần chùa chiền Phật đường để tu thân dưỡng tính, không dễ dàng nhìn thấy máu me.

Hắc Bối Lão Lục chuyển chủ đề, đôi mắt như gấu đen đảo qua đảo lại rồi nói: “Con bé nhà họ Hồng kia, hình như đã xuống núi rồi.” “Ừ.” Tô Mộc khẽ gật đầu.

Hắc Bối Lão Lục xoa cằm tiếp tục nói: "Hình như là lén xuống núi, mấy hôm trước Nhị gia còn qua hỏi tôi có thấy Tiểu Hồng không, khà khà khà, con bé đó, là đứa duy nhất trong lứa nhỏ có thể đánh một trận với tôi, xuống núi xong chắc chắn sẽ rất vui." Nhìn đôi mắt lấm la lấm lét và nụ cười lấm lét của Hắc Bối Lão Lục, Tô Mộc đương nhiên biết đối phương đang nghĩ gì.

"Lão Bát mấy hôm trước từng bói một quẻ, dùng 'cửu', 'quần long vô thủ', đây là kiếp nạn của Cửu Môn, tiếp theo chỉ có thể xem họ tự xoay sở." Tô Mộc chậm rãi thở ra một hơi.

"Bên Ngô Tà thế nào rồi?" Tô Mộc đột nhiên hỏi.

"Ừm, xem ra vẫn ổn, chỉ là vất vả cho thằng bé ấy.

Trương Khởi Linh không thể mãi ở bên cạnh nó được, Trương Khởi Linh cần nhìn nó trở nên mạnh mẽ, mới không uổng công bao năm bảo vệ, bầu bạn." Nhắc đến Ngô Tà, mặt Hắc Bối Lão Lục lại đen thêm vài phần.

Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh và Bàn Tử ba người, đã chịu không ít khổ sở trong Tây Vương Mẫu Cung, sau khi về thì đi đến Cổ Đồng Kinh, sống chết chưa rõ.

Ai có thể ngờ được, cậu bé ngày xưa lẽo đẽo theo sau mọi người, với gương mặt non nớt trắng trẻo, giờ đây râu ria xồm xoàm, trở thành một người đàn ông trung niên ngoài ba mươi tuổi.

Một mình cậu ấy đã gánh vác cả bầu trời cho gia tộc mình.

Cái tên Thiên Chân Vô Tà năm xưa, giờ đã trở thành Tà Đế trong miệng giới đạo mộ.

Ngô Tà một đường đi đến, dù là Ngô Lão Cẩu, Ngô Tam Tỉnh, hay là Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục là người ngoài, đều nhìn rõ.

Rất lâu về trước, nhiều người đều nghĩ Ngô Tà chỉ là một công tử

bột có chút gia thế, cả đời không thể theo kịp bước chân của cha ông, trở thành người như Ngô Tam Tỉnh, Ngô Lão Cẩu.

Nhưng không biết từ lúc nào, Tiểu Ngô Tà đó đã trở thành dáng vẻ như bây giờ.

Trước đây nhiều người đều nói, Ngô Tà dựa vào Tiểu Ca và Bàn Tử bên cạnh, nên mới nổi bật trong thế hệ thứ ba của Cửu Môn.

Nhưng bây giờ, đã không còn ai dám nói lời như vậy nữa.

Chương 355

Bàn Tử và Tiểu Ca, có lẽ chỉ là một ngòi nổ.

Ngô Tà vốn dĩ không yếu, chỉ là trước đây không có cơ hội, thời gian, để cậu ấy từ từ từng bước đi đến.

"Trương Khởi Linh đâu?" Tô Mộc cau mày.

"Bên Cổ Đồng Kinh còn vài người chưa xử lý xong, biết Ngô Tà sắp đến, đã giăng thiên la địa võng.

Cậu ấy còn làm gì được nữa, đi mở đường cho Ngô Tà thôi chứ." Hắc Bối Lão Lục nhún vai.

"Còn một chuyện nữa đại ca, nhà Lão Cửu hình như đã bị điều tra rồi.

Những năm qua, cậu ấy đã rửa tay gác kiếm triệt để, kiếm được tiền cũng nhiều nhất, có thể đã chạm đến giới hạn của một số người.

Nếu chuyện của chúng ta bị phơi bày ra trong thời đại này, e rằng..." Hắc Bối Lão Lục có chút lo lắng.

Bởi vì bây giờ đã không còn là thời đại mà hắn quen thuộc, cái thời mà lý lẽ không thông thì dùng nắm đấm, dùng dao.

Bây giờ, đâu đâu cũng nói đến quy tắc, đến cái gọi là đạo lý.

Ăn một bát phở thì phải trả tiền một bát phở.

Rầm!

"Một lũ phế vật!

Chuyện cỏn con thế này cũng không xử lý xong!" "Sao hả, không có các ông cụ, thì cái nhà này không còn là nhà nữa đúng không?" Chàng công tử mặt trắng có vẻ ngoài hơi giống Nhị Nguyệt Hồng khi

ở tuổi đôi mươi, đập vỡ chén trà trong tay, lông mày dựng ngược, giận dữ trừng mắt nhìn đám thuộc hạ trước mặt.

Không biết từ bao giờ, giới kinh doanh ở Trường An bắt đầu bài xích nhà Giải.

Bây giờ thậm chí cả người của chính quyền cũng vào cuộc, nói rằng cần phải ngừng hoạt động gần một nửa số tài sản kinh doanh của nhà Giải, vì nhà Giải đã dính líu đến lĩnh vực tội phạm thương mại.

Một gia tộc Giải lớn như vậy, có thể ngừng hoạt động các ngành nghề của mình trong một hai năm, vẫn có thể nuôi sống cả gia tộc, thậm chí là nhân viên cấp dưới.

Nhưng nếu thật sự làm theo, thì nỗi nhục nhã lần này sẽ khiến toàn bộ giới kinh doanh Bắc Bình biết được rằng, nhà Giải thực ra không đáng sợ như họ tưởng.

Trong thời đại mới với nhịp sống nhanh này, không ai là không muốn nổi bật, không ai là không muốn thay thế những nhân vật, gia tộc đã đứng trên cao từ lâu!

Giống như bây giờ, những người trong giới kinh doanh Bắc Bình đều đã hiểu rõ một chuyện.

Nhà Giải không phải là không thể thay thế, nội tình gia tộc hàng trăm năm, không phải thật sự vô địch.

"Tiểu Hoa thiếu gia..." Một bóng người vội vàng chạy vào từ ngoài cửa, đối phương thấy Giải Vũ Thần đang giận đùng đùng thì theo bản năng dừng lại, sắc mặt lập tức tái nhợt.

"Các cậu xuống trước đi, tạm thời cắt đứt liên lạc giữa chúng ta với ám bộ, đợi chuyện này qua rồi nói tiếp." Giải Vũ Thần vẫy tay về phía nhóm cố vấn của nhà Giải trước mặt, sau đó lại ngồi trở lại chỗ.

“Vâng, thiếu gia.” Mọi người đều cúi đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng khách của sân viện cổ kính.

Người đàn ông vừa từ bên ngoài về thấy mọi người đã đi thì mới cau mày nói: “Thiếu gia, vừa nhận được tin tức từ ám bộ, cuộc họp ám bộ Cửu Môn lần này là để chọn hội trưởng mới của Cửu Môn.

Ngài cũng biết đấy, Trương hội trưởng vẫn luôn ở những nơi khác, rất ít khi liên lạc với chúng ta.

Ngoài ra, nghe nói có người mang đến một cậu bé có hình xăm Kỳ Lân.

Ám bộ cho biết cậu bé Kỳ Lân đó dường như sẽ là hội trưởng mới của ám bộ Cửu Môn, nhưng vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, vì người của ám bộ nói có một cô gái đột nhiên đến quấy rối...” “...” “Cô gái?

Quấy rối?” Giải Vũ Thần cau mày.

“Vâng, người của chúng ta không thể điều tra ra thân phận của cô gái đó, hình như cô ấy đến từ một vùng núi hẻo lánh ở phía Nam, thông tin tra được cực kỳ ít.

Cô gái đó võ công rất giỏi, người của ám bộ Lục Môn cũng không thể chiếm được chút lợi thế nào dưới tay cô ấy.

À phải rồi!

Đây là ảnh do người ở hiện trường chụp lại.” Thuộc hạ đưa điện thoại đến trước mặt Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần nhìn bức ảnh cô gái hơi mờ, thấy dáng vẻ anh tư hoán phát thì hơi ngẩn ra.

Ngay sau đó, sắc mặt cậu ấy tái mét như nhìn thấy ma, môi run lên không ngừng, hai mắt thất thần: “Con nữ ma đầu này sao lại xuống

núi rồi...” “Thiếu gia quen cô ấy sao?” Người hầu nghi hoặc nhìn Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần chậm rãi thở ra một hơi.

Bóng dáng cô gái trong ảnh hơi mờ, chỉ có thể nhìn rõ nửa khuôn mặt.

Nhưng dù chỉ nhìn thấy trang phục, và chiếc vòng tay chuông bạc đeo trên cổ tay cô ấy, cậu ấy cũng có thể khẳng định thân phận của đối phương.

“Nếu cô ấy đã xuất hiện, thì chuyện ám bộ chúng ta càng không cần để tâm nữa.

Hãy làm tốt chuyện trong tay đi, điều tra rõ rốt cuộc là ai muốn động đến nhà Giải của tôi!

Có thể không chỉ riêng nhà Giải...” Giải Vũ Thần dường như cảm thấy bão tố sắp đến, vẻ mặt đầy ưu sầu.

Ánh mắt quay lại Nam Hải.

Trong khách sạn.

Sau khi cô gái một mình đánh gục năm sáu gã thô kệch vạm vỡ trước mặt, ánh mắt cô dừng lại trên cậu bé có hình xăm Kỳ Lân trên đài cao.

Khóe môi mỏng của cô gái khẽ nhếch lên, cô cười mỉa mai nói: “Có hình xăm Kỳ Lân là hậu duệ của Tiểu Ca, vậy các người có hình xăm Cùng Kỳ, có phải đều phải nhận Phật gia làm cha không?

Hahaha.” “Lớn mật!” Mấy người xung quanh đài cao sắc mặt khó coi, lập tức xông ra.

Đã rất lâu rồi không ai dám trêu chọc hay đụng chạm đến người của Nhất Môn, bởi vì ngay cả sau khi Trương Khải Sơn rút lui, thế

lực của ông vẫn được giao cho những thân binh cũng có hình xăm Cùng Kỳ.

Những thân binh huyết mạch thứ xuất này đến từ Trương Gia Cổ Lâu, đều có năng lực dường như không hề thua kém thân thủ của Trương Khải Sơn và Trương Nhật Sơn năm xưa.

"Cùng lên đi." Cô gái không nhanh không chậm tháo gói đồ dài sau lưng, để lộ một thanh trường đao đen trắng rõ ràng.

Khi trường đao rút ra khỏi vỏ, tiếng đao như rồng ngâm.

Người của ám bộ Cửu Môn đều là dân đạo mộ, nghe thấy tiếng đao rồng ngâm này, ánh mắt lập tức đổ dồn vào thanh trường đao trong tay cô gái.

"Đao của đại ca?!" "Đao của đại ca lúc nào cũng không rời thân, sao lại ở trong tay cô gái này?

Chẳng lẽ..." "Không thể nào, trên đời này chắc chẳng mấy ai có thể cướp được đao từ tay đại ca." "..." Người Lục Môn trố mắt kinh ngạc, thốt lên.

Chương 356

Thanh trường đao trong tay cô gái này, chính là bảo đao trăm năm của Hắc Bối Lão Lục, là thanh đao tùy thân của hắn.

"Đao của Lục gia?" Những thân binh hệ Trương vốn định tiến lên dạy dỗ cô gái này, lập tức dừng động tác trong tay.

Đao của Hắc Bối Lão Lục xuất hiện, thì sự việc không còn đơn giản như vẻ bề ngoài nữa.

"Người đưa cho tôi thanh đao này đã nói, thanh đao này chuyên dùng để giết những kẻ ăn cây táo rào cây sung, thích dùng quyền mưu, mưu hèn kế bẩn." Cô gái kéo lê trường đao trên mặt đất, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Người của Nhị Môn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô gái, trong đó có người đột nhiên thì thầm: "Cô gái này sao lại giống Nhị gia đến vậy..." Lão Cửu Môn đời trước gần như đã rút khỏi giới giang hồ.

Sau đó, từ thế hệ Ngô Tam Tỉnh trở đi, Cửu Môn lại một lần nữa khôi phục địa vị và danh tiếng ban đầu.

Giống như lúc này trong khách sạn cũng là biểu tượng danh vọng.

Ngô Nhị Bạch chỉ có thể ngồi ở bàn thứ năm đếm ngược, bàn đầu tiên là nhóm thân binh của Trương Đại Phật gia, thứ hai là thế lực của Nhị Nguyệt Hồng, thứ ba...

Nhìn thấy cô gái đột nhiên đến, tay cầm đao của Hắc Bối Lão Lục, lại có vẻ ngoài khá giống Nhị Nguyệt Hồng trong bức họa, người của Nhị Môn lập tức đứng dậy.

Nghe người Nhị Môn nói vậy, mọi người vội vàng nhìn về phía một loạt bức tranh phác họa treo bên phải khách sạn.

Đây là một tài sản của Cửu Môn, là khách sạn năm sao duy nhất do Cửu Môn đồng sở hữu ở thành phố Nam Hải.

Trong sảnh khách sạn vẫn luôn treo hơn mười bức tranh phác họa trông đã có tuổi.

Khi mọi người nhìn vào bức chân dung người đàn ông mặc hí phục, đôi mắt cực kỳ sâu, không nhìn rõ đồng tử, lông mày hiền hòa, toát lên khí chất kiên nghị, họ đều dừng lại.

Những bức phác họa này, chưa từng ai biết được là do ai, vẽ vào lúc nào.

Nhưng khi nhìn vào những nhân vật trong các bức họa này, dù đã cách một thời gian rất dài, mọi người vẫn có thể cảm nhận được khí chất trên người những người sáng lập ra Cửu Môn đó.

"Con bé nhà họ Hồng?" "Dù cô là con bé nhà họ Hồng, thì trước mặt bao nhiêu chú bác thế này, cũng không nên ngỗ ngược, bướng bỉnh như vậy!

Nếu nhà họ Hồng không ai dạy dỗ cô, vậy hãy để các chú các bác thay người lớn trong nhà dạy dỗ cô cho tử tế!" Người đàn ông trung niên trên đài nắm chặt tay.

Tuy ông ta đã đoán đúng thân phận của người đến, nhưng vì một số lý do, ông ta vẫn chọn tiếp tục việc này.

Rầm!

Nghe có người nói không phải người nhà họ Hồng, những thuộc hạ hoặc con cháu từng đi theo Nhị Nguyệt Hồng đều rút dao găm trong ống tay áo ra.

Người nhà họ Hồng ở Cửu Môn luôn là người khiêm tốn nhất, nhưng trong mắt họ cũng không thể dung thứ cho bất kỳ hạt cát nào!

“Thật sự nghĩ rằng nhà họ Hồng chúng tôi đã suy tàn rồi sao!

Dám bắt nạt tiểu thư nhà tôi, lão tử sẽ lật tung cái Cửu Môn này lên!” Đại diện ám bộ nhà họ Hồng nghiến răng, nheo mắt.

“Đao của Lục gia cho tiểu thư đúng không?

Lúc trước là chúng ta hiểu lầm.

Nếu đao của Lục gia ở đây, hôm nay tiểu thư muốn làm loạn một trận, vậy người của Lục Môn chúng tôi cùng tiểu thư làm loạn thì sao?” “Người đâu, gọi hết anh em bên ngoài vào đây, tôi muốn xem trong Cửu Môn, ai có gan bắt nạt người của chúng ta trước mặt người Lục Môn!” Người đàn ông vạm vỡ, hai nắm đấm to bằng bao cát, sờ râu, rồi lật tay rút ra một khẩu súng lục.

Khẩu súng ‘pặc’ một tiếng đập thẳng xuống bàn, những người có mặt đều rùng mình.

Thuộc hạ của Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn điều hành thế lực ngầm.

Hàng trăm năm rồi, tuy đã rửa tay gác kiếm, nhưng tính cách vẫn vậy, con người vẫn là đám người ngày xưa.

Sau khi bị lộ thân phận, cô gái tự nhiên đi đến vị trí bàn thứ hai, sau đó chậm rãi ngồi xuống dưới ánh mắt của mọi người.

“Là ai, đã dọn chiếc ghế ở chỗ kia đi rồi?” Cô gái chỉ vào góc trống phía trước bàn đầu tiên, khẽ nói.

Các cuộc họp Cửu Môn trước đây, khi tổ chức, Cửu Môn đều sẽ ngồi theo thứ tự môn chủ của từng môn, nhưng luôn đặt một chiếc ghế trước vị trí đầu tiên của Trương Đại Phật gia.

Đây là quy tắc từ thời các bậc tiền bối, dù nhiều người không hiểu ý nghĩa bên trong.

Nhưng bây giờ, chỗ đó không hề đặt bất kỳ bàn ghế nào.

“Sao vậy, Phật gia năm xưa không dạy các người cách làm việc sao?

Hay bây giờ các người đã không còn coi Phật gia và Nhị gia ra gì nữa?” Cô gái thấy không khí tĩnh lặng, bèn mở miệng cười nói lần nữa.

Người đàn ông trung niên trên đài nghiến răng, vươn bàn tay đã có phần nhăn nheo, chỉ vào vị trí của cô gái và gằn giọng: “Con bé đanh đá này!

Nhà họ Hồng không dạy cô cách tôn trọng người lớn sao?

Đây là gia giáo nhà họ Hồng đấy à?” Đối phương hết lần này đến lần khác bám vào gia giáo, gia quy của Nhị Nguyệt Hồng, khiến người của Nhị Môn bên cạnh cô gái lại bắt đầu không nhịn được mà xôn xao.

“Anh là thân phận gì?

Mà muốn tiểu thư nhà tôi tôn trọng anh?

Mọi người đều là người của ám bộ, gia chủ đến rồi, các người lại thái độ như vậy sao?” “...” Khi mọi người vẫn còn đang ồn ào cãi vã.

Cậu bé vốn trông rất non nớt, ngây thơ, được đồn là có hình xăm Kỳ Lân, đột nhiên có động tĩnh.

Trong tầm mắt, chỉ thấy cậu bé khẽ nâng tay, thân hình nhỏ bé đó, cùng với động tác điềm nhiên nhưng khá già dặn này, khiến cô gái được cho là cháu gái của Nhị Nguyệt Hồng cũng ngưng lại một nhịp.

“Đừng ồn ào nữa, tôi đến đây lần này, chỉ muốn đòi một lời giải thích, chỉ muốn xem Cửu Môn có ai biết ơn không.

Xem ra Lão Cửu Môn vẫn như thế hệ người đó, đều là một đám xảo quyệt, ích kỷ, ai...” Cậu bé mở miệng, giọng nói non nớt, nhưng

lời lẽ lại toát lên vẻ lão luyện.

Cô gái ngồi ở vị trí Nhị Môn cau chặt mày, trong lòng nghĩ, chẳng lẽ đứa trẻ này thật sự là hậu duệ của vị tiền bối kia sao?

"Hừ." Người đàn ông trung niên trên đài cười lạnh một tiếng, trong mắt lộ vẻ hài lòng.

"Tôi đến đây lần này, là nhận được tin tức nói Cửu Môn gặp nạn, đến để một lần nữa giải cứu Cửu Môn.

Tôi từ Trương Gia Cổ Lâu xa xôi đến đây, nhưng lại không muốn thấy thái độ như thế này của những người Cửu Môn." Cậu bé bất lực thở dài, lắc đầu.

"Con bé kia, mày đừng nghe thằng ranh con này chém gió, đúng là bò cái cưỡi mô tô..." Giọng người đàn ông nói to vang lên như tiếng sét đánh ngang tai từ bên ngoài cửa khách sạn.

"Bò cái cưỡi mô tô?" "Nghĩa là gì?" "Không biết nữa..." "..." Một người đàn ông đội mũ cao bồi, ăn mặc như cao bồi miền Tây, thân hình có phần béo mập, cúi đầu bước vào, tiếp tục cười nói: "Người Cửu Môn chính thống thì chẳng thấy ai, người của ám bộ các người trong túi đều chứa đinh hết đúng không?

Ai cũng muốn nổi bật?

Chương 357

Ai cũng muốn lên cao?" "Bàn, Bàn gia?" "..." Mọi người đều biết, Ngô Tà, Bàn Tử, Trương Khởi Linh, chỉ cần một trong ba người xuất hiện, thì vị trí của hai người còn lại mọi người đại khái cũng đoán được.

Lão Cửu Môn đời trước sau khi rút khỏi giang hồ, đã giao toàn quyền Cửu Môn cho hậu bối quản lý.

Người đời sau không còn như thời kỳ đỉnh cao của Lão Cửu Môn, khi mà ai ai cũng như rồng như phượng.

Trong giang hồ rộng lớn, những người có chút danh tiếng, thì cũng chỉ có ba nhà Ngô, Hoắc, Giải.

Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh của nhà Ngô, thế hệ của họ đều cảm thấy, hai người này còn lợi hại hơn cả Ngô Lão Cẩu năm xưa rất nhiều.

Tuy mất đi thủ đoạn nuôi chó, tìm rồng, phân kim định huyệt, nhưng tầm nhìn và suy nghĩ của họ thì Ngô Lão Cẩu ngày xưa không thể sánh bằng.

Nhà Hoắc, từ trước đến nay đều là phụ nữ làm chủ.

Sau khi thời đại mới đến, Hoắc Lão Thái lo lắng nhà Hoắc sẽ tan rã vì một số lý do khác, nên bà đã ở trạng thái nửa ẩn mình, tiếp tục thao túng nhà Hoắc từ phía sau.

Với kiến thức và mưu lược bao nhiêu năm qua của bà, đã giúp nhà Hoắc từ vị trí môn chủ Thất Môn tầm thường trở nên nổi bật, trở thành một trong ba môn mạnh nhất của Tân Cửu Môn.

Nhà Giải thì khỏi phải nói, nhà Giải từ rất sớm đã bắt đầu tiến

quân vào giới kinh doanh.

Trong thời đại hỗn loạn đó đã có những khoản tích lũy hậu hĩnh, vô số mối quan hệ và thủ đoạn.

Sau khi thời đại mới đến, nhanh chóng trở thành đối tượng thế lực gia tộc khổng lồ mà Tân Cửu Môn ai cũng phải kiêng dè.

"Là tôi." Người đến trên mặt có một vết sẹo đáng sợ, trông có vẻ hung dữ.

Tuy thân hình khá giống Vương Bàn Tử, nhưng đây không phải là Vương Bàn Tử trong Thiết Tam Giác mà mọi người quen thuộc, mà là Phan Tử.

"Phan Tử, cậu sao lại đến đây." Ngô Nhị Bạch đứng dậy, nói ra thân phận của đối phương.

Phan Tử không thuộc bất kỳ môn nào trong Cửu Môn, nhưng địa vị trong Cửu Môn lại không hề nhỏ.

Bởi vì hắn là người được người đó chỉ định làm vị vua duy nhất trong thế lực ngầm Trường Sa, sau khi trải qua một số chuyện với Ngô Tà, đã trở về Trường Sa, tiếp tục sống những ngày tháng tiêu dao của mình.

Thông thường sẽ không dễ dàng rời khỏi Trường Sa.

Cũng có người nói rằng, số phận Phan Tử đã định là không thể rời khỏi Trường Sa, nếu không sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Thế mà bây giờ, sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở khu vực Nam Hải?

"Có người đưa cho tôi tấm ảnh này, tôi không tìm thấy Tiểu Tam gia, nên mới đến xem thử, Nhị gia xem này." Phan Tử bước lên, đưa một tấm ảnh chụp bóng người nào đó vào tay Ngô Nhị Bạch.

Ngô Nhị Bạch nhìn tấm ảnh Phan Tử đưa tới, đồng tử run rẩy dữ dội: "Cừu Đức Khảo không phải đã chết rồi sao?" "Cừu Đức Khảo?" "Không thể nào!" "Đúng là lão dương quỷ này, địa điểm này, trông giống Trường Sa thật đấy chứ?" "Chuyện gì thế này!" "..." Người Cửu Môn xúm lại xem, thấy khuôn mặt của lão dương quỷ tóc bạc trắng trong ảnh, ai nấy đều xúc động.

Chuyện của Cừu Đức Khảo, người Cửu Môn không thể quên được.

Bởi vì lão dương quỷ này, trước đây suýt chút nữa đã mang đi bí mật đạo mộ được chôn giấu ở mảnh đất An Lạc này, mang về nước ngoài.

Hắn cũng là người nước ngoài gần với sự bất tử nhất.

Những người có mặt đều biết, tên này năm xưa đã bị Trương Khởi Linh một đao chém chết.

"Đại ca!" "Ông chủ!" "Đại ca!" "Bên Sa Hải xảy ra chuyện!" "Trương hội trưởng đã được đưa vào bệnh viện của chúng ta, hiện đang được cấp cứu!" "Cái gì?!" "..." Biến cố lại xảy ra.

Trương Nhật Sơn bị người ta phát hiện ngất xỉu ở một nơi nào đó trong Sa Hải, sau đó được đưa vào bệnh viện do Lão Cửu Môn kiểm soát để điều trị.

Người Lão Cửu Môn sau khi biết chuyện này, lập tức nhanh chóng truyền tin tức đến.

Ngô Nhị Bạch đập bàn đứng dậy!

Phải biết rằng, nơi cuối cùng Ngô Tà biến mất, chính là Sa Hải!

Trương Nhật Sơn lão bất tử trăm tuổi này còn gặp chuyện, vậy Ngô Tà thì sao?!

“Lão bất tử gặp chuyện?

Bây giờ ở đâu!” Kinh đô, Giải Vũ Thần cũng nhận được tin tức, sau đó nhanh chóng đứng dậy, vội vã chạy đến bệnh viện nơi Trương Nhật Sơn đang điều trị.

Cùng lúc đó, các thủ lĩnh ám bộ Cửu Môn cũng đồng loạt chạy đến bệnh viện nơi Trương Nhật Sơn đang được điều trị.

Trương Nhật Sơn vẫn luôn trấn thủ ở Sa Hải, canh giữ những thứ mà thế nhân không thể biết.

Lần này xảy ra chuyện, mọi việc trở nên gai góc và kỳ lạ.

Phan Tử khi đưa tấm ảnh vào tay Ngô Nhị Bạch, vốn định hỏi thăm tình hình gần đây của Ngô Tà, nhưng không ngờ bên hắn cũng nhận được tin tức khiến hắn không thể tin nổi.

Kho số 11, bị người đột nhập vào, trộm đi một số thứ!

Kho số 11!

Đó chính là nơi Phan Tử vẫn luôn âm thầm bảo vệ, cũng là nơi mà trong mắt người ngoài, thi thể của các môn chủ Lão Cửu Môn đời đó được chôn cất!

Chưa nói đến việc có người đã lấy đi thứ gì bên trong, ngay cả khi không trộm bất cứ thứ gì khác, nhưng nếu tin tức về việc các môn chủ Lão Cửu Môn vẫn chưa chết bị công bố ra ngoài, e rằng thiên hạ này lại sẽ loạn rồi.

Trương Nhật Sơn và Hoắc Lão Thái hai người này có thể sống đến hơn trăm tuổi, đã là hiếm thấy trong thời đại này!

Nhưng nếu những người khác biết được, thế hệ Lão Cửu Môn đó đều vẫn còn sống!

Thì bí mật có thể sống trăm năm này, trong mắt một số người, còn

đáng giá hơn trăm tỷ, nghìn tỷ rất nhiều.

Vấn đề là, rốt cuộc là kẻ nào có thể vượt qua từng lớp cơ quan, xông vào kho số 11?

Đúng vào lúc này, Cừu Đức Khảo đáng lẽ đã chết, lại xuất hiện ở Trường Sa!

Hai điều này có liên hệ gì không?

Hay cũng liên quan đến bên Sa Hải?

Sao Trương Nhật Sơn lại đột nhiên gặp chuyện?

Rất lâu về trước, từng có người đã xây dựng một nhà tù trên mảnh đất An Lạc.

Những người bị giam trong nhà tù, đều là những kẻ nổi bật ở một phương diện nào đó, một trong hàng triệu người mới xuất hiện một người, những thiên tài tuyệt thế trong miệng người khác, hoặc những sinh vật tội ác tột cùng.

Những sinh vật này, có thể rất mạnh ở một mặt nào đó, hoặc cực kỳ thông minh, thiên phú dị bẩm, nhưng sự tồn tại của chúng đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự thế giới của người thường.

Chương 358

Thế là sau khi bị phát hiện, đã bị Tô Mộc dùng đủ mọi cách thu giữ, giam vào phòng giam.

Nhưng không phải ai cũng hiểu sự tồn tại của những sinh mệnh này sẽ gây ra sự hủy hoại như thế nào cho thế giới loài người.

Vào giai đoạn đầu của 'thời đại mới' đến, những sinh mệnh này đã bị người ta cố ý hoặc vô tình thả ra ngoài.

Những sinh mệnh này, sau khi tiếp xúc với Tô Mộc, hoặc người Lão Cửu Môn, hoặc Trương Khởi Linh và những người khác, đã phát hiện ra một điều.

Hóa ra, trên đời thật sự có một loại sức mạnh có thể khiến người ta trường sinh bất tử, kéo dài tuổi thọ.

Khi Tô Mộc hoàn toàn biến mất không tăm hơi khỏi thế giới loài người, không còn bất kỳ thông tin nào nữa, thì đã có kẻ không thể kiềm chế được.

Một con chó hoang trông có vẻ đã lang thang được một thời gian, cúi đầu, chầm chậm đi lại trên một con phố cũ ở Trường Sa.

Nếu có ai đó nhìn kỹ vào mắt con chó hoang này, sẽ kinh ngạc nhận ra, đôi mắt của nó dường như có những cảm xúc giống con người đang lưu chuyển bên trong.

Con chó này vốn có chủ, chủ của nó cũng đã bầu bạn với nó vô số năm tháng.

Nhưng ngay đầu tháng này, chủ của nó đột nhiên biến mất.

Biến mất không để lại dấu vết nào.

Nó nhớ chủ của nó từng nói, nếu một ngày nào đó ông ấy gặp chuyện, hãy để nó đến một nơi được chỉ định, tìm một con người.

Nhưng chủ của nó có lẽ đã quên, sau khi thời đại mới đến, thế giới đã thay đổi quá nhiều.

Trên đường người đi lại tấp nập, xe cộ lao vút.

Chủ của nó không hề dạy nó quy tắc của thế giới loài người trong thời đại mới.

Nhưng may mắn là, nó không phải là một con chó bình thường, ít nhất là nó không thể chết ngay lập tức.

Đèn xanh bên lề đường đang nhấp nháy nhanh chóng, sau 1 giây sẽ chuyển sang đèn đỏ.

Những chiếc xe đã chờ một lúc bắt đầu phát ra tiếng gầm chói tai.

Khi đèn đỏ hiển thị người đi bộ không được qua đường, những chiếc xe trước vạch kẻ đường vọt ra như hổ dữ.

Con chó hoang đang cúi đầu vẫn còn đang nghĩ về hành trình tiếp theo, đột nhiên, một chiếc xe màu đen lao thẳng vào người nó.

Rầm!

Choang!

Những người đi bộ dừng lại trên vỉa hè không kìm được mà hít một hơi lạnh.

Tốc độ này mà đâm vào một con chó, chẳng phải sẽ khiến nó nát bươm, máu thịt be bét sao?!

Nhưng ngay khi những cô gái yếu đuối còn chưa kịp hét lên sợ hãi, khi tài xế còn chưa kịp phản ứng, con chó hoang đó nhanh chóng đứng dậy, đôi mắt phát sáng, như một bóng ma lướt qua giữa dòng xe.

Người tài xế vừa xác nhận mình đã đâm phải con chó hoang không kìm được xuống xe xem tình trạng chiếc xe của mình, sau đó lập tức đứng sững tại chỗ.

Trời đất ơi, cản trước xe đã hỏng hoàn toàn, nhưng lại không thấy một cọng lông chó nào.

Khi xe dừng đột ngột đã để lại những vệt lốp đen sì trên đường.

Tốc độ này, một vật nặng vài tấn cũng có thể bị đâm đổ trực tiếp.

Con chó hoang này, vậy mà lại không hề hấn gì?

Hơn nữa!

Con chó hoang này sau khi đứng dậy, lại có thể nhanh chóng né tránh những chiếc xe cộ đang lao vút không ngừng trong dòng xe cộ, có lúc còn nhảy lên trên những chiếc xe đang phóng nhanh, rồi nhẹ nhàng rời đi?

Đây, còn là chó sao?

Xung quanh đã có người quay lại video con chó hoang đó.

Người tài xế với đầu xe bị lõm vào, một lốp xe bị nổ cuối cùng đã chọn báo cảnh sát giải quyết.

Sau khi con chó hoang đi qua dòng xe cộ tấp nập trong hai giờ.

Người phụ trách khu vực Trường Sa cũ đã nhận được tin báo cảnh sát, và còn xem được video con chó hoang do người đi đường quay lại.

Trong số đó, có người đã âm thầm gửi tin tức này đến tay những người Cửu Môn vẫn còn ở Trường Sa cũ.

Phan Tử vẫn đang trên đường về Trường Sa, cũng nhận được thông báo từ người của mình, liên quan đến thông tin con chó hoang kia.

Phan Tử ngồi trên xe, đôi mắt vô hồn, lẩm bẩm: "Hồng Hống vẫn luôn canh giữ sâu nhất trong kho số 11, sao, sao đến cả nó cũng ra ngoài rồi..." Hồng Hống!

Một loại tử vật giống như cương thi trong truyền thuyết, toàn thân mọc đầy lông đỏ, chi trước thô và dài, như vượn tay dài nằm bò trên mặt đất.

Không phải bất kỳ giống chó nào mà mọi người quen thuộc.

Phan Tử trong video nhìn thấy Hồng Hống có động tác đi lại hơi khập khiễng ở chi trước, cùng với dáng vẻ toàn thân dính đầy bùn đất bẩn thỉu, lòng hắn run sợ.

Tiểu Tam gia từng nói, Hồng Hống này là một tồn tại như thần thú hộ mệnh của nhà Ngô, đến cả Ngô Tà và Ngô Tam Tỉnh nhìn thấy cũng phải khách khí, tôn kính như chú bác.

Bây giờ lại thảm hại thành ra thế này sao?

Nếu Tiểu Tam gia trở về nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của Hồng Hống, chắc không đau lòng chết đi được sao...

Đồng thời, Hồng Hống gặp chuyện, vậy thì cũng có nghĩa là Ngô Lão Cẩu cũng...

Phan Tử trên xe mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn đã không dám nghĩ tiếp nữa.

Hắn đã trấn giữ Trường Sa hơn mười năm, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy trên địa bàn của mình mà hắn hoàn toàn không hay biết gì.

Thậm chí, đến bây giờ hắn vẫn không biết kẻ địch là ai.

Phan Tử đã hai năm không liên lạc được với Tiểu Tam gia, đành chọn kể chuyện này cho Ngô Nhị Bạch, người lúc này đã đến bệnh

viện của Trương Nhật Sơn.

Nhà Ngô cuối cùng vẫn đang cố gắng cứu vãn cục diện, lúc này Ngô Nhị Bạch là người duy nhất nắm giữ nhà Ngô.

Trong một bệnh viện tư nhân bên ngoài khu vực sa mạc Cổ Đồng Kinh.

Chương 359

Ngô Nhị Bạch vừa đứng dậy, định gọi người sắp xếp vé máy bay về Trường Sa, nhưng đèn đỏ trong phòng cấp cứu đã ngừng nhấp nháy, và một bác sĩ mặc áo blouse trắng đã chuẩn bị bước ra khỏi cánh cửa kép.

Thân phận của Ngô Nhị Bạch trong nhà Ngô, luôn là người đàn ông đứng sau Ngô Tam Tỉnh, một mưu sĩ.

Trong nhiều trường hợp, cảm xúc của ông không có nhiều biến động.

Nhưng chỉ trong một ngày ngắn ngủi này, ông đã hoàn toàn không thể kiểm soát được biểu cảm trên khuôn mặt mình, cùng với những thay đổi cảm xúc do tình huống bất ngờ mang lại.

Cửu Môn đã yên ổn gần trăm năm, sao đột nhiên lại gặp phải đòn giáng như thế này.

"Trong số các vị, ai có thể làm chủ?

Có người mang thân phận gia chủ ở đây không?" Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra, nhìn thấy mọi người Cửu Môn xong, đưa ra một câu hỏi.

Trong nhóm người này không có ai quen mặt, bởi vì không có Ngô Tam Tỉnh, không có Giải Vũ Thần, không có Hoắc Tú Tú, không có Ngô Tà, Bàn Tử.

Ngô Nhị Bạch nhìn những người xung quanh đột nhiên im lặng, tự mình bước ra: "Tôi là người nhà Ngô." Nhóm người vốn là hậu duệ của thân binh bên cạnh Trương Khải Sơn, sắc mặt khó coi.

Họ vừa rồi còn đang tranh giành vị trí thủ lĩnh mới của Cửu Môn.

Nhưng vào thời khắc then chốt này, khi vị bác sĩ mặc áo blouse trắng hỏi, ai có thể thay Trương Nhật Sơn đang hôn mê bất tỉnh mà quyết định, thì lại chỉ có Ngô Nhị Bạch mới thật sự có thể đứng ra.

Bởi vì những người khác, thật sự không xứng.

Ngô Nhị Bạch quay người lại, nhìn cô gái không biết tên cụ thể là gì, nhưng chắc là hậu duệ của Nhị Nguyệt Hồng, trầm giọng nói: "Con bé, về báo cho Nhị gia một tiếng, nói Cửu Môn có thể xảy ra chuyện, bảo anh ấy tự bảo vệ mình cho tốt.

Con cũng vậy, đừng xuất hiện, đợi mọi chuyện ổn định rồi hẵng tính." Cô gái họ Hồng mím môi: "Thật ra, tôi cũng không biết cha và mẹ tôi ở đâu..." "Cha mẹ???" Ngô Nhị Bạch thất sắc kinh hãi.

Cô gái này, vậy mà là hậu duệ trực hệ của Nhị Nguyệt Hồng, là con gái của Nhị gia sao????

Cô gái dùng sức gật đầu: "Nhưng tôi biết một người khác ở đâu, tôi đi tìm người đó, xem ra mọi chuyện có chút phiền phức rồi." "Ừ, con đi trước đi, chuyện ở đây, cứ để bọn ta xử lý." Ngô Nhị Bạch gật đầu.

Giọng cô gái không hề cố ý hạ thấp, người đàn ông trung niên họ Trương đứng không xa cũng nghe thấy những lời cô gái vừa tự xưng thân phận.

Người đàn ông đột nhiên nghĩ, vừa nãy, hình như ông ta đã dùng thân phận địa vị của mình để dạy dỗ cô gái này cách làm việc?

Nếu cô gái này thật sự là con gái mà Nhị Nguyệt Hồng có được khi về già, vậy thân phận thân binh con cháu bên cạnh Trương Khải Sơn năm xưa của ông ta thì tính là gì?

Khi các môn chủ Cửu Môn còn ở đó, ông ta, một thân binh bên cạnh Trương Khải Sơn, gặp các môn chủ khác đều phải cung kính gọi

một tiếng ‘gia’.

Cô gái này là con gái của Nhị Nguyệt Hồng?!

Trước khi rời đi, cô gái mỉm cười nói cho mọi người biết thông tin mà lần xuất hiện này của cô mang lại: “À phải rồi!

Thực ra không chỉ có Tiểu Ca Trương Khởi Linh có hình xăm Kỳ Lân, mà cả dòng đích hệ nhà Trương đều có hình xăm Kỳ Lân.

Hơn nữa, còn một thông tin nữa cần nói cho chư vị, từ rất lâu về trước, một phần dòng đích hệ nhà Trương đã bị người khác khống chế, vậy nên...” Cô gái không nói hết lời, sau đó liền trực tiếp rời khỏi bệnh viện.

Ngô Nhị Bạch bị cô gái nhắc nhở, nhớ lại một số chuyện Ngô Lão Cẩu từng kể cho ông nghe.

Rất lâu về trước, có một gia tộc khổng lồ từng suýt chút nữa thống trị thế giới cũ, đã từng bắt rất nhiều người nhà Trương từ Trương Gia Cổ Lâu, cả đích hệ và thứ xuất.

Và mượn đó để nghiên cứu ra sức mạnh huyết mạch bất lão giống nhà Trương.

Sau đó cụ thể đã xảy ra chuyện gì, Ngô Nhị Bạch đã không còn nhớ rõ những lời Ngô Lão Cẩu đã nói với ông lúc bấy giờ.

Ngô Lão Cẩu...

Ngô Nhị Bạch vừa nghĩ đến việc Ngô Lão Cẩu mất tích, chậm rãi thở ra một hơi, sau đó đi theo bác sĩ sang một bên.

Vị bác sĩ mặc áo blouse trắng nhìn quanh một lượt, rồi mới hạ giọng nói với Ngô Nhị Bạch: “Nọc rắn mà vị tiên sinh này trúng phải, là loại nọc rắn chưa từng được ghi chép trong cơ sở dữ liệu của chúng tôi.

Nhưng tin tốt là, trong máu của vị tiên sinh này có một loại yếu tố giải độc, đang từ từ loại bỏ độc tố trong cơ thể...

Nếu tôi không nhầm, người có loại hình xăm này, hẳn là người của Phật gia ngày trước phải không?" Ngô Nhị Bạch gật đầu: "Là người của Phật gia.

Người không sao là tốt rồi.

Ngoài nọc rắn ra, không còn tình huống nào khác chứ?" "Vẫn còn một tình huống đặc biệt, nên tôi mới bảo ngài sang một bên để nói rõ.

Sau khi chúng tôi kiểm tra tình trạng cơ thể ông ấy, đã phát hiện ra nguyên nhân thật sự khiến ông ấy hôn mê bất tỉnh.

Đó là vì gần một nửa lượng máu tươi trên người ông ấy đã biến mất.

Nếu không thì chút nọc rắn đó, hoàn toàn không thể làm gì được vị tiên sinh này.

Trên người ông ấy, chúng tôi thấy một số vết kim tiêm chưa lành.

Nếu chúng tôi đoán không sai, lượng máu đã mất trên người ông ấy là do bị người khác rút đi.

Hơn nữa, vì lý do này, tình trạng của ông ấy đang xấu đi, thiếu máu, chúng tôi không tìm thấy loại máu phù hợp với ông ấy, nọc rắn thì không ngừng lan rộng, chúng tôi không tìm thấy thuốc giải cho loại nọc rắn này..." Bác sĩ cau chặt mày, kể tình hình mà ông biết cho Ngô Nhị Bạch trước mặt.

Máu của người nhà Trương có hình xăm Kỳ Lân, thật sự không phải loại máu nào cũng có thể truyền vào được, hơn nữa loại máu tươi này càng lớn tuổi thì càng khó phát huy tác dụng.

Cho đến cuối cùng, khi máu trong cơ thể người nhà Trương hoàn

toàn biến thành máu người thường, thì cũng là lúc đến 'Thiên Nhân Ngũ Suy' mà người nhà Trương mới biết.

"Máu của ông ấy, bị người ta rút đi một nửa?" Ngô Nhị Bạch sững sờ.

Sau khi Trương Nhật Sơn trở thành hội trưởng Tân Cửu Môn, trong mắt người Tân Cửu Môn, ông ấy là một tồn tại vô địch.

Không chỉ vì ông ấy sở hữu tuyệt kỹ 'Nhị chỉ thám động' trong truyền thuyết, mà Trương Nhật Sơn còn có kinh nghiệm sống hơn trăm năm.

Suốt trăm năm qua, Trương Nhật Sơn từ một quan chức cao cấp của Quân thống, trở thành hội trưởng thương hội, những trải nghiệm đó không phải người thường có thể thấu hiểu.

Hơn nữa, người Tân Cửu Môn chưa từng thấy Trương Nhật Sơn gặp tình huống không địch lại được khi đối mặt với bất kỳ nguy hiểm nào.

Nhớ có lần, Trương Nhật Sơn bị mấy chục người vây hãm, đao thương côn bổng, đều không thể làm gì được lão gia này.

Thế mà bây giờ, lại rơi vào cảnh bị người ta rút máu, thảm hại hôn mê trong Sa Hải...

Do Trương Nhật Sơn chưa tỉnh lại, nên ông ấy đã gặp chuyện gì ở Sa Hải, bây giờ không ai rõ.

Ngô Nhị Bạch cảm thấy những chuyện lặt vặt xảy ra ngày hôm nay, chắc chắn có một loại liên hệ nào đó.

Vậy nên, vì ông ấy đã đến đây rồi, tạm thời cũng không có ý định trở về Trường Sa ngay.

Chương 360

Ngô Nhị Bạch gọi mấy người đã phát hiện Trương Nhật Sơn hôn mê ở Sa Hải đến, xem có thể hỏi ra được thông tin gì không.

Chốc lát sau, mấy người đi đường vẻ mặt hoảng sợ đã được gọi đến.

Mấy người này ban đầu chỉ nghĩ mình đã làm một việc tốt bình thường, phát hiện Trương Nhật Sơn có triệu chứng giống say nắng giữa sa mạc, rồi liên hệ với bệnh viện địa phương.

Nhưng điều họ không ngờ là, sau khi liên hệ với bệnh viện, một nhóm lớn người mặc đồ đen đã tìm đến họ, và cũng đưa họ vào bệnh viện.

Từ vẻ mặt lạnh lùng của những người mặc đồ đen này có thể thấy, nhóm người này ở địa phương chắc chắn rất có danh vọng, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Trong số họ, có người đã thử gọi cảnh sát hay gì đó để tự cứu mình.

Nhưng điện thoại vừa gọi đi, thì điện thoại của một người áo đen đã 'mời' họ đến lại reo lên.

Báo cảnh sát?

Sao gọi điện thoại mà lại là điện thoại của người áo đen trước mặt reo?

Sau khi cảm thấy mọi chuyện bắt đầu trở nên đáng sợ và rắc rối, mấy người này liền trở nên ngoan ngoãn.

"Đại, đại ca, tôi chẳng biết gì cả, tôi đến đây du lịch thôi..." "Anh ơi, bọn em không làm gì sai hết, bọn em thật sự không biết chuyện gì

đang xảy ra...” “Anh mau thả bọn em ra đi, thân phận của tôi không đơn giản đâu tôi nói cho anh biết, tôi là người bị hại...” “...” Ngô Nhị Bạch nâng tay, ra hiệu cho nhóm người đang có chút căng thẳng này im lặng.

“Các cậu nghe hiểu tiếng phổ thông chứ?” Ngô Nhị Bạch mím môi, nhóm người trước mặt nói đủ các loại phương ngữ, xem ra hẳn là đi du lịch theo đoàn.

Trông cũng không giống người xấu gì.

Mấy người nhanh chóng gật đầu.

Ngay khi Ngô Nhị Bạch vừa nâng tay, mấy thuộc hạ bên cạnh ông có chút động tác nhỏ, như muốn rút thứ gì đó từ trong túi ra, giống hệt hành động của những vệ sĩ hay người của hội đen trong phim.

“Các cậu phát hiện ông ấy ở đâu, có thể cho tôi một vị trí chính xác không?

Khi các cậu phát hiện ông ấy, xung quanh còn có người nào khác không?” Ngô Nhị Bạch đưa ra hai câu hỏi này trước, vào lúc này, ông đã khôi phục lại sự bình tĩnh như thường ngày.

Ở một bên khác.

Cô gái họ Hồng cũng rời khỏi bệnh viện, ngồi lên chiếc mô tô màu hồng vừa được người ta đưa đến đậu bên cạnh bệnh viện, hóa thân thành tia chớp đỏ, nhanh chóng lao đi trên đường.

Cha cô từng nói, một khi xảy ra chuyện khủng khiếp không thể đảo ngược, có thể đến một nơi, tìm một người để cầu giúp đỡ.

Ong ong ong ~ Khi cô gái vẫn đang phóng nhanh trên đường cao tốc, trên không trung đột nhiên vang lên âm thanh chói tai đến đinh tai nhức óc.

Cô gái ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện là một chiếc trực thăng cá nhân đang theo dõi mình. 'Non sông mấy độ, ai cùng ta lên, vạn nỗi ưu sầu, biết nói cùng ai...' Điện thoại của cô gái reo lên.

Cô gái khẽ nhấn nút tai nghe, khẽ cau mày bắt máy: "Alo." "Sư, sư tỷ, tôi ở ngay trên cô đây, lên đi, cái này nhanh hơn nhiều..." Giải Vũ Thần hiếm khi có giọng điệu mềm mỏng, cười gượng gạo nói.

Trực thăng từ từ đậu xuống bãi cỏ ven đường.

Trên trực thăng ngoài Giải Vũ Thần ra, còn có mấy người khác.

Những người này nhìn cô gái sau khi tháo mũ bảo hiểm màu hồng xuống, đều bị vẻ đẹp của cô gái làm cho kinh ngạc, đồng tử trong mắt run rẩy dữ dội.

Làn da cô gái này tựa như ngọc tạc, không hề có bất kỳ khuyết điểm nào.

Những người làm nghề phi công như họ chắc chắn có thị lực cực tốt, nhưng ngay cả với thị lực tuyệt vời đó, họ cũng không thể tìm thấy bất kỳ tì vết nào trên làn da mộc của cô gái.

Hơn nữa, Nhị Nguyệt Hồng năm xưa vốn là một kép hát nổi tiếng, với thân phận nam nhi nhưng lại có thể lấn át vẻ đẹp của tất cả các cô gái ở Trường Sa lúc bấy giờ.

Vẻ đẹp của Tiểu Hồng không hề thua kém cha cô chút nào.

Thế nhưng một mỹ nhân như vậy, lại khiến Giải Vũ Thần, người vốn đã có chút uy nghiêm của người nắm quyền nhà Giải, không giận mà tự uy, phải run rẩy sợ hãi sao?

Thuộc hạ nhà Giải nhanh chóng xuống máy bay, kéo mô tô của cô gái vào trong trực thăng.

Tiểu Hồng lên trực thăng, không thèm nhìn Giải Vũ Thần một cái,

mở miệng nói: "Trường Bạch Sơn." Giải Vũ Thần đã chuẩn bị một vài câu để định dùng xoa dịu không khí gượng gạo giữa hai người, nhưng khi Tiểu Hồng nói ra ba từ ngắn ngủi đó, cả người cậu ấy lập tức trở nên không ổn.

Khác với Tiểu Hồng, gia quy nhà Giải là người nhà Giải cả đời không được đến Trường Bạch Sơn.

Tuy Giải Vũ Thần cũng từng tò mò, rốt cuộc nơi đó có gì, mà ngay cả một nhà Giải lợi hại như vậy cũng cần phải sợ hãi né tránh.

"Ừ?" Dường như cảm thấy đối phương không đáp lại mình, Tiểu Hồng quay người lại, đôi mắt sáng quét qua Giải Vũ Thần một cái, khiến Giải Vũ Thần sợ đến mức suýt chút nữa rơi thẳng xuống trực thăng.

Giải Vũ Thần vẫn nhớ, năm xưa sư phụ gọi cậu ấy luyện võ công, lấy bãi tha ma làm nơi luyện tập, lúc nhỏ cậu ấy đã sợ hãi vô cùng, cả một đêm không dám bước một bước vào bãi tha ma.

Thế mà cô gái trước mặt này, đã giết chóc suốt một đêm ở bãi tha ma, giết đến phát điên...

"Đại ca, Quỷ Tỳ cuối cùng rốt cuộc ở đâu?

Anh từng nói, khi ba chiếc Quỷ Tỳ cùng lúc bị một người khống chế, người đó sẽ có thể điều khiển âm binh, hóa thân Diêm Vương dương gian." Hắc Bối Lão Lục nhìn con quái vật dưới lòng đất vẫn không ngừng bò lên từ một hang động nào đó ở Trường Bạch Sơn, vỗ vỗ đôi tay dính đầy bụi đất.

Hắc Bối Lão Lục nhớ rằng, trước đây Tô Mộc từng đưa Quỷ Tỳ cho Trương Khải Sơn dùng, giúp Trương Khải Sơn dẹp yên hỗn loạn ở khu vực Tương Tây lúc bấy giờ.

Nhưng đã rất lâu rồi anh chưa từng thấy Tô Mộc sử dụng sức

mạnh của Quỷ Tỳ.

Tô Mộc đứng bên miệng hố dưới lòng đất, tay cầm ô đen, một cước đạp nát thành viên Quỷ Động tộc sắp sửa bò lên lần nữa, rồi lắc đầu.

Anh mở chiếc ô đen kim loại trong tay, dùng những phù văn đã được cải tiến trên mặt ô để chặn lối ra của hang động Quỷ Động tộc.

Quỷ Động tộc tuy không thuộc loại linh hồn âm, nhưng chúng cũng sợ phù văn kinh điển, tồn tại giữa sinh vật bán sinh vật và bán linh hồn.

Lúc này, con quái vật xuất hiện trước mặt Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục chính là Quỷ Động tộc năm xưa suýt chút nữa khiến tộc Trá Cô Tiếu bị diệt.

Quỷ Động tộc cư trú dưới lòng đất là một nhánh của loài người.

Năm đó không biết đã xảy ra chuyện kinh khủng gì, khiến một bộ phận loài người này chọn cách sống dưới lòng đất, nửa người nửa quỷ.

Nhưng điều đó vẫn giúp chúng sống sót, và sống đến tận bây giờ.

Sau khi phong ấn thêm một lối ra xâm nhập của dị tộc, Tô Mộc thở dài, thần sắc hơi u buồn.

“Haizz, thực ra vùng đất này cũng thuộc về chúng, chỉ là bây giờ thế giới loài người không còn dung nạp chúng sống giữa thế giới của người thường.

Thực ra những thứ này cũng được coi là một nhánh của loài người.” Tô Mộc tùy tiện giải thích một câu.

Chương 361

"Chiếc Quỷ Tỳ đó lần trước lấy ra rồi, tôi nói nó bị người ta tịch thu rồi, cậu tin không?" Tô Mộc cười khổ lắc đầu.

Quỷ Tỳ vốn dĩ không phải là thứ thuộc về thế giới loài người.

Năm đó không biết Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh làm cách nào mà có được.

Sau khi Tô Mộc có được, và hiểu cách sử dụng, dùng được một thời gian thì bị một ý thức thần bí nào đó tịch thu lại.

Điều khiển âm binh, đó không phải là sức mạnh mà con người có thể khống chế.

Ít nhất, dưới bề mặt thế giới hòa bình hiện tại, nó không nên bị bất cứ ai sử dụng.

"Ơ, đại ca, hình như có thứ gì đó đang bay về phía chúng ta.

Mấy tên này không biết Trường Bạch Sơn cấm bay sao?" Hắc Bối Lục cau mày, nhìn thấy một chiếc trực thăng trên cao không xa.

Năm đó, sau khi phát hiện Cổng Đồng ở Trường Bạch Sơn, Tô Mộc đã thương lượng với những người nắm quyền hiện tại, biến Trường Bạch Sơn thành khu vực cấm tuyệt đối đối với loài người, không thể xâm nhập bằng bất kỳ cách nào.

Quy tắc này đã được tuân thủ bao nhiêu năm, bây giờ tên nhãi ranh nào lại dám phá bỏ?

Trên trực thăng.

Vừa đặt chân vào lãnh địa Trường Bạch Sơn, nhìn thấy dãy núi tuyết liên miên bất tận, Giải Vũ Thần đã ra lệnh cho phi công dừng

lại.

“Khoan đã, không thể đi tiếp được nữa.

Trường Bạch Sơn cấm bay, chúng ta bay đến đây đã là nể mặt lắm rồi, đi tiếp nữa sẽ bị pháo dưới đất tấn công đó.” Giải Vũ Thần thần sắc căng thẳng.

“Được rồi, vậy thì hạ cánh gần đây đi.

Tôi phải đi tìm người, các cậu có thể quay về trước.

Tiểu Hoa, nghe nói Cửu Môn có chuyện, cậu quay về xử lý việc nhà cậu đi.” Tiểu Hồng, với vẻ mặt đại tỷ đầu, tùy ý phất tay.

“Tìm người?” Giải Vũ Thần vẻ mặt khó hiểu.

Trường Bạch Sơn thuộc vùng cao nguyên, nhiệt độ quanh năm đều dưới 0, căn bản không thích hợp cho sinh vật sinh tồn.

Cái nơi quỷ quái này mà còn có người ở sao?

“Không phải chứ?

Là tên Ách Ba đó sao?” Giải Vũ Thần chợt nghĩ đến một người.

Có thể sống sót trong môi trường khắc nghiệt như vậy, chắc chỉ có Ách Ba Trương và Hắc Hạt Tử.

Nhưng Hắc Hạt Tử ở đâu thì Giải Vũ Thần luôn biết rõ, người duy nhất không biết rõ là tên Ách Ba đó.

Trong việc giải quyết mọi khó khăn, Giải Vũ Thần tin tưởng vô điều kiện hai người này.

Theo lời người đời trước nói, tên Ách Ba Trương này còn lợi hại gấp trăm lần Trương Nhật Sơn, người đang là Hội trưởng Cửu Môn lúc bấy giờ, là tộc trưởng chân chính của tộc Trương gia!

Chẳng lẽ Tiểu Hồng là đến tìm Ách Ba Trương giúp đỡ?

“Ách Ba?” Tiểu Hồng lắc đầu, nhìn dãy núi tuyết trắng xóa không xa, ánh mắt trong trẻo mà kiên định: “Không phải Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Người này trong lời cha tôi nói, giống như thần linh.

Cha từng dặn dò, không đến vạn bất đắc dĩ thì đừng đến quấy rầy cuộc sống của vị này.

Nhưng bây giờ, cha mất tích, Ngũ gia Ngô Cẩu mất tích, Kho số Mười Một thất thủ, cổ đồng xuất sự, chuyện lớn như vậy, chúng ta những người ở Cửu Môn không ai có thể giải quyết được, chỉ có thể đem chuyện này nói cho người đó.” “Cô nói, Tô, Tô gia?” Giải Vũ Thần cắn răng, đồng tử co rút lại.

Cửu Môn quả thực còn tồn tại một nhân vật khác biệt so với Trương Khởi Linh.

Trương Khởi Linh vì chuyện của Trương gia mà tiếp cận Cửu Môn, nhưng Tô Mộc thì không.

Trong tài liệu ghi chép của các môn phái Cửu Môn, lai lịch và thân phận của Tô Mộc được ghi chép chi tiết.

Tô Mộc xuất hiện sớm hơn Cửu Môn, không, chính xác hơn là, Lão Cửu Môn, những người để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho thế nhân, chính là xuất hiện sau khi người này xuất hiện.

Không một ai trong thế hệ Lão Cửu Môn mà không phục Tô Mộc, người ngoài Cửu Môn này.

Cũng xuất thân từ Trường Sa, Tô Mộc không có bất kỳ bối cảnh gia tộc Đạo Mộ nào, cũng không có bất kỳ gia tộc, quan hệ nào, chỉ dựa vào một mình anh dẫn dắt Cửu Môn đi đến ngày hôm nay.

“Quay về đi nhóc con, nơi này không cho phép người ngoài vào.” Tiểu Hồng bước chân đi về phía trước.

Muốn tìm một người ở nơi rộng lớn như vậy, thật là khó khăn biết bao.

Nhưng lại không có cách nào khác.

Cô, chỉ có thể xem vận may, hy vọng, người đó có thể biết cô đến, và sẵn lòng gặp cô một lần.

Nếu không, những chuyện mà Cửu Môn đang trải qua, sẽ thực sự không còn hy vọng.

Các môn chủ Lão Cửu Môn tuy đều đã sớm tuyên bố "tử tấn", ẩn lui.

Nhưng rất nhiều lúc, chuyện của Lão Cửu Môn vẫn do đám lão gia hỏa đó thao túng, vì thế hệ sau thực sự rất không tranh khí, rất ít người tranh khí như Ngô Tam Tỉnh.

Đến cả đám lão gia hỏa còn không ứng phó được phiền phức, thì bọn nhóc này lại có thể có cách gì?

Huống chi, Ngô Tam Tỉnh còn mất tích, đã không còn mấy người có thể chủ trì đại cục Cửu Môn.

Rất nhanh, Tiểu Hồng đã đi đến chân núi Trường Bạch Sơn, hơi lạnh ập đến, khiến cô gái không khỏi siết chặt y phục của mình.

"Nếu chỉ là Cửu Môn gặp chuyện, tôi có lẽ sẽ không đến tìm ngài, nhưng, bây giờ không chỉ đơn giản là Cửu Môn gặp chuyện.

Những nơi Cửu Môn bảo vệ, đều bắt đầu thất thủ.

Một khi những thứ đó xuất hiện trước mặt thế nhân, những nỗ lực trước đây của ngài sẽ đổ sông đổ biển, những nỗ lực cả đời của thế hệ trước cũng sẽ đổ sông đổ biển.

Tô gia, nếu ngài có thể cảm nhận được những gì Cửu Môn đang phải đối mặt lúc này, nếu ngài có thể nghe thấy tiếng gọi của tôi, xin

hãy để tôi tìm thấy ngài sớm nhất có thể.” Tiểu Hồng ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo lấp lánh lệ quang, há miệng, hét lớn: “Tô gia ngài ở đâu!

Con gái của Hồng Quan đến tìm ngài rồi!

Hồng Quan đến tìm ngài rồi!”...

Chương 362

Tô Mộc không phải thần.

Anh đang ở một thung lũng nào đó ở Trường Bạch Sơn, dĩ nhiên không thể nghe thấy tiếng gọi của cô gái dưới Tam Thánh Sơn Trường Bạch Sơn.

Anh và Hắc Bối Lão Lục vừa phong ấn xong một hang động dị tộc khác, đang cân nhắc xem tiếp theo nên đi đâu để kiểm tra xem những lối ra dị tộc trước đây có bị giải phong hay không.

"Kể từ năm 2000 trở đi, những sinh vật này bắt đầu không thể kìm nén được nữa, vì vậy phần lớn đã bị chúng ta trấn áp." Hắc Bối Lão Lục cười khổ nói.

"Chuyện năm 2002, 2006, 2008...

May mà lúc đó trên thượng tầng vẫn còn người của chúng ta, không như bây giờ, đám lão gia hỏa đó đều đã về hưu, bây giờ bên ngoài xảy ra chuyện gì, chúng ta đã không còn tin tức nữa." Hắc Bối Lão Lục tiếp lời thở dài.

Đối với người khác, không có lãnh tụ vĩnh viễn, qua thời kỳ đó, rất ít người còn tiếp tục theo đuổi những gì mình theo đuổi khi còn trẻ.

Bây giờ rất nhiều người ở thượng tầng mà Tô Mộc từng quen biết ngày xưa, người chết thì chết, người ẩn lui thì ẩn lui, đã rất ít người còn nể mặt anh.

Cũng rất ít người còn nhớ, đám thiếu niên từ thành Trường Sa năm đó đã giúp họ làm bao nhiêu chuyện.

Đương nhiên, một phần nguyên nhân là vì Tô Mộc và những người khác năm đó đã yêu cầu những người cầm quyền lúc bấy giờ

phong tỏa những chuyện liên quan đến họ.

Mục đích là để thế giới của người thường khôi phục trật tự của người thường, tất cả quỷ quái, thần linh đều bị phong tỏa, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi.

"Bên Chúc Cửu Âm thế nào rồi?" Tô Mộc nhìn về phía xa.

"Lần năm 2006 đó vốn dĩ là nó muốn thoát xác, ai ngờ bị một con Giao Long khác dưới biển va phải lịch trình, cuối cùng cả hai đều không thoát xác được, dưỡng thương đến tận bây giờ, cách đây một thời gian mới có tin tức, hình như vẫn ở khu vực Tần Lĩnh thì phải.

Sao vậy, đại ca, bây giờ muốn đi tìm nó sao?" Hắc Bối Lão Lục khó hiểu nói.

Kể từ khi thời đại mới đến, bên cạnh Tô Mộc chỉ còn lại một mình Hắc Bối Lục.

Vì chỉ có Hắc Bối Lão Lục không có gia đình, không có người yêu, không có con cháu, không có ràng buộc.

Hắc Bối Lão Lục cũng rất vui lòng được ở bên cạnh Tô Mộc, phục vụ Tô Mộc.

"Tô gia, không thấy Tiểu Ca ở Cổng Đồng bên kia." Vừa thở ra khí trắng, một cô gái mặc trang phục bó sát tôn lên thân hình quyến rũ, dùng cây roi dài từ lưng chừng núi tuyết nhảy xuống.

Ngoài Hắc Bối Lão Lục ra, bên cạnh Tô Mộc còn có A Ninh, nhân vật vốn dĩ theo nguyên tác thì giờ này đã phải chết.

Từ khi A Ninh được Tô Mộc mời từ bên cạnh Cừu Đức Khảo về bên mình, A Ninh đã bị sự mạnh mẽ và thần bí của Tô Mộc hấp dẫn, luôn không rời khỏi bên anh.

Một mặt cũng là vì Tô Mộc năm đó từng cứu mạng cô, ban cho cô

cuộc sống thứ hai.

Lại đến hẹn mười năm, một lý do khác Tô Mộc đến Tam Thánh Sơn Trường Bạch Sơn là muốn xem Trương Khởi Linh ở giai đoạn này.

Nhưng thật bất ngờ, kỳ hạn mười năm đã đến, Trương Khởi Linh vẫn chưa xuất hiện ở Trường Bạch Sơn.

"Đợi thêm một chút nữa đi, nếu mười ngày sau Trương Khởi Linh vẫn không xuất hiện, thì sắp xếp người khác trong Cửu Môn đến thay cậu ta canh giữ mười năm này.

Nếu quả thực như vậy, thì chúng ta nên lên đường đi tìm tên này." Tô Mộc ngước đôi mắt sâu thẳm lên, Trương Khởi Linh tuyệt đối không thể vì bất kỳ lý do nào khác mà không đến Trường Bạch Sơn canh giữ Cổng Đồng.

Nếu mười ngày sau Trương Khởi Linh vẫn không xuất hiện, thì chỉ có một kết quả, cậu ta gặp chuyện rồi.

Huyết Kỳ Lân trong cơ thể Trương Khởi Linh đã rất loãng rồi.

Phải biết, Trương Khởi Linh xuất hiện sớm hơn cả Tô Mộc, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn và những người thuộc Lão Cửu Môn khác.

Năm đó, khi Trương gia tìm kiếm một mật tàng nào đó, đã phát hiện Trương Khởi Linh bị phong ấn trong khối băng.

Lúc đó Trương Khởi Linh có hình dáng trẻ con, nhưng không ai biết cậu ta bị đóng băng bao lâu.

Khi Tô Mộc tiếp xúc với Trương Khởi Linh, từng phát hiện trong những mảnh ký ức đứt quãng của Trương Khởi Linh, từng có ký ức về thời kỳ phong kiến.

Điều này chứng tỏ, Trương Khởi Linh có thể đã tồn tại từ mấy trăm năm, thậm chí hàng nghìn năm trước, chỉ là không biết vì lý do gì, lại trẻ hóa, biến thành "Trương Khởi Linh" được Trương gia ban cho chức tộc trưởng.

Huyết mạch của Trương Khởi Linh còn đậm đặc hơn tất cả tộc nhân Trương gia khác, giống như Trương Khởi Linh là huyết mạch tổ tiên của Trương gia vậy, mạnh mẽ vô địch, nên mới được chọn làm tộc trưởng Trương gia năm đó.

A Ninh nhảy xuống từ trên cao, tiếp tục nói: "Năm nay có thể nói là năm đại tai nạn rồi.

Từ năm 20 trở đi, tai họa không ngừng xảy ra.

Vừa nhận được tin tức, nhiệt độ các nơi vượt xa nhiệt độ trung bình trước đây, mực nước các nơi giảm mạnh, đều xuất hiện những chuyện kỳ lạ.

Chúng ta, e rằng không thể giữ được những bí mật đó nữa." Nói xong, A Ninh theo bản năng tiếp lấy chiếc ô đen trong tay Tô Mộc, che cho anh khỏi gió tuyết trên trời, lông mày dịu dàng cúi thấp đầu.

"Long Cung Giang Nam, Thần Thụ Tần Lĩnh, Quy Khư Nam Hải..." "Đám này thật biết chọn ngày, đã đợi bao nhiêu năm rồi, năm nay, hẳn là thời cơ mà chúng vẫn luôn chờ đợi.

Liên hệ với lão Bát, xem rốt cuộc tình hình thế nào." Tô Mộc chắp tay sau lưng, bước đi về phía trước.

Tô Mộc cũng hiểu một chút về thuật phong thủy số học.

Nếu chỉ là một nơi nào đó xảy ra tai họa, thì có lẽ là phong thủy của nơi đó bị phá hoại, hoặc bị kẻ nào đó có tâm tính toán.

Nhưng bây giờ không chỉ là một khu vực nào đó, mà là bao trùm cả nước, không, thậm chí là cả thế giới, đều đang trở nên hỗn loạn,

đang phát triển theo chiều hướng xấu nhất.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, không có một hạng mục nào thuận lợi, tất cả đều đang bị một loại sức mạnh nào đó kéo xuống vực sâu.

Tỷ lệ đất liền và đại dương toàn cầu là 71:29, đại dương chiếm 71, đất liền chỉ có 29.

Tỷ lệ đại dương trong các biển nội địa cũng nhiều hơn đất liền rất nhiều.

Khi một số người thuộc thế hệ trước chưa từng thấy những con sông khô cạn hay hồ cạn trơ đáy, thì một số di tích và bí mật vốn ẩn dưới nước đã bị lộ ra trước mắt thế nhân.

Rất nhiều nhà thám hiểm bắt đầu có việc để làm.

Cộng thêm những sự kiện cháy rừng không ngừng xảy ra trong thời gian này, ngay cả những thứ ẩn trong rừng rậm cũng bị lộ ra trước mắt thế nhân.

Tần Lĩnh.

Chúc Cửu Âm vẫn đang dưỡng thương trong hang động, nhưng ngay sau đó, một trận cháy rừng không rõ là do con người hay tự nhiên đã bùng lên.

Lửa nhanh chóng lan đến bên cạnh hang động mà Chúc Cửu Âm đang ẩn náu.

Sau khi đám cỏ dại mọc um tùm bên cạnh hang động bị cháy khô, cái hố tròn đường kính mấy mét đã lộ ra.

Khi những người cứu hỏa phát hiện cái hố tròn này, nhìn thấy vết tích của một sinh vật nào đó luôn bò ra bò vào trong hố, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, rồi báo cáo thông tin lên cấp trên.

Chương 363

Trước khi thông tin truyền đến tai cấp cao, những thông tin này cũng đã được người dân địa phương truyền bá ra ngoài, rồi bị những người có tâm nắm giữ trong tay.

Dù là Chúc Cửu Âm hay khỉ nước.

Những sinh vật này đều là những sinh vật trong truyền thuyết thần thoại dân gian.

Khi một số thương nhân giàu có với tài sản dùng cả đời không hết, những người nắm quyền lực nhận được tin tức về sự tồn tại thật sự của những sinh vật này, đều đồng thời nảy sinh những ý niệm nào đó.

Thịt Rồng Chúc, canh khỉ nước?

Những thứ này liệu có thể như trong truyền thuyết thần thoại, ăn xong sẽ có tuổi thọ vĩnh sinh, và năng lực đặc biệt mạnh mẽ?

Khi những bí mật này bị lộ ra trước mặt người thường, dục vọng của một bộ phận loài người đã bị phóng đại vô hạn. ...Thành cổ Trường Sa, con phố trước phủ Phật gia nơi Trương Khải Sơn từng ở, đã đón nhận những biến đổi kỳ lạ.

Ba giờ chiều, mây đen bất ngờ kéo đến đỉnh đầu, rác rưởi ven đường bị gió điên cuồng thổi bay, hỗn loạn bay lượn giữa không trung.

Những loài chim từ rừng núi không xa bay đến, kêu la chói tai trên đường phố, bay về một hướng nào đó.

Một cảnh tượng như thể tận thế sắp đến.

Bàn Tử vừa về đến thành Trường Sa nhìn sự thay đổi trên bầu trời thành cổ Trường Sa, vội vàng tập hợp những thuộc hạ còn lại.

“Nha nha nha nha nha ~” Một người đàn ông kỳ quái mặc trang phục cổ nhân của một triều đại nào đó, vừa đi vừa lảo đảo hát tuồng trên phố, mặc kệ ánh mắt kỳ quái của mọi người, đi thẳng về phía phủ Phật gia nơi Bàn Tử và đám người đang đứng.

Bàn Tử kinh ngạc không chắc chắn: “Có ai biết tên này là ai không?” Đám thuộc hạ nhìn nhau, đều lắc đầu.

Họ đều là những người thuộc thế hệ cũ đã sống ở thành cổ Trường Sa này, ngoại trừ những du khách chỉ đến để du ngoạn thì họ không quen biết, còn những người sống ở thành Trường Sa này thì không một ai là họ không biết.

Nhưng người đàn ông kỳ quái mặc cổ trang hát tuồng này, thì không một ai trong số họ quen biết.

Leng keng leng keng ~ Đúng lúc này, điện thoại của Bàn Tử reo lên.

Bàn Tử theo bản năng nhấc điện thoại, đặt lên tai: “Alo, alo...” “Bàn Tử?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói quen thuộc nhưng cũng có vài phần xa lạ.

“À?

Tiểu Tam gia?

Cậu, cậu về rồi sao?” Bàn Tử nhìn màn hình điện thoại, trên màn hình hiển thị ghi chú số gọi đến, chính là Tiểu Tam gia mà anh luôn mong nhớ.

Chỉ là giọng của Tiểu Tam gia không còn trong trẻo như trước, hơi khàn, mang theo một cảm giác mệt mỏi nồng đậm.

“Giúp tôi liên hệ một chiếc xe, đến vị trí tôi gửi cho cậu để đón tôi và Bàn Tử, Bàn Tử bị thương rồi.” Giọng Ngô Tà khá gấp gáp, chắc là đã gặp phải chuyện phiền phức gì đó.

“Được, được ạ, Tiểu Tam gia.” Bàn Tử gật đầu mạnh.

“Cậu, bên cậu không gặp phải chuyện kỳ lạ gì chứ?” Ngô Tà dường như cảm nhận được điều gì đó.

Bàn Tử nhìn tên quái nhân chỉ cách mấy mét, đang đi thẳng về phía mình và đám người như ma quỷ, cắn răng, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Không, không có, Tiểu Tam gia, nói đến đây thôi nhé, tôi sẽ cho người đi đón hai người trước.

Tiểu Tam gia, hãy tự chăm sóc tốt bản thân, đừng để Bàn Tử lo lắng.” Nói xong, không đợi Ngô Tà trả lời, Bàn Tử đã cúp điện thoại, rồi tiếp lấy một thanh trường đao sắc bén mà thuộc hạ đưa cho. ...

Trường Bạch Sơn.

Trước Cổng Đồng.

Tô Mộc nhìn Cổng Đồng bắt đầu trở nên hơi mơ hồ, có thể biến mất bất cứ lúc nào, hít sâu một hơi: “Trong mười năm này, có người nào khác đã đến Trường Bạch Sơn, đã vào Cổng Đồng không?” “Tôi sẽ cho người đi hỏi ngay!” Hắc Bối Lão Lục nghiến răng.

Cổng Đồng, sắp biến mất rồi.

Bên trong Cổng Đồng, ẩn chứa bí mật tối hậu, mà bây giờ, không biết là ai, đã vào Cổng Đồng, phá hủy bí mật tối hậu mà Trương Khởi Linh đã canh giữ cả đời.

“Để tôi làm cho.” A Ninh cầm điện thoại vệ tinh, thành thạo liên hệ với những thủ lĩnh binh sĩ vẫn luôn canh giữ quanh Trường Bạch Sơn.

Lãnh địa Trường Bạch Sơn, là nơi mà Tô Mộc đích thân sắp xếp người canh giữ.

Bao nhiêu năm trôi qua, những người này vẫn trung thành với

chính bản thân Tô Mộc.

Lát sau.

A Ninh quay lại, thở dài: "Họ nói họ chưa từng thấy bất kỳ người ngoài nào tiến vào vị trí hiện tại của chúng ta, ngọn núi này." "Vậy, chỉ có hai khả năng." A Ninh tiếp lời nói, "Thứ nhất, nội bộ xuất hiện nội gián.

Thứ hai, người đến quá mạnh, họ không thể phát hiện ra." "Bất kể là nguyên nhân nào trong hai nguyên nhân này, sự canh giữ của họ đều không có tác dụng gì." A Ninh cảm nhận được sự thay đổi cảm xúc của Tô Mộc, bực bội ném điện thoại vệ tinh xuống chân, thầm mắng đám lính gác vô dụng.

Rắc.

Tô Mộc nhấc chân, giẫm chết con côn trùng nhỏ vừa muốn chạy trốn khỏi dưới chân mình.

Tô Mộc cúi đầu nhìn một cái, im lặng không nói.

Hắc Bối Lão Lục trừng lớn hai mắt, nhìn con côn trùng chết dưới chân Tô Mộc: "Cái thứ này trông giống con rết, không phải là thứ nhỏ mà Vạn Nô Vương dùng làm vật trung gian năm đó sao?

Tên Vạn Nô Vương đó năm đó chết trong tay đại ca, sao vẫn còn thứ này ở Trường Bạch Sơn?" Đôi mắt Tô Mộc sâu thẳm: "Quân chủ Đông Hạ Quốc là Vạn Nô Vương, nhưng Vạn Nô Vương không phải là người đứng sau tạo ra Đông Hạ Quốc.

Xem ra thật sự có người đã phá vỡ giới hạn, đến thế giới của chúng ta." Tô Mộc cảm nhận được điều gì đó, quay người nhìn về một hướng nào đó: "Có người lên rồi." Cô con gái này của Nhị Nguyệt Hồng, nhỏ hơn Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú, mấy người thuộc thế hệ thứ ba của Cửu Môn một chút.

Nhưng năm đó, vì bị đe dọa bởi thực lực cứng rắn của đối phương, Giải Vũ Thần mới phải thừa nhận đối phương là đại tỷ đầu của mình.

Vì vậy, khi Ngô Tà, Giải Vũ Thần và những người khác đều đã gần ba mươi tuổi, cô gái này mới hai mươi mấy tuổi.

Cộng thêm người nhà Nhị Nguyệt Hồng vốn dĩ đã trẻ lâu, nên nhìn cô ấy cũng chỉ khoảng mười mấy tuổi.

Tiểu Hồng tuy không trải qua những chuyện gì cùng Ngô Tà và những người khác, nhưng cũng từng nghe nói về những chuyện của Ngô Tà và những người khác.

Biết được vị trí đại khái của Cổng Đồng trong Tam Thánh Sơn mà Ngô Tà và những người khác từng nhắc đến khi cùng nhau vào Trường Bạch Sơn năm đó, nên cô đã lần theo dấu vết của Tô Mộc và những người khác.

Rồi, cô gặp được chính Tô Mộc đang quay người nhìn cô.

Tô Mộc từng gặp một số đứa trẻ của Cửu Môn như Ngô Tà, Giải Vũ Thần, Hoắc Tú Tú, vân vân.

Với người trước mắt này, khi cô ra đời, Tô Mộc cũng từng đi ăn tiệc mừng.

Chương 364

Nhưng bây giờ cô đã trưởng thành thành một cô gái lớn, Tô Mộc tự nhiên đã không còn nhớ rõ thân phận của đối phương.

Thái độ của Hắc Bối Lão Lục đối với khái niệm nam nữ luôn khá giống nhau.

Khi thấy có người vi phạm cấm địa Cổng Đồng, anh ta xắn tay áo muốn lao tới.

Nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt đối phương, cùng với chiếc vỏ đao quen thuộc đeo sau lưng, anh ta nhanh chóng dừng bước.

Là người nhà của mình.

"Nhóc con này lớn thế rồi à?

Lại đây, để Lục gia ôm cái nào." Hắc Bối Lão Lục chu môi, chồm tới.

"Cút." Tiểu Hồng cau mặt, không chút nể nang Hắc Bối Lão Lục.

Tô Mộc cau mày, Hắc Bối Lão Lục khai khiếu từ khi nào vậy?

Lại còn quen biết con gái riêng tư à?

"Ngài, là Tô gia sao?" Tiểu Hồng tự mình bước đến trước mặt Tô Mộc, vừa định tiến thêm một bước thì bị A Ninh bên cạnh cản lại.

A Ninh rút roi dài ra, quất mạnh xuống tuyết, lông mày cau chặt: "Không biết nơi này không cho phép người ngoài đặt chân sao?

Cô đang tìm chết à?" Tiểu Hồng thu lại ánh mắt đang nhìn Tô Mộc, quỳ xuống đất gọn gàng, dập đầu về phía Tô Mộc: "Tôi là con cháu của Nhị Nguyệt Hồng, vì một số lý do đặc biệt mà đến Trường Bạch Sơn, kính mong Tô gia tha thứ." "Con cháu của Nhị Nguyệt

Hồng?" Tô Mộc nghe lời đối phương nói, lúc này mới cảm thấy đối phương và Nhị Nguyệt Hồng quả thực có chút giống nhau.

Nhưng đối với Tô Mộc, người đã quen biết Nhị Nguyệt Hồng từ rất sớm, ở bên nhau rất nhiều năm, thì cô gái này cũng chỉ là trông hơi giống Nhị Nguyệt Hồng, chứ không hề giống đến mức đó.

Khuôn mặt, ngũ quan của Nhị Nguyệt Hồng, chỉ cần là một cô gái xinh đẹp một chút đều có nét tương đồng.

Vì vậy, sự tương đồng về ngoại hình, chưa bao giờ là cách Tô Mộc phán đoán thân phận đối phương.

Vì đối phương là con cháu của Nhị Nguyệt Hồng, nên Tô Mộc cũng không còn lòng đề phòng như trước, dù sao cũng là những người thuộc thế hệ nhỏ hơn, loại người mà anh đã nhìn họ lớn lên.

"Có chuyện gì vậy, lão Nhị đó không tự mình đến, lại để cô nhóc này đến tìm chúng ta." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Lão Nhị...

Khóe miệng Tiểu Hồng khẽ giật giật.

Chỉ có khi Nhị Nguyệt Hồng không có mặt ở đó, Hắc Bối Lão Lục mới dám phóng túng như vậy.

Tuy nhiên, lão Hắc này quả thực giống như lời cha nói, bách vô cấm kỵ, tính cách thẳng thắn.

Tiểu Hồng quỳ trên mặt đất lễ phép chào Tô Mộc xong, từ từ đứng dậy: "Cha và Ngũ gia Ngô Cẩu đều mất tích, Trương Phó Quan bị trọng thương đang điều trị trong bệnh viện." ...

Thành cổ Trường Sa.

Bàn Tử nhìn thuộc hạ nằm ngã trong vũng máu, ngớ người, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Tên điên này lại đáng sợ đến vậy, đám thuộc hạ của anh không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào, đã bị đối phương từng người một giải quyết.

Hơn nữa, thủ đoạn của đối phương tàn nhẫn, đôi tay sắt, dễ dàng xuyên thủng xương cốt và da thịt con người, trực tiếp đánh xuyên tim.

Ngay sau đó, tên quái nhân đã đến trước mặt Bàn Tử.

Bàn Tử đã biết mình không phải đối thủ của đối phương, nhưng vẫn vung thanh khai sơn đao trong tay ra.

Rầm!

Người đàn ông mặc trang phục quan lại cổ đại của một triều đại nào đó nghiêng đầu, nhìn bờ vai mình bị chém trúng, nhưng không hề hấn gì, nhe miệng cười: "Trước đây may mắn, lúc còn sống đã ăn một miếng thịt Thái Tuế, sau đó được trường sinh, bây giờ đã không còn sợ tổn thương do đao kiếm thông thường.

Đây chính là nơi thằng nhãi Trương Khải Sơn ở phải không?

Ta ra đây tìm nó tính sổ, bảo nó ra đây đi." Bàn Tử ném thanh đao trong tay, liếm liếm đôi môi khô khốc.

Hóa ra tên này là đến tìm Phật gia báo thù.

Nhìn thần thái của đối phương, dường như không biết Trương Khải Sơn đã sớm không ở nơi này, gác kiếm quy ẩn.

Bàn Tử hỏi: "Không biết ngài và Phật gia có thù hận gì, tôi không phải người của Phật gia môn, chỉ là người canh gác ở đây, có lẽ, chúng ta hiểu lầm." Người đàn ông vuốt chòm râu ria mép, lắc đầu nói: "Ngày đó ta làm chức sơn thần trên núi, sau đó bị thằng nhãi Trương Khải Sơn đập phá miếu sơn thần của ta, nhốt ta dưới vực sâu không đáy.

Ta tuy không chết, nhưng cũng không thể bò lên khỏi vực sâu đó, trở lại nhân gian.

Ta cũng không biết cụ thể đã qua bao lâu, cuối cùng cũng có người vớt ta lên.

Lên đến nơi, ý niệm đầu tiên của ta, chính là muốn Trương Khải Sơn nếm thử cảm giác bị giam cầm trong vực sâu tối tăm vô tận, không biết ngày tháng, vĩnh viễn không có ngày thoát ra.

Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha." Thịt Thái Tuế.

Từng bị Trương Khải Sơn thu thập, và có thù với Trương Khải Sơn.

Đây là những điểm hữu ích mà Bàn Tử tổng kết được từ lời nói của đối phương.

Bàn Tử không bao giờ là kẻ lỗ mãng như Hắc Bối Lão Lục.

Có thể thống lĩnh cả hắc bạch hai đạo ở Trường Sa, tự nhiên có suy tính của riêng mình.

"Đáng tiếc là ngài đến muộn rồi, Phật gia đã đi nơi khác rồi, không còn ở đây nữa." Bàn Tử nhún vai.

"Vậy thịt Thái Tuế gì đó ăn vào có thể trường sinh bất tử sao?" Bàn Tử kinh ngạc nói.

"Không thể nào!" Người đàn ông biến mất trước mặt Bàn Tử, hóa thành một làn gió xông vào phủ Phật gia. ...

Rầm!

Bàn Tử bị người đàn ông bóp cổ, cứng đờ bị nhấc bổng lên không trung.

Ánh mắt người đàn ông hung ác, mang theo sát khí nồng đậm: "Thằng nhãi Trương Khải Sơn đó trốn ở đâu rồi!

Có phải biết ta muốn đến tìm nó, nên đã trốn đi rồi!" Bàn Tử cảm nhận được sức mạnh cường bạo của đối phương, không có chút sức phản kháng nào.

Khi nhận được điện thoại của Ngô Tà, Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc mình sẽ chết ở đây, cũng coi như không còn hối tiếc gì.

Chương 365

Thiếu oxy, đôi mắt Bàn Tử lập tức đầy tơ máu.

"Hướng đi của những người thuộc thế hệ cũ của Cửu Môn, chúng tôi làm thuộc hạ sao có thể biết được?

Hôm nay ngài có giết tôi, tôi cũng không biết tung tích người ngài muốn tìm." Bàn Tử cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn.

Người đàn ông mặc trang phục cổ nhân từ từ đặt Bàn Tử xuống, ném anh ta dưới chân.

Ở ranh giới cái chết, thần thái và lời nói của Bàn Tử trông không giống như đang lừa dối hắn.

Thế giới này rộng lớn như vậy, muốn tìm một người trong biển người mênh mông thật khó khăn biết bao.

Nếu đến cả Bàn Tử cũng không biết tung tích của Trương Khải Sơn, vậy, còn ai có thể biết được?

"Nếu đã như vậy, thì ngươi cũng không còn tác dụng gì khi sống nữa.

Hãy giết đám thuộc hạ trung thành với Trương Khải Sơn và những người khác trước đã.

Nhìn địa vị của ngươi cũng không thấp, hắn biết được, chắc chắn sẽ không thoải mái đâu." Người đàn ông nhấc chân phải lên, ra thế định giẫm lên đầu Bàn Tử.

Vừa rồi người đàn ông có thể dễ dàng nhấc bổng Bàn Tử nặng hơn trăm cân, một cước giẫm nát đầu Bàn Tử chắc cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Khoan, khoan đã, có lẽ có một người sẽ biết tung tích của Trương Khải Sơn, tôi có thể đưa ngài đi tìm người đó.” Bàn Tử cảm thấy nghẹt thở khi cái chết ập đến, vội vàng kêu lên.

Anh ta chỉ muốn kéo dài thời gian một chút, đừng nói là người trước mắt này lợi hại như vậy, nếu đối phương thực sự muốn tìm Trương Khải Sơn báo thù, anh ta cũng sẽ không dẫn đối phương đi tìm Trương Khải Sơn, gây phiền phức cho Phật gia.

Uuuuuuu...

Đột nhiên, tiếng sói hú vang lên.

Ánh mắt của người đàn ông và Bàn Tử đều lập tức đổ dồn vào một con chó hoang đang đi tới ở đầu phố.

“Là nó...” Bàn Tử nhớ ra con chó này, trước đây nó chưa từng thê thảm như vậy.

Chẳng phải đây là Hồng Hống, con hung thú canh giữ cuối cùng của Kho số Mười Một sao?

Nó không hề rời Trường Sa!

“Thế đạo này, đến cả chó nhìn thấy bản tôn, cũng dám cắn loạn.” Người đàn ông cười lạnh, mạnh mẽ đá bay thanh trường đao của Bàn Tử rơi trên mặt đất.

Thanh trường đao với tốc độ của con người hóa thành mũi tên sắc bén, lao về phía Hồng Hống.

Người đàn ông cúi đầu, tiếp tục nhìn Bàn Tử, há miệng, muốn hỏi thêm vài chuyện khác về Trương Khải Sơn.

“Không phải chó!” Anh ta cố gắng nghiêng người sang phải, cố gắng né tránh cảm giác nguy hiểm từ phía sau, nhưng động tác vẫn chậm một chút, cánh tay phải bị Hồng Hống cắn trúng, một người

một chó đánh nhau trên mặt đất.

Bàn Tử mò ra khẩu súng lục ở thắt lưng, sẵn sàng hỗ trợ Hồng Hống bất cứ lúc nào.

Nhưng khi anh ta đứng dậy, nhìn cảnh một người một chó đang đánh nhau, thì chợt sững sờ.

Toàn bộ bụi bẩn dính trên người Hồng Hống đều biến mất, lộ ra bộ lông đỏ như lửa, thân hình cũng hoàn toàn biến đổi, giống như người sói trong phim Mỹ, đứng thẳng lên, móng vuốt sắc bén như đao kiếm, đang đánh nhau với kẻ thù.

Đây, đây là hình dáng thật của Hồng Hống sao?

Nhưng tại sao Hồng Hống lợi hại như vậy, vẫn không thể giữ được Kho số Mười Một, hơn nữa còn không bảo vệ được Ngô Lão Cẩu.

Mục đích của những người đó khi bắt Ngô Lão Cẩu đi là gì?

"Bị cắn đứt tay còn có thể mọc lại ư?

Cái này, con mẹ nó còn là người sao?" Bàn Tử kinh ngạc nhìn tên quái nhân bị Hồng Hống cắn đứt một cánh tay, rồi nhanh chóng mọc lại.

Đây chắc là lý do năm đó khi Trương Khải Sơn dẫn âm binh trấn áp những tà túy này, tại sao không thể đánh chết đối phương.

Người này đã ăn thịt Thái Tuế trong truyền thuyết, có được khả năng đặc biệt là trường sinh bất tử.

Kẻ địch không thể giết chết, thì khó chơi đến mức nào!

Nhưng Bàn Tử không có cách, không có nghĩa là Hồng Hống không có cách.

Hồng Hống sau khi bị Tô Mộc thu phục và trấn áp, luôn ở bên

cạnh Tô Mộc, trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, gặp phải nhiều kẻ địch khó chơi hơn, nhưng đều sống sót đến bây giờ, nó, tự có chỗ đặc biệt của riêng nó.

"Lớp da lông cứng thật, bất tử bất hủ, ngươi là Cương thi lông đỏ từ vật chết biến hóa thành sao?" Người đàn ông kinh ngạc lớn.

Sức mạnh mà hắn có thể dễ dàng xuyên thủng cơ thể con người, đánh lên người Hồng Hống, lại truyền đến cảm giác đau nhói do phản chấn, hơn nữa còn không cảm thấy Hồng Hống có bất kỳ đặc điểm nào của vật thể sống!

Một kẻ là thân thể bất tử bất diệt, một kẻ thì vốn dĩ đã là vật chết.

Hai bên dường như đều không có giới hạn về thể lực, quyền quyền đến thịt, không thấy một giọt mồ hôi nào.

Cứ đánh như vậy, e rằng tận thế rồi, vẫn còn có thể đánh tiếp.

Đúng lúc người đàn ông thất thần, móng vuốt sắc bén của Hồng Hống xé rách cổ họng hắn, đầu sói há cái miệng như chậu máu, cắn chặt đầu người đàn ông, nhanh chóng quật mạnh trên mặt đất.

Rầm ~ Hồng Hống giật đầu người đàn ông ra, rồi nhanh chóng chạy về phía xa.

Bàn Tử nhìn cơ thể người đàn ông không đầu nhưng vẫn có thể tự hành động, linh cơ chợt lóe, gọi các thuộc hạ khác đến, dùng dây xích sắt trói cơ thể người đàn ông đã mất thị giác, thính giác, khả năng phán đoán và cảm nhận.

"Không có đầu, xem ngươi làm sao mọc ra cái đầu mới.

Tuy không chết, nhưng bây giờ ta có một trăm cách, khiến ngươi còn khó chịu hơn cả chết!

Mẹ kiếp, giết nhiều anh em của lão tử như vậy!" Bàn Tử cũng

không ngờ đối phương mất đầu rồi, sẽ không mọc ra cái đầu khác nữa.

Cũng không ngờ, đối phương không phải là đối thủ của Hồng Hống.

Hồng Hống thông minh và lợi hại như vậy, có thể từ trước mặt nó đi vào Kho số Mười Một, nhưng lại bắt Ngô Lão Cẩu đi, chẳng phải là càng ghê gớm hơn sao?

Sau khi an toàn, Bàn Tử lại gọi điện cho Ngô Tà, báo cáo tin tức xảy ra ở Trường Sa cho Ngô Tà.

Ngô Tà phân tích một lát, cuối cùng đưa ra một khả năng.

Ngô Tà nói, trong tay Ngô Lão Cẩu nắm giữ ít nhất hàng trăm vị trí cổ mộ, hơn nữa có một số là cấp độ tương tự như Cây Đồng Tần Lĩnh, Cung Lỗ Vương Thất Tinh.

Truyền thuyết nói rằng những lăng mộ này đều ẩn chứa những bí mật kỳ lạ, có lẽ, những người bắt Ngô Lão Cẩu đi, chính là đang tìm những thứ này.

Chương 366

“Tôi vừa hỏi bạn bè trên đạo, bên Tần Lĩnh cách đây một thời gian, có người nhìn thấy Cây Đồng, sau đó không biết bị ai mang đi.

Xem ra, mục đích của bọn chúng hẳn là những thứ này.” Giọng Ngô Tà truyền đến trong điện thoại, thở dài.

Người khác không biết tác dụng cụ thể của Cây Đồng Tần Lĩnh, nhưng Ngô Tà thì biết.

Cây đó có thể tạo ra và sao chép linh thể người chết.

Có được Cây Đồng đó, chẳng khác nào có được một đội quân vong linh bất tử!

Bàn Tử xử lý xong tên quái nhân đến gây rắc rối xong, liền đến Kho số Mười Một.

Kho số Mười Một đã được sắp xếp lại một lần, những thứ bị mất đều đã được ghi lại trong hồ sơ.

Lần này Bàn Tử đến là để kiểm tra những vụ án kỳ lạ từng xảy ra dưới tay Trương Khải Sơn năm đó.

Đồng thời cũng là để đề phòng lần sau lại xuất hiện loại quái nhân này, anh ta có thể có sự chuẩn bị.

Dù sao người đến nói, trước đây hắn từng giao chiến với Trương Khải Sơn.

Bàn Tử tìm kiếm những vụ án kỳ lạ được Trương Khải Sơn ghi lại trong hồ sơ, sau khi tra cứu từng cái một, cuối cùng đã tìm thấy tài liệu về tên quái nhân vừa rồi suýt giết chết anh ta. 【Mã vụ án 00983 Tên: Sơn Thần trấn Hà Nguyên (giả) Chủng tộc: Người Tuổi: Không rõ Lý do trở thành Sơn Thần: Xưa kia dân làng ngu muội, sau khi

chứng kiến thủ đoạn chặt tay mọc lại của đối phương, liền coi là thần linh, cúng bái.

Nguyên nhân cơ bản là, người này do cơ duyên xảo hợp, ăn phải thần vật 'Thái Tuế' trong truyền thuyết, từ đó có được đặc điểm thể chất chặt tay mọc lại, tuổi thọ kéo dài.

Lý do trấn áp: Vật này sau khi trở thành 'Sơn Thần', trong vòng trăm ngày ngắn ngủi đã làm hại hàng trăm cô gái ở các thôn trấn lân cận, trong đó không thiếu trẻ nhỏ, ức hiếp dân lành...

Phụ lục: Đã hoàn thành trấn áp Ký tên: Trương Khải Sơn Con dấu: Lão Cửu Môn】 Bàn Tử nhìn nội dung vụ án được ghi chép ở trên, cũng nhìn thấy bức họa 'Sơn Thần' mà Trương Khải Sơn đã cho người lưu lại lúc bấy giờ, lúc này mới xác nhận rằng tài liệu này quả thực đến từ tên quái nhân vừa rồi suýt giết chết anh ta.

Những tài liệu kỳ lạ và linh dị như vậy còn rất nhiều.

Chủ nhân của những vụ án được ghi chép trong sách này, phần lớn đều đã bị đánh chết, hoặc bị trấn áp, hoặc bị bắt giữ.

"Bị bắt rồi, vị trí giam giữ sao không ghi rõ ràng?

Chẳng lẽ lúc đó, Lão Cửu Môn còn có những bí mật khác?" Bàn Tử nghi hoặc cau mày, trước đây anh ta là người của Ngô Tam Tỉnh, cũng coi như là phục vụ cho Ngô gia.

Sau khi Ngô Tà trở thành Tam gia mới, liền kể phần lớn chuyện của Ngô gia và Lão Cửu Môn cho Bàn Tử.

Nhưng lại chưa từng nhắc đến những vụ án này và những chuyện đằng sau vụ án đó.

Bàn Tử không hiểu, lại gọi điện thoại cho Ngô Tà, người đã lên xe.

Nhưng Ngô Tà nói, chính mình cũng không biết chuyện Trương Khải Sơn làm những việc này năm đó, những chuyện này, có lẽ thế hệ cũ, hoặc chính người của môn phái Trương Khải Sơn mới biết.

Thế là, Bàn Tử lại gọi điện thoại cho Ngô Nhị Bạch, người lúc này vẫn đang bận tối mắt tối mũi.

Ngô Nhị Bạch nhận được điện thoại của Bàn Tử xong, tìm đến những người thuộc thế hệ con cháu của binh lính thân cận của Trương Khải Sơn năm xưa, rồi từ miệng đối phương biết được, năm đó Trương Khải Sơn quả thực từng dẫn âm binh, với thân phận thiếu soái trấn áp rất nhiều quỷ dị, nhưng nơi giam giữ cuối cùng, thì chỉ có một mình Trương Khải Sơn biết.

Bởi vì sau khi Trương Khải Sơn bắt được những quỷ dị đó, không bao giờ cho binh lính thân cận đi theo mình, mà chỉ cùng với Phó Quan Trương Nhật Sơn và những người khác mang quỷ dị rời đi.

Tức là, bây giờ người duy nhất biết chuyện này, có lẽ cũng chỉ có Trương Nhật Sơn vẫn đang hôn mê.

Nhưng tình hình của Trương Nhật Sơn lại rất tồi tệ, nhất thời nửa khắc không tỉnh lại được.

Đồng thời.

Ở một tỉnh nào đó, một tin tức kinh người nhanh chóng lan truyền trong dân gian.

Do trận đại hạn hán năm nay, những vết nứt đã xuất hiện ở phía trên Lăng Long Quân, khu vực bảo vệ từ trước đến nay.

Có người nhìn thấy vào ban đêm, trong những vết nứt này luôn lấp lánh ánh sáng kỳ dị, những ánh sáng này, ma mị in trên mây.

Lăng Long Quân, một lăng mộ của Thủy Hoàng Đế mà kể từ khi được phát hiện, ngoài những bức tượng binh mã dũng ở ngoại vi

được tìm thấy, không còn bất kỳ tiến triển nào khác, dường như sắp giải mã được bí ẩn của nó trong năm nay. ...

Trên Trường Bạch Sơn.

Hắc Bối Lão Lục chán nản giải quyết những con côn trùng không ngừng xuất hiện dưới chân, ánh mắt đảo khắp nơi, dường như muốn tìm kiếm gì đó.

Phía sau Hắc Bối Lão Lục, Tiểu Hồng kể những chuyện mình biết cho Tô Mộc.

A Ninh đứng một bên lắng nghe, không nói bất kỳ lời nào.

Tô Mộc nghe xong chuyện, đỡ trán, bất lực cười khổ.

"Nếu không có gì bất ngờ, thì chắc là nơi đó đã xảy ra chuyện.

Sau khi thời đại mới đến, tôi đã không còn quản những thứ đó nữa.

Chắc là có người đã phá hủy nơi đó, thả những thứ loạn xạ này ra ngoài." Tô Mộc bất lực thở dài.

Đề xuất xây dựng nhà tù giam giữ quỷ dị ban đầu là do anh liên kết với công ty đô thị đó sắp xếp, nhà tù được xây dựng, Tô Mộc cũng đã góp một phần sức lực.

Đối với những nơi như vậy, sức hấp dẫn đối với người thường thực sự quá lớn, trước đây anh đã không nghĩ đến điều này.

"Ngoài Trường Bạch Sơn ra, còn có một khu vực cấm khác, hãy đến đó xem trước đã." Tô Mộc gật đầu.

"Nơi nào?" Tiểu Hồng vẻ mặt khó hiểu.

"Thần Nông Giá, nhà tù dưới lòng đất ban đầu được xây dựng ở nơi đó.

Truyền thuyết nói rằng có người rừng xuất hiện, chỉ là lúc đó dùng để hù dọa người dân gần đó, không muốn họ lại gần nơi đó.

Bây giờ xem ra, hẳn là bên đó đã xảy ra chuyện.

Chỉ đáng tiếc, những người cầm quyền hiện tại, tôi đã không thể liên lạc được nữa...

À phải rồi A Ninh, hãy tung tin ra ngoài đi, cứ nói rằng người năm đó đã trở lại, muốn báo thù, hay sao đó, cứ đến tìm tôi.

Sau khi xuống núi, hành tung cũng không cần phải che giấu nữa, cứ tung ra, để những người muốn biết đều biết...” “...” Thứ tự các Môn của Lão Cửu Môn, trên thực tế không đơn giản như những con số mà người thường nhìn thấy.

Các Đề Đốc Cửu Môn đều đến từ các gia tộc truyền thừa cổ xưa.

Chương 367

Cửu Môn cũng không chỉ là người đứng đầu danh sách, thì nhất định sẽ là trụ cột của Cửu Môn.

Chuyện này, Tô Mộc cũng chỉ biết được sau khi đã thân thiết với những người thuộc thế hệ Cửu Môn đó.

Trước đó, Tô Mộc đã biết Lão Cửu Môn được chia thành Thượng Tam Môn, Bình Tam Môn và Hạ Tam Môn.

Thượng Tam Môn là quan, Bình Tam Môn là tặc, Hạ Tam Môn là thương.

Ngoài những điều này ra, sau này Tô Mộc mới biết, hóa ra thứ tự các Môn trong Cửu Môn còn có một tầng ý nghĩa khác.

Môn thứ nhất, chữ 'Nhất' viết ra 'một nét ngang dài', tức là quán xuyên Cửu Môn, đóng vai trò dẫn đầu.

Môn thứ hai, chữ 'Nhị' viết ra 'trên ngắn dưới dài', câu này có ý nghĩa là, khi Môn chủ Môn thứ hai còn tại thế, luôn sẽ gặp phải thuộc hạ có nhiều điểm mạnh hơn mình, đây là vận mệnh của Môn thứ hai.

Môn thứ ba, chữ 'Tam' viết ra ngang như chữ 'Xuyên', kể từ khi các Đề Đốc Cửu Môn được thành lập, Môn thứ ba luôn nổi tiếng với sự tàn nhẫn, đây là số mệnh của Môn thứ ba.

Môn thứ tư, chữ 'Tứ' viết ra bốn góc vuông vắn, Môn thứ tư luôn là một Môn tận chức tận trách, bản phận trung thực.

Nếu phá vỡ vận mệnh này, sẽ bị người khác thay thế.

Môn thứ năm, chữ 'Ngũ' viết ra nửa chữ 'Tiếu'...

Môn thứ sáu, chữ 'Lục' viết ra ba chấm 'một nét ngang dài'...

Môn thứ bảy, chữ ‘Thất’ viết ra ‘phượng hoàng’ đơn giương cánh...

Môn thứ tám, chữ ‘Bát’ viết ra chia ‘âm dương’...

Môn thứ chín, chữ ‘Cửu’ viết ra là ‘kim câu độc điếu’... ...

Tô Mộc không thuộc bất kỳ Môn nào trong các Đề Đốc Cửu Môn, theo lý mà nói, đứng ngoài Cửu Môn, thuộc về Môn thứ mười.

Khi Tô Mộc cùng Lão Cửu Môn kề vai sát cánh, Tề Thiết Chủy từng nói cho Tô Mộc những câu tục ngữ thuộc nội bộ Đề Đốc Cửu Môn.

Năm đó Tề Thiết Chủy nói, ngoài những câu tục ngữ nội bộ Cửu Môn ra, thực ra còn có tục ngữ của Môn thứ mười.

Tục ngữ của Môn thứ mười chính là ‘chữ Thập viết ra một nét ngang một nét dọc đứng ở trung tâm!’ Ý nghĩa trong đó vô cùng vi diệu.

Thứ tự các Môn Đề Đốc Cửu Môn và những câu tục ngữ này, ngoài ra còn có những lời nói khác ẩn chứa trong đó.

Ví dụ như tục ngữ của Môn thứ nhất. ‘Chữ Nhất thêm nét đọc là Đinh, Đinh Lang khắc gỗ gửi gắm nhiều mẹ’.

Trương Khải Sơn năm đó chính là để giành lại danh dự cho cha mình, người đã thất bại trong cuộc tranh giành tộc trưởng Trương gia, vì vậy mới tòng quân, mới đến Trường Sa, trở thành Đề Đốc Môn thứ nhất của Cửu Môn. ‘Chữ Nhị thêm nét đọc là Thổ, Thổ địa gia vồ kiến mã, nó đang hoảng sợ’.

Nhị Nguyệt Hồng thành công vì Trần Bì, thất bại cũng vì Trần Bì. ‘Chữ Tam thêm nét đọc là Vương’.

Môn thứ ba của Bán Tiệt Lý, chỉ có một Vương! ‘Chữ Tứ thêm

nét vẫn đọc là Tứ, Tứ Châu thành thủy mẫu hoa phu lang'.

Môn thứ tư xuất phát từ 'Thủy', sau đó chết vì 'Thủy'. 'Chữ Ngũ thêm nét vẫn đọc là Ngũ, Ngũ Tử Tư bảo vệ sông Trường Giang'.

Môn của Ngô Lão Cẩu, có thể bảo vệ truyền thừa hương hỏa cuối cùng của Cửu Môn. 'Chữ Lục thêm nét đọc là Đại, Đại đao Quan Thắng danh tiếng vang'.

Môn của Hắc Bối Lão Lục toàn là võ phu. 'Chữ Thất thêm nét trắng đọc là Tạo, Điền Tam Tẩu chia gia đánh Tạo Vương'.

Hoắc gia luôn muốn chia gia, và luôn có mâu thuẫn với Môn thứ nhất. 'Chữ Bát thêm nét đọc là Công.

Công đạo nhân như Tống Giang'.

Môn của Tề Thiết Chủy, vì nghĩa mà đi đầu. 'Chữ Cửu thêm nét đọc là Hoàn, Hoàn Tán cao đan Dược Vương nếm'.

Là Môn cuối cùng trong các Đề Đốc Cửu Môn, thực chất lại mang trên mình nhiệm vụ khác.

Trên đây, chính là khái quát về những bí mật nội bộ của các Đề Đốc Cửu Môn.

Tô Mộc biết không nhiều về phong thủy thuật số, anh có thể hiểu một số ý nghĩa của những câu tục ngữ lưu truyền nội bộ Đề Đốc Cửu Môn, nhưng việc khai quật ra bí mật nguyên thủy nhất của Đề Đốc Cửu Môn, vẫn chưa thể tìm ra.

Hiện nay thế đạo lại trở nên hỗn loạn, thiên cơ mờ mịt.

Việc những người thuộc Đề Đốc Cửu Môn mất tích một cách kỳ lạ, có lẽ có liên quan đến nội dung này.

A Ninh, Hắc Bối Lão Lục, và Tiểu Hồng con gái của Nhị Nguyệt Hồng bên cạnh Tô Mộc, chỉ thấy Tô Mộc với vẻ mặt suy tư, thần sắc

nghiêm túc.

Tô Mộc nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng tên Hắc Bối Lão Lục này chắc sẽ không biết, nhiệm vụ 'Dược Vương' luôn tồn tại trong các Đề Đốc Cửu Môn rốt cuộc là gì.

"Xuống núi trước đã, về Trường Sa trước." Tô Mộc chậm rãi nói ra câu này.

Bất ngờ xuất hiện những chuyện này có liên quan đến Đề Đốc Cửu Môn, vì chuyện của Đề Đốc Cửu Môn bắt đầu từ thành Trường Sa, vậy, cứ bắt đầu điều tra từ thành Trường Sa.

Trên đường xuống núi.

Tô Mộc hiếm khi hỏi Hắc Bối Lão Lục về một số trải nghiệm chi tiết khi anh ta từ Quan Đông đến thành Trường Sa năm đó.

Bởi vì Tề Thiết Chủy năm đó từng nói, khi đám người Lão Cửu Môn còn chưa tập hợp, câu tục ngữ này tổ tiên anh ta đã bắt đầu truyền lại.

Chương 368

Tức là, Tề Thiết Chủy đã sớm biết thành Trường Sa sau khoảng thời gian đó, sẽ do chín người đó thống lĩnh, cũng đã đoán được thân phận của các thành viên trong đám người Lão Cửu Môn năm đó.

Hắc Bối Lão Lục vuốt cằm, nhận lấy thanh bội đao từ tay Tiểu Hồng: "Năm đó Quan Đông hạn hán, khắp nơi không có cơm ăn, cha tôi chết vì làm việc quá sức trong nhà địa chủ, mẹ tôi treo cổ tự sát, sau đó tôi bắt đầu ra ngoài giang hồ thôi, đánh đấm mãi, thì đến Trường Sa." Tô Mộc lại hỏi: "Khi cậu sinh ra, có chuyện kỳ lạ nào xảy ra không?" Hắc Bối Lão Lục lắc đầu: "Có gì kỳ lạ đâu, thời đó đứa trẻ nào cũng như nhau thôi.

Chỉ là tôi từ nhỏ thể chất tốt hơn một chút, có sức lực, đánh nhau không sợ chết..." "Khoan đã, cậu vừa nói cha cậu chết vì làm việc quá sức trong nhà địa chủ?" Tô Mộc cau mày.

Tên Hắc Bối Lão Lục này trông không giống loại người sẵn lòng làm thuê cho người khác, mà giống như một người sinh ra đã thuộc về thế giới xã hội đen.

"Đúng vậy!" Hắc Bối Lão Lục vẫn chưa hiểu đạo lý trong đó.

"Tôi hơi hiểu rồi." Tô Mộc gật đầu.

Hắc Bối Lão Lục sinh ra có lẽ đã mang số mệnh của Môn thứ sáu trong các Đề Đốc Cửu Môn, khác biệt với những người khác.

Bây giờ, những chuyện được ghi chép trong tục ngữ của Đề Đốc Cửu Môn đã lần lượt xảy ra với những người thuộc Lão Cửu Môn.

Nếu không có tục ngữ mới nào khác, thì có phải điều đó có nghĩa là, thế hệ Lão Cửu Môn của họ, sẽ là thế hệ cuối cùng của Đề Đốc

Cửu Môn.

Không!

Tục ngữ của Môn thứ chín, vẫn chưa xuất hiện trong người Giải gia.

Tô Mộc không ngừng suy nghĩ về những câu tục ngữ liên quan đến Đề Đốc Cửu Môn trong đầu, suy nghĩ lan man.

Theo lời dặn dò của Tô Mộc, tin tức Tô Mộc từ Trường Bạch Sơn xuống núi, không hề che giấu, đã được truyền đến tai những người vẫn luôn dò la tin tức của Tô Mộc.

Tô Mộc bảo Hắc Bối Lão Lục và A Ninh thử liên hệ với những người thuộc Lão Cửu Môn còn có thể liên lạc được.

Kết quả chỉ nhận được tin tức của Hoắc Lão Thái và Tề Thiết Chủy.

Trương Khải Sơn đã rời khỏi nơi định cư, cả nhà không biết đã đi đâu.

Nơi ở của Nhị Nguyệt Hồng một mảnh tan hoang, giống như đã xảy ra đánh nhau, nhưng không thấy Nhị Nguyệt Hồng và những người bên cạnh có thương vong, đại khái là đã bị bắt đi.

Nơi định cư của Bán Tiệt Lý luôn rất ít người biết, bao gồm cả Hắc Bối Lão Lục, Tô Mộc và những người khác, vì vậy tạm thời không thể liên lạc được.

Trần Bì và đám người Lão Cửu Môn không hợp nhau, sống chết không rõ.

Chuyện Ngô Lão Cẩu ẩn náu trong Kho số Mười Một bị bại lộ, bị người ta xông vào Kho số Mười Một bắt đi, hơn nữa còn lấy đi những thứ khác trong Kho số Mười Một.

Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh Tô Mộc, vì vậy không gặp phải chuyện phiền phức gì.

Hoắc gia định cư ở Kinh Đô, nơi gần trung tâm quyền lực nhất, nhất thời nửa khắc cũng sẽ không xảy ra bất kỳ bất ngờ nào khác.

Tề Thiết Chủy du ngoạn khắp nơi, là người kém có cảm giác tồn tại, cảm giác đe dọa nhất trong Lão Cửu Môn, vì vậy cũng không ai đi tìm phiền phức của ông ta.

Giải gia gặp phải khủng hoảng kinh tế đồng thời, còn bị cấp trên điều tra gắt gao, một mớ hỗn độn.

Tin tức mà Tô Mộc bảo Hắc Bối Lão Lục và A Ninh truyền bá cho Lão Cửu Môn chính là: về Trường Sa.

Hắc Hạt Tử cũng nhận được tin tức từ phía Tô Mộc, đã từ bỏ nhiệm vụ treo thưởng đang thực hiện, đang gấp rút đến Trường Sa.

Trương Khởi Linh vẫn không có tin tức gì, người này chỉ có thể tự mình xuất hiện, nếu không thì khó lòng triệu hồi cậu ta.

Ngô Tà nhận được tin tức, cũng đang gấp rút đến Trường Sa, mang theo Bàn Tử bị thương.

Trương Nhật Sơn vẫn đang hôn mê, chưa tỉnh lại.

Những người còn lại của Cửu Môn, đại khái cũng chỉ có bấy nhiêu.

A Ninh đang lái xe, giọng Ngô Tà vang lên trong hệ thống âm thanh trên xe, vừa rồi A Ninh đã gọi điện cho cậu ta.

Giọng Ngô Tà hơi u buồn, chậm rãi vang lên: "Lai lịch của Cửu Môn, tôi cũng chỉ biết đại khái, chi tiết cụ thể tôi nghĩ trong nhà tôi chỉ có Tam Thúc và ông nội biết rõ hơn.

Trong Cửu Môn, người biết rõ nhất những chuyện này, hẳn là

Hoắc gia, và cả Tứ gia của Thủy Hoàng ngày xưa, họ là Đề Đốc Cửu Môn ban đầu.

Các gia tộc khác của chúng ta, đều là người ngoài, sau này mới định cư ở Trường Sa.

Tô gia chắc chắn biết những điều này.

Hồi nhỏ tôi nghe Tam Thúc nói, các Đề Đốc Cửu Môn nguyên thủy, ngoài Tứ Môn và Bát Môn ra, các Môn khác đều đã biến mất trong dòng chảy lịch sử..." Giọng Ngô Tà rất bình tĩnh, cho dù sau nhiều ngày, lại một lần nữa nhận được điện thoại của người đàn ông mà cậu ta từng coi là thần tượng.

Chắc là, những năm qua Ngô Tà đã nhìn thấu, đã trải qua nhiều chuyện.

Dù sao Trương Khởi Linh lại mất tích thêm mấy năm, để tìm Trương Khởi Linh, cậu ta từ một thiếu niên ngây thơ ban đầu, trở thành người đàn ông được mệnh danh là Tà Đế trong Cửu Môn hiện tại.

Hoắc gia.

A Ninh gọi điện cho một cô gái mà cô luôn không mấy sẵn lòng liên hệ, Hoắc Tú Tú.

Ngay sau đó, giọng Hoắc Tú Tú vang lên: "...Đề Đốc Cửu Môn, trên thực tế không phải lúc nào cũng tiếp nối thân phận huyết mạch của họ, đây chỉ là một cách gọi chung.

Rất kỳ lạ, Cửu Môn thiếu đi một Môn, sẽ có một Môn mới xuất hiện để thay thế, đời đời đều như vậy.

Chỉ là thế hệ của Cô Nãi Nãi là kiệt xuất nhất, vì vậy bây giờ phần lớn mọi người chỉ nhớ đến thế hệ Đề Đốc Cửu Môn của Cô Nãi Nãi.

Đề Đốc Cửu Môn đã tồn tại rất lâu rất lâu, không phải là chức quan, mà là một tổ chức đặc biệt tồn tại trong dân gian.

Trong tộc từng ghi chép, Đề Đốc Cửu Môn xưa kia có thể dễ dàng lật đổ chính quyền thời kỳ phong kiến.

Là tồn tại dựa vào dân, nhưng cao hơn triều đình.

Tại sao lại có bản lĩnh như vậy, Cô Nãi Nãi nói, có lẽ có liên quan đến việc Cửu Môn đều là 'thợ thủ công', hahaha..." Hoắc Tú Tú biết Tô Mộc ở bên cạnh A Ninh, vì vậy khi nhận được điện thoại của A Ninh, cô ấy biểu hiện vô cùng vui vẻ.

"Hoắc gia, có biết chuyện 'Dược Vương' không?" Tô Mộc đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Tô, Tô ca ca, quả nhiên anh ở bên cạnh.

Dược Vương, Dược Vương là gì, Cô Nãi Nãi chưa từng nói với em, có cần hỏi Cô Nãi Nãi không?" Hoắc Tú Tú hơi kích động.

Lát sau.

Giọng Hoắc Tiên Cô vang lên: "Chuyện Dược Vương, hồi tôi còn rất nhỏ, từng nghe người thế hệ trước nhắc đến, nhưng trong gia tộc lại không có bất kỳ ghi chép nào về phương diện này.

Tôi nhớ từ Dược Vương xuất hiện, là năm đó..." ...

Chương 369

“Có khả năng nào, những người tấn công chúng ta, và những người tấn công ông nội cậu là cùng một nhóm không?” Bàn Tử nằm ở ghế sau, cánh tay bó bột, khóe miệng còn vết bầm, xem ra bị thương không nhẹ.

Ngô Tà lái xe, đôi mắt vẫn trong trẻo như trước, chỉ là trong sự trong trẻo này có thêm một chút cảm xúc khác biệt, khiến người ta nhìn vào, sẽ không còn cảm thấy đây là một thiếu niên ngây thơ vô tội, mà là một người đàn ông đã trải qua nhiều kinh nghiệm phong phú.

“Bọn chúng đều biết sự tồn tại của Lão Cửu Môn chúng ta, còn biết tin tức ông nội tôi và những người khác vẫn còn sống trên đời, tuyệt đối không phải là kẻ địch thông thường.

Bọn chúng nhìn thấy Hắc Kim Cổ Đao trong tay tôi liền bắt đầu rút lui, rất rõ ràng, bọn chúng cũng biết Tiểu Ca, và lo lắng Tiểu Ca ở bên cạnh chúng ta, vì vậy mới chỉ dừng lại ở đó.

Xem ra chuyện bắt đầu trở nên phiền phức rồi.” Ngô Tà nhẹ giọng nói, đồng thời cũng đang phân tích kiếp nạn mà Lão Cửu Môn đang gặp phải lúc này.

Ngô Tà lái xe, ghế phụ không có ai, nhưng lại đặt một vật dài được bọc vải đen.

Đó chính là vũ khí thân thiết mà Trương Khởi Linh để lại cho cậu ta dùng để phòng thân khi rời đi, Hắc Kim Cổ Đao.

Thân thủ của Ngô Tà trong nhóm ba người luôn là kém nhất.

Thế nhưng hiện tại cậu có thể dẫn theo Bàn Tử thoát khốn, sau khi Bàn Tử bị thương vẫn có thể ngăn chặn kẻ địch mà không hề hấn

gì, thân thủ tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Liếc qua thanh Hắc Kim Cổ Đao, đôi tay Ngô Tà đang siết chặt vô lăng hơi run rẩy.

Cho dù hiện tại đã đạt tới thành tựu, địa vị và năng lực như thế này, cậu vẫn tự cảm thấy mình không bằng Tiểu Ca lúc mới xuất đạo năm đó.

Rốt cuộc phải trải qua những gì mới khiến Trương Khởi Linh khi đó lạnh lùng và mạnh mẽ đến vậy? "Tôi nói này Ngô Tà, lái xe thì lo mà lái cho hẳn hoi, đừng có phân tâm.

Nếu không phải Bàn gia tôi bị thương thì cái xe này ít nhất cũng phải để tôi lái, với cái tốc độ này của cậu thì bao giờ chúng ta mới về đến Trường Sa được?

Đừng quên trên xe chúng ta còn có thương binh đấy, cậu xem đi, xem đi..." Trong Thiết Tam Giác, người duy nhất không có bất kỳ thay đổi nào cũng chỉ có Bàn Tử, năm tháng chẳng hề làm tính cách của anh ta thay đổi chút nào.

Tiểu Ca, rốt cuộc anh đã đi đâu rồi...

Thành Trường Sa.

Phan Tử kể lại những chuyện đã xảy ra cho người đàn ông đang ngồi trước mặt.

Theo lý mà nói, nếu anh ta gọi Ngô Tam Tỉnh là Tam gia, thì người đàn ông trước mắt này hẳn phải là nhân vật cấp tổ tông rồi.

Nhưng bao nhiêu năm trôi qua, người này trông còn trẻ trung hơn cả Trương Nhật Sơn.

Vì vậy anh ta cũng chỉ có thể thốt ra một câu "Tô gia" để biểu thị sự tôn kính, và sự tôn kính này là phát ra từ tận xương tủy.

Thập Nhất Thương.

Ngồi phía sau bàn làm việc, hai bên là Hắc Bối Lão Lục, A Ninh cùng những người khác, Tô Mộc đang cầm một cuốn sổ tay.

Cuốn sổ này ghi chép mã số của những món đồ bị mất trong Thập Nhất Thương.

Chỉ có mã số thôi.

Đồ vật bên trong Thập Nhất Thương, bao gồm cả Ngô Tà cũng không có quyền hạn để tra cứu tìm hiểu, cho nên cụ thể mất cái gì, chỉ có người thuộc thế hệ Lão Cửu Môn mới biết.

Tô Mộc cũng là một trong số ít người biết những món đồ mang mã số này là gì.

Dù sao năm đó cậu cũng tham gia vào những chuyện này.

Mã số 00371, mất.

Mã số 00644, mất.

Mã số 00813, mất...

Đồ bị mất không ít, thương vong nhân viên lại càng không cần phải nói. "Di thể thật sự của Tân Truy ở Mã Vương Đôi, bản đồ tầng một và tầng hai của Cửu Tầng Yêu Tháp, ghi chép sự kiện Hoàng Diên Thu..." Tô Mộc tùy ý đọc ra tên thật của những món đồ bị mất như đếm bảo vật trong nhà.

Những người hiểu biết đều rõ những thứ này thần kỳ và ly kỳ đến mức nào.

Người ngoài có thể không biết bí mật về Chung Cực sau cánh cổng thanh đồng, nhưng đối với những chuyện này thì trên mạng vẫn có dấu vết để tìm.

Phan Tử cau mày: "Chẳng phải thi thể nữ ở Mã Vương Đôi đang

để trong bảo tàng sao?" Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh cười hắc hắc: "Cái xác đó là giả đấy, di thể thật của Tân Truy đã bị chúng tôi mang về rồi.

Năm đó lúc phát hiện ra Mã Vương Đôi, đại ca đã dẫn chúng tôi tới đó, lũ người kia thì biết cái quái gì chứ!

Tân Truy đó không chỉ ngàn năm không nát, mà còn có hơi thở của người sống, giống hệt như Tiểu Tinh Tuyệt năm đó..." Hắc Bối Lão Lục đang định nói tiếp thì chợt thấy ánh mắt của Tô Mộc, thế là ngượng ngùng dừng lại.

Nói càng nhiều sai càng nhiều.

Rất hiển nhiên, Tô Mộc không muốn có thêm nhiều người biết về những chuyện đã xảy ra năm đó.

Bởi vì người của Lão Cửu Môn chính là vì biết những chuyện đó nên mới mất tích. "Vậy Tô gia, những người đó rốt cuộc đang tìm cái gì?" Phan Tử sau đó đã suy nghĩ rất lâu, vẫn không hiểu tại sao vào giai đoạn này lại có người triển khai hành động nhắm vào Cửu Môn.

A Ninh lạnh lùng đứng bên cạnh: "Tuy đã qua nhiều năm như vậy, nhưng có lẽ vẫn là vấn đề ban đầu thôi, trường sinh.

Những chuyện này đều có một điểm chung, đó là ẩn chứa bí mật có thể khiến con người ta trường sinh bất tử." Mặc dù có rất nhiều quái vật có tuổi thọ lâu dài, nhưng thực tế trên đời không có sự trường sinh bất tử thật sự.

Câu này A Ninh không nói ra.

Còn về việc hạng người nào đang tìm những thứ này, mọi người đều nhìn về phía Tô Mộc, có lẽ chỉ có người bước ra từ thời đại đó mới biết được.

Tô Mộc gấp cuốn sổ tay lại, sau đó ngẩng đầu nói: "Hồng Hống

cũng mất tích đúng không?

Đáng tiếc nhà họ Ngô đã không còn ai nghe hiểu được tiếng thú vật, nhưng tôi đã xuất hiện ở Trường Sa, nó chắc chắn sẽ quay lại.

Có một số chuyện, tôi cần phải gặp Hồng Hống mới biết được." "Tiểu Tam gia và Bàn Tử đang trên đường trở về, Hội trưởng đang hôn mê, nghe nói bị người ta rút mất một nửa lượng máu trong cơ thể..." Phan Tử tiếp tục báo cáo những tình hình mà anh ta nắm bắt được. "Máu Kỳ Lân có thể giải bách độc, có thể kéo dài tuổi thọ." Tô Mộc đưa ra đáp án cho Phan Tử.

Vì Ngô Tà và Hắc Hạt Tử vẫn chưa tới, Tô Mộc tạm thời chưa có hành động gì khác.

Năm đó bọn họ có quá nhiều kẻ thù, hiện tại muốn biết rốt cuộc là kẻ nào đang âm thầm đối phó với mình, nhất thời Tô Mộc cũng không rõ lắm.

Ở thành Trường Sa cũ luôn có một khoảng sân chưa bao giờ bán hay cho thuê, ngay cả trong thời kỳ hỗn loạn cũng không ai dám đặt chân vào.

Chương 370

Đó chính là khu biệt viện trước mặt Tô Mộc.

Tô Phủ.

Đây là tấm biển do Cửu Môn năm xưa mua lại cho cậu, nhờ một vị lão tiên sinh rất nổi tiếng ở địa phương đề bút.

Khác với những căn nhà cổ khác, trước cửa Tô Phủ đặt hai bức tượng đá một rồng một phượng, chứ không phải tượng sư tử đá như nhiều nơi khác.

Khi bước vào sân, Phan Tử đứng bên cạnh bắt đầu kể về chuyện "Sơn Thần" tìm đến gây rắc rối cho Trương Khải Sơn ở Trường Sa cách đây không lâu.

Hắc Bối Lão Lục thấy Tô Mộc không có ý định mở lời, bèn thay cậu trả lời: "Cái thời đó, loại ngưu quỷ xà thần nào cũng dám tự xưng là thần linh, chuyện ly kỳ quái đản nhiều vô kể.

Phật gia chính là đi xử lý những chuyện rắc rối đó nên mới đắc tội đối phương, chẳng có gì lạ cả.

Tiếc là hôm đó lão tử không có mặt, đúng là loại mèo khen mèo dài đuôi nào cũng dám đến tìm chúng ta gây sự." Phan Tử thắc mắc: "Thịt Thái Tuế thật sự thần kỳ như vậy sao?" Hắc Bối Lão Lục nhe răng cười: "Thứ thần kỳ còn nhiều lắm.

Có một lần, chúng tôi đi đến lưu vực Hoàng Hà, gặp phải một con cá lớn bằng cả tòa nhà, con cá đó toàn ăn thịt, đao kiếm thông thường không thể làm nó bị thương mảy may..." Những người xung quanh vẫn nói cười, ồn ào như năm nào.

Nhưng thời thế đổi thay, lần nữa trở lại thành Trường Sa, trở lại

căn sân nơi khởi đầu này, tâm trạng Tô Mộc không khỏi trở nên phức tạp.

Chớp mắt một cái, thời đại Lão Cửu Môn đã lụi tàn.

Tô Mộc đứng giữa sân, chắp tay sau lưng, quan sát môi trường vừa quen thuộc vừa xa lạ này.

Dù là căn sân bị bụi phong kín mấy chục năm, trăm năm, nó vẫn sạch sẽ gọn gàng như trước, giống như luôn có người thay Tô Mộc quét tước, dọn dẹp vệ sinh.

Ngay sau khi nhóm Tô Mộc vào sân, mấy chàng trai cô gái mặc áo ngắn tay rẻ tiền, làn da rám nắng vội vàng từ bên ngoài đi vào.

Khi nhìn thấy mấy gương mặt lạ trong sân, họ theo bản năng sững sờ tại chỗ.

Phan Tử biết thân phận của đối phương, cười nói: "Các em không cần lo lắng, anh không tùy tiện dẫn người lạ vào đâu.

Vị này chính là hậu duệ của chủ nhân căn sân này năm xưa." Đây cũng là lời Tô Mộc dặn Phan Tử khi giới thiệu thân phận với người khác, đừng vạch trần cậu chính là Tô Mộc.

Lời Phan Tử vừa dứt, những chàng trai cô gái trước mặt bỗng nhiên quỳ sụp xuống đất, bắt đầu dập đầu với Tô Mộc.

Khi Tô Mộc nhìn thấy gương mặt của đám trẻ này, cậu lờ mờ nhớ ra, chúng trông khá giống với tổ tiên của mình.

Mà tổ tiên của chúng chính là những người giúp việc trong sân của Tô Mộc năm xưa.

Là những người năm đó Tô Mộc cứu ra từ đống xác chết, đống nạn dân.

Năm đó Tô Mộc không bắt họ làm nô tì, là họ tự nguyện quét dọn

sân vườn, làm hộ vệ cho cậu.

Nhưng Tô Mộc không ngờ rằng, bao nhiêu năm trôi qua, họ lại để con cháu hậu duệ của mình tiếp tục ở lại Tô Phủ để quét dọn cho cậu. "Đều đứng lên đi." Hắc Bối Lão Lục thấy ánh mắt của Tô Mộc, liền bước tới đỡ những người này dậy. "Cuối cùng cũng đợi được hậu nhân của tiên sinh quay về, chúng ta cuối cùng cũng đợi được ngày này.

Tiên sinh có thể đợi một lát không, để chúng tôi báo tin vui này cho người nhà?" Trong số đó có một chàng trai mặt đỏ bừng, xúc động ngẩng đầu nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc mím môi, hơi có chút không hiểu.

Chàng trai tiếp tục xúc động nói: "Chúng tôi là tự nguyện ở lại đây tiếp tục quét dọn quản lý sân vườn cho tiên sinh.

Hơn mười năm trước, người ở lại đây hẳn là cha chú của chúng tôi, họ cũng luôn quan tâm đến tung tích của vị Tô tiên sinh sau này, lo lắng cho sự an toàn của ngài ấy." Tô Mộc lắc đầu: "Người nhà có nói với tôi, nhớ rõ lúc đầu ông ấy không hề hứa hẹn vinh hoa phú quý cho bất kỳ ai trong sân, tại sao mấy đời các người lại phải canh giữ căn nhà cho một người như vậy suốt mấy kiếp?" Nụ cười trên mặt chàng trai cứng đờ một lát, sau đó ánh mắt tiếp tục kiên định: "Tô tiểu tiên sinh, ngài không biết đâu, người nhà chúng tôi không hề mong cầu tiên sinh sẽ mang lại gì cho chúng tôi cả.

Vị Tô tiên sinh trước đây đã cho chúng tôi rất nhiều, rất nhiều rồi.

Sau khi Tô tiên sinh đi, tổ tiên vốn là tiện dân của chúng tôi bắt đầu được quyền quý trong thành Trường Sa quan tâm chiếu cố, nhờ vậy mới đi được đến ngày hôm nay.

Chính tiên sinh đã triệt để thay đổi vận mệnh gia tộc của chúng tôi.

Chúng tôi giữ sân cho tiên sinh mấy đời thì đã sao, cho dù là trăm năm, ngàn năm tới, chỉ cần huyết mạch gia tộc chúng tôi còn tồn tại, chúng tôi sẽ tiếp tục giữ sân cho tiên sinh, luôn ghi nhớ tổ tiên chúng tôi từng là người hầu, quản gia của tiên sinh." Những từ ngữ vốn rất ti tiện, lúc này thốt ra từ miệng những người này lại ẩn chứa một loại vinh quang nào đó.

Làm người hầu, quản gia cho một người, có gì tốt sao? "Phan gia, có người tìm ngài." Một thuộc hạ của Phan Tử đi tới cửa, sắc mặt quái dị báo tin cho Phan Tử.

Phan Tử lắc đầu vẫy tay: "Không gặp." Tô Mộc đã xuất hiện, hiện tại không có ai có thể khiến anh ta tình nguyện đi tiếp kiến.

Cả thành Trường Sa hiện tại ngoại trừ Phan Tử ra, không còn ai biết thân phận của Tô Mộc.

Thuộc hạ đứng ở cửa nói tiếp: "Người đó nói có vụ làm ăn lớn muốn hợp tác với Phan gia, hình như bối cảnh ghê gớm lắm." Đang nói chuyện, bên ngoài sân đã vang lên những tiếng bước chân dồn dập.

Vì Tô Phủ nằm ở khu trung tâm thành Trường Sa, nhiều nhà cổ nên thông thường xe cộ không được phép lái trực tiếp vào.

Mọi người còn đang thắc mắc thì ngoài cửa đã vang lên những tiếng bàn tán xôn xao. "Hách lão bản, ngài xem căn sân này đi, ngài xem địa đoạn này đi, nếu chúng ta lấy được, dù là phát triển du lịch hay tự ở thì tuyệt đối đều là hạng nhất hạng nhì ở thành Trường Sa...

Nghe nói Hách lão bản trước đây cũng là người Trường Sa?

Đây là phát đạt ở bên ngoài rồi quay về tạo phúc cho bách tính Trường Sa, báo đáp xã hội đây mà!

Hách lão bản thật ưu tú, đúng là một tinh anh giới kinh doanh thiên

tài hiếm có!" Phan Tử cúi đầu, nhanh chóng đi ngang qua Tô Mộc.

Giỏi thật, có kẻ dám tới mua Tô Phủ?

Ai cho hắn cái gan đó? "Cùng đi xem chuyện gì xảy ra đi." Tô Mộc chắp tay sau lưng, gọi Phan Tử lại.

Phan Tử gật đầu, cùng mọi người bước ra ngoài.

Sau đó, mọi người nhìn thấy một nhóm người mặc áo Tôn Trung Sơn, tay cầm bình giữ nhiệt đang quan sát con phố gần đó và Tô Phủ trước mặt.

Thấy Phan Tử, có người trong đám đông chỉ trỏ, có lẽ đang nói cho các ông chủ bên cạnh biết thân phận của Phan Tử.

Thấy đối diện chính là Phan Tử, một ông chủ trong số đó lên tiếng: "Vị lão bản này xưng hô thế nào, chúng tôi từ Thượng Hải tới, muốn bàn với lão bản về một số dự án hợp tác." "Hách Vân Hạo?" Trong sân, chàng trai vừa xúc động bày tỏ thân phận dường như nhận ra người đàn ông này, trực tiếp gọi tên hắn. "Ồ, đây chẳng phải là Vương Đại Năng sao?

Nào, để tôi giới thiệu với mọi người, đây là đứa cháu họ xa của tôi, Vương Đại Năng." Ông chủ đến từ Thượng Hải, Hách Vân Hạo híp mắt.

Chương 371

"Ai là cháu anh?

Hách Vân Hạo, sao hả, ở bên ngoài làm ăn khấm khá rồi nên quên luôn tổ huấn?

Bây giờ còn dám vác mặt về đây!

Còn muốn mua Tô Phủ?

Ha ha ha, nhà họ Hách các người khá lắm!" Vương Đại Năng giận quá hóa cười.

Lúc này, Tô Mộc dường như cũng biết được thân phận của kẻ vừa tới.

Trước đây trong sân của cậu, người phụ trách nhà bếp hình như là một người tên Hách Anh Hùng, tên này chắc là hậu duệ của người đó.

Nếu Vương Đại Năng không nói dối.

Năm đó sau khi Tô Mộc rời đi, nhóm người này đã nhận được sự quan tâm và đề bạt từ nhiều phía trong thành Trường Sa.

Những người biết Tô Mộc năm đó đều là những nhân vật giàu sang quyền quý.

Tuy trải qua một số biến cố, thời gian thay đổi, nhưng không phải tất cả mọi người đều biến mất trong dòng sông lịch sử.

Có những người vẫn từ thời đó mà phát đạt cho tới tận bây giờ.

Phan Tử lập tức bày tỏ thái độ, gắt gao nói: "Cút đi, tôi chưa từng nói là sẽ mua bán những chỗ này!" Hách Vân Hạo biến sắc, tiếp tục cười nói: "Giá thoại thuyết đích, Phan lão bản thoại biệt thuyết đắc giá yêu tử, yếu bất, nâm hồi khứ khán khán kim thiên cương cương

hạ phát hạ lai đích văn kiện?" "Lão tử còn ở đây ngày nào thì thành Trường Sa này chưa đến lượt kẻ khác chỉ tay năm ngón đâu.

Văn kiện?

Ai tới cũng vô dụng thôi!" Phan Tử liếm đôi môi khô khốc.

Thời gian qua anh ta đã chịu nhiều uất ức, đang rầu không có chỗ trút giận. "Vị lão bản này phất lên nhờ ngành ăn uống phải không?" Tô Mộc giả vờ không biết, tùy ý hỏi nhóm thanh niên nam nữ bên cạnh. "Mày lại là cái loại nào?" Hách Vân Hạo nhíu mày, nhìn bộ dạng kia của Tô Mộc, hình như Phan Tử còn đối xử rất tôn kính, lẽ nào là nhân vật lớn nào đó sao?

Nhưng đám con cái của những nhân vật lớn mà Hách Vân Hạo biết dường như không có ai có ngoại hình như Tô Mộc.

Những nhân vật có máu mặt ở vùng này Hách Vân Hạo đều biết, tuyệt đối không có Tô Mộc trong số đó.

Đã không phải con cái của những nhân vật lớn kia thì không có vấn đề gì to tát.

Hách Vân Hạo nghĩ thầm, tư thái lần nữa khôi phục lại dáng vẻ bề trên cao ngạo.

Chỉ là Tô Mộc đứng trên bậc thềm trước cửa, dù là chiều cao hay vị trí hiện tại đều cao hơn đối phương một chút.

Cả hai đều chắp tay sau lưng, dáng vẻ không giận tự uy, nhưng trong mắt người ngoài, Tô Mộc vẫn có phần mạnh mẽ hơn.

Khí thế loại này tuyệt đối không phải ngày một ngày hai mà luyện thành được. "Hách Vân Hạo, không ngờ tới phải không?

Ha ha ha, năm đó hậu nhân của Tô tiên sinh quay về, vốn dĩ gia tộc anh cũng nên giống như chúng tôi tiếp tục ở lại đây canh giữ sân

vườn, nhưng tổ tiên nhà anh phất lên rồi là rời khỏi Trường Sa, quên luôn gốc gác.

Bây giờ còn dám vác mặt tới đây mua bán căn nhà Tô tiên sinh để lại, nhà các người còn tính là con người không?" Vương Đại Năng chỉ vào Hách Vân Hạo mắng mỏ thậm tệ. "À hửm." Trên mặt Hách Vân Hạo không rõ vui buồn, khóe miệng khẽ nhếch: "Hôm nay tôi chỉ tới xem qua một chút thôi, địa đoạn này tốt như vậy, cứ bỏ hoang mãi cũng không phải là cách.

Đến lúc đó sẽ có kết quả thôi, tôi đã nộp đơn lên trên, trên cũng đã phê chuẩn.

Tùy các người muốn quậy thế nào thì quậy, hậu duệ nhà họ Tô thì đã sao, năm đó cái lão Tô Mộc kia chẳng qua là gặp vận cứt chó mới phất lên được một đời, không có nghĩa là đời nào cũng phất.

Cái loại phá tán gia sản trong vòng hai đời tôi thấy không ít đâu.

Thời đại thay đổi rồi, chàng trai trẻ ạ." Hách Vân Hạo dùng giọng điệu của một ông chú tốt bụng để giáo huấn những người trẻ tuổi trước mặt, dù sao ở bên ngoài hắn cũng là người có sự nghiệp, có tiền có quyền, có máu mặt.

Khi nói về những đạo lý này, hắn có thể nói thao thao bất tuyệt. "Anh!!!" Vương Đại Năng đỏ mặt, tức giận đến cực điểm.

Tô Mộc rốt cuộc cũng nhìn ra được, nhóm trẻ Vương Đại Năng này hẳn là từ nhỏ đã bị gia đình nhồi nhét một loại tư tưởng nào đó mà lớn lên.

Năm đó, những người trong căn sân kia sau khi nhìn thấy sự mạnh mẽ và lợi hại của mình, đã tâm cam tình nguyện để hậu duệ của họ luôn chờ đợi mình quay về.

Chờ đợi mình có thể nhìn thấy sự canh giữ thầm lặng bấy nhiêu

năm của họ, nhìn thấy lòng trung thành thuộc về họ.

Tô Mộc lắc đầu, chậm rãi nói: "Chuyện này chắc là không làm được đâu nhỉ?

Tôi nhớ người nhà có nói qua, căn nhà này, thậm chí cả con phố này đều thuộc về sản nghiệp nhà họ Tô.

Động vào chỗ này, nếu trên vai không có quân hàm thì ai dám động?" Năm đó, sau khi Tô Mộc làm xong những việc dơ bẩn mệt nhọc đó, cậu không đòi hỏi họ bất cứ điều gì, chỉ nói chỗ này cậu ở quen rồi, nên nếu thực sự muốn cho cậu cái gì thì cứ cho con phố này, căn nhà này.

Lúc đó nếu Tô Mộc thực sự muốn cái gì thì đối phương cũng chẳng thể không cho.

Dù sao đã làm bao nhiêu việc ở Trường Sa như vậy, khi ngày tháng hỗn loạn vừa kết thúc, bách tính trong thành chỉ công nhận một vị vua, đó chính là Tô Mộc.

Mà những cường binh hãn tướng dưới trướng Trương Khải Sơn năm đó cũng chỉ công nhận một người chủ.

Tô Mộc chắp tay sau lưng, không nhanh không chậm bước lên phía trước, ngữ khí thản nhiên: "Thời đại đúng là thay đổi rồi, nhưng có những chuyện vẫn không hề thay đổi.

Tô Phủ vẫn là Tô Phủ, trăm năm ngàn năm sau, tất cả mọi người sẽ ghi nhớ nơi này là địa bàn của tôi.

Ai muốn động vào thì cứ đi hỏi xem chủ tử của họ có đồng ý hay không." Phan Tử nhìn bóng lưng Tô Mộc bước đi phía trước, một luồng nhiệt huyết bỗng xông lên đại não.

Hắc Bối Lão Lục cũng thu lại nụ cười khinh miệt trên mặt, bắt đầu trở nên nghiêm túc, bởi vì lúc này ông đã thấy vị đại ca ý chí hào

hùng năm nào quay trở lại.

Ánh mắt Hách Vân Hạo lóe lên, hắn chỉ là một quân cờ nhỏ trong sự kiện này, phía sau còn có những kẻ thâm sâu hơn đang thao túng tất cả.

Nhưng kẻ đứng sau đã nói, nếu gặp phải cản trở mà thực sự không có cách nào thì cứ lùi bước trước, về rồi tính cách khác.

Lần này tới chỉ là một màn khiêu khích phổ thông, cũng là một màn dạo đầu không đáng kể cho chiến trường sắp sửa mở ra. "Để Phan Tử về xem kỹ văn kiện đi rồi sẽ biết tôi có động được vào chỗ này hay không.

Những lão già kia đều già cả rồi, nhà họ Tô đã không còn địa vị như trước nữa đâu.

Chương 372

Chúng ta đi!" Hách Vân Hạo chắp tay sau lưng, phẫn nộ quay người rời đi.

Phan Tử đưa mắt ra hiệu cho thuộc hạ đi lấy văn kiện vừa mới ban xuống ở văn phòng về đây, sau đó quay người chắp tay với Tô Mộc: "Yên tâm, chuyện này tôi sẽ xử lý." Tô Mộc giơ tay ngăn lại: "Tên này chỉ là món khai vị thôi, xem ra đúng là có kẻ muốn động vào Cửu Môn.

Có điều chúng đã tìm nhầm người rồi, tôi đã quay lại thì bầu trời này vẫn là bầu trời cũ, không đổi được đâu." Nói xong, Tô Mộc quay người bước vào trong sân... "Tên này có chết trên xe chúng ta không nhỉ?

Thật sự không cần vào viện sao?

Còn phải cùng chúng ta đi đường dài về Trường Sa à?" Bàn Tử nhìn Trương Nhật Sơn đang chen chúc ở ghế sau trong trạng thái suy nhược hôn mê, lẩm bẩm nói.

Trước khi về Trường Sa, Ngô Tà nhận được điện thoại của Tô Mộc, bảo cậu tiện đường đón Trương Nhật Sơn về, bệnh viện thông thường không chữa được bệnh trên người Trương Nhật Sơn. "Mẹ kiếp, đã thế kỷ 21 rồi, lão già này vẫn không tin vào khoa học à?" Bàn Tử lải nhải lườm nguýt.

Ngô Tà sang số, nhấn thêm ga: "Tận cùng của khoa học là huyền học, khoa học có giải thích được những chuyện kỳ quái chúng ta gặp trên đường không?

Đến trạm xăng phía trước cậu vào lái một đoạn đi, tôi nghỉ ngơi chút." "Ơ kìa, Bàn gia tôi vết thương vẫn chưa lành mà, lái xe thế nào

được..." Bàn Tử vẻ mặt vô tội.

Khi đi ngang qua trạm xăng, Ngô Tà xuống đổ xăng, sau đó thành thục rút ra mấy tờ giấy quảng cáo tìm người từ đống tạp vật trong cốp xe. "Suốt chặng đường này đã dán bao nhiêu tờ rồi, Tiểu Ca muốn xuất hiện thì sẽ xuất hiện thôi, những người khác chẳng giúp được gì đâu, làm sao mà tìm được anh ấy chứ, ái chà." Bàn Tử khập khiễng xuống xe, đang định đổi chỗ với Ngô Tà, thấy hành động của Ngô Tà thì bất lực thở dài.

Từ ngày Tiểu Ca mất tích lần nữa, Ngô Tà không hề ngồi yên, chỉ cần ra khỏi cửa là cậu nhất định sẽ dán thông báo tìm người ở khắp nơi.

Chỉ là bao nhiêu năm qua đi, ngoại trừ thỉnh thoảng có mấy nhân viên tiếp thị gọi điện hỏi xem có mua xe mua nhà không thì tin tức về Tiểu Ca chẳng có lấy một mống. "Tô gia, vừa nãy có người tới tìm tôi, nói cô ta có việc quan trọng cần bẩm báo, nhưng phải gặp được đích thân Lục gia mới nói..." Phan Tử cau mày từ bên ngoài đi vào. "Chuyện gì vậy?" Hắc Bối Lão Lục thắc mắc không hiểu. "Nói là có liên quan đến chuyện ở Thập Nhất Thương, nhưng không thể nói cho tôi biết.

Cô ta thấy Lục gia vào thành nên nói muốn gặp Lục gia một lần." Phan Tử tiếp tục giải thích. "Đại ca." Hắc Bối Lão Lục nhìn về phía Tô Mộc. "Cho cô ấy vào đi." Tô Mộc gật đầu. "Được, tôi bảo cô ấy vào ngay." Phan Tử gật đầu, gọi thuộc hạ ra gọi người.

Một lát sau.

Một cô gái để tóc ngắn ngang tai, ngũ quan tinh tế đáng yêu nhưng khí chất hơi trung tính từ bên ngoài sân bước vào.

Tầm mắt cô gái dời khỏi Phan Tử, chậm rãi chuyển sang Hắc Bối Lão Lục, rồi dừng lại trên người Tô Mộc một lát, đôi mắt tràn đầy vẻ

nghi hoặc.

Cô đã thấy chân dung của Hắc Bối Lão Lục, cũng đã nghe kể về ông từ những người xung quanh.

Nhưng chàng trai khiến Hắc Bối Lão Lục cũng phải đứng né sang một bên như đàn em này là ai?

Cửu Môn từ khi nào lại xuất hiện một thanh niên có thân phận thế này? "Lục gia?" Cô gái có vẻ không chắc chắn lắm, gọi Hắc Bối Lão Lục một tiếng.

Hắc Bối Lão Lục nhe răng cười: "Là tôi đây, cô không phải người Cửu Môn nhỉ?" Hắc Bối Lão Lục khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Cô trông chẳng giống đám người Lão Cửu Môn chút nào, khí tức cũng không giống.

Không phải người Cửu Môn, làm sao cô biết chuyện ở Thập Nhất Thương?" Cô gái hơi ngạc nhiên nhìn Hắc Bối Lão Lục trước mặt.

Chẳng phải lời đồn nói Hắc Bối Lão Lục là một gã ngốc sao... sao bây giờ lại có vẻ như nhìn thấu mọi chuyện chỉ trong một cái liếc mắt thế này?

Cô gái tự giới thiệu thân phận: "Tôi đúng là không phải người Cửu Môn, tôi họ Bạch, là người nhà họ Bạch." Mắt Phan Tử sáng lên, kinh hô: "Chúng tôi đã tìm kiếm một thời gian rồi mà không thấy một người nhà họ Bạch nào, tôi cứ ngỡ mọi người đều gặp nạn cả rồi..." Cô gái lắc đầu: "Nhà họ Bạch đúng là tử thương thảm trọng, nhưng chưa chết hết, vẫn còn tôi và mấy người nữa.

Tôi tên Bạch Nguyệt, hôm xảy ra chuyện tôi tình cờ đi vắng, nên tôi cùng mẹ và em trai đều không sao.

Nhưng cha cùng các bác các chú đều đã chết ở bên trong.

Lúc tôi vào đó lần cuối đã gặp cha của Tần Tử một lần, ông ấy

bảo tôi rằng kẻ thù đối với tình hình nội bộ Thập Nhất Thương vô cùng rõ ràng, ngay cả những thứ giấu dưới nước chúng cũng biết.

Người Cửu Môn hẳn đều biết, nhà họ Bạch tôi canh giữ chính là những thứ dưới nước, hơn nữa nhà họ Bạch không thể có phản đồ, cho nên chuyện này..." Cho nên sự kiện lần này hẳn có liên quan đến nội bộ Cửu Môn.

Nói khó nghe hơn một chút là nội bộ Cửu Môn có gián điệp, nên mới dẫn đến cục diện như hiện nay.

Hắc Bối Lão Lục nghe ra ẩn ý trong lời nói của cô, thần tình nghiêm túc: "Tôi sẽ cho cô một câu trả lời thỏa đáng." Tô Mộc lắc đầu, khẽ nói: "Nói như vậy, kẻ đến biết hết mọi chuyện nội bộ Cửu Môn, nghĩa là kẻ địch hoặc là người trong nhà, hoặc là một tổ chức lợi hại hơn Cửu Môn rất nhiều." Tô Mộc chắp tay sau lưng thở dài: "Tổ chức có thể biết nhiều bí mật của Cửu Môn như vậy không nhiều, nếu có thì chỉ có thể là nhà họ Uông năm đó.

Còn về việc nội bộ Cửu Môn có thể xuất hiện phản đồ...

Lục, lên núi bảo gã kia xuống đây đi, việc của gã tới rồi." Hắc Bối Lão Lục bĩu môi, vẻ mặt có chút không tình nguyện.

Đôi mắt sáng ngời của Bạch Nguyệt run rẩy co rút lại, thanh niên trước mặt này lại có thể ra lệnh cho Lục gia của Cửu Môn lừng lẫy sao?

Rốt cuộc là thân phận gì?

Phan Tử thì mặt đầy thắc mắc, ở thành Trường Sa còn ai có bản lĩnh xử lý sự việc hơn anh ta nữa sao?

Tô Mộc định đi gọi ai vậy?

Vẫn còn nhân vật lợi hại hơn ẩn cư ở Trường Sa ư? "Tôi đi cùng Lục gia nhé." Phan Tử đưa ra ý kiến, anh ta không muốn Hắc Bối Lão

Lục ra ngoài lại gặp rắc rối hay nguy hiểm. "Tôi cũng đi cùng Lục gia, giai đoạn hiện tại mọi người không nên tách nhau ra thì tốt hơn." Bạch Nguyệt khẽ cau mày.

Tô Mộc nhún vai: "Tùy các người, đi đi, những người tôi gọi chắc cũng sắp tới rồi, tôi đi chuẩn bị một chút để tiếp khách." Hắc Bối Lão Lục gật đầu, gọi Phan Tử và Bạch Nguyệt cùng ra ngoài.

Trên đường đi.

Phan Tử rốt cuộc không nén nổi tò mò, hỏi: "Lục gia?

Vị nhân vật lớn nào ẩn cư trên núi thế ạ?

Tôi có biết không?" Bạch Nguyệt cũng nghiêng đầu muốn biết họ sắp đi gặp ai.

Chương 373

Hắc Bối Lão Lục lắc đầu quầy quậy: "Ngày xưa ấy mà, mấy việc bẩn thỉu đều do gã đó làm, tôi thì chẳng ưa gì gã đâu.

Nhưng vì đại ca bảo tôi đi gọi gã nên cứ đi thôi, tới nơi các người sẽ biết.

Nhắc trước một câu nhé, trước mặt gã đó hai đứa nhỏ các người bớt nói lại, cũng đừng có chú ý quá vào đặc điểm cơ thể gã, gã đó giết người không chớp mắt đâu, lúc tâm tính không tốt thì đi ngang qua tổ kiến cũng phải dội nước sôi vào mới chịu..." Khóe miệng Phan Tử giật giật, đúng là một kẻ tàn nhẫn.

Bạch Nguyệt thì nghe được một thông tin mà trước đây cô chưa từng nghe từ miệng Hắc Bối Lão Lục.

Chàng thanh niên kia được Hắc Bối Lão Lục gọi là đại ca?

Cửu Môn có thể được gọi như thế thì chỉ có Phật gia thôi chứ nhỉ?

Nhưng Phật gia... người đó trông cũng không giống...

Hắc Bối Lão Lục dẫn Phan Tử và Bạch Nguyệt đi tới chân một ngọn núi hoang ngoài thành Trường Sa cũ, rồi ngẩng đầu cảm thán: "Nếu năm đó tôi cũng gặp được người như gã thì có lẽ bây giờ tôi cũng rất hạnh phúc rồi, ha ha ha, tôi đang nghĩ cái gì thế không biết, đi thôi, gã này cùng vợ đang sống trên ngọn núi này." Phan Tử ngẩng đầu nhìn ngọn núi hoang trước mặt, kinh ngạc: "Ngọn núi này chẳng phải là núi hoang sao?

Bên trong còn có người ở?

Trước đây tôi nghe nói chỗ này có ma, động vật hoang dã thì nhiều

chứ người thì chưa từng nghe thấy." Hắc Bối Lão Lục ngậm một cọng cỏ dại trong miệng: "Chỉ có hai vợ chồng gã thôi, các người không tìm thấy, không nhìn thấy họ cũng là bình thường.

Thực ra dù có thấy thì các người cũng chỉ coi họ là hồn ma hay gì đó thôi.

Dù sao cả trăm năm rồi, sống trên núi hoang như ma như quỷ, ai thấy mà chẳng tưởng là ma.

Nhưng năm đó gã có một câu nói khiến tôi vẫn ghi nhớ đến tận bây giờ: Ma quỷ thì tính là gì?

Để tôi đưa anh đi xem lòng người, ha ha ha ha ha." Phan Tử có thể coi là thuộc hạ đi theo Ngô Tam Tỉnh từ nhỏ, cũng từng nghe qua những câu chuyện về Lão Cửu Môn.

Khi nghe Hắc Bối Lão Lục miêu tả một người như vậy, anh ta dường như đã đoán được thân phận của đối phương.

Phan Tử thắc mắc: "Lục gia, sau khi các người thoái lui ở thời kỳ đỉnh cao, sau đó các người đã đi làm gì?" Hắc Bối Lão Lục đi phía trước dẫn đường.

Nghe Phan Tử đột nhiên hỏi chuyện này, bước chân ông chợt khựng lại.

Sau đó họ đã làm gì? "Cái kiểu đi đến đâu cũng được người ta coi trọng đó sống đủ rồi, mọi người bắt đầu từ từ đi theo đuổi cuộc sống mà mình hằng mong ước lúc còn trẻ thôi." Ánh mắt Hắc Bối Lão Lục đầy vẻ tang thương.

Tuy trước mặt Tô Mộc ông vẫn giữ được vẻ lỗ mãng, chất phác của thời niên thiếu, nhưng năm tháng vẫn để lại dấu vết trên người đàn ông này.

Lão Cửu Môn ngoại trừ ông và Tô Mộc, ai cũng đã lập gia đình

riêng, hạnh phúc viên mãn.

Đó chính là cuộc sống sau này của họ.

Ánh mắt Hắc Bối Lão Lục khóa chặt vào một hướng nào đó, rồi giơ tay chỉ: "Hướng này, gã này vẫn luôn để lại ký hiệu, nếu không thì muốn tìm gã ở cái nơi như thế này đúng là hơi khó." "Lục gia, chúng ta lên núi lần này là để tìm Tam gia phải không ạ?" Phan Tử gãi đầu.

Phan Tử cả đời chưa từng thua kém ai.

Nhưng trong lãnh địa của mình, anh ta luôn khâm phục một người, người này cũng là thành viên Lão Cửu Môn, chính là người từng thống trị gần một nửa thế lực ngầm ở Trường Sa cũ - Bán Tiệt Lý.

Một người tàn tật cả hai chân mà thống trị được thế lực ngầm thì khó khăn biết nhường nào.

Bởi vì người tàn tật vốn đã phải chịu những ánh mắt khác biệt, huống chi còn phải khiến người khác đi theo, giao tính mạng vào tay đối phương, nhận đối phương làm đại ca.

Nhưng Bán Tiệt Lý năm đó đã làm được, trở thành một nhân vật tàn độc đến mức Trương Khải Sơn đối mặt cũng phải kiêng dè, khiến không ai trong Lão Cửu Môn dám đụng vào.

Nếu năm đó không có Tô Mộc xuất hiện, danh tiếng của Bán Tiệt Lý trong Lão Cửu Môn chắc chắn sẽ còn lớn hơn nữa, hoặc giả Lão Cửu Môn cũng sẽ càng thêm hỗn loạn.

Chỉ là, không có nếu như.

Hắc Bối Lão Lục hơi kinh ngạc, không ngờ trong đám hậu bối vẫn còn người nhớ rõ tên Bán Tiệt Lý.

Hắc Bối Lão Lục gật đầu: "Ừ, là tìm gã.

Những việc cần động não, những việc lãnh huyết vô tình, tìm gã là

không sai đâu.

Nếu năm đó không có đại ca trấn áp thì với cái tính cách tàn bạo của gã, không biết bao nhiêu bách tính vô tội đã phải mạng vong rồi, khà khà." Phan Tử lắc đầu, miệng không biết đang lẩm bẩm cái gì.

Có những lời anh ta không thể nói ra trước mặt Hắc Bối Lão Lục, nhưng anh ta biết, đừng nhìn Hắc Bối Lão Lục hiện giờ có vẻ như một kẻ đần độn.

Thực tế thì vị trước mắt này chẳng kém cạnh gì Bán Tiệt Lý về khoản khiến người ta lạnh gáy đâu.

Nhớ hồi Phan Tử còn trẻ, Ngô Tam Tỉnh từng kể rằng trong Lão Cửu Môn có một người, một người một đao chém đổ cả phố côn đồ, đem đầu kẻ thù treo ở đầu phố ba ngày ba đêm không ai dám tới thu xác.

Nói chung Lão Cửu Môn chẳng có ai là nhân vật đơn giản cả.

Bạch Nguyệt thắc mắc: "Lời đồn nói Tam gia của Cửu Môn đã bệnh qua đời rồi mà?

Hóa ra vẫn chưa chết sao." Hắc Bối Lão Lục cười lớn: "Gã đó sống thọ lắm, có khi tôi chết rồi gã còn chưa chết đâu.

Dù sao gã cũng là người từng đi dạo một vòng trước cửa địa phủ rồi, đúng là mạng lớn." Bạch Nguyệt khẽ nhướn mày, dường như đang lục lại ký ức trong đầu: "Vâng, chân của Tam gia trước đây là bị người ta phế bỏ, bị nhốt trong mộ xác chết suốt bảy ngày bảy đêm..." "Nhưng cô có biết tại sao năm đó ở thành Trường Sa, gia tộc họ Bạch các người vẫn có chỗ đứng không?" Hắc Bối Lão Lục nhảy lên một tảng đá lớn phía trước, nhìn xa xăm vào rừng núi rồi nói tiếp.

Bạch Nguyệt lắc đầu: "Trong tộc không có ghi chép liên quan, chỉ biết nhà họ Bạch sinh ra là để canh giữ Thập Nhất Thương, nhưng tại

sao thì chưa từng có ai hỏi đến." Hắc Bối Lão Lục tiếp tục lần theo ký hiệu Bán Tiệt Lý để lại mà tiến về phía trước, đồng thời kể lại chuyện về nhà họ Bạch. "Tổ tiên nhà họ Bạch các người là do đại ca nhặt được từ một nơi nào đó, coi như là một trong những đứa trẻ được đại ca nuôi nấng trưởng thành, sau đó ban danh tính là Bạch Trạch...

Trên người cô chắc cũng có hình xăm Bạch Trạch nhỉ?

Đó chính là biểu tượng sức mạnh của gia tộc cô, nhưng sức mạnh hình xăm này người nhà họ Bạch rất ít khi kích hoạt được..." Hắc Bối Lão Lục kể về chuyện nhà họ Bạch năm xưa.

Nhưng sắc mặt Bạch Nguyệt lại hiện lên vẻ ngạc nhiên, cô biết tổ tiên nhà họ Bạch tên là Bạch Trạch, và mỗi người trong tộc đều có hình xăm thần thú Bạch Trạch, nhưng hình xăm trên người cô lại không giống.

Chuyện này chỉ có cha mẹ đã khuất mới biết.

Hình xăm Bạch Trạch trên người Bạch Nguyệt màu tím, tỏa ra ánh sáng yêu dị, không giống với vẻ trắng trẻo phổ biến của các tộc nhân khác.

Lúc đầu cha mẹ tưởng Bạch Nguyệt sinh ra không lành nên không truyền chuyện này ra ngoài.

Còn việc sử dụng sức mạnh gia tộc thì Bạch Nguyệt cũng chưa từng nghe nói đến.

Dù sao trong trăm năm qua, gia chủ nhà họ Bạch đã thay đổi mấy đời, có những chuyện có thể đã không được truyền lại. "Lục gia, ông nói nhà họ Bạch chúng tôi cũng có sức mạnh đặc thù của riêng mình, là khả năng bơi lội sao?" Bạch Nguyệt truy hỏi.

Chương 374

Hắc Bối Lão Lục nhổ một ngụm nước bọt, nhe răng nói: "Ha ha ha, bơi lội?

Nhà họ Bạch các người có phải xuất thân ngư dân đâu.

Hơn nữa nếu chỉ là bơi giỏi thì tôi đã chẳng buồn nhớ." "Vậy đó là cái gì?" Phan Tử và Bạch Nguyệt đều lộ ra ánh mắt tò mò. "Ha ha ha, nhưng tôi vẫn chưa thấy ai ở nhà họ Bạch có loại sức mạnh đó cả, hay là đại ca lừa tôi nhỉ?

Đúng rồi, cô bé họ Bạch, hình xăm của cô ở đâu?

Cho tôi xem cái nào." Hắc Bối Lão Lục quay người nhìn Bạch Nguyệt.

Mặt Bạch Nguyệt đỏ bừng, dùng sức lắc đầu: "Chúng ta cứ tìm thấy Tam gia rồi tính tiếp đi." Hắc Bối Lão Lục vỗ đầu: "Được rồi, muốn biết những chuyện khác của nhà họ Bạch thì về rồi đi hỏi đại ca ấy." Bạch Nguyệt thấy Hắc Bối Lão Lục hiện giờ tâm trạng khá tốt, bèn hỏi tiếp: "Thanh niên đó, Lục gia gọi anh ta là đại ca sao?

Anh ta cũng là người từ thời Lão Cửu Môn ạ?

Là Bát gia?

Không đúng, hay là Nhị gia?" Hắc Bối Lão Lục tiếp tục bước tới: "Đại ca chính là đại ca, không phải Nhị Nguyệt Hồng, cũng không phải Tề Thiết Chủy.

Cửu Môn chưa có ai đủ trình khiến tôi phải gọi là đại ca đâu, cô đoán sai rồi.

Chuyện của đại ca, cô cứ coi như chưa nghe thấy gì đi, đừng có ý định đào bới bí mật và quá khứ của anh ấy, cô sẽ hối hận đấy." "Lục

gia, trên núi lại có con trăn lớn thế này, chúng ta phải làm sao?

Đi đường vòng ạ?" Phan Tử nuốt nước bọt, mắt trợn trừng như quả nhót.

Đi trong rừng rậm, một con trăn khổng lồ đang nằm khoanh trên đám cỏ khô, chắn ngang lối đi của họ.

Phan Tử theo bản năng hạ thấp giọng, sợ làm kinh động đến con quái vật này.

Hắc Bối Lão Lục cau mày, nếu đi đường vòng thì sẽ không thấy được ký hiệu hành tung của Bán Tiệt Lý nữa, còn nếu không đi vòng thì chỉ có nước mạo hiểm bước qua lãnh địa của con trăn khổng lồ này.

Con trăn này không phải loại trăn khổng lồ ở rừng nguyên sinh Châu Phi, nó thuộc loại trăn núi phổ thông nhưng tốc độ bò siêu nhanh, tính công kích cực mạnh.

Có thể lớn đến mức này chắc hẳn cũng có kỳ ngộ nào đó.

Hắc Bối Lão Lục chậm rãi rút thanh trường đao sau lưng ra, cúi đầu bước tới.

Nếu chỉ có một mình Hắc Bối Lão Lục, ông sẽ chẳng nói lời nào mà xông thẳng qua.

Nhưng Phan Tử và cô bé họ Bạch kia yếu quá, Hắc Bối Lão Lục sợ sẽ kéo cả hai vào trận chiến đầy nguy hiểm.

Thấy Hắc Bối Lão Lục cúi đầu xông lên, Phan Tử do dự một lát rồi gọi Bạch Nguyệt lùi lại mấy bước.

Anh ta biết mình và Bạch Nguyệt chỉ làm vướng chân Hắc Bối Lão Lục, nếu ông không chống đỡ nổi thì có thể gọi để họ ứng cứu.

Một lát sau.

Tiếng cãi vã đột nhiên vang lên từ phía trước. "Cái lão già này, sao ông lại ăn hiếp tiểu xà nhà tôi!" "Cô gọi cái thứ này là tiểu xà à?

Con này ăn thịt người mà lớn đúng không, đầy mùi tử khí thế này!

Còn cô bé kia là ai?

Có quan hệ gì với gã khùng kia?" "Gã khùng?

Ông mới là đồ khùng, cả nhà ông đều là đồ khùng, không được nói cha tôi như thế!" Bành bành bành! "Ông...

ông... nếu cha tôi còn sống thì ông xong đời rồi, hu hu, cha ơi, có người lên núi bắt nạt Ngọc Tủy kìa, hu hu." "Ơ, cô là con gái Bán Tiệt Lý à?

Không đúng, sao cô mới có ngần này tuổi?" "Mặc kệ tôi!

Ông cứ đợi đấy, tôi đi gọi Tiểu Điểu, Tiểu Trư, Tiểu Ngưu chúng nó cùng ra đây xử lý ông!" "Đợi đã... nếu cô đúng là con gái Bán Tiệt Lý thì chắc hẳn cô đã nghe qua cái tên Hắc Bối Lão Lục rồi nhỉ?

Tôi với gã quan hệ tốt lắm, gã... chết rồi à?" Tiếng cãi vã thu hút Phan Tử và Bạch Nguyệt chạy tới.

Sau đó, họ thấy một cô gái trẻ ăn mặc gọn gàng, chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, đang ôm lấy con trăn khổng lồ to bằng bắp chân người lớn đầy sẹo với vẻ mặt đầy uất ức.

Đôi mắt cô gái trong veo, đôi môi hơi mỏng, trông có vẻ hơi lạnh lùng.

Hắc Bối Lão Lục quan sát kỹ một hồi, phát hiện cô bé này quả thực có mấy phần giống với Bán Tiệt Lý trong ký ức, đều có khuôn mặt lạnh tanh như người chết. "Bán Tiệt Lý chết thế nào!

Gã không thể chết được!

Đi, dẫn tôi đi xem mộ gã!

Tôi không tin!" Hắc Bối Lão Lục đột nhiên trở nên hoảng loạn, bước tới định nắm lấy cánh tay cô gái.

Con trăn ánh mắt hung tợn, há to cái miệng đỏ ngòm một lần nữa định cắn vào tay Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng lần này Hắc Bối Lão Lục không thèm để ý, mặc cho nó cắn vào cánh tay mình, những chiếc răng sắc nhọn găm vào da thịt, máu tươi chảy đầm đìa.

Cô gái sắc mặt tái nhợt, khẽ ngẩng đầu nhìn người đàn ông lạ mặt trước mắt.

Cô thấy trên khuôn mặt ông vẻ nghiêm túc chân thành, không có một chút địch ý nào. "Cha tôi...

ông ấy lâm bệnh qua đời, ba năm trước đã đi rồi." Lý Ngọc Tủy run rẩy nói. "Mẹ cô đâu?" Hắc Bối Lão Lục tiếp tục truy hỏi. "Lục gia!" Phan Tử lo lắng cho vết thương của Hắc Bối Lão Lục, đột nhiên kêu lên.

Chương 375

Hắc Bối Lão Lục giơ bàn tay còn lại xua xua, tiếp tục cúi đầu nhìn Lý Ngọc Tủy trước mặt. "Từ lúc tôi sinh ra đã không thấy mẹ đâu cả, cha nói mẹ tôi đã mất từ sớm rồi.

Tiểu xà, thả ông ấy ra đi, xem ra ông ấy không phải kẻ thù." Lý Ngọc Tủy vỗ vỗ đầu con trăn.

Lúc này con trăn mới nhả cánh tay Hắc Bối Lão Lục ra.

Hắc Bối Lão Lục vẩy vẩy cánh tay trái đầy máu, thở dài: "Hóa ra tử khí trên người con trăn này là từ người cô truyền ra.

Đã sớm nhắc nhở gã rồi, hạng người như chúng ta không nên kết hôn sinh con, nhìn người thân yêu nhất từng người một già đi rồi chết trước mặt, ha ha ha ha, chịu sao nổi chứ." Hắc Bối Lão Lục đã nghĩ đến nguyên nhân "tự sát" của Bán Tiệt Lý.

Đúng vậy, chính là tự sát.

Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Lão Lục đều giống nhau, trừ khi bị chém đầu, còn không thì muốn chết cũng khó.

Chết già là chuyện không bao giờ xảy ra với họ.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục biết Bán Tiệt Lý yêu vợ đến nhường nào, nhớ năm đó vì vợ mình mà Bán Tiệt Lý không tiếc trở thành kẻ thù của cả thành Trường Sa.

Chỉ cần nghe thấy ai sau lưng bàn tán, nhục mạ vợ mình một câu là gã sẵn sàng giết cả nhà đối phương, chuyện như vậy không hề hiếm gặp.

Thế nhưng, cô bé trước mắt này sao lại ra đời được?

Lúc vợ Bán Tiệt Lý chết chắc cũng mấy chục năm trước rồi, một người mấy chục tuổi tuyệt đối không thể có vẻ ngoài non nớt ngây thơ như thế này.

Hơn nữa, cô bé này chẳng hề thừa hưởng chút thủ đoạn tàn độc nào của Bán Tiệt Lý, ngược lại trông rất sạch sẽ, ngây thơ.

Đây là đứa con mà Bán Tiệt Lý dạy dỗ sao? "Tôi là bạn của cha cô, nếu cái tên Hắc Bối Lão Lục cô chưa nghe qua, thì gã nhất định đã kể cô nghe chuyện năm xưa có một gã mặt đen to xác cứ tìm gã đánh nhau, lần nào cũng bị đánh bại nhỉ?" Hắc Bối Lão Lục cười lớn.

Lý Ngọc Tủy suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Cha đúng là có kể chuyện đó, ông ấy còn bảo cái gã mặt đen đó là một kẻ không não, chỉ giỏi chân tay, để tìm đối thủ mà dám vào rừng sâu đánh nhau với gấu đen, bị đánh cho mặt sưng như tổ ong, là một gã ngốc..." Lý Ngọc Tủy đang nói nửa chừng thì thấy mặt vị đại thúc trước mắt đen lại.

Dù có ít kinh nghiệm sống đến đâu thì cô cũng đoán được người mình vừa nhắc tới dường như có liên quan đến người trước mặt. "Vậy thì đúng rồi, tôi chính là gã bạn ngốc của cha cô đây." Hắc Bối Lão Lục gãi đầu. "Không đúng chứ, lúc cha tôi mất mặt đầy nếp nhăn, tóc bạc phơ, còn ông trẻ thế này..." Lý Ngọc Tủy sững sờ.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy thì kinh ngạc: "Cô nói gì?

Gã mà cũng già đi sao?" Lý Ngọc Tủy ngạc nhiên: "Là người thì ai mà chẳng già?

Mọi sinh vật đều có giới hạn tuổi thọ, ông đừng tưởng tôi không ra khỏi núi là không đọc sách nhé, tôi còn xem tivi, xem nhiều phim truyền hình với tiểu thuyết lắm đấy!" Hắc Bối Lão Lục lắc đầu: "Phan Tử, về báo cho đại ca chuyện ở đây, nhanh lên." Phan Tử gật đầu mạnh, gọi Bạch Nguyệt lập tức quay người rời đi.

Rõ ràng tình huống gặp phải hiện giờ Hắc Bối Lão Lục không xử lý nổi, cần cầu viện Tô Mộc.

Khi hai người Phan Tử quay đi, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng kêu kinh ngạc của Lý Ngọc Tủy: "Đại ca?

Vị đại ca đó có phải là Tô Mộc không!

Cha bảo nếu có ngày tôi xuống núi thì hãy đi tìm đại ca!" Giữa những kiến trúc hiện đại bao quanh, trên một con phố vẫn còn những căn nhà cổ từ hàng trăm năm trước, trong khoảng sân treo biển "Tô Phủ", Phan Tử đem chuyện xảy ra trên núi kể cho Tô Mộc nghe.

Tô Mộc nghe xong cũng sững sờ.

Bán Tiệt Lý chết rồi...

Tin tức này cậu cũng không ngờ tới, bởi vì năm đó chính cậu đã ban cho nhóm người Lão Cửu Môn này sự vĩnh sinh.

Cậu biết Bán Tiệt Lý tuyệt đối không phải kẻ dễ dàng tìm đến cái chết, vì những gì gã đã trải qua.

Còn về cô con gái kia, Tô Mộc đại khái đã biết là chuyện gì.

Năm đó khi Bán Tiệt Lý bị người ta phế đôi chân, gã đã mất đi khả năng sinh dục, vào cái thời đại mà khoa học kỹ thuật chưa phát triển như bây giờ, Bán Tiệt Lý cả đời này lẽ ra không thể có con.

Nhưng gã đã tìm được cách để cùng vợ sinh ra một cô con gái như vậy. "Hữu cá nữ nhi, hoàn hảo." Tô Mộc khóe miệng khẽ nhếch lên, dường như cậu có thể thấy được nụ cười của Bán Tiệt Lý trước khi lâm chung.

Người đàn ông cả đời chẳng có mấy ai thấy được nụ cười trên mặt, vì nụ cười của gã trông rất xấu xí và khó coi, nhưng nhờ có vợ con mà nửa đời sau đã sống rất vui vẻ hạnh phúc.

Tô Mộc nhìn về phía ngọn núi hoang xa xăm, bóng hình biến mất trong tầm mắt của mọi người xung quanh.

Trên núi hoang.

Lý Ngọc Tủy đã dẫn Hắc Bối Lão Lục tới trước mộ của Bán Tiệt Lý và vợ.

Lúc còn sống Bán Tiệt Lý từng có tiền có thế trong một thời gian dài, tuyệt đối không thiếu tiền, nhưng mộ phần của gã lại rất bình thường.

Là môn chủ môn thứ ba của Lão Cửu Môn, nhưng mộ phần đơn sơ đến mức chỉ có một tấm bia gỗ.

Lý Ngọc Tủy quỳ gối, thở dài: "Cha ơi, bạn của cha lên núi tìm cha này, tiếc là cha không còn thấy được nữa, ông ấy chính là cố nhân mà cha hằng nhắc tới lúc sinh thời sao." Hắc Bối Lão Lục chắp tay, nét mặt trang nghiêm: "Lần này tới vội vàng, lần sau lên núi tôi nhất định sẽ mang theo loại rượu ngon mà ông thích, chúng ta sẽ uống một trận thâu đêm." "Tiếp trứ." Tiếng xé gió cùng một giọng nam trầm ấm truyền tới.

Hắc Bối Lão Lục theo bản năng đưa tay bắt lấy vò rượu đang bay tới, rồi mắt sáng rực lên: "Đại ca." Tô Mộc chắp tay sau lưng chậm rãi bước tới: "Lão Lý à, lần này tôi không trách ông được, một người thông minh như vậy mà lại tâm cam tình nguyện chết đi, ái chà." "Ông là..." Lý Ngọc Tủy khẽ cau mày, nhìn người đàn ông trông chỉ hơn mình một hai tuổi này.

Tô Mộc đi tới bên cạnh cô gái, Hắc Bối Lão Lục đã mở vò rượu, ngồi bệt xuống đất lẩm bẩm gì đó với tấm bia mộ, vừa nói vừa cười, trông cứ như đang trò chuyện với một tri kỷ thật sự, vô cùng khoái hoạt. "Ngọc Tủy, ai bảo Lão Lý không học hành gì chứ, xem cái tên đặt hay chưa, thật văn nhã...

Vì cha mẹ cô đã khuất, vậy thì đi theo tôi xuống núi đi." Tô Mộc nghiêm túc nhìn cô gái trước mặt.

Lý Ngọc Tủy gật đầu: "Lúc sinh thời cha có dặn, nếu tôi muốn xuống núi thì hãy đi tìm ngài." "Đi thôi, còn những việc khác chưa xử lý, cha cô có dặn dò gì thêm không?

Tin ông ấy mất có cần báo cho ai khác biết không..." "Cha dặn tôi xuống núi hãy thử liên lạc với một số người, nếu được thì hãy báo tin ông ấy mất.

Cha nói, hy vọng mỗi năm vào rằm tháng bảy, những người đó có thể tới uống rượu với ông ấy cho đỡ buồn, đồng thời để những kẻ trước đây căm hận ông ấy có thể triệt để buông bỏ oán hận..." "Tôi luôn cảm thấy giác ngộ của cha cô cao hơn người thường rất nhiều, quả nhiên là vậy, ha ha ha ha..." Tô Mộc cùng Lý Ngọc Tủy rời đi, Hắc Bối Lão Lục mãi đến chập tối mới một mình từ trên núi xuống, vẻ mặt có chút cô đơn.

Hắc Bối Lão Lục vốn không giỏi giao thiệp, cũng chẳng thích kết giao bạn bè.

Trong số những cộng sự cùng đi qua những năm tháng ấy, chết mất một người, không tránh khỏi cảm thấy không thoải mái. "Đáng tiếc thật, nếu gã còn ở đây thì hiện tại nhiều việc giải quyết sẽ dễ dàng hơn nhiều, không để đại ca phải một mình lao tâm khổ tứ thế này." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu khổ sở.

Ông biết khả năng động não của mình kém xa khả năng động thủ.

Chương 376

Bảo ông phá cái cục diện này thì thà bảo ông đi đánh nhau với mấy thứ kỳ quái mấy ngày mấy đêm không nghỉ còn sướng hơn.

Những kẻ hay động não trong Lão Cửu Môn kẻ thì mất tích, kẻ thì đã chết. "Phan Tử, dặn người của cậu một tiếng, tối nay nếu nghe thấy tiếng sói hú ở gần đây thì báo cho tôi." Tô Mộc nhìn Phan Tử.

Phan Tử gật đầu: "Hồng Hống chắc đã đi xa rồi chứ?

Nó ẩn mình lâu như vậy, tối nay liệu có xuất hiện không?" Tô Mộc cười khẽ: "Tối nay chính là rằm, đêm trăng tròn." Phan Tử thắc mắc: "Chuyện này có liên quan gì đến việc tìm Hồng Hống không, Tô gia?" Tô Mộc nhìn về phía xa: "Ừ, đêm trăng tròn, Hồng Hống sẽ không kìm nén được bản năng mà bái nguyệt, chỉ cần nó còn ở gần đây là chúng ta sẽ tìm thấy." Bái nguyệt?

Hắc Bối Lão Lục thấy vẻ mặt thắc mắc của thanh niên, bèn thay Tô Mộc giải thích: "Bái nguyệt là hành động mà đa số những loài vật đã có ý thức thành tinh đều sẽ tự giác làm.

Các ngươi có thể hiểu là chúng đang hấp thụ tinh hoa ánh trăng đại loại thế." "Hóa ra là vậy." Phan Tử gật đầu vỡ lẽ.

Tô Mộc lại hỏi: "Ngô Tà bọn họ vẫn chưa về sao?" Phan Tử nhìn thời gian trên điện thoại, cau mày: "Theo lý thì đáng lẽ phải tới rồi chứ, không lẽ lại xảy ra biến cố gì sao?" "Chắc là... không đâu." Ánh mắt Tô Mộc ngưng tụ, dường như xuyên qua những tòa nhà chắn tầm mắt mà nhìn thấy thứ gì đó.

Tô Mộc xoay xoay chiếc nhẫn ngọc trên ngón trỏ, khẽ nhíu mày.

Kể từ khi đến Trường Sa, anh không còn cảm nhận được hơi thở

của Hồng Hống nữa.

Đương nhiên, một phần lý do là vì Hồng Hống đã rất giỏi ẩn giấu khí tức, không để người khác phát hiện ra sự tồn tại của nó.Ngày rằm âm lịch, mặt trăng chầm chậm từ đỉnh núi xa xăm vươn lên giữa không trung.

Nơi hoang dã cách biệt với thế giới, từng con vật với đôi mắt toát ra khí tức yêu dị bắt đầu chui ra, ngẩng đầu nhìn về phía ánh trăng trong vắt.

Sau đó, chúng phát ra đủ loại tiếng gầm rú, cảm xúc vô cùng kích động, tiếng kêu vang vọng.

Tiếng thú gầm, tiếng chim hót, vang lên liên tục.

Một tiếng sói tru xé toạc bầu trời.

Trên đỉnh núi xa xăm, một con sói khổng lồ với bộ lông màu bạc, thân hình cao lớn nhưng không kém phần nhanh nhẹn, tiếng gầm của nó đã trấn áp một vùng lớn sinh linh dưới chân núi.Đùng đùng đùng!

Trong khu rừng rậm rạp, những bụi cây và lùm cây không ngừng rung chuyển.

Ngay sau đó, một con gấu nâu cao bằng hai người trưởng thành lao ra, vỗ ngực, nhìn về phía con sói bạc, ánh mắt lộ rõ vẻ hung ác.

Rõ ràng, con sói lông bạc này chưa hoàn toàn thống trị các sinh vật nơi đây, tiếng gầm uy hiếp của nó đã chọc giận con gấu đen cư trú ở một nơi nào đó trong rừng.Đây là vùng hoang dã mà tầm nhìn con người không thể với tới, nơi các sinh vật tuân theo quy tắc mạnh được yếu thua riêng của chúng.

Ngay lúc con gấu đen định lôi con sói lông bạc trên núi xuống làm bữa tối, một con quái vật nửa người nửa thú, toàn thân mọc đầy lông đỏ, đột nhiên bắt đầu quỳ lạy mặt trăng trên bãi cỏ bằng phẳng.Con

quái vật lông đỏ đó có tay chân dài bất thường, thực hiện những động tác giống như con người quỳ lạy.

Khi các sinh vật gần đó đến gần, chúng sẽ nghe thấy một tràng âm thanh ‘gulu gulu gulu gulu’ như tiếng gió thổi.

Đây chính là âm thanh phát ra từ miệng con quái vật lông đỏ đó.Một con rắn độc đen trắng đang thè lưỡi, nhanh chóng bò về phía con quái vật lông đỏ, bởi vì vị trí của con quái vật lông đỏ chính là lối vào tổ của nó.

Các sinh vật khác cũng vô thức quan sát con sinh vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện gần lãnh địa của chúng.Khoảnh khắc tiếp theo.Xoẹt!

Con rắn độc thậm chí còn chưa kịp mở miệng để cắn con quái vật lông đỏ bằng nanh độc chết người, đã bị móng vuốt sắc nhọn trên chân sau của con quái vật lông đỏ đánh thành hai mảnh!Sau khi chứng kiến cảnh tượng này, con gấu đen hung tợn mất hết vẻ kiêu ngạo, con sói lông bạc trên đỉnh núi cũng từ từ lùi xuống sườn núi.

Cả gấu đen và sói bạc đều là những sinh vật sắp thành tinh, làm sao chúng có thể không nhận ra sự khủng khiếp của con quái vật lông đỏ này.

Những móng vuốt sắc nhọn có thể dễ dàng đánh nát cơ thể chúng, thân hình nhanh nhẹn có thể nhìn thấy rõ tốc độ phi thường, cùng với lớp da ánh kim loại.Con quái vật lông đỏ này, chính là Hồng Hống mà Tô Mộc đang tìm kiếm.Hồng Hống không ngừng quỳ lạy trăng tròn, đây đã là thói quen ăn sâu vào xương tủy của nó.

Lúc này, Hồng Hống đã cởi bỏ lớp ngụy trang hàng ngày, giờ đây nó đã gần như khôi phục lại hình dáng con người ban đầu, chỉ là vẫn chưa rụng hết lớp lông đỏ dày đặc trên người và cái đầu thú.Ánh mắt Hồng Hống trống rỗng, thi khí trên người bắt đầu nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh, xua đuổi tất cả các sinh vật trên mặt đất đến những nơi

khác.

Và nó thu hút các sinh vật ăn xác thối dưới lòng đất như giun, bọ cánh cứng, kiến… lên mặt đất.Trên mặt đất, không biết từ lúc nào, xuất hiện từng đàn giun, kiến, bọ cánh cứng lớn nhỏ.Ngay lúc này, Hồng Hống đột nhiên dừng động tác bái nguyệt, xoay cái đầu hung tợn nhìn về một hướng nào đó.

Mũi nó khụt khịt, vô cùng chắc chắn rằng khí tức truyền đến trong không khí chính là mùi máu Ngô gia mà nó quen thuộc nhất.

Hơn nữa, khí tức này từ gió thổi đến từ xa, là một trong những huyết mạch mà Ngô Lão Cẩu đã nhắc nhở nó từ nhiều năm trước, rằng đời này không thể quên.Ngô Tà!

Ngô Lão Cẩu từng nói với nó, nếu một ngày ông ấy gặp chuyện, Hồng Hống hãy đi tìm Ngô Tà, phải bảo vệ huyết mạch cuối cùng của Ngô gia bằng mọi giá!

Chỉ là biển người mênh mông, Hồng Hống cũng không biết làm thế nào mới tìm được Ngô Tà.

May mắn thay, khi nó chưa hoàn toàn rời khỏi vùng Tương Địa, nó đã bắt được khí tức của Ngô Tà.Hồng Hống quay người, hai chi trước chạm đất, bắt đầu nhanh chóng lao về phía nơi khí tức truyền đến.

Với tốc độ của nó, chỉ cần không phải tốc độ của máy bay có thể bỏ qua địa hình và nhanh chóng vượt qua một khu vực rộng lớn, thì chắc chắn không thể thoát khỏi sự truy đuổi của nó.

Hơn nữa, nó còn ngửi thấy mùi xăng trong không khí.

Rõ ràng, Ngô Tà đang đi xe về...Trong xe jeep.

Ngô Tà ngồi ở ghế phụ nhắm mắt dưỡng thần, trong lòng ôm hắc kim cổ đao, Trương Nhật Sơn ở ghế sau vẫn chưa tỉnh lại.

Bàn Tử ngáp ngắn ngáp dài, nhưng vẫn lái xe, vẻ mặt mệt mỏi.

Trăng sáng vằng vặc trên cao.Ngay khi Bàn Tử suýt ngủ gật, anh ta đột nhiên nhìn thấy một vật thể khổng lồ lao ra từ bụi cỏ bên đường, chặn đường họ.

Bàn Tử nhìn con sói lớn bằng con bò tót, vô thức nuốt nước bọt.

"Sắp tận thế rồi sao… Sao cái gì quỷ dị cũng chui ra hết vậy." Bàn Tử mạnh mẽ xoay vô lăng, định quay đầu xe chạy trốn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, con sói khổng lồ đột nhiên đâm vào cạnh xe jeep, đẩy chiếc xe trực tiếp vào một cái rãnh đầy cỏ dại không thể di chuyển được.Ngô Tà đột ngột mở mắt, đạp cửa xe, rút hắc kim cổ đao nhảy ra ngoài.

Bàn Tử không nói hai lời, cầm xẻng công binh cũng chạy ra.Ngô Tà tay phải cầm đao, mũi đao chạm đất, sẵn sàng rút đao ra bất cứ lúc nào, ánh mắt lạnh lẽo.

Bàn Tử tay nắm xẻng công binh, đứng bên trái Ngô Tà, hai người hỗ trợ lẫn nhau, có thể đối phó với nguy hiểm xuất hiện bất cứ lúc nào từ phía trước, sau, trái, phải.

Dưới ánh đèn tối mịt, Bàn Tử và Ngô Tà cũng không biết con quái vật này còn có đồng bọn nào khác không.Đôi mắt trống rỗng của Hồng Hống lóe lên một loại ánh sáng yêu dị, sau đó nó trực tiếp lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử mắt nhanh tay lẹ, xẻng công binh trong tay mạnh mẽ vung ra, chắn trước ngực.

Dưới cú va chạm cực mạnh, lòng bàn tay Bàn Tử tê dại, chấn động đến mức anh ta ngã ngửa ra phía sau với vẻ mặt ngơ ngác.Ngô Tà thấy Hồng Hống xông vào Bàn Tử, tay phải rút đao, nhanh chóng vung xuống chém vào lưng Hồng Hống.

Cây hắc kim cổ đao mà Tiểu Ca để lại này, chưa từng gặp phải bất kỳ sinh vật nào mà không thể chém xuyên qua lớp da, Ngô Tà vẫn có chút tự tin.Nhưng ngay khi Ngô Tà vung đao, chiếc đuôi dài của Hồng Hống đột nhiên quất về phía Ngô Tà, dường như đối phương đã sớm dự đoán Ngô Tà sẽ đánh lén từ phía sau.Keng keng keng!

Đuôi của Hồng Hống va chạm với hắc kim cổ đao, bắn ra một loạt tia lửa.

Phải biết rằng, Hồng Hống năm xưa từng bị Hồ Bát Nhất dùng bom nổ mà không chết, hắc kim cổ đao tuy sắc bén, nhưng vẫn không thể phá vỡ lớp phòng ngự bên ngoài của nó.Hắc kim cổ đao lợi hại như vậy còn không được, xẻng công binh trong tay Bàn Tử càng không cần nói.

Sau khi bị Hồng Hống đâm sầm vào, chiếc xẻng công binh trong tay Bàn Tử lập tức vỡ tan, gãy làm đôi.Nhưng ngay khi Bàn Tử cảm thấy móng vuốt sắc nhọn của Hồng Hống đặt lên ngực, cảm thấy một ý niệm tất chết, anh ta đột nhiên nhận ra, chi trước của Hồng Hống đặt trên ngực anh ta lại không có nhiều lực?

Một con quái vật khổng lồ như vậy, nửa thân mình đặt trên người anh ta, lại khiến anh ta không cảm thấy chút khó chịu nào?

Chương 377

Chuyện gì thế này?Chưa kịp để Bàn Tử suy nghĩ nhiều, khoảnh khắc tiếp theo, khi Hồng Hống quay người, chiếc đuôi của nó đột nhiên quất vào cổ anh ta, Bàn Tử trợn tròn mắt, ngất lịm đi.

Đến khi ý thức mơ hồ, Bàn Tử vẫn chưa hiểu tại sao con quái vật lợi hại như vậy lại không dứt khoát giết chết anh ta và Ngô Tà, mà chỉ đánh anh ta bất tỉnh?Ngô Tà cũng bị lực của Hồng Hống khi quay người làm lùi lại vài bước, dưới chân cát sỏi để lại hai vệt dài.

Một tay anh ta không thể nắm giữ cây hắc kim cổ đao đang rung lắc dữ dội nữa, chỉ có thể dùng hai tay nắm chặt chuôi đao vẫn còn run, sắc mặt khó coi.Con quái vật trước mặt này không chỉ có sức mạnh vô song, mà còn vô cùng nhanh nhẹn.

Bàn Tử không hề yếu, thực lực có thể giết chết Bàn Tử trong chốc lát, đơn giản khiến Ngô Tà rùng mình.

“Bàn Tử!” Ngô Tà nghiến răng gầm lên, lần nữa cầm đao xông lên.

Lúc này Ngô Tà không biết Bàn Tử sống chết thế nào, nhìn Bàn Tử nằm bất động trên đất, Ngô Tà chỉ có thể sốt ruột xông lên kiểm tra tình hình.Nhưng con quái vật này không định bỏ qua hai người như vậy.

Hồng Hống nằm rạp người xuống, tạo tư thế lao về phía trước, nhe răng trợn mắt.Sau chuyện của Ngô Lão Cẩu, Hồng Hống không muốn hậu nhân Ngô gia phải đi theo vết xe đổ của Ngô Lão Cẩu, trận chiến này, nếu Ngô Tà có thể thắng nó, dù có giết chết nó, nó cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng rõ ràng, nó đã nghĩ quá nhiều.Hồng Hống ỷ vào thân thể

đao kiếm bất nhập, chịu đựng tất cả các cú chém của Ngô Tà, nó không hề hấn gì, Ngô Tà thì không ngừng lùi lại, sắc mặt ngày càng tái nhợt khó coi.Không đúng rồi!

Hồng Hống với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy đã đến trước mặt Ngô Tà, khi Ngô Tà còn chưa kịp phản ứng, đôi mắt nó trừng lớn, nhìn chằm chằm vào Ngô Tà.Ngô Tà vừa định rút đao, đã bị Hồng Hống đánh bay hắc kim cổ đao ra xa.Hồng Hống cúi đầu ngửi ngửi trên người Ngô Tà, cuối cùng cũng biết lý do tại sao Ngô Tà lại yếu như vậy.

Ngô Tà, bị bệnh.

Hơn nữa còn là một căn bệnh khó chữa.Hồng Hống lộ ra dáng vẻ đầy lông đỏ, nhẹ nhàng cọ cọ vạt áo Ngô Tà.

Ngô Tà sững sờ tại chỗ, mãi một lúc sau mới phản ứng lại: "Tiểu Hắc?"Hồng Hống nhẹ nhàng gật đầu.

Khi Ngô Tà ra đời, Hồng Hống đã canh giữ trong sân nhà anh ta, Ngô Tà cũng biết chuyện Ngô Lão Cẩu nuôi dưỡng Hồng Hống.

"Vậy, Bàn Tử anh ấy…" Ngô Tà bước tới kiểm tra tình hình của Bàn Tử, lúc này mới phát hiện Bàn Tử chỉ là ngất đi mà thôi.

"Gia gia anh ấy…" Ngô Tà nhìn Hồng Hống xuất hiện trên quốc lộ, dường như đã hiểu ra điều gì đó.Sau khi Ngô Lão Cẩu lui về ở ẩn, Hồng Hống cũng biến mất cùng ông ấy, lý do duy nhất để Hồng Hống tái xuất giang hồ, chỉ có một.

Ngô Lão Cẩu đã chết, hoặc gặp chuyện.Hồng Hống giúp tha Bàn Tử vào trong xe jeep, sau đó đẩy chiếc xe jeep ra khỏi rãnh bùn, đi theo chiếc xe của Ngô Tà, bắt đầu lần nữa tiến về phía Trường Sa. ……"Tô gia, người dưới trướng Bát gia đã đến rồi." Phan Tử dẫn theo người mặc áo choàng đen che kín mặt, đến Tô phủ.A Ninh bước

ra từ sân, gật đầu: “Người cứ ở lại đây.” Phan Tử gật đầu, quay người rời đi.Trong số những người thuộc thế hệ cũ, không phải ai Phan Tử cũng biết.

Giống như người đàn ông áo đen mà anh ta đưa đến Tô phủ, anh ta không biết rõ thân phận cụ thể của đối phương, chỉ biết là Tô Mộc đã bảo anh ta đi đón, một người từng là thuộc hạ của Tề Thiết Chủy.

“Anh chính là Tề Thiên Thủy?” A Ninh nghiêng đầu, nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sơn Y Tương Mệnh Bốc, Tề Thiên Thủy y môn, đã gặp tiểu thư, xin hỏi bệnh nhân ở đâu?” Người đàn ông bỏ mũ xuống, để lộ khuôn mặt sạch sẽ, chỉnh tề.Đó chính là người của Tề gia.

Hậu duệ của mạch Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy là một trong những lão Cửu Môn có nhiều con cháu nhất, có lẽ liên quan đến việc ông ấy năm xưa là một thuật sĩ sợ chết.

Phàm là những việc làm trái thiên đức, ông ấy tuyệt đối không làm, hơn nữa ông ấy cũng từ chối lời đề nghị ban trường sinh của Tô Mộc, ông ấy nhìn mọi việc khá thấu đáo.Người đàn ông này, chính là một trong số cháu chắt của Tề Thiết Chủy.Tề Thiết Chủy năm xưa đã để lại cho hậu nhân tất cả những gì mình học được, đó chính là Huyền học ngũ môn.

Huyền học ngũ môn được chia thành Sơn, Y, Mệnh, Tương, Bốc.

Cái học của Tề Thiết Chủy trong gia đình chính là năm môn này, nhưng Tề Thiết Chủy lại thiên về ‘Tương’, điều này không có nghĩa là ông ấy không biết bốn môn tuyệt học còn lại.Sau khi Tề Thiết Chủy bắt đầu du ngoạn thế giới, ông ấy đã để lại ngũ môn tuyệt học trong gia tộc, để hậu nhân có thể tiếp tục kế thừa.

Vừa đúng lúc, trong số những người Tề gia đời này, có một người

đã kế thừa tuyệt học ‘Y’.

Người đó tên là Tề Thiên Thủy.‘Y’ trong Huyền học ngũ môn, bao gồm ba loại chính là ‘dược tề’, ‘châm cứu’, ‘linh trị’, không phải là y học cổ truyền thông thường.

Trong đó ‘linh trị’ là khó học nhất, từ trước đến nay hiếm có ai có thể phát huy ‘linh trị’ rạng rỡ.Và người đàn ông trước mắt này, chính là người nổi bật trong phân loại ‘Y’ của Huyền học ngũ môn, chuyên về ‘linh trị’.

Cái gọi là ‘linh trị’, chính là ‘Chúc do thuật’ trong truyền thuyết.

Người hiểu ‘Chúc do thuật’, đặt ở thời cổ đại, chính là những chức sắc như tế tự của các bộ lạc nhân tộc, vô cùng thần bí, quỷ dị.Tề Thiên Thủy là người hiếm hoi trên đời lúc này hiểu ‘Chúc do thuật’, đây cũng là lý do chính Tô Mộc triệu anh ta đến.A Ninh đương nhiên không hiểu những điều này, sau khi xác nhận đối phương đúng là người Tề gia, A Ninh đã cho người sắp xếp ăn ở cho Tề Thiên Thủy.Sau khi sắp xếp xong Tề Thiên Thủy, A Ninh mới quay lại bên cạnh Tô Mộc, báo cáo tin tức về sự đến của Tề Thiên Thủy.

Khi nghe tin tức, Tô Mộc đang đứng bên cửa sổ thư phòng, nhìn vầng trăng tròn trên đầu, không biết đang suy nghĩ gì.A Ninh báo cáo xong thì đứng sang một bên, im lặng.Một lát sau.

Tiếng gõ cửa thư phòng vang lên.

Cửa thư phòng đang mở, Bạch Ngọc Tủy xuất hiện bên cửa, giữa đôi lông mày mang theo nỗi u sầu nồng đậm.

A Ninh nhìn về phía Tô Mộc.Tô Mộc khẽ nói: “Vào đi, đến hỏi chuyện Bạch gia sao?” Bạch Ngọc Tủy gật đầu, kể từ khi Hắc Bối Lão Lục nói cho cô biết về mối quan hệ giữa Bạch gia và Tô Mộc, cô vẫn không thể nào quên.

Cô luôn không dám tin rằng, Bạch gia lớn mạnh như vậy, lại do chính tay người trẻ tuổi này tạo nên.Và cả, Lão Cửu Môn nữa.

“Tô gia, Lục gia nói Bạch gia cháu cất giấu bí mật mà người ngoài không biết, có huyết mạch chi lực, nhưng cháu chưa từng thấy Bạch gia có loại truyền thuyết này, ngài, có thể kể cho cháu nghe về chuyện của Bạch gia không?” Sắc mặt Bạch Ngọc Tủy tái nhợt.

Cô vẫn luôn truy tìm, rốt cuộc là ai đang nhắm vào Cửu Môn, và khâu nào đã xảy ra vấn đề, khiến mười một thương nhân đều tử trận.Ngay cả Bạch gia vốn bình thường, tất cả bí mật cũng đều nằm trong tay đối phương.

Tô Mộc gật đầu: “Trước hết hãy loại trừ khả năng có nội gián trong Bạch gia, Bạch gia à, sẽ không phản bội tôi, haha.” Tô Mộc ánh mắt hồi ức, thần sắc tang thương.

“Bạch gia các cô, là huyết mạch của Côn Luân Thai mà tôi mang từ núi Côn Luân về.

Người Bạch gia sinh ra tâm tính thuần khiết, chất phác, trong sáng, một khi đã nhận định người mình theo, dù chết cũng sẽ không phản bội.

Còn về chuyện Côn Luân Thai, bây giờ nói cho cô cũng vô dụng, cô chỉ cần biết Bạch gia không phải huyết mạch nhân loại bình thường là được.

Lần này Bạch gia bị diệt toàn bộ, là vì Bạch gia không có người kế thừa huyết mạch Côn Luân Thai, không có một người nào có huyết mạch đó, ai, đây là lỗi của tôi, huyết mạch Côn Luân Thai sau khi xuống núi đã nhiễm bụi trần, mất đi sức mạnh vốn có.” Tô Mộc chậm rãi giải thích về lai lịch của Bạch gia.Trong lúc nói chuyện.

Tô Mộc ngừng lại một chút, khóe miệng hơi nhếch lên: “A Ninh,

đi đưa Ngô Tà và mấy người họ qua đây đi, chắc họ cũng có nhiều thắc mắc." "Họ, đã về sao?" A Ninh kinh ngạc.

Sau đó lập tức đi ra ngoài.Trong thư phòng, chỉ còn lại Tô Mộc và cô bé Bạch gia này.

Bạch Ngọc Tủy nhíu mày, cô biết Ngô gia của Cửu Môn, đương nhiên cũng biết người kế nhiệm Ngô gia đời này.

"Trước đây tôi đã nói, sẽ cho Bạch gia một lời giải thích, bây giờ cũng đã có manh mối rồi, lát nữa cô hãy đến tìm tôi, tôi sẽ nói cho cô biết những gì tôi biết." Tô Mộc nhìn Bạch Ngọc Tủy đang đứng bên cửa, phất phất tay.Bạch gia, vẫn không nên xuất hiện công khai.

Chuyện Thập Nhất Thương, ngay cả những người thế hệ thứ hai của Lão Cửu Môn cũng không biết nhiều, Ngô Tà và những người khác càng không thể biết được những ẩn tình bên trong.Một lát sau đó.

Tiếng trò chuyện truyền đến từ sân.

Khi Tô Mộc bước ra, vừa vặn nhìn thấy Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử, và cả Trương Nhật Sơn đang được người khác khiêng vào.

Thấy Trương Nhật Sơn vẫn hôn mê, Tô Mộc gọi Tề Thiên Thủy đến.Trong căn phòng mà Tô Mộc đã chuẩn bị, Tề Thiên Thủy đang kiểm tra tình hình của Trương Nhật Sơn.

Bên bàn, Ngô Tà nâng tay rót thêm trà cho Tô Mộc, vẻ mặt bình tĩnh.

Bàn Tử gãi tai gãi đầu, trong lòng có rất nhiều câu hỏi, nhưng cũng kiềm chế, không vội hỏi ra, bởi vì anh ta cũng biết, trước mặt người này, anh ta không thể giữ vẻ tùy tiện như khi ở bên ngoài.

"Tô gia, uống trà." Ngô Tà đẩy chén trà, nhìn Tô Mộc.Tô Mộc cầm chén trà ấm nóng, cười hiền hòa gật đầu.

Tiểu Ngô Tà, cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi.

Chương 378

“Đao, đưa tôi xem.” Tô Mộc đưa tay ra.Ngô Tà không hề do dự, đưa hắc kim cổ đao cho Tô Mộc.

Nếu trên thế giới này, còn có ai mà Ngô Tà có thể hoàn toàn tin tưởng lúc này, thì Tô Mộc chắc chắn là một người.Tô Mộc nhận lấy hắc kim cổ đao, ánh mắt lộ vẻ tang thương: “Nó không sao đâu, cậu cứ yên tâm.” Câu nói này của Tô Mộc không biết là nói với Ngô Tà, hay nói với hắc kim cổ đao, hay có lẽ, là nói với một người đã biến mất từ lâu.Tô Mộc vỗ vỗ vào thân đao của hắc kim cổ đao, cười khẽ: “Cây đao này trước đây rút ra khỏi vỏ ắt thấy máu, bây giờ đã dịu dàng hơn nhiều.” “Hồn phách của anh ấy vốn đã rất yếu, lại trải qua lần trọng thương này, chậc chậc chậc, e rằng dù tôi có cứu sống lại, cũng không còn sức mạnh như xưa.” Tiếng Tề Thiên Thủy vang lên trong phòng, mang theo vài phần ý cười khó hiểu.

“Tôi đã tìm ra nguyên nhân khiến anh ấy hôn mê, Tô gia, nếu không phải là tôi đến, những người bên ngoài kia thật sự không thể biết được anh ấy hôn mê đến giờ là vì sao, thủ pháp của kẻ này có chút cao siêu, đầu tiên là dùng châm cứu, sau đó dùng phù thủy quán vào cơ thể, khiến bề ngoài không nhìn thấy bất kỳ vết thương nào, nhưng lại mang vẻ khí huyết hao tổn…” Tề Thiên Thủy giải thích về nguyên nhân vết thương của Trương Nhật Sơn.Ngô Tà và Bàn Tử đồng thanh thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ bệnh tình mà bệnh viện lớn bên ngoài không chữa khỏi được, ở chỗ Tô Mộc lại có người có thể giải quyết.

Chỉ là, những lời mà người đàn ông xa lạ này nói, bọn họ lại không hề hiểu.

“Đằng thuật.” Tề Thiên Thủy có lẽ thấy vẻ mặt không hiểu của mọi người, liền nói ra bệnh tình mà Trương Nhật Sơn mắc phải.

Đằng thuật, một loại tà thuật được xếp ngang hàng với Cổ độc, Hàng đầu trong ba đại tà pháp.

Đằng thuật lấy hồn phách người chết làm vật dẫn, số lượng oan hồn càng nhiều, uy lực của Đằng thuật tương ứng càng lớn.

“Đằng dẫn sau khi bị người sống nuốt vào, sẽ ký sinh trong cơ thể người, cho đến khi hút cạn toàn bộ huyết nhục tinh huyết của vật chủ, sau đó phá thể mà ra.” Tề Thiên Thủy tóm tắt bệnh tình mà anh ta phát hiện trên người Trương Nhật Sơn.Trương Nhật Sơn không phải bị bác sĩ bình thường trong bệnh viện chuẩn đoán là bị rút quá nửa máu mà hôn mê bất tỉnh.

Thực chất là do trong cơ thể ký sinh một loại Đằng dẫn, Đằng dẫn không ngừng hấp thu tinh khí thần của Trương Nhật Sơn, khiến anh ta luôn trong tình trạng suy yếu bất tỉnh, nhưng lại mãi không tỉnh lại được.

Tề Thiên Thủy giải thích vài câu xong, lông mày từ từ nhíu lại: “Kẻ này thật độc ác, hắn ta đã đặt Đằng dẫn vào tim của vị này, Đằng dẫn hút là máu tim, có thể sống đến bây giờ, đã là đại may mắn rồi!” Kèm theo một tiếng ‘xé toạc’, Tề Thiên Thủy xé rách nửa thân trên quần áo của Trương Nhật Sơn.Trương Nhật Sơn trong cơn hôn mê, làn da trên người vẫn sạch sẽ và mịn màng như thiếu niên, khiến người ta không thể tin được đây là một ông lão đã sống trăm năm.Đồng thời.

Hình xăm kỳ lân trên vai Trương Nhật Sơn hiện ra trong mắt mọi người trong phòng.

Tô Mộc quay người nhìn về phía Ngô Tà.Ngô Tà kinh ngạc nói: “Trên đường cháu đã kiểm tra tình hình của Trương Phó Quan, lúc đó

hình xăm kỳ lân còn rất rõ ràng, bây giờ chỉ còn một nửa, cháu cũng không biết tại sao.” Bàn Tử ở bên cạnh mạnh mẽ gật đầu.

Ngô Tà luôn cẩn thận, khi đón Trương Nhật Sơn lên xe đã kiểm tra tình hình cơ thể của Trương Nhật Sơn lúc đó, đồng thời cũng nhìn thấy hình xăm kỳ lân trên vai Trương Nhật Sơn lúc đó.

Nhưng bây giờ, hình xăm kỳ lân hiện ra trước mắt mọi người, lại chỉ còn một nửa.

Hơn nữa, nửa hình xăm kỳ lân còn lại này cũng bắt đầu trở nên trong suốt.

“Có cứu được không?” Tô Mộc hỏi.

“Được, nhưng có lẽ cần một thời gian, Đằng dẫn ẩn trong tim của anh ấy, cần phải từ từ dụ dỗ mới ra khỏi cơ thể, nếu không, chỉ có thể đợi đến khi Đằng dẫn hút cạn anh ấy, sau đó mới phá thể mà ra.” Tề Thiên Thủy hít sâu một hơi.

“Và muốn dụ Đằng dẫn ra khỏi cơ thể, phải tìm được dược liệu quý hơn cả máu kỳ lân, tôi đoán, Đằng dẫn này là do kẻ cố ý muốn chiếm đoạt máu kỳ lân trong cơ thể anh ấy mà tạo ra, trên đời này, rất hiếm có dược liệu quý hơn máu kỳ lân, nếu có, thì đó đều là những thứ khó gặp mà không thể cầu, không biết Tô gia có biện pháp nào khác không?” Tề Thiên Thủy dần dần nhìn ra tình trạng hôn mê của Trương Nhật Sơn, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất.

Đằng thuật này nhìn có vẻ rất đơn giản, dễ đối phó.

Nhưng đó là khi đặt trên người thường, rất dễ giải quyết.

Trớ trêu thay, Đằng dẫn này lại ký sinh trên người Trương gia, là tất cả những người Trương gia có máu kỳ lân.

Trên đời này có thể sánh ngang với huyết mạch Trương gia, thật sự không có mấy thứ.

“Có, máu của tôi.” Tô Mộc gật đầu, bước đến bên cạnh Trương Nhật Sơn.

“Tô gia hãy để tiên huyết ở dưới mũi anh ấy, anh ấy tuy hôn mê, nhưng vẫn có thể tự chủ hô hấp, mùi máu của ngài, sẽ theo hơi thở của anh ấy đi vào cơ thể, nếu có tác dụng, có thể từ từ dẫn Đằng dẫn ra khỏi tâm phòng của anh ấy, và một khi Đằng dẫn rời khỏi tâm phòng của anh ấy, thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn.” Tề Thiên Thủy xoa xoa lòng bàn tay, trên mặt dần dần xuất hiện vẻ mừng rỡ.

Anh ta cũng rất muốn xem, tiên huyết của Tô Mộc liệu có thực sự quý hơn máu kỳ lân trong truyền thuyết hay không.Tô Mộc dùng móng tay rạch rách da ngón trỏ, máu tươi từ từ rỉ ra.

Ngay sau đó, Tô Mộc đặt máu từ vết thương đã gần lành trên ngón tay xuống dưới mũi Trương Nhật Sơn.

Theo hơi thở của Trương Nhật Sơn, mùi máu tươi của Tô Mộc bắt đầu nhanh chóng lưu chuyển trong cơ thể Trương Nhật Sơn, đi đến tâm phòng của anh ta.Rất lâu trước đây, Tô Mộc đã từng nói với Trương Khởi Linh, rằng huyết mạch Trương gia thực chất chỉ là một phần sức mạnh của một loại huyết mạch nào đó, chứ không phải huyết mạch hoàn hảo.

“Các cậu đều ra ngoài trước đi.” Tô Mộc đứng dậy, bảo mọi người ra ngoài đợi.Ngô Tà, Bàn Tử, Phan Tử và những người khác đều đứng dậy, đi về phía cửa.

Tề Thiên Thủy vốn định tiếp tục xem những chuyện sẽ xảy ra, nhưng cũng bị Tô Mộc gọi ra.

Khi ra khỏi cửa, Tề Thiên Thủy lần nữa nhắc nhở Tô Mộc: “Tô gia, bệnh tình của anh ấy trong thời gian ngắn sẽ không khỏi, cũng sẽ không tỉnh lại được, tiếp theo tôi sẽ chăm sóc kỹ lưỡng, tôi…” Lời còn chưa nói xong, A Ninh thấy ánh mắt của Tô Mộc, sau đó trực tiếp

kéo Tề Thiên Thủy đi ra ngoài, tiện thể đóng cửa lại.Sau khi trong phòng không còn ai khác, căn phòng chìm vào một khoảng lặng tĩnh mịch.

Tô Mộc chậm rãi thở ra một hơi khí đục, đôi mắt sâu thẳm.

Mục đích anh gọi Tề Thiên Thủy đến, không chỉ để kiểm tra bệnh tình của Trương Nhật Sơn, mà còn có những việc khác cần anh ta xử lý.

Còn về Trương Nhật Sơn… Tô Mộc nâng tay phải lên, tay trái vén ống tay áo tay phải lên, sau đó nhanh chóng cắm vào ngực Trương Nhật Sơn.Phụt!

Những giọt máu đỏ tươi bắn lên mặt Tô Mộc, vẻ mặt Tô Mộc không buồn không vui, chỉ thản nhiên cầm quả tim vẫn đang đập, cùng với con sâu nhỏ ký sinh trên tim, đặt trước mặt.

"Cái chết là một dạng vĩnh sinh khác, ngươi đã kiên trì sống đến giờ phút này, đến trước mặt ta, ngươi chắc chắn có điều cần báo thù, vậy thì, hãy sống theo một cách khác đi." Tô Mộc lẩm bẩm một mình, bóp nát trái tim trong tay, kèm theo con đằng dẫn nhỏ.Khoảnh khắc trái tim của Trương Nhật Sơn bị lấy ra khỏi cơ thể, các dấu hiệu sinh tồn của anh ta lập tức biến mất nhanh chóng.

Khi Tô Mộc bóp nát trái tim của anh ta, tay trái anh ta lấy ra một vật phẩm luôn được mang theo bên mình, trực tiếp nhét vào vết thương ở ngực Trương Nhật Sơn.Ngay sau đó, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Trong tầm nhìn, chỉ thấy vết thương ở ngực Trương Nhật Sơn đang nhanh chóng mọc lại cơ bắp và da thịt, nhanh chóng lành lại.

Đồng thời, trong căn phòng tĩnh mịch, từ ngực Trương Nhật Sơn truyền ra tiếng đập thình thịch, mạnh mẽ.

Đây, chính là tác dụng của vật phẩm mà Tô Mộc dùng để thay thế trái tim của Trương Nhật Sơn.Tô Mộc đã tồn tại từ thời ông nội Hồ Bát Nhất, trong suốt thời gian đó đã đi vào vô số lăng mộ báu vật, cùng với những tiên gia động thiên trong truyền thuyết, sở hữu vô số trân bảo hiếm có trên đời.

Nhưng những thứ mà Tô Mộc luôn mang theo bên mình, lại không có nhiều.Trong số đó, có Quỷ Tỳ đã hợp nhất thành ba phần này.

Quỷ Tỳ xuất hiện trên thế gian, tổng cộng có ba phần.

Một phần được dùng làm vật bồi táng của Lỗ Thương Vương trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Một phần được Hoắc Tiên Cô tình cờ tìm thấy sau này.

Một phần được giấu trong Trương Gia Cổ Lâu.Cả ba mảnh Quỷ Tỳ này, từ rất sớm đã được Tô Mộc thu thập, và giúp Tô Mộc sở hữu công hiệu kỳ diệu của việc giao tiếp âm dương dưới hình thái người sống.Hiện giờ, Tô Mộc đã dùng Quỷ Tỳ này để thay thế trái tim của Trương Nhật Sơn.

Tô Mộc nhíu chặt mày, nhìn những biến hóa tiếp theo của cơ thể Trương Nhật Sơn.

Quỷ Tỳ tuy tốt, nhưng trong đó ẩn chứa quá nhiều năng lượng mà con người không thể với tới, người thường không thể trấn áp được.

Hơn nữa, Quỷ Tỳ âm khí quá nặng, Tô Mộc vẫn không biết thứ mang đậm khí tức âm ti này sẽ mang lại biến hóa gì cho Trương Nhật Sơn.Khụ khụ khụ!

Trương Nhật Sơn tỉnh lại từ cơn hôn mê, ho ra từng ngụm máu đen xuống đất, đôi mắt không còn lòng trắng, toàn một màu mực đen kịt.

“Kẻ nào đã ra tay với ngươi?” Tô Mộc đứng sang một bên, chắp

tay sau lưng.Xì xì xì xì xì xì xì xì!

Trên vạn lý Trường Sa cũ, bầu trời vốn xanh trong, mây trắng bỗng nhiên nhanh chóng bị mây đen che phủ, không thấy rõ năm ngón tay.

Từng mảng sương mù đen từ các khu mộ hoang, bãi tha ma, lăng mộ… xung quanh nhanh chóng cuộn về phía căn phòng mà Tô Mộc đang ở.Không.

Chính xác hơn, là tất cả đều đổ về phía cơ thể của Trương Nhật Sơn vừa mới tỉnh lại!

Chương 379

Bởi vì Quỷ Tỳ, từng là vật hiệu lệnh âm binh, lệnh của người nắm quyền âm ti, lệnh này rơi vào tay người không thuộc âm ti, tất cả các linh thể đặc biệt đều muốn nắm giữ sức mạnh này.

"Ngươi không phải Trương Nhật Sơn." Tô Mộc nắm chặt nắm đấm suýt đánh trúng mũi mình vào lòng bàn tay, đôi mắt sâu thẳm chỉ thoáng nhìn đã nhận ra Trương Nhật Sơn lúc này dường như đã bị một ý niệm nào đó thay thế.Lúc này trên người Trương Nhật Sơn không có bất kỳ khí tức người sống nào, tràn ngập oán khí, lệ khí, ách khí và các loại khí tức tiêu cực cực đoan phức tạp khác.

Đây không phải là khí tức mà một sinh linh sẽ có.Hử?

Cảm nhận được sức mạnh trong lòng bàn tay ngày càng lớn, Tô Mộc mạnh mẽ buông lỏng nắm đấm của Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn một quyền trực tiếp đập nát sàn nhà dưới chân, cả cánh tay hoàn toàn chìm vào sàn nhà.Tiếng va chạm cực lớn, lập tức thu hút mấy người bên ngoài cửa xông vào.

"Lão đại!" "Tô gia, chúng tôi đến giúp ngài!" "…" "Tất cả ra ngoài." Tô Mộc quay lưng về phía mọi người, câu nói này vừa thốt ra, Hắc Bối Lão Lục đã giúp anh ta nhanh chóng đóng cửa phòng, đuổi Ngô Tà và những người khác ra ngoài.Hắc Bối Lão Lục đã đi theo Tô Mộc hơn trăm năm, anh ta biết, khi Tô Mộc ở trạng thái này, tốt nhất là không nên lằng nhằng.

"Lục gia, cẩn thận!" Ngô Tà nhắc nhở một câu, thuận tay chém hắc kim cổ đao ra.Phụt!

Sương mù đen rõ ràng không có thực thể nào, sau khi bị hắc kim cổ đao trong tay Ngô Tà chém trúng, lại để lại một vệt máu đen kịt,

sau đó nhanh chóng hóa thành khói bụi, biến mất không dấu vết.Hắc Bối Lão Lục chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh buốt, sau đó, một bàn tay to lớn vững chãi đặt lên vai anh ta.

Vẻ mặt Hắc Bối Lão Lục không chút thay đổi, bình tĩnh, khóe miệng khẽ giật: "Một trăm năm trước, tôi đã thề, đời này trừ Tô Mộc ra, bất kỳ ai vỗ vai tôi lần nữa, tôi sẽ giết cả nhà hắn."Bốp!

Đùng đùng đùng!

Gạch lát sàn dưới chân Hắc Bối Lão Lục từng viên nứt vỡ, nổ tung, bụi đất bay mù mịt trong không khí.Bàn Tử vừa né tránh đòn tấn công của sương mù đen quỷ dị, vừa kinh ngạc nói: "Lục gia ăn phải thuốc súng rồi sao?" Ngô Tà rút hắc kim cổ đao bị kẹt trong sàn nhà vì dùng lực quá mạnh, sắc mặt trầm trọng khẽ nói: "Cậu quên cái tên Hắc Bối Lão Lục này từ đâu mà có sao?" Bàn Tử giật mình, lúc này mới phản ứng lại.Đúng vậy.

Cái tên Hắc Bối Lão Lục này, chẳng phải là vì trước đây khi Hắc Bối Lão Lục đi đấu mộ, bị oan hồn trong mộ nguyền rủa, để lại trên lưng anh ta một vết dấu tay đen vận rủi vĩnh viễn không thể xóa mờ sao?

Vì dấu tay đen này, Hắc Bối Lão Lục xui xẻo cả đời, chết trong trận chiến tự hào nhất của mình, hơn nữa lại chết một cách đáng xấu hổ nhất.Giai đoạn gần đến lúc đó năm xưa, Tô Mộc đã kể cho Hắc Bối Lão Lục vận mệnh ban đầu của anh ta.

Hắc Bối Lão Lục lẽ ra sẽ chết vào khoảng sáu mươi mấy tuổi, bị mấy tên côn đồ nhỏ, những kẻ trước đây không xứng xách dép cho anh ta, đánh chết.

Vì tuổi già, vì cơ thể anh ta lúc đó đã không còn như xưa, đi hai bước cũng thở dốc.

Chết dưới tay những kẻ chiến năm cặn bã, có lẽ là một trong những cái chết tủi nhục nhất đời Hắc Bối Lão Lục.Và trước mắt, âm hồn hóa thân thành sương mù đen này vừa vặn vỗ vào vai Hắc Bối Lão Lục, khiến anh ta nhớ lại tất cả những chuyện năm xưa.

Thế là, khí tức bạo ngược trên người anh ta lập tức bùng nổ.

"Ngô Tà, tránh ra!" Bàn Tử kéo Ngô Tà, nhanh chóng né sang một bên.Bàn Tử vẫn chưa hết bàng hoàng, hít thở sâu vài lần, cố gắng giữ cho giọng mình không run rẩy đến vậy: "Tôi, tôi vốn tưởng chúng ta đã, đã rất lợi hại rồi, đã vượt qua chín chín tám mốt kiếp nạn, gần bằng Tôn Hầu Tử năm xưa, nhưng, nhưng bây giờ xem ra, tình hình trước mắt này, không thích hợp với chúng ta, chúng ta cứ đứng một bên, xem, xem thôi là được rồi."Gầm!

Hồng Hống nhảy vào sân, há cái miệng đầy răng nanh cắn chặt một cụm sương mù đen, đôi mắt đỏ rực.Ngô Tà nhìn chiến trường trước mắt, dường như cảm ứng được điều gì đó, mạnh mẽ quay người lại.

Bàn Tử gãi đầu khó hiểu: "Nhìn gì vậy?" Bàn Tử quay đầu nhìn lại, không thấy ai phía sau mình, mà người vẫn luôn đứng sau Ngô Tà, chỉ có một mình anh ta.Đây là thói quen của hai người khi ở bên nhau lâu rồi.

Thói quen… Bàn Tử nhíu mày, ánh mắt Ngô Tà nhìn về phía sau, dường như đang tìm kiếm điều gì đó, đó chẳng phải là vẻ mặt khi bộ ba năm xưa anh ta muốn xem Tiểu Ca có bị lạc không sao?Lẽ nào… Bàn Tử vỗ đầu, chợt vỡ lẽ: "Có phải Tiểu Ca vong hồn trở về không?" "A phi!

Tôi nói gì vậy!

Cái miệng này của tôi, Ngô Tà cậu đừng để ý nha, tôi chỉ nói vậy thôi, Tiểu Ca nhất định sẽ không sao đâu!

Thật đấy, Ngô Tà, Tiểu Ca nhất định sẽ không sao đâu.” Bàn Tử tự tát mình một cái, đầy tội lỗi.Anh ta thấy xung quanh toàn là sương mù đen bao phủ, âm khí từng trận, thêm vào động tác quay người quen thuộc của Ngô Tà, vô thức đã nói ra những lời này.

Nhưng lời vừa thốt ra, anh ta đã biết mình sai.

Mặc dù Tiểu Ca sống chết chưa biết, nhưng anh ta cũng không nên nói ra những lời như vậy trước mặt Ngô Tà.Ngô Tà thất thần, dường như không nghe thấy những lời lẩm bẩm của Bàn Tử, chỉ vẫn tự mình tìm kiếm điều gì đó.

Anh của bây giờ, đã không còn là chàng trai trẻ có thể bị ảnh hưởng cảm xúc bởi hai ba câu nói của người khác nữa.

“Nếu anh ấy ở đây, anh ấy sẽ không trốn tránh chúng ta đâu, có lẽ tôi cảm thấy sai rồi, trước hết hãy cùng Tô gia đối phó với tình hình trước mắt đi.” Ngô Tà lần nữa quay đầu lại, ánh mắt kiên định.Bàn Tử mãi nửa ngày mới hoàn hồn, cười khổ liên tục.

Hóa ra, Ngô Tà đã không còn cần anh ta an ủi động viên nữa, chàng trai ngây thơ vô số tội năm xưa đã hoàn toàn rũ bỏ sự non nớt, trở thành một người đàn ông đỉnh thiên lập địa.

“Lão Lục, dẫn họ đi trước, ở đây tôi lo.” Tô Mộc nắm cổ ‘Trương Nhật Sơn’, đẩy vào tường, dứt khoát nói.Hắc Bối Lão Lục đã ở trạng thái bạo tẩu, mắt đỏ ngầu, kéo Ngô Tà và Bàn Tử cùng những người khác lao ra ngoài.

Những sương mù đen này thực ra cũng không muốn dây dưa với những người vô tội kia, mà không ngừng tiếp tục lao về phía Tô Mộc.Theo tiếng Hắc Bối Lão Lục phá cửa lao ra khỏi sân, Tô Mộc cũng bị một luồng lực cực lớn đẩy lùi vài bước.Trong tầm nhìn. ‘Trương Nhật Sơn’ đã bị sương mù đen bao quanh, hai chân từ từ rời khỏi mặt đất, lơ lửng giữa không trung, tư thái quỷ dị.

Hắn từ trên cao nhìn xuống Tô Mộc, sinh vật sống duy nhất trong sân.Tô Mộc cất chiếc ô đen, như thể chiếc ô đen dính nước mưa, anh ta ghét bỏ vẩy vẩy sương mù đen dính trên chiếc ô xương đen, sau đó từ từ ngẩng đầu lên.

"Tự báo gia môn đi, trước khi chết không để lại danh xưng sao?" Khóe miệng Tô Mộc nở một nụ cười nhẹ.'Trương Nhật Sơn' không nói gì, mà đột nhiên từ trên cao trực tiếp lao xuống, sương mù đen bao quanh người, vung nắm đấm như quả bom đánh về phía Tô Mộc.Tô Mộc nhanh chóng giơ tay trái lên, chặn đứng đòn tấn công bằng tay phải của đối phương, sau đó tay phải nhanh chóng rút ra, ấn đầu Trương Nhật Sơn đập xuống đất.Trương Nhật Sơn lúc này, bị quá nhiều oan hồn nhập vào, đã mất đi ý thức chủ đạo, chỉ còn là những tà niệm thuần túy.

Tấn công, nuốt chửng, phẫn nộ… Mỗi lần Tô Mộc mạnh mẽ đập Trương Nhật Sơn xuống đất, sương mù đen trên người Trương Nhật Sơn lại giảm đi vài phần.Nhưng cứ như vậy dường như cũng không phải là một cách, bởi vì cơ thể Trương Nhật Sơn đã không thể chịu nổi vài lần sức mạnh khủng khiếp của Tô Mộc nữa, xung quanh cơ thể đã xuất hiện vết máu.

Nếu dùng cách bạo lực này tiếp tục giúp Trương Nhật Sơn hồi phục, đợi đến khi sương mù đen bị xua tan, Trương Nhật Sơn có lẽ sẽ thực sự chết.

Nhưng nếu không dùng cách này, Tô Mộc lại không phải đạo sĩ hay hòa thượng, không thể xua đuổi ác niệm trên người Trương Nhật Sơn.Tô Mộc vừa do dự một lát, Trương Nhật Sơn đã thoát khỏi sự trói buộc của Tô Mộc, lùi lại vài bước rồi lần nữa tấn công Tô Mộc, một vẻ không chết không ngừng nghỉ.

"Xem ra chỉ có thể phong ấn ngươi trước, rồi mới nghĩ cách khác

được.” Tô Mộc lắc đầu.Tô Mộc dùng chiếc ô xương đen trong tay vạch rách lòng bàn tay phải, sau đó chính xác lần nữa cắm vào vị trí trái tim của Trương Nhật Sơn, phủ toàn bộ máu tươi trên tay mình lên Quỷ Tỳ ở vị trí trái tim Trương Nhật Sơn.Khoảnh khắc tiếp theo.

Trương Nhật Sơn như mất hồn, lần nữa ngã xuống đất, sương mù đen trên người cũng trong khoảnh khắc biến mất hoàn toàn.

Tô Mộc kéo cơ thể bất tỉnh của Trương Nhật Sơn, đi về phía ngoài sân.Căn sân vốn được sắp xếp cho Trương Nhật Sơn, vì trận chiến vừa rồi đã bị hủy hoại, chỉ có thể chuyển sang một biệt viện khác để Trương Nhật Sơn nghỉ ngơi.Hành động Tô Mộc kéo Trương Nhật Sơn ra khỏi biệt viện, rất nhanh đã bị Ngô Tà và những người đang đứng đợi ở cửa biệt viện nhìn thấy, từng người một sắc mặt lập tức trở nên kỳ lạ.Tô Mộc tùy tiện ném Trương Nhật Sơn một cái, về phía Bàn Tử: “Đưa hắn đến biệt viện khác nghỉ ngơi, A Ninh, cho người sửa lại cái biệt viện này.

Hắn tạm thời không tỉnh lại được, chỉ có thể nghĩ cách khác.” Bàn Tử và Ngô Tà đỡ Trương Nhật Sơn, dưới sự dẫn dắt của Phan Tử, đi về phía một biệt viện khác.

A Ninh thì gật đầu, đi ra ngoài tìm người sửa sân cho Tô Mộc.Hắc Bối Lão Lục xoa cằm, phân tích: “Chuyện này có liên quan gì đến kẻ đứng sau tấn công chúng ta không?” Tô Mộc lắc đầu: “Nghĩ nhiều rồi, chuyện này là do tôi gây ra, các cậu cứ dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ đi.” Bạch Ngọc Tủy đi theo phía sau Tô Mộc, lần nữa bước vào thư phòng.Tô Mộc ngồi xuống, thở dài nói: “Không cứu sống được Trương Nhật Sơn, kẻ tấn công hắn tạm thời sẽ không biết, kẻ tấn công mười một thương nhân, tôi đã có manh mối, hẳn là do hậu duệ của Uông gia năm xưa làm.

Thập Nhất Thương bên trong không chỉ có máu của người Cửu

Môn, mà còn có máu của người Trương gia.

Người Trương gia Cổ Lâu đời này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Mà hiện tại, kẻ còn có thể thao túng, kiểm soát người Trương gia, chỉ còn lại Uông gia năm xưa.”“…” “Tô gia,” Phan Tử từ ngoài cửa bước vào, dường như có lời muốn nói, nhưng khi thấy Bạch Ngọc Tủy có mặt, anh ta nhíu mày.

Tô Mộc gật đầu.Phan Tử nhíu mày nói: “Vừa nhận được tin tức, nơi hội trưởng hôn mê, tức là vị trí Đồng Cổ Kinh, đã bị người bên ngoài phát hiện, hiện tại các báo đều đang đưa tin về sự kiện liên quan.” “Hử?” Ánh mắt Tô Mộc sâu thẳm.Bất kể là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hay Hiến Vương Mộ, hay Hải Để Mộ, hay Đồng Cổ Kinh hiện tại, đều đã bị Tô Mộc ém nhẹm.

Không nói cho những người cấp trên biết.

Tô Mộc cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày, những ngôi mộ này lại bị người của chính quyền phát hiện.Đùng đùng đùng.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Ngoài cửa truyền đến tiếng Ngô Tà.

“Vào đi.” Tô Mộc nhíu mày.Ngô Tà vào cửa, lập tức nói: “Theo tin tức từ Hồng Hống, cháu đã phát hiện ra nơi gia gia cháu biến mất lần cuối.” Nhìn vẻ mặt Tô Mộc sâu thẳm, Ngô Tà khẽ nói: “Hồng Hống những ngày này ở bên ngoài khắp nơi tìm kiếm tung tích gia gia cháu, cuối cùng ở vùng Tương Tây, đã phát hiện khí tức cuối cùng mà gia gia cháu để lại, mà hướng đó chỉ, không ngoài dự đoán, chính là Lỗ Vương Cung.” “Lỗ Vương Cung?” Suy nghĩ của Tô Mộc ngàn vạn.

Lúc trước Tô Mộc cũng đã vào Lỗ Vương Cung, mảnh Quỷ Tỳ đầu tiên chính là từ nơi đó mà có.

Lỗ Thương Vương trong Lỗ Vương Cung, cùng với huyết thi và những vật khác, đều đã bị Tô Mộc phá hủy, những quái vật như Cửu Đầu Xà Bách bên trong cũng đều đã tan biến.

Chương 380

Nơi đó, lẽ ra chỉ là một ngôi mộ trống rỗng không còn gì mới phải.

Sao còn có người đến nơi đó.

Lại còn mang Ngô Tam Tỉnh đi?

“Không hay rồi không hay rồi…” Bàn Tử vội vàng chạy lóc cóc từ bên ngoài vào, “Vừa nhận được tin tức, truyền thông chính phủ đang thông báo sự kiện Lỗ Vương Cung, họ đã bắt đầu chuẩn bị tiến vào Lỗ Vương Cung để tìm manh mối mộ Lỗ Thương Vương rồi.” “Chính quyền.” A Ninh dường như đã nhận ra điều gì đó.Nếu Đồng Cổ Kinh bị người chính quyền biết đến là một sự cố ngoài ý muốn.

Thì việc mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung bị người chính quyền biết đến, sẽ không phải là sự cố ngoài ý muốn nữa.

Dù sao thì, vị trí được chọn của cả Đồng Cổ Kinh và Lỗ Vương Cung đều vô cùng bí mật, không có cao thủ năng nhân, căn bản không thể phát hiện ra vị trí và lối vào thực sự của các ngôi mộ đó.

Nếu không, hàng trăm ngàn năm qua, Lỗ Vương Cung và Đồng Cổ Kinh làm sao có thể được bảo tồn nguyên vẹn, cho đến khi Tô Mộc, Ngô Tà và những người khác tiến vào.

“Phòng bên cạnh có TV.” Hắc Bối Lão Lục xắn tay áo, chuẩn bị khiêng chiếc TV thông minh từ phòng bên cạnh sang.Chiếc TV đó trước đây là do Hắc Bối Lão Lục mua, đặt trong nhà kho ở sân của Tô Mộc, bình thường khi Tô Mộc không có nhà, Hắc Bối Lão Lục sẽ đến trông sân, xem TV giết thời gian.

“Đi xem đi.” Tô Mộc cất bước đi về phía cửa.Một lát sau.

Bàn Tử và Hắc Bối Lão Lục cùng nhau sắp xếp chiếc TV thông

minh, nội dung mà truyền thông chính phủ đang phát sóng lúc này, hiện ra trong tầm nhìn của Tô Mộc và những người khác.

Tin tức được truyền đi trực tiếp.Một đài truyền hình với biểu tượng đặc biệt, phóng viên của họ đang thực hiện kết nối trực tiếp tại một nơi nào đó trong rừng.

"…Khu rừng phía sau tôi đây, chính là vị trí của ngôi mộ Lỗ Vương Cung nổi tiếng, vị Lỗ Thương Vương này, có lẽ mọi người còn khá xa lạ, bởi vì dù sao đây cũng là niên đại xa xưa hơn cả triều Tần mà chúng ta quen thuộc, thời Xuân Thu Chiến Quốc…" Nữ phóng viên với giọng nói nhẹ nhàng, đang bình tĩnh báo cáo nội dung liên quan đến khu rừng phía sau mình.Nhìn nội dung hình ảnh mà truyền thông chính phủ đang phát sóng.

Tô Mộc và những người có mặt đều có thể xác định, phía sau nữ phóng viên, chính là vị trí Lỗ Vương Cung mà họ từng đến.

"Tìm chết." Hắc Bối Lão Lục cười lạnh.

Anh ta biết trong ngọn núi này tồn tại những gì.

Mặc dù huyết thi Cửu Đầu Xà Bách năm xưa đã bị Tô Mộc xua đuổi khỏi Lỗ Vương Cung, nhưng phía trên vị trí Lỗ Vương Cung, vẫn còn tồn tại những nguy hiểm khác.

A Ninh lấy điện thoại ra, cố gắng gọi cho một số người, một lát sau lắc đầu.

A Ninh giọng trầm thấp: "Đã không gọi được nữa rồi." "Hỏi Hoắc gia xem." Tô Mộc nhắc nhở một câu.

A Ninh trăm bề không muốn gọi điện thoại cho Hoắc Tú Tú, hỏi thăm tình hình gần đây.

A Ninh lần nữa cúp điện thoại, bất lực nói: "Kể từ khi Giải Cửu gia bị điều tra, tất cả thế lực Cửu Môn đều bị hạn chế hành động, vì

vậy lần này tình hình không được thông báo cho chúng ta." Tô Mộc gật đầu, giọng bình tĩnh: "Rốt cuộc thời gian cũng làm phai mờ tất cả, Cửu Môn đã biến mất trong dòng lịch sử quá lâu rồi, không còn khí phách như xưa, bọn họ những kẻ đó cũng không cần nể mặt lão già này nữa." "Tô gia nhìn kìa!" Ngô Tà kinh hô.Mọi người lần nữa nhìn về nội dung hình ảnh trực tiếp.

Trong màn hình lớn, vẻ mặt bình tĩnh của nữ phóng viên đang cầm micrô đã hoàn toàn biến mất, trở nên hơi hoảng sợ, đồng thời bắt đầu nhanh chóng chạy về phía trước.

"…Bản tin tiền phương hôm nay đến đây là hết rồi." Nữ phóng viên dứt khoát cắt đứt hình ảnh hiện trường phía trước.Trước khi hình ảnh biến mất, Tô Mộc nghe thấy, dường như có tiếng la hét thảm thiết truyền ra từ hiện trường phía trước.

Ngô Tà đã lấy máy tính xách tay trong túi ra, những ngón tay thon dài nhanh chóng gõ bàn phím.Một lát sau.

Ngô Tà ngẩng đầu nói: "Quả nhiên xuất hiện ngoài ý muốn, vừa rồi có người chứng kiến, ngoại vi rừng Lỗ Vương Cung xuất hiện quân đội, đồng thời có một lượng lớn thương binh được vận chuyển từ bên trong ra ngoài." "Xảy ra chuyện rồi." Ngô Tà chuyển nội dung hình ảnh trên máy tính xách tay đến trước mặt mọi người.Có thể làm kinh động đến quân đội đồn trú, chưa bao giờ là chuyện nhỏ.

Chỉ là sự kiện lần này đến quá đột ngột.

Đội khảo cổ nhân từ khi nào lại gặp phải tình huống đột ngột như vậy.

Từ trước đến nay, các hoạt động khảo cổ của họ, nguy hiểm lớn nhất chỉ là gặp phải tình huống mộ thất bị sập, hoặc độc khí trong mộ chưa được thải hết…Mới vừa đến gần khu mộ, đã gặp phải nguy hiểm.

Đây vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Phải biết rằng, hoạt động khảo cổ lần này, đã làm kinh động đến rất nhiều truyền thông chính phủ phát sóng trực tiếp, truyền tải nội dung đến người dân Việt Nam.Đây lẽ ra phải là một hoạt động khảo cổ khiến cả nước phải chấn động, kích động và mong chờ.

Nhưng lần này, lại trở thành một hiện trường tai nạn.

Đội khảo cổ vẫn đang dựa vào manh mối thu được, tìm kiếm vị trí cụ thể của khu mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, thì đột nhiên gặp phải sự tấn công của một loại sinh vật rắn không rõ.Đội khảo cổ thương vong gần một nửa, nhân viên cảnh vệ phụ trách hộ tống họ đến càng không còn mấy ai sống sót.

Hiện tại, hoạt động khảo cổ lần này, đã biến thành một sự kiện nghiêm trọng.

Hiển nhiên đã làm chấn động toàn bộ triều chính!

Chỉ là, nơi đây lại liên quan đến ngôi mộ của một nhân vật lịch sử quan trọng thời Xuân Thu trước triều Tần, không thể trực tiếp phá hủy, vì vậy chuyện này lập tức khiến những người đưa ra quyết định, rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.……Ngô Tà phát lại nội dung video quay tại hiện trường chưa bị chính phủ phong tỏa, trong chiếc máy tính xách tay của mình.

“Quả nhiên là Cửu Đầu Xà Bách, bao nhiêu năm rồi, nó cuối cùng cũng lộ diện.” Bàn Tử cảm thán một câu.Anh ta trước đây thường xuyên khoác lác với những người bạn già ở Phan Gia Viên, khoác lác về những trải nghiệm của bộ ba anh ta, Ngô Tà và Tiểu Ca, nhưng khi nhắc đến một số thứ, lại bị những người đó coi là chuyện cười.

Nào là Cửu Đầu Xà Bách, nào là chim ưng mặt người, nào là Chúc Cửu Âm, nào là cây đồng xanh, không có cái nào có căn cứ thực

tế.Nhưng bây giờ thì khác rồi.

Cửu Đầu Xà Bách đã xuất hiện trong phạm vi thế giới loài người, bị các loại truyền thông ghi lại được nội dung video liên quan.Trong thư phòng.

Mọi người nhìn nội dung video mà Ngô Tà tìm được trên mạng, nhất thời chìm vào một khoảng lặng.

Ngô Tà vừa nói, Hồng Hống cuối cùng đã phát hiện tung tích của Ngô Lão Cẩu, chính là gần Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Và bây giờ, rất nhiều người đã phát hiện ra manh mối ngôi mộ Thất Tinh Lỗ Vương Cung, đã bao vây cả khu vực đó.Lại còn có nhiều truyền thông chính thức và không chính thức sẵn sàng đưa tin lớn bất cứ lúc nào.

Kẻ thù bí ẩn vẫn chưa biết rõ thân phận cụ thể, rốt cuộc là muốn làm gì?

"Tiểu Hoa bên đó vẫn không thể thoát thân sao?" Tô Mộc nhìn về phía Ngô Tà.Ngô Tà gật đầu: "Khi cháu từ Tây Sa ra, cũng nhận được điện thoại của Tiểu Hoa, gia tộc của anh ấy đã bị hạn chế rời khỏi Đế Đô, người và tiền đều không thể rời đi." Tô Mộc hít sâu một hơi, trong lòng đã có chút manh mối.

Lão Cửu Môn năm xưa vì anh ta mà không gặp phải kiếp 'thanh toán' như trong nguyên tác.

Nhưng kiếp 'thanh toán' này, xem ra vẫn không thể tránh khỏi.Trước khi Tô Mộc xuất hiện, Lão Cửu Môn làm gì?

Đều là một đám gia tộc phát tài từ kẻ trộm mộ, không có môn nào trong sạch.

Đừng nói đến Giải gia hiện tại đã hoàn toàn tẩy trắng mà còn bị quản thúc, Ngô Lão Cẩu trên người còn nhiều vết nhơ hơn, nếu bị

người khác phát hiện sự tồn tại của ông ấy.

E rằng, những chuyện xưa của Cửu Môn sẽ hoàn toàn bị phơi bày trước mặt toàn thế giới.Mặc dù, Cửu Môn dưới sự lãnh đạo của Tô Mộc không làm bất kỳ việc gì vi phạm pháp luật, luôn lấy huyết mạch bình an làm niềm tự hào.

Nhưng một số thủ đoạn vẫn dính không ít màu đen, là không thể thoát được.

Nếu Ngô Lão Cẩu bị lộ trước mặt thế nhân, sẽ phơi bày cả Ngô gia trước mặt thế nhân.

Có lẽ những chuyện bẩn thỉu năm xưa đều chỉ do một mình Ngô Lão Cẩu làm, nhưng trước mặt những người chiếm giữ đạo đức tối cao, huyết mạch Ngô gia đã là bẩn thỉu.

“A Ninh, lái xe ra, Lão Lục, mang theo Hồng Hống.” Tô Mộc vẻ mặt nghiêm túc phân phó.

A Ninh không nói một lời, bước ra ngoài.

Hắc Bối Lão Lục huýt sáo, gọi Hồng Hống đang ẩn nấp gần đó ra.

Chương 381

“Tôi muốn đi cứu gia gia tôi.” Ngô Tà gọi Tô Mộc đang sắp bước ra khỏi thư phòng lại.

Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đồng thời dừng bước, nhưng vẫn giữ nguyên tư thế quay lưng về phía Ngô Tà và những người khác.Tô Mộc còn chưa mở miệng.

Hắc Bối Lão Lục đã nói trước, thay đổi vẻ mặt tươi cười thường ngày, trầm giọng nói: “Gia gia cậu từng nói, ông ấy hy vọng cậu là người trong sạch nhất của Ngô gia.

Những chuyện lộn xộn này, cứ để chúng tôi giải quyết đi.” “Hơn nữa, chúng động chạm đến đám huynh đệ năm xưa của tôi, mối thù này, tôi sẽ báo.” Nói rồi.

Tô Mộc đã dẫn đầu bước ra khỏi thư phòng.Ý của Hắc Bối Lão Lục đã rõ ràng.

Ngô Tà hiện tại đã trưởng thành, trở thành trụ cột của Ngô gia, nhưng những chuyện này anh ta vẫn không thể nhúng tay vào.

Anh ta cũng không thể nhúng tay vào.

Ngô gia chỉ có một hậu nhân như vậy.

Những người đi ra từ thời kỳ Lão Cửu Môn, không muốn thấy Ngô Lão Cẩu hoàn toàn tuyệt hậu.Cũng giống như Hắc Bối Lão Lục vậy.

Khi đi đến sân, Hồng Hống từ trên cao trong sân nhảy xuống, ngoan ngoãn cúi đầu cọ cọ vào đùi Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục cười vỗ vỗ đầu đối phương, nhìn Tô Mộc nói: “Lần này, có thể mang đao không, lão đại?” “Được.” Tô Mộc gật đầu.

“Tô gia, đã thăm dò rõ ràng, phía trước đa phần đều đã bố trí dây thép gai, đối phương không cho phép bất kỳ ai tiến vào.” A Ninh từ rừng cây phía trước lao ra, tóc mai dính chút mồ hôi.

Chỉ trong một chén trà, cô đã thăm dò rõ ràng phạm vi năm trăm mét vuông.

“Họ còn nhận ra chúng ta không?

Đại ca.” Hắc Bối Lão Lục cau mày.

Ngay lúc mấy người đang nói chuyện.

Một chiếc xe chuyên dụng y tế từ từ đi ngang qua họ, tiến về phía trước.

Bởi vì phía trước xuất hiện một số lượng lớn người bị thương, rất cần các nguồn lực y tế gần đó hỗ trợ, nếu không sẽ gây ra một làn sóng chấn động lớn.

Bây giờ không còn là thời đại thông tin bị phong tỏa như trước nữa, chỉ cần số người chết và bị thương quá nhiều, tin tức sẽ không thể giấu được.

Mà đối với những người dân thường Việt Nam, Hắc Bối Lão Lục cho rằng tốt nhất là đừng vội động dao.

Nhìn thấy thêm một chiếc xe cứu thương khác xuất hiện trong tầm mắt, mấy người lập tức nảy ra vài ý tưởng.

Sau một lát.

Ba nhân viên y tế mặc áo blouse trắng, đeo khẩu trang, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt mọi người từ đoàn xe y tế.

Đến ngôi làng dưới chân núi gần vị trí Lỗ Vương Cung.

Lúc này, đã có không ít người bị thương được chuyển đến các ngôi làng lân cận.

Ba người Tô Mộc tháo khẩu trang, cởi áo blouse trắng trên người.

Ngôi làng trước mặt này chính là ngôi làng mà Ngô Tà và những người khác đã dừng chân một đêm khi đến tìm Lỗ Vương Cung.

Hồi đó, ngôi làng này vẫn phải mất nửa ngày đường để đến thị trấn cách đó hơn chục km mới có thể mua sắm đồ dùng sinh hoạt.

Lúc này, ngôi làng trở nên vô cùng nhộn nhịp, nhưng điều kiện y tế, lương thực và vật tư các mặt đều có vẻ không đủ khả năng.

Và trong tình hình hiện tại, chính quyền tuyệt đối không thể dễ dàng thả những người bị thương và những người bị mắc kẹt ở đây ra ngoài.

Bởi vì chuyện gì đã xảy ra trên núi, và có biến cố gì trong Lỗ Vương Cung.

Trước khi chưa được xác thực, không thể tùy tiện truyền tin tức ra ngoài.

"Tất cả thiết bị liên lạc đều mất tín hiệu." A Ninh theo thói quen kiểm tra đồ vật trên người, sau đó đưa ra kết luận.

Rõ ràng là toàn bộ khu vực Lỗ Vương Cung đã bị cô lập tín hiệu liên lạc một cách nhân tạo.

"Đã nói trên núi có quỷ thần rồi, mấy người cứ không chịu nghe, bây giờ thì hay rồi, xảy ra chuyện rồi đúng không?

Năm xưa người trong thôn chúng tôi đã phát hiện hàng trăm bộ xương sọ người ở hậu sơn, đó chính là một địa ngục trần gian.…" "Hố chôn theo đúng không?

Nghe mấy chuyên gia nói vậy." "Đúng!

Là hố chôn theo, đó là mộ của một nhân vật cổ đại nào đó, trước khi chết từng mời một thầy phong thủy rất lợi hại đến bố trí, phàm là

người nào vào mộ này, đều không được chết tử tế!" "Cứ tưởng khoác cái danh chuyên gia thì mấy người không phải là mấy kẻ đào mồ tổ tông nữa à?" "Sao có thể giống nhau được?" "Không giống nhau?

Chẳng phải là có giấy phép thì ban ngày làm, không có giấy phép thì ban đêm làm sao." "Haizz, thực ra chuyện này có liên quan gì đến chúng ta đâu, chúng ta chỉ đến câu cá thôi, ai mà biết lại gặp vận rủi lớn đến vậy!" "Lúc đến thì bình yên vô sự, bây giờ lại không về được nữa." "Chúng ta vẫn còn tốt chán, mấy người nhìn những người bị cụt tay gãy chân kia mà xem, đó mới gọi là gặp vận rủi, nhưng chúng ta cũng đã nhắc nhở họ rồi, nói trên núi có một đàn rắn khủng bố, họ cứ không chịu nghe…." Tiếng ồn ào từ đám đông dày đặc truyền ra.

Ngôi làng hiện tại này chứa rất nhiều chuyên gia của đội khảo cổ đến đây, cũng có một số người qua đường tình cờ đi ngang qua, và rất nhiều nhân viên đội cảnh vụ vừa mới đến, cộng thêm cả những người dân làng vốn có.

Trong chốc lát, cảnh tượng trở nên rất hỗn loạn.

Tuy nhiên, vì có các nhân viên cảnh vụ cầm súng bố trí dây thép gai xung quanh, tuần tra đi lại, nên sự hỗn loạn này mới không bùng phát hoàn toàn.

"Đàn rắn, quả nhiên chính là Cửu đầu xà bách." Hắc Bối Lão Lục cau mày.

Anh ta cũng biết cái thứ Cửu đầu xà bách đó đặc biệt khó đối phó.

"Nơi này khi nào có thể khiến Cửu đầu xà bách sinh sôi nảy nở nhanh như vậy?

Năm xưa khi tôi đến, cái Cửu đầu xà bách đó vẫn chỉ có thể…." A Ninh nói rồi, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Trước đây trong Lỗ Vương Cung, có một loại gạch đặc biệt.

Chính là loại gạch đó đã hạn chế quỹ đạo hoạt động của Cửu đầu xà bách, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi được Lỗ Thương Vương cho phép, giúp ông ta canh mộ.

Nhưng rõ ràng bây giờ, có người đã phá hoại cơ quan bố trí ban đầu của Lỗ Vương Cung, thả Cửu đầu xà bách ra ngoài.

Cửu đầu xà bách tuy có khả năng hoạt động của động vật, biểu hiện sinh học, nhưng thực chất lại là sinh vật ký sinh bào tử, hơn nữa khả năng sinh sản vô cùng khủng khiếp.

Nhớ năm xưa, Hắc Hạt Tử từng gặp một khu rừng nguyên sinh toàn là Cửu đầu xà bách ở nước ngoài.

Khu rừng đó trừ Cửu đầu xà bách ra, không một sinh vật sống nào khác xuất hiện.

"Khi Cửu đầu xà bách không bị quấy rầy, nó có thể thông qua quang hợp để làm chất dinh dưỡng, sinh sôi nảy nở, quá trình sinh sản sẽ chậm hơn, nhưng nếu bị cho ăn thịt, thì…." A Ninh nuốt một ngụm nước bọt.

Chương 382

Nếu đúng như cô nghĩ.

Vậy ngôi làng này cũng sẽ không an toàn.

Xì xì xì Đồng thời.

Tiếng 'sột soạt' giống như rắn bò trong đám lá khô, cùng tiếng súng, nhanh chóng vang lên.

"Châm lửa." Tô Mộc vừa nói, vừa ấn một người dân đang chạy trốn dưới chân mình, vừa kịp né tránh đòn tấn công của Cửu đầu xà bách phía sau người đó.

Dù là súng đạn hay vũ khí lạnh, đều gây sát thương cực thấp cho Cửu đầu xà bách.

Nhưng nếu sử dụng vũ khí cỡ lớn, thì với số người đông như vậy ở đây, không thể đảm bảo an toàn.

Lúc này, ngay cả các nhân viên cảnh vụ trấn giữ nơi đây cũng bắt đầu hoảng loạn.

Họ không nhận được lệnh có thể ra tay, cũng không mang theo vũ khí sát thương cỡ lớn.

Súng đạn vô dụng, dao quân dụng vô dụng.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng đội, người bị thương, và dân làng lần lượt ngã xuống trước mặt mình, vẻ mặt thê thảm.

Ngay lúc này, mấy người đàn ông và phụ nữ trông có vẻ cũng là người bình thường, nhanh chóng đốt cháy các vật phẩm dễ cháy xung quanh.

Khi ngọn lửa bùng lên, Cửu đầu xà bách đang điên cuồng tấn công

con người mới lại co cụm vào một góc.

Nhưng chúng vẫn tiếp tục rình mò, chờ đợi cơ hội tiếp tục phản công.

Dù sao thì, số lượng thịt lớn như vậy, chúng không thể kiếm được ở những nơi khác.

"Ai ra lệnh cho mấy người châm lửa!

Đốt cháy thôn làng thì làm sao!

Làm bị thương dân làng thì làm sao!" Người đàn ông bụng phệ bệ vệ tháo mũ, gầm gừ độc ác với Tô Mộc và những người khác.

Các nhân viên cảnh vụ khác cũng lần lượt giơ vũ khí lên, chĩa về phía Tô Mộc và mấy người kia.

"Dừng tay!

Nếu không dừng lại, chúng tôi sẽ nổ súng!" Người đàn ông trung niên quát mắng.

"Mẹ mày gọi tao à?!

Được, mày bảo chúng tao không đốt lửa phải không!

Lục gia tao đây thà không đốt đấy!" Hắc Bối Lão Lục lên cơn cáu kỉnh, trực tiếp ném cây đuốc trong tay đi.

Mặc cho Cửu đầu xà bách bên cạnh, cướp đi sinh mạng của từng nhân viên cảnh vụ.

"Lão Lục!" Tô Mộc gọi một tiếng.

Hắc Bối Lão Lục nghiến răng, lúc này mới nhặt cây đuốc dưới đất lên, tiếp tục xua đuổi Cửu đầu xà bách gần đó.

"Chính là anh cầm đầu phải không?

Anh là ai!

Chứng minh thư đưa ra.…" Người đàn ông trung niên còn muốn nói gì đó, A Ninh đang hộ chủ đã lặng lẽ đến trước mặt đối phương, mũi dao găm chỉ cách đôi mắt đối phương một tấc.

Khoảng cách một tấc, dù đạn có nhanh đến mấy, mọi người đều tin rằng, người phụ nữ đột nhiên xuất hiện này, có thể lấy mạng người đàn ông trung niên kia ngay lập khắc.

A Ninh liếc nhìn quân hàm trên vai đối phương, đôi mắt lạnh băng: "Thân phận của anh ta, anh còn chưa đủ tư cách để biết, đây là thân phận của tôi, cầm lấy mà xem!" Mồ hôi hạt đậu nhỏ xuống trán người đàn ông trung niên.

Thuộc hạ nhận lấy chứng minh thư A Ninh quăng ra, sau khi đăng nhập vào trang web chính thức để tra cứu, tiến lên thì thầm vào tai: "Ừm, doanh, doanh trưởng, cô gái này ở phía chúng ta là sĩ quan, cấp quân trưởng, ở bên trong, là, là cấp chính bộ.…" Người đàn ông trung niên kinh ngạc: "Giả dối phải không?

Cô ta trẻ như vậy.…" Thuộc hạ cũng vẻ mặt khó hiểu, một lát sau lại mở miệng nói: "Là thật, dữ liệu hiển thị, người ban cho cô ấy thân phận, là một vị tướng quân năm đó.…" Toàn bộ đội ngũ cảnh vụ chìm vào một khoảng lặng.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, vậy mà lại có một người cấp chính bộ.… Phải biết rằng, trên chức vụ này, chính là cấp quốc gia rồi.

Hơn nữa, không nói đến thân phận nội bộ, chỉ riêng thân phận quân trưởng trong doanh trại, đã đủ để đánh bại họ mấy con phố!

Một độ cao mà tám đời cũng không thể đuổi kịp!

Cô gái này cấp bậc đã cao như vậy, vậy còn người đàn ông mà cô ta bảo vệ thì sao?

Rất nhanh, tất cả mọi người đều phát hiện Tô Mộc và họ quả thực

là đang cứu người!

Khi ngọn lửa bùng cháy, thế tấn công điên cuồng của Cửu đầu xà bách mới chậm lại một chút.

Hơn nữa, họ vẫn luôn không thể gây ra bất kỳ thiệt hại thực chất nào cho Cửu đầu xà bách, nhưng ngọn lửa lại có thể trấn áp, tiêu diệt tứ chi của Cửu đầu xà bách!

"Tất cả mọi người, nhanh chóng rút khỏi khu rừng, mọi tổn thất ở đây, sẽ có người bồi thường cho các bạn sau này!

Nơi này, không còn thích hợp cho loài người cư trú nữa!" Tô Mộc xua đuổi Cửu đầu xà bách gần đó, trong lòng ôm một đứa trẻ sơ sinh được giữ lại từ một phụ nữ mang thai đã chết.

Mọi người không còn nghi ngờ gì nữa, dưới sự sắp xếp của Tô Mộc, nhanh chóng rút lui về phía bên ngoài.

"Tiểu ca này, những thứ này là quái vật gì vậy?

Lần này chúng tôi đã gây ra tổn thất lớn như vậy, hy vọng anh có thể cho chúng tôi biết thông tin anh đang nắm giữ, để chúng tôi tiện báo cáo cấp trên." Mấy ông già chuyên gia sau khi đến khu vực an toàn, đi đến bên cạnh Tô Mộc.

Tô Mộc liếc nhìn mấy người: "Báo cáo?

Sớm đã bảo mấy người đừng có tiến vào khu vực tôi đã vạch định!

Cảnh báo mấy người tròn một trăm năm rồi!

Sao vậy, một trăm năm đã trôi qua, mấy người liền cho rằng mình là 'người lớn', có thể phủ định kế hoạch tôi đã định ra năm xưa!" Giọng nói của Tô Mộc không hề hạ thấp, vang vọng rõ ràng vào tai tất cả mọi người có mặt.

Hơn một trăm năm đã trôi qua.

Một số người thực sự cho rằng chuyện cũ đã qua rồi, những quy tắc trước đây, đều do những lão già cổ hủ không chết kia định ra, có thể tùy ý vi phạm!

“A?

Chương 383

Không phải tiểu ca, anh đang nói gì vậy?

Anh mới bao nhiêu tuổi mà mở miệng là trăm năm.” Một ông già chuyên gia lộ vẻ cười khổ.

Trong lòng tuy bất mãn, nhưng lúc này cũng không dám đối đầu với Tô Mộc và mấy người kia.

“Sau khi rời khỏi đây, các người có thể nói với người nhà họ Long rằng các người đã gặp tôi, họ sẽ đón các người đến khu vực an toàn, và cũng sẽ xóa bỏ mọi thông tin xảy ra ở đây, đi đi!” Tô Mộc lắc đầu, nhận lấy chiếc ô Hắc kim cổ đao A Ninh đưa tới, dẫn theo Hắc Bối Lão Lục, ba người đi về phía con đường lúc đến, con đường mà vừa nãy họ đã dẫn dân làng rời đi.

“Này!

Bên đó nguy hiểm đó, ba người không sợ sao….” Một người dân tốt bụng lo lắng gọi.

Hắc Bối Lão Lục tùy tiện vẫy tay: “Tự lo cho bản thân mấy người đi, chuyện ở đây, chúng tôi giải quyết xong rồi, nhớ lời đại ca tôi nói, về truyền tin tức cho người nhà họ Long, tiện thể nói thêm một câu, anh nói với hắn, Hắc Bối Lão Lục tôi còn chưa chết, nếu hắn muốn gây phiền phức cho đại ca tôi, Hắc Bối Lục tôi luôn sẵn sàng đón tiếp!” Nói xong câu này.

Ba người Tô Mộc hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chỉ còn lại những người phía sau với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Bốp!

“Sớm đã nói với mấy người rồi!

Thập Nhất Thương động không được, động không được!

Mấy người cứ không nghe!

Ai cũng cho rằng người đó đã chết, đã biến mất, không còn nữa!

Bây giờ thì hay rồi, hắn lại xuất hiện!

Hơn nữa hắn còn cho người của tôi đến nhắc nhở tôi, bảo tôi nếu có ý định gì thì cứ trực tiếp tìm hắn!" "Lão tử!" Người đàn ông trung niên nghiến răng, đập chiếc ấm trà tử sa trong tay xuống đất.

Những người lính gác trong sân nghe thấy tiếng gầm giận dữ của người đàn ông, đều cúi đầu xuống, lòng bàn tay cầm súng ướt đẫm mồ hôi.

Đã bao nhiêu năm rồi, họ chưa từng thấy vị này nổi giận lớn đến vậy, ngay cả lần trước xảy ra tình huống đặc biệt, khiến phía họ mất đi phần lớn quyền kiểm soát.

Sau khi được sửa chữa thích đáng, trong phòng khách của kiến trúc tứ hợp viện cổ kính năm xưa, mấy người đàn ông trung niên còn lại im lặng, sắc mặt cũng không mấy dễ coi.

Họ đều biết truyền thuyết về cái người huyền thoại đó.

Thậm chí khi họ quyết định động thủ với Thập Nhất Thương, những lão già phản đối họ thậm chí còn buông lời: Các người mới bao nhiêu tuổi?

Việt Nam mới thành lập được mấy năm?

Mà đã dám động vào đồ của người đó!

Các người muốn chết!

Đừng có kéo chúng tôi theo!

"Không thể nào phải không?

Chuyện này đã qua bao nhiêu năm rồi, những lão già thì chết đi, ẩn cư thì ẩn cư, sao hắn có thể còn sống được!" Có người kinh hô.

"Không thể nào?

Người trong ngục nước kia, anh nhìn xem đã qua bao lâu rồi, bị chúng ta giam giữ bao nhiêu năm, dáng vẻ có chút thay đổi nào sao?" Có người cau mày nói.

"Hoa Tử?

Còn dám nhắc chuyện này à?" Người khác lạnh lùng liếc nhìn mọi người có mặt.

Mọi người lại im lặng một lát.

Có người hoảng loạn nói: "Hay là, hay là thả vị đó ra đi, giết chết những người đã làm chuyện năm xưa, xin lỗi hắn?" Có người cười lạnh: "Tôi giam giữ anh em của anh trong ngục nước mấy năm, sau đó tôi lại nói với anh, trước đây tôi đã làm sai, xin lỗi, xin hãy tha thứ cho tôi, anh nghĩ tôi sẽ cam chịu sao?" "Vậy, phải làm sao bây giờ.… Ban đầu nói muốn bắt người đó cũng là mọi người bàn bạc, chuyện này nếu bị người đó biết, chúng ta đều không có kết cục tốt đẹp.…" "Nghe nói năm xưa người đó, vì có người bày kế trêu chọc hắn, người dưới trướng hắn liền đồ sát cả nhà đối phương!

Cả nhà đó!

Con trai tôi mới vừa vào nghề, tương lai còn đáng trông đợi.…" "Đừng hoảng, trước tiên hãy xem xét tình hình đã, có lẽ, hắn không lợi hại như chúng ta tưởng tượng, chẳng qua chỉ là bị những người lớn tuổi hơn thần thánh hóa mà thôi." "Cũng đúng, Trương Khải Sơn xương cốt cũng cứng rồi chứ?

Chẳng phải cũng không chịu nổi mấy nhát thương liền quỵ xuống sao?" …… "Đại ca, chuyện này là do con người gây ra phải không?

Thả Cửu đầu xà bách từ Lỗ Vương Cung ra, tạo thành cục diện trước mắt, hơn nữa còn cố ý tung tin, nói Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở ngay đây, thu hút người khác đến 'tống tử', gây ồn ào lớn." Hắc Bối Lão Lục học theo dáng vẻ của người thông minh, vuốt cằm phân tích có lý có cứ.

"Đến người mù cũng nhìn ra." A Ninh lạnh lùng châm chọc.

"Người mù thì nhìn ra, nhưng cái *** Hắc Hạt Tử có phải người mù đâu?

Đôi mắt đó còn sáng hơn mắt chó, chỗ nào kiếm tiền được là có hắn!" Hắc Bối Lão Lục bĩu môi.

"Haizz, ai lại ở phía sau lẩm bẩm về ông Hắc nhà mày vậy?

Ôi, đây không phải Lão Lục sao?

Được đấy mày Lão Lục." Hắc Hạt Tử đeo kính râm, từ dưới núi đi lên, theo kịp đội ngũ Tô Mộc và mấy người kia.

Sau khi Tô Mộc xuất hiện, Hắc Hạt Tử đã theo dõi thông tin của anh, tìm đến Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục liếc trắng mắt đối phương: "Sao lại đi theo?

Chúng ta đã nói rõ rồi, tao sẽ không trả phí chạy việc cho mày đâu, lần trước nhờ mày giúp một việc, mày đã khuân rỗng cả hầm rượu của tao rồi!" Hắc Hạt Tử đẩy kính râm trên sống mũi lên, trực tiếp bỏ qua Hắc Bối Lão Lục, hơi cúi người nói: "Lâu rồi không gặp, Tô gia." A Ninh hơi nghiêng đầu.

Trên thế giới này, có thể khiến nhân vật như Hắc Hạt Tử thể hiện sự nghiêm túc và quy củ như vậy, có lẽ chỉ có Tô Mộc thôi.

"Thông tin ngài nhờ tôi điều tra, cuối cùng tôi chỉ tìm được một nội dung hữu ích, đó là, trước khi Tiểu Ca biến mất lần nữa, có người

thấy cậu ấy cầm tờ truy tìm người của Ngô Tà, đang dọc đường hỏi những người qua đường khác về tung tích Ngô Tà, sau đó thì biến mất.

Không ngoài dự đoán, cậu ấy lại mất trí nhớ rồi, sau đó bị kẻ có ý đồ lợi dụng, hoặc lừa gạt, bây giờ không chừng lại đang làm thuê, làm chó cho những kẻ xấu khác." Hắc Hạt Tử thở dài.

Tô Mộc 'ừ' một tiếng, đi qua con đường, đầy rẫy Cửu đầu xà bách muốn tấn công anh đã chết.

Tô Mộc nhìn những dây leo Cửu đầu xà bách khắp nơi: "Có thể nghĩ theo hướng tệ hơn." "Gì cơ?" Hắc Hạt Tử không phản ứng kịp.

Hắc Bối Lão Lục vung tay chém đứt một dây leo Cửu đầu xà bách to bằng cánh tay anh ta, thu lại nụ cười trên mặt: "Đã bức đại ca tôi ra mặt rồi, Thập Nhất Thương cũng bị cướp phá rồi, Trương Khởi Linh mất tích, có thể nghĩ theo hướng tệ hơn một chút." "Bọn họ, dám…." Sắc mặt Hắc Hạt Tử nghiêm túc, hít sâu một hơi.

Tô Mộc tiếp tục đi về phía trước, đối với Cửu đầu xà bách mà những người khác coi như quỷ thần, chúng như nhìn thấy quỷ mà liên tục co rúm lại: "Vì vậy tôi mới không dẫn Tiểu Ngô Tà theo, cậu ấy biết, Ngô Lão Cẩu có thể bị người ta bỏ lại ở đây, nhưng cậu ấy không ngờ rằng, Trương Khởi Linh liệu có bị người ta dùng kế hoạch tương tự, bỏ lại ở một nơi gian khổ nào đó không." "Lúc đến tôi nhận được tin rồi, Trương Phó Quan bị người ta rút máu, biến thành người thực vật rồi." Hắc Hạt Tử nhổ một bãi nước bọt, đôi mắt dần trở nên lạnh lẽo.

Chương 384

“Tôi cũng không nói chuyện này cho Giải Vũ Thần nghe, nếu bị cậu ta biết những lão già như chúng tôi đều gặp nguy hiểm, cậu ta lại lo lắng cho mà xem.” Hắc Hạt Tử lắc đầu.

“Trương Phó Quan ẩn mình sâu như vậy, còn bị bắt rút máu, Tiểu Ca ngốc nghếch như vậy, tôi thực sự không dám nghĩ, nếu có kẻ có ý đồ muốn lợi dụng cậu ấy sau khi mất trí nhớ, cậu ấy sẽ phải chịu đựng sự hành hạ phi nhân đến mức nào.” Toàn thân Hắc Hạt Tử run rẩy, run lên vì bất an, toàn thân lạnh toát.

Người sánh bước cùng anh ta, chỉ có Trương Khởi Linh, người cũng có sinh mệnh vĩnh cửu.

Họ vẫn luôn gọi Ngô Tà là ngây thơ, nhưng thực chất người ngây thơ và thuần khiết nhất, chính là Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Nếu Trương Khởi Linh sau khi mất trí nhớ thực sự bị kẻ có ý đồ nào đó bắt đi nghiên cứu, cảnh tượng đó, Hắc Hạt Tử không dám tưởng tượng.

“Thấy chưa A Ninh, năm xưa đại ca tôi cũng có rất nhiều cô gái thích đấy, hắc hắc hắc, ngay cả Hoắc đại mỹ nữ gì đó, cũng quỳ dưới chân đại ca tôi, nhưng tại sao bao nhiêu năm nay đại ca tôi vẫn độc thân vậy?

Hắc hắc hắc, độc đấy!

Nơi anh ấy đi qua, mùi hương tỏa ra, những hung vật như Cửu đầu xà bách này đụng phải còn sợ chết khiếp, huống hồ là người sống?

Muốn làm chuyện hắc hưu hắc hưu với anh ấy….” Hắc Bối Lão

Lục nói rồi, đã thấy đôi mắt ăn thịt người của A Ninh đang chằm chằm nhìn mình.

Anh ta cũng cảm nhận được ánh mắt từ phía Tô Mộc, vẻ ngoài có vẻ lơ đãng, nhưng thực chất lại đầy sát ý.

"Khụ khụ khụ, không nói bậy không nói bậy, người ta A Ninh vẫn là cô gái tốt, a a, chỉ đùa thôi chỉ đùa thôi." Hắc Bối Lão Lục gãi gãi đầu.

"Đã không cho vào nữa rồi, không ai được vào." Phạm vi Lỗ Vương Cung đã được căng dây cảnh giới, cấm bất kỳ ai khác tiến vào.

Lời này, là một nhân viên bảo vệ nói với người đàn ông đeo kính, buộc tóc.

"Được được được, tôi biết rồi, nói nhỏ tiếng thôi, tai tôi thính lắm, ồn ào." Người đàn ông đeo kính đẩy gọng kính trên sống mũi, sau đó quay người rời đi.

Một lát sau.

Người đàn ông đeo kính từ một góc không người canh gác, lẻn vào khu phòng ngự.

Tức là rìa khu rừng đã bị Cửu đầu xà bách chiếm đóng.

"Hạt Tử nói Tô gia đến rồi, không biết Tiểu Ca có đi theo không." Người đàn ông đeo kính tự lẩm bẩm, gạt thi thể Cửu đầu xà bách đã chết dưới chân, tiếp tục đi về phía trước. …… "Địa cung quả nhiên đã bị người ta phát hiện, dấu vết thông đạo này vẫn còn rất mới, xem ra hai ngày nay đã có người qua lại, chỉ là không biết lão Cẩu kia có ở đây không." Hắc Bối Lão Lục kiểm tra thông đạo địa cung, sờ sờ đất sét ẩm ướt mới tinh dưới chân, cau mày.

Đất xung quanh đều là một vùng đá sa thạch, không có bất kỳ dấu vết mưa nào.

Nhưng bên cạnh cái hố này, lại có những dấu chân ẩm ướt.

“Tiểu Hắc.” A Ninh gọi một tiếng về phía xa.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy liền thẳng lưng quay người lại.

Ngay khi Hắc Bối Lão Lục định quát mắng A Ninh cái cô nhóc không hiểu chuyện này vài câu, một con chó lớn lông đỏ đột nhiên từ trong rừng cây lao ra.

Trên người nó, vẫn còn có thể thấy Cửu đầu xà bách điên cuồng bám víu, giữa hàm răng già, còn vương vãi tàn tích của Cửu đầu xà bách.

Nhưng chính trong môi trường khắc nghiệt này, nó một mình một chó đã xông ra, xuyên qua toàn bộ khu rừng rậm rạp Cửu đầu xà bách.

Và nó, chính là ‘Tiểu Hắc’ được A Ninh gọi ra, con chó Hồng Hống đã bầu bạn với Ngô Lão Cẩu gần như cả đời.

Hồng Hống nhảy ra sau, tứ chi phát lực, hất văng toàn bộ Cửu đầu xà bách đang bám víu trên người, cúi đầu xuống đất ngửi ngửi, sau đó mới mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Trong hơi thở truyền ra từ dưới hố, quả thực tồn tại hơi thở của Ngô Lão Cẩu.

Chỉ là, hơi thở này bị các hơi thở phức tạp khác bao phủ.

Rõ ràng, dưới địa cung không chỉ có một mình Ngô Lão Cẩu.

Tô Mộc đưa tay vỗ vỗ lưng Hồng Hống, Hồng Hống hóa thành tia chớp đỏ, nhảy vào trong hố, biến mất.

Mấy người còn lại vừa định cùng nhau tiến vào hố địa cung, bỗng nhiên, Tô Mộc gọi mọi người dừng lại.

“Lưu Tang sao lại đi theo đến đây.” Tô Mộc nhìn Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử ngẩng đầu nhìn trời.

“Thằng nhóc đó, đau đầu.” Hắc Bối Lão Lục vỗ vỗ trán, một trận bất lực.

“Chuyện của cậu, cậu tự giải quyết đi, tôi xuống cứu Ngô Cẩu gia.” Tô Mộc ném chuyện phiền phức cho Hắc Hạt Tử, sau đó cùng Hắc Bối Lão Lục và A Ninh ba người, nhảy vào địa cung.

Đập vào mắt.

Tất cả các thông đạo của Lỗ Vương Cung đều đã bị người ta mở ra, cửa đá hay cơ quan, đều đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Dưới chân Tô Mộc và những người khác, vẫn còn một số thi thể người chết cách đây không lâu.

Có những thi thể đã bắt đầu thối rữa, phần lớn là đã thối rữa.

Hắc Bối Lão Lục kiểm tra tình trạng tử vong của những người chết dưới chân, đứng dậy nói: “Bị một lực lượng khổng lồ trực tiếp đập nát xương đầu, thời gian tử vong không quá bảy ngày.” “Tình hình của những người khác cũng tương tự, đều bị lực mạnh đập chết.” A Ninh vừa định cúi người xuống, thì Tô Mộc đã lên tiếng.

A Ninh cau mày, những công việc bẩn thỉu này cô đã quen rồi, nhưng bên cạnh Tô Mộc, cô dường như không có cơ hội làm những công việc bẩn thỉu, vất vả này.

Lẽ nào là, Tô Mộc không thích vẻ ngoài cô làm những công việc bẩn thỉu đó sao?

Tô Mộc nhìn về phía thông đạo địa cung u ám: “Lục, còn nhớ năm xưa chúng ta bắt được một người khổng lồ điên không?” Hắc Bối Lão Lục suy nghĩ một lát, đôi mắt trừng lớn: “Nhớ chứ!

Gã đó được khỉ trong núi nuôi lớn, đối nhân hung ngoan đắc ngận,

sau này bị chúng ta bắt được, gã vẫn không bỏ được thói quen ăn thịt người, sau đó mới bị ném vào Thập Nhất Thương để huấn luyện, tôi nhớ, gã đó đáng lẽ phải trở nên rất bình thường rồi chứ." "Chắc là gã đó làm, gã và Ngô Cẩu gia cùng mất tích, bây giờ xem ra, họ có lẽ bị thứ gì đó nhốt bên trong, còn người đã đưa manh mối chỉ dẫn chúng ta đến, là muốn xem, chúng ta có thể giải quyết phiền phức Cửu đầu xà bách không, và cả, có thể có chuyện phiền phức khác bên trong này nữa." Tô Mộc phân tích, tiếp tục đi về phía trước.

Năm xưa, những thứ lộn xộn đó là do anh bắt vào.

Mười mấy năm sau, anh vẫn có thể ném những thứ hỗn loạn này vào địa ngục sâu thẳm đó.

Đi dọc theo thông đạo địa cung thêm một lát.

Tô Mộc và những người khác lại có phát hiện mới.

Không xa phía trước, nằm một thi thể nam giới cao hơn hai mét, thân hình cường tráng.

Trên thi thể người đàn ông đã xuất hiện thi miết, dáng vẻ đã không còn nhìn rõ, tỏa ra mùi thối rữa kinh tởm.

Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt kinh ngạc: "Người này chết ở đây bằng cách nào?" Anh ta cúi người kiểm tra một lát, sau đó lại đứng dậy cau mày nói: "Xương cốt không hề bị tổn thương, cũng không thấy dấu hiệu trúng độc." Không vết thương trên người, nhưng đã chết.

Chương 385

Ngao!

Phía trước, tiếng kêu thảm thiết của Hồng Hống truyền đến.

Hắc Bối Lão Lục cầm dao, xông vào trước tiên.

Trên chính điện của Lỗ Vương Cung, nơi ban đầu đặt bảy chiếc quan tài Thất Tinh Nghi Quan, sáu chiếc quan tài đã mở, sáu xác Huyết Thi đang đè Hồng Hống vào một góc, làm động tác cắn xé.

Hắc Bối Lão Lục nhất thời bực tức, cầm dao vung chém tới.

Đồng tử A Ninh co rút, nhớ lại ký ức ác mộng năm xưa.

Cả đời này của cô, chưa bao giờ sợ hãi điều gì, duy chỉ có hai thứ, ăn sâu vào tận xương tủy mà sợ hãi, thậm chí nhìn thấy còn muốn nôn, sợ hãi đến mức chân tay mềm nhũn.

Một là cái cổ gà thần bí khó lường kia, cái còn lại, chính là Huyết Thi trước mắt.

Nhớ năm xưa, chỉ một xác Huyết Thi thôi, đã khiến tiểu đội của cô bị tiêu diệt hoàn toàn, khiến Tiểu Ca Trương Khởi Linh bị thương.

Mà lúc này xuất hiện trước mặt họ, lại có đến tận sáu xác Huyết Thi!

Huống hồ, còn có cái xác Thi Vương đáng sợ năm xưa khiến Tiểu Ca Trương Khởi Linh nhìn thấy còn phải quỳ xuống, vẫn chưa xuất hiện.

Bảy chiếc quan tài bị mở sáu chiếc, tất cả mọi người đều biết, quan tài Thi Vương kia cũng đã bị mở, chỉ là tạm thời vẫn chưa thấy tung tích đối phương.

Tô Mộc cau mày, tiến lại gần Hồng Hống và Hắc Bối Lão Lục đang khổ chiến.

Một cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện.

Theo bước chân Tô Mộc đến gần, những Huyết Thi kia vậy mà lại tỏ ra sợ hãi, vốn đang chiếm thế thượng phong, chúng bắt đầu quay người tháo chạy vào sâu hơn trong địa cung.

Dường như cảm nhận được một áp lực từ sâu trong linh hồn.

Hắc Bối Lão Lục từ miệng Hồng Hống lấy ra một mảnh vải, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt: "Đây là quần áo của lão Cẩu!

Mẹ kiếp!

Đừng chạy!" Hắc Bối Lão Lục không nghĩ ngợi gì liền đuổi theo Huyết Thi, đầy sát khí, toàn thân bị màn sương đen bao phủ, như một con quỷ.

"Lục gia!" A Ninh nắm chặt hai nắm đấm, gọi một tiếng.

Hắc Bối Lão Lục xông lên liều lĩnh như vậy, quá dễ bị kẻ có ý đồ dẫn vào cái bẫy đã bố trí sẵn.

A Ninh vừa nói xong, một bóng người quen thuộc đã chạy theo hướng Hắc Bối Lão Lục đuổi theo.

A Ninh ngẩn người, sau đó mới bước chân đuổi theo.

Trước đây cô chưa từng thấy Tô Mộc hành động liều lĩnh như vậy, sao lại bất cẩn đến thế?

Khi hành lang trở nên càng lúc càng ẩm ướt và tối tăm, A Ninh đã không còn nhìn thấy bóng dáng Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục nữa.

Tốc độ và năng lực của hai người này, vượt xa cô.

"Tô gia, Lục gia!

Hai người ở đâu vậy!" A Ninh đứng tại chỗ, trước mặt cô có mấy ngã rẽ, cô không nhìn thấy bất kỳ dấu vết nào của Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đã đi qua.

"Chuyện gì vậy?" Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên phía sau cô, Hắc Hạt Tử đeo kính râm và Lưu Tang, đi vào tầm mắt cô.

A Ninh nhanh chóng giải thích tình hình vừa nãy họ gặp phải, sau đó kể cho Hắc Hạt Tử nghe chuyện Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục đuổi theo Huyết Thi không biết đã chạy đi đâu.

Hắc Hạt Tử lắc đầu nguầy nguậy nói: "Tính khí của Lục gia thì y như vậy, nhưng có Tô gia ở đó, chắc sẽ không có chuyện gì đâu, Tiểu Tang Tang, xem họ đi hướng nào?" Lưu Tang gật đầu, áp tai vào vách đá, bắt đầu nghiêm túc nhắm mắt lắng nghe.

Hắc Hạt Tử dường như cảm nhận được sự hoảng loạn của A Ninh, an ủi: "Hắn ấy hả, cô còn cần phải lo lắng đến vậy sao, cho dù nơi này sụp đổ, tất cả chúng ta đều chết ở đây, hắn cũng sẽ không sao đâu, hắn chỉ lo cho Lục gia cái lão già đó, một đời người rồi, haizz, lại còn phải nhìn đồng bạn của mình chết không toàn thây ngay trước mắt, nếu là tôi thì tôi cũng phải xông lên thôi, bất kể phía trước có phải là cái bẫy của kẻ địch hay không." Lưu Tang mở mắt: "Hành lang bên trái, có dấu vết động vật bò, rất dày đặc, không có tiếng bước chân đánh nhau, chắc không phải bên đó, hành lang bên phải, không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy, hành lang giữa có tiếng bước chân, cũng rất dày đặc, chắc chắn là hành lang giữa này." "Được!" A Ninh gật đầu, dẫn đầu đuổi theo hướng hành lang giữa.

Lưu Tang vừa định đi theo, đột nhiên bị Hắc Hạt Tử phía trước chặn đường.

Hắc Hạt Tử nhìn về phía hành lang ngoài cùng bên phải, vuốt cằm

suy tư: “Tôi nghe Ách Ba Trương nhắc đến, hành lang giữa này là thông đạo của Lỗ Vương Cung, hành lang bên phải họ cũng chưa từng đi qua, đã là có người cố ý dẫn Ngô Cẩu gia đến đây, vậy chắc sẽ không phải hành lang trái và giữa.…” “Tiếng bước chân đó, có thể là những âm thanh khác.” Hắc Hạt Tử có những suy nghĩ của riêng mình.

Bất kỳ chuyện gì xảy ra ở đây, thực ra đều không liên quan đến anh ta, anh ta chỉ nghe tin Tô Mộc xuất sơn nên đến xem tình hình mà thôi.

Tiện thể xem có thể từ Tô Mộc mà biết được thông tin của Ách Ba Trương không.

Vì vậy anh ta là người lý trí nhất ở đây, trừ Tô Mộc ra.

Lưu Tang gật đầu: “Không sai, tôi thực ra cũng nghĩ đến điểm này, chỉ là, haizz, cứu người là quan trọng.” Lưu Tang đẩy Hắc Hạt Tử ra, cùng A Ninh xông vào hành lang giữa.

Hắc Hạt Tử bất lực lắc đầu, chỉ có thể đi theo trước, xem phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, liệu có bóng dáng Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc hay không.

Đùng!

Ngay khi Hắc Hạt Tử định bước vào hành lang giữa, anh ta đột nhiên cảm thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía sau, liền tung một quyền về phía sau.

Đối phương cũng phản ứng rất nhanh, cứng đối cứng đánh ra một chưởng.

Hai người một quyền một chưởng va chạm vào nhau, cả hai đều cảm nhận được sức mạnh bùng nổ đó, bị lực lớn bao phủ, lùi lại mấy bước.

“Hắc Hạt Tử?” A Ninh kinh ngạc.

“Sao lại là cô nàng này…. ” Sắc mặt Hắc Hạt Tử hơi kỳ lạ.

Anh ta quay người nhìn về phía hành lang u ám phía sau.

Đát đát đát đát Tiếng bước chân đuổi theo từ phía sau A Ninh vang lên, cô không nói lời nào rút ra roi dài.

“Đừng ra tay, là Lưu Tang đó.” Hắc Hạt Tử nhắc nhở.

A Ninh khống chế lực đạo, quăng roi vào vách đá bên cạnh, đôi lông mày nhíu chặt nhìn bóng người cũng chạy ra từ phía sau mình, Lưu Tang!

Chuyện gì vậy?

Ba người nhìn nhau, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Một hành lang đi thẳng một mạch, tại sao có thể đi trở về con đường ban đầu?

“Đã bị người ta cải tạo rồi.” A Ninh hít sâu một hơi.

Chương 386

Lỗ Vương Cung hiện tại này, và Lỗ Vương Cung trong ký ức của cô đã tồn tại sự khác biệt rất rõ ràng.

Tích tắc tích tắc tích tắc ~ Ngay khi ba người vẫn đang trầm tư trước sự thay đổi quỷ dị trước mắt, trong hành lang tĩnh mịch, tiếng nước nhỏ từ trên cao rơi xuống, vang lên lạch cạch.

Ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc chưa đến gần đã cảm thấy buồn nôn, A Ninh thu roi dài về tay: "Huyết Thi." Hắc Hạt Tử bước chân trái lên một bước, hai nắm đấm nắm chặt, khóe miệng nhếch lên: "Đã bị chia cắt chiến trường rồi, tên này thông minh thật." Rõ ràng, bên trong Lỗ Vương Cung chắc chắn còn có dấu vết kẻ địch tồn tại.

Đối phương sau khi dẫn Hắc Bối Lão Lục và Tô Mộc đi, đã giữ mấy người yếu hơn như họ lại, để có tính toán khác.

Dù sao thì Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục là có thể đối phó được những Huyết Thi đó, còn mấy người họ, thì hơi khó rồi.

"Hạt Tử anh làm gì vậy?" Lưu Tang nhanh chóng quay đầu lại, A Ninh cũng có động tác và biểu cảm cố ý chuyển dời tầm mắt.

Bởi vì ngay vừa nãy, tên Hắc Hạt Tử này vậy mà lại tháo kính râm đã đeo suốt.

Họ từ khi biết Hắc Hạt Tử đã nghe nói, rằng đôi mắt của Hắc Hạt Tử nếu nhìn thấy sẽ gặp phải tai ương, sẽ chết một cách kỳ dị.

Vì vậy trong rất nhiều trường hợp, khi Hắc Hạt Tử xuất hiện, họ đều sẽ tránh đối mặt với Hắc Hạt Tử.

Nhưng bây giờ, Hắc Hạt Tử đột nhiên tháo kính râm.

Hắc Hạt Tử nhìn thấy hành động nhanh chóng quay người của hai

người trẻ tuổi, khóe miệng hơi nhếch lên: "Không có gì, tôi chỉ muốn xem, kẻ địch là ai." "Nhóm người chúng tôi đã từ trên núi đi xuống, đi đến lưng chừng núi, sau đó nghe nói có người còn lợi hại hơn chúng tôi, nên muốn cùng Tô Mộc lên xem lại, rốt cuộc là ai lợi hại đến vậy." Hắc Hạt Tử nói một cách nhẹ nhàng.

Tô Mộc trong lòng anh ta, đã là một tồn tại gần như thần linh.

Tô Mộc đã ẩn cư rất lâu rồi, đột nhiên gặp phải chuyện khác liên quan đến anh, buộc anh phải xuất hiện.

Sau khi Hắc Hạt Tử tháo kính.

Tiếng bước chân kỳ dị trong hành lang, đột nhiên dừng lại.

Hắc Hạt Tử giữ nguyên tư thế đứng ban đầu, nhìn thẳng về hướng tiếng bước chân truyền đến.

"Ngươi chính là Tô Mộc?" Trong bóng tối, Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt đờ đẫn, toàn thân cứng đờ đứng đó, đối mặt với Tô Mộc, khóe miệng khẽ động, nói ra những lời kỳ dị như vậy.

"Trò múa rối dây này, đáng lẽ không khó bị phát hiện phải không?" Tô Mộc quay đầu, nhìn về một nơi khác trong không gian u tối.

Lời Tô Mộc vừa dứt, Hắc Bối Lão Lục trực tiếp ngã vật xuống đất, nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Trong ánh sáng yếu ớt, có thể thấy bên cạnh Hắc Bối Lão Lục xuất hiện từng sợi tơ mảnh như tơ nhện.

Vừa nãy chính là những sợi tơ này đã kéo cơ thể hôn mê của Hắc Bối Lão Lục, sau đó người khác ẩn nấp phía sau, thao túng Hắc Bối Lão Lục đối mặt với Tô Mộc.

Chỉ là, chỉ một cái nhìn, đã bị Tô Mộc nhìn ra.

Tô Mộc đưa tay nắm lấy sợi tơ nhện từ trên đỉnh đầu rơi xuống,

muốn quấn lấy mình, dùng sức kéo một cái, kéo con nhện đen to bằng nắm tay xuống, giẫm nát dưới chân.

Anh tiếp tục nhìn về phía u ám phía trước: "Ngươi là kẻ giỏi múa rối dây." "Muốn chạy?" Khóe miệng Tô Mộc hơi nhếch lên, chiếc ô Hắc kim cổ đao trong tay trực tiếp vung ra.

Ba tháp Theo ánh sáng phản chiếu của chiếc ô Hắc kim cổ đao, hình dáng người lùn thấp bé đang trốn trong góc tối được chiếu sáng.

Người lùn có cái đầu to bằng một phần ba toàn bộ cơ thể, khuôn mặt thô ráp.

Người lùn đang vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Tô Mộc.

Rõ ràng, hắn đáng lẽ phải là BOSS ở đây, là nỗi kinh hoàng bí ẩn và nguy hiểm lớn ở đây mới đúng.

Sao bây giờ lại biến thành một tên hề nhảy nhót vậy?

Hắn vừa mới dùng một vài thủ đoạn, đã bị Tô Mộc trực tiếp gọi tên thân phận.

Muốn chạy trốn, trực tiếp bị chiếc ô Hắc kim cổ đao chặn đường, lướt qua mặt hắn, ghim tóc hắn vào vách đá.

Nếu vừa nãy Tô Mộc muốn, người lùn có thể đã chết ngay lập tức khi chiếc ô Hắc kim cổ đao bay tới.

Tình hình, không ổn lắm.

"Ngươi có thể đối phó được bao nhiêu bảo bối của ta?" Người lùn nhe răng cười, thân thể run rẩy, làm rơi từng con nhện đen có hoa văn to bằng nắm tay.

Bọn nhện nhanh chóng bò về phía Tô Mộc.

"Chuyện gì vậy!?" Người lùn kinh hãi thất sắc nhìn những con nhện độc đã bao vây Tô Mộc, nhưng lại chần chừ không dám tiến lên

một bước.

Độc vật mà hắn đã dành cả đời để nuôi dưỡng, vậy mà lại không nghe lệnh hắn?

Đát.

Tô Mộc búng ngón tay.

Hắc Bối Lão Lục mơ mơ màng màng tỉnh lại, ợ một tiếng.

Hắc Bối Lão Lục bịt miệng: "Thối quá thối quá!

Lại là độc, lại bị người ta hạ độc rồi, mẹ kiếp!" Người lùn áp sát vào vách đá, toàn bộ sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Chất độc có thể giết chết voi, vậy mà lại không giết chết được lão Lục ngươi sao?!" Ba tháp Hắc Bối Lão Lục tiến lên mấy bước, giẫm chết mấy con nhện đen: "Cái thứ này có thể giết chết voi sao?

Đại ca, lộ tẩy rồi thì làm sao bây giờ?" "Hai người các ngươi vậy mà lại miễn nhiễm độc tố!" Đôi mắt người lùn trợn tròn, "Đừng giết tôi đừng giết tôi!

Tôi không cố ý bày mưu hãm hại các người, tôi bị người ta chỉ đạo, hu hu hu, đừng giết tôi." Người lùn sau khi nhìn rõ sự chênh lệch, trực tiếp quỳ xuống tại chỗ, liên tục dập đầu trước Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

"Có người bảo tôi giao cái thứ này cho các người, tôi chỉ là đến đưa tin, tiện thể xem thực lực của các người, tôi có thể quay lại giúp các người đối phó với bọn họ, tôi trước đây đã bị bọn họ mê hoặc, có mắt không biết Thái Sơn, tôi thực sự sai rồi." Người lùn không nghe thấy Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục trả lời, sợ hãi tiếp tục dập đầu, dập đến mức đầu chảy đầy máu, đồng thời từ trong lòng rút ra một thứ, ném trước mặt Tô Mộc và Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục tiến lên, nhặt chiếc điện thoại người lùn ném

qua, bắt đầu kiểm tra.

Một lát sau.

Hắc Bối Lão Lục với vẻ mặt khó coi, đưa nội dung phát hiện trong điện thoại vào tay Tô Mộc.

Trên màn hình điện thoại, một đoạn video đang phát.

Trong khung hình video, chính là Ngô Lão Cẩu trong Cửu Môn đã bị người ta đưa đi từ Thập Nhất Thương.

Ngô Lão Cẩu lúc này đang quỳ trên mặt đất, dập đầu trước một người bí ẩn nào đó.

Ngô Lão Cẩu: "Ngài muốn biết gì tôi đều có thể nói cho ngài!

Nhưng xin ngài đừng làm hại người nhà của tôi!

Chương 387

Đừng làm hại cháu trai của tôi là Ngô Tà, tôi cái gì cũng có thể cho ngài, tôi có thể làm trâu làm ngựa cho ngài, tôi cái gì cũng sẵn lòng làm cho ngài.” Bốp!

Hắc Bối Lão Lục đấm một quyền vào vách đá bên cạnh, tạo ra một cái hố.

Sắc mặt Tô Mộc cũng trở nên khó coi.

Người lùn dập đầu đến mức hơi lờ đờ, lảo đảo nói: “Người đứng sau tôi rất khủng bố, tôi cũng là bị họ tìm đến trong giang hồ để đối phó với các người, gia đình tôi trước đây làm nghề nuôi độc vật và múa rối dây, nếu tôi sớm biết đối phó đích là các người lợi hại như vậy, tôi đã không làm rồi, tha cho tôi đi, các gia, các gia gia.” “Ngô Lão Cẩu quả nhiên không ở đây.” Tô Mộc thở dài, đi đến bên cạnh người lùn lấy lại chiếc ô Hắc kim cổ đao của mình, sau đó đi về phía con đường lúc đến.

Hắc Bối Lão Lục nhấc thanh đao nặng trịch, từng bước đi về phía người lùn.

Rầm rầm rầm!!!

Ngay lúc này, tiếng nổ đột nhiên vang lên.

Toàn bộ địa cung Lỗ Vương Cung bắt đầu rung chuyển dữ dội, những khối đá vụn nhanh chóng rơi xuống từ trên cao, bụi bặm bay mù mịt trong hành lang.

Có người, đang dùng thuốc nổ trong địa cung!

Địa cung được xây dựng hàng trăm nghìn năm, vốn đã bị ăn mòn đến mức không còn ra hình thù gì, bất kỳ tiếng động mạnh nào cũng

có thể gây sập, huống chi có người còn ném thuốc nổ uy lực lớn vào bên trong.

"Đại ca, tôi thấy, chuyện về Vẫn ngọc có phải bị bọn họ biết rồi không?" Hắc Bối Lão Lục theo kịp Tô Mộc, vẻ mặt nghiêm túc.

Vẫn ngọc.

Tô Mộc lộ ra ánh mắt lạnh lẽo, nếu những người kia thực sự đã tính toán đến Vẫn ngọc, vậy mọi chuyện không thể đơn giản giải quyết như trước đây nữa.

Chuyện Vẫn ngọc, đáng sợ không kém gì Chung Cực phía sau Cánh cửa đồng!

Rất rất lâu về trước, có rất nhiều người cổ đại có địa vị và quyền lực cao bắt đầu tìm kiếm phương pháp trường sinh bất tử, sau đó ở một giai đoạn nào đó đã đạt được tiến triển đột phá, nghiên cứu ra 'Thi miết hoàn'. 'Thi miết hoàn' là một loại thuốc đặc biệt, hoặc có thể nói là 'nghiên cứu', chứ không đơn thuần chỉ là tên của một loại thuốc nào đó.

Những người đã có được 'Thi miết hoàn' đó, ít nhiều đều có được khả năng đặc biệt tương tự 'trường sinh'.

Tây Vương Mẫu.

Chu Mục Vương.

Vạn Nô Vương.

V.v… Trong lịch sử, những người nổi bật nhất chính là mấy người này, còn có một số tồn tại đặc biệt mà nhiều người sẽ không biết.

Nhưng nghiên cứu 'Thi miết hoàn' là không hoàn chỉnh.

Rất nhiều người sau khi có được 'Thi miết hoàn', tuy có được

trường sinh, nhưng cũng bộc lộ những di chứng tiềm ẩn còn lại sau mỗi lần thử nghiệm!

Những người cổ đại trường sinh đó, tác dụng phụ nhiều nhất, chính là hiệu quả 'Cấm bà'.

Mất đi nhân tính, trở thành một tồn tại như quái vật.

Và để trấn áp hiệu quả này, những người cổ đại đã chọn ra một số viên thiên thạch có khả năng trấn áp tác dụng phụ 'Cấm bà' từ đám thiên thạch rơi xuống từ trên cao, chế tạo thành một số kiến trúc 'Vẫn ngọc'.

Những người trường sinh đã đạt được trường sinh, nhưng không muốn mất đi nhân tính, phần lớn chính là ẩn mình trong những Vẫn ngọc phân tán khắp nơi.

Cô độc sống đến già.

Những người này, khi không có sự can thiệp từ bên ngoài, họ tuyệt đối không thể bước ra khỏi phạm vi Vẫn ngọc.

Nhưng sợ nhất là có ngoại lực lại can thiệp vào 'Vẫn ngọc'.

Bởi vì có lẽ lại đến một thời điểm nào đó, những kẻ thống trị phía sau thế giới này có người đã không chịu nổi nữa, rất cần tìm cách để tiếp tục sống, kéo dài sinh mệnh!

Từ cổ chí kim, toàn bộ thế giới loài người không hề đơn giản như người thường thấy.

Mỗi thời đại, đều có những gia tộc khổng lồ, thương hội, tập đoàn đứng sau mỗi thời đại đó.

Những gia tộc, thương hội, tập đoàn này.… Bình thường ẩn mình trong đại chúng, nhưng mọi hành động của họ đều sẽ kéo theo hướng đi của cả thế giới.

Nếu những người này đều vẫn rất bình thường, biết sinh lão bệnh tử, thuận theo quy luật trời đất thì còn tốt.

Chỉ là luôn có những kẻ có địa vị cao, quyền lực lớn, khi đối mặt với cái chết, sẽ thể hiện sự điên loạn dị thường.

"Tất cả các hành lang đều bị phá hủy rồi." Hắc Hạt Tử dẫn Tiểu Hoa quay lại, lắc đầu với Tô Mộc và những người khác.

Mục đích của cục diện này, ban đầu là muốn tóm gọn Tô Mộc và những người khác, hoặc chết trong Lỗ Vương Cung, hoặc bị mắc kẹt trong Lỗ Vương Cung, không thể ra ngoài trong thời gian ngắn, ngăn cản hành vi tiếp theo của những người kia.

Hắc Hạt Tử lật cổ tay phải, một con dao găm có chất liệu giống với Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh xuất hiện trong tay.

"Tôi vừa nãy ở bên cạnh hành lang bị phá hủy, nhìn thấy ký hiệu mà thần tượng để lại." Lưu Tang từ chỗ tối đi tới, đẩy gọng kính trên sống mũi.

Hắc Hạt Tử gật đầu: "Ách Ba Trương chắc biết ở đây còn có những hành lang khác, tôi trước đây từng nghe Trần Bì nói, Tiểu Ca trước đây là 'tống tử', rất nhiều cổ mộ cậu ấy đều bị mắc kẹt, cũng đã tìm thấy lối ra mới." Lưu Tang vẫy tay về phía mọi người: "Ở đằng kia, chỉ là tôi vừa nãy nhìn qua một chút, không phát hiện ra bất kỳ cơ quan bẫy nào, có lẽ Tô gia các người hiểu Tiểu Ca hơn." Mọi người đi theo Lưu Tang về phía hành lang đã bị phá hủy.

Bên cạnh hành lang bị chắn bởi đá vụn, một chuỗi ký hiệu đặc biệt, được viết ẩn trên vách đá.

Hắc Hạt Tử tiến lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ vào vách đá, kiểm tra xem vách đá có chỗ nào rỗng không.

Lưu Tang dựng tai lên, lắng nghe kỹ sự thay đổi bên trong.

Hành lang đến phòng mộ chính nơi trước đây đặt quan tài Lỗ Thương Vương, đã sớm bị người ta phá hủy từ trước.

Vì vậy bây giờ Tô Mộc và những người khác bị mắc kẹt ở vị trí không lên không xuống trong hành lang mộ thất.

Hành lang lúc đến bị người phía sau phá hủy, hành lang phía trước cũng đã bị phá hủy.

Lỗ Vương Cung cách mặt đất đại khái có độ sâu mười bảy, mười tám mét.

Đừng nói là ở dưới lòng đất, muốn đào lên trên.

Ngay cả khoảng cách nằm ngang, bức tường đất mười bảy, mười tám mét cũng không phải người bình thường có thể đào xuyên qua.

Tô Mộc nhìn quanh, đột nhiên nhớ ra một chuyện khác.

Vô luận là Lỗ Thương Vương hay Tây Vương Mẫu, hay Vạn Nô Vương, hay những người trường sinh khác, trước khi chìm vào giấc ngủ sâu, đều đã lập ra một loạt kế hoạch.

Kế hoạch này kéo dài hàng nghìn năm, mục đích là vào thời điểm cụ thể, để những người đời sau đánh thức bản thân đã trường sinh thành công, hoàn thành nghi thức thức tỉnh.

Chương 388

Lỗ Thương Vương tên kia tuy chết trong tay Trương Khởi Linh, nhưng Trương Khởi Linh là một ngoài ý muốn.

Lỗ Thương Vương, hay Thiết Diện Sinh, đáng lẽ đã sớm chuẩn bị những lối ra mộ khác, ngôi mộ cổ này không chỉ có những thông đạo bề mặt. …… Tây Vương Mẫu Cung.

Khuôn thể khôi lỗi 'Tây Vương Mẫu' trong Tây Vương Mẫu Cung đã bị người ta phá hủy, vỡ vụn thành từng mảnh vương vãi khắp nơi.

Vẫn ngọc tồn tại trong Tây Vương Mẫu Cung, đã bị sức nổ mạnh mẽ phá hủy.

Bên trong Tây Vương Mẫu Cung một cảnh tượng tan hoang, tất cả những thứ có giá trị đã bị người ta dọn sạch, trên vách đá và mặt đất còn có từng mảng máu đen kịt, và một số thi thể người đã bắt đầu thối rữa.

Trong không gian còn lại của 'Vẫn ngọc' nằm sâu bên trong vách đá, một người phụ nữ mặc đồ bệnh nhân màu trắng, tóc dài ngang eo, dung mạo xanh xao, đôi mắt vô hồn từ từ trượt xuống.

Nếu Ngô Tà ở đây, cậu ta sẽ phát hiện, đây chính là Trần Văn Cẩm, người trước đây đã cùng họ đến Tây Vương Mẫu Cung, sau đó không bao giờ ra ngoài nữa.

Người tình cũ của Ngô Tam Tỉnh.

Trần Văn Cẩm trong cuộc khảo cổ Tây Sa, bị người ta cho ăn 'Thi miết đan', có được thân thể bất lão.

Sau đó tình trạng cơ thể ngày càng tệ, bắt đầu tỏa ra mùi tương tự

Cấm bà.

Giúp Ngô Tà tiến vào Tây Vương Mẫu Cung, sau khi phát hiện sự tồn tại của Vẫn ngọc, Trần Văn Cẩm liền đi vào, và không bao giờ ra ngoài nữa.

Hồi đó, Ngô Tà và những người khác cũng đã nhìn thấy bóng dáng Tây Vương Mẫu lén lút ở lối vào Vẫn ngọc.

Sau khi Trần Văn Cẩm tiếp đất, năng lượng tích tụ trong cơ thể đột nhiên bùng nổ, bốn chi chạm đất, ngực hướng lên trời, nhanh chóng bò ra ngoài như một con nhện.

Sau khi Trần Văn Cẩm rời đi, Vẫn ngọc còn lại trong Tây Vương Mẫu Cung bắt đầu nhanh chóng vỡ vụn.

Sau khi Vẫn ngọc vỡ vụn, Tây Vương Mẫu Cung không còn bất kỳ dấu vết Vẫn ngọc nào nữa.

Điều đó cũng có nghĩa là, những người trường sinh có thể tồn tại bên trong Tây Vương Mẫu Cung, đều đã được thả ra ngoài. …… Tầm nhìn lại quay trở lại Lỗ Vương Cung.

"…Dọc theo vị trí trung cung mà đi xuống." Tô Mộc bảo mọi người lùi lại, Hắc Bối Lão Lục gật đầu, tiến lên một cước đá văng vị trí vách đá mà Tô Mộc đã vẽ.

Một tiếng 'bốp', vách đá bị Hắc Bối Lão Lục đá nứt ra, lộ ra một thông đạo khác tối đen như mực, không thể nhìn rõ năm ngón tay.

"Nếu bọn họ động thủ với Thập Nhất Thương, Trương Gia Cổ Lâu bên kia chắc cũng đã bị xâm nhập rồi." Tô Mộc phân tích, dẫn mọi người nhảy vào thông đạo mới.

Hắc Hạt Tử cắm dao găm vào thắt lưng, thần sắc hoảng hốt.

Trương Gia Cổ Lâu.

Đó là nơi mà cả đời này anh ta sẽ không bao giờ muốn vào lại lần thứ hai.

Tuy rằng năm xưa anh ta đã vào đó một lần, hơn nữa còn toàn thân rút lui, thậm chí còn lấy được chiếc Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh và vũ khí dao găm của chính mình.

Hai món vũ khí đó có ích rất lớn cho hai người họ, rất hiếm thấy, rất có tác dụng.

Nhưng nguy hiểm tồn tại trong Trương Gia Cổ Lâu, còn lớn hơn nhiều so với 'báo thù' mà anh ta có được.

"Không nhận được bất kỳ thông tin nào." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, theo sau nhảy vào.

Bên ngoài Trương Gia Cổ Lâu, là người nhà họ Trương canh giữ.

Năm xưa Tô Mộc và người nhà họ Trương đã có ước định, bí mật của Trương gia sẽ được Tô Mộc che giấu, Trương Gia Cổ Lâu có thể được Tô Mộc bảo vệ.

Một khi người nhà họ Trương gặp phải tai họa diệt vong, có thể cho người liên hệ với Tô Mộc.

Nhưng cho đến nay.

Phía người nhà họ Trương vẫn chưa có bất kỳ thông tin nào.

Trường Bạch Sơn cũng vậy.

Tô Mộc và mọi người đi dọc theo thông đạo mới một lát, tiếng sột soạt xuyên qua vách đá, truyền vào tai họ.

"Bọn họ chắc chết rồi chứ?" "Không chết thì cũng không thể ra ngoài được, những người đó đâu phải thần!" "Nghe người phía trên nói, người đàn ông đeo ô đó rất đáng sợ và lợi hại, thật hay giả vậy?" "Tôi cũng chỉ nghe người phía trên nói vậy, còn nói đừng để chúng ta

có bất kỳ tiếp xúc hay giao chiến nào với hắn, bởi vì nhóm người chúng ta sẽ không phải đối thủ." "Đúng vậy!

Nên phía trên mới phái tên quái nhân đó đến." "Mà nói tên quái nhân đó ý gì, không nói một lời nào cứ ngồi ở đó, lẽ nào chúng ta phải đợi mãi ở đây sao?" …… Bên ngoài có người đang 'canh thi'.

Sau khi tiếng nói truyền đến, Tô Mộc và những người bên trong thông đạo lập tức đoán được tình hình bên ngoài.

Những người đã phá hủy thông đạo, không hề trực tiếp rời đi, mà chọn cách tiếp tục ở lại canh giữ.

Có thể sẽ canh giữ mười ngày nửa tháng, đợi đến khi xác nhận được thông tin Tô Mộc và những người khác thực sự đã chết, mới rời đi.

"Thật xui xẻo, chúng ta chỉ có thể bị phái đến cái nơi quỷ quái này, những người khác thì đi Bà Nãi…." "Ai bảo chúng ta không phải là con ông cháu cha chứ?

Nơi tốt như Bà Nãi, không thể nào đến lượt chúng ta được." "Ai. ….

Lần trước phía trên từ Bà Nãi lấy ra một số thứ, dùng trong đội, đạt được hiệu quả lớn, những người sở hữu những trang bị đó đều hóa thân thành tồn tại sở hữu sức mạnh siêu nhiên, thật đáng ghen tỵ." "Chuyện như thế này, bao giờ mới đến lượt chúng ta đây!" …… Tiếng nói cứ ngắt quãng vang lên.

Bốp!

Hắc Bối Lão Lục mò mẫm nửa ngày, xác định đúng vị trí tiếng nói truyền đến, cách vách đá không quá dày liền cắm dao qua.

Phụt Một dòng máu tươi theo vết dao, tràn ra ngoài tường đá.

A Ninh, Hắc Hạt Tử và những người khác đã rút vũ khí ra, đứng trước Tô Mộc, nhìn về phía cuối thông đạo, nơi có lối ra đang phát ra ánh sáng chói mắt.

Xoạt!

Hắc Bối Lão Lục cầm dao bằng tay phải, tiếp tục đẩy con dao đang cắm vào người kia về phía trước.

Tiếng hoảng sợ truyền đến.

“Không ổn!

Người bên trong chưa chết!

Họ làm sao mà vào được ngọn núi đá này!” “Nhanh!

Chương 389

Truyền tin tức ra ngoài!" "Mau đi tìm vị trí của họ!

Họ không thể rời khỏi nơi này!" …… Lối ra của thông đạo, là đỉnh của một ngọn núi đá cao vài mét.

Tô Mộc và những người khác đứng trên đỉnh núi đá, nhìn đội ngũ đóng quân bên cạnh ngọn núi đá, trực tiếp nhảy xuống.

Đồng thời.

Tô Mộc nhìn thấy bóng người kỳ lạ mặc đồ đen, ngồi một mình trong đống cỏ không xa, đang ngẩn người.

Tô Mộc nhìn thấy trên người hắn có những dấu vết không thuộc về thế giới hiện tại.

"Họ đều nói, anh rất lợi hại." Người đàn ông mặc đồ đen vỗ vỗ tay, đứng dậy khỏi đống cỏ, quay người nhìn về phía Tô Mộc.

Hắc Bối Lão Lục, Hắc Hạt Tử, A Ninh và những người khác đã bắt đầu tiêu diệt những kẻ địch nhìn thấy.

"Uông Nhị Thập, sinh vào Thịnh Đường, từng là thống lĩnh thị vệ Cấm Cung." Người đàn ông mặc đồ đen tự báo danh tính, rút Tú Xuân Đao ra, vứt vỏ dao xuống đất.

Uông gia?

Hắc Bối Lão Lục, A Ninh, Hắc Hạt Tử và những người khác hơi nghiêng đầu, không ngờ ở đây lại có thể gặp người nhà họ Uông.

Hơn nữa lại là một người cổ đại vốn đã chết mấy trăm nghìn năm.

"Kế hoạch của Uông Tàng Hải vẫn bị các ngươi phát hiện." Tô Mộc cười khẽ, chắp tay sau lưng.

Uông Tàng Hải không phải là người xuất sắc nhất theo đúng nghĩa của nhà họ Uông, hắn chỉ là đang theo bước chân của tổ tiên, đi tìm kiếm sự trường sinh.

Thực ra, Uông Tàng Hải là tìm kiếm những người nhà họ Uông đã để lại dấu vết trong lịch sử của Uông gia.

Không chỉ Tây Vương Mẫu, Chu Mục Vương, Vạn Nô Vương và những người khác đã sớm triển khai kế hoạch trường sinh phục sinh, mà còn có rất nhiều người không nổi tiếng như vậy, cũng đã tiếp xúc với chuyện 'Thi miết hoàn'.

"Cái tên tiểu bối đó cũng không tệ, theo dấu vết ta để lại, đã đào ta ra." Người đàn ông mặc đồ đen không tiếc lời khen ngợi.

"Ngươi không thể ngăn cản được, kế hoạch mà chúng ta để lại sẽ không chỉ có một, trong bối cảnh thời đại đó, chúng ta là vua là đế, làm sao có thể là những kẻ phàm phu tục tử như các ngươi có thể hiểu được." Người đàn ông mặc đồ đen rất tự phụ, rất tự tin.

Bởi vì vào thời Thịnh Đường, hắn đã đánh bại hết đời này đến đời khác các võ trạng nguyên đương triều, đánh bại tất cả các cao thủ muốn xâm nhập Cấm Cung, là một Võ Thần của một thời đại.

Tô Mộc gật đầu như hiểu mà không hiểu.

Sự xuất hiện của người áo đen quả thực khiến anh cảm thấy có chút bất ngờ.

Đã có người này xuất hiện, vậy Uông Tàng Hải thật sự hắn cũng đã được tìm thấy.

Uông gia, trong lịch sử có nhân vật nào nổi bật không?

Hiện tại, Uông gia vẫn do người của Uông gia tiếp tục thống lĩnh sao?

Một vài nghi hoặc bắt đầu xuất hiện trong lòng Tô Mộc.

"Ngươi hẳn cũng là đồng loại của bọn ta thôi." Người áo đen nhìn Tô Mộc, ánh mắt tập trung vào chiếc ô đen sau lưng và mái tóc dài trông như người cổ đại của anh.

"Ai là đồng loại với mấy kẻ không ra người không ra quỷ như các ngươi?

Người phái ngươi đến không nhắc nhở ngươi à, tôi rất nguy hiểm đấy." Giọng Tô Mộc vang lên một cách quỷ dị sau lưng người áo đen.

Người áo đen nhanh chóng quay người, vung đao chém tới không hề suy nghĩ.

Tô Mộc thản nhiên nắm lấy lưỡi Tú Xuân đao, mặc cho người áo đen dùng sức thế nào cũng không thể rút ra được.

Tô Mộc nhìn người áo đen có làn da và trạng thái cơ thể như một người bình thường, nghiêng đầu hỏi: "Thời Thịnh Đường sao lại có người nắm giữ thuật trường sinh?

Hẳn không chỉ có mình ngươi, một thống lĩnh cấm quân nhỏ bé như ngươi không nên là người duy nhất còn sống đến bây giờ." "Ồ, tôi nhớ ra rồi." Tô Mộc cười khổ.

"Tôi nhớ hồi đó có một Tiềm Long sứ cũng đang tìm kiếm phương pháp trường sinh cho Võ Mị Nương.

Ngươi là một trong số đó sao?

Lấy được 'Thi Miết đan' rồi tự mình nuốt chửng à?

Mấy ông vua này không biết nên nói họ không có não hay sao, lại phái thuộc hạ đi tìm kiếm thuật trường sinh.

Họ không nghĩ rằng sự cám dỗ của trường sinh thì ai cũng không thể chống lại được sao?

Trước có Từ Phúc, sau có loại người như ngươi, mấy ông hoàng đế ngày xưa đúng là đáng chết mà." Tô Mộc cười phá lên.

Người áo đen nghe vậy, hai gò má lập tức đỏ bừng, hai mắt như có lửa giận ngút trời.

Nhưng mặc cho hắn dùng sức thế nào, vẫn không thể rút Tú Xuân đao ra khỏi tay Tô Mộc.

Người áo đen chuyển đổi thế công, thuận tay đâm lưỡi đao về phía ngực Tô Mộc.

"Cút ngay!!!" Hắn gầm lên, y phục trên người vỡ tan tành, lộ ra bộ giáp đen tuyền.

Tô Mộc buông Tú Xuân đao trong tay, lùi lại vài bước, hơi kinh ngạc: "Kim lũ ngọc y phiên bản phỏng chế, thảo nào có thể tránh được khuyết điểm của 'Thi Miết đan'.

Công trình lớn thật đấy, xem ra đội ngũ của các ngươi quả thực có chút lợi hại." Bộ giáp mà người áo đen này đang mặc chính là phiên bản cải tiến của Kim lũ ngọc y được tìm thấy trong mộ Lỗ Thương Vương.

Năm xưa Lỗ Thương Vương muốn dựa vào Kim lũ ngọc y để phục sinh, trường sinh, nhưng sau đó bị Trương Khởi Linh phá hủy.

Nguyên nhân là do hiệu quả của Kim lũ ngọc y quá lâu và không ổn định.

Nếu Lỗ Thương Vương đã sớm phục sinh, làm sao có thể bị Trương Khởi Linh bóp chết trong địa cung được.

Mặc dù chuyện này không ai nghĩ tới.

Không đúng.

Không đúng.

Không đúng.

Tô Mộc chợt nghĩ ra điều gì đó.

Theo kế hoạch của Lỗ Thương Vương, vào thời điểm Ngô Tà, Trương Khởi Linh và những người khác tiến vào địa cung, lẽ ra đó phải là thời điểm hắn phục sinh.

Chương 390

Nhưng Trương Khởi Linh, Ngô Tà, Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh đều không phải là những người trong kế hoạch của Lỗ Thương Vương.

Họ sẽ không bao giờ để Lỗ Thương Vương sống lại, họ không thuộc về những người trong kế hoạch của Lỗ Thương Vương.

Vậy thì, ban đầu ai mới là người trong kế hoạch của Lỗ Thương Vương?

Không chỉ việc Cửu Môn xuất hiện kẻ phản bội hiện tại khiến Tô Mộc nghi ngờ chuyện này, mà từ rất sớm trước đó Tô Mộc đã từng đoán rằng có kẻ phản bội trong Cửu Môn.

Có người của "họ" đã trà trộn vào bên cạnh anh.

Nhưng Trương Khải Sơn năm xưa đã dùng cái chết để chứng minh bản thân, chứng minh rằng ông ta đã thoát khỏi sự kiểm soát của "họ", nên sẽ không phải Trương Khải Sơn.

Vậy thì, ai mới là người của "họ", ai đã phản bội bọn họ?

Từ thời Cửu Môn, đến thế hệ Ngô Tam Tỉnh, rồi đến thế hệ Ngô Tà, luôn có nội gián tồn tại.

Sự tồn tại của nội gián này là để Ngô Tà và những người khác kích hoạt kế hoạch trường sinh của 'thời cổ đại'.

Tô Mộc nhìn những người vẫn còn ở bên cạnh mình lúc này.

Hắc Bối Lão Lục này vĩnh viễn sẽ không phản bội anh, điểm này không cần nghi ngờ.

A Ninh cũng không.

Hắc Hạt Tử và Lưu Tang tiếp xúc với anh càng ít, họ vốn dĩ không

thuộc Cửu Môn hay Thiết Tam Giác, nên cũng không thể nói là phản bội gì cả.

"Không ngờ ngươi thật sự mạnh đến vậy, ngươi đến từ nơi nào hả?

Ha ha ha, biết được tin này là bọn ta đã đủ rồi!" Người áo đen mắt đỏ bừng, cười lớn vì giận dữ tột độ.

Bóng Tô Mộc thoắt ẩn thoắt hiện.

Khoảnh khắc tiếp theo, người áo đen chỉ cảm thấy như bị pháo đạn bắn trúng, run rẩy bay ngược ra ngoài, toàn thân giáp trụ vỡ vụn, Tú Xuân đao rơi xuống đất.

Người áo đen ho ra từng ngụm máu lớn: "Trương Gia Cổ Lâu, ngươi hóa ra thật sự từ Trương Gia Cổ Lâu đi ra!" Giọng người áo đen thu hút sự chú ý của Hắc Hạt Tử và những người khác, những người đã đánh bại kẻ địch xung quanh.

Họ từ từ đi đến bên cạnh Tô Mộc, nhìn người áo đen đang nằm trên đất.

"Khụ khụ…" Người áo đen phun máu, lục phủ ngũ tạng như đang cuộn trào: "Thân phận của ngươi sắp bị bại lộ rồi, ngươi, sẽ không có cái chết tử tế đâu." Sắc mặt Hắc Hạt Tử biến đổi, quay người nhìn Tô Mộc.

Đôi mắt của hắn chính là bị mất ở Trương Gia Cổ Lâu.

Lưu Tang cũng nhìn Tô Mộc, thần tượng của cậu năm xưa cũng suýt chết ở nơi đó.

Trương Gia Cổ Lâu là một tồn tại đặc biệt và thần kỳ không hề kém cạnh Cổng Đồng, nhưng lại khiến những người biết về nó hận thù và ghen ghét hơn cả Cổng Đồng.

Cổng Đồng họ không tìm thấy, mà có tìm thấy cũng không vào được.

Nhưng Trương Gia Cổ Lâu lại khác, phàm là người đã từng vào đó, thì không ai có thể toàn thây mà lui, đều là hoặc chết hoặc bị thương. *Bộp bộp bộp* ~ Một bóng người phụ nữ mặc y phục trắng kỳ dị xuất hiện giữa rừng, sau đó nhanh chóng bò về phía Tô Mộc.

A Ninh và Hắc Bối Lão Lục không hề nghĩ ngợi, liền chắn trước người Tô Mộc.

"Chỗ này sao ngay cả cấm bà cũng có vậy?" A Ninh kinh ngạc.

"Vợ của Tam gia?" Hắc Hạt Tử nghi hoặc.

Người phụ nữ mặc y phục trắng đã biến thành cấm bà này, chẳng phải Trần Văn Cẩm mà Ngô Tam Tỉnh từng si mê ngày trước sao?

Trần Văn Cẩm.

Hắc Hạt Tử nhìn Trần Văn Cẩm, rồi lại nhìn Tô Mộc, trong đầu chợt dâng lên một ý niệm kinh hoàng.

Kế hoạch "hành động đạo mộ lớn nhất lịch sử" năm xưa, hắn cũng từng tham gia!

Khi đó bên ngoài nói là Trương Khởi Linh cần Cửu Môn giúp đỡ canh giữ Cổng Đồng, Cửu Môn nhờ Trương Khởi Linh giúp đi thăm mộ Ba Nãi.

Lần hành động đó Tô Mộc cũng tham gia, vì Trương Khởi Linh khi đó rất mạnh, nên quyền chỉ huy bên ngoài thuộc về Trương Khởi Linh.

Nhưng thực tế, có phải Tô Mộc mới là người chỉ huy phía sau?

Lần hành động đó tất cả mọi người đều tổn thất nặng nề, Tô Mộc cũng vì thế mà biến mất một thời gian dài.

Chẳng lẽ khi đó, Tô Mộc đã tiến vào Trương Gia Cổ Lâu?

Trương Gia Cổ Lâu.

Người biết nơi này đều hiểu, đây là một địa điểm tuyệt đối cấm kỵ.

Người đã từng vào bên trong càng rõ, bên trong rốt cuộc tồn tại những gì.

Không chỉ vô số cổ vật của các thời kỳ trị giá hàng chục triệu, hàng trăm triệu trong mắt người bình thường, mà bên trong còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo.

Hắc kim cổ đao trong tay Trương Khởi Linh có thể chém nát các vũ khí khác, con dao găm trong tay Hắc Hạt Tử sắc bén như chém bùn, và đôi 'mắt mù' có thể nhìn thấu bản chất sự vật.

Nơi bắt đầu của 'Kế hoạch Thánh Anh'.

Nơi bắt đầu của mọi bí ẩn.

"Hắn đã sớm nghi ngờ thân phận của ngươi, nhưng không muốn cuối cùng ngươi thật sự trở thành mối họa.

Thế lực của ngươi lần trước không thể triệt để dọn dẹp sạch sẽ, lần này bọn họ đã quyết định không để lại chút sức lực nào, ngươi không thể giết ta được." Người áo đen mặt mày tái nhợt, khóe miệng nở một nụ cười quái dị.

Dù hắn đã biết không đánh lại Tô Mộc, dù hắn đã thấy ánh mắt giết người của Hắc Bối Lão Lục và những người khác.

"Là bị các ngươi nghiên cứu ra hết rồi." Tô Mộc thở dài, có chút đau đầu.

Tất cả những chuyện đã xảy ra trước đây, đều đã bị những kẻ có tâm tìm thấy và nắm giữ trong tay.

Nguyên nhân không thể giết chết người áo đen, Tô Mộc đã có thể đoán ra.

Sau khi chuyện ở Sa Hải xảy ra, rất nhiều người thật sự có được năng lực tương tự thân bất tử.

Rắn đen Sa Hải có năng lực đặc biệt là lưu trữ ký ức.

Chương 391

Mặc dù cần người có thể chất đặc biệt mới có thể nắm giữ năng lực này, nhưng đối với những kẻ đối đầu Tô Mộc, đó là những kẻ cầm quyền phía sau thế giới này.

Với dân số hàng tỷ người trên toàn cầu, việc tìm ra một số người có thể chất đặc biệt, và sao chép huyết mạch thể chất của họ, đối với công nghệ mà con người hiện nay nắm giữ, đã không còn quá khó khăn.

Ký ức của người áo đen đã được lưu trữ, hắn chết hay không chết đã không còn khác biệt.

Sau khi hắn chết, những người phía sau sẽ trích xuất ký ức của hắn từ trong cơ thể rắn đen, rồi đưa vào cơ thể của một bản sao khác, người áo đen sẽ có thể gián tiếp phục sinh.

Chỉ là… "Một cơ thể tốt như vậy, thật đáng tiếc." Người áo đen từ từ nhắm mắt lại.

Mất đi bản thể, sau khi phục sinh hắn sẽ không còn mạnh mẽ như bây giờ nữa.

"À phải rồi, con Chu Cửu Âm ở Tần Lĩnh là do ngươi thuần dưỡng phải không?

Huyết mạch sắp hóa rồng quả thực không tồi, thịt chất săn chắc, đó là miếng thịt rồng đầu tiên của ta đấy…" Người áo đen cười nham hiểm.

"Ngươi đang làm gì?

Sao còn không mau giết ta đi?

Ha ha ha ha." Người áo đen không nghe thấy động tĩnh gì xung

quanh một lúc lâu, kinh ngạc mở mắt ra.

Sau đó hắn thấy Tô Mộc và những người khác đã không biết từ lúc nào đã rời đi, chỉ còn lại Hắc Bối Lão Lục một mình đang bày thứ gì đó xung quanh hắn.

Hắc Bối Lão Lục lấy ra mấy chiếc đèn dầu, đang bày theo một quy luật nào đó xung quanh cơ thể hắn, sau đó bắt đầu lần lượt châm lửa.

Vừa bày, Hắc Bối Lão Lục vừa lẩm bẩm: "Thằng nhóc, Thất Tinh đăng này là lần đầu tiên tao thắp cho người khác đấy, ráng chịu đựng chút, đừng chết nhanh quá, thứ này không dễ học đâu, năm xưa lão tử học mất cả chục năm mới thành thạo đấy." Thất Tinh đăng?

Sắc mặt người áo đen lập tức tái mét.

Thất Tinh đăng, còn gọi là Đăng tục mệnh, thuật pháp này đã thất truyền từ rất lâu rồi, hơn nữa lại cần người có quần thể đặc biệt mới học được.

Người áo đen biết Đăng tục mệnh thất tinh, đương nhiên cũng biết hậu quả nếu ngọn đèn này tắt!

Thất Tinh đăng được thắp lên, đốt là ba hồn bảy phách của hắn, vay mệnh từ trời!

Để hắn tiếp tục sống thêm một thời gian!

Nhưng nếu Thất Tinh đăng tắt, thì tất cả dấu vết của hắn sẽ bị xóa sạch, phục sinh bằng cách lưu trữ ký ức ư?!

Đừng hòng!

Từ giờ trở đi, hắn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi tam giới, diệt vong trong ngũ hành!

"Đừng nhìn tao bằng cái ánh mắt đó, mày không biết à, tao sống

lâu như vậy, chưa từng thấy mấy kẻ nào dám nói lời cuồng ngôn với đại ca tao như mày đâu, thằng nhóc này là ngoại lệ đấy.

Thất Tinh đăng đã thắp cho mày rồi, mày tự mà xem, xem ông trời có cho mày cơ hội kéo dài mạng sống không, xem cái kết của kẻ đắc tội với đại ca tao đi." Khi Hắc Bối Lão Lục không nổi giận, vẻ mặt ông ta trông có vẻ chất phác, thật thà.

Vào khoảnh khắc Thất Tinh đăng được thắp đầy.

Người áo đen lập tức cảm thấy sinh lực đang nhanh chóng mất đi từ trong cơ thể dâng lên, cho phép hắn có khả năng tiếp tục sống.

"Không, không thể, không thể!!!" Người áo đen lộ ra ánh mắt ăn thịt người, hung tợn nhìn chằm chằm Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục lắc đầu lia lịa, nhìn ngọn Thất Tinh đăng đã được châm lửa: "Châm lửa rồi à, không, tôi thổi tắt ngọn đèn này tôi cũng sẽ xui xẻo, nhưng đại ca đã nói rồi, tôi là đồ xui xẻo trời sinh, tôi không cần quan tâm mấy cái này, đã vậy mày không có gì để nói, vậy tôi tắt đèn đây!" Ầm ầm ầm!!!

Cả ngọn núi rung chuyển, đất rung núi chuyển.

Gió lớn gào thét, sắc trời đột ngột thay đổi.

"Thật đáng tiếc cho con rắn ở Tần Lĩnh đó." Hắc Hạt Tử thở dài.

Sống đủ lâu, hắn dường như có một tình cảm khó tả đối với những sinh vật sống lâu năm.

"Ăn thịt rồng, có thể trường sinh." Lưu Tang mặt mày bình tĩnh.

"Đúng vậy, cổ tịch nói ăn thịt rồng có thể trường sinh mà." Tô Mộc xoa xoa mái tóc rối bù của mình.

Con Chu Cửu Âm ở Tần Lĩnh đã sống lâu như vậy, thoát khỏi bao lần săn bắt của người xưa, không ngờ cuối cùng vẫn chết trong tay

con người.

Khi Tô Mộc gặp Chu Cửu Âm lúc trước, anh đã nhìn ra, con Chu Cửu Âm đó đã mấy trăm ngàn năm không hoạt động trên mặt đất, cũng chưa từng xảy ra chuyện làm hại hay ăn thịt người.

Nó chỉ bị người ta nhốt trong Cây Đồng Tần Lĩnh, dùng để trấn giữ Cây Đồng.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn chết như vậy.

"Thằng Ngô Lão Cẩu đó, đại ca, có nên giết ra không?" Hắc Bối Lão Lục đi từ trên núi xuống, đầy sát khí.

Trong số những người Cửu Môn đó, hiện tại họ chỉ nắm được tin tức của Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu đã bị người ta bắt giữ, và dùng mạng Ngô Tà để uy hiếp đối phương, bắt Ngô Lão Cẩu làm việc cho họ.

Mặc dù Tô Mộc tin tưởng Ngô Lão Cẩu sẽ không phản bội mình, nhưng nhìn thấy những người bạn già bị người khác hành hạ, tra tấn, trong lòng làm sao có thể thoải mái được.

"Năm xưa cùng tôi đi vào đó, đều chết dưới tay Mật Lạc Đà, Tô gia, Mật Lạc Đà đó có cách đối phó không?" Hắc Hạt Tử giả vờ hỏi một câu bâng quơ.

Trong hành lang đầu tiên tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, ẩn chứa vô số 'Mật Lạc Đà'. 'Mật Lạc Đà' toàn thân được bao phủ bởi giáp màu ngọc bích, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm. 'Mật Lạc Đà' có hình thể như con người bình thường, nhưng không có hai cánh tay bình thường, hai cánh tay là lưỡi đao sắc bén, chém sắt như bùn, sức mạnh vô cùng.

Người chỉ huy "hành động đạo mộ lớn nhất lịch sử" đối ngoại là Trương Khởi Linh, những người tham gia là tất cả thành viên của

Cửu Môn ngày trước.

Điểm khởi đầu của hành động, cho đến nay không một người ngoài nào biết.

Chỉ biết năm đó Trương Khởi Linh từ Trương gia Đông Bắc đến tìm Cửu Môn, muốn Cửu Môn cùng ông ta bảo vệ bí mật Cổng Đồng.

Cửu Môn đã đưa ra một điều kiện để trao đổi.

Điều kiện là để Trương Khởi Linh đưa một phần người trong bản tộc Trương gia, tham gia hành động "khảo cổ" Ba Nãi.

Hành động cuối cùng, kết thúc bằng thất bại.

Cửu Môn bị đánh tan tác, trực tiếp mất đi địa vị vốn có ở Trường Sa, cũng khiến những người khác có cơ hội thừa cơ, một lần sụp đổ từ đỉnh phong.

Chương 392

Nhưng trong lần hành động này, Cửu Môn đã nhận được gì, thì không ai biết.

“Mật Lạc Đà đó, sợ người à?

Cậu không biết sao?” Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc hỏi.

“…” Khóe miệng Hắc Hạt Tử giật giật.

Cái thứ đó gặp người là như uống phải rượu giả vậy, liều mạng xông về phía người, không giết chết loài người trong tầm mắt thì không dừng lại.

Bây giờ Hắc Bối Lão Lục lại nói thứ đó sợ người?

Tô Mộc không giải thích, Hắc Hạt Tử cũng không thể hỏi được vấn đề thực tế nào từ Tô Mộc, chỉ đành lắc đầu bỏ qua.

Hắc Hạt Tử đoán rằng Trương Gia Cổ Lâu có lẽ có liên quan gì đó đến Tô Mộc.

Hắn sẽ không nói bất cứ điều gì về Trương Gia Cổ Lâu ra bên ngoài.

Ngay cả với chính mình.

“Cô ấy làm sao đây?” Mọi người nhìn Trần Văn Cẩm đang ngoan ngoãn như một đứa trẻ trước mặt Tô Mộc.

Nói chứ cấm bà không phải đều điên loạn, tính công kích cực mạnh sao?

Sao khi tìm được Tô Mộc lại ngoan ngoãn như vậy?

“Tôi đang hồi phục.” Trần Văn Cẩm đã trở lại trạng thái người bình thường, sắc mặt tuy vẫn còn tái nhợt khó coi, nhưng đã có thể

nói chuyện.

Lưu Tang đẩy gọng kính trên sống mũi: "Người nuốt Thi Miết đan không phải chỉ có 'Vẫn Ngọc' mới có thể duy trì trạng thái bình thường của họ sao?

Chẳng lẽ ở bên cạnh Tô gia, cũng có hiệu quả này?" Hắc Hạt Tử lắc đầu nói: "Không nhất định, hiệu quả của Thi Miết đan khác nhau thì tác dụng phụ cũng khác nhau.

Trường sinh hoàn hảo nhất, hẳn là hoán huyết của Trương gia, phải không, Tô gia?" Lưu Tang nheo mắt: "Truyền thuyết người Trương gia không phải đều là huyết mạch kéo dài từ thị vệ của Tây Vương Mẫu sao?

Nhưng vì sao trường sinh của Tây Vương Mẫu lại không hoàn hảo như của Trương gia?" Hắc Hạt Tử nhìn Tô Mộc, im lặng.

Chuyện này, hắn cũng rất tò mò.

"Khi Trương Khởi Linh đời đầu tiên được chọn làm người bảo vệ Tây Vương Mẫu, thực ra ông ta đã sở hữu huyết mạch vượt xa trình độ của Tây Vương Mẫu lúc bấy giờ, chỉ là vào thời đại đó, Tây Vương Mẫu là vua bộ lạc, còn ông ta chỉ là thành viên tản mác của một bộ lạc nào đó." Sau một lúc im lặng, Tô Mộc cuối cùng cũng lên tiếng.

Mọi người suy nghĩ một chút, đại khái hiểu được ý của Tô Mộc.

Vào thời kỳ phong kiến, có thể thấy rõ những quan niệm như thiên thụ hoàng quyền, quân thần phụ tử đã ăn sâu bén rễ.

Một người dù mạnh đến đâu, chỉ cần ở trong triều đại phong kiến, thì vẫn chỉ là một thuộc hạ.

Một người dù có bình thường, phế vật đến mấy, nhưng nếu sinh ra trong gia đình hoàng quyền thế gia, thì hắn ta sẽ đứng trên vạn

người.

“Tô gia chính là người trường sinh của bộ lạc Trương Khởi Linh đời đầu tiên đó sao?” Hắc Hạt Tử thử dò hỏi.

Thân thế của Tô Mộc, cho đến nay không ai biết.

Hiện tại họ đoán rằng Tô Mộc có lẽ có liên quan đến Trương Gia Cổ Lâu.

Tô Mộc lắc đầu, sắc mặt phức tạp.

Khi mới bắt đầu, anh cũng nghĩ mình chỉ là một người xuyên không bình thường.

Nhưng cùng với việc các sự kiện lần lượt xuất hiện, nó đã kích hoạt một mảnh ký ức nào đó sâu trong linh hồn anh.

Hệt như Trương Khởi Linh mắc chứng mất trí nhớ vậy.

Anh, dường như không phải là người xuyên không như tưởng tượng, mà là anh đã ở thế giới này từ rất lâu rồi, chỉ là anh đã mất trí nhớ.

“Tôi phải đến Bắc Bình một chuyến.” Tô Mộc nhìn về phía sắc trời dần tối.

Hắc Bối Lão Lục mặt đầy phấn khích: “Là muốn giết lên Bắc Bình sao?” Tô Mộc liếc Hắc Bối Lão Lục một cái: “Là đến Tân Nguyệt phạn điếm.” “Tân Nguyệt phạn điếm?” Mọi người nghi hoặc.

“Đó không phải chỉ là nơi đấu giá cổ vật sao?

Kẻ nắm quyền đằng sau vẫn là người của chúng ta, đến đó làm gì?” Hắc Bối Lão Lục gãi đầu.

“Tân Nguyệt phạn điếm là nơi đấu giá cổ vật, cũng là nơi đấu giá thông tin.” Tô Mộc nhìn về phía xa.

“Đại ca, cậu muốn mua tin tức của Ngô Lão Cẩu à?

Bọn họ có chịu đưa không?” Hắc Bối Lão Lục nhíu mày chặt.

Chuyện này liên quan đến những kẻ khao khát trường sinh, những kẻ nắm quyền lực phía sau thế giới.

Người khác có dám dính líu vào chuyện này không?

“Không phải mua, mà là giao dịch với bọn họ.” Tô Mộc dừng lại: “Bọn họ không phải muốn Thi Miết đan sao?

Không phải muốn tài liệu cụ thể về Trương Gia Cổ Lâu sao?

Tôi có.” “Tê” Mọi người hít vào một hơi khí lạnh.

Bất kể là Thi Miết đan hay tài liệu Trương Gia Cổ Lâu, người bình thường có dám mua sao?

“Hãy tung tin ra ngoài đi, hai ngày nữa tại Tân Nguyệt phạn điếm ở Bắc Bình, sẽ rao bán manh mối về Thi Miết đan, ai trả giá cao nhất thì được.” Tô Mộc nhìn A Ninh.

A Ninh gật đầu, bắt đầu liên hệ nhân sự ở Bắc Bình.

“Đầu tiên là loạn lạc năm 19, gần đây các nơi khác lại xảy ra chiến tranh, vừa nhận được tin tức, hai ngày nữa sẽ xuất hiện huyết nguyệt trăm năm khó gặp, nếu lại công bố tin tức Thi Miết đan ra công chúng, có lẽ…” Lưu Tang không nói hết câu, nhíu mày chặt, vẻ lo âu hiện rõ.

Lần ra tay này của Tô Mộc, rất có thể sẽ phá vỡ sự bình yên đang lung lay, khiến cả thế giới một lần nữa chìm vào hỗn loạn.

Chỉ vì những người của Cửu Môn, mà phải làm vậy sao…?

“Các cậu cứ đến Bắc Bình đợi tôi, A Ninh và Lão Lục đi cùng tôi đến Mặc Thoát một chuyến.” Tô Mộc phân phó.

“Mặc Thoát?” Hắc Hạt Tử và Lưu Tang tiếp tục nhíu mày. …

Mặc Thoát ở khu Tạng.

Chương 393

Nơi sinh của Tiểu Ca Trương Khởi Linh mà ít người biết đến.

Cư dân Mặc Thoát cũng như những nơi khác ở khu Tạng, sống một cuộc đời tự do tự tại, vô ưu vô lo, phóng khoáng tự nhiên.

Sống dựa núi ăn núi, dựa biển ăn biển.

Cũng như những nơi khác ở khu Tạng, Mặc Thoát có nguồn tài nguyên thảo nguyên phong phú, không cần nguồn cung cấp từ bên ngoài cũng có thể tự cung tự cấp.

Nhiều năm qua, Mặc Thoát chưa từng bị thế giới bên ngoài can thiệp hay quấy rầy, vẫn giữ được sự yên bình vốn có.

Nhưng ẩn giấu dưới sự yên bình này của Mặc Thoát, lại có một mặt kinh khủng mà người ngoài không thể biết.

Cư dân Mặc Thoát, đều là người của Trương gia Kỳ Lân, hơn nữa huyết mạch của họ còn nồng đậm và sâu xa hơn, lực lượng huyết mạch còn hùng hậu hơn cả Trương gia Đông Bắc.

Ngay trong ngày hôm đó.

Tại Thánh Sơn Mặc Thoát đã tĩnh lặng từ lâu, trên một ngọn núi tuyết trắng tinh, đột nhiên nở rộ từng đóa hoa đỏ như máu.

Từng đóa hoa nối tiếp nhau, nhuộm trắng Thánh Sơn thành màu như y phục máu.

Cư dân Mặc Thoát ngước nhìn "y phục máu" trên Thánh Sơn, vô thức nuốt nước bọt.

Tàng Hải hoa đã mấy trăm ngàn năm chưa từng nở, vậy mà hôm nay lại nở rộ!

Mặc Thoát.

Trong khu Tạng, những người mặc trang phục Tạng ngước nhìn Tàng Hải hoa nở rộ trên Thánh Sơn, trong mắt lấp lánh vẻ kỳ dị.

Thánh thư ghi chép, chỉ khi Thánh tử xuất hiện, Tàng Hải hoa mới nở rộ.

Mỗi lần nở kéo dài nghìn năm, có thể cung cấp cho các Thánh phó sử dụng.

Thánh thư ghi chép, lần Tàng Hải hoa nở trước đây, chỉ có vài trăm bụi.

Mỗi bụi tăng thêm, lại đại diện cho mức độ kỳ vọng vào Thánh tử xuất hiện lần này.

Lần Thánh Anh ra đời trước đây, Tàng Hải hoa đã nở, và đến một trăm năm trước, Tàng Hải hoa đã hoàn toàn tàn lụi.

Sau khi Tàng Hải hoa dần tàn lụi, tộc nhân Trương gia ở Mặc Thoát mới dần dần đi xuống.

Nhưng bây giờ!

Tàng Hải hoa lại một lần nữa nở rộ!

Hơn nữa mức độ nở hoa còn vượt xa những gì Thánh thư ghi chép trong lịch sử!

Nhiều Tàng Hải hoa như vậy, đủ cho tộc nhân Trương gia của họ sử dụng vài trăm ngàn năm!

Chẳng lẽ, Trương gia lại sắp quật khởi sao!

Nguyên nhân là gì?

Bên cạnh con đường công cộng vào khu Tạng Mặc Thoát.

Dưới ánh mặt trời gay gắt, một người đàn ông dáng người cao

gầy, che ô đen, bước xuống từ chiếc xe.

Hành động kỳ lạ của người đàn ông thu hút ánh mắt của phần lớn người trên thảo nguyên.

Mặt trời trên cao vạn dặm vẫn tiếp tục phát ra ánh sáng chói chang, cảm giác nóng rát vượt xa mọi ngày, xuất hiện trên người tất cả người Trương gia trong khu vực Mặc Thoát.

Những người đàn ông đã cởi bỏ y phục nửa trên, hình xăm Kỳ Lân trên vai nhanh chóng hiện ra.

Dù những người phụ nữ không cởi y phục, nhưng dường như cũng cảm nhận được hình xăm Kỳ Lân đã xuất hiện trên vai.

Cần biết rằng, huyết mạch của người Trương gia ở Mặc Thoát còn nồng đậm hơn cả ở Trương Gia Cổ Lâu, họ đã hoàn toàn nắm giữ sức mạnh huyết mạch trong cơ thể.

Họ có thể điều khiển hình xăm xuất hiện và biến mất.

Đây, vẫn là lần đầu tiên họ vô thức để hình xăm lộ ra.

Hàng vạn cư dân khu Tạng Mặc Thoát, đều để lộ hình xăm Kỳ Lân trên vai, bầu không khí bỗng trở nên quái lạ kỳ dị.

Người không biết, còn tưởng là một cuộc tụ họp xã hội đen quy mô lớn nào đó.

"Đây!" Một người phụ nữ khoảng ngoài ba mươi tuổi, mặc trang phục Tạng lông trắng, dẫn theo những người khác trong bộ lạc, cùng đi đến trước mặt người đàn ông cầm ô đen.

Người phụ nữ nhảy xuống tuấn mã, một gối quỳ xuống đất, tay phải đặt lên ngực: "Ngài, đã trở về." Quả nhiên!

Tô Mộc nhíu mày, nhìn hành động của người phụ nữ Bạch Mã dẫn người quỳ rạp trên đất, trong lòng giật mình.

Khoảng thời gian này, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một đoạn ký ức mà trước đây chưa từng có.

Nội dung ký ức đó là Tô Mộc từng đến Mặc Thoát, hơn nữa là đến vào lúc Mặc Thoát năm đó suýt bị diệt tộc.

Anh đã cứu họ, được họ coi là thần linh, sau đó giao Trương Khởi Linh cho người phụ nữ Bạch Mã, để Bạch Mã nuôi dưỡng ông ta lớn lên.

Bạch Mã ngẩng đầu lên: "Khi Tàng Hải hoa nở đầy Thánh Sơn, ngài sẽ trở về, ngài đã nói khi ngài trở về, hãy để tôi nói cho ngài biết, những mảnh ký ức trong đầu ngài là thật, tất cả đều là thật." "Tô gia." A Ninh ở một bên gọi một tiếng.

Cô cảm thấy trạng thái của Tô Mộc lúc này có chút không đúng.

Hắc Bối Lão Lục nhíu mày chặt, nhìn ánh mắt dần thất thần của Tô Mộc, cũng có chút lo lắng.

Tô Mộc hít một hơi thật sâu, ánh mắt quay lại thế giới thực tại trước mặt.

Anh thật sự là thổ dân của thế giới này sao?

Anh vừa nhớ lại lần kinh nghiệm năm xưa cùng Cửu Môn và Trương Khởi Linh đi đạo mộ Ba Nãi.

Lần đó tổn thất thảm trọng, ngay cả anh cũng suýt chết trong Trương Gia Cổ Lâu.

Nhưng khi anh một mình đi vào bên trong Trương Gia Cổ Lâu, chiếc quan quách nơi Hắc Hạt Tử đã lấy đi Hắc kim cổ đao và dao găm Hắc kim, sau khi mở ra, bên trong quan quách lại không có bất kỳ thi thể hay thứ gì khác.

Chỉ có một tấm da dê kỳ lạ.

Trên tấm da dê viết một hàng chữ ‘Kỳ Lân tà hóa’.

Chương 394

Lúc đó Tô Mộc đầy rẫy cảm xúc khó tin, nhanh chóng lùi lại, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Chẳng lẽ, chiếc quan quách đặt ở tầng cao nhất trong Trương Gia Cổ Lâu, thực ra chứa đựng chính anh.

Chỉ là sau đó không biết vì lý do gì, anh lại xuất hiện ở thế giới loài người.

Bởi vì theo những gì anh biết, trong sách lịch sử của Trương gia Kỳ Lân chưa từng có từ 'Kỳ Lân tà hóa'.

Thậm chí, không ai biết rõ ràng Kỳ Lân tượng trưng cho điềm lành, vì sao lại có chữ 'tà'.

Hô… Ánh mắt quay về thực tại.

Tô Mộc nhìn Bạch Mã, 'mẫu thân' của Tiểu Ca Trương Khởi Linh, giơ tay lên: "Đứng dậy đi." "Tôi cần một ít Tàng Hải hoa." Tô Mộc mở lời.

"Tôi sẽ cho người đi lấy ngay cho ngài." Bạch Mã phấn khích đứng dậy, sắc mặt hồng hào.

"Tiểu Ca, cậu ấy, vẫn ổn chứ?" Bạch Mã cố nén nỗi nhớ nhung trong lòng, gọi tên ấu danh mà cô từng đặt cho con trai.

"Sau khi cậu ấy đi ra ngoài, chưa một khắc nào làm mất mặt Mặc Thoát, cũng chưa một khắc nào không muốn trở về, về nhà.

Cậu ấy nói, rất nhớ cô." Tô Mộc bịa một lời nói dối.

Nghe vậy.

A Ninh và Hắc Bối Lão Lục đều rùng mình.

Người phụ nữ trước mặt này, chẳng phải là mẹ của Tiểu Ca Trương Khởi Linh sao!!!

Chỗ này, hóa ra lại là nhà của Tiểu Ca Trương Khởi Linh thần bí đó!!!

Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn tất cả cư dân Tạng ở đằng xa, liếm liếm đôi môi khô khốc, ông ta cảm nhận được ý chí chiến đấu và sức mạnh chiến đấu đang cuồn cuộn xung quanh.

Nếu năm đó ông ta đến nơi này, liệu võ nghệ hiện tại của ông ta có được nâng lên một tầng cao hơn không?

Tô Mộc dường như nhìn ra ý nghĩ của Hắc Bối Lão Lục, liền buột miệng nói: "Một người trưởng thành bình thường ở đây, một quyền có thể đánh chết cậu khi còn trẻ năm xưa, à, hoặc nói, bất kỳ ai bên ngoài." "Đại ca nói lời này, Lão Lục không tin đâu." Hắc Bối Lão Lục ưỡn ngực.

Đột nhiên, ánh mắt ông ta bị con tuấn mã đen mà Bạch Mã đang dắt thu hút, con ngựa ngốc đó dường như đang khiêu khích mình?

Một con ngựa nhỏ bé, dám hiện ra ánh mắt khinh miệt mình sao?

Tô Mộc lắc đầu, bước theo Bạch Mã đang dẫn đường.

A Ninh đương nhiên cũng không quản Hắc Bối Lão Lục đang định gây sự với một con ngựa, mà sau một lúc im lặng, cô khẽ hỏi: "Tàng Hải hoa là…" Tô Mộc nhìn về phía ngọn núi tuyết, lẩm bẩm: "Tàng Hải hoa là một loại thuốc, một loại thuốc thuộc về huyết mạch Kỳ Lân.

Sau khi tộc nhân Trương gia bình thường nuốt vào, có thể liên tục nâng cao lực lượng huyết mạch trong cơ thể, khiến huyết mạch càng gần với nguyên thủy." A Ninh nén lại sự chấn động trong lòng, khẽ mím môi đỏ, cũng ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi tuyết đó.

Một lát sau.

Hắc Bối Lão Lục mũi xanh mặt sưng từ bên ngoài ho khan bước vào nhà Bạch Mã.

Hắc Bối Lão Lục không nhìn thấy trạng thái hiện tại của mình, vẫn ngẩng đầu lên, vẻ mặt đắc ý: "Tôi đã nói là không thể mà, làm sao có thể không đánh lại một con ngựa hoang chứ." Bạch Mã liếc Hắc Bối Lão Lục một cái, khẽ cười giải thích: "Hắc Huyết là ăn Tàng Hải hoa lớn lên, bầy sói bình thường cũng không phải đối thủ của nó." "Nếu Tàng Hải hoa luôn có, sao Trương gia lại suy tàn nhanh chóng như vậy?" A Ninh ngồi một bên, đôi mày tú nhíu chặt.

"Năm trăm năm trước, Tàng Hải hoa đã hoàn toàn tàn lụi, chỉ là chúng tôi vẫn còn giữ lại một ít.

Sau khi dùng Tàng Hải hoa, những người cận kề cái chết cũng có thể được cứu sống…" Bạch Mã giải thích.

Tác dụng lớn nhất của Tàng Hải hoa không chỉ là nâng cao huyết mạch Trương gia, mà còn là một loại thần dược kéo người từ tay Diêm Vương trở về.

Bạch Mã rót trà sữa dê nóng hổi cho Tô Mộc và những người khác.

A Ninh uống một ngụm rồi đặt chén trà xuống, đôi mắt nhìn vào điện thoại đang run rẩy: "Vừa nhận được tin tức, Thái Sơn đã bị phong tỏa." "Phong tỏa thì cứ phong tỏa, thời buổi này, có gì mà làm ầm ĩ chứ." Hắc Bối Lão Lục hừ hai tiếng, uống một ngụm trà nóng xong, cơn đau trên người dường như giảm đi chút ít.

Tô Mộc nghiêng mắt, nhìn A Ninh.

A Ninh tiếp tục nói: "Trong số người mà Tô gia giao cho tôi, có người truyền tin đến rằng, có người muốn Phong Thiền ở Thái Sơn."

“Phong Thiền?” Hắc Bối Lão Lục nhíu mày.

“Tôi không hiểu nhiều về những chuyện này ở trong nước, nhưng đại khái có thể hiểu ý nghĩa cụ thể là, đây có phải có người muốn dùng phương pháp này để đạt được lợi ích nào đó không?” A Ninh nhìn Tô Mộc.

“Phong Thiền?” Tô Mộc cười không thể bình luận, “Trong thời buổi hiện nay, vậy mà vẫn có người nghĩ đến việc thông qua Phong Thiền, để lại ‘thần vị’, thật là nực cười.” “Đại ca, Phong Thiền là ý gì?

Có phải là ý mà tôi hiểu không?

Tôi nhớ trước đây có một ông hoàng đế nào đó đã làm chuyện này?

Nhưng hình như thất bại rồi?” Hắc Bối Lão Lục dường như nhớ ra điều gì đó.

Tô Mộc gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Trong lịch sử quả thực có người Phong Thiền trên Thái Sơn, mà còn không ít.

Tổng cộng có bảy mươi hai vị hoàng đế đã tiến hành lễ Phong Thiền trên Thái Sơn, trong đó phần lớn là thất bại.

Người thành công thì ít lại càng ít.

Nguyên nhân Phong Thiền, ban đầu chỉ là các hoàng đế cảm thấy công lao của mình vĩ đại, dùng đó để tuyên dương công trạng của mình ra bên ngoài.

Sau này có người phát hiện, hành vi Phong Thiền có thể mang lại may mắn cho người Phong Thiền thành công, giúp thể phách trở nên khỏe mạnh hơn, tuổi thọ trở nên lâu dài hơn.

Thế là, sau đó mới có người bắt chước làm theo.

Chỉ là Phong Thiền cũng có nói về thành công và thất bại.

Tương truyền có người từng thất bại, trên đường lên Thái Sơn, chim thú chết hàng loạt, núi rừng hoa cỏ héo úa khô cằn.

Sau Phong Thiền thì đổ bệnh không dậy nổi, không lâu sau thì qua đời.

"Phong Thiền hình như cần hương hỏa tế tự của chúng sinh, hãy cho người điều tra xem, ai đang có ý đồ về chuyện này." Tô Mộc phân phó.

Sau khi từ Phong Thiền Thái Sơn xuất hiện, trong đầu Tô Mộc đột nhiên có thêm một vài mảnh ký ức.

Hương hỏa tế tự.

Thắp là hương hỏa của chúng sinh.

Sau khi khắc ghi ngày sinh tháng đẻ của vạn vật chúng sinh, ném vào đống hương hỏa thiêu đốt, để tế tự trời đất, tiến hành Phong Thiền.

Chương 395

Phong Thiền thành công, người Phong Thiền sẽ đạt được lợi ích to lớn.

Thất bại, thì mọi thứ đều tổn hại, chúng sinh đều sẽ bị giáng xuống tai ương.

Ngày xưa, hương hỏa tế tự chúng sinh còn lâu mới kinh khủng như hiện đại.

Ngày xưa phương tiện thống kê dân số còn thiếu thốn, nhiều người thậm chí còn không nhớ ngày sinh tháng đẻ của mình.

Nhưng hiện tại thì khác rồi, chỉ cần có nhân viên có liên quan ra tay, toàn bộ nhân loại trên thế giới đều không thoát khỏi một kiếp nạn.

Trong tay những vị tiên sinh phong thủy lợi hại, ngày sinh tháng đẻ chính là chìa khóa chí mạng.

Ngày sinh có thể nhìn ra được phúc họa của cá nhân, xu hướng vận mệnh tương lai đại khái, nhưng đồng thời cũng có thể thông qua thuật pháp để thay đổi một số vận mệnh.

Chuyện này có chút nghiêm trọng.

Năm đó khi mới tiếp xúc với học thuyết phong thủy, Tô Mộc đã nghĩ đến chuyện này.

Sau khi thống kê danh tính và ngày tháng, sẽ có một số hậu họa.

Không ngờ hậu họa này, đến tận bây giờ mới biểu hiện ra.

"Người biết chuyện này, có chút tài năng." Tô Mộc uống trà, ánh mắt sâu thẳm.

Chuyện Phong Thiền, trong mắt người bình thường chẳng qua chỉ

là tư tưởng phong kiến truyền thống của các vương triều phong kiến.

Ngay cả những kẻ nắm quyền, đối với chuyện này lẽ ra cũng chỉ nên kiêng dè sâu sắc mới phải, sao lại có người vào lúc này, nghĩ đến việc làm chuyện như vậy.

"Đại ca, chúng ta đến đây chỉ để lấy cái Tàng Hải hoa đó thôi sao?

Lấy thứ này làm gì?

Chúng ta đâu phải người Trương gia." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu nguầy nguậy, vài ngụm đã uống hết một bình trà sữa lớn.

"Có phải Ngũ gia bọn họ có người gặp chuyện không?" A Ninh đoán.

Tàng Hải hoa có thể kéo người cận kề cái chết trở về, chẳng phải điều đó có nghĩa là Tô Mộc lấy những thứ này là để cứu một số người có khả năng sắp chết sao.

Mà những người có thể khiến Tô Mộc quan tâm, có lẽ cũng chỉ có mấy người Cửu Môn đó thôi.

"Hiện tại tôi cũng không rõ tình hình cụ thể, cứ cầm đi phòng hờ.

Thứ này, hẳn là có thể chữa khỏi tai của Lưu Tang, và cả mắt của Hắc Hạt Tử nữa." Tô Mộc ném chiếc hộp gỗ đựng Tàng Hải hoa cho Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục cẩn thận cất đi, gật đầu.

Sau khi Lưu Tang một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt Tô Mộc, Tô Mộc đã thấy đối phương thiếu một bên tai.

Tô Mộc không hỏi nguyên do, nhưng có lẽ chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Ngô Tà, Trương Khởi Linh, Bàn Tử.

Đôi mắt của Hắc Hạt Tử, nếu có thể chữa khỏi, đối với người Cửu Môn mà nói cũng coi như là một chuyện tốt.

Tô Mộc nhắm mắt lại.

Những chuyện gặp phải gần đây ngày càng phức tạp và quỷ dị, hơn nữa mỗi chuyện dường như đều chĩa mũi nhọn vào chính anh.

A Ninh vô thức đứng dậy, xoa bóp vai cho Tô Mộc.

Chuyện này A Ninh trước đây từng thấy ở Hoắc Tú Tú, tiểu yêu tinh đó cũng thường giải ưu cho Tô Mộc như vậy.

"Sau khi trở về, hãy cho Ngô Tà nuốt một ít đi, tình trạng cơ thể của cậu ấy cũng không được tốt lắm." Tô Mộc nhớ ra chuyện này.

Ngô Tà sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cơ thể người bình thường đó đã có chút không chịu nổi nữa rồi.

Cậu ấy không phải Tiểu Ca Trương Khởi Linh, cũng không cường tráng khỏe mạnh như Bàn Tử.

"Ừm." A Ninh gật đầu, "Cô bé nhà họ Bạch gần đây vẫn muốn liên hệ với ngài, ngài xem…" Cô bé nhà họ Bạch… Vừa nghĩ đến chuyện này, Tô Mộc lại bắt đầu đau đầu.

Bạch gia bị kẻ địch thần bí trực tiếp diệt môn, chỉ còn lại cô bé Bạch Ngọc Tủy, tên thật là Bạch Hạo Thiên.

Cô bé đó vẫn luôn muốn đi theo Tô Mộc, tìm ra hung thủ diệt môn nhà mình, cũng muốn giúp Bạch gia rửa sạch nghi ngờ là kẻ phản bội Cửu Môn.

Dù sao thì, tài liệu nội bộ của Thập Nhất Thương, chỉ có người nhà họ Bạch biết.

Mà kẻ địch lại tấn công Thập Nhất Thương chính xác đến vậy.

"Cứ để cô ấy tiếp tục tổng hợp đặc tính các vật phẩm bị thiếu hụt trong Thập Nhất Thương đi, xem những nơi khác có xuất hiện vật phẩm có đặc tính tương tự không." Tô Mộc bình tĩnh nói.

A Ninh gật đầu, ghi nhớ lời Tô Mộc nói vào trong óc.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

"Trên ngọn núi tuyết đó vậy mà nở nhiều hoa màu đỏ đến vậy?

Nhanh, chụp lại đi, hiếm có khó tìm đó!" "Ơ, bên tôi không chụp được, chuyện gì vậy?" "Tôi cũng vậy, máy ảnh hướng về ngọn núi tuyết thì bắt đầu rung và mờ đi, đừng nói là hoa, ngay cả ngọn núi tuyết cũng không chụp được." "Không có tín hiệu thì thôi đi, chụp ảnh cũng không được à?" "Xin lỗi, du khách bên ngoài không thể lên Thánh Sơn của tộc chúng tôi, đây là quy tắc từ trước tới nay.

Còn về việc không thể chụp ảnh, có lẽ là do từ trường, từ trường Thánh Sơn rất mạnh." "Từ trường?

Cái quỷ gì vậy?!" "…" Các du khách dừng lại hồi lâu, nhìn ngọn núi tuyết trắng tinh phủ đầy hoa đỏ như máu, trong lòng năm vị tạp trần.

Chỉ tiếc đây là Mặc Thoát, một vùng hẻo lánh, xa xôi ít người đặt chân tới.

Nếu không, cảnh tượng trước mắt này có lẽ sẽ gây ra một làn sóng lớn.

Hơn nữa, những chiếc máy ảnh chuyên nghiệp trong tay họ, cùng điện thoại, đều không thể chụp lại cảnh tượng hùng vĩ trước mắt, để người khác ngoài những người có mặt ở đó nhìn thấy.

"Thôi bỏ đi, người bên này có quy tắc riêng của họ, nếu thật sự phá hỏng quy tắc của họ, đến lúc đó chúng ta sẽ khó mà rời khỏi nơi này." Trong số du khách có người chợt tỉnh ngộ nhắc nhở mọi người.

"Kìa, mấy người bên kia trông cũng giống chúng ta, đều là khách du lịch, sao họ lại được người ở đây tôn trọng và chào đón đến vậy?" Trong số các du khách đang dừng lại, có người thấy Tô Mộc và vài

người khác được Bạch Mã và những người khác tiễn ra, kinh ngạc nhìn nhau.

Ngoại trừ dáng vẻ của Tô Mộc khá kỳ lạ, còn lại A Ninh, Hắc Bối Lão Lục trông đều rất giống khách du lịch ngoại tộc bên ngoài Mặc Thoát.

Nhưng vẻ nhiệt tình trên mặt Bạch Mã và những người Tạng khác, lại phong phú hơn rất nhiều so với khi họ đối xử với những du khách bên ngoài khác này.

Một lát sau.

Chương 396

Các du khách đã chặn đường đi của Tô Mộc và những người khác.

Bạch Mã và những người Tạng khác đứng một bên, sắc mặt lập tức trở nên lạnh băng.

Du khách tiến lên kinh ngạc nói: "Các bạn là họ hàng của họ à?

Các bạn chắc cũng thường xuyên sống ở bên ngoài phải không, chúng tôi muốn đi ngọn núi tuyết bên kia xem xem, chơi chơi, có thể giúp đỡ thông cảm chút không?

À phải rồi, bố tôi là tổng giám đốc tập đoàn XX…" Mấy người Tô Mộc không đổi sắc mặt, chỉ tiếp tục bước tới.

Tộc nhân bên cạnh Bạch Mã, có người đã rút dao cong bên hông ra.

"Không phải, chúng tôi nói sai gì rồi sao?

Các bạn đã rút dao rồi, bây giờ là thời đại nào rồi, còn có vương pháp không?

Các bạn Mặc Thoát không sợ…" Các du khách nhao nhao giơ điện thoại lên, chụp lại cảnh Tô Mộc và những người khác đang tiến lên.

Thấy vậy, Tô Mộc từ từ quay đầu lại, liếc nhìn nhóm du khách này. *Rắc rắc rắc Bùm!* Tất cả thiết bị liên lạc trên người các du khách, trong khoảnh khắc phát ra tiếng vỡ vụn, tất cả điện thoại, máy ảnh và các công cụ khác, toàn bộ đều trở thành màn hình đen, không thể sử dụng được nữa.

"Tôi đi trước đây, bọn họ cũng chỉ xui xẻo đụng phải chúng ta thôi, không phải chuyện gì to tát, cứ đuổi đi là được." Tô Mộc mở lời, bước lên chiếc xe thương vụ màu đen đang đậu bên lề đường.

Hắc Bối Lão Lục kéo cửa buồng lái, cũng bước vào theo.

Tô Mộc và những người khác ung dung rời đi, các du khách mặt mày tái nhợt, lúc này mới biết họ vừa gặp phải một tồn tại khủng khiếp đến mức nào. … Trên xe.

Hắc Bối Lão Lục lau máu mũi vừa chảy ra, gãi đầu nói: "Đại ca, người ở chỗ này thực lực mạnh đến vậy, năm đó sao không sớm gọi họ ra giúp đỡ?" "Họ là huyết mạch cuối cùng thật sự của Trương gia, vạn bất đắc dĩ, sẽ không lộ diện trước thế nhân." Tô Mộc nằm trên ghế, nhắm mắt lại.

A Ninh gập ô đen lại, đặt vào lòng, lặng lẽ nhìn Tô Mộc bên cạnh.

"Là mạch Phật gia sao?

Hay là mạch Tiểu Ca?" Hắc Bối Lão Lục tiếp tục truy hỏi.

"Chắc là mạch Tiểu Ca, Phật gia tôi đã thử rồi, không lợi hại đến vậy, tất cả những người bên cạnh ông ấy cũng không lợi hại đến vậy, hơn nữa ông ấy là thứ xuất, những người ở đây hẳn đều là dòng chính." Hắc Bối Lão Lục tự lẩm bẩm.

Tô Mộc lắc đầu: "Mạch Mặc Thoát này, là nơi mà các đời tộc trưởng Trương gia sau khi không còn làm tộc trưởng nữa thì đến.

Bất kỳ huyết mạch nào ở đây, đều là huyết mạch của các đời tộc trưởng, nên đều rất mạnh." Nghe vậy, ngay cả A Ninh cũng không thể giữ bình tĩnh.

Ý của Tô Mộc rất rõ ràng.

Tức là, bất kỳ đứa trẻ nào ở đây, đều có sức mạnh huyết mạch giống như Trương Khởi Linh.

"Là vì Tàng Hải hoa sao?" Hắc Bối Lão Lục phân tích.

A Ninh lấy điện thoại ra xem tin tức, đôi mày tú từ từ nhíu lại:

“Tin tức từ Bắc Bình truyền đến, cổ phần của Tân Nguyệt phạn điếm đã bị người ta mua lại, từ nay về sau, ông chủ Tân Nguyệt phạn điếm không còn họ Y nữa, thân phận của bên mua không rõ lai lịch, Hắc Hạt Tử và những người khác đã đến tìm hiểu tình hình.” “Tân Nguyệt phạn điếm, bị người ta mua lại rồi sao?

Đùa cái gì vậy!” Hắc Bối Lão Lục mạnh mẽ đập tay lên vô lăng, mặt mày ngơ ngác.

Hàm lượng vàng của Tân Nguyệt phạn điếm ở Bắc Bình ai mà không biết, ai mà không hiểu, đó là một ‘phạn điếm’ mà tiền có thể mua được sao?

Tân Nguyệt phạn điếm từ thời chiến tranh kéo dài đến nay, giá trị lợi nhuận không thể đong đếm được, cũng có liên quan mật thiết với tổ chức chính quyền, không ai dám dễ dàng động vào một nơi đặc biệt như vậy.

Nhưng hiện tại, theo tin tức Hắc Hạt Tử gửi đến, người nắm quyền của Tân Nguyệt phạn điếm đã rơi vào tay người khác.

Biến cố cụ thể, tạm thời vẫn chưa làm rõ được.

Tô Mộc nhắm mắt dưỡng thần, dường như không nghe thấy lời A Ninh vừa nói.

A Ninh tiếp tục nói: “Nếu Tân Nguyệt phạn điếm bị người ta mua lại, lần này chúng ta đi Bắc Bình, có lẽ mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy nữa.” Hắc Bối Lão Lục tiếp tục lái xe, không quay đầu lại trả lời: “Mặc kệ, đến đó rồi sẽ biết.

Dù sao cũng có người ra tay đối phó Cửu Môn, Tân Nguyệt phạn điếm bị làm vậy cũng nằm trong dự liệu.” Lật lại sổ cũ.

Tô Mộc có thể nghĩ tới, hẳn là chỉ có nguyên nhân này.

Ban đầu Tân Nguyệt phạn điếm không hề bị Cửu Môn thu nạp vào

dưới trướng, bất kể là công khai hay bí mật, đều vẫn thuộc về tài sản của nhà họ Y.

Cho nên ra tay với nhà họ Y, chuyện này không liên quan đến Cửu Môn.

Mà Tân Nguyệt phạn điếm không liên quan đến Cửu Môn cũng bị người ta cưỡng ép mua lại, nguyên nhân có lẽ là do bị người ta lật lại sổ cũ.

Vào thời kỳ hỗn loạn năm đó, Tân Nguyệt phạn điếm đã làm rất nhiều chuyện không minh bạch cho tổ chức chính quyền lúc bấy giờ, những việc bẩn thỉu, cực nhọc đều do Tân Nguyệt phạn điếm làm.

Hiện nay, Tân Nguyệt phạn điếm tuy vẫn còn năng lực đặc biệt là giao dịch cổ vật, nhưng đã không thể rơi vào tay thế lực khác nữa.

Tất cả thông tin công khai và bí mật, đều phải bị 'họ' hoàn toàn nắm giữ.

Cửu Môn bị tiêu diệt, Tân Nguyệt phạn điếm bị chiếm đoạt, tất cả tài liệu và thông tin liên quan đến cổ vật, đồ cổ, cũng thật sự rơi vào tay nhân viên của tổ chức chính quyền.

Và theo tin tức Tô Mộc tung ra ngày hôm qua, phía Bắc Bình cũng đang chuẩn bị trong cuồng phong bạo vũ, chờ đợi Tô Mộc xuất hiện trong tầm mắt mọi người ở Bắc Bình.

Tin tức về nhân vật thần bí đã biến mất rất lâu, tương truyền ngay cả người lớn tuổi cũng phải cúi đầu, sắp đổ bộ Bắc Bình, nhanh chóng lan truyền.

Tin tức phong tỏa thành phố, bắt đầu ngay khi tin Tô Mộc sẽ đến Bắc Bình được lan truyền.

Các nhân viên liên quan ở Bắc Bình đã dùng một số cớ để phong tỏa toàn bộ thành phố Bắc Bình.

Xe cộ và dòng người ra vào đều cần đăng ký, khai báo thân phận, mới có thể vào Bắc Bình.

Một khi có người bị nghi ngờ là của 'Cửu Môn' xuất hiện ở Bắc Bình, sẽ bị người ta bí mật bắt giữ, đợi sau khi điều tra rõ thân phận mới tiến hành các quyết định khác.

Đối với bên ngoài, tin tức mà các nhân viên liên quan này truyền đạt lên cấp trên, là nói sợ Tô Mộc dẫn người đến Bắc Bình gây rối, phá hoại sự bình yên vốn có.

Bởi vì năm xưa Tô Mộc được ban một loại đặc lệnh nào đó, có thể đặc sự đặc biệt giải quyết, hiện nay những người quản lý cũng không có nhiều quyền lực để ràng buộc Tô Mộc.

Đương nhiên, đây chỉ là bề mặt của việc bị hạn chế bởi quyền lực năm xưa ban cho Tô Mộc, thực tế, sau khi thời đại mới đến, loại người như Tô Mộc đã sớm không còn được giới cấp cao để mắt tới nữa rồi.

Cách năm xưa đã hơn trăm năm, người hiện đại luôn cảm thấy mình thông minh hơn người cổ đại, đây là đạo lý xưa nay không đổi.

Sau khi Tô Mộc rời khỏi địa cung mộ Lỗ Vương, anh đầu tiên đến Mặc Thoát một chuyến, sau đó từ Mặc Thoát đi ra, rồi lại một lần nữa biến mất khỏi tất cả những tầm mắt có thể giám sát.

Chương 397

Ngồi trên chiếc xe thương vụ đặc biệt cách ly tín hiệu trinh sát từ bên ngoài.

Tô Mộc nhìn cảnh vật như hoa cỏ, núi rừng lướt qua xung quanh, thần sắc hoảng hốt.

"Ngọn núi bên kia, bị 'chém' đứt rồi, trước đây chúng ta đến, tôi nhớ không phải thế này." Tô Mộc vươn tay chỉ vào cửa sổ.

Hắc Bối Lão Lục nhìn theo, mạnh mẽ gật đầu: "Đúng là bị đào đứt rồi, có lẽ là đang xây dựng công trình thủy lợi phát điện gì đó." "Thủy lợi phát điện?" Lưu Tang đẩy gọng kính trên sống mũi, lắc đầu nói: "Lục gia anh vẫn còn quá ngây thơ rồi, phải không, Hắc Hạt Tử?" Hắc Hạt Tử đang lái xe, không hề quay mắt, cười khà khà: "Xưa có Lưu Bá Ôn chém hết long mạch thiên hạ, người hiện đại làm chỉ càng tuyệt hơn." "Chém long mạch?" Hắc Bối Lão Lục ngạc nhiên, "Không phải, thời đại nào rồi mà còn làm mấy chuyện này?" "Luôn có người làm chuyện này, từ các triều đại, từ xưa đến nay, kẻ nắm quyền ai cũng muốn một mình độc chiếm quyền lực thiên hạ, một đời một kiếp, vĩnh sinh vĩnh thế." Hắc Hạt Tử mím môi nói.

"Dừng lại ở ngã tư phía trước." Giữa lúc mấy người trên xe đang nói nhỏ, Tô Mộc đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở lời.

Mọi người giật mình, lập tức bắt đầu nhìn về tình hình đoạn đường phía trước.

Bên cạnh quốc lộ thẳng tắp, một nơi ven đường có tấm biển quảng cáo bằng sắt màu xanh lam lớn với dòng chữ 'Công trường xây dựng, vật nguy hiểm cấm vào'.

Nhìn theo hướng tấm biển quảng cáo bằng sắt màu xanh lam, mọi

người thấy một cây cầu bắc qua núi đang được xây dựng.

Cây cầu dường như mới khởi công không lâu, chỉ mới xây dựng phần đường ban đầu, chưa kéo dài đến giai đoạn treo lơ lửng, càng chưa đổ trụ.

Điều kỳ lạ là, cây cầu này rõ ràng đã khởi công một thời gian, nhưng không hiểu vì lý do gì lại không có tin tức gì tiếp theo.

Ngoại trừ tấm biển quảng cáo bằng sắt màu xanh lam bên lề đường, không nhìn thấy một bóng người nào sống.

Hắc Hạt Tử phanh xe gần tấm biển quảng cáo.

Mọi người vội vàng xuống xe, đứng bên lề quốc lộ, nhìn xuống dãy núi trùng điệp dưới chân, và cây cầu đang xây dựng không biết vì sao lại bị đình công.

Lưu Tang cúi người nhìn thế núi mạch đất dưới chân, thở dài: "Không biết từ bao giờ, đám người này càng ngày càng không chuyên nghiệp." "Sao vậy?" Hắc Hạt Tử đi đến bên cạnh Lưu Tang.

Lưu Tang liếc nhìn Tô Mộc, đoán được nguyên nhân Tô Mộc xuống xe: "Thế núi Hàm Mô Tam Túc, chỗ này không thể động thổ, động thổ sẽ gặp chuyện không may.

Đám người già ở Cục Địa chất sau khi về hưu thì chẳng còn ai có bản lĩnh thật sự nữa rồi.

Nơi đây động một chút là ảnh hưởng toàn thân, một khi động vào thế núi Hàm Mô Tam Túc, dân chúng xung quanh đều sẽ không được yên ổn, người động thổ cũng sẽ bị tai ương quấn thân, đây hẳn là nguyên nhân đình công rồi." Hắc Bối Lão Lục đập mạnh vào đùi: "Các cậu không biết à, bên Cục Địa chất ban đầu đều là người của chúng ta!

Người của chúng ta tuyệt đối sẽ không phạm phải lỗi sơ đẳng

như vậy!

Tôi hiểu rồi!

Tôi hiểu rồi!

Đại ca!" Tô Mộc liếc nhìn thế núi dưới chân, quay người bước lên xe.

Cục Địa chất từ sớm đã bị Cửu Môn kiểm soát.

Năm đó, con trưởng của Ngô Lão Cẩu, tức là Ngô Nhất Cùng cha của Ngô Tà, đã vào Cục Địa chất.

Do thế lực Cửu Môn khi đó rất lớn, ảnh hưởng kinh khủng, Ngô Nhất Cùng sau khi vào Cục Địa chất, ông ta nhanh chóng toàn quyền kiểm soát các công việc trong đó.

Những kẻ nắm quyền lúc đó, có lẽ còn không hiểu mối quan hệ lợi hại của Cục Địa chất, cũng không quá chú ý gì.

Nhưng lúc này, chỉ sợ Ngô Nhất Cùng và những người Cửu Môn khác đang ở Cục Địa chất đã bị người ta hoàn toàn vô hiệu hóa, hoặc, đã xảy ra chuyện.

Nếu không, tuyệt đối sẽ không phạm phải loại lỗi sơ đẳng như hiện tại.

Tô Mộc vừa rồi khi ở trên xe đã nhận ra điểm này.

Chuyện chém long mạch, vẫn luôn là do người Cục Địa chất làm, nhưng chém vẫn luôn là khí vận của những gia tộc trên trăm năm, làm suy yếu khí vận của các thế gia quý tộc, chia sẻ khí vận trời đất cho bách tính vốn có.

Nhưng thủ đoạn động vào long mạch mà Tô Mộc nhìn thấy trên đường này, lại không giống với cách làm của Ngô Nhất Cùng sắp xếp.

Khí vận của vùng Mặc Thoát hồn nhiên thiên thành, từ xưa đến nay chưa từng bị ai động vào, nhưng hiện nay, người Cục Địa chất lại động đến long mạch ở một vùng biên giới như Mặc Thoát.

Lần ra tay này, quả thực có chút tàn nhẫn.

"Chờ đã." A Ninh đứng tại chỗ loay hoay điện thoại một lát, rồi mới quay trở lại xe.

Sau khi lên xe, A Ninh đưa nội dung bức ảnh chụp được trong điện thoại cho Tô Mộc: "Cái ký hiệu này, tôi đã từng thấy khi ở nước ngoài, trước đây Cửu Đức Khảo từng nói với tôi, gặp phải ký hiệu này thì nên đi đường vòng, đừng đi trêu chọc người mang ký hiệu này." Tô Mộc liếc nhìn, ném điện thoại cho Hắc Bối Lão Lục, Hắc Hạt Tử, Lưu Tang.

Lưu Tang nhìn thấy hình ảnh A Ninh chụp được trong điện thoại, nhíu mày nói: "Hình này tôi hình như cũng đã thấy ở đâu đó rồi?" Hắc Hạt Tử nghe xong, cười lạnh một tiếng: "Phái Cửu Cúc, đồ của lũ tay sai, phái này bên họ, cũng giống như quốc sư thời cổ đại, được người ta tôn kính, tà môn ngoại đạo." "Phái tà môn tay sai?

Vậy sao lại xuất hiện trên con dấu của đội thi công xây dựng đó?" Lưu Tang hỏi ngược lại.

"Thằng nhóc Ngô Nhất Cùng, có lẽ cũng xảy ra chuyện rồi." Hắc Bối Lão Lục hít sâu một hơi.

Ngô Nhất Cùng, có lẽ không chỉ bị người ta khống chế, mà còn có thể gặp phải những nguy hiểm khác.

Bởi vì có người đã tìm được nhân tuyển để thay thế đám người bọn họ, mà Cửu Môn đang gặp trọng thương, Đề đốc Cửu Môn đã hoàn toàn mất đi địa vị vốn có. … Ngô Nhất Cùng, con trưởng của Ngô gia Cửu Môn, trong giới thường không mấy ai để ý đến anh ta.

Mọi người chỉ biết rằng từ rất sớm anh ta đã rời khỏi Cửu Môn, đi ngược lại với họ.

Anh ta không chỉ rửa sạch thân phận gia thế Đạo Mộ, thành công bước chân vào Tổng cục Khảo sát Địa chất, mà còn khiến người ta thật sự quên đi sự tồn tại của mình.

Một sự tồn tại đặc biệt mà lẽ ra phải tiếp quản toàn bộ quyền lực của Ngô gia trong Cửu Môn.

Thế mà anh ta lại có thể khiến tất cả những người trong giới quên mất sự tồn tại của mình.

Hiện giờ, dựa vào một số manh mối, Tô Mộc và những người khác đã có thể đoán chính xác rằng Ngô Nhất Cùng có thể đã gặp chuyện.

Một nhiệm vụ bí mật đã được gây dựng ba bốn mươi năm lại bị người khác chen ngang, phá hỏng.

Cảm giác này vô cùng khó chịu.

Khác với những người khác, Tô Mộc cảm nhận sâu sắc hơn bao giờ hết.

Quay ngược thời gian về năm sáu mươi năm trước.

Những đứa trẻ thế hệ thứ hai của Cửu Môn vừa mới chào đời, trong đó con trưởng của Ngô gia là lớn nhất, cũng là hậu duệ thế hệ thứ hai đầu tiên của Cửu Môn được sinh ra.

Thiếu niên có chín phần giống với Ngô Tà lúc trẻ ấy, sau khi du học trở về, đã từ bỏ những lời mời gọi từ các gia tộc quyền thế bên ngoài, kiên quyết trở lại Cửu Môn.

Anh ta gõ cửa phòng của Tô Mộc, một cánh cửa mà phần lớn những người trong Cửu Môn lúc đó không dám gõ.

Khi ấy, chưa đợi Tô Mộc bước ra từ thư phòng, thiếu niên áo xanh đó đã quỳ trên đất, lông mày nghiêm túc, thần sắc lạnh băng.

Chương 398

“Chuyện gì?” Tô Mộc cầm một cuốn cổ tịch, mặt không chút gợn sóng, vẫn trầm tĩnh như thường lệ.

“Tô gia, tôi muốn thay đổi vận mệnh của cả gia tộc, thay đổi tiền đồ mà chúng ta đang gánh vác, tôi nên làm thế nào?” Thiếu niên Ngô Nhất Cùng quỳ trên đất, biểu cảm nghiêm túc, thái độ thành khẩn.

Khi đó, xu hướng phát triển sau này của Cửu Môn đã vô cùng rõ ràng.

Do thân phận xuất thân của họ, cấp trên tuyệt đối không thể hứa hẹn cho họ một tiền đồ hiển hách; chỉ có sự khinh miệt, chán ghét từ đa số những người nắm quyền cao tầng.

Khi Ngô Nhất Cùng ra đời, vẫn được coi là có chút danh tiếng, có thể khiến tứ phương đến bái kiến.

Nhưng qua lại giữa dòng người, đều chỉ là những nhân vật trong ngành đổ đấu, mà những nhân vật này lại không có địa vị xã hội chân chính.

Cùng với sự phát triển của thời đại, Ngô Nhất Cùng càng ngày càng hiểu rõ điều này.

Anh ta không muốn đợi đến một ngày nào đó trong tương lai, Ngô gia của anh ta, Cửu Môn Đề Đốc phía sau anh ta, trở thành một từ ngữ bị mọi người khinh bỉ, một ngành nghề bị coi là hạ cửu lưu.

Thế nhưng dù đã du học trở về, anh ta vẫn không nhìn thấy bất kỳ phương hướng mục tiêu nào.

“Muốn thay đổi hoàn toàn cách nhìn của mọi người về Cửu Môn, thì chỉ có thể đi theo con đường quan chức, nhưng Cửu Môn Đề Đốc

không thể đi trên con đường đó, chỉ có thể tìm một lối đi khác.” Tô Mộc cau mày.

Khi đó anh cũng không nghĩ nhiều như vậy, cũng vạn vạn lần không nghĩ tới, Ngô Nhất Cùng lại sớm nhìn thấu xu hướng vận mệnh sau này của Cửu Môn.

Đổ đấu vốn không phải là một ngành nghề chính đáng quang minh, vẫn luôn là sự tồn tại hạ cửu lưu.

Chẳng qua Cửu Môn Đề Đốc khi ấy đủ lợi hại, cũng đủ hào phóng, lấy danh nghĩa hành hiệp, làm những việc lớn, mới được vạn người tôn kính, bách tính yêu mến.

Nhưng cùng với thời gian trôi qua, bách tính không còn phải khổ sở vì mấy đấu gạo, không còn phải chịu đựng chiến loạn chiến tranh dày vò nữa.

Cửu Môn Đề Đốc, còn tính là cái gì?

“Xin Tô gia chỉ rõ phương hướng cho tiểu đích, khi tôi trở về, nhiều người đã sau lưng đâm chọt Cửu Môn chúng ta, tình huống này chỉ sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.” Thiếu niên Ngô Nhất Cùng cay đắng lắc đầu.

Ban đầu, Cửu Môn Đề Đốc mở kho lương, bảo vệ Trường Sa, vô số đệ tử huyết mạch đã bỏ mình.

Thế nhưng hiện tại, những bách tính được họ cứu sống ấy đã không còn nhớ ân tình năm xưa, hơn nữa còn có một thế lực nào đó phía sau giật dây, không ngừng hủy hoại, muốn lật đổ địa vị của Cửu Môn ở Trường Sa.

Mặc dù lúc đó có sự hiện diện của Tô Mộc, vẫn có thể trấn áp được một số người có ý nghĩ này.

Nhưng Tô Mộc sẽ không thể luôn ở đó, sẽ không có ai mãi mãi tin

phục Tô Mộc.

"Mấy ngày trước, những người kia đến cầu xin tôi, bảo tôi phái một số người am hiểu Phong Thủy thuật số đi giúp họ trấn thủ quốc vận, nếu muốn làm, thì đi đi." Tô Mộc lạnh nhạt mở miệng.

"Đã hiểu." Thiếu niên Ngô Nhất Cùng biểu cảm phức tạp, chậm rãi đứng dậy.

Anh ta biết, nếu làm chuyện này, sau này anh ta chắc chắn sẽ bị những người trong nội bộ Cửu Môn phỉ báng đến mức nào, cho dù là con trai ruột của anh ta sau này, e rằng cũng sẽ xem thường anh ta.

Nhưng điều đó thì có sao, anh ta không vì thể diện của chính mình, anh ta vì tương lai của cả Cửu Môn!

Anh ta muốn thay đổi ấn tượng tiêu cực của thế nhân về Cửu Môn.

Anh ta muốn bảo vệ lòng trung thành của bách tính đối với Cửu Môn năm xưa.

Nhưng điều anh ta không biết là, chuyến đi này của anh ta, chính là mấy chục năm trời.

Mấy chục năm qua, sau khi sinh hạ con trai Ngô Tà, Ngô Nhất Cùng không một khắc nào ở lại Trường Sa, mà tiếp tục dẫn đội đi làm công việc của mình.

Mấy chục năm qua, trong đội khảo sát địa chất, đệ tử, đồ tôn của Ngô Nhất Cùng ở khắp mọi nơi.

Không chỉ là người của cục khảo sát địa chất, sức ảnh hưởng của Ngô Nhất Cùng trong vòng tròn đó cũng trở nên không thể thiếu.

"Trước hết cứ báo cho Ngô Tà một tiếng đã." Tô Mộc dựa vào ghế xe, thở dài.

A Ninh gật đầu, bắt đầu nghĩ cách nói với Ngô Tà về chuyện có thể đã xảy ra với cha ruột của cậu ta.

A Ninh và Ngô Tà cũng có quan hệ bạn bè khá tốt, cô đương nhiên biết Ngô Tà rất trọng tình nghĩa.

Vì tìm kiếm Tam thúc, người dẫn đường, Ngô Tà không tiếc lấy cái chết để đánh đổi.

Nhưng nếu người gặp chuyện là cha ruột của cậu ta, cậu ta sẽ đau lòng đến mức nào?

Hơn nữa, hiện giờ Ngô Tà gặp phải quá nhiều khổ nạn.

Trương Khởi Linh biến mất.

Ngô Tam Tỉnh biến mất.

Bệnh tật của bản thân.

Những phiền phức đè nặng lên vai bạn bè.

Nếu cộng thêm sự cố có thể xảy ra với cha ruột Ngô Nhất Cùng, đôi vai vừa mới thẳng lên của Ngô Tà, e rằng lại phải khom xuống.

Nhưng chuyện này, dù sao cũng liên quan đến cha ruột của cậu ta, lại không thể không thông báo trước cho Ngô Tà một tiếng.

Haizz...

Gió vẫn đang thổi, mọi người trên xe chìm vào sự tĩnh lặng ngắn ngủi, ai nấy đều im lặng không nói.

Hướng đi của mọi chuyện đã nghiêm trọng chệch khỏi dự đoán của họ.

Đến tận bây giờ, họ vẫn không thể xác định rõ thân phận thật sự của kẻ địch.

Hiện tại tất cả những gì họ biết là, người của Uông gia đã xuất

hiện trở lại, và kế hoạch của Uông Tàng Hải vẫn chưa thực sự bị Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh và những người khác phá hỏng.

Đồng thời, những người đứng sau Uông Tàng Hải cũng xuất hiện trong tầm mắt của Tô Mộc và những người khác.

Hóa ra, Uông Tàng Hải, trước khi giúp Vạn Nô Vương xây dựng 'Vân Thiên Cung', đã sớm biết tất cả các thủ đoạn 'trường sinh' bí mật của Vạn Nô Vương.

Hơn nữa, những người của mấy đời Uông gia trước đó đã có người thành công đạt được 'trường sinh'.

Uông Tàng Hải chỉ đang tìm kiếm manh mối trường sinh bất tử do tổ tiên để lại, vì vậy mới tìm đến Vạn Nô Vương.

Bất ngờ là, thuật trường sinh mà Uông Tàng Hải tìm kiếm cả đời, sau khi chết vẫn không thành công, chỉ để lại một số manh mối cho hậu thế Uông gia đi theo bước chân của ông ta.

Sau đó, lần theo dấu vết, tìm được những người tổ tiên trường sinh bất tử bất ngờ của Uông gia.

Chương 399

"Các địa điểm có Vẫn Ngọc dường như đều xảy ra tình huống, nhân viên của chúng ta cài cắm bên ngoài vừa nhận được tin tức, ngoài khu cấm ở Trường Bạch Sơn ra, đều đã thấy bóng dáng hoạt động của con người." A Ninh tiếp tục báo cáo những tin tức mới nhất có được cho Tô Mộc.

Vẫn Ngọc là nơi ẩn náu của những người trường sinh khiếm khuyết.

Những người trường sinh sau khi rời khỏi Vẫn Ngọc đều sẽ ít nhiều mất kiểm soát về mặt nhân tính, hoặc trực tiếp hóa thân thành Cấm bà không có bất kỳ ý thức chủ đạo nào.

Và hiện giờ, các địa điểm có Vẫn Ngọc dường như đều bị phá hủy tương tự như Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

"Còn có người nói, trong khu rừng núi nơi có Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, đã thấy một con mãng xà khổng lồ khủng khiếp, sau khi mãng xà tấn công một thôn trại gần đó, lại lặn vào núi và biến mất." A Ninh nói, đưa cho Tô Mộc đoạn video hình ảnh cô thu được.

Con mãng xà khổng lồ ở Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, Tô Mộc trước đây đã từng thấy.

Con mãng xà đó sau khi lột da, cao khoảng hai mét, chiều dài cũng rộng hai ba mét.

Năm xưa khi Ngô Tà và những người khác tiến vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, đã từng nhầm lẫn lớp da rắn đó là một đường hầm trong địa cung, tiến vào bên trong vẫn có thể tự do hoạt động.

Sau đó mới kinh ngạc phát hiện, 'đường hầm' mà họ đang ở lại

chính là lớp da lột của mãng xà khổng lồ.

Con mãng xà khổng lồ ở Tây Vương Mẫu Mẫu Cung cũng bị con người thuần hóa, chỉ tấn công sinh linh ngoài hơi thở của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Nhưng vì năm xưa khi bị nhốt trong Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, thân hình vẫn chưa đồ sộ như vậy, đến khi thân hình lớn lên, đã không thể ra vào Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Và hiện tại, Tây Vương Mẫu Mẫu Cung đã bị người ta phá hủy, con mãng xà khổng lồ ẩn nấp bên trong cũng đã chạy ra ngoài.

"Đù má!

Đường này hình như không ổn!" Đúng lúc này, Hắc Hạt Tử đang lái xe đột nhiên chửi thề và đạp phanh gấp.

Chẳng biết từ lúc nào, trên quốc lộ đã bốc lên một làn sương mù dày đặc, sương mù che phủ cả bầu trời, phía trước đường lẽ ra phải là một trạm thu phí cao tốc bình thường.

Nhưng… trạm thu phí cách đó không xa bị bao phủ bởi ánh sáng xanh, tất cả đèn của trạm thu phí đều màu đỏ, không ngừng nhấp nháy.

"Hạt Tử, mày lái xe đến Diêm Vương điện rồi à?" Hắc Bối Lão Lục lưng toát mồ hôi lạnh, cả người lập tức tỉnh táo.

Mọi người trên xe cũng lần lượt phản ứng, trạm thu phí cao tốc bị ánh sáng xanh bao phủ trước mặt này, quả thật có chút giống cảm giác âm phủ.

Lưu Tang cau chặt mày, đang nghĩ xem trên đường đi họ có làm bất cứ động tác đặc biệt nào không.

"Tiếp tục lái à?" Hắc Hạt Tử hít một hơi thật sâu.

“Cổ độc à?

Hay là thứ gì khác?” Lưu Tang suy nghĩ một chút, đại khái cũng chỉ có khả năng này.

Nhưng trong số họ, Tô Mộc có thể chất miễn dịch với phần lớn độc tố, nhưng Tô Mộc cũng thật sự nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị trước mắt mà mọi người đều thấy.

Nếu không phải cổ độc, không phải ảo cảnh do độc vụ tạo ra, thì còn có thể là gì đây?

Chẳng lẽ, thật sự là âm phủ địa phủ?

“Lão đại?!” Hắc Bối Lão Lục thấy Tô Mộc mở cửa xe, theo bản năng muốn đi theo xuống, nhưng thấy Tô Mộc lắc đầu.

“Đừng ai xuống.” Tô Mộc nhắc nhở một câu, một mình bước xuống xe.

Xung quanh vẫn là làn sương mù trắng quỷ dị đó, tầm nhìn chỉ vài mét.

Trạm thu phí cách đó không xa nhấp nháy ánh sáng xanh và đỏ, khiến cả không khí có vẻ hơi kỳ lạ.

Khi Tô Mộc xuống xe và đi về phía trước, chiếc xe mà A Ninh và những người khác đang ngồi cũng nhanh chóng bị sương trắng bao phủ.

Sau khi anh đi thêm vài bước, chiếc xe phía sau đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của anh.

Sau đó, vài người kỳ lạ mặc trang phục khoa trương, môi tô son đỏ tươi, hai má đánh phấn hồng rực, đi tới từ phía trước.

“Tô Thị Mộc Danh, hưởng thọ 163 năm, đi theo chúng ta đi, dương thọ của ngươi đã hết.” Vài người kỳ quái với trang điểm kinh

dị đến trước mặt Tô Mộc, nói như vậy.

Tô Mộc mím môi, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Đây hình như vẫn là trong cảnh giới An Lạc đúng không?

Cho dù tôi có chết, cũng không đến lượt mấy con chó săn các ngươi đến thu hồn phách của tôi chứ?" Mấy người kỳ quái trước mặt này, diện mạo và trang phục chính là trang phục của quỷ võ sĩ chó săn, bên hông cắm một thanh dài và hai thanh ngắn võ sĩ đao.

Trong làn sương trắng mờ ảo, ánh tử quang lóe lên như điện.

"Tử y, cấp bậc tử y…." Pháp sư Nhật vốn kế thừa từ An Lạc, nhưng lại tự thành một phái nhỏ, ngạc nhiên nhìn ánh tử quang lóe lên trong sương trắng, mãi không thể hoàn hồn.

Theo thông tin họ có được, Tô Mộc là một 'pháp sư' hiếm có của mạch An Lạc, hơn nữa còn là một người kiệt xuất trong số đó.

Nhưng không ngờ lại đạt đến cấp bậc 'tử y'.

Phải biết rằng, tử y trong cấp bậc 'pháp sư', là hiển thị năng lực cấp cao nhất.

Các pháp sư hiện tồn tại trên đời, phần lớn đều không còn được gia trì phép thuật, chỉ có một chiếc tử y khoác lên người.

Nhưng dù vậy, cũng là sự tồn tại đặc biệt có uy quyền, địa vị nhất trong giới pháp sư.

Các pháp sư có năng lực chân chính vốn đã hiếm, càng đừng nói đến việc cơ thể phát ra tử quang cấp cao nhất.

"Không đúng!

Ánh tử quang trên người hắn không giống hiển thị năng lượng pháp sư, là tà túy, tử y tà túy!" Một pháp sư Nhật khác thốt ra.

Họ ở Nhật cũng là pháp sư nổi tiếng, ngày thường cũng làm một

số việc trừ ma diệt yêu, tiếp xúc không ít tà túy chi vật.

Tà túy hiển thị ánh tử quang trên cơ thể, chỉ có 'Oda Nobunaga' năm xưa có thể sánh bằng.

Sau thời đại đó, thế gian đã rất hiếm thấy tồn tại ác ma tà túy có năng lượng khủng khiếp như vậy.

"Tử y tà túy?" Khóe miệng Tô Mộc khẽ cong lên một đường cong đẹp mắt, mang theo nụ cười khinh miệt.

Pháp sư Nhật đội nón lá, mặc áo trắng, mang phong thái tăng nhân Nhật cau mày, dùng sức gõ trượng trừ ma xuống đất.

Sương trắng nổi lên gợn sóng như mặt hồ.

Năng lượng khủng khiếp lập tức tản ra, bao vây Tô Mộc, trói chặt cơ thể Tô Mộc tại chỗ.

Một pháp sư Nhật khác, tay cầm một đóa cúc hoa, rõ ràng là thân nam nhi, nhưng động tác lại yểu điệu như phụ nữ, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, từng sợi tơ từ trong sương trắng phóng ra, xuyên không tấn công.

Chương 400

Những sợi tơ từ trong sương trắng xuyên không tấn công dừng lại một cách quỷ dị gần quanh Tô Mộc, không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không thể tiến thêm một bước.

Năng lượng muốn trói buộc Tô Mộc dường như cũng không gây ra bất kỳ tác dụng nào đối với Tô Mộc.

"Sao có thể…" Các pháp sư Nhật lùi từng bước, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Tô Mộc trước mặt, hai mắt run rẩy kịch liệt.

Tô Mộc cười nói: "Thứ nhất, Giới Bi vẫn còn đó.

Thứ hai, với thuật pháp An Lạc tàn khuyết của các ngươi, dùng để đối phó với một Tà Hóa chính thống của An Lạc, các ngươi cảm thấy, có thể được sao?" "Giới Bi?" "Giới Bi năm xưa chẳng phải đã bị chúng ta liên thủ hủy diệt rồi sao?" "Không, năm xưa tôi đã nói Giới Bi bị hủy diệt quá dễ dàng rồi, quả nhiên là giả…" Nghe Tô Mộc nhắc đến chuyện Giới Bi, các pháp sư Nhật có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Khi thời đại mới đến, thời đại Mạt Pháp bắt đầu, Nhật và các thế lực ngoại lai khác, liên thủ phá hủy Giới Bi của Việt Nam, khiến An Lạc rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nhưng không ngờ, lại không có tác dụng, ngược lại An Lạc càng ngày càng hưng thịnh.

Đây kỳ thực cũng là điều mà họ vẫn luôn nghi hoặc.

Dù sao Giới Thạch là thứ đã được lập nên từ thời Tần triều cổ đại, tốn vô số tâm huyết, liên hợp chư tử bách gia chế tạo mà thành.

Trước thời Tiên Tần, bách quỷ dạ hành, yêu ma loạn thế.

"Xem ra truyền thừa nội bộ của các ngươi cũng không được hoàn chỉnh cho lắm.

Thế hệ pháp sư Nhật trước không nói cho các ngươi biết sao?

Giới Bi năm xưa tám vị đại thần của các ngươi từng muốn hủy diệt, nhưng trong quá trình hủy diệt, suýt chút nữa đã bị phản phệ mà chết, chật vật chạy về nước Anh Hoa, chuyện này các ngươi vậy mà không biết." Tô Mộc khoanh tay sau lưng, thú vị chớp chớp mắt.

"Hơn nữa, nơi này là do các ngươi đã dụng tâm bố trí trước khi chúng ta đến đúng không?

Các ngươi cảm thấy, nghe đồn mà nói, đây chính là Cửu U Địa Phủ của người An Lạc chúng ta sao?" "Vì đã, các ngươi đã bố trí Cửu U đến mức này rồi, vậy thì, tôi sẽ cho các ngươi xem, Cửu U Địa Phủ thật sự là như thế nào." Hình xăm Tà Hóa Kỳ Lân trên người Tô Mộc bắt đầu lay động, sương trắng tan biến, huyết nguyệt treo trên không.

Một trận hoảng hốt qua đi, Tô Mộc và mấy người trước mặt biến mất khỏi thế giới hiện thực.

Sau khi Tô Mộc và những người khác biến mất.

Sương trắng trên quốc lộ cũng theo đó tan biến hoàn toàn, vị trí của Hắc Bối Lão Lục và những người khác dần dần khôi phục lại sự trong sáng, mấy người cùng nhau xuống xe.

"Tô gia đâu?" Lưu Tang cau mày, nhìn quanh bốn phía, nhưng không thấy bóng dáng người sống nào.

Hắc Hạt Tử đi đến vị trí vừa rồi Tô Mộc và những người khác biến mất, dậm dậm chân cười đùa: "Không thể nào rơi xuống đất rồi chứ?" "Hắc Bối Lão Lục, cậu cũng nuốt Đan thi miết rồi à?" Hắc Hạt Tử đột nhiên quay người, nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục.

Trong tình huống Tô Mộc không có mặt, anh ta vẫn không nhịn được muốn dò hỏi Hắc Bối Lão Lục và những người khác một số chuyện.

Suốt bao nhiêu năm qua, những chuyện xảy ra với anh ta đã khiến anh ta phải giữ kín sự cô đơn một mình, anh ta không ngừng muốn tìm một số 'đồng loại' tồn tại.

"Thứ thi miết đó, có thể làm thành đan dược sao?

Thứ đó chó còn không ăn!" Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt ghê tởm.

"…" Hắc Hạt Tử.

"…" Trần Văn Cẩm.

Hắc Hạt Tử kỳ lạ hỏi: "Thế thì các cậu sống sót đến bây giờ bằng cách nào?

Tô gia không thể nào là Tôn Ngộ Không hóa thân, xuống âm phủ gạch tên các cậu khỏi sổ sinh tử chứ?" Hắc Bối Lão Lục gãi gãi đầu: "Cái này tôi cũng không nói rõ được, tôi chỉ nhớ năm xưa tôi suýt chút nữa thì chết, sau đó khi tỉnh lại, thì vẫn luôn duy trì trạng thái này.

Các cậu không biết đó, năm xưa Trường Sa suýt chút nữa bị chiếm đóng, Cửu Môn chết chín thành người, chúng tôi cũng suýt chết trong trận chiến đó.

Phật gia tôi nhớ hồi đó bị trọng thương được người ta khiêng từ tiền tuyến về, Nhị gia trúng đạn vào tim, thi thể được người của chúng tôi tìm thấy trong đống thi thể, Bán Tiệt Lý chết trong nhà, tất cả chó của Lão Cẩu đều bị giết, ông ta cũng phát điên, người của tôi cũng chết gần hết, tay phải của tôi bị chặt, bảy tám con dao đâm vào ngực tôi, trước mắt tôi chỉ toàn màu huyết đỏ, Hoắc Tiên Nhi suýt chút nữa bị lăng nhục, Lão Bát cái gã bình thường mềm yếu đó, bị dẫm đạp đến chết nhưng vẫn kiên cường không chịu khuất phục,

Giải lão bản cầm lá cờ, bị trăm người bao vây…" Nói rồi nói rồi, Hắc Bối Lão Lục lại đỏ mắt.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Hắc Hạt Tử và những người bên cạnh cũng dường như nhìn thấy cảnh tượng chiến tranh thảm khốc đó.

Cửu Môn khi đó có lợi hại đến mấy, chẳng qua cũng chỉ là một thế lực địa phương, làm sao sánh bằng đám giặc hung hãn tràn đến như lũ lụt lúc bấy giờ.

Hắc Hạt Tử tự mình lắc đầu.

Những gì Hắc Bối Lão Lục nói hoàn toàn không liên quan đến trọng điểm.

Hắc Bối Lão Lục vẫn chưa nói ra chuyện người Cửu Môn năm xưa rốt cuộc đã làm thế nào để trường sinh.

Thực tế, Hắc Hạt Tử năm xưa cũng không biết mình đã làm thế nào mà có được năng lực đặc biệt trường sinh.

Anh ta chỉ nhớ năm xưa vì một nguyên nhân nào đó, vận khí cực tốt mà đã từng một lần tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, sau khi ra ngoài thì 'mù' mắt, sau đó rất nhiều năm trôi qua, diện mạo của anh ta vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, cũng không cảm nhận được bất kỳ dấu vết nào của thời gian trôi qua trên người anh ta.

Kỳ lạ là, đoạn ký ức về việc tiến vào Trương Gia Cổ Lâu đó, anh ta cũng đã mất.

Dẫn đến việc chính anh ta cũng không biết tại sao mình có thể sống sót đến bây giờ, hơn nữa vết thương ở mắt không thể chữa khỏi.

Đôi mắt của Hắc Hạt Tử, trong mắt người ngoài, trông khủng khiếp như thể bị người ta móc ra, để lại những vết sẹo gớm ghiếc.

Nhưng trên thực tế, bản thân Hắc Hạt Tử lại không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào từ vết thương ở mắt.

Anh ta vẫn có thể 'nhìn' thấy mọi thứ, hơn nữa còn rõ ràng hơn trước khi mắt 'mù'.

Rất hiển nhiên, anh ta cũng không thể nhận được bất kỳ thông tin hữu ích nào từ Hắc Bối Lão Lục ở đây.

Hắc Hạt Tử thở dài, xem ra chỉ có thể đợi đến khi Tô Mộc xuất hiện trở lại thì hỏi Tô Mộc về tình hình năm xưa.

"Lại có người đến rồi." Hắc Hạt Tử quay người, nhìn về phía đông nam.

Những người khác còn chưa phản ứng, nhưng cũng cùng nhau nhìn về phía đông nam.

Xem ra chuyến đi này của họ, định sẵn sẽ gặp phải nhiều trở ngại và phiền phức.

Dường như đã có người nhắm vào họ, nhất định phải khiến họ biến mất hoàn toàn.

Leng keng leng keng ~ Một đạo sĩ mặc đạo bào màu vàng in hình bát quái trước ngực, lắc lắc chiếc chuông đồng trong tay, không nhanh không chậm đi ra từ trong sương mù, khóe miệng nở nụ cười kỳ lạ.

Chiếc chuông đồng trong tay đạo sĩ mỗi lần lắc, 'đám thi' phía sau anh ta lại tiến lên một bước.

Hắc Bối Lão Lục nheo mắt, thốt ra: "Sao, khó khăn lắm mới được người ta cứu ra ngoài, lại còn muốn tự chui đầu vào lưới à?" Lưu Tang, A Ninh, Hắc Hạt Tử và những người khác nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục, có thể thấy, Hắc Bối Lão Lục nhận ra đối phương.

Hắc Bối Lão Lục nói nhỏ: "Đây là người cùng thời đại với chúng

ta, là một trong những kẻ phản đồ Mao Sơn năm xưa, dùng tà pháp luyện thi dưỡng thân, sau này bị chúng ta bắt, nhốt trong Kho Mười Một.

Lần trước Kho Mười Một bị người ta xâm nhập, những thứ lộn xộn bên trong đã mất, trong đó cũng bao gồm gã này." "Năm xưa tôi chính là người phụ trách đưa gã về, vốn định giết gã, nhưng Lão đại nói gã này chết đi vẫn sẽ khởi thi, oán khí quá nặng, cho nên dứt khoát cứ nhốt lại.

Chương 401

Năm xưa xử lý quá nhiều chuyện, cái tên tiểu nhân này cũng không được để ý nhiều.” Hắc Bối Lão Lục tự tin đầy mình, kiêu ngạo ngẩng đầu.

Loại đạo sĩ tà ma Mao Sơn điều khiển thi thể như trước mặt này, anh ta đã xử lý không ít.

“Lục gia, lời không thể nói quá đầy, sao, chuyện đào mộ tổ tông mà Cửu Môn các cậu làm năm xưa thì quang minh chính đại à?

Các cậu đào mộ tổ tông thì được, tôi luyện thi dưỡng thân thì không được?” Đạo sĩ để râu dê tiếp tục cười, vẻ mặt dữ tợn.

“Năm xưa nếu không phải Cửu Môn các cậu ngang ngược bá đạo, đào bao nhiêu là đại mộ cổ mộ, người như tôi, làm sao tìm được nhiều hành thi oán khí cực nặng như vậy?

Trăm năm, tôi bị nhốt trong thủy lao trăm năm, Lão Lục à, tôi cũng muốn cho cậu nếm trải nỗi đau khổ dày vò mà tôi đã chịu đựng trăm năm qua…” Chuông đồng trong tay đạo sĩ lắc lư, ba trong số chín hành thi phía sau anh ta nhảy ra, nhanh chóng lao về phía Hắc Bối Lão Lục và những người khác.

Đùng đùng đùng!

Hắc Bối Lão Lục rút đao chém tới.

Hắc Hạt Tử và mấy người khác cũng nhanh chóng phản ứng.

Một lát sau.

Lưu Tang vẻ mặt khổ não thốt ra: “Mấy cái này còn lợi hại hơn Miluo Tuo nhiều, làm sao đối phó đây?” Hắc Hạt Tử đã lùi lại, lắc đầu nói: “Gặp phải tình huống này, tôi thường chọn chạy trốn, nhưng

nhìn tình hình trước mắt, không chạy được rồi." Roi dài trong tay A Ninh càng không thể lay chuyển chút nào những hành cương đang lao tới, roi da quất vào những xác chết này, bắn ra một loạt tia lửa.

"Mới có ba hành thi mà các cậu đã không đối phó được rồi sao?

Hắc Bối Lão Lục, cậu rốt cuộc cũng già rồi, bao nhiêu năm nay không có chút tiến bộ nào, cậu nhìn tôi đây…" Đạo sĩ xé toang đạo bào trên người, lộ ra cơ thể đã thối rữa, những mạch máu đen, trái tim khô héo đập với tần suất chậm bất thường, cùng các cơ quan khác.

Nửa người nửa thi thể.

Vũ khí trong tay Hắc Bối Lão Lục không thể làm hại ba hành thi di chuyển nhanh nhẹn kia, bị một trong số chúng đánh cho liên tục lùi bước.

Nghe đạo sĩ vẫn còn chế nhạo mình, Hắc Bối Lão Lục cầm ngược trường đao, cắm phập xuống đất.

Một luồng ánh sáng đỏ yêu dị, như gợn sóng mặt nước từ trên người Hắc Bối Lão Lục tản ra bốn phía.

Đôi mắt của Hắc Bối Lão Lục khoác lên mình ánh sáng đỏ quỷ dị: "Trăm năm trước ngươi không phải đối thủ của ta, trăm năm sau, ta thu thập ngươi vẫn dễ như giẫm chết một con kiến!" "Ồ?

Hahahahahahaha, vậy thì để ngươi xem, uy lực của những cương thi khác phía sau ta đây." Đạo sĩ vỗ tay, lùi lại vài bước.

Hành thi thứ tư nhảy ra.

Xác chết này dáng vẻ tương đối thấp bé, nhưng trông lại khá cường tráng, trên người mặc trang phục dân tộc đặc biệt hiếm thấy, với nhiều đồ trang sức bạc.

"Miêu Cương Vương…" Bước chân của Hắc Bối Lão Lục khựng

lại, ngạc nhiên nhìn hành thi thứ tư này.

Miêu Cương Vương này năm xưa cũng là người thời đại của họ, khi chọn phe phái, đã chọn đứng về phía Cửu Môn, ra sức trấn áp tà túy cho Cửu Môn không ít.

Sau khi chết, người Cửu Môn cũng đều đến cúng tế tưởng nhớ, nhưng không ngờ, lại bị đạo sĩ này đào ra, luyện thành thi thể bị gã thao túng.

Bùm!

Sau khi hành thi Miêu Cương Vương nhảy ra, mặt đất dưới chân nó lập tức vỡ vụn, một con côn trùng khổng lồ lập tức từ dưới đất chui ra, vẫy đôi cánh trong suốt nhấp nháy ánh sáng xanh lục.

"Cửu Dực Ngô Công…" Hắc Bối Lão Lục hít một hơi khí lạnh.

Thứ này năm xưa là món quà mà Tô Mộc tặng cho Miêu Cương Vương khi Miêu Cương Vương dẫn tộc nhân giúp đỡ Cửu Môn.

Khi tặng cho Miêu Cương Vương, con Ngô Công này vẫn chỉ là Lục Dực Ngô Công, còn xa mới đạt đến dáng vẻ và năng lực Cửu Dực khủng khiếp như hiện nay.

Hơn nữa, con Cửu Dực Ngô Công này vậy mà cũng trong trạng thái đã chết, cơ thể hư hại, trên người tản ra tử khí nồng nặc.

Toi rồi!

Hắc Bối Lão Lục nhìn những người bên cạnh, rút trường đao: "Các cậu đi trước đi, mọi chuyện trở nên phiền phức rồi." "…" Chạy trốn?

Nếu đổi là người khác có mặt ở đây, Hắc Hạt Tử đã chuồn mất từ lâu.

Dù sao giữ lại một cái mạng thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nhưng Hắc Hạt Tử biết, lúc này liên lụy quá nhiều, hơn nữa Tô Mộc còn chưa xác định rốt cuộc đã rời khỏi nơi này chưa, vạn nhất mình biểu hiện không tốt, bị đuổi khỏi đội thì sao?

Hắc Bối Lão Lục thì thấy đại khái dáng vẻ mấy cỗ hành thi khác chưa ra tay sau Miêu Cương Vương, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Đạo sĩ này vậy mà lại kiếm được nhiều thi thể của những người sinh thời vô cùng mạnh mẽ như vậy, uy lực mà chúng có thể phát huy sau khi chết chỉ có thể lớn hơn!

Ở một bên khác.

Ngô Tà thực ra cũng không nhàn rỗi.

Sau khi Tô Mộc và những người khác rời khỏi thành Trường Sa, cậu cũng tìm được một số manh mối, dấu vết về Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Cậu vẫn luôn giấu một chuyện với tất cả mọi người xung quanh, bao gồm cả Tô Mộc và những người khác.

Đó là, lần trước khi cậu cùng Tiểu Ca, Bàn Tử và những người khác tiến vào Trương Gia Cổ Lâu, không phải là tay trắng mà ra.

"Bàn Tử, cậu còn nhớ lần trước chúng ta vào Trương Gia Cổ Lâu, gặp phải những con quái vật hóa đá Miluo Tuo không?" Ngô Tà ngồi trong sân, nheo mắt nói.

Bàn Tử rất tự nhiên ngồi cạnh cậu, gật đầu: "Đương nhiên nhớ, nhắc chuyện xúi quẩy này làm gì." Bàn Tử theo bản năng nhìn nhìn bụng mình.

Năm xưa họ đi sau lưng Tô Mộc và những người tiền bối khác, tìm được Trương Gia Cổ Lâu rồi tự tiện xông vào, suýt chút nữa mất mạng.

Cuối cùng Bàn Tử vì muốn tìm được lối ra chính xác, đã dùng dao khắc bản đồ nội bộ Trương Gia Cổ Lâu lên bụng mình, ba người họ mới thoát ra ngoài.

Lần đó, Tiểu Ca vì cứu hai người họ, suýt chút nữa bỏ mạng bên trong.

Ngô Tà cũng bị thương đầy mình.

"Cậu còn nhớ những lời Hắc Hạt Tử vô tình nói không?

Anh ta nói, sở dĩ anh ta có thể sống sót đến bây giờ, cũng là do kinh nghiệm sau khi tiến vào Trương Gia Cổ Lâu năm xưa mà có được." Ngô Tà nhìn thẳng về phía trước, tiếp tục nói.

"Cậu nói, chúng ta hiện tại cũng có trường sinh rồi sao?" Bàn Tử ngạc nhiên.

Anh ta không hề thấy bản thân mình có bất kỳ biến đổi đặc biệt nào.

Ngược lại, cùng với tuổi tác tăng lên, trong ba người họ, anh ta trông là già nhất, hai bên thái dương đều đã có tóc bạc.

Chương 402

"Cậu chắc là chưa tìm đúng hướng, nhưng tôi trong những trải nghiệm trước đây, đã phát hiện ra năng lực đặc biệt mà tôi có được sau khi tiến vào Trương Gia Cổ Lâu." Ngô Tà lắc đầu.

"Năng lực đặc biệt?" Bàn Tử ngạc nhiên.

"Đúng!

Chính là năng lực đặc biệt, tôi phát hiện, tôi có thể nhìn thấy bản chất của sự vật, chuyện này cậu đừng nói cho người khác biết trước, tôi chỉ nói với cậu thôi, khi tôi trở về, tôi thấy Bách Tuế Sơn thì đã phát hiện ra rồi, bên trong nó có một hạt nhân đã mất đi nhiệt lượng, trên người những người khác tôi cũng nhìn thấy… Tôi suy đoán, hiện tại tôi có thể nhìn thấy khí vận của một người, ừm, chắc là khí vận, trở về Trường Sa sau, tôi đã nhìn thấy tử khí ngút trời, sau khi Tô gia và những người đó đi rồi, đám tử khí này biến mất.

Sau đó, hiện tại tôi nhìn thấy trên bầu trời phía bắc có một đạo kim quang…" Lời của Ngô Tà còn chưa nói xong.

Bàn Tử quay người đi vào phòng thu dọn đồ đạc: "Cứ nói khi nào chúng ta đi thôi, Tiểu Ca sao lại chạy lên phía bắc nữa rồi?

Chúng ta không phải đã đi Mặc Đà cũng không tìm thấy sao?" Bàn Tử lầm bầm, miệng oán trách, nhưng hành động thực tế lại rất dứt khoát nhanh gọn.

Ngô Tà ngẩn người ngồi trong sân vẫn không động đậy: "Bàn Tử cậu nghe tôi nói hết đã, tôi thấy đạo kim quang đó, đang nhanh chóng tiêu tan, giống như đang cận kề…" "Cậu nói Tiểu Ca…" Bàn Tử vứt đồ vật trong tay xuống, chạy ra ngoài.

“Tôi nhớ ông nội đã nói với tôi, mạch Trương gia của Tiểu Ca từng gặp trọng thương, bị người ta bắt không ít tộc nhân đi làm thí nghiệm…” “…” Thí nghiệm.

Trước khi Trương Khải Sơn chưa định cư ở Trường Sa, Trương gia từng chịu ngoại địch xâm lăng.

Lúc đó, chính quyền kiểm soát Đông Bắc cấu kết với người ngoài, bắt đi một lượng lớn tộc nhân Trương gia Kỳ Lân, dùng để nghiên cứu bí ẩn trường sinh của dòng họ này.

Những chuyện tiếp theo, Trương Khải Sơn đến Trường Sa biết rất ít, Tiểu Ca Trương Khởi Linh bị mất trí nhớ, cũng không còn nhớ.

Nhưng cơ hội nghiên cứu đó năm xưa rốt cuộc kết thúc theo phương thức nào, đến nay vẫn chưa ai biết.

Sau khi Trương Khải Sơn định cư ở Trường Sa, thân phận của ông ta cũng bị che giấu hoàn toàn.

Sau khi Trương Khởi Linh rời khỏi Trương gia, rất ít người biết anh ta là tộc trưởng đời này của Trương gia Kỳ Lân.

Tộc nhân Trương gia, Ngô Tà, Bàn Tử và những người khác còn chưa từng gặp qua.

“Cái gã Trương Nhật Sơn khi ở Sa Hải, cũng là bị người ta nghiên cứu xong rồi vứt ra, chẳng lẽ Tiểu Ca cũng bị người bên trên bắt đi rồi sao?” Bàn Tử nghe ra ý ngoài lời của Ngô Tà.

Nếu người bên trên phát hiện thân phận đặc biệt của Trương Khởi Linh, thì điều đó quý hiếm hơn nhiều so với bất kỳ cổ mộ đại mộ nào.

Những cổ mộ được đồn là có pháp trường sinh, thuật trường sinh, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, không có bằng chứng thực tế nào có thể chứng minh.

Nhưng Trương Khởi Linh, Trương Khải Sơn và những người khác thì không giống vậy.

Chỉ cần dùng khoa học công nghệ hiện đại, kiểm tra tuổi xương của họ, là có thể biết họ đã sống được bao nhiêu năm.

Mà một người sống hơn trăm năm, vẫn giữ được dung mạo thanh xuân, giữ được thể lực sức lực khi còn trẻ, loại người này không nghi ngờ gì là đối tượng nghiên cứu mà nhiều nhà khoa học say mê.

Cũng là đối tượng thí nghiệm mà những người nắm quyền sắp chết mơ ước cầu mong.

Cái gọi là quá trình nghiên cứu thí nghiệm… Sau khi trải qua nhiều chuyện, Ngô Tà và Bàn Tử đều có thể biết, tình hình có lẽ không mấy lạc quan.

Nghiên cứu gen và sinh vật, vẫn luôn bị cách ly với thế giới bình thường.

Dù có tìm kiếm trên mạng, cũng không thể tìm được hồ sơ và thông tin liên quan.

Ngô Tà với thân phận Tiểu Tam Gia, đã vận dụng các mối quan hệ Ngô Tam Tỉnh để lại, nhưng vẫn không thể tra cứu được các đơn vị bộ phận liên quan.

"Thông tin về lĩnh vực này không có trên mạng bình thường, cần có giấy tờ tùy thân đặc biệt và thủ tục liên quan mới có thể vào được, hacker cũng không có cách nào với lĩnh vực này đâu, Tiểu Tam Gia." Nhân viên liên quan mà Ngô Tà tìm đến, lắc đầu như trống bỏi.

"Có tiếp xúc với huynh đệ nào trong lĩnh vực này không?" Ngô Tà cau mày.

"Để vào lĩnh vực nghiên cứu gen sinh vật cấp cao, phải điều tra mười tám đời tổ tông, những người xuất thân như chúng tôi, căn bản

không thể tiếp xúc với nhân viên liên quan.” Nhân viên công tác cười khổ nói.

Loại lĩnh vực nghiên cứu này, vẫn luôn chỉ được kiểm soát trong tay đội ngũ lãnh đạo của mỗi quốc gia.

“Nghiên cứu gen sinh vật, đã xuất hiện ngay sau thời Lão Cửu Môn một chút, tôi mơ hồ nhớ trước đây từng có kỹ thuật gì đó gọi là nhân bản vô tính, nhưng sau đó thì không còn được báo cáo nữa, bên ngoài đều nói loại nghiên cứu này rất phi nhân đạo, nhưng thực tế, có thể là liên quan đến bí mật không thể cho người bình thường biết, cho nên cũng hoàn toàn cắt đứt liên hệ với thế giới người bình thường.” Nhân viên công tác giải thích.

“Được rồi.” Ngô Tà gật đầu, để Bàn Tử đưa đối phương ra khỏi phòng.

Một lát sau.

Bàn Tử từ bên ngoài gãi đầu đi vào: “Biển người mênh mông như vậy, chúng ta đã đến đây rồi, nhưng làm sao tìm được tin tức của Tiểu Ca?” Ngô Tà ấn ấn chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, nói nhỏ: “Để tôi nghĩ đã.” Tính cách của Bàn Tử vốn có chút không chịu được sự nhàm chán cô đơn, nhìn Ngô Tà lại rơi vào trạng thái suy tư ngẩn ngơ, lắc đầu nói: “Tôi ra ngoài kiếm gì đó ăn, cậu cứ từ từ mà nghĩ, không cần vội, đã đến đây rồi, tôi tin chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm thấy Tiểu Ca, đừng quá sốt ruột, Thiên Chân.” “Ừm~” Ngô Tà gật đầu, vẫn tiếp tục suy nghĩ về cơ hội tiếp theo.

Bàn Tử đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại.

Từ khách sạn bước ra, Bàn Tử cũng đội mũ lưỡi trai lên đầu, che đi khuôn mặt to của mình.

Gần đây có người đang nhắm vào Hiệp hội Cửu Môn, tuy anh ta

không phải người Cửu Môn, nhưng anh ta vẫn luôn đi rất gần với Ngô Tà, cho nên khi ra ngoài cũng luôn cẩn thận.

Không muốn để những kẻ có ý đồ xấu phát hiện tin tức Ngô Tà tự tiện rời khỏi căn cứ Cửu Môn ở Trường Sa.

Nếu những kẻ đó tìm thấy Ngô Tà, bắt được Ngô Tà, thì đó không nghi ngờ gì là một đòn giáng lớn hơn nữa vào Hiệp hội Cửu Môn lúc này.

Đi trên đường phố.

Bàn Tử cũng đang nghĩ về những phiền não hiện tại của Ngô Tà, miệng vô thức lẩm bẩm: "Nghiên cứu gen sinh vật, nhiều cao ốc như vậy, nếu họ chọn ở một vị trí nào đó, thì nhiều nơi như vậy làm sao mà tìm?!

Đùa nhau à!" "Không đúng, thân phận Tiểu Ca đặc biệt, họ khẳng định cũng biết chúng ta sẽ đến tìm Tiểu Ca, vậy thì không nên ở khu vực đông đúc, điều tôi nghĩ ra, Thiên Chân chắc chắn cũng nghĩ ra, haizz, sao tôi lại ngu thế này!" Bàn Tử vỗ vỗ đầu mình, bất lực thở dài.

Suốt bao nhiêu năm qua, vai trò của anh ta trong Thiết Tam Giác luôn là tồn tại mang tính chất làm màu, đôi khi vì sự liều lĩnh tham lam của mình mà còn gây ra một số tai họa.

Suốt chặng đường, lúc này đây, Bàn Tử càng ngày càng cảm thấy mình chỉ là một gánh nặng.

Cô gái mình thích ở ngay trước mặt mình, mà mình lại bất lực.

Thiên Chân gặp nạn, anh ta cũng không làm được gì để giúp đối phương.

Tiểu Ca hiện tại có thể đã bị những kẻ có ý đồ xấu bắt đi nghiên cứu, anh ta vẫn chưa nghĩ ra được bất kỳ phương pháp hữu ích nào

khác.

Anh ta lớn hơn Ngô Tà một chút, lúc này Bàn Tử đã lộ vẻ phong trần sương gió.

Bàn Tử mua một ít đồ ăn, đang trên đường quay về khách sạn, đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào bên tai.

“Ngô Tà?

Ngô Tà là ai?

Người đó điên rồi à?

Chương 403

Đứng giữa đường la hét om sòm.” “Ai mà biết, có khi lại là một hot girl mạng nào đó do công ty truyền thông đẩy ra muốn nổi tiếng?” “Cứ quen đi, cái thời này loại người nào cũng muốn một đêm phát tài, một đêm thành danh.” “Người này điên rồi à?” “…” Ngô Tà… Bàn Tử vứt đồ trong tay xuống, nhanh chóng chạy về theo lối cũ.

Anh ta nghĩ đến một khả năng.

Ngô Tà từ khách sạn đi ra, vứt bỏ mọi ngụy trang, công khai thân phận Ngô Tà của mình giữa đường lớn.

“Tránh ra tránh ra!” “Tránh một chút!

Tránh một chút!” Bàn Tử đẩy đám đông xem kịch phía trước, không ngừng chen vào giữa đám đông, nhưng người xem kịch quá đông, nhất thời Bàn Tử vẫn không nhìn thấy bóng dáng Ngô Tà.

“Hừ, cảnh sát đến thật nhanh, cứ tưởng có gì hay ho để xem, thế mà đã bị đưa đi rồi, chán ngắt!” “Đúng vậy, lần này xuất hiện thật nhanh, có ai báo cảnh sát không?” “Tôi nhớ đồn cảnh sát cách đây chắc phải mười phút đi xe chứ?

Người này vừa xuất hiện đã có cả một đội người đến nhanh như vậy, tốc độ này thật nhanh, bây giờ đám người này làm việc hiệu quả thế sao?” “Ai mà biết, chán ngắt, cứ thế bị đưa đi rồi.” “…” Bị đưa đi rồi?

Bàn Tử đẩy đám đông ra, nhìn chiếc xe cảnh sát sắp khuất tầm mắt mà không hề gắn biển số xe.

“Sư phụ, giúp tôi bám theo chiếc xe cảnh sát phía trước, tôi có chút việc gấp.” Bàn Tử mở cửa một chiếc taxi ven đường, chỉ vào

chiếc xe cảnh sát phía trước vội vàng nói.

Thông thường, Ngô Tà không thể nào bị đưa đi nhanh như vậy, hơn nữa chiếc xe đó không gắn biển số, chiếc xe không phải xe mới, trông căn bản không giống cảnh sát thật.

Huống hồ, trong thời kỳ Hiệp hội Cửu Môn nhạy cảm như vậy, Ngô Tà lộ thân phận đã bị đưa đi, rất có thể, những người này chính là kẻ đứng sau màn nhắm vào Cửu Môn.

Trên xe, Bàn Tử lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn vào nhóm, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm chiếc xe cảnh sát phía trước không chớp mắt.

"Chiếc xe cảnh sát này không đi về hướng thành nam, sao đột nhiên lại đi về hướng tây, đây không phải là dấu hiệu ra khỏi thành sao?" Tài xế taxi ngạc nhiên nói.

Là người địa phương và tài xế địa phương, anh ta rất quen thuộc với tất cả các con đường trong thành phố.

Đôi mắt Bàn Tử sáng lên, quả nhiên có gian tình!

Rất nhiều điều kỳ diệu thậm chí truyền kỳ, đều từng được ghi chép trong nhiều dã sử.

Về phần thật giả cụ thể, do đã cách xa xã hội hiện đại nhiều năm, rất nhiều người đương đại đã không thể khảo cứu.

Mà để tìm hiểu những bí ẩn của vũ trụ tự nhiên, từ rất rất lâu trước đây, đã có những người có địa vị cao quyền trọng bắt đầu nghiên cứu sâu về vũ trụ và tự nhiên.

Hành động này, từ cổ chí kim, vẫn đang tiếp diễn.

Phần lớn thực vật, đều có sức sống lâu dài, chứng kiến hết thế hệ này đến thế hệ khác lịch sử văn minh nhân loại.

Một phần nhỏ sinh vật, dường như cũng đã có được tuổi thọ lâu dài hơn nhiều so với con người.

Khi một bộ phận loài người có được quyền lực tài phú vượt xa đồng loại, họ liền đặt ý niệm vào việc gia tăng tuổi thọ.

Thời Dân Quốc, từng có ghi chép của một quân phiệt đã thất bại, lúc đó ở phương bắc đã gặp một gia tộc bí ẩn.

Người trong gia tộc này ai ai cũng có sức sống ngắn thì trăm năm, dài thì vài trăm năm, hơn nữa người trong gia tộc này dù năm sáu mươi tuổi, trăm tuổi vài trăm tuổi rồi đều vẫn giữ được trạng thái trẻ trung mười tám mười chín tuổi, hai mươi tuổi đầu.

Chỉ là quân phiệt phát hiện gia tộc này lúc đó, rất nhanh đã biến mất trong cuộc chiến tranh quân phiệt hỗn loạn, dẫn đến chuyện này năm đó không đi đến đâu.

Nhưng hiện tại, lại có người lật lại những ghi chép năm xưa về gia tộc bí ẩn phương bắc, Trương gia Kỳ Lân.

Ra khỏi thành, xe cảnh sát bắt đầu có chút xóc nảy.

Bị còng tay, ngồi giữa hai người kẹp chặt, đôi mắt Ngô Tà trong veo, cũng đã phát hiện ra nhóm người này chính là đối tượng có khả năng đã bắt cóc Tiểu Ca mà cậu muốn tìm.

"Vốn dĩ cậu cứ ở yên phương nam, không ai có thể động đến cậu, tiếc là cậu lại giống tên ngốc kia, cứ khăng khăng đi ra khỏi phương nam, cậu không biết cậu đối với một số người mà nói, còn quý giá hơn cả quốc bảo sao?

Ha ha." Người đàn ông đội mũ, mặt mũi không rõ ràng, ngồi ở ghế phụ lái cười nhỏ.

Ngô Tà nhắm mắt lại, không thèm để ý đối phương.

Khi cậu bị đưa đi, cậu đã nhìn thấy Bàn Tử ở bên ngoài đám đông.

Cậu không hề phản kháng mà bị đưa đi, thực chất chính là để lại manh mối có thể theo dõi cho Bàn Tử phía sau.

Bởi vì Ngô Tà biết, Bàn Tử chỉ cần không tìm thấy cậu, khẳng định sẽ đi theo.

Hiện tại cậu chỉ cầu mong, lần này Bàn Tử thông minh một chút, đừng lại một mình theo dõi, mà là báo cho những người phía sau họ.

Dù sao lần này họ phải đối phó, không còn là những thế lực nước ngoài, hay những gia tộc Đạo mộ khảo cổ đồng cấp trong nước nữa.

Phía sau chiếc xe cảnh sát chở Ngô Tà.

Bàn Tử bảo tài xế taxi một đường bí mật đi theo.

Tài xế taxi sau khi nhận ra Bàn Tử bảo mình bám theo xe cảnh sát, tốc độ bắt đầu chậm lại.

"Ê!

Đừng dừng lại chứ, lát nữa là mất dấu đấy!" Bàn Tử vẻ mặt sốt ruột.

"Đại ca, đó là xe cảnh sát mà, nếu không thế này, tiền xe tôi không lấy nữa, tôi còn đưa thêm cho anh mười tệ, anh xuống xe đi." Tài xế nhận thua, nhưng vẻ mặt hung thần ác sát của Bàn Tử, rõ ràng anh ta cũng không muốn chọc vào.

Đôi mắt đen láy của Bàn Tử đảo một vòng, hạ giọng nói: "Tôi đang chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, tôi là nằm vùng, chuyện này tôi bình thường không nói cho ai biết đâu." Tài xế ngớ người ra, trong đầu nhanh chóng hình dung ra một loạt các bộ phim truyền hình, điện ảnh về nằm vùng, chân đạp ga trực tiếp hết cỡ.

Đôi mắt tài xế đỏ hoe: "Anh không nói sớm, nếu tôi hy sinh, tôi có

được tam đẳng công nhị đẳng công không, sau này gia đình tôi tôi cũng yên tâm rồi.” Khóe miệng Bàn Tử co giật: “Bám theo đi, đến nơi anh cứ về trước, chuyện này tôi sẽ báo cáo tổ chức của anh, đến lúc đó nhất định sẽ khen thưởng cho anh!” Tài xế nhìn vẻ mặt thề thốt của Bàn Tử, lúc này mới nghe theo chỉ huy của Bàn Tử tiếp tục bám theo.

Ding dong ~ Bàn Tử cúi đầu nhìn điện thoại, tay run lên, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống chân.

Đối tượng gửi tin nhắn đến, là một người mà Bàn Tử trước đây vạn vạn lần không nghĩ tới.

Ngô Nhị Bạch!

Sau khi Ngô Tam Tỉnh mất tích, Ngô gia bề ngoài toàn quyền giao cho Ngô Tà quản lý, nhưng với tính cách của Ngô Tà, vẫn không thể kiểm soát thế lực Ngô gia rộng lớn, phía sau vẫn có thể thấy rất nhiều bút tích của Ngô Nhị Bạch.

Người ngoài không biết là Ngô gia dù thiếu Ngô Nhất Cùng, Ngô Tam Tỉnh vẫn có thể tiếp tục vận hành, không ai dám chọc vào chính là nhờ sự tồn tại của vị nhị thúc này của Ngô Tà.

Bàn Tử cúi đầu nhìn điện thoại, khi nhìn thấy phần ghi chú của số điện thoại gửi tin nhắn, không nhịn được rùng mình.

Sau khi Tam thúc mất tích, mỗi lần Ngô Tà ra ngoài, vị nhị thúc này đều sẽ riêng dặn dò Bàn Tử chăm sóc tốt Ngô Tà, nếu gặp nguy hiểm không thể kháng cự, nhất định phải chủ động liên hệ Ngô Nhị Bạch.

Nhưng rất nhiều lần Bàn Tử đều coi lời đối phương là gió thoảng qua tai.

Bởi vì dù sao anh và Ngô Tà hai người tuổi cũng không còn nhỏ,

rất nhiều chuyện đều có thể có quyết định và suy nghĩ của riêng họ.

Chương 404

Trừ lần này.

Lần này họ đến, lại là địa bàn Kinh Hải.

Là một trong những lãnh địa mà Cửu Môn vẫn luôn muốn đặt chân đến, mà nỗ lực bao nhiêu năm vẫn không thể xâm nhập.

Nơi đây tụ tập rất nhiều gia tộc cổ xưa cũng có lịch sử lâu đời.

Những gia tộc này không bí ẩn như Trương gia Kỳ Lân, có sức sống lâu dài.

Những thế gia này rất bình thường, rất con người, nhưng tài phú và uy vọng tích lũy theo năm tháng, lại trở thành sự tồn tại khủng khiếp không ai dám chọc vào trong lãnh địa Kinh Hải này. 【Nghe nói các cậu đi phương bắc?】 Tin nhắn của Ngô Nhị Bạch đơn giản rõ ràng.

Bàn Tử lại vô thức nhìn thấy phía sau tin nhắn đơn giản rõ ràng này, ẩn chứa khuôn mặt khô héo đáng sợ kia.

Kinh Hải thời phong kiến, được rất nhiều hoàng đế coi là đế đô hoàng cung, tồn tại rất lâu.

Trong đó lăng mộ của vương hầu tướng lĩnh càng không đếm xuể.

Các lãnh địa của Cửu Môn phần lớn đều ở phương nam, nhưng lại rất ít người để ý đến những hoàng lăng ở phương bắc.

Bởi vì những người cố cựu trong các hoàng lăng phương bắc này vẫn luôn tồn tại, hơn nữa đang âm thầm phát triển lớn mạnh. 【Ngô Tà đến tìm Tiểu Ca, sau đó thì đến Kinh Hải… vị trí…】 Bàn Tử nhanh tay lẹ mắt gửi vị trí đi.

Ngay khi anh ta còn muốn thông báo cho Ngô Nhị Bạch những thông tin khác, lại thấy trên điện thoại không còn tín hiệu nữa.

"Anh bạn, anh bám theo hình như hơi xa rồi đấy, gần đây không có đơn hàng mới nào, không đúng, sao lại không có tín hiệu." Tài xế treo điện thoại ở bên phải vô lăng, cũng phát hiện ra điểm này.

"Chiếc xe phía trước hình như dừng lại rồi, anh bạn, tiếp theo làm thế nào?" Khi tài xế ngẩng đầu lên, thấy chiếc xe cảnh sát phía trước đã đạp phanh.

Thật xui xẻo, gần đây đã không còn vật che chắn nào, chỉ là một bãi đất trống trải.

Bàn Tử vốn vẫn luôn hồn nhiên, khi đến đây căn bản không để ý đến việc bị đối phương phát hiện thì phải xử lý như thế nào.

"Mở cửa!" Rầm một tiếng, Bàn Tử một cước đá văng cửa xe đi xuống, giận dữ đùng đùng.

Sau khi xuống xe.

Bàn Tử liền thấy Ngô Tà cũng đã xuống xe phía trước, mặt lộ vẻ bất lực.

Ngô Tà và Bàn Tử bốn mắt nhìn nhau, Ngô Tà thậm chí còn có ý niệm muốn đá chết Bàn Tử.

"Bạn của cậu à?" Người đàn ông đội mũ bên cạnh Ngô Tà khẽ hỏi.

Ngô Tà lắc đầu, muốn tranh thủ thêm thời gian cho Bàn Tử.

"Thiên Chân!" Bàn Tử chạy vọt tới.

Ngô Tà: "…" "Mua một tặng một à?" Người đàn ông bên cạnh Ngô Tà thấy vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên nói.

"Haizz." Ngô Tà thở dài.

Bàn Tử nếu thông minh hơn một chút, hai người cũng sẽ không trải qua nhiều hiểm cảnh, gian nan trắc trở như vậy.

"Tôi đã gửi tin tức cậu bị bắt cho nhị thúc rồi, sao vậy, cậu đã phạm phải chuyện gì rồi sao?

Cảnh quan, bạn tôi đã phạm phải chuyện gì rồi sao?" Bàn Tử giơ điện thoại lên, đi đến bên cạnh Ngô Tà.

"Đừng động đậy, đặt tay lên đầu." Những người bên cạnh nhanh chóng rút súng ra, chĩa vào Bàn Tử và tài xế taxi đang chuẩn bị quay đầu bỏ chạy.

Bàn Tử, Ngô Tà và tài xế lạ mặt ba người, không một ai có thể chạy thoát khỏi tay họ, nếu không hậu hoạn vô cùng.

Quan hệ giữa Bàn Tử và Ngô Tà là như vậy, bị bắt cũng đành chịu, nhưng tài xế kia thật sự là vô vọng chi tai.

Tài xế taxi vừa định khởi động xe quay đầu bỏ đi vẻ mặt khổ sở từ ghế lái bước xuống, tủi thân nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử hai tay ôm đầu, khóe miệng khẽ co giật, đáp lại tài xế taxi.

"Có chuyện thì nói chuyện, tài xế kia là tôi cứng rắn kéo lên xe trên đường, thả anh ta ra, hai anh em tôi sẽ chịu tất cả." Bàn Tử ưỡn ngực.

"Ngô Tà liên quan đến một vụ án lớn xuyên quốc gia đặc biệt, đặc biệt là đã bị bắt.

Anh chính là Vương Mạnh đúng không?

Hay là Đại Khuê?

Phan Tử?

Các anh đều liên quan đến các vụ án lớn đặc biệt, chúng tôi đưa anh ta về hỏi cung nếu không có gì thì có thể thả anh ta đi." Người đàn ông nói như vậy, rút còng tay ra chuẩn bị còng cả Bàn Tử và tài xế

taxi lại, sau đó đưa rời khỏi hiện trường.

Đôi mắt Ngô Tà lấp lánh.

Có thể nói ra những cái tên này, xem ra đối phương rất hiểu mình, thậm chí có khả năng nắm giữ tất cả quá khứ của cậu.

Trước đây khi theo tam thúc xuống mộ, tam thúc Ngô Tam Tỉnh vô cùng cẩn thận, từ trước đến nay chưa từng dẫn theo những người mà ông không kiểm soát được, sợ có bất kỳ thông tin nào bị tiết lộ ra ngoài.

Nhưng tại sao những người này lại hiểu rõ mình như lòng bàn tay như vậy?

Ngô Tà trăm bề không thể giải thích được, ánh mắt thâm thúy.

Phía Ngô Tà vẫn đang chật vật tiến bước trong thôn tân thủ của thế giới người thường.

Ở một nơi khác.

Từ Mặc Thoát đang trên đường trở về, Tô Mộc và những người khác sau khi chứng kiến tà thuật của mấy vị Vu sư Trung Cẩu quốc thì đã đè đối phương xuống đất.

Còn chưa kịp để Tô Mộc hỏi ra kẻ chủ mưu đứng sau, đối phương đã uống thuốc độc tự vẫn, chết không thể chết hơn.

"Đây đã không phải là nhóm đầu tiên biết được hành tung của chúng ta và muốn ra tay với người của chúng ta rồi, đại ca." Hắc Bối Lão Lục nhổ một bãi nước bọt, cũng đã nhìn ra điểm đáng ngờ trong đó.

Tô Mộc nheo mắt, đi về phía xe đang đỗ: "Có lẽ có kẻ muốn động đến ngôi mộ lớn nào đó." Hắc Bối Lão Lục, Hắc Hạt Tử và những người khác cùng theo sau, nhìn nhau ngơ ngác.

Thế giới này còn có ngôi mộ lớn nào mà với trình độ khoa học kỹ thuật hiện nay vẫn không giải quyết được sao?

Chương 405

Lại còn cần những người Cửu Môn như họ tham gia, thậm chí không tiếc trở mặt với một lão cổ đổng như Tô Mộc.

Các môn phái đạo mộ Nam Bắc xưa nay vẫn không hòa hợp với giới khảo cổ chính thống, từ xưa đến nay vẫn luôn như vậy.

Đạo mộ là một nghề thủ công lâu đời, được các thế hệ tiền bối mài giũa, nghiên cứu mà thành, không bài bản như khảo cổ chính thống.

Vì vậy, thực ra có rất nhiều ngôi mộ lớn, dù các nhà khảo cổ học phát hiện ra cũng không có cách nào để mở.

Một là trong mộ thất có thể tồn tại cơ quan, độc vật, hai là sau khi mở mộ thất, các vật phẩm bên trong khó được bảo quản thỏa đáng.

Rất nhiều cổ mộ luôn ở trong trạng thái đóng kín, đồ vật bên trong vẫn được bảo tồn nguyên vẹn, nhưng nếu vừa mở ra gặp không khí bên ngoài thì rất có khả năng sẽ tan biến trong nháy mắt.

Điều này cũng làm mất đi ý nghĩa thực sự của việc khai quật cổ mộ.

Lăng mộ Tần Vương đối với bên ngoài chính là như vậy.

Ban đầu, những tượng binh mã đó đều có màu sắc sặc sỡ và trang điểm sống động hơn, nhưng sau khi mộ thất được mở ra, tất cả đều biến thành những "người đất" như bây giờ.

Nhưng tay nghề của mấy môn phái đạo mộ Nam Bắc lại cao hơn, dù sao thì trước đây họ cũng sống bằng nghề này.

"Trước đây tôi cũng từng được người ta mời, khà khà khà, tuy tôi không rành nghề này lắm, nhưng trong mắt tôi, mấy kẻ ngoại đạo đó

đúng là ngớ ngẩn thật, thảo nào lại đột nhiên ra tay với người Cửu Môn, hóa ra là cần người giúp đỡ, như vậy thì hẳn là có manh mối để lần theo rồi.” Hắc Hạt Tử cười khà khà.

Ngoài Hắc Bối Lão Lục và thế hệ của Lão Cửu Môn ra, những người trẻ tuổi khác của Cửu Môn có lẽ đều đã được mời tham gia vào các hoạt động đổ đấu.

Chỉ cần biết là có ngôi mộ lớn nào đó cần tìm, cần động thủ, thì mọi chuyện đều có manh mối để lần theo.

Không còn giống như trước đây, chẳng có duyên cớ gì mà cứ có kẻ ép Tô Mộc và những người khác phải hiện thân.

Suốt chặng đường này, cũng chính vì đối phương liên tục ra tay mới khiến Tô Mộc biết được điều họ muốn làm.

Ngôi mộ này chắc chắn rất phức tạp, nên cần những người có kinh nghiệm đổ đấu phong phú tham gia, nhưng lại không thể công khai mời người của Cửu Môn, nên chỉ có thể giở những trò con con sau lưng.

Ngôi mộ này vô cùng nguy hiểm, nên họ đang tìm kiếm tung tích của Tiểu Ca và Tô Mộc, muốn dùng thủ đoạn để ép Tô Mộc và những người khác phải thỏa hiệp giúp đỡ.

Lên xe.

Hắc Hạt Tử liếc nhìn điện thoại, hạ giọng nói: “Ngô Nhị Bạch vừa gửi tin nhắn, Ngô Tà đã đến kinh thành, cùng với Bàn Tử, có lẽ đã bị bắt rồi.” “Tiếp theo làm sao đây đại ca?” Hắc Bối Lão Lục nghiến răng.

Cả đời này ông ghét nhất là những kẻ trốn sau lưng giở trò âm mưu, nhưng suốt chặng đường này toàn gặp phải loại người như vậy.

“Đã theo dõi thì đừng trốn trốn tránh tránh nữa, lên xe đi cùng, hay là sao?” Tô Mộc gõ gõ vào cửa xe, nhìn vào kính chiếu hậu.

Mọi người trên xe ngẩn ra, sao vậy, còn kẻ địch nào chưa giải quyết sao?

Lại có người vẫn luôn theo dõi họ mà họ không hề phát hiện.

Khi lời Tô Mộc vừa dứt, một cô gái mặc bộ đồ lông màu trắng tuyết đặc trưng của khu vực Tây Tạng, da trắng nõn, cười tươi như hoa cưỡi một con bò yak trắng muốt đi ra.

Con bò yak còn cao hơn cả chiếc xe việt dã mà Tô Mộc và mọi người đang ngồi, thân hình to lớn như đầu tàu hỏa.

“Cô gái đẹp quá…” Hắc Bối Lão Lục rất ít khi khen ngợi phụ nữ, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà thốt lên.

“Lục gia rung động rồi à?

Ha ha ha.” Khóe miệng Hắc Hạt Tử hơi nhếch lên.

Tô Mộc nhắm mắt, vẻ mặt lười biếng: “Cô ta không phải người thường đâu, Tàng Hải Hoa luôn do gia tộc họ bảo vệ, đồng thời cũng bảo vệ bí mật về đồ đằng Diêm Vương Kỵ Thi.

Cô ta, có lẽ là thánh nữ được chọn của thế hệ này, xin hỏi xưng hô thế nào, đi theo chúng tôi làm gì?” Từ lúc ra khỏi Mặc Thoát, Tô Mộc đã cảm nhận được đối phương vẫn luôn đi theo, nhưng cô ta không ra tay lúc bị tấn công vừa rồi, hiển nhiên không phải là kẻ địch.

Không phải kẻ địch, lại đến từ phía Mặc Thoát, vậy có lẽ chỉ có thể là gia tộc cổ xưa và thần bí ẩn sâu trong Mặc Thoát, giống như Trương gia ở Kỳ Lân.

Gia tộc thần bí bảo vệ Tàng Hải Hoa, với đồ đằng là Diêm Vương Kỵ Thi.

Mẹ của Tiểu Ca Trương Khởi Linh chính là thánh nữ thế hệ trước, lúc đó được chuẩn bị để làm người hiến tế, sau này do duyên số run rủi mà gặp được cha của Tiểu Ca.

Tàng Hải Hoa có thể làm chậm quá trình lão hóa của sinh linh, có thể kéo dài tuổi thọ, nguồn gốc của nó nằm trong một hang động nào đó ở Mặc Thoát.

Tương truyền trong hang động đó thỉnh thoảng sẽ phát ra tiếng thú gầm, người đi vào ít ai sống sót trở ra, còn những người sống sót thì đã lan truyền chuyện trong hang động có giấu Diêm Vương.

Tương truyền cũng từng có người nhìn thấy, 'Diêm Vương' từ trong hang động đó đi ra, cưỡi trên một cỗ thi thể kỳ dị.

"Tô gia, ngài không nhớ tôi sao?" Người phụ nữ đội mũ lông trắng, da trắng hơn tuyết cưỡi trên lưng bò yak, cười tươi như hoa.

"À thì, tôi thấy phong cảnh bên kia đẹp đấy, chúng ta đi ngắm cảnh đi." Hắc Hạt Tử chỉ một hướng, kéo Hắc Bối Lão Lục đi.

Hắc Bối Lão Lục mặt mày khó chịu: "Mày không phải bị mù sao?

Ngắm cảnh gì, phải không A Ninh." "Người cầm ô bây giờ đã đổi thành một cô gái bình dị thế này rồi sao?

Lạc lạc lạc, các người yên tâm, tôi và Tô gia nhà các người là bạn cũ, sẽ không làm chuyện gì hại anh ấy đâu." Người phụ nữ cưỡi trên lưng bò, cười giải thích với mấy người trên xe.

Hắc Hạt Tử kéo Hắc Bối Lão Lục đi ra ngoài.

A Ninh vốn không muốn ra, nhưng thấy đối phương dường như quen biết Tô Mộc, nên có chút không tình nguyện cũng đẩy cửa xe ra.

Những người khác ở xe bên cạnh, không xuống xe, cũng không muốn làm phiền hai người Tô Mộc lúc này.

Tô Mộc trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn cười nói: “Cô nương nhận nhầm người rồi phải không?” Người phụ nữ mặc trang phục Tây Tạng nhảy xuống lưng bò, đi đến gần cửa xe của Tô Mộc, rồi kéo vạt áo trên vai xuống, để lộ nửa thân người.

Phụ nữ thế nào, Tô Mộc đã gặp qua rất nhiều, đối với việc này không có tà niệm gì, nhưng ánh mắt vẫn bị hình xăm kỳ lân trên vai người phụ nữ thu hút.

Người nhà họ Trương sao?

Hình như không phải.

Người phụ nữ hoàn toàn không để ý đến gió lạnh thổi qua, sờ vào hình xăm trên vai, vẻ mặt dịu dàng: “Tà Kỳ Lân, không phải đồ đằng của nhà họ Trương, xem ra anh thật sự không nhớ chuyện đã xảy ra trước đây rồi.” “Thạch nhân một mắt, khơi dậy thiên hạ phản, năm đó cùng Thạch nhân xuất thổ, còn có một số thứ khác, nhưng lại chưa bao giờ được ghi lại trong lịch sử, Hà Đồ Lạc Thư, Thôi Bối Đồ, và còn có một cỗ quan tài.” Người phụ nữ mắt lộ vẻ hồi tưởng, nhìn Tô Mộc lười biếng.

“Họ nói, năm đó mọi người đều đang đợi anh, nhưng anh đi rồi lại bặt vô âm tín, nhưng trưởng bối trong tộc tin chắc, một ngày nào đó anh nhất định sẽ trở về, họ quả nhiên không tính sai.” “Thanh Ô Tử, Lý Thuần Phong, Viên Thiên Cang, Chiếu Cốt Kính, Hắc kim cổ đao, Thanh đồng huyết quan, Thanh đồng thụ, Thanh đồng môn, Thanh nhãn hồ vân vân, những thứ này đều là xuất từ bút tích của ngài, cũng đều là từ chỗ chúng tôi lưu truyền ra ngoài, cái gọi là Uông gia, cái gọi là ‘nó’, thực ra vẫn luôn là đang tìm kiếm chúng tôi, là đang tìm kiếm ngài.” Người phụ nữ càng nói càng kỳ lạ, nói những lời mà Tô Mộc nghe cũng không hiểu lắm.

Theo lời kể của người phụ nữ, trong đầu Tô Mộc đột nhiên lóe lên

những hình ảnh quen thuộc đã lâu.

Giống như ngày xưa gặp phải ở Âm Dương cổ trấn vậy.

Rõ ràng nơi đó Tô Mộc chưa từng đến, lần đó chỉ là tình cờ đến một lần, nhưng nơi đó lại cho Tô Mộc một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Chương 406

Rất nhiều nơi, rất nhiều cổ mộ, đều cho Tô Mộc cảm giác như vậy.

"Người trong nhà đã nói, nếu anh không nhớ được chuyện trước đây, thì bảo tôi đưa anh đến Thanh đồng môn ở núi Trường Bạch một chuyến, bên trong phong ấn, chính là ký ức quá khứ của anh." "Đúng rồi, tôi có rất nhiều tên, nhưng tôi vẫn thích người khác gọi tôi là Ấu Vi hơn, nhiều năm trước, tôi là thị nữ cầm kiếm của ngài, cũng chính là thị nữ cầm ô đó ~" Ấu Vi nói, tiến lại gần.

Ở một bên, mấy người Hắc Hạt Tử đang giả vờ ngắm cảnh, tay A Ninh đang nắm chặt cây ô hắc kim nổi cả gân xanh, nhìn tư thế của cô gái kia, giống như muốn cho Tô Mộc bú sữa vậy, thật sự khiến cô có chút không chịu nổi.

Nếu không phải vốn đã biết Tô Mộc không có hứng thú với phụ nữ bình thường, chỉ sợ A Ninh đã nổi đóa lên rồi.

"Không có hứng thú." Tô Mộc ngáp một cái.

"Nếu chỉ vì những chuyện này, cô có thể về được rồi." Tô Mộc liếc mắt nhìn đối phương.

"Đúng rồi, Trương Khởi Linh còn sống không?

Trong kế hoạch năm đó, những người đó, hình như chỉ có cậu ta là thí nghiệm thành công nhất, sao chép được một phần năng lực của ngài, còn có được năng lực trường sinh." Ấu Vi mím môi, kéo áo lên.

"Ừm, về đi, tôi không có chút hứng thú nào với chuyện của các người, cô quen tôi cũng được, là bạn cũ của tôi cũng được, tôi không có chút tò mò nào về chuyện trước đây cả." Tô Mộc nhìn về phía mấy

người Hắc Hạt Tử: "Ngẩn ra đó làm gì, định đợi đến sang năm ngày này đi tảo mộ cho Ngô Tà và Bàn Tử à?" "A?" Hắc Hạt Tử ngẩn ra, gãi đầu nói: "Ồ ồ, đến đây đến đây." "Nếu nhà Lão Cẩu mà tuyệt tự thì Cửu Môn chúng ta thật sự không còn mấy đứa trẻ thông minh để kế thừa nữa, đại ca, chúng ta vẫn nên mau đến đó xem tình hình đi." Hắc Bối Lão Lục kéo cửa xe ra, nhảy lên.

Người phụ nữ tên Ấu Vi nhíu chặt đôi mày đẹp, từng bước lùi về bên cạnh con bò yak.

Anh, đã không còn giống như anh của năm đó nữa.

"Người đẹp, tạm biệt, goodbye!" Hắc Hạt Tử cười khoe hàm răng trắng bóng, những người khác đồng thời nhìn thẳng về phía trước, Hắc Hạt Tử đạp chân ga, chiếc xe vọt mạnh đi.

Còn về tại sao lại để Hắc Hạt Tử lái xe, mấy người trên xe cũng không hiểu lắm.

Ra khỏi tuyến đường Xuyên-Tạng, Hắc Bối Lão Lục trên xe đột nhiên phản ứng lại: "Hắc Hạt Tử, mày không mù à?

Trước đây mày còn nói mày không lái xe được, ép lão tử phải đi học bằng lái ba năm!

Mẹ kiếp!" Tay Hắc Hạt Tử đang cầm vô lăng run lên, khóe miệng giật giật nói: "Khụ khụ, không phải trời tối rồi sao?

Tôi trời tối mới nhìn rõ, ban ngày là người mù, mắt có bệnh các người lại không phải không biết." "Tao thấy, là não có bệnh thì có." Hắc Bối Lão Lục kéo ghế ngồi, vẻ mặt bực bội bất an.

Vừa rời khỏi khu vực Tây Tạng.

Bầu trời u ám, trên con đường phía trước, đột nhiên xuất hiện từng chiếc xe dường như đã đỗ từ lâu.

Bên cạnh những chiếc xe chặn đường phía trước, là vô số nam nữ mặt mày lạnh lùng.

"Mày gọi người à?

Mày có nhiều thuộc hạ như vậy từ khi nào?" Hắc Bối Lão Lục xuống xe, nhìn Hắc Hạt Tử bên cạnh.

Không phải thuộc hạ của ông và Tô Mộc, càng không thể là thuộc hạ của A Ninh, vậy chỉ còn một khả năng, những người này là do Hắc Hạt Tử gọi đến giúp.

Hắc Hạt Tử sa sầm mặt: "Tao hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm nay, mày thấy tao mang theo tiểu đệ bao giờ chưa?

Chỉ sợ là người đến giết chúng ta thôi." A Ninh tiến lên một bước, chắn trước mặt Tô Mộc.

Tô Mộc vỗ vỗ vai A Ninh: "Xem tình hình thế nào đã." "Tô gia, Lục gia, đã lâu không gặp các vị." Một ông lão tóc bạc trắng được người ta đẩy xe lăn ra, trong sự vây quanh của những người bên cạnh, cười tủm tỉm đến trước mặt Tô Mộc và mọi người.

Người quen biết Tô Mộc thì nhiều, nhưng người quen biết Hắc Bối Lão Lục ở thời đại này thực ra không có mấy ai.

Câu nói này vừa thốt ra, rõ ràng, đối phương hiểu rất rõ tình hình của Tô Mộc và mọi người, hoặc là, ông lão này là hậu duệ của một cố nhân nào đó năm xưa.

Hắc Bối Lão Lục quay người lấy thanh đao dài của mình từ dưới ghế ngồi ra.

"Lục gia, không cần thiết đâu, nếu chúng tôi muốn gây khó dễ cho các vị, đã sớm động thủ rồi, không đợi đến bây giờ, lần này tôi lộ diện, thực sự là không còn cách nào khác, mới bất đắc dĩ đến cầu xin các vị giúp đỡ." Ông lão xua tay, vẻ mặt khó xử.

“Đương nhiên rồi, việc này cũng không phải giúp không, giúp tôi lần này, tôi sẽ cho các vị biết thông tin về người đã đưa Trương Đại Phật Gia đi.” “…” “Giúp gì?

Hay lắm, thật là hay lắm, lại dám lấy tin tức của Phật gia ra để uy hiếp chúng ta, thằng nhãi nhà ngươi thật sự không muốn sống nữa rồi phải không?” Hắc Bối Lão Lục vốn tính tình đã không tốt, tức quá hóa cười.

Bao nhiêu năm nay, chưa từng có ai dám làm như vậy.

Ông lão tóc bạc trước mặt này là người đầu tiên.

Ông lão ha ha cười, nụ cười có vẻ bệnh tật, nhợt nhạt: “Chết hay không, tôi đã đến tuổi này rồi, Lục gia ngài thấy còn có quan trọng không?

Chết sớm chết muộn cũng như nhau, nên tôi mới dám xuất hiện, chặn đường Tô gia.” “Tôi biết những người tôi mang đến đây đều không phải là đối thủ của các vị, các vị muốn giết tôi, chỉ trong nháy mắt, nên tôi mới nói, tôi có tin tức của Phật gia, chỉ cần Tô gia ra tay giúp tôi.” Ông lão hai tay vịn vào xe lăn, mắt lộ vẻ mong chờ.

Nói thật, trong lòng ông lão cũng không nắm chắc phần thắng với Tô Mộc bao nhiêu, vì trong tài liệu cho thấy, Tô Mộc con người này có lúc ra tay không nể nang tình cảm gì.

“Làm gì.” Tô Mộc mặt mày bình tĩnh.

“A!” Ông lão kinh ngạc, vẻ mặt vui mừng: “Chuyện là thế này, tôi nghe ngóng được có một nhóm người đang tìm kiếm một hòn đảo tiên ở hải ngoại, tương truyền trên đảo tiên đó có phương thuốc chữa được bách bệnh.” “Còn không phải là vì bản thân, còn nói nghe vĩ đại thế.” Hắc Bối Lão Lục bất mãn lẩm bẩm.

“Không, không phải, tình hình của tôi tôi tự biết, dù có chữa khỏi,

tôi cũng không còn sống được bao lâu nữa, chỉ là tôi có một đứa con, bẩm sinh có chút bệnh tật, tôi đã tìm khắp các danh y trên thế giới, nhưng vẫn không thể chữa khỏi.” Ông lão thở dài.

“Điều kiện y tế hiện đại, còn có bệnh gì không chữa được sao?” Hắc Hạt Tử nghi hoặc.

“Nhồi máu não… Có người nói có thể chữa, nhưng tôi không dám cược, nếu có thể tìm được phương thuốc tiên trong truyền thuyết đó, tôi nguyện ý trả bất cứ giá nào, vì thế dù có đắc tội với cả Cửu Môn cũng không tiếc!” Ông lão hai mắt đỏ hoe, hai tay nắm chặt.

“Vừa đi vừa nói đi, tôi đã đặt khách sạn cho các vị rồi.” Ông lão giải tán thuộc hạ, một mình lên xe của Tô Mộc và mọi người.

Lên xe xong.

Hắc Bối Lão Lục và Hắc Hạt Tử theo bản năng kẹp ông ta vào giữa hàng ghế sau, Hắc Bối Lão Lục thậm chí còn có ý định một đấm đánh chết đối phương, hai mắt bừng bừng lửa giận.

“Lục gia, ngài vẫn cái tính này, ha ha, Lục gia ngài không nhớ tôi, nhưng tôi lại nhớ các vị, Lục gia còn nhớ người quản gia trong viện năm đó không?” Ông lão không để ý đến bộ dạng muốn ăn thịt người của Hắc Bối Lão Lục.

Hắc Bối Lão Lục nhíu mày, suy nghĩ.

Năm đó trong viện của ông vốn không có quản gia hay nha hoàn gì, nhưng thỉnh thoảng Tô Mộc sẽ đến, nên mới sắp xếp một số người văn vẻ mà ông vốn không thích.

Sau này khi thời đại mới đến, để bảo toàn an toàn cho những người đó, Hắc Bối Lão Lục đã giải tán họ.

Trong ấn tượng, hình như có một thư sinh mặt trắng trẻ tuổi như vậy.

“Đó là cha tôi.” Ông lão cười nói.

“Cha tôi vẫn luôn không rời khỏi Trường Sa, cha tôi biết, năm đó thân phận của họ đặc biệt, dễ bị cấp trên nhắm vào, Lục gia giải tán họ là để bảo toàn cho họ, nên đã để anh cả ở lại Trường Sa, bồi dưỡng một số thế lực ngầm, để một ngày nào đó khi có kẻ ngoại xâm, người trong Cửu Môn không nhìn rõ, họ đứng ở góc độ người ngoài, có lẽ sẽ có phát hiện, ngày đó, anh cả để truy lùng nhóm người đó, đã cùng người của chúng tôi chết trên đường, nhưng họ vẫn tìm được một số manh mối, tìm được nơi Phật gia có thể ở, nên mạng này của tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cho Tô gia, cho Lục gia, nhưng dòng dõi nhà tôi, chỉ còn lại con trai tôi, tôi hy vọng Tô gia, Lục gia có thể giúp tôi cứu con tôi, vì thế, tôi nguyện ý trả bất cứ giá nào.” Ông lão kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Dân di cư của Lão Cửu Môn.

Chương 407

"Những chuyện này, sao ông không nói cho chúng tôi sớm hơn, nếu lúc đó nói cho chúng tôi, anh cả ông và những người khác cũng sẽ không chết trên đường truy lùng những kẻ đó!" Hắc Bối Lão Lục nghiến răng.

"Lúc đó, Tô gia, Lục gia không ở Trường Sa, không ai có phương thức liên lạc của các vị, cũng không ai ngờ được có kẻ sẽ ra tay với Cửu Môn, Ngô gia nhị gia tam gia vẫn luôn cùng chúng tôi điều tra thông tin về nội gián trong Cửu Môn, không ngờ, nội gián vừa điều tra ra, liền gặp phải kiếp nạn đó, ai…" Ông lão lắc đầu.

"Nội ứng là ai?" A Ninh đang lái xe, nhìn vào kính chiếu hậu hỏi một câu.

"Các vị còn nhớ Giải Liên Hoàn còn có một người anh cả không?" Sắc mặt ông lão ngưng trọng.

"Mẹ kiếp!

Tao biết ngay mà!" Hắc Bối Lão Lục đập mạnh vào đùi.

"Hóa ra thật sự là Giải gia…" Hắc Hạt Tử vẻ mặt cạn lời.

Hắc Hạt Tử dường như đã sớm nghi ngờ, Giải gia chính là nội ứng của nhóm người đó, nhưng vẫn luôn không dám nói ra.

Vì trong Cửu Môn, thế hệ này chỉ có Giải gia, Hoắc gia, Ngô gia là lớn mạnh nhất, nhưng Ngô gia tuyệt đối không thể phản bội, Hoắc gia thế hệ này do Hoắc Tú Tú đương gia lại rất trung thành với Tô Mộc.

Còn lại, chỉ có Giải gia có thực lực này để làm nội ứng cho kẻ địch, mà không bị người Cửu Môn phát hiện.

Chỉ là Tiểu Hoa con người này phản bội, cũng là chuyện mà không

ai có thể ngờ tới.

Thế là việc điều tra nội gián cứ kéo dài đến tận bây giờ, vẫn chưa có kết quả gì.

"Nhưng con trưởng của Giải gia không phải nói là mất sớm từ nhỏ rồi sao?" Hắc Hạt Tử ngạc nhiên nói.

"Chuyện của Giải gia, chó cũng không muốn nhắc." Hắc Bối Lão Lục vẻ mặt khinh bỉ.

Tâm cơ của Giải gia vốn dĩ rất sâu, năm đó Lão Cửu Môn nếu không có Tô Mộc xuất hiện, có lẽ không một gia tộc nào thoát khỏi kiếp nạn của quy tắc thời đại mới.

Mà Giải gia lại sớm đã bố trí bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể rút khỏi Trường Sa, mới có địa vị như ngày nay.

Nên, con trưởng của Giải gia rốt cuộc chết hay chưa, có lẽ cũng chỉ có người của Giải gia biết.

"Này, nói với cậu một chuyện." Hắc Hạt Tử lấy điện thoại ra, không nghĩ ngợi gì liền gọi cho Giải Vũ Thần Tiểu Hoa, người trên xe không ai ngăn cản, chỉ là đều cảm nhận được khí tức lạnh lẽo tỏa ra từ người Hắc Hạt Tử.

Ai cũng biết.

Nơi nào có Ngô Tà, nơi đó tất có Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Khi Giải Vũ Thần gặp nguy hiểm, tất có Hắc Hạt Tử.

"Cậu có phải còn một người bác cả chưa chết không?" Giọng Hắc Hạt Tử bình thản, nhưng lại tỏa ra một luồng khí âm u, người trên xe đều có thể cảm nhận được.

"Bác cả?

Bác cả của tôi không phải đã chết từ lâu rồi sao?" Giọng Tiểu Hoa

vang lên ở đầu dây bên kia, "Đợi đã, bác cả của tôi, bác cả của tôi, Ngũ gia giúp tôi tra xem thống soái của ám bộ bao nhiêu năm nay, hình như tôi thật sự chưa từng thấy người nắm quyền thực sự của ám bộ… Sao vậy Hắc Hạt Tử?" Hắc Hạt Tử cầm điện thoại im lặng hồi lâu: "Không có gì, tra xem đi, tôi nhận được tin, ông ta hình như vẫn chưa chết, cứ vậy đã, tôi đang bận làm công kiếm tiền đây." Hắc Hạt Tử cúp điện thoại, từ từ thở ra một hơi dài.

Giải gia, quả nhiên là kẻ phản bội.

Giải gia là gia tộc thần bí nhất trong Lão Cửu Môn.

Lão Cửu Môn, trong chín môn đề đốc, Giải gia tuy giống như một số gia tộc khác, không phải là người bản địa Trường Sa, nhưng thân phận lại đặc biệt nhất.

Làm kinh doanh.

Khi rất nhiều người ngoài biết đến Giải gia, việc kinh doanh của họ đã rất lớn rồi.

Hơn nữa bên trong bên ngoài trông đều rất giống người đàng hoàng, đều là người có học.

Chuyện nội bộ của Giải gia, người Cửu Môn cũng rất ít biết.

Tương truyền Giải Cửu kết hôn khi nào, sinh được mấy người con, người Lão Cửu Môn đều không biết.

Năm đó rốt cuộc là ai đã báo tin cho Giải gia trước, rằng Lão Cửu Môn sẽ bị thanh trừng, rồi Giải gia rời khỏi Trường Sa đầu tiên, chuyển gia sản đi, rất nhiều người Lão Cửu Môn đều không biết.

Tóm lại, Giải gia xếp hạng cuối cùng trong Cửu Môn, nhưng lại thần bí nhất, đồng thời cũng có thể là gia tộc có năng lượng lớn nhất.

Khi ông lão tóc bạc trong xe nhắc đến chuyện của Giải gia, Tô

Mộc cũng đang hồi tưởng lại một loạt sự việc xảy ra với Giải gia năm đó.

Chuyện của Lão Cửu Môn, anh tham gia rất nhiều.

Vì dù là ở thời đại đó hay hiện tại, nhóm người Lão Cửu Môn đều rất kính trọng, cũng rất sùng bái anh.

Giải Cửu thành gia còn sớm hơn cả Nhị Nguyệt Hồng.

Thực ra người ở thời đại đó rất nhiều người đều thành gia sớm, bất kể nam nữ.

Khi Giải Cửu xuất hiện trong tầm mắt của Tô Mộc, lúc đó đã kết hôn, nhưng rốt cuộc lúc đó có con cái khác không, Tô Mộc cũng không có ấn tượng.

Bao gồm cả bản thân Tô Mộc cũng vậy, từ trước đến nay chỉ biết Giải gia chỉ có một người con, đó là Giải Liên Hoàn.

Vì Giải Liên Hoàn trước đây thường chơi với Ngô Tam Tỉnh lúc đó đã có danh Ngô Tiểu Cẩu, còn về việc Giải Liên Hoàn còn có anh cả khác không, thì thật sự không biết.

Giải gia… Tô Mộc thở dài một hơi.

Mỗi thế hệ của Giải gia đều rất có suy nghĩ riêng, rất độc lập, rất thông minh.

Nhưng nếu thật sự là Giải gia làm những chuyện đó, thì thật sự quá không nên.

“Chuyện dọn dẹp môn hộ, Tiểu Hoa có lẽ sẽ giải quyết được, đợi tin tức của cậu ấy đi.” Hắc Hạt Tử đẩy gọng kính đen trên sống mũi, không thể nhìn ra bất kỳ biến động cảm xúc nào.

Nhưng rất nhiều lúc, Hắc Hạt Tử càng tỏ ra bình tĩnh trầm ổn, thực ra người quen thuộc sẽ nhìn ra được, lúc này chính là lúc Hắc

Hạt Tử tính tình nóng nảy bất ổn nhất.

Vì Hắc Hạt Tử con người này, khóe miệng luôn nở nụ cười khinh miệt.

Khinh miệt thế nhân, khinh miệt thế giới này.

“Nói về chuyện đảo tiên ở hải ngoại đi, còn có manh mối của Phật gia nữa.” Hắc Hạt Tử tiếp tục nói.

Gia đình của ông lão đều là thuộc hạ của Hắc Bối Lão Lục, đối với tình hình Cửu Môn cũng hiểu biết một chút, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều về chuyện nội bộ của Cửu Môn.

Ông ta nghiêm mặt nói: “Thực ra đảo tiên ở hải ngoại đó cũng là một ngôi cổ mộ, chỉ là cụ thể người được chôn cất là ai, bên tôi vẫn chưa dò la được bất kỳ tin tức nào, chỉ là đột nhiên có động tĩnh lớn, rồi bên tôi mới nhận được một số tin tức, sau nhiều lần thăm dò, mới có được thông tin về đảo tiên ở hải ngoại, đơn thuốc của tiên gia.” Gia đình của ông lão năm đó là thuộc hạ của Lục môn, sau khi ra ngoài, địa vị xã hội lúc đó tự nhiên cũng không tầm thường.

Chỉ cần dụng tâm, rất dễ có thể từng bước thăng tiến, trở thành người trên người.

Chương 408

Nên bất kỳ động tĩnh nào trong vòng tròn của họ, tự nhiên không thể qua mắt được ông lão.

“Mộ lớn…” Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, “Tiếc là người của Ngô gia không có ai ở đây, trong nhóm chúng ta chỉ có Ngô gia là hiểu rõ những thứ này nhất.” “Chia làm hai đường sao?” Hắc Hạt Tử nhìn Tô Mộc.

Ngô Tà, Bàn Tử còn cần viện trợ, mà bên ông lão tóc bạc này tình hình cũng khẩn cấp.

“Anh đưa Lão Lục và A Ninh qua đó đi, tôi và ông ta đi một chuyến, cũng lâu rồi chưa xuống mộ, tôi đi xem tình hình.” Tô Mộc vươn vai.

“Vẫn là đại ca hiểu tôi, hắc hắc.

Lâu rồi chưa được động tay động chân, giãn gân cốt.” Hắc Bối Lão Lục xoa xoa tay.

A Ninh nghiêng đầu, ánh mắt khóa chặt vào Tô Mộc.

“Lái xe đừng phân tâm.” Tô Mộc nhắc nhở đối phương một câu.

Anh biết cô gái nhỏ này không muốn chia làm hai đường với mình.

“Tô gia, thôi vậy, hay là để tôi và Lục gia hai người tự đi, vẫn là để A Ninh ở lại bên cạnh anh, cũng có người chăm sóc.” Hắc Hạt Tử con người tinh ranh này, một mắt đã nhìn ra suy nghĩ không hề che giấu của A Ninh.

“Đều được.” Tô Mộc gật đầu.

A Ninh lúc này mới quay đầu đi, khuôn mặt lạnh lùng lúc này mới

nở một nụ cười thoáng qua.

Đinh đông ~ Trong tiếng nhạc điện thoại của Hắc Hạt Tử trên xe, chuông điện thoại vang lên, hình như có người gọi video cho Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử theo bản năng sờ sờ đầu mũi, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Mẹ kiếp, sao cô gái này cũng gọi cho tôi?" Hắc Bối Lão Lục ghé đầu qua xem, cũng nhíu mày: "Người của Hoắc gia gọi cho mày làm gì?

Còn muốn đến cổ lâu à?" "Không biết!" Hắc Hạt Tử gãi đầu, nhận điện thoại.

"Tô gia các anh muốn ra nước ngoài à?

Nơi đó tôi quen, tôi dẫn đường cho các anh, dù sao gần đây tôi cũng không có việc gì bận, bà cô cứ lải nhải mãi, phiền quá, đang muốn ra ngoài đi dạo, các anh sắp đến Hải Thành rồi phải không?

Vậy tôi lên máy bay trước, khoảng một tiếng nữa sẽ đến, khách sạn tôi đã đặt rồi, chỉ có tôi, anh và A Ninh ba người thôi sao?" "…" Trong xe một mảnh tĩnh lặng.

Ngay cả Hắc Bối Lão Lục đầu óc vốn không thông minh lắm cũng nghe ra được điều bất thường.

Sao họ làm gì mà cô nhóc Hoắc Tú Tú đó đều biết rõ mồn một?

Trong mấy người họ chắc chắn có người báo tin cho Hoắc Tú Tú.

Không phải là Hắc Bối Lão Lục ông, cũng không thể là Tô Mộc, càng không thể là A Ninh, vậy chỉ còn… "Bán tin tức của tôi được bao nhiêu tiền?" Tô Mộc cười.

"Hai mươi vạn, tin tức về cơ hội ở riêng, ha ha ha, Hoắc gia thật là có tiền, đừng nói, nhưng nếu là người khác, tôi chắc chắn không nói!" Hắc Hạt Tử thề thốt đảm bảo.

Không nói?

Có lẽ cũng chỉ là giá chưa đủ cao mà thôi.

Quen thuộc Hắc Hạt Tử sẽ biết, Hắc Hạt Tử con người này có một tật xấu, là lúc nào cũng muốn kiếm tiền, tuy anh ta không tiêu tiền mấy, nhưng lại rất keo kiệt, rất muốn moi tiền.

Nam Hạt Bắc Ách Đông Tà Tây Hoa Trung Bàn Tử, mấy người này mỗi người đều có tật xấu, đối với người thường mà nói, đều có bệnh nặng.

Bệnh nặng của Hắc Hạt Tử, chính là về tiền bạc.

"Đúng rồi, nhắc đến Ngô Tà, mấy người chúng ta cũng lâu rồi chưa tụ tập, Nam Hạt Bắc Ách Đông Tà Tây Hoa Trung Bàn Tử, Tô gia thời đại của các anh, có ai đặt cho các anh biệt danh như vậy không?" Hắc Hạt Tử đột nhiên hứng thú.

"Quân gia hí tử quải trung tiên, diêm vương lãng tử tiếu diện phật, mỹ nhân toán tử kỳ thông thiên, hắc hắc hắc, tôi chính là diêm vương đó." Hắc Bối Lão Lục vỗ ngực.

Trán mọi người xuất hiện mấy vạch đen, rõ ràng lãng tử mới là Hắc Bối Lão Lục.

"Tô gia thì sao?" Hắc Hạt Tử hỏi.

Hắc Bối Lão Lục ngẩn ra, hình như thật sự chưa từng nghe qua biệt danh xưng hô về Tô Mộc: "Đại ca à, chúng tôi ai cũng gọi là đại ca, không chỉ chúng tôi, bên ngoài rất nhiều người cũng gọi đại ca như vậy, gọi đại ca là môn chủ, khôi thủ… Thời đại đó, đại ca nếu muốn, chỉ cần một câu nói, thiên hạ đều là…" "Hửm?" Tô Mộc nhướng đôi mắt sâu thẳm.

Hắc Bối Lão Lục nuốt hết những lời còn lại vào bụng.

“Vị trí của Tô gia trong Cửu Môn tôi đều biết một chút, năm đó lần đầu tiên tham gia hội nghị Cửu Môn, chín người các anh ngồi phía dưới, vị trí của Tô gia ở trên cùng, bên trái đứng là Ách Ba Trương, bên phải đứng là tôi lúc còn trẻ.” Hắc Hạt Tử vuốt mái tóc rối bù, tiếp tục nói: “Lúc đó tôi vừa mới bị mù, đối với mọi thứ đều rất khó chịu bất mãn, nhưng lúc đó Tô gia đối xử với tôi rất tốt, đối xử với tôi và Ách Ba Trương đều rất tốt, năm đó lại vào Trương gia cổ lâu, Tô gia cũng tìm được cách chữa mắt cho tôi, nhưng tôi thấy bị mù thực ra cũng không có gì không tốt, nên cứ như vậy, Tô gia à, nói đến những chuyện này, tôi và Ách Ba Trương không biết nên đối xử với anh thế nào cho phải…” Buổi tối, ngay cả Hắc Hạt Tử cũng không kìm được cảm xúc dâng trào, lời nói tràn ngập những biến động cảm xúc đã lâu.

“Chuyện cũ thật như gió, chớp mắt, bao nhiêu năm đã trôi qua…” Hắc Hạt Tử nhìn cơn gió đêm thổi qua cửa sổ xe, khẽ thở dài.

Thế giới này người cùng tuổi Hắc Hạt Tử, cũng chỉ có mấy vị trên xe này, những người khác, không xứng cùng anh ta bàn về năm tháng, bàn về thế sự vô thường.

“Thực ra Hoắc gia cho tôi bao nhiêu không quan trọng, thật đấy, năm đó ánh mắt Hoắc Tiên Cô nhìn Tô gia anh, tôi vẫn chưa bao giờ quên…” Hắc Hạt Tử mặt mày tang thương.

Đợi một người, đợi cả một thời đại. ‘Nhân sinh đắc ý tu tận hoan, nhất thủ tình ca lưỡng nan, nhân sinh đắc ý tu tận hoan, thời thần thái vãn, miên miên ôn tình soa nhĩ thì hàn’ Chuông điện thoại vang lên bên cạnh giường, Hoắc Tiên Cô, người từ sau những năm tám mươi đã bắt đầu đeo mặt nạ da người già nua, lúc này đã tháo mặt nạ ra, để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ mà ngay cả Hoắc Tú Tú cũng không sánh bằng.

Trong mắt người nhà họ Hoắc, bà là ‘lão thái bà’ cao cao tại thượng, là người nắm quyền chỉ cần nói sai một câu là sắc mặt đại

biến, hỉ nộ vô thường.

Nhưng về chuyện của bà, người trong nội bộ Hoắc gia lại biết rất ít.

Bà cầm điện thoại trên đầu giường, trượt một cái nhận cuộc gọi.

"Bà cô, cháu tạm thời có việc phải ra ngoài một chuyến, việc gấp…" Giọng Hoắc Tú Tú có chút rụt rè, vang lên ở đầu dây bên kia.

Hoắc Tiên Cô đã dần dần rút lui khỏi vũ đài lịch sử, giao phần lớn công việc cho Hoắc Tú Tú quản lý, hiển nhiên đã xem cô bé như gia chủ của thế hệ này của Hoắc gia.

Tuy tâm cơ của Hoắc Tú Tú còn xa mới đủ, rất nhiều việc vẫn cần phải thỉnh giáo bà, nhưng Hoắc Tú Tú cũng rất ít khi vắng mặt trong các công việc phiền toái của Hoắc gia.

Hoắc Tiên Cô không cần nghĩ cũng biết đại khái nguyên nhân.

"Đi đi, bên nhà còn có ta." Hoắc Tiên Cô nhẹ giọng nói.

"Vâng ạ bà cô, cháu sắp lên máy bay rồi, cứ vậy đã." Bên Hoắc Tú Tú truyền đến tiếng ồn ào, rồi cúp máy.

Hoắc Tiên Cô dựa vào đầu giường, tiếp tục viết gì đó vào cuốn sổ tay, viết xong, đặt cuốn sổ vào tủ đầu giường bên cạnh, trong tủ đã chật cứng những cuốn sổ tay tương tự.

Người như bà, đã sống gần hai thời đại, những lúc rảnh rỗi luôn muốn làm gì đó, dần dần hình thành thói quen viết nhật ký.

Ghi lại những gì bà đã trải qua bao nhiêu năm nay.

"Biến mất lâu như vậy, anh ấy lại xuất hiện, hơn một trăm năm rồi… Tú Tú à, ta biết rõ con sẽ đi vào vết xe đổ của ta, nhưng ta vẫn không ngăn cản con, vận mệnh của chúng ta tương tự, nhưng lại khác biệt, thích thì cứ mạnh dạn làm đi, trước đây trong nhà chỉ có ta, bây

giờ sau lưng con đã có đủ hậu thuẫn.” Hoắc Tiên Cô lẩm bẩm một mình.

Chương 409

Thế hệ đó đều biết, Tô Mộc dường như có một đoạn quá khứ với bà.

Khi người bên cạnh bàn tán về việc này, bà luôn không nói gì nhiều, không thừa nhận, cũng không giải thích.

Nhưng chuyện năm xưa, chỉ có vài người biết.

Bà và Tô Mộc căn bản không hề xảy ra chuyện tình cảm rối rắm gì, bà chưa từng tỏ tình với Tô Mộc, Tô Mộc cũng chưa bao giờ để tâm đến bà.

Năm xưa không chỉ có Hoắc Tiên Cô bà ngưỡng mộ chung tình với Tô Mộc, mà cả đám con gái trong thành Trường Sa đều có suy nghĩ này.

Nhưng, thì đã sao.

Tô Mộc từ đầu đến cuối, đều là một mình, hơn một trăm năm trước như vậy, bây giờ vẫn như vậy… …….

"Già rồi già rồi, không cẩn thận lại trở nên lẩm cẩm, ha ha ha, Tô gia, xin lỗi, thất thố rồi." Hắc Hạt Tử cười xin lỗi lắc đầu.

Tô Mộc không có bất kỳ phản ứng nào, tuy Hắc Hạt Tử vừa rồi là đang nói chuyện của anh.

A Ninh bên cạnh nghe xong, khóe miệng cong lên một nụ cười hạnh phúc.

Nhiều cô gái như vậy, Tô Mộc đều không chọn bất kỳ ai trong số đó, ngược lại cô lại ở gần Tô Mộc nhất, tuy Tô Mộc đối với cô có lẽ cũng không có suy nghĩ gì, nhưng có thể nổi bật trong số những người đó, luôn được ở lại bên cạnh Tô Mộc, cô đã tự thấy rất hạnh phúc.

Một lát sau.

Hoắc Tú Tú gửi tài liệu cô nắm được đến tay Tô Mộc và mọi người.

Hắc Bối Lão Lục nhìn tài liệu, nhíu mày: "Lại là một ngôi mộ của người vô danh?

Có thể chế tạo ra loại tiên dược đó, không thể là người vô danh được?" Trong tài liệu Hoắc Tú Tú gửi qua, thông tin về chủ nhân ngôi mộ trên đảo tiên ở hải ngoại là một khoảng trống.

Niên đại không rõ, tên tuổi, sinh bình không rõ, chỉ là có người thông qua các loại tư liệu lịch sử, tìm được nơi có tiên dược, rồi mới xảy ra chuyện trên người Cửu Môn lần này.

"Có phải là thi miết hoàn không?

Đại ca." Hắc Bối Lão Lục nghĩ đến một khả năng.

Trên núi Trường Bạch có Vân Đỉnh Thiên Cung, trong mộ Vạn Nô Vương có tồn tại thi miết hoàn, năm đó khi Ngô Tam Tỉnh và những người khác đến Vân Đỉnh Thiên Cung, rất nhiều người trong đội của ông ta đã ăn nhầm thi miết hoàn.

Tác dụng chính phụ của thi miết hoàn đều rất rõ ràng, có người sau khi uống thì có được tuổi thọ trường sinh gần như vĩnh cửu, và không có tác dụng phụ nào.

Có người sau khi uống thì chết ngay tại chỗ, còn có người sau khi uống có được hiệu quả trường thọ, dung nhan vĩnh trú, nhưng lại biến thành cấm bà điên điên khùng khùng.

Phương pháp chế tạo thi miết hoàn đã sớm thất truyền, phương thuốc cụ thể, có lẽ cũng chỉ có những nhân vật lịch sử trong thần thoại truyền thuyết năm đó nắm giữ.

Nhưng những người đó đã chết bao nhiêu năm, rất nhiều tư liệu đã xuất hiện đứt gãy, không thể tìm thấy.

"Chắc là không phải." Tô Mộc lắc đầu.

Nếu là thi miết hoàn, chắc đã sớm bị người ta phát hiện, cũng tuyệt đối không thể là người vô danh nào có thể chế tạo ra được.

Còn về tại sao chủ mộ trên đảo tiên ở hải ngoại lại là một người vô danh, thực ra nghĩ lại cũng rất bình thường.

Các hoàng đế qua các triều đại trong lịch sử đều sẽ dùng một phần tinh lực, tài lực, vật lực, nhân lực để tìm kiếm phương pháp trường sinh trong truyền thuyết.

Từ thời Tần Thủy Hoàng, hoặc có lẽ sớm hơn đã có người vẫn luôn làm chuyện này.

Thời cổ đại tuy không có các phương tiện khoa học kỹ thuật như hiện đại, nhưng họ cũng có phương pháp của họ.

Nên có người có lẽ đã có thu hoạch, nhưng lúc đó còn chưa nổi danh đã thân vong, cũng là chuyện rất bình thường.

Trước triều Minh, giao thông trên biển bất tiện, nếu chết đi, chọn nơi chôn cất là một hòn đảo nào đó ở hải ngoại, thì càng khó tìm.

Nên đến nay mới không có ai phát hiện.

Nhưng hiện đại thì khác, chỉ cần biết phương hướng đại khái, là có thể thông qua vệ tinh và các phương tiện khoa học kỹ thuật hiện đại để tìm kiếm, rất dễ dàng xác định được mục tiêu.

Nhưng tại sao vẫn phải dùng đến tay của Cửu Môn để khai quật loại mộ lớn cổ mộ này, thực ra cũng rất đơn giản.

Dù là khoa học kỹ thuật hiện đại, cũng không phải cổ mộ nào cũng có thể khai quật nguyên vẹn.

Khoa học kỹ thuật hiện đại có thể đào bất kỳ cổ mộ nào ra, nhưng có thể đảm bảo vật phẩm trong mộ nguyên vẹn hay không, thì khó nói.

Các thế gia đạo mộ phái Nam Bắc thì khác, họ qua các thế hệ sống bằng nghề này, họ có nghiên cứu, có thủ pháp hơn các chuyên gia gọi là.

Sau mấy tiếng lái xe, Tô Mộc và mọi người đã đến Hải Thành.

Vừa đến Hải Thành, Tô Mộc và mọi người đã cảm nhận được bầu không khí kỳ dị, đang lan tỏa trong thành phố này.

"...Diễn tập sắp bắt đầu, xin mời các công dân tránh ra ngoài vào ban đêm, đồng thời cũng sẽ chặn tín hiệu ở một số khu vực đặc biệt, xin các công dân đừng hoảng sợ…" Từng thông báo nghiêm túc xuất hiện trên điện thoại của tất cả mọi người ở Hải Thành, và trên các phương tiện mạng có thể nhìn thấy.

Có lẽ những người không ở các thành phố ven biển rất ít biết, ở những khu vực gần biên giới, hoặc vùng biển, đều sẽ gặp phải những thông báo diễn tập tương tự.

Sau khi thông báo được phát đi, một số nơi sẽ tạm thời bị chặn tín hiệu liên lạc, còn có lời nhắc nhở nghiêm cấm người dân ra ngoài.

Còn về nội dung diễn tập là gì, thì không phải người thường có thể biết được.

Nếu là hoạt động khảo cổ quy mô lớn, thường là sau khi có kết quả, mới xuất hiện trên mạng tin tức của mọi người.

Trước đó, sẽ không có bất kỳ thông tin nào bị tiết lộ.

Thông báo này ở Hải Thành, đã chứng thực lời nói của ông lão trong xe, cũng chứng thực sự tồn tại của 'đảo tiên ở hải ngoại'.

Đinh đông ~ Trên xe, điện thoại của mọi người lại vang lên.

Rồi Hoắc Tú Tú gửi đến một thông tin khác. 【Tin tức nội bộ cho biết, thân phận của chủ mộ trên đảo tiên ở hải ngoại, là sư phụ của Dược vương Tôn Tư Mạc năm đó, một ngôi cổ mộ của một ông lão ẩn cư khác, xây mộ ở hải ngoại, cũng là do Tôn Tư Mạc làm, nhưng đối ngoại lại không có bất kỳ thông tin nào, chỉ là trong dã sử của Tôn Tư Mạc, có người ghi lại chuyện tương tự, cụ thể nhóm người này làm thế nào để xác định được thông tin thực sự về đảo tiên ở hải ngoại, tạm thời vẫn chưa có manh mối.】 Hoắc Tú Tú gửi thông tin cô dò la được cho mọi người.

Ông lão trên xe nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Tô Mộc và mọi người, nhíu mày.

Rõ ràng, Tô Mộc và mọi người đã nhận được thông tin khác, mà ông lại không có.

Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn ông lão bên cạnh, giải thích: "Đảo tiên ở hải ngoại đó không phải là mộ của người vô danh nào, mà là mộ của sư phụ một người tên Tôn Tư Mạc, Tôn Tư Mạc, ông biết chứ?" "A?" Ông lão hai mắt trợn to, "Sao có thể không biết!

Dược vương Tôn Tư Mạc mà!

Chương 410

Chỉ là trong lịch sử ông ta có sư phụ sao?

Chưa từng nghe nói qua?" "Ồ, hóa ra là một dược vương." Hắc Bối Lão Lục lúc này mới biết lai lịch của Tôn Tư Mạc đó.

"Ông ta có mấy bà vợ, có tiểu tam không, con cháu ông ta sau này thế nào, ông có biết không?" Khóe miệng Hắc Hạt Tử hơi nhếch lên, hỏi ông lão.

Ông lão tự nhiên lắc đầu.

Nhắc đến Tôn Tư Mạc, rất nhiều người có kiến thức đều sẽ biết thân phận và thành tựu của đối phương, nhưng nếu hỏi đến vợ con gì đó, thì tự nhiên không có mấy người biết.

Nghe Hắc Hạt Tử nói vậy, ông lão đã hiểu ý của anh ta.

Những chuyện xảy ra với Tôn Tư Mạc năm đó, sử sách không thể ghi chép chi tiết từng việc, chỉ có một cái đại khái.

Mà năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thực ra hậu nhân đều chỉ có thể dựa vào sử sách hoặc các bằng chứng tương tự khác để chứng minh, cũng không thể biết được năm đó đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vào năm đó, vẫn có những dã sử liên quan được lưu truyền lại.

Dù sao vào thời điểm đó, những người nổi tiếng này đều rất có danh tiếng, cũng có một bộ phận người ăn xong không có việc gì làm, liền ghi chép lại chuyện năm đó.

Chỉ là theo thời gian trôi đi, phần lớn những dã sử đó đều biến mất trong dòng chảy lịch sử, muốn tìm được những bằng chứng này, đối với người hiện đại mà nói, rất khó rất khó.

“Trước đây khi tôi xuống mộ đổ đấu, cũng luôn cảm thấy những vàng bạc châu báu trong mộ mới là quan trọng, sau này theo đại ca mới biết, những văn tự ghi chép có thể tồn tại trong mộ, mới là thứ quan trọng nhất trong mộ đó, vì những văn tự ghi chép này rất có khả năng, đã ghi lại một số chuyện không ai biết năm đó, mà những chuyện đó, chỉ có người vào trong mộ mới biết được, đây mới là tài sản quan trọng nhất.” Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn ông lão bên cạnh, trước mặt người ngoài, ông ta ra vẻ rất tự nhiên.

Ông lão không khỏi giơ ngón tay cái lên với Hắc Bối Lão Lục.

Trong ký ức của ông, Hắc Bối Lão Lục hình như chỉ là một kẻ thô lỗ không có não, xem ra là người thế hệ trước nhận thức sai.

“Nếu thật sự là mộ liên quan đến Tôn Tư Mạc, thì phương thuốc tiên đó rất có khả năng là thật.” Hắc Hạt Tử tiếp tục nói.

Tôn Tư Mạc khác với những ‘tiên’ ‘thần’ trong truyền thuyết khác, vị cổ nhân này tương đối thực tế, năm đó nghiên cứu cũng là những sách như ‘Thương hàn tạp luận’, ‘Hoàng đế nội kinh’, ‘Thần nông bản thảo kinh’.

Là những sách đã được các bậc hiền triết đi trước thí nghiệm, rằng những loại thảo dược đó có thể chữa được loại bệnh nào.

Cộng thêm ông đã dành cả đời để nghiên cứu cẩn thận, rất có khả năng thật sự đã tìm được một loại phương thuốc tiên có thể chữa được bách bệnh.

“Con trai tôi càng có hy vọng rồi!” Ông lão hai mắt đỏ hoe, vô cùng kích động.

Đối với đảo tiên ở hải ngoại này, ông vốn chỉ ôm một tia hy vọng, bây giờ nghe Hắc Hạt Tử nói như vậy, tia hy vọng đó trở nên chân thực hơn.

Tô Mộc cũng gật đầu.

Những đại gia y học thực sự thời cổ đại, thật sự có chút bản lĩnh.

Dù sao anh cũng nghe nói, từ rất sớm, cổ nhân đã bắt đầu thực hiện các thủ thuật y học vượt qua văn minh khoa học kỹ thuật đương thời như 'phẫu thuật mở hộp sọ'.

Chỉ là sau này dần dần xuất hiện đứt gãy.

Đối với những cổ nhân như Tôn Tư Mạc, Tô Mộc cũng rất tò mò, vì vào thời đại đó, căn bản không có mấy người sẽ bỏ công sức đi nghiên cứu những thứ này, và lại còn thật sự nghiên cứu ra thành quả.

"Vậy chúng tôi đi trước." Hắc Hạt Tử xuống xe, Hắc Bối Lão Lục cũng vẻ mặt không nỡ theo xuống xe.

Họ còn có nhiệm vụ khác phải hoàn thành.

Sau khi Hắc Hạt Tử và Hắc Bối Lão Lục xuống xe, A Ninh tiếp tục lái xe.

Trong đầu Tô Mộc lại đột nhiên nảy ra một ý niệm bất chợt.

Mộ của sư phụ Dược vương Tôn Tư Mạc đột nhiên xuất hiện, người nhà họ Trương mất tích, phó quan Trương Nhật Sơn bị rút đi gần nửa máu tươi… những chuyện này cộng lại, có phải có mối liên hệ nào đó không?

"Lỗ Vương Cung bị phơi bày, thanh đồng thần thụ bị đào đi, Chúc Cửu Âm bị phân thây vận chuyển…" Tô Mộc bảo A Ninh dừng xe, rồi đẩy cửa bước xuống.

Tô Mộc nhìn về phía nam, rồi lại quay người nhìn về phía bắc.

"Sao vậy, Tô gia." A Ninh nhíu chặt đôi mày đẹp.

"Hải Để Mộ chắc cũng xảy ra chuyện, bên Vân Đỉnh Thiên Cung nếu không có gì bất ngờ, cũng đã có người đến đó." Tô Mộc hạ giọng

nói.

"…" Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Hải Để Mộ, Tần Lĩnh Thần Thụ, Tây Vương Mẫu Cung… những nơi này, tuyệt đối không phải là người thường có thể vào được.

Dù cho những ngôi mộ lớn này đã bị họ công lược qua, nhưng các cơ quan, cạm bẫy, hung thú bên trong, lúc đó Tô Mộc và mọi người cũng không phá hoại bao nhiêu.

Mỗi nghề đều có quy tắc của nghề đó.

Thời đại sau Lão Cửu Môn, chủ yếu là lấy Ngô Tà thế hệ thứ ba của Ngô gia làm chính.

Mà khi dòng dõi của Ngô Lão Cẩu xuống mộ, chưa bao giờ gây ra phá hoại lớn, hơn nữa cũng không phải mộ nào cũng xuống, đồ gì cũng lấy.

Họ chỉ lấy những thứ họ cần, rồi rút lui.

Huyết thi dưới Thất Tinh Lỗ Vương Cung và những thứ như cửu đầu xà bách, năm đó khi Cừu Đức Khảo đưa lính đánh thuê nước ngoài xuống mộ, ngoài A Ninh ra không một ai có thể sống sót bước ra.

Lúc đó những lính đánh thuê đó đều là những cao thủ dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, có kinh nghiệm tránh hiểm phong phú ở nước ngoài.

Nhưng dù vậy, vẫn chết trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Chỉ một Thất Tinh Lỗ Vương Cung thôi, đã có thể khiến mười mấy cao thủ siêu cấp đó bỏ mạng, những ngôi mộ lớn khác lại càng hung hiểm hơn.

Dùng mạng người để lấp, thật sự không dễ lấp như vậy.

Vậy thì, chỉ có một nguyên nhân.

Bên đối phương cũng nắm giữ một số cao thủ đổ đấu, có thể tránh được nguy hiểm, tiến vào những ngôi cổ mộ đó.

"Những nơi khác họ đều vào được, vậy đảo tiên ở hải ngoại này chỉ sợ càng nguy hiểm hơn, cô báo cho Hoắc Tú Tú một tiếng, các người ở Hải Thành đợi tôi, tôi đi rồi sẽ về ngay." Tô Mộc thu hồi tầm mắt, cất bước đi về phía trước.

A Ninh rất ít khi cãi lại quyết định của Tô Mộc, ngay cả lần này, cô rõ ràng rất muốn tiếp tục theo Tô Mộc, nhưng nhìn bộ dạng của Tô Mộc, đã hạ quyết tâm không cho họ đi theo.

"Nếu trong mộ đó thật sự có thứ chữa được bách bệnh, tôi sẽ mang về cho ông, rồi ông đưa cho tôi danh sách những người xông vào Thập Nhất Thương." Lời này của Tô Mộc tự nhiên là nói với ông lão đó.

Ông lão ngẩn ra một lúc rồi nói: "Tô gia, ngài rõ ràng có thể trực tiếp ra tay với tôi, tại sao còn phải phiền phức đi giúp tôi việc này…" Tô Mộc lắc đầu: "Oan có đầu nợ có chủ, ông có nhu cầu của ông, tôi có việc tôi phải làm, chỉ là trùng hợp mà thôi, cứ vậy đi, các người ở đây, tôi đi xem tình hình." Nói xong, Tô Mộc biến mất tại chỗ.

Thứ có thể chữa được bách bệnh đó, Tô Mộc không hề hiếm lạ.

Anh chỉ muốn qua đó xem, trong khoảng thời gian anh rời đi, rốt cuộc là kẻ nào đứng sau giở trò với Cửu Môn.

Chương 411

Thậm chí không tiếc vi phạm quy tắc mà anh đã đặt ra với những người cấp trên.

Những người đã ký hợp đồng với anh trước đây, đối với việc này cũng không có bất kỳ phản ứng nào, anh muốn xem, tất cả chuyện này rốt cuộc là thế nào.

Rốt cuộc là loại người nào, có thể chà đạp lên quy tắc anh đã đặt ra.

"Tô gia, ô của ngài…" A Ninh vừa mới phản ứng lại, nhưng khi cúi đầu xuống, chiếc ô đen trong tay đã biến mất không thấy.

Điều cô không biết là, chiếc ô này không phải là vật phàm, cũng không phải cô cầm trong tay thì Tô Mộc phải đích thân đòi lại.

Tô Mộc đi rồi, chiếc ô đen tự nhiên treo sau lưng Tô Mộc.

Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác không phải bị người khác bắt đi, mà là bị mang đi cùng với những cỗ quan tài phong ấn họ.

Sống quá lâu là một chuyện rất nhàm chán.

Khi Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và họ phát hiện ra điều này, sự tôn kính đối với Tô Mộc lại tăng thêm vài phần.

Họ đều là những người đã sống trọn một thế kỷ, tận mắt chứng kiến sự thay đổi của thời đại, tiễn đưa những người bạn, người thân năm xưa ra đi, người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh, dần dần, nảy sinh ý định lánh đời.

Trương Khải Sơn cả đời cầu mong, chỉ vì để dòng thứ của mình mạnh hơn, mạnh hơn những kẻ năm xưa khinh thường người nhà họ

Trương, để người trong gia tộc phải ngước nhìn đứa con sinh ra từ dòng thứ này.

Sau này ông đã làm được, đối với những chuyện khác liền cảm thấy vô vị.

Những thân binh Trương gia theo ông năm đó, từng người một đều công thành danh toại, thành gia lập nghiệp, già đi rồi chết đi.

Tự cảm thấy đối với quyền lực thế gian không còn hứng thú gì nữa.

Nhị Nguyệt Hồng thì tận mắt chứng kiến những đào kép trong gánh hát từng người một phất lên, rồi theo sự thay đổi của thời đại, hí khúc trong gánh hát bắt đầu trở thành khúc nhạc hoàng hôn, các đào kép trở thành tội dân, đối với người đời bắt đầu thất vọng, một ngày nọ cùng Nha Đầu lựa chọn tiến vào quan tài ngủ say, một giấc ngủ say không bao giờ kết thúc.

Bán Tiệt Lý, người trước đây quyết tuyệt nhất, thủ đoạn tàn độc nhất, sau khi kết hôn sinh con, bị vấn đề con cháu làm phiền, trải qua một đoạn tranh chấp gia đình, là người đầu tiên lựa chọn ngủ say, ông trước đây vạn lần không ngờ, người tàn độc như ông, lại vì vấn đề con dâu cháu dâu mà vò đầu bứt tai, mặt đỏ tai hồng, sẽ vì cháu trai giận dỗi mà hủy hoại bản thân rồi thất thần rơi lệ.

Ngô Lão Cẩu nhìn Ngô gia dần dần lớn mạnh, con cháu đầy đàn, cũng lựa chọn sớm đi đến bên cạnh mộ người vợ đã mất ngủ say.

Không bị những người đó mang đi, chỉ còn lại các lão tổ tông của 'Hạ Tam Môn'.

Hoắc gia Hoắc Tiên Cô vẫn tiếp tục quản lý Hoắc gia.

Tề Thiết Chủy vân du bốn phương, ngay cả Tô Mộc thỉnh thoảng muốn liên lạc cũng không liên lạc được.

Giải Cửu sớm đã cắt đứt liên lạc với Cửu Môn, chỉ khi Tô Mộc có nhu cầu mới xuất hiện, bây giờ cũng rất khó tìm thấy tung tích.

Hải Thành.

Trên bãi biển Ánh Trăng, từng nhóm người đang lên thuyền.

Những người này ăn mặc không giống nhau, người quản lý thuyền bè, cũng không mặc trang phục của đơn vị chính quy nào, trông ngược lại giống như những ngư dân sắp ra khơi đánh cá.

Thực ra, những người này đều là những tinh anh đổ đấu được một đại gia tộc chiêu mộ từ khắp nơi.

Đều là để chuẩn bị sớm cho chuyến đi đảo tiên ở hải ngoại lần này.

Lần này lên thuyền có những đệ tử của một số dòng dõi đổ đấu còn tồn tại, cũng có những nhà nghiên cứu bàng môn tà đạo sau thời đại mới, càng có học viên và chuyên gia từ các khoa khảo cổ của các trường đại học lớn.

Do số lượng người được chiêu mộ quá đông, cũng quá lộn xộn, nên mới có tiếng chuông cảnh báo diễn tập ở Hải Thành.

Để tránh những người qua đường khác phát hiện chuyến đi biển lần này, đồng thời cũng tránh những người không liên quan trà trộn vào, đi nhầm vào chuyến đi hải ngoại lần này.

Nhưng người sắp xếp hành động đổ đấu ra khơi lần này tuyệt đối không ngờ, trong đội ngũ ra khơi lần này, đã trà trộn vào mấy người không liên quan.

Sau khi Tô Mộc đến, vẻ mặt tự nhiên lên thuyền, không ai phát hiện.

Tô Mộc lên thuyền một lát.

A Ninh, vẻ mặt anh tư hiên ngang, một mình cũng trà trộn vào đội ngũ.

Cô không chọn đi cùng Tô Mộc, nên trong lòng cô, đây không phải là cãi lại mệnh lệnh của Tô Mộc.

Mà Hoắc Tú Tú, không đợi được tin tức của Tô Mộc và A Ninh, tự nhiên đoán được hai người họ đã hành động, nên cũng mang theo một số người của Hoắc gia cùng lên thuyền.

Khi nhóm người cuối cùng lên thuyền, mấy con thuyền không có bất kỳ dấu hiệu bắt mắt nào liền thu dây neo, bắt đầu giương buồm, chuẩn bị khởi hành.

Chuyến đi của Hoắc Tú Tú lần này không phải vì cái gọi là sự đoàn kết của Cửu Môn, mà là vì cô ta si mê Tô Mộc.

Nếu những người thuộc thế hệ Cửu Môn cũ ở đây, họ sẽ nhận ra phụ nữ nhà họ Hoắc thực chất đều có cùng một tính cách.

Hồi trước, khi Trương Khải Sơn còn chưa từ Đông Bắc xuống Trường Sa, người đứng đầu Cửu Môn là Hoắc gia, Hoắc gia nắm quyền kiểm soát cả một vùng trời Trường Sa.

Sau này vì Trương Khải Sơn có thân phận quan phòng thủ Trường Sa, nên Hoắc gia phải chia bớt thế lực địa bàn trong tay ra, từ đó thành lập Cửu Môn.

Bao nhiêu năm qua, Hoắc gia vẫn luôn muốn trở lại vị trí lão đại Cửu Môn như xưa.

Hoắc Tú Tú biết rằng người duy nhất có thể giúp cô ta hoàn thành tâm nguyện này chính là Tô Mộc.

Vì vậy, bất cứ khi nào Tô Mộc cần, cô ta đều sẽ xuất hiện.Sau khi trải qua sự kiện trộm mộ lớn nhất lịch sử, Cửu Môn dần dần "tẩy trắng", các gia tộc lớn đều bắt đầu kinh doanh các ngành nghề chính

quy.

Hoắc Tú Tú tuy từ nhỏ đã luyện Đồng Tử Công tổ truyền của Hoắc gia, nhưng cảnh tượng trước mắt này cô ta cũng ít khi thấy.

Trong tầm mắt, con thuyền lớn bắt đầu hướng về phía biển xanh thẳm không thấy đáy, nhìn vào chỉ thấy một vùng biển mênh mông bất tận, không có bất kỳ hòn đảo nào nhô lên.Rời xa đất liền, cơ thể lập tức xuất hiện đủ loại cảm giác khó chịu.

Hoắc Tú Tú sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn cắn chặt răng, uống thuốc chống say sóng, đôi mắt đẹp kiên định và rực cháy.

Việc Hoắc Tú Tú và A Ninh lên thuyền, Tô Mộc không hề hay biết.

Anh đã trà trộn vào một đội trộm mộ không rõ danh tính.

Mặc dù trên thuyền đủ loại người, nhưng cách ăn mặc như Tô Mộc vẫn khá hiếm thấy.Thấy Tô Mộc mái tóc dài bay phấp phới, dáng vẻ như người cổ đại, một gã thanh niên bên cạnh cười khẩy: "Anh bạn, thuộc phái nào vậy?

Chúng tôi là hậu duệ Bàn Sơn đạo nhân, nhưng cũng không có cái khí chất đạo nhân nồng đậm như anh, ha ha ha." Tô Mộc liếc mắt, không để ý. "Một mình à?

Lần hành động này của chúng tôi đều đã ký giấy sống chết, ký hợp đồng bảo mật rồi đấy, cậu mà có chuyện gì thì không ai lo đâu, hay trong nhà chỉ có mỗi cậu thôi?" Đồng bọn của gã thanh niên và những người khác nhìn nhau, rồi lại cười.Tô Mộc thu lại ánh mắt ngước nhìn trăng, cau mày: "Hôm nay là mười bốn tháng Bảy à?" Giọng Tô Mộc có chút ngạc nhiên, vì đã rời xa thế tục mấy năm rồi, khiến anh không rõ bây giờ là năm nào, ngày nào. "Mười bốn tháng Bảy thì sao?

Chương 412

Mới ra biển đã nhớ nhà rồi à?

Lần này không có mười ngày nửa tháng thì chắc không về được đâu, tiểu huynh đệ, trông cậu còn trẻ, bây giờ cũng chưa xa đất liền lắm, hay cậu nhảy xuống biển bơi về đi, yên tâm, chúng tôi sẽ không nói ra đâu." Mấy người bên cạnh thấy Tô Mộc ăn mặc cổ quái, trông có vẻ hơi thần kinh, hiển nhiên đã coi Tô Mộc như trò cười.Tô Mộc vẫn không để ý đối phương, chỉ cảm thấy cái ô đen sau lưng rung động, sau đó tìm một góc thoải mái ngồi xuống.

Anh cũng ít khi ra biển, những chuyện trên biển anh cũng ít khi trải qua.Trên boong tàu, một số người đã lấy cần câu cá từ trong ba lô ra, bắt đầu câu cá dọc bờ biển.

Những người này đều là kẻ khổ mệnh, bất cứ lúc nào cũng không bỏ qua cơ hội kiếm tiền.

Tương tự, một số người trong số họ cũng ít khi ra biển, lần này nói là phải ra biển hành động, vì thế đã chuẩn bị một số thứ khác.

Nếu không phải trên thuyền đã trang bị thiết bị che chắn tín hiệu, có lẽ một số người trong số họ còn có thể lấy điện thoại ra chơi PK hay gì đó.

Dù sao thì thời đại đã khác, trình độ của các nghệ nhân trong mọi ngành nghề cũng không đồng đều.Tô Mộc lắc đầu.

Tiết Trung Nguyên bây giờ cũng ít ai còn nhớ đến nhỉ?

Rằm tháng Bảy, là ngày sinh của Địa Quan Đại Đế Trung Nguyên của Tam Quan Đại Đế, 'Thiên Quan ban phúc, Địa Quan xá tội, Thủy Quan giải ách'.

Trong Đạo giáo là ngày sinh của Địa Quan, trong Phật giáo là lễ Vu Lan Bồn Hội, dù xét từ phương diện nào đi nữa, tối nay cũng không phải là một ngày cát lợi.

Chắc những người tổ chức hành động này cũng không ngờ, lại chọn một ngày 'tốt' đến thế. "Nếu Tề Bát gia ở đây, chắc chắn có đánh chết cũng không chịu ra khỏi nhà." Tô Mộc khóe môi khẽ nhếch.Ngay khi Tô Mộc vừa nghĩ đến Tề Thiết Chủy, anh thấy có người đã bắt đầu đề phòng những chuyện có thể gặp phải tối nay, lấy ra một số đồ vật đặt bên cạnh mình.

Những thứ linh tinh này không giống nhau, có người cầm tượng Phật, có người cầm phất trần, có người lại đặt quan tài đinh bên cạnh, có người thì dùng bùa chú.

Một lát sau, theo một trận cuồng phong đột ngột nổi lên, sương mù vô biên từ mặt biển không xa dần dần tiến về phía con thuyền mà mọi người đang ở.

Trong màn sương, truyền đến tiếng 'ca ca ca', dường như có vật khổng lồ nào đó ẩn giấu bên trong."Tất cả mọi người nhắm mắt lại đi, thuyền ma xuất hiện rồi, chết người đó!" Trên boong tàu, một ngư dân sắc mặt đột biến, lớn tiếng hô về phía xung quanh. "Đã thời đại nào rồi mà còn có người tin cái loại này, cái gì mà thuyền ma chẳng qua chỉ là một loại hiệu ứng nào đó thôi, giống như cầu vồng vậy, biết chút kiến thức thường thức đi!" Có người phản bác. "Thuyền ma à?

Nhanh đưa điện thoại cho tôi, dù không gửi đi được, nhưng chụp lại rồi đăng lên mạng cũng có thể nổi tiếng đấy, ha ha ha!" "Sương mù kỳ quái quá, là hiệu ứng từ trường à?" "Gia chủ, thuốc giải độc." "..." Khi sương mù lớn đến gần, phản ứng của mọi người trên thuyền không đồng nhất.

Nhưng nhiều người đã bắt đầu nhận ra, sau khi sương mù xuất hiện, những nhân viên quản lý thuyền trước đó đã biến mất, tất cả đều đã co rúm vào khoang thuyền.Có người cũng muốn chen vào khoang thuyền, nhưng lại bị đẩy ra.

Rất hiển nhiên, màn sương lớn này có lẽ cũng là thử thách đầu tiên mà những người tổ chức họ đến đây đặt ra, nếu ngay cả thử thách này cũng không vượt qua được, thì một số người có lẽ sẽ phải bị đưa trở lại đất liền.

Cuồng phong thổi sương mù nhanh chóng về phía con thuyền mọi người đang ở, một lát sau, tầm nhìn của mọi người chỉ còn khoảng một hai mét xung quanh.

Sương mù mang theo mùi tanh nhẹ của biển, có người lấy đèn pin mạnh ra, chiếu về phía màn sương.Sau đó, từng con thuyền cổ quái trôi trên mặt sông, mép thuyền phủ đầy rêu và rong biển, xuất hiện trong màn sương, đồng thời, còn có những người đang cầm bánh lái, mặt không biểu cảm, ánh mắt trống rỗng vô hồn. "Này!

Anh em!

Mấy người thật sự là quỷ à?

Mấy người từ địa ngục hay địa phủ đến vậy?

Thế giới này thật sự có thần tiên quỷ ma sao?

Hay là thiên sứ, Minh Vương?" Người gan dạ thì vẫn rất nhiều, có người bắt đầu la hét như vậy, hướng về phía những con thuyền ma.Hỏng rồi.

A Ninh vốn đã nhắm mắt, chuẩn bị không để ý đến con thuyền ma đó, cứ thế bình an đi qua là được.

Hoắc Tú Tú cũng đã uống viên thuốc giải độc, nhắm mắt lại, không muốn để ý đến những điều quỷ dị này.

Tô Mộc thì thở dài.

Những u hồn này chỉ muốn lợi dụng thiên cơ mờ mịt hôm nay, để nhìn người và cảnh quê hương.

Nhưng nếu quấy rầy bọn họ, bọn họ sẽ đeo bám những người trên thuyền.Trong một thoáng, bên cạnh những người đã lấy ra vật trừ tà, bùa vàng cháy lên ngọn lửa xanh u ám, tượng Phật vỡ vụn, đinh quan tài rung động rồi rụng mất lớp vỏ đen kịt.

Biển cả bao la vạn dặm.

Những ngư dân thường xuyên ra biển đều biết, dù là trong thời kỳ phong kiến cổ đại, hay thời hiện đại khoa học phát triển nhanh chóng, ngư dân ra biển mỗi lần ra khơi đều không có khả năng an toàn trở về một trăm phần trăm.

Vì trên biển có quá nhiều yếu tố bất định và biến đổi, làm sao tránh khỏi sai sót khi làm việc liên tục.Thuyền ma đến đột ngột, khi sương mù dâng lên, nó đã xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ngay khi mọi người đang hiếu kỳ về kỳ quan này, có người gan dạ đã la hét về phía thuyền ma.

Tiếng la hét vừa vang lên, những bóng ma trên thuyền ma đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía con thuyền của những người này, sau đó lại biến mất. "Dưới chân có thuyền chìm, xem ra còn mấy chiếc nữa, không biết bên trong có giấu kho báu gì không." Sau khi con thuyền đi được khoảng sáu giờ trên biển, cùng với sự xuất hiện của thuyền ma, có người đoán rằng dưới đáy biển có những con thuyền bị chìm không biết từ năm tháng nào.Vì hầu hết những nơi xuất hiện bóng ma đều là nơi chôn cất của chúng.

Bọn họ đều là người trong nghề, rất dễ dàng suy đoán ra.

Rầm một tiếng!

Ngay sau đó, con thuyền của Tô Mộc truyền đến một trận rung lắc dữ dội, sau đó tốc độ di chuyển bắt đầu chậm lại. "Chân vịt thuyền chắc bị thứ gì đó kẹt rồi." Từ trong khoang lái, truyền đến tiếng hô của thuyền trưởng.Cùng lúc đó, trên radar của thuyền, phát hiện dưới mặt biển bắt đầu xuất hiện những điểm đỏ giống hình người, dấu vết của sinh vật đang di chuyển.

Nguyên nhân chân vịt thuyền bị kẹt ban nãy, dường như cũng liên quan đến những sinh vật hình người đột nhiên xuất hiện này. "Không lẽ là oan hồn trên những con thuyền ma ban nãy?

Chẳng lẽ bọn chúng muốn kéo chúng ta chôn cùng sao?" Có người trên thuyền kinh ngạc đoán.Vì chân vịt thuyền bị kẹt, con thuyền tạm thời mất đi động lực.

Mặc cho động cơ trên thuyền quay thế nào, cũng không thể kéo chân vịt dưới thuyền. "Làm sao bây giờ?

Những con thuyền khác hình như cũng dừng lại rồi." Có người nhìn thấy những con thuyền bên cạnh cũng xuất hiện cảm giác rung lắc đột ngột như họ vừa trải qua, rồi nhanh chóng dừng lại.

Rầm rầm rầm!

Ngay khi sự chú ý của mọi người đều đặt trên mặt biển và bản thân con thuyền, trên cao đột nhiên truyền đến một tiếng sấm rền vang chói tai.Sắc đêm dưới mây đen bao phủ, không biết từ lúc nào đã bắt đầu rơi những hạt mưa nhỏ.

Khi ra biển, điều kỵ nhất chính là gặp bão và mưa.

Việc thuyền ma vừa xuất hiện đã khiến một số người nảy sinh ý nghĩ sợ hãi, lúc này sóng gió thổi tới không ngừng, tiếng sấm rền vang, càng làm cho bầu không khí khủng bố trở nên mãnh liệt hơn.

Chương 413

Đông đông đông ~ Trong tiếng ồn ào, có người nghe thấy tiếng gõ đập không rõ từ dưới đáy thuyền truyền đến.

Giống như có người đang gõ cửa, tần suất rất ổn định, một cái rồi một cái."Có thứ gì đó đang va vào đáy thuyền, trên thuyền có ngư lôi hay thứ gì không?

Ném xuống xem thử đi?" Có người nhắc nhở. "Nói gì vậy?

Ném ngư lôi nổ đáy thuyền à?

Sợ là không muốn mọi người cùng chết trên thuyền này, trên thuyền có cao thủ bơi lội nào không?

Xuống nước xem thử?" Có người lại đưa ra phương án khác. "Nước tối thế này, dưới nước chắc chắn sâu không thấy đáy, ai dám mạo hiểm xuống nước chứ?

Chẳng phải tìm chết sao." "Trời mưa bão, chân vịt thuyền lại bị kẹt, làm sao bây giờ?

Kêu cứu viện đi?

Một lát nữa sóng lớn nổi lên, sẽ làm chìm thuyền mất!" "Đúng đúng đúng, kêu cứu viện đi!" "..."Rầm!

Mọi người trên boong tàu đang bàn tán xôn xao, cửa khoang thuyền cuối cùng cũng được mở ra, sau đó một đội ngũ mặc quân phục rằn ri thống nhất xuất hiện.

Những người trong khoang thuyền không còn che giấu nữa, lấy ra vũ khí nóng mang theo bên mình, chĩa nòng súng vào những người mà họ đã mời đến.

Rầm!

Sau đó, giáo móc, bình dưỡng khí và các vật dụng khác bị ném xuống trước mặt Tô Mộc và những người khác, xem ra, những người này muốn Tô Mộc và những người khác xuống nước xem xét tình hình.

Còn việc kêu cứu viện, có lẽ những người đứng sau kiểm soát hành động của mọi người trên thuyền không muốn kết thúc hành động nhanh như vậy."Mấy người bên kia, mang theo trang bị xuống xem thứ gì đã kẹt chân vịt thuyền đi, chúng tôi sẽ thả thuyền nhỏ xuống, vất vả cho mọi người." Đứng ở vị trí giữa đội ngũ mặc quân phục rằn ri, một người đàn ông trung niên cao lớn vạm vỡ tùy tiện chỉ tay, ra lệnh. "Không phải, anh ơi, nhiều người thế này không gọi, lại gọi mấy người chúng tôi làm gì?

Chúng tôi đều từ miền Nam đến, căn bản không biết bơi!

Hay là mấy anh hỏi người khác biết bơi đi." Mấy người bị chỉ vào run rẩy, ra sức lắc đầu.Nhìn những vệ sĩ mặc quân phục rằn ri, tay cầm AK, những người khác đồng loạt lùi lại một bước, sợ mình trở thành kẻ chết thay. "Tô gia..." Vốn dĩ đám đông hỗn loạn, A Ninh không thể nhìn rõ bóng dáng Tô Mộc, nhưng sau khi những người xung quanh lùi lại một bước, cô ta nhìn thấy người đàn ông có dáng vẻ độc đáo nhất đang ngồi ở góc, sau đó nhanh chóng đi tới. "Hả?" Người đàn ông trung niên khóe miệng co giật, nhìn mấy người vừa từ chối ông ta.Đoàng đoàng đoàng!

Tiếng súng vang lên, máu bắn tung tóe. "Sao lại giết người bừa bãi thế!" "Còn vương pháp nữa không!

Còn luật pháp nữa không!" "Hỏng rồi!

Vụ này lớn chuyện rồi..." "Tôi đã biết lần ra biển này chắc chắn không đơn giản, quả nhiên có chuyện xảy ra..." "..."Ra biển, tín hiệu bị

che chắn, khi đến thành phố biển còn cách ly tin tức họ lên thuyền với bên ngoài, lúc này họ như những con cừu đợi làm thịt, mặc người xẻ thịt.

Dù sao thì ra biển mà, có người chết là chuyện bình thường, mỗi năm đều có rất nhiều người chết trên biển, thi thể không về được.

A Ninh đi đến bên cạnh Tô Mộc, có vẻ hơi ngại ngùng.

Tô Mộc ngẩng mắt nhìn cô ta, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Đoạn đường họ đang đi này, cô có thấy hơi quen không."A Ninh đi theo bên Tô Mộc, vẫn luôn là vai trò thị nữ, giúp Tô Mộc giải quyết những chuyện vặt vãnh và phiền phức.

A Ninh nghĩ nghĩ, cau mày nói: "Chỗ này hình như là phạm vi ngôi mộ dưới đáy biển lần trước chúng ta xuống, nếu mộ dưới đáy biển có chuyện, thì những thứ như thủy hầu tử và cấm bà bên trong, chắc cũng đã xuất hiện trong vùng biển này rồi." Đây cũng là kết quả mà Tô Mộc đã đoán.

Uông Tàng Hải xây dựng ngôi mộ dưới đáy biển đó, năm xưa không biết từ đâu phát hiện ra thủy hầu tử rồi nhốt chúng vào đó, dùng làm thú canh mộ, hơn nữa còn ép một người sống luyện thành cấm bà.Mộ của Uông Tàng Hải lúc đầu không hề bị phá hoại, sau khi Tô Mộc, Ngô Tà và những người khác ra khỏi mộ Uông Tàng Hải, cũng không còn để ý đến nữa.

Nếu những người khác không biết về mộ dưới đáy biển của Uông Tàng Hải đã đi vào, vô tình phá hoại môi trường trong mộ, rất có thể những thủy hầu tử và cấm bà đó đã chạy thoát ra ngoài, tung hoành ngang ngược trong biển.Sóng biển không ngừng vỗ vào con thuyền, biển cả mênh mông bất tận mang đến cho người ta một cảm giác nuốt chửng vạn vật.

Những kẻ chuyên trộm mộ này, thừa kế từ các thế gia trộm mộ,

phần lớn làm việc trên đất liền, lục địa, làm gì có chuyện từng ra biển lớn.

Chỉ bằng những con sóng lớn do cuồng phong nổi lên, đã khiến hơn một nửa số người sợ đến đờ đẫn.

Huống chi, dưới đáy thuyền dường như còn có thứ quỷ quái gì đó đang va đập.Mây đen bao phủ đỉnh đầu, tia chớp lượn quanh.

Số ít ánh sáng, theo sự rung lắc của con thuyền, cũng bắt đầu nhấp nháy.

Sâu trong lòng biển thường có những sinh vật khổng lồ dưới biển sâu bị ánh đèn thuyền thu hút, vì vậy những con thuyền ra biển đều chỉ trang bị đèn chiếu sáng mạnh vừa đủ để chiếu vài mét mặt biển bên ngoài thuyền.

Khi những kẻ đứng sau mời mọi người đến đây lộ diện chân tướng, mọi người trên thuyền đã không còn cách nào."Chúng ta nhiều người thế này, chẳng lẽ lại sợ bọn họ sao!" "Bọn họ không thể nào để chúng ta chết hết ở đây được, bọn họ chỉ đang hù dọa người, muốn đánh từng người một!

Mọi người đoàn kết lại, đừng sợ bọn họ!" "..." Vẫn có những kẻ vô tri muốn dựa vào một bầu nhiệt huyết, phản kháng lại đội ngũ cầm súng đông đúc kia.

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!

Đạn bay như mưa không cần tiền, bắn vào người những kẻ vừa còn muốn hô hào người khác phản kháng, những người khác mặt xám như tro.Mười năm sau, họ chưa từng chịu đựng sự sỉ nhục như vậy.

Nhưng ngay lập tức nghĩ đến những cảnh giết chóc, tra tấn đau khổ từng thấy trên mạng, thế là mọi người đều cúi đầu xuống.

Thời kỳ thái bình thịnh thế, chỉ tồn tại ở những nơi họ có thể nhìn

thấy, ở vùng đất liền mà họ từng sinh sống.

Ra biển, đến những nơi người khác không thấy, thế giới hiện tại vẫn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, quyền sinh sát vẫn nằm trong tay những kẻ cao cao tại thượng này.Ngay sau đó, những người mặc quân phục rằn ri hạ những chiếc thuyền nhỏ từ thuyền lớn xuống, thả xuống mặt biển.

Những người bất đắc dĩ bị ép buộc, bắt đầu lần lượt nhảy xuống thuyền lớn, đi xuống dưới mặt biển để kiểm tra thứ đang kẹt chân vịt thuyền.

Rời khỏi con thuyền ồn ào, gió lạnh vô biên thổi nỗi sợ hãi vào lòng mọi người.

Ọe.

Có người vì quá sợ hãi, không nhịn được nôn thốc nôn tháo bên mạn thuyền.

Hoàn toàn mất đi thân thủ nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt như trước.Tô Mộc và A Ninh không nằm trong số những người xuống thuyền, nên vẫn ở lại góc cũ.

Tô Mộc vỗ vỗ tay, đứng dậy.

A Ninh cúi đầu, đứng đợi bên cạnh.

Tô Mộc nhìn đội ngũ cầm súng xếp hàng chỉnh tề, khoảng hơn hai mươi người, rồi đi tới. "Chín con thuyền ra biển, mỗi thuyền chắc chắn có hậu nhân của các Cửu Môn, vừa nãy tôi đi xem xét tình hình một chút, thuyền chúng ta hình như có người nhà họ Tề ở trong đó." A Ninh vừa biến mất một lát, sau khi trở lại, đã mang tin tức đó cho Tô Mộc.Tô Mộc nhìn về phía cửa lớn lối vào khoang thuyền.

Ở lối vào có treo một chiếc gương Bát Quái, nghe nói cách Tề gia dùng để cảnh báo người nhà chính là thủ đoạn tương tự.

Chương 414

Năm đó chuyến tàu hỏa chở người chết đột ngột đi vào thành Trường Sa, chính là do người Tề gia ra tay.

Chỉ là điều khiến Tô Mộc bất ngờ là hậu nhân của Tề Bát gia, sao cũng bị bắt rồi.

Do thông tin liên lạc phát triển, tin tức có thể truyền đến ngàn dặm xa xôi trong một giây, nên sau khi đến thời đại mới, Tô Mộc ra tay cũng trở nên cẩn trọng hơn.Nếu trên mấy con thuyền này thật sự có hậu nhân của Cửu Môn, thì nếu anh ra tay trên con thuyền này, những con thuyền khác sẽ nhận được tín hiệu.

Khéo léo, những hậu nhân Cửu Môn khác trên thuyền cũng sẽ ra tay.

Tô Mộc tạm thời cũng chưa thể lộ diện.

Vì những người biết anh đều biết, nếu anh ở đây, vậy thì nhất định sẽ có một trận đồ sát.

Bọn họ không sợ Cửu Môn.

Không sợ cảnh cáo từ cấp trên.

Không sợ có bao nhiêu người vô tội phải chết.

Nhưng bọn họ sợ Tô Mộc.Con thuyền không ngừng lắc lư, những người đứng trên boong đều đang giữ vững tư thế đứng, chỉ có dáng người Tô Mộc trông nhẹ bỗng, nhưng lại đứng rất vững.

Sau khi anh đứng dậy, rất nhiều người xung quanh đều nhìn về phía anh.

Trên boong tàu có đủ loại những kẻ chuyên trộm mộ với nhiều

kiểu ăn mặc, nhưng không có ai giống Tô Mộc.

Hơn nữa cũng không có nhân viên nào mang theo 'phụ nữ' của mình lên thuyền.

Cặp nam nữ này, thật sự rất thu hút ánh nhìn.Rầm!

Loảng xoảng!

Trên không một con thuyền không xa đột nhiên bay lên một chiếc đèn chiếu sáng chói mắt. "Xảy ra chuyện rồi!" Mấy người trong khoang thuyền nhìn nhau, sắc mặt biến đổi.

Đèn chiếu sáng là tín hiệu liên lạc khẩn cấp của bọn họ, đèn chiếu sáng bay lên, có nghĩa là bọn họ đã mất quyền kiểm soát con thuyền đó, cũng có nghĩa là bọn họ đã gặp chuyện.

Chín con thuyền này hướng về phía biển cả, đều có đóng quân một số chiến sĩ giàu kinh nghiệm tác chiến.

Nhưng dù vậy, điều bất ngờ mà họ lo lắng nhất vẫn xảy ra.Bị trói trên ghế, mặt mày sạch sẽ, hai mắt trong veo, dù toàn thân bị trói buộc, người đàn ông đang bị người khác khống chế vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: "Tôi đã sớm nói với mấy người rồi, tôi đã tính ra chuyến đi này của mấy người chắc chắn sẽ gặp bất trắc, nếu mấy người không ra biển, mấy người còn có thể sống yên ổn đến tám chín mươi tuổi." "Câm cái mồm thối của mày lại!" Người bên cạnh rút súng đeo ở eo ra, chĩa vào trán cậu bé.Khóe môi cậu bé khẽ nhếch: "Tôi cũng đã tính một quẻ cho mình, tôi tuy sẽ chết, nhưng không phải chết ở nơi này." "Mày nghĩ chúng tao tin lời mày bói, hay tin khẩu súng trong tay tao?" Người đàn ông kéo chốt an toàn, làm động tác như muốn một phát bắn chết cậu bé khí định thần nhàn này.

Cậu bé nhắm mắt lại, dáng vẻ tùy tiện nhún vai.

Người đàn ông khác bên cạnh vội vàng giữ cánh tay đồng bọn:

"Nếu có chuyện, giết chết nó thì được, nhưng nếu nó chết rồi, chúng ta còn sống..." Người đàn ông lắc đầu, rất hiển nhiên phía sau bọn họ còn có người quản lý, cũng khiến họ cảm thấy sợ hãi.Cậu bé nhắm mắt lại tiếp tục nói: "Mấy người cũng thật lợi hại, lại có thể điều tra ba đời tổ tông của tôi, rồi tìm ra tôi, rõ ràng mấy đời nhà tôi đều không làm chuyện gì trái pháp luật, nhưng mấy người vẫn bắt tôi đến đây, quả nhiên, số phận phải chịu vẫn không tránh được." Cậu bé họ Tề, là Tề trong Tề Thiết Chủy.

Cậu ta cùng mạch với Tề Thiết Chủy, chỉ là năm đó nhà Tề Thiết Chủy chọn ở lại Trường Sa, còn những người khác của Tề gia thì không ở lại.

Một là bọn họ biết Trường Sa là nơi thị phi, ở lại sẽ gây ra nhiều tai họa.

Hai là để giữ lại huyết mạch cho Tề gia.Vận mệnh của Tề gia thế hệ đó xuất hiện biến số, họ không còn là những tướng sĩ hành sự thay trời nữa, mà bị cuốn vào một sự kiện nào đó.

Mấy vị tiên tổ Tề gia, để giúp Tề gia thoát khỏi vận mệnh lúc bấy giờ, đã đi khắp Nam Bắc tìm cách.

Năm đó trên chuyến tàu hỏa chở người chết đột ngột đi vào thành Trường Sa, có một thi thể của một vị tiên tổ Tề gia.

Lần đó lẽ ra người phải chết là Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn, nhưng ông ta đã dùng mạng mình, thay Tề Thiết Chủy đỡ một tai họa, đồng thời cũng nhắc nhở Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn lúc đó còn chưa biết gì, rằng vận mệnh đã đến.Tề Thiết Chủy dùng một mạng của ông ta để đỡ tai họa, nhưng không thể ngăn cản, con cháu sau này vẫn bị sự kiện đó ràng buộc, không được thiện chung.

Nhưng huyết mạch khác của Tề gia, lại được bảo tồn.

Hy sinh một nhánh của Tề Thiết Chủy, cứu lấy huyết mạch khác của Tề gia.

Nhưng điều mà người Tề gia không ngờ là, sau khi thời đại mới đến, có người lại thông qua thông tin đăng ký thân phận và các tin tức khác, tìm ra huyết mạch Tề gia của họ ở nơi khác, và âm thầm quan sát giám sát, khi cần dùng đến, lập tức bắt giữ."Trên con thuyền gặp chuyện đó, là hậu nhân của nhà nào vậy?" "Hình như là Ngô gia..." "..." Mấy người nhìn Tề Khinh Vũ đã nhắm mắt, vẻ mặt phức tạp.

Lúc đầu khi nói muốn bắt hậu nhân Cửu Môn, Ngô gia vẫn luôn là nơi khiến họ khó khăn.

Các gia tộc khác đã suy tàn, bắt thì cứ bắt, nhưng Ngô gia thì không giống.

Ngô gia không có huyết mạch nào khác, ngoài Ngô Tà thì không có con cháu nào khác, nhưng cố tình Ngô Tà người này lại quá tà môn.Hoắc gia cũng không bị động đến, Hoắc gia sau khi biết có người muốn ra tay, thì đã trốn đi.

Tình hình bên Giải gia thì hơi phức tạp, cũng không ra tay. "Cửu Môn Ngô gia, ha ha ha, mấy người cũng dám." Tề Khinh Vũ lắc đầu cười một tiếng.

Tề gia không có ra người nổi tiếng nào.

Thông thường, những người như họ, tính toán tận thiên cơ thì tuổi thọ cũng không dài, vì vậy khi họ còn sống, họ luôn để lại gì đó cho hậu nhân.

Còn huyết mạch kế tục mà Tề Thiết Chủy để lại cho Tề gia chính là Ngô gia.Thông thường, những người tinh thông kỳ môn toán thuật, đều sẽ không đi bói toán vận mệnh của mình.

Nhưng chính vì họ tinh thông kỳ môn toán thuật, nên khi trong

cuộc sống hàng ngày xuất hiện một số chuyện vặt vãnh, họ theo tiềm thức có thể nhìn ra, có lẽ có đại nạn sắp đến.

Thế là sau khi bàn bạc đi bàn bạc lại, thế hệ Tề gia đó đã liều mình bói toán tiền đồ cho Tề gia một lần.

Sau đó họ biết được Tề gia vốn dĩ nên bị đoạn tuyệt vào thế hệ Lão Cửu Môn đó, phương pháp cứu giải duy nhất, cách phá giải, chính là Ngô gia, đồng thời cũng thuộc Cửu Môn lúc bấy giờ.Nhưng sau khi thoát được một kiếp nạn lúc bấy giờ, Tề gia cũng triệt để chia gia.

Chỉ là điều mà con cháu huyết mạch khác của Tề gia không ngờ tới là, có người đã đặt ánh mắt lên người Tề gia từ lúc đó.

Cho đến bây giờ, khi cần đến họ, liền có thể lần theo manh mối mà tìm ra.

Tề Khinh Vũ giống như tổ tiên, cũng tinh thông kỳ môn toán thuật, biết thiên mệnh, hiểu thị phi.

Vì vậy khi bị bắt, trên mặt cậu ta chưa từng xuất hiện vẻ sợ hãi hoảng loạn, hay bối rối trước điều chưa biết.Vẫn bình thản như thường, khóe môi treo một nụ cười khinh miệt.

Đối mặt với sự đe dọa tử vong, Tề Khinh Vũ chưa từng có chút sợ hãi.

Tề Khinh Vũ lúc này mới khoảng hai mươi tuổi, là con cháu đời thứ tư của Tề gia sau Lão Cửu Môn.

Bốp!

Người đàn ông bên cạnh tát một cái vào mặt Tề Khinh Vũ, sau đó cười nham hiểm nói: "Mặc dù không thể giết mày, nhưng hành hạ mày thì không ai quản, mày là cái thá gì?

Trước mặt bọn tao mà còn kiêu ngạo thế sao?"Nụ cười trên mặt Tề Khinh Vũ không biến mất, chỉ là cái tát này khiến khuôn mặt trắng nõn của cậu ta lập tức sưng lên, đỏ ửng một mảng, trông rất đau.

Tề gia rất ít có huyết mạch thể trạng cường tráng, mỗi con cháu đều có làn da hơi tái nhợt, trông không được khỏe mạnh.

Cậu ta thử giãy giụa một chút, nhưng lại không thể lay chuyển sợi dây đang trói mình chút nào.

Chương 415

"Năm đó nếu không phải có Trương Khải Sơn che chở Tề gia chúng mày, thì đã sớm thanh toán nhà chúng mày rồi, sau khi Trương Khải Sơn sụp đổ, Cửu Môn chúng mày còn là cái thá gì?" Người đàn ông lạnh lùng cười nói.Rầm rầm rầm ~ Con thuyền rung lắc dữ dội, toàn bộ thân thuyền xuất hiện tình trạng nghiêng ngả nghiêm trọng, như thể sắp lật thuyền.

Mọi người trong khoang thuyền nhìn về phía ngư dân cầm lái.

Ngư dân sắc mặt tái nhợt: "Vô dụng, những người xuống nước một chút tác dụng cũng không có, họ bị tấn công, là do quỷ trên con thuyền ma ban nãy..." "Đã thời đại nào rồi mà còn quỷ thần, ban nãy chắc là ảo ảnh do từ trường gần đó gây ra, dưới đáy biển chắc là xuất hiện đàn cá mập hay sinh vật tương tự, đừng hoảng." "Lão Tam, ra ngoài xem rốt cuộc là chuyện gì, sao vẫn chưa giải quyết xong?" "Mẹ kiếp, trời đánh, một lũ phế vật sao?

Làm đến giờ vẫn chưa xử lý xong?" "..."Trên boong tàu, A Ninh đi đến một góc, lấy điện thoại vệ tinh ra nói gì đó, sau đó lại đi đến bên cạnh Tô Mộc: "Họ đã tìm thấy Ngô Tà và Bàn Tử rồi, pháo hiệu vừa nãy là do con thuyền của họ phát ra." "Có thể ra tay rồi." A Ninh gật đầu.

Tô Mộc nhìn chiếc ô xương đen kim, chỉ mình anh có thể thấy nó được bao quanh bởi những luồng âm khí, những phù văn trên ô xương đen kim cũng nhiều hơn trước mấy đạo.

Âm binh bám trên ô xương đen kim dường như cảm nhận được ý niệm của Tô Mộc, chúng nhe nanh múa vuốt trên chiếc ô đen, chuẩn bị sẵn sàng."Hai người bên kia, lẩm bẩm gì vậy?" Mấy người mặc quân

phục rằn ri cầm súng thấy Tô Mộc và A Ninh nói nhỏ, bèn đi tới.

Bọn người này vốn dĩ không có sắc mặt tốt với những người khác trên thuyền, thấy Tô Mộc dáng vẻ ung dung tự tại, trong lòng cảm thấy rất khó chịu."Lẩm bẩm gì?" Tô Mộc quay người lại, y phục trên người không gió tự động, trên đỉnh đầu mây đen giăng kín, quạ đen bay đầy trời.

Trước đó, có người từng chú ý đến sự tồn tại của Tô Mộc, nhưng lại không xem kỹ mặt anh.

Đến lúc này khi Tô Mộc cao giọng đáp lại người đàn ông trung niên mà tất cả mọi người trên thuyền đều sợ hãi, mọi người mới phát hiện ra, Tô Mộc có khí chất phi phàm, dung mạo tuấn tú."Người đời hoảng loạn, lại chỉ vì vài đồng bạc lẻ." Tô Mộc đưa tay phải ra, những ngón tay trắng nõn thon dài xòe ra, một con quạ đen lông mượt mà đậu vững vàng trên tay anh.

Những thủy hầu tử và cấm bà vốn dĩ vẫn còn đang rung lắc dưới đáy thuyền, dường như cảm nhận được sự tồn tại của Tô Mộc, đều liều mạng bắt đầu bơi về các hướng khác.

Vì năm đó chính Tô Mộc đến, suýt chút nữa khiến tộc hệ của bọn chúng bị diệt vong."Mấy người đã nghĩ đủ mọi cách để dẫn tôi ra mặt, đợi tôi xuất hiện, mấy người lại lẩn tránh không thấy, mấy người thật sự không sợ tôi sao?" Tô Mộc ngữ khí bình tĩnh, lông mày thuận theo. "Anh, anh là người đó!" Người đàn ông trung niên nhớ đến nội dung văn kiện cấp trên gửi xuống.

Trong văn kiện chỉ thị, gặp Tô Mộc thì tránh, không được đối đầu với anh.

Hơn nữa, sau khi sự việc xảy ra, không được khai ra bọn họ, chết thì cứ chết."Mấy người lão bối kia, truyền về anh thần kỳ thần bí quá!

Tôi thì không tin, mọi người đều là phàm nhân máu thịt, anh còn có thể lợi hại đến mức nào chứ!" Người đàn ông trung niên nheo mắt.

Vẫy tay ra hiệu cho những sát thủ lợi hại nhất trên thuyền, lần lượt xông về phía Tô Mộc.

Ông ta tạm thời không có ý định giết Tô Mộc, vì cấp trên liên tục nhắc nhở, không được chọc vào Tô Mộc, không được chọc vào Tô Mộc.

Ông ta cho rằng, Tô Mộc không chỉ đơn thuần là một người, mà là một tổ chức khổng lồ nào đó.

Vì vậy, có chút lo lắng nếu giết Tô Mộc ở đây, sẽ gây ra những biến động khác.Tô Mộc vỗ vỗ con quạ đen trên tay, không thèm nhìn đám người trước mặt.

Trên không đỉnh đầu mọi người, đàn quạ đen dày đặc, đột nhiên lao xuống, như những thanh kiếm sắc bén bổ về phía đám người mặc quân phục rằn ri.

Thấy đàn quạ đen không sợ chết lao xuống, dùng móng vuốt và răng sắc tấn công mọi người, người đàn ông trung niên lập tức vẫy tay, ra hiệu cho thủ hạ bắt đầu phản kích.

Tiếng súng dày đặc vang lên, đàn quạ đen từng mảng từng mảng rơi xuống.Trước mặt Tô Mộc, một cây roi dài hung hăng quất ra, đánh vào mặt người đàn ông sắp ném một cú đấm vào Tô Mộc.

Người đàn ông đau đớn, nhìn về phía A Ninh với vẻ mặt anh khí sau lưng Tô Mộc. "Muốn động thủ với anh ấy, mấy người còn chưa xứng." A Ninh đứng thẳng tắp, đi đến trước mặt Tô Mộc.

Bên cạnh, đàn quạ đen từng mảng bị đạn bắn hạ, rơi xuống boong tàu, bắt đầu bốc ra khói đen nhạt.Cảnh tượng quỷ dị này, được mọi người nhìn thấy rõ, ai nấy đều kinh ngạc.

Trên thi thể của những con quạ đen sau khi chết, bắt đầu huyễn hóa ra từng bóng người đủ kiểu dáng, nam nữ già trẻ, mặc đồ cổ đại, mặc đồ hiện đại, võ giả, thư sinh.

Bất Ngôn Kỵ, xuất hiện. "Ảo giác sao?" Người đàn ông trung niên nhìn những bóng đen không màng đạn bắn, giơ đao xông về phía mình và những người khác, cau mày chặt.

Cấp trên không hề nói, Tô Mộc này còn có loại năng lực đặc biệt này a?"Bất Ngôn Kỵ." Giọng Tô Mộc vang lên bên tai người đàn ông.

Người đàn ông trung niên sững sờ, sau đó liền thấy cơ thể mình từ từ bị nâng lên cao, cổ truyền đến cảm giác nghẹt thở không thể hô hấp. "Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi có thể nói cho anh biết là ai đã sai khiến chúng tôi làm chuyện này..." Rắc ~ Lời người đàn ông trung niên còn chưa nói xong, đã bị Tô Mộc quăng đi như diều đứt dây, rơi xuống mặt biển sóng cuộn, biến mất.Dưới mặt biển, từng bàn tay tái nhợt vươn về phía linh hồn của người đàn ông trung niên vừa mới mở mắt ra, đã chết.

Người đàn ông trung niên mặt đầy hoảng sợ, vươn tay muốn nắm lấy con thuyền, nhưng lại cảm thấy vô lực.

Cho đến khoảnh khắc này, ông ta mới thực sự chứng kiến sự đáng sợ của người đàn ông bí ẩn này.

Thể xác chết chưa đủ, linh hồn cũng sẽ theo đó mà tan biến, không còn khả năng luân hồi nữa.Trên boong tàu, những người bị Bất Ngôn Kỵ nhập vào đều lần lượt quỳ rạp xuống đất, cúi đầu, mặt hướng về Tô Mộc.

Tô Mộc quay lưng lại với mọi người, vạt áo rộng rãi sau lưng chạm đất, những hoa văn đen vàng phức tạp trên y phục lúc sáng lúc lúc tối lấp lánh. "Cửu Trảo Hắc Long Bào!" "Đây không phải long bào mà chỉ Long Quân mới có sao?" "Chỉ có Tần, mới thích dùng màu đen

làm quốc sắc, sao lại có long bào y hệt vậy?" "..." Tô Mộc thờ ơ trước sự kinh ngạc và sững sờ của những người phía sau, mà nhìn về phía cậu bé trẻ tuổi vừa được A Ninh giải cứu, hai mắt trong veo, toát ra khí chất thư sinh."Có vài phần giống Tề Bát gia đấy." Tô Mộc cảm thán. "Vâng, có phải Tô gia không?" Người trẻ tuổi sững sờ, sau đó cũng quỳ xuống.

Cậu ta không thuộc chi của Tề Thiết Chủy, nhưng đồng xuất một nguồn.

Thời kỳ Tề Thiết Chủy huy hoàng, từng gửi thư cho Tề gia ở khắp nơi, thấy Tô Mộc, như thấy gia chủ Tề gia.

Vì Tề Thiết Chủy, tay nắm truyền thanh đồng kính của Tề gia, là chính thống của Tề gia, cũng là chủ mạch của toàn bộ Tề gia.

Bọn họ đương nhiên coi Tề Thiết Chủy là tôn kính, cũng đương nhiên coi Tô Mộc là tôn kính.Mặc dù đã là thời đại mới, nhưng thiếu niên lại không quên gia huấn của gia tộc, cậu ta cũng không dám quên, sức ảnh hưởng của Tô Mộc trong thời đại đó. "Ồ, nhận ra tôi à?" Tô Mộc khẽ cười.

Tề Bát gia và Hắc Bối Lão Lục, là những người trong Cửu Môn ở bên anh lâu nhất, Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn ở đó, còn Tề Bát gia thì kết hôn sinh con, đi du ngoạn khắp nơi rồi.

Theo Tô Mộc được biết, vị này trước mắt, dường như không phải con cháu trực hệ của Tề Thiết Chủy, mà là bàng hệ.

Cậu bé gật đầu: "Ân tình năm đó Tô gia che chở thuật sĩ thiên hạ và Tề gia, Tề gia vĩnh viễn không quên."Tô Mộc gật đầu: "Đứng dậy đi." Cậu bé cười đứng dậy, tiếp tục nói: "Năm đó chính vì Tô gia, mà những truyền thừa của chúng tôi mới được lưu truyền đến nay, không đến nỗi để Thiên Sư Phủ một nhà độc chiếm, những người biết ơn báo đáp, chắc đều vẫn nhớ ân tình của Tô gia." Sau khi Tô Mộc rời

Trường Sa năm đó, anh thấy rất nhiều thuật sĩ bị bức hại thảm khốc, thế là anh ra tay, nhường một số lợi ích, che chở cho một phương thuật sĩ được bình yên.Sau khi thời đại mới đến, rất nhiều thuật sĩ và kỳ nhân dân gian đều bị đối xử như yêu ma quỷ quái, bị giết hại bừa bãi.

Những người đó đều là những người kế thừa truyền thống cổ xưa, chỉ vì năng lực có hạn, không thể làm được gì, nên phải ẩn mình trong dân gian mà sinh tồn chật vật.

Hy vọng truyền lại truyền thừa mà mình gánh vác, truyền cho thế hệ sau, truyền đến ngàn thu vạn đại.

Những kỹ năng nghề nghiệp đó, tuy rằng trong tay họ không phát huy được tác dụng gì, nhưng nếu có một thế hệ nào đó, có thể phát huy rực rỡ truyền thừa thì sao?Vào thế hệ thời kỳ Lão Cửu Môn, Tô Mộc còn có thể thấy những võ giả bình thường nhảy vọt lên đài cao mấy mét, có thể điều khiển động vật hiểu tiếng nói của chúng, có những dị nhân có thể nín thở nửa canh giờ trong một hơi.

Nhưng đến hiện đại, có lẽ không còn mấy người có thể làm được những điều này nữa.

Có người của Tề gia trên thuyền, vậy thì mọi chuyện dễ giải quyết rồi. "Chuyện Dược Tiên, là sao?" Tô Mộc nhìn thiếu niên trước mặt.Cậu bé cau mày, nói ra những tư liệu mà mình nắm giữ: "Hòn Dược Tiên đảo này đã được phát hiện từ rất lâu rồi, Tô gia hẳn là biết, bất cứ nơi nào trồng tiên thảo thần dược, tự nhiên sẽ có rất nhiều độc trùng hung thú canh giữ, nơi này cũng không ngoại lệ.

Đám người này không biết thứ gì trên đảo là tiên thảo dược liệu, thứ gì là độc vật, cho nên mới chiêu mộ nhiều người giúp đỡ như vậy, cùng nhau đi tìm, còn có ý định tiến vào mộ Dược Vương đã lộ ra bia mộ do mực nước biển hạ thấp mà thăm dò, bọn họ cũng không

thực sự xác định, trong mộ có tiên đan diệu dược, chỉ là từ một số dã sử đã thấy ghi chép, bản dã sử đó, tôi cũng đã xem qua, không có bằng chứng liên quan nào có thể trực tiếp chứng thực.""Còn một chuyện nữa, Tô gia có lẽ không biết.

Một vị đại năng đã bị trục xuất khỏi nước, đã bệnh nặng đến mức cao hoang, trong tình cảnh đường cùng, mới làm ra hành động hoang đường như vậy.

Chương 416

Vị đại năng này, cả gia đình đều rất hắc ám, sau khi thời đại mới đến bị phát hiện, bị trục xuất khỏi biên giới, nhưng trong và ngoài nước vẫn có thế lực khổng lồ, cũng đã trải qua thời đại của Tô gia." "..." Tề Hằng nói liên miên bất tuyệt.Những người kia vẫn luôn theo dõi Tề gia, Tề gia thì làm sao không theo dõi những người đó chứ.

Thời đại đã thay đổi.

Tề gia đã không còn là gia tộc vô năng mà Tề Thiết Chủy tiếp quản năm đó nữa, thế hệ trẻ mới của Tề gia, đều là một đám thiếu niên có chí lớn. "Mùi thối quá." "Sao đột nhiên lại truyền đến mùi tanh thối kinh tởm như vậy?" "Nhà tôi ở gần biển, nhưng cũng rất ít khi ngửi thấy mùi tanh thối như vậy." "..."Gió rít gào.

Những người được cứu đột nhiên đều cau mày, bịt mũi, nhìn về phía nơi gió vừa thổi đến.

Trên biển vẫn luôn có mùi tanh, nhưng mùi tanh thối kinh tởm này thì rất ít khi có.

Bùm bụp bụp ~ Hạt mưa to như hạt đậu, bắt đầu rơi xuống nhanh chóng.

Tô Mộc, A Ninh và Tề Hằng ba người đi trước một bước vào khoang thuyền, tìm một khoang thuyền trống không có người ngồi xuống.Cơn mưa bão này đến nhanh, mây đen giăng kín, sấm sét dày đặc, có lẽ sẽ không ngừng trong chốc lát. "Giao long đi." Tề Hằng cau mày chặt, nhìn chằm chằm vào cửa kính khoang thuyền. "Cháu vẫn luôn chỉ thấy trong sách, chưa từng nhìn thấy rồng thật, Tô gia, thế gian này thật sự tồn tại sinh vật rồng sao?" Tề Hằng nhìn chằm chằm vào cửa sổ, muốn tìm kiếm thứ gì đó trong đám mây đen kia.Tô Mộc

lắc đầu.

Anh đã gặp Chúc Cửu Âm, nhưng thật sự chưa từng thấy sinh vật rồng, giao long nào.

Tuy nhiên, đã có Chúc Cửu Âm tồn tại, thì giao long loại này, chắc cũng từng tồn tại.

Tề Hằng bị tia chớp chói mắt làm lóa mắt, nhưng vẫn giữ vẻ mặt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ: "Trong sách cũ của Tề gia có một bản ghi chép, về chuyện Quan Vũ Tẩu Giao, Giao long đi qua, mưa xối xả từ trời đổ xuống, mùi tanh thối xộc vào mũi, có phương sĩ đi khắp Nam Bắc tìm kiếm, phát hiện khi Giao long thăng thiên, nơi đó đều sẽ có mưa lớn, nhưng rất ít khi có người tận mắt thấy thân hình của nó tồn tại, sách ghi lại, phàm là người đã thấy Giao long, không lâu sau sẽ bệnh nặng mà chết, tôi thì muốn tận mắt xem xem, rốt cuộc có phải là như vậy không."Sâu trong lòng biển rốt cuộc cất giấu điều gì.

Đến thời đại hiện nay, vẫn không có nhiều manh mối.

Còn về truyền thuyết Quan Vũ Giao Long, trước đây Tô Mộc cũng từng nghe nói không ít, nhưng thật sự chưa từng thấy.

Phía trước chính là cái gọi là Dược Tiên đảo, sao lại đột nhiên gặp phải chuyện kỳ lạ như vậy?"Nếu thật sự có thể bắt giết một con giao long, thì đó đúng là một may mắn lớn trong đời." Tề Hằng tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ tùy ý nói một câu.

Tô Mộc cảm nhận được khí tức phi thường trên người Tề Hằng, lắc đầu: "Nếu tôi không ra mặt, các cậu đều có thể tự cứu, vậy ai đang bày cục?" Khi thấy Tề Hằng, Tô Mộc mới phát hiện, mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ.Tề Hằng trông có vẻ yếu ớt không chịu nổi gió, nhưng khí tức trên người lại mạnh mẽ hơn Tề Thiết Chủy trước đây nhiều.

Đôi mắt Tề Hằng sâu thẳm như tinh thần, ẩn chứa huyền cơ phong thủy toán thuật, mỗi cử động đều phù hợp với tự nhiên, tuân theo quy luật.

Đây là một người trẻ tuổi đã học thuật số đến cực hạn.

Mà người như vậy, trừ phi tự nguyện bị bắt, nếu không, thật sự không có mấy người trong thiên hạ có thể thực sự bắt được Tề Hằng.Tổng cộng có chín con thuyền ra biển.

Sau khi con thuyền của Tô Mộc bị anh khống chế, những con thuyền khác bên kia dường như không có phản ứng gì, vẫn bình yên vô sự như thường.

Nhưng sự bình yên vô sự này cũng quá quỷ dị.

Họ có thể đã biết, trong số chín con thuyền, con thuyền của Tô Mộc vẫn không liên lạc được, đã xảy ra chuyện, nhưng lại chậm chạp không có động tĩnh gì.

Trên chín con thuyền, đều có những người trẻ tuổi kiệt xuất của Cửu Môn đương đại.Tô Mộc chỉ mới gặp Ngô Tà và Giải Vũ Thần hai hậu nhân Cửu Môn, con cháu Cửu Môn khác tạm thời vẫn chưa gặp.

Ngô Tà rất thông minh, sau này trưởng thành dường như cũng khá xuất sắc, tràn đầy tiềm lực, túc trí đa mưu.

Giải Vũ Thần vẫn luôn ở Giải gia, ít khi gặp mặt.

Tô Mộc xoa xoa giữa hai lông mày, bắt đầu suy nghĩ về một loạt chuyện kể từ khi anh bị buộc phải xuất hiện.Sau khi anh xuất hiện, Thập Nhất Thương bị công phá.

Theo truyền thuyết, những người thuộc thế hệ Cửu Môn cũ đều bị tổ chức bí ẩn đưa đi, để lại một số manh mối, chọc giận anh.

Sau đó, có tin đồn Trương Khởi Linh bị người ta bắt.

Mọi chuyện bắt đầu trở nên phức tạp.

Cho đến khi, tin tức về Dược Tiên đảo ở nước ngoài lần này truyền ra.

Cửu Môn lại một lần nữa bị buộc phải tập hợp, cùng nhau ra biển.Tưởng chừng bị vây khốn, nhưng thực chất, với dáng vẻ như Tề Hằng, đến giao long trong thần thoại truyền thuyết cậu ta còn muốn thử bắt, làm sao có thể khốn được cậu ta. "Cục?

Cục gì?" Tề Hằng quay người lại, cười rất tự nhiên. "Tôi nhớ, trước khi tôi đi, Cửu Môn đã lớn mạnh, không giống như cảnh tiêu điều suy tàn trước mắt này, là các cậu cố ý làm vậy sao?

Mục đích là gì?

Là muốn tôi tiếp tục quay lại sao?

Sau khi tôi quay lại, các cậu lại muốn làm gì?""Trương Khải Sơn, Ngô Lão Cẩu bọn họ cũng đồng ý cho thế hệ trẻ các cậu bày loại cục này rồi sao?" Tô Mộc suy nghĩ kỹ, sau khi gặp Tề Hằng với phong thái mạnh mẽ như vậy, một số suy nghĩ trước đây của anh dường như cũng bị lật đổ.

Trước khi anh rời Trường Sa, Trương Khải Sơn ở vị trí của ông ta, đã thành công rút lui, công thành thân thoái, được phong chức Hộ Quốc Tướng Quân.

Trương Khải Sơn ở vị trí này rút lui, cũng không phải chỉ có một mình.

Những thân vệ, thân binh mà ông ta từng dẫn dắt, cũng đều là người xuất thân từ Trương gia Đông Bắc, cũng vẫn đang yên vị ở vị trí của mình.Ngô Lão Cẩu đừng thấy ông ta lúc nào cũng lơ là, ông ta có thể dạy ra Ngô Nhị Bạch, Ngô Tam Tỉnh, cũng không phải dạng

tầm thường.

Giải Cửu ẩn mình sau màn, tổng thể kiểm soát toàn cục, dường như khắp nơi trên thế giới đều có bóng dáng ông ta.

Mấy người này ở đó, ai dám động đến Cửu Môn?

Cửu Môn sao lại rơi vào cảnh tiêu điều đổ nát như vẻ bề ngoài?

Cảm giác bị người khác tính kế, luôn khó chịu như vậy.Tô Mộc nhìn Tề Hằng, không giận mà uy.

Tề Hằng da đầu tê dại, cố gắng khống chế cảm xúc trong lòng, quay người nói: "Không có cục nào, chúng tôi thật sự bị bắt đến, cũng là có người luôn muốn ép Tô gia anh hiện thân, còn những chuyện khác, tôi không rõ, nếu có thể, Tô gia đến lúc đó có thể đi hỏi Ngô gia." "Ngô gia." Tô Mộc gật đầu, lời này của Tề Hằng, coi như đã khai ra Ngô gia."Sao lại không thể tra ra người này!

Không phải, là bố ruột của tôi à?

Là ông nội của tôi à?" "..." Giải Vũ Thần đã bỏ ra cái giá lớn, muốn mua thông tin về một người chú khác trong nhà Quan Vũ, còn tiện thể xem qua tư liệu của vị ông nội lợi hại của mình một chút.

Sau đó được đối phương cho biết, tư liệu của Giải Cửu đã bị xóa từ lâu, không có ghi chép.

Giải gia ngoài Giải Vũ Thần ra, con cháu huyết mạch khác, không có bất kỳ tư liệu nào.

Danh tiếng của Giải gia ở kinh thành, không thể nói là không vang dội.

Giải gia mà còn không tra ra được tin tức người nhà mình, thật sự có chút quá đáng!Lời nhắc nhở của Tề Hằng, khiến Tô Mộc nhớ lại một chuyện mà anh vẫn luôn bỏ qua.

Lão Cửu Môn, trừ một vài người đặc biệt ra, cơ bản đều có gia tộc của riêng mình.

Chương 417

Trương Khải Sơn khi còn trẻ, đã ôm chí lớn ngất trời, muốn trở thành người đứng đầu thiên hạ.

Thế là ông ta dẫn theo những đệ tử Trương gia cùng xuất thân từ Trương gia Đông Bắc, cùng nhau đi tòng quân.

Dựa vào lực lượng huyết mạch đặc biệt của người Trương gia, một đường chiến đấu, nổi danh Phật gia Trường Sa.

Thêm vào đó, năm đó Tô Mộc cấp cho ông ta Quỷ Tỳ thật, có khả năng điều động âm binh, nên rất sớm đã ngồi vào vị trí cao, thế lực lớn mạnh, chiếm một phần ba thiên hạ.Trương Khải Sơn không dùng tên thật của mình để tòng quân, còn về cái tên khác, ông ta cũng không nói cho Tô Mộc biết.

Hồng gia của Nhị Nguyệt Hồng, không có con cháu, đã đứt mạch.

Bán Tiệt Lý cũng tương tự, đã đứt mạch.

Trần Bì cũng vậy.

Ngô Lão Cẩu thì cũng có Ngô gia của riêng mình, vốn dĩ, Ngô gia lẽ ra sẽ nhanh chóng suy tàn vào cuối thời đại đó, không thể không nương tựa Giải gia mới có thể duy trì cuộc sống.Nhưng vì sự xuất hiện của Tô Mộc, Ngô Lão Cẩu không chọn đi nương tựa ai, mà đã đưa ra quyết định tốt nhất và rõ ràng nhất, vẫn luôn ở lại Trường Sa, để lại nền tảng truyền thừa phong phú như vậy.

Nghe nói năm đó Quất Tử Châu chính là do người Ngô gia mua trước.

Còn về việc tại sao đến thế hệ Ngô Tà, Ngô Tam Tỉnh này, lại đột nhiên trở nên khiêm tốn, đó là vì Ngô Lão Cẩu vẫn luôn nắm quyền ở

hậu trường, chứ không phải thật sự giao gia tộc cho thế hệ trẻ hơn quản lý.Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn không có ý định lập gia đình, từ đầu đến cuối đều tràn đầy khí chất giang hồ, cũng vẫn không có truyền thừa.

Hoắc gia.

Vị Hoắc Tiên Cô năm đó vốn dĩ, nên được quan lớn để mắt đến, sau đó dựa vào thân phận phu nhân quan lớn mà thăng tiến như diều gặp gió.

Nhưng sau này, vị quan đó nghe nói, Hoắc Tiên Cô từng có một đoạn tin đồn với Tô Mộc thời niên thiếu, thế là sợ hãi mà đè nén tình yêu, vì vậy Hoắc gia không dựa vào thế của người này mà lên cao.Nhưng lại dựa vào thế của Tô Mộc.

Năm đó Hoắc gia ra ngoài, tất cả mọi người đều phải nhường nhịn ba phần.

Mặc dù Tô Mộc chưa từng thừa nhận có quan hệ gì với người phụ nữ nhà họ Hoắc đó, nhưng tin đồn dân gian, càng truyền càng xa.

Thêm vào đó, người Hoắc gia tinh thông tâm kế, lợi dụng điểm này, cũng rất nhanh chóng chen chân vào kinh đô, sớm đã trở thành gia tộc thượng lưu trong giới kinh thành.Tề Thiết Chủy có để lại con cháu hay không, Tô Mộc thực ra cũng không rõ lắm.

Nhưng nghe nói từng có một người con, cũng tên Tề Vũ, trông rất giống Ngô Tà, chỉ là Tô Mộc cũng chưa từng gặp.

Tề Thiết Chủy không có tâm tư kinh doanh gia tộc, tính cách vốn không phù hợp, chí hướng cũng không ở đây.

Giải gia...

Giải gia thì càng không cần nói nữa, khi Tô Mộc gặp Giải Cửu năm đó, Giải Cửu vẫn là dáng vẻ cao cao tại thượng, mọi thứ đều

nắm trong tay.Tô Mộc xuất hiện trong thời đại đó, đã thay đổi tương lai vốn có của nhóm người này.

Cũng dẫn dắt họ thật sự bước ra khỏi Trường Sa, thoát khỏi giới hạn của thân phận thế gia 'trộm mộ'.

Trong số Lão Cửu Môn, trừ một vài người thiểu số ra, không ai là kẻ não tàn.

Bên cạnh boong tàu, một người đàn ông mặc đồ lặn, thân hình vạm vỡ mạnh mẽ phóng ra.

Người đàn ông tháo mặt nạ ra, nhìn boong tàu yên bình vô sự, ngạc nhiên nói: "Chuyện gì vậy, lão đại đã giải quyết xong hết rồi sao?"Người đàn ông bám vào mép boong tàu, cơ thể vẫn nhấp nhô trên mặt biển.

Trọng lượng cơ thể người đàn ông vốn đã khá nặng, thêm vào đó lưng còn đeo trọng kiếm, ngực đeo ba lô đựng đồ, nên vẫn luôn phải khống chế xu thế chìm xuống.

Người đàn ông bò lên boong tàu, sau khi hỏi những người qua đường bên cạnh, liền đi thẳng về phía khoang thuyền.

Ngay khi Tô Mộc vừa nghĩ đến, trong số Lão Cửu Môn, không có mấy kẻ não tàn, rốt cuộc tất cả chuyện này là sao, một tiếng kinh hô vang lên từ cửa."Đại ca!

Cuối cùng cũng đuổi kịp các anh rồi!

Ha ha ha ha!" Hắc Bối Lão Lục toàn thân ướt sũng cười ha hả, đứng ở cửa.

Khóe miệng Tô Mộc co giật.

Lão Lục gia hỏa này, chính là sự tồn tại đặc biệt nhất trong Cửu Môn, cũng là kẻ được công nhận dũng mãnh nhất năm đó, một tên trí

thông minh thiếu hụt. "Bơi qua à?" Tô Mộc dựa vào chỗ ngồi, thở dài một hơi."Chứ còn gì nữa, con thuyền này chạy nhanh thật, tôi phải dốc hết sức mới đuổi kịp các anh, sao rồi?

Những người khác tìm thấy chưa?" Hắc Bối Lão Lục mặt đầy đắc ý.

Hắc Bối Lão Lục quan sát mấy người trong khoang thuyền, đột nhiên ánh mắt dừng lại trên người thiếu niên kia: "Tiểu tử, trông khá giống Tề Bát gia hồi trẻ, người của Tề Bát gia à?" "Tề gia, Tề Hằng, chào Lục gia." Tề Hằng chắp tay."U, nhìn một cái đã nhận ra tôi, thằng nhóc này không đơn giản nha, lợi hại hơn Tề Bát gia nhà cậu nhiều, sao không thấy Tề Bát gia đâu?" Hắc Bối Lão Lục bước tới vỗ vai cậu nhóc. "Bát gia, chúng tôi cũng không biết đi đâu rồi." Tề Hằng cười khổ lắc đầu. "A Ninh, giúp tôi tra xem, tôi nhớ Tề gia có một người con tên Tề Vũ, cậu ta bây giờ ở đâu." Tô Mộc nhìn A Ninh."Tô gia..." Tề Hằng mặt đầy bất đắc dĩ, "Tôi thực ra chính là một thành viên của ba mươi sáu Thiên Cang, Thiên Vi Tinh trong ba mươi sáu Thiên Cang của Tề gia, Tề Vũ mà anh nói, chính là người đã tổ chức ba mươi sáu Thiên Cang và bảy mươi hai Địa Sát của Tề gia, năm đó Tề gia không thực sự suy tàn, Thiếu chủ và Bát gia tính cách không giống nhau, từng bái sư Ngô Ngũ gia và Giải Cửu gia học tập bản lĩnh nhập thế..." Ầm!

Con thuyền một lần nữa chấn động dữ dội.

Lần này, sắc mặt Tô Mộc cuối cùng cũng thay đổi.

Đây không phải là cảm giác va đập do sóng biển hay thứ gì khác gây ra, mà là cả đại dương đang chấn động, cảm giác như trời đất đảo lộn.

“Mấy cậu đang động vào Trương gia cổ lâu?” Tô Mộc nhìn chàng trai nhà họ Tề trước mặt, đôi mắt thất thần.

“Quả nhiên vẫn bị Tô gia phát hiện rồi, không sai, người Cửu Môn vẫn luôn không bỏ qua Trương gia cổ lâu, ngay cả Tiểu Ca Trương Khởi Linh cũng muốn biết, rốt cuộc Trương gia cổ lâu chôn giấu bí mật gì.” Tề Hằng gật đầu, mặt đầy vẻ nghiêm trọng.

Chuyện Trương gia cổ lâu, thế hệ trước đã có rất nhiều người chết.

Thế hệ này, họ lại phải đánh đổi bằng vô số sinh mạng vô tội.

Đồng thời, năm nay cũng là thời điểm Trương gia cổ lâu di dời, nên mới xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Trương gia cổ lâu cứ cách một thời gian lại di dời một lần.

Theo lời người Trương gia, bên trong chôn cất tổ tiên qua các đời của họ.

Họ sẽ chọn long mạch bền vững nhất trên thế gian, xây dựng Trương gia cổ lâu ở đó, đợi đến khi linh khí trời đất trong long mạch bị hấp thu cạn kiệt thì lại chọn một địa điểm khác.

Các triều đại từ xưa đến nay, đều có vương hầu tướng tướng tìm kiếm tung tích Trương gia cổ lâu.

Nhưng khi vương hầu tướng tướng của một triều đại nào đó vừa phát hiện ra tung tích Trương gia cổ lâu thì nó đã bị người Trương gia ẩn giấu di dời đến một nơi khác.

Cổ lâu Bà Nãi Âm Sơn chính là Trương gia cổ lâu nguyên thủy nhất.

Bên trong chôn cất vị tổ tiên đầu tiên của Trương gia đạt được sự trường sinh.

Đến nay, đã không thể dùng số thiên niên để tính toán.

Đụng vào Trương gia cổ lâu.

Chương 418

Chẳng khác gì đụng vào ‘quả bom hạt nhân’ trong huyền học.

Đây cũng là lý do Tô Mộc không hề đụng tới.

Nhưng bây giờ, Trương gia cổ lâu vì đến thời điểm di dời, Cửu Môn đã dốc toàn lực nhúng tay vào.

E rằng Trương gia cổ lâu thật sự sắp xuất hiện.

Cột sáng đỏ rực từ phương nam thẳng tắp xuyên lên trời, thu hút ánh mắt của những người chứng kiến cảnh tượng kỳ lạ này.

Tô Mộc có cảm giác, liền bước ra khỏi khoang thuyền.

“Tô gia, vẫn không nhịn được ra tay rồi, xin lỗi.” Con thuyền bên cạnh nhanh chóng cập sát, người đàn ông mặc quân phục cũ kỹ hai tay đút túi, ngẩng đầu nhìn về phía cột sáng đỏ rực.

“Trương Khải Sơn.” Tô Mộc nhướng mày.

“Họ nói, đã không còn gì để luyến tiếc, sao không cùng nhau làm những chuyện thú vị, thế là tôi tham gia, Tô gia, đừng trách tôi.” Người đàn ông với khuôn mặt thanh tú, mặc áo trường sam màu hoa thủy tiên đỏ rực, đứng trên một con thuyền khác, nở nụ cười khổ sở.

“Đúng đúng đúng, là tôi bảo họ làm, Trương gia cổ lâu chiếm hết chín phần khí vận thiên hạ, quá đáng lắm rồi, ngay cả thằng nhóc Trương Khởi Linh cũng không chịu nổi nữa rồi, Tô gia.” Người đàn ông ngồi xe lăn, phía sau có một mỹ phụ nhân đẩy, cười ha hả, từ một con thuyền khác ngẩng đầu nhìn về phía cột sáng đỏ rực.

“Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý.” Tô Mộc lắc đầu.

“Tất cả ra hết đi, còn trốn giấu gì nữa, mấy người này, đều là tổ

tông có mặt mũi của các gia tộc rồi, tôi không quản nổi mấy người nữa.” Tô Mộc cảm thán.

“Vậy thì hãy để trận mưa máu khắp trời này, trả lại khí vận thiên hạ cho người thiên hạ đi.” Ngô Lão Cẩu, Tề Thiết Chủy, Hoắc Tiên Cô, Giải Cửu lần lượt xuất hiện, đồng thanh nói.

Tô Mộc mơ hồ nhớ, từng thấy miêu tả sơ khởi của Trương gia cổ lâu trong một cuốn cổ tịch.

Trước thời Tần, Trương gia cổ lâu đã tồn tại.

Vào thời Tây Chu, hoặc những niên đại trước đó.

Khi ấy, Long quân còn chưa xuất hiện, càng không nhắc đến chuyện mộ Long quân.

Vào thời điểm đó, cả đất Thần Châu đâu đâu cũng là phong thủy bảo địa, đều có thể xem là động phủ tiên gia, người người như rồng.

Sau này cùng với việc ngày càng nhiều vương hầu tướng tướng chết đi, chiếm giữ những nơi tràn đầy linh khí này, khí vận để lại cho hậu thế ngày càng ít đi.

Trương gia cổ lâu, sau hàng chục, hàng trăm, hàng ngàn lần di dời, đã hút cạn khí vận của đất Cửu Châu.

Ngay cả đến bây giờ, Tô Mộc cũng không biết, rốt cuộc tổ tiên Trương gia đang có ý đồ gì.

Tô Mộc đã dùng Quỷ tỳ để điều tra về chuyện tổ tiên Trương gia, thông tin nhận được là, tổ tiên Trương gia không hề chết thật.

Nhưng đã qua ngần ấy năm, nếu vị đó muốn sống lại thì đã sớm có thể sống lại rồi, tại sao lại cứ mãi ngủ say?

Rồi để cho vô số hậu duệ Trương gia, cách một thời gian lại di dời Trương gia cổ lâu một lần?

“Đây là...” Cùng với mưa máu khắp trời rơi xuống.

Tô Mộc dường như cảm nhận được điều gì đó, vươn tay phải ra, đỡ lấy giọt máu rơi vào lòng bàn tay, khoảnh khắc sau liền biến mất, dung nhập vào cơ thể anh.

“A Ninh, cô có biết tại sao phàm là sinh linh, đều phải đặt chân lên mặt đất mới có sức lực không?” Tô Mộc ngẩn người.

“Tô gia đang nói đến lực tương đối sao?” A Ninh nhíu mày.

“...” Tô Mộc.

“Người luyện võ từ rất sớm đã biết chuyện này, dù võ công cậu có cao đến đâu, cũng cần phải chân đạp thực địa mà luyện tập, mới có thể nâng cao võ học.

Tức là phải đặt chân lên mặt đất, ví dụ như chúng ta bây giờ đang trôi nổi trên mặt biển, ví dụ như sau khi thời đại mới đến, những người bay lên không gian, những người này đều sẽ ít nhiều mắc phải một số bệnh lạ, rồi rút ngắn tuổi thọ, sức lực tiêu tan.

Đại ca muốn nói về nguồn gốc của đất đai sao?” Hắc Bối Lão Lục nhíu mày.

“Đây chính là sức mạnh của nguyên bản, thời cổ đại, chẳng lẽ thật sự tồn tại những tu sĩ trong tiểu thuyết tiên hiệp, ban ngày phi thăng, vũ hóa thành tiên sao?” Tô Mộc không khỏi có chút nghi ngờ.

Trong Lỗ Vương cung.

Quần thể Cửu Đầu Xà Bách và những con Tống tử huyết thi ẩn nấp trong mộ thất cũng lần lượt bị trận mưa máu khắp trời này chảy vào cơ thể, rồi điên cuồng phát triển nhanh chóng, trở nên cường tráng.

Con Tống tử huyết thi toàn thân bị máu tươi bao phủ, trên mặt

bỗng nhiên hiện ra ngũ quan của con người, đồng tử hình cây màu đỏ thẫm, răng nanh mọc đầy miệng, lỗ mũi và hai tai trống rỗng, phẳng lì...

Cửu Đầu Xà Bách nhanh chóng hợp lại, thậm chí còn mọc ra thân thể khổng lồ như cây cổ thụ chọc trời.

Quần thể phân nhánh lại biến thành chủ thể.

Còn chủ thể đó, khi bị mưa máu nhỏ xuống cơ thể, lại từ một vật khổng lồ ban đầu hóa thành một dây leo cao chưa đến nửa người, rồi từ đất rút rễ lên, rễ cây như chân người từ từ dựng đứng lên.

Không chỉ Thất Tinh Lỗ Vương Cung có sự thay đổi này, những quái vật, hung thú ở các cổ mộ hung địa khác cũng đều vì trận mưa máu khắp trời này mà mang đến một sự thay đổi hoàn toàn mới.

Bầu trời, không biết từ lúc nào, đã bị khí máu bao phủ, không còn thấy mây trời, mặt trời hay mặt trăng.

"Sao lại xuất hiện thiên tượng kỳ lạ thế này?" "Mấy năm gần đây, ngày càng nhiều chuyện lạ xảy ra, thế giới này làm sao vậy?" "Lần trước cư dân mạng quay được hố trời bí ẩn, lần trước nữa xuất hiện hóa thạch vảy rồng, lần trước nữa nữa..." "Từ khi các phương tiện tự truyền thông trở nên nhiều hơn, rất nhiều chuyện bị phơi bày, nhưng rồi lại nhanh chóng chìm vào im lặng, còn lần này thì sao?" "Lần này sao?

Chính quyền đã đưa ra cảnh báo rồi, là thiên tượng bình thường, vì nguyên nhân abc gì đó, haizz, người dân đều đang bận kiếm tiền, bận sống, đâu có thời gian mà chú ý mấy chuyện vớ vẩn này?" Trên du thuyền ra biển.

Trên chiếc ô đen của A Ninh, phù văn lấp lánh.

Giữa những phù văn dày đặc, có một cái được thắp sáng, từ màu

sắc u ám ban đầu biến thành ánh sáng tím rực rỡ.

Ngay cả khi Tô Mộc không sử dụng, phù văn đó cũng không biến mất hoàn toàn mà vĩnh viễn khắc trên mặt ô.

Những phù văn này, Tô Mộc đã tìm rất nhiều nơi, dùng rất nhiều cổ vật, tra cứu rất nhiều cổ tịch mới có thể vẽ lên.

Tác dụng của phù văn không giống nhau.

Có phù văn xua đuổi ma tà, có phù văn thu nạp tinh hoa nhật nguyệt, v.v.

"Quả nhiên, tin tức đã bị chính quyền ém nhẹm rồi." Trong số những người bình thường trên thuyền, đã có người phát hiện ra điều này.

Không biết từ khi nào, những tin tức mà con người có thể thấy, có thể nghe được, đều phải là do chính quyền công bố.

Nếu họ không muốn cho bạn thấy, cho bạn nghe, bạn sẽ mãi mãi không thể biết được sự thật.

Thật ra, ngay cả trên bao bì 'mì ăn liền' bình thường cũng có ghi mấy chữ lớn 'Quyền giải thích thuộc về chính quyền'.

Chương 419

Màn trời đỏ máu đến nhanh, đi cũng nhanh.

Sau khi cột sáng tan biến, bầu trời khôi phục lại màu sắc vốn có.

Mọi người cảm thấy sau khi mưa máu rơi xuống, dường như có chút khác lạ, nhưng thực tế cảm nhận thì lại chẳng có gì khác biệt.

"Nói đi." Tề Hằng nhíu chặt mày, cầm điện thoại, liếc nhìn Tô Mộc một cái rồi đi sang một bên.

"Biết rồi." Tề Hằng mặt tái mét, gật đầu.

"Kế hoạch, thất bại rồi." Tề Hằng đi đến trước mặt Tô Mộc.

"Bọn họ, vẫn xuất hiện rồi." Tô Mộc lắc đầu, mái tóc dài lay động theo gió, y phục trên người tự động lay chuyển dù không có gió.

Tô Mộc chợt nhớ ra, Trương gia cổ lâu ẩn giấu thứ gì.

Những người sống-chết ở Trương gia cổ lâu, vẫn luôn chờ đợi một lượng lớn người sống tràn vào, bị cơ quan sát hại, máu chảy thành sông, oán khí ngút trời.

Nhóm người đó có thể sống lại bất cứ lúc nào, tuổi thọ vĩnh sinh, vô tận.

Nhưng người Trương gia chỉ là vĩnh sinh, chứ không phải bất tử bất diệt.

Trải qua các triều đại, không ít người Trương gia đã chết, những người sống sót đều là những kẻ có mệnh lớn.

Những người ngoài khác đều đang mưu tính, muốn được trường sinh bất lão như người Trương gia.

Người Trương gia cũng đang mưu tính một số thứ cho chính

mình.

Mỗi khi chọn tộc trưởng, họ sẽ vẽ bản đồ vị trí Trương gia cổ lâu bằng hình Kỳ Lân trên người tộc trưởng đời đó.

Để lại manh mối Trương gia cổ lâu có thể bị tìm thấy.

Người yếu ớt không thể tiếp cận Trương gia cổ lâu.

Chỉ những người có quyền lực, có thế lực trong thời đại đó, và có thể tìm thấy những nhóm người có thể chất mạnh mẽ, mới có thể dựa vào manh mối mà tìm đến vị trí Trương gia cổ lâu.

Còn các cơ quan cạm bẫy được thiết lập bên trong Trương gia cổ lâu, lại là sự kết hợp tư duy ý niệm của những kẻ xảo quyệt qua các triều đại, mỗi thời đại đều là một trong những quần thể mộ táng hiểm ác nhất.

Để mở Trương gia cổ lâu, sẽ có rất nhiều tinh anh phải bỏ mạng.

"Tô gia, cậu có nghe thấy tiếng gì không?" A Ninh nhíu mày, sắc mặt biến đổi, lùi lại mấy bước.

Tô Mộc thấy bên cạnh A Ninh có một người phụ nữ tàn tạ đứng đó, toàn thân ướt sũng, không biết mặc trang phục của triều đại nào.

Người phụ nữ sắc mặt trắng bệch, đôi mắt trống rỗng, toàn thân tanh tưởi, các loài côn trùng, rắn biển đang uốn éo trong bộ y phục rách nát của cô ta.

Đoạt xá.

Bên phải Tô Mộc.

Tay trái Hắc Bối Lão Lục đang run rẩy không yên, tay trái đang kẹp một điếu thuốc, mặt u ám nhả khói.

"Lão huynh, tôi biết ông có chuyện chưa hoàn thành, nhưng tôi cũng có chuyện chưa xong.

Ông chết thì chết rồi, tôi vẫn còn sống, chấp niệm của ông mạnh, chẳng lẽ chấp niệm của tôi không mạnh sao?" "Hừ... chưa từng hút thuốc phải không?

Nào, hút xong điếu này thì ngoan ngoãn biến đi, thân thể của tôi, ông không chiếm được đâu, tôi nói, ông phải nghe, nếu ông còn sống, tôi còn chẳng sợ, ông chết rồi, tôi lại càng không sợ." Hắc Bối Lão Lục lẩm bẩm một mình, tay trái đang run rẩy mới từ từ ngừng lại.

Bóng ma người đàn ông thân thể sưng phù vì ngâm nước biển, ngạc nhiên xuất hiện bên cạnh Hắc Bối Lão Lục, đôi mắt trừng trừng nhìn con dao khai sơn sau lưng Hắc Bối Lão Lục.

Trong tầm mắt của họ có thể thấy rõ, trên con dao sau lưng Hắc Bối Lão Lục, vô số vong hồn đang giãy giụa bám víu.

Hầu hết những vong hồn này, khi còn sống đều là những kẻ độc ác.

Nếu chết bình thường, chắc chắn cũng là những oan hồn cấp lệ quỷ.

Nhưng lúc này, tất cả chúng đều bị con dao khai sơn trấn áp, lộ vẻ sợ hãi nhìn chủ nhân của con dao, Hắc Bối Lão Lục.

Loại người như Hắc Bối Lão Lục chỉ là chưa chết, nếu đã chết rồi, sao lại là thứ tầm thường như chúng có thể so sánh được.

Chúng độc ác, nhưng hắn, còn ác hơn.

Trong chớp mắt, lại có rất nhiều 'họ' lần lượt hiện thân, đồng loạt hướng ánh mắt về phía con thuyền này, trên người họ toát ra đối tượng mà đối với chúng là thèm thuồng muốn nhỏ dãi.

Đó là Tô Mộc.

"Quỷ tỳ, vỡ rồi." Trên thuyền bên cạnh, giọng Trương Khải Sơn

tràn đầy kinh ngạc và sửng sốt.

Tô Mộc ngước mắt nhìn lên, mặc kệ cảnh tượng kinh hoàng của từng con ác quỷ dưới biển đã chen chúc đầy xung quanh mình.

Chất liệu của Quỷ tỳ, ngày nay đã không thể tìm được loại vẫn thạch dược liệu này nữa.

Quỷ tỳ, vẫn ngọc, Trương gia Kỳ Lân, Mặc Thác Diêm Vương Kỵ Thi, Tinh Tuyệt Cổ Thành, Côn Luân Thai... những thứ này, dường như đều đến từ cùng một thời kỳ, mang theo sức mạnh thần bí từ vẫn thạch ngoài không gian rơi xuống.

Phù văn và chữ viết khắc trên Quỷ tỳ, thực chất cũng chỉ là 'chữ của quỷ thần' mà người bình thường tưởng tượng ra, thực tế điều đặc biệt là chất liệu của Quỷ tỳ.

Người cầm Quỷ tỳ có thể nhìn thấy các hiện tượng linh thể mà người bình thường không thể thấy.

Cũng có thể thông qua Quỷ tỳ mà ngự quỷ.

Nhưng lúc này, Quỷ tỳ lại vỡ rồi.

Theo lời của Ngô Tà, Hoắc Tú Tú, Giải Vũ Thần và những người thế hệ thứ ba của Cửu Môn mà nói.

Ma quỷ linh thể, thực chất là dưới một từ trường đặc biệt nào đó, lưu lại hình ảnh sinh hoạt của con người, có hình ảnh chân thực đến mức mới xuất hiện cái gọi là 'quỷ'.

Nhưng những chuyện kỳ dị mà Ngô Tà và những người khác gặp phải sau này cũng đã phá vỡ những suy nghĩ cố hữu của những người tốt nghiệp đại học hiện đại như họ.

Sau khi vô số linh thể xuất hiện.

Chúng lập tức kéo tất cả những người xung quanh, cùng nhau

chìm vào từ trường đặc biệt độc quyền của các linh thể.

Chương 420

Những chuyện xảy ra trong từ trường này, đều sẽ xuất hiện y hệt trong cơ thể vật chất ở không gian hiện thực của họ.

Còn những thứ trước mắt này, thực tế không phải là chuyện nhìn thấy hay gặp phải trong không gian hiện thực.

Tất cả người sống, trong không gian từ trường này, đều sẽ mất đi tất cả sức mạnh, tốc độ, thể lực trong hiện thực, như thể rơi vào ác mộng vậy, cảm giác vô lực.

Các linh thể không có một cái nào có cơ thể hay khuôn mặt hoàn chỉnh, tất cả đều mang khuôn mặt máu me, cảnh tượng thối rữa đầy sâu bọ.

Tề Hằng lắc đầu, trong lòng bàn tay phải một ấn ký lấp lánh, ấn xuống chân.

Ấn ký nhanh chóng lan ra bốn phía, lộ ra ánh sáng của các phù văn pháp trận, bao phủ tất cả linh thể trên toàn bộ con thuyền.

"Tề gia vẫn chưa lụi tàn." Tô Mộc gật đầu.

Nếu Tề Thiết Chủy năm xưa có bản lĩnh này, cũng sẽ không phải lo lắng đến thế.

Thế hệ của ông ta trực tiếp bị đứt gãy, may mắn là vẫn để lại truyền thừa.

"Trương gia cổ lâu, là lối vào của một thế giới khác..." Tề Hằng sau khi làm xong tất cả những điều này, có chút thất thần lẩm bẩm.

Trương gia cổ lâu bị hủy, rồi họ gặp phải chuyện này.

Sự thật chứng minh, là họ đã mở ra kênh thông đạo giữa thế giới

âm dương.

"Bên trong, có cổng Thanh Đồng." Giọng nói quen thuộc mà xa lạ vang lên bên mạn thuyền, ba người đàn ông quen thuộc lần lượt nhảy lên thuyền.

"Thế giới của chúng ta tồn tại rất nhiều thế giới song song, con người sau khi chết ở thế giới này, liền đi vào không gian linh thể, họ có khi còn không biết mình đã chết, vẫn đang sống trong thế giới song song, mà muốn tiến vào không gian song song này, cần một môi giới đặc định, cần thời cơ đặc biệt.

Trương gia cổ lâu, chính là môi giới đó." Ngô Tà mặt tái mét.

Cái gì mà phía sau cổng Thanh Đồng là tình yêu, là vĩnh hằng, là bí mật trường sinh bất tử, những truyền thuyết đó đều là đồ giả dối!

Phía sau cổng Thanh Đồng trấn áp chính là, kênh thông đạo với một thế giới song song khác!

"Tóm lại là, có thể nói rõ ràng hơn được không?" Bàn Tử lắc đầu nguây nguẩy, loay hoay mãi mà không nghe rõ mọi người đang nói gì.

Ngô Tà cười khổ: "Từng nghe nói những nơi có nhiều người chết, thường sẽ xuất hiện các loại chuyện quái dị phải không?" Bàn Tử gật đầu.

Ngô Tà tiếp tục nói: "Trong não của chúng ta, tồn tại những dao động thần kinh, dòng điện mà mắt thường không thể nhìn thấy..." Bàn Tử: "Tức là, chúng ta cũng có thể phát điện?

Vậy còn chế tạo nhiều máy phát điện làm gì?" Ngô Tà nhịn: "Sau khi chúng ta chết, dòng điện thần kinh này sẽ không biến mất ngay lập tức, mà sẽ lưu lại trong thế giới hiện thực một thời gian.

Nếu có dòng điện thần kinh tương tự, sẽ nhìn thấy, nghe thấy những gì người đã chết nói, và thấy linh thể của người đã chết.

Mà một khi ở cùng một nơi, sau khi nhiều người chết, vô số dòng điện thần kinh giao thoa với nhau, cộng thêm một số hoàn cảnh đặc biệt, nguyên nhân thời tiết, sẽ xuất hiện hiện tượng ‘sống thấy quỷ’ kỳ dị.

Nếu tôi đoán không sai, Trương gia cổ lâu chính là một loại vật chất năng lượng dùng để xóa bỏ loại dòng điện thần kinh này, Tô gia, ngài nói xem?” Ngô Tà ném câu hỏi cho Tô Mộc.

Tô Mộc trở tay nắm lấy một linh thể bên cạnh, năm ngón tay thon dài mở ra, bóp nát nó: “Tôi trước giờ chỉ biết, gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ.” Ngô Tà chợt hiểu ra, gật đầu.

Tô Mộc cũng là người xuất thân từ thế hệ Lão Cửu Môn đó, đối với khoa học hiện đại, nghiên cứu hiện đại không mấy để tâm.

Có lẽ chỉ có những người thế hệ mới như họ, những người từng đọc sách mới hiểu được.

Ngô Tà nhìn về phía Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Vì bí mật đã được giải mã, vậy thân thế của Trương Khởi Linh thực ra cũng có thể được giải mã.

Trương Khởi Linh trên thực tế, đã chết rồi, đã biến mất khỏi thế giới hiện thực.

Sở dĩ vẫn luôn tồn tại, là vì sau khi anh ta bước vào cổng Thanh Đồng, trên người đã nhiễm ‘dòng điện thần kinh’.

Vì vậy, anh ta vẫn luôn trường sinh, và mãi không già.

Sở dĩ họ có thể nhìn thấy và chạm vào Trương Khởi Linh, là vì Trương Khởi Linh gặp họ, đã va chạm với dòng điện thần kinh trong não của họ, rồi lưu lại trong ý thức của họ.

Chỉ là, đây cũng chỉ là một phỏng đoán, cụ thể có phải như vậy

không, Ngô Tà cũng không rõ lắm.

"Ý cậu là sao?

Mấy con quỷ này đều là giả?" Bàn Tử gật đầu như sực tỉnh, bước tới đá một cước vào con ác linh vốn không có vẻ gì là thù địch với mình.

Một lát sau.

Bàn Tử mặt đỏ tai hồng giãy giụa giữa không trung, thở không ra hơi: "Trời ơi, ngây thơ, mẹ kiếp, mày, mày gạt người!

Mau, mau cứu Bàn gia..." Trương Khởi Linh rút dao, một đao chém nát con ác linh đang tóm lấy Bàn Tử.

Bàn Tử nghe tiếng ngã xuống đất, trợn trắng mắt.

"Thằng nhóc nhà họ Ngô kia, thật giả lẫn lộn, hư hư thực thực, cái gì là thật, cái gì là hư ảo, ngay cả tổ tông cũng chưa hiểu rõ, cậu đừng có đoán mò nữa.

Nhà họ Tề tôi vẫn luôn làm cái nghề này, nếu không phản kháng nữa, thì chỉ còn đợi nhục thân tiêu vong, chìm vào biển ác linh thôi." Trên một trong các con thuyền, kim quang bùng nổ, các ác linh còn chưa kịp phản ứng, đã hoàn toàn biến mất, tan chảy như tuyết đầu xuân.

"Thằng nhóc đó, trên người có nửa dòng máu nhà họ Giải tôi, coi như là thông minh, chỉ là bị nhiễm 'máu dung hợp' của nhà họ Ngô, nếu không cũng chẳng đến nỗi này." Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng, hai tay chắp sau lưng khẽ cười, ánh mắt chiếu đến đâu, tất cả ác linh đều lộ vẻ sợ hãi, bị luồng ánh sáng đỏ lam kinh khủng phát ra từ đôi mắt đó chém giết sạch không còn gì.

"Gia gia?" Một chiếc thuyền nhỏ lao nhanh tới, trên thuyền, người đàn ông ôm một con chó nhỏ lông trắng như tuyết, dung mạo thậm chí

còn tuấn tú hơn Ngô Tà vài phần vừa nhảy lên thuyền, Ngô Tà bên cạnh lập tức kinh hô.

Ngô Lão Cẩu thực ra nếu ăn diện tử tế, vẫn có chút khí chất công tử bột.

Đây là một điểm Tô Mộc sau này mới phát hiện.

Trước đây Ngô Lão Cẩu vì không chải chuốt, suốt ngày ở trong trại chó, toàn thân tỏa ra mùi chó mà chính ông ta không ngửi thấy, đầu tóc thì bù xù như tổ chim.

Phía sau Ngô Lão Cẩu, đi theo hai khuôn mặt quen thuộc.

Chính là Ngô Nhị Bạch và Ngô Tam Tỉnh.

Hai người hoàn toàn không có vẻ ngang tàng như Ngô Tà thường thấy, mà lại có vẻ hiền lành, nhân từ.

"Tô gia." Ngô Lão Cẩu gật đầu chào Tô Mộc: "Chuyện Trương gia cổ lâu, là tôi cùng với bọn họ làm, nếu muốn trách thì cứ trách tôi.

Dù sao thì đó cũng là bí ẩn mà thế hệ đó vẫn luôn không thể giải đáp được, sống lâu như vậy rồi, chỉ muốn xem rốt cuộc bên trong cất giấu bảo vật hiếm có gì, không ngờ lại thả ra thứ này." Ngô Lão Cẩu liếc mắt nhìn oan hồn bên cạnh.

Trương gia cổ lâu bên trong lại ẩn giấu một cánh cổng Thanh Đồng, chuyện này không ai nghĩ tới.

Chương 421

“Để tôi giới thiệu một chút, vị này là...” Ngô Lão Cẩu chỉ vào người đàn ông lạ mặt đội mũ lưỡi trai đi cùng ông ta.

“Mạc Kim Lệnh, Mạc Kim Hiệu Úy.” Tô Mộc nhìn lá phù Mạc Kim treo trên cổ đối phương, đã nhanh chóng mở lời trước.

“Truyền nhân Mạc Kim Hiệu Úy, Hồ Kiến Quân.” Người đàn ông cởi mũ, lộ ra khuôn mặt với ngũ quan bình thường, khóe miệng mang theo nụ cười.

“Con trai Hồ Bát Nhất sao?” Tô Mộc gật đầu.

“Chính là.” Người đàn ông chắp tay.

“Ừm?” Tô Mộc nhíu mày.

Ngay khi mọi người cho rằng Tô Mộc không mấy ưa Hồ Kiến Quân vừa mới gặp mặt thì, mấy xúc tu kỳ quái che trời lấp đất bất chợt từ dưới chui lên, ào ào kéo con thuyền của họ xuống biển.

Trong khoảnh khắc, đã không còn thấy tung tích.

“Tô gia!” “Tô gia!” “Mẹ kiếp!” “...” Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Giải Cửu và mọi người không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhảy xuống biển.

Những người khác nhìn nhau, trong mắt không hề che giấu vẻ hoảng loạn, kinh hồn bạt vía.

Mấy xúc tu che trời vừa nãy, mỗi cái đều to lớn như sợi xích sắt trên du thuyền, nếu đập vào người, chắc chắn sẽ bị đập nát thành thịt vụn ngay lập tức.

Người của Cửu Môn không ai là lớn lên bên bờ nước, sau khi

xuống nước, chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu, tầm nhìn, sức mạnh, tốc độ, v.v.

đều giảm sút đáng kể.

Họ chỉ nhìn thấy bóng chiếc du thuyền của Tô Mộc bị kéo nhanh xuống đáy biển lần cuối cùng, rồi sau đó không thể lặn sâu hơn nữa.

Khi đến một giới hạn nhất định ở biển sâu, mặt biển tràn ngập áp lực kinh khủng đủ để nghiền nát xương cốt nội tạng của họ.

Màng nhĩ, đôi mắt của họ đều bắt đầu rỉ máu.

Ào ào ào.

Trương Khải Sơn là người đầu tiên nhảy lên khỏi mặt nước: "Con mực đại vương?" Trương Khải Sơn không phải là người chưa từng trải sự đời, vừa nhìn đã phân biệt được con quái vật vừa rồi thuộc về loài hải thú biển sâu.

Loại sinh vật này bình thường sẽ không lên mặt biển săn mồi, nhưng lần này, không biết vì nguyên nhân gì, lại kéo toàn bộ con thuyền của Tô Mộc xuống biển, rồi biến mất.

"Sức mạnh thật đáng sợ." Ngô Lão Cẩu vẫn còn kinh hãi, tay trái kéo Ngô Tà, tay phải túm Bàn Tử, chân kẹp Giải Vũ Thần.

"Lên đi, đừng lề mề!" Giải Cửu đỡ Ngô Lão Cẩu và những người khác bơi lên, một mình gánh trọng lượng của bốn năm người, khiến anh ta có vẻ hơi sốt ruột.

Ngô Lão Cẩu không biết bơi.

Bàn Tử không biết bơi.

Ngô Tà và Giải Vũ Thần miễn cưỡng biết bơi một chút, nhưng cũng đủ thảm.

"Tô gia đâu?" Mọi người kéo Ngô Tà và những người khác lên bờ,

nhưng lại không thấy bóng dáng Tô Mộc, Hắc Bối Lão Lục và A Ninh.

Những người bình thường khác bị cuốn xuống biển cùng, thi thể đã nhanh chóng nổi lên.

Những người bình thường bị áp suất biển sâu nghiền nát cơ thể, bị những xúc tu khổng lồ đập chết ngay lập tức, không một ai sống sót.

"Lục gia đã đuổi theo Tô gia rồi, độ sâu đó, chỉ có hắn mới xuống được." Giải Cửu nhìn chằm chằm mặt biển không còn bất kỳ động tĩnh nào, lẩm bẩm.

Hắc Bối Lão Lục cõng con dao khai sơn, toàn thân nặng trĩu, hơn nữa thể chất lại mạnh hơn tất cả những người có mặt ở đó, nên mới có thể tiếp tục lặn xuống.

Còn họ thì trực tiếp bị áp lực dưới biển đẩy lên.

Ục ục ục ~ Tô Mộc toàn thân bị xúc tu kinh khủng quấn chặt, nhanh chóng bị kéo về phía cái miệng khổng lồ như bồn máu.

A Ninh bên cạnh đã bất tỉnh nhân sự, không rõ sống chết.

Hắc Bối Lão Lục kéo dao, bơi lội dưới biển cực kỳ chậm chạp, xung quanh tối đen như mực, hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng Tô Mộc đâu cả.

Biển sâu, vẫn luôn là vùng cấm của con người.

Dưới đáy biển mười vạn dặm, ẩn chứa không biết bao nhiêu bí mật mà con người không thể biết được.

Đến một giới hạn nhất định dưới đáy biển, các phương tiện khoa học kỹ thuật hiện có của con người, cơ thể, tâm lý của con người, đều không thể chịu đựng được nỗi sợ hãi không biết đến từ đáy biển

sâu như vực sâu cấm địa đó.

Khi chìm xuống.

Những người còn sống đều nhìn thấy những khối hình vuông như quan tài, dựng đứng lơ lửng dưới đáy biển.

Lại còn có những bóng đen cá lớn không thể phân biệt chủng loại, thỉnh thoảng bất chợt bơi qua như những vật thể khổng lồ.

Tô Mộc cuối cùng nhìn về phía A Ninh một cái, nhắm mắt lại, mặc cho xúc tu như xích sắt đó, cuốn anh vào miệng con quái vật.

"Xong rồi." Tô Mộc thở dài.

"Ục ục ục...

Đại ca!" Hắc Bối Lão Lục nhìn thấy những bọt máu, mất đi lý trí, điên cuồng lao nhanh xuống vị trí sâu hơn.

"Sao tự nhiên lại nổi lên nhiều cá chết thế này?" "Dưới đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Cá chết?

Đâu?" "Khắp nơi đều có, mọi người không thấy sao?

Ban đầu là những con cá to bằng bàn tay, từ từ, trời ơi, những con cá to bằng du thuyền cũng nổi lên, từng con từng con chết thảm tại chỗ." "Là do địa chất sao?

Hay có quái vật đang săn bắt cá dưới đáy biển?" "Không thể nào, nhiều sinh vật vô tội chết như vậy, hơn nữa thi thể còn nguyên vẹn, không giống bị quái vật nào tấn công, lẽ nào là..." "..." Nghe thấy tiếng mọi người xung quanh bàn tán.

Giải Cửu nhíu mày, nhớ lại một chuyện trước đây.

"Tô Mộc chắc là bị rách da rồi." Ngô Lão Cẩu lắc đầu như trống bỏi, mặt đầy vẻ bất lực.

“Gia gia, chuyện gì vậy?” Ngô Tà và Bàn Tử vẫn còn kinh hồn chưa định.

“Từng thấy Cửu Đầu Xà Bách chưa?” Ngô Lão Cẩu hỏi.

Ngô Tà và Bàn Tử gật đầu.

Con Cửu Đầu Xà Bách mà họ thấy ngày đó, suýt nữa đã lấy mạng cả hai người.

Chương 422

Con Cửu Đầu Xà Bách đó thân như cây khô, nhưng lại có sự nhanh nhẹn của loài rắn, có sức mạnh khổng lồ, có hình thái như cây cổ thụ chọc trời.

Tấn công dày đặc, khiến người ta phiền không thể tả, không có chút sức phản kháng nào.

Ngô Tà vểnh tai, tiếp tục nghe Ngô Lão Cẩu nói tiếp.

Ngô Lão Cẩu mở miệng nói: "Năm đó khi Tô gia còn nhỏ hơn một chút, chúng ta cũng từng gặp quần thể Cửu Đầu Xà Bách ở một nơi nào đó.

Cái thứ đó ngoại trừ lửa ra, chẳng sợ gì cả, cứ thế kéo sinh linh nhét vào miệng, gây tai họa cho dân chúng một vùng.

Ngày đó, Tô gia cũng bị con Cửu Đầu Xà Bách đó kéo vào miệng, tôi mơ hồ nhớ, chính là một cú cắn đó, cắn rách da Tô gia, dòng máu đen như mực, tỏa ra mùi vị không thể tả, vừa chảy xuống, từng mảng từng mảng quần thể Cửu Đầu Xà Bách, tất cả đều héo rũ sạch sẽ!

Chủ thể Cửu Đầu Xà Bách muốn rút chân chạy trốn, nhưng vừa có động tĩnh, lập tức cũng héo rũ theo!

Không chỉ Cửu Đầu Xà Bách, nơi đó, dường như đã qua mấy chục năm, đến bây giờ, một cọng cỏ cũng chưa mọc được!" Ngô Tà ngạc nhiên.

Bàn Tử gãi đầu: "Tô gia là bom hạt nhân sao?

Kinh khủng đến thế?" Ngô Lão Cẩu lắc đầu: "Năm đó là tôi đào cậu ấy ra từ mộ huyết thi, cái mộ huyết thi đó, chính là nơi phát hiện Chiến Quốc Bạch Thư, không phải Lỗ Vương Cung, mà là một nơi

khác.

Cái mộ đó, trước khi tôi tìm thấy, chắc là đã bị phong ấn ít nhất hơn trăm năm lịch sử rồi, tức là, Tô Mộc bị nhốt bên trong, ít nhất hơn trăm năm.

Ăn uống đều là tà vật trong mộ, ngoại trừ hình người ra, Tô gia thực ra còn kinh khủng hơn cả Tống tử huyết thi đó.

Độc Tống tử huyết thi chỉ có máu Kỳ Lân mới giải được, nhưng trong máu Tô gia có độc tố, không chỉ đơn giản là độc Tống tử huyết thi, máu Kỳ Lân đến cũng phải bị ăn hai cái tát." "Cũng may, đây là đại dương, có thể liên tục thanh tẩy, đổi mới, nếu không khu vực biển trong vòng mười dặm này, e rằng cũng trăm năm đừng hòng xuất hiện sinh vật nữa." Ngô Lão Cẩu tiếp tục lắc đầu, lòng còn sợ hãi.

Mặt biển vẫn xanh thẳm như vậy, sâu không thấy đáy, sóng cuồn cuộn.

Đợi nửa ngày, mọi người vẫn không thấy bóng dáng Tô Mộc.

Ngô Tà nhíu chặt mày: "Trong Trương gia cổ lâu, rốt cuộc có gì, đáng để mỗi thế hệ Cửu Môn chúng ta đều muốn giải mã bí ẩn này?" Ngô Lão Cẩu thu hồi ánh mắt nhìn ra mặt biển, từ trong ống tay áo lấy ra một cuộn da dê.

"Chiến Quốc Bạch Thư?" Ngô Tà nhận ra nguồn gốc của thứ này.

Đây chẳng phải là Chiến Quốc Bạch Thư mà Kim Vạn Đường năm đó đưa cho cậu giám định thật giả sao?

Cũng là sau khi cậu phát hiện Thất Tinh Lỗ Vương Cung, bắt đầu dấn thân vào những chuyến đảo đấu.

"Trong Trương gia cổ lâu, loại đồ vật này có rất nhiều, những thứ này không thể rơi vào tay người khác, nếu năm đó không phải tôi tình cờ có được một quyển Chiến Quốc Bạch Thư, Cửu Môn cũng sẽ

không bị Uông gia, bị bọn chúng nhắm vào.” Ngô Lão Cẩu trầm ngâm, cuối cùng nói ra bí ẩn năm xưa.

“Bát Tuấn nhật hành vạn dặm, Mục Vương sao không quay lại.

Nếu không phải quyển Chiến Quốc Bạch Thư đó, mộ Mục Vương vĩnh viễn sẽ không bị người đời phát hiện.” Ngô Lão Cẩu cảm thán một câu.

Ngô Tà nhíu mày.

Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu, vốn dĩ là những nhân vật trong thần thoại truyền thuyết, nhưng vì một quyển Chiến Quốc Bạch Thư, liền bị người Cửu Môn phát hiện, rồi đào ra, vận khí này thật sự có chút tà môn.

Nếu trong Trương gia cổ lâu, còn giấu rất nhiều loại bạch thư này.

Có phải có thể lật lại lịch sử của những người có lịch sử lâu đời trong các thần thoại truyền thuyết khác không?

Nếu là như vậy, giá trị của Trương gia cổ lâu, thực sự còn bí ẩn hơn cả Trương gia, còn hấp dẫn hơn cả trường sinh bất lão.

“Chiến Quốc Bạch Thư?” Tô Mộc cởi trần nửa trên, một tay tóm lấy một người, nhảy lên boong con thuyền khác còn nguyên vẹn, nhíu mày.

Nhìn hình xăm lộ ra trên vai Tô Mộc, Ngô Tà và vài người khác vô thức liếc nhìn Tiểu Ca Trương Khởi Linh bên cạnh.

Chiến Quốc Bạch Thư.

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, là một niên đại đặc biệt.

Nối tiếp Tây Chu, Đông Chu, hạ tiếp Tiên Tần.

Thời Chu Vương, cũng là một thời đại của các loại truyền kỳ, thần thoại, các loại chuyện thần quỷ quái đàm, yêu tinh linh dị.

Thời Tiên Tần, là một thời đại nghịch thiên thống nhất bản đồ an lạc.

Xuân Thu Chiến Quốc xen kẽ giữa hai thời đại này, trở thành yếu tố then chốt có thể giải mã một số bí ẩn lịch sử của hai triều đại trên dưới.

Ngô Lão Cẩu nhắc đến chuyện này, vô thức khiến Tô Mộc nhớ lại cảnh tượng năm xưa mình bị Ngô Lão Cẩu vô tình cứu ra khỏi động huyết thi.

Mặc dù đã qua một thời gian rất rất dài, nhưng đoạn ký ức đó, Tô Mộc vẫn mãi không thể quên.

Sau khi đến thành Trường Sa.

Tô Mộc muốn tìm lại mộ huyết thi đó, phá hủy cái nơi kỳ quái đó, nhưng sau đó anh đến, lại không tìm được vị trí chính xác.

Dường như, sau khi anh được cứu ra, mộ huyết thi đó đã biến mất.

Dùng bản lĩnh của từng người Cửu Môn đi tìm, cũng không thể tìm thấy.

"Biết vẽ không?" Tô Mộc nhìn mọi người.

"Ai cũng biết chút ít." Ngô Tà gãi đầu.

"Được." Tô Mộc một lần nữa cởi chiếc trường sam vừa mặc, lộ ra hình xăm Kỳ Lân trên vai khác với Trương Khởi Linh.

Hình xăm Kỳ Lân trên vai Tô Mộc, trông có vẻ nặng nề hơn nhiều, nét mực đậm hơn, đường nét sâu hơn, hoa văn cũng khác xa.

Ngô Tà lấy bút và giấy trong ba lô ra, bắt đầu phác họa hình xăm Kỳ Lân trên vai Tô Mộc.

Nghe Ngô Lão Cẩu nói, bí mật của Trương gia cổ lâu, thực chất là

cất giấu rất nhiều Chiến Quốc Bạch Thư, Tô Mộc bỗng nhiên nhớ ra một chuyện.

Hình xăm của người Trương gia, là bản đồ chìa khóa để mở cổng Trương gia cổ lâu.

Vậy thì hình xăm trên vai anh, có phải cũng như vậy không?

Nhưng hình xăm này của anh, lại ghi lại nơi nào?

Một lát sau.

Ngô Tà đưa bản vẽ đã phác họa xong cho Tô Mộc.

"Có nước nóng không?" Hắc Bối Lão Lục vỗ vỗ lưng Ngô Lão Cẩu.

Chương 423

Khóe miệng Ngô Lão Cẩu giật giật, chỉ về phía nhà bếp trên thuyền.

Trong tầm mắt.

Hắc Bối Lão Lục kéo một xúc tu của con vật hình dáng như 'ống mực' dài đến năm sáu mét, dùng sức đi về phía nhà bếp.

Đối với hành vi ngang tàng của Hắc Bối Lão Lục, những người khác cũng đã quen thuộc.

Tô Mộc liếc nhìn hình xăm Ngô Tà đã vẽ, cất vào túi.

Tạm thời vẫn chưa nhìn ra được gì, thứ này phải nghiên cứu một thời gian.

Ong ong ong, ong ong ong ~ "Cảnh cáo cảnh cáo, các bạn đã xâm nhập hải phận nước tôi, hai tay ôm đầu ngồi xuống, hai tay ôm đầu ngồi xuống..." Trên không trung, từng chiếc máy bay không người lái sà xuống, mang theo một số vũ khí, chĩa thẳng vào mọi người trên thuyền.

Khu vực biển này đột nhiên nổi lên vô số thi thể sinh vật biển sâu, cộng thêm tiếng nổ của con thuyền vừa rồi, đã thu hút tầm mắt của cảnh sát biển gần đó.

"Tô gia..." Mọi người nhìn nhau, họ đều chưa từng có kinh nghiệm đặc biệt như thế này.

Khóe miệng Tô Mộc giật giật: "Mấy người, có nghĩ tôi từng có kinh nghiệm như thế này sao?

Nhìn tôi làm gì?" "Những người phía trước nghe đây, hai tay ôm đầu ngồi xuống đất, đừng cố gắng phản kháng, đêm nay khác mọi khi,

thành khẩn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị xử lý nghiêm.” Cách đó không xa, từng chiếc thuyền nhanh chóng cập đến, trên thuyền trang bị đủ loại vũ khí tiên tiến, đủ để thổi bay mấy chiếc thuyền này thành từng mảnh.

“Nếu nói mấy người đang quay phim, thì lại làm ra chuyện lớn đến thế này.

Nếu nói mấy người đang làm chuyện vi pháp loạn kỷ, thì ai nấy đều tỏ vẻ rất vô tội, rốt cuộc mấy người đang làm gì?

Tôi còn tưởng khí độc của quỷ tử bị rò rỉ đến đây, không phải, hỏi chuyện mấy người, mấy người nhìn người kia làm gì?

Chẳng lẽ người kia một mình nổ tung nhiều cá biển sâu đến vậy?

Dùng đầu mà nổ à?” Cảnh sát biển lần lượt lên thuyền, lập tức kiểm soát tất cả mọi người có mặt.

Người của Cửu Môn đều bó tay chịu trói, họ biết lý lịch của họ không có bất kỳ vết đen nào, bị bắt thì cứ tùy tiện bịa ra một lý do là có thể rời đi, dù sao trên thuyền còn có những kẻ ngốc khác sẽ chịu trận thay.

Nhưng sau khi bị phơi bày trước tầm mắt của người bình thường, tình huống của một số người lại không giống vậy.

“Số chứng minh thư...” “Tên?” “Không tìm thấy người này, người không có hộ khẩu!” “Bên này cũng có một người không có hộ khẩu!” “...” Tô Mộc nhìn Trương Khởi Linh, Trương Khởi Linh nhìn Tô Mộc, nhất thời không nói nên lời.

Tô Mộc vừa lấy ra giấy tờ giả trước đây xem, đã quá hạn hai mươi năm, hơn nữa, ngày sinh ghi trên giấy tờ này, tính ra cũng đã bốn năm mươi năm rồi.

Một người bốn năm mươi tuổi, với vẻ ngoài thế này, ai mà tin.

Trương Khởi Linh còn phi lý hơn, hoàn toàn không có thông tin thân phận.

"Đưa đi đưa đi, về rồi hỏi, đừng nghĩ phản kháng, chúng tôi có quyền xử tử tại chỗ." Cảnh sát biển sốt ruột nói, còng tay mọi người trên thuyền, xếp thành hàng đưa sang thuyền của họ.

Vì không có giấy tờ tùy thân.

Tô Mộc và Tiểu Ca bị đưa đến một không gian trên thuyền để tạm thời giam giữ riêng.

"Ngoan ngoãn chút đi, chúng tôi hiện đang nghiêm trọng nghi ngờ hai người có liên quan đến việc đầu độc đại dương, ngoan ngoãn đi theo chúng tôi về điều tra đi." Cảnh sát biển khóa cửa, rồi sắp xếp hai người gác bên ngoài, sau đó mới quay người rời đi.

Tiếng gõ cốc cốc vang lên ở phòng bên cạnh.

Tiểu Ca nghe xong, cũng gõ theo.

Đây hẳn là ám hiệu gì đó của Ngô Tà, Tiểu Ca, Bàn Tử.

Ngay khi mấy người đang gõ gõ truyền tin, vui vẻ không thôi, thì tiếng gõ lộn xộn bất ngờ xen vào.

Đồng thời.

Hai người lính gác bên ngoài lần lượt cảnh cáo hai người ở phòng của Tiểu Ca và phòng của Ngô Tà: "Gõ nữa đi, có tin tôi ném hai người xuống biển cho cá ăn không?

Có chuyện gì không nói thẳng được à, chỉ cách một bức tường, đánh rắm cũng nghe thấy, truyền ám hiệu gì chứ?" Những người được phái đến gác cửa, thân phận đương nhiên không cao sang là bao, trí thông minh có lẽ cũng khá thiếu hụt.

Thế là cứ thế thẳng thừng nói ra.

Ngô Tà và Bàn Tử ngớ người, dựa vào tường, cười khổ.

Phải đó.

Chỉ cách một bức tường, họ truyền tín hiệu gì chứ?

Tiểu Ca cũng ngừng hành động gõ tường.

Anh ta nhìn Tô Mộc trước mặt, nhìn vẻ ngoài vừa quen thuộc vừa xa lạ của Tô Mộc, bỗng nhiên mở miệng nói: "Người Cửu Môn bị lừa rồi." Ngô Tà và Bàn Tử vểnh tai lên, dựa vào tường, cố gắng lắng nghe nội dung cuộc nói chuyện đột nhiên vang lên trong phòng bên cạnh.

"Ừm?" Tô Mộc ngồi xuống, đang nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

"Cửu Môn tìm kiếm đáng lẽ không phải là Trương gia cổ lâu, vốn dĩ chưa bao giờ phải là, mà là có người đang quấy phá ở bên trong, là bọn họ muốn tìm Trương gia cổ lâu, bây giờ, những quyển bạch thư đó chắc chắn đã rơi vào tay bọn họ rồi." Tiểu Ca hiếm khi nói nhiều đến vậy, nghiêm túc nhìn Tô Mộc.

"Người Uông gia vẫn chưa chết hết sao?" Tô Mộc uống một ngụm nước.

"Chưa đâu, căn cứ mà tôi nổ lần trước, chỉ là một trong những căn cứ của Uông gia, Uông gia chắc còn có những căn cứ khác như thế." Ngô Tà ở phòng bên cạnh tiếp lời.

"Gia gia bọn họ chắc chắn đã bị lừa rồi." Ngô Tà liền phân tích tiếp.

"Chắc chắn có người muốn dụ chúng ta ra biển, rồi đợi khi chúng ta không ở trên đất liền, thì ra tay với Trương gia cổ lâu.

Lão Cửu Môn có lẽ cũng muốn tìm ra câu trả lời cho mọi khởi nguồn năm xưa, nhưng lẽ ra không nên có ý niệm và sức mạnh hành

động mạnh mẽ đến thế.

Không giấu gì Tô gia, Cửu Môn bây giờ gần như đã tan rã, mặc dù bề ngoài Lão Cửu Môn vẫn đang cai trị, nhưng bên trong xảy ra chuyện gì, họ hoàn toàn không biết.

Thế hệ chúng ta sau khi tiếp quản Cửu Môn, không ai còn nghe theo mệnh lệnh của môn thứ nhất đứng đầu là Phật gia nữa.

Khi chúng ta quản lý thế lực trong phạm vi gia tộc của mình, đã bắt đầu lực bất tòng tâm, vì 'đảo đấu' đã không còn là con đường duy nhất, rất nhiều người đã có những cách khác..." Ngô Tà phân tích có lý có cứ.

"Thêm vào đó, có vài người Trương gia tộc nhân đã bị bắt giữ." Tiểu Ca có chút thất vọng nhìn Tô Mộc.

Lý do anh ta mất tích, chính là vì nhận được manh mối, có người Trương gia tộc nhân bị bắt giữ, bị nhốt trong một nhà lao tư nhân nào đó ở Bắc Bình, rồi anh ta mới đi tìm.

Nhưng chưa kịp tìm thấy người Trương gia tộc nhân đó, Ngô Tà và Bàn Tử đã đến.

Để tránh hai người này cuốn vào chuyện của Trương gia, Tiểu Ca liền đi cùng họ rời khỏi Bắc Bình trước.

Chương 424

Rời khỏi Bắc Bình xong định, tìm cơ hội kể chuyện cho Ngô Tà, hoặc không kể, rồi sau đó tự mình tiếp tục hành động.

Ngô Tà, Bàn Tử và anh ta có mối quan hệ rất tốt.

Nhưng anh ta đã nhiều năm không gặp lại người Trương gia tộc nhân có hình xăm Kỳ Lân nữa.

Anh ta vì nguyên nhân huyết mạch hình xăm Kỳ Lân, từng phải chịu rất nhiều khổ đau giày vò, anh ta không muốn những người tộc nhân khác cũng vì huyết mạch hình xăm Kỳ Lân mà gặp phải những trải nghiệm đau khổ tương tự anh ta trước đây.

"Trương gia cổ lâu, rốt cuộc có gì." Tô Mộc đột nhiên bắt đầu tò mò về Trương gia cổ lâu đó.

Trước đó, anh chưa từng có bất kỳ suy nghĩ nào về Trương gia cổ lâu đó, cũng vẫn luôn cho rằng, đó chỉ là mồ mả tổ tiên, nơi chôn cất tập thể của người Trương gia.

Nhưng đến bây giờ, vẫn có rất nhiều người có quyền thế, vẫn giữ ý niệm truy tìm mạnh mẽ đối với Trương gia cổ lâu đó.

E rằng chuyện liên quan đã có chút không giống rồi.

"Sắp đến bờ rồi, tất cả im lặng một chút, đừng gây chuyện, điều tra rõ ràng sẽ thả các cậu đi." Người lính gác tuần tra bên ngoài gõ vào cửa phòng giam Tô Mộc và những người khác, nhắc nhở.

"Ồ." Tô Mộc gật đầu, nhìn ô cửa sổ lẽ ra rất chắc chắn, lùi lại mấy bước.

Rầm!

Tiếng cửa sổ vỡ vang lên, khi người lính gác bên ngoài mở cửa bước vào, mấy người trong phòng đã biến mất.

Người lính gác lao đến cửa sổ, chỉ thấy bọt sóng vừa mới bắn vào cửa sổ, còn Tô Mộc và vài người khác thì đã không thấy tăm hơi.

Nhìn đại dương xanh thẳm, người lính gác nhanh chóng báo tin lên cấp trên.

Cảnh sát biển trên thuyền đã đợi gần một tiếng đồng hồ ở gần đó, nơi này cách bờ biển còn khoảng mười kilomet.

Khoảng cách xa như vậy, cộng thêm mặt biển lặng sóng, thật khó tưởng tượng, có người nào đó có thể lặn một hơi, trực tiếp lặn xa đến mấy kilomet.

Dưới mặt biển.

Tô Mộc nhìn Hắc Hạt Tử sắp không thở nổi, mạnh mẽ nắm lấy cánh tay đối phương, rồi mở miệng nói: "Đừng sợ, cậu không chết được đâu, bây giờ cậu không phải là không thở nổi, mà là do thói quen, đừng nghĩ đến chuyện hít thở, cơ thể của các cậu sẽ tự động hấp thụ oxy dưới biển." Hắc Hạt Tử vẫn còn kịch liệt phản kháng, mặc dù hắn cũng kỳ lạ tại sao Tô Mộc có thể mở miệng nói chuyện dưới nước, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng vẫn khiến hắn muốn nhanh chóng lao lên mặt biển, để hít thở không khí trên mặt biển.

Trương Khởi Linh bên cạnh trông thành thật hơn nhiều, nhưng cũng nghẹn đến đỏ bừng mặt.

Nhìn dáng vẻ của hai người bên cạnh, khóe miệng Tô Mộc khẽ nhếch lên.

Về chuyện huyết mạch Trương gia, anh đã sớm bắt tay điều tra, Trương gia có nguồn gốc từ thời đại trước Chu, trước Tây Chu là Ân Thương, là giai đoạn cuối cùng của thần thoại truyền thuyết.

Khi ấy, giữa trời đất không chỉ có mỗi loài người là sinh vật trí tuệ cao cấp.

Huyết mạch Trương gia rõ ràng không phải huyết mạch con người bình thường, trời sinh tuổi thọ lâu dài, sở hữu khả năng đặc biệt ghi nhớ không quên, các thuộc tính cơ thể bùng nổ.

Trương Khởi Linh nghe lời Tô Mộc nói, loại bỏ hành vi cơ thể vô thức trong đầu, một lát sau, quả nhiên không còn cảm giác nghẹt thở đó nữa.

Nhưng Hắc Hạt Tử thì không giống vậy, Hắc Hạt Tử tay chân cùng dùng, vẫn đang ra sức giãy giụa.

Thấy Hắc Hạt Tử sắp bất tỉnh, Tô Mộc đột nhiên mở miệng: "Dưới biển kia có thứ gì, lấp lánh vàng ròng vậy?" Hắc Hạt Tử ngừng giãy giụa, nhìn theo tay Tô Mộc.

Tô Mộc lại mở miệng: "Không phải là hết chuyện rồi sao?" Hắc Hạt Tử chợt tỉnh ngộ, kinh ngạc nhìn về phía Tô Mộc.

"Cơ thể cậu hẳn là đã chịu một loại bức xạ nào đó, giống như bức xạ đặc biệt của tổ tiên Trương gia, làm thay đổi gen cơ thể, nên mới có huyết mạch giống như con cháu Trương gia.

Vì vậy cậu mới sở hữu những năng lực đặc biệt này.

Huyết mạch Trương gia còn chưa phát triển hoàn toàn, lên bờ tôi sẽ nói cho mấy cậu biết." Tô Mộc lắc đầu.

Chuyện này nói ra thì dài dòng.

Sau khi không còn bị phiền nhiễu bởi nhu cầu hít thở bình thường của con người, ba người nhanh chóng bơi về phía trước.

Mấy người họ đều cũng vật nặng, đủ để họ có thể lặn dưới nước.

Ngay sau đó.

Tô Mộc lại nghĩ đến tình huống mình bị mắc kẹt trong mộ huyết thi năm xưa.

Khi ra khỏi mộ huyết thi, anh được Ngô Lão Cẩu thuở nhỏ kéo ra, nhưng cụ thể anh bị mắc kẹt trong mộ huyết thi bao lâu, thực ra chính anh cũng không biết.

Còn về cái hệ thống dần dần biến mất kia, Tô Mộc sau này cũng đã hiểu ra.

Có lẽ khi anh bị mắc kẹt trong mộ huyết thi năm xưa, ý niệm từ kiếp trước được bảo lưu, khiến anh xuất hiện một loại ảo giác, ảo thính nào đó.

Thực ra không có cái gì gọi là hệ thống ngón tay vàng, tất cả thay đổi, đều chỉ là vì chính anh đặc biệt.

Sau khi Tô Mộc ra ngoài, anh không còn tìm thấy vị trí mộ huyết thi đã từng giam giữ anh nữa, cái mộ huyết thi đó dường như đã biến mất khỏi nhân gian, không thể tìm thấy.

Dù cho nhà họ Ngô gần như tổn thất cả gia đình, chỉ còn lại một mình Ngô Lão Cẩu, cái mộ huyết thi đó không phải Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mà là một nơi khác.

Cái mộ huyết thi đó cũng là do người nhà họ Ngô tình cờ phát hiện, sau này muốn tìm lại, cũng không có bất kỳ manh mối nào.

Nếu không thì với tính cách của Ngô Lão Cẩu, cái cổ mộ đã hại cả gia đình ông ta, làm sao có thể vẫn còn đó mà không đi xử lý.

Tô Mộc vẫn nhớ, khi anh bị mắc kẹt trong mộ huyết thi năm xưa, trong mộ huyết thi đó không chỉ có những con Tống tử huyết thi toàn thân dính nhớp nháp tỏa ra mùi hôi thối, mà còn có một số sinh vật hình người dưới lòng đất, những thứ này liên tục tấn công anh, muốn xé nát và nuốt chửng anh.

Nhưng không có thứ gì là đối thủ của anh, thân thể cương thi và năng lực của anh, cũng tuyệt đối không phải là thứ có được sau này, mà rất có thể là đã có được từ rất sớm.

Cộng thêm những gì anh trải qua sau đó, rất nhiều nơi, rất nhiều vật thể cổ xưa dường như đều có thể cảm nhận được sự tồn tại của anh, biết anh xuất hiện trong những triều đại cổ xưa đó.

Vì vậy, Tô Mộc đưa ra một suy nghĩ rất kỳ lạ.

Dòng chảy thời gian trong mộ huyết thi có thể không giống với bên ngoài, hoặc nói cách khác, khi anh tỉnh lại, đã là lần tỉnh lại sau rất nhiều lần anh 'ngủ say'.

Chỉ là lần tỉnh lại cuối cùng này, anh đã quên quá khứ, chỉ nhớ, anh là một kẻ xuyên việt.

"Nắm lấy tôi." Nhìn bờ biển ngay trước mắt, Tô Mộc ra lệnh cho hai người bên cạnh.

Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh gật đầu, mỗi người kéo một bên vạt áo Tô Mộc, rồi một luồng sức mạnh mạnh mẽ cuốn theo nước biển, mang theo hai người như đạn pháo lao vọt lên khỏi đáy biển.

Khi ba người đứng trên bờ, bên bờ còn có một số ngư dân đang chuẩn bị xuống biển.

Những ngư dân mặt mày ngơ ngác nhìn ba người Tô Mộc như thần tiên hạ phàm.

Chương 425

“Đi.” Tô Mộc cúi đầu.

Hắc Hạt Tử và Trương Khởi Linh làm theo, cũng cúi đầu nhanh chóng chạy về phía xa.

Lúc này, càng ít người nhìn thấy mặt họ càng tốt, bản thân họ thì không sợ ai truy đuổi điều tra, nhưng sẽ liên lụy đến những người vô tội khác.

“Hạt Tử, nhìn kìa, máy bay!” Tô Mộc đột ngột vỗ mạnh vào vai Hắc Hạt Tử.

Hắc Hạt Tử nhanh chóng ngẩng đầu lên, cố gắng tìm kiếm bóng máy bay mà Tô Mộc nói trên không.

“Sao tự nhiên lại có nhiều cảnh sát biển đến vậy?” “Đã xảy ra chuyện gì?” “Quá trình chấp pháp, không được quay phim, ghi hình, nhanh chóng giải tán đám đông, đó là đối tượng nguy hiểm cấp độ cao!” “Đối tượng nguy hiểm?!” “Đâu?” “Là cái tên đeo kính đen trông có vẻ hơi có vấn đề về thần kinh đó sao?” “...” Trong xã hội hiện đại, ngay cả thị trấn cũng có rất nhiều camera giám sát, huống chi đây còn là khu vực ven biển sầm uất.

Đến khi Hắc Hạt Tử phát hiện mình bị lừa, hắn đã bị các nhân viên cảnh vụ xung quanh từ từ bao vây.

Ở một góc khuất.

Tiểu Ca Trương Khởi Linh nhíu mày nói: “Anh ấy...” Tô Mộc đã đẩy cửa xe taxi: “Tên đó đầu óc nhanh nhạy, không cần quản, vị trí tập hợp cụ thể đã gửi cho hắn, hắn sẽ tự tìm cách, cái đuôi quá nhiều rồi, tạm thời không thể cắt bỏ được.” Tô Mộc kéo Trương Khởi Linh

cùng lên xe.

Xung quanh có quá nhiều người qua đường vô tội, anh không thể thoát thân nhanh chóng, huống chi bên cạnh còn có Trương Khởi Linh và Hắc Hạt Tử.

Thế là anh nghĩ ra một cách, tống Hắc Hạt Tử đi.

Lên xe xong, Trương Khởi Linh vẫn không nhịn được nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ không yên tâm về Hắc Hạt Tử đang bị rất nhiều nhân viên cảnh vụ bao vây.

Hắc Hạt Tử dường như cảm nhận được ánh mắt của Trương Khởi Linh, vô thức nhìn về phía chiếc xe mà Tô Mộc hai người đang ngồi.

"Tôi..." Hắc Hạt Tử hé miệng, lông mày giật điên cuồng.

Lừa lọc thiên hạ hơn nửa đời người, không ngờ đến cuối cùng, lại bị người ta lừa.

"Đừng chụp mặt, đừng chụp mặt, Bàn gia tôi còn cần thể diện..." Ngay lúc này, những người đã bị giữ trên biển trước đó cũng đã xếp hàng, đang bị các nhân viên cảnh vụ áp giải đến đồn cảnh sát gần nhất.

Do sự việc xảy ra đột ngột, không kịp dọn dẹp người đi đường bên vỉa hè.

Thế là những người qua đường vô thức chụp lại cảnh những người vừa từ biển về, bị giữ lại.

Bàn Tử che mặt, trông thật là ngượng.

Hắn từng nghĩ đến rất nhiều cách để nổi tiếng, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến một ngày lại nổi tiếng như vậy.

"Còn chạy không?" Các nhân viên cảnh vụ nhanh chóng bao vây

Hắc Hạt Tử, chĩa súng vào hắn.

Hắc Hạt Tử vô thức giơ hai tay lên: "Tôi... căn bản không nghĩ chạy, các người tin không?" Lúc này, Hắc Hạt Tử đã nghĩ ra kế sách đối phó tiếp theo trong đầu.

Lý do hắn và Tiểu Ca, Tô Mộc chạy trốn, không ngoài việc mấy người họ đều là người không có hộ khẩu, không có bất kỳ giấy tờ tùy thân nào.

Rất dễ bị người ta hiểu lầm là gián điệp nước ngoài, hoặc nhân viên đặc biệt gì đó, nhất thời khó có thể thoát thân khỏi đồn cảnh sát.

Nhưng Hắc Hạt Tử khác Tiểu Ca, hắn đã sớm có một nước bài.

Hắn đi khắp nam bắc, có quốc gia nào chưa từng đến?

Có thể hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, đương nhiên cũng không sợ việc bị hỏi cung về thân phận trong xã hội hiện đại.

Nhưng Tiểu Ca thì khác, nếu Tiểu Ca bị bắt, thật sự không có cách nào để anh ta thoát thân, nên những gì Tô Mộc làm, rõ ràng là rất hiểu hai người họ.

Cứ thế, mọi người bị áp giải đến đồn cảnh sát địa phương, bắt đầu bị hỏi cung.

Ngô Tà, Bàn Tử, Ngô Tam Tỉnh và những người khác có thân phận trong sạch, chịu được kiểm tra, hỏi qua loa rồi được thả.

Ngô Lão Cẩu, Nhị Nguyệt Hồng và nhóm người này cũng đã có tính toán, không có con thì dùng thân phận của con mình để thay thế, có con thì dùng thân phận giả để thay thế.

Nhóm người Ngô Lão Cẩu vốn dĩ đã chết từ lâu, sau khi sống lại, cũng đã sống trong xã hội hiện đại, và cũng đã sớm có tính toán.

Còn về việc tại sao trên mặt biển lại xảy ra sự kiện sinh vật chết

hàng loạt, mọi người đều cắn răng nói không biết.

Dù sao thì việc hàng loạt sinh vật biển lớn chết như vậy, nếu không có vũ khí sinh vật trọng lượng lớn thì không thể làm được.

Nhưng thuyền cá mà họ đang đi cũng hợp pháp hợp quy, và không hề trang bị bất kỳ vũ khí hạng nặng nào.

Còn về việc tại sao họ ra biển, mọi người cũng trực tiếp thừa nhận, nói là bị những người cầm súng trên thuyền ép buộc.

Còn về những người cầm súng đó, thì cứ để cảnh sát địa phương đi điều tra.

Sau khi hỏi cung không có kết quả, cũng không có bất kỳ bằng chứng nào trực tiếp chứng minh Ngô Tà và những người khác có tội hậu, cảnh cục rất nhanh đã thả mọi người, cuối cùng dặn dò mọi người, trong thời gian ngắn không được rời khỏi phạm vi có thể giám sát.

Cuối cùng, chỉ còn lại Hắc Hạt Tử đã trốn thoát khỏi thuyền, rồi lại bị bắt.

Hắc Hạt Tử nhìn mọi người rời đi, khóe miệng không ngừng giật giật.

Nếu không phải Tô Mộc kéo hắn và Tiểu Ca chạy trốn, lúc này hắn cũng đã được thả rồi.

Nhưng vì trốn thoát khỏi thuyền, khiến hắn có nghi ngờ lớn.

“Đừng nhìn nữa!

Anh chắc chắn đây là chứng minh thư của anh sao?” Viên cảnh vụ hỏi cung Hắc Hạt Tử mặt đầy nghi hoặc nhìn giấy tờ trên máy tính.

Tề Đại Hà.

Tề Tiểu Hà.

Tề Long Hà.

Tề Bất Hà.

Đây là ba đời tổ tiên có thể tra cứu được trong giấy tờ tùy thân của Hắc Hạt Tử.

Vấn đề là, ảnh của ba đời tổ tiên này căn bản chỉ là một người.

Đây chính là điểm khiến viên cảnh vụ nghi hoặc.

Ngày sinh của Tề Đại Hà được đăng ký vào thời Dân Quốc, còn Tề Bất Hà trước mắt thì lại là thế hệ 00x.

Chương 426

Một người bình thường đều phải biết, không thể có người nào sống từ thời Dân Quốc đến bây giờ.

“Anh, thế hệ 00x sao?” Viên cảnh vụ nhìn Hắc Hạt Tử mặt đầy vẻ tang thương.

“Trông có vẻ hơi già trước tuổi.” Hắc Hạt Tử giả vờ cảm thán.

“Nghề nghiệp.” Viên cảnh vụ tiếp tục nhíu mày.

“Trong làng làm đám hỏi, đám cưới, đám tang cho người ta.” Hắc Hạt Tử mặt không đỏ tim không đập nhanh.

“Làng nào?” Viên cảnh vụ nhìn máy tính.

“Không có làng, gặp ai mời thì đi, nam bắc đều được.” Hắc Hạt Tử mặt đầy vẻ thành thật.

“Trẻ tuổi đã làm ‘thầy’ sao?” Viên cảnh vụ mặt đầy vẻ không thể tin được.

“À, trong cục có kèn sona không?

Hay là, tôi thổi cho các anh nghe một bài nhé?” Hắc Hạt Tử gãi gãi đầu.

“Anh, đây là muốn tiễn chúng tôi đi sao?” Mọi người trong cục rùng mình.

“À à, không, không, chỉ là chứng minh nghề nghiệp của tôi, tôi thực ra chỉ là một kẻ vô công rỗi nghề thôi.” Hắc Hạt Tử nhe răng cười.

“Lý do chạy trốn.” Viên cảnh vụ tiếp tục truy vấn.

“Tôi không nghĩ chạy...” Hắc Hạt Tử bất lực thở dài.

“Anh muốn nói, cửa sổ khoang thuyền tự nó vỡ, rồi anh bị gió cuốn vào đó sao?” Khóe miệng viên cảnh vụ không ngừng giật giật.

“Còn nữa, hai người kia là thân phận gì?” Viên cảnh vụ hỏi đến vấn đề then chốt.

“Hai người kia...” Hắc Hạt Tử lẩm bẩm trong lòng, thốt ra: “Tôi chỉ biết trong đó có một người tên là Tô Mộc, các anh tra thử xem, có phải loại tội phạm đào tẩu gì đó không, tôi không quen họ.” “Tô Mộc?” Viên cảnh vụ nghi hoặc, nhanh chóng tra cứu trên mạng.

Ling ling ling, ling ling ling.

Ngay lúc này, điện thoại của cục trưởng trong đồn cảnh sát reo.

Cục trưởng nghe điện thoại xong, sắc mặt đột biến, nhanh chóng bước ra: “Thả tất cả những người các anh vừa bắt đi!” Mắt Hắc Hạt Tử tuy 'mù', nhưng thính lực lại cực kỳ tốt.

Nghe thấy một 'nhân vật lớn' nào đó ra lệnh trong đồn cảnh sát, bảo thả người, tinh thần của Hắc Hạt Tử lập tức trở nên khác hẳn.

Ầm!

“Nào, tiếp tục tra đi, tôi không phải thế hệ 2000 trở đi, tôi là hộ khẩu đen, nào, tra đi, tiếp tục tra.” Hắc Hạt Tử trực tiếp ngồi xuống, ra vẻ không định đi đâu cả.

“Nghe điện thoại đi.” Nhân viên công tác trong cục lười biếng chẳng thèm để ý dáng vẻ 'tiểu nhân đắc chí' của Hắc Hạt Tử, vẫy tay gọi anh ta.

Hắc Hạt Tử vừa rồi không tập trung vào điện thoại bên kia, nên cũng không nghe thấy người đầu dây bên kia bảo anh ta nghe máy.

Đột nhiên nghe thấy có người tìm mình, Hắc Hạt Tử lập tức cau mày.

Anh ta và những nhân vật lớn cấp trên đó chẳng quen biết ai, sao đột nhiên lại có người cấp cao muốn tìm mình?

Với thái độ bán tín bán nghi, Hắc Hạt Tử cau chặt mày đi đến, từ từ nhấc điện thoại lên.

"Tề Hạt Tử, Trương Khởi Linh, hay là nhóm Lão Cửu Môn, hoặc là nhân vật thần bí nào đó?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm của một người đàn ông trung niên.

"Hạt Tử." Sắc mặt Hắc Hạt Tử hơi thay đổi.

"Chúng tôi gần đây tiếp nhận các tài liệu hồ sơ đã bị che giấu trước đây, lúc này mới phát hiện ra còn có các anh tồn tại.

Theo phương pháp mà những lãnh đạo trước đây đã cân nhắc, chúng tôi vốn không có quyền quản lý các anh, chỉ cần các anh không làm điều xằng bậy.

Vì vậy, khi nhận được tin các anh bị người của chúng tôi bắt giữ, chúng tôi đã thả các anh ra.

Nguyên nhân sự việc lần này cũng có trong tài liệu điều tra của chúng tôi, lỗi không phải ở các anh, mà là có vài kẻ ngồi ở vị trí cao quá lâu, muốn lợi dụng các anh để giúp họ làm vài chuyện.

Nếu tiện, hãy để lại cách liên lạc, sắp tới có thể còn có một vài việc cần làm phiền các anh." Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói.

Hắc Hạt Tử nhìn sang trái phải, sau đó nghi hoặc hỏi: "Những chuyện mà các người còn không giải quyết được, chúng tôi có thể giúp gì?" "Đừng nói vậy, trước khi chúng tôi tìm được những hồ sơ tài liệu của các anh, đã có người sao chép trước các tài liệu của các anh, và đã thành công mở ra một nơi gọi là Trương Gia Cổ Lâu.

Còn thả những kỳ nhân dị sĩ mà các anh đã từng giam giữ trước đây ra.

Mặc dù hiện tại chưa có sự kiện lớn nào xảy ra, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, đến lúc đó có thể vẫn sẽ làm phiền đến các anh, những người đó có lẽ còn cần các anh giúp đỡ cùng xử lý……” “……” Hắc Hạt Tử nghe đối phương nhắc đến những chuyện rất ít người biết, cũng dựng tai lên chăm chú lắng nghe.

Bởi vì những chuyện này vốn dĩ đều được giao cho các nhân vật cấp cao của đơn vị chính thức trong xã hội người thường quản lý.

Nhưng giờ đây, do quyền lực thay đổi và thế hệ mới lên nắm quyền, những chuyện này đã xuất hiện sơ hở.

Thật sự không phải những người bình thường này có thể xử lý được.

Có lẽ Tô Mộc và những người khác đều rõ những chuyện này, bởi vì sau khi xử lý xong những 'yêu ma quỷ quái' thời đại cũ, họ đều đã ẩn cư, không còn quan tâm thế sự.

Mỹ quốc.

Mấy người mặc áo choàng đen liền thân, dáng người thon dài, bước chân nhanh nhẹn, sau khi nhìn lần cuối tọa độ trên điện thoại, cùng nhau lên một tòa nhà cao cấp được trang trí sang trọng.

Trước cửa tòa nhà, các bảo vệ canh giữ đã đổ gục trong vũng máu.

Một người trong số những kẻ áo choàng đen nhấn nút thang máy tầng 69, sau đó mọi người trong thang máy đều im lặng.

Cửa thang máy tầng 69.

Không biết từ lúc nào đã tụ tập rất nhiều vệ sĩ mặc vest cầm gậy bóng chày và kiếm samurai.

Các vệ sĩ siết chặt vũ khí trong tay, đang đợi người trong thang máy đến.

Một trận đại chiến, sắp bùng nổ.

“Rốt cuộc là ai đã tiết lộ vị trí của tôi? !

Rõ ràng chuyện này được làm rất kín đáo, đã qua mấy lượt tay, người tìm cũng là thuê người rồi lại thuê người khác, sao vẫn để cái kẻ họ Tô kia tìm đến tận cửa rồi!!!” Một ông lão để ria mép kiểu chữ bát, tóc bạc phơ, chống gậy, mặt tái mét đứng sau cùng các vệ sĩ mặc vest.

Chương 427

Các thương gia giàu có ở Mỹ.

Các quan chức cấp cao đã nghỉ hưu ở Việt Nam.

Từng biệt thự xa hoa.

Vào ngày này, tất cả đều bị một thế lực khủng bố bí ẩn mạnh mẽ đàn áp.

Những người này trong thế giới người thường, hầu như đều đã đạt đến cảnh giới thực sự vô dục vô cầu.

Tất cả tài sản trên đời, đối với họ mà nói, chỉ là một con số đơn giản.

Dù có bao nhiêu mỹ nữ quyền lực trên đời, cũng từng ở dưới chân họ như đồ bỏ đi.

Nhưng sinh mệnh của con người luôn có giới hạn.

Thế là, khi tuổi già sức yếu, một số người trong số họ bắt đầu mơ hồ tiếp xúc với cái gọi là phương pháp tìm kiếm sự trường sinh.

Sau đó, thông qua các manh mối và dấu vết khác nhau, tìm đến hậu duệ của những người đã từng tìm kiếm phương pháp trường sinh trước đây.

Trong những góc khuất mà người ta không nhìn thấy.

Năm xưa khi mộ Long Quân được khai quật, đã từng có đủ loại tranh giành công khai và ngấm ngầm giữa các quốc gia.

Mọi người đều muốn xem trong một ngôi mộ của người chết có thể tìm thấy phương pháp trường sinh mà Tần Thủy Hoàng năm xưa vẫn luôn tìm kiếm hay không.

Điều đáng tiếc là, kết luận cuối cùng là mộ Long Quân tạm thời không thể mở ra được.

Nếu dùng phương pháp bạo lực để mở ra, chỉ sẽ phá hủy mọi thứ trong mộ.

Ở những nơi khác cũng từng xuất hiện bóng dáng của những thế lực quyền lực theo đuổi sự trường sinh này.

Trong mỗi triều đại, mỗi thời đại.

Họ có lẽ không phải cùng một gia tộc, cùng một huyết mạch, cùng một họ.

Nhưng họ đều là những kẻ truy cầu trường sinh với mục đích giống nhau trong bối cảnh các thời đại khác nhau.

Và khi Tô Mộc đứng trên đỉnh cao của thời đại đó, anh ta đã sớm hiểu rõ mọi chuyện.

Lão Cửu Môn trong bối cảnh thời đại đó, cũng chỉ là những vai diễn nhỏ thoảng qua như hoa phù dung sớm nở tối tàn.

Vô số chuyện phức tạp, hiểm độc bên ngoài, Tô Mộc đều đã từng trải qua, và sớm đã có tâm tư bố cục.

Trước khi nhiều người nhắm mục tiêu vào anh ta, anh ta đã sớm chuẩn bị sẵn kế hoạch dự phòng.

Ngay cả khi nhiều nhân vật lớn hiện tại còn chưa ra đời.

Tô Mộc đã dự cảm được một ngày nào đó những vấn đề hiện tại sẽ xảy ra với anh ta.

Và khi ngày này đến, sống nhiều năm như vậy, anh ta tuyệt đối sẽ không để mình một lần nữa rơi vào cuộc cờ.

Người trong thiên hạ đều có thể là quân cờ.

Nhưng Tô Mộc anh ta tuyệt đối sẽ không trở thành quân cờ của bất kỳ ai.

Những kẻ này muốn lấy anh ta làm quân cờ phải không?

Nếu đã vậy, thì cứ trực tiếp lật tung bàn cờ này lên!

Bất kể là ai.

Rốt cuộc có nhúng tay vào những âm mưu tính toán nhắm vào anh ta trước đây hay không, chỉ cần có một chút đáng ngờ, vậy thì hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục tồn tại nữa.

Ngô Tà, Tiểu Ca Trương Khởi Linh, Bàn Tử.

Ba người họ trước mặt những nhân vật lớn đó, có lẽ còn rất trẻ, rất ngây thơ, rất dễ bị thao túng dẫn dắt.

Nhưng những kẻ này đã quên rằng, Tô Mộc không phải là người giống như Ngô Tà và bọn họ.

Chỉ riêng Ngô Tam Tỉnh thôi, cũng đủ khiến những nhân vật lớn ẩn mình trong bóng tối đó phải chịu đủ mọi khổ sở.

Mà mức độ xảo quyệt của Ngô Tam Tỉnh, thậm chí còn chưa bằng một nửa của Ngô Lão Cẩu năm xưa.

Và Ngô Lão Cẩu cùng những người khác năm xưa, theo Tô Mộc không chỉ vì anh ta có một bầu nhiệt huyết đơn độc.

Trong bất kỳ bối cảnh thời đại nào, muốn trở thành người lãnh đạo, tuyệt đối không thể chỉ có dũng khí đơn độc là được.

“Tam gia, ra tay tàn nhẫn như vậy, không sợ thiên hạ đại loạn sao?” Tên thuộc hạ người dính máu, đẩy xe lăn của Bán Tiệt Lý, lẩm bẩm nói.

Bán Tiệt Lý quen ngồi xe lăn, mặt đầy tang thương, khẽ thở dài: “Chuyện lớn như vậy, khi đó tôi nghe nói cũng cảm thấy không thoải

mái cho lắm, nhưng nếu không làm vậy, sao có thể dập tắt quyết tâm tiếp tục tìm tòi của bọn người đó?

Giết một kẻ không thể răn đe, vậy thì giết một trăm, một ngàn, một vạn kẻ, cho đến khi ý nghĩ của cả một thế hệ này bị dập tắt hoàn toàn… Giống như, năm xưa vậy…" "Tôi từ trong núi ra, mang theo cỏ lan, túi không tiền bạc, gió lạnh thấu xương…." Ở một nơi xa xôi phía Đông, một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn, mặc bộ trung sơn cũ kỹ, vẻ mặt tang thương lẩm bẩm nói.

Trong chín người họ, người bất mãn với thế sự nhất chính là Bán Tiệt Lý.

Vì vậy, từ rất sớm, anh ta đã chuẩn bị thêm nhiều thủ đoạn để đối phó với những kẻ được gọi là sở hữu quyền lực phú quý.

Trong chín người, cũng là anh ta hiểu rõ nhất thế nào là lòng người.

Thế nào là sinh không mang đến, tử không mang đi.

Thế nào là sự đảm bảo cuộc sống cơ bản nhất.

Trong mắt người ngoài, kẻ có thủ đoạn hèn hạ và bẩn thỉu nhất, cũng chính là Bán Tiệt Lý.

Nhưng anh ta chưa bao giờ bận tâm đến những điều đó.

Từ khi anh ta bị đồng bọn vì tiền tài mà bỏ rơi trong ngôi mộ hoang dã, dựa vào việc uống sương sớm, ăn kiến và chuột mà sống sót, đã định sẵn rằng chỉ cần anh ta sống sót, sẽ không giống người thường.

"Tam gia, có người đến rồi." Lão phó luôn bên cạnh Bán Tiệt Lý gật đầu với thuộc hạ ở đằng xa, nhìn về phía xa thấp giọng nói.

Từ khi Lão Cửu Môn năm xưa dốc sức cứu vãn tình thế hỗn loạn

ở một vùng, nhóm người họ đã bị người ta nhắm tới.

Mục tiêu của cấp trên cũng rất rõ ràng, nhóm người này có thể sai khiến quá nhiều người, ảnh hưởng quá rộng, sợ rằng một ngày nào đó vì lý do gì đó mà họ sẽ sử dụng phương pháp dẹp loạn năm xưa để tạo ra một cuộc hỗn loạn tương tự.

Chương 428

Dù sao thì lúc này người ta đã sống hòa bình quá lâu, một khi lại xuất hiện hỗn loạn quy mô lớn, sẽ gây ra ảnh hưởng cực lớn.

Thực ra, chỉ cần không phải thương vong quy mô lớn, thì ảnh hưởng đối với quan chức cấp cao địa phương cũng không lớn.

Nhưng lòng người đáng sợ.

Trong bán kính năm trăm mét quanh sân của Bán Tiệt Lý, bắt đầu xuất hiện các nhân viên tác chiến đặc nhiệm được trang bị chỉnh tề.

Người dẫn đầu nhìn vị trí của người đứng gác, mở miệng nói: "Giao Bán Tiệt Lý ra, có thể tha mạng tất cả các ngươi." "Địch tập!!!" Người trẻ tuổi đứng gác nhìn thấy nhân viên tác chiến đặc nhiệm, không thèm nghĩ ngợi, lập tức lớn tiếng gào thét về phía đồng đội.

Đoàng!

Tiếng súng vang lên.

Theo tiếng súng mà ngã xuống đất.

Người dẫn đầu nhìn thấy kẻ vừa rồi còn lộ vẻ non nớt, không muốn giết oan, lúc này trong lòng vô cùng phức tạp.

Rốt cuộc là người như thế nào, mà trong thời đại hòa bình yên ổn như bây giờ, trong khu vực phồn thịnh xung quanh, vẫn có người cam nguyện hy sinh tính mạng vì người khác.

"Tạm dừng hành động!

Tạm dừng hành động!" Đột nhiên, bộ đàm trên người các nhân viên tác chiến đặc nhiệm truyền ra giọng nói đầy lo lắng.

Mọi người dừng động tác, lần lượt nhìn về phía người đứng đầu

hành động lần này.

Người đứng đầu sắc mặt tái nhợt, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía sân vườn phía trước, hai tay siết chặt, đôi mắt đỏ ngầu.

Ngay vừa rồi, cấp trên giao nhiệm vụ này cho họ, đột nhiên truyền đến tin tức, nói rằng ngay khi họ nổ súng ở đây, một trạm xăng dầu ở một huyện thành gần đó đột nhiên xảy ra vụ nổ.

Ngọn lửa bùng nổ từ trạm xăng dầu bốc lên tận trời, ngay lập tức chặn đứng các phương tiện đang lưu thông trên đường xung quanh, tiếng xe cứu hộ, xe cảnh sát dày đặc chói tai vang lên.

"Đội trưởng." Một lúc lâu không nghe thấy tiếng nữa, các đặc nhiệm không nhịn được gọi một tiếng.

Người đàn ông lúc này mới hoàn hồn, hít một hơi thật sâu nói: "Rút lui…." Khi người đàn ông nhận nhiệm vụ lần này, đã mơ hồ cảm thấy hành động này có chút kỳ lạ, không ổn chút nào.

Cấp trên nói hành động này được định nghĩa là 'chống khủng bố', vì vậy có thể không quan tâm đến thương vong thông thường.

Nhưng họ chưa bao giờ nhận được lệnh, rằng hành động 'chống khủng bố' lại xuất hiện trong một thị trấn.

Rốt cuộc là loại 'khủng bố' gì, mà lại đóng quân trong một thị trấn nơi người dân bình thường sinh sống.

Thị trấn nhỏ nơi Bán Tiệt Lý sinh sống, nằm trong một thung lũng xanh tươi, được bao quanh bởi một dòng sông trong vắt.

Những con phố của thị trấn hẹp và quanh co, hai bên là những ngôi nhà gạch đỏ cổ kính, một số bức tường bên ngoài của những ngôi nhà được bao phủ bởi cây leo, mang lại cảm giác u tịch và bí ẩn.

Trung tâm thị trấn là một quảng trường, trên quảng trường có một

đài phun nước cổ kính, xung quanh đài phun nước là một vòng ghế dài, để mọi người nghỉ ngơi và trò chuyện.

Một góc quảng trường là sân chơi trẻ em, các em nhỏ đang nô đùa ở đó, tiếng cười nói không ngớt, khiến cả thị trấn tràn ngập không khí vui tươi.

Cư dân trong thị trấn trông rất thân thiện và nhiệt tình, có thể thấy họ vẫn đang đi thăm hỏi nhau, mặt mày rạng rỡ.

Nhưng ngay khi tiếng súng vang lên, sắc mặt của toàn bộ cư dân thị trấn đều thay đổi.

Từ nhỏ đến lớn họ chưa từng làm điều tội ác gì.

Tại sao, họ lại phải vì chuyện này mà gặp tai họa như vậy….

“Là các ngươi triệu hoán tôi?” “Các ngươi là ai?” Tô Mộc nhìn Tiểu Ca Trương Khởi Linh đứng cạnh mình, rồi lại nhìn xuống vực sâu đen ngòm không thấy đáy dưới chân.

Những ai hiểu rõ Trương Khởi Linh đều biết, đầu óc người này lúc tốt lúc xấu, quên chuyện cũ là chuyện bình thường, thỉnh thoảng nhớ được chuyện đã xảy ra trước đây mới là hiếm có.

Mà ngay trước đó không lâu, khi Tô Mộc dẫn Trương Khởi Linh nhảy xuống biển để tránh sự truy đuổi của cảnh sát biển.

Tiểu Ca Trương Khởi Linh đột nhiên dẫn Tô Mộc điên cuồng chạy một mạch, đến một nơi vách núi dựng đứng ít dấu chân người.

Sau đó lại bắt đầu im lặng, cứ thế cùng Tô Mộc đứng trên vách núi, trầm mặc, đôi mắt một mảnh mơ hồ, có thể thấy lại rơi vào trạng thái mất đi ký ức quá khứ.

Nhưng sau khi Tô Mộc đến nơi này, đột nhiên cảm thấy dưới vách núi này, có rất nhiều 'âm thanh' đang gọi anh ta.

Âm thanh này không phải do sinh linh bình thường phát ra, mà càng giống tiếng gọi của linh hồn.

Có vô số linh hồn, đang gọi anh ta.

Tô Mộc ngẩng đầu lên, nhìn cảnh vật xung quanh.

Trong lùm cây cỏ dại, lờ mờ có thể nhìn thấy một số dấu vết kiến trúc cổ xưa chưa bị vùi lấp.

Rõ ràng, nơi này trước đây không phải vẻ ít dấu chân người như hiện tại, hẳn là đã từng tồn tại dấu vết văn minh nhân loại.

Chỉ là thời gian trôi qua quá lâu, bị tự nhiên vùi lấp mất dấu vết này.

Nơi này, rất có thể là một tòa cổ thành.

Một tòa cổ thành đã biến mất trong lịch sử.

Trương Khởi Linh, thân là hậu duệ nhà Trương, vì sao lại dẫn anh ta đến một nơi kỳ quái như vậy?

Nơi đây, lại là thứ gì đang gọi anh ta?

"Tứ, Tứ Thủy Thành…." Bên cạnh, Tiểu Ca Trương Khởi Linh đang cố gắng hồi ức chuyện cũ, ấp a ấp úng hồi lâu, mới thốt ra được tên một tòa cổ thành như vậy.

"Tứ Thủy Thành?" "Để tôi nghĩ xem." Đại não của Tô Mộc cũng không phải là máy tính, không thể lưu trữ ký ức quá khứ vô hạn.

Một số chuyện anh ta cho là không quan trọng trước đây, theo thời gian trôi qua, cũng dần dần bị chôn vùi trong sâu thẳm ký ức.

Nhưng khi tên tòa cổ thành này xuất hiện, lại mang đến cho anh ta một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, như thể đã từng nhìn thấy hoặc nghe nói ở đâu đó trước đây.

“Trương gia, Tứ Thủy Thành… Đây không phải là tòa thành năm xưa Trương gia các ngươi nội đấu, rồi bị diệt sao?

Nghe nói tộc trưởng đời trước nữa của Trương gia, đã chết ở nơi này, sau đó đến đời các ngươi, họ mới để ngươi mạo hiểm đến tìm vật tín của tộc trưởng Trương gia bị thất lạc trước đây?

Chính là nơi dưới chân này?” Tô Mộc hoàn hồn, lần nữa nhìn xuống vực sâu không thấy đáy.

Độ dốc của vách núi này, ngay cả những người có công nghệ hiện đại muốn đi xuống, e rằng cũng cần một phen công phu, huống hồ là Trương Khởi Linh khi còn niên thiếu, cần lên xuống vách núi dốc đứng như vậy.

Chương 429

Hơn nữa, dưới đây chắc chắn không phải vẻ bình yên như nhìn bề ngoài, chắc chắn còn ẩn chứa vô vàn hiểm ác.

“Sao có thể….” Tô Mộc đột nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ, run rẩy, quỵ xuống đất, đôi mắt trống rỗng run rẩy nhìn vực sâu dưới chân.

Cùng với sự xuất hiện của cái tên cổ thành 'Tứ Thủy Thành', trong đầu anh ta lại xuất hiện một mảnh ký ức chưa từng có.

Ngày hôm đó.

Mây đen bao phủ đỉnh đầu, tiếng lũ lụt va đập vào vách núi, còn đáng sợ hơn cả tiếng sấm sét trên cao.

Dòng lũ cao hàng chục mét trong chớp mắt đã phá hủy bức tường thành cổ vốn có thể chống đỡ vạn quân, nuốt chửng hàng vạn sinh linh. 'Tô Mộc' đứng trước một nhóm người già yếu phụ nữ trẻ em, bất lực dang rộng cánh tay, đau khổ gào thét: “Tại sao ngay cả những người già trẻ con này cũng không buông tha…..” “Tại sao…..” “Tại sao…..” Những người thân trước mặt 'Tô Mộc' vẫn đang hoảng loạn chạy về phía anh ta, nhưng tốc độ cực nhanh trong mắt người thường đó, trước dòng lũ, lại chẳng có tác dụng gì, như người khổng lồ và con kiến vậy.

“Tộc trưởng, chúng ta đã làm sai điều gì, tại sao lại phải chịu thiên phạt như vậy…..” Lão phụ kinh hãi quỳ dưới chân 'Tô Mộc'.

“Tộc trưởng chú, chúng ta đều phải chết sao?

Ba mẹ nói, chúng ta bị tộc nhân bên kia hãm hại, là vì chúng ta không ra đời yếu ớt, chúng ta không ra ngoài, thì là sai sao?” Đứa trẻ

thơ ngây ngơ ngác hỏi. 'Tô Mộc' quay đầu lại, nhìn nhóm người già yếu phụ nữ trẻ em phía sau, đôi mắt thất thần, ngây ra tại chỗ.

Năm xưa anh ta vì bảo vệ nhiều tộc nhân hơn, đã chọn dẫn theo người nhà rời khỏi nơi thị phi đó, sinh sống ở đây, đã nhiều năm không can thiệp vào chuyện thế gian, càng không còn liên hệ gì với gia tộc phía sau kia.

Nhưng cuối cùng nhóm người này vẫn không thể thoát khỏi số mệnh mà họ vốn mang theo.

Có người đã tìm được người của gia tộc phía sau họ, có lẽ để ép buộc những người bên kia gia tộc đồng ý điều kiện gì đó, thế là đã thay đổi dòng chảy sông Hoàng Hà, khiến lũ lụt đổ về Tứ Thủy Thành.

Nhóm tộc nhân sắp chết phía sau này, không hề biết bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao tộc họ lại phải chịu thiên phạt, cùng với hàng vạn, hàng chục vạn bá tánh trong thành, cùng nhau chôn vùi tại đây. 'Tô Mộc' cúi đầu, anh ta đã không còn sức để giải thích hay nói gì với tộc nhân nữa, bởi vì tất cả đều đã vô ích. 'Tô Mộc' hai tay siết chặt, quỳ xuống đất, quỳ lạy người thân tộc nhân phía sau, dùng sức lực sắp nghiến nát răng mà lẩm bẩm: “Dùng sinh mệnh hàng vạn tộc nhân của tôi, để đổi lấy lợi ích, trường sinh của những kẻ cao cao tại thượng các người, tốt, tốt, tốt lắm!” “Tôi Tô Mộc ở đây lập lời thề!

Kiếp sau!

Nhất định sẽ khiến toàn bộ tộc nhân của những kẻ cao cao tại thượng, tự cho mình có thể che trời một tay các người phải trả giá cho lần này!

Tôi, Tô Mộc, kiếp sau không giết sạch các người, tôi sẽ không luân hồi nữa!

Trời xanh chứng giám!" "Nơi đây, từng xảy ra chuyện gì?" Trương Khởi Linh cau mày, nhìn Tô Mộc.

"Nơi đây, chôn vùi những tộc nhân từng là của cậu, những tộc nhân nhà Trương mà cậu chưa từng thấy, càng không biết đã từng tồn tại." Tô Mộc trả lời đúng sự thật.

"Nơi đây, chôn vùi, tộc nhân của tôi." Trương Khởi Linh biểu cảm thất thần.

Cậu ta từ trước đến nay chưa từng là một tộc trưởng xứng chức.

Sau khi cậu ta nhậm chức tộc trưởng Trương gia, cũng không thay đổi được số mệnh suy tàn của Trương gia, vẫn trơ mắt nhìn Trương gia cuối cùng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Từng gương mặt người thân quen thuộc, rời bỏ cậu ta mà đi.

Mặc dù những ký ức đau khổ này, đều vì căn bệnh kỳ lạ trên người cậu ta, mà cùng nhau chôn vùi trong dòng chảy vô tận của thời gian.

Nhưng chỉ cần cậu ta một khi nhớ lại, nỗi đau khổ này mỗi lần đều sẽ như mới mà đâm vào lòng cậu ta.

Tô Mộc đứng dậy, dáng người hơi còng: "Đến khi nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, họ…" Tô Mộc lấy điện thoại ra, gọi cho một vài người.

Một lát sau.

Trên không xuất hiện từng chiếc trực thăng, từng chiếc xe địa hình và xe tải chở đầy thiết bị máy móc cũng lần lượt đến vị trí di tích cổ thành Tứ Thủy Thành.

Một ông lão tóc bạc, phía sau có vài cảnh vệ, bước đi nặng nhọc tiến về phía Tô Mộc.

“Nơi đây, là một tòa cổ thành bị nhóm người muốn phục hưng đế chế năm xưa hủy diệt, chỉ vì bá tánh của tòa thành này có thể thay đổi hành động phục hưng đế chế của họ, nên mới bị thảm sát.

Những hài cốt được đào lên, giao cho họ chôn cất.” Tô Mộc căn dặn như vậy.

Ông lão còng lưng, gật đầu: “Vâng, Tô gia.” “Đi, tìm gia phả Trương gia ra, tìm tất cả những cái tên từng đến Tứ Thủy Thành sinh sống ra.

Nếu hài cốt đã không thể phân biệt, vậy thì lập một tấm bia lớn, khắc tên của họ lên đó.” Tô Mộc nhìn về phía Trương Khởi Linh.

Lúc này, anh ta cũng hiểu vì sao Trương Khởi Linh đột nhiên lại dẫn anh ta đến nơi này.

Có lẽ ban đầu Trương Khởi Linh niên thiếu khi tìm kiếm vật tín tộc trưởng dưới Tứ Thủy Thành, đã phát hiện ra một số manh mối về người Trương gia.

Chỉ là năm xưa thế yếu lực mỏng, cậu ta không thể chống lại thế lực đằng sau, thế nên đã chọn im lặng không nói, cho đến lúc này, khi cuộc chiến Uông-Trương không còn tin tức gì nữa, mới lật lại vụ án cũ này.

“Ừm.” Trương Khởi Linh gật đầu, ánh mắt thâm thúy.

Ban đầu cậu ta được chọn trở thành Thánh Anh của đại thế, sau khi trở thành tộc trưởng Trương gia, trên đường đã chứng kiến sự hưng suy của Trương gia, cũng dần dần gánh vác trách nhiệm tộc trưởng lên mình.

Nhưng sâu thẳm trong ký ức cậu ta luôn nhớ, cậu ta vẫn còn một chuyện quan trọng chưa hoàn thành.

Đó chính là đào hài cốt của những đồng tộc vô tội vì cuộc chiến

Uông-Trương mà chết ở Tứ Thủy Thành ra, chôn cất cẩn thận.

Trên vách núi.

Gió nhẹ thổi qua.

Tô Mộc nhìn trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu, bắt đầu nói: "Năm xưa là các ngươi đã phải chịu uất ức, là tôi sai, khi đó tôi không lường trước được, chúng ta đã từ bỏ tranh giành quyền lực, từ bỏ địa vị thế tục, từ bỏ tộc nhân người thân, đi về phương nam xa cách, rời quê hương, vậy mà vẫn gặp phải kiếp nạn như vậy, để mọi người đều phải chịu khổ cùng… Ở đây, tôi cũng muốn nói cho mọi người một tin tốt, kẻ đứng sau giật dây khiến chúng ta năm xưa lầm tưởng gặp thiên tai, chết oan ở Tứ Thủy Thành, đã bị tôi tiêu diệt, không còn một ai.

Chúng giết một đời người của chúng ta, tôi sẽ giết cho chúng tuyệt diệt huyết mạch.

Không biết dưới địa phủ mọi người đã vào luân hồi chưa, nếu còn chấp niệm, nếu còn oan khuất, thì hãy trút hận thù lên người tôi đi." Tô Mộc 'oạch' một tiếng, nhảy thẳng xuống vực sâu không thấy đáy, biến mất.

Dưới vực sâu đen kịt không thấy năm ngón tay.

Tô Mộc mở to đôi mắt huyết sắc, nhìn thấy từng người một mang vẻ mặt mơ hồ, không ngừng quanh quẩn dưới vách núi.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng Tô Mộc, họ dừng lại một lát, sau đó lại tiếp tục vô định đi lại dưới vực sâu.

Tô Mộc nhìn những người đàn ông, phụ nữ, già trẻ, yếu ớt, trẻ em đã chết nhiều năm này, môi khẽ run rẩy.

Không ngoài dự đoán, thân phận kiếp trước của anh ta hẳn chính là tộc trưởng Trương gia đời trước.

Chương 430

Vì một quyết định của anh ta, đã dẫn tộc nhân rời khỏi Trương Gia Cổ Lâu, đến Tứ Thủy Thành định cư.

Vốn nghĩ rằng, rời khỏi nơi thị phi đó, có thể giúp tộc nhân sống cuộc sống của người bình thường, cũng là cuộc sống mà họ luôn mong muốn và theo đuổi.

Nhưng không ngờ rằng, tuy thân thể họ đã rời khỏi nơi đó, nhưng hồ sơ thân phận của họ thì vẫn còn.

Năm xưa nội bộ Trương gia không biết đã xảy ra biến cố gì, khiến nhóm tộc nhân chọn ở lại Trương Gia Cổ Lâu, đã bán đứng nhóm người rời xa nơi thị phi này.

Có kẻ đã mượn tay một tộc nhân Trương gia, diệt sát tất cả mọi người trong Tứ Thủy Thành.

Nếu năm xưa anh ta không chọn rời khỏi Trương gia, không dẫn đi phần tộc nhân này, có lẽ những người này sẽ không chết bi thảm và nhanh chóng như vậy.

Cũng có lẽ, đến bây giờ, một phần trong số họ vẫn còn sống hạnh phúc ở một nơi nào đó trên thế giới.

Mà nguyên nhân dẫn đến tất cả bi kịch này, chính là quyết sách năm xưa của anh ta.

"Mỗi lần trọng sinh, ký ức đều sẽ bị xóa nhòa, sau đó lại phải như một đứa trẻ thơ ngây, từ từ học cách sống của loài người.

Chuyện sai lầm lần trước, có lẽ mấy kiếp trước đều đã làm.

Nếu đã vậy, tại sao lại phải chọn từ bỏ cuộc sống hiện tại, vứt bỏ tất cả để đi luân hồi?" Tô Mộc lẩm bẩm một mình.

Từng 'linh thể' tiếp cận anh ta hóa thành khói đen, hút vào trong cơ thể anh ta.

Những 'linh thể' này vì khi chết tràn đầy cảm xúc tiêu cực, không thể đi vào luân hồi bình thường, vĩnh viễn chỉ có thể hóa thành thể tinh thần vô ý thức phiêu dạt ở nơi này, chờ đợi ánh nắng mặt trời lặn xuống, tan biến hết.

Nhưng Tô Mộc để họ ký gửi trên người mình, họ liền có thể hoàn toàn rời khỏi nơi đã giam hãm họ mấy chục năm, thậm chí hàng trăm năm này.

Hình xăm kỳ lân đen dưới y phục của Tô Mộc, theo sự hấp thụ linh thể, càng trở nên đen kịt hơn, hình dạng cũng càng thêm hung tợn.

Đột nhiên.

Trực thăng cơ trên vách núi bắt đầu ù ù nhanh chóng hạ cánh, mọi người bắt đầu tìm nơi tránh những cơn gió lớn bất ngờ thổi đến.

Trời xanh mây trắng trên đỉnh đầu, cũng trong chớp mắt trở nên mây đen bao phủ dày đặc, tiếng sấm vang dội.

Điều kỳ lạ là, ngoài mảnh trời nhỏ phía trên vách núi này ra, sắc trời những nơi khác vẫn trong xanh thuần khiết.

Từng đợt gió lạnh, như một cơn lốc xoáy, thổi lên từ dưới vách núi, khiến những người ở trên cao phải kéo chặt quần áo trên người.

Cái lạnh này, không giống cảm giác nhiệt độ thay đổi khi thời tiết thay đổi mang lại, mà càng giống như bị gió chui vào bên trong cơ thể, cái lạnh thấu xương.

Hoa cỏ cây cối xung quanh vách núi, theo hơi thở âm lạnh thổi đến, như nhiễm bệnh vậy, nhanh chóng đen lại, sau đó khô héo mà chết.

“Đi!

Nơi này không an toàn!” Trương Khởi Linh rút dao, rạch mở màn sương đen trước mặt, kéo mấy người bên cạnh nhanh chóng chạy trốn ra xa.

Những người tránh không kịp, trên người bắt đầu xuất hiện những thay đổi của sự lão hóa, rõ ràng họ đều đang ở độ tuổi tráng niên, nhưng chỉ giữ tư thế đứng đã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Đồng thời.

Các loại ác niệm trong lòng họ, cũng vào lúc này nhanh chóng trào lên não, trong chớp mắt đều đỏ mắt.

Đoàng!

Theo tiếng súng của người dẫn đội, mọi người dần dần mất ý thức bỗng giật mình tỉnh lại.

Ông lão được Trương Khởi Linh đỡ lấy thân thể, dùng hơi sức cuối cùng gào thét về phía mọi người: “Chạy nhanh!

Rời xa nơi này!

Chạy nhanh!

Rời khỏi nơi này!” Nhìn tất cả oan hồn Trương gia đã nhập vào cơ thể mình, Tô Mộc ngồi khoanh chân trên đất, vào khoảnh khắc này, đột nhiên hiểu rõ mọi nguyên do.

Cái 'âm thanh nhắc nhở hệ thống' xuất hiện khi vừa xuyên việt đến, thực ra không phải là 'hệ thống' thật sự.

Mà chỉ là một loại bệnh sau khi anh ta, với tư cách là một 'người hiện đại' xuyên việt, thần kinh xuất hiện cơ chế tự bảo vệ.

Nguyên nhân 'tà hóa' thực sự, không có gì khác, chính là bản thân anh ta.

Anh ta, chính là nguồn gốc của tà hóa.

Những ký ức về thời kỳ xa xôi hơn, Tô Mộc đã không còn nhớ nữa.

Nhưng ký ức kiếp trước của thân thể này lúc này đã tìm về.

Kiếp trước của thân thể này, chết giữa hàng chục vạn người, xung quanh là đồng tộc mang huyết kỳ lân của Trương gia cùng chết.

Oán hận vô tận, tất cả đều gánh vác trên người anh ta.

Vì vậy, sau khi trọng sinh lần nữa, anh ta trở thành nguồn gốc của mọi ô nhiễm.

Từ rất rất lâu trước đây.

Tô Mộc từng thử tiếp xúc với những người bình thường khác, nhưng đổi lại, lại là từng người một đột tử, một thân 'kịch độc'.

Thực ra, đây không phải là 'độc tố' gì.

Mà là sự lây nhiễm của 'ác'.

Huyết mạch kỳ lân của Trương gia, bất kỳ một người bình thường nào, đều có thể tự nhiên sống thọ hàng trăm năm mà không chết.

Huyết mạch mạnh mẽ này, không chỉ là thể phách cường tráng, mà còn có 'tinh thần lực' mạnh mẽ.

Lực 'tinh thần' mạnh mẽ này, sau khi thể xác chết bất thường, toàn bộ hóa thành sức mạnh thần bí, hội tụ trên người anh ta, vị tộc trưởng Trương gia đời trước.

Vì vậy, đã trở thành cái gọi là sức mạnh 'tà hóa'.

Giống như bây giờ.

Tô Mộc mở to đôi mắt huyết sắc, xuyên qua màn sương đen, nhìn

về bầu trời trên đỉnh đầu.

Mảnh thiên địa nhỏ này, đã bị sức mạnh mà anh ta giải phóng ra lây nhiễm.

Chương 431

Tất cả sinh linh không chịu nổi sức mạnh tà ác này, đều trong chớp mắt hóa thành tro bụi.

Các vật chết, thì đều ít nhiều bị nhiễm nguồn ô nhiễm này, sở hữu một số tính chất đặc biệt.

"Từng có bao nhiêu người, vì tôi mà chết oan, ai." Tô Mộc thở dài.

Một thành bá tánh và hàng trăm thậm chí hàng ngàn kẻ mang huyết mạch kỳ lân, không thể tạo ra tình trạng như hiện tại.

Có lẽ, từ rất lâu trước đây, Tô Mộc đã từng tồn tại.

Và vì một số quyết định của anh ta, đã khiến vô số kẻ sở hữu sức mạnh huyết mạch đặc biệt chết bên cạnh anh ta.

Với tư cách là người lãnh đạo mà mỗi thế hệ đều rất có khả năng là người sở hữu sức mạnh thần bí đó, anh ta đã hấp thụ sức mạnh oán niệm và oan hồn trên suốt chặng đường này.

Tứ Thủy Thành tuyệt đối không phải là điểm cuối cùng.

"Cuộc chiến Trương – Uông, đã sớm kết thúc rồi chư vị.

Những người vì bí ẩn trường sinh của Trương gia mà gây họa cho Trương gia trước đây, cũng đều đã chết hết.

Mọi người, có thể yên nghỉ rồi." Tô Mộc từ từ đứng dậy.

Theo hành động đứng dậy của anh ta, sương đen và khói đen xung quanh bắt đầu nhanh chóng tiêu tan.

Trời âm u trên đỉnh đầu, cũng lần nữa chuyển thành trời quang mây tạnh.

Tô Mộc cởi bỏ y phục nửa thân trên, nhìn hình xăm kỳ lân đen

đang bơi lượn trên người, đôi mắt thâm thúy.

Lúc ban đầu, anh ta sở hữu huyết mạch kỳ lân thuần khiết nhất.

Có lẽ, còn nồng đậm và thuần khiết hơn cả người Trương gia thời hiện đại, thậm chí là đời trước.

Nhưng lúc này, huyết mạch kỳ lân trên người anh ta đã biến dị, hiện tại vẫn đang tiếp tục biến đổi theo một hướng càng không rõ.

Huyết mạch kỳ lân chính thống, có thể giải trăm độc, tránh vạn tà.

Nhưng máu trên người anh ta, tùy tiện nhỏ ra một giọt, cũng có thể tạo ra sức phá hoại cực mạnh, năng lực hủy diệt vạn vật, chất độc phá hủy sinh mệnh.

Đây chính là hướng biến dị của huyết kỳ lân trên người anh ta.

"Hiện tại, cuối cùng cũng có thể khắc họa những phù văn, phù lục truyền thuyết đã tìm được trước đây lên cây dù này, xem hiệu quả cụ thể thế nào rồi…." Hô… Tô Mộc thở ra một hơi, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh cao vợi trên đỉnh đầu.

Bất tri bất giác đã đi đến bước này rồi.

Anh ta đã cảm ứng được, anh ta đã chạm đến một rào cản nào đó.

Anh ta, đã bị người ta nhắm tới.

Trong tầm mắt mà người khác không nhìn thấy, từng đôi mắt đỏ rực treo lơ lửng trên trời, nhìn chằm chằm, tràn đầy tà tính.

Thì ra, chuỗi câu chuyện này, chẳng qua chỉ là một cuộc thí nghiệm.

Huyết kỳ lân.

Huyết mạch phượng hoàng.

Huyết mạch người khổng lồ tá lĩnh.

Truyền thừa thuật pháp Bàn Sơn.

Thiên quan ấn do Phát Khâu nắm giữ.

Đều là một kế hoạch thí nghiệm, dùng để tiến hành một cuộc săn lùng gen siêu phàm trong thế gian, cơ hội để tạo ra thần linh do con người chế tạo.

Tạo thần.

Để đối phó với cái gì?

Toàn thân huyết nhục của Tô Mộc đang nhúc nhích, những đường vân màu đen lan rộng, rất nhanh bao phủ toàn bộ cơ thể.

Anh ta chợt nhớ ra, năm xưa anh ta bị người ta kéo ra khỏi cái hố thi huyết.

Đó không phải là hố mộ cổ gì cả, anh ta cũng không phải vì xuyên việt mà xui xẻo rơi vào đó, mà là, anh ta vốn dĩ đã ở đó, từ rất lâu trước đây, đã ở đó rồi.

Cuộc đời này của anh ta, những việc anh ta làm, kiêu ngạo, bá đạo, mạnh mẽ, hệt như tính cách của anh ta.

Đây không phải là bẩm sinh, mà là cốt cách bên trong anh ta đã là tà ác.

Việc anh ta có thể tà hóa các sinh linh vật phẩm khác, không phải là năng lực hệ thống gì.

Anh ta là tà ác bẩm sinh, là hóa thân của tà ác trong thế gian.

Thời thượng cổ, có người phát hiện ra anh ta vừa sinh ra đã bị tà khí bao phủ, tộc quần bị lây nhiễm bởi anh ta, thế là đã phong ấn anh ta vào nơi u minh đó.

Chỉ cần anh ta xuất hiện trên mặt đất, trong thế giới mà loài người sinh sống, sự tà hóa sẽ lan rộng vô hạn.

Anh ta chính là tà ác.

Nếu thế gian còn tồn tại một tia sáng, bóng tối trên thế gian sẽ vĩnh viễn không tan biến.

“Tạm biệt chư vị, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, Lão Cẩu, Lão Lục, Tiểu Tiên Nhi, Lão Bát, Lão Cửu….” “Hạt Tử, Tiểu Hoa, Ngô Tà, Khởi Linh, chúng ta hữu duyên tái kiến.” Tô Mộc mỉm cười thanh thản, vẫy tay chào mọi người.

Chu vi một khoảng tối đen, không nhìn thấy năm ngón tay.

Tiếng sột soạt vang lên bên tai, hẳn là chuột, rắn, và những sinh vật dưới lòng đất khác.

Ngay sau đó, tôi bị thứ gì đó cắn một cái.

Cảm giác đau đớn dữ dội khiến tôi có chút hoảng sợ.

Trước khi xuyên việt, tôi luôn có chút sạch sẽ quá mức.

Bình thường quần áo hơi bẩn một chút cũng khiến tôi vô thức khó chịu, huống chi là cảm giác chuột, côn trùng, rắn rết khắp nơi.

Tôi cố nén cảm giác ghê tởm, rất muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Chương 432

Nhưng trong bóng tối mò mẫm rất lâu, vẫn không tìm thấy lối ra khỏi cái nơi quỷ quái này.

Trong lúc bực bội, một sinh vật to lớn vạm vỡ có hình dáng như người đã đâm vào người tôi.

Tôi liên tục hỏi đối phương đây là nơi nào, nhưng không nhận được câu trả lời.

Tiếng rắn rết, côn trùng, chuột bọ bò lổm ngổm xung quanh, giống như cọng rơm cuối cùng đè lên lưng lạc đà.

Tôi rất phẫn nộ!

Tôi điên cuồng vung nắm đấm!

Tôi giẫm đạp tất cả mọi thứ xung quanh!

Tôi điên cuồng giết chết tất cả sinh vật bên cạnh!

Ngay sau đó, những sinh vật đã chết của thế giới bóng tối, từng con từng con bám vào người tôi, hình thành nên hình xăm kỳ lân tà ác kỳ lạ.

Cứ mỗi lần tôi giết một sinh vật xung quanh, tôi lại cảm thấy cơ thể mình hồi phục một chút sức lực, thế là, tôi bắt đầu có hy vọng sống sót…..

Không biết đã bao lâu trôi qua.

Cuối cùng có một tia sáng truyền đến từ phía trần nhà.

Ánh sáng chói mắt khiến tôi không nhịn được phải nhắm mắt lại.

“A!” “Chạy!

Bên ngoài chạy nhanh!

Mộ Thi Huyết!

Thi Huyết!" "Xì a!" "……" Tiếng người truyền đến.

Tô Mộc lần nữa mở mắt ra, một thân thể con người vừa quen thuộc lại vừa thân thiết, đã bị Thi Huyết bên cạnh xé thành hai mảnh, bị Thi Huyết gặm nhấm.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy Thi Huyết trong ánh sáng, Tô Mộc cũng hít một hơi lạnh, da đầu tê dại, sống lưng ớn lạnh.

Nhưng khi tôi nhìn thấy con Thi Huyết hung tợn đáng sợ đó không tấn công mình, và khi nhìn về phía tôi, lại lộ ra vẻ sợ hãi của một sinh vật, Tô Mộc biết, lần xuyên việt này, có lẽ đã mang đến cho tôi một loại 'ngón tay vàng' lợi hại nào đó.

Tô Mộc có chút ghê tởm tránh xa tàn hài của người đã chết, đưa tay kéo sợi dây mà người này vừa dùng để xuống, dùng sức giật giật, người phía trên đã kéo tôi ra khỏi không gian dưới lòng đất vô tận.

Sau khi ra ngoài.

Nghe thấy cuộc đối thoại của cặp ông cháu trước mặt, Tô Mộc đoán được mình đã xuyên việt đến thế giới như thế nào.

Đạo Mộ Bút Ký.

Khởi đầu của Đạo Mộ Bút Ký.

Nhà họ Ngô xuống Mộ Thi Huyết, dẫn đến cả nhà bị diệt, chỉ còn lại đứa trẻ sơ sinh Ngô Lão Cẩu, đúng vào thời điểm đó.

"Có thuốc lá không?" Tô Mộc đã nhịn mấy ngày, không nhịn được hỏi.

Sau đó nhìn cặp ông cháu đang sợ đến ngây người, Tô Mộc tự mình lắc đầu, đi về phía dưới núi.

Tôi biết, bây giờ chưa phải lúc hòa mình vào tình tiết thế giới hiện tại.

Huống chi, xuyên việt rồi, lại còn đi theo tình tiết, chủ động tiếp cận nhân vật cốt truyện.

Vậy thì, có ý nghĩa gì?

Kiếp trước Tô Mộc vốn là một người độc lập, tuy cô độc, nhưng sống cũng coi như thú vị.

Trọng sinh xuyên việt một lần, lần này, cuộc sống của tôi tự nhiên cũng phải được sống theo tâm trạng của tôi mới được.

Sau khi tạm biệt Ngô Lão Cẩu thuở nhỏ, Tô Mộc xuống núi.

Khi rửa sạch bùn đất trên người bên suối núi, Tô Mộc phát hiện, kiếp này tuy vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu, nhưng không còn dấu mụn tuổi dậy thì và vẻ mặt tái nhợt do thức khuya lâu ngày, mình có chút đẹp trai.

Trong ánh phản chiếu của suối.

Tôi nhìn rõ dáng vẻ ngoại hình của mình lúc này, và đoán ra được tuổi tác đại khái.

Khoảng mười hai, mười ba tuổi.

Chỉ là trên cơ thể mười hai, mười ba tuổi này, đôi mắt lại mang vẻ trưởng thành và từng trải không thuộc về thân thể.

Đồng thời, tôi cũng nhìn thấy hình xăm trên vai phản chiếu dưới dòng suối trong vắt.

“Thế giới Đạo Mộ Bút Ký, hình xăm kỳ lân, tốt.” Khóe môi Tô Mộc khẽ nhếch lên, tôi đã biết, xuyên việt đến đây đã mang lại cho tôi loại 'hack' gì.

Chỉ là khi chưa thực sự nhìn thấy hình xăm kỳ lân trên người

những người 'Trương gia kỳ lân' độc quyền của thế giới này, tôi vẫn chưa biết, hình xăm kỳ lân trên người tôi, có gì khác biệt so với những người khác.

Khác biệt thế nào so với những người sở hữu huyết kỳ lân của thế giới này.

Xuống núi.

Sau khi không còn giết chóc nữa, tôi đột nhiên kỳ lạ cảm thấy bụng đói cồn cào.

Cuối Thanh đầu Dân Quốc.

Phần lớn người dân cũng cần có giấy tờ tùy thân mới có thể vào được những nơi có người sinh sống.

Nhưng ăn mày và người tị nạn thì không cần.

Tô Mộc tuy ăn mặc như ăn mày, nhưng khuôn mặt và làn da sạch sẽ, chứng tỏ tôi không mang bất kỳ bệnh truyền nhiễm nào.

Người gác cổng nhanh chóng cho tôi vào thành, chỉ dặn dò nếu bị phát hiện làm điều gian ác, sẽ bị chặt đầu chặt chân.

Tô Mộc về điều này tự nhiên không có bất kỳ lo lắng nào, chỉ giả vờ cười ngây thơ gật đầu, rồi vào thành.

Khi ở cửa thành, tôi đã nhìn thấy hai chữ 'Trường Sa'.

Đương nhiên biết, đây là nơi Lão Cửu Môn sẽ cát cứ trong tương lai.

Chương 433

Đồng thời.

Khi vào thành, tôi cũng bắt gặp một cậu bé mặt đen đang đuổi đánh mấy người cùng tuổi.

Cậu bé chú ý đến ánh mắt của tôi, hung hăng nói: "Sau này tao cũng muốn làm 'gia', có muốn đi theo tao không!" Lúc này Tô Mộc, không hề biết cậu bé này, chính là kẻ hung hãn xếp thứ sáu trong Lão Cửu Môn sau này, Hắc Bối Lão Lục.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Mộc càng cảm thấy thế giới này thú vị hơn.

Tôi lắc đầu từ chối lời mời của cậu bé, khi tiếp tục muốn khám phá thành trì này, đột nhiên bị một phu nhân gọi lên tửu lầu.

Đối phương không nói một lời đã mời tôi ăn một bữa cơm no.

Nhưng ai ngờ, bữa cơm này, suýt chút nữa đã trở thành bữa cơm cuối cùng của tôi.

Ngày thứ hai xuyên việt.

Trước đây tôi luôn xem cảnh xuyên việt của người khác trên tiểu thuyết, phim truyền hình, phim điện ảnh, đến khi đến lượt mình, tôi mới phát hiện nó kích thích đến vậy!

Đạo Mộ Bút Ký!

Tất cả tình tiết của thế giới này tôi đều thuộc làu làu!

Huống hồ!

Trên lưng tôi đây là hình xăm kỳ lân!

Mặc dù không biết tại sao hình xăm kỳ lân này lại có chút khác biệt

so với miêu tả trong nguyên tác, nhưng tôi hẳn cũng đang cầm kịch bản của nhân vật chính!

Chỉ là, tình huống tiếp theo, khiến tôi có chút không kịp trở tay.

Đây là tuyến truyện trước Lão Cửu Môn… Lão Cửu Môn tôi thuộc!

Thời đại Ngô Tà tôi cũng thuộc!

Nhưng thời đại trước Cửu Môn… Sau khi được người ta 'tốt bụng' mời ăn một bữa no, tôi mới phát hiện, gia chủ nhà họ Hoắc lúc này lại muốn tôi trở thành 'con dâu nuôi từ bé' của họ.

Có phải vì tôi có bối cảnh hộ khẩu đen, lại có vẻ ngoài thanh tú, còn nhỏ tuổi, dễ bị 'khống chế', 'giáo hóa' chăng?

Chỉ tiếc là, chuyện này không thể như ý nguyện của họ được.

Tôi là người trọng sinh, người xuyên việt, sở hữu ký ức của một đời.

Tôi nhớ, cô bé nhà họ Hoắc đó chính là Hoắc Tiên Cô tương lai, trong sách ghi chép là rất xinh đẹp.

Chỉ tiếc là, tôi đối với chuyện này không có cảm xúc mãnh liệt đến vậy.

Những câu chuyện và con người trong thế giới đạo mộ, đều nên sống theo ý niệm của riêng họ, tôi tuy là người xuyên việt, nhưng cũng không thể can thiệp quá nhiều.

Từ khi tôi nhận ra Hắc Bối Lão Lục và Hoắc gia của Lão Cửu Môn, trong lòng tôi đã xuất hiện ý niệm như vậy.

Tôi cũng hy vọng tương lai cuộc sống của tôi ở thế giới này, cũng là như vậy, tuần tự thi hành những lý niệm trong lòng.

Tôi chỉ hy vọng, cuộc sống ở một thế giới khác, có thể mang lại

nhiều niềm vui và sự đặc sắc hơn cho cuộc sống tẻ nhạt buồn chán ở kiếp trước của tôi.

Nói đi thì nói lại.

Khi tôi xuống lầu chạy trốn, lại gặp thằng nhóc Hắc Bối Lão Lục đó.

Thằng nhóc Hắc Bối Lão Lục khí thế khá đủ, nói muốn kéo tôi vào bang phái.

Tôi vốn nghĩ, đối phương hẳn chỉ là đùa giỡn, ai ngờ sau đó lại gây ra chuyện lớn như vậy, làm cho cả thành Trường Sa xôn xao.

Nhưng điều này cũng nói lên một mặt khác, vị lão đại xếp thứ sáu trong Lão Cửu Môn tương lai này, từ nhỏ đã có năng lực và khí chất khác biệt.

Tiếp đó, chính là những chuyện quen thuộc cùng các nhân vật nguyên tác xuống mộ.

Khi lần đầu tiên tiến vào cổ mộ, tôi lại có một phát hiện khác!

Tôi cũng là xuyên việt mang theo 'ngón tay vàng' hệ thống! 'Ngón tay vàng' của tôi… Hệ thống tà hóa?

Nâng cao độ khó xuống mộ, nhưng có thể nhận được phần thưởng hậu hĩnh hơn!

Do kiếp trước tôi luôn sống một mình, tôi không có quá nhiều dục vọng về tiền bạc.

Đi làm cũng chỉ để có cơm ăn, có một nơi che mưa che gió để nghỉ ngơi.

Còn về vợ con… Dù là kiếp trước hay kiếp này, dường như tôi thật sự chưa nghĩ đến nhiều như vậy, hay là chưa từng gặp được người mình thực sự thích từ tận đáy lòng chăng.

Sau khi xuống mộ cùng Hắc Bối Lão Lục, tôi đã thành công kích hoạt 'ngón tay vàng' của mình, nhận được một số phần thưởng đặc biệt, đồng thời cũng kết giao tình nghĩa sâu đậm với Lão Lục.

Sinh tử chi giao là trải nghiệm nhanh nhất để tạo ra một loại tình cảm nào đó.

Sau khi ra mộ.

Tôi lại nhìn thấy cậu bé thất thần mà tôi đã gặp trên núi trước đó.

Cậu bé không còn ông nội, cha, anh trai, chỉ còn lại một con chó con run rẩy giống hệt cậu bé, tràn đầy sự mơ hồ về tương lai và nỗi sợ hãi về hiện tại.

Cậu bé sinh ra trong nghèo khó, không có danh xưng chính thức nào.

Người nhà gọi cậu bé là Tam Nha Tử, ý là đứa con út.

Cậu bé tự đặt tên cho mình là 'Tiểu Cẩu', họ Ngô.

Ngô Tiểu Cẩu.

Cũng là một đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, tôi liền kéo cậu bé vào nhóm chúng tôi.

Đồng thời vào nhóm, còn có một chàng thư sinh mặt trắng rõ ràng có chút gia thế, nhưng luôn bị người khác bắt nạt.

Một cậu bé khác luôn treo vẻ xa lánh, trên mặt xanh một mảng tím một mảng.

Cậu bé họ Tề.